Holy Bible

Aionian Edition®

Latviešu Glück Bībele

Latvian Glück Bible 8th edition

Holy Bible Aionian Edition ®
Latviešu Glück Bībele
Latvian Glück Bible 8th edition

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 4/29/2019
Source copyright: Public Domain
Johann Ernst Glück 7th edition with orthographic updates, 1898

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Priekšvārds

Latviešu at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Latviešu at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Saturs

VECĀ DERĪBA

Pirmā Mozus 1
Otra Mozus 37
Trešā Mozus 67
Ceturtā Mozus 89
Piektā Mozus 119
Jozuas 145
Soģu 163
Rutes 181
Pirmā Samuela 184
Otra Samuela 208
Pirmā Ķēniņu 227
Otra Ķēniņu 250
Pirmā Laiku 272
Otra Laiku 292
Ezras 317
Nechemijas 324
Esteres 334
Ījaba 340
Psalmi 357
Salamana Pamācības 400
Salamans Mācītājs 414
Augstā Dziesma 419
Jesajas 422
Jeremijas 455
Raudu Dziesmas 494
Ecechiela 498
Daniēla 534
Hozejas 545
Joēla 550
Amosa 552
Obadjas 556
Jonas 557
Michas 559
Nachuma 562
Habakuka 564
Cefanjas 566
Hagaja 568
Cakarijas 570
Maleachija 576

JAUNĀ DERĪBA

Mateja Evaņģelijs 581
Marka Evaņģelijs 604
Lūkas Evaņģelijs 619
Jāņa Evaņģelijs 644
Apustuļu Darbi 663
Pāvilavēstulē Romiešiem 687
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 697
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 706
Pāvila Vēstule Galatiešiem 713
Pāvila Vēstule Efeziešiem 717
Pāvila Vēstule Filipiešiem 721
Pāvila Vēstule Kolosiešiem 724
Pāvila 1. Vēstule Tesalonikiešiem 727
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 729
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 731
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 734
Pāvila Vēstule Tītam 736
Pāvila Vēstule Filemonam 738
Vēstule Ebrējiem 739
Jēkaba Vēstule 746
Pēteņa 1. Vēstule 749
Pēteņa 2. Vēstule 752
Jāņa 1. Vēstule 754
Jāņa 2. Vēstule 757
Jāņa 3. Vēstule 758
Jūdas Vēstule 759
Jaņa Atklāsmes Grāmata 760

PIELIKUMS

Lasītāja ceļlvedis
Terminu Vārdnīca
Kartes
Liktenis
Attēli, Doré

VECĀ DERĪBA

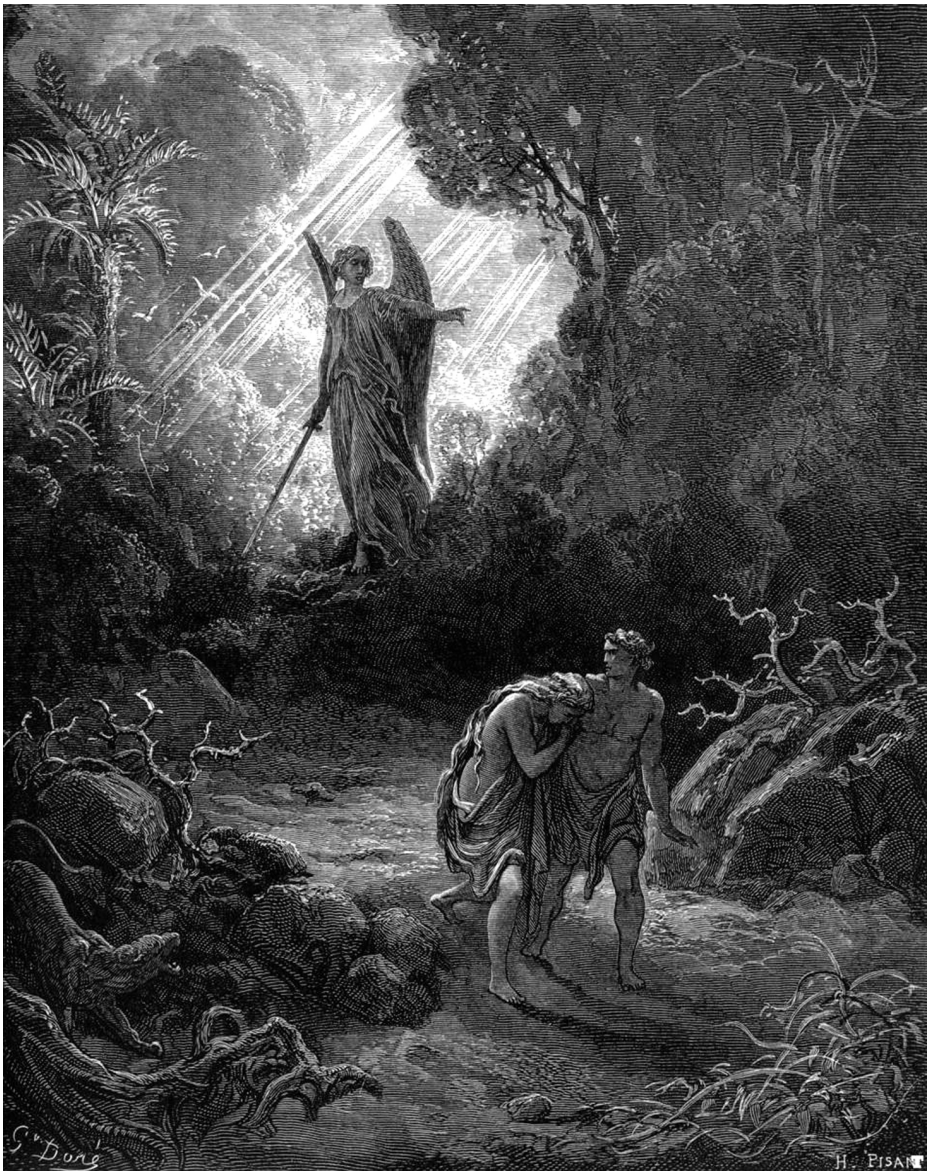

Un Viņš izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret rītiem ķerubus un cērtama zobena liesmu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

Pirmā Mozus 3:24

Pirmā Mozus

1 Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. **2** Un
zeme bija tumša un tukša, un tumsa bija pār
dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pa ūdeņu
virsu. **3** Un Dievs sacīja: Lai top gaisma. Tad
tapa gaisma. **4** Un Dievs redzēja gaismu labu
esam. Un Dievs šķīra gaismu no tumsas. **5** Un
Dievs nosauca gaismu par dienu, un tumsu Viņš
nosauca par nakti. Un tapa vakars un tapa rīts,
pirmā diena. **6** Tad Dievs sacīja: Lai top izplatījums
ūdeņu starpā un lai tas šķir ūdeni no ūdens.
7 Un Dievs darīja izplatījumu, un darīja starpu
to ūdeni, kas izplatījuma apakšā, un to ūdeni,
kas izplatījuma virsū; un tā notika. **8** Un Dievs
nosauca izplatījumu par debesi. Un tapa vakars un
tapa rīts, otra diena. **9** Tad Dievs sacīja: Lai ūdens
debess apakšā krājās vienā vietā, ka sausums
top redzams; un tā notika. **10** Un Dievs nosauca
sausumu par zemi, un to ūdeņu krājumu Viņš
nosauca par jūru. Un Dievs redzēja to labu esam.
11 Un Dievs sacīja: Lai zeme izdod zaļumu un zāli,
kas savu sēklu nes, auglīgus kokus, kas augļus
nes pēc savas kārtas, kam sava sēkla iekš sevis
ir virs zemes; un tā notika. **12** Un zeme izdeva
zaļumu un zāli, kas savu sēklu nes pēc savas
kārtas, un kokus, kas augļus nes, kam sava sēkla
iekš sevis pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to
labu esam. **13** Un tapa vakars un tapa rīts, trešā
diena. **14** Tad Dievs sacīja: Lai top spīdekļi debess
izplatījumā, kas šķir dienu no nakts un kas dod
zīmes un laikus un dienas un gadus; **15** Un lai
tie ir par spīdekļiem debess izplatījumā un spīd
virs zemes; un tā notika. **16** Un Dievs darīja divus
lielus spīdekļus, lielāko spīdekli, dienu valdīt un
mazāko spīdekli, naktī valdīt, - un zvaigznes.
17 Un Dievs tos lika debess izplatījumā, lai tie spīd uz
zemi. **18** Un valda dienu un nakti un šķir gaismu
no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam. **19** Un
tapa vakars un tapa rīts, ceturtā diena. **20** Tad
Dievs sacīja: Lai pa pulkiem rodas ūdenī kustošas
dzīvas dvašas un putni, kas virs zemes skrien
apakš debess izplatījuma. **21** Un Dievs radīja lielus
jūras zvērus un visādas dzīvas dvašas, kas lien,
ko ūdens pa pulkiem izdod pēc viņu kārtām, un
visādus spārnainus putnus pēc viņu kārtas. Un
Dievs redzēja to labu esam. **22** Un Dievs tos svētīja
sacīdams: Vaislojaties un vairojaties un piepildiet
ūdeni jūrā, un putni lai vairojās virs zemes. **23**
Un tapa vakars un tapa rīts, piektā diena. **24** Tad
Dievs sacīja: Lai zeme izdod dzīvas dvašas pēc
viņu kārtas, lopus, tārpus un zemes zvērus pēc
viņu kārtas; un tā notika. **25** Un Dievs darīja zemes
zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas
un visādus zemes tārpus pēc viņu kārtas. Un Dievs
redzēja to labu esam. **26** Un Dievs sacīja: Darīsim
cilvēkus pēc mūsu ģīmja, pēc mūsu līdzības, lai tie
valda pār zivīm jūrā un pār putniem apakš debess
un pār lopiem un pār visu zemi un pār visiem
tārpiem, kas lien virs zemes. **27** Un Dievs radīja
cilvēku pēc Sava ģīmja, pēc Dieva ģīmja Viņš to
radīja, un radīja tos, vīrieti un sievieti. **28** Un Dievs
tos svētīja, un Dievs uz tiem sacīja: Augļojaties un
vairojaties un piepildiet zemi un pārvaldiet to un
valdat pār zivīm jūrā un pār putniem apakš debess
un pār visām dvašām, kas lien virs zemes. **29** Un
Dievs sacīja: Redzi, Es jums esmu devis visādu
zāli, kas nes sēklu, kas ir pa visu zemes virsu, un
visus kokus, kam savi augļi iekš sevis un kas nes
sēklu, jums par ēdamo. **30** Un visiem zvēriem virs
zemes un visiem putniem apakš debess un visiem
tārpiem virs zemes, kam dzīva dvaša, esmu devis
visādu zaļu zāli par barību. Un tā notika. **31** Un
Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi,
tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un tapa rīts, sestā
diena.

2 Tā ir pabeigtas debesis un zeme un viss viņu
spēks. **2** Un Dievs pabeidza septītā dienā Savu
darbu, ko bija darījis, un dusēja septītā dienā no
visa Sava darba, ko bija darījis. **3** Un Dievs svētīja
to septīto dienu un to iesvētīja, tāpēc ka Viņš bija
dusējis no visa Sava darba, ko Dievs bija radījis
un taisījis. **4** Tā debesis un zeme cēlušās, kad tās
tapa radītas tai laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi
un debesis darīja. **5** Un vēl nekādu krūmu nebija
laukā virs zemes, un vēl nekāda zāle nezēla, jo
Dievs Tas Kungs vēl nebija licis lietum līt virs
zemes, un cilvēka nebija, kas zemi būtu kopis. **6**
Bet migla cēlās no zemes un slapināja visu zemi.
7 Un Dievs Tas Kungs taisīja cilvēku no zemes
pīšļiem un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu; tad
cilvēks tapa par dzīvu dvēseli. **8** Un Dievs Tas
Kungs stādīja dārzu Ēdenē pret rītiem un iecēla
tur to cilvēku, ko Viņš bija taisījis. **9** Un Dievs Tas
Kungs izaudzināja no zemes visādus kokus, kas
jauki bija uzlūkot un labi ēst, un dzīvības koku
dārza vidū, arī laba un ļauna atzīšanas koku. **10** Un
tekošs ūdens iztecēja no Ēdenes, to dārzu slapināt,
un no turienes tas dalījās un palika par četrām
upēm. **11** Pirmai ir vārds Pīšone: tā iet ap visu
Havilas zemi, kur zelts ir. **12** Un tās zemes zelts ir
labs; tur ir arī bedellions un sardonika(oniksa)
akmens. **13** Un otrai upei ir vārds Ģihone; tā tek
ap visu Kuša(Moru) zemi. **14** Un trešai upei ir
vārds Hideķele; tā tek Assura zemei pret rītiem,
un ceturtā upe ir Eifrate. **15** Un Dievs Tas Kungs

ņēma cilvēku un to ielika Ēdenes dārzā, lai tas to
koptu un sargātu. 16 Un Dievs Tas Kungs pavēlēja
cilvēkam sacīdams: no visiem dārza augļiem tu
vari ēst, kā tīk, 17 Bet no tā laba un ļauna atzīšanas
koka, no tā tev nebūs ēst, jo kurā dienā tu no tā
ēdīsi, tu mirdams mirsi. 18 Un Dievs Tas Kungs
sacīja: nav labi, cilvēkam būt vienam; Es tam
darīšu palīgu, kas ap to būs. 19 Un Dievs Tas
Kungs no zemes bija taisījis visus zvērus laukā
un visus putnus apakš debess; un Viņš tos veda
pie cilvēka, lai redzētu, kā tas tos nosauks, un
kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu dvašu, tā lai
būtu viņas vārds. 20 Tad cilvēks nosauca vārdus
visiem lopiem un putniem apakš debess un visiem
zvēriem laukā, bet priekš cilvēka neatradās palīgs,
kas ap to būtu. 21 Tad Dievs Tas Kungs cilvēkam
sūtīja cietu miegu, un tas aizmiga. Un Viņš ņēma
vienu no viņa sānkauliem un aizpildīja to vietu ar
miesu. 22 Un Dievs Tas Kungs iztaisīja to sānkaulu,
ko no cilvēka bija ņēmis, par sievu un pieveda
to pie cilvēka. 23 Un cilvēks sacīja: šī nu ir kauls
no maniem kauliem un miesa no manas miesas,
tā taps saukta sieva(vīrene), tāpēc ka tā no vīra
ir ņemta. 24 Tādēļ vīrs atstās savu tēvu un savu
māti un pieķersies pie savas sievas, un tie būs
viena miesa. 25 Un tie abi bija pliki, cilvēks un
viņa sieva, un nekaunējās.

3 Un čūska bija gudrāka uz viltu nekā visi zvēri
laukā, ko Dievs Tas Kungs bija radījis, un tā
sacīja uz sievu: vai tad Dievs ir sacījis: jums nebūs
ēst no neviena koka dārzā? 2 Tad sieva sacīja uz
čūsku: mēs ēdam no koku augļiem dārzā; 3 Bet par
tā koka augļiem, kas dārza vidū, Dievs ir sacījis:
neēdiet no tā un neaizskariet to, ka jūs nemirstat.
4 Un čūska sacīja uz sievu: mirt nemirsiet vis. 5
Bet Dievs zin, ka, kurā dienā jūs no tā ēdīsiet, tad
jūsu acis taps atvērtas, un jūs būsiet itin kā Dievs,
zinādami labu un ļaunu. 6 Un sieva redzēja, ka
labi būtu ēst no tā koka, un ka tas acīm jauks un
patīkams koks esam, gudru darīt, un tā ņēma no
viņa augļiem un ēda un deva arī savam vīram,
un viņš ēda. 7 Tad viņu abēju acis tapa atvērtas,
un tie atzina, ka bija pliki, un sapina vīģes koka
lapas un darīja sev priekšautus. 8 Un tie dzirdēja
Dieva Tā Kunga balsi, kas dārzā staigāja dienas
dzestrumā. Tad Ādams un viņa sieva paslēpās
priekš Dieva Tā Kunga apakš kokiem dārzā. 9 Un
Dievs Tas Kungs sauca Ādamu un sacīja uz to: Kur
tu esi? 10 Un tas sacīja: es dzirdēju Tavu balsi
dārzā un bijājos, jo es esmu pliks, un paslēpos. 11
Un Viņš sacīja: kas tev ir teicis, ka tu esi pliks? Vai
tu neesi ēdis no tā koka, par ko Es tev pavēlēju,
ka tev no tā nebija ēst? 12 Un Ādams sacīja: tā
sieva, ko Tu man devis, tā man deva no tā koka,
un es esmu ēdis. 13 Un Dievs Tas Kungs sacīja uz
sievu: kam tu to esi darījusi? Un sieva sacīja: čūska
mani pievīlusi, un es esmu ēdusi. 14 Tad Dievs Tas
Kungs sacīja uz čūsku: Tādēļ ka tu to darījusi, esi
nolādēta priekš visiem lopiem un priekš visiem
zvēriem laukā; uz tava vēdera tev būs iet un pīšļus
ēst visu savu mūžu. 15 Un Es celšu ienaidu starp
tevi un sievu un starp tavu sēklu un viņas sēklu:
šis samīs tev galvu, un tu viņam iedursi papēdī.
16 Un uz sievu Viņš sacīja: Es vairodams vairošu
tavas sāpes un tavas grūtības mokas; ar sāpēm
tev būs bērnus dzemdēt, un tavai iegribēšanai
būs būt pēc tava vīra, un viņam būs pār tevi
valdīt. 17 Un uz Ādamu Viņš sacīja: tāpēc ka tu
esi klausījis savas sievas balsij un ēdis no tā koka,
par ko Es tev pavēlēju sacīdams, tev nebūs no tā
ēst, - nolādēta lai ir zeme tevis dēļ, ar mokām
tev no tās būs uzturēties visu savu mūžu. 18 Un
ērkšķus un dadžus tā tev izdos, un tev būs ēst
lauka augļus. 19 Ar sava vaiga sviedriem tev būs
maizi ēst, tiekams tu atkal topi par zemi, no kā tu
esi ņemts, jo tu esi no pīšļiem un tev būs atkal
palikt par pīšļiem. 20 Un Ādams nosauca savas
sievas vārdu Ieva, tāpēc ka tā ir visu dzīvo māte.
21 Un Dievs Tas Kungs taisīja Ādamam un viņa
sievai uzvalkus no ādām un tiem tos apvilka. 22
Un Dievs Tas Kungs sacīja: redzi, cilvēks ir tapis
kā viens no mums, atzīdams labu un ļaunu, un nu,
lai tas savu roku neizstiepj un neņem arī no tā
dzīvības koka un neēd un nedzīvo mūžīgi, - 23 Tad
Dievs Tas Kungs to izdzina no Ēdenes dārza, lai
tas to zemi strādātu, no kā bija ņemts. 24 Un Viņš
izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret rītiem
ķerubus un cērtama zobena liesmu, lai sargātu
ceļu uz dzīvības koku.

4 Un Ādams atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa
grūta un dzemdēja Kainu un sacīja: es esmu
dabūjusi vīru ar To Kungu. 2 Un tā vēl dzemdēja
viņa brāli, Ābelu; un Ābels palika par avju ganu,
bet Kains palika par zemes kopēju. 3 Un notikās
pēc kāda laika, ka Kains Tam Kungam upuri nesa
no zemes augļiem. 4 Un Ābels arīdzan nesa no
savu avju pirmdzimtiem un no viņu taukiem. Un
Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri. 5 Bet
Kainu un viņa upuri Viņš neuzlūkoja. Tad iedegās
Kaina bardzība, un viņa vaigs raudzījās nikni. 6 Un
Tas Kungs sacīja uz Kainu: kam tu esi apskaities,
un kādēļ tavs vaigs raugās nikni? 7 Vai nav tā:
ja tu darīsi pareizi, tad vari savu vaigu pacelt;
bet ja tu darīsi nepareizi, tad grēks guļ priekš
durvīm un tīko pēc tevis, - bet tu, valdi pār viņu.

Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu. **8** Un notikās,
kad tie bija laukā, tad Kains cēlās pret Ābelu, savu
brāli, un to nokāva. **9** Un Tas Kungs sacīja uz
Kainu: kur ir Ābels, tavs brālis? Un tas sacīja: es
nezinu. Vai tad es sava brāļa sargs? **10** Un Viņš
sacīja: ko tu esi darījis? Tava brāļa asiņu balss
brēc uz Mani no zemes. **11** Un nu esi nolādēts,
nost no zemes, kas savu muti atpletusi, tava brāļa
asinis saņemt no tavām rokām. **12** Kad tu zemi
strādāsi, tad tā vairs tev nedos savu spēku; tekulis
un bēglis tu būsi virs zemes. **13** Un Kains sacīja
uz To Kungu: mans noziegums ir lielāks, nekā to
varētu panest. **14** Redzi, Tu mani šodien izdzen no
zemes, un man būs paslēpties no Tava vaiga un es
būšu tekulis un bēglis virs zemes, un notiks, ka
ikviens, kas mani atrod, tas mani nokaus. **15** Un
Tas Kungs uz to sacīja: tādēļ, kas Kainu nokauj,
tas taps septiņkārt atriebts. Un Tas Kungs pielika
Kainam zīmi, lai to nenokautu, kas to atrastu.
16 Un Kains aizgāja no Tā Kunga vaiga un mita
Nodzemē, Ēdenei pret rītiem. **17** Un Kains atzina
savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Ēnohu;
un viņš uztaisīja pilsētu un nosauca tās pilsētas
vārdu pēc sava dēla vārda Ēnohu. **18** Un Ēnoham
dzima Īrads, un Īrads dzemdināja Meūjaēlu, un
Meūjaēls dzemdināja Metusaēlu, un Metusaēls
dzemdināja Lāmehu. **19** Un Lāmehs apņēma divas
sievas; pirmai bija vārds Ada, un otrai bija vārds
Cilla. **20** Un Ada dzemdēja Jabalu; tas ir tēvs bijis
tiem, kas teltīs dzīvoja un lopus audzināja. **21**
Un viņa brāļa vārds bija Jubals; tas ir tēvs bijis
visiem koklētājiem un stabulniekiem. **22** Un Cilla
arīdzan dzemdēja Tubalkaīnu, kas bija visādu vara
un dzelzs rīku kalējs. Un Tubalkaīna māsa bija
Naēma. **23** Un Lāmehs sacīja uz savām sievām: Ada
un Cilla, klausiet manu balsi, jūs Lāmeha sievas,
ņemiet vērā manus vārdus! Jo es vīru nokauju par
savu vāti un jaunekli par savu brūci. **24** Jo Kains
taps septiņkārt atriebts, bet Lāmehs septiņdesmit
septiņkārt. **25** Un Ādams atzina atkal savu sievu,
un tā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Setu;
jo (tā sacīja:) Dievs man ir licis citu dzimumu
Ābela vietā, jo Kains to ir nokāvis. **26** Un Setam
arī dzima dēls, un tas nosauca viņa vārdu Enosu.
Tai laikā iesāka piesaukt Tā Kunga vārdu.

5 Šie ir Ādama raduraksti. Tai dienā, kad Dievs
cilvēku radīja, Viņš to darīja pēc Dieva līdzības.
2 Vīrieti un sievieti, Viņš tos radīja un tos svētīja
un nosauca tos par cilvēkiem, tai dienā, kad
tie tapa radīti. **3** Un Ādams dzīvoja simts un
trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlu pēc savas
līdzības, pēc sava ģīmja, un nosauca viņa vārdu
Setu. **4** Un Ādama dienas pēc tam, kad Setu bija
dzemdinājis, ir astoņsimt gadi, un viņš dzemdināja
dēlus un meitas. **5** Un visas Ādama dienas, ko
viņš dzīvojis, bija deviņsimt un trīsdesmit gadi;
un viņš nomira. **6** Un Sets bija simts un pieci
gadus vecs un dzemdināja Enosu. **7** Un Sets
pēc tam, kad Enosu bija dzemdinājis, dzīvoja
astoņsimt un septiņus gadus un dzemdināja dēlus
un meitas. **8** Un visas Seta dienas bija deviņsimt
un divdesmit gadi; un viņš nomira. **9** Un Enos bija
deviņdesmit gadus vecs un dzemdināja Kainanu.
10 Un Enos dzīvoja pēc tam, kad Kainanu bija
dzemdinājis, astoņsimt un piecpadsmit gadus
un dzemdināja dēlus un meitas. **11** Un visas
Enosa dienas bija deviņsimt un pieci gadi; un viņš
nomira. **12** Un Kainans bija septiņdesmit gadus
vecs un dzemdināja Mahalaleēli. **13** Un Kainans
dzīvoja pēc tam, kad Mahalaleēli bija dzemdinājis,
astoņsimt un četrdesmit gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **14** Un visas Kainana dienas bija
deviņsimt un desmit gadi; un viņš nomira. **15**
Mahalaleēls bija sešdesmit un pieci gadus vecs un
dzemdināja Jaredu. **16** Un Mahalaleēls dzīvoja pēc
tam, kad Jaredu bija dzemdinājis, astoņsimt un
trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
17 Un visas Mahalaleēla dienas bija astoņsimt
deviņdesmit un pieci gadi; un viņš nomira. **18**
Un Jareds bija simts sešdesmit un divus gadus
vecs un dzemdināja Enohu. **19** Un Jareds dzīvoja
pēc tam, kad Enohu bija dzemdinājis, astoņsimt
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **20** Un visas
Jareda dienas bija deviņsimt sešdesmit un divi
gadi; un viņš nomira. **21** Un Enohs bija sešdesmit
un pieci gadus vecs un dzemdināja Metuzalu. **22**
Un Enohs pēc tam, kad Metuzalu bija dzemdinājis,
staigāja ar Dievu trīssimt gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **23** Un visas Enoha dienas bija
trīssimt sešdesmit un pieci gadi. **24** Un Enohs
staigāja ar Dievu un viņa vairs nebija, jo Dievs viņu
paņēma. **25** Un Metuzala bija simts astoņdesmit
un septiņus gadus vecs un dzemdināja Lāmehu.
26 Un Metuzala dzīvoja pēc tam, kad Lāmehu bija
dzemdinājis, septiņsimt astoņdesmit un divus
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **27** Un
visas Metuzalas dienas bija deviņsimt sešdesmit
un deviņi gadi; un viņš nomira. **28** Un Lāmehs
bija simts astoņdesmit un divus gadus vecs un
dzemdināja dēlu, **29** Un nosauca viņa vārdu Noa,
sacīdams: šis mūs iepriecinās mūsu darbos un
mūsu mokās, kas nāk no šīs zemes, ko Tas Kungs
nolādējis. **30** Un Lāmehs dzīvoja pēc tam, kad
Nou bija dzemdinājis, piecsimt deviņdesmit un
pieci gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **31** Un
visas Lāmeha dienas bija septiņsimt septiņdesmit

septiņi gadi; un viņš nomira. 32 Un Noa bija
piecsimt gadus vecs, un dzemdināja Šemu, Hamu
un Jafetu.

6 Un notikās, kad cilvēki sāka vairoties virs
zemes un tiem meitas piedzima, 2 Tad Dieva
bērni redzēja cilvēku meitas, ka tās bija skaistas,
un ņēma sev sievas, kādas tiem patika. 3 Un Tas
Kungs sacīja: Manam Garam nebūs valdīt iekš
cilvēkiem mūžīgi; maldīdamies tie ir miesa; un
viņu dienas vēl būs simts un divdesmit gadi. 4
Tanīs dienās tie milžu vīri bija virs zemes, un
arī pēc, kad Dieva bērni bija iegājuši pie cilvēku
meitām un sev bērnus bija dzemdinājuši; šie tie
varenie, kas bija no iesākuma, slaveni vīri. 5 Un
Tas Kungs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga
virs zemes, un viss viņu sirdsprāts un padoms
tikai ļauns bija vienmēr. 6 Tad Tam Kungam palika
žēl, ka Viņš cilvēkus virs zemes bija radījis, un
tas Viņam rūpēja sirdī. 7 Un Tas Kungs sacīja:
Es izdeldēšu no zemes visus tos cilvēkus, ko
esmu radījis, cilvēkus līdz ar lopiem, tārpiem un
putniem apakš debess, jo Man ir žēl, ka Es tos
esmu radījis. 8 Bet Noa atrada žēlastību priekš Tā
Kunga acīm. 9 Šie ir tie stāsti par Noas cilti: Noa
bija taisns, nenoziedzīgs vīrs savā ciltī, un Noa
staigāja ar Dievu. 10 Un Noa dzemdināja trīs dēlus:
Šemu, Hamu un Jafetu. 11 Un zeme bija samaitāta
Dieva priekšā, un zeme bija pilna varasdarbu. 12
Un Dievs redzēja zemi, un redzi, tā bija samaitāta;
visa miesa bija savu ceļu samaitājusi virs zemes.
13 Un Dievs sacīja uz Nou: visas miesas gals ir
nācis Manā priekšā; jo zeme ir pilna no viņu
varas darbiem, un redzi, Es nomaitāšu tos līdz
ar zemi. 14 Taisi sev šķirstu no priežu koka; ar
mājokļiem tev to šķirstu būs taisīt un to apsveķot
ar darvu no iekš un āra puses. 15 Un tev būs
viņu tā taisīt: trīssimt olekšu lai ir tā šķirsta
garums, piecdesmit olekšu platums un trīsdesmit
olekšu viņa augstums. 16 Vienu logu tev būs tam
šķirstam taisīt; olekts lielumā tev būs to taisīt
virsgalā, un durvis tev būs likt viņa sānos; tev būs
viņu taisīt ar trim bēniņiem, apakšēju, vidēju un
virsēju. 17 Jo, redzi, Es vedīšu ūdensplūdus virs
zemes, lai nomaitā apakš debess ikvienu miesu,
iekš kā ir dzīva dvaša; visiem, kas virs zemes, būs
mirt. 18 Un Es celšu derību ar tevi, un tev būs iet
šķirstā līdz ar saviem dēliem un ar savu sievu un
ar savu dēlu sievām. 19 Un no visa, kas dzīvo, no
ikvienas miesas, pa diviem no ikvienas kārtas, tev
būs ievest šķirstā, lai tie līdz ar tevi paliek dzīvi;
tēviņam un mātītei tiem būs būt. 20 No putniem
pēc savas kārtas un no lopiem pēc savas kārtas un
no visiem zemes tārpiem pēc savas kārtas; pa divi
no ikvienas kārtas nāks pie tevis, lai paliktu dzīvi.
21 Un ņem pie sevis no visādas barības, ko var ēst,
un sakrāj to pie sevis, ka tā tev un viņiem būtu
par barību. 22 Un Noa darīja itin tā, kā Dievs tam
bija pavēlējis, - tā viņš darīja.

7 Un Tas Kungs sacīja uz Nou: ej šķirstā, tu
un viss tavs nams, jo tevi Es esmu redzējis
Manā priekšā taisnu šinī ciltī. 2 No visādiem
šķīstiem lopiem ņem pie sevis pa septiņiem,
tēviņu un mātīti, bet no tiem lopiem, kas nešķīsti,
pa diviem, tēviņu un mātīti. 3 Arī no putniem
apakš debess pa septiņiem, tēviņu un mātīti,
ka vaisla paliek dzīva pa visu zemes virsu. 4 Jo
vēl būs septiņas dienas, tad Es likšu lietum līt
virs zemes četrdesmit naktis, un Es izdeldēšu no
zemes virsas ikvienu dzīvu radījumu, ko esmu
darījis. 5 Un Noa darīja itin tā, kā Tas Kungs
bija pavēlējis. 6 Un Noa bija seššimt gadus vecs,
kad ūdensplūdi zemi pārplūda. 7 Tad Noa iegāja
šķirstā un līdz ar viņu viņa dēli un viņa sieva
un viņa dēlu sievas priekš tiem ūdensplūdiem. 8
No šķīstiem lopiem un no tiem lopiem, kas nav
šķīsti, un no putniem un no visa, kas lien virs
zemes, 9 Iegāja pa pāriem pie Noas šķirstā, tēviņš
un mātīte, (it) kā Dievs Noam bija pavēlējis. 10
Un notikās pēc septiņām dienām, tad ūdensplūdi
nāca virs zemes. 11 Seššimtā Noas dzīvības gadā,
otrā mēnesī, septiņpadsmitā mēneša dienā, tai
pašā dienā visi lielie bezdibeņa avoti ir pārtrūkuši,
un debess logi atvērušies. 12 Un lietus nāca virs
zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis. 13
Tai dienā iegāja šķirstā Noa un Šems un Hams
un Jafets, Noas dēli, un Noas sieva un viņa trīs
vedeklas līdz ar tiem, 14 Un arī visādi zvēri pēc
savas kārtas un visādi lopi pēc savas kārtas un
visādi tārpi, kas lien virs zemes, pēc savas kārtas,
un visādi putni pēc savas kārtas, visādi putniņi
un visādi spārnaiņi. 15 Un tie nāca šķirstā pie
Noas pa pāriem no ikvienas miesas, iekš kā bija
dzīva dvaša, 16 Un tie, kas nāca, bija tēviņš un
mātīte no visādas miesas un iegāja (it) kā Dievs
tam bija pavēlējis, un Tas Kungs aizslēdza aiz viņa.
17 Tad nāca plūdi virs zemes četrdesmit dienas,
un ūdeņi vairojās un pacēla šķirstu un pacēla
to no zemes virsas. 18 Un ūdeņi augtin auga un
vairojās ļoti virs zemes, un šķirsts gāja peldu pa
ūdens virsu. 19 Un ūdeņi vairojās pārlieku ļoti virs
zemes, un visi augstie kalni visur apakš debesīm
tapa pārņemti. 20 Piecpadsmit olekšu augstumā
ūdeņi cēlās, un kalni tapa pārņemti. 21 Tad visa
miesa apmira, kas virs zemes kustās, no putniem
un no visādiem tārpiem, kas lien virs zemes, un

visi cilvēki. 22 Viss, kam dzīva gara dvaša bija
nāsīs, viss, kas mita sausumā, tas nomira. 23
Tad visi dzīvie radījumi tapa izdeldēti virs zemes
no cilvēkiem līdz lopiem, līdz tārpiem un līdz
putniem apakš debess; bet Noa vien atlikās un kas
līdz ar viņu bija šķirstā. 24 Un ūdeņi vairojās virs
zemes simts un piecdesmit dienas.

8 Un Dievs pieminēja Nou un visus zvērus un
visus lopus, kas līdz ar to bija šķirstā, un Dievs
deva vēju virs zemes, un ūdeņi nostājās. 2 Un
bezdibeņa avoti un debess logi tapa aizdarīti,
un lietus no debess tapa aizturēts. 3 Un ūdeņi
atgriezās no zemes virsas, šurp un turp tecēdami,
un ūdeņi krita pēc simts un piecdesmit dienām. 4
Un šķirsts nolaidās septītā mēnesī septiņpadsmitā
mēneša dienā uz Ararata kalniem. 5 Un ūdeņi
notecēja šurp un turp līdz desmitam mēnesim;
desmitā mēnesī un pirmā mēneša dienā rādījās
kalnu gali. 6 Un notikās pēc četrdesmit dienām,
tad Noa atvēra šķirsta logu, ko viņš bija taisījis,
7 Un izlaida kraukli, un tas skraidīja šurp un
turp, kamēr ūdeņi nosīka no zemes virsas. 8 Pēc
tam viņš izlaida balodi, lai redzētu, vai ūdeņi
jau noskrējuši no zemes virsas. 9 Bet balodis
neatrada, kur kāja varētu dusēt, un atgriezās pie
viņa šķirstā, jo ūdeņi vēl bija pa visu zemes virsu;
un viņš izstiepa savu roku un to satvēra un ņēma
pie sevis šķirstā. 10 Un pagaidīja vēl citas septiņas
dienas un izlaida atkal balodi no šķirsta ārā. 11 Un
balodis nāca pie viņa ap vakara laiku, un redzi,
norauta eļļas koka lapa bija viņa mutē. Tad Noa
noprata, ka ūdeņi bija noskrējuši no zemes virsas,
12 Un pagaidīja vēl citas septiņas dienas un izlaida
balodi, un tas negriezās vairs atpakaļ pie viņa. 13
Un notikās sešsimt pirmajā gadā, pirmā mēnesī,
pirmā mēneša (dienā), tad ūdeņi izsīka no zemes
virsas, un Noa noņēma šķirsta jumtu un skatījās,
un redzi, zemes virsa bija apžuvusi. 14 Un otrā
mēnesī, divdesmit septītā mēneša dienā, zeme bija
nožuvusi. 15 Tad Dievs runāja uz Nou sacīdams:
16 Izej no šķirsta, tu un tava sieva un tavi dēli un
tavas vedeklas līdz ar tevi, 17 Visas dzīvības, kas
pie tevis, no ikkatras miesas, no putniem un no
lopiem un no visiem līdējiem tārpiem virs zemes,
tie lai iziet līdz ar tevi, un lai tie pulkiem rodas un
augļojās virs zemes. 18 Tad Noa izgāja un līdz ar
viņu viņa dēli un viņa sieva un viņa vedeklas, 19
Visi zvēri, visi tārpi un visi putni, viss, kas virs
zemes kust, izgāja no šķirsta pēc savām sugām.
20 Un Noa uztaisīja Tam Kungam altāri un ņēma
no visiem šķīstiem lopiem un no visiem šķīstiem
putniem un upurēja Tam Kungam dedzināmos
upurus uz tā altāra. 21 Un Tas Kungs oda to saldo
smaržu un sacīja Savā sirdī: "Es joprojām vairs
nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirdsprāts
ir ļauns no mazām dienām, un Es joprojām vairs
negribu samaitāt visu, kas dzīvo, kā esmu darījis.
22 Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana
un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un
ziema, diena un nakts."

9 Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja uz
tiem: augļojaties un vairojaties un piepildiet
zemi. 2 Lai no jums bīstas un baidās visi zemes
zvēri un visi putni apakš debess, un viss, kas kust
virs zemes, un visas zivis jūrā; - jūsu rokās tie ir
doti. 3 Viss, kas kust un ir dzīvs, lai jums ir par
barību, (it) kā to zaļo zāli, visu to Es jums esmu
nodevis. 4 Tik vien miesu viņas dzīvībā, viņas
asinīs, jums nebūs ēst. 5 Un par jūsu dzīvības
asinīm (Es) prasīšu, no visiem zvēriem tās gribu
prasīt, un no cilvēku rokām, no ikviena rokas,
kas ir viņa brālis, (Es) prasīšu cilvēka dzīvību. 6
Kas cilvēka asinis izlej, tā asinīm caur cilvēkiem
būs tapt izlietām, jo Dievs cilvēku radījis pēc
Sava ģīmja. 7 Bet jūs augļojaties un vairojaties
un rodaties pulkiem virs zemes un vairojaties
virs tās. 8 Un Dievs runāja uz Nou un uz viņa
dēliem pie viņa, sacīdams: 9 Redzi, Es ceļu Savu
derību ar jums un ar jūsu dzimumu pēc jums,
10 Un ar ikvienu dzīvu dvašu, kas pie jums, ar
putniem, lopiem un visām zemes dzīvībām pie
jums; - proti ar visiem, kas no šķirsta izgājuši, ar
visām zemes dzīvībām. 11 Un Es ceļu Savu derību
ar jums: un neviena miesa vairs netaps izdeldēta
ūdensplūdos, un plūdi vairs nemaitās zemi. 12 Un
Dievs sacīja: šī ir tā derības zīme, ko Es dodu starp
Mani un jums un visām dzīvām dvašām, kas pie
jums, uz mūžīgiem laikiem. 13 Savu varavīksni
padebešos Es esmu licis, un tā būs derības zīme
starp Mani un starp zemi. 14 Un kad Es padebešus
vadīšu pār zemi un varavīksne padebešos rādīsies,
15 Tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani
un jums un visām dzīvām dvašām ikvienā miesā.
Un ūdensplūdi vairs nenāks, samaitāt nevienu
miesu. 16 Tad nu varavīksne būs padebešos, un to
uzskatīdams Es pieminēšu to mūžīgo derību starp
Dievu un visām dzīvām dvašām ikvienā miesā,
kas ir virs zemes. 17 Un Dievs sacīja uz Nou: šī ir
tā derības zīme, ko esmu iecēlis starp mani un
ikvienu miesu, kas virs zemes. 18 Un Noas dēli,
kas no šķirsta izgāja, bija Šems un Hams un Jafets,
un Hams ir Kanaāna tēvs. 19 Šie trīs ir Noas dēli,
un no šiem ir visi zemes iedzīvotāji. 20 Un Noa
sāka zemi kopt un stādīt vīna dārzu. 21 Un viņš
dzēra no vīna un piedzērās un gulēja atsedzies
sava dzīvokļa vidū. 22 Un Hams, Kanaāna tēvs,

redzēja sava tēva plikās miesas un pasacīja to
saviem diviem brāļiem ārā. 23 Tad Šems un Jafets
ņēma drēbes un lika tās abi uz saviem pleciem, un
ačgārni ejot tie apsedza sava tēva plikās miesas,
un bija savu vaigu nogriezuši, ka sava tēva plikās
miesas neredzēja. 24 Un Noa uzmodās no sava
vīna un dabūja zināt, ko viņa jaunākais dēls viņam
bija darījis, 25 Un sacīja: nolādēts lai ir Kanaāns:
tam būs būt savu brāļu kalpu kalpam. 26 Un viņš
sacīja: svētīts lai ir Tas Kungs, Šema Dievs, un
Kanaāns lai ir viņa kalps. 27 Lai Dievs vairo Jafetu,
un lai tas mājo Šema dzīvokļos, un Kanaāns lai ir
viņa kalps. 28 Un Noa dzīvoja pēc ūdensplūdiem
trīssimt un piecdesmit gadus. 29 Tad visas Noas
dienas bija deviņsimt un piecdesmit gadi; un viņš
nomira.

10 Un šie ir Noas dēlu: Zema, Hama un
Jafeta dzimumi, un tiem dzima dēli pēc
ūdensplūdiem. 2 Jafeta bērni Gomers un Magogs
un Madajus un Javans un Tūbals un Mešehs un
Tīras. 3 Un Gomera bērni: Aškenas un Rifats un
Togarmas. 4 Un Javana bērni: Elišus un Taršišs
un Ķītim un Dodanim. 5 No šiem ir atšķīrušās
tās pagānu salas savās zemēs, ikviens pēc savas
valodas, pēc savām ciltīm, savās tautās. 6 Un Hama
bērni ir: Kušs un Micraīm un Puts un Kanaāns.
7 Un Kuša bērni ir: Seba un Havila un Sabta un
Raēma un Zabteka. Un Raēmas bērni ir: Šeba
un Dedans. 8 Un Kušs dzemdināja Nimrodu; šis
sāka varens būt virs zemes. 9 Viņš bija varens
mednieks Tā Kunga priekšā, tādēļ top sacīts: tā
kā Nimrods, varens mednieks Tā Kunga priekšā.
10 Un viņa valsts iesākums bija Bābele un Erek
un Akad un Kalne Sineārzemē. 11 No šās zemes
Assurs ir izgājis un ir uztaisījis Ninivi ar Rehobotu
un Kalu 12 Un Reseni starp Ninivi un Kalu; šī ir tā
lielā pilsēta. 13 Un Micraīm dzemdināja Ludim un
Ānamim un Leabim un Naftuīm 14 Un Patrusim
un Kasluīm, no kurienes ir izgājuši tie Fīlisti un
Kaftori. 15 Un Kanaānam piedzima Sidons, viņa
pirmdzimtais, un Hets 16 Un Jebuzi un Amori un
Ģirgozi 17 Un Hivi un Arki un Sini 18 Un Arvadi
un Cemari un Hamati; un no turienes ir izpletušās
Kanaāniešu ciltis. 19 Un Kanaāniešu robežas bija
no Sidonas uz Ģerara pusi līdz Gazai, uz Sodomas
un Gomoras un Adamas un Ceboīma pusi līdz
Lazai. 20 Šie ir Hama bērni pēc savām ciltīm, pēc
savām valodām, savās zemēs, savās tautās. 21 Un
Šemam arīdzan bērni dzimuši; šis ir visu Ēbera
bērnu tēvs, Jafeta vecākais brālis. 22 Šema bērni
bija: Elams un Assurs un Arvaksads un Luds un
Arams. 23 Un Arama bērni bija: Ucs un Huls un
Ģeters un Mazs. 24 Un Arvaksads dzemdināja
Šalu, un Šalus dzemdināja Ēberu. 25 Un Ēberam
dzima divi dēli; tā pirmā vārds ir Pelegs, jo viņa
laikā zeme dalījās, un viņa brāļa vārds ir Joktans.
26 Un Joktans dzemdināja Almodadu un Šelefu
un Hacarmavetu un Jarahu 27 Un Hadoramu un
Uzalu un Diķelu 28 Un Obalu un Abimaēli un Zebu
29 Un Ofiru un Havilu un Jobabu: šie visi ir Joktana
bērni. 30 Un viņi mita no Mešas līdz Sefarai uz
tiem kalniem pret rītiem. 31 Šie ir Šema bērni pēc
savām ciltīm, pēc savām valodām, savās zemēs,
savās tautās. 32 Šīs ir Noas bērnu ciltis pēc saviem
radiem savās tautās, un no šiem ir izpletušās tās
tautas virs zemes pēc ūdensplūdiem.

11 Un visai pasaulei bija vienāda mēle un
vienāda valoda. 2 Un kad tie aizgāja pret
rītiem, tad tie atrada klajumu Sineārzemē un tur
apmetās, 3 Un sacīja cits uz citu: Iesim, taisīsim
ķieģeļus un dedzināt dedzināsim; un tie ķieģeļi
tiem bija akmeņu vietā, un zemes piķis tiem bija
kaļķu vietā. 4 Un tie sacīja: Iesim, taisīsim sev
pilsētu un torni, kura gals debesīs, un celsim
sev vārdu, lai neizklīstam pa visu zemes virsu. 5
Tad Tas Kungs nonāca zemē, apraudzīt to pilsētu
un to torni, ko tie cilvēku bērni cēla. 6 Un Tas
Kungs sacīja: redzi, tie ir viena tauta un tiem
visiem ir viena valoda, un to viņi iesākuši darīt;
un nu tie no nekā nenostāsies, ko tie apņēmušies
darīt. 7 Nolaidīsimies zemē un sajauksim tiem tur
viņu valodu, ka lai neviens nesaprot sava tuvākā
valodu. 8 Tad Tas Kungs tos izklīdināja no turienes
pa visu zemes virsu, un tie atstājās no pilsētas
celšanas. 9 Tādēļ viņas vārds tapa nosaukts Bābele,
jo Tas Kungs tur sajauca visas zemes valodu, un
no turienes Tas Kungs tos izklīdināja pa visu
zemes virsu. 10 Šie ir Šema dzimumi: Šems bija
simts gadus vecs un dzemdināja Arvaksadu, divus
gadus pēc ūdensplūdiem. 11 Un Šems dzīvoja pēc
tam, kad Arvaksadu bija dzemdinājis, piecsimt
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. 12 Un
Arvaksads dzīvoja trīsdesmit un piecus gadus un
dzemdināja Šalu. 13 Un Arvaksads dzīvoja pēc
tam, kad Šalu bija dzemdinājis, četrsimt un trīs
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. 14 Un
Šalus dzīvoja trīsdesmit gadus un dzemdināja
Ēberu. 15 Un Šalus dzīvoja pēc tam, kad Ēberu bija
dzemdinājis, četrsimt un trīs gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. 16 Un Ēbers dzīvoja trīsdesmit un
četrus gadus un dzemdināja Pelegu. 17 Un Ēbers
dzīvoja pēc tam, kad Pelegu bija dzemdinājis,
četrsimt un trīsdesmit gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. 18 Un Pelegs dzīvoja trīsdesmit
gadus un dzemdināja Regu. 19 Un Pelegs dzīvoja
pēc tam, kad Regu bija dzemdinājis, divsimt un

deviņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas. 20
Un Regus dzīvoja trīsdesmit un divus gadus un
dzemdināja Serugu, 21 Un Regus dzīvoja pēc tam,
kad Serugu bija dzemdinājis, divsimt un septiņus
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. 22 Un
Serugs dzīvoja trīsdesmit gadus un dzemdināja
Nahoru. 23 Un Serugs dzīvoja pēc tam, kad Nahoru
bija dzemdinājis, divsimt gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. 24 Un Nahors dzīvoja divdesmit
un deviņus gadus un dzemdināja Tāru, 25 Un
Nahors dzīvoja pēc tam, kad Tāru bija dzemdinājis,
simts deviņpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un
meitas. 26 Un Tārus dzīvoja septiņdesmit gadus un
dzemdināja Ābramu, Nahoru un Hāranu. 27 Un šie
ir Tārus dzimumi: Tārum dzima Ābrams, Nahors
un Hārans, un Hāranam dzima Lats. 28 Bet Hārans
nomira priekš sava tēva Tārus savā dzimtenē, iekš
Ur Kaldejā. 29 Un Ābrams un Nahors apņēma
sievas. Ābrama sievas vārds bija Sāraī, un Nahora
sievas vārds bija Milka, Hārana meita; Hārans bija
Milkas un Jiskas tēvs. 30 Un Sāraī bija neauglīga,
un viņai nebija bērna. 31 Un Tārus ņēma Ābramu,
savu dēlu, un Latu, Hārana dēlu, sava dēla dēlu,
un Sāraī, savu vedeklu, Ābrama, sava dēla, sievu,
un ar tiem cēlās un gāja no Ur iekš Kaldejas, ka
ietu uz Kanaāna zemi; un tie nāca līdz Hāranai un
tur mājoja. 32 Un Tārus dienas bija divsimt un
pieci gadi, un Tārus nomira Hāranā.

12 Un Tas Kungs sacīja uz Ābramu: izej no savas
zemes un no savas dzimtenes un no sava
tēva nama uz to zemi, ko Es tev rādīšu. 2 Un
Es tevi darīšu par lielu tautu un tevi svētīšu un
darīšu tavu vārdu lielu, un tu būsi par svētību.
3 Un Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu
tos, kas tevi lād, un iekš tevis visas ciltis virs
zemes taps svētītas. 4 Un Ābrams aizgāja, kā Tas
Kungs tam bija sacījis, un Lats gāja tam līdz. Un
Ābrams bija septiņdesmit un pieci gadus vecs, kad
viņš no Hāranas izgāja. 5 Un Ābrams ņēma Sāraī,
savu sievu, un Latu, savu brālēnu, un visu savu
mantu, ko tie bija mantojuši, un tās dvēseles, ko
tie Hāranā bija dabūjuši, un tie izgāja, ka ietu uz
Kanaāna zemi, un tie nonāca Kanaāna zemē. 6 Un
Ābrams pārstaigāja to zemi līdz Šehemes vietai,
līdz Mores ozolam; un Kanaānieši bija to laiku
tai zemē. 7 Tad Tas Kungs parādījās Ābramam
un sacīja: tavam dzimumam Es došu šo zemi; un
viņš tur uztaisīja altāri Tam Kungam, kas viņam
bija parādījies. 8 Un no turienes viņš cēlās uz
tiem kalniem Bētelei pret rītiem, un uzcēla savu
telti, ka Bētele bija pret vakariem un Aja pret
austruma pusi, un uztaisīja tur Tam Kungam altāri
un piesauca Tā Kunga vārdu. 9 Un Ābrams cēlās
un gāja iedams uz dienvidu(Negebu) pusi. 10 Un
tanī zemē bija bads, un Ābrams nogāja uz Ēģipti,
tur mist, jo tas bads bija grūts tanī zemē. 11 Un
notikās, kad bija nonācis tuvu pie Ēģiptes, tad
viņš sacīja uz Sāraī, savu sievu: redzi, es zinu, ka
tu no vaiga esi skaista sieva. 12 Un kad ēģiptieši
tevi redzēs, tad tie sacīs: šī ir viņa sieva, - un mani
nokaus, un tevi atstās dzīvu. 13 Saki jel, ka tu
mana māsa, lai man labi klājās tevis dēļ, un mana
dvēsele tevis dēļ paliek dzīva. 14 Kad nu Ābrams
nāca Ēģiptes zemē, tad ēģiptieši redzēja to sievu,
ka tā bija ļoti skaista. 15 Un Faraona lielkungi viņu
redzēja, un to slavēja Faraona priekšā, un tā sieva
tapa ņemta Faraona namā. 16 Un šis Ābramam
darīja labu viņas dēļ; un tam bija avis un vērši
un ēzeļi un kalpi un kalpones un ēzeļa mātes un
kamieļi. 17 Bet Tas Kungs mocīja Faraonu un viņa
namu ar lielām mocībām, Sāraī, Ābrama sievas,
dēļ. 18 Tad Faraons aicināja Ābramu un sacīja:
kam tu man to esi darījis? Kāpēc tu man neesi
sacījis, ka šī tava sieva? 19 Kāpēc tu sacīji, ka šī
tava māsa? Jo es viņu sev ņēmu par sievu. Un nu
redzi, še tava sieva, ņem viņu un ej. 20 Un Faraons
pavēlēja par viņu saviem vīriem, un tie to izvadīja
un viņa sievu un visu, kas tam bija.

13 Tad Ābrams aizgāja no Ēģiptes uz (Kanaāna)
dienvidus zemi, viņš ar savu sievu un ar
visu, kas viņam bija, un Lats līdz ar viņu. 2 Un
Ābrams bija ļoti bagāts ar lopiem, ar sudrabu un
ar zeltu. 3 Un viņš gāja savu ceļu no dienvidus
zemes uz Bēteli līdz tai vietai, kur iesākumā viņa
telts bija starp Bēteli un starp Aju, 4 Līdz tā altāra
vietai, ko viņš iesākumā bija cēlis; un Ābrams
tur piesauca Tā Kunga vārdu. 5 Un Latam, kas
Ābramam gāja līdz, bija arīdzan avis un vērši un
teltis. 6 Un tā zeme tos nepanesa, ka varētu kopā
dzīvot, jo viņu manta bija liela, un tie nevarēja
kopā dzīvot. 7 Un strīdus cēlās starp Ābrama lopu
ganiem un Lata lopu ganiem; un Kanaānieši un
Ferezieši dzīvoja tolaik tai zemē. 8 Tad Ābrams
sacīja uz Latu: lūdzams, lai jel strīdus nav starp
mani un tevi, un starp maniem ganiem un taviem
ganiem, jo mēs esam brāļi. 9 Vai visa zeme nav
tavā priekšā? Atšķiries jel no manis; ja tu gribi pa
kreiso roku, tad es gribu pa labo, bet ja tu gribi pa
labo roku, tad es iešu pa kreiso. 10 Un Lats pacēla
savas acis un redzēja visu Jardānes apgabalu, ka
tas bija bagāts ar ūdeni, (pirms nekā Tas Kungs
Sodomu un Gomoru izpostīja), tā kā Tā Kunga
dārzs, itin kā Ēģiptes zeme, kamēr nāk līdz Coārai.
11 Tad Lats izredzējās visu Jardānes apgabalu, un
Lats aizgāja pret rītiem, un tie šķīrās viens no
otra. 12 Ābrams dzīvoja Kanaāna zemē, un Lats

dzīvoja Jardānes apgabala pilsētās un cēla savas
teltis līdz Sodomai. 13 Bet Sodomieši bija ļauni un
ļoti grēcīgi pret To Kungu. 14 Un Tas Kungs sacīja
uz Ābramu, kad Lats no viņa bija šķīries: pacel
jel savas acis un lūko no tās vietas, kur tu esi, uz
ziemeļa pusi un uz dienvidiem un uz rītiem un
uz jūru. 15 Jo visu to zemi, ko tu redzi, Es došu
tev un tavam dzimumam mūžīgi. 16 Un Es darīšu
tavu dzimumu tā kā zemes pīšļus, ja kas varēs
izskaitīt zemes pīšļus, tas varēs izskaitīt arī tavu
dzimumu. 17 Celies, pārstaigā to zemi krustām
šķērsām, jo tev Es to gribu dot. 18 Un Ābrams cēla
teltis un nāca un dzīvoja starp Mamres ozoliem
pie Hebrones, un uztaisīja tur Tam Kungam altāri.

14 Un notikās Amrafela, Sineāras ķēniņa,
Arioka, Elasaras ķēniņa, Ķedorlaomera,
Elama ķēniņa, un Tideāla, Gojimu ķēniņa, laikā -
2 Tie karoja pret Beru, Sodomas ķēniņu, un pret
Biršu, Gomoras ķēniņu, Sineabu, Adamas ķēniņu,
un Semeberu, Ceboīma ķēniņu, un Belas, tas ir
Coāras ķēniņu. 3 Šie visi sapulcējās Sidim ielejā,
tā ir tā Sāls jūra. 4 Divpadsmit gadus tie bija
kalpojuši Ķedorlaomeram, un trīspadsmitā gadā
tie atkrita. 5 Un četrpadsmitā gadā Ķedorlaomers
nāca un tie ķēniņi, kas līdz ar viņu bija, un sakāva
tos Refaīm iekš Astarot-Karnaīm un tos Hauzim
Amā, un tos Emim Kiriataīm ielejā, 6 Un tos
Horiešus uz viņu Seīra kalniem līdz Ēl-Param,
kas pie tuksneša. 7 Un tie griezās atpakaļ un
nāca pie Mišpata avota, tas ir Kādeša, un sakāva
visu Amalekiešu apgabalu un arī Amoriešus, kas
dzīvoja Acecon-Tamarā. 8 Tad izgāja Sodomas
ķēniņš un Gomoras ķēniņš un Adamas ķēniņš un
Ceboīma ķēniņš un Belas, tas ir Coāras, ķēniņš,
un taisījās pret tiem kauties Sidim ielejā, 9 Pret
Ķedorlaomeru, Elama ķēniņu, un Tideālu, Gojimu
ķēniņu, un Amrafeli, Sineāras ķēniņu, un Arioku,
Elasaras ķēniņu: - četri ķēniņi pret pieciem. 10
Un Sidim ielejā bija daudz zemes piķa bedres;
tad Sodomas un Gomoras ķēniņi bēga un tur
iekrita, un tie atlikušie aizbēga kalnos. 11 Un tie
paņēma visu Sodomas un Gomoras mantu un visu
viņu barību un aizgāja projām; 12 Un paņēma
arī Latu, Ābrama brālēnu, un viņa mantu, jo tas
dzīvoja Sodomā, - un aizgāja projām. 13 Tad nāca
viens, kas bija izmucis, un pasacīja to Ābramam,
tam Ebrejam; tas dzīvoja starp tiem ozoliem,
kas piederēja tam Amorietim Mamre, Eškola un
Anera brālim; šie bija Ābrama derības biedri. 14
Un Ābrams dzirdējis, savu brāli esam aizvestu
cietumā, apbruņojās ar saviem kalpiem, kas viņa
namā bija dzimuši, trīssimt un astoņpadsmit,
un dzinās tiem pakaļ līdz Danam. 15 Un viņš
dalījās un uzbruka tiem naktī, viņš un viņa kalpi,
un tos sakāva un dzinās tiem pakaļ līdz Hobai,
kas Damaskum pa kreiso roku, 16 Un atveda
atpakaļ visu mantu, un arī Latu, savu brāli, un
viņa mantu viņš atveda atpakaļ, ir tās sievas
un tos ļaudis. 17 Un kad viņš atpakaļ nāca no
kaušanās ar Kedorlaomeru un ar tiem ķēniņiem,
kas pie tā bija, tad Sodomas ķēniņš izgāja viņam
pretī līdz Šaves ielejai, - tā ir tā ķēniņa ieleja. 18
Un Melhizedeks, Salemes ķēniņš, iznesa maizi
un vīnu, un tas bija priesteris Dievam tam visu
augstajam. 19 Un tas viņu svētīja un sacīja: svētīts
lai ir Ābrams no tā visu augstā Dieva, kam pieder
zeme un debess. 20 Un svētīts lai ir tas visu
augstais Dievs, kas tavus ienaidniekus nodevis
tavā rokā. Un Ābrams tam deva desmito tiesu no
visām lietām. 21 Un Sodomas ķēniņš sacīja uz
Ābramu: dod man tos ļaudis, un to mantu ņem
sev. 22 Un Ābrams sacīja uz Sodomas ķēniņu:
es savu roku paceļu uz To Kungu, to visaugsto
Dievu, kam debess un zeme pieder, - 23 Nevienu
pavedienu, nedz kurpes siksnu, nedz citu ko es
neņemšu no visa tā, kas tev pieder, lai tu nesaki:
es Ābramu esmu darījis bagātu. 24 Tik vien to,
ko tie jaunekļi apēduši, un to vīru daļu, kas man
gājuši līdz, Aners, Eškols un Mamre, tie lai ņem
savu daļu.

15 Pēc šīm lietām Tā Kunga vārds notika
uz Ābramu iekš parādīšanās sacīdams:
Nebīsties, Ābram; Es tev esmu par priekšturamām
bruņām, un tava alga ir ļoti liela. 2 Tad Ābrams
sacīja: Kungs, Dievs, ko Tu man dosi? Es aizeju bez
bērniem un mana nama mantinieks ir šis Eliēzers
no Damaskus. 3 Un Ābrams sacīja: redzi, man Tu
neesi dzimumu devis, un redzi, manas saimes
bērns būs mans mantinieks. 4 Un redzi, Tā Kunga
vārds notika uz viņu sacīdams: šis nebūs tavs
mantinieks, bet kas no tavām miesām nāks, tas
būs tavs mantas ņēmējs. 5 Un Viņš to izveda ārā
un sacīja: skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes;
vai tu tās vari izskaitīt? Un Viņš tam sacīja: tāpat
būs tavs dzimums. 6 Un Ābrams ticēja uz To
Kungu, un Viņš tam to pielīdzināja par taisnību.
7 Un Viņš tam sacīja: Es esmu Tas Kungs, kas
tevi izvedis no Ur iekš Kaldejas, ka tev dotu šo
zemi iemantot. 8 Un tas sacīja: Kungs, Dievs, pie
kam nopratīšu, ka es to iemantošu? 9 Un Viņš
tam sacīja: dabū Man treju gadu gotiņu un treju
gadu kazu un treju gadu aunu un vienu ūbeli
un vienu jaunu balodi. 10 Un tas Viņam dabūja
visus tos un dalīja tos vidū uz pusēm un lika
ikkatra daļu vienu pret otru, bet tos putnus viņš
nedalīja. 11 Un vanagi krita uz tām, un Ābrams tos

nodzina. 12 Un kad saule nogāja, tad Ābramam
ciets miegs uznāca, un redzi, izbailes un liela
tumsība tam uzkrita. 13 Un Viņš sacīja uz Ābramu:
zini zinādams, ka tavs dzimums piemitīs kādā
zemē, kas tam nepieder, un tur viņus kalpinās
un tiem grūti darīs četrsimt gadus. 14 Bet to
tautu, kam tie kalpos, Es arī sodīšu, un pēc tam tie
izies ar lielu mantu. 15 Un tu aiziesi pie saviem
tēviem mierā un tapsi aprakts labā vecumā. 16
Un ceturtā mūža augums nāks atkal šai vietā, jo
Amoriešu netaisnība līdz šim vēl nav pilna. 17 Un
notikās, kad saule nogāja un tumsa metās, tad
redzi, dūmains ceplis un uguns liesma, kas cauri
šāvās tiem upura gabaliem. 18 Tanī dienā Tas
Kungs cēla derību ar Ābramu, sacīdams: tavam
dzimumam Es esmu devis šo zemi, no Ēģiptes upes
līdz lielai Eifrat upei; 19 Keniešus un Ķenaziešus
un Kadmoniešus, 20 Hetiešus un Fereziešus un
Refaīmiešus, 21 Un Amoriešus un Kanaāniešus,
Ģirgoziešus un Jebusiešus.

16 Un Sāraī, Ābrama sieva, tam nedzemdēja, un
tai bija kalpone no Ēģiptes, Hāgare vārdā. 2
Un Sāraī sacīja uz Ābramu: redzi, Tas Kungs man
ir liedzis dzemdēt, ej jel pie manas kalpones, vai
es caur viņu nemantotu dzimumu. Un Ābrams
klausīja Sāraī balsij. 3 Tad Sāraī, Ābrama sieva,
ņēma Hāgari, to Ēģiptieti, savu kalponi, kad
Ābrams desmit gadus bija dzīvojis Kanaāna zemē,
un deva to par sievu Ābramam, savam vīram. 4
Un viņš gāja pie Hāgares, un tā tapa grūta. Kad nu
tā redzēja, ka bija grūta, tad viņas valdniece bija
nicināta viņas acīs. 5 Tad Sāraī sacīja uz Ābramu:
tu dari nepareizi; savu kalponi es esmu devusi
tavā klēpī, un nu viņa redz sevi grūtu esam, un
es esmu nicināta viņas acīs; Tas Kungs lai tiesā
starp mani un tevi. 6 Un Ābrams sacīja uz Sāraī:
redzi, tava kalpone ir tavā rokā, dari tai, kā tev
patīk. 7 Un Sāraī to pārmācīja, un tā aizbēga no
viņas; un Tā Kunga eņģelis to atrada pie ūdens
akas tuksnesī, pie tās akas uz Šuras ceļa. 8 Un
tas sacīja: Hāgare, Sāraī kalpone, no kurienes tu
nāci un uz kurieni tu ej? Un tā sacīja: es bēgu no
savas valdnieces Sāraī. 9 Tad Tā Kunga eņģelis tai
sacīja: griezies atpakaļ pie savas valdnieces un
pazemojies apakš viņas rokas. 10 Un Tā Kunga
eņģelis uz to sacīja: Es vairodams vairošu tavu
dzimumu, un to neskaitīs liela pulka dēļ. 11 Un
Tā Kunga eņģelis uz to sacīja: redzi, tu esi grūta
un dzemdēsi dēlu; nosauc viņa vārdu Ismaēls,
tāpēc ka Tas Kungs tavas bēdas paklausījis. 12
Un tas būs cilvēks kā meža ēzelis; viņa roka būs
pret ikkatru, un ikkatra roka pret viņu, un viņš
dzīvos visu savu brāļu priekšā. 13 Un tā nosauca
Tā Kunga vārdu, kas ar viņu bija runājis: Tu esi
tas stiprais Dievs, kas mani redz; jo tā sacīja: vai es
šeit gan neesmu pakaļ skatījusies Tam, kas mani
uzlūkojis? 14 Tāpēc to aku sauc par Beer Lekai-Roī
(tas ir: par dzīvā aku, kas mani uzlūko); redzi, tā ir
starp Kādešu un Baredu. 15 Un Hāgare dzemdēja
Ābramam dēlu, un Ābrams nosauca savu dēlu, ko
Hāgare tam bija dzemdējusi, par Ismaēli. 16 Un
Ābrams bija astoņdesmit un sešus gadus vecs, kad
Hāgare viņam Ismaēli dzemdēja.

17 Un Ābrams bija deviņdesmit un deviņus
gadus vecs, tad Tas Kungs Ābramam parādījās
un uz to sacīja: Es esmu tas visuvarenais Dievs,
staigā Manā priekšā un esi taisns. 2 Un Es celšu
derību starp Mani un tevi, un Es tevi vairodams
vairošu. 3 Tad Ābrams nometās uz savu vaigu, un
Dievs runāja ar to sacīdams: 4 Redzi, Es esmu cēlis
Savu derību ar tevi, un tu būsi par tēvu daudz
ļaudīm. 5 Un tavam vārdam nebūs vairs sauktam
tapt Ābramam, bet Ābrahāms lai ir tavs vārds;
jo Es tevi esmu licis par tēvu daudz ļaudīm. 6
Un Es tevi darīšu varen ļoti auglīgu un celšu no
tevis tautas, un ķēniņiem būs nākt no tevis. 7
Un Es uzcelšu Savu derību starp Mani un tevi un
tavu dzimumu pēc tevis viņu bērnu bērniem par
mūžīgu derību, tā ka Es būšu par Dievu tev un
tavam dzimumam pēc tevis. 8 Un tev un tavam
dzimumam pēc tevis Es došu tavas svešniecības
zemi, visu Kanaāna zemi mūžam paturēt, un
Es tiem būšu par Dievu. 9 Un Dievs sacīja uz
Ābrahāmu: tev būs Manu derību turēt, tev un
tavam dzimumam pēc tevis uz bērnu bērniem. 10
Šī ir mana derība, ko jums būs turēt starp mani un
tevi un starp tavu dzimumu pēc tevis: ikkatram
vīrietim jūsu starpā būs tapt apgraizītam. 11 Un
jums būs apgraizīt priekšādu pie savām miesām
un lai tas ir par derības zīmi starp Mani un jums.
12 Un astoņas dienas vecu jums būs apgraizīt
ikvienu no vīriešu kārtas jūsu pēcnākamos, to,
kas namā dzimis, un to, kas par naudu pirkts, no
jebkura svešinieka, kas nav no jūsu dzimuma. 13
Tiešām to būs apgraizīt, kas tavā namā dzimis
un kas par naudu ir pirkts, un Mana derība pie
jūsu miesām lai ir par mūžīgu derību. 14 Un
neapgraizīts vīrietis, kas netiks apgraizīts savas
miesas priekšādā: tā dvēsele taps izdeldēta no
saviem ļaudīm; jo tā ir pārkāpusi Manu derību.
15 Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: tev nebūs savas
sievas Sāraī vārdu saukt Sāraī, bet viņas vārds lai
ir Sāra. 16 Jo Es viņu svētīšu un arī no viņas tev
došu dēlu, un Es viņu svētīšu, ka tai būs palikt par
daudz ļaudīm un tautu ķēniņi no viņas celsies. 17

Un Ābrahāms nometās uz savu vaigu un pasmējās
un sacīja savā sirdī: vai vienam, kas ir simts gadus
vecs, bērns piedzims, un vai Sāra, deviņdesmit
gadus veca, dzemdēs? 18 Un Ābrahāms sacīja uz
Dievu: kaut jel Ismaēls tavā priekšā dzīvotu! 19 Un
Dievs sacīja: patiesi, Sāra, tava sieva, tev dzemdēs
dēlu, un tev būs viņa vārdu nosaukt Īzaku, un
Es uzcelšu Savu derību ar to, par mūžīgu derību
viņa dzimumam pēc viņa. 20 Arī Ismaēla labad
Es tevi esmu paklausījis un darīšu viņu auglīgu
un vairošu viņu varen ļoti: divpadsmit lielkungi
viņam piedzims, un Es viņu celšu par lielu tautu.
21 Bet Savu derību Es uzcelšu ar Īzaku, ko tev Sāra
dzemdēs ap šo laiku nākamā gadā. 22 Un Dievs
beidza ar to runāt un uzbrauca no Ābrahāma. 23
Tad Ābrahāms ņēma Ismaēli, savu dēlu, un visus
savā namā dzimušos un visus par naudu pirktos,
visus, kas bija no vīriešu kārtas Ābrahāma saimē,
un apgraizīja priekšādas pie viņu miesām tanī
pašā dienā, kā Dievs uz viņu bija runājis. 24 Un
Ābrahāms bija deviņdesmit deviņus gadus vecs,
kad priekšāda pie viņa miesas tapa apgraizīta. 25
Un Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit gadus vecs,
kad priekšāda pie viņa miesas tapa apgraizīta. 26
Tanī pašā dienā tapa apgraizīti Ābrahāms un viņa
dēls Ismaēls, 27 Un visi vīri viņa saimē, kas viņa
namā bija dzimuši un kas par naudu bija pirkti no
svešiniekiem, tie līdz ar viņu tapa apgraizīti.

18 Un Tas Kungs viņam parādījās pie Mamres
ozoliem, kad viņš sēdēja sava nama durvīs,
ap dienas karstumu. 2 Un viņš pacēla savas acis
un skatījās, un redzi, trīs vīri stāvēja viņa priekšā.
3 Un tos ieraudzījis viņš tiem tecēja pretī no
dzīvokļa durvīm un nometās pie zemes un sacīja:
Kungs, ja es esmu žēlastību atradis Tavās acīs,
tad lūdzams neej garām Savam kalpam. 4 Lai
atnes drusciņ ūdens, un mazgājiet savas kājas un
apmetaties apakš šī koka. 5 Un es dabūšu kādu
kumosu maizes, ka jūs atspirdzināt savu sirdi; pēc
varat iet; jo tāpēc jūs esat pie sava kalpa nākuši.
Un tie sacīja: dari, kā tu esi sacījis. 6 Un Ābrahāms
traucās dzīvoklī pie Sāras un sacīja: steidzies, ņem
sijātu miltu trīs mērus, samīci un cep karašas. 7
Un Ābrāams notecēja pie lopiem un ņēma vienu
mīkstu un labu teļu un deva to puisim, un tas
steidzās to sataisīt. 8 Un viņš ņēma sviestu un
pienu un to teļu, ko bija sataisījis, un cēla tiem
priekšā un stāvēja pats pie tiem apakš tā koka, un
tie ēda. 9 Tad tie uz viņu sacīja: kur ir Sāra, tava
sieva? Un viņš sacīja: redzi, iekšā dzīvoklī. 10 Un
tas sacīja: nāktin Es atnākšu pie tevis ap šo laiku
nākamā gadā; un redzi, Sārai, tavai sievai, būs dēls.
Un Sāra to dzirdēja dzīvokļa durvīs; jo tās bija aiz
viņa. 11 Bet Ābrahāms un Sāra bija veci un daudz
dienas piedzīvojuši, un pie Sāras vairs nebija, kā
sievām mēdz būt. 12 Tad Sāra pati pie sevis smējās
sacīdama: vai tad man izdēdējušai būs kārība, un
mans kungs ir vecīgs? 13 Un Tas Kungs sacīja uz
Ābrahāmu: kam Sāra smējusies par to sacīdama:
vai es tiešām dzemdēšu, veca būdama? 14 Vai
tad kāda lieta Tam Kungam neiespējama? Noliktā
laikā Es atnākšu pie tevis nākamā gadā, tad Sārai
būs dēls. 15 Un Sāra liedzās sacīdama: es neesmu
smējusies. Jo tai bija bail. Bet Viņš sacīja: nē, tu
esi gan smējusies. 16 Tad tie vīri no turienes cēlās
un griezās uz Sodomu. Un Ābrahāms gāja tiem
līdz, tos pavadīdams. 17 Un Tas Kungs sacīja: vai
man būs slēpt Ābrahāmam, ko gribu darīt? 18
Jo Ābrahāms būs par lielu un varenu tautu, un
iekš viņa visi ļaudis virs zemes taps svētīti. 19 Jo
Es to esmu atzinis, lai viņš saviem bērniem un
savam namam pēc sevis pavēl sargāt Tā Kunga
ceļu, darot, kas taisnība un kas tiesa, ka Tas Kungs
liktu nākt uz Ābrahāmu, ko Viņš tam runājis. 20
Un Tas Kungs sacīja: liela brēkšana ir par Sodomu
un Gomoru, un viņu grēki ļoti grūti. 21 Tad nu Es
noiešu un lūkošu, vai tie visnotaļ ir darījuši pēc
tās brēkšanas, kas Manā priekšā nākusi, vai ne; to
Es gribu zināt. 22 Un tie vīri griezās no turienes
un gāja uz Sodomu; bet Ābrahāms stāvēja vēl
Tā Kunga priekšā. 23 Un Ābrahāms piegāja un
sacīja: vai Tu samaitāsi taisno ar bezdievīgo? 24
Varbūt, ka piecdesmit taisni tai pilsētā, vai Tu
tos samaitāsi un to vietu nežēlosi to piecdesmit
taisno dēļ, kas viņu starpā? 25 Ne mūžam Tu tā
nedarīsi, nonāvēdams taisno līdz ar bezdievīgo,
ka taisnais būtu tā kā bezdievīgais; ne mūžam!
- vai visas pasaules soģis nedarīs taisni? 26 Tad
Tas Kungs sacīja: ja Es Sodomas pilsētā atradīšu
piecdesmit taisnus, tad Es žēlošu visu to vietu
viņu labad. 27 Un Ābrahāms atbildēja un sacīja:
redzi jel, es esmu iedrošinājies ar To Kungu runāt,
jebšu es esmu pīšļi un pelni. 28 Ja tur piecu trūktu
no tiem piecdesmit taisniem, vai šo piecu dēļ
Tu samaitātu visu to pilsētu? Un Viņš sacīja: Es
to nesamaitāšu, ja tur atradīšu četrdesmit un
piecus. 29 Tad tas joprojām runāja uz Viņu un
sacīja: ja tur atrastos četrdesmit? Un Viņš sacīja:
Es nekā nedarīšu to četrdesmit labad. 30 Un tas
sacīja: neapskaities, Kungs, lūdzams, ka es vēl
runāju: ja tur atrastos trīsdesmit? Un Viņš sacīja:
Es to nedarīšu, ja atradīšu trīsdesmit. 31 Un tas
sacīja: redzi jel, es esmu iedrošinājies uz To Kungu
runāt: ja tur atrastos divdesmit? Un Viņš sacīja: Es
nesamaitāšu to divdesmit labad. 32 Un tas sacīja:
neapskaities, Kungs, lūdzams, ka es vēl vienreiz

runāju, - ja tur atrastos desmit? Un Viņš sacīja: Es
nesamaitāšu to desmit labad. 33 Tad Tas Kungs
aizgāja, kad bija beidzis uz Ābrahāmu runāt, un
Ābrahāms griezās atpakaļ uz savu vietu.

19 Un tie divi eņģeļi vakarā nonāca Sodomā,
un Lats sēdēja Sodomas vārtos. Un tos
ieraudzījis Lats cēlās un gāja tiem pretī un nometās
uz savu vaigu pie zemes 2 Un sacīja: redzi, mani
kungi, ņemiet lūdzami mājas vietu pie sava kalpa
un palieciet šo nakti un mazgājiet savas kājas; tad
rītā cēlušies varat iet savu ceļu. Un tie sacīja: nē,
bet mēs gribam palikt pa nakti uz ielas. 3 Bet viņš
tos lūgdams lūdza, lai tie pie viņa mājotu; un tie
iegāja viņa namā, un viņš tiem taisīja mielastu,
cepdams neraudzētas karašas, un tie ēda. 4 Pirms
ne kā tie apgūlās, Sodomas pilsētas ļaudis apstāja
to namu, jauni un veci, viss tas pulks no visām
malām, 5 Un aicināja Latu un sacīja uz to: kur tie
vīri, kas šo nakti pie tevis nākuši? Izved tos pie
mums ārā, ka tos atzīstam. 6 Tad Lats izgāja pie
tiem ārā priekš durvīm, un aizslēdza durvis aiz
sevis un sacīja: 7 Brāļi, nedariet jel tādu grēku. 8
Redziet, man ir divas meitas, kas nav atzinušas
vīra, tās izvedīšu pie jums, un dariet ar tām,
kā patīk, - tikai šiem vīriem nedariet nekā, jo
tāpēc tie nākuši mana jumta pavēnī. 9 Tad tie
sacīja: atkāpies nost! Un tie sacīja: šis viens ir
atnācis kā svešinieks un grib valdīt? Nu tev vairāk
ļauna darīsim nekā viņiem. 10 Un mākdamies tie
mācās virsū tam vīram, Latam, un nāca durvis
uzlauzt. Bet tie vīri izstiepa ārā savu roku un
ierāva Latu pie sevis namā un aizslēdza durvis,
11 Un apstulboja tos ļaudis priekš nama durvīm,
mazos un lielos, tā ka tie piekusa pēc durvīm
grābstīdamies. 12 Tad tie vīri sacīja uz Latu: vai
tev še vēl kāds znots vai dēli vai meitas vai cits
kāds, kas tev pieder šai pilsētā, - izved tos no šās
vietas. 13 Jo mēs samaitāsim šo vietu, tāpēc ka
tā brēkšana par viņu ir liela Tā Kunga priekšā,
un Tas Kungs mūs ir sūtījis to samaitāt. 14 Un
Lats izgāja un runāja uz saviem znotiem, kas
viņa meitas gribēja apņemt, un sacīja: ceļaties
un ejat ārā no šās vietas, jo Tas Kungs samaitās
šo pilsētu. Bet tiem znotiem viņš izlikās tā kā
smieklus runājot. 15 Un kad gaisma ausa, tad tie
eņģeļi Latu skubināja sacīdami: celies, ņem savu
sievu un savas divas meitas, kas tev ir, ka tu neietu
bojā šīs pilsētas noziegumā. 16 Bet viņš kavējās;
un tie vīri satvēra viņa roku un viņa sievas roku
un viņa divēju meitu roku, tāpēc ka Tas Kungs
viņu žēloja, un tie to izveda un to palaida ārpus
pilsētas. 17 Un kad tie tos bija izveduši ārā, tad viņš
sacīja: Izglāb jel savu dzīvību, neskaties atpakaļ
un nestāvi nekur šinī klajumā; glābies kalnā, ka
neej bojā. 18 Un Lats sacīja uz tiem: ak nē, Kungs!
19 Redzi jel, tavs kalps ir atradis žēlastību tavās
acīs, un varen liela ir tava žēlošana, ko tu man esi
darījis, izglābdams manu dzīvību; bet es nespēju
glābties kalna galā, lai man ļaunums neuznāk
un es nemirstu. 20 Redzi jel, šī pilsēta ir tuvu
klāt, uz turieni bēgt, un tā ir maza; tur es gribu
glābties, - vai tā nav maza? - Ka es palieku dzīvs.
21 Un viņš uz to sacīja: redzi, arī šinī lietā es
tevi esmu uzlūkojis, ka es nesamaitāšu to pilsētu,
par ko tu esi runājis. 22 Steidzies, glābies turp,
jo es nekā nevaru darīt, tiekams tu uz turieni
neesi nonācis. Tādēļ tās pilsētas vārdu sauc Coāru
(t.i. maza). 23 Saule uzlēca pār zemi, kad Lats
nonāca Coārā. 24 Un Tas Kungs lika līt sēram un
ugunij uz Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no
debesīm. 25 Un viņš izpostīja tās pilsētas un visu
to apgabalu un visus to pilsētu iedzīvotājus, ir
zemes augļus. 26 Un viņa sieva skatījās atpakaļ un
palika par sālsstabu. 27 Un Ābraams cēlās it agri
uz to vietu, kur viņš bija stāvējis priekš Tā Kunga
vaiga, 28 Un skatījās uz Sodomas un Gomoras
pusi un uz visu to apgabalu, un redzi, dūmi cēlās
no zemes, tā kā kāda cepļa dūmi. 29 Un notikās,
kad Dievs šī apgabala pilsētas samaitāja, tad viņš
pieminēja Ābrahāmu un izveda Latu no tā posta,
kad viņš tās pilsētas izpostīja, kur Lats mita. 30 Un
Lats gāja no Coāras uz augšu un mita kalnos, un
viņa divas meitas līdz ar viņu; jo viņam bija bail
Coārā mist; un viņš dzīvoja kādā alā līdz ar savām
abām meitām. 31 Un tā pirmdzimušā sacīja uz to
jaunāko: mūsu tēvs ir vecs, un vīra nav virs zemes,
kas pie mums nāktu pēc visas pasaules ieraduma.
32 Nāc, dosim savam tēvam vīnu dzert un gulēsim
pie tā un paturēsim dzīvu dzimumu no sava tēva.
33 Un tās deva savam tēvam vīnu dzert tanī naktī,
un tā pirmdzimušā nāca un gulēja pie sava tēva,
un viņš to nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz kad
tā cēlās. 34 Un no rīta tā pirmdzimušā sacīja uz to
jaunāko: redzi, izgājušo nakti es esmu gulējusi pie
sava tēva; dosim viņam arī šo nakti vīnu dzert,
tad ieej tu un guli pie tā, ka dzimumu gādājam
no sava tēva. 35 Un tās arī tanī naktī deva savam
tēvam vīnu dzert, un tā jaunākā cēlās un gulēja
pie tā, un tas nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz
kad tā cēlās. 36 Un Lata abas meitas tapa grūtas no
sava tēva. 37 Un tā pirmdzimušā dzemdēja dēlu
un nosauca viņa vārdu Moabs, šis ir Moabiešu
tēvs līdz šai dienai. 38 Un tā jaunākā dzemdēja
arī dēlu un nosauca viņa vārdu Ben-Ammi: šis ir
Amona bērnu tēvs līdz šai dienai.

20 Un Ābrahāms no turienes aizgāja uz to
zemi pret dienasvidus pusi un dzīvoja starp
Kādeš un Šur un piemita Ģerarā. **2** Un Ābrahāms
sacīja no Sāras, savas sievas: tā ir mana māsa;
tad Abimelehs, Ģeraras ķēniņš, sūtīja un paņēma
Sāru. **3** Bet Dievs nāca pie Abimeleha sapnī nakts
laikā un uz to sacīja: redzi, tev jāmirst tās sievas
dēļ, ko tu esi ņēmis, jo tā ir laulāta sieva. **4** Bet
Abimelehs viņu vēl nebija aizskāris; tad tas sacīja:
Kungs, vai Tu arī taisnus ļaudis nonāvēsi? **5** Vai
viņš man nav sacījis: tā ir mana māsa? Un viņa
pati arīdzan sacījusi: tas ir mans brālis. Es to esmu
darījis vientiesīgu sirdi un šķīstām rokām. **6** Tad
Dievs sapnī uz to sacīja: Es arīdzan zinu, ka to esi
darījis savā sirds vientiesībā, un Es tevi arī esmu
atturējis, ka tu pret Mani negrēko; tādēļ Es tev
neesmu ļāvis viņu aizskart. **7** Un nu, atdodi tam
vīram to sievu, jo tas ir pravietis, un lai viņš priekš
tevis lūdz, tad tu dzīvosi; bet ja tu to neatdosi, tad
zini, ka tu mirdams mirsi, un viss, kas tev pieder.
8 Un no rīta agri Abimelehs cēlās un aicināja visus
savus kalpus un runāja visus šos vārdus priekš
viņu ausīm, un tie vīri bijājās ļoti. **9** Un Abimelehs
aicināja Ābrahāmu un uz to sacīja: kam tu mums
to esi darījis, un ko es pret tevi esmu grēkojis, ka
tu par mani un par manu valsti vedis tik lielus
grēkus? Tu man tā esi darījis, kā nepieklājās darīt.
10 Un Abimelehs sacīja uz Ābrahāmu: ko tu esi
nodomājis to darīdams? **11** Tad Ābrahāms sacīja:
es domāju, tiešām Dieva bijāšanas nav šinī vietā,
un tie mani nokaus manas sievas dēļ. **12** Un tā arī
tiešām ir mana māsa, mana tēva meita, bet tik ne
manas mātes meita; un tā ir tapusi mana sieva. **13**
Un pēc tam, kad Dievs man licis iziet no mana
tēva nama, tad es uz to sacīju: lai šī ir tā žēlastība,
ko tu pie manis darīsi: visur, kurp nāksim saki no
manis: tas ir mans brālis. **14** Tad Abimelehs ņēma
avis un vēršus un kalpus un kalpones un deva tos
Ābrahāmam un atdeva tam arī Sāru, viņa sievu.
15 Un Abimelehs sacīja: redzi, mana zeme ir tavā
priekšā; dzīvo, kur tavām acīm patīk. **16** Un uz
Sāru viņš sacīja: redzi, es tavam brālim esmu devis
tūkstoš sudraba gabalus, un, redzi, lai tas tev ir
par acu apsegu priekš visiem, kas pie tevis un
visur, un tu esi taisnota. **17** Un Ābrahāms pielūdza
Dievu, tad Dievs dziedināja Abimeleku un viņa
sievu un viņa kalpones, ka tās dzemdēja. **18** Jo Tas
Kungs Abimeleha namā bija cieti aizslēdzis visas
mātes, Sāras, Ābrahāma sievas, dēļ.

21 Un Tas Kungs piemeklēja Sāru, (it) kā viņš
bija sacījis, un Tas Kungs darīja Sārai, kā
bija runājis. **2** Un Sāra tapa grūta un dzemdēja
Ābrahāmam dēlu viņa vecumā tai noliktā laikā, ko
Dievs viņam bija sacījis. **3** Un Ābrahāms nosauca
sava dēla vārdu, kas viņam piedzima, ko Sāra
viņam dzemdēja, Īzaku. **4** Un Ābrahāms apgraizīja
savu dēlu Īzaku, astoņas dienas vecu, (it) kā Dievs
tam bija pavēlējis. **5** Un Ābrahāms bija simts
gadus vecs, kad tam Īzaks, viņa dēls, piedzima. **6**
Un Sāra sacīja: smiešanos Dievs man ir sataisījis;
ikkatrs, kas to dzirdēs, par mani smiesies. **7** Un
tā sacīja: kas gan Ābrahāmam būtu sacījis, ka
Sāra bērnus zīdīs? Jo es esmu dzemdējusi dēlu
viņa vecumā. **8** Un tas bērns auga un tapa no
krūtīm atšķirts, un Ābrahāms darīja lielas dzīres
tai dienā, kad Īzaks tapa atšķirts. **9** Un Sāra redzēja
Hāgares, tās Ēģiptietes, dēlu, ko tā Ābrahāmam
bija dzemdējusi, smējēju esam; **10** Un tā sacīja uz
Ābrahāmu: izdzen šo kalponi un viņas dēlu, jo šīs
kalpones dēlam nebūs mantot līdz ar manu dēlu,
ar Īzaku. **11** Un tas vārds Ābrahāmam ļoti rieba
sava dēla dēļ. **12** Bet Dievs sacīja uz Ābrahāmu: lai
tas tev neriebj tā puiša un tās kalpones dēļ. Visu,
ko Sāra tev ir sacījusi, - klausi viņas balsij, jo iekš
Īzaka tev dzimums taps nosaukts. **13** Tomēr arī tās
kalpones dēlu Es celšu par tautu, tāpēc ka tas tavs
dzimums. **14** Un no rīta agri Ābrahāms cēlās un
ņēma maizi un ūdens trauku, un deva to Hāgarei,
likdams uz viņas pleciem, un to bērnu; un viņš
to aizraidīja; un tā gāja un maldījās Bēršebas
tuksnesī. **15** Kad nu ūdens traukā pietrūka, tad
tā nometa to bērnu apakš krūma, **16** Un nogāja
un apsēdās tur pretī bultas šāviena tālumā, jo
tā sacīja: es nevaru redzēt to bērnu mirstam;
un apsēdās tur pretī un pacēla savu balsi un
raudāja. **17** Un Dievs dzirdēja tā puiša balsi, un
Dieva eņģelis no debesīm sauca Hāgarei un uz to
sacīja: kas tev kait, Hāgare? Nebīsties, jo Dievs tā
puiša balsi dzirdējis tai vietā, kur viņš ir. Celies,
ņem to puisi un turi to pie savas rokas. **18** Jo
Es viņu celšu par lielu tautu. **19** Un Dievs viņai
atvēra acis, un tā ieraudzīja ūdens aku un gāja
un pildīja to trauku ar ūdeni, un dzirdināja to
puisi. **20** Un Dievs bija ar to puisi, un tas auga un
dzīvoja tuksnesī, **21** Un tapa strēlnieks ar stopu
un dzīvoja Varanas tuksnesī; un viņa māte tam
veda sievu no Ēģiptes zemes. **22** Un tanī laikā
Abimelehs un Pīkols, viņa karaspēka virsnieks,
runāja ar Ābrahāmu sacīdami: Dievs ir ar tevi
visās lietās, ko tu dari. **23** Un nu zvērē man šeitan
pie Dieva, ka tu negribi viltīgs būt pret mani, nedz
pret maniem bērniem, nedz pret maniem bērnu
bērniem; pēc tās žēlastības, ko es tev darījis, tev
būs man darīt un tai zemei, kur tu kā svešinieks
piemīti. **24** Un Ābrahāms sacīja: es zvērēšu. **25** Un
Ābrahāms norāja Abimelehu ūdens akas dēļ, ko

Abimeleha kalpi ar varu bija paņēmuši. 26 Tad
Abimeleks sacīja: es nezinu, kas to darījis, ne tu
man to esi sacījis, nedz es to arī esmu dzirdējis līdz
šai dienai. 27 Un Ābrahāms ņēma avis un vēršus
un deva tos Abimeleham, un tie abi cēla derību.
28 Bet Ābrahāms nolika savrup septiņus jērus. 29
Tad Abimelehs sacīja uz Ābrahāmu: par ko šie
septiņi jēri, ko tu savrup esi nolicis? 30 Un viņš
sacīja: par to, ka tev būs ņemt tos septiņus jērus
no manas rokas, lai man būtu par liecību, ka es šo
aku racis. 31 Tāpēc tā vieta nosaukta Bēršeba, ka
tie abi tur bija zvērējuši. 32 Un tie derēja derību
Bēršebā. Tad cēlās Abimelehs un Pīkols, viņa
karaspēka virsnieks, un griezās atpakaļ uz Fīlistu
zemi. 33 Bet viņš dēstīja tamariskas koku Bēršebā,
un piesauca tur Tā Kunga, tā mūžīgā Dieva, vārdu.
34 Un Ābrahāms piemita kā svešinieks Fīlistu zemē
ilgu laiku.

22 Un notikās pēc šīm lietām, tad Dievs
Ābrahāmu pārbaudīja un uz to sacīja:
Ābrahām! 2 Un tas atbildēja: Redzi, še es esmu.
Un Viņš sacīja: ņem jel savu dēlu, savu vienīgo,
ko tu mīļo, to Īzaku, un ej uz Morijas zemi, un
upurē to tur par dedzināmo upuri uz viena no
tiem kalniem, ko Es tev sacīšu. 3 Un rītā agri
Ābrahāms cēlās un apjoza savu ēzeli un ņēma
līdz divus no saviem puišiem un Īzaku savu dēlu,
un skaldīja malku priekš tā dedzināmā upura un
cēlās un gāja uz to vietu, ko Dievs tam bija sacījis.
4 Un trešā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un
redzēja to vietu no tālienes. 5 Un Ābrahāms sacīja
uz saviem puišiem: palieciet jūs teju ar to ēzeli, un
es un tas puisēns iesim uz turieni un pielūgsim;
tad atkal atnāksim pie jums. 6 Un Ābrahāms
ņēma tā dedzināmā upura malku un to uzlika
Īzakam, savam dēlam, un ņēma savā rokā uguni
un nazi, un tie gāja abi kopā. 7 Tad Īzaks runāja ar
Ābrahāmu, savu tēvu, un sacīja: mans tēvs! Un
viņš sacīja: redz, še es esmu, mans dēls. Un tas
sacīja: redz, še uguns un malka, bet kur ir tas jērs
par dedzināmo upuri? 8 Tad Ābrahāms sacīja:
Dievs Sev izredzēs jēru par dedzināmo upuri,
mans dēls. Un tie gāja abi kopā. 9 Un tie nāca tai
vietā, ko Dievs viņam bija sacījis, un Ābrahāms tur
uztaisīja altāri un salika to malku un saistīja Īzaku,
savu dēlu, un lika to uz to altāri malkai virsū. 10
Un Ābrahāms izstiepa savu roku un ņēma nazi,
savu dēlu nokaut. 11 Bet Tā Kunga eņģelis sauca
no debesīm uz to un sacīja: Ābrahām! Ābrahām!
Un tas sacīja: redzi, še es esmu. 12 Tad viņš sacīja:
neizstiep savu roku pret to puisi un nedari tam
nekā, jo nu Es zinu, ka tu Dievu bīsties un savu
dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis Manis labad.
13 Un Ābrahāms pacēla savas acis un skatījās,
un redzi, aiz viņa bija auns, biezos krūmos ar
saviem ragiem aizķēries; un Ābrahāms gāja un
ņēma to aunu, un to upurēja par dedzināmo upuri
sava dēla vietā. 14 Un Ābrahāms nosauca tās
vietas vārdu: Tas Kungs redz. Tad vēl šodien saka:
uz tā kalna, kur Tas Kungs parādās. 15 Tad Tā
Kunga eņģelis otru reizi uz Ābrahāmu sauca no
debesīm 16 Un sacīja: Es esmu pie Sevis zvērējis,
saka Tas Kungs, - tāpēc ka tu tā esi darījis un
savu dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis, - 17 Ka Es
svētīdams tevi svētīšu un vairodams vairošu tavu
dzimumu, tā kā debess zvaigznes un kā smiltis,
kas ir jūrmalā, un tavs dzimums iemantos tavu
ienaidnieku vārtus. 18 Un iekš tavas sēklas visas
tautas virs zemes taps svētītas, tāpēc ka tu Manai
balsij esi paklausījis. 19 Un Ābrahāms griezās
atpakaļ pie saviem puišiem, un tie cēlās un gāja
kopā uz Bēršebu, un Ābrahāms mita Bēršebā. 20
Un pēc šīm lietām Ābrahāmam tapa sludināts un
sacīts: redzi, Milka Nahoram, tavam brālim, arī
bērnus ir dzemdējusi, 21 Ucu, viņa pirmdzimto,
un Buzu, viņa brāli, un Ķemuēli, Arama tēvu,
22 Un Ķesedu un Hazu un Pildašu un Jitlapu un
Betuēli. 23 Un Betuēls dzemdināja Rebeku. Šos
astoņus dzemdēja Milka Nahoram, Ābrahāma
brālim. 24 Un viņa lieka sieva, Reūma vārdā,
dzemdēja arīdzan: Tebu un Gaāmu un Taāsu un
Maāku.

23 Un Sāra bija simts divdesmit un septiņus
gadus veca, - šis bija Sāras mūžs, - un Sāra
nomira Kiriat-Arbā, - tā ir Hebrone Kanaāna
zemē. 2 Un Ābrahāms nāca Sāru nožēlot un viņu
apraudāt. 3 Tad Ābrahāms cēlās no sava miroņa
un runāja ar Heta bērniem sacīdams: 4 Es esmu
svešinieks un piedzīvotājs pie jums, dodiet man
dzimts kapa vietu, - tad es savu mironi aprakšu no
manām acīm nost. 5 Un Heta bērni Ābrahāmam
atbildēja un uz to sacīja: 6 Klausi mūs, kungs; tu
esi viens Dieva celts virsnieks mūsu vidū, - aproc
savu mironi mūsu visgodīgākos kapos; nevienam
no mums tev nebūs liegt savu kapu, ka tu nevarētu
aprakt savu mironi. 7 Tad Ābrahāms cēlās un
klanījās priekš tiem zemes ļaudīm, priekš Heta
bērniem, 8 Un ar tiem runāja sacīdams: ja tas jums
pa prātam, ka es savu mironi aproku no savām
acīm nost, tad klausiet man un lūdziet par mani
Efronu, Coāra dēlu, 9 Lai tas man dod Makpelas
alu, kas tam ir sava tīruma galā; lai man to dod par
pilnu naudu, par dzimts kapa vietu jūsu vidū. 10
Un Efrons sēdēja starp Heta bērniem. Tad Efrons,
tas Etietis, Ābrahāmam atbildēja priekš Heta

bērnu ausīm un priekš visiem, kas pa viņa pilsētas
vārtiem staigāja, sacīdams: 11 Nē, mans kungs,
klausi man, - to tīrumu es tev dodu, un to alu, kas
tanī ir, to es tev dodu, priekš savu ļaužu bērnu
acīm es tev to dodu, aproc savu mironi. 12 Tad
Ābrahāms klanījās priekš tiem zemes ļaudīm 13
Un runāja uz Efronu, tiem zemes ļaudīm dzirdot,
sacīdams: kaut tu jel mani klausītu! Es tev došu to
naudu par to tīrumu, ņem to no manis, tad es
tur aprakšu savu mironi. 14 Un Efrons atbildēja
Ābrahāmam sacīdams: 15 Mans kungs, klausi
mani, tā zeme maksā četrsimt sudraba sēķeļus, -
kas tas ir starp mani un tevi? Aproc tikai savu
mironi. 16 Un Ābrahāms paklausīja Efronam un
nosvēra tam to naudu, kā tas bija runājis, Heta
bērniem dzirdot, četrsimt sudraba sēķeļus, kas
ģeld tirgotāju starpā. 17 Tad kļuva apstiprināts
Efrona tīrums, iekš kā tā Makpelas ala, pret Mamri,
tas tīrums un tā ala, kas tanī bija, un visi koki,
kas uz tā tīruma stāvēja, kas visapkārt bija viņa
ežās, 18 Ābrahāmam par īpašumu priekš Heta
bērnu acīm, priekš visiem, kas pa viņa pilsētas
vārtiem staigāja. 19 Un pēc tam Ābrahāms apraka
savu sievu Sāru Makpelas alā tai tīrumā pret
Mamri, - tā ir Hebrone Kanaāna zemē. 20 Tā
kļuva apstiprināts tas tīrums un tā ala, kas tanī
bija, Ābrahāmam par dzimts kapa vietu no Heta
bērniem.

24 Un Ābrahāms bija vecs un labi piedzīvojis, un
Tas Kungs Ābrahāmu bija svētījis ar visām
lietām. 2 Tad Ābrahāms sacīja uz savu kalpu, to
vecāko savā namā, kas valdīja pār visu, kas viņam
bija: 3 Liec jel savu roku apakš manas ciskas,
tad es tev likšu zvērēt pie Tā Kunga, tā debes'
Dieva un tā zemes Dieva, ka tev manam dēlam
nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu meitām, kuru
vidū es dzīvoju, 4 Bet ka tev būs iet uz manu
zemi un pie maniem radiem un manam dēlam
Īzakam sievu ņemt. 5 Tad tas kalps uz viņu sacīja:
ja tā sieva negribēs man nākt līdzi uz šo zemi,
vai man tad tavu dēlu atkal būs aizvest uz to
zemi, no kurienes tu izgājis? 6 Un Ābrahāms
uz to sacīja: sargies, ka tu manu dēlu uz turieni
nevedi atpakaļ. 7 Tas Kungs, tas debes' Dievs, kas
mani ņēmis no mana tēva nama un no manas
dzimtenes un kas ar mani runājis un kas man
zvērējis sacīdams: tavam dzimumam Es došu šo
zemi, - Tas sūtīs Savu eņģeli tavā priekšā, ka tu
manam dēlam vari ņemt sievu no turienes. 8 Bet
ja tā sieva tev negribēs iet līdz, tad tu būsi vaļā no
šī mana zvēresta; tikai neved manu dēlu atpakaļ
uz turieni. 9 Un tas kalps lika savu roku apakš
Ābrahāma, sava kunga, ciskas, un tam zvērēja par
šo lietu. 10 Tad tas kalps ņēma desmit kamieļus
no sava kunga kamieļiem un aizgāja, un visāda
viņa kunga manta bija viņa rokā; un viņš cēlās
un gāja uz Mezopotamiju, uz Nahora pilsētu. 11
Un viņš tiem kamieļiem lika apmesties ārā priekš
pilsētas pie vienas ūdens akas ap vakara laiku, tai
laikā, kad tās smēlējas ārā nāca, un viņš sacīja:
12 Kungs, Tu mana kunga Ābrahāma Dievs, lai
man šodien izdodas un dari žēlastību pie mana
kunga Ābrahāma. 13 Redzi, es stāvu pie ūdens
akas, un šīs pilsētas ļaužu meitas nāks ārā ūdeni
smelt. 14 Tad lai notiek, ka tā jauna meita, uz ko
es sacīšu, pasniedz jel savu trauku, ka es varu
dzert, - un tā sacīs, dzer, es tavus kamieļus arīdzan
dzirdināšu, - ka tā ir tā, ko Tu Savam kalpam
Īzakam novēlējis, un ka es pie tā varu atzīt, ka
Tu žēlastību esi parādījis manam kungam. 15 Un
notikās, pirms nekā tas bija pabeidzis runāt, redzi,
tad nāca Rebeka ārā, kas bija dzimusi Betuēlim,
Milkas, Ābrahāma brāļa, Nahora, sievas dēlam; un
tai bija viņas trauks uz pleca. 16 Un tai meitiņai
bija ļoti skaists vaigs; tā bija jumprava un neviens
vīrs to nebija atzinis; tā nokāpa akā un piepildīja
savu trauku un atkal uzkāpa. 17 Tad tas kalps
steidzās viņai pretī un sacīja: ļauj man jel kādu
ūdens malciņu no tava trauka nodzerties. 18 Un
tā sacīja: dzer, mans kungs! Un tā steidzās un
nolaida to trauku uz savu roku un deva tam dzert.
19 Un kad tā viņam bija devusi dzert, tad tā sacīja:
es smelšu arī priekš taviem kamieļiem, kamēr
tie būs padzirdīti. 20 Un tā steidzās un izlēja
savu trauku dzirdināmā silē, un tecēja atkal uz
aku smelt un smēla visiem viņa kamieļiem. 21
Un tas vīrs izbrīnījās par to, klusu ciezdams, ka
viņš samanītu, vai Tas Kungs viņa ceļam licis
labi izdoties, vai ne. 22 Un kad tie kamieļi bija
padzērušies, tad tas vīrs ņēma vienu zelta pieres
sprādzi, - tā svēra pussēķeli - un divus apliekamus
roku gredzenus priekš viņas rokām, - tie svēra
desmit sēķeļus. 23 Un viņš sacīja: meitiņa, kam
meita tu esi? Pasaki man jel to: vai priekš mums
tava tēva namā vietas, tur naktsmāju dabūt? 24
Un tā uz viņu sacīja: es esmu Betuēļa, Milkas dēla,
meita, ko tā Nahoram dzemdējusi. 25 Un tā vēl uz
viņu sacīja: tur ir arī diezgan salmu un barības
pie mums, ir mājošanas vieta. 26 Tad tas vīrs
Tā Kunga priekšā nomezdamies to pielūdza 27
Un sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, mana kunga
Ābrahāma Dievs, kas nav atrāvis Savu žēlastību
un patiesību no mana kunga! Jo Tas Kungs mani
ir vadījis to ceļu uz mana kunga brāļa namu. 28
Un tā meitiņa tecēja un to pasacīja savas mātes
namā. 29 Un Rebekai bija brālis, Lābans vārdā,

un Lābans steidzās pie tā vīra ārā uz aku. **30** Un
kad viņš to pieres sprādzi un tos roku gredzenus
pie savas māsas rokām redzēja un savas māsas
Rebekas vārdus dzirdēja, kas sacīja: tā tas vīrs uz
mani runājis, - tad tas nāca pie tā vīra, un redzi,
tas stāvēja pie tiem kamieļiem pie akas. **31** Un
viņš sacīja: nāc iekšā, Tā Kunga svētītais, kam tu
stāvi ārā? Jo es esmu namu sataisījis un vieta ir
priekš taviem kamieļiem. **32** Tad tas vīrs nāca
namā, un tie nosegloja tos kamieļus, un deva tiem
kamieļiem salmus un barību un ūdeni, mazgāt
viņa kājas un to vīru kājas, kas viņam bija līdz. **33**
Un tie viņam cēla priekšā barību; bet viņš sacīja:
es neēdīšu, pirms nebūšu runājis savus vārdus.
Un tas sacīja: runā. **34** Tad viņš sacīja: es esmu
Ābrahāma kalps, **35** Un Tas Kungs bagāti ir svētījis
manu kungu, un tas ir augumā audzis, un viņš
tam ir devis avis un vēršus un sudrabu un zeltu
un kalpus un kalpones un kamieļus un ēzeļus.
36 Un Sāra, mana kunga sieva, manam kungam
ir dzemdējusi dēlu savā vecumā, un tam viņš ir
devis visu, kas viņam pieder. **37** Un mans kungs
man ir licis zvērēt sacīdams: tev manam dēlam
nebūs ņemt no tām Kanaāniešu meitām, kuru
zemē es dzīvoju. **38** Bet tev būs iet uz mana tēva
namu un pie maniem radiem un manam dēlam
sievu ņemt. **39** Tad es sacīju uz savu kungu: ja tā
sieva man neies līdz. **40** Un viņš uz mani sacīja:
Tas Kungs, kura priekšā es esmu staigājis, sūtīs
Savu eņģeli ar tevi, un liks labi izdoties tavam
ceļam, ka tu manam dēlam ņemi sievu no manas
cilts un no mana tēva nama. **41** Tad tu būsi vaļā
no mana zvēresta, kad tu iesi pie maniem radiem,
un ja viņi tev nedos, tad tu būsi vaļā no mana
zvēresta. **42** Un es nācu šodien pie tās akas un
sacīju: Kungs, Tu mana kunga Ābrahāma Dievs, ja
Tu, lūdzams, manam ceļam esi licis labi izdoties,
kur es eju, **43** Redzi, es stāvu pie tās ūdens akas:
kad nu viena jauna meita nāks smelt, un es viņai
sacīšu: dod man jel maķenīt ūdens dzert no tava
trauka, **44** Un tā uz mani sacīs: dzer ir tu un ir
taviem kamieļiem es smelšu, - ka šī ir tā sieva, ko
Tas Kungs mana kunga dēlam novēlējis. **45** Pirms
es savā sirdī pabeidzu runāt, redzi, tad Rebeka
nāca ārā ar ūdens trauku uz pleca, un tā nokāpa
akā un smēla, un es uz to sacīju: dod man lūdzama
padzerties. **46** Tad viņa traucās un nocēla savu
trauku no sava pleca zemē un sacīja: dzer, un es
tavus kamieļus arīdzan dzirdināšu; tad es dzēru,
un tie kamieļi arīdzan tapa dzirdināti. **47** Un es
viņu vaicāju un sacīju: kam meita tu esi? Un tā
sacīja: Betuēla, Nahora dēla, meita, ko Milka tam
dzemdējusi. Tad es liku to pieres sprādzi uz viņas
vaigu un tos roku gredzenus ap viņas rokām. **48**
Un es nometos un pielūdzu To Kungu un slavēju
To Kungu, mana kunga Ābrahāma Dievu, kas mani
to īsteno ceļu bija vadījis, mana kunga brāļa meitu
viņa dēlam ņemt par sievu. **49** Un nu, ja jūs esat
tie, kas žēlastību un uzticību pie mana kunga grib
parādīt, tad sakāt man to; un ja ne, tad sakāt
man ir to; tad es griezīšos, vai pa labo roku vai
pa kreiso. **50** Tad Lābans un Betuēls atbildēja un
sacīja: šī lieta ir no Tā Kunga nākusi, mēs nedz
ļauna nedz laba nevaram uz tevi runāt. **51** Redzi,
Rebeka ir tavā priekšā, ņem to un ej; lai tā ir tava
kunga dēla sieva, kā Tas Kungs ir sacījis. **52** Un kad
Ābrahāma kalps viņu vārdus dzirdēja, tad viņš Tā
Kunga priekšā pie zemes mezdamies To pielūdza.
53 Un tas kalps izņēma sudraba un zelta lietas un
drēbes, un deva Rebekai un viņas brālim, un viņas
mātei tas arī deva dārgas dāvanas. **54** Tad tie ēda
un dzēra, viņš un tie vīri, kas viņam bija līdz,
un palika tur pa nakti. Un tie cēlās rītā, un viņš
sacīja: atlaidiet mani pie mana kunga. **55** Tad viņas
brālis un viņas māte sacīja: lai tā meitiņa kādas
desmit dienas paliek pie mums; pēc tu vari iet. **56**
Bet viņš uz tiem sacīja: neaizkavējiet mani, Tas
Kungs manam ceļam licis labi izdoties; atlaidiet
mani, ka es eju pie sava kunga. **57** Tad tie sacīja:
sauksim to meitiņu un jautāsim viņu. **58** Tad tie
sauca Rebeku un uz to sacīja: vai tu gribi iet ar
šo vīru? Un tā sacīja: es iešu. **59** Tad tie atlaida
Rebeku, savu māsu, un viņas emmu, un Ābrahāma
kalpu un viņa vīrus. **60** Un tie svētīja Rebeku un
uz to sacīja: tu, mūsu māsa, audzi par tūkstošu
tūkstošiem, un tavs dzimums lai pārvalda savu
ienaidnieku vārtus. **61** Un Rebeka cēlās ar savām
meitām un sēdās uz kamieļiem un gāja tam vīram
līdz, un tas kalps ņēma Rebeku un aizgāja. **62** Un
Īzaks nāca to ceļu no Lekaj-Roī akas, jo tas mita
dienvidu(Negebas) zemē. **63** Bet Īzaks bija izgājis
uz lauku Dievu pielūgt ap vakara laiku. Un tas
pacēla savas acis un skatījās, un redzi, kamieļi
nāca. **64** Un Rebeka pacēla savas acis un redzēja
Īzaku un nolaidās no kamieļa. **65** Un tā sacīja uz
to kalpu: kas tas par vīru, kas tur pa lauku mums
nāk pretī? Un tas kalps sacīja: tas ir mans kungs.
Tad tā ņēma vaiga apsegu un apsedzās. **66** Un tas
kalps Īzakam visu izteica, ko tas bija darījis. **67** Un
Īzaks veda Rebeku savas mātes Sāras dzīvoklī, un
viņš to ņēma un tā viņam palika par sievu, un
viņš to mīlēja. Tā Īzaks tapa iepriecināts pēc savas
mātes nāves.

25 Un Ābrahāms ņēma atkal vienu sievu, Ķeturu
vārdā. **2** Un tā viņam dzemdēja Zimranu un
Jokšanu un Medanu un Midijanu un Jisbaku un

Šuahu. 3 Un Jokšans dzemdēja Šebu un Dedanu, un
Dedana bērni bija Asurim un Latuzim un Leūmim.
4 Un Midijana bērni bija Ēfa un Efers un Hanoks un
Abidus un Eldaūs; šie visi bija Ķeturas bērni. 5 Bet
Ābrahāms deva Īzakam visu, kas tam piederēja. 6
Bet to lieko sievu bērniem, kas Ābrahāmam bija,
Ābrahāms deva dāvanas, un vēl dzīvs būdams
tos atstādināja no sava dēla Īzaka, pret rītiem uz
austruma zemi. 7 Un šie ir Ābrahāma mūža gadi,
cik ilgi tas dzīvojis: simts septiņdesmit un pieci
gadi. 8 Un viņš aizmiga un nomira labā vecumā,
vecs un diezgan dzīvojis, un viņš tapa piepulcināts
pie saviem ļaudīm. 9 Un Īzaks un Ismaēls, viņa
dēli, viņu apraka Makpelas alā, tā Hetieša Efrona,
Coāra dēla, tīrumā, kas ir pret Mamri, 10 Tai
tīrumā, ko Ābrahāms bija pircis no Heta bērniem;
tur Ābrahāms ir aprakts un viņa sieva Sāra. 11
Un pēc tam, kad Ābrahāms bija nomiris, tad
Dievs svētīja Īzaku, viņa dēlu, un Īzaks mita pie
Lekaj-Roī akas. 12 Šie nu ir Ismaēla, Ābrahāma
dēla, radu raksti. To Hāgare, tā Ēģiptiete, Sāras
kalpone, Ābrahāmam ir dzemdējusi. 13 Un šie
ir Ismaēla bērnu vārdi ar saviem cilts vārdiem:
Ismaēla pirmdzimtais Nebajots, tad Ķedars un
Adbeēls un Mibzams, 14 Un Mizmus un Dumus
un Mazus, 15 Adars un Temus, Jeturs, Navis un
Ķedmus. 16 Šie ir Ismaēla bērni, un šie ir viņu
vārdi pēc viņu sētām un ciemiem, divpadsmit
virsnieki par saviem ļaudīm. 17 Un šie ir Ismaēla
dzīvības gadi: simts trīsdesmit un septiņi gadi. Un
viņš aizmiga un nomira un tapa piepulcināts pie
saviem ļaudīm. 18 Un tie dzīvoja no Havilas līdz
Šurai, kas pretim Ēģiptes zemei, kur iet uz Asuru,
visiem saviem brāļiem pretim viņš apmetās. 19 Un
šie ir Īzaka, Ābrahāma dēla, radu raksti. Ābrahāms
dzemdināja Īzaku; 20 Un Īzaks bija četrdesmit
gadus vecs, kad viņš par sievu dabūja Rebeku, tā
Sīrieša Betuēļa meitu no Mezopotamias, Lābana,
tā Sīrieša, māsu. 21 Un Īzaks no sirds pielūdza
To Kungu par savu sievu, jo tā bija neauglīga;
un Tas Kungs likās pielūgties, un Rebeka, viņa
sieva, tapa grūta. 22 Un tie bērni stumdījās viņas
miesās, - tad tā sacīja: ja tas tā, kam tad es tāda
esmu? Un tā nogāja To Kungu jautāt. 23 Un Tas
Kungs tai sacīja: divas tautas ir tavās miesās un
divējādi ļaudis šķirsies no tava klēpja, un viena
tauta būs jo spēcīgāka nekā otra, un tas lielākais
kalpos tam mazākajam. 24 Kad nu tas laiks nāca,
ka tai bija dzemdēt, redzi, tad dvīņi bija viņas
miesās. 25 Un tas pirmais nāca ārā, pasarkans
viscaur, kā spalvaina drēbe, un tie nosauca viņa
vārdu Ēsavu. 26 Un pēc tam viņa brālis nāca ārā;
tas ar savu roku Ēsava papēdi bija satvēris, tāpēc
viņa vārds tapa nosaukts Jēkabs. Un Īzaks bija
sešdesmit gadus vecs, kad viņš tos dzemdināja.
27 Un tie puisēni auga, un Ēsavs bija gudrs uz
medīšanu un dzīvoja pa lauku, un Jēkabs tapa
rāms vīrs un mājoja teltīs. 28 Un Īzaks mīlēja
Ēsavu, tāpēc ka viņa medījums viņa mutei bija
gards, un Rebeka mīlēja Jēkabu. 29 Un Jēkabs
bija vārījis kādu virumu; tad Ēsavs nāca no lauka
un bija piekusis; un Ēsavs sacīja uz Jēkabu: 30
Dod man jel ēst no tā sarkanā, no tā sarkanā
(viruma), jo es esmu piekusis; tādēļ viņa vārds ir
nosaukts Edoms (Sarkanais). 31 Tad Jēkabs sacīja:
pārdod man šodien savu pirmdzimtību. 32 Un
Ēsavs sacīja: redzi, man taču jāmirst, ko tad man
palīdz tā pirmdzimtība? 33 Tad Jēkabs sacīja: zvērē
man šodien. Tad viņš tam zvērēja un pārdeva
Jēkabam savu pirmdzimtību. 34 Un Jēkabs deva
Ēsavam maizi un to lēču virumu, un tas ēda un
dzēra un cēlās un aizgāja. Tā Ēsavs nicināja savu
pirmdzimtību.

26 Un bads bija tai zemē pēc tā pirmā bada,
kas bija Ābrahāma laikā. Un Īzaks nogāja
uz Ģeraru pie Abimeleha, Fīlistu ķēniņa. 2 Un
Tas Kungs viņam parādījās un sacīja: nenoej uz
Ēģipti, mīti tai zemē, ko Es tev saku. 3 Piemājo
šinī zemē, un Es būšu ar tevi, un Es tevi svētīšu;
jo tev un tavam dzimumam Es došu visas šās
zemes un piepildīšu to zvērestu, ko Es tavam
tēvam Ābrahāmam esmu zvērējis. 4 Un Es vairošu
tavu dzimumu kā debess zvaigznes un došu
tavam dzimumam visas šās zemes, un iekš tavas
sēklas visas zemes tautas svētīsies, - 5 Tāpēc
ka Ābrahāms Manai balsij ir klausījis un turējis
Manas pavēles, Manus iestādījumus, likumus un
baušļus. 6 Tā Īzaks mita Ģerarā. 7 Un tās vietas
ļaudis vaicāja par viņa sievu, - un viņš sacīja:
tā ir mana māsa, jo viņam bija bail sacīt: tā ir
mana sieva, - lai tās vietas ļaudis mani nenokauj
Rebekas dēļ, jo tā bija skaista vaigā. 8 Un kad viņš
labu laiku tur bija dzīvojis, tad Abimelehs, Fīlistu
ķēniņš, skatījās pa logu, un redz, Īzaks smējās
ar savu sievu Rebeku. 9 Tad Abimelehs aicināja
Īzaku un sacīja: redzi, tiešām tā ir tava sieva, kā
tad tu esi sacījis, tā ir mana māsa? Un Īzaks uz
to sacīja: tāpēc ka es domāju, lai man viņas dēļ
nebūtu jāmirst. 10 Tad Abimelehs sacīja: kāpēc
tu mums to esi darījis? Gandrīz viens no šiem
ļaudīm būtu varējis gulēt pie tavas sievas, tad tu
mums būtu uzvedis noziegumu. 11 Un Abimelehs
pavēlēja visiem ļaudīm sacīdams: kas šo vīru vai
viņa sievu aizskar, tam būs mirt. 12 Un Īzaks sēja
tanī zemē un dabūja tai gadā simtkārtīgus augļus,
jo Tas Kungs to svētīja. 13 Un tas vīrs tapa liels un

auga augumā, kamēr viņš palika ļoti liels. 14 Un
tam bija manta no sīkiem un manta no lieliem
lopiem un daudz saimes, un Fīlisti viņu apskauda.
15 Un visas akas, ko viņa tēva kalpi bija rakuši viņa
tēva Ābrahāma laikā, tās Fīlisti aizbēra un pildīja
ar smiltīm. 16 Un Abimelehs sacīja uz Īzaku: ej
projām no mums, jo tu esi palicis jo varenāks
nekā mēs. 17 Tad Īzaks no turienes aizgāja un
nometās Ģeraras ielejā, un dzīvoja tur. 18 Un
Īzaks atkal atraka tās ūdens akas, kas bija raktas
viņa tēva Ābrahāma laikā, un ko Fīlisti pēc tam
bija aizbēruši, kad Ābrahāms bija miris, un viņš
viņu vārdus nosauca pēc tiem vārdiem, ar ko
viņa tēvs tās bija nosaucis. 19 Un Īzaka kalpi raka
tanī ielejā un tur atrada aku ar dzīvu ūdeni. 20
Bet Ģeraras gani bārās ar Īzaka ganiem sacīdami:
šis ūdens mums pieder. Tad viņš tās akas vārdu
nosauca Eseku (strīdus), tāpēc ka tie ar viņu bija
strīdējušies. 21 Tad tie raka citu aku, un par to
arīdzan bārās; tāpēc viņš viņas vārdu nosauca
Sitna (sūdzība). 22 Un viņš cēlās no turienes un
raka citu aku, un tie par to nebārās; tad viņš
viņas vārdu nosauca Rehobot (platums) un sacīja:
jo nu Tas Kungs mūs ir izplatījis, un mēs esam
augļojušies šinī zemē. 23 Tad viņš no turienes
gāja augšup uz Bēršebu. 24 Un Tas Kungs viņam
parādījās tanī naktī un sacīja: Es esmu Ābrahāma,
tava tēva Dievs; nebīsties, jo Es esmu ar tevi un
tevi svētīšu un vairošu tavu dzimumu Ābrahāma,
Sava kalpa, dēļ. 25 Un viņš tur uztaisīja altāri
un piesauca Tā Kunga vārdu un tur uzcēla savu
telti, un Īzaka kalpi tur raka vienu aku. 26 Un
Abimelehs nāca pie tā no Ģeraras, un viens no
viņa draugiem Aūzats un Pīkols, viņa karaspēka
virsnieks. 27 Tad Īzaks uz tiem sacīja: kāpēc jūs
nākat pie manis, jūs, kas mani ienīstat un mani no
sevis esat izdzinuši? 28 Un tie sacīja: mēs redzēt
redzam, ka Tas Kungs ir ar tevi; tad esam sacījuši:
sazvērēsimies kopā, mēs un tu, un darīsim derību
ar tevi, 29 Ka tu mums ļauna nedari, (it) kā mēs
tevi neesam aizskāruši, un (it) kā mēs tev labu
vien esam darījuši un tevi ar mieru atlaiduši; tu
nu esi Tā Kunga svētīts. 30 Un viņš tiem darīja
dzīres, un tie ēda un dzēra, 31 Un cēlās rītā agri
un zvērēja viens otram, un Īzaks tos atlaida; tad
tie no viņa aizgāja ar mieru. 32 Un tanī dienā
Īzaka kalpi nāca un viņam sacīja, kas bija noticis
ar to aku, ko tie bija rakuši, un viņam sacīja:
mēs esam ūdeni atraduši. 33 Un viņš to nosauca
Šebu (zvērests), tādēļ tās pilsētas vārds ir Bēršeba
līdz šai dienai. 34 Un Ēsavs bija četrdesmit gadus
vecs un ņēma par sievu Juditu, Berus, tā Hetieša,
meitu, un Basmatu, Elona, tā Hetieša, meitu. 35
Un tās darīja sirdēstus Īzakam un Rebekai.

27 Un notikās, kad Īzaks bija vecs palicis, un
viņa acis tumšas metušās, ka vairs neredzēja,
tad viņš aicināja savu vecāko dēlu Ēsavu un uz to
sacīja: mans dēls! Un tas viņam atbildēja: redzi,
še es esmu. 2 Un viņš sacīja: redzi jel, es esmu
palicis vecs, - es nezinu savas miršanas dienu.
3 Ņem tad nu lūdzams savus rīkus, savu bultu
maku un savu stopu, un ej uz lauku un medī man
kādu medījumu 4 Un sataisi man gardumu, (it)
kā man tīk, un cel man to priekšā ēst, ka mana
dvēsele tevi svētī, pirms es mirstu. 5 Un Rebeka
dzirdēja, ko Īzaks runāja uz savu dēlu Ēsavu; un
Ēsavs gāja uz lauku, gribēdams kādu medījumu
medīt un atnest. 6 Un Rebeka runāja ar savu dēlu
Jēkabu un sacīja: redz, es dzirdēju tavu tēvu uz
tavu brāli Ēsavu tā runājam un sakām: 7 Atnes
man kādu medījumu un sataisi man gardumu, ko
ēst, tad es tevi svētīšu Tā Kunga priekšā, pirms es
mirstu. 8 Un nu, mans dēls, klausi manu balsi, kā
es tev pavēlu. 9 Ej jel pie avīm un dabū man no
turienes divus diženus āzīšus, tad es tos tavam
tēvam sataisīšu par gardumu, kā tam tīk. 10 Un
tev to būs priekšā celt savam tēvam, ka viņš ēd un
tevi svētī, pirms viņš mirst. 11 Tad Jēkabs sacīja
uz Rebeku, savu māti: redzi, Ēsavs, mans brālis, ir
spalvains vīrs, un es esmu gludens. 12 Ja mans
tēvs mani aptaustīs, tad es būšu viņa acīs tā kā
krāpnieks, un dabūšu lāstu un ne svētību. 13 Tad
viņa māte uz viņu sacīja: tavi lāsti lai nāk uz mani,
mans dēls! Klausi tikai manu balsi, un ej, dabū
man tos. 14 Tad viņš nogāja un ņēma un atnesa
savai mātei, un viņa māte sataisīja gardumu, tā
kā viņa tēvam patika. 15 Un Rebeka ņēma Ēsava,
sava vecāka dēla, krašņākās drēbes, kas tai bija
namā, un tās apvilka Jēkabam, savam jaunākam
dēlam. 16 Un tās kazlēnu ādas tā aplika ap viņa
rokām un ap viņa kakla plikumu. 17 Un viņa
deva to gardumu un to maizi, ko bija sataisījusi,
Jēkaba, sava dēla, rokā. 18 Un tas nāca pie sava
tēva un sacīja: mans tēvs! Un viņš sacīja: še es
esmu; kurš tu esi, mans dēls? 19 Tad Jēkabs sacīja
uz savu tēvu: es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais; es
esmu darījis, kā tu uz mani sacījis; celies, lūdzams,
sēdies un ēd no mana medījuma, lai tava dvēsele
mani svētī. 20 Tad Īzaks sacīja uz savu dēlu: kā
tu to drīz esi atradis, mans dēls? Un tas sacīja:
Tas Kungs, tavs Dievs, man to lika sastapt. 21 Tad
Īzaks sacīja uz Jēkabu: nāc jel šurp, ka es tevi
aptaustu, mans dēls, vai tu te esi mans dēls Ēsavs,
vai ne. 22 Un Jēkabs piegāja pie sava tēva Īzaka, un
viņš to aptaustīja un sacīja: balss ir Jēkaba balss,

bet rokas ir Ēsava rokas. 23 Un viņš to nepazina,
jo viņa rokas bija spalvainas tā kā viņa brāļa Ēsava
rokas, un viņš to svētīja. 24 Un viņš sacīja: vai
tu te esi Ēsavs, mans dēls? Un tas sacīja: es tas
esmu. 25 Tad viņš sacīja: cel man to priekšā, ka
es ēdu no tava medījuma, mans dēls, lai mana
dvēsele tevi svētī. Un tas cēla viņam priekšā un
viņš ēda; un tas viņam atnesa vīnu, un viņš dzēra.
26 Un viņa tēvs Īzaks uz to sacīja: nāc jel šurp un
skūpsti mani, mans dēls. 27 Un Jēkabs piegāja un
viņu skūpstīja, un viņš saoda viņa drēbju smaržu
un to svētīja un sacīja: redzi, mana dēla smarža ir
tā kā lauka smarža, ko Tas Kungs svētījis. 28 Lai
tad Dievs tev dod no debess rasas un no zemes
treknuma un daudz labības un vīna. 29 Ļaužu pulki
lai tev kalpo, un ļaudis lai klanās tavā priekšā;
esi kungs pār saviem brāļiem, un tavas mātes
bērni lai klanās tavā priekšā; nolādēts, kas tevi
lād, un svētīts, kas tevi svētī. 30 Un notikās, kad
Īzaks bija pabeidzis Jēkabu svētīt, un Jēkabs tikko
bija izgājis no sava tēva Īzaka, tad Ēsavs, viņa
brālis, nāca no savas medīšanas. 31 Un tas arīdzan
sataisīja gardumu un to nesa savam tēvam priekšā
un sacīja uz savu tēvu: celies, mans tēvs, un ēd no
sava dēla medījuma, lai tava dvēsele mani svētī.
32 Tad Īzaks, viņa tēvs, uz to sacīja: kas tu esi? Un
tas sacīja: es esmu tavs dēls, tavs pirmdzimtais,
Ēsavs. 33 Tad Īzaks iztrūcinājās pārbīdamies varen
ļoti un sacīja: kas tad tas mednieks, kas man jau
atnesa? Un es esmu ēdis no visa, pirms tu nāci, un
es viņu esmu svētījis; tas arī svētīts paliks. 34 Kad
Ēsavs sava tēva vārdus dzirdēja, tad tas brēca lielā
brēkšanā un noskuma pārlieku un sacīja uz savu
tēvu: svētī mani arīdzan, mans tēvs. 35 Un viņš
sacīja: tavs brālis ir nācis ar viltu un tavu svētību
paņēmis. 36 Un tas sacīja: tiešām viņa vārdu sauc
Jēkabu, un šis nu mani otru reiz' pievīlis; manu
pirmdzimtību viņš ir ņēmis, un redzi, nu viņš
ņem manu svētību. Un tas sacīja; vai tu nekādas
svētības priekš manis vairs neesi atlicinājis? 37
Un Īzaks atbildēja un sacīja uz Ēsavu: redz, es
viņu par kungu esmu cēlis pār tevi un visus viņa
brāļus esmu licis viņam par kalpiem, arī labību
un vīnu es viņam esmu piešķīris, - ko man tad
tev būs darīt, mans dēls? 38 Un Ēsavs sacīja uz
savu tēvu: vai tad tev tikai viena pati svētība,
mans tēvs? Svēti mani arīdzan, mans tēvs. Un
Ēsavs pacēla savu balsi un raudāja. 39 Tad Īzaks,
viņa tēvs, atbildēja un uz to sacīja: redzi, bez
zemes treknuma būs tava mājas vieta, un bez
debess rasas. 40 Un no sava zobena tu dzīvosi
un kalposi savam brālim, un notiksies, kad tu
vaļā rausies, tad tu nokratīsi viņa jūgu no sava
kakla. 41 Un Ēsavs nīdēja Jēkabu tās svētības dēļ,
ar ko tēvs viņu bija svētījis, un Ēsavs sacīja savā
sirdī: gan nāks manam tēvam drīz bēdu dienas, jo
es nokaušu savu brāli Jēkabu. 42 Un Rebekai šie
Ēsava, viņas vecāka dēla, vārdi tapa pasacīti, un tā
sūtīja un aicināja Jēkabu, savu jaunāko dēlu, un
uz to sacīja: redzi, tavs brālis Ēsavs grib atriebties
un tevi nokaut. 43 Un nu, mans dēls, klausi manu
balsi, celies, bēdz pie Lābana, mana brāļa, Hāranā.
44 Un palieci pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa
karstums pāriet, 45 Kamēr tava brāļa dusmas no
tevis novēršās, un viņš to aizmirst, ko tu viņam
esi darījis. Tad es sūtīšu un tevi vedīšu no turienes
atpakaļ. Kādēļ lai jūs abus zaudēju vienā dienā?
46 Un Rebeka sacīja uz Īzaku: es esmu apnikusi
dzīvot Heta meitu priekšā; ja Jēkabs sievu ņem no
Heta meitām, (it) kā šīs ir no šās zemes meitām, -
kam tad man vairs dzīvot?

28 Tad Īzaks aicināja Jēkabu un to svētīja un
tam pavēlēja un uz to sacīja: tev nebūs
sievu ņemt no Kanaāniešu meitām. 2 Celies,
ej uz Mezopotamiju, Betuēļa, savas mātes tēva,
namā, un ņem sev sievu no turienes, no Lābana,
savas mātes brāļa, meitām. 3 Un tas visuvarenais
Dievs lai tevi svētī un lai tevi dara auglīgu un
lai tevi vairo, ka topi par lielu ļaužu pulku. 4
Un lai viņš tev dod Ābrahāma svētību, tev un
tavam dzimumam ar tevi, ka tu vari iemantot to
zemi, kur tu esi piemitis, ko Dievs Ābrahāmam
ir devis. 5 Tā Īzaks atlaida Jēkabu, un tas gāja
uz Mezopotamiu pie Lābana, Betuēļa, tā Sīrieša,
dēla, Rebekas, Jēkaba un Ēsava mātes, brāļa. 6
Kad nu Ēsavs redzēja, ka Īzaks Jēkabu bija svētījis
un uz Mezopotamiu sūtījis, no turienes sievu
ņemt, un ka viņš to svētījot tam bija pavēlējis
sacīdams: tev nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu
meitām, 7 Un ka Jēkabs savam tēvam un savai
mātei bija paklausījis un uz Mezopotamiu aizgājis,
8 Un kad Ēsavs arī redzēja, ka Īzaks, viņa tēvs,
tās Kanaāniešu meitas neieredzēja, - 9 Tad Ēsavs
gāja pie Ismaēla un ņēma klāt pie savām sievām
sev par sievu Maālatu, Ismaēla, Ābrahāma dēla,
meitu, Nebajota māsu. - 10 Un Jēkabs aizgāja no
Bēršebas un gāja uz Hāranu. 11 Un tam gadījās
nonākt kādā vietā, tur viņš palika par nakti, jo
saule bija nogājusi; un tas ņēma vienu no tās
vietas akmeņiem un lika to sev pagalvē un apgūlās
tanī vietā. 12 Un tas sapņoja, un redzi, trepes bija
celtas virs zemes, un viņu virsgals aiztika debesis,
un redzi, Dieva eņģeļi pa tām uzkāpa un nokāpa.
13 Un redzi, Tas Kungs stāvēja virsgalā un sacīja:
Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs un
Īzaka Dievs; to zemi, kur tu guli, Es došu tev un

tavam dzimumam. 14 Un tavs dzimums būs kā
zemes pīšļi, un tu izplētīsies pret vakariem un
pret rītiem, uz ziemeļa pusi un uz dienasvidus
pusi, un caur tevi un tavu sēklu visas zemes ciltis
taps svētītas. 15 Un redzi, Es esmu ar tevi un
pasargāšu tevi visur, kur tu noiesi, un pārvedīšu
tevi atkal uz šo zemi; jo Es tevi negribu atstāt,
tiekams Es izdarīšu, ko Es uz tevi esmu runājis.
16 Kad nu Jēkabs no sava miega atmodās, tad tas
sacīja: tiešām, Tas Kungs ir šinī vietā, un es to
neesmu zinājis. 17 Un viņš bijās un sacīja: cik
bijājama ir šī vieta! Še ir tiešām Dieva nams un še
ir debesu vārti. 18 Un Jēkabs cēlās rītā agri un
ņēma to akmeni, kas tam bija pagalvē bijis, un to
uzcēla par zīmi un tam uzlēja eļļu virsū. 19 Un
viņš nosauca tās vietas vārdu Bēteli (Dieva nams);
bet papriekš tai pilsētai bija Lūza vārds. 20 Un
Jēkabs solīdamies solījās un sacīja: ja Dievs Tas
Kungs būs ar mani un mani pasargās uz šā ceļa,
ko es staigāju, un man dos maizi ēst un drēbes
ģērbties, 21 Un man liks ar mieru pāriet sava tēva
namā, tad Tas Kungs lai man ir par Dievu. 22 Un
šim akmenim, ko esmu uzcēlis par zīmi, būs tapt
par Dieva namu, un no visa, ko Tu man dosi, es
Tev došu desmito tiesu.

29 Un Jēkabs cēlās kājās un gāja uz to ļaužu
zemi, kas pret rītiem, 2 Un skatījās, un redzi,
tur bija aka uz lauka. Un redzi, tur bija trīs avju
pulki pie tās nometušies, jo no tās akas tās avis
tapa dzirdinātas, un liels akmens bija uz akas
cauruma. 3 Un turpat visi avju pulki tapa sadzīti,
un tie novēla to akmeni no akas cauruma un
dzirdīja tās avis un uzlika atkal to akmeni uz akas
caurumu savā vietā. 4 Tad Jēkabs uz tiem sacīja:
brāļi, no kurienes jūs esat? Un tie sacīja: mēs
esam no Hāranas. 5 Un viņš uz tiem sacīja: vai
jūs pazīstat Lābanu, Nahora dēlu? Un tie sacīja:
pazīstam gan. 6 Tad viņš uz tiem sacīja: vai tam
labi klājās? Un tie atbildēja: labi gan; un redzi,
Rahēle, viņa meita, te nāk ar avīm. 7 Un viņš
sacīja: redzi, saule vēl ir gabalā, vēl nav laiks
lopus pārdzīt, dzirdinājiet tās avis un ejat un
paganiet tās. 8 Tad tie sacīja: mēs nevaram, pirms
visi avju pulki nav sadzīti; tad to akmeni noveļ
no akas cauruma, un mēs dzirdinām tās avis.
9 Kad viņš vēl ar tiem runāja, tad nāca Rahēle
ar avīm, kas viņas tēvam piederēja, jo viņa tās
ganīja. 10 Un kad Jēkabs ieraudzīja Rahēli, savas
mātes brāļa Lābana meitu, un savas mātes brāļa
Lābana avis, tad tas piegāja un novēla to akmeni
no akas cauruma un dzirdīja savas mātes brāļa
Lābana avis. 11 Un Jēkabs skūpstīja Rahēli un
pacēla savu balsi un raudāja. 12 Un Jēkabs sacīja
Rahēlei, ka esot viņas tēva radinieks un Rebekas
dēls, tad tā tecēja un to pasacīja savam tēvam. 13
Un kad Lābans dzirdēja to vēsti par Jēkabu, savas
māsas dēlu, tad tas viņam tecēja pretī un viņu
apkampa un skūpstīja un ieveda savā namā. Tad
tas Lābanam teica visas šās lietas. 14 Un Lābans
uz viņu sacīja: tiešām, tu esi no maniem kauliem
un no manas miesas; un viņš pie tā palika veselu
mēnesi. 15 Un Lābans sacīja uz Jēkabu: jebšu tu esi
mans radinieks, vai tādēļ: tu man velti kalpotu?
Saki man, kādu algu tu prasi? 16 Un Lābanam
bija divas meitas; tās vecākās vārds bija Lea un
tās jaunākās vārds bija Rahēle. 17 Leas acis bija
pavājas, bet Rahēle bija skaista no auguma un
ģīmja. 18 Un Jēkabs mīlēja Rahēli un sacīja: es
tev gribu kalpot septiņus gadus par Rahēli, tavu
jaunāko meitu. 19 Tad Lābans sacīja: Labāki es to
dodu tev, nekā citam vīram; paliec pie manis. 20
Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus; tās
likās kādas dienas vien esam, tik mīļa tā viņam
bija. 21 Un Jēkabs sacīja uz Lābanu: dod man manu
sievu, jo manas dienas ir pilnas, ka es pie tās eju.
22 Tad Lābans sapulcēja visus tās vietas ļaudis un
taisīja dzīres. 23 Un vakarā viņš ņēma savu meitu
Leū un to ieveda pie viņa, un Jēkabs gāja pie tās.
24 Un Lābans deva savu kalponi Zilfu Leai, savai
meitai, par kalponi. 25 Un notikās rītā, un redzi,
tā bija Lea. Tad viņš sacīja uz Lābanu: kam tu
man to esi darījis? Vai es neesmu tev kalpojis par
Rahēli; kam tu mani esi pievīlis? 26 Tad Lābans
sacīja: mūsu zemē nemēdz izdot jaunāko priekš
pirmdzimtās. 27 Beidz to nedēļu ar šo, tad es arī
viņu tev došu par to kalpošanu, ko tu vēl citus
septiņus gadus pie manis kalposi. 28 Un Jēkabs tā
darīja un beidza to nedēļu ar šo; tad Lābans tam
deva Rahēli, savu meitu, par sievu. 29 Un Lābans
deva savu kalponi Bilu Rahēlei par kalponi. 30 Un
Jēkabs gāja arī pie Rahēles, un mīlēja Rahēli vairāk
nekā Leū, un kalpoja pie Lābana vēl septiņus
gadus. 31 Un Tas Kungs redzēja, ka Lea netapa
cienīta; tad viņš to darīja auglīgu, bet Rahēle bija
neauglīga. 32 Un Lea tapa grūta un dzemdēja dēlu
un nosauca viņa vārdu Rūbenu; jo tā sacīja: Tas
Kungs manas bēdas ir redzējis, jo nu mans vīrs
mani mīļos. 33 Un tā tapa atkal grūta un dzemdēja
dēlu un sacīja: Tas Kungs dzirdējis, mani esam
necienītu, viņš man arī šo ir devis; un tā nosauca
viņa vārdu Sīmeanu. 34 Un tā tapa atkal grūta un
dzemdēja dēlu un sacīja: nu jel mans vīrs mani
mīlēs; jo es viņam esmu dzemdējusi trīs dēlus.
Tādēļ tā nosauca viņa vārdu Levi. 35 Un viņa tapa
atkal grūta un dzemdēja dēlu un sacīja: šo brīdi es

slavēšu To Kungu. Tādēļ tā viņa vārdu nosauca
Jūdu. Un tā mitējās dzemdēt.

30 Kad nu Rahēle redzēja, ka tā Jēkabam
nedzemdēja, tad tā apskauda savu māsu un
sacīja uz Jēkabu: dabū man bērnus, bet ja ne, tad
man jāmirst. **2** Tad Jēkabs apskaitās uz Rahēli un
sacīja: vai es esmu Dieva vietā, kas tev miesas
augļus liedzis? **3** Un tā sacīja: redzi, še ir mana
kalpone Bilha, ej pie tās, ka tā uz manu klēpi
dzemdē, un es arīdzan caur viņu augļojos. **4** Un
viņa tam deva Bilu, savu kalponi par sievu, un
Jēkabs gāja pie tās. **5** Un Bilha tapa grūta un
dzemdēja Jēkabam dēlu. **6** Tad Rahēle sacīja: Dievs
man tiesu ir iznesis un arī manu balsi paklausījis
un man dēlu devis. Tādēļ tā viņa vārdu nosauca
Danu. **7** Un Bilha, Rahēles kalpone, tapa atkal
grūta un dzemdēja Jēkabam otru dēlu. **8** Tad
Rahēle sacīja: Dieva cīnīšanos esmu cīnījusies
ar savu māsu un arī uzvarējusi, - un nosauca
viņa vārdu Naftali. **9** Kad nu Lea redzēja, ka bija
mitējusies dzemdēt, tad tā arīdzan ņēma savu
kalponi Zilfu un to Jēkabam deva par sievu. **10** Un
Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam dēlu. **11** Tad
Lea sacīja: laime, - un nosauca viņa vārdu Gadu.
12 Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam otru
dēlu. **13** Tad Lea sacīja: labi man, jo meitas mani
teiks svētīgu, - un tā nosauca viņa vārdu Ašeru. **14**
Un Rūbens gāja kviešu pļaujamā laikā un atrada
dudaīm (mīlestības ābols) laukā un atnesa tos
Leai, savai mātei, un Rahēle sacīja uz Leū: dod
man jel no tava dēla dudaīm. **15** Un viņa uz to
sacīja: vai tā ir maza lieta, ka tu manu vīru esi
atņēmusi, un tu arī mana dēla dudaīm gribi ņemt?
Tad Rahēle sacīja: tam būs šo nakti pie tevis gulēt
par tava dēla dudaīm. **16** Kad nu Jēkabs vakarā
no lauka nāca, tad Lea tam izgāja pretī un sacīja:
tev būs nākt pie manis, jo es tevi ar maksu esmu
saderējusi par sava dēla dudaīm. Un viņš pie tās
gulēja tanī naktī. **17** Un Dievs paklausīja Leū, un
tā tapa grūta un dzemdēja Jēkabam piekto dēlu.
18 Tad Lea sacīja: Dievs man to atmaksājis, ka es
savam vīram esmu devusi savu kalponi, - un tā
nosauca viņa vārdu Īsašaru. **19** Un Lea tapa atkal
grūta un dzemdēja Jēkabam sesto dēlu. **20** Tad Lea
sacīja: Dievs mani apdāvinājis ar labu dāvanu, nu
mans vīrs pie manis dzīvos, tāpēc, ka es viņam
esmu dzemdējusi sešus dēlus - un tā nosauca viņa
vārdu Zebulonu. **21** Un pēc tam viņa dzemdēja
meitu un nosauca viņas vārdu Dinu. **22** Un Dievs
pieminēja Rahēli un paklausīja viņu un darīja
viņu auglīgu. **23** Un viņa tapa grūta un dzemdēja
dēlu un sacīja: Dievs manu apsmieklu no manis
atņēmis. **24** Un tā nosauca viņa vārdu Jāzepu,
sacīdama: lai Tas Kungs mani apdāvina vēl ar
citu dēlu. **25** Un notikās, kad Rahēle Jāzepu bija
dzemdējusi, tad Jēkabs sacīja uz Lābanu: atlaid
mani, ka es noeju uz savu vietu savā zemē, **26** Dod
man manas sievas un manus bērnus, kuru dēļ
tev esmu kalpojis, tad es iešu, jo tu gan zini to
kalpošanu, ko tev esmu kalpojis. **27** Un Lābans uz
to sacīja: kaut es būtu atradis žēlastību tavās acīs!
- es esmu nopratis, ka Tas Kungs mani tevis dēļ
ir svētījis. **28** Un viņš sacīja: prasi savu algu no
manis, tad es to došu. **29** Un tas uz viņu sacīja: tu
zini, kā es tev esmu kalpojis, un kā tavi lopi pie
manis ir izdevušies. **30** Jo priekš manas atnākšanas
tev bija mazums, un tas ir lielā pulkā vairojies,
un Tas Kungs tevi svētījis caur maniem soļiem;
un nu, kad tad man būs apgādāt savu namu? **31**
Un viņš sacīja: ko lai tev dodu? Tad Jēkabs sacīja:
tev man nekā nav jādod; ja tu man šo darīsi,
tad es atkal ganīšu un sargāšu tavas avis. **32** Es
izstaigāšu šodien pa visu tavu ganāmo pulku un
atšķiršu no turienes visus raibos un lāsainos un
visus melnos starp jēriem un visus lāsainos un
raibos starp kazām, - un tās būs man par algu.
33 Tad mana taisnība liecinās par mani nākamās
dienās, kad tu nāksi, manu algu raudzīt: viss,
kas nav raibs un lāsains starp kazām un melns
starp jēriem, to es būšu zadzis. **34** Tad Lābans
sacīja: redzi, lai jel notiek pēc tava vārda. **35**
Un viņš atšķīra tanī dienā tos lāsainos un raibos
āžus, un visas lāsainās un raibās kazas, visu, pie
kā bija baltums, un visu, kas bija melns starp
jēriem, un viņš tos iedeva savu bērnu rokā; **36**
Un lika starpu treju dienu gājumā starp sevi un
Jēkabu. Un Jēkabs ganīja Lābana citas avis. **37** Tad
Jēkabs ņēma rīkstes no zaļām apsēm un mandeļu
kokiem un kļavām, un nodrāza tām baltas strīpas,
atklādams to baltumu pie tām rīkstēm. **38** Un
tos kociņus, ko bija nomizojis, viņš ielika ūdens
silēs un dzeramos traukos avīm priekšā, ka tās
nākdamas dzert apietos. **39** Un tās avis apgājās
pār tām rīkstēm, un vedās strīpainas, lāsainas un
raibas. **40** Un Jēkabs šķīra tos jērus, un lika tām
mātēm skatīties uz tām strīpainām un melnām
starp Lābana avīm, un lika savus ganāmos pulkus
atsevišķi, un nelika tos pie Lābana avīm. **41** Un
notikās allažiņ, kad tās agrās avis apgājās, tad
Jēkabs to avju priekšā tos kociņus ielika ūdens
silēs, ka tās pār tiem kokiem apietos. **42** Bet kad
tās vēlās avis apgājās, tad Jēkabs tos kociņus
nelika iekšā, tad tie atpīļi(vājie) kļuva Lābanam
un tie agrējie(spēcīgie) Jēkabam. **43** Un tas vīrs
auga ļoti varens, un tam bija daudz avju, kalpoņu
un kalpu, kamieļu un ēzeļu.

31 Un viņš dzirdēja, ka Lābana bērni sacīja:
Jēkabs visu paņēmis, kas mūsu tēvam pieder,
un no tā, kas mūsu tēvam piederēja, viņš visu šo
mantu ir krājis. **2** Un Jēkabs redzēja Lābana vaigu,
un redzi, tas nebija vairs, kā vakar un aizvakar. **3**
Un Tas Kungs sacīja uz Jēkabu: griezies atpakaļ uz
savu tēva zemi un pie saviem radiem, un Es būšu
ar tevi. **4** Tad Jēkabs sūtīja un aicināja Rahēli un
Leū uz lauku pie savām avīm, **5** Un sacīja uz tām:
es redzu jūsu tēva vaigu, ka tas nav pret mani kā
vakar un aizvakar, bet mana tēva Dievs ir bijis ar
mani. **6** Un jūs zināt, ka ar visu savu spēku jūsu
tēvam esmu kalpojis. **7** Bet jūsu tēvs mani pievīlis
un manu algu desmitkārt pārgrozījis; tomēr Dievs
tam nav vaļas devis, man ļaunu darīt. **8** Kad viņš
tā sacīja: tām lāsainām būs tev būt par algu, tad
visas avis vedās lāsainas; un kad viņš tā sacīja:
tām strīpainām būs tev būt par algu, tad visas
avis vedās strīpainas. **9** Tā Dievs jūsu tēvam tos
lopus ir atņēmis un man devis. **10** Un notikās tanī
laikā, kad avis apgājās, ka es savas acis pacēlu
un redzēju sapnī, un redzi, tie āži, kas apgājās,
bija strīpaini, raibi un lāsaini. **11** Tad tas Dieva
eņģelis uz mani sacīja sapnī: Jēkab; un es sacīju:
še es esmu. **12** Un tas sacīja: pacel jel savas acis
un skaties, - visi tekuļi, kas apietās ar tām avīm,
ir strīpaini, lāsaini un raibi; jo Es visu to esmu
redzējis, ko tev Lābans dara. **13** Es esmu Bēteles
Dievs, kur tu esi svaidījis piemiņas akmeni, kur tu
man solīdamies esi solījies; celies nu un izej no
šās zemes un griezies atpakaļ uz savu dzimteni.
14 Tad Rahēle un Lea atbildēja un uz to sacīja:
vai mums vēl ir kāda daļa un mantība mūsu tēva
namā? **15** Vai mēs no viņa neesam turētas kā
svešas? Jo viņš mūs ir pārdevis un arī mūsu maksu
rīdams aprijis. **16** Jo visa bagātība, ko Dievs mūsu
tēvam ir atņēmis, pieder mums un mūsu bērniem;
un nu dari visu to, ko Dievs tev ir sacījis. **17** Un
Jēkabs cēlās un lika savus bērnus un savas sievas
uz kamieļiem; **18** Un aizveda visus savus lopus un
visu savu mantu, ko Mezopotamijā bija pelnījis,
ka ietu pie Īzaka, sava tēva, uz Kanaāna zemi. **19**
Un Lābans bija aizgājis savas avis cirpt, un Rahēle
nozaga tos elka dievus, kas bija viņas tēvam. **20**
Un Jēkabs pievīla Lābanu, to Sīrieti, nesacīdams,
ka bēgšot. **21** Un viņš bēga ar visu, kas tam bija,
un cēlās un pārcēlās pār to lielo upi un grieza
savu vaigu uz Gileād kalniem. **22** Un trešā dienā
Lābanam tapa sacīts, Jēkabu esam aizbēgušu. **23**
Tad tas ņēma savus brāļus un dzinās tam pakaļ
septiņu dienu gājumu un to panāca uz Gileād
kalniem. **24** Bet Dievs nāca pie Lābana, tā Sīrieša,
sapnī un tam sacīja: sargies, ka tu ar Jēkabu
nerunā no laba uz ļaunu. **25** Un Lābans panāca
Jēkabu; un Jēkabs savu telti bija uzcēlis kalnā, un
Lābans ar saviem brāļiem to uzcēla Gileād kalnos.
26 Tad Lābans sacīja uz Jēkabu: ko tu esi darījis, ka
tu mani esi pievīlis un manas meitas aizvedis, tā
kā ar zobenu saņemtas? **27** Kam tu paslepen esi
aizbēdzis un no manis nozadzies, un man to neesi
sacījis, ka es tev būtu pavadījis ar līksmību un
dziesmām, ar bungām un koklēm? **28** Un tu man
neesi ļāvis skūpstīt savus dēlus un savas meitas.
Tu neprātīgi esi darījis. **29** Spēka gan būtu manā
rokā jums ļaunu darīt, bet jūsu tēva Dievs vakar
uz mani runājis sacīdams: sargies, ka tu ar Jēkabu
nerunā no laba uz ļaunu. **30** Un nu, tu esi ātri
aizgājis, jo tu esi ilgodamies ilgojies pēc sava tēva
nama; - kāpēc tu esi nozadzis manus dievus? **31**
Tad Jēkabs atbildēja un sacīja uz Lābanu: man bija
bail un es domāju, ka tu man savas meitas ar varu
atņemsi. **32** Bet pie kura tu savus dievus atradīsi,
tas lai nepaliek dzīvs mūsu brāļu priekšā. Izmeklē,
kas man ir, un ņem tos. Bet Jēkabs nezināja,
ka Rahēle tos bija nozagusi. **33** Un Lābans gāja
Jēkaba teltī un Leas teltī un to abu kalpoņu teltī
un neatrada nenieka; un izgāja no Leas telts un
iegāja Rahēles teltī. **34** Bet Rahēle tos elka dievus
bija ņēmusi un nolikusi apakš kamieļa sedliem
un uzsēdusies tiem virsū. Un Lābans apgrābstīja
visu to telti un tos neatrada. **35** Un tā sacīja uz
savu tēvu: neapskaisties, mans kungs, ka es priekš
tevis nevaru celties, jo man klājās, kā sievām
mēdz būt. Un viņš pārmeklēdams neatrada tos
elka dievus. **36** Tad Jēkabs apskaitās un bārās
un sacīja uz Lābanu: kas ir mans noziegums, kas
ir mani grēki, ka tu tik karsti man esi dzinies
pakaļ? **37** Ka tu visus manus rīkus esi aptaustījis;
ko tu esi atradis no visiem tava nama rīkiem?
Liec to priekšā maniem un taviem brāļiem, ka
tie starp mums abiem tiesā. **38** Šos divdesmit
gadus es pie tevis esmu bijis, tavas avis un tavas
kazas nav izmetušās, un tos aunus no tavām avīm
es neesmu ēdis. **39** To saplosīto es tev neesmu
pārnesis, tas man bija jāmaksā; no manas rokas
tu to esi prasījis, vai tas bija zagts dienā, vai tas
bija zagts naktī. **40** Es esmu tāds bijis, ka mani
dienā karstums nomāca un naktī aukstums, un
miegs nenāca manās acīs. **41** Divdesmit gadus
esmu bijis tavā namā, četrpadsmit gadus tev esmu
kalpojis par tavām divām meitām un sešus gadus
par tavām avīm, un tu manu algu desmitkārt esi
pārgrozījis. **42** Ja mana tēva Dievs, tas Ābrahāma
Dievs un Tas, ko Īzaks bijās, pie manis nebūtu bijis,
tu nu mani tukšu būtu aizsūtījis. Dievs manas
bēdas un manu roku darbu ir uzlūkojis un tevi

izgājušā naktī apsaucis. 43 Tad Lābans atbildēja un
sacīja uz Jēkabu: tās meitas ir manas meitas, un
tie bērni ir mani bērni, un tās avis ir manas avis,
un viss, ko tu redzi, tas ir mans; un ko es šodien
darīšu šīm manām meitām vai viņu bērniem, ko
tās ir dzemdējušas? 44 Un nu nāc, darīsim derību,
es un tu, ka tā ir par liecību starp mani un tevi. 45
Un Jēkabs ņēma akmeni un to uzcēla par zīmi.
46 Un Jēkabs sacīja uz saviem brāļiem: salasiet
akmeņus; un tie ņēma akmeņus un salika tos vienā
kopā, un ēda tur virs tās kopas. 47 Un Lābans to
nosauca Jegar-Sahāduta (āramiski: liecības kopa),
bet Jēkabs to nosauca Galed (ebrejiski: liecības
kopa). 48 Un Lābans sacīja: šī kopa lai šodien
liecību dod starp mani un tevi; tāpēc viņas vārdu
nosauca Galedu 49 Un Micpu, tāpēc ka viņš sacīja:
Tas Kungs lai skatās uz mani un uz tevi, kad mēs
viens otru neredzēsim. 50 Ja tu apbēdināsi manas
meitas un ņemsi citas sievas pie manām meitām
klāt, - neviens nav pie mums, redzi, Dievs būs
liecinieks starp mani un tevi. 51 Tad Lābans sacīja
uz Jēkabu: redz, šī kopa, un redz, šī piemiņas zīme,
ko es esmu uzcēlis starp mani un tevi. 52 Šī kopa
lai dod liecību un šī zīme lai dod liecību, ka es
gar šo kopu nenoiešu pie tevis, ļauna darīt, un
ka tev gar šo kopu un šo zīmi nebūs pie manis
nākt, ļauna darīt. 53 Ābrahāma Dievs un Nahora
Dievs un viņu tēvu Dievs lai tiesā starp mums. 54
Un Jēkabs zvērēja pie tā, ko viņa tēvs Īzaks bijās,
un upurēja upuri kalnā un aicināja savus brāļus
maizi ēst. Un tie ēda maizi un palika par nakti uz
tā kalna. 55 Un Lābans cēlās rītā agri un skūpstīja
savus bērnus un savas meitas un tos svētīja. Un
Lābans aizgāja un griezās atpakaļ uz savu vietu.

32 Un Jēkabs gāja savu ceļu, un Dieva eņģeļi to
sastapa. 2 Un šos redzēdams Jēkabs sacīja:
tas ir Dieva karaspēks, - un nosauca tās vietas
vārdu Mahānaīm. 3 Un Jēkabs sūtīja vēstnešus
savā priekšā pie Ēsava, sava brāļa, uz Seīra zemi,
uz Edoma tiesu, 4 Un tiem pavēlēja un sacīja:
tā jums būs sacīt manam kungam Ēsavam: tā
saka tavs kalps Jēkabs: es esmu svešumā mitis
pie Lābana un līdz šim tur palicis. 5 Un man ir
vērši un ēzeļi, avis un kalpi un kalpones, un es
esmu sūtījis savam kungam vēstīt, lai es žēlastību
tavās acīs atrodu. 6 Un tie vēstneši griezās atpakaļ
pie Jēkaba un sacīja: mēs nācām pie tava brāļa
Ēsava, un viņš tev arīdzan iet pretī, un četrsimt
vīri līdz ar viņu. 7 Tad Jēkabs bijās ļoti un viņam
bija bail, un viņš šķīra divējos pulkos tos ļaudis,
kas tam bija, un tās avis un tos vēršus un tos
kamieļus, 8 Un sacīja: ja Ēsavs uzbruks vienam
pulkam un to apkaus, tad tas otrs pulks izmuks. 9
Un Jēkabs sacīja: tu mana tēva Ābrahāma Dievs,
un mana tēva Īzaka Dievs, ak Kungs! Kas uz
mani sacījis: griezies atpakaļ uz savu zemi un pie
saviem radiem, un es tev gribu labu darīt, 10 Es
esmu mazs pret visām apžēlošanām un pret visu
uzticību, ko tu savam kalpam esi darījis. Jo ar
savu spieķi es pār šo Jardāni esmu pārgājis un
nu es esmu palicis par diviem pulkiem. 11 Izpestī
mani lūdzams no mana brāļa rokas, no Ēsava
rokas, jo es bīstos, ka tas nenāk un mani neapkauj,
māti ar bērniem. 12 Tu esi sacījis: Es nemitēšos
tev labu darīt un vairošu tavu dzimumu kā jūras
smiltis, ko nevar izskaitīt aiz liela pulka. 13 Un
viņš palika tur to nakti un ņēma no tā, kas tam
pie rokas bija, dāvanu priekš Ēsava, sava brāļa: 14
Divsimt kazas un divdesmit āžus, divsimt avis un
divdesmit aunus, 15 Trīsdesmit zīdošas kamieļu
mātes ar viņu kumeļiem, četrdesmit govis un
desmit vēršus, divdesmit ēzeļu mātes un desmit
kumeļus, 16 Un deva tos savu kalpu rokā, ikkatru
pulku atsevišķi, un sacīja uz saviem kalpiem: ejat
man papriekš un pametiet starpu starp pulku
un pulku. 17 Un viņš pavēlēja tam pirmajam
sacīdams: kad Ēsavs, mans brālis, tevi sastaps un
tev vaicās un sacīs: kam tu piederi un uz kurieni tu
ej, un kam pieder še, kas tavā priekša? 18 Tad tev
būs sacīt: tie pieder tavam kalpam Jēkabam; tas
sūta savam kungam Ēsavam dāvanu, un redzi, viņš
pats ir arīdzan mums pakaļ. 19 Un viņš pavēlēja
arī tam otram un tam trešajam un visiem, kas
tos lopus dzina sacīdams: pēc šiem vārdiem jums
būs sacīt uz Ēsavu, kad to sastapsiet. 20 Un jums
būs arī sacīt: redzi, tavs kalps Jēkabs mums nāk
pakaļ! Jo viņš domāja: es apmierināšu viņa vaigu
ar šo dāvanu, kas man iet pa priekšu, un pēc es
redzēšu viņa vaigu, kas zina, viņš mani pieņems.
21 Tad nu tā dāvana aizgāja viņam pa priekšu, bet
viņš pats palika to nakti pie sava pulka. 22 Un
viņš cēlās tanī naktī un ņēma savas divas sievas
un savas divas kalpones un savus vienpadsmit
bērnus, un gāja pie Jabokas brasla; 23 Un viņš tos
ņēma un pārveda pār upi, un pārveda, kas tam
bija; bet Jēkabs palika viens pats. 24 Tad viens vīrs
ar to cīnījās, līdz kamēr diena ausa. 25 Un kad
Tas redzēja, ka viņu nepārspēja, tad Tas aizskāra
viņa ciskas locekli, tā ka Jēkaba ciskas loceklis
cīkstoties izgriezās. 26 Un Tas sacīja: palaid Mani,
jo gaisma jau aust; bet viņš atbildēja: es Tevi
nepalaidīšu, ja Tu mani nesvēti. 27 Un Tas uz
viņu sacīja: kas tev vārdā? Un viņš sacīja: Jēkabs.
28 Tad Tas sacīja: tavu vārdu nebūs vairs saukt
Jēkabu, bet Israēli; jo tu esi cīnījies ar Dievu un ar

cilvēkiem un esi pārspējis. 29 Un Jēkabs vaicāja
un sacīja: saki man jel Savu vārdu. Un Tas sacīja:
kam tu jautā pēc Mana vārda? Un Tas viņu turpat
svētīja. 30 Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu
Pniēli: jo es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā, un
mana dvēsele ir izglābta. 31 Un saule tam uzlēca
gar Pniēli aizejot. Un viņš bija klibs ar savu cisku.
32 Tāpēc Israēla bērni līdz šai dienai neēd no
dzīslas pie ciskas locekļa, tāpēc ka Jēkabam tā
dzīsla pie ciskas locekļa tapa maitāta.

33 Un Jēkabs pacēla savas acis un skatījās, un
redzi, Ēsavs nāca un četrsimt vīri līdz ar
to; tad viņš piedalīja tos bērnus pie Leas un pie
Rahēles un pie tām divām kalponēm, 2 Un lika
tās kalpones un viņu bērnus priekšā, un Leū un
viņas bērnus tiem pakaļ, un Rahēli un Jāzepu
visu pēc. 3 Un viņš pats gāja tiem priekšā un
klanījās septiņreiz pie zemes, tiekams viņš tapa
klāt pie sava brāļa. 4 Un Ēsavs tecēja tam pretī
un to apkampa un metās viņam ap kaklu un to
skūpstīja, un tie raudāja. 5 Un viņš pacēla savas
acis un redzēja tās sievas un tos bērnus un sacīja:
kas šie tev ir? Un tas sacīja: šie ir tie bērni, ar
ko Dievs tavu kalpu svētījis. 6 Tad tās kalpones
piegāja, viņas un viņu bērni, un klanījās 7 Un
Lea piegāja arīdzan un viņas bērni, un klanījās,
un pēc nāca Jāzeps un Rahēle un klanījās. 8 Un
viņš sacīja: kas viss tas tev par pulku, ko es esmu
sastapis? Un tas sacīja: lai es žēlastību atrastu
tavās acīs, mans kungs. 9 Un Ēsavs sacīja: man
pašam diezgan, brāli; paturi, kas tev ir. 10 Bet
Jēkabs sacīja: ak ne! Lūdzams, ja es žēlastību
esmu atradis tavās acīs, tad ņem manu dāvanu
no manas rokas; jo tāpēc es tavu vaigu esmu
redzējis, tā kā redz Dieva vaigu, un tu mani mīļi
esi saņēmis. 11 Pieņem lūdzams manu svētību,
kas tev ir pievesta, jo Dievs mani ar to svētījis, un
man ir viss papilnam. Un tas viņu spieda, ka viņš
to ņēma. 12 Un viņš sacīja: nāc, ejam projām, es
iešu tev līdzi. 13 Bet tas uz viņu sacīja: mans kungs
zin, ka man sīki bērni un avis un teļu mātes; kad
tos tikai vienu dienu pārdzītu, tad man visi lopiņi
apmirtu. 14 Ej, kungs, lūdzams savam kalpam
papriekš, un es iešu ceļā lēniņām, tā kā mani
lopiņi spēj, kas manā priekšā, un tā kā tie bērni
spēj, tiekams es nāku pie sava kunga Seīrā. 15 Un
Ēsavs sacīja: tad nu es atstāšu pie tevis kādus no
tiem ļaudīm, kas pie manis. Un tas sacīja: kam tā
vajag? Lai žēlastību atrodu sava kunga acīs. 16 Un
Ēsavs tanī dienā griezās atpakaļ pa savu ceļu uz
Seīru. 17 Bet Jēkabs nogāja uz Sukotu un uzcēla
sev namu, un taisīja laidarus saviem lopiem; tādēļ
viņš tās vietas vārdu nosauca Sukotu (laidari). 18
Un Jēkabs nonāca sveiks vesels Šehemas pilsētā,
kas ir Kanaāna zemē, no Mezopotamijas nākdams,
un apmetās tās pilsētas priekšā. 19 Un viņš pirka
vienu zemes gabalu no Hamora, Šehema tēva,
bērniem, par simts sudraba gabaliem, un uzcēla
tur savu dzīvokli 20 Un uztaisīja tur altāri un to
nosauca: tas Stiprais Dievs ir Israēla Dievs.

34 Un Dina, Leas meita, ko šī Jēkabam bija
dzemdējusi, izgāja apraudzīt tās zemes
meitas. 2 Un Šehems, Hivieša Hamora, tā zemes
valdnieka, dēls to ieraudzīja un to ņēma un pie tās
gulēja un to piegulēja. 3 Un viņa sirds pieķērās
Dinai, Jēkaba meitai, un viņš mīļoja to jauno meitu
un runāja mīlīgi ar viņu. 4 Un Šehems runāja
ar Hamoru, savu tēvu, un sacīja: ņem man šo
meitu par sievu. 5 Un Jēkabs dzirdēja, ka tas
Dinu, viņa meitu, bija apsmējis; un viņa dēli bija
ar ganāmo pulku laukā, un Jēkabs cieta klusu,
tiekams tie pārnāca. 6 Tad Hamors, Šehema tēvs,
izgāja pie Jēkaba, ar to runāt. 7 Un Jēkaba dēli
nāca no lauka, un kad tie to dzirdēja, tad tas
tiem vīriem sāpēja un tie apskaitās ļoti, tāpēc ka
tas ģeķību bija darījis iekš Israēla, gulēdams pie
Jēkaba meitas, un tā nebija darīt. 8 Un Hamors ar
tiem runāja sacīdams: Šehema, mana dēla, sirds
pieķērusies jūsu meitai; dodiet to lūdzami viņam
par sievu. 9 Un apdraudzinājaties ar mums, -
dodiet mums savas meitas un ņemat mūsu meitas;
10 Un dzīvojiet pie mums, un visa tā zeme būs
atvērta jūsu priekšā: mītiet, pelnaties un paliekat
uz dzīvi iekš tās. 11 Un Šehems sacīja uz viņas
tēvu un uz viņas brāļiem: lai žēlastību atrodu jūsu
acīs, un ko jūs man sacīsiet, to es došu. 12 Prasiet
papilnam kroņa maksu un dāvanu, es došu, kā
jūs man sacīsiet, dodiet man tikai to jaunavu par
sievu. 13 Tad Jēkaba dēli atbildēja Šehemam un
Hamoram, viņa tēvam, ar viltu un runāja aplinkus,
tāpēc ka tas Dinu, viņu māsu, bija apsmējis, un
sacīja tiem: 14 Mēs to nevaram darīt, ka savu
māsu dodam vīram, kam priekšāda, jo tā mums
būtu negantība. 15 Tomēr mēs tad jums būsim pa
prātam, ja jūs topat tā kā mēs, apgraizīdami savā
starpā visus vīrus. 16 Tad mēs jums dosim savas
meitas un sev ņemsim jūsu meitas un dzīvosim
ar jums kopā un būsim viena tauta. 17 Bet ja jūs
mums neklausīsiet un neapgraizīsities, tad mēs
ņemsim savu meitu un aiziesim. 18 Un tie vārdi
patika Hamoram un Šehemam, Hamora dēlam. 19
Un tas jauneklis nekavējās to darīt, jo viņš mīlēja
Jēkaba meitu, un tas bija godāts pār visu sava
tēva namu. 20 Tad Hamors un Šehems, viņa dēls,

nāca tās pilsētas vārtos un runāja ar savas pilsētas
vīriem un sacīja: 21 Šie vīri ir saticīgi ar mums, lai
tie mīt šinī zemē un pelnās, jo redzi, tā zeme ir
diezgan plaša priekš viņiem; mēs ņemsim viņu
meitas sev par sievām un dosim viņiem savas
meitas. 22 Tomēr tie vīri tik tad grib būt mums pa
prātam, ja visi vīri, kas mūsu starpā, top apgraizīti,
kā viņi ir apgraizīti. 23 Viņu ganāmpulki un viņu
sagāds nu visi viņu lopi, vai tie mums nepiederēs?
Lai tikai tiem esam pa prātam, tad tie pie mums
dzīvos. 24 Un Hamoram un Šehemam, viņa dēlam,
visi klausīja, kas staigāja pa viņa pilsētas vārtiem,
un visi vīri tapa apgraizīti, kas staigāja pa viņa
pilsētas vārtiem. 25 Un trešā dienā, kad tiem
sāpes bija, tad tie divi Jēkaba dēli, Sīmeans un
Levis, Dinas brāļi, ņēma ikkatrs savu zobenu un
nāca droši tai pilsētā un nokāva visus vīrus. 26
Un nokāva arī Hamoru un Šehemu, viņa dēlu,
ar zobena asmeni, un ņēma Dinu no Šehema
nama un aizgāja. 27 Tad Jēkaba dēli uzbruka tiem
nokautiem un aplaupīja to pilsētu, tāpēc ka tie
viņu māsu bija apsmējuši. 28 Viņu avis un viņu
vēršus un viņu ēzeļus un to, kas bija pilsētā un
kas laukā, tie paņēma. 29 Un visu viņu padomu
un visus viņu bērniņus un visas viņu sievas tie
gūstīja, un tos aizveda, un visu, kas bija viņu
mājās. 30 Un Jēkabs sacīja uz Sīmeanu un Levi: jūs
mani esat apbēdinājuši, smirdošu mani darīdami
starp šīs zemes iedzīvotājiem, starp Kanaāniešiem
un Fereziešiem, un es esmu mazā skaitā, - ja tie
pret mani sapulcināsies, tad tie mani apkaus, un
es tapšu izdeldēts, es un mans nams. 31 Un tie
sacīja: vai tad viņam bija mūsu māsai darīt tā kā
maukai?

35 Un Dievs sacīja uz Jēkabu: celies un ej uz
Bēteli un mīti tur, un taisi tur altāri tam
Dievam, kas tev parādījās, kad tu bēgi no sava
brāļa Ēsava. 2 Tad Jēkabs sacīja uz savu saimi un
uz visiem, kas pie tā bija: metiet nost tos svešos
dievus, kas pie jums, un šķīstaties un pārģērbjaties
citās drēbēs. 3 Ceļamies un ejam uz Bēteli, un tur
es taisīšu altāri tam stipram Dievam, kas mani
paklausījis bēdu dienā un pie manis bijis tai ceļā,
ko esmu staigājis. 4 Tad tie Jēkabam deva visus
svešos dievus, kas bija viņu rokās, un tās ausu
sprādzes, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos apraka
apakš tā ozola, kas ir pie Šehemes. Un tie gāja
projām, 5 Un Dievs uzsūtīja bailību tām pilsētām,
kas viņiem bija visapkārt, tā ka tie Jēkaba bērniem
nedzinās pakaļ. 6 Un Jēkabs un visi ļaudis, kas
bija ar viņu, nonāca Lūzā, kas ir Kanaāna zeme
- tā ir Bētele. 7 Un viņš tur uztaisīja altāri, un
nosauca to vietu El-Bēteli, tāpēc, ka Dievs tam
bija parādījies, kad tas no sava brāļa bēga. 8 Un
Debora, Rebekas emma(zīdītāja), nomira un tapa
aprakta pie Bēteles apakš tā ozola, kam vārdu viņš
nosauca raudu ozols. 9 Un Dievs atkal parādījās
Jēkabam, kad tas no Mezopotamijas nāca, un Viņš
to svētīja. 10 Un Dievs uz to sacīja: "tavs vārds ir
Jēkabs, - tavu vārdu nebūs vairs saukt Jēkabs, bet
- Israēls, būs tavam vārdam būt", un Tas nosauca
viņa vārdu Israēls. 11 Un Dievs sacīja uz viņu:
Es esmu tas visuspēcīgais Dievs, - augļojies un
vairojies, no tevis ļaudis un ļaužu pulki celsies,
un ķēniņi nāks no taviem gurniem. 12 Un šo
zemi, ko Es Ābrahāmam un Īzakam esmu devis,
Es tev došu, un tavam dzimumam pēc tevis Es
došu šo zemi. 13 Tad Dievs no tā uzbrauca uz
augšu tanī vietā, kur Viņš ar to bija runājis. 14 Un
Jēkabs uzcēla piemiņas zīmi tanī vietā, kur viņš ar
To bija runājis, vienu piemiņas akmeni, un viņš
to apsvaidīja ar dzeramu upuri un lēja tur eļļu
virsū. 15 Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu, kur
Dievs ar to bija runājis, Bēteli. 16 Un tie izgāja no
Bēteles, un tur vēl mazs ceļa gabals bija jāiet līdz
Efratai, un Rahēle dzemdēja, un viņai nācās grūti
dzemdēt; 17 Un kad viņai dzemdēšana tik grūti
nācās, tad tā bērnu saņēmēja sacīja: nebīsties, jo
šis tev arī būs dēls. 18 Un kad viņai dvēsele izgāja,
ka tā nomira, tad tā nosauca viņa vārdu Ben-
Oni, bet viņa tēvs to nosauca Benjaminu. 19 Un
Rahēle nomira un tapa aprakta Efratas ceļmalā,
- tā ir Bētleme. 20 Un Jēkabs uzcēla piemiņas
zīmi uz viņas kapa; šī ir Rahēles kapa zīme līdz
šai dienai. 21 Tad Israēls aizgāja un uzcēla savu
telti viņpus Eder torņa. 22 Un notikās, kad Israēls
tai zemē dzīvoja, tad Rūbens piegāja un gulēja
pie Bilhas, sava tēva liekās sievas, un Israēls to
dzirdēja. Un Jēkaba dēlu bija divpadsmit. 23 Leas
dēli bija Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais, un Sīmeans
un Levis un Jūda un Īsašars un Zebulons, 24
Rahēles dēli bija Jāzeps un Benjamins. 25 Bilhas,
Rahēles kalpones, dēli bija Dans un Naftalus. 26
Un Zilfas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers.
Šie ir Jēkaba dēli, kas tam dzima Mezopotamijā.
27 Un Jēkabs nāca pie Īzaka, sava tēva, uz Mamri
pie Kiriat-Arbas, tā ir Hebrone, kur Ābrahāms
un Īzaks kā svešinieki bija mituši. 28 Un Īzaka
dzīvība bija simts un astoņdesmit gadi. 29 Un
Īzaks izlaida garu un nomira un tapa piepulcināts
saviem ļaudīm, vecs un diezgan dzīvojis, un viņa
dēli Ēsavs un Jēkabs viņu apraka.

36 Šie nu ir Ēsava, tas ir Edoma, radu raksti.
2 Ēsavs ņēma sievas no Kanaāna meitām,
Adu, Elona, tā Hetieša, meitu, un Aholibamu,

Anus meitu, Cibeona, tā Hivieša, dēla meitu, 3
Un Basmatu, Ismaēla meitu, Nebajota māsu. 4
Un Ada dzemdēja Ēsavam Elifasu, un Basmate
dzemdēja Reguēli. 5 Un Aholibama dzemdēja
Jeūsu un Jaēlamu un Korahu, tie ir Ēsava dēli,
kas tam dzima Kanaāna zemē. 6 Un Ēsavs ņēma
savas sievas un savus bērnus un savas meitas un
visas sava nama dvēseles un savu ganāmo pulku
un visus savus lopus un visu savu mantu, ko tas
Kanaāna zemē bija sakrājis, un aizgāja no Jēkaba
sava brāļa uz citu zemi. 7 Jo viņu mantas bija
padaudz, ka tie nevarēja kopā dzīvot, un tā zeme,
kur tie piemita, tiem nepietika viņu lopu pulku
dēļ. 8 Un Ēsavs mita Seīras kalnos - Ēsavs, tas ir
Edoms. 9 Un šie ir Ēsava, Edomiešu tēva, radu
raksti, uz Seīras kalniem. 10 Šie ir Ēsava dēlu vārdi:
Elifas, Adas, Ēsava sievas, dēls, Reguēls, Basmates,
Ēsava sievas, dēls. 11 Un Elifasa dēli bija Temans,
Omars, Zefus un Gaētams un Ķenas. 12 Un Timna
bija Elifasa, Ēsava dēla, lieka sieva, un tā dzemdēja
Elifasam Amaleku; šie ir Adas, Ēsava sievas, dēli.
13 Un šie ir Reguēļa dēli: Nahats un Zerus, Šammus
un Mizus, šie ir Basmates, Ēsava sievas, dēli. 14 Un
šie Aholibamas, Anus meitas, Cibeona dēla meitas,
Ēsava sievas, dēli, un tā dzemdēja Ēsavam Jeūsu un
Jaēlamu un Korahu. 15 Šie ir Ēsava dēlu valdnieki:
Elifasa, Ēsava pirmdzimtā, dēli: valdnieks Temans,
valdnieks Omars, valdnieks Zefus, valdnieks Ķenas,
16 Valdnieks Korahs, valdnieks Gaētams, valdnieks
Amaleks: šie ir Elifasa valdnieki Edoma zemē,
šie ir Adas dēli. 17 Un šie ir Reguēļa, Ēsava dēla,
dēli: valdnieks Nahats, valdnieks Zerus, valdnieks
Šammus, valdnieks Mizus; šie ir Reguēļa valdnieki
Edoma zemē: šie ir Basmates, Ēsava sievas, dēli. 18
Un šie ir Aholibamas, Ēsava sievas, dēli: valdnieks
Jeūs, valdnieks Jaēlams, valdnieks Korahs; šie ir
Aholibamas, Anus meitas, Ēsava sievas, valdnieki.
19 Šie ir Ēsava dēli un šie ir viņu valdnieki. Viņš
ir Edoms. 20 Šie ir Seīra, Hori eša, dēli, kas tai
zemē dzīvoja: Lotams un Šobals un Cibeons un
Anus un Dišons un Ecers un Dišans. 21 Šie ir
Horiešu valdnieki, Seīra dēli, Edoma zemē. 22
Un Lotama dēli bija Orus un Emams, un Lotama
māsa Timna. 23 Un šie ir Šobala dēli: Alvans
un Manahats un Ebals, Zevus un Onams. 24
Un šie ir Cibeona dēli: Ajus un Anus; šis ir tas
Anus, kas tos siltos avotus tuksnesī ir atradis,
kad viņš ganīja sava tēva Cibeona ēzeļus. 25 Un
šie ir Anus bērni: Dišons un Aholibama, Anus
meita. 26 Un šie ir Dišona dēli: Hemdans un
Ešbans un Jetrans un Karans. 27 Šie ir Ecera dēli:
Bilhans un Safans un Akans. 28 Šie ir Dišana
dēli: Uc un Arans. 29 Šie ir tie Horiešu valdnieki:
valdnieks Lotans, valdnieks Šobals, valdnieks
Cibeons, valdnieks Anus, 30 Valdnieks Dišons,
valdnieks Ecers, valdnieks Dišans; šie ir tie Horiešu
valdnieki pēc savām valstīm Seīras zemē. 31 Un šie
ir tie ķēniņi, kas valdījuši Edoma zemē, pirms nekā
ķēniņi valdīja pār Israēla bērniem: 32 Belus, Beora
dēls, valdīja Edomā, un viņa pilsētas vārds bija
Dinaba. 33 Un Belus nomira un viņa vietā valdīja
Jobabs, Zerus dēls, no Bacras. 34 Un Jobabs nomira
un viņa vietā valdīja Uzams no Temaniešu zemes.
35 Un Uzams nomira un viņa vietā valdīja Hadads,
Bedada dēls, kas Midijanu apkāva Moaba laukā,
un viņa pilsētas vārds bija Avite. 36 Un Hadads
nomira un viņa vietā valdīja Zamlus no Mazrekas.
37 Un Zamlus nomira un viņa vietā valdīja Sauls
no Rehobotes pie tās upes. 38 Un Sauls nomira
un viņa vietā valdīja Baāl-Anans, Akbora dēls.
39 Un Baāl-Anans, Akbora dēls, nomira un viņa
vietā valdīja Adars, un viņa pilsētas vārds bija
Pagus un viņa sievas vārds bija Mehetabeēle,
Matredas meita, Mezaābas meitas meita. 40 Un
šie ir Ēsava valdnieku vārdi pēc viņu radiem, pēc
viņu vietām ar saviem vārdiem: Timnas valdnieks,
Alvas valdnieks, Jeteta valdnieks, 41 Aholibamas
valdnieks, Elas valdnieks, Pinona valdnieks, 42
Ķenasa valdnieks, Temana valdnieks, Mibcara
valdnieks, 43 Magdiēla valdnieks, Īrama valdnieks.
Šie ir Edoma valdnieki pēc saviem radiem tai
zemē, ko bija iemantojuši. Un Ēsavs ir Edomiešu
tēvs.

37 Un Jēkabs dzīvoja tai zemē, kur viņa tēvs kā
svešinieks bija mitis, Kanaāna zemē. 2 Šie ir
Jēkaba radu raksti: Jāzeps, septiņpadsmit gadus
vecs būdams, ganīja avis ar saviem brāļiem, un
tas zēns bija pie Bilhas un Zilfas, sava tēva sievu,
dēliem, un Jāzeps nesa viņu ļauno slavu tēvam
priekšā. 3 Un Israēls mīlēja Jāzepu pār visiem
saviem bērniem, jo tas viņam bija dzimis vecumā,
un viņš tam taisīja raibus svārkus. 4 Un viņa brāļi
redzēja, ka tēvs to mīlēja pār visiem viņa brāļiem,
un tie to ienīdēja un nevarēja laipni ar to runāt.
5 Un Jāzeps sapņoja sapni un to stāstīja saviem
brāļiem, - tad šie to vēl vairāk ienīdēja. 6 Un viņš
uz tiem sacīja: klausāties jel šo sapni, ko esmu
redzējis. 7 Un redzi, mēs sējām kūlīšus laukā,
un redzi, mans kūlītis cēlās un stāvēja, un redzi,
jūsu kūlīši apstājušies klanījās pret manu kūlīti. 8
Tad viņa brāļi uz to sacīja: vai tu mums paliksi
par ķēniņu? Vai tu valdīdams pār mums valdīsi?
Un tie vēl vairāk to ienīdēja viņa sapņu un viņa
stāstu dēļ. 9 Un tas sapņoja vēl citu sapni un to
teica saviem brāļiem un sacīja: redzi, es vēl citu
sapni esmu redzējis, un redzi, saule un mēnesis

un vienpadsmit zvaigznes klanījās priekš manis.
10 Un kad viņš to stāstīja savam tēvam un saviem
brāļiem, tad viņa tēvs to aprāja un uz to sacīja:
kas tas par sapni, ko tu esi sapņojis? Vai es un
tava māte un tavi brāļi patiesi nāksim pie zemes
klanīties tavā priekšā? 11 Un viņa brāļi to skauda,
bet viņa tēvs šo vārdu paturēja. 12 Un viņa brāļi
gāja ganīt sava tēva lopus Šehemē. Tad Israēls
sacīja uz Jāzepu: 13 Vai tavi brāļi negana Šehemē?
Nāc, es tevi sūtīšu pie tiem; un tas sacīja: redzi,
še es esmu. Un viņš uz to sacīja: 14 Ej jel, lūko,
kā taviem brāļiem klājās un kā lopiņiem klājās,
un nes man vēsti atpakaļ. Un viņš to izsūtīja no
Hebrones ielejas, un tas nāca uz Šehemi. 15 Un
viens vīrs viņu atrada un redzi, viņš maldījās
pa lauku; tad tas vīrs to vaicāja sacīdams, ko tu
meklē? 16 Un tas sacīja: es meklēju savus brāļus,
saki man lūdzams, kur tie gana? 17 Tad tas vīrs
sacīja: tie no šejienes aizgājuši, jo es dzirdēju tos
sakām: iesim uz Dotanu; un Jāzeps gāja saviem
brāļiem pakaļ un atrada tos Dotanā. 18 Un tie
to ieraudzīja no tālienes, un pirms tas tuvu pie
viņiem atnāca, tie sarunājās viņu nokaut, 19 Un
sacīja viens uz otru: redzi, še nāk tas sapņotājs.
20 Un nu nāciet, nokausim to un iemetīsim to
kādā bedrē un sacīsim: negants zvērs to aprijis;
tad redzēsim, kas būs no viņa sapņiem. 21 Un
Rūbens to dzirdēja un to izpestīja no viņu rokām
un sacīja: nenokausim viņu. 22 Un Rūbens uz
tiem sacīja: neizlejat asinis, metiet viņu tai bedrē,
kas te tuksnesī, un nepieliekat rokas pie viņa, -
lai viņš to izpestītu no viņu rokām un pārvestu
savam tēvam. 23 Un notikās, kad Jāzeps atnāca pie
saviem brāļiem, tad tie Jāzepam novilka svārkus,
tos raibos, kas tam bija mugurā. 24 Un tie to
ņēma un iemeta bedrē, bet tā bedre bija tukša, un
tur ūdens nebija iekšā. 25 Pēc tie apsēdās maizi
ēst un pacēla savas acis un skatījās, un redzi,
Ismaēliešu pulks nāca no Gileādas, un viņu kamieļi
nesa dārgas zāles, balzamu un mirres; tie gāja,
to nonest uz Ēģipti. 26 Tad Jūda sacīja uz saviem
brāļiem: ko tas mums līdz, ja savu brāli nokaujam
un viņa asinis slēpjam? 27 Nāciet, pārdosim viņu
tiem Ismaēliešiem un nepieliksim savas rokas
pie viņa, jo viņš ir mūsu brālis, mūsu miesa.
Un viņa brāļi tam klausīja. 28 Tiem Midianiešu
vīriem, tiem tirgotājiem, garām ejot, tie izvilka un
izcēla Jāzepu no bedres un pārdeva Jāzepu tiem
Ismaēliešiem par divdesmit sudraba gabaliem, un
tie aizveda Jāzepu uz Ēģiptes zemi. 29 Un Rūbens
gāja atpakaļ pie tās bedres un redzi, Jāzeps nebija
bedrē; tad tas saplēsa savas drēbes 30 Un griezās
atpakaļ pie saviem brāļiem un sacīja: tā puisēna
tur nav un es, - kur man būs palikt? 31 Un tie
ņēma Jāzepa svārkus un nokāva āzi un iemērca tos
svārkus asinīs. 32 Un nosūtīja tos raibos svārkus
un lika tos nonest savam tēvam un sacīja: šos esam
atraduši; apraugi jel, vai tie ir tava dēla svārki, vai
nē? 33 Un tas tos pazina un sacīja: tie ir mana dēla
svārki; nikns zvērs viņu ir aprijis, plosīt tas Jāzepu
saplosījis. 34 Un Jēkabs pārplēsa savas drēbes
un apvilka maisu ap saviem gurniem un bēdājās
pēc sava dēla ilgu laiku. 35 Tad visi viņa dēli
un visas viņa meitas cēlās, viņu iepriecināt, bet
viņš negribējās iepriecinājams būt un sacīja: ar
bēdām es noiešu kapā pie sava dēla. Un viņa tēvs
to apraudāja. (Sheol h7585) 36 Un tie Midianieši to
pārdeva Ēģiptes zemē Potifaram, ķēniņa Faraona
kambarjunkuram un sargu virsniekam.

38 Un notikās tanī laikā, ka Jūda no saviem
brāļiem nogāja un apmetās pie kāda
Adulamnieku vīra, Hīras vārdā. 2 Un Jūda redzēja
tur kāda Kanaāniešu vīra meitu, un viņa vārds
bija Šua, un viņš to ņēma un gāja pie tās. 3
Un tā tapa grūta un dzemdēja dēlu un nosauca
viņa vārdu Ģeru. 4 Un tā tapa atkal grūta un
dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Onanu.
5 Un tā dzemdēja vēl vienu dēlu un nosauca
viņa vārdu Šelu, un viņš bija Ķezibā, kad tā to
dzemdēja. 6 Un Jūda ņēma sievu priekš Ģera, sava
pirmdzimtā, un viņas vārds bija Tamāre. 7 Bet
Ģers, Jūdas pirmdzimtais, bija ļauns Tā Kunga
priekšā, tāpēc Tas Kungs to nokāva. 8 Tad Jūda
sacīja Onanam: ej pie sava brāļa sievas un ņem to
sava brāļa vietā un cel dzimumu savam brālim.
9 Bet Onans zinādams, ka tas dzimums viņam
nepiederēs, pie sava brāļa sievas iedams, tam lika
izgaist zemē, lai savam brālim nedotu dzimuma.
10 Un Tam Kungam nepatika, ko viņš darīja, un
viņš to arīdzan nokāva. 11 Tad Jūda sacīja uz savu
vedeklu Tamāri: paliec atraitne sava tēva namā,
tiekams Šelus, mans dēls, pieaug; jo viņš domāja:
vai viņam arī nebūs jāmirst, kā viņa brāļiem. Un
Tamāre nogāja un dzīvoja sava tēva namā. 12 Kad
nu labs laiks bija pagājis, tad Šuas meita, Jūda
sieva, nomira; pēc tam Jūda iepriecinājās un gāja
pie saviem avju cirpējiem uz Timnu, viņš un Hīra,
viņa draugs, tas Adulamnieks. 13 Un Tamārei tapa
vēstīts un sacīts: redzi, tavs tēvocis iet uz Timnu,
savas avis cirpt. 14 Tad viņa novilka savas atraitņu
drēbes un apsedzās ar vaiga apsegu un aptinās un
apsēdās priekš Enaima vārtiem, kas ir uz Timnas
ceļa; jo tā bija redzējusi, ka Šelus bija pieaudzis un
ka viņa tam nebija dota par sievu. 15 Un Jūda to
redzēja un šķita, to esam mauku, tāpēc ka tā savu
vaigu bija apsegusi. 16 Un noklīda pie tās ceļmalā

un sacīja: nāc jel, laid man pie tevis ieiet; jo viņš
nezināja, to savu vedeklu esam. Un tā sacīja: ko tu
man dosi, ja tu pie manis ieiesi? 17 Un tas sacīja:
es tev sūtīšu vienu āzi no ganāmpulka. Un tā
sacīja: tad dod man ķīlas, tiekams tu to sūti. 18 Tad
tas sacīja: kas tās tādas ķīlas, ko man tev būs dot?
Un tā atbildēja: tavs aizspiežamais gredzens un
tava virkne un tava niedre, kas tavā rokā. Un tas
viņai to deva un iegāja pie tās; un tā tapa grūta no
viņa. 19 Un tā cēlās un aizgāja un nolika to apsegu
un apvilka savas atraitņu drēbes. 20 Un Jūda sūtīja
to āzi caur savu draugu, to Adulamnieku, atņemt
tās ķīlas no tās sievas rokas; bet tas to neatrada.
21 Tad tas vaicāja tās vietas ļaudis sacīdams: kur
ir tā mauka, kas Enaimā uz ceļa sēdējusi? Un tie
sacīja: še maukas nav bijis. 22 Un tas atgriezās pie
Jūdas un sacīja: es to neesmu atradis, un tās vietas
ļaudis arīdzan saka: še maukas nav bijis. 23 Tad
Jūda sacīja: lai tā to sev patur, ka netopam kaunā;
redzi, es šo āzi esmu sūtījis, un tu viņas neesi
atradis. 24 Un notikās pēc kādiem trim mēnešiem,
tad Jūdam tapa vēstīts un sacīts: Tamāre, tava
vedekla, maucību dzinusi, un redzi, tā ir arī grūta
no maukošanas. Tad Jūda sacīja: izvediet to ārā, ka
tā top sadedzināta. 25 Kad nu tā tapa izvesta, tad
tā sūtīja pie sava tēvoča un sacīja: no tā vīra, kam
šās lietas pieder, es esmu grūta; un tā sacīja: vai
pazīsti jel, - kam tas aizspiežamais gredzens un šī
virkne un šī niedre pieder? 26 Un Jūda tās pazina
un sacīja: tā sieva ir taisnāka nekā es, tāpēc ka es
viņu savam dēlam Šelum neesmu devis. Un viņš
to vairs neatzina. 27 Un tai dzemdējot, redzi, tai
bija dvīņi viņas miesās. 28 Un kad tā dzemdēja,
tad viens roku izbāza, un bērnu saņēmēja to
ņēma un apsēja sarkanu pavedienu ap to roku un
sacīja: šis nāks pirmais ārā. 29 Un kad tas to roku
ievilka, redzi, tad nāca viņa brālis ārā; un tā sacīja:
kāpēc tu sev plēsumu esi plēsis? Un tā viņa vārdu
nosauca Perec (plēsis). 30 Un pēc tam viņa brālis
nāca ārā, ap kā roku tas sarkanais pavediens bija,
un tā viņa vārdu nosauca Zerus (atspīdums).

39 Un Jāzeps tapa novests uz Ēģipti, un Potifars,
Faraona kambarjunkurs un sargu virsnieks,
viens ēģiptiešu vīrs, to nopirka no to Ismaēliešu
rokas, kas to uz turieni bija noveduši. 2 Un Tas
Kungs bija ar Jāzepu, tā ka tam viss laimīgi izdevās,
un tas bija sava kunga, tā ēģiptieša, namā. 3 Un
viņa kungs redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu, un
ka Tas Kungs visiem darbiem labi lika izdoties
caur viņa roku. 4 Tad Jāzeps atrada žēlastību
viņa priekšā un viņam kalpoja, un viņš to iecēla
pār savu namu, un deva viņa rokā visu, kas tam
piederēja. 5 Un no tā laika, kad viņš to bija cēlis
pār savu namu un pār visu, kas viņam piederēja,
Tas Kungs svētīja tā ēģiptieša namu Jāzepa labad,
un Tā Kunga svētība bija visās lietās, kas viņam
piederēja, sētā un laukā. 6 Un visu, kas tam
piederēja, viņš nodeva Jāzepa rokās, un negādāja
pats par neko, kā vien par to maizi, ko ēda. Un
Jāzeps bija skaists no auguma un skaists no ģīmja.
7 Un notikās pēc šīm lietām, ka viņa kunga sieva
savas acis uzmeta uz Jāzepu un sacīja: guli pie
manis. 8 Bet viņš liedzās un sacīja uz sava kunga
sievu: redzi, mans kungs negādā par neko, kas
ir namā, un visu, kas viņam pieder, viņš ir devis
manā rokā. 9 Neviens šinī namā nav lielāks pār
mani, un viņš man neko nav aizliedzis, bez vien
tevi, tāpēc ka tu esi viņa sieva; kā tad lai es tādu
lielu ļaunumu daru un pret Dievu grēkoju? 10
Un kad viņa ikdienas to uz Jāzepu runāja, un tas
viņai nepaklausīja, ka pie viņas būtu gulējis un
ap viņu bijis, 11 Tad notikās kādā dienā Jāzepam
namā nākot savu darbu padarīt, un no nama
ļaudīm nevienam mājās neesot, 12 Ka tā viņu
sagrāba pie drēbēm un sacīja: guli pie manis. Bet
tas pameta savas drēbes viņas rokā un izbēga
un izgāja ārā. 13 Kad nu tā redzēja, ka tas savas
drēbes viņas rokā bija pametis un izbēdzis ārā,
14 Tad tā sasauca savu saimi un runāja uz tiem
un sacīja: raugāt, viņš to Ebreju vīru pie mums
ir atvedis mūs apsmiet; tas nāca pie manis gulēt
un es brēcu visā galvā(skaļā balsī). 15 Un kad tas
dzirdēja, ka es savu balsi pacēlu un brēcu, tad
tas pameta savas drēbes pie manis un aizbēga un
izmuka ārā. 16 Un tā lika viņa drēbes sev līdzās,
kamēr viņas kungs pārnāca mājā; tad tā uz viņu
runāja pēc šiem vārdiem 17 Un sacīja: tas Ebreju
kalps, ko tu mums esi atvedis, nāca pie manis,
mani apsmiet. 18 Un kad es savu balsi pacēlu
un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie manis
un izbēga ārā. 19 Un kad viņa kungs dzirdēja
savas sievas vārdus, kā tā uz viņu bija runājusi
sacīdama: tā un tā man tavs kalps darījis, tad viņa
kungs apskaitās ļoti. 20 Un Jāzepa kungs to ņēma
un to ielika cietuma namā, tanī vietā, kur ķēniņa
cietuma ļaudis tapa apsargāti; un viņš bija tur
cietuma namā. 21 Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu,
un tam parādīja apžēlošanu un tam lika atrast
žēlastību cietuma sarga priekšā. 22 Un cietuma
sargs deva Jāzepa rokā visus cietuma ļaudis, kas
cietuma namā bija, un viss, kas tur bija jādara,
to viņš darīja. 23 Cietuma sargs neraudzīja ne uz
vienu lietu, kas bija viņa rokā, jo Tas Kungs bija ar
viņu, un ko vien viņš darīja, tam Tas Kungs lika
labi izdoties.

40 Un pēc šīm lietām Ēģiptes ķēniņa dzēriena
devējs un maizes cepējs apgrēkojās pret
savu kungu, Ēģiptes ķēniņu, **2** Tā ka Faraons
apskaitās par saviem diviem virsniekiem, par
dzēriena devēju virsnieku un par maizes cepēju
virsnieku. **3** Un viņš tos lika iemest cietumā, sargu
virsnieka namā, turpat, kur Jāzeps bija saistīts.
4 Un sargu virsnieks tiem iedeva Jāzepu, ka tas
tiem kalpotu, un tie bija kādu laiku cietumā. **5**
Un tie abi vienā naktī sapņoja sapņus, katrs savu
sapni, Ēģiptes ķēniņa dzēriena devējs un maizes
cepējs, kas cietuma namā bija saistīti, - katrs
sapnis bija savādi izstāstāms. **6** Un Jāzeps no rīta
pie tiem nāca un tos apraudzīja, un redzi, tie bija
noskumuši. **7** Tad tas vaicāja Faraona virsniekus,
kas pie tā bija cietumā, sava kunga namā, un
sacīja: kāpēc jūsu vaigi šodien tik skumīgi? **8** Un
šie tam sacīja: mēs sapni esam sapņojuši un še
nav neviena, kas mums to izstāsta. Un Jāzeps
tiem atbildēja: vai izstāstīšanas nepieder Dievam?
Teiciet jel man to. **9** Tad dzēriena devēju virsnieks
Jāzepam izteica savu sapni un uz to sacīja: redzi
jel, savā sapnī es redzēju vīnakoku savā priekšā. **10**
Un tam vīnakokam bija trīs zari, un tas izplauka,
viņa zaļums auga, ziedēja, un viņa ogas ienācās.
11 Un Faraona biķeris bija manā rokā, un es ņēmu
tās ogas un tās izspiedu Faraona biķerī un devu
biķeri Faraona rokā. **12** Tad Jāzeps uz to sacīja: šī ir
viņa izstāstīšana, - tie trīs zari ir trīs dienas. **13** Pēc
trim dienām Faraons tavu galvu paaugstinās un
tevi iecels atkal tavā amatā, un tu dosi Faraonam
biķeri viņa rokā pēc pirmaja ieraduma, kad tu
biji viņa dzēriena devējs. **14** Bet piemini mani,
kad tev labi klāsies, un dari lūdzams žēlastību
pie manis un piemini mani pie Faraona un dari,
ka es topu izlaists no šā nama. **15** Jo es zagšus
esmu nozagts no Ebreju zemes, un arī nekā ļauna
neesmu darījis, ka tie mani bedrē iemetuši. **16** Un
kad maizes cepēju virsnieks redzēja, ka tas labi
bija izstāstījis, tad tas Jāzepam sacīja: man arī bija
sapnis, un redzi, trīs maizes kurvji bija uz manas
galvas. **17** Un virsējā kurvī bija no visāda Faraona
ēdiena, kas ir beķera cepums, un putni ēda no tā
kurvja uz manas galvas. **18** Tad Jāzeps atbildēja
un sacīja. Šī ir viņa izstāstīšana, - tie trīs kurvji ir
trīs dienas. **19** Un pēc trim dienām Faraons tavu
galvu pacels un tevi pakārs karātavās un putni
ēdīs tavu miesu no tevis. **20** Un notikās trešā
dienā, Faraona dzimšanas dienā, ka viņš visiem
saviem kalpiem dzīres darīja, un viņš paaugstināja
dzēriena devēju virsnieka galvu un maizes cepēju
virsnieka galvu starp saviem kalpiem, **21** Un iecēla
dzēriena devēju virsnieku atkal viņa vietā, un tas
biķeri deva Faraonam rokā. **22** Un maizes cepēju
virsnieku viņš lika pakārt, - tā kā Jāzeps tiem
bija izstāstījis. **23** Bet dzēriena devēju virsnieks
nepieminēja Jāzepu, bet viņu aizmirsa.

41 Un pēc diviem gadiem Faraons redzēja sapni
un redzi, viņš stāvēja upes malā. **2** Un redzi,
no upes izkāpa septiņas govis krāšņu augumu
un treknām miesām, un tās ganījās niedrēs. **3**
Un redzi, septiņas citas govis izkāpa pēc šīm no
upes, nejauku augumu un liesām miesām, un
piestājās pie tām citām govīm upes malā. **4** Un
tās govis nejauku izskatu un liesām miesām ierija
tās septiņas treknās govis krāšņu izskatu; - tad
Faraons atmodās. **5** Pēc viņš atkal aizmiga un
sapņoja otrkārt. Un redzi, septiņas vārpas auga
uz viena stiebra, briedušas un brangas. **6** Un
redzi, septiņas tievas un austriņa kaltētas vārpas
radās pēc tām. **7** Un tās tievās vārpas ierija tās
septiņas briedušās un pilnās vārpas. Tad Faraons
atmodās, un redzi, tas bija sapnis. **8** Un notikās
no rīta, tad viņš bija bēdīgs savā garā, un sūtīja
un aicināja visus ēģiptiešu zīlniekus un visus
gudros, kas tur bija, un Faraons tiem teica savus
sapņus, bet neviena nebija, kas tos Faraonam
izstāstītu. **9** Tad dzēriena devēju virsnieks runāja
uz Faraonu un sacīja: es pieminu šodien savu
noziegumu. **10** Kad Faraons bija apskaities par
saviem kalpiem un mani ielika cietumā, sargu
virsnieka namā, mani un maizes cepēju virsnieku,
11 Tad mums bija vienā naktī sapnis, ikvienam savs
sapnis, savādi izstāstāms. **12** Un tur bija pie mums
viens Ebreju jauneklis, sargu virsnieka kalps, un
mēs tam tos pasacījām, un viņš mums mūsu
sapņus izstāstīja, ikvienam tas to izstāstīja pēc
viņa sapņošanas. **13** Un kā tas mums ir izstāstījis,
tāpat tas noticis; mani Faraons atkal iecēlis manā
vietā un viņu pakāris. **14** Tad Faraons sūtīja un
aicināja Jāzepu, un tie tam ātri lika iziet no bedres,
un viņš apcirpās un apvilka citas drēbes un nāca
pie Faraona. **15** Tad Faraons sacīja uz Jāzepu:
es esmu sapņojis sapni, un neviena nav, kas to
izstāsta; bet es esmu dzirdējis par tevi sakām,
kad tu sapni dzirdot, tad tu to varot izstāstīt.
16 Un Jāzeps atbildēja Faraonam un sacīja: tas
nestāv pie manis; Dievs Faraonam sludinās labu.
17 Un Faraons sacīja uz Jāzepu: redzi, es sapnī
stāvēju upes malā. **18** Un redzi, tur izkāpa no
upes septiņas govis treknām miesām un krāšņu
izskatu un ganījās niedrēs. **19** Un redzi, septiņas
citas govis izkāpa pēc tām, liesu un ļoti nejauku
augumu un izdēdējušām miesām, es tik nejaukas,
kā šās, visā Ēģiptes zemē neesmu redzējis. **20**
Un tās izdēdējušās un nejaukās govis ierija tās

septiņas pirmās treknās govis. 21 Un kad tās no
viņām bija ierītas, nevarēja manīt, ka tās bija
viņu iekšās, un tās izskatījās nejaukas tāpat kā
papriekš. Tad es atmodos. 22 Pēc tam es redzēju
savā sapnī, un redzi, septiņas vārpas izauga no
viena stiebra, pilnas un brangas. 23 Un redzi,
septiņas sakaltušas, tievas un austriņa kaltētas
vārpas izplauka pēc tām. 24 Un tās septiņas tievās
vārpas ierija tās septiņas brangās vārpas. Un
es to tiem zīlniekiem esmu teicis, bet neviena
nav, kas to var izstāstīt. 25 Tad Jāzeps sacīja uz
Faraonu. Faraona sapņi ir vienādi. Dievs Faraonam
ir darījis zināmu, ko Viņš apņēmies darīt. 26
Tās septiņas krāšņās govis ir septiņi gadi, un
tās septiņas brangās vārpas ir septiņi gadi, - tie
sapņi ir vienādi. 27 Un tās septiņas izdēdējušās un
nejaukās govis, kas pēc tām izkāpa, ir septiņi gadi,
un tās septiņas tievās un austriņa kaltētās vārpas
būs septiņi bada gadi. 28 Šis ir tas vārds, ko es uz
Faraonu esmu runājis: Dievs Faraonam ir parādījis,
ko Viņš apņēmies. 29 Redzi, septiņi it auglīgi gadi
nāks pār visu Ēģiptes zemi. 30 Bet pēc tiem nāks
septiņi bada gadi; tad tas pilnums Ēģiptes zemē
taps aizmirsts, un bads klaji apēdīs zemi. 31 Un
to pilnumu vairs nemanīs tai zemē aiz tā bada
pēc tam, jo tas būs pārlieku grūts. 32 Un, ka tas
sapnis Faraonam divreiz ir rādījies, tas ir tāpēc,
ka Dievs to stipri apņēmies un Dievs steigšus to
darīs. 33 Un nu lai Faraons lūko pēc viena prātīga
un gudra vīra un to lai iecelļ pār Ēģiptes zemi.
34 Lai Faraons tā dara un lai iecelļ uzraugus pār
zemi un lai ņem piekto tiesu no Ēģiptes zemes
pa tiem septiņiem bagātiem gadiem, un lai tie
sakrāj visādu barību pa šiem nākamiem auglīgiem
gadiem. 35 Un lai tie saber labību apakš Faraona
rokas par barību pilsētā, un lai to paglabā. 36 Tad
būs barība zemei par padomu, kamēr tie septiņi
bada gadi būs Ēģiptes zemē, ka zeme no bada
netop izdeldēta. 37 Un šie vārdi patika Faraonam
un visiem viņa kalpiem. 38 Un Faraons sacīja
uz saviem kalpiem: kur mēs atrastu tādu vīru,
iekš kā ir Dieva Gars? 39 Tad Faraons sacīja uz
Jāzepu: tāpēc ka Dievs tev visas šīs lietas ir darījis
zināmas, nav neviena tik prātīga un gudra, kā tu.
40 Tev būs būt pār manu namu, un visiem maniem
ļaudīm būs klausīt tavam vārdam; pēc tā goda
krēsla vien es būšu lielāks nekā tu. 41 Un Faraons
sacīja uz Jāzepu: redzi, es tevi esmu iecēlis pār
visu Ēģiptes zemi. 42 Un Faraons novilka savu
gredzenu no savas rokas un deva to Jāzepam
rokā, un to apģērba ar dārga audekla drēbēm
un apkāra zelta ķēdes ap viņa kaklu, 43 Un tam
lika braukt uz saviem otrajiem ratiem, kas viņam
bija, un viņa priekšā sauca: klanāties! Un viņš
to iecēla pār visu Ēģiptes zemi. 44 Un Faraons
sacīja uz Jāzepu: es esmu Faraons, tomēr bez tavas
ziņas nevienam ne roku, ne kāju nebūs pacelt
visā Ēģiptes zemē. 45 Un Faraons Jāzepu nosauca
Capnat-Paneak (pasaules glābējs) un tam deva
par sievu Asnatu, Potifera, Onna priestera, meitu.
Un Jāzeps devās ceļā pa visu Ēģiptes zemi. 46 Un
Jāzeps bija trīsdesmit gadus vecs, kad viņš priekš
Ēģiptes ķēniņa Faraona stāvēja. Un Jāzeps aizgāja
no Faraona un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi. 47
Un zeme tanīs septiņos bagātos gados izdeva
bagātus augļus. 48 Un viņš sakrāja to septiņu
gadu labību, kas bija Ēģiptes zemē, visu un lika
to labību pilsētās; to labību no ikvienas pilsētas
tīruma, kas ap to bija, viņš tanī nolika. 49 Tā Jāzeps
sabēra pārlieku daudz labības, kā smiltis jūrmalā,
ka beidzot mitējās skaitīt, jo tā bija neskaitāma.
50 Un Jāzepam piedzima divi dēli, pirms nekā
tie bada gadi nāca; tos Asnata, Potifera, Onna
priestera, meita, viņam dzemdēja. 51 Un Jāzeps tā
pirmdzimtā vārdu nosauca Manasu, jo Dievs man
ir licis aizmirst visu manu grūtumu un visu mana
tēva namu. 52 Un tā otrā vārdu viņš nosauca
Efraīm, jo Dievs man licis augt manā bēdu zemē.
53 Un tie septiņi bagātie gadi beidzās, kas bija
Ēģiptes zemē. 54 Un tie septiņi bada gadi sāka
nākt, tā kā Jāzeps bija sacījis, un tur bija bads
visapkārt, bet pa visu Ēģiptes zemi bija maize. 55
Kad nu visa Ēģiptes zeme arī badu cieta, tad tie
ļaudis brēca uz Faraonu pēc maizes. Un Faraons
sacīja visiem ēģiptiešiem: ejat pie Jāzepa, - ko
tas jums sacīs, to dariet. 56 Un bads bija pa visu
zemi, un Jāzeps atvēra visas klētis un pārdeva
ēģiptiešiem, jo bads palika jo dienas jo lielāks
Ēģiptes zemē. 57 Un visas citas zemes nāca uz
Ēģiptes zemi pie Jāzepa pirkt, jo bads bija liels pa
visām zemēm.

42 Kad nu Jēkabs redzēja, ka labība bija Ēģiptes
zemē, tad viņš saviem dēliem sacīja: ko
jūs skatāties? 2 Un viņš sacīja: redzi, es esmu
dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē, noejat turp
un pērciet mums no turienes, lai dzīvojam un
nemirstam. 3 Tad desmit Jāzepa brāļi nogāja,
labības pirkt no Ēģiptes zemes. 4 Bet Benjaminu,
Jāzepa brāli, Jēkabs nesūtīja ar viņa brāļiem, jo tas
sacīja: ka to kāda nelaime neaizņem. 5 Tā Israēla
dēli nāca, labības pirkt līdz ar citiem, kas turp
gāja, jo bads bija arī Kanaāna zemē. 6 Un Jāzeps
bija tas valdītājs pār zemi un pārdeva visiem tās
zemes ļaudīm, un Jāzepa brāļi nāca un klanījās
viņa priekšā ar vaigu pie zemes. 7 Tad Jāzeps
redzēja savus brāļus un tos pazina, bet viņš likās

pret tiem svešs, un runāja ar tiem bargi un sacīja
uz tiem: no kurienes jūs nākat? Un tie sacīja: no
Kanaāna zemes, maizes pirkt. **8** Un Jāzeps pazina
savus brāļus, bet tie viņu nepazina. **9** Un Jāzeps
pieminēja savus sapņus, ko viņš par tiem bija
sapņojis, un viņš uz tiem sacīja: jūs esat izlūki, jūs
esat nākuši raudzīt, kur zemei var piekļūt. **10** Un
tie uz viņu sacīja: nē, mans kungs, tavi kalpi ir
nākuši, maizes pirkt. **11** Mēs visi esam viena vīra
dēli, mēs esam taisni ļaudis, tavi kalpi nav izlūki.
12 Un viņš uz tiem sacīja: nē, bet jūs esat nākuši
izlūkot, kur zemei var piekļūt. **13** Un tie sacīja:
mēs tavi kalpi bijām divpadsmit brāļi, viena paša
vīra dēli Kanaāna zemē, un redzi, tas jaunākais
vēl šodien ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav.
14 Tad Jāzeps uz tiem sacīja: tā tas ir, kā es uz jums
esmu runājis un sacījis: jūs esat izlūki. **15** Pie tam
jūs tapsiet pārbaudīti; tik tiešām kā Faraons dzīvo,
jūs no šejienes netiksiet projām, ja jūsu jaunākais
brālis nenāk šurpu. **16** Sūtiet vienu no jums, kas
atved jūsu brāli, bet jūs paliekat cietumā, tad jūsu
vārdi taps pārbaudīti, vai pie jums ir patiesība,
un ja ne, tik tiešām kā Faraons dzīvo, tad jūs
esat izlūki. **17** Un viņš tos kopā lika trīs dienas
cietumā. **18** Un trešā dienā Jāzeps uz tiem sacīja:
dariet tā, tad jūs dzīvosiet; es bīstos Dievu. **19** Ja
jūs esat taisni ļaudis, tad lai viens no jūsu brāļiem
paliek saistīts cietumā, un jūs ejat, pārvediet to
labību, tādēļ ka bads jūsu mājās. **20** Un atvediet
savu jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi taps
atrasti taisni, un jūs nemirsiet; un tie tā darīja.
21 Tad tie sacīja viens uz otru: patiesi, mēs esam
noziegušies pret savu brāli, ka mēs viņa dvēseles
bēdas redzējām, kad viņš no mums žēlastības
lūdzās, un neklausījām; tādēļ šās bēdas nāk pār
mums. **22** Un Rūbens tiem atbildēja un sacīja:
vai es jums to neteicu sacīdams: neapgrēkojaties
pret to bērnu, bet jūs neklausījāt? Un nu redzi,
viņa asinis top meklētas. **23** Un tie nezināja, ka
Jāzeps to saprata, jo tur bija tulks viņu starpā.
24 Un viņš no tiem novērsās un raudāja, un atkal
pie tiem atgriezās un ar tiem runāja, un ņēma
no viņu vidus Sīmeanu un to saistīja priekš viņu
acīm. **25** Un Jāzeps pavēlēja viņu maisus pildīt
ar labību un viņu naudu atlikt ikkatram savā
maisā, un tiem dot ceļa barību uz ceļu; un tiem
tā tapa darīts. **26** Un tie uzkrāva savu labību uz
saviem ēzeļiem un aizgāja no turienes. **27** Kad
nu viens no tiem savu maisu atraisīja, savu ēzeli
barot mājas vietā, tad tas ieraudzīja savu naudu,
un redzi, tā bija viņa maisa virsgalā. **28** Un tas
sacīja uz saviem brāļiem: mana nauda man ir
atlikta, un redzi, tā ir manā maisā. Tad tiem sirds
iztrūkās un tie pārbijās viens uz otru sacīdami:
kas tas ir, ko Dievs mums ir darījis? **29** Un tie
nāca pie Jēkaba, sava tēva, uz Kanaāna zemi un
teica tam visu, kas tiem bija noticis, un sacīja: **30**
Tas vīrs, tas zemes kungs, runāja bargi ar mums
un mūs turēja par zemes izlūkiem. **31** Tad mēs
tam sacījām: mēs esam taisni ļaudis, mēs neesam
izlūki bijuši. **32** Mēs bijām divpadsmit brāļi, sava
tēva dēli, viena vairs nav, un tas jaunākais vēl
šodien ir pie mūsu tēva Kanaāna zemē. **33** Un
tas vīrs, tas zemes kungs, mums sacīja: pie tam
es nomanīšu, jūs esam taisnus: pametiet vienu
no saviem brāļiem pie manis un ņemiet, ko jums
vajag, un noejat, **34** Un atvediet savu jaunāko brāli
pie manis, tad es manīšu, jūs neesam izlūkus,
bet taisnus ļaudis. Jūsu brāli es jums atdošu un
jums ļaušu šinī zemē pirkt un pārdot. **35** Un
kad tie savus maisus izbēra, redzi, tad ikviens
atrada savu naudas mučkuli(maisiņu) savā maisā,
un tie ieraudzīja savus naudas mučkuļus, viņi
un viņu tēvs, un tie izbijās. **36** Tad Jēkabs, viņu
tēvs, uz tiem sacīja: jūs man paņemat manus
bērnus: Jāzepa vairs nav un Sīmeana vairs nav, un
Benjaminu jūs ņemsiet; viss tas nāk man virsū. **37**
Tad Rūbens runāja ar savu tēvu un sacīja: ja es to
pie tevis neatvedīšu atpakaļ, tad nokauj manus
divus dēlus; dod viņu manā rokā, tad es viņu pie
tevis atvedīšu atpakaļ. **38** Bet viņš sacīja: manam
dēlam nebūs noiet ar jums, jo viņa brālis ir miris,
un tas ir viens pats atlicis. Ja tam kāda nelaime
notiks uz ceļa, kur jūs iesiet, tad jūs manus sirmos
matus ar sirdēstiem novedīsiet bedrē. **(Sheol h7585)**

43 Un bads bija grūts tanī zemē. **2** Un kad tā
labība, ko tie no Ēģiptes bija atveduši, jau
bija izlietojuši, tad viņu tēvs uz tiem sacīja: noejat
atkal un pērciet mums maizes kādu mazumu. **3**
Un Jūda uz to runāja un sacīja: tas vīrs mums
stipri piekodinājis un sacījis: jūs manu vaigu
neredzēsiet, ja jūsu brālis nav jums līdz. **4** Ja tad
tu mūsu brāli mums sūtīsi līdz, tad mēs gribam
noiet un pirkt maizes priekš tevis. **5** Bet ja tu to
nesūtīsi, tad mēs nenoiesim, jo tas vīrs mums ir
sacījis: jums nebūs manu vaigu redzēt, ja jūsu
jaunākais brālis jums nav līdz. **6** Tad Israēls sacīja:
kāpēc jūs man tik ļauni esat darījuši, tam vīram
sacīdami, ka jums vēl viens brālis esot? **7** Un tie
sacīja: tas vīrs jautāja jautādams pēc mums un pēc
mūsu radiem un sacīja: vai jūsu tēvs vēl dzīvs? Vai
jums vēl viens brālis? Tad mēs viņam atbildējām,
kā viņš mums jautāja; kā tad mēs to varējām zināt,
ka tas sacīs: vediet savu brāli šurp? **8** Tad Jūda
sacīja uz Israēli, savu tēvu: sūti to zēnu man līdz,
tad mēs celsimies un noiesim, lai dzīvojam un

nemirstam, ne mēs, ne tu pats, ne mūsu bērniņi.
9 Es galvoju par viņu, no manas rokas tev būs
viņu prasīt; ja es to pie tevis nevedīšu atpakaļ
un to nestādīšu priekš tavām acīm, tad es visu
savu mūžu gribu noziedzīgs būt tavā priekšā. 10
Jo ja mēs nebūtu kavējušies, mēs tagad jau otru
reizi būtu pārnākuši. 11 Tad viņu tēvs Israēls
uz tiem sacīja: ja tam nu tā būs būt, tad dariet
tā: ņemiet no šās zemes visteicamiem augļiem
savos traukos un nonesiet tam vīram dāvanu,
balzama kādu mazumu un kādu mazumu medus,
dārgas zāles un mirres, riekstus un mandeles.
12 Ņemiet arīdzan otrtik naudas savā rokā, un
to naudu, kas jūsu maisu virsgalā atlikta, nesiet
atpakaļ savā rokā, tiem jau tur būs misējies. 13
Ņemiet arī savu brāli un ceļaties un ejat atkal pie
tā vīra. 14 Bet tas visuvarenais Dievs lai jums dod
žēlastību tā vīra priekšā, ka tas atlaiž jūsu otru
brāli un Benjaminu. Bet es esmu tā kā kam bērni
rautin atrauti. 15 Tad tie vīri ņēma to dāvanu,
un ņēma otrtik naudas savā rokā un Benjaminu,
un cēlās un nogāja uz Ēģiptes zemi un stājās
Jāzepa priekšā. 16 Kad nu Jāzeps Benjaminu pie
tiem ieraudzīja, tad viņš sacīja tam, kas bija pār
viņa namu: ieved tos vīrus namā un nokauj kādu
kaujamu lopu un taisi ēdienu, jo tie vīri pie manis
ēdīs pusdienu. 17 Un tas vīrs darīja, kā Jāzeps
bija sacījis, un tas vīrs ieveda tos vīrus Jāzepa
namā. 18 Tad tie vīri bijās, kad tos veda Jāzepa
namā, un sacīja: tās naudas dēļ, ko viņu reiz'
atdabūjām savos maisos, mēs esam ievesti, lai
viņš mums var uzbrukt un mums uzmākties un
mūs par vergiem ņemt un mūsu ēzeļus. 19 Tad tie
piegāja pie tā vīra, kas bija pār Jāzepa namu, un
runāja ar to priekš nama durvīm 20 Un sacīja: ak
mans kungs, mums viņu reiz' bija jānāk, labības
pirkt. 21 Un kad bijām nākuši mājas vietā un
atraisījām savus maisus, redzi, tad ikvienam tā
nauda bija viņa maisa virsgalā ar pilnu svaru,
un mēs to esam atkal atnesuši savā rokā. 22 Mēs
arī esam atnesuši citu naudu savā rokā, maizes
pirkt, mēs nezinām, kas mūsu naudu mūsu maisos
ielicis. 23 Un tas sacīja: esiet ar mieru, nebīstaties!
Jūsu Dievs un jūsu tēva Dievs jums devis jūsu
maisos apslēptu mantu; jūsu nauda man rokā
tikusi. Un viņš izveda Sīmeanu pie tiem ārā. 24
Pēc viņš tos vīrus ieveda Jāzepa namā un tiem
deva ūdeni, un tie mazgāja savas kājas; un viņš
deva viņu ēzeļiem ēdamo. 25 Un tie sataisīja to
dāvanu, tiekams Jāzeps nāca uz pusdienu; jo tie
bija dzirdējuši, ka tiem tur bija maizi ēst. 26 Kad
nu Jāzeps nāca namā, tad tie viņam namā atnesa
to dāvanu, kas bija viņu rokās, un metās viņa
priekšā pie zemes. 27 Un viņš jautāja, kā tiem
klājās, un sacīja: kā klājās jūsu vecajam tēvam,
par ko jūs stāstījāt? Vai viņš vēl dzīvs? 28 Un tie
sacīja: tavam kalpam, mūsu tēvam, labi klājās,
viņš vēl dzīvs; un tie noliecās un klanījās. 29 Un
viņš pacēla savas acis un ieraudzīja savu brāli
Benjaminu, savas mātes dēlu, un sacīja: vai šis ir
jūsu jaunākais brālis, par ko man stāstījāt? Un
viņš sacīja: Dievs lai tev žēlīgs, mans dēls! 30 Un
Jāzeps steidzās, jo viņa sirds iesila uz savu brāli,
un viņš meklēja, kur raudāt, un iegāja kambarī
un tur raudāja. 31 Un viņš mazgāja savu vaigu
un nāca ārā un savaldījās un sacīja: celiet maizi
priekšā. 32 Un tie cēla priekšā viņam (at)sevišķi un
viņiem (at)sevišķi, un tiem ēģiptiešiem (at)sevišķi,
kas pie viņa ēda, jo ēģiptieši ar Ebrejiem nevar
maizi ēst, jo ēģiptiešiem tā ir negantība. 33 Un
tie sēdēja viņam pretī, tas pirmdzimtais pēc
savas pirmdzimtības, un tas jaunākais pēc savas
jaunības. 34 Par to tie vīri brīnījās savā starpā, un
viņš cēla tiem priekšā goda daļas no sava galda,
bet Benjamina daļu viņš pieckārtīgi vairoja pār
visu citu daļām; un tie dzēra un padzērās ar viņu.

44 Un viņš pavēlēja tam, kas bija pār viņa namu,
un sacīja: pildi to vīru maisus ar labību, cik
tie var nest, un liec ikviena naudu viņa maisa
virsgalā. 2 Un manu biķeri, to sudraba biķeri, liec
tam jaunākam maisa virsgalā, arī viņa labības
naudu. Un tas darīja pēc Jāzepa vārda, ko viņš bija
sacījis. 3 Rītā, gaismai austot, tie vīri tapa atlaisti
līdz ar saviem ēzeļiem. 4 Bet tiem no pilsētas
izejot un tāli vēl neesot, Jāzeps sacīja savam nama
uzraugam: celies, dzenies tiem vīriem pakaļ, un
tos panācis saki tiem: kādēļ esat atmaksājuši labu
ar ļaunu? 5 Vai šis nav tas, no kā mans kungs
dzer? Un no tā viņš mēdz padzert. Jūs esat ļaunu
darījuši, to darīdami. 6 Un tas viņus panāca un
viņiem sacīja šos vārdus. 7 Tad viņi uz to sacīja:
kāpēc mans kungs runā tādus vārdus? Ne mūžam
tavi kalpi tādu darbu nedarīs. 8 Redzi, to naudu,
ko esam atraduši savu maisu virsgalā, mēs tev
atkal esam atnesuši no Kanaāna zemes, - kā tad
mēs zagsim no tava kunga nama sudrabu vai
zeltu? 9 Pie kura no taviem kalpiem to atradīs,
tas lai mirst, un mēs arī gribam būt par vergiem
savam kungam. 10 Un viņš sacīja: lai nu arī notiek
pēc jūsu vārdiem: pie kura to atradīs, tas būs mans
vergs, bet jūs būsiet svabadi. 11 Un tie steidzās
un nocēla ikviens savu maisu zemē, un ikviens
atraisīja savu maisu. 12 Un viņš pārmeklēja no tā
vecākā iesākdams un pie tā jaunākā beigdams,
un tas biķeris tapa atrasts Benjamina maisā. 13
Tad tie saplēsa savas drēbes un apkrāva ikviens

savu ēzeli un griezās atpakaļ uz pilsētu. 14 Un
Jūda ar saviem brāļiem nāca Jāzepa namā, jo šis
tur vēl bija, un tie nometās priekš viņa vaiga pie
zemes. 15 Un Jāzeps uz tiem sacīja: kas tas par
darbu, ko jūs esat darījuši? Vai nezinājāt, ka tāds
vīrs, kā es, tiešām to paredzēs? 16 Tad Jūda sacīja:
ko lai sakām savam kungam, ko lai runājam un kā
lai taisnojamies? Dievs tavu kalpu noziegumu ir
atradis, redzi, mēs esam sava kunga vergi, - tā
mēs, kā arī tas, pie kā tas biķeris atrasts. 17 Tad
viņš sacīja: nemūžam es to nedarīšu; tas vīrs, pie
kā tas biķeris atrasts, tam būs man būt par vergu.
Bet jūs ejat ar mieru pie sava tēva. 18 Tad Jūda
pie tā piegāja un sacīja: ak mans kungs! Lūdzams,
lai tavs kalps runā kādu vārdu priekš sava kunga
ausīm, un neapskaities par savu kalpu, jo tu esi tik
augsts kā Faraons. 19 Mans kungs vaicāja savus
kalpus un sacīja: vai jums ir tēvs vai brālis? 20 Tad
mēs sacījām savam kungam: mums ir vecs tēvs un
viens zēns, kas tam vecumā dzimis, tas jaunākais,
un viņa brālis ir miris, un tas ir viens pats no
savas mātes atlicis, un viņa tēvs viņu mīļo. 21 Tad
tu sacīji saviem kalpiem: atvediet to pie manis,
lai manas acis viņu redz. 22 Tad mēs sacījām uz
savu kungu: tas zēns savu tēvu nevar atstāt; ja tas
atstās savu tēvu, tad šis mirs. 23 Tad tu saviem
kalpiem sacīji: ja jūsu jaunākais brālis ar jums
neatnāk, tad jūs manu vaigu vairs neredzēsiet. 24
Un kad mēs nācām pie tava kalpa, sava tēva, un
viņam sacījām sava kunga vārdus, 25 Tad mūsu
tēvs sacīja: noejat atkal, pērciet mums ēdama
kādu mazumu. 26 Tad sacījām: mēs nevaram noiet:
ja mūsu jaunākais brālis mums ir līdz, tad mēs
noiesim. Jo mēs nevaram tā vīra vaigu redzēt, ja
šis mūsu jaunākais brālis nav mums līdz. 27 Tad
tavs kalps, mans tēvs, mums sacīja: jūs zināt, ka
mana sieva man divus dēlus dzemdējusi. 28 Un
tas viens ir no manis aizgājis, un es sacīju, tiešām
tas ir saplosīts, un es to vairs neesmu redzējis. 29
Ja tad jūs arī šo paņemsiet no manām acīm un
tam kāda nelaime uzies, tad jūs manus sirmos
matus ar sirdēstiem novedīsiet kapā. (Sheol h7585)
30 Tad nu, kad es nākšu pie tava kalpa, sava tēva,
un tas zēns mums nebūs līdz, jo tā tēva dvēsele
viņa dvēselei sietin piesieta, 31 Tad notiks, kad
tas redzēs, ka tā zēna nav, tad tas mirs, un tavi
kalpi novedīs tava kalpa, mana tēva, sirmos matus
ar sirdēstiem kapā. (Sheol h7585) 32 Jo tavs kalps
ir galvojis par to zēnu pie sava tēva, un sacījis:
ja es viņu tev atpakaļ neatvedīšu, tad visu savu
mūžu es gribu būt noziedzīgs sava tēva priekšā.
33 Un nu lai jel tavs kalps tā zēna vietā paliek par
sava kunga vergu, un lai tas zēns aiziet ar saviem
brāļiem. 34 Jo kā es varētu iet pie sava tēva, ja
tas zēns man nebūtu līdz? - Man būtu jāredz tie
sirdēsti, kas manam tēvam uzies.

45 Tad Jāzeps nevarēja valdīties priekš visiem,
kas pie viņa stāvēja, un sauca: vediet visus
no manis ārā; un neviens pie tā nestāvēja, kad
Jāzeps devās pazīties saviem brāļiem. 2 Un viņš
pacēla savu balsi raudādams, tā ka tie ēģiptieši to
dzirdēja, un Faraona saime to dzirdēja. 3 Un Jāzeps
sacīja uz saviem brāļiem: es esmu Jāzeps, vai mans
tēvs vēl dzīvs? Un viņa brāļi tam nevarēja atbildēt,
jo tie priekš viņa vaiga pārbijās. 4 Un Jāzeps sacīja
uz saviem brāļiem: nāciet jel klāt pie manis. Un
tie piegāja; tad viņš sacīja: es esmu Jāzeps, jūsu
brālis, ko jūs esat pārdevuši uz Ēģiptes zemi. 5
Un nu, nebēdājaties un neiztrūcinājāties, ka jūs
mani šurp esat pārdevuši, jo Dievs mani šurp ir
sūtījis jūsu priekšā jūsu dzīvības uzturēšanas pēc.
6 Jo šis ir tas otrais bada gads pār visu zemi, un
vēl būs pieci gadi, kur nebūs nedz aršanas, nedz
pļaušanas. 7 Un Dievs mani sūtījis jūsu priekšā,
lai viņš jūs liktu par atlikumu virs zemes, un jūs
uzturētu dzīvus par lielu pulku, kas izglābti. 8 Un
nu, jūs mani neesat šurp sūtījuši, bet Dievs, kas
mani licis Faraonam par tēvu un par kungu visā
viņa namā un par valdītāju visā Ēģiptes zemē. 9
Steidzaties un ejat pie mana tēva un sakāt tam:
tā saka tavs dēls Jāzeps: Dievs mani iecēlis par
kungu visai Ēģiptes zemei, - nāc šurp pie manis,
nekavējies. 10 Tev būs dzīvot Gošenes zemē, un tu
būsi tuvu pie manis, tu un tavi dēli un tavu dēlu
dēli un tavi sīkie lopi un tavi vērši un viss, kas
tev pieder. 11 Un es tevi tur uzturēšu, jo vēl ir
pieci bada gadi, - ka tu trūkumā neiznīksti, tu un
tavs nams un viss, kas tev pieder. 12 Un raugi,
jūsu acis redz un mana brāļa Benjamina acis, ka
mana mute uz jums runā. 13 Un stāstiet manam
tēvam visu manu godību Ēģiptes zemē, un visu,
ko jūs redzējuši, un steidzaties un atvediet manu
tēvu šurp. 14 Un viņš Benjaminam, savam brālim,
apkampās ap kaklu un raudāja, un Benjamins
raudāja pie viņa kakla. 15 Un viņš skūpstīja visus
savus brāļus un raudāja pār tiem, un pēc viņa brāļi
runāja ar viņu. 16 Un tā slava tapa daudzināta
Faraona namā: Jāzepa brāļi ir atnākuši. Un tas
patika Faraonam un viņa kalpiem. 17 Un Faraons
sacīja uz Jāzepu: saki saviem brāļiem: dariet tā:
apkraujiet savus lopus un ietin noejat uz Kanaāna
zemi, 18 Un ņemiet savu tēvu un savu saimi, un
nāciet pie manis, tad es jums došu Ēģiptes zemes
labumu, un jūs ēdīsiet tās zemes treknumu. 19 Un
tev ir pavēlēts: dariet tā: ņemiet no Ēģiptes zemes

ratus priekš saviem bērniņiem un priekš savām
sievām, un atvediet savu tēvu un nāciet. 20 Un lai
jūsu acīm nav žēl savu namarīku - jo visas Ēģiptes
zemes labums jums piederēs. 21 Un Israēla dēli
tā darīja, un Jāzeps tiem deva ratus pēc Faraona
vārdiem un tiem deva ceļamaizi uz ceļu. 22 Un
visiem viņš deva ikvienam svētku drēbes, bet
Benjaminam viņš deva trīssimt sudraba gabalus
un piecas svētku drēbes. 23 Un savam tēvam viņš
sūtīja tāpat desmit ēzeļus, kas no Ēģiptes labumu
nesa, un desmit ēzeļu mātes, kas nesa labību un
maizi un barību priekš tēva uz ceļu. 24 Un viņš
savus brāļus nosūtīja, un tie aizgāja, un viņš sacīja:
nebaraties pa ceļu. 25 Un tie aizgāja no Ēģiptes un
nāca Kanaāna zemē pie Jēkaba, sava tēva, 26 Un
viņam stāstīja sacīdami: Jāzeps vēl dzīvs, un ir
valdītājs pār visu Ēģiptes zemi. Bet Jēkaba sirds
palika auksta, jo viņš tiem neticēja. 27 Bet kad tie
uz viņu runāja visus Jāzepa vārdus, ko tas tiem
bija sacījis, un kad viņš ieraudzīja tos ratus, ko
Jāzeps bija sūtījis, viņu novest, tad Jēkaba, viņu
tēva, gars atdzīvojās. 28 Un Israēls sacīja: diezgan!
Mans dēls Jāzeps vēl dzīvs! Es gribu iet un viņu
redzēt, pirms nekā mirstu.

46 Un Israēls aizgāja ar visu, kas tam piederēja,
un nāca uz Bēršebu un upurēja upurus sava
tēva Īzaka Dievam. 2 Un Dievs runāja ar Israēli
nakts parādīšanā un sacīja: Jēkab, Jēkab! Un tas
sacīja: redzi, še es esmu. 3 Tad viņš sacīja: Es esmu
tas stiprais Dievs, tava tēva Dievs; nebīsties noiet
uz Ēģipti, jo Es tevi tur celšu par lielu tautu. 4 Es
noiešu tev līdz uz Ēģiptes zemi un Es tevi vedin
atkal atvedīšu, un Jāzepam būs ar savu roku tavas
acis aizspiest. 5 Tad Jēkabs cēlās no Bēršebas, un
Israēla bērni veda Jēkabu, savu tēvu, un savus
bērniņus un savas sievas uz ratiem, ko Faraons bija
sūtījis, viņu vest. 6 Un tie ņēma savus lopus un
savu mantu, ko tie bija sakrājuši Kanaāna zemē,
un nāca uz Ēģipti, Jēkabs un viss viņa dzimums
līdz ar viņu; 7 Viņa dēli un viņa dēlu dēli ar viņu,
viņa meitas un viņa dēlu meitas un viss viņa
dzimums, to viņš veda līdz uz Ēģiptes zemi. 8 Un
šie ir Israēla dēlu vārdi, kas nāca uz Ēģipti, Jēkabs
un viņa dēli: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais. 9 Un
Rūbena dēli: Hanoks un Pallus un Hecrons un
Karmus. 10 Un Sīmeana dēli: Jemuels un Jamins
un Oāds un Jaķins un Coārs un Sauls, vienas
Kanaāniešu sievas dēls. 11 Un Levja dēli: Geršons,
Kehāts un Merarus. 12 Un Jūda dēli: Ģers un
Onans un Šelus, Perec un Zerus; un Ģers un Onans
bija miruši Kanaāna zemē, - un Pereca dēli bija
Hecrons un Hamuls. 13 Un Īsašara dēli: Tolus un
Puūs un Jobs un Šimrons. 14 Un Zebulona dēli:
Sereds un Elons un Jahleēls. 15 Šie ir Leas dēli, ko
tā Jēkabam ir dzemdējusi Mezopotamijā, ar Dinu,
viņa meitu; visas viņa dēlu un viņa meitu dvēseles
bija trīsdesmit un trīs. 16 Un Gada dēli: Zifions
un Hagaja, Šunus, Ecbons, Erus un Arodus un
Arelus. 17 Un Ašera dēli: Jemnus un Ješvus, Jisvi un
Berius un Zera, viņu māsa. Un Berius dēli: Hebers
un Malķiēls. 18 Šie ir Zilfas bērni, ko Lābans
Leai, savai meitai, bija devis; un tā dzemdēja
Jēkabam šās sešpadsmit dvēseles. 19 Rahēles,
Jēkaba sievas, dēli bija Jāzeps un Benjamins. 20
Un Jāzepam dzima Ēģiptē Manasus un Efraīms, ko
viņam dzemdēja Asnata, Potifera, Onna priestera,
meita. 21 Un Benjamina dēli: Belus un Beķers un
Ašbels, Ģerus un Naāmans, Eķius un Ros, Mupims
un Hupims un Ards. 22 Šie ir Rahēles dēli, kas
Jēkabam ir piedzimuši, - visi kopā četrpadsmit
dvēseles. 23 Dana dēli: Hušims. 24 Un Naftalus
dēli: Jahceēls un Gunus un Jecers un Šillems. 25
Šie ir Bilhas dēli, ko Lābans savai meitai Rahēlei
deva, un tā dzemdēja šos Jēkabam, - visi kopā bija
septiņas dvēseles. 26 Visas dvēseles, kas ar Jēkabu
uz Ēģipti nāca, kas no viņa gurniem cēlušās, bez
Jēkaba dēlu sievām, visas dvēseles sešdesmit un
sešas. 27 Un Jāzepa dēli, kas viņam Ēģiptes zemē
dzimuši, bija divas dvēseles; visas dvēseles Jēkaba
namā, kas uz Ēģipti nāca, bija septiņdesmit. 28
Un viņš sūtīja Jūdu savā priekšā pie Jāzepa, ka šis
priekš viņa tam ierādītu Gošenes zemi; un tie nāca
Gošenes zemē. 29 Tad Jāzeps iejūdza savus ratus
un gāja savam tēvam Israēlim pretī uz Gošeni,
un viņu ieraudzījis tas metās ap viņa kaklu un
raudāja ilgi pie viņa kakla. 30 Un Israēls sacīja uz
Jāzepu: nu es labprāt gribu mirt, kad tavu vaigu
esmu redzējis, ka tu vēl esi dzīvs. 31 Un Jāzeps
sacīja uz saviem brāļiem un uz sava tēva namu: es
noiešu un to pasacīšu Faraonam un tam teikšu:
mani brāļi un mana tēva nams, kas bija Kanaāna
zemē, pie manis atnākuši. 32 Un tie vīri ir avju
gani, jo tie ir lopu kopēji, un savus sīkos lopus
un savus vēršus, un visu, kas tiem pieder, to tie
atveduši. 33 Kad nu Faraons jūs aicinās un jautās,
kas ir jūsu amats? 34 Tad sakāt: tavi kalpi ir lopu
kopēji no mazām dienām līdz šim, tā pat mēs kā
mūsu tēvi, lai jūs varat mist Gošenes zemē; jo
ēģiptiešiem visi lopu gani bija negantība.

47 Tad Jāzeps nāca un pasludināja Faraonam
un sacīja: mans tēvs un mani brāļi un viņu
sīkie lopi un viņu vērši un viss, kas tiem pieder,
ir atnākuši no Kanaāna zemes, un redzi, tie ir
Gošenes zemē. 2 Un viņš ņēma piecus no visiem
saviem brāļiem, un tos veda Faraona priekšā. 3 Un

Faraons sacīja uz viņa brāļiem: kas ir jūsu darbs?
Un tie sacīja uz Faraonu: tavi kalpi ir lopu gani, tā
pat mēs kā mūsu tēvi. Un tie sacīja uz Faraonu: 4
Mēs esam nākuši šinī zemē piemist, jo ganības
trūkst tiem sīkiem lopiem, kas taviem kalpiem
pieder, jo bads ir grūts Kanaāna zemē, un nu vēli,
lūdzams, lai tavi kalpi apmetās Gošenes zemē. 5
Tad Faraons runāja uz Jāzepu un sacīja: tavs tēvs
un tavi brāļi pie tevis atnākuši. 6 Ēģiptes zeme
stāv tev atvērā; lai tavs tēvs un tavi brāļi dzīvo
tai vislabākā zemes vietā, - lai tie mīt Gošenes
zemē, un ja tu zini, ka starp tiem ir krietni vīri,
tad iecel tos par manu lopu uzraugiem. 7 Un
Jāzeps atveda savu tēvu Jēkabu, un to stādīja
Faraona priekšā, un Jēkabs svētīja Faraonu. 8 Un
Faraons sacīja uz Jēkabu: Cik gadu tavām dzīvības
dienām? 9 Tad Jēkabs sacīja uz Faraonu: manas
svešniecības gadu dienas ir simts un trīsdesmit
gadi; īsas un grūtas ir bijušas manas dzīvības
gadu dienas un nepanāk manu tēvu gadus viņu
svešniecības dienās. 10 Un Jēkabs svētīja Faraonu
un izgāja no Faraona. 11 Un Jāzeps savam tēvam
un saviem brāļiem iedeva mājas vietas, un tiem
deva Ēģiptes zemē to labāko zemes vietu turēt,
Raēmzes tiesā, tā kā Faraons bija pavēlējis. 12 Un
Jāzeps uzturēja savu tēvu un savus brāļus un visu
sava tēva namu ar maizi, kā kuram bija bērnu. 13
Un pa visām zemēm nebija maizes; jo bads bija
ļoti grūts, tā ka Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē
aiz bada nevarēja glābties. 14 Un Jāzeps sakrāja
visu naudu, kas atradās Ēģiptes zemē un Kanaāna
zemē par to labību, ko tie pirka, un Jāzeps to
naudu nesa Faraona namā. 15 Kad nu tā nauda
Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē bija pagalam, tad
visi ēģiptieši nāca pie Jāzepa un sacīja: dod mums
maizes, kādēļ mums tavā priekšā būs mirt, kad
naudas vairs nav? 16 Tad Jāzeps sacīja: dodiet
savus lopus; tad es jums došu par jūsu lopiem,
kad naudas nav. 17 Tad tie veda savus lopus pie
Jāzepa, un Jāzeps tiem deva maizes par zirgiem
un par sīkiem lopiem un par vēršiem un par
ēzeļiem, un viņš tos to gadu izmitināja ar maizi
par visiem viņu lopiem. 18 Kad tas gads bija galā,
tad tie otrā gadā pie viņa nāca un uz viņu sacīja:
mēs neapslēpsim priekš sava kunga, ka nevien tā
nauda ir beigta, bet arī tie lopi mūsu kungam ir
kļuvuši un nekas nav atlicis priekš mūsu kunga,
kā vien mūsu miesas un mūsu tīrumi. 19 Kādēļ
mums būs bojā iet priekš tavām acīm, mums un
mūsu tīrumiem? Pērc mūs un mūsu tīrumus par
maizi, tad mēs ar savu tīrumu Faraonam būsim
par kalpiem, un dodi sēklu, ka mēs dzīvojam un
nemirstam, un mūsu zeme nepaliek tukša. 20
Tad Jāzeps visus ēģiptiešu tīrumus pirka priekš
Faraona, jo ēģiptieši pārdeva ikviens savu tīrumu,
tāpēc ka bads tiem bija grūts. 21 Tad tā zeme
kļuva Faraona rokā, un viņš tos ļaudis pārcēla
pilsētās, no viena Ēģiptes robežu gala līdz otram
galam. 22 Tikai priesteru tīrumus viņš nepirka, jo
priesteriem bija sava daļa no Faraona, un tie ēda
no savas daļas, ko Faraons tiem deva, tādēļ tie
savu tīrumu nepārdeva. 23 Tad Jāzeps sacīja uz
tiem ļaudīm: redzi, es šodien jūs un jūsu tīrumus
esmu pircis Faraonam, redzi, še jums sēkla, ka
jūs tīrumus apsējat. 24 Bet ar augļiem tas tā būs,
ka jūs piekto tiesu dodat Faraonam, un četras
daļas jums piederēs, tīrumus apsēt un par pārtiku
jums un tiem, kas jūsu namā, un par pārtiku jūsu
bērniņiem. 25 Un tie sacīja: tu mūs esi uzturējis
dzīvus; lai žēlastību atrodam sava kunga acīs,
tad mēs būsim Faraona kalpi. 26 Tad Jāzeps to
iecēla par likumu pār ēģiptiešu tīrumiem līdz
šai dienai, ka Faraonam tā piektā tiesa nāktos,
- tikai priesteru zeme vien nekļuva Faraonam.
27 Un Israēls mita Ēģiptē Gošenes zemē, un tur
uzturējās un auga un vairojās ļoti. 28 Un Jēkabs
dzīvoja Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un
Jēkaba dienas bija simts četrdesmit un septiņi
gadi. 29 Kad nu Israēla laiks pienāca, ka tam bija
mirt, tad viņš sauca savu dēlu Jāzepu un uz to
sacīja: ja es tavās acīs esmu atradis žēlastību, tad
liec jel lūdzams savu roku apakš manas ciskas un
dari pie manis žēlastību un patiesību: neaproc
jel mani Ēģiptes zemē; 30 Bet es gribu gulēt pie
saviem tēviem; un tev būs mani izvest no Ēģiptes
un mani aprakt viņu kapos, - un tas sacīja: es
darīšu pēc tava vārda. 31 Tad viņš sacīja: zvērē
man. Un tas viņam zvērēja. Un Israēls pielūdza
Dievu savas gultas galvgalā.

48 Un notikās pēc tam, ka Jāzepam sacīja: redzi,
tavs tēvs ir nevesels. Tad tas ņēma līdz
savus divus dēlus, Manasu un Efraīmu. 2 Un
Jēkabam tapa teikts un sacīts: redzi, tavs dēls
Jāzeps nāk pie tevis. Tad Israēls saņēmās spēkā
un apsēdās uz gultas. Un Jēkabs sacīja uz Jāzepu:
3 Tas visuvarenais Dievs man ir parādījies Lūzā,
Kanaāna zemē, un mani svētījis. 4 Un viņš uz
mani sacījis: redzi, Es tev likšu augļoties un tevi
vairošu un tevi celšu par tautu pulku, un došu
šo zemi tavam dzimumam pēc tevis par mūžīgu
mantu. 5 Un nu taviem diviem dēliem, kas Ēģiptē
dzimuši, pirms nekā es pie tevis esmu atnācis uz
Ēģipti, tiem būs būt maniem; Efraīms un Manasus
būs man tāpat, kā Rūbens un Sīmeans. 6 Bet tavi
bērni, kas tev dzims pēc viņiem, tev piederēs,

tiem būs tapt nosauktiem pēc savu brāļu vārda
viņu iemantojamā tiesā. 7 Kad es nu nācu no
Mezopotamijas, tad Rahēle pie manis ir nomirusi
Kanaāna zemē uz ceļa, mazu gabalu no Efratas,
un es viņu apraku tur Efratas ceļmalā, - un šī ir
Bētleme. 8 Un Israēls ieraudzīja Jāzepa dēlus un
sacīja: kam šie ir? 9 Un Jāzeps sacīja uz savu tēvu:
tie ir mani dēli, ko Dievs man še devis. Un viņš
sacīja: pieved jel tos pie manis, ka es tos svētīju.
10 Bet Israēla acis bija tumšas no vecuma, un
viņš nevarēja redzēt, un tas tos pie viņa pieveda,
un viņš tos skūpstīja un tos apkampa. 11 Un
Israēls sacīja uz Jāzepu: es nedomāju redzēt tavu
vaigu, un raugi, Dievs man licis redzēt arī tavu
dzimumu. 12 Un Jāzeps tos ņēma no viņa klēpja
un ar savu vaigu nometās pie zemes. 13 Un Jāzeps
tos abus ņēma, Efraīmu ar savu labo roku Israēlim
pa kreiso roku, un Manasu ar savu kreiso roku
Israēlim pa labo roku, un tos viņam pieveda klāt.
14 Un Israēls izstiepa savu labo roku un to lika
uz Efraīma galvu, jebšu tas bija tas jaunākais,
un savu kreiso roku uz Manasus galvu; viņš ar
ziņu tā savas rokas lika, jebšu Manasus bija tas
pirmdzimtais. 15 Un viņš svētīja Jāzepu un sacīja:
tas Dievs, priekš kura vaiga mani tēvi, Ābrahāms
un Īzaks, staigājuši, - tas Dievs, kas mani visu
mūžu līdz šai dienai ir ganījis, - 16 Tas eņģelis,
kas mani pestījis no visa ļauna, - tas lai svētī šos
bērnus, ka iekš tiem mans vārds top nosaukts un
manu tēvu, Ābrahāma un Īzaka, vārds, un ka tie pa
pulkiem vairojās virs zemes. 17 Un Jāzeps redzēja,
ka viņa tēvs savu labo roku lika uz Efraīma galvu,
un tas viņam nepatika, un viņš satvēra sava tēva
roku, to nolikdams no Efraīma galvas uz Manasus
galvu. 18 Un Jāzeps sacīja uz savu tēvu: ne tā,
mans tēvs, jo šis ir tas pirmdzimtais, liec savu
labo roku uz viņa galvu. 19 Bet viņa tēvs liedzās
un sacīja: es to gan zinu, mans dēls, gan zinu.
Arī šis būs par ļaužu pulku, un tas arī būs liels,
bet tomēr viņa jaunākais brālis būs lielāks nekā
viņš, un viņa dzimums būs par lielu ļaužu tautu.
20 Un viņš tos svētīja tanī dienā un sacīja: iekš
tevis Israēls svētīs un sacīs: lai Dievs tevi dara tā
kā Efraīmu un kā Manasu, un viņš cēla Efraīmu
pāri par Manasu. 21 Pēc Israēls sacīja uz Jāzepu:
redzi, es mirstu, bet Dievs būs ar jums un jūs
vedīs atpakaļ uz jūsu tēvu zemi. 22 Un es tev
dodu vienu daļu pāri par taviem brāļiem, ko es no
Amoriešu rokas esmu ņēmis ar savu zobenu un ar
savu stopu.

49 Un Jēkabs sasauca savus dēlus un sacīja:
sapulcējaties, un es jums sludināšu, kas
jums notiks nākamās dienās. 2 Sapulcējaties un
klausāties, jūs Jēkaba dēli, klausāties uz Israēli,
savu tēvu. 3 Rūben, tu mans pirmdzimtais,
mans spēks un mana stipruma iesākums, pirmais
augstībā un pirmais stiprumā! 4 Verdošs kā ūdens,
- tev nebūs būt tam augstākajam, jo sava tēva
gultā tu esi kāpis, tur tu to esi sagānījis; manās
cisās viņš kāpis! 5 Sīmeans un Levis ir brāļi, viņu
zobeni ir varas ieroči. 6 Lai mana dvēsele nenāk
viņu runās, mans gods lai nav viņu draudzē, jo
savā bardzībā tie vīrus nokāvuši, un savā tīšā
prātā tie vēršus maitājuši. 7 Nolādēta lai ir viņu
dusmība, jo tā ir briesmīga, un viņu bardzība, jo tā
ir cieta; es tos izdalīšu pa Jēkabu, es tos izkaisīšu
pa Israēli. 8 Jūda, tu tas esi, tevi teiks tavi brāļi,
tava roka būs uz kakla taviem ienaidniekiem,
tavā priekšā klanīsies tava tēva bērni. 9 Jūda ir
jauns lauva, no laupījuma tu esi pacēlies, mans
dēls, viņš nometies, nogūlies tā kā lauva un tā
kā lauvas māte; kas viņu traucēs? 10 Scepteris
nezudīs no Jūda, nedz valdības zizlis no viņa
kājām, tiekams tas ŠĪLO (miers) nāks, un viņam
tās tautas paklausīs. 11 Viņš sien savu jauno ēzeli
pie vīna koka un savas ēzeļa mātes kumeļu pie
vīna koka stīgām. Savas drēbes viņš mazgā vīnā,
un savu mēteli vīna ķekaru asinīs. 12 Viņa acis
ir sarkanas no vīna, un viņa zobi balti no piena.
13 Zebulons dzīvos pie jūras krastiem un būs pie
kuģu ostām un sniedzās līdz Sidonai. 14 Īsašars ir
stiprs kaulains ēzelis un guļ starp laidariem. 15
Un viņš redzēja dusu, ka tā laba, un to zemi, ka
tā jauka, un locīja savu muguru pie nešanas un
kalpoja klausīdams. 16 Dans, tā kā citas Israēla
ciltis, tiesās savu tautu. 17 Dans būs čūska ceļmalā,
odze tekas malā, kozdama zirgam papēžos, ka
viņa jājējs krīt atpakaļ. 18 Kungs, es gaidu uz Tavu
pestīšanu! 19 Gads, dzinēji viņu dzenās, bet viņš
tos atgainīs. 20 No Ašera būs trekna maize, un viņš
dos ķēniņu gardumus. 21 Naftalus ir stirna savā
vaļā, viņš dod mīlīgus vārdus. 22 Jāzeps ir jauns
augļu koks, jauns augļu koks avota malā, tie zari
stiepjas pār mūri. 23 Strēlnieki viņu kaitinājuši,
viņu apšaudījuši un ienīdējuši. 24 Bet viņa stops
ir palicis stiprs, un viņa roku elkoņi spēcīgi, no tā
rokām, kas varens iekš Jēkaba; no turienes, kur tas
gans, Israēla klints, 25 No tava tēva Dieva, un Tas
tev palīdzēs, - un no tā Visuvarenā, Tas tevi svētīs
ar debess svētījumiem no augšienes, ar dziļumu
svētījumiem apakšā, ar svētījumiem no krūtīm un
miesām. 26 Tava tēva svētījumi ir stiprāki nekā
manu vecaju svētījumi līdz mūžīgo kalnu galiem,
tie nāks pār Jāzepa galvu, un pār tā galvu, kas
tas izredzētais savu brāļu starpā. 27 Benjamins ir
plēsīgs vilks, no rīta viņš laupījumu ēdīs un ap

vakaru viņš laupījumu dalīs. 28 Šās visas ir Israēla
divpadsmit ciltis, un šie ir tie vārdi, ko viņu tēvs
uz tiem runāja, tos svētīdams; ikvienu viņš svētīja
ar īpašu svētību. 29 Un viņš tiem pavēlēja un
sacīja: es tapšu piepulcināts pie saviem ļaudīm,
aprociet mani pie maniem tēviem tai alā, kas ir
Hetieša Efrona tīrumā, 30 Makpelas alas tīrumā,
kas ir pret Mamri, Kanaāna zemē, ko Ābrahāms ir
pircis no Efrona, tā Hetieša, sev par dzimts kapa
vietu. 31 Tur tie ir aprakuši Ābrahāmu un Sāru,
viņa sievu, tur tie ir aprakuši Īzaku un Rebeku,
viņa sievu, tur es esmu apracis Leū. 32 Tas tīrums
un tā ala, kas tur, ir pirkti no Heta bērniem. 33
Kad Jēkabs bija beidzis pavēles dot saviem dēliem,
tad viņš salika savas kājas uz gultas un izlaida
garu un tapa piepulcināts pie saviem ļaudīm.

50 Tad Jāzeps krita uz sava tēva vaigu un
raudāja pār viņu un to skūpstīja. 2 Un Jāzeps
pavēlēja saviem kalpiem, tiem dziedniekiem, ka
tie svaidītu viņa tēvu ar balzamu, un tie dziednieki
svaidīja Israēli. 3 Un tā pagāja četrdesmit dienas,
jo tik daudz dienas pie svaidīšanas aiziet, un
ēģiptieši viņu apraudāja septiņdesmit dienas. 4
Kad nu viņa raudu dienas bija pagājušas, tad
Jāzeps runāja uz Faraona namu un sacīja: ja es
esmu atradis žēlastību jūsu acīs, tad runājiet jel
priekš Faraona ausīm un sakāt: 5 Mans tēvs man
ir licis zvērēt sacīdams: redzi, es mirstu; manā
kapā, ko es sev esmu racis Kanaāna zemē, tur tev
būs mani aprakt. Un nu vēli man jel noiet, ka es
savu tēvu aproku, tad es atkal nākšu atpakaļ. 6
Un Faraons sacīja: ej un aproc savu tēvu, tā kā
viņš tev ir licis zvērēt. 7 Tad Jāzeps aizgāja savu
tēvu aprakt, un viņam gāja līdz visi Faraona kalpi,
viņa nama vecaji un visi Ēģiptes zemes vecaji, 8
Un viss Jāzepa nams un viņa brāļi un viņa tēva
nams, tikai savus bērniņus un savus sīkos lopus
un savus lielos lopus tie atstāja Gošenes zemē.
9 Un viņam gāja līdz rati un jātnieki, un bija
varen liels pulks. 10 Kad tie nu nāca pie Atad
klona, kas ir viņpus Jardānes, tad tie tur žēlojās
lielās grūtās žēlabās, un viņš savam tēvam darīja
septiņas raudu dienas. 11 Kad tās zemes ļaudis, tie
Kanaānieši, redzēja tās žēlabas pie Atad klona, tad
tie sacīja: ēģiptiešiem tur ir grūtas žēlabas, tāpēc
tās vietas vārdu nosauca ēģiptiešu žēlabas, kas
viņpus Jardānes. 12 Un viņa dēli viņam darīja, kā
viņš tiem bija pavēlējis. 13 Jo viņa dēli to veda
uz Kanaāna zemi un to apraka Makpelas tīruma
alā, ko Ābrahāms ar to tīrumu bija pircis sev
par dzimts kapa vietu no Efrona, tā Hetieša, pret
Mamri. 14 Un Jāzeps griezās atpakaļ uz Ēģipti,
viņš un viņa brāļi un visi, kas ar viņu bija gājuši,
viņa tēvu aprakt, pēc tam kad viņš savu tēvu bija
paglabājis. 15 Bet Jāzepa brāļi bijās, kad viņu tēvs
bija miris un sacīja: kad tik Jāzeps mūs neienīdēs
un mums neatmaksās visu to ļaunumu, ko mēs
viņam esam darījuši. 16 Tad tie lika Jāzepam sacīt:
tavs tēvs pavēlēja, pirms tas mira, un sacīja: 17
Tā jums būs sacīt Jāzepam: piedod lūdzams savu
brāļu noziegumu un viņu grēku, jo tie tev ļaunu
darījuši, bet nu piedod lūdzams to noziegumu
sava tēva Dieva kalpotājiem. Un Jāzeps raudāja,
kad tie tā uz viņu runāja. 18 Tad viņa brāļi paši
nāca un metās priekš viņa zemē un sacīja: redzi,
mēs esam tavi kalpi. 19 Un Jāzeps uz tiem sacīja:
nebīstaties! Vai tad es esmu Dieva vietā? 20 Jūs
gan esat ļaunu pret mani domājuši, bet Dievs to
par labu ir nodomājis, gribēdams, tā kā šodien
redzams, uzturēt daudz ļaudis pie dzīvības. 21
Un nu nebīstaties, - es uzturēšu jūs un jūsu
bērniņus. Un viņš tos iepriecināja un ar tiem
laipnīgi runāja. 22 Un Jāzeps dzīvoja Ēģiptē, viņš
un viņa tēva nams; un Jāzeps dzīvoja simts un
desmit gadus. 23 Un Jāzeps redzēja no Efraīma
bērnus līdz trešam augumam, un Mahira, Manasus
dēla, bērni piedzima Jāzepa klēpī. 24 Un Jāzeps
sacīja uz saviem brāļiem: es mirstu, bet Dievs jūs
meklēt piemeklēs un jūs izvedīs no šīs zemes uz
to zemi, ko viņš Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam
zvērējis. 25 Un Jāzeps Israēla dēliem lika zvērēt
sacīdams: Dievs jūs meklēt piemeklēs, tad jums
manus kaulus būs aizvest no šejienes. 26 Un Jāzeps
nomira simts un desmit gadus vecs, un tie viņu
svaidīja ar balzamu un ielika šķirstā Ēģiptes zemē.

Otra Mozus

1 Šie nu ir Israēla bērnu vārdi, kas ar Jēkabu ir
nākuši uz Ēģiptes zemi; ikviens nāca ar savu
saimi: **2** Rūbens, Sīmeans, Levis un Jūda, **3** Īsašars,
Zebulons un Benjamins, **4** Dans, Naftalus, Gads
un Ašers. **5** Un visas dvēseles, kas nākušas no
Jēkaba gurniem bija septiņdesmit; bet Jāzeps jau
bija Ēģiptes zemē. **6** Kad nu Jāzeps bija nomiris un
visi viņa brāļi un viss tas dzimums, **7** Tad Israēla
bērni augļojās un radās pa pulkiem un vairojās
un tapa ļoti vareni, tā ka tā zeme ar tiem tapa
piepildīta. **8** Un jauns ķēniņš cēlās pār Ēģiptes
zemi, kas Jāzepu nepazina. **9** Tas sacīja uz saviem
ļaudīm: Redzi, Israēla bērnu tauta ir liela, un tie ir
jo varenāki nekā mēs. **10** Tad nu turēsimies gudri
pret tiem, ka tie nevairojās, lai, kad karš ceļas, tie
nedodās pie mūsu ienaidniekiem un nekaro pret
mums un neaiziet no šīs zemes. **11** Tad tie pār
viņiem iecēla darba uzraugus, ka viņus spiestu
ar grūtiem darbiem, un tie Faraonam uztaisīja
mantu pilis Pitom un Raēmzes. **12** Bet jo vairāk
viņus spieda, jo vairāk tie vairojās un izplētās;
un tiem palika bail no Israēla bērniem. **13** Un
ēģiptieši kalpināja Israēla bērnus nežēlīgi, **14** Un
darīja dzīvību tiem rūgtu ar grūtiem darbiem pie
māliem un ķieģeļiem un ar visādiem darbiem
laukā, un ar visādiem darbiem, ar ko tie viņus
nežēlīgi kalpināja. **15** Un Ēģiptes ķēniņš runāja
uz Ebreju bērnu saņēmējām, (tās vienas vārds
bija Šifra un tās otras Pua), **16** Un sacīja: kad
jūs Ebreju sievām palīdzat pie dzemdēšanas, un
tām uz krēsla sēžot redzat to esam dēlu, tad to
nonāvējiet, bet ja ir meita, tad to atstājiet dzīvu.
17 Bet tās bērnu saņēmējas bijās Dievu un nedarīja,
kā Ēģiptes ķēniņš tām bija sacījis, bet atstāja tos
puisēnus dzīvus. **18** Tad Ēģiptes ķēniņš tās bērnu
saņēmējas aicināja un uz tām sacīja: kādēļ jūs to
esat darījušas un tos puisēnus atstājušas dzīvus?
19 Un tās bērnu saņēmējas sacīja uz Faraonu: tādēļ
ka Ebreju sievas nav kā ēģiptiešu sievas; jo tās
ir stipras; pirms bērnu saņēmēja pie tām atnāk,
tās jau ir dzemdējušas. **20** Tāpēc Dievs tām bērnu
saņēmējām darīja labu, un tie ļaudis vairojās un
tapa vareni. **21** Un tāpēc ka tās bērnu saņēmējas
Dievu bijās, viņš tām darīja namus. **22** Tad Faraons
pavēlēja visiem saviem ļaudīm un sacīja: jums
visus dēlus, kas piedzimst, būs iemest upē, bet
visas meitas atstāt dzīvas.

2 Un viens vīrs no Levja nama nogāja un apņēma
Levja meitu. **2** Un tā sieva tapa grūta un
dzemdēja dēlu. Kad nu tā redzēja viņu esam
skaistu, tad tā viņu paslēpa trīs mēnešus. **3** Bet
kad viņu vairs nevarēja paslēpt, tad tā ņēma
priekš viņa niedru šķirstiņu un to aptraipīja ar
piķi un sveķiem, ielika to bērnu tur iekšā, un to
nolika niedrēs upmalā. **4** Un viņa māsa stāvēja no
tālienes, nolūkot, kas tam notiktu. **5** Tad Faraona
meita nonāca upē mazgāties, un viņas jumpravas
staigāja upes malā. Un viņa redzēja to šķirstu
niedru vidū un sūtīja savu kalponi un lika to
atnest. **6** Kad nu viņa to atvēra, tad tā redzēja to
bērniņu, un raugi, tas puisēns raudāja, un viņa par
to apžēlojās un sacīja: šis ir viens no tiem Ebreju
bērniņiem. **7** Tad viņa māsa sacīja uz Faraona
meitu: vai man būs iet un tev aicināt zīdītāju no
Ebreju sievām, kas tev to bērnu var zīdināt? **8**
Un Faraona meita uz to sacīja: ej! Un tā meitene
nogāja un aicināja tā bērniņa māti. **9** Un Faraona
meita uz viņu sacīja: ņem šo bērniņu un zīdi man
to, es tev došu tavu algu. Un tā sieva ņēma to
bērniņu un to zīdīja. **10** Un kad tas bērniņš bija
paaudzis, tad viņa to noveda pie Faraona meitas,
un tas viņai tapa par dēlu, un tā viņa vārdu
nosauca Mozu (izvilktais), sacīdama: tāpēc, ka es
to no ūdens esmu izvilkusi. **11** Un notika tanīs
dienās, kad Mozus bija uzaudzis, tad viņš izgāja
pie saviem brāļiem un apraudzīja viņu grūtumu
un redzēja ēģiptiešu vīru sitam vienu Ebreju vīru,
vienu no viņa brāļiem. **12** Un viņš skatījās šurp un
turp un redzēdams, ka tur neviena nebija, viņš to
Ēģiptieti nosita un to apslēpa smiltīs. **13** Un viņš
izgāja otrā dienā un redzi, divi Ebreju vīri bārās;
un viņš sacīja uz to vainīgo: kāpēc tu siti savu
tuvāko? **14** Tad tas sacīja: kas tevi mums licis par
virsnieku jeb soģi? Vai tu tā saki, mani arīdzan
gribēdams nokaut, kā tu to Ēģiptieti esi nokāvis?
Tad Mozus bijās un sacīja: patiesi šī lieta ir tapusi
zināma. **15** Kad nu Faraons šo lietu dzirdēja, tad
viņš meklēja Mozu nokaut, un Mozus bēga no
Faraona un mita Midijanas zemē un apmetās
pie vienas akas. **16** Un Midijanas priesterim bija
septiņas meitas; tās nāca smelt un pildīja ūdens
siles, dzirdināt sava tēva avis. **17** Bet tie gani nāca
un tās nodzina, un Mozus cēlās tām palīgā un
dzirdināja viņu avis. **18** Un kad tās nāca pie sava
tēva Reguēļa, tad viņš sacīja: kā tad jūs šodien
tik drīz esat pārnākušas? **19** Tad tās sacīja: viens
ēģiptiešu vīrs mūs izglābis no to ganu rokas, un
viņš mums arī smēlis un dzirdinājis mūsu avis. **20**
Un tas sacīja uz savām meitām: kur tad viņš ir?
Kāpēc jūs šo vīru tur esat atstājušas. Aicinājiet to,
maizi ēst. **21** Un Mozum bija pa prātam, palikt pie
tā vīra, un tas deva Mozum savu meitu Ciporu par
sievu. **22** Tā viņam dzemdēja dēlu, un tas viņa

vārdu nosauca Geršomu (piemitējs), sacīdams:
es esmu piemitējs svešā zemē. 23 Un ilgu laiku
pēc tam Ēģiptes ķēniņš nomira un Israēla bērni
nopūtās un brēca par to kalpošanu, un viņu
brēkšana par to kalpošanu uzkāpa pie Dieva. 24
Un Dievs dzirdēja viņu nopūtas, un pieminēja
Savu derību ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu. 25 Un
Dievs uzlūkoja Israēla bērnus un Dievs ņēma to
vērā.

3 Un Mozus ganīja Jetrus, sava tēvoča, Midijanas
priestera, avis un dzina tās avis aiz tuksneša
un nāca pie Dieva kalna Horebā. 2 Un Tā Kunga
eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu
krūma, un viņš skatījās un redzi, tas ērkšķu krūms
dega ar uguni, bet tas ērkšķu krūms nesadega. 3
Tad Mozus sacīja: es jel noiešu un apraudzīšu šo
lielo parādīšanu, kādēļ tas ērkšķu krūms nesadeg.
4 Un Tas Kungs redzēja, ka tas gāja lūkot, un Dievs
sauca uz to no tā ērkšķu krūma un sacīja: Mozu!
Mozu! Un tas sacīja: redzi, še es esmu. 5 Un Viņš
sacīja: nenāc klāt, novelc savas kurpes no kājām,
jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme. 6 Un Viņš
sacīja: Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs,
Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs. Un Mozus aizklāja
savu vaigu, jo tas bijās Dievu uzlūkot. 7 Un Tas
Kungs sacīja: Es tiešām esmu redzējis Savu ļaužu
bēdas, kas ir Ēģiptes zemē un esmu dzirdējis viņu
brēkšanu par saviem dzinējiem, jo viņu sāpes Es
esmu ņēmis vērā. 8 Tādēļ Es esmu nolaidies, tos
izpestīt no ēģiptiešu rokas un tos izvest no šās
zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens
un medus tek, uz Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu,
Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu vietu. 9 Un nu
redzi, Israēla bērnu brēkšana ir nākusi Manā
priekšā, un Es arī esmu redzējis to spaidīšanu,
ar ko ēģiptieši tos spaida. 10 Tad nu ej, Es tevi
sūtīšu pie Faraona, un izvedi Manus ļaudis, Israēla
bērnus, no Ēģiptes zemes. 11 Tad Mozus sacīja uz
Dievu: kas es esmu, ka man būs iet pie Faraona
un izvest Israēla bērnus no Ēģiptes? 12 Un Viņš
sacīja: Es būšu ar tevi: un šī būs tev tā zīme, ka
Es tevi esmu sūtījis: kad tu tos ļaudis no Ēģiptes
zemes būsi izvedis, tad jūs Dievam kalposiet uz
šī kalna. 13 Un Mozus sacīja uz Dievu: redzi, kad
es nākšu pie Israēla bērniem un uz tiem sacīšu:
jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis, un tie
uz mani saka, kāds ir Viņa vārds? Ko man tiem
būs sacīt? 14 Tad Dievs sacīja uz Mozu: Es Esmu,
Kas Es Esmu. Un Viņš sacīja: tā tev būs sacīt
Israēla bērniem: Es Esmu, Tas mani pie jums ir
sūtījis. 15 Un Dievs vēl sacīja Mozum: tā tev būs
sacīt Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs,
Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs,
mani pie jums ir sūtījis; šis ir Mans vārds mūžīgi,
un šī ir Mana piemiņa uz bērnu bērniem. 16 Ej un
sapulcini Israēla vecajus un saki tiem: Tas Kungs,
jūsu tēvu Dievs, man ir parādījies, Ābrahāma,
Īzaka un Jēkaba Dievs, un sacījis: Es esmu nācis
jūs raudzīt un to, kas jums darīts Ēģiptes zemē. 17
Un Es esmu sacījis: Es jūs izvedīšu no ēģiptiešu
spaidīšanas uz Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu,
Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu zemi, uz zemi,
kur piens un medus tek. 18 Un kad tie klausīs
tavai balsij, tad tev ar Israēla vecajiem būs iet
pie Ēģiptes ķēniņa un uz to sacīt: Tas Kungs, tas
Ebreju Dievs, mūs ir sastapis. Un nu lai ejam treju
dienu gājumu tuksnesī, upurēt Tam Kungam,
savam Dievam. 19 Bet Es zinu, ka Ēģiptes ķēniņš
jums neļaus iet, pat ne caur stipru roku. 20 Tad
Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi ar
visiem Saviem brīnumiem, ko Es viņas vidū darīšu;
tad viņš jūs atlaidīs. 21 Un Es tiem ļaudīm došu
žēlastību ēģiptiešu priekšā, un kad jūs iziesiet, tad
jūs neiziesiet tukši. 22 Bet ikvienai sievai no savas
kaimiņienes un no tās, kas dzīvo viņas namā, būs
prasīt zelta un sudraba traukus un drēbes, tos
jums būs likt uz saviem dēliem un savām meitām
un ēģiptiešiem atņemt.

4 Tad Mozus atbildēja un sacīja: bet redzi, viņi
man neticēs nedz klausīs manai balsij, jo tie
sacīs: Tas Kungs tev nav parādījies. 2 Un Tas
Kungs uz to sacīja: kas tev tavā rokā? 3 Un tas
sacīja: zizlis. Tad Viņš sacīja: met to zemē! Un
tas to meta zemē; tad tas kļuva par čūsku, un
Mozus bēga no viņas. 4 Tad Tas Kungs sacīja uz
Mozu: izstiep savu roku un satver to pie astes!
Un tas izstiepa savu roku un to satvēra; tad tā
atkal kļuva par zizli viņa rokā. 5 Tāpēc viņi ticēs,
ka tev Tas Kungs ir parādījies, viņu tēvu Dievs,
Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs. 6
Un Tas Kungs vēl tam sacīja: bāz jel savu roku
azotē! Un tas iebāza savu roku azotē un to izvilka,
un redzi, tā roka bija spitālīga kā sniegs. 7 Un
Viņš sacīja: bāz atkal savu roku azotē! Un tas
iebāza savu roku azotē un to izvilka no azotes,
un redzi, tā bija atkal kā viņa cita miesa. 8 Un
ja viņi tev neticēs un neklausīs pie tās pirmās
zīmes, tad viņi tev ticēs pie tās otrās zīmes. 9 Un
ja viņi arī neticēs šīm divām zīmēm un neklausīs
tavai balsij, tad ņem ūdeni no upes un izlej to
uz sausumu, tad tas ūdens, ko tu no upes ņemsi,
paliks par asinīm uz sausuma. 10 Tad Mozus sacīja
uz To Kungu: Ak Kungs! es neesmu runātājs, nedz
vakar, nedz aizvakar, nedz no tā laika, kad tu uz
Savu kalpu esi runājis, jo man ir grūta valoda un
grūta mēle. 11 Tad Tas Kungs uz to sacīja: kas

cilvēkam muti devis? Jeb kas dara mēmu vai kurlu
vai redzīgu vai aklu? Vai ne Es, Tas Kungs? 12 Un
nu ej, Es būšu ar tavu muti un tev mācīšu, kas
tev jārunā. 13 Tad viņš sacīja: ak Kungs, sūti jel
kādu sūtīdams! 14 Tad Tā Kunga dusmība iedegās
par Mozu un viņš sacīja: vai Ārons, tas Levits,
nav tavs brālis? Es zinu, ka tas skaidri runā. Un
redzi, tas izies tev pretī un priecāsies savā sirdī,
tevi redzēdams. 15 Tad tev būs runāt uz viņu un
tos vārdus likt viņa mutē, un Es būšu ar tavu
muti un ar viņa muti, un Es jūs mācīšu, kas jums
jādara. 16 Un viņam priekš tevis būs runāt uz
tiem ļaudīm, viņam būs tev būt par muti, un
tev būs viņam būt par Dievu. 17 Un ņem šo zizli
savā rokā, ar to tev būs tās zīmes darīt. 18 Tad
Mozus nogāja un atgriezās pie sava tēvoča Jetrus
un uz to sacīja: laidi mani iet atpakaļ pie saviem
brāļiem, kas Ēģiptes zemē, un raudzīt, vai tie vēl
dzīvi. Tad Jetrus sacīja uz Mozu: ej ar mieru. 19
Tas Kungs vēl sacīja uz Mozu Midijanā: ej atpakaļ
uz Ēģiptes zemi, jo visi tie vīri ir miruši, kas tavu
dzīvību meklēja. 20 Tad Mozus ņēma savu sievu
un savus dēlus un tiem lika jāt uz ēzeļiem un
griezās atpakaļ uz Ēģiptes zemi; un Mozus ņēma
to Dieva zizli savā rokā. 21 Un Tas Kungs sacīja uz
Mozu: kad tu nu ej atpakaļ uz Ēģiptes zemi, tad
pielūko, ka tu dari visus tos brīnumus, ko Es tev
esmu devis Faraona priekšā; tomēr Es viņa sirdi
apcietināšu, ka viņš tos ļaudis neatlaidīs. 22 Tad
tev būs sacīt uz Faraonu: tā saka Tas Kungs: Israēls
ir Mans dēls, Mans pirmdzimtais; 23 Un Es tev
esmu sacījis: atlaid Manu dēlu, ka tas Man kalpo,
bet tu esi liedzies viņu atlaist; redzi, Es nokaušu
tavu dēlu, tavu pirmdzimto. 24 Un kad viņš uz
ceļa bija naktsmājās, tad Tas Kungs viņam nāca
pretī un meklēja viņu nokaut. 25 Un Cipora ņēma
asu akmeni un apgraizīja sava dēla priekšādu un
aizskāra viņa kājas un sacīja: Tu man esi asins
brūtgāns. 26 Tad Viņš no tā atstājās; bet tā sacīja:
asins brūtgāns, tās apgraizīšanas dēļ. 27 Tad Tas
Kungs sacīja uz Āronu: ej Mozum pretī uz tuksnesi.
Un viņš gāja un to sastapa pie Tā Dieva kalna,
un viņš to skūpstīja. 28 Un Mozus teica Āronam
visus tos vārdus, ar ko Tas Kungs viņu bija sūtījis,
un par visām zīmēm, ko Tas viņam bija pavēlējis.
29 Tad Mozus un Ārons gāja un sapulcēja visus
Israēla bērnu vecajus. 30 Un Ārons runāja visus
tos vārdus, ko Tas Kungs bija sacījis uz Mozu,
un viņš darīja tās zīmes to ļaužu priekšā. 31 Un
tie ļaudis ticēja. Un tie dzirdēja, ka Tas Kungs
piemeklējis Israēla bērnus un ka tas redzējis viņu
spaidīšanu, un tie klanījās un pielūdza Dievu.

5 Un pēc tam Mozus un Ārons gāja un sacīja uz
Faraonu: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: atlaid
manus ļaudis, ka tie man svētkus tur tuksnesī. 2
Bet Faraons sacīja: kas tas tāds Kungs, kā balsij
man būs klausīt un Israēli atlaist? Es To Kungu
nepazīstu, un Israēli arī neatlaidīšu. 3 Tad tie
sacīja: tas Ebreju Dievs mūs ir sastapis, lai mēs
ejam treju dienu gājumu tuksnesī, upurēt Tam
Kungam, savam Dievam, lai Viņš pār mums nenāk
ar mēri vai ar zobenu. 4 Tad Ēģiptes ķēniņš uz
tiem sacīja: jūs, Mozus un Ārons, - kam jūs tos
ļaudis atturat no viņu darbiem? Ejat pie savas
kalpošanas! 5 Vēl Faraons sacīja: redzi, ļaužu tai
zemē tā jau daudz, un jūs tos vēl gribat atturēt no
viņu kalpošanas? 6 Un Faraons tai dienā ļaužu
uzraugiem un virsniekiem pavēlēja un sacīja: 7
Jums turpmāk nebūs tiem ļaudīm dot salmus pie
ķieģeļu taisīšanas, kā vakar un aizvakar; tiem
pašiem būs iet un sev salmus meklēt. 8 Un to
ķieģeļu pulku, ko tie citkārt taisījuši, jums tiem tā
pat būs uzlikt, jums no tiem neko nebūs atraut;
jo tie ir bez darba, tādēļ tie brēc un saka: iesim,
upurēsim savam Dievam! 9 Lai tiem vīriem tā
kalpošana top grūtāka, ka tiem ir darbs, un tie
negriežās pie blēņām. 10 Tad tie ļaužu uzraugi
un virsnieki izgāja un runāja uz tiem ļaudīm
sacīdami: Tā saka Faraons: es jums vairs nedošu
salmus. 11 Ejat paši, dabūjiet sev salmus kur
dabūdami, bet no jūsu darba nekas netaps atlaists.
12 Tad tie ļaudis izklīda pa visu Ēģiptes zemi, ka
tie rugājus sakrātu salmu vietā. 13 Un tie uzraugi
tos spieda, sacīdami: Pabeidziet savu dienas darbu
it tāpat, kā kad jums salmi bija. 14 Un Israēla
bērnu uzraugi, ko Faraona virsnieki pār tiem
bija iecēluši, tapa sisti, un uz tiem sacīja: kāpēc
jūs neesat pabeiguši savu nospriesto darbu pie
ķieģeļu dedzināšanas kā papriekš, ne vakar, ne
šodien? 15 Tad Israēla bērnu uzraugi gāja un brēca
uz Faraonu un sacīja: kāpēc tu saviem kalpiem
tā dari? 16 Taviem kalpiem salmus nedod, un
mums saka: taisāt ķieģeļus; un redzi, tavi kalpi top
sisti, un tā ir tavas tautas vaina. 17 Tad Faraons
sacīja: jūs esat sliņķi, sliņķi jūs esat, tāpēc jūs
sakāt, iesim, upurēsim Tam Kungam. 18 Tad nu
ejat pie darba, salmus jums nedos, bet ķieģeļu
skaits jums jātaisa. 19 Tad Israēla bērnu uzraugi
redzēja, ka viņi postā, tāpēc ka sacīja: jums nebūs
atraut no nospriestā dienas darba ķieģeļiem. 20
Un tie sastapa Mozu un Āronu, kas tur stāvēja tos
sagaidīt, kad tie no Faraona izgāja, 21 Un sacīja uz
tiem: lai Tas Kungs jūs redz un soda, tāpēc ka jūs
mūsu smaržu esat smirdošu darījuši pie Faraona
un pie viņa kalpiem, viņiem rokā dodami zobenu,

mūs nokaut. 22 Tad Mozus atgriezās pie Tā Kunga
un sacīja: Kungs, kāpēc Tu šiem ļaudīm esi darījis
ļaunu? Kāpēc tad Tu mani esi sūtījis? 23 Jo kamēr
es esmu gājis pie Faraona, runāt Tavā vārdā, viņš
tiem ļaudīm dara ļaunu, un Tu Savus ļaudis glābt
neesi glābis.

6 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nu tev būs
redzēt, ko Es Faraonam darīšu, jo caur stipru
roku viņam tos būs atlaist, un caur stipru roku
viņam tos būs izdzīt no savas zemes. 2 Un Dievs
runāja ar Mozu un uz to sacīja: Es esmu Tas Kungs.
3 Un Es esmu parādījies Ābrahāmam, Īzakam un
Jēkabam, kā tas visuvarenais Dievs, bet Mans vārds
"Kungs" viņiem nav bijis zināms. 4 Es arī esmu
uzcēlis Savu derību ar tiem, tiem dot Kanaāna
zemi, to zemi, kur viņi piemituši, kur tie bijuši
svešinieki. 5 Es arī esmu dzirdējis Israēla bērnu
nopūtas, ko ēģiptieši kalpina, un esmu pieminējis
Savu derību. 6 Tāpēc saki Israēla bērniem: Es
esmu Tas Kungs un jūs izvedīšu no Ēģiptes nastām
un jūs izraušu no viņu kalpošanas un jūs atpestīšu
ar izstieptu roku un ar lielām sodībām. 7 Un Es
jūs pieņemšu par Saviem ļaudīm un jums būšu
par Dievu, un jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes nastām. 8 Un
Es jūs ievedīšu tai zemē, par ko Es Savu roku esmu
uzcēlis, to dot Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam,
un došu jums to par īpašumu, Es, Tas Kungs. 9 Un
Mozus runāja tā uz Israēla bērniem; bet tie Mozum
neklausīja aiz sirdēstiem un grūtiem darbiem. 10
Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: 11 Ej, runā
uz Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, ka tam Israēla bērnus
būs izlaist no savas zemes. 12 Un Mozus runāja Tā
Kunga priekšā un sacīja: redzi, Israēla bērni man
neklausa, kā tad Faraons man klausītu? Un man ir
arī neapgraizītas lūpas. 13 Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un Āronu, un tos sūtīja ar pavēli pie Israēla
bērniem un pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa, Israēla
bērnus izvest no Ēģiptes zemes. 14 Šie ir viņu tēvu
namu galvinieki: Rūbena, Israēla pirmdzimtā,
bērni: Hanoks un Pallus, Hecrons un Karmus;
šie ir Rūbena dzimumi. 15 Un Sīmeana bērni:
Jemuels un Jamins un Oāds un Jakins un Coārs
un Sauls, vienas Kanaānietes dēls, šie ir Sīmeana
dzimumi. 16 Un šie ir Levja bērnu vārdi pēc viņu
radiem: Geršons un Kehāts un Merarus. Un Levja
dzīvības laiks bija simts trīsdesmit un septiņi
gadi. 17 Geršona bērni: Libnus un Šimejus pēc
viņu dzimumiem. 18 Un Kehāta bērni: Amrams un
Jecears un Hebrons un Uzijels. Un Kehāta dzīvības
laiks bija simts trīsdesmit un trīs gadi. 19 Merarus
bērni: Maēlus un Muzus; šie ir Levja dzimumi
pēc viņu radiem. 20 Un Amrams ņēma par sievu
Joķebedu, sava tēva māsu, un tā viņam dzemdēja
Āronu un Mozu. Un Amrama dzīvības laiks bija
simts trīsdesmit un septiņi gadi. 21 Un Jeceara
bērni: Korahs un Nevegs un Sihrus. 22 Un Uzijeļa
bērni: Mišaēls un Elcavans un Zitrus. 23 Un Ārons
ņēma sev par sievu Elizebu, Aminadaba meitu,
Naāsana māsu, un tā viņam dzemdēja Nadabu
un Abiju un Eleazaru un Ītamaru. 24 Un Koraha
bērni: Asirs un Elkanus un AbiAsafs; šie ir Koriešu
dzimumi. 25 Un Eleazars, Ārona dēls, ņēma sev
sievu no Putijeļa meitām; un tā viņam dzemdēja
Pinehasu. Šie ir Levitu tēvu namu galvinieki pēc
viņu dzimumiem. 26 Šis ir tas Ārons un Mozus,
kam Tas Kungs sacīja: izvediet Israēla bērnus no
Ēģiptes zemes ar viņu pulkiem. 27 Šie ir, kas uz
Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, runāja, izvest Israēla
bērnus no Ēģiptes zemes, proti Mozus un Ārons.
28 Un tai dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu
Ēģiptes zemē, 29 Tad Viņš runāja uz Mozu un
sacīja: Es esmu Tas Kungs, - runā uz Faraonu,
Ēģiptes ķēniņu, visu, ko Es uz tevi runāju. 30
Tad Mozus sacīja Tā Kunga priekšā: redzi, man ir
neapgraizītas lūpas, kā tad Faraons mani klausīs?

7 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es tevi
Faraonam esmu licis par Dievu, un Āronam,
tavam brālim, būs būt tavam pravietim. 2 Tev
būs runāt visu, ko es tev pavēlēšu, un Āronam
tavam brālim, būs runāt uz Faraonu, ka tam būs
atlaist Israēla bērnus no savas zemes. 3 Un es
apcietināšu Faraona sirdi un vairošu savas zīmes
un savus brīnumus Ēģiptes zemē. 4 Un Faraons
jums neklausīs, un Es likšu Savu roku uz Ēģiptes
zemi un izvedīšu Savu pulku, Savus ļaudis, Israēla
bērnus, no Ēģiptes zemes caur lielām sodībām. 5
Un ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs,
kad Es Savu roku izstiepju pār Ēģiptes zemi un
Israēla bērnus izvedu no viņu vidus. 6 Tad Mozus
un Ārons darīja, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis,
- tā tie darīja. 7 Un Mozus bija astoņdesmit gadus
vecs un Ārons astoņdesmit un trīs gadus vecs,
kad tie runāja uz Faraonu. 8 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un Āronu un sacīja: kad Faraons ar jums
runās un sacīs, rādiet savus brīnumus, tad tev
būs Āronam sacīt: 9 Ņem savu zizli un nomet
to Faraona priekšā, ka tas top par čūsku. 10 Tad
Mozus un Ārons gāja pie Faraona un darīja tā,
kā Tas Kungs bija pavēlējis; un Ārons nometa
savu zizli Faraona priekšā un viņa kalpu priekšā,
un tas tapa par čūsku. 11 Tad Faraons sauca tos
gudros un tos burvjus, un Ēģiptes burvji darīja
arīdzan tā ar savām buršanām. 12 Un ikviens
nometa savu zizli, un tie tapa par čūskām, bet
Ārona zizlis aprija viņu zižļus. 13 Tomēr Faraona

sirds apcietinājās, tā ka viņš tiem neklausīja, kā
Tas Kungs bija sacījis. 14 Tad Tas Kungs sacīja
uz Mozu: Faraona sirds ir cieta, viņš liedzās, tos
ļaudis atlaist. 15 Ej rītu pie Faraona; redzi, viņš ies
ārā pie ūdens; ej viņam pretim upes malā, un ņem
savā rokā to zizli, kas par čūsku bijis pārvērsts, 16
Un saki uz viņu: Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, mani
sūtījis pie tevis sacīdams: atlaid Manus ļaudis, ka
tie Man kalpo tuksnesī! - Bet redzi, tu līdz šim
neesi klausījis. 17 Tā saka Tas Kungs: pie tā tev
būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs: redzi, es sitīšu ar
to zizli, kas manā rokā, pār upes ūdeņiem, tad tie
pārvērtīsies par asinīm. 18 Un tās zivis, kas upē,
nomirs, tā ka upe smirdēs un ēģiptiešiem riebsies
ūdeni dzert no upes. 19 Un Tas Kungs sacīja uz
Mozu: Saki Āronam: ņem savu zizli un izstiep savu
roku pār Ēģiptes ūdeņiem un pār viņu strautiem
un pār viņu ezeriem un pār visiem viņu ūdens
krājumiem, ka tie pārvēršās par asinīm; un asinis
būs visā Ēģiptes zemē, koku un akmeņu traukos.
20 Tad Mozus un Ārons darīja tā, kā Tas Kungs bija
pavēlējis, un viņš pacēla to zizli un sita to upes
ūdeni, Faraonam redzot un viņa kalpiem redzot
tad viss ūdens upē pārvērtās par asinīm. 21 Un
zivis upē apmira, un upe smirdēja, un ēģiptieši
nevarēja dzert to ūdeni no upes, un visā Ēģiptes
zemē bija asinis. 22 Un Ēģiptes burvji darīja tāpat
ar savu buršanu, tā ka Faraona sirds apcietinājās,
un viņš tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis.
23 Un Faraons griezās atpakaļ un nāca savā namā
un arī to neņēma pie sirds. 24 Bet visi ēģiptieši
raka ap upi pēc ūdens, ko dzert, jo no ūdens upē
nevarēja dzert. 25 Un tā pagāja pilnas septiņas
dienas, kamēr Tas Kungs upi bija sitis.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona
un saki tam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus
ļaudis, ka tie Man kalpo; 2 Un ja tu liegsies, tos
atlaist, redzi, tad Es visas tavas robežas sitīšu ar
vardēm, 3 Ka upe kustin kustēs ar vardēm, un
tās celsies un nāks tavā namā un tavā guļamā
kambarī un uz tavu gultu un tavu kalpu namos un
pār taviem ļaudīm un tavos cepļos un tavās abrās.
4 Un vardes nāks uz tevi un uz taviem ļaudīm
un uz taviem kalpiem. 5 Tad Tas Kungs sacīja
uz Mozu: saki Āronam: izstiep savu roku ar savu
zizli pār strautiem, pār upēm un pār ezeriem, un
liec vardēm nākt pār Ēģiptes zemi. 6 Un Ārons
izstiepa savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, tad nāca
vardes un apklāja Ēģiptes zemi 7 Un tie burvji
darīja arīdzan tā ar savu buršanu un lika vardēm
nākt pār Ēģiptes zemi. 8 Tad Faraons aicināja
Mozu un Āronu un sacīja: lūdziet To Kungu, ka
Viņš tās vardes atņemtu no manis un no maniem
ļaudīm; tad es tos ļaudis atlaidīšu, upurēt Tam
Kungam. 9 Bet Mozus sacīja uz Faraonu: saki man
jel, kad man būs lūgt tevis dēļ un tavu kalpu un
tavu ļaužu labad, lai tās vardes tiek izdeldētas,
ka vairs nav pie tevis nedz tavā namā, bet paliek
upē vien? 10 Un viņš sacīja: rītu. Un tas sacīja: lai
ir pēc tava vārda; lai tu atzīsti, ka neviens nav
kā Tas Kungs, mūsu Dievs. 11 Tām vardēm būs
atstāties no tevis un no tava nama un no taviem
kalpiem un no taviem ļaudīm; upē vien tām būs
palikt. 12 Tad Mozus un Ārons aizgāja no Faraona,
un Mozus sauca uz To Kungu to varžu dēļ, kā viņš
Faraonam bija apsolījis. 13 Un Tas Kungs darīja
pēc Mozus vārda, un tās vardes nomira namos,
sētās un uz laukiem. 14 Un tie tās meta kopās, un
zeme smirdēja. 15 Kad nu Faraons redzēja, ka bija
dabūjis atvieglināšanu, tad viņš apcietināja savu
sirdi un tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis.
16 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: saki Āronam:
izstiep savu zizli un sit zemes pīšļus, lai top par
utīm pa visu Ēģiptes zemi, un tie tā darīja. 17
Jo Ārons izstiepa savu roku ar savu zizli un sita
zemes pīšļus, un utis radās pie cilvēkiem un pie
lopiem; - visi zemes pīšļi palika par utīm pa visu
Ēģiptes zemi. 18 Tad tie burvji darbojās arī tā ar
savu buršanu, likt utīm nākt; bet tie nevarēja.
Tā bija utis pie cilvēkiem un pie lopiem. 19 Tad
tie burvji sacīja uz Faraonu: šis ir Dieva pirksts.
Tomēr Faraona sirds apcietinājās, un viņš tiem
neklausīja, tā kā Tas Kungs bija sacījis. 20 Tad Tas
Kungs sacīja uz Mozu: celies rīt agri un stājies
Faraona priekšā: redzi, viņš izies pie ūdens, -
un runā uz to: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus
ļaudis, lai tie Man kalpo. 21 Bet ja tu Manus ļaudis
neatlaidīsi, tad Es sūtīšu visādus kukaiņus pār tevi
un pār taviem kalpiem un pār taviem ļaudīm un
tavos namos, un visādiem kukaiņiem būs piepildīt
ēģiptiešu namus un to zemi, kur tie ir. 22 Un tanī
dienā Es izšķiršu Gošenes zemi, kur Mani ļaudis
dzīvo, ka tur nebūs kukaiņiem būt, lai tu atzīsti,
ka Es Tas Kungs esmu pa visu zemi. 23 Un Es
darīšu starpību starp Maniem ļaudīm un taviem
ļaudīm; rīt šai zīmei būs notikt. 24 Un Tas Kungs
darīja tā, un kukaiņi nāca bariem Faraona namā
un viņa kalpu namos un pa visu Ēģiptes zemi, un
zeme tapa maitāta no kukaiņiem. 25 Tad Faraons
aicināja Mozu un Āronu un sacīja: ejat un upurējat
savam Dievam šinī zemē. 26 Bet Mozus sacīja: tā
nevar darīt; jo, kas ēģiptiešiem negantība, to mēs
upurētu Tam Kungam, savam Dievam. Redzi, ja
tad mēs, kas ēģiptiešiem negantība, upurētu viņu
priekšā, vai tie mūs ar akmeņiem nenomētātu?

27 Mēs iesim kādu treju dienu gājumu tuksnesī
un upurēsim Tam Kungam, savam Dievam, kā
Viņš mums ir sacījis. 28 Tad Faraons sacīja: es jūs
atlaidīšu, upurēt Tam Kungam, savam Dievam;
tikai neaizejiet visai tālu, - lūdziet par mani. 29
Tad Mozus sacīja: redzi, es aizeju no tevis un lūgšu
To Kungu, ka šiem kukaiņiem rītu būs atstāties no
Faraona un no viņa kalpiem un no viņa ļaudīm;
tikai Faraonam nebūs vairs mani pievilt, neatlaižot
tos ļaudis, upurēt Tam Kungam. 30 Tad Mozus
aizgāja no Faraona un lūdza To Kungu. 31 Un
Tas Kungs darīja pēc Mozus vārda, un tie kukaiņi
atstājās no Faraona, no viņa kalpiem un no viņa
tautas, ka tur neviens nepalika. 32 Tomēr Faraons
arī šo reiz apcietināja savu sirdi un neatlaida tos
ļaudis.

9 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona
un runā uz to: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju
Dievs: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo;
2 Jo ja tu liegsies, tos atlaist un tos vēl ilgāki
aizturēsi, 3 Redzi, tad Tā Kunga roka būs pār
tavu ganāmupulku, kas ir laukā, pār zirgiem,
pār ēzeļiem, pār kamieļiem, pār vēršiem un pār
sīkiem lopiem ar varen grūtu mēri. 4 Un Tas
Kungs darīs brīnišķu starpību starp Israēla lopiem
un ēģiptiešu lopiem, ka tur no visa, kas Israēla
bērniem pieder, nevienam nebūs mirt. 5 Un Tas
Kungs nolika īpašu laiku un sacīja: rītu Tas Kungs
to darīs šinī zemē. 6 Un Tas Kungs to darīja tai
nākošā dienā, un visi ēģiptiešu lopi nomira, bet
no Israēla bērnu lopiem nemira neviens. 7 Un
Faraons nosūtīja, un redzi (patiesi), no Israēla
lopiem nebija neviens nomiris. Bet Faraona sirds
apcietinājās un viņš neatlaida tos ļaudis. 8 Tad
Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: ņemat pilnas
saujas pelnu no krāsns, un lai Mozus tos kaisa pret
debesīm Faraonam redzot, 9 Ka tie izput pār visu
Ēģiptes zemi un paliek par trumiem, kas izsitās
ar pūtēm pie cilvēkiem un pie lopiem pa visu
Ēģiptes zemi. 10 Un tie ņēma pelnus no krāsns
un stājās Faraona priekšā, un Mozus tos kaisīja
pret debesīm, - tad izsitās trumi ar pūtēm pie
cilvēkiem un pie lopiem. 11 Tā ka tie burvji priekš
Mozus nevarēja stāvēt to trumu dēļ, jo trumi
bija pie tiem burvjiem un pie visiem ēģiptiešiem.
12 Bet Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, ka
tas tiem neklausīja, kā Tas Kungs uz Mozu bija
runājis. 13 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: celies
rīt agri un stājies Faraona priekšā un runā uz
to: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, atlaid
Manus ļaudis, ka tie Man kalpo. 14 Jo šo brīdi
Es sūtīšu visas Savas mocības tavā sirdī un pār
taviem kalpiem un pār taviem ļaudīm, ka tev būs
atzīt, ka neviens nav tāds kā Es pa visu zemes
virsu. 15 Jo Es Savu roku jau būtu izstiepis un
tevi un tavus ļaudis sitis ar mēri, ka tu no zemes
būtu izdeldēts; 16 Bet patiesi, tāpēc Es tevi esmu
taupījis, ka Es Savu spēku pie tevis parādītu, un ka
Mans vārds taptu teikts pa visu zemes virsu. 17 Vai
tu vēl celies pret Maniem ļaudīm, negribēdams
tos atlaist? 18 Redzi, rīt ap šo laiku Es likšu krist
varen lielai krusai, kāda vēl nav bijusi Ēģiptes
zemē no tās dienas, kamēr tā ir celta, līdz šim.
19 Un nu sūti un sadzen savus lopus, un visu,
kas tev ir uz lauka; visi cilvēki un lopi, kas laukā
atradīsies un pajumtā nebūs sadzīti, tie nomirs,
kad šī krusa uz viņiem kritīs. 20 Kurš nu no
Faraona kalpiem Tā Kunga vārdu bijās, tas saviem
kalpiem un saviem lopiem lika bēgt pajumtā. 21
Bet kurš savā sirdi Tā Kunga vārdu nelika vērā,
tas savus kalpus un savus lopus pameta laukā. 22
Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku
pret debesīm, un lai krusa nāk visā Ēģiptes zemē
pār cilvēkiem un pār lopiem un pār visiem lauka
augļiem Ēģiptes zemē. 23 Un Mozus izstiepa savu
zizli pret debesīm. Un Tas Kungs izlaida pērkonus
un krusu, un uguns nošāvās uz zemi. 24 Un Tas
Kungs lika krusai līt pār Ēģiptes zemi, un tur
bija krusa un uguns laistījās krusā, ļoti briesmīgs,
kāds nav bijis Ēģiptes zemē, kamēr ļaudis tur
bijuši. 25 Un krusa apsita visā Ēģiptes zemē visu,
kas bija laukā, cilvēkus līdz ar lopiem, un visus
lauka augļus krusa apsita un salauzīja visus kokus
laukā. 26 Tik Gošenes zemē vien, kur Israēla bērni
dzīvoja, krusas nebija. 27 Tad Faraons sūtīja un
aicināja Mozu un Āronu un tiem sacīja: es šo brīdi
esmu grēkojis; Tas Kungs ir taisns, bet es un mani
ļaudis esam bezdievīgi. 28 Lūdziet To Kungu, lai ir
gan (pietiek), ka Dieva pērkoni un krusa apstātos,
tad es jūs atlaidīšu un jums vairs nebūs palikt. 29
Tad Mozus uz viņu sacīja: kad no pilsētas iziešu,
es savas rokas izstiepšu uz To Kungu, tad pērkoni
mitēsies, un krusas vairs nebūs, lai tu atzīsti, ka
tā zeme pieder Tam Kungam. 30 Tomēr tevi un
tavus kalpus es zinu, ka jūs vēl nebīsities Dievu,
To Kungu. 31 Tā tapa apsisti lini un mieži, jo mieži
bija izplaukuši, un liniem jau bija galviņas. 32 Bet
kvieši un rudzi netapa apsisti, jo tie bija vēlu sēti.
33 Tad Mozus aizgāja no Faraona, no pilsētas ārā,
un izstiepa savas rokas uz To Kungu, un pērkoni
un krusa mitējās, un lietus vairs negāzās zemē.
34 Kad nu Faraons redzēja, ka lietus un krusa un
pērkoni mitējās, tad viņš vēl vairāk apgrēkojās un
apcietināja savu sirdi, viņš un viņa kalpi. 35 Tā
Faraona sirds apcietinājās, ka viņš Israēla bērnus
neatlaida, kā Tas Kungs caur Mozu bija runājis.

10 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona,
jo Es esmu apcietinājis viņa sirdi un viņa
kalpu sirdi, lai Es šās Savas zīmes daru viņu vidū. **2**
Un lai tu stāsti priekš savu bērnu un bērnu bērnu
ausīm, ko Es Ēģiptes zemē esmu darījis, un Manas
zīmes, ko Es tur esmu cēlis, un lai jūs atzīstat, ka
Es esmu Tas Kungs. **3** Tad Mozus un Ārons gāja
pie Faraona un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs,
tas Ebreju Dievs: cik ilgi tu liedzies pazemoties
priekš Mana vaiga? Atlaid Manus ļaudis, ka tie
Man var kalpot. **4** Jo ja tu liegsies, atlaist Manus
ļaudis, redzi, tad Es rītu vedīšu siseņus tavās
robežās, **5** Un tie apklās visu zemes virsu, tā ka
zemi neredzēs, un tie ēdīs to pēdējo, kas jums
atlicis un palicis no krusas, un noēdīs visus jūsu
kokus, kas jums zaļo laukā. **6** Un tie piepildīs
tavus namus un visu tavu kalpu namus un visu
ēģiptiešu namus; tādus ne tavi tēvi, ne tavu tēvu
tēvi nav redzējuši no tās dienas, kamēr tie virs
zemes bijuši, līdz šim; un viņš griezās un aizgāja
no Faraona. **7** Un Faraona kalpi sacīja uz viņu:
cik ilgi tas mums būs par slazda valgu? Atlaid tos
ļaudis, lai tie kalpo Tam Kungam, savam Dievam;
vai tu vēl neredzi, ka Ēģiptes zeme iet bojā? **8** Tad
Mozus un Ārons atkal pie Faraona tapa atvesti, un
viņš uz tiem sacīja: ejat un kalpojiet Tam Kungam,
savam Dievam! Kas tie visi ir, kas grib noiet? **9** Un
Mozus sacīja: mēs iesim ar saviem jauniem un
veciem, ar saviem dēliem un ar savām meitām;
mēs iesim ar saviem maziem un lieliem lopiem,
jo mums ir Tā Kunga svētki. **10** Tad viņš uz tiem
sacīja: lai Tas Kungs jums tā palīdz, kā es jūs
un jūsu bērnus atlaidīšu! Redziet, kāds ļaunums
jums prātā! **11** Nē, nē, ejat jūs vīri un kalpojiet
Tam Kungam, jo to jūs arī esat meklējuši. Un
tos izstūma no Faraona vaiga. **12** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pār Ēģiptes zemi
siseņu dēļ, ka tie nāk pār Ēģiptes zemi un noēd
visu zemes zāli, visu, ko krusa ir atlicinājusi. **13**
Tad Mozus izstiepa savu zizli pār Ēģiptes zemi,
un Tas Kungs deva austriņu(austruma vējš) tai
zemē cauru dienu un cauru nakti; un kad rīts
ausa, tad tas austriņš uzveda siseņus. **14** Un siseņi
uznāca pār visu Ēģiptes zemi un nolaidās visās
Ēģiptes robežās lielā pulkā; priekš tiem tādu
siseņu nav bijis, un pēc tiem vairs tādu nebūs.
15 Jo tie apklāja visu zemes virsu, un zeme tapa
aptumšota, un tie noēda visu zemes zāli un visus
koku augļus, ko krusa bija atlicinājusi, un tur
nepalika vairs zaļuma ne pie kokiem, ne pie lauka
zāles visā Ēģiptes zemē. **16** Tad Faraons traucās
aicināt Mozu un Āronu un sacīja: es esmu grēkojis
pret To Kungu, jūsu Dievu, un pret jums. **17**
Un nu piedod lūdzams manus grēkus tikai šo
reiz, un lūdziet To Kungu, savu Dievu, ka Viņš
šo nāvi gribētu atņemt no manis. **18** Un viņš
aizgāja no Faraona un lūdza To Kungu. **19** Tad
Tas Kungs deva ļoti stipru vakara vēju; tas pacēla
tos siseņus un tos iemeta niedru jūrā, ka neviens
sisenis neatlika visās Ēģiptes robežās. **20** Tomēr
Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, un tas Israēla
bērnus neatlaida. **21** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu:
izstiep savu roku pret debesīm, ka tumsa nāk pār
Ēģiptes zemi, ka tumsu var sataustīt. **22** Un Mozus
izstiepa savu roku pret debesīm, tad cēlās bieza
tumsa visā Ēģiptes zemē trīs dienas. **23** Neviens
otru neredzēja, un neviens trejās dienās necēlās
no savas vietas; bet visiem Israēla bērniem bija
gaisma viņu mājokļos. **24** Tad Faraons aicināja
Mozu un sacīja: ejat, kalpojiet Tam Kungam, bet
jūsu sīkiem lopiem un vēršiem būs palikt tepat;
lai arī jūsu bērni iet jums līdz. **25** Bet Mozus sacīja:
tev būs arī mūsu rokā dot kaujamus upurus un
dedzināmos upurus, ko pienest Tam Kungam,
savam Dievam. **26** Mūsu lopiem arīdzan būs mums
iet līdz; nevienam nadziņam nebūs palikt atpakaļ;
jo no tiem mēs ņemsim, Tam Kungam, savam
Dievam kalpot; jo mēs nezinām, kā mums Tam
Kungam jākalpo, tiekams mēs turp nāksim. **27**
Bet Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, un tas
negribēja tos atlaist. **28** Un Faraons uz viņu sacīja:
ej nost no manis; sargies, ka tu vairs nenāci man
priekš acīm; jo kurā dienā tu nāksi man priekš
acīm, tev būs mirt. **29** Tad Mozus sacīja: lai tā ir,
kā tu esi sacījis; es tavu vaigu vairs neredzēšu.

11 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Vēl vienu
mocību Es vedīšu pār Faraonu un pār Ēģiptes
zemi; pēc tam viņš jūs atlaidīs no šejienes; kad
viņš jūs pilnīgi atlaidīs, tad viņš dzītin jūs izdzīs
no šejienes. **2** Runā jel priekš to ļaužu ausīm,
lai ikviens vīrs no sava tuvākā un ikviena sieva
no savas tuvākās prasa sudraba traukus un zelta
traukus. **3** Un Tas Kungs tiem ļaudīm deva
žēlastību ēģiptiešu acis; un tas vīrs Mozus bija
ļoti augsti turēts Ēģiptes zemē Faraona kalpu acis
un to ļaužu acīs. **4** Un Mozus sacīja: tā Tas Kungs
saka: ap pusnakti Es iziešu pa Ēģiptes vidu. **5** Un
visiem pirmdzimušiem Ēģiptes zemē būs mirt, no
Faraona pirmdzimušā, kas sēž uz goda krēsla, līdz
kalpones pirmdzimušam, kas ir aiz dzirnavām, un
visiem lopu pirmdzimušiem. **6** Un liela brēkšana
būs Ēģiptes zemē, kāda nav bijusi un kāda vairs
nebūs. **7** Bet pie visiem Israēla bērniem ne suns
savu mēli nekustinās, no cilvēkiem līdz lopiem,
lai jūs ziniet, ka Tas Kungs dara starpību starp
ēģiptiešiem un Israēli. **8** Tad visi šie tavi kalpi

nonāks pie manis un klanīsies priekš manis un
sacīs: izej, tu un visi ļaudis, kas tev ir padoti, un
pēc tam es iziešu. Un viņš aizgāja no Faraona
bargās dusmās. 9 Bet Tas Kungs sacīja uz Mozu:
Faraons jums neklausīs, lai daudz Manu brīnumu
notiek Ēģiptes zemē. 10 Un Mozus un Ārons darīja
visus šos brīnumus Faraona priekšā; bet Tas Kungs
lika Faraona sirdij apcietināties, ka tas Israēla
bērnus neatlaida no savas zemes.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu
Ēģiptes zemē un sacīja: 2 Šis mēnesis lai pie
jums ir tas pirmais un no šī mēneša jums būs
iesākt gadu. 3 Runājiet uz visu Israēla draudzi un
sakāt: šī mēneša desmitā dienā lai tie ņem, ikviens
nama tēvs, vienu jēru, uz ikvienu namu vienu
jēru. 4 Bet ja kāds nams ir par mazu priekš viena
jēra, tad lai viņš un šī nama tuvākais kaimiņš ņem
vienu pēc dvēseļu skaita; pēc tā mēra, cik ikviens
var apēst, būs skaitīt uz to jēru. 5 Jēru bez vainas
jums būs ņemt, auniņu, vienu gadu vecu. No avīm
un kazām jums to būs ņemt. 6 Un jums to būs
glabāt līdz šī mēneša četrpadsmitai dienai, un
visai Israēla draudzes sapulcei to būs nokaut ap
vakaru. 7 Un būs ņemt no tām asinīm un aptraipīt
abējus durvju stenderus un to palodu pie tiem
namiem, kur to ēdīs. 8 Un būs ēst to gaļu tanī
naktī, pie uguns ceptu, ar neraudzētu maizi, ar
rūgtām zālēm tiem to būs ēst. 9 Jums to nebūs
ēst jēlu, nedz ūdenī vārītu, bet pie uguns ceptu,
viņa galvu ar viņa lieliem un ar viņa iekšām. 10
Jums arī no tā nebūs neko atlicināt līdz rītam, bet
kas no tā līdz rītam atliek, to jums ar uguni būs
sadedzināt. 11 Tā jums to nu būs ēst: jūsu gurni
lai ir apjozti, jūsu kurpes kājās un jūsu spieķi
rokās, un jums to būs steigšus ēst; tas ir Tā Kunga
Pasa (saudzēšana). 12 Jo šinī naktī Es pārstaigāšu
Ēģiptes zemi un sitīšu visus pirmdzimtos Ēģiptes
zemē, no cilvēkiem līdz lopiem. Es parādīšu sodību
pie visiem ēģiptiešu dieviem, Es, Tas Kungs. 13
Un tām asinīm jums būs par zīmi būt pie tiem
namiem, kur jūs esat. Kad Es tās asinis redzēšu,
tad Es jums iešu garām, un pie jums nebūs tā
mocība, kas samaitā, kad Es Ēģiptes zemi sitīšu.
14 Un šī diena jums būs par piemiņu, un jums to
būs svētīt Tam Kungam par svētkiem, uz bērnu
bērniem par mūžīgu likumu. 15 Septiņas dienas
jums būs ēst neraudzētu maizi; bet pirmā dienā
raugu būs izmest no jūsu namiem; jo ikkatrs, kas
ēd raudzētu maizi, no pirmās dienas līdz septītai,
tā dvēsele lai top izdeldēta no Israēla. 16 Un pirmā
dienā būs būt svētai sapulcei, un arī septītā dienā
būs būt svētai sapulcei; iekš tām jums nekāda
darba nebūs darīt, tik vien, ko kurš ēd, to jūs
varat sataisīt. 17 Tad nu turiet to neraudzēto
maizi; tāpēc ka Es tai dienā jūsu spēku esmu
izvedis no Ēģiptes zemes, un turiet šo dienu pie
saviem pēcnākamiem kā mūžīgu likumu. 18 Pirmā
mēnesī, četrpadsmitā mēneša dienā, vakarā jums
būs ēst neraudzētu maizi līdz divdesmit pirmās
dienas vakaram. 19 Septiņas dienas raugs lai netop
atrasts jūsu namos, jo kas raudzētu maizi ēdīs,
tā dvēsele lai top izdeldēta no Israēla draudzes,
vai būtu svešinieks, vai iedzīvotājs. 20 Jums nekā
raudzēta nebūs ēst; visās jūsu mājvietās jums būs
ēst neraudzētu maizi. 21 Tad Mozus aicināja visus
Israēla vecajus un uz tiem sacīja: ķerat un ņemat
sev jērus priekš savām saimēm un nokaujiet to
Pasa. 22 Un ņemiet īzapu pušķi un mērciet to
tanīs asinīs, kas bļodā, un aptraipiet palodu un
abas stenderes ar tām asinīm, kas bļodā; bet
nevienam nebūs iziet pa savām nama durvīm līdz
rītam. 23 Jo Tas Kungs ies garām, sist ēģiptiešus;
bet kad viņš redzēs tās asinis pie palodas un pie
abām stenderēm, tad Tas Kungs tām durvīm ies
garām un samaitātājam neļaus ieiet jūsu namos
uz mocību. 24 Tāpēc turat šo lietu par iestādījumu
pie sevis un saviem bērniem mūžīgi. 25 Un kad jūs
nāksiet tai zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš
ir runājis, tad jums šo Dieva kalpošanu būs turēt.
26 Un kad jūsu bērni uz jums sacīs: kas jums tā
tāda Dieva kalpošana? 27 Tad jums būs sacīt: tas
ir tas Pasa upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu
namiem aizgāja garām Ēģiptes zemē, kad viņš
sita ēģiptiešus un mūsu namus izglāba. Tad tie
ļaudis liecās pie zemes un pielūdza. 28 Un Israēla
bērni gāja un darīja, kā Tas Kungs Mozum un
Āronam bija pavēlējis; tā tie darīja. 29 Un nakts
vidū Tas Kungs sita visus pirmdzimušos Ēģiptes
zemē, no Faraona pirmdzimušā, kam uz viņa
krēsla bija jāsēž, līdz cietumnieka pirmdzimušam,
kas cietumā bija, un visus lopu pirmdzimtos. 30
Tad Faraons cēlās naktī un visi viņa kalpi un visi
ēģiptieši, un liela brēkšana bija Ēģiptes zemē,
jo neviens nams nebija, kur nebija miroņa. 31
Un viņš aicināja Mozu un Āronu naktī un sacīja:
ceļaties, izejat no manu ļaužu vidus, gan jūs, gan
Israēla bērni, un noejat, kalpojiet Tam Kungam
pēc jūsu vārdiem. 32 Ņemiet arīdzan līdz savus
sīkos un lielos lopus, itin kā jūs esat runājuši, un
noejat un svētījiet mani arīdzan. 33 Un ēģiptieši
spieda tos ļaudis, lai tos steigšus izdzītu no zemes;
jo tie sacīja: mums visiem jāmirst. 34 Un tie ļaudis
nesa savu mīklu, pirms tā bija saraudzēta, tās
abras, savās drēbēs iesietas, uz saviem pleciem. 35
Un Israēla bērni bija darījuši pēc Mozus vārda
un prasījuši no ēģiptiešiem sudraba traukus un

zelta traukus un drēbes. **36** Tas Kungs tiem ļaudīm
arī bija žēlastību devis ēģiptiešu priekšā, ka tie
viņiem deva; un viņi aplaupīja ēģiptiešus. **37** Tā
Israēla bērni izgāja no Raēmzes uz Sukotu, kādi
sešsimt tūkstoš vīri kājām bez bērniem. **38** Un
līdz ar tiem izgāja vēl visādi piedzīvotāji un sīki
lopi un lieli lopi, varen daudz lopu. **39** Un no tās
mīklas, ko tie bija nesuši no Ēģiptes zemes, tie
cepa neraudzētas karašas; jo tā nebija raudzēta; jo
tie tapa izdzīti no Ēģiptes zemes, un tie nevarēja
kavēties, nedz sev sataisīt ceļamaizi. **40** Un Israēla
bērnu laiks, ko tie mituši Ēģiptes zemē, ir četrsimt
un trīsdesmit gadi. **41** Un kad tie četrsimt un
trīsdesmit gadi bija pagājuši, tad tas notika; tai
dienā viss Tā Kunga pulks izgāja no Ēģiptes zemes.
42 Šo nakti Tam Kungam būs svētu turēt, tāpēc ka
viņš tos izvedis no Ēģiptes zemes; šī ir tā nakts,
ko Tam Kungam lai svētī visi Israēla bērni uz
radu radiem. **43** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu
un Āronu: šis ir tas Pasa iestādījums. Nevienam
svešiniekam no tā nebūs ēst. **44** Bet ikvienam par
naudu pirktam kalpam, kad tas apgraizīts, būs no
tā ēst. **45** Nevienam piedzīvotājam nedz algādzim
no tā nebūs ēst. **46** Vienā namā to būs ēst. Jums no
tās gaļas nekā nebūs iznest no nama, un neviena
kaula jums pie tā nebūs salauzt. **47** Visai Israēla
draudzei to būs darīt. **48** Bet ja kāds svešinieks
pie tevis mājo un Tam Kungam grib svētīt Pasa
svētkus, tad lai viņam apgraiza visus vīriešus, un
tad tas var nākt to svētīt; tad viņš būs tā kā viens,
kas tai zemē dzimis, bet nevienam neapgraizītam
nebūs no tā ēst. **49** Vienādai bauslībai būs būt
Israēla bērnam un svešiniekam, kas jūsu vidū
piemīt. **50** Un visi Israēla bērni darīja, tā kā Tas
Kungs Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā tie
darīja. **51** Un tas notika, tanī pašā dienā Tas Kungs
Israēla bērnus izveda no Ēģiptes zemes ar viņu
pulkiem.

13 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Svēti Man visus pirmdzimušos, visus kas
māti atplēš, starp Israēla bērniem, no cilvēkiem
un no lopiem; tie Man pieder. **3** Tad Mozus sacīja
uz tiem ļaudīm: pieminiet šo dienu, kur jūs esat
izgājuši no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, jo
Tas Kungs ar stipru roku jūs ir izvedis no šejienes;
tāpēc nekā raudzēta nebūs ēst. **4** Šodien jūs izejat
Abiba mēnesī. **5** Un kad Tas Kungs jūs būs ievedis
Kanaāniešu un Hetiešu un Amoriešu un Hiviešu
un Jebusiešu zemē, ko Viņš jūsu tēviem zvērējis,
tev dot, - zemi, kur piens un medus tek: tad tev ar
tādu kalpošanu būs kalpot šai mēnesī. **6** Septiņas
dienas tev būs ēst neraudzētu maizi, un septītā
dienā lai ir Tā Kunga svētki. **7** Septiņas dienas
būs ēst neraudzētu maizi, un raudzētu maizi lai
neredz pie jums, un raugu lai neredz pie jums
visās jūsu robežās. **8** Un tev būs ziņu dot savam
dēlam tai dienā un sacīt: tas ir tādēļ, ko Tas Kungs
man darījis, kad es izgāju no Ēģiptes zemes. **9**
Un tam būs tev būt par zīmi tavā rokā un par
piemiņas rakstu priekš tavām acīm, tāpēc lai Tā
Kunga bauslība ir tavā mutē; jo ar stipru roku Tas
Kungs tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **10** Tad nu
turi šo iestādījumu īstenā laikā ik gadus. **11** Un
kad Tas Kungs tevi būs ievedis Kanaāniešu zemē,
itin kā Viņš tev un taviem tēviem zvērējis, un tev
to būs devis, **12** Tad tev būs nodot Tam Kungam
visu, kas māti atplēš, arī no taviem lopiem visu
pirmdzimto; kas ir vīrietis, tam būs piederēt Tam
Kungam. **13** Bet visus pirmdzimtos no ēzeļa tev
būs izpirkt ar vienu jēru, un ja tu to neizpirksi,
tad nolauz viņam kaklu; bet ikvienu pirmdzimto
no cilvēkiem starp jūsu bērniem jums būs izpirkt.
14 Un kad tavs dēls šodien vai rītu tev vaicās un
sacīs: kas tas ir? Tad tev būs tam sacīt: Tas Kungs
mūs ar stipru roku ir izvedis no Ēģiptes, no tā
vergu nama. **15** Jo kad Faraons apcietinājās, mūs
atlaist, tad Tas Kungs nokāva visus pirmdzimtos
Ēģiptes zemē, no cilvēku pirmdzimtiem līdz lopu
pirmdzimtiem; tādēļ es Tam Kungam upurēju
visu, kas no vīriešu kārtas māti atplēš, bet visus
savus pirmdzimtos dēlus es izpērku. **16** Un tas būs
par zīmi tavā rokā un par piemiņas rakstu priekš
tavām acīm; jo Tas Kungs mūs ar stipru roku ir
izvedis no Ēģiptes. **17** Un kad Faraons tos ļaudis
bija atlaidis, tad Dievs tos nevadīja pa Fīlistu
zemes ceļu, jebšu tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: lai
tiem ļaudīm nepaliek žēl, kad tie redz karu, un lai
tie atkal negriežās atpakaļ uz Ēģiptes zemi. **18** Bet
Dievs tiem ļaudīm lika griezties pa tuksneša ceļu
uz niedru jūru, un Israēla bērni izgāja apbruņoti
no Ēģiptes zemes. **19** Un Mozus ņēma Jāzepa
kaulus līdz ar sevi; jo tas Israēla bērniem bija
licis zvērēt it stipru zvērestu, sacīdams: Dievs jūs
tiešām piemeklēs; tad vediet manus kaulus līdz
ar sevi no šejienes. **20** Tā tie izgāja no Sukota un
apmetās Etamā, tuksneša galā. **21** Un Tas Kungs
gāja viņiem priekšā, dienu padebeša stabā, ka
Viņš tos pa ceļu vadītu, un nakti uguns stabā, ka
Viņš tiem spīdētu, iet dienu un nakti. **22** Un tas
padebeša stabs nenozuda dienā nedz tas uguns
stabs naktī no ļaužu priekšas.

14 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2**
Runā uz Israēla bērniem, lai tie griežas un
apmet lēģeri pret Pi Hahirotleiju, starp Migdolu
un jūru, šaipus Baāl Cevonas; tai pretī jums būs

lēģeri apmest pie jūras. 3 Tad Faraons sacīs no
Israēla bērniem, tie ir apmaldījušies tai zemē,
tuksnesis tiem ir visapkārt. 4 Un Es apcietināšu
Faraona sirdi, ka tas viņiem dzīsies pakaļ, un Es
pagodināšos pie Faraona un pie visa viņa spēka,
tā ka ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs.
Un tie tā darīja. 5 Kad nu Ēģiptes ķēniņam tapa
sacīts, tos ļaudis bēgam, tad Faraona un viņa
kalpu sirdis pārvērtās pret tiem ļaudīm un tie
sacīja: ko mēs esam darījuši, Israēli atlaizdami,
ka tie mums vairs nekalpo? 6 Un viņš iejūdza
savus ratus un ņēma līdz savus ļaudis. 7 Un viņš
ņēma sešsimt izlasītus ratus un visus Ēģiptes
zemes ratus un virsniekus pār tiem visiem. 8 Un
Tas Kungs apcietināja Faraona, Ēģiptes ķēniņa,
sirdi, ka tas Israēla bērniem dzinās pakaļ; bet
Israēla bērni izgāja caur augstu(stipru) roku. 9
Un ēģiptieši tiem dzinās pakaļ un tos panāca, kur
tie lēģeri bija apmetuši pie jūras, visi Faraona
zirgi, rati un viņa jātnieki un viņa spēks pie Pi
Hahirotleijas pret Baāl Cefonu. 10 Kad nu Faraons
bija tuvu pie tiem, tad Israēla bērni pacēla savas
acis, un redzi, ēģiptieši dzinās viņiem pakaļ; un
Israēla bērni ļoti bijās un brēca uz To Kungu.
11 Un tie sacīja uz Mozu: vai nebija kapenes
Ēģiptes zemē, ka tu mūs esi aizvedis, lai mirstam
tuksnesī? Kāpēc tu mums to esi darījis, ka tu
mūs esi izvedis no Ēģiptes zemes. 12 Vai tā nav
tā valoda, ko mēs Ēģiptes zemē uz tevi runājām
sacīdami: atstājies no mums, un lai kalpojam
ēģiptiešiem; jo tas mums būtu labāki bijis, kalpot
ēģiptiešiem, nekā mirt tuksnesī. 13 Tad Mozus
sacīja uz tiem ļaudīm: nebīstaties, pastāviet un
lūkojiet Tā Kunga pestīšanu, ko Viņš šodien jums
darīs. Jo tos ēģiptiešus, ko jūs šodien redzat, jūs
mūžam vairs neredzēsiet. 14 Tas Kungs karos par
jums, un jūs būsiet mierā. 15 Tad Tas Kungs sacīja
uz Mozu: ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem,
lai dodās ceļā. 16 Un tu pacel savu zizli un izstiep
savu roku pār jūru un pāršķir to, ka Israēla bērni
var iziet cauri caur jūras vidu pa sausumu. 17
Un redzi, Es apcietināšu ēģiptiešu sirdi, ka tie
ies viņiem pakaļ, un Es pagodināšos pie Faraona
un pie visa viņa spēka, pie viņa ratiem un pie
viņa jātniekiem. 18 Un ēģiptiešiem būs atzīt,
ka Es esmu Tas Kungs, kad Es pagodināšos pie
Faraona, pie viņa ratiem un pie viņa jātniekiem.
19 Un tas Dieva eņģelis, kas Israēla lēģerim gāja
papriekš, cēlās un apstājās aiz viņiem, un tas
padebeša stabs cēlās arīdzan no viņu priekšas un
apstājās aiz viņiem. 20 Un tas nāca starp ēģiptiešu
lēģeri un Israēla lēģeri, un tas padebesis bija
(ēģiptiešiem) tumšs un darīja (Israēla bērniem)
nakti gaišu, tā ka cauru nakti tie nevarēja tikt
pie šiem. 21 Kad nu Mozus savu roku izstiepa
pār jūru, tad Tas Kungs tai jūrai lika notecēt
caur stipru austriņu visu nakti, un darīja to jūru
sausu, un tas ūdens pāršķīrās. 22 Un Israēla bērni
iegāja jūras vidū sausām kājām, un tas ūdens
tiem bija par mūri pa labo un kreiso roku. 23 Un
ēģiptieši tiem dzinās pakaļ un iegāja tiem pakaļ,
visi Faraona zirgi, viņa rati un viņa jātnieki jūras
vidū. 24 Un notikās rīta krēslā, tad Tas Kungs
skatījās tai uguns un padebeša stabā uz ēģiptiešu
karaspēku un iztrūcināja ēģiptiešu karaspēku.
25 Un nogrūda tos riteņus no viņu ratiem, ka
tiem grūti nācās tikt projām; tad ēģiptieši sacīja:
lai bēgam no Israēla, jo Tas Kungs karo priekš
viņiem pret ēģiptiešiem. 26 Un Tas Kungs sacīja
uz Mozu: izstiep savu roku pār jūru, ka tas ūdens
sagāžas pār ēģiptiešiem, pār viņu ratiem un pār
viņu jātniekiem. 27 Tad Mozus savu roku izstiepa
pār jūru, un tā jūra atgriezās pašā rīta krēslā
savā straumē, un ēģiptieši bēga viņai pretī, un
Tas Kungs iegāza ēģiptiešus jūras vidū. 28 Un
tas ūdens griezās atpakaļ un apklāja ratus un
jātniekus, visu Faraona spēku, kas viņiem jūrā bija
gājis pakaļ, ka neviens no tiem neatlika. 29 Bet
Israēla bērni gāja sausām kājām caur jūras vidu,
un ūdens tiem bija par mūri pa labo un kreiso
roku. 30 Tā Tas Kungs tanī dienā izglāba Israēli
no ēģiptiešu rokas, un Israēls redzēja ēģiptiešus
nomirušus jūras malā. 31 Israēls redzēja arīdzan
to stipro roku, ko Tas Kungs pie ēģiptiešiem bija
parādījis. Un tie ļaudis bijās To Kungu un ticēja
Tam Kungam un Viņa kalpam Mozum.

15 Tad Mozus un Israēla bērni dziedāja Tam
Kungam šo dziesmu un sacīja: es dziedāšu
Tam Kungam, jo Viņš ir ļoti paaugstinājies: zirgus
un viņu jātniekus Viņš iegāzis jūrā. 2 Tas Kungs
ir mans spēks un mana dziesma, un Viņš man
bijis par pestīšanu: Viņš ir mans stiprais Dievs,
es Viņu pagodināšu; Viņš ir mana tēva Dievs, es
Viņu paaugstināšu. 3 Tas Kungs ir karavīrs, Kungs
ir Viņa vārds. 4 Faraona ratus un viņa spēku Viņš
iemetis jūrā, un viņa izlasītie virsnieki apslīkuši
niedru jūrā. 5 Dziļumi tos apklājuši, tie dibenā
nogrimuši kā akmens. 6 Ak Kungs! Tava labā
roka ir pagodināta caur spēku, Tava labā roka,
ak Kungs, ienaidniekus salauzījusi. 7 Un Savā
lielā augstumā Tu esi nogāzis Savus pretiniekus,
Tu esi izlaidis Savu bardzību, kas tos aprijusi kā
rugājus. 8 Un caur Tavu nāšu pūšanu sacēlās
ūdeņi, strauti sastājās kā kopā, ūdeņi sastinga
jūras vidū. 9 Ienaidnieks sacīja: es dzīšos pakaļ, es
panākšu, es dalīšu laupījumu, mana dvēsele pie

tiem atriebsies. Es izvilkšu savu zobenu, un mana
roka tos izdeldēs. 10 Tu Savu dvašu esi pūtis,
jūra tos apklājusi, tie nogrimuši kā svins varenos
ūdeņos. 11 Ak Kungs! Kas ir tāds kā Tu? Kas ir
tāds kā Tu starp tiem dieviem, pagodināts svētībā,
cienījams ar teikšanām, brīnumu darītājs? 12 Tu
esi izstiepis Savu labo roku, zeme tos aprijusi. 13
Tu caur Savu žēlastību esi vadījis šos ļaudis, ko
Tu atpestījis, Tu tos esi vadījis caur Savu spēku
uz Tavas svētības mājas vietu. 14 Tautas to dzird
un trīc, bailība tos aizņēmusi, kas Fīlistejā mājo.
15 Tad Edoma virsnieki iztrūcinājās, trīcēšana
aizņem Moaba varenos, sirds izkūst visiem, kas
Kanaānā dzīvo. 16 Iztrūcināšana un bailība krīt uz
tiem, caur Tava elkoņa lielumu tie paliek klusu kā
akmens, tiekams Tavi ļaudis pārstaigās cauri, ak
Kungs, tiekams tie ļaudis pārstaigās, ko Tu Sev esi
mantojis. 17 Tu tos vedi un stādi Savas mantības
kalnā, tai vietā, ko Tu, Kungs, esi darījis par Savu
mājas vietu, tai svētā vietā, ko Tavas rokas, ak
Kungs, ir cēlušas. 18 Tas Kungs ir ķēniņš mūžīgi
mūžam. 19 Jo Faraona zirgi ar viņa ratiem un
ar viņa jātniekiem ir nākuši jūrā, un Tas Kungs
jūras ūdenim ir licis pār tiem atpakaļ griezties,
bet Israēla bērni caur jūras vidu izgājuši sausām
kājām. 20 Un Mirjame, tā praviete, Ārona māsa,
ņēma bungas savā rokā, un visas sievas izgāja
viņai pakaļ ar bungām un diešanu. 21 Tad Mirjame
tiem atbildēja: dziedāt Tam Kungam, jo Viņš ir ļoti
paaugstinājies: zirgus un viņu jātniekus Viņš ir
iegāzis jūrā. 22 Pēc tam Mozus Israēlim lika aiziet
no niedru jūras, un tie izgāja līdz Šur tuksnesim
un gāja trīs dienas tuksnesī un neatrada ūdeni. 23
Tad tie nāca uz Māru, bet Māras ūdeni nevarēja
dzert, jo tas bija rūgts, tāpēc viņas vārdu nosauc
Māra (rūgtums). 24 Tad tie ļaudis kurnēja pret
Mozu un sacīja: ko mēs dzersim? 25 Un viņš brēca
uz To Kungu un Tas Kungs viņam rādīja koku, to
viņš ielika tai ūdenī, tad tas ūdens tapa salds. 26
Tur viņš tiem iecēla likumu un tiesu, un tur viņš
tos pārbaudīja un sacīja: ja jūs tikuši(uzmanīgi)
klausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un darīsiet,
kas tiesa ir Viņa acīs, un liksiet vērā Viņa baušļus
un sargāsiet visus Viņa likumus, tad Es uz jums
nelikšu nekādu vājību, ko Es esmu licis uz Ēģipti;
jo Es esmu Tas Kungs tavs ārsts. 27 Tad tie nāca uz
Elim, un tur bija divpadsmit avoti un septiņdesmit
palmas, un tie tur apmeta lēģeri pie ūdens.

16 Un no Elim atkal aizgājuši, visa Israēla bērnu
draudze nāca uz Sina tuksnesi, kas ir starp
Elim un Sinaī, otra mēneša piecpadsmitā dienā
pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes. 2 Un visa
Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un
Āronu tuksnesī. 3 Un Israēla bērni uz tiem sacīja:
kaut mēs caur Tā Kunga roku būtu nomiruši
Ēģiptes zemē, kad sēdējām pie gaļas podiem, un
mums maizes bija papilnam ko ēst; jo jūs mūs esat
izveduši šai tuksnesī, visai šai draudzei likt badu
mirt. 4 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es
jums likšu maizei līt no debesīm un tiem ļaudīm
būs iziet un ikdienas salasīt savu dienas mēru,
lai Es tos pārbaudu, vai tie Manā bauslībā staigā
vai ne? 5 Un notiks sestā dienā, kad sataisīs,
ko sanesuši, tad būs otrutik, cik ikdienas sakrāj.
6 Tad Mozus un Ārons sacīja uz visiem Israēla
bērniem: šovakar jums būs atzīt, ka Tas Kungs
jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes. 7 Un rīt jūs
redzēsiet Tā Kunga godību, tāpēc ka Viņš dzirdējis
jūsu kurnēšanu pret To Kungu: jo kas mēs esam,
ka jūs pret mums kurnat? 8 Un Mozus sacīja:
kad Tas Kungs jums šovakar dos gaļu ēst un rīt
maizes papilnam, tad tas ir tāpēc, ka Tas Kungs
ir dzirdējis jūsu kurnēšanu, ar ko jūs pret Viņu
esat kurnējuši, - jo kas mēs esam? Jūsu kurnēšana
nav pret mums, bet pret To Kungu. 9 Un Mozus
sacīja uz Āronu: saki visai Israēla bērnu draudzei:
nāciet tuvu Tā Kunga priekšā; jo Viņš ir dzirdējis
jūsu kurnēšanu. 10 Un kad Ārons tā runāja uz
Israēla bērnu draudzi, tad tie griezās uz tuksnesi
un redzi, Tā Kunga godība rādījās padebesī. 11
Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 12 Es
esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu. Runā
uz tiem un saki: ap vakara laiku jūs ēdīsiet gaļu
un rītu jūs ar maizi tapsiet paēdināti un jums
būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 13
Un vakarā paipalas uznāca un apklāja lēģeri, un
no rīta rasa bija nokritusi ap lēģeri. 14 Kad nu
rasa bija nozudusi, redzi, tad bija pa tuksnesi tāds
apaļš un plāns, plāns kā sarma pa zemi. 15 Kad
Israēla bērni to redzēja, tad tie sacīja cits uz citu:
kas tas ir? Jo tie nezināja, kas tas bija. Tad Mozus
uz tiem sacīja: šī ir tā maize, ko Tas Kungs jums
devis ēst. 16 Tas ir, ko Tas Kungs pavēlējis: salasiet
no tās ikviens, cik tas var apēst, vienu gomeru
priekš ikvienas galvas, pēc jūsu skaita; ikvienam
būs ņemt priekš tiem, kas ir viņa dzīvoklī. 17
Un Israēla bērni darīja tā un salasīja cits daudz,
cits maz. 18 Bet kad tie ar gomeru mēroja, tad
nebija pāri tam, kas daudz bija lasījis, un netrūka
nekā tam, kas maz bija lasījis; ikviens bija lasījis,
cik tas varēja apēst. 19 Un Mozus uz tiem sacīja:
lai neviens no tā neko neatlicina līdz rītam. 20
Bet tie Mozum neklausīja un kādi vīri atlicināja
no tā līdz rītam; tad tur ieradās tārpi, un tas
smirdēja. Tad Mozus par tiem apskaitās. 21 Tie

nu to salasīja ik rītu, ikviens, cik tas varēja apēst;
jo kad saule iekarsa, tad tas izkusa. 22 Un sestā
dienā tie salasīja otrutik maizes, divus gomerus
priekš ikkatra, un visi draudzes virsnieki nāca
un to pasacīja Mozum. 23 Un viņš tiem sacīja:
Tas ir, ko Tas Kungs ir runājis; rīt ir Tā Kunga
dusēšana, Tā Kunga svēta dusēšanas diena; ko
jūs gribat cept, to cepiet, un ko gribat vārīt, to
vāriet, un visu, kas atliek, to glabājiet un taupat
līdz rītam. 24 Un tie to glabāja līdz rītam, kā
Mozus bija pavēlējis, un tas nesmirdēja, un tārpi
tur nemetās. 25 Tad Mozus sacīja: ēdiet to šodien,
jo šodien ir Tā Kunga dusēšanas diena, šodien
jūs laukā nekā neatradīsiet. 26 Sešas dienas jums
to būs lasīt, bet tā septītā diena ir tā dusēšanas
diena, tanī tas nebūs. 27 Taču tai septītā dienā
kādi no tiem ļaudīm izgāja lasīt, un neatrada
nekā. 28 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: cik ilgi
jūs liedzaties turēt Manus baušļus un Manus
likumus? 29 Redziet, tādēļ ka Tas Kungs jums
to dusēšanas dienu devis, tāpēc Viņš jums sestā
dienā dod divēju dienu maizi; lai ikviens savā
vietā paliek un lai septītā dienā neviens neiziet no
savas vietas. 30 Tā tie ļaudis dusēja septītā dienā.
31 Un Israēla nams viņa vārdu sauca mannu, un
tas bija tā kā koriandra sēkla balts, un viņa garša
bija tā kā karašas ar medu. 32 Un Mozus sacīja:
Tas ir, ko Tas Kungs ir pavēlējis: piepildiet vienu
gomeru ar to, saglabājiet saviem bērnu bērniem,
ka tie var redzēt to maizi, ko Es jums esmu devis
ēst tuksnesī, kad Es jūs izvedu no Ēģiptes zemes.
33 Un Mozus sacīja uz Āronu: ņem vienu kausu
un ieliec tajā vienu pilnu gomeru mannas, un
noliec to priekš Tā Kunga vaiga, glabāt priekš
bērnu bērniem. 34 Itin kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis, tā Ārons to nolika glabāt klāt pie
tās liecības. 35 Un Israēla bērni ēda to mannu
četrdesmit gadus, kamēr tie nāca apdzīvotā zemē;
tie ēda to mannu, tiekams tie nāca līdz Kanaāna
zemes robežām. 36 Bet gomers ir desmitā tiesa no
ēfas.

17 Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja pa
saviem gājumiem no Sina tuksneša uz Tā
Kunga pavēli un apmeta lēģeri iekš Refidim, un
tur nebija ūdens, tiem ļaudīm ko dzert. 2 Tad tie
ļaudis bārās ar Mozu un sacīja: dod mums ūdeni,
ka dzeram. Tad Mozus uz tiem sacīja: ko jūs ar
mani baraties? Kāpēc jūs To Kungu kārdinājat?
3 Kad nu tiem ļaudīm tur pēc ūdens slāpa, tad
viņi kurnēja pret Mozu un sacīja: kāpēc tu mūs
esi izvedis no Ēģiptes, lai mirstam aiz slāpēm,
mēs un mūsu bērni un mūsu lopi? 4 Un Mozus
brēca uz To Kungu un sacīja: ko lai es daru ar
šiem ļaudīm? Daudz netrūkst, tad tie mani ar
akmeņiem nomētās. 5 Tad Tas Kungs sacīja uz
Mozu: ej tiem ļaudīm priekšā un ņem līdz Israēla
vecajus un ņem savā rokā to zizli, ar ko tu to
upi esi sitis un noej. 6 Redzi, Es tur stāvēšu tavā
priekšā uz klints pie Horeba, un tev būs uz to klinti
sist, tad ūdens no tā iztecēs, tiem ļaudīm ko dzert.
Un Mozus tā darīja priekš Israēla vecaju acīm.
7 Un tās vietas vārdu nosauca Masu un Meribu
(kārdināšana un strīdus), Israēla bērnu strīdus
dēļ, un tāpēc ka tie To Kungu bija kārdinājuši
sacīdami: vai Tas Kungs ir mūsu vidū vai nav? 8
Un Amaleks nāca un kāvās ar Israēli iekš Refidim.
9 Tad Mozus sacīja uz Jozua: izlasi mums vīrus
un izej un kaujies pret Amaleku; rīt es stāvēšu
pakalna galā, un Dieva zizlis būs manā rokā. 10
Tad Jozuas darīja kā Mozus tam bija sacījis, un
kāvās pret Amaleku; un Mozus un Ārons un Hurs
kāpa tai pakalna galā. 11 Un kamēr Mozus turēja
savas rokas pacēlis, Israēls uzvarēja, un kad viņš
savu roku nolaida, tad Amaleks uzvarēja. 12 Bet
Mozus rokas palika smagas; tad tie ņēma akmeni
un lika to viņam apakšā, ka viņš uz tā sēdēja, un
Ārons un Hurs turēja viņa rokas, viens vienā, otrs
otrā pusē; tā viņa rokas palika stingras, kamēr
saule nogāja. 13 Un Jozuas Amaleku un viņa ļaudis
izdeldēja caur zobena asmeni. 14 Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: raksti to par piemiņu grāmatā, un
pavēli to Jozuam ausīs; jo Es izdeldēšu Amaleka
piemiņu apakš debess. 15 Un Mozus uztaisīja
altāri un nosauca viņa vārdu: Tas Kungs mans
karogs, 16 Un sacīja: roka pacelta pret Tā Kunga
goda krēslu! Tam Kungam būs karš pret Amaleku
uz bērnu bērniem!

18 Kad nu Jetrus, tas Midijanas priesteris, Mozus
tēvocis, dzirdēja visu, ko Dievs bija darījis
Mozum un Israēlim, Saviem ļaudīm, ka Tas Kungs
Israēli bija izvedis no Ēģiptes zemes, 2 Tad Jetrus,
Mozus tēvocis, ņēma Ciporu, Mozus sievu, ko šis
bija atpakaļ sūtījis, un viņa divus dēlus. 3 Tam
vienam vārds bija Geršons, jo viņš sacīja: es esmu
svešinieks bijis svešā zemē. 4 Un tam otram vārds
Eliēzers, jo (viņš sacīja) mana tēva Dievs man bijis
par palīgu un mani ir izrāvis no Faraona zobena. 5
Kad nu Jetrus, Mozus tēvocis, un viņa dēli un viņa
sieva nāca pie Mozus tuksnesī, kur viņš lēģeri
bija apmetis, pie Tā Dieva kalna, tad viņš lika
Mozum sacīt: 6 Es, Jetrus, tavs tēvocis, nāku pie
tevis un tava sieva un viņas divi dēli līdz ar viņu.
7 Tad Mozus izgāja ārā savam tēvocim pretī un
klanījās un viņu skūpstīja, un tie apsveicinājās
viens otru un gāja teltī. 8 Un Mozus stāstīja

savam tēvocim visu, ko Tas Kungs Israēla dēļ bija
darījis Faraonam un ēģiptiešiem, visu grūtumu,
kas tiem ceļā bija noticis, un kā Tas Kungs tos
bija izglābis. 9 Un Jetrus priecājās par visu to
labumu, ko Tas Kungs Israēlim bija darījis, ka
viņš tos izglābis no ēģiptiešu rokas. 10 Un Jetrus
sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, kas jūs izglābis no
ēģiptiešu rokas un no Faraona rokas, kas tos ļaudis
izpestījis no ēģiptiešu rokas. 11 Nu es atzīstu, ka
Tas Kungs lielāks nekā visi dievi, jo tāds Viņš
parādījies, kad ēģiptieši pret viņiem bija lieli.
12 Tad Jetrus, Mozus tēvocis, ņēma dedzināmos
upurus un kaujamus upurus priekš Dieva, un
Ārons un visi Israēla vecaji nāca ēst maizi ar
Mozus tēvoci Dieva priekšā. 13 Un otrā dienā
Mozus apsēdās, tos ļaudis tiesāt, un tie ļaudis
stāvēja Mozus priekšā no rīta līdz vakaram. 14
Kad nu Mozus tēvocis visu redzēja, ko viņš tiem
ļaudīm darīja, tad tas sacīja: kas tas ir, ko tu ar
tiem ļaudīm dari? Kāpēc tu viens pats sēdi, un
visi ļaudis stāv tavā priekšā no rīta līdz vakaram?
15 Tad Mozus sacīja uz savu tēvoci: tāpēc ka tie
ļaudis pie manis nāk Dievu vaicāt. 16 Kad tiem
ir kāda lieta, tad tie nāk pie manis, un es tiesāju
starp vienu un otru un daru tiem zināmus Dieva
likumus un viņa bauslību. 17 Tad Mozus tēvocis
uz viņu sacīja: tā nav labi, kā tu dari. 18 Tu gurtin
pagursi, gan tu, gan šie ļaudis, kas pie tevis; jo tas
tev ir par grūtu, tu viens pats to nespēji izdarīt.
19 Nu klausi manu balsi, - es tev došu padomu, tad
Dievs būs ar tevi. Stāvi tu par tiem ļaudīm Dieva
priekšā un nes tās lietas Dieva priekšā, 20 Un māci
tiem likumus un baušļus, un dari tiem zināmu
to ceļu, kur tiem jāiet, un to darbu, kas tiem
jādara. 21 Bet lūko starp visiem tiem ļaudīm pēc
krietniem un dievbijīgiem vīriem, pēc taisniem
vīriem, kas negausību ienīst, un iecel no šiem
pār viņiem virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus
pār simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un
virsniekus pār desmitiem, 22 Un lai tie tos ļaudis
tiesā jebkurā laikā; bet tā, ka tie tev nes priekšā
visas lielās lietas un visas mazās lietas paši tiesā;
atvieglini tā savu nastu, un lai tie tev palīdz nest.
23 Ja tu tā darīsi, un Dievs tev to pavēlēs, tad
tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis nāks
savā vietā ar mieru. 24 Un Mozus klausīja sava
tēvoča balsij un darīja visu, ko tas bija sacījis.
25 Un Mozus izraudzīja krietnus vīrus no visa
Israēla un tos iecēla par virsniekiem pār tiem
ļaudīm, virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus
pār simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un
virsniekus pār desmitiem, 26 Ka tie tos ļaudis
jebkurā laikā tiesātu un grūtās lietas nestu Mozus
priekšā, bet visas mazās lietas paši tiesātu. 27 Tad
Mozus atlaida savu tēvoci, un tas gāja atkal uz
savu zemi.

19 Trešā mēnesī pēc Israēla bērnu iziešanas no
Ēģiptes zemes, tanī laikā tie nonāca Sinaī
tuksnesī. 2 Jo tie izgāja no Refidim un nonāca
Sinaī tuksnesī un apmeta lēģeri tuksnesī; tur
Israēls apmeta lēģeri pret to kalnu. 3 Un Mozus
uzkāpa pie Dieva, un Tas Kungs sauca uz viņu
no tā kalna un sacīja: tā tev būs sacīt uz Jēkaba
namu un pasludināt Israēla bērniem: 4 Jūs esat
redzējuši, ko Es ēģiptiešiem esmu darījis, ka Es
jūs nesu uz ērgļu spārniem un jūs pie Sevis vedu.
5 Un nu, ja jūs klausīsiet Manu balsi un turēsiet
Manu derību, tad jūs no visām tautām būsiet
Mans īpašums, jo Man pieder visa pasaule. 6 Un
jūs Man būsiet priesteru ķēniņa valstība un svēta
tauta. Šie ir tie vārdi, ko tev būs runāt uz Israēla
bērniem. 7 Un Mozus nāca un sasauca ļaužu
vecajus un lika viņiem priekšā visus šos vārdus, ko
Tas Kungs viņam bija pavēlējis. 8 Tad visi ļaudis
kopā atbildēja un sacīja: visu, ko Tas Kungs ir
runājis, to mēs darīsim. Un Mozus nesa to ļaužu
vārdus atkal pie Tā Kunga. 9 Tad Tas Kungs sacīja
uz Mozu: redzi, Es nākšu pie tevis biezā padebesī,
ka tie ļaudis dzird, Mani ar tevi runājam, un ka tie
arī tev tic mūžam. Un Mozus teica Tam Kungam
to ļaužu vārdus. 10 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:
ej pie tiem ļaudīm un svētī tos šodien un rītu, un
lai tie mazgā savas drēbes. 11 Un lai tie ir gatavi uz
trešo dienu; jo trešā dienā Tas Kungs nolaidīsies
priekš visu ļaužu acīm uz Sinaī kalnu. 12 Un tev
būs taisīt sētu ap tiem ļaudīm un sacīt: sargājaties,
ka nekāpjat uz to kalnu un neaizskarat viņa galu;
ikviens, kas to kalnu aizskars, tas mirdams mirs.
13 Nevienai rokai to nebūs aizskart, bet tam tik
tiešām ar akmeņiem būs tapt nomētātam vai
nošautam; vai tas ir lops, vai cilvēks, tam nebūs
dzīvot. Kad taure atskanēs, tad tiem būs kāpt uz
to kalnu. 14 Tad Mozus nonāca no tā kalna pie
tiem ļaudīm. Un viņš svētīja tos ļaudis, un tie
mazgāja savas drēbes. 15 Un viņš sacīja uz tiem
ļaudīm: esiet gatavi uz trešo dienu, neaiztiekat
sievas. 16 Un notika trešā dienā, kad gaisma ausa,
tad bija pērkoni un zibeņi un biezs padebesis
virs tā kalna un varen stipras bazūnes skaņa,
tā ka visi ļaudis iztrūcinājās, kas bija lēģerī. 17
Un Mozus tos ļaudis izveda no lēģera Dievam
pretī, un tie nostājās apakšā pie tā kalna. 18 Un
Sinaī kalns kūpeja, tāpēc ka Tas Kungs nonāca
ar uguni, un viņa dūmi cēlās tā kā krāsns dūmi,
un viss kalns trīcēja ļoti. 19 Un bazūnes skaņa

palika jo stipra, un Mozus runāja, un Dievs tam
atbildēja caur vienu balsi. 20 Kad nu Tas Kungs
bija nonācis uz Sinaī kalnu, uz kalna galu, tad Tas
Kungs sauca Mozu uz kalna galu, un Mozus kāpa
augšām. 21 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: nokāp
un piekodini tiem ļaudīm, lai tie cauri nelaužas
redzēt To Kungu, ka daudzi no tiem nekrīt. 22
Un tiem priesteriem, kas nāk pie Tā Kunga, būs
svētīties, ka Tas Kungs tos nesatriec. 23 Tad Mozus
sacīja uz To Kungu: tie ļaudis nevar kāpt uz Sinaī
kalnu, jo Tu mums esi piekodinājis sacīdams: dari
sētu ap to kalnu un svētī to. 24 Tad Tas Kungs uz
to sacīja: ej, kāp zemē. Tad tev un Āronam līdz
ar tevi būs kāpt augšām, bet tiem priesteriem
un tiem ļaudīm nebūs cauri lauzties uzkāpt pie
Tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec. 25 Tad Mozus
nokāpa pie tiem ļaudīm un tiem to sacīja.

20 Tad Dievs runāja visus šos vārdus un sacīja:
2 Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi
izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. 3
Tev nebūs citus Dievus turēt priekš Manis. 4 Tev
nebūs sev darīt nekādu tēlu nedz līdzību, ne no tā,
kas augšā debesīs, ne no tā, kas apakšā virs zemes,
nedz no tā, kas ūdenī apakš zemes. 5 Tev nebūs
priekš tiem zemē mesties nedz tiem kalpot; jo Es
Tas Kungs, tavs Dievs, esmu stiprs un dusmīgs
Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus pie bērniem līdz
trešam un ceturtam augumam pie tiem, kas Mani
ienīst, 6 Un dara žēlastību tūkstošiem, kas Mani
mīļo un Manus baušļus tur. 7 Tev nebūs Tā Kunga,
sava Dieva, vārdu nelietīgi velti valkāt, jo Tas
Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa vārdu
nelietīgi velti valkā. 8 Piemini to svēto dienu,
ka tu to svētī. 9 Sešas dienas tev būs strādāt un
visu savu darbu darīt. 10 Bet tā septītā diena ir
Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev
nebūs nekādu darbu darīt, ne tev pašam, ne tavam
dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai
kalponei, ne tavam lopam, ne tavam svešiniekam,
kas tavos vārtos. 11 Jo sešās dienās Tas Kungs
ir darījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur
iekšā, un septītā dienā dusējis, tādēļ Tas Kungs
to dusēšanas dienu ir svētījis un to iesvētījis. 12
Godā savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvo tai
zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. 13 Tev
nebūs nokaut. 14 Tev nebūs laulību pārkāpt. 15
Tev nebūs zagt. 16 Tev nebūs nepatiesu liecību dot
pret savu tuvāko. 17 Tev nebūs iekārot sava tuvākā
namu. Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu, nedz
viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi,
nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas tavam tuvākam
pieder. 18 Un visi ļaudis redzēja tos pērkonus
un zibeņus un to bazūnes skaņu un to kalnu
kūpam. Kad tie ļaudis to redzēja, tad tie bēga un
stāvēja no tālienes. 19 Un sacīja uz Mozu: runā
tu ar mums, un mēs klausīsimies, bet lai Dievs
ar mums nerunā, ka nemirstam. 20 Tad Mozus
sacīja uz tiem ļaudīm: nebīstaties, jo Dievs ir nācis
jūs pārbaudīt, un lai Viņa bijāšana ir priekš jūsu
acīm, ka jūs negrēkojat. 21 Un tie ļaudis stāvēja
no tālienes, bet Mozus gāja tai tumšumā, kur
Dievs bija. 22 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: tā
tev būs sacīt Israēla bērniem: jūs esat redzējuši,
ka Es ar jums esmu runājis no debesīm. 23 Jums
nebūs neko celt Man līdzās; jums nebūs sev taisīt
sudraba nedz zelta dievus. 24 Cel Man altāri no
zemes un upurē uz tā savus dedzināmos upurus
un savus pateicības upurus, savas avis un savus
vēršus. Ikkurā vietā, kur Es likšu pieminēt Savu
vārdu, tur Es pie tevis nākšu un tevi svētīšu. 25
Bet ja tu Man gribi celt akmeņu altāri, tad tev to
nebūs taisīt no cirstiem akmeņiem; ja tu ar dzelzi
pie tā strādāsi, tad tu to apgānīsi. 26 Tev arī nebūs
kāpt pa trepēm uz Manu altāri, ka pie viņa tavs
plikums netop atsegts.

21 Šīs nu ir tās tiesas, ko tev viņiem būs likt
priekšā. 2 Ja tu pirksi Ebreju kalpu, tad tam
būs sešus gadus kalpot, bet septītā tam par velti
būs iziet svabadam. 3 Ja tas viens pats ir nācis,
tad tam būs vienam pašam iziet, ja viņš bijis
laulāts vīrs, tad viņa sievai būs iziet līdz ar viņu.
4 Ja viņa kungs viņam sievu devis, un tā viņam
dzemdējusi dēlus vai meitas, tad tai sievai un
viņas bērniem būs palikt kungam, un viņam būs
iziet vienam pašam. 5 Bet ja tas kalps pats sacīs:
es mīlēju savu kungu, savu sievu un savus bērnus,
es negribu svabads iziet, 6 Tad lai viņa kungs to
ved Dieva priekšā, un tad lai to ved pie durvīm vai
pie stenderes, un lai viņa kungs tam ausi izdur ar
īlenu, un lai tas viņam kalpo mūžam. 7 Un kad
kas savu meitu pārdevis par kalponi, tad tai nebūs
iziet, kā tie kalpi iziet. 8 Ja viņa savam kungam
nepatīk, ka viņš to neņem par sievu, tad viņam
būs ļaut, lai to izpērk; viņš viltīgi ar to darīdams
to nevar pārdot svešai tautai. 9 Bet ja viņš to
savam dēlam dod par sievu, tad lai viņai ir meitas
tiesa. 10 Ja viņš tam citu ved, tad lai viņai nekā
neatrauj no viņas barības, no viņas apsega un
piedzīvošanas. 11 Un ja viņš šās trīs lietas nedarīs,
tad viņai būs velti(brīvai) iziet bez naudas. 12 Kas
cilvēku sit, ka tas mirst, tam būs tapt nokautam.
13 Bet kad viņš ar viltu uz to nav glūnējis, bet
Dievs ļāvis caur viņa roku tā notikt, tad es tev
nosacīšu kādu vietu, kurp tam būs bēgt. 14 Bet ja
kas blēdīgi darījis pret savu tuvāko, viņu viltīgi

nokaudams, tad arī no mana altāra tev to būs
ņemt, ka tas tiek nokauts. 15 Ja kas savu tēvu vai
savu māti sit, tam būs tapt nokautam. 16 Ja kas
cilvēku zog un viņu pārdod, un tas pie viņa top
atrasts, tam būs tapt nokautam. 17 Arī kas savu
tēvu vai savu māti lād, tam būs tapt nokautam. 18
Un ja vīri baras, un viens otru sit ar akmeni vai ar
dūri, ka tas nemirst, bet tam uz gultas jāguļ; 19 Ja
tas atkal uzceļas un iet ārā ar savu spieķi, tad tam,
kas viņu sita, būs būt nenoziedzīgam; viņam tikai
būs maksāt, ko tas ir aizkavējis un būs to it labi
likt dziedināt. 20 Un ja kas savu kalpu vai kalponi
ar koku sit, ka tas apakš viņa rokas mirst, pie tā to
it tiešām būs atriebt. 21 Bet ja viņš vienu vai divas
dienas paliek pie dzīvības, tad to nebūs atriebt,
jo tas ir ar viņa naudu pirkts. 22 Un kad vīri
baras un sit grūtu sievu, ka viņas auglis noiet, bet
tomēr viņai pašai nekāda vaina nenotiek, tad to ar
naudu būs sodīt, cik tās sievas vīrs viņam noprasa
un tam to būs dot pēc soģu sprieduma. 23 Bet ja
tai kāda nelaime būs, tad tam būs dot dvēseli pret
dvēseli, 24 Aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret
roku, 25 Kāju pret kāju, degunu pret degunu, vāti
pret vāti, trumu(rētu) pret trumu. 26 Un ja kas
savu kalpu vai savu kalponi acī sit un to samaitā,
tam būs viņu svabadu atlaist tās acs labad. 27
Un ja viņš sava kalpa vai savas kalpones zobu
izsit, tad tam viņu būs atlaist tā zoba labad. 28
Un ja kāds vērsis vai vīru vai sievu sabada, ka
mirst, tad to vērsi akmeņiem būs nomētāt un
viņa gaļu nebūs ēst, bet tā vērša kungam būs būt
nenoziedzīgam. 29 Bet ja tas vērsis jau papriekš
bijis badīgs, un tas viņa kungam ir teikts, un viņš
to nav sargājis, un tas nobada vai vīru vai sievu,
tad tam vērsim akmeņiem būs tapt nomētātam
un viņa kungam arīdzan būs tapt nokautam. 30
Ja viņam top nospriesta izpirkšana, tad tam par
savas dvēseles izglābšanu būs dot visu, kas viņam
top nospriests. 31 Ja tas (vērsis) dēlu vai meitu
ir badījis, tad tam būs darīt pēc šīs tiesas. 32 Ja
tas vērsis kalpu vai kalponi bada, tad lai viņa
kungs dod trīsdesmit sudraba sēķeļus, un to vērsi
akmeņiem lai nomētā. 33 Un ja kas aku attaisa,
vai ja kas aku rok un neapsedz, un tur kāds vērsis
vai ēzelis krīt iekšā, 34 Tad lai tās akas kungs
to maksā, lai atdod (tā lopa) kungam to naudu,
bet to maitu lai patur. 35 Un ja kaut kāda vērsis
bada sava tuvākā vērsi, ka tas mirst, tad to dzīvo
vērsi būs pārdot un to naudu dalīt, un to maitu
būs arī dalīt. 36 Bet ja tas bijis zināms, ka tas
vērsis papriekš bijis badīgs, un viņa kungs to nav
sargājis, tad lai vērsi pret vērsi atdod, bet to maitu
lai patur.

22 Ja kas vērsi vai avi zog un to nokauj vai
pārdod, tam būs atdot piecus vēršus par
vienu vērsi un četras avis par vienu avi. 2 Ja
zaglis kur top atrasts ielauzies, un top sists, ka
mirst, tad viņa asinis nebūs atriebt. 3 Ja saule pār
to zagli ir uzlēkusi, tad viņa asinis būs atriebt.
Zaglis lai atdod. Ja tam nav, tad tam būs tapt
pārdotam savas zādzības dēļ. 4 Ja zagtais lops
viņa rokā top atrasts dzīvs, lai tas ir vērsis vai
ēzelis vai avs, tad tam to būs atdot divkārtīgi. 5 Ja
kas kādu tīrumu vai vīna dārzu nogana un tur
palaiž savu lopu, ka ēd cita tīrumā, tam par to būs
atdot to labāko no sava tīruma un to labāko no
sava vīna dārza. 6 Kad uguns izceļas un aizņem
ērkšķus, ka labības guba vai druva vai tīrums
sadeg, tad tam, kas to uguni iededzinājis, būs
pilnīgi atdot. 7 Ja kas savam tuvākam dod glabāt
naudu vai lietas, un tās top izzagtas no tā vīra
nama, - ja tas zaglis top atrasts, tam divkārtīgi
to būs atdot. 8 Ja tas zaglis netop atrasts, tad
to nama kungu būs vest Dieva priekšā, vai tas
pats nav licis savu roku pie sava tuvākā mantas.
9 Ikviena sūdzības lieta par vērsi, par ēzeli, par
avi, par drēbēm, par ikvienu pazudušu lietu,
ko kurš saka savu esam, lai nāk Dieva priekšā;
kuru nu Dievs notiesā, tam divkārtīgi būs atdot
savam tuvākam. 10 Ja kas savam tuvākam dod
glabāt ēzeli vai vērsi vai avi vai citu kādu lopu,
un tas nosprāgst vai top ievainots vai nodzīts, ka
neviens to neredz, 11 Tad pie Tā Kunga jānozvēras
abu starpā, vai tas savu roku pats nav licis pie
sava tuvākā mantas, un (tā lopa) kungam būs to
pieņemt un tam (glabātajam) to nebūs atmaksāt.
12 Bet ja tas (lops) tam (glabātajam) zagšus top
nozagts, tad lai tā (lopa) kungam to atmaksā.
13 Ja ir saplosīts, tad būs dot liecību par to, un
tad to saplosīto nebūs maksāt. 14 Un ja kas no
sava tuvākā (lopu) aizņēmās un šis top ievainots
vai nosprāgst viņa kungam klātu neesot, tad to
būs atmaksāt. 15 Ja viņa kungs bijis klātu, tad
nebūs atmaksāt; ja tas (lops) par naudu ņemts,
tad tas caur to maksu ir aizmaksāts. 16 Ja kas
meitu pieviļ, kas vēl nav saderēta, un pie tās guļ,
tad lai viņai to kroņa naudu dod un lai viņu ņem
par sievu. 17 Bet ja viņas tēvs liedzās viņam to
dot, tad lai to naudu dod, cik tai meitai kroņa
naudas pienākas. 18 Burvi tev nebūs pamest
dzīvu. 19 Visiem, kas ar kādu lopu jaucās, būs tapt
nokautiem. 20 Kas upurē svešiem dieviem, un
ne Tam Kungam vien, tam būs būt nolādētam.
21 Tev arī nevienu svešinieku nebūs ne dragāt,
ne spaidīt, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes
zemē. 22 Tev nevienu atraitni un nevienu bāriņu

nebūs apbēdināt. 23 Ja tu kaut kā to apbēdināsi,
un tā brēkdama uz Mani brēks, tad Es klausīt
paklausīšu viņas brēkšanu. 24 Un Mana bardzība
iedegsies, un Es jūs nokaušu ar zobenu, un jūsu
sievām būs tapt par atraitnēm un jūsu bērniem
par bāriņiem. 25 Ja tu Maniem ļaudīm, kas ir pie
tevis par nabagiem, naudu aizdod, tad neesi pret
tiem, kā kāds pagaidu plēsējs; tev par to nebūs
augļus dzīt. 26 Ja tu sava tuvākā drēbes ķīlā ņem,
tad tev tās viņam būs atdot, pirms saule noiet; 27
Jo tās ir viņa vienīgais apsegs, tās ir tās drēbes
pār viņa miesām, iekš kā viņš būtu gulējis; bet
kad tas uz Mani brēks, tad Es to klausīšu, jo Es
esmu žēlīgs. 28 Dievu tev nebūs zaimot, un savu
ļaužu virsnieku tev nebūs lādēt. 29 Savus pirmajus
augļus no labības un vīna tev nebūs aizturēt, to
pirmdzimušo no saviem dēliem tev Man būs dot.
30 Tāpat tev būs darīt ar savu vērsi un ar savām
avīm; septiņas dienas tiem būs būt pie savas mātes
un astotā dienā tev tos Man būs atdot. 31 Jums
būs svētiem ļaudīm būt Manā priekšā; tāpēc jums
nebūs ēst tādas miesas gaļu, kas laukā ir saplosīta;
jums to būs mest suņiem priekšā.

23 Tev nebūs nepatiesu slavu izpaust; un
nebiedrojies ar bezdievīgo, palikdams par
viltīgu liecinieku. 2 Tev nebūs turēties pie lielā
pulka, ļaunu darīt, un ķildās neliecini lielajam
pulkam pa prātam, tiesu pārgrozot. 3 Arī nabagu
tev nebūs aizstāvēt, kad tam netaisnas ķildas. 4
Kad tu sava ienaidnieka vērsi vai ēzeli sastopi
maldamies, tad tev tūdaļ viņam to būs vest
atpakaļ. 5 Ja tu sava naidnieka ēzeli redzi apakš
nastas guļam, tad nepamet viņu tādu, bet palīdzi
atraisīt. 6 Tev nebūs pārgrozīt sava nabaga tiesu,
kad tam jātiesājas. 7 Atraujies no nepatiesas
liecības; nenoziedzīgo un taisno tev nebūs nokaut,
jo es netaisnošu bezdievīgo. 8 Tev nebūs dāvanas
ņemt, jo dāvanas apstulbo acis un pārgroza taisnu
ļaužu lietas. 9 Tev arī nebūs svešinieku nospaidīt,
jo jūs zināt, kā svešiniekam ap sirdi, tāpēc ka
jūs arī esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē. 10
Sešus gadus tev būs apsēt savu zemi un sakrāt
viņas augļus. 11 Bet septītā tev to būs pamest
un atstāt, ka tavu ļaužu nabagi var ēst, un zvēri
atlikumu var ēst; tāpat tev būs darīt ar savu vīna
dārzu un ar savu eļļas koku. 12 Sešas dienas tev
būs darīt savu darbu, bet septītā dienā tev būs
dusēt, lai tavs vērsis un tavs ēzelis dus un tavas
kalpones dēls un tavs svešinieks atspirgst. 13
Visu, ko Es jums esmu sacījis, jums būs turēt, un
citu dievu vārdu nepieminēt; to no jūsu mutes
nebūs dzirdēt. 14 Trīs reiz' gadskārtā tev Man
būs svētkus turēt. 15 Neraudzētās maizes svētkus
tev būs turēt un septiņas dienas ēst neraudzētu
maizi, tā kā Es tev esmu pavēlējis, noliktā laikā,
Abiba mēnesī, jo tanī tu esi izgājis no Ēģiptes
zemes; bet nenāciet tukši Mana vaiga priekšā. 16
Un pļaušanas svētkus, par sava darba pirmajiem
augļiem, ko tu uz tīrumu esi sējis, un savākšanas
svētkus ap gada galu, kad tu esi savācis sava darba
augļus no tīruma. 17 Trīs reiz' gadskārtā visiem
vīriešiem būs rādīties Tā Kunga vaiga priekšā.
18 Tev nebūs Mana upura asinis upurēt kopā ar
raudzētu maizi, un tie tauki no Maniem svētkiem
lai nepaliek pa nakti līdz rītam. 19 Pirmajus no
tavas zemes pirmiem augļiem tev būs nest Tā
Kunga, sava Dieva, namā. Tev āzīti nebūs vārīt viņa
mātes pienā. 20 Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā,
tevi sargāt uz šī ceļa un tevi novest tai vietā,
ko Es esmu sataisījis. 21 Sargies priekš viņa un
klausi viņa balsij un neapkaitini viņu, jo viņš jūsu
pārkāpšanas nepiedos, jo Mans Vārds ir iekš viņa.
22 Bet ja tu viņa balsij klausīdams klausīsi un darīsi
visu, ko Es runāšu, tad Es būšu tavu ienaidnieku
ienaidnieks un tavu pretinieku pretinieks. 23
Jo mans eņģelis ies tavā priekšā un tevi ievedīs
pie Amoriešiem un Hetiešiem un Fereziešiem
un Kanaāniešiem, Hiviešiem un Jebusiešiem, un
Es viņus izdeldēšu. 24 Tev nebūs mesties zemē
priekš viņu elku dieviem, nedz viņiem kalpot,
tev arī nebūs darīt pēc viņu darbiem, bet postīt
un sadauzīt viņu uzceltos dievekļus. 25 Un jums
būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad viņš
svētīs tavu maizi un tavu ūdeni, un Es noņemšu
visu vājību no tava vidus. 26 Nevienas(sievas)
nebūs, kas nelaikā izmet dzimumu, nedz kādas
neauglīgas tavā zemē; Es piepildīšu tava mūža
dienas. 27 Es sūtīšu Savas briesmas tavā priekšā,
Es izbiedēšu visus tos ļaudis, pie kuriem tu nāksi,
un darīšu, ka visiem taviem ienaidniekiem būs
bēgt tavā priekšā. 28 Un Es sūtīšu dundurus
tavā priekšā, tie izdzīs tavā priekšā Hiviešus,
Kanaāniešus un Hetiešus. 29 Es tos neizdzīšu vienā
gadā no tavas priekšas, ka zeme netop postā, un
zemes zvēri pār tevi nevairojās. 30 Es pamazām
tos izdzīšu tavā priekšā, tiekams tu pieaugsi un to
zemi varēsi turēt. 31 Un Es likšu tavas robežas no
niedru jūras līdz Fīlistu jūrai, un no tuksneša līdz
tai upei(Eifratas), jo Es tās zemes iedzīvotājus došu
jūsu rokās, ka jūs tos izdzenat savā priekšā. 32
Jums nebūs ne kādu derību derēt nedz ar viņiem,
nedz ar viņu dieviem. 33 Tiem nebūs dzīvot tavā
zemē, lai tie tevi neapgrēcina pret Mani, jo tas
tev paliks par slazda valgu, ja tu kalposi viņu
dieviem.

24 Un tad Viņš sacīja uz Mozu: uzkāp pie Tā
Kunga, tu un Ārons, Nadabs un Abijus un
tie septiņdesmit Israēla vecaji, un pielūdziet no
tālienes. **2** Un lai Mozus viens pats nāk pie Tā
Kunga, bet viņi lai nenāk, un tie ļaudis lai neuzkāpj
līdz ar viņu. **3** Un kad nu Mozus nāca un tiem
ļaudīm teica visus Tā Kunga vārdus un visas tiesas,
tad visi ļaudis atbildēja vienā balsī un sacīja: visus
šos vārdus, ko Tas Kungs runājis, mēs darīsim. **4**
Un Mozus uzrakstīja visas Tā Kunga runas un cēlās
agri no rīta un uztaisīja altāri lejā pie paša kalna
un divpadsmit stabus pēc tām divpadsmit Israēla
ciltīm. **5** Un viņš sūtīja Israēla bērnu jaunekļus,
ka tie upurētu dedzināmos upurus, un upurētu
pateicības upurus Tam Kungam no vēršiem. **6** Un
Mozus ņēma pusi no tām asinīm un lika to bļodās,
un pusi no tām asinīm viņš slacīja pār altāri. **7** Un
viņš ņēma to derības grāmatu un to lasīja priekš
ļaužu ausīm, un tie sacīja: visu, ko Tas Kungs
ir runājis, to mēs darīsim un klausīsim. **8** Tad
Mozus ņēma tās asinis un slacīja pār tiem ļaudīm
un sacīja: redzi, šīs ir tās derības asinis, ko Tas
Kungs ar jums ir derējis uz visiem šiem vārdiem.
9 Tad Mozus un Ārons kāpa augšām, arī Nadabs
un Abijus un septiņdesmit no Israēla vecajiem. **10**
Un tie redzēja Israēla Dievu un apakš Viņa kājām
tā kā darījumu no safīra akmeņiem, skaidru kā
pašas debesis. **11** Bet Viņš neizstiepa Savu roku
pret Israēla bērnu priekšniekiem, un tie redzēja
Dievu un ēda un dzēra. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz
Mozu. Nāc augšām pie Manis kalnā un esi tur, un
Es tev došu akmens galdiņus un to bauslību un
likumu, ko Es esmu rakstījis, viņus mācīt. **13** Tad
Mozus pacēlās ar savu kalpu Jozua, un kāpa uz to
Dieva kalnu. **14** Bet uz tiem vecajiem viņš sacīja:
gaidiet mūs šeitan, kamēr mēs pie jums atpakaļ
nāksim; un redzi, Ārons un Hurs ir pie jums -
kam kāda lieta, lai nāk pie tiem. **15** Kad nu Mozus
bija uzkāpis kalnā, tad padebesis apsedza kalnu.
16 Un Tā Kunga godība mita uz Sinaī kalna, un
padebesis viņu apsedza sešas dienas, un septītā
dienā viņš sauca Mozu tai padebesī. **17** Un Tā
Kunga godība parādījās tā kā rijoša uguns kalna
galā priekš Israēla bērnu acīm. **18** Un Mozus iegāja
padebeša vidū, kad bija uzkāpis kalnā, un palika
kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.

25 Tad Tas Kungs runāja ar Mozu un sacīja:
2 Runā ar Israēla bērniem, ka tiem priekš
Manis būs ņemt cilājamu upuri no ikviena, kam
sirds to labprāt darīs; no tāda jums būs ņemt
Manu cilājamo upuri. **3** Šis nu ir tas cilājamais
upuris, ko jums no viņiem būs ņemt: zelts un
sudrabs un varš, **4** Un zilums, purpurs, karmezīns
un šķetinātas smalkas dzijas un kazu spalvas, **5**
Sarkanas aunu ādas un roņu ādas un akācijas
koki, **6** Eļļu lukturim, zāles svaidāmai eļļai un
saldi smaržīgas zāles kvēpināšanai, **7** Oniksa
akmeņi un ieliekami akmeņi priekš efoda un
krūšu glītuma. **8** Un tiem būs Man taisīt svētu
vietu, ka Es mājoju viņu vidū. **9** Pēc visa tā,
kā Es tev rādīšu šā dzīvokļa priekšzīmi un visu
viņa rīku priekšzīmi, tā jums to būs taisīt. **10** Un
tiem būs taisīt šķirstu no akācijas koka; pustrešas
olekts lai ir viņa garums un pusotras olekts viņa
platums un pusotras olekts viņa augstums. **11**
Un to tev būs apvilkt ar tīru zeltu, no iekš un no
āra puses, un visapkārt uz tā tev būs taisīt zelta
kroni. **12** Un lej priekš tā četrus zelta gredzenus
un liec tos viņa četros stūros, tā ka divi gredzeni
ir vienā pusē un divi gredzeni otrā pusē. **13** Un
taisi divas nesamās kārtis no akācijas koka un
apvelc tās ar zeltu. **14** Un bāz tās nesamās kārtis
tais gredzenos, kas ir šķirsta sānos, ka šķirstu ar
tām var nest. **15** Tām nesamām kārtīm būs stāvēt
šķirsta gredzenos, tām nebūs tapt izvilktām. **16**
Pēc tam tev būs ielikt šķirstā to liecību, ko Es tev
došu. **17** Tev arī būs taisīt salīdzināšanas vāku
no tīra zelta; pustrešas olekts lai ir viņa garums
un pusotras viņa platums. **18** Tev arī būs taisīt
divus ķerubus no zelta, tev tos būs taisīt no tīra
(zelta), salīdzināšanas vāka abējos galos. **19** Un
taisi vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu
otrā galā, uz paša salīdzināšanas vāka jums tos
ķerubus būs taisīt viņa abējos galos. **20** Un tiem
ķerubiem būs izstiept savus spārnus pa virsu,
ka tie apklāj ar saviem spārniem salīdzināšanas
vāku, un viņu vaigiem būs būt vienam pret otru.
Ķerubu vaigiem būs lūkoties uz salīdzināšanas
vāku. **21** Un salīdzināšanas vāku tev būs likt virsū
uz to šķirstu, kad tu to liecību, ko Es tev došu, būsi
ielicis šķirstā. **22** Tur būs mūsu saiešanas vieta,
tur no salīdzināšanas vāka virsas, no abu ķerubu
vidus, (kam uz liecības šķirsta būs būt), tur Es
ar tevi runāšu visu, ko Es tev pavēlēšu priekš
Israēla bērniem. **23** Tev arī galdu būs taisīt no
akācijas koka; divas olektis lai ir viņa garums un
viena olekts viņa platums un pusotras olekts viņa
augstums. **24** Un tev to būs apvilkt ar tīru zeltu;
arī zelta kroni tev būs taisīt pie tā visapkārt. **25**
Tev arī būs taisīt līsti visapkārt, vienas plaukstas
augstumā, un tev būs taisīt zelta kroni ap to līsti.
26 Tev arī pie tā būs taisīt četrus zelta gredzenus,
un tos gredzenus likt tais četros stūros, kas būs
pie viņa četrām kājām. **27** Tiem gredzeniem būs
būt pie līstes klāt, ka var ielikt tās ceļamās kārtis,
ka to galdu var nest. **28** Tās ceļamās kārtis tev būs

taisīt no akācijas koka un tās apvilkt ar zeltu, un
to galdu ar tām būs nest. 29 Tev būs priekš viņa
arī taisīt bļodas un karotes, kannas un kausus,
ar ko lai laista; - no tīra zelta tev tos būs taisīt.
30 Un uz to galdu tev allažiņ būs likt tās maizes,
kas liekamas Mana vaiga priekšā. 31 Tev arī būs
taisīt lukturi no tīra zelta, no kalta zelta būs to
lukturi taisīt; viņa kātam un zariem, viņa kausiem,
viņa pogām un puķēm būs no tā izstiepties. 32
Tā ka seši zari izstiepjas sānis no viņa, trīs zari
no luktura vienas puses un trīs zari no luktura
otras puses. 33 Vienā zarā lai ir trīs kausiņi, tā kā
mandeļu ziedi, ar pogu un puķi, un otrā zarā lai ir
atkal trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi, ar pogu
un puķi; tādiem būs būt tiem sešiem zariem, kas
no tā luktura izstiepjas. 34 Bet pie paša luktura
būs būt četriem kausiem ar savām pogām un ar
savām puķēm. 35 Un tur būs iznākt vienai pogai
apakš diviem zariem, un (atkal) būs iznākt vienai
pogai apakš diviem zariem, un vēl vienai pogai
būs iznākt apakš diviem zariem; tā tam būs būt ar
tiem sešiem zariem, kas no tā luktura izstiepjas.
36 Viņu pogām un zariem būs no tā (luktura)
izstiepties. Tam visam būs kaltam būt no tīra
zelta. 37 Tev arī būs taisīt septiņus eļļas lukturīšus
priekš viņa un likt virsū, ka spīd viņam iepretim.
38 Viņa lukt(dakts) šķērēm un dzēšamiem kausiem
būs būt no tīra zelta. 39 No viena talenta tīra zelta
to būs taisīt ar visiem šiem rīkiem. 40 Tad lūko, ka
tu to taisi pēc viņu priekšzīmes, kas tev kalnā ir
rādīta.

26 Un to dzīvokli tev būs taisīt no desmit
deķiem, no šķetinātām dzijām un ziluma
un purpura un karmezīna(spilgti sarkana), ar
ķerubiem; no izrotāta audekla tev to būs taisīt. 2
Viena deķa garums lai ir divdesmit un astoņas
olektis, un viena deķa platums lai ir četras olektis,
visiem deķiem būs būt vienā mērā. 3 Pieciem
deķiem būs būt sašūtiem vienam pie otra, atkal
pieciem deķiem būs būt sašūtiem vienam pie
otra. 4 Un tev būs pazilas cilpas taisīt pie tā
viena deķa vīles, tai malā, kur tas top pielaists;
tāpat tev būs arī darīt pie tā otra deķa vīles,
kur atkal šis top pielaists. 5 Piecdesmit cilpas
tev būs taisīt pie tā viena deķa, un piecdesmit
cilpas tev būs taisīt pie tā otra deķa pielaižamās
malas. Šās cilpas lai stāv viena otrai iepretim. 6
Tev arī būs taisīt piecdesmit zelta kāsīšus, un tos
deķus vienu pie otra salaist ar šiem kāsīšiem, ka
tas top par vienu dzīvokli. 7 Tev arī deķus no
kazu spalvas būs taisīt par telti pār to dzīvokli;
vienpadsmit deķus tev būs taisīt. 8 Deķa garums
lai ir trīsdesmit olektis, un deķa platums četras
olektis; šiem vienpadsmit deķiem būs būt vienā
mērā. 9 Un piecus no šiem deķiem tev būs sevišķi
sašūt vienu pie otra, un sešus no tiem deķiem
(atkal) sevišķi, un to sesto deķi tev būs divkārtīgu
taisīt pie telts priekšas. 10 Un tev piecdesmit
cilpas būs taisīt pie viena deķa vīles, tai malā, kur
tā top pielaista, un piecdesmit cilpas atkal pie tā
otra deķa vīles, kur šī top pielaista. 11 Tev arī
būs taisīt piecdesmit vara kāsīšus un tos kāsīšus
ielikt tais cilpās, un tev to telti būs salaist, ka
tā saiet kopā. 12 Un kas vēl atliek no tiem telts
deķiem, tas atliekamais pusdeķis lai karājās pāri
telts pakaļgalā. 13 Un tā viena olekts no šīs puses
un tā viena olekts no viņas puses, kas pāri ir pie
telts deķa garuma, lai karājās pāri pār tā dzīvokļa
sāniem šai un viņā pusē, to apklāt. 14 Tev tai teltij
arī būs taisīt apsegu no sarkanām aunu ādām,
un tur virsū apsegu no roņu ādām. 15 Tev arī
dēļus pie tā dzīvokļa būs taisīt no akācijas koka,
stāvošus. 16 Vienam dēlim būs būt desmit olektis
garam, un pusotras olekts platam. 17 Divas tapas
lai ir ikkatrā dēlī, salaistas viena ar otru; tā tev
ar visiem telts dēļiem būs darīt. 18 Un tos dēļus
priekš tā dzīvokļa tev tā būs taisīt: divdesmit
dēļi lai stāv pret tārpiņa vēju dienvidu pusē. 19
Tev arī četrdesmit sudraba kājas būs taisīt apakš
tiem divdesmit dēļiem, divas kājas apakš ikviena
dēļa pie viņa divām tapām. 20 Tāpat arīdzan
divdesmit dēļiem būs būt pie otras telts puses
pret ziemeļiem, 21 Ar savām četrdesmit sudraba
kājām, pa divām kājām apakš ikviena dēļa. 22
Bet uz to telts pusi pret vakariem tev būs taisīt
sešus dēļus. 23 Tev arī divus dēļus būs likt stūros,
telts galā. 24 Un tiem pa diviem apakšgalā būs
būt salaistiem, un virsgalā arīdzan pa diviem ar
vienu riņķi. Tā to būs darīt ar tiem diviem dēļiem,
kas būs stūros. 25 Tā tiem astoņiem dēļiem būs
būt ar savām sudraba kājām; tās ir sešpadsmit
kājas; divas kājas apakš ikviena dēļa. 26 Tev arī
būs cauršaujamas (kārtis) taisīt no akācijas koka,
piecas pie tiem dēļiem vienā telts pusē, 27 Un
piecas pie tiem dēļiem otrā telts pusē, ir piecas
cauršaujamas kārtis pie telts gala dēļiem pret
vakariem. 28 Tai vidējai cauršaujamai kārtij būs
būt tai dēļu vidū un cauri iet no viena gala līdz
otram. 29 Un tos dēļus tev būs ar zeltu apvilkt, un
viņu riņķus (priekš tām cauršaujamām kārtīm)
no zelta taisīt; tās kārtis tev arīdzan ar zeltu
būs apvilkt. 30 Un tev to telti būs uzcelt itin
tā, kā tev kalnā ir rādīts. 31 Pēc tam tev būs
taisīt priekškaramo no ziluma un purpura un
karmezīna un šķetinātām dzijām; to būs taisīt
no izrotāta audekla, kur ķerubi ieausti. 32 Un

tev to būs pakārt pie četriem ar zeltu apvilktiem
stabiem no akācijas koka; viņu kāsīšiem būs būt
no zelta, (un tiem būs stāvēt) uz četrām sudraba
kājām. **33** Un tev būs pakārt to priekškaramo pie
tām sprādzēm, un liecības šķirstu turp nonest aiz
tā priekškaramā, un šim priekškaramam jums būs
būt par starpību starp to svēto un to vissvētāko
vietu. **34** Un salīdzināšanas vāku tev būs likt uz
liecības šķirstu tai vissvētākā vietā. **35** Un to galdu
tev būs likt šaipus tā priekškaramā, un to lukturi
tam galdam pretī pret telts dienasvidus pusi, bet
to galdu tev būs likt pret ziemeļa pusi. **36** Tev
arī apsegu būs taisīt telts durvīs no ziluma un
purpura un karmezīna un šķetinātām dārgām
dzijām raibi austu. **37** Un priekš šā apsega tev
būs taisīt piecus stabus no akācijas koka un tos
apvilkt ar zeltu un viņu kāsīšiem būs būt no zelta,
un tev tiem būs liet piecas vara kājas.

27 Tev arī būs taisīt altāri no akācijas koka;
piecas olektis lai ir garums un piecas olektis
platums; tam altārim būs būt četrkantīgam, un
trīs olektis lai ir viņa augstums. **2** Un tev būs
viņam ragus taisīt uz viņa četriem stūriem; tiem
ragiem būs no viņa iziet, un tev viņu būs apvilkt
ar varu. **3** Tev arī viņam būs taisīt pelnu podus un
lāpstas un slakāmus traukus un dakšas un ogļu
traukus; visus viņa rīkus tev būs taisīt no vara. **4**
Tev tam arī būs taisīt vara traliņus kā tīklu, un tev
pie tiem būs taisīt četrus vara rinķus viņa četros
stūros. **5** Un tev tos būs likt apakš altāra beņķa, tā
ka tie traliņi sniedz līdz altāra vidum. **6** Tev arī
būs taisīt nesamas kārtis tam altārim, nesamas
kārtis no akācijas koka, un tās apvilkt ar varu.
7 Un tās nesamās kārtis būs ielikt riņķos, tā ka
tās nesamās kārtis ir abējos altāra sānos, kad to
nes. **8** Tev viņu būs taisīt no dēļiem ar tukšu vidu;
itin kā tas tev kalnā rādīts, tā tiem to būs taisīt.
9 Tev arī būs taisīt telts pagalmu: uz dienvidu
pusi, pagalma gardīnes(aizkars) no šķetinātām
dzijām simts olektis garumā tai vienā pusē. **10** Un
viņa divdesmit stabus un šo divdesmit kājas no
vara. Šo stabu kāsīšiem un viņu stīpām būs būt
no sudraba. **11** Tāpat pret ziemeļa pusi gardīnes,
simts olektis garumā, un divdesmit stabus un viņu
divdesmit kājas no vara. To stabu kāsīšiem un
viņu stīpām būs būt no sudraba. **12** Un pagalma
platumā pret vakariem būs būt gardīnēm no
piecdesmit olektīm, un turklāt būs būt desmit
stabiem ar viņu desmit kājām. **13** Tāpat pagalma
garums pret rītiem lai ir piecdesmit olektis, **14**
Tā ka tām gardīnēm vienā pusē ir piecpadsmit
olektis ar saviem trim stabiem un ar viņu trim
kājām; **15** Un piecpadsmit olektis tām gardīnēm
otrā pusē ar saviem trim stabiem un ar viņu trim
kājām. **16** Bet pagalma vārtos būs būt segām no
divdesmit olektīm, šim būs būt raibi austam no
ziluma un purpura un karmezīna(spilgti sarkana)
un šķetinātām dzijām, ar saviem četriem un ar
šo četrām kājām. **17** Visiem pagalma stabiem
visapkārt būs aptaisītiem būt ar sudraba stīpām,
un viņu kāsīšiem būs būt no sudraba, bet viņu
kājām no vara. **18** Pagalma garums lai ir simts
olektis un platums viscaur piecdesmit olektis un
augstums piecas olektis, no šķetinātām dzijām;
bet viņu kājām būs būt no vara. **19** Visiem dzīvokļa
rīkiem pie visas viņa kalpošanas un visām viņu
naglām un visām pagalma naglām būs būt no
vara. **20** Tad nu tev būs pavēlēt Israēla bērniem,
ka tie pie tevis atnes tīru eļļu no eļļas kokiem
sagrūstu priekš tā luktura, ka allažiņ tie eļļas
lukturīši top uzlikti. **21** Saiešanas teltī, šaipus tā
priekškaramā, kas ir priekš tās liecības, Āronam
un viņa dēliem to būs sataisīt no vakara līdz rītam
Tā Kunga priekšā; tam būs būt par likumu pie
viņu pēcnākamiem starp Israēla bērniem mūžīgi.

28 Un tev būs atvest pie sevis savu brāli Āronu
un viņa dēlus līdz ar viņu no Israēla bērniem,
lai viņš ir Mans priesteris, (proti) Ārons, Nadabs
un Abijus, Eleazars un Ītamars, Ārona dēli. **2** Un
tev būs taisīt savam brālim Āronam svētas drēbes
par godu un rotu. **3** Tev būs arī runāt ar visiem,
kam ir gudra sirds, ko Es ar gudrības garu esmu
piepildījis, ka tiem Ārona drēbes būs taisīt priekš
viņa iesvētīšanas, lai viņš ir Mans priesteris. **4** Šīs
nu ir tās drēbes, kas tiem jātaisa: krūšu glītums
un efods un uzvalks un tie šaurie izrotātie svārki,
cepure un josta; lai tad tie Āronam, tavam brālim,
un viņa dēliem taisa svētas drēbes, ka tie ir Mani
priesteri. **5** Tiem arī būs ņemt zeltu, zilumu un
purpuru un karmezīnu un smalkas dzijas. **6** Un
tiem būs taisīt to efodu no zelta un ziluma un
purpura un karmezīna un šķetinātām dārgām
dzijām, izrotātu darbu. **7** Divi sasprādzēti plecu
gabali lai viņam ir abējos viņa galos, kur tiem būs
būt sasietiem. **8** Un efoda josta, kas pār to ir, lai
ir tāpat taisīta no zelta, ziluma un purpura un
karmezīna un šķetinātām dārgām dzijām. **9** Un
tev būs ņemt divus oniksa akmeņus un uz tiem
iegriezt Israēla bērnu vārdus. **10** Sešus no viņu
vārdiem vienā akmenī un tos otrus sešus vārdus
otrā akmenī, pēc viņu ciltīm. **11** Tas lai ir akmeņu
griezēja darbs; kā gredzeni top griezti, tā tev šiem
diviem dārgiem akmeņiem būs uzgriezt Israēla
bērnu vārdus; zelta kalumos tev tos būs ielikt. **12**
Un tev būs likt tos divus dārgos akmeņus uz to

efodu pašos plecos par piemiņas akmeņiem priekš
Israēla bērniem, un Āronam viņu vārdus būs nest
uz saviem abiem pleciem par piemiņu Tā Kunga
priekšā. 13 Tev arī būs taisīt zelta kalumus. 14 Un
divas ķēdītes tev būs taisīt no šķīsta zelta; vienā
garumā tev tās būs taisīt uz vijamu vīzi un tās
savītās ķēdītes iekabināt pie tiem kalumiem. 15 Arī
krūšu glītumu, tiesu nest, tev būs taisīt, izrotātu
darbu; tā kā tā efoda darbu tev to būs taisīt no
zelta, ziluma un purpura un karmezīna un no
šķetinātām dzijām. 16 Tam būs būt četrkantīgam
un divkārtīgam; viens sprīdis lai ir viņa garums un
viens sprīdis viņa platums. 17 Un tev to būs aplikt
ar četrām dārgu akmeņu rindām. Vienā rindā
lai ir sardis, topāzs un smaragds; šī ir tā pirmā
rinda. 18 Un otrā rindā lai ir rubīns, safīrs un
dimants. 19 Un trešā rindā lai ir hiacints, akats un
ametists. 20 Un ceturtā rindā lai ir krizolits, berils
un jaspis. Tiem būs būt ieliktiem zelta kalumos.
21 Un šiem akmeņiem būs būt divpadsmit pēc
Israēla bērnu vārdiem; tiem būs būt grieztiem tā
kā gredzeniem, ikvienam ar savu vārdu būs būt
priekš tām divpadsmit ciltīm. 22 Tev arī ķēdītes
būs taisīt pie krūšu glītuma, vienā garumā, no
tīra zelta uz vijamu vīzi. 23 Tev pie krūšu glītuma
arī būs taisīt divus zelta gredzenus, un tos divus
gredzenus tev būs likt pie krūšu glītuma abiem
augšgaliem. 24 Tad tās divas savītās zelta ķēdītes
tev būs ielikt tais divējos gredzenos pie krūšu
glītuma galiem. 25 Bet to abēju savīto ķēdīšu abus
galus tev būs likt pie tiem abiem kalumiem, un tev
to būs likt uz efodu pašos plecos priekšpusē. 26
Un tev būs taisīt divus zelta gredzenus un tos likt
pie krūšu glītuma abiem (apakš) galiem, pie viņa
vīles, iekšpusē, efodam pretī. 27 Un tev būs taisīt
divus zelta gredzenus un tos likt efodam uz abiem
pleciem, apakšā priekšpusē priekšgalu, kur tas top
sasprādzēts pār efoda jostu. 28 Un krūšu glītumu
ar viņa gredzeniem būs piesiet ar pazilu auklu
pie efoda gredzeniem, ka tas ir pār efoda jostu
virsū, un ka netop vaļā no efoda. 29 Tā Āronam
uz savas sirds būs nest Israēla bērnu vārdus tai
krūšu glītumā, ar ko tiesa tiek spriesta, kad viņam
jāiet tai svētā vietā, par piemiņu Tā Kunga vaiga
priekšā allažiņ. 30 Tai tiesas krūšu glītumā tev arī
būs ielikt tos urim un tumim (gaismu un taisnību),
ka tie ir uz Ārona sirds, kad viņam jāiet Tā Kunga
priekšā; tā Āronam Israēla bērnu tiesu būs allažiņ
nest uz savas sirds Tā Kunga priekšā. 31 Tev arī
efoda uzvalku būs taisīt visu no ziluma. 32 Un
augšā pašā viņa vidū būs būt caurumam, šim
caurumam lai ir visapkārt vīle, vēvera(audēja)
darbs, tā kā krūšu bruņu caurumam tam būs būt,
lai neplīst. 33 Un pie viņa apakšējām vīlēm tev
būs taisīt granātābolus no ziluma un purpura
un karmezīna, pie viņa vīlēm visapkārt, un zelta
zvārgulīšus viņu starpās visapkārt. 34 Tā ka stāv
zelta zvārgulītis un tad granātābols, un atkal zelta
zvārgulītis un granātābols pie uzvalka apakšējām
vīlēm visapkārt. 35 Un Āronam to būs apvilkt, kad
viņš kalpo, ka viņa skaņu dzird, kad viņš ieiet tai
svētā vietā priekš Tā Kunga vaiga, un kad viņš
iziet, ka tas nemirst. 36 Tev arī būs taisīt platīti no
šķīsta zelta un tur iegriezt, kā gredzenos iegriež:
svēts Tam Kungam. 37 Un tev to būs piesiet ar
pazilu auklu, un tai būs būt pie cepures, cepures
priekšā. 38 Un tai būs būt uz Ārona pieres, tā ka
Ārons nes tos noziegumus, kas ir pie tā svētuma,
ko Israēla bērni svētī visās savās svētās dāvanās;
un tai būs allaž būt priekš viņa pieres, lai tās Tam
Kungam labi patīk. 39 Tev arī būs izaust šaurus
svārkus no šķetinātām dzijām; tev arī būs taisīt
cepuri no šķetinātām dzijām, un jostu būs taisīt,
izrakstītu darbu. 40 Un arī Ārona dēliem tev būs
taisīt svārkus, un viņiem taisīt jostas, un viņiem
taisīt paaugstas cepures par godu un rotu. 41 Un
Āronu, savu brāli, un viņa dēlus līdz ar viņu tev tā
būs apģērbt, un tev tos būs svaidīt un tev tos būs
amatā iecelt un iesvētīt, ka tie ir Mani priesteri.
42 Darini tiem arī linu ūzas(bikses), apklāt viņu
miesas plikumu; - no gurniem līdz ciskām tām
būs būt. 43 Un Āronam un viņa dēliem tās būs
apvilkt, kad tie ieiet saiešanas teltī, vai kad tiem
jāiet pie altāra un jākalpo tai svētā vietā, ka tie
nenoziedzās un nemirst; tas lai ir par likumu
viņam un viņa dzimumam pēc viņa mūžīgi.

29 Tā nu dari viņiem, tos Man iesvētīdams
par priesteriem: ņem vienu jaunu vērsi un
divus aunus, kas bez vainas, 2 Un neraudzētu
maizi un neraudzētas karašas ar eļļu sajauktas un
neraudzētus raušus ar eļļu svaidītus; no kviešu
miltiem tev visu to būs taisīt. 3 Un tev to būs
likt kurvī un tai kurvī to atnest līdz ar to vērsi
un tiem abiem auniem. 4 Tad tev būs pievest
Āronu un viņa dēlus pie saiešanas telts durvīm
un mazgāt ar ūdeni. 5 Pēc tam tev būs ņemt tās
drēbes un Āronam apvilkt tos šauros svārkus un
to efoda uzvalku un to efodu un to krūšu glītumu
un apjozt viņam to jostu ap to efodu. 6 Un tev
to cepuri būs likt viņam galvā un to svētības
kroni tev būs likt pie tās cepures. 7 Un tev būs
ņemt to svaidāmo eļļu un uzliet uz viņa galvu.
Tā tev viņu būs svaidīt. 8 Pēc tam tev būs atvest
arī viņa dēlus un tiem tos svārkus apvilkt. 9 Un
tev tos būs apjozt ar to jostu, proti Āronu un
viņa dēlus, un tev tiem būs uzsiet tās cepures, ka

tiem ir tas priesteru amats par likumu mūžīgi.
Tā tev būs amatā iecelt Āronu un viņa dēlus. **10**
Un to vērsi būs atvest priekš saiešanas telts, un
Āronam un viņa dēliem būs savas rokas likt uz
tā vērša galvu. **11** Un tev to vērsi būs nokaut Tā
Kunga priekšā, priekš saiešanas telts durvīm. **12**
Pēc tam tev būs ņemt no tā vērša asinīm un ar
savu pirkstu likt uz altāra ragiem, un visas citas
asinis tev būs izliet uz altāra grīdu. **13** Un tev
būs ņemt visus taukus, kas iekšas apklāj, un tos
taukus, kas pār aknām, un tās abas īkstis ar tiem
taukiem, kas tur klāt, un tev tos būs iededzināt
uz altāra. **14** Bet tā vērša gaļu un viņa ādu un
viņa sūdus tev būs ar uguni sadedzināt ārā aiz
lēģera; tas ir grēku upuris. **15** Pēc tam tev būs
ņemt to vienu aunu un Āronam un viņa dēliem
būs savas rokas likt uz tā auna galvu. **16** Un tev
būs to aunu nokaut un ņemt viņa asinis un slacīt
visapkārt ap altāri. **17** Un to aunu tev būs dalīt
gabalos un mazgāt viņa iekšas un viņa kājas un
tās uzlikt uz viņa gabaliem un uz viņa galvu.
18 Tā tev visu to aunu būs iededzināt uz altāra;
tas ir dedzināms upuris Tam Kungam par saldu
smaržu, tas ir uguns upuris Tam Kungam. **19** Pēc
tam tev būs ņemt to otru aunu, un Āronam un
viņa dēliem būs savas rokas likt uz tā auna galvu.
20 Un tev to aunu būs nokaut un ņemt no viņa
asinīm un likt uz Ārona labās auss skripstiņu un
uz viņa dēlu labās auss skripstiņu, tāpat uz viņa
dēlu labās rokas īkšķi un uz viņu labās kājas īkšķi,
un tās asinis tev būs slacīt uz altāri visapkārt. **21**
Tad tev būs ņemt no tām asinīm, kas ir uz altāra,
un no tās svaidāmās eļļas un slacīt uz Āronu
un viņa drēbēm un uz viņa dēliem un uz viņa
dēlu drēbēm, lai viņš ir svētīts un viņa drēbes
un viņa dēli un viņa dēlu drēbes. **22** Un tev no tā
auna būs ņemt taukus un asti un tos taukus, kas
iekšas apklāj, un aknu taukus un abējas īkstis ar
tiem taukiem, kas pie tām, un to labo pleci, jo
tas ir tas iesvētīšanas auns, **23** Un vienu kukuli
maizes un vienu eļļas karašu un vienu rausi no tā
neraudzētās maizes kurvja, kam būs būt priekš
Tā Kunga vaiga. **24** Un tev visu to būs likt uz
Ārona un uz viņa dēlu plaukstām, un to līgot par
līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **25** Pēc tam ņem
to no viņu rokām un iededzini to uz altāra pār
to dedzināmo upuri, par saldu smaržu Tā Kunga
priekšā; - tas ir uguns upuris Tam Kungam. **26**
Tad ņem tās krūtis no Ārona iesvētīšanas auna,
un līgo tās Tā Kunga priekšā; - tā būs tava daļa.
27 Un tev būs svētīt tās līgojama upura krūtis
un tā cilājama upura pleci, kas ir cilāts un līgots
no Ārona un viņa dēlu iesvētīšanas auna. **28** Un
tam būs būt Āronam un viņa dēliem par mūžīgu
iestādījumu no Israēla bērniem; jo tas ir cilājams
upuris, un Israēla bērnu cilājamam upurim būs
būt pie viņu pateicības upuriem, viņu cilājamam
upurim priekš Tā Kunga. **29** Ārona svētās drēbes
piederēs viņa dēliem pēc viņa, ka tie iekš tām top
svaidīti un amatā iecelti. **30** Septiņas dienas tās
būs valkāt tam no viņa dēliem, kas viņa vietā būs
par priesteri, kam jāiet saiešanas teltī un jākalpo
tai svētā vietā. **31** Tev būs ņemt iesvētīšanas
upura aunu un viņa gaļu vārīt svētā vietā. **32** Tad
Āronam un viņa dēliem būs ēst tā auna gaļu ar to
maizi, kas kurvī, priekš saiešanas telts durvīm.
33 Un tiem to būs ēst, ar ko tā salīdzināšana ir
notikusi, lai viņi top amatā iecelti un iesvētīti, bet
svešiniekiem to nebūs ēst, jo tā ir svēta barība. **34**
Un ja kas atliek no tās iesvētīšanas upura gaļas
vai no šīs maizes līdz rītam, tad tev to atlikumu
būs sadedzināt ar uguni, to nebūs ēst, jo tas ir
svēts. **35** Tā tev būs darīt Āronam un viņa dēliem,
kā es tev esmu pavēlējis; septiņas dienas tev būs
viņus iesvētīt. **36** Tev ikdienas arī vienu vērsi būs
nokaut par grēku upuri, par salīdzināšanu, un to
altāri tev būs šķīstīt, salīdzināšanu darot par viņu,
un tev viņu būs svaidīt, ka viņš top svētīts. **37**
Septiņas dienas tev būs salīdzināšanu darīt par
to altāri un viņu iesvētīt, un tad tas altāris būs
augsti svēts; ikviens, kas to altāri aizskar, lai ir
svēts. **38** Šis nu ir, ko tev būs upurēt uz altāra:
divus jērus, gadu vecus, ikdienas allažiņ. **39** To
vienu jēru tev būs upurēt no rīta un to otru tev
būs upurēt ap vakara laiku; **40** Ar desmito tiesu
kviešu miltu, ko būs sajaukt ar vienu ceturtdaļu
inna sagrūstas eļļas, un par dzeramo upuri vienu
ceturtdaļu inna vīna, priekš tā viena jēra. **41** Un
to otru jēru tev būs upurēt ap vakara laiku; tev
ar to būs darīt, tā kā ar ēdamo upuri rītā un kā
ar viņa dzeramo upuri; par saldu smaržu tas ir
uguns upuris Tam Kungam. **42** Šis ir tas dienišķais
dedzināmais upuris pie jūsu pēcnākamiem, pie
saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā; tur būs
mūsu saiešanas vieta, tur Es ar tevi runāšu. **43** Un
tur būs Mana saiešanas vieta ar Israēla bērniem,
ka tie top svētīti iekš Manas godības. **44** Un Es
svētīšu to saiešanas telti līdz ar to altāri un svētīšu
arī Āronu un viņa dēlus, ka tie ir Mani priesteri.
45 Un Es mitīšu Israēla bērnu vidū un Es tiem
būšu par Dievu. **46** Un tiem būs atzīt, ka Es esmu
Tas Kungs, viņu Dievs, kas tos izvedis no Ēģiptes
zemes, lai Es viņu vidū dzīvoju, Es Tas Kungs, viņu
Dievs.

30 Tev būs taisīt arī kvēpināmu altāri
kvēpināšanai; no akācijas koka tev to būs

taisīt. 2 Viena olekts lai ir viņa garums un viena
olekts viņa platums, četrkantīgam tam būs būt,
bet divas olektis lai ir viņa augstums; - viņa
ragiem būs iziet no tā. 3 Un tev viņu būs apvilkt ar
tīru zeltu, viņa virsu un viņa sienas visapkārt, arī
viņa ragus. 4 Un tev būs viņam taisīt zelta kroni
visapkārt, tev būs taisīt arī divus zelta riņķus
apakš viņa kroņa; tev tos būs taisīt, ka abiem viņa
sāniem tur var ielikt nesamās kārtis, ka viņu ar
tām var nest. 5 Un tās nesamās kārtis tev būs
taisīt no akācijas koka un tās apvilkt ar zeltu. 6 Un
tev viņu būs nolikt priekš tā priekškaramā, kas
būs liecības šķirsta priekšā, priekš salīdzināšanas
vāka, kas virsū uz tās liecības; tur būs mūsu
saiešanas vieta. 7 Un Āronam uz tā būs iededzināt
saldas kvēpināmās zāles, ik rītu, kad viņš tos eļļas
lukturīšus šķīstījis, tad viņam tās būs iededzināt.
8 Un kad Ārons tos eļļas lukturīšus uzliek ap
vakara laiku, tad viņam atkal būs iededzināt
kvēpināmās zāles, vienmēr priekš Tā Kunga uz
jūsu pēcnākamiem. 9 Tev uz tā nebūs iededzināt
svešas kvēpināmās zāles, nedz dedzināmu upuri,
nedz ēdamu upuri; tev arī nebūs liet uz to dzeramu
upuri. 10 Un Āronam vienreiz gadskārtā viņa
ragus būs salīdzināt ar grēku upura asinīm par
salīdzināšanu; vienreiz gadskārtā to būs salīdzināt
uz jūsu pēcnākamiem, tas altāris ir Tam Kungam
augsti svēts. 11 Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 12 Ja tu Israēla bērnus skaitīsi pēc
viņu pulkiem, tad ikvienam par savas dvēseles
atpestīšanu būs upurēt Tam Kungam, kad tu
tos skaitīsi, lai nekāda mocība uz viņiem nenāk,
kad tu tos skaiti. 13 Tas tiem jādod: ikvienam,
kas top skaitīts, būs dot pussēķeli pēc svētās
vietas sēķeļa, (šis sēķelis ir divdesmit ģeras); tas
pussēķelis ir cilājams upuris Tam Kungam. 14
Ikvienam, kas pie skaitīšanas divdesmit gadus
vecs un pāri, būs dot Tā Kunga cilājamo upuri. 15
Bagātam nebūs vairāk un nabagam nebūs mazāk
dot nekā to pussēķeli, ko būs dot Tam Kungam
par cilājamu upuri, par dvēseles salīdzināšanu.
16 Tev tad to salīdzināšanas naudu būs ņemt
no Israēla bērniem, un nolikt kalpošanai pie
saiešanas telts; un tas Israēla bērniem būs par
piemiņu Tā Kunga priekšā, ka jūsu dvēseles top
salīdzinātas. 17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 18 Tev būs taisīt arī mazgājamu trauku
no vara, un viņa kāju arīdzan no vara, priekš
mazgāšanas, un tev to būs nolikt starp saiešanas
telti un altāri un tur ieliet ūdeni, 19 Ka Ārons
un viņa dēli tur var mazgāt savas rokas un savas
kājas. 20 Kad tiem jāiet saiešanas teltī, tad tiem ar
ūdeni būs mazgāties, ka tie nemirst, vai kad tie
nāk kalpot pie altāra un iededzināt uguni Tam
Kungam. 21 Tad tiem būs mazgāt savas rokas un
savas kājas, ka tie nemirst, un tas tiem būs par
likumu, viņam un viņa dzimumam mūžīgi, uz viņu
pēcnākamiem. 22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 23 Un tu ņem dārgas zāles, it šķīstas
mirres, piecsimt sēķeļus, un pusi kanēli, proti
divsimt un piecdesmit sēķeļus, un kalmes divsimt
un piecdesmit sēķeļus, 24 Un laurus piecsimt
sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa, un vienu innu
eļļas no eļļas kokiem. 25 Un taisi no tā to svēto
svaidāmo eļļu, svaidāmu zalvi, kā aptieķeri mēdz
taisīt; tā būs tā svētā svaidāmā eļļa. 26 Un svaidi ar
to saiešanas telti un liecības šķirstu, 27 To galdu ar
visiem viņa rīkiem un to lukturi ar viņa rīkiem un
to kvēpināmo altāri, 28 Un to dedzināmo upuru
altāri ar visiem viņa rīkiem un to mazgājamo
trauku ar viņa kāju. 29 Tev tos būs svētīt, ka tie ir
augsti svēti; ikviens, kas tos aizskar, lai ir svēts. 30
Tev arī būs svaidīt Āronu un viņa dēlus, un tev tos
būs iesvētīt, ka tie ir Mani priesteri. 31 Un tev būs
runāt uz Israēla bērniem un sacīt: šī būs tā svētā
svaidāmā eļļa priekš Manis uz jūsu pēcnākamiem.
32 To nebūs liet uz nekāda cilvēka miesu, jums arī
nebūs tādu taisīt, kas tai līdzīga; tā ir svēta, lai tā
jums ir svēta. 33 Kas tādu taisīs, kas tai ir līdzīga,
un kas no tās lies uz kādu svešinieku, tam būs tapt
izdeldētam no saviem ļaudīm. 34 Vēl Tas Kungs
sacīja uz Mozu: ņem zāles, kas dod labu smaržu,
mirres un oniksu un galbanu, šīs saldās smaržas
zāles ar šķīstu vīraku vienādā svarā, 35 Un taisi
no tā kvēpināmās zāles, kā aptieķeri mēdz taisīt,
sālītas, šķīstas, svētas. 36 Un tev tās būs sagrūst
it smalki, un no tām nolikt tās liecības priekšā
saiešanas teltī, kur būs mūsu saiešanas vieta; tās
lai jums ir augsti svētas. 37 Bet tādas kvēpināmās
zāles, kā šīs ir taisītas, jums priekš sevis nebūs
taisīt, tām būs būt svētām Tam Kungam. 38 Kas
tādas taisīs, kas tām līdzīgas un ar tām kvēpinās,
tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm.

31 Pēc tam Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Redzi, Es esmu saucis pie vārda Becaleēli,
Ūrus, Hūra dēla, dēlu no Jūda cilts. 3 Un Es to
esmu pildījis ar Dieva garu, ar gudrību un prātu
un samanību pie visāda darba, 4 Izdomāt gudrus
darbus un strādāt iekš zelta un iekš sudraba un
iekš vara, 5 Un iekš smalkas akmeņu griešanas,
ka tos var ielikt, un iekš smalkas koku griešanas,
darīt visādus darbus. 6 Un redzi, Es viņam esmu
pielicis Aholiabu, Ahisamaka dēlu, no Dana cilts,
un ikkatram, kam gudrs prāts, Es esmu devis
gudrību sirdī, un tiem būs taisīt visu, ko Es tev
esmu pavēlējis: 7 Proti to saiešanas telti un to

liecības šķirstu un to salīdzināšanas vāku, kas uz
tā, un visus tos telts rīkus. **8** Un to galdu ar viņa
rīkiem un to zelta lukturi ar visiem viņa rīkiem
un to kvēpināmo altāri, **9** Un to dedzināmo upuru
altāri ar visiem viņa rīkiem un to mazgājamo
trauku ar viņa kāju, **10** Un tās amata drēbes
un priestera Ārona svētās drēbes un viņa dēlu
drēbes uz priesteru amatu, **11** Un to svaidāmo eļļu
un to kvēpināmo zalvi no saldas smaržas zālēm
priekš tās svētās vietas; kā Es tev esmu pavēlējis,
tiem būs darīt. **12** Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: **13** Un tu runā uz Israēla bērniem un
saki: jums būs sargāt manu svēto dienu, jo tā ir
zīme starp mani un jums uz jūsu pēcnākamiem,
lai top zināms, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs
svētī. **14** Tad nu turat to dusēšanas dienu, tāpēc
ka tā jums ir svēta; kas to nesvētī, tam būs tapt
nokautam, jo ikviens, kas tanī kādu darbu darīs,
tam dvēsele taps izdeldēta no saviem ļaudīm.
15 Sešas dienas būs darbu darīt, bet tā septītā
diena ir liela dusēšanas diena, Tam Kungam svēta;
kas dusēšanas dienā darbu dara, tam būs tapt
nokautam. **16** Tad nu Israēla bērniem būs svētīt to
dusēšanas dienu un turēt to dusēšanas dienu uz
saviem pēcnākamiem par derību mūžīgi. **17** Starp
Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi. Jo
sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, un
septītā dienā Viņš ir dusējis un atspirdzinājies.
18 Un Viņš deva Mozum, kad ar to beidza runāt
uz Sinaī kalna, divus liecības galdiņus, akmens
galdiņus, aprakstītus ar Dieva pirkstu.

32 Kad nu tie ļaudis redzēja, ka Mozus kavējās
nokāpt no kalna, tad tie sapulcējās pie Ārona
un uz to sacīja: celies, taisi mums dievu, kas iet
mūsu priekšā; jo šim Mozum, šim vīram, kas mūs
izvedis no Ēģiptes zemes, mēs nezinām, kas viņam
noticis. **2** Tad Ārons uz tiem sacīja: noplēšat tās
zelta ausu sprādzes, kas ir jūsu sievu, jūsu dēlu
un jūsu meitu ausīs, un atnesiet tās pie manis. **3**
Tad visi ļaudis noplēsa tās zelta ausu sprādzes,
kas bija viņu ausīs, un tās atnesa pie Ārona. **4**
Un viņš tās ņēma no viņu rokām un zīmēja ar
rakstāmo un no tām lēja teļu; tad tie sacīja: šis
ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes
zemes. **5** Kad Ārons to redzēja, tad viņš priekš tā
uztaisīja altāri, un Ārons izsauca un sacīja: rītā ir
Tā Kunga svētki. **6** Un tie cēlās otrā rītā agri un
upurēja dedzināmos upurus un atnesa pateicības
upurus, un tie ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās
līksmoties. **7** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej, kāp
zemē! Jo tavi ļaudis, ko tu esi izvedis no Ēģiptes
zemes, ir apgrēkojušies. **8** Tie drīz atkāpušies no
tā ceļa, ko Es tiem biju pavēlējis; tie sev lējuši teļu
un to pielūguši un tam ir upurējuši un sacījuši: šis
ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes
zemes. **9** Vēl Tas Kungs sacīja uz Mozu: Es šos
ļaudis esmu raudzījis, un redzi, tie ir pārgalvīgi
ļaudis. **10** Un nu laid Mani, ka Mana dusmība pret
tiem iedegās un tos aprij, tad Es tevi darīšu par
lielu tautu. **11** Bet Mozus lūdza To Kungu, savu
Dievu, un sacīja: ak Kungs! Kāpēc Tava dusmība
iedegusies par Taviem ļaudīm, ko Tu no Ēģiptes
zemes esi izvedis ar lielu spēku un ar stipru
roku? **12** Kāpēc ēģiptiešiem būs runāt un sacīt: uz
nelaimi Viņš tos ir izvedis, ka Viņš tos nokautu
kalnos un izdeldētu no zemes virsas? Atgriezies
no Savas dusmības karstuma un lai Tev ir žēl ļauna
darīt Saviem ļaudīm. **13** Piemini Ābrahāmu, Īzaku
un Israēli, Savus kalpus, kam Tu pie Sevis paša
esi zvērējis un uz tiem runājis: Es vairošu jūsu
dzimumu kā debess zvaigznes, un visu šo zemi,
par ko esmu runājis, Es došu jūsu dzimumam par
īpašumu mūžīgi. **14** Tad Tam Kungam bija žēl tā
ļaunuma, par ko Viņš bija runājis, to darīt Saviem
ļaudīm. **15** Un Mozus griezās atpakaļ un nokāpa
no kalna ar tiem diviem liecības galdiņiem savā
rokā; tie galdiņi bija abējās pusēs aprakstīti; vienā
un otrā pusē tie bija aprakstīti. **16** Un tie galdiņi
bija Dieva darbs, un tas raksts bija Dieva raksts,
iegriezts tanīs galdiņos. **17** Kad nu Jozuas to ļaužu
balsi dzirdēja un to troksni, tad viņš sacīja uz
Mozu: tur ir kara troksnis lēģerī. **18** Bet tas sacīja:
tā nav brēkšanas balss ne no uzvarētāja, ne no
uzvarētā, es dzirdu gavilēšanas balsi. **19** Un kad
viņš tuvu nāca pie lēģera un redzēja to teļu un to
diešanu, tad Mozus iedegās dusmās un viņš meta
tos galdiņus no savām rokām un tos sasita apakšā
pie kalna. **20** Un viņš ņēma to teļu, ko tie bija
taisījuši, un to sadedzināja ar uguni un to sagrūda,
kamēr tas tapa smalks, un to izkaisīja pa ūdens
virsu un ar to dzirdināja Israēla bērnus. **21** Un
Mozus sacīja uz Āronu: ko šie ļaudis tev darījuši,
ka tu tādu lielu grēku pār tiem esi vedis? **22** Tad
Ārons sacīja: lai mana Kunga dusmas neiedegās;
tu pazīsti tos ļaudis, ka tie ir ļauni. **23** Tie uz mani
sacīja: taisi mums dievu, kas mums iet priekšā;
jo šim Mozum, šim vīram, kas mūs izvedis no
Ēģiptes zemes, mēs nezinām, kas tam ir noticis.
24 Un es uz tiem sacīju: kam ir zelts, tas lai to
noplēš. Un tie man to deva un es to iemetu ugunī;
no tā kļuva tas teļš. **25** Kad nu Mozus redzēja,
ka tie ļaudis bija palaidušies, jo Ārons tos bija
palaidis, par kaunu viņu pretinieku priekšā, **26**
Tad Mozus nostājās lēģera vārtos un sacīja: kas
Tam Kungam pieder, tas lai nāk pie manis! Tad
pie viņa sapulcējās visi Levja dēli. **27** Un viņš

uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs:
joziet ikviens savu zobenu ap saviem gurniem
un ejat šurp un turp no vieniem lēģera vārtiem
līdz otriem, un nokaujat ikviens savu brāli un
ikviens savu draugu un ikviens savu tuvāko. 28
Un Levja dēli darīja pēc Mozus vārda, un tai dienā
krita no tiem ļaudīm kādi trīs tūkstoši vīri. 29
Tad Mozus sacīja: pildāt šodien savas rokas Tam
Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret
savu brāli, ka šodien uz jums top likta svētība. 30
Otru rītu Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: jūs esat
apgrēkojušies ar lieliem grēkiem, un nu es kāpšu
augšām pie Tā Kunga, vai es varēšu jūsu grēkus
salīdzināt. 31 Tad Mozus griezās atpakaļ pie Tā
Kunga un sacīja: ak, šie ļaudis ir darījuši lielus
grēkus un sev taisījuši zelta dievu. 32 Nu tad,
piedod tiem viņu grēkus; bet ja ne, tad izdeldē
labāk mani no Tavas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.
33 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: kas pret Mani
apgrēkojies, to Es izdeldēšu no Savas grāmatas. 34
Tad nu ej, vadi tos ļaudis, kurp Es tev esmu sacījis.
Redzi, Mans eņģelis ies tavā priekšā, - tomēr Savā
piemeklēšanas dienā Es pie tiem piemeklēšu viņu
grēkus. 35 Tā Tas Kungs sita tos ļaudis, tāpēc ka
tie bija taisījuši to teļu, ko Ārons bija taisījis.

33 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej un celies no
šejienes, tu un tie ļaudis, ko tu esi izvedis no
Ēģiptes zemes, uz to zemi, ko Es esmu zvērējis
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam, sacīdams: tavam
dzimumam Es to došu. 2 Un Es sūtīšu eņģeli tavā
priekšā un izdzīšu Kanaāniešus, Amoriešus un
Hetiešus un Fereziešus, Hiviešus un Jebusiešus:
uz to zemi, kur piens un medus tek. 3 Jo Es tavā
vidū neiešu līdz, jo jūs esat pārgalvīgi ļaudis, ka
Es ceļā jūs neapriju. 4 Kad tie ļaudis dzirdēja
šo briesmīgo vārdu, tad tie žēlojās, un neviens
neapvilka savas greznās drēbes. 5 Un Tas Kungs
bija sacījis uz Mozu: saki Israēla bērniem: jūs
esat pārgalvīgi ļaudis; kad Es tev iešu līdz vienu
acumirkli, tad Es tevi izdeldēšu. Bet nu noliec
savu greznumu, tad Es zināšu, ko tev darīšu. 6 Tad
Israēla bērni nometa savu greznumu pie Horeb
kalna. 7 Un Mozus ņēma to telti un to uzcēla
ārpusē, tālu no lēģera, un to nosauca par saiešanas
telti. Un kas To Kungu meklēja, tam bija jāiziet uz
to saiešanas telti, kas bija ārā no lēģera. 8 Un kad
Mozus izgāja uz to telti, tad visi ļaudis cēlās, un
ikviens stāvēja sava dzīvokļa durvīs un skatījās
Mozum pakaļ, tiekams tas bija iegājis teltī. 9 Un
kad Mozus teltī iegāja, tad tas padebeša stabs
nonāca un stāvēja telts durvīs, un Viņš runāja
ar Mozu; 10 Un visi ļaudis redzēja to padebeša
stabu telts durvīs stāvam, un visi ļaudis cēlās un
ikviens metās pie zemes sava dzīvokļa durvīs. 11
Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, itin
kā kas runā ar savu draugu. Pēc tam viņš griezās
atpakaļ uz lēģeri, bet Jozuas, viņa sulainis, Nuna
dēls, jauneklis, neatstājās no telts. 12 Un Mozus
sacīja uz To Kungu: redzi, Tu man saki: vadi šos
ļaudis! Bet Tu man nesaki, ko Tu man sūtīsi līdzi,
jebšu Tu esi sacījis: Es pazīstu tevi pie vārda, - un
atkal: tu esi žēlastību atradis Manās acīs. 13 Un
nu, ja es žēlastību esmu atradis Tavās acīs, tad
lūdzams, dari man jel zināmu Tavu ceļu, lai es
Tevi pazīstu, un lai es atrodu žēlastību Tavās acīs,
un uzlūko, ka šie ļaudis ir Tavi ļaudis. 14 Bet Viņš
sacīja: Mans vaigs ies līdz, un Es tevi vedīšu pie
dusas. 15 Tad tas uz Viņu sacīja: ja Tavs vaigs neies
līdzi, tad neved mūs no šejienes. 16 Jo pie kam
varētu manīt, ka es un Tavi ļaudis žēlastību esam
atraduši Tavās acīs, kā vien pie tam, ka Tu mums
ej līdzi? Tā mēs tapsim brīnišķa tauta, es un Tavi
ļaudis, priekš visām tautām, kas virs zemes. 17
Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: arī šo lietu, ko tu
esi runājis, Es darīšu; jo tu esi atradis žēlastību
Manās acīs, un Es tevi pazīstu pie vārda. 18 Tad
tas sacīja: rādi man, lūdzams, Savu godību. 19 Un
Viņš sacīja: Es visai Savai laipnībai likšu garām
iet tavā priekšā un saukšu Tā Kunga vārdu tavā
priekšā. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un
apžēlojos, par ko apžēlojos. 20 Vēl Viņš sacīja: tu
Manu vaigu nevari redzēt, jo neviens cilvēks Mani
nevar redzēt un dzīvot. 21 Un Tas Kungs sacīja:
redzi, še pie Manis ir vieta, tur tev būs stāvēt
uz klints. 22 Un kad Mana godība ies garām, tad
Es tev likšu stāvēt klints alā, un tevi apklāšu ar
Savu roku, tiekams būšu garām gājis. 23 Un kad
Es Savu roku būšu atņēmis, tad tu Mani redzēsi
no aizmugures, bet Manu vaigu nevar redzēt.

34 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izcērt divus
akmens galdiņus tā kā tos pirmajus, tad
Es uz tiem galdiņiem rakstīšu tos vārdus, kas
ir bijuši uz tiem pirmajiem galdiņiem, ko tu esi
salauzis. 2 Un rītu esi gatavs, ka tu rītu vari
kāpt uz Sinaī kalnu, un stājies Manā priekšā tur
kalna galā. 3 Un nevienam nebūs kāpt līdz ar
tevi augšā, nevienam arī nebūs tapt redzētam pa
visu to kalnu, arī nedz sīkus, nedz lielus lopus
nebūs ganīt tam kalnam pretī. 4 Tad Mozus
izcirta divus akmens galdiņus tā kā tos pirmajus
un cēlās no rīta agri un kāpa augšam uz Sinaī
kalnu, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un viņš
ņēma savā rokā tos divus akmens galdiņus. 5
Tad Tas Kungs nonāca padebesī, un tur piestājās
pie viņa un izsauca Tā Kunga vārdu. 6 Un Tas

Kungs gāja viņam garām un izsauca: Tas Kungs,
Dievs ir žēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs
un liels no žēlastības un uzticības, 7 Kas parāda
žēlastību daudz tūkstošiem, piedod noziegumus,
pārkāpumus un grēkus, bet arī nepamet nesodītus,
piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem un bērnu
bērniem līdz trešam un ceturtam augumam. 8
Un Mozus traucās un metās zemē un pielūdza, 9
Un sacīja: Kungs, ja esmu atradis žēlastību Tavās
acīs, tad lūdzams, ej jel, Kungs, līdz ar mums,
jebšu šie ir pārgalvīgi ļaudis, - ka Tu piedod mūsu
noziegumus un mūsu grēkus, un pieņem mūs par
Savu īpašumu. 10 Tad Viņš sacīja: redzi, Es daru
derību: priekš visiem taviem ļaudīm Es darīšu
brīnumus, kas nav darīti nekur pa zemes virsu,
nedz pie kādām tautām, tā ka visiem ļaudīm, starp
kuriem tu esi, būs redzēt Tā Kunga darbu, jo tās
būs ļoti bijājamas lietas, ko Es pie tevis darīšu.
11 Ņem vērā, ko Es tev šodien pavēlu: redzi, Es
izdzīšu tavā priekšā Amoriešus un Kanaāniešus un
Hetiešus un Fereziešus un Hiviešus un Jebusiešus,
12 Sargies, ka tu nedari derību ar tās zemes
iedzīvotājiem, pie kuriem tu nāksi, ka tie nekļūst
tavā starpā par slazda valgu. 13 Bet jums būs
izpostīt viņu altārus un jums būs salauzīt viņu
uzceltos stabus un nocirst viņu elku kokus. 14
Jo tev nebūs pielūgt nekādu citu dievu, - jo Tas
Kungs: dusmotājs ir Viņa vārds, Viņš ir dusmīgs
Dievs, 15 Ka tu nedari nekādu derību ar tās zemes
iedzīvotājiem, un kad tie saviem dieviem mauko
pakaļ un nes upurus saviem dieviem, ka tie tevi
neaicina, un tu neēdi no viņu upuriem, 16 Un ka
tu saviem dēliem neņem no viņu meitām, un viņu
meitas saviem dieviem nemauko pakaļ un nedara
arī tavus dēlus pakaļ maukojam viņu dieviem. 17
Tev nebūs sev taisīt lietus dievus. 18 Tev būs turēt
neraudzētās maizes svētkus; septiņas dienas tev
būs ēst neraudzētu maizi, kā Es tev esmu pavēlējis,
noliktā laikā Abiba mēnesī; jo Abiba mēnesī tu esi
izgājis no Ēģiptes zemes. 19 Viss, kas māti atplēš,
Man pieder, un visi tavi lopi, kas no tēviņu kārtas
piedzimst, māti atplēsdami, lai lieli, lai sīki. 20 Bet
ēzeli, kas ēzeļa māti atplēš, tev būs izpirkt ar avi;
bet ja tu to neizpirksi, tad lauz viņam kaklu. Visus
pirmdzimušos no taviem dēliem tev būs izpirkt,
un priekš Mana vaiga jums nebūs rādīties tukšiem.
21 Sešas dienas tev būs strādāt, bet septītā dienā
dusēt, arī aramā un pļaujamā laikā tev būs dusēt.
22 Nedēļu svētkus arīdzan tev būs turēt ar kviešu
pļaujas pirmajiem augļiem un pļaušanas svētkus,
kad gads pagalam. 23 Trīs reiz gadskārtā visiem,
kas jūsu starpā ir vīrieši, būs rādīties Tā Kunga
Dieva, Israēla Dieva priekšā. 24 Kad Es tos pagānus
izdzīšu tavā priekšā, un izpletīšu tavas robežas,
tad neviens tavu zemi neiekāros, kamēr tu iesi
rādīties Tā Kunga, sava Dieva priekšā, trīs reiz
gadskārtā. 25 Tev nebūs upurēt Mana upura asinis
ar raudzētu maizi, un Pasa svētku upurim nebūs
palikt cauru nakti līdz rītam. 26 Tos pirmajus no
tavas zemes pirmajiem augļiem tev būs nest Tā
Kunga tava Dieva, namā; āzīti tev nebūs vārīt
viņa mātes pienā. 27 Un Tas Kungs sacīja uz
Mozu: “Raksti šos vārdus, jo pēc šiem vārdiem Es
esmu darījis derību ar tevi un ar Israēli.” 28 Un
viņš tur bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un
četrdesmit naktis; viņš neēda maizes un nedzēra
ūdens, un rakstīja uz tiem galdiņiem tos derības
vārdus, tos desmit vārdus. 29 Un notikās, kad
Mozus nokāpa no Sinaī kalna un tie divi liecības
galdiņi bija Mozus rokā, tad no tā kalna nokāpjot
Mozus nezināja, ka viņa vaiga āda spīdēja, tādēļ
ka tas ar Viņu bija runājis. 30 Kad nu Ārons un
visi Israēla bērni Mozu uzlūkoja, redzi, tad viņa
vaiga āda spīdēja, tāpēc tie bijās nākt tuvu pie
viņa. 31 Tad Mozus tos sauca un Ārons un visi
draudzes virsnieki griezās pie viņa un Mozus uz
tiem runāja. 32 Pēc tam visi Israēla bērni piegāja,
un viņš tiem visu pavēlēja, ko Tas Kungs ar viņu
bija runājis Sinaī kalnā. 33 Un kad Mozus beidza
ar tiem runāt, tad viņš lika apsegu uz savu vaigu.
34 Bet kad Mozus priekš Tā Kunga nāca ar Viņu
runāt, tad tas noņēma to apsegu, tiekams tas
izgāja, un kad tas bija izgājis, tad tas runāja uz
Israēla bērniem, kas tam bija pavēlēts. 35 Un
Israēla bērni redzēja Mozus vaigu, ka Mozus vaiga
āda spīdēja, un tad Mozus to apsegu atkal uzlika
uz savu vaigu, tiekams tas iegāja ar Viņu runāt.

35 Un Mozus sapulcēja visu Israēla bērnu
draudzi un uz tiem sacīja: šie ir tie vārdi, ko
Tas Kungs ir pavēlējis, ka tos būs darīt. 2 Sešas
dienas būs darbu darīt, bet septīta diena lai jums ir
svēta, liela dusēšanas diena Tam Kungam; ikviens
kas tanī dara kādu darbu, tam būs mirt. 3 Jums
nebūs uguni kurt savās māju vietās dusēšanas
dienā. 4 Un Mozus runāja uz visu Israēla bērnu
draudzi sacīdams: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs
ir pavēlējis sacīdams: 5 Ņemiet no tā, kas jums
pieder, cilājamu upuri Tam Kungam; ikviens,
kam labprātīga sirds, lai to atnes par cilājamu
upuri Tam Kungam, zeltu un sudrabu un varu,
6 Un arī zilumu un purpuru un karmezīnu un
smalkas dzijas un kazu spalvas, 7 Un pasarkanas
aunu ādas un roņu ādas un akācijas koku, 8 Un
eļļu lukturim un dārgas zāles svaidāmai eļļai
un kvēpināšanai saldi smaržīgas zāles, 9 Un

oniksa akmeņus un dārgus ieliekamus akmeņus
efodam un krūšu glītumam. 10 Un visiem, kam
samanīga sirds jūsu starpā, būs nākt un darīt
visu, ko Tas Kungs pavēlējis, 11 To dzīvokli, viņa
telti un viņa segu, viņa kāsīšus un viņa dēļus
viņa kārtis un viņa stabus un viņa kājas, 12 To
šķirstu un viņa nesamās kārtis, to salīdzināšanas
vāku un to priekškaramo segu. 13 To galdu un
viņa nesamās kārtis un visus viņa rīkus un tās
priekšliekamās maizes, 14 Un to lukturi priekš
spīdēšanas un viņa rīkus un tos eļļas lukturīšus un
to eļļu priekš spīdēšanas. 15 Un to kvēpināšanas
altāri un viņa nesamās kārtis un to svaidāmo eļļu
un tās kvēpināmās smaržīgās zāles un to durvju
segu pie dzīvokļa durvīm, 16 To dedzināmo upuru
altāri līdz ar viņa vara traliņiem, viņa kārtis un
visus viņa rīkus, to mazgājamo trauku un viņa
kāju, 17 Tās pagalma gardīnes un viņu stabus
un viņu kājas un to segu pagalma vārtos, 18 Tās
dzīvokļa naglas un tos pagalma vadžus ar viņu
saitēm, 19 Tās amata drēbes priekš kalpošanas
svētā vietā, priestera Ārona svētās drēbes un viņa
dēlu drēbes, ka tie ir par priesteriem. 20 Tad visa
Israēla bērnu draudze aizgāja no Mozus. 21 Un tie
nāca ikviens, kam bija labprātīga sirds, un ikviens,
kam gars bija labprātīgs; tie atnesa Tā Kunga
cilājamo upuri priekš saiešanas telts taisīšanas
un priekš visas viņas kalpošanas un priekš tām
svētām drēbēm. 22 Tad nu nāca vīri ar sievām,
visi kam bija labprātīga sirds, tie atnesa saktas un
ausu sprādzes un gredzenus un apkaltas jostas,
visādus zelta rīkus, un ja kāds gribēja atnest zeltu
par līgojamu upuri Tam Kungam. 23 Un ikviens,
pie kā atradās zilums un purpurs un karmezīns
un smalkas dzijas un kazu spalvas un pasarkanas
aunu ādas un roņu ādas, to tie atnesa. 24 Visi, kas
gribēja atnest cilājamu upuri no zelta un vara, tie
to atnesa par cilājamu upuri Tam Kungam, un visi,
pie kuriem akācijas koks atradās, to atnesa priekš
ikviena Dieva kalpošanas darba. 25 Un ikviena
sieva, kam bija samanīga sirds, vērpa ar savām
rokām un atnesa to vērpumu, zilumu un purpuru
un karmezīnu un smalkas dzijas. 26 Un visas
sievas, kam sirds prata gudru darbu, tās vērpa
kazu spalvas. 27 Un tie lielie kungi atnesa oniksa
akmeņus un ieliekamus akmeņus priekš efoda un
krūšu glītuma, 28 Un dārgas zāles un eļļu lukturim
un svaidāmai eļļai un saldi smaržīgas zāles priekš
kvēpināšanas. 29 Ikviens vīrs un ikviena sieva,
kam sirds bija labprātīga, ko pienest pie visa tā
darba, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis darīt
tā Israēla bērni atnesa upuri Tam Kungam no laba
prāta. 30 Tad Mozus sacīja uz Israēla bērniem:
redziet, Tas Kungs pie vārda saucis Becaleēli, Ūrus
dēla, Hūra dēla dēlu, no Jūda cilts. 31 Un Dieva
Gars to ir pildījis ar gudrību, prātu un samanību
pie visāda darba, 32 Izdomāt gudrus darbus un
strādāt iekš zelta un iekš sudraba un iekš vara
33 Un iekš dārgu akmeņu griešanas, ka tos var
ielikt, un iekš koku izgriešanas, uz visāda izrotāta
roku darba strādāšanu. 34 Viņš tam arī sirdī devis
mācīt, tam un Aholiabam, Ahisamaka dēlam, no
Dana cilts. 35 Viņš tos ar sirds gudrību ir pildījis,
ka tie var darīt visādu amatnieka un audēja un
rakstītāja darbu iekš ziluma un iekš purpura un
karmezīna un iekš smalkām dzijām, arī vēvera
(audēja) darbu, ka tie var darīt visādu darbu un
izdomāt gudras lietas.

36 Un Becaleēls un Aholiabs lai strādā un
ikviens, kam samanīga sirds, kam Tas Kungs
devis gudrību un saprašanu, zināt visādu darbu
pie svētās vietas kalpošanas, tā kā Tas Kungs
bija pavēlējis. 2 Un Mozus aicināja Becaleēli un
Aholiabu, un ikvienu, kam bija gudra sirds, kam
Tas Kungs bija devis gudrību sirdī, visus, kam
sirds nesās, pie tā darba iet un to darīt. 3 Un
tie ņēma no Mozus visu to cilājamo upuri, ko
Israēla bērni bija atnesuši priekš tā darba pie
svētās vietas taisīšanas, ka tie to darītu, un tie
atnesa vēl ik rītu pie viņa upurus no laba prāta.
4 Tāpēc visi tie gudrie nāca, kas svētās vietas
darbu darīja, ikviens savu darbu, kas tam bija
jādara, un runāja uz Mozu sacīdami: 5 Tie ļaudis
pienes daudz vairāk, nekā vajag pie tā darba
darīšanas, ko Tas Kungs ir pavēlējis darīt. 6 Tad
Mozus pavēlēja pa lēģeri izsaukt un sacīt: vīri
un sievas, nenesat vairs cilājamu upuri priekš tā
darba svētā vietā. 7 Tad tie ļaudis mitējās nest, jo
bija diezgan priekš visa tā darba vajadzības, kas
bija jādara, un vēl atlikās. 8 Tā visi tie gudrie starp
tiem darba strādniekiem taisīja to dzīvokli no
desmit deķiem, no šķetinātām smalkām dzijām un
ziluma un purpura un karmezīna ar ķerubiem, -
izrotātu darbu viņi to taisīja. 9 Viena deķa garums
bija divdesmit astoņas olektis un platums bija
četras olektis; visiem tiem deķiem bija vienāds
mērs. 10 Un viņš salika piecus deķus vienu pie
otra, un atkal piecus deķus viņš salika vienu pie
otra. 11 Pēc tam viņš taisīja cilpas no ziluma pie
viena deķa vīles tai malā, kur tas tapa pielaists; tā
viņš darīja arī pie otra deķa vīles, kur atkal tas
tapa pielaists. 12 Piecdesmit cilpas viņš taisīja
pie viena deķa, un piecdesmit cilpas viņš taisīja
pie otra deķa pielaižamās malas, šās cilpas vienu
otrai pretim. 13 Un viņš taisīja arī piecdesmit

zelta kāsīšus un salika tos deķus vienu pie otra
ar tiem kāsīšiem, ka tas tapa par vienu dzīvokli.
14 Un viņš taisīja deķus no kazu spalvas telts
pārklāju, pāri pār to dzīvokli; no vienpadsmit
deķiem viņš to taisīja. 15 Viena deķa garums bija
trīsdesmit olektis un viena deķa platums četras
olektis; šiem vienpadsmit deķiem bija vienāds
mērs. 16 Un viņš salika piecus deķus sevišķi
un atkal sešus deķus sevišķi. 17 Un viņš taisīja
piecdesmit cilpas pie tā pēdīgā(malējā) deķa vīles,
kur tas tapa pielaists, un viņš taisīja piecdesmit
cilpas pie tā deķa otras pielaižamās malas. 18
Un viņš taisīja arī piecdesmit vara kāsīšus priekš
telts salikšanas, ka tā vienā kopā saietu. 19 Viņš
taisīja arī telts segu no pasarkanām aunu ādām,
un tur virsū segu no roņu ādām. 20 Viņš taisīja arī
stāvošus dēļus pie tā dzīvokļa no akācijas koka.
21 Ikkatra dēļa garums bija desmit olektis, un
ikkatra dēļa platums pusotras olekts. 22 Divas
tapas bija vienam dēlim, ar ko viens ar otru
tapa salaists. 23 Tā viņš darīja ar visiem dzīvokļa
dēļiem; viņš taisīja arī tā dzīvokļa dēļus dienvidu
pusē, divdesmit dēļus, 24 Un taisīja četrdesmit
sudraba kājas apakš tiem divdesmit dēļiem, divas
kājas apakš viena dēļa pie viņa divām tapām, un
divas kājas apakš otra dēļa pie viņa divām tapām.
25 Viņš taisīja divdesmit dēļus arī otrā dzīvokļa
pusē pret ziemeli, 26 Ar viņu četrdesmit sudraba
kājām, divas kājas apakš viena dēļa, un divas kājas
apakš otra dēļa. 27 Bet dzīvokļa galā pret vakariem
viņš taisīja sešus dēļus. 28 Viņš taisīja arī divus
dēļus par stūru dēļiem dzīvokļa galā. 29 Un tie bija
apakšgalā pa diviem salikti, un bija arī virsgalā
kā dvīņi salikti ar vienu riņķi; tā viņš darīja ar
tiem abiem abējos stūros. 30 Tā bija astoņi dēļi
ar savām sudraba kājām, sešpadsmit kājas, divas
kājas apakš ikviena dēļa. 31 Viņš taisīja arī kārtis
no akācijas koka, piecas pie tiem dēļiem vienā
dzīvokļa pusē, 32 Un piecas kārtis pie tiem dēļiem
otrā dzīvokļa pusē, un piecas kārtis pie tiem gala
dēļiem pret vakariem. 33 Un viņš taisīja to vidēju
kārti cauršaujamu gar dēļu vidu no viena gala
līdz otram. 34 Un viņš tos dēļus apvilka ar zeltu,
un viņu riņķus (priekš tām kārtīm) viņš taisīja
no zelta, tās kārtis viņš arī apvilka ar zeltu. 35
Pēc tam viņš taisīja priekškaramo no ziluma un
purpura un karmezīna un smalkām šķetinātām
dzijām, viņš to izauda izrotātu darbu ar ķerubiem.
36 Un viņš tam taisīja četrus stabus no akācijas
koka un tos apvilka ar zeltu; viņu kāsīši bija no
zelta, un viņš tiem lēja četras sudraba kājas. 37
Viņš taisīja arī priekš telts durvīm segu no ziluma
un purpura un karmezīna un smalkām šķetinātām
dzijām raibi austu, 38 Un viņa piecus stabus un
viņa kāsīšus, un viņš apvilka viņu virsgalus un
viņu stīpas ar zeltu, un viņu piecas kājas bija no
vara.

37 Un Becaleēls taisīja to šķirstu no akācijas
koka; pustrešas olekts bija viņa garums un
pusotras olekts viņa platums un pusotras olekts
viņa augstums. 2 Un viņš to apvilka ar šķīstu
zeltu no iekšas un no ārpuses, un tam aptaisīja
kroni no zelta visapkārt. 3 Un lēja priekš tā
četrus zelta riņķus pie viņa četriem stūriem, tā
ka divi riņķi bija viņa vienā pusē un divi riņķi
viņa otrā pusē. 4 Un viņš taisīja nesamas kārtis
no akācijas koka un tās apvilka ar zeltu. 5 Un viņš
ielika tās nesamās kārtis tais riņķos pie šķirsta
sāniem, ka šķirstu varētu nest. 6 Un viņš taisīja
salīdzināšanas vāku no šķīsta zelta, pustrešas
olekts bija viņa garums un pusotras olekts viņa
platums. 7 Viņš taisīja arī divus ķerubus no zelta,
viņš tos izkala, salīdzināšanas vāka abējos galos,
8 Vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā
galā, no salīdzināšanas vāka izejot viņš taisīja tos
ķerubus viņa abējos galos. 9 Un tie ķerubi izstiepa
spārnus pa virsu, apklādami ar saviem spārniem
salīdzināšanas vāku, un viņu vaigi bija viens otram
pretī, ķerubu vaigi skatījās uz salīdzināšanas vāku.
10 Viņš taisīja arī galdu no akācijas koka; divas
olektis bija viņa garums un viena olekts viņa
platums un pusotras olekts viņa augstums. 11 Un
viņš to apvilka ar šķīstu zeltu un tam aptaisīja
zelta kroni visapkārt. 12 Viņš tam arī aptaisīja
līsti plaukstas platumā visapkārt, un viņš aptaisīja
zelta kroni ap viņa līsti visapkārt. 13 Viņš lēja arī
četrus zelta riņķus pie tā, un lika tos riņķus pie
tiem četriem stūriem, kas bija pie viņa četrām
kājām. 14 Tie riņķi bija pie tās līstes priekš
nesamām kārtīm, ka to galdu varētu nest. 15 Viņš
taisīja arī tās nesamās kārtis no akācijas koka, un
tās apvilka ar zeltu, ka to galdu varēja nest. 16
Un viņš taisīja tos rīkus, kam uz galda vajadzēja
būt, viņa bļodas un viņa karotes un kannas un
kausus, ar ko laistīt, no šķīsta zelta. 17 Viņš taisīja
arī lukturi no tīra zelta, viņš to lukturi izkala,
viņa kātu un viņa zarus; viņa kausi, viņa pogas un
viņa puķes no tā izstiepās. 18 Seši zari izstiepās
no viņa sāniem, trīs luktura zari no vienas puses
un trīs luktura zari no otras puses. 19 Vienā zarā
bija trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi, ar pogu
un puķi, un otrā zarā atkal trīs kausiņi, tā kā
mandeļu ziedi, ar pogu un puķi. Tādi bija tie seši
zari, kas no luktura izstiepās. 20 Bet pašā lukturī
bija četri kausiņi tā kā mandeļu ziedi, ar savām
pogām un ar savām puķēm. 21 Un tur bija viena

poga apakš diviem zariem, kas no tā izstiepās, un
(atkal) viena poga apakš diviem zariem, kas no tā
izstiepās, un vēl viena poga apakš diviem zariem,
kas no tā izstiepās. Tā tas bija ar tiem sešiem
zariem, kas no tā izstietpās. 22 Viņa pogas un viņa
zari izgāja no tā; tas bija visnotaļ vienādi izkalts
no tīra zelta. 23 Un viņš tam taisīja septiņus
eļļas lukturīšus, viņa lukt(dakts) šķēres un viņa
dzēšamos kausus no tīra zelta. 24 No viena talenta
tīra zelta viņš to taisīja un visus viņa rīkus. 25
Un viņš taisīja kvēpināmo altāri no akācijas koka,
- viena olekts bija viņa garums un viena olekts
viņa platums, - tas bija četrkantīgs, bet divas
olektis bija viņa augstums, un viņa ragi izgāja
no tā. 26 Un viņš to apvilka ar tīru zeltu, viņa
virsu un viņa sienas visapkārt un viņa ragus, un
viņš tam aptaisīja zelta kroni. 27 Un viņš taisīja
divus zelta riņķus pie tā, apakš viņa kroņa viņa
divējos stūros, uz viņa abējiem sāniem priekš tām
nesamām kārtīm, ar ko to varētu nest. 28 Un viņš
taisīja tās nesamās kārtis no akācijas koka un
tās apvilka ar zeltu. 29 Viņš taisīja arī to svēto
svaidāmo eļļu un tās kvēpināmās zāles no šķīstām
jaukas smaržas zālēm, kā aptieķeri mēdz taisīt.

38 Viņš taisīja arī dedzināmo upuru altāri no
akācijas koka; piecas olektis bija viņa garums
un piecas olektis viņa platums, tas bija četrkantīgs,
un trīs olektis viņa augstums. 2 Un viņš taisīja
viņa ragus viņa četros stūros; viņa ragi izgāja no
tā, un viņš to apvilka ar varu. 3 Un viņš taisīja
visus altāra rīkus, podus un lāpstas un slakāmus
traukus, dakšas un ogļu traukus, visus viņa rīkus
viņš taisīja no vara. 4 Viņš taisīja tam altārim
arī vara traliņus kā tīklu, apakš altāra beņķa, no
apakšas līdz viņa vidum. 5 Un viņš lēja četrus
riņķus uz tiem vara traliņu četriem stūriem priekš
nesamām kārtīm. 6 Un viņš taisīja tās nesamās
kārtis no akācijas koka un tās apvilka ar varu.
7 Un viņš ielika tās nesamās kārtis tais riņķos
uz altāra sāniem, ka to ar tiem varētu nest; viņš
taisīja (to altāri) ar tukšu vidu no dēļiem. 8 Viņš
taisīja arī mazgājamo trauku no vara, ar viņa
vara kāju, no to sievu spieģeļiem, kas pulkiem
sanāca (kalpot) priekš saiešanas telts durvīm. 9
Viņš taisīja arī pagalmu; tai pusē pret dienvidiem,
pagalma gardīnes bija no smalkām šķetinātām
dzijām, simts olektis garumā. 10 Viņa divdesmit
stabi un viņu divdesmit kājas bija no vara, stabu
kāsīši un viņu stīpas bija no sudraba. 11 Arī pret
ziemeli bija simts olektis. Viņu divdesmit stabi un
viņu divdesmit kājas bija no vara, bet stabu kāsīši
un viņu stīpas bija no sudraba. 12 Un tai pusē pret
vakariem bija gardīnes no piecdesmit olektīm,
stabu bija desmit, un kāju desmit; stabu kāsīši un
viņu stīpas bija no sudraba. 13 Un pret rītiem
bija piecdesmit olektis. 14 Tās gardīnes vienā
pusē bija piecpadsmit olektis garumā; viņām bija
trīs stabi ar savām trim kājām. 15 Un arī otrā
pusē pie pagalma vārtiem (cik vienā tik otrā
pusē) bija gardīnes piecpadsmit olektis garumā,
ar viņu trim stabiem un viņu trim kājām. 16
Visas pagalma gardīnes bija visapkārt no smalkām
šķetinātām dzijām, un stabu kājas bija no vara,
un stabu kāsīši ar viņu stīpām no sudraba, tā ka
viņu virsgali ar sudrabu bija apvilkti. 17 Un visi
pagalma stabi bija ar sudrabu apstīpoti. 18 Un
pagalma vārtu segs bija raibi austs no ziluma un
purpura un karmezīna un smalkām šķetinātām
dzijām, un divdesmit olektis bija tas garums un
viņa augstums (vienas gardīnes) platumā piecas
olektis, pēc tām pagalma gardīnēm. 19 Un viņu
četri stabi ar savām četrām kājām bija no vara
un viņu kāsīši no sudraba, un viņu virsgals un
viņu stīpas bija ar sudrabu apvilktas. 20 Un visas
dzīvokļa un pagalma naglas visapkārt bija no vara.
21 Tās ir visas tā dzīvokļa, tā liecības dzīvokļa,
lietas, kas pavēlētas caur Mozu, priekš Levitu
kalpošanas, caur Ītamara, Ārona dēla, tā priestera,
roku. 22 Tad nu Becaleēls, Ūrus dēls, Hūra dēla
dēls, no Jūdu cilts, taisīja visu, ko Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis. 23 Un līdz ar viņu Aholiabs,
Ahisamaka dēls, no Dana cilts, meistars un gudrs
audējs un rakstītājs iekš ziluma un purpura un
karmezīna un smalkām dzijām. 24 Visa zelta, kas
pie tās svētās vietas izstrādāts, (proti) tā zelta,
kas tapa dots par līgojamu upuri, bija divdesmit
deviņi talenti un septiņsimt un trīsdesmit sēķeļi,
pēc svētās vietas sēķeļa. 25 Bet tā sudraba, kas
no draudzes tapa dots, bija simts talenti un
tūkstoš septiņsimt pieci sēķeļi, pēc svētās vietas
sēķeļa. 26 No ikvienas galvas viena beka, tas ir
pussēķelis, pēc svētās vietas sēķeļa no visiem, kas
tapa skaitīti, no divdesmit gadiem un pāri, proti
sešsimt trīs tūkstoši piecsimt un piecdesmit. 27 No
simts sudraba talentiem lēja tās kājas svētai vietai
un tam priekškaram; priekš simts kājām bija simts
talenti, viens talents priekš vienas kājas. 28 Bet no
tiem tūkstoš septiņsimt un septiņdesmit pieciem
sēķeļiem viņš taisīja tos kāsīšus pie tiem stabiem,
un apvilka viņu galvas un tos apstīpoja. 29 Un
tā vara, kas par līgojamu upuri tapa dots, bija
septiņdesmit talenti un divtūkstoš un četrsimt
sēķeļi. 30 Un viņš no tā taisīja tās durvju kājas
pie saiešanas telts un to vara altāri un tos vara
traliņus, kas tam bija, un visus altāra rīkus, 31 Un

tās pagalma kājas visapkārt un tās pagalma vārtu
kājas, arī visas dzīvokļa naglas un visas pagalma
naglas visapkārt.

39 Tie taisīja arī amata drēbes priekš Dieva
kalpošanas svētā vietā no ziluma un purpura
un karmezīna; un taisīja tās svētās drēbes Āronam,
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **2** Un viņš
taisīja to efodu no zelta, ziluma un purpura un
karmezīna un smalkām šķetinātām dzijām. **3**
Un tie zeltu sakala plakanu un izgrieza drāti
no tā, ieaust starp to zilumu un purpuru un
karmezīnu un tām smalkām šķetinātām dzijām,
izrotātu darbu. **4** Tie taisīja divus saliekamus plecu
gabalus pie tā, abējos viņa galos tie tapa sasieti. **5**
Un efoda josta, kas pār to bija, tā bija tāds pat
darbs, no zelta, ziluma un purpura un karmezīna
un smalkām šķetinātām dzijām, kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis. **6** Tie sataisīja arī tos oniksa
akmeņus, zelta iekalumos ieliktus, grieztus, tā kā
gredzenus, kur Israēla bērnu vārdi bija uzgriezti.
7 Un viņš tos lika efodam uz pašiem pleciem par
piemiņas akmeņiem priekš Israēla bērniem, kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **8** Un viņš taisīja
krūšu glītumu, izrotātu darbu, kā efoda darbu
no zelta, ziluma un purpura un karmezīna un
smalkām šķetinātām dzijām. **9** Tas bija četrkantīgs;
tie taisīja to krūšu glītumu divkārtīgu, viens
sprīdis bija viņa garums un viens sprīdis viņa
platums, divkārtīgs tas bija. **10** Un tie to aplika ar
četrām akmeņu rindām; vienā kārtā bija sardis,
topāzs un smaragds - šī ir tā pirmā kārta. **11** Un
otrā kārtā bija rubīns, safīrs un dimants. **12** Un
trešā kārtā bija hiacints, akats un ametists. **13**
Un ceturtā kārtā bija krizolits, berils un jaspis
zelta iekalumos savās rindās. **14** Un to akmeņu
pēc Israēla bērnu vārdiem bija divpadsmit, pēc
viņu vārdiem, griezti kā gredzeni, ikviens ar savu
vārdu pēc tām divpadsmit ciltīm. **15** Tie taisīja pie
krūšu glītuma arī ķēdītes, vienā garumā savītas,
no tīra zelta. **16** Un tie taisīja divus zelta iekalumus
ar diviem zelta gredzeniem, un lika tos divus
gredzenus pie krūšu glītuma diviem galiem. **17** Un
pielika tās savītās ķēdītes tiem diviem gredzeniem
pie krūšu glītuma galiem. **18** Bet abu savīto ķēdīšu
otrus galus pielika pie tiem diviem iekalumiem
un pie efoda saliekamiem gabaliem priekšpusē.
19 Tie taisīja divus zelta gredzenus un tos lika uz
tiem diviem otriem krūšu glītuma galiem, pie
viņa vīles iekšpusē, efodam pretim. **20** Vēl tie
taisīja divus zelta gredzenus, un tos lika uz efoda
abiem plecu gabaliem, apakšā uz to priekšgalu,
kur tas top sasprādzēts pār efoda jostu. **21** Un
tie piesēja krūšu glītumu ar viņa gredzeniem pie
efoda gredzeniem ar vienu pazilu auklu, ka tas
būtu pār efoda jostu, ka no efoda nešķirtos, - itin
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **22** Un viņš
darīja efoda uzvalku, austu darbu, visu no ziluma.
23 Un paša uzvalka vidū bija caurums, tā kā krūšu
bruņu caurums; šim caurumam bija vīle visapkārt,
ka tas neplīstu. **24** Un pie uzvalka apakšvīlēm
tie taisīja granātābolus no ziluma un purpura un
karmezīna un šķetinātām smalkām dzijām. **25** Tie
taisīja arī zvārgulīšus no šķīsta zelta un lika tos
zvārgulīšus starp tiem granātāboliem pie uzvalka
apakšvīlēm visapkārt starp tiem granātāboliem,
26 Ka bija viens zvārgulīts un tad viens granātābols
un atkal viens zvārgulīts un viens granātābols pie
uzvalka apakšvīlēm visapkārt priekš kalpošanas,
- itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **27**
Tie taisīja arī svārkus no šķetinātām smalkām
dzijām, austu darbu, priekš Ārona un priekš
viņa dēliem, **28** Un cepuri no dārgām dzijām un
paaugstas cepures no smalkām dzijām un linu
ūzas no šķetinātām smalkām dzijām **29** Un jostu
no šķetinātām smalkām dzijām un no ziluma un
purpura un karmezīna, izrotātu darbu, itin kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **30** Tie taisīja
arī to zelta platīti, to svēto kroni, no tīra zelta,
un uzrakstīja rakstu, itin kā gredzeni top griezti:
svēts Tam Kungam. **31** Un piesēja pazilu auklu
pie tās, ka tā uz cepures virsas taptu piesieta,
itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **32** Tā
viss tas darbs tapa pabeigts pie saiešanas telts
dzīvokļa. Un Israēla bērni bija darījuši, itin kā Tas
Kungs Mozum bija pavēlējis, tā tie bija darījuši. **33**
Pēc tam tie atnesa to dzīvokli pie Mozus, to telti
un visus viņas rīkus, viņas kāsīšus, viņas galdus,
viņas nesamās kārtis, viņas stabus un viņas kājas,
34 Un to segu no pasarkanām aunu ādām un
to segu no roņu ādām un to priekškaramo, **35**
To liecības šķirstu un viņa nesamās kārtis un
to salīdzināšanas vāku, **36** To galdu, visus viņa
rīkus un tās priekšliekamās maizes, **37** To zelta
lukturi ar viņa eļļas lukturīšiem, kas jāuzliek,
un visus viņa rīkus un to eļļu spīdēšanai, **38**
Un to zelta altāri un to svaidāmo eļļu un to
kvēpināmo no smaržīgām zālēm un to segu priekš
telts durvīm, **39** To vara altāri un tos vara traliņus,
kas tam bija, viņa nesamās kārtis un visus viņa
rīkus, to mazgājamo trauku un viņa kāju, **40** Tās
pagalma gardīnes, viņa stabus un viņa kājas un to
pagalma vārtu segu, viņa virves un viņa naglas
un visus rīkus, ko vajadzēja, pie saiešanas telts
dzīvokļa. **41** Tās amata drēbes kalpošanai svētā
vietā, priestera Ārona svētās drēbes, un viņa dēlu

drēbes, ka tie būtu priesteri. 42 Itin kā Tas Kungs
Mozum pavēlējis, tā Israēla bērni visu to darbu
bija darījuši. 43 Tad Mozus apraudzīja visu to
darbu, un redzi, tie to bija darījuši, tā kā Tas
Kungs bija pavēlējis, tā tie bija darījuši. Tad Mozus
tos svētīja.

40 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: 2
Pirmā mēnesī, pirmā mēneša dienā, tev būs
uzcelt to dzīvokli, to saiešanas telti. 3 Un tev tur
būs nolikt to liecības šķirstu un to priekškaramo
uzkārt priekš tā šķirsta. 4 Pēc tam tev būs ienest
to galdu un sataisīt, kas ir sataisāms, tev arī būs
iecelt to lukturi un uzlikt viņa eļļas lukturīšus. 5
Un to zelta kvēpināšanas altāri tev būs likt priekš
liecības šķirsta, tad tev būs pakārt dzīvokļa durvju
segu. 6 Tev arī būs uzcelt to dedzināmo upuru
altāri priekš saiešanas telts dzīvokļa durvīm. 7 Un
tev būs likt to mazgājamo trauku starp saiešanas
telti un altāri, un tanī turēt ūdeni. 8 Pēc tam
tev būs uzcelt to pagalmu visapkārt, un to segu
pakārt pie pagalma vārtiem. 9 Tad tev būs ņemt
svaidāmo eļļu un apsvaidīt to dzīvokli un visu,
kas tanī ir, un to būs svētīt ar visiem viņa rīkiem,
lai tas ir svēts. 10 Tev arī būs svaidīt dedzināmo
upuru altāri un visus viņa rīkus, un svaidīt to
altāri, lai tas altāris ir augsti svēts. 11 Tad tev
būs svaidīt to mazgājamo trauku un viņa kāju,
un to būs svētīt. 12 Tev arī būs pievest Āronu
un viņa dēlus priekš saiešanas telts durvīm un
tos mazgāt ar ūdeni. 13 Tev būs apvilkt Āronam
tās svētās drēbes un viņu svaidīt un viņu svētīt,
lai tas ir mans priesteris. 14 Tev arī būs pievest
viņa dēlus un tiem apvilkt tos svārkus. 15 Un tev
tos būs svaidīt, itin kā tu viņu tēvu esi svaidījis,
lai tie ir mani priesteri, un tas notiks, ka tiem tā
svaidīšana būs par priestera amatu mūžīgi pie
viņu pēcnākamiem. 16 Un Mozus darīja, itin kā
Tas Kungs viņam bija pavēlējis, tā viņš darīja.
17 Un notikās otrā gadā, pirmā mēnesī, pirmā
mēneša (dienā), tad tas dzīvoklis tapa uzcelts. 18
Jo Mozus uzcēla to dzīvokli, un nolika viņa kājas
un uzcēla viņa dēļus un ielika viņa aizšaujamos un
uzcēla viņa stabus. 19 Un viņš izstiepa to telti pār
to dzīvokli un uzlika telts segu tur virsū, itin kā
Tas Kungs viņam bija pavēlējis. 20 Un viņš ņēma
to liecību un ielika šķirstā un nolika tās nesamās
kārtis pie tā šķirsta un uzcēla salīdzināšanas
vāku uz to šķirstu. 21 Un ienesa to šķirstu tai
dzīvoklī un uzkāra priekškaramo segu un aizsedza
liecības šķirstu, itin kā Tas Kungs viņam bija
pavēlējis. 22 Un viņš ienesa to galdu saiešanas
teltī un nolika to dzīvokļa sānos pret ziemeli,
šaipus priekškaramā. 23 Un viņš tās maizes salika
kopā priekš Tā Kunga vaiga, itin kā Tas Kungs
viņam bija pavēlējis. 24 Viņš nolika arī to lukturi
saiešanas teltī tam galdam pretī, dzīvokļa sānos
pret dienasvidu. 25 Viņš uzlika tos eļļas lukturīšus
priekš Tā Kunga vaiga, itin kā Tas Kungs viņam
bija pavēlējis. 26 Un viņš nolika to zelta altāri
saiešanas teltī priekškaramā priekšā. 27 Un viņš
uz tā iededzināja kvēpināmo no smaržīgām zālēm,
itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. 28 Un
viņš uzkāra arī to segu dzīvokļa durvīs. 29 Un
viņš lika dedzināmo upuru altāri pie saiešanas
telts dzīvokļa durvīm un upurēja uz tā dedzināmu
upuri un ēdamu upuri, itin kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. 30 Un mazgājamo trauku viņš nolika
starp saiešanas telti un altāri, un ielēja tanī ūdeni
priekš mazgāšanas. 31 Un Mozus, Ārons un viņa
dēli tur mazgāja savas rokas un savas kājas. 32
Kad tie iegāja saiešanas teltī un piegāja pie altāra,
tad tie mazgājās, tā kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. 33 Un viņš uzcēla arī to pagalmu ap
dzīvokli un ap altāri un uzkāra to segu pagalma
durvīs. Un Mozus pabeidza visu to darbu. 34
Tad tās padebesis apklāja saiešanas telti, un Tā
Kunga godība piepildīja to dzīvokli. 35 Un Mozus
nevarēja ieiet saiešanas teltī, kamēr tās padebesis
uz tās(telts) palika, un Tā Kunga godība piepildīja
to dzīvokli. 36 Un kad tās padebesis no tā dzīvokļa
pacēlās, tad Israēla bērni devās ceļā visos savos
gājumos. 37 Bet kad tās padebesis neuzcēlās, tad
tie nedevās ceļā līdz tai dienai, kad tās cēlās. 38 Jo
Tā Kunga padebesis bija dienā uz tā dzīvokļa, un
naktī tas bija ugunīgs pār viņu priekš visa Israēla
nama acīm visos viņu gājumos.

Trešā Mozus

1 Un Tas Kungs aicināja Mozu un runāja uz
to no saiešanas telts sacīdams: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: ja kāds no jums
Tam Kungam grib upurēt upuri, tad jums savus
upurus būs nest no lopiem, no lieliem un no
sīkiem lopiem. **3** Ja viņa upuris ir dedzināms
upuris no lieliem lopiem, tad būs upurēt vērsi, kas
bez vainas; priekš saiešanas telts durvīm viņam
to būs upurēt, ka tas Tam Kungam labi patīk. **4**
Un tam savu roku būs likt uz tā dedzināmā upura
galvu, ka tas Viņam labi patīk, to salīdzināt. **5**
Tad tam būs nokaut to jauno vērsi Tā Kunga
priekšā, un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs
tās asinis pienest un tās asinis slacīt visapkārt uz
to altāri, kas ir priekš saiešanas telts durvīm. **6**
Tad tam dedzināmam upurim būs novilkt ādu un
viņu sacirst gabalos. **7** Un priestera Ārona dēliem
būs uguni iededzināt uz altāra un malku likt uz
uguni. **8** Un Ārona dēliem, tiem priesteriem,
tos gabalus, galvu un taukus būs likt virsū uz
to malku, kas ir uz tā uguns altāra. **9** Bet viņa
iekšas un viņa kājas tam būs mazgāt ar ūdeni, un
priesterim to visu būs iededzināt uz altāra; tas ir
dedzināms upuris, uguns upuris Tam Kungam par
saldu smaržu. **10** Un ja viņa upuris ir no sīkiem
lopiem, no avīm vai no kazām par dedzināmo
upuri, tad tam būs upurēt tēviņu, kas bez vainas.
11 Un viņam to būs nokaut pie altāra sāniem pret
ziemeli Tā Kunga priekšā, un Ārona dēliem, tiem
priesteriem, būs slacīt viņa asinis visapkārt uz
altāri. **12** Tad viņam to būs sacirst gabalos līdz
ar viņa galvu un viņa taukiem, un priesterim to
būs likt uz to malku, kas virsū uz uguns altāra.
13 Bet iekšas un kājas viņam ūdenī būs mazgāt,
un priesterim visu to būs pienest un iededzināt
uz altāra; šis ir dedzināms upuris, uguns upuris
par saldu smaržu Tam Kungam. **14** Un ja viņa
upuris Tā Kunga priekšā ir dedzināms upuris no
putniem, tad viņam savu upuri Tam Kungam būs
pienest no ūbelēm vai no jauniem baložiem. **15**
Un priesterim to būs nest pie altāra un galvu
nokniebt un uz altāra iededzināt, un viņa asinis
būs izspaidīt pie altāra sienas. **16** Un viņa guzu ar
viņa spalvām būs atņemt un pie altāra nomest
pret rītiem uz pelnu kopu. **17** Un tam to būs
ieplēst pie spārniem, ne dalīt, un priesterim to
uz altāra būs iededzināt ugunī uz malkas; tas ir
dedzināms upuris, uguns upuris Tam Kungam par
saldu smaržu.

2 Ja nu kas laban Tam Kungam grib pienest
ēdamu upuri, tad viņa upurim būs būt no
kviešu miltiem, un tam būs uzliet eļļu un uzlikt
vīraku. **2** Un viņam to būs nest pie Ārona dēliem,
tiem priesteriem, tad priesterim būs ņemt pilnu
sauju no tiem kviešu miltiem un no viņa eļļas ar
visu viņa vīraku un viņa piemiņas tiesu uz altāra
iededzināt; tas ir uguns upuris Tam Kungam par
saldu smaržu. **3** Un kas atliek no tā ēdamā upura,
pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts
no Tā Kunga uguns upuriem. **4** Un ja gribi pienest
ēdamu upuri no tā, kas ceplī cepts, tad lai tās ir
neraudzētas karašas no kviešu miltiem, ar eļļu
sajauktas, un neraudzēti rauši ar eļļu aptraipīti.
5 Un ja tavs upuris ir ēdams upuris, kas pannā
cepts, tad tam būs būt no neraudzētiem, ar eļļu
sajauktiem kviešu miltiem. **6** Griez to gabalos un
lej tur eļļu virsū, tas ir ēdams upuris. **7** Un ja
tavs upuris ir ēdams upuris katlā vārāms, tad to
būs sataisīt no kviešu miltiem ar eļļu. **8** Tad tev
to ēdamo upurī, kas no tā ir sataisīts, būs nest
Tā Kunga priekšā un to būs nest pie priestera,
un tam to būs likt uz altāri. **9** Un priesterim
no tā ēdamā upura būs ņemt piemiņas tiesu un
uz altāra iededzināt; tas ir uguns upuris Tam
Kungam par saldu smaržu. **10** Bet kas no tā ēdamā
upura atliek, pieder Āronam un viņa dēliem; tas
ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem. **11**
Nevienam ēdamam upurim, ko jūs Tam Kungam
pienesat, nebūs būt raudzētam; jo ne no rauga, ne
no medus jums nebūs iededzināt uguns upuri Tam
Kungam. **12** Par pirmaju upuri, to Tam Kungam
pienesat, bet uz altāri tam nebūs nākt par saldu
smaržu. **13** Un visus savus ēdamos upurus tev būs
sālīt ar sāli, un tava Dieva derības sāls lai nepaliek
nost no tava ēdamā upura. Visus savus upurus tev
būs upurēt ar sāli. **14** Un ja tu Tam Kungam gribi
upurēt pirmaju augļu ēdamo upuri, tad tev būs
upurēt to pirmaju augļu ēdamo upuri no vārpām,
kas pie uguns grauzdētas un smalki sagrūstas. **15**
Un tev būs uzliet eļļu un tur virsū likt vīraku; tas
ir ēdams upuris. **16** Tad priesterim būs sadedzināt
to piemiņas tiesu no viņa sagrūstām vārpām un
no viņa eļļas ar visu vīraku; tas ir uguns upuris
Tam Kungam.

3 Un ja viņa upuris ir pateicības upuris, ja tas to
upurē no lieliem lopiem, lai vērsis, lai govs, tad
tam būs upurēt Tā Kunga priekšā tādus, kas bez
vainas. **2** Un tam būs likt savu roku uz sava upura
galvu un to nokaut priekš saiešanas telts durvīm,
un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs slacīt tās
asinis visapkārt uz altāra. **3** Un no tā pateicības
upura lai viņš upurē par Tā Kunga uguns upuri

tos taukus, kas iekšas apklāj, un visus taukus, kas
ir pie iekšām; 4 Un tās divas īkstis un tos taukus,
kas pie tām klātu ir pie gurniem, un aknu taukus;
pie īkstīm lai viņš tos noplēš. 5 Un Ārona dēliem
uz altāra to būs iededzināt uz tā dedzināmā upura,
kas uz malkas uguns virsū, - tas ir uguns upuris
Tam Kungam par saldu smaržu. 6 Un ja viņa sīko
lopu upuris ir pateicības upuris Tam Kungam, vai
auns, vai avs, tad viņam tādus būs upurēt kas bez
vainas. 7 Ja viņš avi pienes par upuri, tad viņam to
būs nest Tā Kunga priekšā, 8 Un savu roku būs likt
uz sava upura galvu un to nokaut priekš saiešanas
telts, un Ārona dēliem būs slacīt viņa asinis uz
altāri visapkārt. 9 Un no pateicības upura tam būs
upurēt par uguns upuri Tam Kungam viņa taukus,
visu asti, - to viņam pie paša muguras kaula būs
nogriezt, - un tos taukus, kas iekšas apklāj, un
visus taukus, kas ir pie iekšām, 10 Un abējas
īkstis(nieres) un tos taukus, kas tām klātu ir pie
gurniem, un aknu taukus; pie īkstīm viņam tos
būs noplēst. 11 Un priesterim to būs iededzināt
uz altāra; tā ir uguns barība Tam Kungam. 12
Un ja viņa upuris ir kaza, tad tam to būs atvest
Tā Kunga priekšā. 13 Un tam būs likt savu roku
uz viņas galvu un viņu nokaut priekš saiešanas
telts, un Ārona dēliem būs slacīt viņas asinis uz
altāri visapkārt. 14 Tad viņam no tā savu upuri
būs pienest, par uguns upuri Tam Kungam, tos
taukus, kas iekšas apklāj, un visus taukus, kas ir
pie iekšām. 15 Un abējas īkstis un tos taukus, kas
tām ir klātu pie gurniem, un aknu taukus; pie
īkstīm viņam tos būs noplēst. 16 Un priesterim to
būs iededzināt uz altāra par uguns barību. Par
saldu smaržu ir visi tauki Tam Kungam. 17 Tas lai
ir likums mūžam jūsu pēcnākamiem visās jūsu
māju vietās, ka jūs neēdat nekādus taukus, nedz
asinis.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā
uz Israēla bērniem un saki: ja kas laban netīši
apgrēkojies pret kādu no Tā Kunga baušļiem, ko
nebūs darīt, un pret vienu no tiem darījis, 3 Ja
priesteris, kas ir svaidīts, apgrēkojies, ka viņš tos
ļaudis apgrēcina, tad viņam savu grēku dēļ, ko
viņš grēkojis, Tam Kungam būs pienest vienu
vērsi, jaunu vērsi, kas bez vainas, par grēku upuri.
4 Un tam to vērsi būs vest priekš saiešanas telts
durvīm Tā Kunga priekšā, un būs likt savu roku
uz tā vērša galvu un to vērsi nokaut Tā Kunga
priekšā. 5 Un tam svaidītam priesterim būs ņemt
no tā vērša asinīm un to nest saiešanas teltī. 6
Un priesterim būs iemērkt savu pirkstu asinīs,
un ar tām asinīm septiņkārt slacināt Tā Kunga
priekšā pret svētās vietas priekškaramo. 7 Un
priesterim būs likt no tām asinīm arī uz altāra
ragiem, kur smaržīgas zāles top kvēpinātas, kas
saiešanas teltī ir Tā Kunga priekšā, un tā vērša
citas asinis tam būs izliet uz dedzināmo upuru
altāra grīdu priekš saiešanas telts durvīm. 8 Un
grēku upura vērša taukus visus viņam no tā būs
atņemt. 9 Tos taukus, kas iekšas apklāj, un visus
taukus, kas ir pie iekšām, un abējas īkstis un tos
taukus, kas tām klātu ir pie gurniem, un aknu
taukus, to būs noņemt pie īkstīm, 10 Itin kā tas
top atņemts no pateicības upura vērša; un tam
priesterim to būs iededzināt uz dedzināmo upuru
altāra. 11 Bet tā vērša ādu un visu viņa gaļu ar
viņa galvu un ar viņa kājām un viņa iekšas un viņa
sūdus 12 Un visu to vērsi būs iznest ārā lēģera
priekšā uz šķīstu vietu, kur pelni top izgāzti, un
to ar uguni būs sadedzināt uz malkas; pie tiem
izgāztiem pelniem to būs sadedzināt. 13 Un ja
visa Israēla draudze netīši apgrēkotos, un tā lieta
būtu apslēpta priekš draudzes acīm, un ja tie ko
būtu darījuši pret kādu no Tā Kunga baušļiem, ko
tiem nebija darīt, un būtu noziegušies, 14 Un ja
tie grēki, ko tie darījuši, top zināmi, tad draudzei
būs atvest vienu vērsi, jaunu vērsi, par grēku
upuri un to vest saiešanas telts priekšā. 15 Un
draudzes vecajiem būs likt savas rokas uz tā vērša
galvu Tā Kunga priekšā un to vērsi nokaut Tā
Kunga priekšā. 16 Un tam svaidītam priesterim
no tā vērša asinīm būs nest saiešanas teltī. 17
Un priesterim būs iemērkt savu pirkstu, un no
asinīm ņemt un septiņkārt slacīt Tā Kunga priekšā
pret priekškaramo. 18 Un viņam no tām asinīm
būs likt uz altāra ragiem, kas ir priekš Tā Kunga
saiešanas telts; tad viņam visas asinis būs izliet uz
tā dedzināmo upura altāra grīdu priekš saiešanas
telts durvīm. 19 Viņam arī būs atņemt visus viņa
taukus no tā un tos iededzināt uz altāra. 20 Un
ar šo vērsi būs darīt, itin kā dara ar grēku upura
vērsi; tā ar to būs darīt. Un priesterim tos būs
salīdzināt, tad tiem taps piedots. 21 Un to vērsi
būs ārā vest no lēģera un sadedzināt, itin kā viņš
to pirmo vērsi sadedzinājis; tas ir draudzes grēku
upuris. 22 Ja kāds virsnieks netīši apgrēkojās
un dara pret kādu no Tā Kunga, sava Dieva,
baušļiem, ko nebūs darīt un paliek noziedzīgs, 23
Vai kad viņam tie grēki, ar ko viņš apgrēkojies,
top zināmi, tad viņam par upuri būs atvest āzi,
kas bez vainas, 24 Un būs likt savu roku uz tā āža
galvu un to nokaut tai vietā, kur dedzināmo upuri
nokauj Tā Kunga priekšā; tas ir grēku upuris. 25
Un priesterim būs ņemt ar savu pirkstu no tā
grēku upura asinīm un likt uz dedzināmo upuru
altāra ragiem, tad izgāzt viņa asinis uz dedzināmo

upuru altāra grīdu. 26 Bet visus viņa taukus tam
būs iededzināt uz altāra, tā kā pateicības upura
taukus; tā priesterim būs salīdzināt viņa grēkus,
tad tie viņam taps piedoti. 27 Un ja kas laban no
zemiem ļaudīm netīši apgrēkojās, darīdams pret
vienu no Tā Kunga baušļiem, ko tam nebija darīt,
un paliek noziedzīgs, 28 Vai kad viņa grēki, ar
ko tas apgrēkojies, viņam top zināmi, tad tam
būs atvest par upuri jaunu kazu, kas bez vainas,
par saviem grēkiem, ko tas darījis. 29 Un tam
savu roku būs likt uz tā grēku upura galvu un to
grēku upuri nokaut, kur dedzināma upura vieta.
30 Tad priesterim būs ņemt ar savu pirkstu no
viņa asinīm un likt uz dedzināmo upuru altāra
ragiem, un visas viņa asinis izgāzt uz altāra grīdu.
31 Bet visus viņa taukus viņam būs noņemt, itin
kā noņem pateicības upura taukus, un priesterim
to būs iededzināt uz altāra Tam Kungam par saldu
smaržu; tā priesterim viņu būs salīdzināt, tad
viņam taps piedots. 32 Bet ja viņš avi upurē par
grēku upuri, tad tam būs atnest aitiņu, kas bez
vainas, 33 Un būs likt savu roku uz tā grēku upura
galvu un to nokaut par grēku upuri tai vietā, kur
nokauj dedzināmos upurus. 34 Un priesterim no
tā grēku upura asinīm būs ņemt ar savu pirkstu
un likt uz dedzināmo upuru altāra ragiem un
visas viņa asinis izliet uz altāra grīdu. 35 Un
visus taukus no tā būs noņemt, tā kā noņem
pateicības upura jēra taukus, un priesterim tos
būs iededzināt uz altāra, par uguns upuri Tam
Kungam; tā priesterim viņu būs salīdzināt par
viņa grēku, ko tas darījis, - tad viņam taps piedots.

5 Un ja kas laban apgrēkotos, dzirdēdams kādu
sazvērestību, par ko viņš ir liecinieks, ja viņš
to dzirdējis, vai zina, un to nedara zināmu, tad
tam būs nest savu noziegumu. 2 Vai ja kas laban
aizskartu kādu nešķīstu lietu, vai tā ir nešķīstu
zvēru maita, vai nešķīstu lopu maita, vai nešķīstu
tārpu maita, un viņš to nav zinājis, - tomēr viņš ir
nešķīsts un noziedzies. 3 Vai ja viņš kāda cilvēka
nešķīstumu aizskartu, kaut kādu nešķīstumu, ar
ko viņš apgānījies, un viņš to nav zinājis, un
viņam top zināms, - tad viņš ir noziedzies. 4 Vai
ja kas laban neapdomīgām lūpām zvērē, ļaunu vai
labu darīt, ko vien cilvēks neapdomīgi var zvērēt,
un ja to nav zinājis un to atzīst, tad viņš vai nu tā
vai tā ir noziedzies. 5 Kad nu notiek ka viņš vai šā
vai tā noziedzies, tad tam būs izteikt, ar ko tas
apgrēkojies, 6 Un atnest par noziedzības upuri
Tam Kungam par tiem grēkiem, ko viņš darījis,
mātīti no sīkiem lopiem, aitiņu, vai kaziņu, par
grēku upuri; tad priesterim viņu būs salīdzināt
par to grēku. 7 Bet ja viņam nav pie rokas, cik par
avi vajag, tad par to noziegumu, ko viņš darījis,
būs atnest Tam Kungam divas ūbeles vai divus
jaunus baložus, vienu par grēku upuri un otru par
dedzināmo upuri. 8 Un tos būs nest pie priestera;
tam papriekš to būs upurēt, kas ir dots par grēku
upuri, un viņa galvu pie pakauša būs nokniebt,
bet nenolauzt. 9 Un no tā grēku upura asinīm
būs slacīt uz altāra sienu, bet kas atliek no tām
asinīm, to būs iztecināt uz altāra grīdu; tas ir
grēku upuris. 10 Un to otru tam būs sataisīt par
dedzināmo upuri, kā pienākas; tā priesterim to
būs salīdzināt par viņa grēku, ko viņš darījis, - tad
viņam taps piedots. 11 Bet ja viņam tik daudz nav
pie rokas, cik vajag par divām ūbelēm vai diviem
jauniem baložiem, tad tam, kas grēkojis, par upuri
būs atnest desmito daļu no vienas ēfas kviešu
miltu par grēku upuri; tam nebūs eļļas uzliet,
nedz vīraka uzlikt, jo tas ir grēku upuris. 12 To būs
nest pie priestera, un priesterim no tā būs ņemt
pilnu sauju par piemiņas tiesu, un to iededzināt
uz altāra, par uguns upuri Tam Kungam; - tas ir
grēku upuris. 13 Un priesterim būs viņu salīdzināt
par viņa grēku, ko viņš šā vai tā darījis, - tad
viņam taps piedots; un tas pieder priesterim,
tā kā ēdamais upuris. 14 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: 15 Ja kas laban noziedzās
un netīši apgrēkojās pie tā, kas Tam Kungam ir
svētīts, tad tam par nozieguma upuri būs atnest
Tam Kungam aunu, kas bez vainas, no ganāmā
pulka, divu sudraba sēķeļu vērtībā pēc svētās
vietas sēķeļa, par nozieguma upuri. 16 Un būs
atdot, ko tas pret tām svētām lietām grēkojis, un
piekto daļu būs pielikt pārāki un dot priesterim;
tā priesterim viņu būs salīdzināt ar to nozieguma
upura aunu, - tad viņam taps piedots. 17 Un ja kas
laban apgrēkotos, darīdams pret kaut kādu no Tā
Kunga baušļiem, ko nebūs darīt, un to nav zinājis,
tomēr viņš ir noziedzies un viņam būs nest savu
noziegumu. 18 Un tam būs nest no ganāmā pulka
aunu, kas bez vainas, pie priestera par nozieguma
upuri pēc tava sprieduma; un priesterim viņu
būs salīdzināt par viņa netīšo apgrēkošanos, ko
viņš darījis un pats nebija zinājis, - tad viņam
taps piedots. 19 Tas ir nozieguma upuris, - viņš
noziegdamies bija noziedzies pret To Kungu.

6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Ja kas
laban apgrēkotos un pret To Kungu noziegtos
un noliegtu savam tuvākam to, kas pie viņa nolikts,
vai viņa rokā iedots, vai laupīts, vai ar ko viņš
savu tuvāko piekrāpis, 3 Vai kad viņš ko pazudušu
atradis un to noliedzis, vai nepatiesi zvērējis kādas
lietas dēļ, ko cilvēks dara apgrēkodamies, 4 Kad
tas tā apgrēkojies un noziedzies, tad tam būs atdot

to laupījumu, ko viņš laupījis vai to, ar ko viņš
piekrāpis, vai to nolikto, kas pie viņa nolikts, vai
to pazudušo, ko viņš atradis, 5 Vai visu to, par ko
viņš nepatiesi zvērējis, to visu viņam būs atdot
un piekto daļu pielikt klāt; tam, kam tas pieder, to
būs viņam dot sava nozieguma upura dienā. 6 Un
par savu noziegumu tam būs nest Tam Kungam
pie priestera no sava ganāmā pulka aunu, kas
bez vainas pēc tava sprieduma par nozieguma
upuri. 7 Un priesterim to būs salīdzināt Tā Kunga
priekšā, tad viņam taps piedots viss, ko viņš darījis
noziegdamies. 8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 9 Pavēli Āronam un viņa dēliem un saki: šis
ir tas dedzināmā upura likums. Šim dedzināmam
upurim uz altāra būs degt visu nakti līdz rītam, un
ar to altāra uguns paliks degošs. 10 Un priesterim
būs apvilkt savas nātnu(linu) drēbes un tās linu
ūzas uz savu miesu un saņemt tos pelnus, kad
uguns uz altāra sadedzinājis dedzināmo upuri
un nobērt tos altārim sānis. 11 Tad viņam būs
novilkt savas drēbes un citas drēbes apvilkt, un
tos pelnus iznest ārā no lēģera kādā šķīstā vietā.
12 Un ugunij uz altāra tā būs palikt degošam un
nebūs izdzist. Tur virsū priesterim ik rītu malku
būs iededzināt, un uz to būs likt dedzināmo upuri
un uz tā iededzināt pateicības upura taukus. 13
Ugunij uz altāra vienmēr būs degt un nebūs
izdzist. 14 Šis nu ir tas ēdamā upura likums: Ārona
dēliem to būs upurēt priekš Tā Kunga, altāra
priekšā. 15 Un būs ņemt pilnu sauju no tā, no
ēdamā upura kviešu miltiem un no viņa eļļas,
un visu to vīraku, kas uz tā ēdamā upura, un
to iededzināt uz altāra, par saldu smaržu, par
piemiņu Tam Kungam. 16 Un kas no tā atlicies,
to būs ēst Āronam un viņa dēliem; neraudzētu
to būs ēst svētā vietā, saiešanas telts pagalmā
tiem to būs ēst. 17 To nebūs cept ar raugu. Šī ir
viņu daļa, ko Es tiem esmu devis no Saviem uguns
upuriem; tas ir augsti svēts, itin kā grēku upuris
un kā nozieguma upuris. 18 Visiem vīriešiem
starp Ārona dēliem to būs ēst; tas lai ir par likumu
uz jūsu pēcnākamiem mūžam, no Tā Kunga uguns
upuriem: ikviens, kas tos aizskars, lai ir svēts. 19
Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 20 Šis ir
Ārona un viņa dēlu upuris, ko tiem būs upurēt
Tam Kungam savā svaidāmā dienā: vienas ēfas
desmitā tiesa kviešu miltu dienišķam ēdamam
upurim, viena puse rītā un otra puse vakarā. 21
To būs sataisīt pannā ar eļļu, iejauktu tev to būs
nest, un tā ēdamā upura ceptos gabalus tev būs
upurēt Tam Kungam par saldu smaržu. 22 Un
tam priesterim, kas no viņa dēliem viņa vietā top
svaidīts, to būs darīt; tas lai ir likums mūžam; - to
būs veselu sadedzināt Tam Kungam. 23 Jo ikkatra
priestera ēdamo upuri būs veselu sadedzināt, to
nebūs ēst. 24 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 25 Runā uz Āronu un uz viņa dēliem un
saki: šis ir tas grēku upura likums. Tai vietā, kur
dedzināmais upuris top nokauts, būs arī nokaut
grēku upuri Tā Kunga priekšā; tas ir augsti svēts.
26 Tam priesterim, kas grēku upuri upurē, to būs
ēst, svētā vietā to būs ēst, saiešanas telts pagalmā.
27 Ikviens kas viņa gaļu aizskar, būs svēts un ja kas
no viņa asinīm slacīs uz kādām drēbēm, tad to, ko
viņš ir apslacījis, būs mazgāt svētā vietā. 28 Un to
podu, kur tas vārīts, būs sasist; bet ja tas ir vara
traukā vārīts, tad to būs berzt un ar ūdeni skalot.
29 Visiem, kas no vīriešu kārtas starp priesteriem,
to būs ēst; tas ir augsti svēts. 30 Bet visus tos
grēku upurus, no kuru asinīm ienes saiešanas teltī
par salīdzināšanu svētā vietā, tos nebūs ēst, bet
sadedzināt ar uguni.

7 Šis nu ir tas nozieguma upura likums; tas ir
augsti svēts. 2 Tai vietā, kur nokauj dedzināmo
upuri, būs arī nokaut nozieguma upuri, un viņa
asinis būs slacīt uz altāri visapkārt. 3 Un visus
viņa taukus būs upurēt, asti un taukus, kas iekšas
apklāj, 4 Un abas īkstis un tos taukus pie tām, pie
gurniem, un aknu taukus būs noņemt pie īkstīm.
5 Un priesterim tos būs iededzināt uz altāra
par uguns upuri Tam Kungam; tas ir nozieguma
upuris. 6 Visiem, kas no vīriešu kārtas starp
priesteriem, no tā būs ēst; to būs ēst svētā vietā, -
tas ir augsti svēts. 7 Tā kā grēku upuris, tā būs
būt nozieguma upurim, - tiem ir viens likums, tas
pieder tam priesterim, kas ar to salīdzina. 8 Un
tam priesterim, kas upurē kāda dedzināmo upuri,
pieder no tā dedzināmā upura, ko viņš upurē,
tā āda. 9 Un visi ēdamie upuri, kas ceplī top
cepti, ar visu, kas katlā un pannā sataisīts, pieder
tam priesterim, kas to upurē. 10 Arī visi ēdamie
upuri vai ar eļļu sajauktie, vai sausie, piederēs
visiem Ārona dēliem, vienam kā otram. 11 Un
šis ir tas likums par to pateicības upuri, ko Tam
Kungam upurē. 12 Ja to par pateicību pienes, tad
līdz ar to pateicības upuri būs upurēt neraudzētas
karašas, kas ar eļļu sajauktas, un neraudzētus
raušus, kas ar eļļu aptraipīti, un karašas, kas ar
eļļu ir sajauktas no iejautiem kviešu miltiem. 13
Līdz ar tām karašām būs pienest saraudzētu maizi
par upuri, par pateicības upuri un slavas upuri. 14
Un vienu karašu no visa tā upura Tam Kungam
būs pienest par cilājamu upuri; tas piederēs tam
priesterim, kas slaka pateicības upura asinis. 15
Bet slavas un pateicības upura gaļu būs tai dienā
ēst, kad to upurē; no tā nekā nebūs atlicināt līdz

rītam. 16 Un ja viņa upuris ir solījums vai upuris
no laba prāta, tad to būs ēst tai dienā, kad to
nes, un kas no tā atliek, to būs ēst otrā dienā.
17 Un kas vēl atliek no tā upura gaļas, to būs
trešā dienā sadedzināt ar uguni. 18 Bet ja kas no
sava pateicības upura gaļas ēdīs trešā dienā, tad
tas, kas to upurējis, nebūs patīkams, - tas upuris
viņam netaps pielīdzināts, tā būs viena negantība,
un tam, kas no tā ēdīs, tas būs par noziegumu.
19 Un to gaļu nebūs ēst, kas no kāda nešķīstuma
aizskarta, to būs sadedzināt ar uguni. To gaļu
ikviens var ēst, kas ir šķīsts. 20 Un ja kas laban
ēdīs no Tā Kunga pateicības upura gaļas, kamēr
nešķīstums pie viņa, tad tam būs tapt izdeldētam
no saviem ļaudīm. 21 Un ja kas laban ko aizskar,
kas ir nešķīsts, vai cilvēka nešķīstumu vai kādu
nešķīstu lopu vai kādu citu nešķīstu negantību,
un ēd no pateicības upura gaļas, kas Tam Kungam
pieder, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm.
22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 23
Runā uz Israēla bērniem un saki: Jums nebūs ēst
taukus no vēršiem un jēriem un kazām. 24 Taukus
no kādas maitas un taukus no tā, kas saplēsts, jūs
varat likt pie visādām lietām, bet jums tos nebūs
ēst. 25 Jo ikviens, kas taukus ēdīs no kāda lopa, no
kā Tam Kungam upurē uguns upuri, tam, kas to
ēdis, būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. 26
Jums arī nepavisam nebūs asinis ēst savās mājās,
ne no putniem, ne no lopiem. 27 Ikvienam, kas
asinis ēd, tam būs tapt izdeldētam no saviem
ļaudīm. 28 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 29 Runā uz Israēla bērniem un saki: kas
savu pateicības upuri Tam Kungam nes, tam būs
atnest, kas Tam Kungam par upuri pienākas no
viņa pateicības upura. 30 Viņa rokas lai to uguns
upuri Tam Kungam nes, tos krūšu taukus lai nes
līdz ar tām krūtīm, un to lai līgo par līgojamu
upuri Tā Kunga priekšā. 31 Un priesterim tos
taukus būs iededzināt uz altāra, bet tās krūtis
piederēs Āronam un viņa dēliem. 32 Un to labo
pleci jums būs dot par cilājamu upuri priesterim
no saviem pateicības upuriem. 33 Kurš no Ārona
dēliem upurē pateicības upura asinis un taukus,
tam tas labais plecs piederēs par daļu. 34 Jo tās
krūtis un to cilājamo pleci es esmu ņēmis no
Israēla bērniem, no viņu pateicības upura, un tos
devis Āronam, tam priesterim, un viņa dēliem par
tiesu no Israēla bērniem mūžam. 35 Šī ir Ārona
svaidīšanas daļa un viņa dēlu svaidīšanas daļa no
Tā Kunga uguns upuriem, tai dienā, kad viņš tos
pieveda, palikt par Tā Kunga priesteriem. 36 To Tas
Kungs pavēlējis, viņiem dot no Israēla bērniem,
tai dienā, kad Viņš tos svaidīja, par tiesu pie viņu
pēcnākamiem mūžam. 37 Šis ir dedzināmā upura,
ēdamā upura un grēku upura un noziegumu upura
un iesvētīšanas upura un pateicības upura likums,
38 Ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis uz Sinaī kalna,
kad viņš Israēla bērniem pavēlēja, Tam Kungam
upurēt savus upurus Sinaī tuksnesī.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Ņem
Āronu un viņa dēlus līdz ar viņu un tās drēbes
un to svaidāmo eļļu un to grēku upura vērsi un tos
divus aunus un to kurvi ar neraudzētām maizēm;
3 Un sapulcē visu draudzi priekš saiešanas telts
durvīm. 4 Tad Mozus darīja, itin kā Tas Kungs
viņam bija pavēlējis, un tā draudze tapa sapulcēta
priekš saiešanas telts durvīm. 5 Un Mozus sacīja
uz to draudzi: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs
pavēlējis darīt. 6 Un Mozus pieveda Āronu un
viņa dēlus un mazgāja tos ar ūdeni. 7 Tad viņš
tam apvilka tos svārkus un viņu apjoza ar to jostu
un viņam apvilka to uzvalku un viņam uzlika
to plecusegu un viņu apjoza ar tās plecusegas
jostu un to ar šo piesēja, 8 Un viņam aplika to
krūšu glītumu, un tam krūšu glītumam uzlika
tos urim un tumim (gaismu un taisnību). 9 Un
viņš uzlika to cepuri viņa galvā un pielika pie
tās cepures viņa pieres priekšā to zelta platīti,
to svētības kroni, itin kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. 10 Un Mozus ņēma to svaidāmo eļļu un
svaidīja to dzīvokli un visu, kas iekš tā bija, un
viņš to svētīja. 11 Un viņš no tās slacīja uz altāri
septiņreiz un svaidīja altāri un visus viņa rīkus
līdz ar to mazgāšanas trauku un viņa kāju, lai
(visu) to iesvētītu. 12 Un viņš lēja no tās svaidāmās
eļļas uz Ārona galvu un to svaidīja, lai to iesvētītu.
13 Un Mozus pieveda Ārona dēlus un tiem uzvilka
tos svārkus un tos apjoza ar jostām un viņiem
uzsēja paaugstas cepures, itin kā Tas Kungs bija
pavēlējis. 14 Un viņš lika pievest to grēku upura
vērsi, un Ārons un viņa dēli uzlika savas rokas
uz tā grēku upura vērša galvu. 15 Un tas tapa
nokauts, un Mozus ņēma tās asinis un tās uzlika
ar savu pirkstu altāra ragiem visapkārt un šķīstīja
altāri, pēc tam viņš izlēja tās asinis uz altāra grīdu
un to iesvētīja un salīdzināja. 16 Un viņš ņēma
visus tos taukus, kas pie iekšām un tos taukus
pie aknām un abējas īkstis un viņu taukus, un
to iededzināja uz altāra. 17 Bet to vērsi ar viņa
ādu un viņa gaļu un viņa sūdus viņš sadedzināja
ar uguni ārpus lēģera, itin kā Tas Kungs viņam
bija pavēlējis. 18 Un viņš lika atvest tā dedzināmā
upura aunu, un Ārons un viņa dēli uzlika savas
rokas uz tā auna galvu, 19 Un tas tapa nokauts, un
Mozus slacīja tās asinis ap altāri visapkārt. 20 Un
viņš pārdalīja to aunu viņa gabalos un iededzināja

to galvu un tos gabalus un taukus. 21 Bet iekšas un
kājas viņš mazgāja ar ūdeni, un Mozus iededzināja
visu to aunu uz altāra. Tas bija dedzināms upuris
par saldu smaržu, uguns upuris Tam Kungam, itin
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 22 Pēc tam
viņš lika atvest to otru aunu, to iesvētīšanas upura
aunu, un Ārons ar saviem dēliem uzlika savas
rokas uz tā auna galvu. 23 Un tas tapa nokauts,
un Mozus ņēma no viņa asinīm un tās lika uz
Ārona labās auss skripstiņu un uz viņa labās rokas
īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. 24 Viņš
pieveda arī Ārona dēlus un lika no tām asinīm uz
viņu labās auss skripstiņu un uz viņu labās rokas
īkšķi un uz viņu labās kājas lielo pirkstu un slacīja
tās asinis ap altāri visapkārt. 25 Un viņš ņēma
tos taukus un to asti un visus taukus, kas ir pie
iekšām, un tos taukus pie aknām un abējas īkstis
un viņu taukumu un to labo pleci. 26 Un viņš
ņēma arī neraudzētas maizes no tā kurvja, kas
bija Tā Kunga priekšā, vienu neraudzētu karašu
un vienu ar eļļu ceptu karašu un vienu rausi
un lika tos uz tiem taukiem un uz to labo pleci.
27 Un viņš lika visu to uz Ārona rokām un uz
viņa dēlu rokām un līgoja to par līgojamu upuri
Tā Kunga priekšā. 28 Pēc tam Mozus to ņēma
no viņu rokām un to iededzināja uz dedzināmo
upuru altāra; tas bija iesvētīšanas upuris par saldu
smaržu, tas bija uguns upuris Tam Kungam. 29 Un
Mozus ņēma tās krūtis un tās līgoja par līgojamu
upuri Tā Kunga priekšā no tā iesvētīšanas upura
auna; tās bija Mozum par daļu, itin kā Tas Kungs
viņam bija pavēlējis. 30 Un Mozus ņēma arī no
tās svaidāmās eļļas un no tām asinīm, kas bija uz
altāra, un to slacīja uz Āronu un viņa drēbēm un
uz viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm arīdzan,
un iesvētīja Āronu un viņa drēbes un viņa dēlus
un viņa dēlu drēbes arīdzan. 31 Un Mozus sacīja
uz Āronu un uz viņa dēliem: vāriet to gaļu priekš
saiešanas telts durvīm un ēdiet to turpat līdz ar
to maizi, kas ir iesvētīšanas upura kurvī, itin kā
man pavēlēts un sacīts. Āronam un viņa dēliem
to būs ēst. 32 Bet kas atliek no tās gaļas un no tās
maizes, to jums būs ar uguni sadedzināt. 33 Jums
arī nebūs iziet no saiešanas telts durvīm septiņas
dienas, līdz tai dienai, kad jūsu iesvētīšanas upura
dienas beidzās, jo septiņas dienas jūsu rokas taps
pildītas. 34 Itin kā tas šinī dienā ir darīts, tā Tas
Kungs pavēlējis to darīt, lai jūs topat salīdzināti.
35 Jums tad priekš saiešanas telts durvīm būs
palikt dienu un nakti septiņas dienas un turēt Tā
Kunga likumu, ka jūs nemirstat; jo tā tas man ir
pavēlēts. 36 Un Ārons un viņa dēli darīja visu to,
ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.

9 Un astotā dienā Mozus sauca Āronu un viņa
dēlus un Israēla vecajus. 2 Un viņš sacīja uz
Āronu: ņem jaunu teļu par grēku upuri un aunu
par dedzināmo upuri, kas ir bez vainas, un atved
tos Tā Kunga priekšā. 3 Pēc tam runā uz Israēla
bērniem un saki: ņemiet āzi par grēku upuri
un teļu un jēru, kas gadu veci un bez vainas,
par dedzināmo upuri; 4 Un vērsi un aunu par
pateicības upuri, Tā Kunga priekšā upurēt, un
ēdamu upuri ar eļļu sajauktu, jo šodien jums Tas
Kungs parādīsies. 5 Tad tie ņēma, ko Mozus bija
pavēlējis, un to noveda pie saiešanas telts, un visa
draudze piegāja un stāvēja Tā Kunga priekšā. 6 Un
Mozus sacīja: šo lietu, ko Tas Kungs pavēlējis, jums
būs darīt, tad Tā Kunga godība jums parādīsies.
7 Un Mozus sacīja uz Āronu: pieej pie altāra un
sataisi savu grēku upuri un savu dedzināmo upuri
un dari salīdzināšanu priekš sevis un priekš tiem
ļaudīm, pēc upurē to ļaužu upuri un salīdzini tos,
itin kā Tas Kungs pavēlējis. 8 Tad Ārons piegāja
pie altāra un nokāva grēku upura teļu priekš
sevis. 9 Un Ārona dēli pienesa tās asinis pie viņa,
un viņš savu pirkstu iemērca tanīs asinīs un lika
tās uz altāra ragiem, pēc tam viņš izlēja tās asinis
uz altāra grīdu. 10 Bet taukus un īkstis un taukus
no aknām pie tā grēku upura viņš iededzināja uz
altāra, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 11
Un gaļu un ādu viņš sadedzināja ar uguni ārpus
lēģera. 12 Pēc tam viņš nokāva to dedzināmo
upuri, un Ārona dēli nesa tās asinis pie viņa un
to slacīja ap altāri, 13 Un tie pienesa pie viņa to
dedzināmo upuri savos gabalos ar to galvu, un
viņš to iededzināja uz altāra. 14 Un viņš mazgāja
tās iekšas un tās kājas un tās iededzināja virs
tā dedzināmā upura uz altāra. 15 Pēc tam viņš
pienesa to ļaužu upuri un ņēma to grēku upura
āzi, kas bija priekš tiem ļaudīm, un to nokāva un
to sataisīja par grēku upuri, tā kā to pirmo. 16 Un
viņš pieveda to dedzināmo upuri un to sataisīja
pēc tiesas. 17 Un viņš pienesa to ēdamo upuri un
ņēma no tā pilnu sauju un to iededzināja uz altāra,
vēl klāt pie tā rīta dedzināmā upura. 18 Pēc tam
viņš nokāva to vērsi un to aunu par pateicības
upuri priekš tiem ļaudīm. Un Ārona dēli pienesa
tās asinis pie viņa, un viņš tās slacīja ap altāri, 19
Un tos taukus no tā vērša un no tā auna to asti, un
kas iekšas apklāj, un tās īkstis un tos aknu taukus.
20 Un tie lika tos taukus uz tām krūtīm, un viņš
iededzināja tos taukus uz altāra, 21 Bet tās krūtis
un to labo pleci Ārons līgoja par līgojamu upuri
Tā Kunga priekšā, tā kā Mozus bija pavēlējis. 22
Pēc tam Ārons pacēla savu roku uz tiem ļaudīm
un tos svētīja, un nokāpa, kad bija beidzis grēku

upuri un dedzināmo upuri un pateicības upuri.
23 Un Mozus un Ārons gāja saiešanas teltī; pēc
tie nāca ārā un svētīja tos ļaudis. Un Tā Kunga
godība parādījās visiem ļaudīm. 24 Jo uguns izgāja
no Tā Kunga un aprija uz altāra to dedzināmo
upuri un tos taukus; un visi ļaudis to redzēja un
gavilēja un krita uz savu vaigu.

10 Un Ārona dēli Nadabs un Abijus ņēma ikviens
savu kvēpināmo trauku un ielika uguni un
kvēpināmās zāles tur virsū un nesa svešu uguni
Tā Kunga priekšā, ko viņš tiem nebija pavēlējis.
2 Tad uguns izgāja no Tā Kunga un tos aprija,
un tie nomira Tā Kunga priekšā. 3 Un Mozus
sacīja uz Āronu: tas ir, ko Tas Kungs ir runājis
sacīdams: "Iekš tiem, kas Man tuvu, Es tapšu
svētīts un visu ļaužu priekšā Es tapšu godināts."
Bet Ārons cieta klusu. 4 Un Mozus aicināja Mišaēli
un Elcafanu, Ūziēļa, Ārona tēva brāļa, dēlus, un
tiem sacīja: pieejat un nesiet savus brāļus projām
no svētās vietas ārā aiz lēģera. 5 Tad tie piegāja
un iznesa tos ar viņu šauriem svārkiem ārā aiz
lēģera, kā Mozus bija runājis. 6 Un Mozus sacīja
uz Āronu un Eleazaru un Ītamaru, viņa dēliem:
jums nebūs savas galvas atsegt nedz savas drēbes
saplēst, lai jūs nemirstat, un lai dusmība nenāk
pār visu draudzi; bet jūsu brāļiem, visam Israēla
namam, būs apraudāt šo uguns sodību, ko Tas
Kungs iededzinājis. 7 Jums no saiešanas telts
durvīm arī nebūs iziet, ka jūs nemirstat; jo Tā
Kunga svaidāmā eļļa ir uz jums. Un tie darīja pēc
Mozus vārda. 8 Un Tas Kungs runāja uz Āronu
un sacīja: 9 Vīnu un stipru dzērienu tev nebūs
dzert, ne tev, ne taviem dēliem, kad ejat saiešanas
teltī, lai jūs nemirstat; tas lai ir par likumu uz jūsu
pēcnākamiem mūžīgi; - 10 Lai jūs varat izšķirt
svētu no nesvēta un nešķīstu no šķīsta, 11 Un lai
jūs Israēla bērniem varat mācīt visus likumus,
ko Tas Kungs uz tiem ir runājis caur Mozu. 12
Un Mozus runāja uz Āronu un uz Eleazaru un uz
Ītamaru, viņa atlikušiem dēliem: ņemiet to ēdamo
upuri, kas no Tā Kunga uguns upuriem atlicis
un ēdiet to neraudzētu pie altāra, jo tas ir augsti
svēts. 13 Tāpēc jums to būs ēst svētā vietā, jo tā
ir tava nospriestā daļa un tavu dēlu nospriestā
daļa no Tā Kunga uguns upuriem, jo tā man ir
pavēlēts. 14 Un tās līgotās krūtis un to cilāto
pleci jums būs ēst šķīstā vietā, tev un taviem
dēliem un tavām meitām līdz ar tevi, jo tā ir tava
nospriestā daļa, un tavu dēlu nospriestā daļa un
dota no Israēla bērnu pateicības upuriem. 15 To
cilājamo pleci un tās līgojamās krūtis tiem būs
pienest pie tauku uguns upura, ka tie top līgoti
par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā; tas lai ir tev
un taviem dēliem arīdzan par tiesu mūžīgi, tā kā
Tas Kungs pavēlējis. 16 Un Mozus meklēt meklēja
to grēku upura āzi, un redzi, tas bija sadedzināts;
un viņš apskaitās par Eleazaru un par Ītamaru,
Ārona atlikušiem dēliem, un sacīja: 17 Kāpēc jūs
to grēku upuri neesat ēduši svētā vietā? Jo tas ir
augsti svēts, un viņš jums to ir devis, lai jūs nesat
draudzes noziedzību, to salīdzinādami Tā Kunga
priekšā. 18 Redzi, viņa asinis nav iekšā ienestas tai
svētā vietā; jums tas bija jāēd svētā vietā, kā tas
man pavēlēts. 19 Tad Ārons runāja uz Mozu: redzi
šodien tie savu grēku upuri un savu dedzināmo
upuri ir atnesuši Tā Kunga priekšā, un tādas lietas
man ir notikušas; ja tad es šodien to grēku upuri
būtu ēdis, - vai tas Tam Kungam būtu paticis? 20
Kad Mozus to dzirdēja, tad tas viņam patika.

11 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un uz tiem sacīja: 2 Runājiet uz Israēla
bērniem un sakāt: šie ir tie lopi, ko jūs varat ēst no
visiem lopiem, kas virs zemes: 3 Visus lopus, kam
šķelti nagi, kam nagi šķelti divējos gabalos, un kas
gremo, tos ēdat. 4 Bet šos jums nebūs ēst no tiem,
kas gremo un kam šķelti nagi: kamieļi, jo tas gan
gremo, bet tam nav šķelti nagi; to jums būs turēt
par nešķīstu; 5 Un trusi, jo tas gan gremo, bet tam
nav šķelti nagi, to jums būs turēt par nešķīstu;
6 Un zaķi, jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti
nagi, to jums būs turēt par nešķīstu; 7 Un cūku,
jo tai gan šķelti nagi un šķelti divējos gabalos,
bet tā negremo, to jums būs turēt par nešķīstu. 8
No viņu gaļas jums nebūs ēst nedz viņu maitas
aizskart, tos jums būs turēt par nešķīstiem. 9 Šos
ēdat no visa, kas ūdenī: visu, kam ir spuras un
zvīņas ūdenī, jūrā un upēs, to varat ēst. 10 Bet
visu, kam nav spuru un zvīņu ūdenī un upē, no
visa, kas ūdenī kust, un no visa, kas dzīvo ūdenī,
to jums būs turēt par negantu. 11 To jums būs
turēt par negantu, jums no viņu gaļas nebūs ēst,
un viņu maitas jums būs turēt par negantām. 12
Visu, kam nav spuru un zvīņu ūdenī, jums būs
turēt par negantu. 13 Un no putniem šos jums
būs turēt par negantiem, ka jūs tos neēdat: šie
lai jums ir neganti: ērglis un sarkandzeltenais
ērglis un melnais ērglis. 14 Un lija un vanags pēc
savas kārtas. 15 Un visi kraukļi pēc savas kārtas
16 Un strauss un bezdelīga un ķīris un vēja vanags
pēc savas kārtas 17 Un apogs un maitas lija un
ūpis 18 Un pūce un dumpis un gulbis, 19 Stārķis,
kalnu vanags pēc savas kārtas, badadzeguze un
sikspārnis. 20 Visi spārnainie līdēji, kas iet uz
četrām kājām, lai jums ir negantība. 21 Bet tos ēdat
no visiem spārnainiem līdējiem, kas uz četrām
kājām iet; kam augšām pie savām kājām ir lieli, ar

ko tie pa zemi lēkā. 22 Šos no tiem ēdat: siseni pēc
viņa kārtas un zolamu pēc viņa kārtas un argolu
pēc viņa kārtas un agabu pēc viņa kārtas (zolams,
argols un agabs ir siseņu kārtas). 23 Visus citus
spārnaiņos līdējus, jums būs turēt par negantiem.
24 Un caur šiem jūs tapsiet apgāniti; ikviens, kas
viņu maitas aizskar, būs nešķīsts līdz vakaram. 25
Un kas no viņu maitām ko nesīs, tam būs mazgāt
savas drēbes un nešķīstam būt līdz vakaram. 26
Visus lopus, kam nagi šķelti, bet nav šķelti divējos
gabalos un kas negremo, tos jums būs turēt par
nešķīstiem; kas tos aizskar, tam būs būt nešķīstam.
27 Un visiem četrkājīgiem zvēriem, kam kājas ar
asiem nagiem, tie lai jums ir nešķīsti; kas viņu
maitas aizskar, tas būs nešķīsts līdz vakaram. 28
Un kas viņu maitas ir nesis, tam savas drēbes būs
mazgāt un nešķīstam būt līdz vakaram; tie lai
jums ir nešķīsti. 29 Un starp tiem līdējiem, kas
virs zemes lien, šie lai jums ir nešķīsti: sērmulis,
pele, bruņurupucis pēc savas kārtas, 30 Sesks,
hameleons, ķirzaka, gliemezis un kurmis. 31 Tos
no visiem līdējiem jums būs turēt par nešķīstiem;
kas tos aizskar, kad tie miruši, tam būs nešķīstam
būt līdz vakaram. 32 Un uz ko kas no tiem kritīs,
kad tie ir miruši, tam būs nešķīstam būt, lai tas ir
kāds koku trauks, vai drēbes, vai āda, vai maiss,
vai kāds rīks, ar ko kāds darbs top darīts, - to
būs ūdenī iebāzt un tam būs nešķīstam būt līdz
vakaram, pēc tas būs šķīsts. 33 Un ikvienu mālu
trauku, kur kas no tiem ir iekritis, - visam, kas tur
iekšā, būs nešķīstam būt, un jums to būs sadauzīt.
34 Ikvienam ēdienam, kas top ēsts, uz ko šis ūdens
ir nācis, būs nešķīstam būt, un ikvienu dzērienu,
kas top dzerts no visiem tādiem traukiem, būs
turēt par nešķīstu. 35 Un visu, uz ko viņu maitas
kritīs, to būs turēt par nešķīstu, cepli un traukus
būs sadauzīt, tie ir nešķīsti; tāpēc jums tos būs
turēt par nešķīstiem. 36 Tikai avoti un akas un
dīķi būs šķīsti; bet kas viņu maitas aizskar, to būs
turēt par nešķīstu. 37 Un ja kas no viņu maitām
kritīs uz sēklu, kas ir sējama, tā ir šķīsta. 38 Bet ja
ūdens top liets pār sēklu, un tad kas no tādām
maitām uzkrīt, tad jums to būs turēt par nešķīstu.
39 Ja kāds lops mirst, kas jums ir par barību, - kas
viņa maitu aizskar, tam būs nešķīstam būt līdz
vakaram. 40 Un kas no viņa maitas ir ēdis, tam
būs savas drēbes mazgāt un nešķīstam būt līdz
vakaram; un kas viņu maitu nes, tam būs savas
drēbes mazgāt un nešķīstam būt līdz vakaram.
41 Un visu, kas lien virs zemes, jums būs turēt
par negantu, to nebūs ēst. 42 Visu, kas uz sava
vēdera lien, un visu, kas virs zemes lien uz četrām
kājām, līdz ar visu, kam daudz kājas, to jums
nebūs ēst; lai tas jums ir negants. 43 Neapgānāt
savas dvēseles ar nekādiem līdējiem, kas lien, un
nedariet sevi nešķīstus pie tiem, ka jūs caur tiem
netopat apgāniti. 44 Jo Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs, tāpēc jums būs svētīties un svētiem būt,
jo Es esmu svēts; un jums nebūs savas dvēseles
apgānīt ar neko, kas lien virs zemes, 45 Jo Es esmu
Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es
jums esmu par Dievu; tad esat svēti, jo Es esmu
svēts. 46 Šis ir tas likums par lopiem un putniem
un par visām dzīvām dvašām, kas kust ūdenī, un
par visām dvašām, kas lien virs zemes, - 47 Ka jūs
varat izšķirt nešķīstu no šķīsta, un putnus, kas
ēdami, no putniem, kas nav ēdami.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki: kad kāda
sieva top grūta un dzemdē dēliņu, tad tai septiņas
dienas būs nešķīstai būt; cik ilgi tā savu sārņu dēļ
ir atšķirta, tik ilgi tai būs nešķīstai būt. 3 Un astotā
dienā viņa priekšādas miesu būs apgraizīt. 4 Un
trīsdesmit un trīs dienas tai būs palikt iekš savas
asins šķīstīšanās; tai nebūs aizskart nekādu svētu
lietu, nedz nākt tai svētā vietā, tiekams viņas
šķīstīšanās dienas pagalam. 5 Bet ja viņa meitiņu
dzemdēs, tad tai divas nedēļas būs nešķīstai būt,
cik ilgi viņas atšķiršana ir, pēc tam viņai sešdesmit
sešas dienas būs palikt iekš savas šķīstīšanās
asinīm. 6 Un kad viņas šķīstīšanās dienas priekš
dēla vai priekš meitas ir pagalam, tad viņai gada
vecu jēru par dedzināmo upuri un jaunu balodi jeb
ūbeli par grēku upuri būs atnest priekš saiešanas
telts durvīm pie priestera. 7 Tam to būs upurēt
Tā Kunga priekšā un viņu salīdzināt; tad tā taps
šķīsta no saviem asins sārņiem. Šis ir tas likums
priekš tās, kas dēliņu vai meitiņu dzemdē. 8 Bet
ja viņai nav pie rokas, cik par jēru nākas, tad lai
viņa ņem divas ūbeles jeb divus jaunus baložus,
vienu par dedzināmo upuri un vienu par grēku
upuri, un priesterim būs viņu salīdzināt, tad viņa
taps šķīsta.

13 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un sacīja: 2 Kad kāda cilvēka miesas ādā
metās tūkums vai augonis vai balta pūte, tā kā
viņa miesas ādā būtu spitālības vaina, tad to būs
vest pie priestera Ārona vai pie viena no viņa
dēliem, tiem priesteriem. 3 Un priesterim būs
apraudzīt viņa miesas ādas vainu; ja tie mati tai
vainā palikuši balti, un tā vaina dziļāka izraugās
nekā viņa miesas āda, tad tā ir spitālības vaina;
kad priesteris to apraudzījis, tad viņam to būs
spriest par nešķīstu. 4 Bet ja tā pūte viņa miesas
ādā ir balta, bet dziļaka neizraugās nekā tā āda, un

tie mati tai vainā nav tapuši balti, tad priesterim
to, kam tā vaina, būs ieslēgt septiņas dienas. 5 Un
priesterim septītā dienā to atkal būs apraudzīt, un
redzi, ja tā vaina pēc viņa aplūkošanas tāda pat ir
palikusi un viņa ādas vaina nav izpletusies, 6 Tad
priesterim viņu vēl būs ieslēgt septiņas dienas.
Un priesterim atkal viņu būs apraudzīt septītā
dienā, un redzi, ja tā vaina ādā nav izpletusies,
tad priesterim to būs atzīt par šķīstu; tas bija
kašķis; un tam būs mazgāt savas drēbes, - tad viņš
ir šķīsts. 7 Bet ja tas kašķis pār ādu ir izpleties,
pēc tam, ka tas no priestera ir apraudzīts un par
šķīstu nosaukts, tad priesterim otrreiz to būs
apraudzīt. 8 Ja nu priesteris redz, un raugi, tas
kašķis ādā ir izpleties, tad priesterim viņu būs
atzīt par nešķīstu, - tie ir spitāļi. 9 Ja spitāļi būs
pie kāda cilvēka, tad to būs vest pie priestera. 10
Tad priesteris redzēs, un raugi, ja balts tūkums
ir ādā, kas matus pārvērtis par baltiem, un jēla
gaļa ir tai tūkumā, - 11 Tie ir veci spitāļi viņa
miesas ādā, tāpēc priesterim viņu būs spriest par
nešķīstu; tam to nebūs ieslēgt, jo tas ir nešķīsts.
12 Un ja spitāļi ādā izsitās, un spitāļi tam, kam tā
vaina, visu ādu ir apklājuši no galvas līdz kājām,
cik priestera acis redz, 13 Un priesteris redz, un
raugi, spitāļi visu viņa miesu apklājuši, tad viņam
to, kam tā vaina, būs atzīt par šķīstu; tā ir visa
balta tapusi, - viņš ir šķīsts. 14 Bet kad jēla gaļa
iekš tās top redzēta, tad tam būs nešķīstam būt.
15 Un kad priesteris to jēlo gaļu redz, tad viņam
to būs spriest par nešķīstu; tā jēlā gaļa ir nešķīsta,
tie ir spitāļi. 16 Bet ja tā jēlā gaļa pārvērtīsies
un paliks balta, tad lai viņš nāk pie priestera. 17
Un priesteris viņu aplūkos, un redzi, ja tā vaina
ir tapusi balta, tad priesterim to, kam tā vaina,
būs atzīt par šķīstu, jo viņš ir šķīsts. 18 Un ja
miesas ādā kāds augonis ir bijis, kas ir sadzijis,
19 Un tai augoņa vietā ceļas balta pūte vai balta
pasarkana rēta, tad viņam būs rādīties priesterim.
20 Un priesteris redzēs, un raugi, ja viņa rādās
dziļāka nekā tā āda, un kad viņas mati tapuši
balti, tad priesterim viņu būs atzīt par nešķīstu;
tie ir spitāļi, caur to augoni tie ir izsitušies. 21
Bet ja priesteris to apraudzīs, un redzi, tur nav
balti mati un tā nav dziļāka nekā tā āda, bet
ir palikusi bāla, tad priesterim viņu būs ieslēgt
septiņas dienas. 22 Ja tad viņa ir izpletusies pār
ādu, tad priesterim viņu būs atzīt par nešķīstu; tā
ir (spitālības) vaina. 23 Bet ja tā baltā pūte paliks
savā vietā un neizpletīsies, tad tā ir plēve no tā
augoņa, un priesterim viņu būs atzīt par šķīstu.
24 Vai ja miesas ādā ir bijis kāds uguns degums,
un tai sadzijušā degumā ir balti pasarkana vai
balta pūte, 25 Un priesteris to redz, un raugi, tie
mati uz tā deguma tapuši balti, un viņš dziļāks
izraugās nekā tā āda, tad tie ir spitāļi; tie caur
to degumu ir izsitušies, un priesterim viņu būs
atzīt par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina. 26
Bet ja priesteris to aplūkos, un redzi, uz rētas
nav baltu matu, un tā nav dziļāka nekā tā āda un
ir palikusi bāla, tad priesterim viņu būs ieslēgt
septiņas dienas. 27 Un septītā dienā priesterim
viņu būs apraudzīt: ja tā ir ādā izpletusies, tad
priesterim viņu būs turēt par nešķīstu; tā ir
spitālības vaina. 28 Bet ja tā plēve savā vietā paliks
un ādā neizpletīsies, bet palikusi bāla, tad tas ir
tā deguma tūkums; tāpēc priesterim viņu būs
atzīt par šķīstu, jo tā ir tā deguma plēve. 29 Un ja
kādam vīram vai kādai sievai vaina metās galvā
vai bārdā, 30 Tad priesterim to vainu būs aplūkot,
un redzi, ja viņa dziļāka izraugās nekā tā āda, un
mati iekš tās iedzelteni plāni, tad priesterim to
būs atzīt par nešķīstu, - tas ir kašķis, tie ir galvas
jeb bārdas spitāļi. 31 Bet ja priesteris to kašķa
vainu aplūkos, un redzi, tā dziļāka neizraugās
nekā tā āda, un nekādu melnu matu uz tās nav,
tad priesterim to, kam tā kašķa vaina, būs ieslēgt
septiņas dienas. 32 Un septītā dienā priesterim
to vainu būs aplūkot, un redzi, ja tas kašķis nav
izpleties un uz tā nav nekādu iedzeltenu matu
un tas kašķis arī neizraugās dziļāks nekā tā āda,
33 Tad tam matus būs nodzīt, bet ne pa to kašķi,
un priesterim to, kam tā vaina, būs ieslēgt vēl
septiņas dienas. 34 Un septītā dienā priesterim
to kašķi būs aplūkot, un redzi, ja tas kašķis nav
izpleties pār ādu, nedz izraugās dziļāks nekā
tā āda, tad priesterim to būs turēt par šķīstu;
tam savas drēbes būs mazgāt un šķīstam būt.
35 Bet ja tas kašķis ir izpleties pār ādu pēc viņa
šķīstīšanās, 36 Tad priesterim viņu būs aplūkot
un redzi, ja tas kašķis ir izpleties pār ādu, tad
priesterim vairs nebūs meklēt tos iedzeltenos
matus; viņš ir nešķīsts. 37 Bet ja tas kašķis pēc
viņa apraudzīšanas tāds pat ir palicis un melni
mati uz tā ir auguši, tad tas kašķis ir sadzijis; viņš
ir šķīsts, un priesterim viņu būs atzīt par šķīstu.
38 Un ja kādam vīram vai kādai sievai pie viņu
miesas ādas metās baltas pūtes, 39 Un priesteris
to aplūko, un redzi, viņu miesas ādā ir bālas baltas
pūtes, tad tas ir kraupis; tas iekš ādas ir izsities, -
viņš ir šķīsts. 40 Un ja kādam vīram galvas mati
izkrīt, ka tā paliek plika, - viņš ir šķīsts. 41 Un ja
uz viņa galvas priekšas mati ir izkrituši, tad viņš
ir plikgalvis, viņš ir šķīsts. 42 Bet ja tai plikumā
jeb pleiķī metās balta pasarkana vaina, tad tie ir
spitāļi, kas izsitās pie viņa plikuma jeb pleiķa. 43

Un kad priesteris viņu ir aplūkojis, un viņa vainas
tūkums viņa plikumā jeb pleiķī ir balti pasarkans,
un izraugās tā kā spitāļi miesas ādā, 44 Tad tas
vīrs ir spitālīgs, viņš ir nešķīsts, priesterim viņu
būs atzīt par nešķīstu, uz viņa galvas ir (spitāļu)
vaina. 45 Un kas ir spitālīgs, kam šī vaina, tam būs
saplēst drēbes un atsegt galvu, un aizsegt savas
lūpas un saukt: nešķīsts! nešķīsts! 46 Visu to laiku,
kamēr viņam tā vaina, tam būs būt nešķīstam;
tam būs atšķirtam dzīvot, ārā aiz lēģera lai ir viņa
māju vieta. 47 Un ja tie spitāļi būs pie drēbēm,
pie vilnainām drēbēm vai pie nātnu drēbēm, 48
Lai tie ir pie adītām vai austām, lai pie nātnu
vai vilnainām (drēbēm), lai pie kādas ādas vai
pie kā, kas no ādām taisīts, 49 Un ja tā vaina pie
drēbēm vai pie ādas vai pie adītām vai austām
vai pie kā, kas no ādām taisīts, ir zaļgana vai
pasarkana: tad tie ir spitāļi, un tos būs priesterim
rādīt. 50 Un priesterim to vainu būs apraudzīt,
un to, kam tā vaina, būs ieslēgt septiņas dienas.
51 Un septītā dienā to vainu būs apraudzīt, ja tā
vaina ir izpletusies pie drēbēm, vai pie adītām
vai pie austām vai pie ādas vai pie kā, kas no
ādas taisīts, tad tā ir ēdoti(ļaundabīga) spitālības
vaina, - tas ir nešķīsts. 52 Un tās drēbes, vai tos
apmeslus vai tos audus, tik labi no vilnainām kā
no nātnu drēbēm un visu to, kas no ādām taisīts,
kur tā vaina radās, to būs sadedzināt, jo tā ir ēdoti
spitālības vaina, - to būs ar uguni sadedzināt. 53
Un ja priesteris lūkos un redzēs, ka tā vaina pie
drēbēm vai adītām vai austām vai pie kā, kas no
ādām taisīts, nav izpletusies, 54 Tad priesterim
būs pavēlēt, ka tas, pie kā tā vaina, top mazgāts,
un otrā kārtā to būs ieslēgt septiņas dienas. 55
Un kad tas ir mazgāts, tad priesterim to vainu
būs aplūkot, un redzi, ja tā vaina pēc izskata nav
pārvērtusies un tā vaina nav izpletusies, tad tas
ir nešķīsts; jums to ar uguni būs sadedzināt, jo
tā ir ēdoti vaina, - lai būtu no iekš vai ārpuses.
56 Bet ja priesteris lūkos un redzi, tā vaina pēc
viņas mazgāšanas ir nobālējusi, tad tam to būs
noplēst no drēbēm vai no ādas vai no adītām vai
no austām. 57 Bet ja tas vēl top ieraudzīts pie
drēbēm vai adītām vai austām vai pie kā, kas no
ādām taisīts, tad tie ir spitāļi, kas izsitās; to, pie
kā tā vaina, jums būs sadedzināt ar uguni. 58 Bet
drēbes vai apmeslus vai audus vai to, kas no ādām
taisīts, ko jūs esat mazgājuši, kad tā vaina no tā
atstājās, tad jums to otrā kārtā būs mazgāt, un tas
ir šķīsts. 59 Šis ir tas likums par spitālības vainu
pie vilnainām vai nātnu drēbēm vai adītām vai
austām vai pie kaut kā, kas no ādām taisīts, to
turēt vai par šķīstu vai par nešķīstu.

14 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Šis
būs tas likums par spitālīgo viņa šķīstīšanas
laikā: 3 To būs vest pie priestera, un priesterim
būs iziet ārā aiz lēģera, un ja priesteris redz, un
raugi, spitālības vaina no spitālīgā ir sadzijusi,
4 Tad priesterim būs pavēlēt, ka priekš tā, kas
jāšķīstī, būs ņemt divus dzīvus šķīstus putnus un
ciedra koku un sarkanus dzīparus un īzapu. 5 Un
priesterim būs pavēlēt, ka tas viens putns top
nokauts iekš kāda māla trauka pār tekošu ūdeni.
6 To dzīvo putnu viņam tad būs ņemt un to ciedra
koku un tos sarkanos dzīparus un to īzapu, un tos
līdz ar to dzīvo putnu būs iemērcēt tā otra putna
asinīs, kas ir nokauts pār to tekošo ūdeni, 7 Un to,
kas no spitāļiem šķīstās, būs septiņreiz apslacīt un
šķīstīt, un to dzīvo putnu palaist laukā. 8 Un tam,
kas šķīstās, būs mazgāt savas drēbes un nocirpt
visus savus matus un ūdenī mazgāties, tad tas būs
šķīsts; pēc tam lai viņš nāk lēģerī, bet lai paliek
sava dzīvokļa ārpusē septiņas dienas. 9 Septītā
dienā tam būs nodzīt savus matus, savu galvu un
savu bārdu, to spalvu savās uzacīs; visus savus
matus tam būs nodzīt un savas drēbes mazgāt un
savu miesu ar ūdeni mazgāt, tad tas būs šķīsts. 10
Un astotā dienā tam būs ņemt divus jērus, kas bez
vainas, un gada vecu aitiņu, kas bez vainas, līdz ar
trim desmitiem kviešu miltu par ēdamo upuri, ar
eļļu sajauktu, un vienu logu(glāze) eļļas. 11 Tad
tam priesterim, kas šķīsti, to vīru, kas šķīstās, līdz
ar tām lietām būs stādīt Tā Kunga priekšā, priekš
saiešanas telts durvīm. 12 Un priesterim būs ņemt
to vienu jēru un to upurēt par nozieguma upuri
ar to logu (glāze) eļļas, un par līgojamu upuri to
upurēt Tā Kunga priekšā. 13 Tad viņam to jēru
būs nokaut tai vietā, kur top nokauts tas grēku
upuris un dedzināmais upuris, svētā vietā, jo tas
nozieguma upuris pieder tāpat kā tas grēku upuris
priesterim; tas ir augsti svēts. 14 Un priesterim
būs ņemt no tā nozieguma upura asinīm, un to būs
likt uz labās auss skripstiņu tam, kas jāšķīstī, un uz
viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo
pirkstu. 15 Un priesterim arī būs ņemt eļļu no tā
loga un liet savā kreisā saujā. 16 Un būs iemērcēt
savu labo pirkstu tai eļļā, kas kreisajā saujā, un ar
savu pirkstu no tās eļļas septiņreiz slacīt Tā Kunga
priekšā. 17 Un no tās atlikušās eļļas, kas viņa
saujā, priesterim būs likt uz labās auss skripstiņu
tam, kas jāšķīstī, un uz viņa labās rokas īkšķi
un uz viņa labās kājas lielo pirkstu virsū uz tām
nozieguma upura asinīm. 18 Un kas vēl atlicis no
tās eļļas, kas bija priestera saujā, to viņam būs likt
uz galvu tam, tas jāšķīstī; tā priesterim viņu būs
salīdzināt Tā Kunga priekšā. 19 Un priesterim arī

būs sataisīt grēku upuri un to šķīstīto salīdzināt
viņa nešķīstības dēļ. 20 Tad viņam būs nokaut
to dedzināmo upuri un to dedzināmo upuri un
to ēdamo upuri būs celt uz altāri; tā priesterim
viņu būs salīdzināt, tad tas ir šķīsts. 21 Bet ja
viņš ir nabags un viņam maz pie rokas, tad lai
ņem vienu jēru nozieguma upurim par līgojamu
upuri, sevi salīdzināt, un desmito tiesu kviešu
miltu ar eļļu sajauktu par ēdamu upuri un vienu
logu (glāze) eļļas, 22 Un divas ūbeles jeb divus
jaunus baložus, cik viņa roka paspēj; no tiem lai
ir viens par grēku upuri un otrs par dedzināmo
upuri. 23 Un astotā šķīstīšanas dienā tos būs nest
pie priestera, pie saiešanas telts durvīm Tā Kunga
priekšā. 24 Un priesterim būs ņemt to nozieguma
upura jēru un to logu (glāze) eļļas, un tos būs
līgot par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. 25 Tad
nozieguma upura jēru būs nokaut un ņemt no
nozieguma upura asinīm, un to likt uz labās auss
skripstiņu tam, kas šķīstās un uz viņa labās rokas
īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. 26 Un
priesterim no tās eļļas būs liet savā kreisajā saujā.
27 Un no tās eļļas, kas kreisajā saujā, priesterim
septiņreiz būs slacīt Tā Kunga priekšā. 28 Un no
tās eļļas, kas viņa saujā, priesterim būs likt uz
labās auss skripstiņu tam, kas šķīstās, un uz viņa
labās kājas lielo pirkstu, virsū uz tām nozieguma
upura asinīm. 29 Un to atlikumu no tās eļļas,
kas priestera saujā, būs likt uz galvu tam, kas
šķīstās, par salīdzināšanu Tā Kunga priekšā. 30
Tad viņam būs sataisīt vienu no tām ūbelēm jeb
no tiem jauniem baložiem, cik viņa roka paspēj,
31 Cik viņa roka paspēj, vienu par grēku upuri un
otru par dedzināmo upuri līdz ar ēdamo upuri; tā
priesterim to, kas šķīstās, būs salīdzināt Tā Kunga
priekšā, 32 Šis ir tas likums par to, kam ir spitāļi,
kam roka nepaspēj, cik viņa šķīstīšanas pēc vajag.
33 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un sacīja: 34 Kad jūs nāksiet Kanaāna zemē, ko
Es jums došu par īpašumu, un kad Es spitālības
vainu piesūtīšu kādam jūsu zemes namam, 35 Tad
tam, kam tas nams pieder, būs nākt un priesterim
dot ziņu un sacīt: man šķiet, kādu vainu esam
manā namā. 36 Un priesterim būs pavēlēt, ka
to namu izkravā, pirms priesteris nāk, to vainu
apraudzīt, lai netop nešķīsti visi, kas tai namā, un
tad priesterim būs nākt un to namu apraudzīt.
37 Kad viņš nu to vainu aplūkojis un redz, ka tai
vainai pie nama sienām ir pazaļas vai pasarkanas
dobītes, un tās dziļāki izraugās nekā tā siena,
38 Tad priesterim no nama būs iziet pie nama
durvīm un to namu aizslēgt septiņas dienas. 39
Un septītā dienā priesterim atkal būs nākt un
lūkot, un raugi, ja tā vaina pie nama sienām ir
izpletusies, 40 Tad priesterim būs pavēlēt, ka tos
akmeņus izlauž, kur tā vaina, un tos ārā izmet aiz
pilsētas kādā nešķīstā vietā. 41 Un to namu no
iekšienes visapkārt būs nokasīt, un to nokasījumu,
ko tie nokasījuši, būs izmest ārā aiz pilsētas uz
kādu nešķīstu vietu. 42 Tad tiem būs ņemt citus
akmeņus un likt viņu akmeņu vietā, un citus
mālus ņemt un to namu apmest. 43 Bet ja tā
vaina tajā namā izplešas, pēc tam kad tie akmeņi
ir izlauzti, tas nams nokasīts un atkal apmests,
44 Tad priesterim būs nākt un raudzīt, un redzi,
ja tā vaina pie tā nama ir izpletusies, tad ēdoti
spitālības vaina ir tanī namā; - tas ir nešķīsts.
45 Un to namu, viņa akmeņus un viņa kokus un
visus nama mālus būs nolauzīt un ārā izmest aiz
pilsētas uz kādu nešķīstu vietu. 46 Un kas šai namā
iet jebkurā dienā, kad tas tapis aizslēgts, tam
būs nešķīstam būt līdz vakaram. 47 Un kas tajā
namā guļ, tam būs mazgāt savas drēbes, un kas tai
namā ēd, tam būs mazgāt savas drēbes. 48 Bet kad
priesteris atkal nāks un lūkos un redzi, tā vaina tai
namā pēc tam, kad tas apmests, nav izpletusies,
tad priesterim to namu būs atzīt par šķīstu, jo tā
vaina ir sadzijusi. 49 Tad viņam priekš tā nama
šķīstīšanas būs ņemt divus putnus un ciedra koku
un sarkanus dzīparus un īzapu. 50 Un viņam to
vienu putnu būs nokaut kādā mālu traukā pār
tekošu ūdeni. 51 Un viņam būs ņemt to ciedra
koku un to īzapu un tos sarkanos dzīparus un to
dzīvo putnu un tos iemērcēt tā nokauta putna
asinīs un tai tekošā ūdenī un to namu septiņreiz
apslacīt. 52 Tā viņam to namu būs šķīstīt ar tā
putna asinīm un ar to tekošo ūdeni un ar to dzīvo
putnu un ar to ciedra koku un ar to īzapu un ar
tiem sarkaniem dzīpariem. 53 Tad viņam to dzīvo
putnu būs palaist ārā aiz pilsētas laukā; tā viņam
to namu būs salīdzināt, tad tas taps šķīsts. 54 Šis
ir tas likums par ikvienu spitālības vainu un par
kraupi 55 Un par drēbju un namu spitāļiem, 56
Un par tūkumiem un kašķi un baltām pūtēm; 57
Par mācību, kad kas ir nešķīsts un kad kas šķīsts; -
šis ir tas likums par spitāļiem.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un sacīja: 2 Runājiet uz Israēla bērniem un
sakāt uz tiem: ikvienam vīram, kam sava miesa
pil, būs savas pilēšanas dēļ nešķīstam būt. 3 Šī nu
ir viņa nešķīstība viņa pilēšanas dēļ: kad no viņa
miesas iztek viņa pilēšana, vai kad viņa miesa
aiztur viņa pilēšanu; šī ir viņa nešķīstība. 4 Visām
gultām, uz kā tas gulēs, kam tā pilēšana, būs
nešķīstām būt, un visiem rīkiem, uz kā viņš sēdēs,

būs nešķīstiem būt. 5 Un kas viņa gultu aizskar,
tam savas drēbes būs mazgāt un ar ūdeni pērties
un nešķīstam būt līdz vakaram. 6 Un kas uz to
uzsēžas, kur viņš ir sēdējis, tam savas drēbes būs
mazgāt un ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz
vakaram. 7 Un kas aizskar miesu tam, kam tā
pilēšana, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdenī
pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. 8 Un, ja
tas, kam tā pilēšana, uz vienu šķīstu uzspļaus,
tad šim savas drēbes būs mazgāt un ar ūdeni
pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. 9 Un
visiem sedliem, uz kā tas jāj, kam tā pilēšana,
būs nešķīstiem būt. 10 Un kas kādu lietu aizskar,
kas viņa apakšā bijusi, būs nešķīsts līdz vakaram,
un kas to nes, tam savas drēbes būs mazgāt un
ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz vakaram.
11 Un ikkatram, ko tas aizskar, kam tā pilēšana,
pirms savas rokas nav mazgājis, būs mazgāt savas
drēbes un ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz
vakaram. 12 Un to mālu trauku, ko tas aizskar,
kam tā pilēšana, būs sadauzīt, bet koku trauku ar
ūdeni būs skalot. 13 Kad nu tas, kam tā pilēšana,
no savas pilēšanas ir šķīstīts, tad tam no savas
šķīstīšanas būs septiņas dienas skaitīt un savas
drēbes mazgāt un savu miesu tekošā ūdenī pērt,
tad tas būs šķīsts. 14 Un astotā dienā tam būs ņemt
divas ūbeles jeb divus jaunus baložus un nākt Tā
Kunga priekšā pie saiešanas telts durvīm un tos
priesterim dot. 15 Un priesterim tos būs sataisīt,
vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo
upuri; tā priesterim viņu būs salīdzināt viņa
pilēšanas dēļ Tā Kunga priekšā. 16 Un, ja no kāda
vīra guļot sēkla iztek, tad tam visu savu miesu
būs ūdenī pērt un nešķīstam būt līdz vakaram.
17 Un visām drēbēm un visai ādai, uz kā tā sēkla
būs, tām ar ūdeni būs mazgātām tapt un būt
nešķīstām līdz vakaram. 18 Un tai sievai, pie kā
tāds vīrs gulējis, kam sēkla guļot (izpil), ūdenī
būs pērties un nešķīstai būt līdz vakaram. 19
Bet, ja vienai sievai asins sārņi no miesas pil,
tad viņa septiņas dienas taps atšķirta, un, kas
viņu aizskar, būs nešķīsts līdz vakaram. 20 Un
viss, uz kā viņa guļ, kamēr viņa ir atšķirta, būs
nešķīsts, ir viss, uz kā viņa sēd, būs nešķīsts. 21
Un kas viņas gultu aizskar, tam būs savas drēbes
mazgāt un ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz
vakaram. 22 Un ikvienam, kas to aizskar, uz kā
viņa sēdējusi, savas drēbes būs mazgāt un ūdenī
pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. 23 Un, ja
kāds trauks uz tā sēdekļa jeb uz tās gultas ir bijis,
- ja kas to aizskar, tam būs nešķīstam būt līdz
vakaram. 24 Un, ja kāds vīrs pie viņas gulēt gulēs
un viņas nešķīstība tam uziet, tad tam septiņas
dienas būs nešķīstam būt, un ikvienai gultai, kur
viņš virsū gulējis, būs nešķīstai būt. 25 Un, ja
kāda sieva daudz dienas, kad tai tas sārņu laiks
nav, uz drānām dabū, jeb kad viņas sārņi ilgāki
stāv, tad viņai tik ilgi, kamēr viņai tie sārņi, būs
nešķīstai būt tā kā pašā sārņu laikā. 26 Ikvienai
gultai, uz kā tā ir gulējusi visās savu lieku sārņu
dienās, viņai tāpat būs būt kā tā gulta viņas īsto
sārņu laikā, un viss, uz kā viņa ir sēdējusi, būs
nešķīsts tā kā viņas sārņu laikā. 27 Un kas no tām
lietām ko aizskar, tam būs nešķīstam būt un savas
drēbes mazgāt un ūdenī pērties un nešķīstam būt
līdz vakaram. 28 Bet, ja viņa no saviem sārņiem
top šķīsta, tad viņai priekš sevis būs septiņas
dienas skaitīt, pēc tam viņai būs šķīstai būt. 29
Un astotā dienā viņai priekš sevis būs ņemt divas
ūbeles jeb divus jaunus baložus, un tos nest pie
priestera priekš saiešanas telts durvīm. 30 Un
priesterim būs sataisīt vienu par grēku upuri un
otru par dedzināmo upuri; tā priesterim viņu būs
salīdzināt Tā Kunga priekšā, viņas nešķīstības
sārņu dēļ. 31 Tā jums Israēla bērnus būs atšķirt no
viņu nešķīstības, ka tie savā nešķīstībā nenomirst,
apgānīdami manu dzīvokli, kas ir jūsu vidū. 32 Šis
ir tas likums par to, kam miesa pil, un par to, no
kā guļot sēkla tek, tā ka viņš caur to top nešķīsts,
33 Un par vāju sievu sārņu laikā, un par to, kam
sava miesa pil, lai būtu vīrietis, vai sieviete, un
par vīru, kas pie kādas nešķīstas sievas ir gulējis.

16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu, pēc tam kad
Ārona divi dēli bija nomiruši, kad tie bija
nākuši Tā Kunga priekšā un miruši; 2 Tad Tas
Kungs sacīja uz Mozu: runā uz Āronu, savu brāli,
ka tam nebūs iet kaut kurā laikā svētā vietā aiz tā
priekškaramā, priekš salīdzināšanas vāka, kas uz
tā šķirsta, ka tas nemirst; jo Es parādīšos padebesī
uz salīdzināšanas vāka. 3 Ar to Āronam būs ieiet
svētā vietā: ar jaunu vērsi par grēku upuri un
aunu par dedzināmo upuri. 4 Viņam būs uzvilkt
svētos nātnu svārkus, un nātnu ūzām būs būt
uz viņa miesām, un ar nātnu jostu viņam būs
apjozties un ar nātnu cepuri apsegties: šās ir tās
svētās drēbes; un savu miesu viņam būs pērt
ūdenī un tad apģērbties. 5 Un no Israēla bērnu
draudzes viņam būs ņemt divus āžus par grēku
upuri un vienu aunu par dedzināmo upuri. 6
Un Āronam grēku upura vērsi priekš sevis būs
upurēt un sevi un savu namu salīdzināt. 7 Viņam
arī būs ņemt tos divus āžus un tos novest Tā
Kunga priekšā, priekš saiešanas telts durvīm.
8 Un Āronam par tiem diviem āžiem būs mest
meslus, vienu meslu priekš Tā Kunga, un otru

meslu priekš tā palaižamā. 9 Un to āzi, uz ko
tie mesli priekš Tā Kunga krituši, Āronam būs
pievest un to sataisīt par grēku upuri. 10 Bet to
āzi, uz ko tie mesli krituši, ka tas palaižams, būs
vest dzīvu Tā Kunga priekšā un salīdzināt, ka to
var palaist par palaižamo tuksnesī. 11 To grēku
upura vērsi, kas priekš viņa paša, Āronam būs
pievest un sevi un savu namu salīdzināt, un to
grēku upura vērsi nokaut, kas ir priekš viņa paša.
12 Viņam arī būs ņemt vīraka trauku, pilnu ar
degošām oglēm no altāra Tā Kunga priekšā, un
abas rokas pilnas ar kvēpināmo no sagrūstām
jaukas smaržas zālēm, un tās viņam būs nest
aiz tā priekškaramā. 13 Un tās kvēpināmās zāles
viņam būs likt uz uguni Tā Kunga priekšā, ka tie
kvēpināšanas dūmi apklāj salīdzināšanas vāku
uz tās liecības, lai viņš nemirst. 14 Un no tā
vērša asinīm viņam būs ņemt un ar savu pirkstu
slacīt uz salīdzināšanas vāka priekšu, un pret
salīdzināšanas vāku viņam septiņkārt no tām
asinīm būs slacīt ar savu pirkstu. 15 Un to grēku
upura āzi, kas priekš tiem ļaudīm, viņam būs
nokaut un viņa asinis ienest aiz tā priekškaramā,
un ar viņa asinīm tāpat darīt, kā viņš darījis ar tā
vērša asinīm, un tās slacīt uz salīdzināšanas vāku
un pret salīdzināšanas vāku. 16 Tā viņam būs
salīdzināt to svēto vietu Israēla bērnu nešķīstības
dēļ un viņu pārkāpumu dēļ visos viņu grēkos,
un tā viņam būs darīt saiešanas teltī, kas pie
viņiem ir viņu nešķīstību vidū. 17 Un nevienam
cilvēkam nebūs būt saiešanas teltī, kad viņš ieies,
salīdzināšanu darīt svētā vietā, tiekams viņš iziet;
tā viņam būs salīdzināt sevi un savu namu un visu
Israēla draudzi. 18 Tad viņam būs iziet pie altāra,
kas ir Tā Kunga priekšā, un viņu salīdzināt, un
būs ņemt no tā vērša asinīm un no tā auna asinīm
un likt uz altāra ragiem visapkārt. 19 Un viņam
ar savu pirkstu no tām asinīm septiņkārt uz to
būs slacīt un to šķīstīt un svētīt no Israēla bērnu
nešķīstībām. 20 Kad nu viņš pabeidzis salīdzināt to
svēto vietu un saiešanas telti un altāri, tad viņam
būs pievest to dzīvo āzi. 21 Un Āronam būs likt
savas abējas rokas uz tā dzīva āža galvu, un uz tā
izsūdzēt visus Israēla bērnu noziegumus un visus
viņu pārkāpumus pēc visiem viņu grēkiem un tos
likt uz tā āža galvu un to tuksnesī palaist caur
zināma vīra roku. 22 Tā tam āzim uz sevis būs nest
visus viņu noziegumus tuksnesī, un tam vīram to
āzi būs palaist tuksnesī. 23 Tad Āronam būs nākt
saiešanas teltī un novilkt tās nātnu drēbes, ko
viņš bija apvilcis, svētā vietā iedams, un tās tur
nolikt. 24 Un savu miesu viņam būs pērt ūdenī
svētā vietā un apvilkt savas drēbes; tad viņam
būs iziet un sataisīt savu dedzināmo upuri un to
ļaužu dedzināmo upuri, un salīdzināt sevi un tos
ļaudis. 25 Un viņam arī būs iededzināt tos grēku
upura taukus uz altāra. 26 Un kas to palaižamo
āzi palaidis, tam būs mazgāt savas drēbes un pērt
ūdenī savu miesu, un pēc lai tas nāk lēģerī. 27
Bet to grēku upura vērsi un to grēku upura āzi,
kuru asinis ir ienestas, salīdzināt to svēto vietu,
tos viņam būs izvest ārā aiz lēģera un ar uguni
sadedzināt viņu ādas un viņu gaļu un viņu sūdus.
28 Kas tos sadedzina, tam būs mazgāt savas drēbes
un pērt savu miesu ūdenī, un pēc lai tas nāk
lēģerī. 29 Un tas lai jums ir par likumu mūžam:
septītā mēnesī, desmitā mēneša dienā, jums būs
savu dvēseli mērdēt (gavēt), un nekādu darbu lai
nedara nedz iedzīvotājs nedz svešinieks, kas mīt
jūsu starpā. 30 Jo šai dienā jūs topat salīdzināti uz
šķīstīšanu, no visiem saviem grēkiem jūs topat
šķīstīti Tā Kunga priekšā. 31 Šī lai jums ir it augsta
dusēšanas diena, un mērdējat savu dvēseli; tas ir
likums mūžam. 32 Un to salīdzināšanu lai izdara
tas priesteris, kas svaidīts un kam roka ir pildīta,
ka viņš sava tēva vietā par priesteri. 33 Un viņam
būs apvilkt tās nātnu drēbes, tās svētās drēbes;
tā viņam būs salīdzināt svētās vietas svētumu;
un viņam būs salīdzināt saiešanas telti un altāri,
un viņam būs salīdzināt priesterus un draudzes
ļaudis. 34 Un tas lai jums ir par likumu mūžam,
ka jūs Israēla bērnus salīdzināt par visiem viņu
grēkiem vienreiz gadskārtā. Un viņš darīja, kā Tas
Kungs Mozum bija pavēlējis.

17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Āronu un uz viņa dēliem un uz
visiem Israēla bērniem, un saki tiem: šis ir tas
vārds, ko Tas Kungs pavēlējis sacīdams: 3 Ikviens
no Israēla nama, kas lēģerī nokaus kādu vērsi
vai teļu vai kazu, vai ārā aiz lēģera ko nokaus,
4 Un to nenesīs priekš saiešanas telts durvīm,
upuri upurēt Tam Kungam Tā Kunga dzīvokļa
priekšā, tam vīram asinis taps pielīdzinātas, tā
kā viņš būtu izlējis asinis; tāpēc tam vīram būs
tapt izdeldētam no viņa ļaudīm, 5 Lai Israēla
bērni pienes savus upurus, ko tie uz lauka grib
upurēt, lai tos pienes priekš saiešanas telts durvīm
pie priestera, un lai tos upurē Tam Kungam par
pateikšanas upuriem. 6 Un priesterim būs slacīt
tās asinis uz Tā Kunga altāri priekš saiešanas telts
durvīm, un būs iededzināt tos taukus par saldu
smaržu Tam Kungam. 7 Un savus upurus tiem arī
vairs nebūs upurēt tiem jodiem(ļauniem gariem),
kam pakaļ tie mauko; lai tas viņiem ir par likumu
uz viņu pēcnākamiem mūžam. 8 Saki tad viņiem:
ikviens no Israēla nama un no svešiniekiem, kas

mīt jūsu starpā, kad tas grib upurēt dedzināmu vai
kaujamu upuri, 9 Un to nenesīs priekš saiešanas
telts durvīm, to sataisīdams Tam Kungam, šim
vīram būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. 10
Un ikviens no Israēla nama un no svešiniekiem,
kas mīt jūsu starpā, kas kaut kādas asinis ēd,
pret to, kas ēd asinis, Es celšu Savu vaigu un to
izdeldēšu no viņa ļaudīm. 11 Jo miesas dvēsele ir
asinīs, tādēļ Es jums tās esmu devis uz altāri, lai
jūsu dvēseles ar tām top salīdzinātas, jo asinis
salīdzina caur dvēseli. 12 Tādēļ Es Israēla bērniem
esmu sacījis: nevienam no jums nebūs ēst asinis,
arī tam svešiniekam, kas mīt jūsu starpā, nebūs
ēst asinis. 13 Ikkatram no Israēla bērniem un no
svešiniekiem, kas jūsu starpā, kas medī kādu meža
zvēru vai putnu, kas ēdams, tam būs izliet viņa
asinis un tās apraust ar zemi. 14 Jo ar ikvienas
miesas dvēseli ir tā: viņas asinis ir viņas dvēsele,
tāpēc es esmu sacījis Israēla bērniem: jums nebūs
ēst nekādas miesas asinis, jo ikvienas miesas
dvēsele ir viņas asinis; ikkatram, kas to ēd, būs
tapt izdeldētam. 15 Un kurš no iedzīvotājiem
vai svešiniekiem ēd maitu vai saplosītu, tam
būs mazgāt savas drēbes un pērties ūdenī un
nešķīstam būt līdz vakaram, tad viņš taps šķīsts.
16 Bet ja viņš nemazgās un nepērs savu miesu, tad
viņam būs nest savu noziegumu.

18 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 3 Pēc Ēģiptes zemes
darbiem, kur jūs esat mājojuši jums nebūs darīt
un pēc Kanaāna zemes darbiem, kurp Es jūs vedu,
jums nebūs darīt, nedz staigāt viņu likumos. 4
Jums būs darīt Manu tiesu un Manu iestādījumu
un iekš tiem staigāt; - Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs. 5 Manus likumus jums būs turēt un Manu
tiesu jums būs darīt; kurš cilvēks tos darīs, tas
caur tiem dzīvos; - Es esmu Tas Kungs. 6 Nevienam
nebūs pieiet pie sava asinsrada, kaunumu atsegt;
- Es esmu Tas Kungs. 7 Sava tēva kaunumu un
savas mātes kaunumu tev nebūs atsegt; tā ir tava
māte, viņas kaunumu tev nebūs atsegt. 8 Sava
tēva sievas kaunumu tev nebūs atsegt; - tas ir
tava tēva kaunums. 9 Savas māsas, sava tēva
meitas vai savas mātes meitas kaunumu, vai tā
mājā vai ārā dzimusi, tev nebūs atsegt. 10 Sava
dēla meitas vai savas meitas meitas kaunumu tev
nebūs atsegt; - jo tas ir tavs kaunums. 11 Sava
tēva sievas meitas kaunumu, kas tavam tēvam
dzimusi, (tā ir tava māsa) tev nebūs atsegt. 12
Sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegt, tā ir:
tava tēva asins radiniece. 13 Savas mātes māsas
kaunumu tev nebūs atsegt, jo tā ir tavas mātes
asins radiniece. 14 Sava tēva-brāļa kaunumu tev
nebūs atsegt, viņas sievu tev nebūs aizskart, -
tā ir tava tēva brāļa sieva. 15 Savas vedeklas
kaunumu tev nebūs atsegt, tā ir tava dēla sieva, -
tev nebūs atsegt viņas kaunumu. 16 Sava brāļa
sievas kaunumu tev nebūs atsegt, - tas ir tava
brāļa kaunums, 17 Kādas sievas un viņas meitas
kaunumu tev nebūs atsegt, nedz viņas dēla meitu
nedz viņas meitas meitu tev nebūs ņemt, viņas
kaunumu atsegt: tās ir asins radinieces, tā ir
negantība, 18 Tev arī nebūs ņemt sievu pie viņas
māsas, kas tev jau ir, viņas kaunumu atsegt šai
par riebšanu, kamēr šī dzīvo. 19 Tev arī nebūs
sievu aizskart, kamēr viņas sārņu laiks ir, viņas
kaunumu atsegt. 20 Tev arī nebūs piegulēt sava
tuvākā sievu, ar viņu apgānīdamies. 21 Un no
sava dzimuma tev nebūs dot, ka tas Molokam top
sadedzināts, ka tu sava Dieva vārdu nepulgo; - Es
esmu Tas Kungs. 22 Pie vīrieša tev nebūs gulēt, tā
kā pie sievas, - tā ir negantība. 23 Tev arī nebūs
jaukties ar nekādu lopu, ar viņu apgānīdamies; ir
nekādai sievai ar nekādu lopu nebūs apieties, ar
to sagānīdamās; tā ir neganta sajaukšanās. 24 Un
jums nebūs apgānīties ar šādiem (grēkiem), jo
ar šiem visiem tie pagāni ir apgānījušies, ko Es
jūsu priekšā izdzīšu. 25 Un tā zeme ir apgānīta,
un Es par to viņas noziegumu piemeklēšu, tā
ka tā zeme savus iedzīvotājus izspļauj. 26 Bet
jums būs turēt Manus likumus un Manu tiesu
un nekā nedarīt no visām šīm negantībām, ne
iedzīvotājam, ne svešiniekam, kas mīt jūsu starpā;
27 Jo šīs zemes ļaudis, kas priekš jums bija, visas
šās negantības darījuši, un tā zeme ir apgānīta.
28 Lai tā zeme jūs arīdzan neizspļauj, kad jūs
to apgānīsiet, itin kā tā izspļāvusi tos pagānus,
kas priekš jums bija. 29 Jo ikviens, kas no šīm
negantībām ko darīs: tām dvēselēm, kas to dara,
būs tikt izdeldētām no saviem ļaudīm. 30 Tāpēc
jums būs turēt Manu likumu, ka jūs nedarāt pēc
nevienas no tām negantām ierašām, ko tie priekš
jums darījuši, nedz ar tām apgānāties: - Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz visu Israēla bērnu draudzi un saki
tiem: jums būs svētiem būt, jo Es, Tas Kungs, jūsu
Dievs, esmu svēts. 3 Ikvienam būs bīties savu māti
un savu tēvu un turēt Manu dusēšanas dienu;
- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 4 Jums nebūs
griezties pie elkiem un nebūs sev darīt lietus
dievus; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 5 Un kad
jūs Tam Kungam gribat upurēt pateicības upuri,
tad jums to būs upurēt no laba prāta. 6 Tai dienā,
kad jūs to upurējat, un otrā dienā jums to būs ēst,

bet kas atliek līdz trešai dienai, to būs sadedzināt
ar uguni. 7 Un ja kas trešā dienā ēdin no tā ēdīs,
tad tā ir negantība; tas nebūs patīkami. 8 Un kas
no tā ēd, tam būs nest savu noziegumu, tāpēc ka
tas sagānījis Tā Kunga svētumu, un šī dvēsele taps
izdeldēta no saviem ļaudīm. 9 Un kad jūs pļaujat
savas zemes augļus, tad tev nebūs visai(pilnīgi)
nopļaut sava tīruma stūri, nedz to visai(pilnīgi)
sakrāt, kas no tavas pļaušanas ir sakrājams. 10
Arī sava vīna dārza augļus tev nebūs it gluži
nolasīt nedz uzlasīt sava vīna dārza nokritušās
ogas; nabagam un svešiniekam tev to būs pamest;
- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 11 Jums nebūs
zagt nedz melot, nedz viltību dzīt nevienam pret
savu tuvāko. 12 Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie
Mana Vārda, ka tu neapgāni sava Dieva vārdu;
- Es esmu Tas Kungs. 13 Tev savu tuvāko nebūs
pievilt nedz aplaupīt, algādža algai pie tevis nebūs
palikt līdz rītam. 14 Tev nebūs kurlu lādēt nedz
aklam ko ceļā mest, bet tev būs bīties no sava
Dieva; - Es esmu Tas Kungs. 15 Jums tiesā nebūs
netaisnības darīt; tev nebūs zemākā vaigu uzlūkot
nedz augstākā vaigu godāt; ar taisnību tev būs
tiesāt savu tuvāko. 16 Tev nebūs mēlnesim būt
starp saviem ļaudīm, tev nebūs celties pret sava
tuvākā asinīm: - Es esmu Tas Kungs. 17 Tev nebūs
savu brāli ienīdēt savā sirdī, bet savu tuvāko
tikuši(atklāti) pārmācīt, ka tev viņa dēļ nav grēks
jānes. 18 Tev nebūs atriebties nedz dusmību turēt
pret savu ļaužu bērniem, bet tev būs savu tuvāko
mīlēt kā sevi pašu; - Es esmu Tas Kungs. 19 Manus
likumus jums būs turēt; saviem lopiem tev nebūs
likt sajaukties ar lopiem no citas kārtas; savu
tīrumu tev nebūs apsēt ar dažādu mistru, un
drēbēm no divējāda auduma, nātnu un vilnainu,
nebūs nākt uz tavu miesu. 20 Kad vīrs guļ pie
kādas sievas un to pieguļ, un tā ir kalpone, kas
vīram saderēta, bet nav ne atpirkta, ne atlaista
svabada, - tos būs sodīt, bet mirt tiem nebūs, jo tā
nav bijusi svabada. 21 Un viņam būs pienest Tam
Kungam savu nozieguma upuri priekš saiešanas
telts durvīm, aunu par nozieguma upuri. 22 Un ar
to nozieguma upura aunu priesterim viņu būs
salīdzināt Tā Kunga priekšā viņa grēka dēļ, ko
viņš darījis; lai viņam tiek piedots viņa grēks, ko
viņš darījis. 23 Un kad jūs tai zemē nāksiet un
dēstīsiet visādus kokus par barību, tad jums viņu
augļus būs turēt par neapgraizītiem; trīs gadus
lai tie jums paliek par neapgraizītiem, tos nebūs
ēst. 24 Bet ceturtā gadā visiem viņu augļiem būs
svētiem būt, par slavas upuri Tam Kungam. 25
Un piektā gadā jums būs ēst viņu augļus, lai viņu
augļi priekš jums vairojās; - Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs. 26 Jums nekā nebūs ēst ar asinīm. Jums
nebūs zīlēt nedz burt. 27 Jums nebūs apgriezt
savus galvas matus nedz apcirpt bārdas malas.
28 Jums miroņa dēļ nebūs iegriezt zīmes savā
miesā, nedz sev iededzināt rakstus; - Es esmu Tas
Kungs. 29 Tev nebūs sagānīt savu meitu, viņu pie
maucības turot, lai zeme nedzen maucību, un lai
zeme nepildās ar negantību. 30 Jums būs turēt
Manas dusēšanas dienas un bīties Manu svēto
vietu; - Es esmu Tas Kungs. 31 Jums nebūs griezties
pie zīlniekiem vai pareģiem; nemeklējiet tos, lai
pie tiem nesagānāties; - Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs. 32 Priekš sirmas galvas tev būs uzcelties un
veca vaigu godāt un savu Dievu bīties; - Es esmu
Tas Kungs. 33 Un kad viens svešinieks pie tevis
mitīs jūsu zemē, tad jums nebūs viņu apspiest. 34
Tas svešinieks, kas pie jums piemīt, lai jūsu starpā
ir tā kā jūsu iedzīvotājs; tev viņu būs mīļot kā
sevi pašu; - jo jūs esat svešinieki bijuši Ēģiptes
zemē; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 35 Jums
nebūs nekādu netaisnību darīt tiesā, ar olekti,
svaru, mēru. 36 Jums būs turēt taisnu svaru,
taisnus podus un taisnu pūru un stopu; - Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes
zemes. 37 Un visus Manus likumus un visas Manas
tiesas jums būs turēt un pildīt; - Es esmu Tas
Kungs.

20 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Tev būs sacīt Israēla bērniem: ikvienu no
Israēla bērniem un no tiem svešiniekiem, kas mīt
Israēla starpā, kas no sava dzimuma Molokam
dod, to būs nokaut; tiem zemes ļaudīm viņu
būs nomētāt ar akmeņiem. 3 Un Es celšu Savu
vaigu pret šo vīru un to izdeldēšu no viņa ļaužu
vidus, tāpēc ka tas no sava dzimuma ir devis
Molokam, nešķīstu darīdams Manu svēto vietu un
sagānīdams Manu svēto Vārdu. 4 Un ja tās zemes
ļaudis savas acis aizslēdz priekš šī cilvēka, kad tas
no sava dzimuma dod Molokam, to nenokaudami,
5 Tad Es celšu Savu vaigu pret to vīru un pret
viņa cilti, un izdeldēšu no viņa ļaužu vidus viņu
un visus, kas tam mauko pakaļ, un mauko pakaļ
Molokam. 6 Kad kas laban griezīsies pie zīlniekiem
un pareģiem, viņiem maukodams pakaļ, pret to
Es celšu Savu vaigu un to izdeldēšu no viņa ļaužu
vidus. 7 Tāpēc svētījaties un esiet svēti, jo Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 8 Un turat Manus
likumus un dariet tos; - Es esmu Tas Kungs, kas jūs
svētī. 9 Ja kas savu tēvu vai savu māti lād, to būs
nokaut; viņš savu tēvu vai savu māti lādējis, viņa
asinis lai uz tā paliek. 10 Un kad kāds vīrs laulību
pārkāpj ar cita sievu, kad viņš laulību pārkāpj
ar sava tuvākā sievu, tam būs tikt nokautam,

ir tam pārkāpējam, ir tai pārkāpējai. 11 Un tas
vīrs, kas guļ pie sava tēva sievas, tas atsedz sava
tēva kaunumu, - tos abus būs nokaut; lai viņu
asinis uz tiem paliek. 12 Un ja kāds vīrs guļ pie
savas vedeklas, tos abus būs nokaut; tie darījuši
negantu nešķīstību; lai viņu asinis uz tiem paliek.
13 Un ja vīrs guļ pie vīra kā pie sievas, tie abi ir
darījuši negantību; tos būs nokaut; lai viņu asinis
uz tiem paliek. 14 Un ja kāds vīrs ņem sievu un
viņas māti, tā ir negantība; viņu līdz ar tām būs ar
uguni sadedzināt, lai nav negantība jūsu starpā.
15 Un ja kāds vīrs guļ pie lopa, to būs nokaut, un
jums arī to lopu būs nokaut. 16 Tāpat arīdzan,
ja sieva nāk pie lopa, ar viņu sajaukdamās, tad
jums būs nokaut to sievu un to lopu, tiem jāmirst;
lai viņu asinis uz tiem paliek. 17 Un ja kāds vīrs
ņem savu māsu, sava tēva meitu vai savas mātes
meitu, un tas lūko viņas kaunumu, un tā lūko viņa
kaunumu, tā ir bezkaunība, - tāpēc tiem būs tikt
izdeldētiem no savu ļaužu bērnu acīm; viņš ir
atsedzis savas māsas kaunumu, tam būs nest savu
noziegumu. 18 Un ja vīrs guļ pie kādas sievas,
kurai ir uz drānām, un atsedz viņas kaunumu un
atdara viņas avotu, un šī atsedz savu asins avotu,
tad tiem abiem būs tapt izdeldētiem no saviem
ļaudīm. 19 Savas mātes māsas un sava tēva māsas
kaunumu tev nebūs atsegt, jo tāds ir atsedzis savu
asinsradinieci, - tiem būs nest savu noziegumu.
20 Un ja vīrs guļ pie sava tēva brāļa sievas, tas ir
atsedzis sava tēva brāļa kaunumu, tiem būs nest
savus grēkus, bez bērniem tiem būs nomirt. 21 Un
ja vīrs ņem sava brāļa sievu, tā ir bezkaunība, tas
ir atsedzis sava brāļa kaunumu, tiem būs palikt
bez bērniem. 22 Turat tad visus Manus likumus
un visas Manas tiesas un dariet pēc tiem, ka tā
zeme jūs neizspļauj, kurp Es jūs vedu, tur dzīvot.
23 Un nestaigājiet to pagānu likumos, ko Es jūsu
priekšā izdzīšu, jo visas šās lietas tie ir darījuši,
tāpēc Es viņus esmu apnicis. 24 Un Es jums esmu
sacījis, jums būs iemantot viņu zemi, un Es jums
došu to iemantot, zemi, kur piens un medus tek;
Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs atšķīris no
pagāniem. 25 Tāpēc jums būs izšķirt šķīstus lopus
no nešķīstiem un nešķīstus putnus no šķīstiem;
un jums nebūs sagānīt savas dvēseles pie lopiem
nedz pie putniem nedz pie kaut kā, kas lien virs
zemes, no kā Es jūs esmu nošķīris, un jums to
būs turēt par nešķīstu. 26 Un jums būs Man būt
svētiem, jo Es, Tas Kungs, esmu svēts un esmu jūs
nošķīris no pagāniem, Man piederēt. 27 Kad nu
vīrs vai sieva ir zīlnieki vai pareģi, tos būs nokaut,
tie ar akmeņiem jānomētā; - lai viņu asinis uz
tiem paliek.

21 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: runā uz tiem
priesteriem, Ārona dēliem, un saki tiem: pie
miroņa lai (priesteris) nepaliek nešķīsts starp
saviem ļaudīm, 2 Kā tik vien pie sava asinsrada,
kas viņam tuvu rada, pie savas mātes un pie sava
tēva un pie sava dēla un pie savas meitas un pie
sava brāļa, 3 Un pie savas māsas, kas vēl jumprava
un viņam klāt, kas vēl nav pie vīra, pie tiem tas var
palikt nešķīsts. 4 Nešķīstam nebūs palikt kungam
pār saviem ļaudīm, sevi apgānot. 5 Uz savas galvas
tiem nebūs izcirpt plikumu, nedz nogriezt savas
bārdas malas, nedz iegriezt zīmes savā miesā.
6 Tiem būs svētiem būt savam Dievam un sava
Dieva vārdu tiem nebūs sagānīt, jo tie upurē Tā
Kunga uguns upurus, sava Dieva maizi, tāpēc
tiem būs svētiem būt. 7 Mauku vai apsmietu tiem
nebūs ņemt, un sievu, kas atstādināta no sava
vīra, tiem nebūs ņemt, jo viņš ir savam Dievam
svēts. 8 Tāpēc to turi par svētu, jo viņš upurē
tava Dieva maizi; tam būs tev svētam būt, jo Es
esmu svēts, Es Tas Kungs, kas jūs svētī. 9 Ja nu
kāda priestera meita sāk maucību dzīt, tā sagāna
savu tēvu; ar uguni to būs sadedzināt. 10 Un tam
augstam priesterim starp saviem brāļiem, uz kura
galvu svaidāmā eļļa ir izlieta un kas iesvētīts, ka
tas apģērbts ar (svētām) drēbēm, tam nebūs savu
galvu atsegt nedz savas drēbes saplosīt. 11 Tam
arī nebūs iet pie neviena miroņa, ne pie sava tēva
ne pie savas mātes, tam nebūs palikt nešķīstam.
12 Un no tās svētās vietas tam nebūs iziet, ka tas
nesagāna sava Dieva svēto vietu, jo tas kronis,
viņa Dieva svaidāmā eļļa, ir uz viņa; - Es esmu Tas
Kungs. 13 Un tam būs ņemt jumpravu par sievu.
14 Atraitni, vai atstādinātu, vai apsmietu mauku,
tādu tam nebūs ņemt, bet jumpravu no saviem
ļaudīm viņam būs ņemt par sievu. 15 Tam nebūs
sagānīt savu dzimumu starp saviem ļaudīm; jo
Es esmu Tas Kungs, kas viņu svētī. 16 Un Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 17 Runā uz Āronu
un saki: nevienam no tava dzimuma jūsu rados,
kam kāda vaina, nebūs pieiet, sava Dieva maizi
upurēt. 18 Jo nevienam vīram, kam kāda vaina,
nebūs pieiet, ne aklam, ne tizlam, nedz kam vaina
ģīmī, nedz kroplim, 19 Nedz kam kāja vai roka
lauzta, 20 Nedz kam kupris, nedz kas izdilis, nedz
kam plēve pār aci, nedz kam kraupis, nedz kam
ēde, nedz kas kaunumā maitāts. 21 Nevienam
vīram no priestera Ārona dzimuma, kam ir kāda
vaina, nebūs pieiet, uguns upurus nest Tā Kunga
priekšā. Viņam ir vaina, viņam nebūs pieiet, sava
Dieva maizi upurēt. 22 Sava Dieva maizi tas var
ēst, gan no tām vissvētākajām, gan no tām svētām
dāvanām. 23 Bet pie tā priekškaramā tam nebūs

nākt un nepieiet pie altāra, tāpēc ka viņam ir
vaina, lai tas nesagāna Manu svēto vietu; jo Es
esmu Tas Kungs, kas tos svētī. 24 Un Mozus to
runāja uz Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem
Israēla bērniem.

22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Runā uz Āronu un viņa dēliem, ka tiem
būs sargāties no Israēla bērnu svētām dāvanām,
(ko tie Man svētī), ka tie nesagāna Manu svēto
vārdu; - Es esmu Tas Kungs. 3 Saki tiem: kas starp
jūsu pēcnākamiem no visa jūsu dzimuma pieies
pie tām svētām dāvanām, ko Israēla bērni Tam
Kungam svētī, kad tam kāds nešķīstums, tas taps
izdeldēts no Mana vaiga; - Es esmu Tas Kungs. 4
Nevienam no Ārona dzimuma, kad tas ir spitālīgs,
vai kam miesa pil, nebūs ēst no tām svētām
dāvanām, tiekams tas top šķīsts. Kas ko aizskar,
kas caur mironi palicis nešķīsts, vai kam guļot
sēkla izpil, 5 Vai ja kas kādu līdēju tārpu aizskar,
caur ko tas palicis nešķīsts, vai kādu cilvēku, caur
ko tas palicis nešķīsts ar kaut kādu nešķīstību, kas
viņam ir, 6 Tas, kas to aizskāris, būs nešķīsts līdz
vakaram un lai neēd no tām svētām dāvanām, bet
lai per savu miesu ūdenī. 7 Un kad saule nogājusi,
tad tas ir šķīsts, un pēc tam tas var ēst no tām
svētām dāvanām, jo tā ir viņa barība. 8 Maitu un
saplosītu tam nebūs ēst, lai ar to nesagānās; - Es
esmu Tas Kungs. 9 Tā tiem būs turēt Manu pavēli,
ka tiem tādēļ grēks nav jānes un caur to nav
jāmirst, ka tie to sagānījuši; - Es esmu Tas Kungs,
kas tos svētī. 10 Nevienam svešiniekam nebūs ēst
no tā svētītā; nedz piedzīvotājam pie priestera
nedz algādzim no tā svētīta nebūs ēst. 11 Bet ja
priesteris kādu cilvēku pircis par savu naudu, tam
būs no tā ēst, un kas viņa namā ir dzimis, tiem
būs ēst no viņa maizes. 12 Bet ja priestera meita
ies pie kāda sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no tā
svētā cilājamā upura. 13 Bet ja priestera meita būs
atraitne vai atstādināta un viņai dzimuma nav,
un tā nākusi atpakaļ sava tēva namā, kā kad vēl
bija meita, tad viņai būs ēst sava tēva maizi; bet
nevienam svešiniekam to nebūs ēst. 14 Un ja kas
nezinādams no tā svētītā ēdīs, tad viņam pie tā
būs pielikt piekto daļu, un atdot priesterim līdz ar
to svētīto. 15 Un tiem nebūs sagānīt Israēla bērnu
svētās dāvanas, ko tie Tam Kungam devuši par
cilājamu upuri, 16 Ka tie sev neuzkrauj noziegumu
un apgrēcību, kad tie ēd savas svētās dāvanas; jo
Es esmu Tas Kungs, kas tos svētī. 17 Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: 18 Runā uz Āronu un uz
viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem un saki
tiem: ja kas no Israēla nama un no svešiniekiem
iekš Israēla grib savu upuri pienest, lai būtu kāds
solījums, vai kāds labprātības upuris, ko tie Tam
Kungam grib upurēt par dedzināmo upuri, lai
tas no jums Viņam būtu patīkams, 19 Tad nesiet
vienu tēviņu no vēršiem, jēriem un kazlēniem,
kas bez vainas. 20 Kam kāda vaina, to jums nebūs
upurēt, jo tas nebūs patīkams no jums. 21 Un
ja kas Tam Kungam pienes pateicības upuri, vai
īpašu solījumu, vai no laba prāta, no lieliem vai
no sīkiem lopiem, tam būs būt bez vainas, ka
tas ir patīkams, pie tā lai nav nekādas vainas.
22 Ja tas ir akls, vai ar lūzumu, vai ievainots, vai
kraupains, vai kašķains ar ēdi, tādus jums nebūs
Tam Kungam upurēt, un no tiem jums nebūs Tam
Kungam uz altāri likt uguns upuri. 23 Bet vērsi vai
avi, kam visai gari, vai visai īsi locekļi, to jūs varat
sataisīt par labprātības upuri, bet par solījuma
upuri tas nebūs patīkams. 24 To saspaidīto, to
sadauzīto, vai saplosīto, vai izrāmīto jums nebūs
upurēt Tam Kungam, to jums nebūs darīt savā
zemē. 25 Arī no svešinieka rokas jums nekā no
tādiem nebūs upurēt savam Dievam par barību; jo
tiem ir trūkums, tiem ir vaina, tie no jums nebūs
patīkami. 26 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 27 Kad vērsis, vai jērs, vai kazlēns piedzims,
tad tam būs palikt septiņas dienas pie savas mātes,
bet astotā dienā un pēc tas būs patīkams Tam
Kungam par uguns upuri. 28 Liellopu vai avi, pašu
līdz ar viņa augli, jums nebūs nokaut vienā dienā.
29 Un kad jūs Tam Kungam upurēsiet slavas upuri,
tad jums to būs upurēt, kā tas no jums lai būtu
patīkams. 30 Tai pašā dienā to būs ēst, jums no
tā neko nebūs atlicināt līdz rītam; - Es esmu Tas
Kungs. 31 Tad nu jums Manus baušļus būs turēt
un tos darīt; - Es esmu Tas Kungs. 32 Un jums
nebūs pulgot Manu svēto vārdu, ka Es Israēla
bērnu starpā topu svētīts; - Es esmu Tas Kungs,
kas jūs svētī, 33 Kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes,
lai Es jums būtu par Dievu, Es, Tas Kungs.

23 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Tā
Kunga svētkiem, ko jums būs izsaukt, būs būt
svētām sapulcēm; šie ir Mani svētki. 3 Sešas
dienas būs darbu darīt, bet septītā diena ir tā lielā
dusēšanas diena, svēta sapulce; nekādu darbu
jums nebūs darīt, tā ir Tā Kunga dusēšanas diena
visos jūsu dzīvokļos. 4 Šie ir Tā Kunga noliktie
svētki, tās svētas sapulces, ko jums būs izsaukt
savā noliktā laikā. 5 Pirmā mēnesī, četrpadsmitā
mēneša dienā ap vakara laiku, ir Tā Kunga Pasa
svētki. 6 Un piecpadsmitā dienā tai pašā mēnesī
ir Tā Kunga neraudzētās maizes svētki; septiņas
dienas jums būs ēst neraudzētu maizi. 7 Pirmā
dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu kalpošanas

darbu jums nebūs darīt. 8 Un jums būs septiņas
dienas Tam Kungam uguns upuri upurēt; septītā
dienā būs svēta sapulce, nekādu kalpošanas darbu
jums nebūs darīt. 9 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 10 Runā uz Israēla bērniem un saki tiem:
kad jūs tai zemē nāksiet, ko Es jums došu, un jūs
viņas augļus pļausiet, tad vienu kūli no savu augļu
pirmajiem jums būs nest pie priestera. 11 Un tam
to kūli būs līgot Tā Kunga priekšā, ka tas no jums
būtu patīkams, tai dienā pēc dusēšanas dienas
priesterim to būs līgot. 12 Tai dienā, kad jūs to kūli
līgojiet, jums arī būs sataisīt gada vecu jēru, kas
bez vainas, Tam Kungam par dedzināmo upuri; 13
Un viņa ēdamo upuri, divus mēriņus kviešu miltu
ar eļļu sajauktus, uguns upuri Tam Kungam par
saldu smaržu, un viņa dzeramo upuri no vīna,
ceturtni no inna. 14 Un jums nebūs ēst maizi,
nedz grauzdētas nedz zaļas vārpas līdz tai dienai,
kad jūs savam Dievam upuri nesīsiet; tas lai ir par
likumu jūsu pēcnākamiem visos jūsu dzīvokļos. 15
Tad jums būs skaitīt no tās dienas pēc dusēšanas
dienas, kad jūs nesāt to līgojamā upura kūli, -
septiņas pilnas nedēļas lai tās ir; 16 Līdz tai dienai
pēc septītās dusēšanas dienas jums būs skaitīt
piecdesmit dienas, tad jums Tam Kungam būs
upurēt jaunu ēdamu upuri. 17 Jums no saviem
dzīvokļiem būs pienest divas maizes par līgojamu
upuri, no diviem mēriņiem kviešu miltu tām būs
būt, ar raugu tās būs cept; tie ir tie pirmaji Tam
Kungam. 18 Līdz ar to maizi jums arī būs upurēt
septiņus, gada vecus jērus, kas bez vainas, un
vienu jaunu vērsi un divus aunus; tie Tam Kungam
būs dedzināms upuris līdz ar savu ēdamo upuri un
saviem dzeramiem upuriem, uguns upuris Tam
Kungam par saldu smaržu. 19 Jums būs sataisīt
arī vienu āzi par grēku upuri un divus gada
vecus jērus par pateicības upuri. 20 Un priesterim
tos būs līgot līdz ar tām pirmaju maizēm par
līgojamu upuri Tā Kunga priekšā; līdz ar tiem
diviem jēriem tās Tam Kungam būs svētas un
pieder priesterim. 21 Un tanī pašā dienā jums būs
izsaukt un turēt svētu sapulci, nekādu kalpošanas
darbu jums nebūs darīt; tas lai ir par likumu
visos jūsu dzīvokļos jūsu pēcnākamiem mūžam.
22 Kad jūs nu pļausiet savas zemes augļus, tad
jums savā pļaušanā nebūs visai(pilnīgi) nopļaut
sava tīruma stūri, nedz sīki salasīt savus augļus;
priekš nabaga un priekš svešinieka jums tos būs
pamest; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 23 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 24 Runā uz
Israēla bērniem un saki: septītā mēnesī, pirmā
mēneša dienā, lai jums ir dusēšana, taurēšanas
piemiņa, svēta sapulce. 25 Nekādu kalpošanas
darbu jums nebūs darīt, bet jums Tam Kungam
būs upurēt uguns upuri. 26 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: 27 Bet desmitā dienā, šinī
septītā mēnesī, ir salīdzināšanas diena; tad lai
jums ir svēta sapulce, un jums būs savas dvēseles
mērdēt(gavēt) un Tam Kungam upurēt uguns
upuri. 28 Un tanī dienā jums nekādu darbu nebūs
darīt jo tā ir salīdzināšanas diena, ka jūs topat
salīdzināti Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. 29 Jo
ikviens, kas tai dienā savu dvēseli nemērdē, tas
taps izdeldēts no saviem ļaudīm. 30 Un ikviens,
kas tai dienā kādu darbu darīs, to Es izdeldēšu no
viņa ļaužu vidus. 31 Nekādu darbu jums nebūs
darīt; lai tas ir par likumu jūsu pēcnākamiem
mūžam visos jūsu dzīvokļos. 32 Lai šī jums ir tā
lielā dusēšanas diena, tur jums savas dvēseles būs
mērdēt, mēneša devītās dienas vakarā, no vakara
līdz vakaram jums būs turēt savu dusēšanas dienu.
33 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 34
Runā uz Israēla bērniem un saki: piecpadsmitā
dienā šinī septītā mēnesī būs lieveņu svētki
septiņas dienas Tam Kungam. 35 Pirmā dienā
lai ir svēta sapulce, nekādu kalpošanas darbu
jums nebūs darīt. 36 Septiņas dienas jums būs
upurēt uguns upuri Tam Kungam; astotā dienā
lai jums ir svēta sapulce, tad jums Tam Kungam
būs upurēt uguns upuri, jo šī ir sapulces diena;
nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. 37 Šie
ir Tā Kunga noliktie svētki, ko jums būs izsaukt
par svētām sapulcēm un kur jums būs upurēt
Tam Kungam uguns upuri, dedzināmu upuri un
ēdamu upuri, kaujamu upuri un dzeramus upurus,
kas krīt ikvienai dienai; 38 Klāt pie Tā Kunga
dusēšanas dienām un klāt pie jūsu dāvanām un
klāt pie visiem jūsu solījumiem un klāt pie visiem
jūsu labprātības upuriem, ko jums būs dot Tam
Kungam. 39 Bet septītā mēneša piecpadsmitā
dienā, kad jūs zemes augļus esat sakrājuši, jums
būs svētīt Tā Kunga svētkus septiņas dienas;
pirmā diena lai ir dusēšanas diena, un astotā
diena lai arī ir dusēšanas diena. 40 Un pirmā dienā
jums būs ņemt augļus no skaistiem kokiem, palmu
zarus un zarus no kupliem kokiem un vītoliem, un
jums Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs līksmoties
septiņas dienas, 41 Un tos svētkus jums būs svētīt
Tam Kungam septiņas dienas gadskārtā; tas lai ir
par likumu jūsu pēcnākamiem mūžam; septītā
mēnesī jums tos būs svētīt. 42 Septiņas dienas
jums būs dzīvot lieveņos; visiem, kas iekš Israēla
dzimuši, būs lieveņos dzīvot. 43 Lai jūsu radi var
zināt, ka Es Israēla bērniem esmu licis lieveņos
dzīvot, tos izvezdams no Ēģiptes zemes, Es Tas

Kungs, jūsu Dievs. 44 Un Mozus nosacīja Israēla
bērniem Tā Kunga svētkus.

24 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Pavēli Israēla bērniem, tev nest šķīstu,
sagrūstu eļļu no eļļas kokiem priekš luktura, ka
eļļas lukturīšus allažiņ var iededzināt. 3 Ārpus
liecības priekškara, saiešanas teltī Āronam no
vakara līdz rītam allažiņ to būs sataisīt Tā Kunga
priekšā; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem
mūžam. 4 Uz tā luktura no šķīsta zelta viņam būs
iededzināt tos eļļas lukturīšus vienmēr Tā Kunga
priekšā. 5 Un tev būs ņemt kviešu miltus un no
tiem cept divpadsmit raušus, divas desmitdaļas
ēfas būs būt vienam rausim. 6 Un tev tos būs
uzlikt divās rindās, pa sešiem vienā rindā uz tā
šķīstā galda Tā Kunga priekšā. 7 Un uz ikvienu
rindu tev būs likt šķīstu vīraku, piemiņas tiesu
pie tās maizes, par uguns upuri Tam Kungam. 8 Ik
svētdienas bez mitēšanās tam tos būs sataisīt Tā
Kunga priekšā, no Israēla bērniem par mūžīgu
derību. 9 Un tas lai pieder Āronam un viņa dēliem
un tiem to būs ēst svētā vietā, jo tas priekš tiem ir
augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem, likums
mūžam. 10 Un vienas Israēliešu sievas dēls, kam
Ēģiptietis bija par tēvu, izgāja pie Israēla bērniem,
un tas Israēliešu sievas dēls bārās lēģerī ar vienu
Israēliešu vīru. 11 Un tas Israēliešu sievas dēls
zaimoja (Tā Kunga) vārdu un lādēja. Tad viņu veda
pie Mozus, un viņa mātes vārds bija Šelomite, tā
bija Dibra meita no Dana cilts. 12 Un viņu ielika
cietumā, kamēr tiem tiktu spriedums no Tā Kunga
mutes. 13 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
14 Izved to lādētāju ārā no lēģera, un visiem, kas
to dzirdējuši, būs savas rokas uzlikt uz viņa galvu,
un visai draudzei to ar akmeņiem būs nomētāt.
15 Un uz Israēla bērniem tev būs runāt un sacīt:
ikvienam, kas savu Dievu lād, būs nest savu grēku.
16 Un kas Tā Kunga vārdu zaimo, to būs nokaut,
visai draudzei to ar akmeņiem būs nomētāt; vai
svešinieks, vai iedzīvotājs, kas to vārdu zaimos,
tam būs mirt. 17 Un ja kas kādu cilvēku nosit,
tam būs tapt nokautam. 18 Bet kas kādu lopu
nosit, tam to būs maksāt, dzīvību pret dzīvību.
19 Un ja kas savu tuvāko ievaino, tam lai top
atdarīts, kā viņš darījis. 20 Lūzumu pret lūzumu,
aci pret aci, zobu pret zobu, itin kā viņš cilvēku ir
ievainojis, tāpat viņam taps atdarīts. 21 Kas lopu
nosit, tam to būs maksāt, bet kas cilvēku nosit,
tam būs tapt nokautam. 22 Lai jums ir vienāda
tiesa, tā svešiniekam, kā iedzīvotājam; jo Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs. 23 Un Mozus runāja uz
Israēla bērniem, un tie izveda to lādētāju ārā no
lēģera un to nomētāja ar akmeņiem un Israēla
bērni darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

25 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā
un sacīja: 2 Runā uz Israēla bērniem un saki
tiem: Kad jūs nāksiet tai zemē, ko Es jums dodu,
tad tai zemei būs turēt dusēšanu Tam Kungam. 3
Sešus gadus tev savu tīrumu būs apsēt un sešus
gadus savu vīna dārzu apgriezt un viņa augļus
krāt. 4 Bet tas septītais gads lai ir tas lielais
dusēšanas laiks tai zemei, dusēšana Tam Kungam;
savu tīrumu tev nebūs apsēt un savu vīnadārzu
tev nebūs apgraizīt. 5 Kas pēc tavas pļaušanas
pats aug, to tev nebūs nopļaut, un tās ogas, kas
bez tavas kopšanas aug, tev nebūs nogriezt; lai
tas ir dusēšanas gads zemei. 6 Bet ko zeme tai
dusēšanā nes, lai ir jums par barību, tev un tavam
kalpam un tavai kalponei un tavam algādzim
un tavam piedzīvotājam, kas mīt pie tevis. 7 Un
tavam lopam un tam zvēram, kas tavā zemē, lai
visi viņas augļi ir par barību. 8 Un tev septiņus
tādus dusēšanas gadus būs skaitīt, septiņus gadus
septiņreiz, tā ka to septiņu dusēšanas gadu laiks
tev ir četrdesmit deviņi gadi. 9 Un gavilēšanas
bazūne lai skan septītā mēnesī, desmitā mēneša
dienā; salīdzināšanas dienā lai bazūne skan visā
jūsu zemē. 10 Un jums būs svētīt piecdesmito
gadu un izsaukt svabadību tai zemē priekš visiem,
kas tur dzīvo; tas lai jums ir gaviles gads, un
jums būs ikvienam atkal nākt pie sava īpašuma
un ikvienam būs atkal nākt pie savas cilts, 11
Gaviles gads lai jums ir tas piecdesmitais gads;
jums nebūs sēt, nedz to pļaut, kas no sevis paša
aug, nedz nogriezt, kas aug bez jūsu kopšanas. 12
Jo šis ir gaviles gads, tas lai jums ir svēts; jums no
tīruma būs ēst, kas tur aug. 13 Šinī gaviles gadā
jums ikvienam atkal būs nākt pie sava īpašuma.
14 Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam, vai no
sava tuvākā rokas ko pirksi, tad viens otram pāri
nedariet. 15 Pēc gadu skaita no tā gaviles gada tev
būs pirkt no sava tuvākā, un pēc augļu gadu skaita
tev būs viņam pārdot. 16 Jo vairāk gadu jo vairāk
maksās, un jo mazāk gadu jo mazāk maksās, jo
viņš tev pārdod tos augļus pēc tiem gadiem. 17
Tad nu nedariet pāri viens otram, bet bīstaties
savu Dievu; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 18
Un dariet Manus likumus un turat Manas tiesas
un dariet tās, tad jūs tai zemē varēsiet dzīvot
mierā. 19 Un zeme dos savus augļus, un jūs ēdīsiet
un būsiet paēduši, un tur dzīvosiet mierā. 20
Un ja jūs sacīsiet: ko ēdīsim septītā gadā? Redzi,
mēs nesējam, nedz krājam savus augļus; - 21 Tad
Es pavēlēšu Savai svētībai par jums sestā gadā,
ka tam būs izdot treju gadu augļus. 22 Un kad

jūs sēsiet astotā gadā, tad jūs ēdīsiet no veciem
augļiem līdz devītajam gadam; tiekams jaunie
augļi nāk, jūs ēdīsiet vecos. 23 Un zemi nebūs
pārdot uz mūžu; jo Man pieder tā zeme, un jūs
esat svešinieki un piedzīvotāji pie Manis. 24 Tāpēc
jums visā savā zemē, kas jums pieder, būs atļaut
zemi izpirkt. 25 Kad tavs brālis panīkst un ko
pārdod no savas zemes, tad lai nāk viņa tuvākais
radinieks viņam par izpircēju un lai izpērk, ko
viņa brālis pārdevis. 26 Bet ja kam izpircēja nav un
viņa roka tik daudz iespēj, ka viņam tik daudz ir,
ko izpirkt, 27 Tad viņam būs skaitīt tos gadus, kad
viņš pārdevis, un to, kas pāri, atdot tam vīram,
kam viņš to bija pārdevis, un tā nākt atpakaļ savā
īpašumā. 28 Bet ja viņam nav tik daudz pie rokas,
cik vajadzīgs atdot, tad tas, ko viņš pārdevis,
lai paliek pircēja rokā līdz gaviles gadam, bet
gaviles gadā tas nāk vaļā un viņš atkal tiek pie
sava īpašuma. 29 Un ja kas pārdod dzīvojamu
ēku pilsētas mūros, tam būs to atpirkt gada laikā,
kamēr to pārdevis; tas ir viņa atpirkšanas laiks. 30
Bet ja tas netop atpirkts, kamēr gads apkārt, tad
tas nams pilsētas mūros lai paliek tam pircējam
mūžam uz viņa pēcnākamiem; tas nenāk vaļā
gaviles gadā. 31 Bet namus ciemos, bez mūriem
visapkārt, būs pieskaitīt pie zemes laukiem, tie ir
atpērkami un nāk vaļā gaviles gadā. 32 Bet Levitu
pilsētās viņu pilsētu nami paliek Levitiem mūžīgi
atpērkami. 33 Un ja kas ko pērk no Levitiem, tad
tas pārdotais nams viņu pilsētā nāk vaļā gaviles
gadā, jo nami Levitu pilsētās ir viņu daļa Israēla
bērnu starpā. 34 Arī lauki viņu pilsētu apgabalā
nav pārdodami, jo tie ir viņu mūžīgs īpašums.
35 Un ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst
tev līdzās, tad palīdzi tam, lai būtu svešinieks,
vai piedzīvotājs, ka viņš var dzīvot pie tevis. 36
Tev no viņa nebūs ņemt pagaidas nedz augļus,
bet tev būs bīties savu Dievu, lai tavs brālis pie
tevis dzīvo. 37 Savu naudu tev nebūs viņam izdot
uz pagaidām, nedz savu barību viņam aizdot uz
augļiem. 38 Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas
jūs izvedis no Ēģiptes zemes, jums dot Kanaāna
zemi un jums būt par Dievu. 39 Un kad tavs
brālis pie tevis panīkst un tev top pārdots, tad
tev nebūs viņam likt kalpot kā vergam. 40 Kā
algādzis un piedzīvotājs lai pie tevis dzīvo; līdz
gaviles gadam lai viņš tev kalpo. 41 Tad lai viņš
no tevis tiek vaļā, viņš un viņa bērni līdz ar to, un
lai viņš iet atpakaļ pie savas cilts un nāk atkal
pie savu tēvu mantas. 42 Jo viņi ir Mani kalpi, ko
Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes; tiem nebūs
tapt pārdotiem, kā vergus pārdod. 43 Tev nebūs
bargi par viņu valdīt, bet tev būs bīties savu
Dievu. 44 Taviem kalpiem un tavām kalponēm,
kas tev ir, būs būt no apkārtējiem pagāniem; no
tiem jums būs pirkt kalpus un kalpones. 45 Arī
no piedzīvotāju bērniem, kas pie jums mīt, no
tiem jūs varat tos pirkt un no viņu dzimuma pie
jums, ko tie jūsu zemē dzemdinājuši, un tie lai
jums ir par īpašumu. 46 Un tos jūs varat atstāt
par mantību saviem bērniem pēc jums, ka tie
ir viņu īpašums; lai tie jums kalpo mūžam; bet
par saviem brāļiem, Israēla bērniem, lai neviens
par otru bargi nevalda. 47 Un ja kāds svešinieks
vai piedzīvotājs pie tevis nāk pie rocības, un
tavs brālis pie viņa panīkst un top pārdots tam
svešiniekam, kas pie tevis mīt, vai kādam no
svešinieka rada un cilts, 48 Tad viņu var atpirkt,
kad ir pārdots; viens no viņa brāļiem lai viņu
atpērk. 49 Vai viņa tēva brālis, vai viņa tēva brāļa
dēls lai viņu atpērk, vai kāds no viņa cilts asins
radiem lai viņu atpērk, vai kad viņa paša roka
spēj, tad lai pats atpērkas. 50 Un viņam ar savu
pircēju būs skaitīt no tā gada, kad viņš pārdevies,
līdz gaviles gadam, un viņa atpirkšanas maksā lai
ir pēc tā gadu skaita, uz laiku kā algādzis lai viņš
pie tā ir bijis. 51 Ja vēl ir daudz gadu, tad pēc viņu
skaita lai tas atdod par savu atpirkšanu to naudu,
ar ko viņš ir pirkts. 52 Un ja vēl maz gadu pāri
līdz gaviles gadam, tad lai tos saskaita; pēc savu
gadu skaita tam būs atmaksāt savu atpirkšanu; kā
algādzis gadu pēc gada lai viņš pie tā ir bijis. 53
Tam nebūs bargi pār viņu valdīt tavā priekšā. 54
Un ja viņš tā netop izpirkts, tad viņam gaviles
gadā būs tikt vaļā, viņam un viņa dēliem līdz
ar viņu. 55 Jo Israēla bērni Man ir par kalpiem,
viņi ir Mani kalpi, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes
zemes. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

26 Jums nebūs sev darīt elkus, nedz izgriezt
bildes, nedz uzcelt kādus stabus, nedz likt
iezīmētus akmeņus savā zemē, tos pielūgt; jo Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 2 Manas dusēšanas
dienas jums būs turēt un Manu svēto vietu
bīties; - Es esmu Tas Kungs. 3 Ja jūs Manos
likumos staigāsiet un Manas pavēles turēsiet un
tās darīsiet, 4 Tad Es jums došu lietu savā laikā,
un zeme dos savu labību, un koki laukā dos savus
augļus. 5 Un kulšanas laiks sniegsies līdz vīna
lasīšanai, un vīna lasīšana līdz sējamam laikam,
un jūs ēdīsiet savu maizi un būsiet paēduši un
dzīvosiet mierīgi savā zemē. 6 Un Es došu mieru
zemei, ka jūs gulēsiet, un nebūs, kas biedina;
un Es atņemšu visus niknos zvērus no zemes,
un zobenam nebūs iet pa jūsu zemi. 7 Un jūs
saviem ienaidniekiem dzīsities pakaļ, un tie kritīs
caur zobenu priekš jūsu acīm. 8 Pieci no jums

dzenās simtus, un simts no jums dzenās desmit
tūkstošus, un jūsu ienaidniekiem priekš jūsu acīm
būs krist caur zobenu. 9 Un Es griezīšos pie jums
un darīšu jūs auglīgus un jūs vairošu un uzcelšu
ar jums Savu derību. 10 Un jūs ēdīsiet no veca
padoma, un to veco jūs nesīsiet ārā jaunajam
nākot. 11 Un Es celšu Savu dzīvokli jūsu vidū, un
Mana dvēsele jūs neapniks, 12 Un Es staigāšu jūsu
vidū un būšu jums par Dievu, un jūs Man būsiet
par ļaudīm. 13 Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs,
kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, ka jūs nebūtu
viņas vergi, un esmu saraustījis jūsu jūga saites
un esmu licis jums stāvu staigāt. 14 Bet ja jūs Man
neklausīsiet un visus šos baušļus nedarīsiet, 15
Un ja jūs Manus likumus nicināsiet, un ja jūsu
dvēsele Manu tiesu apniks, ka jūs nedarāt visus
Manus baušļus, nicinādami Manu derību, 16 Tad
Es jums tā darīšu: Es likšu pār jums nākt izbailēm,
dilonim un karstuma sērgai, kas acis aptumšo un
dvēseli nomoka; un jums savu sēklu būs velti sēt,
un jūsu ienaidniekiem to būs ēst. 17 Un Es celšu
Savu vaigu pret jums, ka jūs tapsiet kauti savu
ienaidnieku priekšā, un jūsu nicinātājiem būs
par jums valdīt, un jūs bēgsiet, kad neviens jūs
nedzenā. 18 Un ja jūs arī tad Man vēl neklausīsiet,
tad Es tam vēl pielikšu septiņkārt, jūsu grēkus
sodīdams. 19 Jo Es salauzīšu jūsu stipruma lepnību
un jums darīšu debesi kā dzelzi un zemi kā varu.
20 Un jūs savu spēku velti tērēsiet un jūsu zeme
nedos savu ražu, nedz jūsu zemes koki savus
augļus. 21 Un ja jūs Man pretī turēsities un
negribēsiet Man klausīt, tad Es uzlikšu jums vēl
septiņkārtīgas mokas jūsu grēku dēļ. 22 Un Es
jums sūtīšu meža zvērus, kas jūsu bērnus aprīs
un jūsu lopus saplosīs un jūs dzīs mazumā, un
jūsu ceļiem būs palikt tukšiem. 23 Un ja jūs vēl
nepieņemsiet šo Manu pārmācību, bet Man pretī
turēsities, 24 Tad Es jums arīdzan pretī turēšos
un jūs sitīšu vēl septiņkārt vairāk jūsu grēku
dēļ. 25 Jo Es vedīšu pār jums atriebšanas zobenu,
kas atriebs Manu derību, un kad jūs glābsities
savās pilsētās, tad Es sūtīšu mēri jūsu vidu, un
jūs tapsiet nodoti ienaidnieka rokā. 26 Kad Es
jums atņemšu maizes padomu, tad desmit sievām
jūsu maizi būs cept vienā ceplī, un jūsu maizi
atdos ar svaru, un jūs ēdīsiet un nebūsiet paēduši.
27 Un ja jūs pat caur to Man neklausīsiet, bet
Man turēsities pretī, 28 Tad arī Es jums bardzībā
turēšos pretī un jūs pārmācīšu vēl septiņkārt
vairāk jūsu grēku dēļ. 29 Jo jūs ēdīsiet savu dēlu
miesas un savu meitu miesas jūs ēdīsiet. 30 Un Es
izpostīšu jūsu kalnu vietas un izdeldēšu jūsu elku
stabus un metīšu jūsu maitas uz jūsu nogāztiem
elkiem un jūs būsiet riebīgi Manai dvēselei. 31 Un
Es darīšu jūsu pilsētas par postažām un izpostīšu
jūsu svētumus, un Es negribu ost jūsu saldo
smaržu. 32 Es to zemi tā gribu izpostīt, ka būs
iztrūcināties jūsu ienaidniekiem, kas tur dzīvo. 33
Un Es jūs izkaisīšu starp pagāniem un izvilkšu
zobenu jums pakaļ, un jūsu zeme paliks postā un
jūsu pilsētas taps izpostītas. 34 Tad zeme baudīs
savu dusēšanu visā tai posta laikā un kamēr jūs
esat ienaidnieku zemē, tad zeme dusēs un baudīs
savu dusēšanu. 35 Visā tai posta laikā viņa dusēs,
tāpēc ka tā nedusēja jūsu dusēšanas dienās, kad
jūs tur dzīvojāt. 36 Un tiem atlikušiem jūsu starpā
Es došu bailīgu sirdi viņu ienaidnieku zemē, ka
kustošas lapas čaukstēšana tos dzīs, un tie bēgs kā
no zobena un kritīs, kur dzinēja nav. 37 Un tie
klups viens uz otru, kā no zobena, kur dzinēja
nav, un jūs nepastāvēsiet priekš savu ienaidnieku
acīm. 38 Bet jūs iesiet bojā starp pagāniem, un jūsu
ienaidnieku zeme jūs norīs. 39 Un tie atlikušie jūsu
starpā panīks savu grēku dēļ savu ienaidnieku
zemē; tur tiem savu tēvu noziegumu dēļ būs
panīkt. 40 Tad tie izsūdzēs savus noziegumus
un savu tēvu noziegumus un savus pārkāpumus,
ar ko tie pret Mani noziegušies, un ka tie Man
turējušies pretī. 41 Un arī Es tiem turēšos pretī
un tos likšu aizvest viņu ienaidnieku zemē; lai jel
viņu neapgraizītā sirds top pazemota, un viņu
noziegumi top atlīdzināti. 42 Tad Es pieminēšu
Savu derību ar Jēkabu un arī Savu derību ar Īzaku
un arī Savu derību ar Ābrahāmu Es pieminēšu
un pieminēšu to zemi. 43 Un tā zeme no viņiem
būs atstāta, un tā baudīs savu dusēšanu, kad no
viņiem palikusi tukša, un tiem taps atlīdzināti viņu
noziegumi, tādēļ un par to, ka tie Manas tiesas
ir atmetuši un ka viņu dvēsele Manus likumus
ir apnikusi. 44 Bet arī tad vēl, kad tie būs savu
ienaidnieku zemē, Es tos neesmu atmetis, nedz
viņus esmu apnicis, ka tos izdeldētu, iznīcinādams
Savu derību ar viņiem; jo Es esmu Tas Kungs,
viņu Dievs. 45 Bet Es pieminēšu viņiem to derību
ar tiem vecajiem, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes
zemes priekš pagānu acīm, ka Es tiem būtu par
Dievu, Es Tas Kungs. 46 Tie ir tie likumi un tās
tiesas un tie baušļi, ko Tas Kungs ir devis starp
Sevi un Israēla bērniem uz Sinaī kalna caur Mozu.

27 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Runā uz Israēla bērniem un saki tiem:
ja kas laban Tam Kungam sola īpašu solījumu,
tad lai tā dvēsele Tam Kungam ir pēc tava
sprieduma. 3 Un tavs spriedums par vīrieti no
divdesmit gadiem līdz sešdesmit gadiem lai ir
tas spriedums: piecdesmit sudraba sēķeļi pēc

svētās vietas sēķeļiem; 4 Bet ja tā ir sieviete,
tad lai ir tavs spriedums trīsdesmit sēķeļi. 5
Bet ja tas no pieci līdz divdesmit gadiem vecs,
tad tavs spriedums par vīrieti lai ir divdesmit
sēķeļi, bet par sievieti desmit sēķeļi. 6 Bet ja tas
vienu mēnesi līdz pieci gadiem vecs, tad tavs
spriedums par vīrieti lai ir pieci sudraba sēķeļi,
un par sievieti trīs sudraba sēķeļi. 7 Bet ja tas
sešdesmit gadus vecs un pāri, ja tas ir vīrs, tad
lai ir tavs spriedums piecpadsmit sēķeļi, un ja ir
sieva, desmit sēķeļi. 8 Bet ja tam nav tik daudz pie
rokas, kā tu viņam esi nospriedis, tad to būs vest
pie priestera, un priesteris lai viņu apspriež; pēc
tam, cik tā solītāja roka var pelnīt, lai priesteris
viņam spriež. 9 Un ja tas ir lops, ko Tam Kungam
var upurēt, tad viss lai ir svēts, ko no tā Tam
Kungam dod. 10 To nebūs ne mīt, ne mainīt labu
ar nelabu, vai nelabu ar labu, bet ja tomēr lopu
pret lopu pārmīs, tad šis un arī tas, kas pārmīts, lai
ir svēts Tam Kungam. 11 Un ja tas ir kāds nešķīsts
lops, ko Tam Kungam nedrīkst upurēt, tad to
lopu būs vest pie priestera, 12 Un priesterim to
būs apspriest, cik labs vai nelabs tas ir, un kā
priesteris ir spriedis, tā tam būs būt. 13 Un ja kas
to pērkot izpirks, tad piekto tiesu lai pieliek pie tā,
kā tu esi apspriedis. 14 Un ja kas savu namu svētī,
ka tas Tam Kungam lai ir svēts, tad priesterim
to būs apspriest, cik labs vai nelabs tas ir: kā
priesteris spriedis, tā tam būs būt. 15 Un ja tas, kas
savu namu ir svētījis, to grib izpirkt, tad viņam
būs pielikt piekto naudas tiesu pie tā, ko tu esi
spriedis; tad tas viņam piederēs. 16 Un ja kas no
sava paša tīruma Tam Kungam ko laba svētīs, tad
tavs spriedums lai ir pēc viņa sējuma; kur viens
omers miežu top sēts, tā būs spriest uz piecdesmit
sudraba sēķeļiem. 17 Ja viņš savu tīrumu svētīs
no gaviles gada, tad viņa maksā būs pēc tava
sprieduma. 18 Bet ja viņš savu tīrumu svētīs
pēc gaviles gada, tad priesterim to naudu būs
apspriest pēc atliekamo gadu skaita līdz gaviles
gadam, un jāatņem no tava sprieduma. 19 Un ja
viņš to tīrumu, ko viņš ir svētījis, pērkot izpirks,
tad viņam būs pielikt piekto naudas tiesu pie tā,
ko tu esi spriedis, - tad tas viņam piederēs. 20 Bet
ja viņš to tīrumu neizpirks un ja to tīrumu citam
pārdos, tad tam vairs nebūs tapt izpirktam. 21 Bet
tas tīrums, kad viņš nāk vaļā gaviles gadā, lai ir
svēts Tam Kungam, tā kā pavisam nodots tīrums;
tas priesterim būs par īpašumu. 22 Un ja viņš Tam
Kungam tīrumu ir svētījis, ko viņš pircis, kas nav
no viņa paša tīruma, 23 Tad priesterim būs spriest,
kāda vērtība viņam līdz gaviles gadam, un viņam
tai dienā būs dot, cik tu esi nospriedis, lai tas Tam
Kungam ir svēts. 24 Gaviles gadā tam tīrumam
atkal būs tam krist, no kā viņš bija pirkts, tam,
kam tā zeme īpaši piederēja. 25 Visa tava spriešana
lai notiek pēc svētās vietas sēķeļa, vienam sēķeļim
ir divdesmit ģeri. 26 Bet pirmdzimto no lopiem,
kas Tam Kungam pieder, nevienam nebūs svētīt,
vai tas ir vērsis, vai avs; - tas pieder Tam Kungam.
27 Bet ja tas ir no nešķīsta lopa, tad viņam to pēc
tava sprieduma būs izpirkt, un piekto tiesu pielikt
klāt, un ja tas netop izpirkts, tad lai to pārdod
pēc tava sprieduma. 28 Bet visu, kas (pagalam)
novēlēts, ko tas Tam Kungam (pagalam) novēlēs
no visa, kas tam pieder, no cilvēkiem, vai no
lopiem, vai no sava paša tīruma, no tā neko nebūs
pārdot nedz izpirkt; viss, kas (pagalam) novēlēts,
Tam Kungam ir augsti svēts. 29 Visam, kas Tam
Kungam (pagalam) novēlēts no cilvēkiem, nebūs
tapt izpirktam, bet nokautam. 30 Un visi zemes
desmitie no zemes labības, no koku augļiem,
pieder Tam Kungam, tie Tam Kungam ir svēti.
31 Bet ja kas no saviem desmitiem ko laba pircin
izpirks, tam piekto tiesu būs pielikt klāt. 32 Un
visi desmitie no lieliem un sīkiem lopiem, kas ar
rīksti top noskaitīti, tie desmitie no visa būs Tam
Kungam svēti. 33 Starp nelaba un laba nekādu
izmeklēšanu nebūs turēt, nedz to pārmainīt; bet
ja to pārmīs, tad šis un arī tas, kas ir izmīts, būs
svēts; to nebūs izpirkt. 34 Tie ir tie baušļi, ko Tas
Kungs Mozum pavēlējis priekš Israēla bērniem uz
Sinaī kalna.

Ceturtā Mozus

1 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī,
saiešanas teltī, pirmā dienā, otrā mēnesī,
otrā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes,
sacīdams: **2** Uzņemiet visas Israēla bērnu draudzes
pulku pēc viņu ciltīm, viņu tēvu namiem,
skaitīdami visu to ļaužu vārdus, kas ir no vīriešu
kārtas, pēc viņu galvām, **3** Kas divdesmit gadus
un pāri ir, visus, kas Israēla starpā iet karā, tos
tev būs skaitīt pēc viņu pulkiem, tev un Āronam.
4 Lai arī līdz ar jums ir no ikkatras cilts viens
vīrs, kas ir virsnieks pār savu tēvu namu. **5** Šie
nu ir to vīru vārdi, kam pie jums būs stāvēt. No
Rūbena: Elicurs, Šedeūra dēls, **6** No Sīmeana:
Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **7** No Jūda: Nahšons,
Aminadaba dēls, **8** No Īsašara: Nataneēls, Cuāra
dēls, **9** No Zebulona: Eliabs, Ķelona dēls, **10** No
Jāzepa bērniem, no Efraīma: Elišams, Amiuda
dēls, no Manasus: Eamliēls, Pedacura dēls, **11** No
Benjamina: Abidans, Sideona dēls, **12** No Dana:
Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls, **13** No Ašera: Paģiēls,
Okrana dēls, **14** No Gada: Eliazavs, Deguēļa dēls,
15 No Naftalus: Ahirus, Enana dēls. **16** Šie ir tie
draudzes runas vīri, virsnieki pār savu tēvu ciltīm,
virsnieki pār Israēla tūkstošiem. **17** Tad Mozus
un Ārons ņēma šos vīrus, kā tie ar vārdiem ir
nosaukti, **18** Un sapulcēja visu draudzi pirmā
dienā, otrā mēnesī, un tie pierakstījās cilts rakstos
pēc savām ciltīm, pēc saviem tēvu namiem, pēc
vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, pēc
savām galvām; **19** Kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis, un tā viņš tos skaitīja Sinaī tuksnesī.
20 Tad Rūbena, Israēla pirmdzimušā, bērni, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
kam vārdi tapa skaitīti pēc savām galvām, visi
no vīriešu kārtas no divdesmit gadiem un pāri,
visi, kas gāja karā: **21** Tie tika skaitīti Rūbena
ciltī četrdesmit un seši tūkstoši un pieci simti. **22**
No Sīmeana bērniem, viņu dzimumi pēc savām
ciltīm, pēc savu tēvu namiem, kas no tiem tapa
skaitīti, pēc vārdu skaita, pēc savām galvām, visi
no vīriešu kārtas no divdesmit gadiem un pāri,
visi, kas gāja karā: **23** Tie tika skaitīti Sīmeana ciltī
piecdesmit deviņi tūkstoši un trīssimt. **24** No Gada
bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc
savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita no divdesmit
gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **25** Tie tika
skaitīti Gada ciltī četrdesmit pieci tūkstoši sešsimt
un piecdesmit. **26** No Jūda bērniem, viņu dzimumi
pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc
vārdu skaita no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas
gāja karā: **27** Tie tika skaitīti Jūda ciltī septiņdesmit
četri tūkstoši un seši simti. **28** No Īsašara bērniem,
viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu
namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem
un pāri, visi, kas gāja karā: **29** Tie tika skaitīti
Īsašara ciltī piecdesmit četri tūkstoši un četri
simti. **30** No Zebulona bērniem, viņu dzimumi pēc
savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu
skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja
karā: **31** Tie tika skaitīti Zebulona ciltī piecdesmit
septiņi tūkstoši un četri simti. **32** No Jāzepa
bērniem, no Efraīma bērniem, viņu dzimumi pēc
savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu
skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja
karā: **33** Tie tika skaitīti Efraīma ciltī četrdesmit
tūkstoši un piecsimt. **34** No Manasus bērniem, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri,
visi, kas gāja karā: **35** Tie tika skaitīti Manasus
ciltī trīsdesmit divi tūkstoši un divi simti. **36** No
Benjamina bērniem, viņu dzimumi pēc savām
ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita,
no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā:
37 Tie tika skaitīti Benjamina ciltī trīsdesmit pieci
tūkstoši un četrsimt. **38** No Dana bērniem, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri,
visi, kas gāja karā: **39** Tie tika skaitīti Dana ciltī
sešdesmit divi tūkstoši un septiņsimt. **40** No Ašera
bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc
savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit
gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **41** Tie tika
skaitīti Ašera ciltī četrdesmit un viens tūkstotis un
pieci simti. **42** Naftalus bērni, viņu dzimumi pēc
savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu
skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja
karā: **43** Tie tika skaitīti Naftalus ciltī piecdesmit
trīs tūkstoši un četrsimt. **44** Šie ir tie skaitītie, ko
skaitījuši Mozus un Ārons un Israēla virsnieki,
divpadsmit vīri, - ikviens bija pār savu tēvu namu.
45 Un viss viņu skaits no Israēla bērniem pēc
tēvu namiem, no divdesmit gadiem un pāri, visi,
kas no Israēla gāja karā, **46** Visi tie skaitītie bija
sešsimt trīs tūkstoši un piecsimt piecdesmit. **47**
Bet Leviti pēc savu tēvu cilts netapa pie tiem
pieskaitīti. **48** Jo Tas Kungs bija uz Mozu runājis
sacīdams: **49** Levja cilti vien tev nebūs skaitīt,
nedz viņu pulku pieņemt pie Israēla bērniem. **50**
Bet tu iecel Levitus pār liecības telti un pār visiem
viņas rīkiem un pār visu, kas tai pieder; tiem būs
to telti nest un visus viņas rīkus, un viņiem būs
pie tās kalpot un ap to telti apmesties. **51** Un kad
telts pacelsies, tad Levitiem to būs noārdīt, un
kad telts apmetīsies, tad Levitiem to būs uzcelt;

bet ja kāds svešinieks pieiet, tam būs mirt. 52 Un
Israēla bērniem būs apmesties ikvienam pie sava
lēģera un ikvienam pie sava karoga pēc saviem
pulkiem. 53 Bet Levitiem būs apmesties ap liecības
dzīvokli, ka nekāda dusmība nenāk pār Israēla
bērnu draudzi; tāpēc Levitiem būs sargāt liecības
dzīvokli. 54 Un Israēla bērni darīja pēc visa, tā kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie darīja.

2 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un sacīja: 2 Israēla bērniem lēģeri būs apmest,
ikvienam apakš sava karoga, pēc savu tēvu nama
zīmēm, visapkārt saiešanas teltij pretī. 3 Pret
rīta pusi būs apmesties Jūda lēģera karogam
pēc saviem pulkiem, un Nahšonam, Aminadaba
dēlam, Jūda bērnu virsniekam; 4 Tā pulks un
viņa skaitītie bija septiņdesmit četri tūkstoši
un sešsimt. 5 Un pie viņa klāt būs apmesties
Īsašara ciltij, un Nataneēlim, Cuāra dēlam, Īsašara
bērnu virsniekam. 6 Tā pulks un viņa skaitītie
bija piecdesmit četri tūkstoši un četrsimt. 7
Un Zebulona ciltij un Eliabam, Helona dēlam,
Zebulona bērnu virsniekam. 8 Tā pulks un
viņa skaitītie bija piecdesmit septiņi tūkstoši un
četrsimt. 9 Visi Jūda lēģera skaitītie bija simts
astoņdesmit seši tūkstoši un četrsimt pēc saviem
pulkiem; tiem būs pirmiem celties. 10 Rūbena
lēģera karogam būs turēties pret dienasvidu pēc
saviem pulkiem, un Elicuram, Šedeūra dēlam,
Rūbena bērnu virsniekam. 11 Tā pulks un viņa
skaitītie bija četrdesmit seši tūkstoši un piecsimti.
12 Un pie viņa klāt būs apmesties Sīmeana ciltij,
un Šelumiēlim, Curi-Šadaja dēlam, Sīmeana bērnu
virsniekam. 13 Tā pulks un viņa skaitītie bija
piecdesmit deviņi tūkstoši un trīs simti. 14 Un
blakām Gada ciltij un Eliazavam, Regueļa dēlam,
Gada bērnu virsniekam. 15 Tā pulks un viņa
skaitītie bija četrdesmit pieci tūkstoši sešsimt
un piecdesmit. 16 Visi Rūbena lēģera skaitītie
bija simts piecdesmit viens tūkstotis četrsimt
piecdesmit pēc saviem pulkiem, un tiem būs
otriem celties. 17 Pēc tam saiešanas telts lai ceļas
ar Levitu lēģeri lēģeru starpā; kā tie apmetās,
tā tiem būs celties, ikvienam savā vietā, pēc
saviem karogiem. 18 Efraīma lēģera karogam
būs būt pret vakariem pēc saviem pulkiem,
un Elišamam, Amiuda dēlam, Efraīma bērnu
virsniekam. 19 Tā pulks un viņa skaitītie bija
četrdesmit tūkstoši un piecsimt. 20 Un pie viņa
klāt Manasus cilts un Gamaliēls, Pedacura dēls,
Manasus bērnu virsnieks. 21 Tā pulks un viņa
skaitītie bija trīsdesmit divi tūkstoši un divi simti.
22 Un tad Benjamina cilts un Abidans, Gideona
dēls, Benjamina bērnu virsnieks. 23 Tā pulks un
viņa skaitītie bija trīsdesmit pieci tūkstoši un
četrsimt. 24 Visi Efraīma lēģera skaitītie bija simts
astoņi tūkstoši un simts pēc saviem pulkiem,
un tiem būs celties trešiem. 25 Dana lēģera
karogam būs būt pret ziemeļiem pēc saviem
pulkiem, un Ahiēzaram, Ami-Šadaja dēlam, Dana
bērnu virsniekam. 26 Tā pulks bija sešdesmit divi
tūkstoši un septiņsimt. 27 Un pie viņa klāt lai
apmetās Ašera cilts, un Paģiēls, Okrana dēls, Ašera
bērnu virsnieks. 28 Tā pulks un viņa skaitītie bija
četrdesmit viens tūkstotis un piecsimt. 29 Un
tad Naftalus cilts un Ahira, Enana dēls, Naftalus
bērnu virsnieks. 30 Tā pulks un viņa skaitītie
bija piecdesmit trīs tūkstoši un četrsimt. 31 Visi
Dana lēģera skaitītie bija simts piecdesmit septiņi
tūkstoši sešsimt; tiem būs pēdīgiem celties pēc
saviem karogiem. 32 Šie ir Israēla bērnu skaitītie
pēc savu tēvu namiem; visi bija sešsimt trīs
tūkstoši piecsimt un piecdesmit. 33 Bet Leviti
netapa skaitīti Israēla bērnu starpā, kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis. 34 Un Israēla bērni darīja
visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie
apmetās pēc saviem karogiem, un tā tie cēlās,
ikviens pēc savas cilts, pēc savu tēvu nama.

3 Šie nu ir Ārona un Mozus dzimumi, tai dienā,
kad Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā. 2 Un
šie ir Ārona dēlu vārdi: tas pirmdzimtais Nadabs
un Abijus, Eleazars unĪtamars. 3 Šie ir Ārona dēlu
vārdi, kas bija svaidīti priesteri, kas bija iesvētīti,
kalpot priestera amatā. 4 Bet Nadabs un Abijus
nomira Tā Kunga priekšā, kad tie svešu uguni bija
nesuši Tā Kunga priekšā Sinaī tuksnesī; un tiem
nebija dēlu; bet Eleazars unĪtamars bija priesteri,
Ārona, sava tēva, priekšā. 5 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu sacīdams: 6 Pieved Levja cilti un stādi to
priestera Ārona priekšā, lai tie viņam kalpo, 7 Lai
tie kopj viņa kopšanu un visas draudzes kopšanu
priekš saiešanas telts, stāvēdami telts kalpošanā.
8 Un lai tie glabā visus saiešanas telts rīkus un
kopj visu Israēla bērnu kopšanu, stāvēdami telts
kalpošanā. 9 Un dod tos Levitus Āronam un viņa
dēliem; tie viņam pavisam ir atdoti no Israēla
bērniem. 10 Bet Āronu un viņa dēlus tev būs iecelt,
lai tie kopj savu priestera amatu, bet svešiniekam,
kas pieies, būs mirt. 11 Un Tas Kungs runāja uz
Mozu sacīdams: 12 Redzi, tos Levitus Es esmu
ņēmis no Israēla bērnu vidus visu pirmdzimušo
vietā, kas māti atplēš, no Israēla bērniem, un tie
Leviti lai Man pieder. 13 Jo visi pirmdzimtie Man
pieder no tās dienas, kad Es visus pirmdzimušos
kāvu Ēģiptes zemē; Es Sev esmu svētījis visus
pirmdzimušos Israēla starpā no cilvēkiem līdz

lopiem; tie Man lai pieder, - Es esmu Tas Kungs.
14 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī
un sacīja: 15 Skaiti Levja dēlus pēc viņu tēvu
namiem, pēc viņu ciltīm; visus no vīriešu kārtas,
kam viens mēnesis un pāri, tos tev būs skaitīt.
16 Un Mozus tos skaitīja pēc Tā Kunga vārda, kā
viņam bija pavēlēts. 17 Šie nu ir Levja bērni ar
saviem vārdiem: Geršons un Kehāts un Merarus.
18 Un šie ir Geršona dēlu vārdi pēc viņu ciltīm:
Libnus un Zimeūs. 19 Un Kehāta bērni pēc savām
ciltīm: Amrams un Jecears, Hebrons un Uzijels.
20 Un Merarus dēli pēc savām ciltīm: Maēlus un
Muzus. Šās ir Levitu ciltis pēc savu tēvu namiem.
21 No Geršona bija Libniešu cilts un Zimiešu cilts;
šīs ir Geršoniešu ciltis. 22 Viņu skaitītie, visi no
vīriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, to skaits
bija septiņi tūkstoši un pieci simti. 23 Geršoniešu
cilts apmetās aiz tā dzīvokļa pret vakariem. 24 Un
Geršoniešu tēva nama virsnieks bija Eliazavs, Laēļa
dēls. 25 Un Geršona dēli apkopa pie saiešanas telts
to telti, viņas apsegu un saiešanas telts durvju
priekškaramo. 26 Un pagalma gardīnes un durvju
priekškaramo pagalmā, kas tam dzīvoklim un
altārim visapkārt līdz ar viņu virvēm, un visu, kas
tur darāms. 27 Un no Kehāta ir Amramiešu cilts un
Jeceariešu cilts un Hebroniešu cilts un Uziēliešu
cilts; šīs ir Kehātiešu ciltis. 28 Skaits visiem, kas no
vīriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, bija astoņi
tūkstoši un seši simti, kas kopa svētuma kopšanu.
29 Kehāta dēlu cilts apmetās klāt pie tā dzīvokļa
pret dienasvidus pusi. 30 Un Kehātiešu ciltīm tēvu
nama virsnieks bija Elicafans, Uzijeļa dēls. 31 Un
tie apkopa to šķirstu un to galdu un to lukturi un
tos altārus un svētās vietas rīkus, ar ko to darbu
dara, un to priekškaramo un visu, kas tur darāms.
32 Un Levitu virsnieku virsnieks bija Eleazars,
Ārona dēls, tas priesteris, uzraugs tiem, kas kopj
svētās vietas kopšanu. 33 No Merarus ir Maēliešu
cilts un Muziešu cilts. Šīs ir Merariešu ciltis. 34 Un
viņu skaitītie, visi no vīriešu kārtas, vienu mēnesi
un vecāki, bija seši tūkstoši un divi simti. 35 Un
Merariešu ciltīm tēvu nama virsnieks bija Curiēls,
Abikaīļa dēls, tie apmetās klāt pie tā dzīvokļa pret
ziemeļiem. 36 Un Merarus dēli uzraudzīja un kopa
tā dzīvokļa galdus un viņa kārtis un viņa stabus
un viņa kājas un visus viņa rīkus un visu, kas
tur darāms. 37 Un arī pagalma stabus visapkārt
un viņu kājas un viņa naglas un viņa virves. 38
Un tie, kas apmetās dzīvokļa priekšā pret rītiem,
priekš saiešanas telts pret austrumu, bija Mozus
un Ārons ar saviem dēliem, kopdami svētuma
kopšanu priekš Israēla bērniem. Bet svešiniekam,
kas tur pieiet, būs mirt. 39 Viss Levitu skaits, ko
Mozus un Ārons pēc viņu ciltīm skaitīja uz Tā
Kunga pavēli, visi, kas no vīriešu kārtas vienu
mēnesi un pāri, bija divdesmit divi tūkstoši. 40
Un Tas Kungs runāja uz Mozu: skaiti visus Israēla
bērnu pirmdzimušos no vīriešu kārtas, kam viens
mēnesis un pāri, un izdabū viņu vārdu skaitu. 41
Un Levitus tev būs ņemt priekš manis (Es esmu
Tas Kungs) visu pirmdzimušo Israēla bērnu vietā,
un Levitu lopus visu pirmdzimušo Israēla bērnu
lopu vietā. 42 Un Mozus skaitīja, kā Tas Kungs tam
bija pavēlējis, visus Israēla bērnu pirmdzimušos,
43 Un visi pirmdzimušie no vīriešu kārtas pēc
vārdu skaita, kas vienu mēnesi un vecāki, kā tie
tapa skaitīti, bija divdesmit divi tūkstoši divi simti
septiņdesmit un trīs. 44 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu sacīdams: 45 Ņem Levitus visu Israēla
bērnu pirmdzimto vietā un Levitu lopus viņu
lopu vietā; jo tiem Man būs piederēt. Es esmu
Tas Kungs. 46 Bet par tiem divsimt septiņdesmit
trim, kam būs tapt izpirktiem, kas pie Israēla
bērnu pirmdzimtiem pāri ir par tiem Levitiem, 47
Par ikvienu galvu tev būs ņemt piecus sudraba
sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa; - viens sēķeļis
ir divdesmit ģeras, 48 Un to naudu tev būs dot
Āronam un viņa dēliem, to naudu, ar ko tie pārējie
izpirkti. 49 Tad Mozus ņēma to izpirkšanas naudu
no tiem, kas bija pāri par tiem Levitu izpirktiem;
50 No Israēla bērnu pirmdzimtiem viņš ņēma
to naudu, tūkstoš trīssimt sešdesmit un piecus
sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa. 51 Un Mozus
deva to izpirkšanas naudu Āronam un viņa dēliem
pēc Tā Kunga vārda, kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
sacīdams: 2 Uzņem no Levja dēlu vidus Kehāta
dēlu skaitu, pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu
namiem, 3 Tos, kam trīsdesmit gadi un pāri
līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās
kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts.
4 Šis lai ir Kehāta dēlu darbs saiešanas teltī: tas
visusvētākais. 5 Kad lēģeris ceļas, tad Āronam un
viņa dēliem būs nākt un noņemt to priekškaramo,
kas priekš visusvētākās vietas karājās, un ar to
apsegt liecības šķirstu. 6 Un tiem uz to būs uzlikt
apsegu no roņu ādām, un uz to uzklāt pazilu deķi,
un tiem būs pielikt viņa nesamās kārtis. 7 Un
pāri pār Dieva maizes galdu tiem arī būs izklāt
pazilu deķi, un tur uzlikt tās bļodas un karotes
un kannas un lejamos kausus, un tai maizei, kas
vienmēr tur jāliek, būs uz tā palikt. 8 Un pāri
tiem būs izklāt deķi no karmezīna un to apsegt
ar apsegu no roņu ādām un pielikt tās nesamās
kārtis. 9 Tad tiem būs ņemt pazilu deķi un apsegt

to spīdošo lukturi un viņa eļļas lukturīšus un viņa
dzēšamos rīkus un visus viņa eļļas traukus, ar ko
pie tā jākalpo. 10 Un tiem to ar visiem viņa rīkiem
būs ielikt apsegā no roņu ādām un to likt uz tām
nesamām kārtīm. 11 Un pāri pār zelta altāri tiem
būs izklāt pazilu deķi, un to apsegt ar apsegu no
roņu ādām un pielikt viņa nesamās kārtis. 12
Un tiem būs ņemt visus amata rīkus, ar ko tiem
svētā vietā jākalpo, un tos ielikt pazilā deķī un tos
apsegt ar apsegu no roņu ādām un likt uz tām
nesamām kārtīm. 13 Un tiem tos pelnus no altāra
būs noslaucīt un purpura deķi pāri izklāt. 14 Un
tur būs uzlikt visus viņa rīkus, ar ko tiem pie viņa
jākalpo, kvēpināmos traukus, dakšas, lāpstas un
slacināmos traukus, visus altāra rīkus, un tiem
pāri būs izklāt apsegu no roņu ādām un pielikt
viņa nesamās kārtis. 15 Kad nu Ārons un viņa dēli
lēģerim ceļoties būs pabeiguši apsegt to svēto
vietu un visus svētuma rīkus, tad pēc tam Kehāta
dēliem būs nākt un to nest, bet tiem nebūs to
svētumu aizskart, ka nemirst; tas ir Kehāta dēliem
jānes pie saiešanas telts. 16 Un Eleazars, priestera
Ārona dēls, lai ir uzraugs par luktura eļļu un par
to smaržīgo kvēpināmo un par dienišķo ēdamo
upuri un svaidāmo eļļu; lai ir uzraugs par visu
dzīvokli un visu, kas tur ir, par to svētumu un
viņa rīkiem. 17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
uz Āronu un sacīja: 18 Sargājaties, ka Kehāta radu
cilts netop izdeldēta no Levitu vidus. 19 Bet tā
jums būs viņiem darīt, ka tie dzīvo un nemirst,
kad tiem jāpieiet pie tā visusvētākā. Āronam un
viņa dēliem būs nākt, tos nolikt ikvienu pie sava
darba un pie sava nesamā. 20 Bet viņi paši lai
neieiet pat ne acumirkli skatīties to svētumu, ka
nemirst. 21 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 22 Uzņem arī Geršona dēlu skaitu pēc viņu
tēvu namiem, pēc viņu ciltīm. 23 Kam trīsdesmit
gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, tos tev būs
skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu
darīt pie saiešanas telts. 24 Šis ir Geršoniešu radu
darbs, kalpot un nest: 25 Tiem būs nest tā dzīvokļa
deķus un saiešanas teltī, viņas apsegu un to roņu
ādas apsegu, kas virsū uz tās un saiešanas telts
durvju apsegu, 26 Un pagalma gardīnes un vārtu
apsegu tai pagalmā, kas ap dzīvokli un ap altāri,
un viņu virves un visus viņu darba rīkus, visu,
kas darāms, to tiem būs darīt. 27 Pēc Ārona un
viņa dēlu pavēles lai notiek visa Geršoniešu dēlu
kalpošana pie visa, kas tiem jānes, un pie visiem
viņu darbiem, un jums uz tiem būs raudzīt, ka tie
visu, kas tiem jānes, ņem vērā. 28 Tas ir Geršoniešu
dēlu radu darbs saiešanas teltī, un viņu kalpošana
lai stāv apakš Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas.
29 Merarus dēlus tev būs skaitīt pēc viņu ciltīm,
pēc viņu tēvu namiem. 30 Kam trīsdesmit gadi
un pāri līdz piecdesmitam gadam, tos tev būs
skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu
darīt pie saiešanas telts. 31 Un to viņiem būs kopt
un nest pēc visa sava amata pie saiešanas telts:
dzīvokļa galdus un viņa aizšaujamās kārtis un
viņa stabus un viņa kājas, 32 Līdz ar apkārtējiem
pagalma stabiem un viņu kājām un naglām un
virvēm, ar visiem viņu rīkiem, ar visu, kas tiem
darāms. Un visus rīkus, kas tiem jākopj un jānes,
tos tiem iedodiet ar vārdu un skaitu. 33 Tā lai ir
Merariešu radu kalpošana, viss viņu darbs pie
saiešanas telts, apakš Ītamara, priestera Ārona
dēla, rokas. 34 Tad Mozus un Ārons un draudzes
virsnieki skaitīja Kehātiešu dēlus pēc viņu ciltīm
un viņu tēvu namiem, 35 Kam trīsdesmit gadi un
pāri līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās
kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. 36
Tad viņu skaits bija pēc viņu ciltīm divi tūkstoši
septiņsimti un piecdesmit. 37 Šie ir Kehāta cilšu
skaitītie, visi, kas kalpo pie saiešanas telts, ko
Mozus un Ārons bija skaitījuši pēc Tā Kunga
vārda caur Mozu. 38 Un Geršona dēlu skaitītie
pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, 39
Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam
gadam, visi, kas iestājās kalpošanā, savu darbu
darīt pie saiešanas telts. 40 Un viņu skaitītie
pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem bija divi
tūkstoši sešsimt trīsdesmit. 41 Šie ir Geršona
cilšu skaitītie, visi, kas kalpoja saiešanas teltī, ko
Mozus un Ārons skaitīja pēc Tā Kunga pavēles.
42 Un Merarus dēlu skaitītie pēc viņu ciltīm, pēc
viņu tēvu namiem, 43 Kam trīsdesmit gadi un
pāri līdz piecdesmitam gadam, visi, kas iestājās
kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts, 44
Viņu skaitītie pēc viņu ciltīm bija trīs tūkstoši divi
simti. 45 Šie ir Merarus cilšu skaitītie, ko Mozus
un Ārons skaitījuši pēc Tā Kunga pavēles caur
Mozu. 46 Visi tie Leviti, ko Mozus un Ārons un
Israēla virsnieki ir skaitījuši pēc viņu ciltīm un
pēc viņu tēvu namiem, 47 Kam trīsdesmit gadi un
pāri līdz piecdesmitam gadam, visi kas iestājās
kalpošanā, kalpot un nest pie saiešanas telts: 48
Viņu skaitītie bija astoņi tūkstoši piecsimt un
astoņdesmit. 49 Pēc Tā Kunga pavēles tie tapa
nolikti caur Mozu, ikviens pie sava darba, pie sava
nesamā, un tapa skaitīti, kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis.

5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Pavēli Israēla bērniem, ka tiem no lēģera būs
izraidīt visus spitālīgos, un visus, kam miesa pil,
un visus, kas palikuši nešķīsti pie miroņa. 3 Tāpat

vīrus kā sievas tev būs izraidīt; ārā no lēģera tev
tos būs izraidīt, ka tie neapgāna savus lēģerus,
kur Es dzīvoju viņu starpā. 4 Un Israēla bērni tā
darīja un tos izraidīja no lēģera ārā; kā Tas Kungs
uz Mozu bija runājis, tā Israēla bērni darīja. 5 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 6 Runā uz
Israēla bērniem: ja vīrs vai sieva padara kaut kādu
cilvēku grēku, noziegdamies pret To Kungu, un šī
dvēsele paliek vainīga, 7 Tad tiem būs izsūdzēt
savu grēku, ko tie darījuši, un savu noziegumu
atlīdzināt ar pilnu maksu, un piekto daļu pielikt
klāt un tam dot, pret ko tie noziegušies. 8 Bet ja
tam vīram nav izpircēja, kam to noziegumu varētu
maksāt, tad lai tas maksājamais parāds pieder Tam
Kungam priekš priestera, bez tā salīdzināšanas
auna, kas tam par salīdzināšanu. 9 Tāpat visi
cilājamie upuri no visādām lietām, ko Israēla
bērni svētī un pie priestera nes, lai viņam pieder.
10 Un ikkatra svētīta lieta lai viņam krīt; ja kas
priesterim ko laba dod, tas lai viņam pieder. 11 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 12 Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: ja sieva no sava vīra
novēršas un noziegdamies pret to noziedzās. 13
Un ja viens vīrs pie viņas guļ un to pieguļ, un viņas
vīram tas būtu nezināms, un tā to būtu slēpusi, ka
apgānījusies, un liecinieka pret viņu nebūtu, un
viņa nebūtu pieķerta, 14 Un neuzticības kaislība
viņu pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai, un
tā ir apgānījusies, vai ja tā neuzticības kaislība
viņu pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai,
un tā nav apgānījusies, - 15 Tad tam vīram savu
sievu būs vest pie priestera un atnest upuri priekš
viņas, desmito tiesu no ēfas miežu miltu; tam
nebūs eļļu uzliet, nedz vīraka uzlikt, jo tas ir
viens kaislības upuris, piemiņas ēdamais upuris,
atgādināt noziegumu. 16 Un priesterim viņu būs
pievest un nostādīt Tā Kunga priekšā. 17 Un
priesterim būs ņemt svētu ūdeni mālu traukā,
un pīšļus no tā dzīvokļa grīdas priesterim būs
ņemt un ielikt tai ūdenī. 18 Tad priesterim to
sievu būs nostādīt Tā Kunga priekšā un atsegt tās
sievas galvu un to piemiņas upuri likt viņas rokās,
tas ir viens kaislības upuris; un tas rūgtais lāsta
ūdens lai ir priestera rokā. 19 Un priesterim būs
to sievu zvērināt un uz to sacīt: ja neviens vīrs
pie tevis nav gulējis, un ja tu neesi novērsusies no
sava vīra uz nešķīstību, tad tu paliksi vesela no šī
rūgtā lāsta ūdens. 20 Bet ja tu no sava vīra esi
novērsusies un apgānījusies, un cits vīrs pie tevis
gulējis, un ne tavs vīrs vien, 21 Un priesterim
būs to sievu zvērināt ar to lāsta zvērestu un sacīt
uz to sievu: lai Tas Kungs tevi dara par lāstu un
zvērestu starp taviem ļaudīm, ka Tas Kungs tavai
ciskai liek izdilt un tavam vēderam uztūkt; 22
Un šis lāsta ūdens tavās iekšās lai ieiet un dara,
ka vēders uztūkst un ciska izdilst. Tad tai sievai
būs sacīt: Āmen, Āmen. 23 Un priesterim šos
lāstus būs rakstīt grāmatā un noskalot ar to rūgto
ūdeni. 24 Un to rūgto lāsta ūdeni viņam tai sievai
būs dot dzert, ka tas lāsta ūdens viņai ieiet ar
rūgtumu. 25 Un priesterim no tās sievas rokas
būs ņemt to kaislības upuri un to līgot priekš Tā
Kunga un likt uz altāri. 26 Un priesterim no tā
ēdamā upura būs ņemt pilnu sauju par piemiņas
upuri, un to iededzināt uz altāra, un tad viņam
to ūdeni tai sievai būs dot dzert. 27 Kad nu viņš
tai to ūdeni būs devis dzert, tad notiks: ja tā ir
sagānījusies un pret savu vīru noziegdamies ir
noziegusies, ka tas lāsta ūdens viņai paliks par
rūgtumu un viņas vēders uztūks un viņas ciska
izdils, un tā sieva būs par lāstu starp saviem
ļaudīm. 28 Bet ja tā sieva nav sagānījusies, bet
šķīsta, tad viņa paliks vesela un auglīga. 29 Šis ir
tas bauslis par neuzticības kaislību, kad laulāta
sieva ir novērsusies no sava vīra un sagānījusies,
30 Vai kad vīru pārņem neuzticības kaislība un
viņš neuztic savai sievai, tad tam tā sieva jāved
Tā Kunga priekšā, un priesterim jādara pēc visa
šī baušļa. 31 Un tas vīrs būs nenoziedzīgs pie tā
nozieguma, bet tā sieva nesīs savu noziegumu.

6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad vīrs
vai sieva apsolīsies palikt par nazīru svētīdamies
Tam Kungam, 3 Tad tam būs sargāties no vīna un
stipra dzēriena, vīna etiķi un stipra dzēriena etiķi
tam nebūs dzert, nedz ko citu, kas taisīts no vīna
ogām, nedz baudīt ne zaļas, nedz žāvētas vīna-
ogas. 4 Visu sava solījuma laiku tam nekā nebūs
baudīt ko taisa no vīna koka, no kodola līdz mizai.
5 Visu sava nazīra solījuma laiku dzenamam nazim
nebūs iet pār viņa galvu; kamēr tās dienas top
piepildītas, cik viņš Tam Kungam solījies, tikmēr
viņam būs būt svētam un savas galvas matus
audzināt. 6 Visu to laiku, ko viņš Tam Kungam
solījies, viņam nebūs iet pie miroņa; 7 Ne pie sava
tēva, ne pie savas mātes, ne pie sava brāļa, ne pie
savas māsas; tam nebūs pie tiem sagānīties, kad
tie miruši, jo nazīra solījums Dievam ir uz viņa
galvas. 8 Visā sava nazīra solījuma laikā viņam
būs būt svētam priekš Tā Kunga. 9 Un ja pie
viņa viens nejauši, piepeši nomirtu, ka viņš savu
svētīto galvu sagānītu, tad viņam savas šķīstīšanas
dienā būs nocirpt savu galvu, septītā dienā viņam
to būs nocirpt. 10 Un astotā dienā viņam būs nest
divas ūbeles vai divus jaunus baložus pie priestera
priekš saiešanas telts durvīm. 11 Un priesterim

vienu būs sataisīt par grēka upuri un otru par
dedzināmo upuri, un viņu salīdzināt tādēļ, ka viņš
ir apgrēkojies pie miroņa; tā viņam savu galvu būs
svētīt tai dienā. 12 Pēc tam lai viņš atkal uzņem
sava solījuma dienas Tam Kungam un pienes gada
vecu jēru par nozieguma upuri; bet tām pirmajām
dienām būs būt par velti, tāpēc ka viņa nazīra
svētums ir sagānīts. 13 Un šis ir tas nazīra bauslis:
tai dienā, kad viņa solījuma laiks ir piepildīts, tad
to būs vest pie saiešanas telts durvīm, 14 Un lai
viņš savu upuri upurē Tam Kungam, vienu gada
vecu jēru bez vainas par dedzināmo upuri un
vienu gada vecu aitiņu bez vainas par grēku upuri
un vienu aunu bez vainas par pateicības upuri, 15
Un kurvi ar neraudzētu maizi, raušus no smalkiem
miltiem, kas aplaistīti ar eļļu, un neraudzētas,
ar eļļu aptraipītas karašas, līdz ar tiem ēdamiem
upuriem un dzeramiem upuriem. 16 Un priesteris
lai to nes Tā Kunga priekšā un sataisa viņa grēku
upuri un viņa dedzināmo upuri. 17 Un lai viņš
sataisa to aunu Tam Kungam par pateicības upuri
ar to kurvi neraudzētu raušu, un priesteris lai
sataisa viņa ēdamo upuri un viņa dzeramo upuri.
18 Un nazīram priekš saiešanas telts durvīm būs
nodzīt savu svētīto galvu, un ņemt savus svētītos
galvas matus un likt tai ugunī, kas ir apakš tā
pateicības upura. 19 Un priesterim būs ņemt tā
auna vārīto priekšpleci un vienu neraudzētu rausi
no tā kurvja un vienu neraudzētu karašu un būs
to likt uz tā nazīra rokām, pēc tam, kad viņš savus
matus visapkārt ir nodzinis. 20 Un priesterim tos
būs līgot par līgojamu upuri priekš Tā Kunga; tā
ir svēta dāvana priesterim, līdz ar tām līgojama
upura krūtīm un ar to cilājama upura priekšpleci;
un pēc tas nazīrs var dzert vīnu. 21 Šis ir tas
bauslis par nazīru, kas Tam Kungam savu upuri
solījis savas svētīšanās dēļ, bez tam, ko viņa roka
vēl iespēj; pēc sava solījuma, ko viņš solījis, tam
būs darīt pēc tā svētīšanās baušļa. 22 Un Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 23 Runā uz Āronu
un viņa dēliem un saki: tā jums būs svētīt Israēla
bērnus un uz tiem sacīt: 24 Tas Kungs lai tevi svētī
un lai tevi pasargā; 25 Tas Kungs lai apgaismo
Savu vaigu pār tevi un lai tev ir žēlīgs; 26 Tas
Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi un lai tev dod
mieru! 27 Tā tiem būs likt Manu vārdu uz Israēla
bērniem, un Es tos svētīšu.

7 Un notika tai dienā, kad Mozus bija pabeidzis to
dzīvokli uzcelt un to bija svaidījis un iesvētījis
ar visiem viņa rīkiem, un to altāri un visus viņa
rīkus, - kad viņš to bija svaidījis un iesvētījis, - 2
Tad Israēla virsnieki, savu tēvu namu galvinieki,
upurēja; šie bija cilšu virsnieki, kas bija pār
tiem skaitītiem. 3 Un tie nesa savu upuri Tā
Kunga priekšā: sešus apklātus ratus un divpadsmit
vēršus, vienus ratus uz diviem virsniekiem un
vienu vērsi uz ikvienu; tos tie atveda pie tā
dzīvokļa. 4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
5 Ņem tos no viņiem un lai tie ir par kalpošanu
saiešanas teltij, un dod tos Levitiem, ikvienam
pēc viņa kalpošanas. 6 Tā Mozus ņēma tos ratus
un vēršus un tos deva Levitiem. 7 Divus ratus un
četrus vēršus viņš deva Geršona dēliem pēc viņu
kalpošanas. 8 Un četrus ratus un astoņus vēršus
viņš deva Merarus dēliem pēc viņu kalpošanas,
apakš Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. 9 Bet
Kehāta dēliem viņš nedeva nekā, jo tiem pienācās
kalpot svētumā, uz pleciem tiem bija jānes. 10
Un tie virsnieki upurēja uz altāra iesvētīšanu; tai
dienā, kad tas tapa svaidīts, tie virsnieki pienesa
savus upurus altāra priekšā. 11 Un Tas Kungs
sacīja uz Mozu: ikvienam virsniekam savā dienā
būs pienest savus upurus uz altāra iesvētīšanu.
12 Kas pirmā dienā pienesa savu upuri, tas bija
Nahšons, Aminadaba dēls, no Jūda cilts. 13 Un viņa
upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts
un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no
septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, -
abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamo
upuri, - 14 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu. 15 Viens vērsēns no lieliem
lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par
dedzināmo upuri, 16 Viens āzis par grēku upuri,
17 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri; šis bija Nahšona,
Aminadaba dēla, upuris. 18 Otrā dienā upurēja
Netaneēls, Cuara dēls, Īsašara virsnieks. 19 Viņš
pienesa par upuri vienu sudraba bļodu, kas svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, vienu sudraba kausu
no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa,
- abus pilnus kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, - 20 Vienu zelta kausu no desmit
sēķeļiem, pilnu ar kvēpināmām zālēm, 21 Vienu
vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, vienu
gada vecu jēru par dedzināmo upuri, 22 Vienu
āzi par grēku upuri, 23 Un par pateicības upuri
divus vēršus, piecus aunus, piecus āžus, piecus
gada vecus jērus: tas bija Netaneēļa, Cuara dēla
upuris. 24 Trešā dienā upurēja Zebulona bērnu
virsnieks, Eliabs, Helona dēls. 25 Viņa upuris bija
viena sudraba bļoda, kas svēra simts un trīsdesmit
sēķeļus, viens sudraba kauss no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi pilni
kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri.
- 26 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns
kvēpināmu zāļu, 27 Viens vērsēns no lieliem

lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par
dedzināmo upuri, 28 Viens āzis par grēku upuri,
29 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Eliaba, Helona
dēla, upuris. 30 Ceturtā dienā upurēja Rūbena
bērnu virsnieks, Elicurs, Šedeūra dēls. 31 Viņa
upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts
un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no
septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, -
abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu
upuri, - 32 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, 33 Viens vērsēns no lieliem
lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par
dedzināmo upuri, 34 Viens āzis par grēku upuri,
35 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Elicura,
Šedeūra dēla, upuris. 36 Piektā dienā upurēja
Sīmeana bērnu virsnieks, Šelumiēls, Curi-Šadaja
dēls. 37 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba
kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas
sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, - 38 Viens zelta kauss no desmit
sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, 39 Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs
jērs par dedzināmo upuri, 40 Viens āzis par grēku
upuri, 41 Un par pateicības upuri divi vērši,
pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija
Šelumiēļa, Curi-Šadaja dēla, upuris. 42 Sestā dienā
upurēja Gada bērnu virsnieks, Eliāsavs, Deguēļa
dēls. 43 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba
kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas
sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, - 44 Viens zelta kauss no desmit
sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, 45 Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs
jērs par dedzināmo upuri, 46 Viens āzis par grēku
upuri, 47 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci
auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Eliāzava,
Deguēļa dēla, upuris. 48 Septītā dienā upurēja
Efraīma bērnu virsnieks, Elišamus, Amiuda dēls.
49 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss
no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa,
- abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu
upuri, - 50 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, 51 Viens vērsēns no lieliem
lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par
dedzināmo upuri, 52 Viens āzis par grēku upuri, 53
Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci
āži, pieci gada veci jēri: šis bija Elišama, Amiuda
dēla, upuris. 54 Astotā dienā upurēja Manasus
bērnu virsnieks Gamaliēls, Pedacura dēls. 55 Viņa
upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts
un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no
septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa,
abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu
upuri, - 56 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, 57 Viens vērsēns no lieliem
lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par
dedzināmo upuri, 58 Viens āzis par grēku upuri,
59 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Gamaliēla,
Pedacura dēla, upuris. 60 devītā dienā upurēja
Benjamina bērnu virsnieks, Ābidans, Gideona
dēls. 61 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba
kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas
sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, - 62 Viens zelta kauss no desmit
sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, 63 Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs
jērs par dedzināmo upuri, 64 Viens āzis par grēku
upuri, 65 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci
auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ābidana,
Gideona dēla, upuris. 66 Desmitā dienā upurēja
Dana bērnu virsnieks, Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls.
67 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss
no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa,
- abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu
upuri, - 68 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, 69 Viens vērsēns no lieliem
lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par
dedzināmo upuri, 70 Viens āzis par grēku upuri,
71 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahiēzara,
Ami-Šadaja dēla, upuris. 72 Vienpadsmitā dienā
upurēja Ašera bērnu virsnieks, Paģiēls, Okrana
dēls. 73 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba
kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas
sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu,
par ēdamu upuri, 74 Viens zelta kauss no desmit
sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, 75 Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs
jērs par dedzināmo upuri, 76 Viens āzis par grēku
upuri, 77 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci
auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Paģiēļa,
Okrana dēla, upuris. 78 Divpadsmitā dienā upurēja
Naftalus bērnu virsnieks, Ahirus, Enana dēls. 79
Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss
no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa,
- abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu

upuri, - 80 Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, 81 Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, 82 Viens āzis par grēku upuri, 83 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahirus, Enana dēla, upuris. 84 Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas tai dienā, kad tas tapa svaidīts no Israēla virsniekiem: divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba kausi, divpadsmit zelta kausi. 85 Ikviena sudraba bļoda svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, ikviens sudraba kauss svēra septiņdesmit sēķeļus, viss tas trauku sudrabs bija divi tūkstoši un četrsimt sēķeļi, pēc svētās vietas sēķeļa. 86 Divpadsmit zelta kausi, pilni kvēpināmu zāļu, ikviens kauss svēra desmit sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa, viss tas kausu zelts bija simts un divdesmit sēķeļi. 87 Visi liellopi par dedzināmo upuri bija divpadsmit vērsēni, divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri ar savu ēdamo upuri un divpadsmit āži par grēku upuri. 88 Un visi liellopi par pateicības upuri bija divdesmit četri vērši, sešdesmit auni, sešdesmit āži, sešdesmit gada veci jēri. Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas pēc tam, kad tas bija svaidīts. 89 Un kad Mozus iegāja saiešanas teltī ar Viņu runāt, tad tas dzirdēja balsi uz sevi runājam no tā salīdzināšanas vāka, kas bija uz liecības šķirsta starp tiem diviem ķerubiem, un Viņš uz to runāja.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā uz Āronu un saki tam: kad tu tos eļļas lukturīšus iededzināsi, tad lai tie septiņi eļļas lukturīši spīd uz luktura priekšpusi. 3 Un Ārons tā darīja; luktura priekšpusē viņš iededzināja viņa eļļas lukturīšus, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 4 Un tas lukturis bija taisīts no tīra zelta, un viņa kāts, un viņa puķes bija izkaltas; pēc tās priekšzīmes, ko Tas Kungs Mozum bija rādījis, - tā viņš to lukturi bija taisījis. 5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 6 Ņem Levitus no Israēla bērnu vidus un šķīsti tos. 7 Un tā tev būs darīt viņus šķīstot: uzslaki tiem grēku ūdeni, un lai tiem dzenamais nazis iet pār visu viņu miesu, un lai tie mazgā savas drēbes un šķīstās. 8 Un viņiem būs ņemt vienu vērsīti no liellopiem ar viņa ēdamo upuri, kviešu miltus, aplietus ar eļļu, un otru vērsēnu no liellopiem tev būs ņemt par grēku upuri. 9 Un Levitus tev būs vest saiešanas telts priekšā un visu Israēla bērnu draudzi sapulcināt; 10 Un Levitus tev būs vest Tā Kunga priekšā, un Israēla bērniem būs likt savas rokas uz Levitiem. 11 Un Āronam Levitus būs līgot par līgojamu upuri priekš Tā Kunga no Israēla bērniem, ka tiem būs stāvēt Tā Kunga kalpošanā. 12 Un Levitiem būs likt savas rokas uz to vēršu galvām; pēc upurē tu vienu par grēku upuri un vienu par dedzināmo upuri Tam Kungam, Levitus salīdzināt. 13 Un Levitus tev būs vest priekš Ārona un priekš viņa dēliem un tos līgot par līgojamu upuri Tam Kungam. 14 Un Levitus no Israēla bērnu vidus tev būs atšķirt, ka Leviti ir Mani. 15 Un pēc tam lai Leviti nāk kalpot saiešanas teltī. Tā tev tos būs šķīstīt un tos līgot par līgojamu upuri. 16 Jo tie Man pavisam ir nodoti no Israēla bērnu vidus, Es tos sev esmu ņēmis no Israēla bērniem visu pirmdzimušo vietā, kas māti atplēš. 17 Jo Man pieder visi Israēla bērnu pirmdzimušie, gan starp cilvēkiem gan starp lopiem, tai dienā, kad Es visus pirmdzimušos Ēģiptes zemē situ, Es tos Sev esmu svētījis, 18 Un Es Levitus esmu ņēmis visu pirmdzimušo vietā no Israēla bērniem. 19 Un Es Levitus esmu devis Āronam un viņa dēliem par dāvanu no Israēla bērniem, lai tie stāv Israēla bērnu kalpošanā pie saiešanas telts un salīdzina Israēla bērnus, ka nekāda mocība neuznāk Israēla bērniem, ja Israēla bērni paši aiztiktu to svētumu. 20 Tad Mozus un Ārons un visa Israēla bērnu draudze tā darīja ar Levitiem; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis par Levitiem, tā Israēla bērni ar viņiem darīja. 21 Un Leviti šķīstījās un mazgāja savas drēbes, un Ārons tos līgoja par līgojamu upuri priekš Tā Kunga, un Ārons tos salīdzināja, lai paliek šķīsti. 22 Un pēc tam Leviti nāca, darīt savus darbus saiešanas teltī priekš Ārona un priekš viņa dēliem; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis par Levitiem, tā tie ar viņiem darīja, 23 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 24 Tas ir tas, kas Levitiem pienākas; kam divdesmit un pieci gadi un pāri, tiem būs iestāties kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. 25 Bet kam piecdesmit gadi un pāri, tam no šīs kalpošanas būs izstāties un vairs nebūs kalpot, 26 Bet būs pie rokas būt saviem brāļiem saiešanas teltī pie apkopšanas, bet pašā kalpošanā tam nebūs kalpot. Tā tev būs darīt ar Levitiem viņu amatā.

9 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī otrā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes, pirmā mēnesī, sacīdams: 2 Lai nu Israēla bērni tur Pasa svētkus savā noliktā laikā. 3 Četrpadsmitā dienā šinī mēnesī ap vakara laiku jums tos būs turēt savā noliktā laikā, - pēc visiem viņu likumiem un pēc visām viņu tiesām jums tos būs turēt. 4 Tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, lai tie turētu Pasa svētkus. 5 Un tie turēja Pasa svētkus,

pirmā mēneša četrpadsmitā dienā ap vakara laiku,
Sinaī tuksnesī; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis,
tā Israēla bērni darīja. 6 Un bija vīri, kas pie
miroņa bija palikuši nešķīsti, tā ka tie tai dienā
Pasa svētkus nevarēja turēt, tādēļ tie piegāja pie
Mozus un pie Ārona tai pašā dienā, 7 Un tie
vīri uz viņu sacīja: mēs pie miroņa esam palikuši
nešķīsti, kāpēc mums to būs pieciest, ka mēs Tā
Kunga upuri savā noliktā laikā nevaram upurēt
kopā ar Israēla bērniem? 8 Un Mozus uz tiem
sacīja: pagaidiet, lai es dzirdu, ko Tas Kungs jums
pavēlēs. 9 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 10 Runā uz Israēla bērniem un saki: kad
kāds no jums vai no jūsu pēcnākamiem pie miroņa
ir palicis nešķīsts, vai kāds ir tālā ceļā, tad viņam
tomēr Tam Kungam būs turēt Pasa svētkus. 11
Otrā mēnesī, četrpadsmitā dienā ap vakara laiku
viņiem tos būs turēt, ar neraudzētu maizi un ar
rūgtām zālēm tiem to būs ēst. 12 Tiem no tā
nekā nebūs atlicināt līdz rītam, nedz tam kādu
kaulu salauzt; pēc visiem Pasa svētku likumiem
viņiem tos būs turēt. 13 Bet kas ir šķīsts un nav
uz ceļa un atraujas no Pasa svētku turēšanas, tā
dvēsele lai top izdeldēta no saviem ļaudīm, tāpēc
ka viņš Tā Kunga upuri savā noliktā laikā nav
upurējis; tāds cilvēks lai nes savu grēku. 14 Un ja
pie jums kāds svešinieks piemājo un Tam Kungam
Pasa svētkus tur, tad lai tos tur pēc Pasa svētku
likumiem un pēc viņu tiesām; vienāds likums lai
jums ir, tāds svešiniekam kā zemes iedzīvotājam.
15 Un tai dienā, kad tas dzīvoklis tapa uzcelts,
tas padebesis apklāja liecības telts dzīvokli, un
vakarā pār to dzīvokli bija uguns spožums līdz
rītam. 16 Tā notikās bez mitēšanās; padebesis
to apklāja un nakts laikā bija uguns spožums.
17 Un kad tas padebesis pacēlās no telts, tad arī
Israēla bērni pēc tam cēlās, un tai vietā, kur tas
padebesis palika, tur Israēla bērni apmetās. 18
Pēc Tā Kunga vārda Israēla bērni cēlās, un pēc
Tā Kunga vārda Israēla bērni apmetās; visu to
laiku, kamēr tas padebesis uz tā dzīvokļa palika,
tie palika uz vietas. 19 Un kad tas padebesis daudz
dienas uz tā dzīvokļa palika, tad Israēla bērni
ņēma vērā Tā Kunga pavēli un necēlās. 20 Un kad
tas padebesis maz dienu palika uz tā dzīvokļa,
- tad pēc Tā Kunga vārda tie palika uz vietas
un pēc Tā Kunga vārda tie cēlās. 21 Bet kad tas
padebesis no vakara līdz rītam stāvēja un rītā
pacēlās, tad viņi cēlās; vai bija diena, vai nakts,
kad tas padebesis pacēlās, tad arī viņi cēlās. 22 Bet
ja tas padebesis divas dienas, vai vienu mēnesi vai
ilgāki uz tā dzīvokļa stāvēja un uz tā palika, tad
Israēla bērni palika uz vietas un necēlās, un kad
tas cēlās, tad arī viņi cēlās. 23 Pēc Tā Kunga vārda
tie apmetās un pēc Tā Kunga vārda tie cēlās; tie
ņēma vērā Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs caur
Mozu bija pavēlējis.

10 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Taisi sev divas trumetes(taures), no sudraba
tev tās būs izkalt, un tās lai ir priekš draudzes
sasaukšanas un priekš lēģera pacelšanas. 3 Kad ar
viņām abām pūtīs, tad visai draudzei pie tevis būs
sapulcēties priekš saiešanas telts durvīm, 4 Bet
ja ar vienu vien pūtīs, tad tiem lieliem kungiem,
tiem virsniekiem pār Israēla tūkstošiem pie tevis
būs sapulcēties. 5 Kad jūs ar varenu skaņu pūšat,
tad tiem lēģeriem būs celties, kas pret rītiem
apmetušies. 6 Bet kad jūs ar varenu skaņu otrā
kārtā pūšat, tad tiem lēģeriem būs celties, kas
pret dienas vidiem apmetušies; ar varenu skaņu
būs pūst, kad viņiem jāceļas. 7 Bet to draudzi
sapulcinājot jums būs pūst, tomēr ne ar varenu
skaņu. 8 Un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs
tās trumetes pūst, un tas lai jums ir par likumu
mūžīgi pie jūsu pēcnākamiem. 9 Un kad jūs savā
zemē iesiet karā pret saviem ienaidniekiem, kas
jūs spiež, tad jums būs pūst ar varenu skaņu;
tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un jūs
tapsiet izglābti no saviem ienaidniekiem. 10 Un
savā līksmības laikā un savos svētkos un savos
jaunos mēnešos jums arīdzan trumetes būs pūst,
pie saviem dedzināmiem upuriem un pie saviem
pateicības upuriem, lai jūsu Dievs jūs piemin. Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 11 Un notikās otrā
gadā, otrā mēnesī, divdesmitā mēneša dienā, ka
tās padebesis pacēlās no tā liecības dzīvokļa. 12
Un Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem no
Sinaī tuksneša, un tas padebesis nolaidās Pārana
tuksnesī. 13 Tā tie pirmoreiz cēlās pēc Tā Kunga
vārda caur Mozu. 14 Pa priekšu cēlās Jūda bērnu
lēģera karogs, pēc saviem pulkiem, un pār viņa
pulku bija Nahšons, Aminadaba dēls, 15 Un pār
Īsašara bērnu cilts pulku bija Netaneēls, Cuara
dēls, 16 Un pār Zebulona bērnu cilts pulku bija
Eliabs, Helona dēls. 17 Un tas dzīvoklis tapa
nocelts, un Geršona bērni un Merarus bērni cēlās
un nesa to dzīvokli. 18 Pēc tam cēlās Rūbena lēģera
karogs pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku
bija Elicurs, Šedeūra dēls. 19 Un pār Sīmeana
bērnu cilts pulku bija Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls.
20 Un pār Gada bērnu cilts pulku bija Eliazavs,
Deguēļa dēls. 21 Tad Kehāta bērni cēlās un nesa
tās svētuma lietas, un tas dzīvoklis tika uzcelts,
kamēr šie atnāca. 22 Un pēc tam cēlās Efraīma
bērnu lēģera karogs pēc saviem pulkiem, un pār
viņa pulku bija Elišamus, Amiuda dēls. 23 Un

pār Manasus bērnu cilts pulku bija Gamaliēls,
Pedacura dēls. 24 Un pār Benjamina bērnu cilts
pulku bija Abidans, Gideona dēls. 25 Tad cēlās
Dana bērnu lēģera karogs visu lēģeru beidzamā
galā pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija
Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls. 26 Un pār Ašera bērnu
cilts pulku bija Paģiēls, Okrana dēls. 27 Un pār
Naftalus bērnu cilts pulku bija Ahirus, Enana dēls.
28 Tā Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem. 29 Un
Mozus sacīja uz Hobabu, Reguēļa, tā Midijanieša,
dēlu, Mozus sievas brāli: mēs ejam uz to vietu,
par ko Tas Kungs ir sacījis: "To Es jums došu."
Nāc līdz ar mums, mēs tev gribam labu darīt,
jo Tas Kungs Israēlim labumu apsolījis. 30 Bet
viņš sacīja: es neiešu, bet es gribu iet uz savu
zemi un pie saviem radiem. 31 Bet tas viņam
sacīja: neatstājies no mums, jo tāpēc ka tu zini,
kur mums tuksnesī jāapmetas, tad tev būs mums
būt par aci. 32 Un notiks, ja tu mums iesi līdz un
mums nāks tas labums, ko Tas Kungs mums darīs,
tad mēs tev arīdzan gribam labu darīt. 33 Un tie
cēlās no Tā Kunga kalna treju dienu gājumu, un
Tā Kunga derības šķirsts viņiem gāja priekšā treju
dienu gājumu, viņiem rādīt dusamu vietu. 34 Un
Tā Kunga padebesis bija pār viņiem dienas laikā,
kad tie no lēģera cēlās. 35 Un notikās, kad tas
šķirsts cēlās, tad Mozus sacīja: celies, Kungs, lai
Tavi ienaidnieki top izkaisīti un Tavi nīdētāji lai
bēg priekš Tava vaiga. 36 Un kad tas dusēja, tad
viņš sacīja: atgriezies, Kungs, pie Israēla pulku
tūkstošiem.

11 Un notikās, kad tie ļaudis Tā Kunga ausīs
kurnēja, tad Tas Kungs to dzirdēja, un Viņa
bardzība iekarsa, un Tā Kunga uguns iedegās pret
viņiem un rija lēģera galā. 2 Tad tie ļaudis brēca
uz Mozu. Un Mozus lūdza To Kungu, un tas uguns
noslāpa. 3 Un tās vietas vārdu nosauca Tabeēra
(degums), tāpēc ka Tā Kunga uguns starp tiem
bija iededzies. 4 Un pulks visādu pienācēju, kas
bija viņu starpā, palika kārīgi, un arī Israēla bērni
raudāja atkal sacīdami: 5 Kas mums dos gaļu
ēst? Mēs pieminam tās zivis, ko Ēģiptes zemē
velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un
ķiplokus. 6 Bet nu mūsu dvēsele ir iztvīkusi, jo
nav nekā kā vien tas manna priekš mūsu acīm. 7
Un manna bija tā kā koriandra sēklas un izskatījās
kā bdelliums(sveķi). 8 Un tie ļaudis skrēja šurp un
turp un to sakrāja un mala dzirnavās, vai sagrūda
piestās, un to vārīja podos un taisīja no tā raušus,
un viņa smaka bija tā kā eļļas raušu smaka. 9
Un kad rasa pa naktīm nokrita lēģerī, tad tas
manna nokrita līdz. 10 Tad Mozus dzirdēja tos
ļaudis raudam ar viņu saimēm, ikvienu priekš sava
dzīvokļa durvīm, un Tā Kunga bardzība iedegās
ļoti, un arī Mozum tas nepatika. 11 Un Mozus
sacīja uz To Kungu: kāpēc Tu Savam kalpam esi
darījis tik grūti? Un kāpēc es neesmu atradis
Tavās acīs žēlastību, ka Tu man esi uzlicis visu
šo ļaužu nastu? 12 Vai es visus šos ļaudis esmu
nesis savās miesās? Vai es tos esmu dzemdējis,
ka Tu man gribi sacīt: nes tos savā klēpī, tā kā
auklētājs nes zīdāmu bērnu, uz to zemi, ko Tu
viņu tēviem esi zvērējis? 13 Kur es gaļas varētu
dabūt, ko dot visiem šiem ļaudīm? Jo tie raud pret
mani sacīdami: dod mums gaļas ēst. 14 Es viens
pats visus šos ļaudis nevaru nest, jo tas man ir
visai grūti. 15 Un ja Tu man tā gribi darīt, tad
nokauj labāk mani, ja es žēlastību esmu atradis
Tavās acīs, tad neliec man tā redzēt savu nelaimi.
16 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: sapulcini Man
septiņdesmit vīrus no Israēla vecajiem, kurus tu
zini, ka tie ir ļaužu vecaji un viņu virsnieki, un
ved Man tos priekš saiešanas telts, un lai tie tur
stāv pie tevis; 17 Tad Es nonākšu un ar tevi tur
runāšu, un no Tā Gara, kas uz tevis, Es gribu ņemt
un likt uz viņiem, un viņiem būs līdz ar tevi nest
to ļaužu nastu, ka tā tev vienam nav jānes. 18
Un uz tiem ļaudīm tev būs sacīt: svētījaties uz
rīta dienu, tad jūs ēdīsiet gaļu, jo jūs priekš Tā
Kunga ausīm esat raudājuši sacīdami: kas mums
dos gaļu ēst? Jo mums ir labi klājies Ēģiptes
zemē. Tāpēc Tas Kungs jums dos gaļu ēst. 19 Jūs
neēdīsiet vienu nedz divas dienas nedz piecas
dienas nedz desmit dienas nedz divdesmit dienas,
20 Bet veselu mēnesi, tiekams tā jums caur nāsīm
izies un jūs to apniksiet, tāpēc ka jūs To Kungu
esat atmetuši, kas ir jūsu vidū, un priekš Viņa
esat raudājuši sacīdami: kāpēc mēs esam izgājuši
no Ēģiptes zemes? 21 Un Mozus sacīja: seššimt
tūkstoši ir šo ļaužu kājnieki, kā vidū es esmu,
un Tu saki, es tiem došu gaļu, un tiem būs ēst
veselu mēnesi! 22 Vai tad mazus un lielus lopus
priekš tiem būs nokaut, ka tiem būtu diezgan?
Jeb vai visas jūras zivis būs sapulcināt, ka tiem
būtu diezgan? 23 Bet Tas Kungs runāja uz Mozu:
vai tad Tā Kunga roka ir paīsināta? Tagad tev būs
redzēt, vai Mans Vārds tev notiks, vai ne. 24 Un
Mozus izgāja un runāja Tā Kunga vārdus uz tiem
ļaudīm un sapulcināja septiņdesmit vīrus no to
ļaužu vecajiem un nostādīja tos ap saiešanas telti.
25 Tad Tas Kungs nonāca padebesī un runāja uz to
un ņēma no Tā Gara, kas uz viņa bija, un lika to uz
tiem septiņdesmit vecajiem, un notikās, kad Tas
Gars uz tiem dusēja, tad tie runāja kā pravieši, bet
pēc vairs ne. 26 Un divi vīri bija palikuši lēģerī,
tā viena vārds bija Eldads un tā otra vārds bija

Medads, un Tas Gars uz tiem dusēja, jo tie bija
starp tiem uzrakstītiem, jebšu nebija nogājuši
uz to telti, un tie runāja kā pravieši lēģerī. 27
Tad viens puisis tecēja un teica Mozum un sacīja:
Eldads un Medads runā lēģerī kā pravieši. 28 Un
Jozuas, Nuna dēls, Mozus sulainis, viens no viņa
izlasītiem jaunekļiem, atbildēja un sacīja: mans
kungs, Mozu, aizliedz tiem. 29 Tad Mozus uz to
sacīja: vai tev deg mani aizstāvēt? Ak kaut Tā
Kunga ļaudis visi būtu pravieši un kaut Tas Kungs
Savu Garu pār tiem (visiem) dotu! 30 Pēc tam
Mozus aizgāja atpakaļ lēģerī ar Israēla vecajiem. 31
Tad vējš cēlās no Tā Kunga un atveda paipalas no
jūras un izkaisīja tās pa lēģeri, šeit vienas dienas
gājumu un tur vienas dienas gājumu visapkārt ap
lēģeri, un tās bija līdz divām olektīm augstumā pa
zemes virsu. 32 Tad tie ļaudis cēlās cauru dienu
un cauru nakti un cauru otru dienu un lasīja
paipalas, un kam maz bija, tas bija salasījis desmit
gomorus, un tie tās klādami izklāja priekš sevis
ap lēģeri. 33 Tā gaļa viņiem vēl bija zobos, pirms
tā bija apēsta, tad Tā Kunga bardzība iedegās pret
tiem ļaudīm un Tas Kungs sita tos ļaudis ar ļoti
grūtu mocību. 34 Tāpēc tās vietas vārdu sauca
kārības kapenes, jo tur tie apraka tos kārīgos
starp tiem ļaudīm. 35 No tām kārības kapenēm tie
ļaudis aizgāja uz Hacerotu un apmetās Hacerotā.

12 Tad Mirjame un Ārons runāja pret Mozu
tās etiopiešu sievas dēļ ko viņš bija ņēmis,
jo viņš vienu etiopieti bija ņēmis par sievu, un
tie sacīja: 2 Vai Tas Kungs tikai caur Mozu vien
runājis? Vai tas nav arī caur mums runājis? Un
Tas Kungs to dzirdēja. 3 Bet tas vīrs Mozus bija
ļoti lēnprātīgs, vairāk nekā visi cilvēki virs zemes.
4 Tad Tas Kungs piepeši runāja uz Mozu un uz
Āronu un uz Mirjami: nāciet ārā jūs trīs pie
saiešanas telts; un tie trīs nāca ārā. 5 Tad Tas
Kungs nonāca padebeša stabā un stāvēja saiešanas
telts durvīs; un viņš sauca Āronu un Mirjami, un
tie abi nāca ārā. 6 Un Viņš sacīja: klausiet jel
Manu vārdu! Ja jūsu starpā viens pravietis, tad Es,
Tas Kungs, viņam parādos parādīšanā, caur sapni
Es ar viņu runāju. 7 Tāds nav Mans kalps Mozus,
kas visā Manā namā ir uzticīgs. 8 Muti pret muti
Es ar viņu runāju un ne caur tumšiem vārdiem,
bet redzēdams viņš redz Tā Kunga vaigu; kādēļ
tad jūs neesat bijušies runāt pret Manu kalpu,
pret Mozu? 9 Un Tā Kunga bardzība iedegās
pret tiem, un Viņš aizgāja. 10 Un tas padebesis
atstājās no telts virsas, un redzi, Mirjame bija
spitālīga kā sniegs, un Ārons uzlūkoja Mirjami,
un redzi, tā bija spitālīga. 11 Tad Ārons sacīja uz
Mozu: lūdzams, mans kungs, nepielīdzini mums
tos grēkus, ar ko mēs ģeķīgi esam darījuši un ar
ko esam apgrēkojušies. 12 Lai viņa nav kā tas,
kas nedzīvs iziet no mātes miesām, kam puse
no miesas jau saēsta. 13 Tad Mozus brēca uz
To Kungu un sacīja: Ak Dievs, lūdzams, dziedini
jel viņu! 14 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: kad
viņas tēvs spļaudams viņas vaigā būtu spļāvis, vai
tā septiņas dienas nekaunētos? Lai tā septiņas
dienas ārā aiz lēģera top ieslēgta un pēc tam lai tā
atkal top pieņemta. 15 Tad Mirjame tapa ieslēgta
ārā aiz lēģera septiņas dienas, un tie ļaudis negāja
tālāki, kamēr Mirjame atkal tapa pieņemta. 16 Bet
pēc tam tie ļaudis cēlās no Hacerotas un apmetās
Pārana tuksnesī.

13 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: 2
Izsūti vīrus, kas izlūko Kanaāna zemi, ko Es
Israēla bērniem dodu; no ikvienas cilts tev būs
sūtīt vienu vīru, kas visi ir virsnieki viņu starpā. 3
Tad Mozus tos izsūtīja no Pārana tuksneša pēc
Tā Kunga vārda; visi tie vīri bija Israēla bērnu
virsnieki. 4 Un šie ir viņu vārdi: no Rūbena cilts
Šamuūs, Zakura dēls, 5 No Sīmeana cilts Sāfats,
Horija dēls, 6 No Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls, 7
No Īsašara cilts Jiģeāls, Jāzepa dēls, 8 No Efraīma
cilts Hošejs, Nuna dēls, 9 No Benjamina cilts
Paltus, Rapus dēls, 10 No Zebulona cilts Gadiēls,
Sodija dēls, 11 No Jāzepa cilts, (tas ir) no Manasus
cilts Gadus, Susus dēls, 12 No Dana cilts Amiēls,
Ģemalus dēls, 13 No Ašera cilts Seturs, Mihaēla
dēls, 14 No Naftalus cilts Nakbus, Vafsus dēls, 15
No Gada cilts Geuēls, Māhus dēls. 16 Šie ir to vīru
vārdi, ko Mozus sūtīja, to zemi izlūkot. Un Mozus
nosauca Hošeju, Nuna dēlu, (par) Jozua. 17 Un
Mozus tos sūtīja, Kanaāna zemi izlūkot, un tiem
sacīja: ceļaties šeit no dienvidu(Negeba) puses
un ejat augšām uz tiem kalniem. 18 Un apraugāt
to zemi, kāda tā ir, un tos ļaudis, kas tur dzīvo,
vai tie ir stipri, vai vāji, vai maz, vai daudz; 19
Un kāda tā zeme, kur tie dzīvo, vai tā laba vai
nelaba, un kādas pilsētas tur ir, kur tie dzīvo, vai
tie dzīvo lēģeros vai stiprās pilīs; 20 Un kāda tā
zeme, vai tauka, vai liesa, vai koki tur ir, vai ne.
Esiet droši un ņemat līdz no zemes augļiem; jo
tas notika pašā pirmo vīna ogu laikā. 21 Un tie
aizgāja un izlūkoja to zemi no Cin tuksneša līdz
Rehobai, kur iet uz Amatu. 22 Un tie aizgāja no
dienvidu(Negeba) puses un nāca Hebronē, un tur
bija Aķimans, Zezaūs un Talmaūs, Enaka bērni. Bet
Hebrones pilsēta bija celta septiņus gadus priekš
Coana Ēģiptes zemē. 23 Un tie nāca pie Eškoles
upes un nogrieza tur vienu zaru ar vīna ķekaru, to
divi nesa uz nesamās kārts, - arī granātābolus un
vīģes. 24 Šī vieta tapa nosaukta Eškoles upe, pēc tā

vīna ķekara, ko Israēla bērni tur bija nogriezuši.
25 Un tie griezās atpakaļ no tās zemes izlūkošanas
pēc četrdesmit dienām. 26 Un tie gāja un nāca pie
Mozus un pie Ārona un pie visas Israēla bērnu
draudzes, Pārana tuksnesī uz Kādešu, un atnesa
vēsti viņam un visai draudzei un rādīja tās zemes
augļus. 27 Un tie viņam teica un sacīja: mēs tai
zemē esam nākuši, kurp tu mūs esi sūtījis, un
patiesi, tur tek piens un medus, un šis ir viņas
auglis. 28 Bet tik stipri ļaudis tai zemē dzīvo
un tās pilsētas ir stipras un ļoti lielas; mēs tur
arī Enaka bērnus esam redzējuši. 29 Amalekieši
dzīvo tai zemē pret dienvidiem, bet Hetieši un
Jebusieši un Amorieši dzīvo kalnos, un Kanaānieši
dzīvo pie jūras un Jardānes malā. 30 Tad Kālebs
apklusināja tos ļaudis Mozus priekšā un sacīja:
iedami iesim augšup un mēs to ieņemsim, jo mēs
to tiešām uzvarēsim. 31 Bet tie vīri, kas viņam
bija līdz gājuši, sacīja: mēs nevaram iet pret šiem
ļaudīm, jo tie ir stiprāki nekā mēs. 32 Tā tie
izpauda nelabu slavu no tās zemes, ko tie bija
izlūkojuši, pie Israēla bērniem, sacīdami: tā zeme,
ko esam pārstaigājuši izlūkot, ir tāda zeme, kas
savus iedzīvotājus aprij, un visi ļaudis, ko mēs tur
esam redzējuši, ir vīri no liela garuma. 33 Mēs tur
arī milžu ļaudis esam redzējuši, tos Enaka dēlus
no milžu cilts; mēs bijām savās acīs tā kā siseņi,
un tādi paši mēs bijām viņu acīs.

14 Tad visa draudze cēlās un pacēla savu balsi,
un tie ļaudis raudāja to nakti. 2 Un visi Israēla
bērni kurnēja pret Mozu un pret Āronu, un visa
draudze uz tiem sacīja: kaut Ēģiptes zemē būtu
nomiruši, jeb kaut šinī tuksnesī būtu nomiruši! 3
Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo zemi, ka mums
būs krist caur zobenu, mūsu sievām un mūsu
bērniņiem būs palikt par laupījumu? Vai mums
nebūtu labāki, griezties atpakaļ uz Ēģiptes zemi?
4 Un tie sacīja viens uz otru: celsim sev virsnieku
un griezīsimies atpakaļ uz Ēģiptes zemi. 5 Tad
Mozus un Ārons nokrita uz savu vaigu priekš
visa Israēla bērnu draudzes pulka. 6 Un Jozuas,
Nuna dēls, un Kālebs, Jefunna dēls, no tiem zemes
izlūkiem, saplēsa savas drēbes. 7 Un tie runāja uz
visu Israēla bērnu draudzi un sacīja: tā zeme, ko
esam pārstaigājuši izlūkot, ir ļoti varen laba zeme.
8 Ja Tam Kungam ir labs prāts pie mums, tad Viņš
mūs novedīs uz šo zemi un mums to dos, zemi,
kur piens un medus tek. 9 Tikai nesaceļaties pret
To Kungu un nebīstaties no tās zemes ļaudīm; tie
mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērums
no tiem ir atstājies, un Tas Kungs ir ar mums;
nebīstaties no tiem! 10 Tad visa draudze sacīja,
ka tie akmeņiem jānomētā. Bet Tā Kunga godība
parādījās saiešanas teltī priekš visiem Israēla
bērniem. 11 Un Tas Kungs runāja uz Mozu: cik
ilgi šie ļaudis Mani kaitina? Un cik ilgi tie negrib
Man ticēt, pie visām tām zīmēm, ko Es viņu vidū
esmu darījis? 12 Es tos sitīšu ar mēri un tos
izdeldēšu, un tevi darīšu par lielāku un stiprāku
tautu, nekā viņi. 13 Bet Mozus sacīja uz To Kungu:
taču ēģiptieši dzirdējuši, ka Tu caur Savu spēku
šos ļaudis no viņiem esi izvedis, 14 Un sacījuši
šās zemes iedzīvotājiem; tie dzirdējuši, ka Tu,
ak Kungs, esi starp šiem ļaudīm, ka Tu, Kungs,
acīm esi redzams, ka Tavs padebesis pār tiem stāv,
un Tu viņu priekšā ej padebeša stabā dienu un
uguns stabā nakti; 15 Ja Tu nu šos ļaudis nokautu
tā kā vienu vienīgu vīru, - tad tie pagāni, kas
Tavu slavu dzirdējuši, tiešām runātu un sacītu:
16 Tāpēc ka Tas Kungs šos ļaudis nevarēja ievest
tai zemē, ko Viņš tiem bija zvērējis, Viņš tos ir
nokāvis tuksnesī. 17 Nu tad, lai Tā Kunga spēks
paaugstinājās, kā Tu esi runājis un sacījis: 18
Tas Kungs ir pacietīgs un no lielas žēlastības,
piedodams noziegumus un pārkāpumus, bet Viņš
arī nepamet nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus
pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam.
19 Piedod jel šo ļaužu noziegumu pēc Savas lielās
žēlastības un tā kā Tu šiem ļaudīm esi piedevis
no Ēģiptes zemes līdz šim. 20 Un Tas Kungs
sacīja: esmu piedevis pēc tava vārda. 21 Un nu,
tik tiešām kā Es dzīvoju un visa pasaule taps
pilna Tā Kunga godības, 22 Visi tie vīri, kas ir
redzējuši Manu godību un Manas zīmes, ko Es
esmu darījis Ēģiptes zemē un tuksnesī, un Mani
nu ir kārdinājuši desmitkārt un Manai balsij nav
paklausījuši, 23 Tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es
viņu tēviem esmu zvērējis: nevienam no tiem, kas
Mani apkaitinājuši, to nebūs redzēt. 24 Bet Savu
kalpu Kālebu, tāpēc ka cits gars ar to ir bijis, un
ka tas pareizi Mani klausījis, to Es gribu ievest
tai zemē, kur viņš ir bijis, un viņa dzimumam to
būs iemantot. 25 Amalekieši un Kanaānieši dzīvo
lejā. Griežaties rītā atpakaļ un ejat uz tuksnesi
pa niedru jūras ceļu. 26 Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un uz Āronu un sacīja: 27 Cik ilgi tā būs ar
šo ļauno draudzi, kas pret Mani kurn? Es esmu
dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu, ar ko tie pret
Mani kurn. 28 Saki tiem: tik tiešām kā Es dzīvoju,
saka Tas Kungs, Es jums tā darīšu, kā jūs Manās
ausīs esat runājuši. 29 Šinī tuksnesī būs krist jūsu
miesām, un visiem jūsu skaitītiem, pēc visiem
jūsu pulkiem, tiem, kas divdesmit gadus veci un
pārāki, kas pret Mani esat kurnējuši. 30 Jums
nebūs ieiet tai zemē, par ko Es Savu roku esmu
pacēlis, lai tur mājojiet, bet tik vien Kālebam,

Jefunna dēlam, un Jozuam, Nuna dēlam. 31 Un
jūsu bērnus, par ko jūs sacījāt, tie būšot par
laupījumu, tos Es ievedīšu, un tie dabūs pazīt to
zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši. 32 Bet jums
un jūsu miesām būs krist šinī tuksnesī. 33 Un jūsu
bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem
būs jūsu maucību nest, tiekams jūsu miesas bojā
iet tuksnesī. 34 Pēc to četrdesmit dienu skaita,
cik ilgi jūs to zemi esat izlūkojuši, ikvienu dienu
skaitot par gadu, jums būs nest savus noziegumus
četrdesmit gadus; ka jūs atzīstat, kas tas ir, kad Es
no jums nogriežos. 35 Es Tas Kungs esmu runājis,
Es to tiešām darīšu visai šai ļaunai draudzei, kas
pret Mani sametusies; šinī tuksnesī tiem būs iet
bojā, un tur tiem būs nomirt. 36 Tad nu tie vīri,
ko Mozus bija sūtījis, to zemi izlūkot, kas bija
atgriezušies atpakaļ un visu draudzi pret viņu
rīdinājuši uz kurnēšanu un izpauduši nelabu slavu
par to zemi, 37 Tie vīri, kas tai zemei darījuši
nelabu slavu, nomira caur vienu mocību Tā Kunga
priekšā. 38 Bet Jozuas, Nuna dēls, un Kālebs,
Jefunna dēls, palika dzīvi no tiem vīriem, kas bija
nogājuši, to zemi izlūkot. 39 Un Mozus runāja šos
vārdus uz visiem Israēla bērniem; tad tie ļaudis
ļoti bēdājās. 40 Un tie cēlās agri un devās augšā
uz kalnu galu sacīdami: redzi, šeit esam un iesim
uz to vietu, par ko Tas Kungs sacījis; jo mēs esam
grēkojuši. 41 Bet Mozus sacīja: kāpēc jūs pārkāpjat
Tā Kunga vārdu? Jo tas jums neizdosies. 42 Neejat
uz augšu, Tas Kungs nav jūsu vidū, ka jūs netopat
sakauti no saviem ienaidniekiem. 43 Jo Amalekieši
un Kanaānieši tur ir jūsu priekšā, un jūs kritīsiet
caur zobenu; jo tāpēc ka jūs no Tā Kunga esat
atkāpušies, Tas Kungs nebūs ar jums. 44 Tomēr tie
ar pārgalvību devās uz augšu, uz kalnu galu, bet
Tā Kunga derības šķirsts un Mozus neatstājās no
lēģera. 45 Tad Amalekieši un Kanaānieši, kas uz
tiem kalniem dzīvoja, nāca un tos sita un sakāva
līdz Hormai.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad
jūs savā zemē nāksiet, ko Es jums došu, 3 Un jūs
Tam Kungam gribat nest uguns upuri, dedzināmo
upuri vai kaujamu upuri, vai pēc īpaša solījuma
vai no laba prāta, vai savos noliktos svētkos, lai
būtu Tam Kungam par saldu smaržu, no lieliem
vai sīkiem lopiem, 4 Tad tam, kas savu upuri
Tam Kungam pienes, būs upurēt ēdamu upuri
no desmitās tiesas kviešu miltu, kas ir sajaukti
ar ceturksni inna eļļas; 5 Un vīnu par dzeramu
upuri vienu ceturksni inna tev būs sataisīt pie
tā dedzināmā upura, vai pie tā kaujamā upura,
pie ikviena upurējama jēra. 6 Vai kad auns top
upurēts, tev ēdamu upuri būs sataisīt no divām
desmitām kviešu miltu, kas sajaukti ar trešo tiesu
inna eļļas; 7 Un vīnu par dzeramu upuri tev būs
upurēt trešu tiesu inna par saldu smaržu Tam
Kungam, 8 Bet ja tu jaunu vērsi gribi sataisīt
par dedzināmo upuri, vai kaujamu upuri, kāda
īpaša solījuma dēļ, vai par pateicības upuri Tam
Kungam, 9 Tad pie tā jauna vērša būs pielikt
ēdamu upuri, proti trīs desmitās kviešu miltu,
kas sajaukti ar pusinnu eļļas; 10 Un vīnu tev
būs upurēt par dzeramu upuri, pusinnu, par
uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam. 11
Tā lai top darīts ar ikvienu vērsi vai ar ikvienu
aunu vai ar jēru vai kazlēnu. 12 Pēc tā skaita, ko
jūs sataisīsiet, jums tā būs darīt ar ikvienu pēc
viņu skaita. 13 Ikvienam iedzīvotājam šās lietas
tā būs darīt, kad upurē uguns upuri par saldu
smaržu Tam Kungam. 14 Un ja kāds svešinieks
pie jums piemīt, vai ja kas jūsu starpā ir pie
jūsu pēcnākamiem, un Tam Kungam par saldu
smaržu grib nest uguns upuri, tam būs tā darīt,
kā jūs darāt. 15 Visai draudzei lai ir vienāds
likums, jums un tam svešiniekam, kas pie jums
piemīt, likums mūžīgi jūsu pēcnākamiem: tā kā
jūs, tāpat lai ir tas svešinieks Tā Kunga priekšā.
16 Vienāda bauslība un vienāda tiesa lai ir jums
un tam svešiniekam, kas pie jums piemājo. 17 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 18 Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksiet
tai zemē, uz kurieni Es jūs vedīšu, 19 Kad jūs
ēdīsiet tās zemes maizi, tad jums Tam Kungam būs
upurēt cilājamu upuri. 20 Savas mīklas pirmajus,
vienu karašu jums būs upurēt par cilājamu upuri,
itin kā to cilājamo upuri no klona, tā jums to
būs upurēt. 21 No savas mīklas pirmajiem jums
Tam Kungam būs dot cilājamu upuri līdz jūsu
pēcnākamiem. 22 Un kad jūs netīši apgrēkosities
un nedarīsiet visus šos baušļus, ko Tas Kungs uz
Mozu ir runājis, 23 Visu, ko Tas Kungs jums caur
Mozu pavēlējis, no tās dienas, kad Tas Kungs to
pavēlējis, un tā projām līdz jūsu pēcnākamiem, -
24 Tad, ja draudzei nezinot un netīši tas noticis,
lai visa draudze upurē vienu vērsēnu no lieliem
lopiem par dedzināmo upuri, par saldu smaržu
Tam Kungam, līdz ar viņa ēdamo upuri un viņa
dzeramo upuri, kā pienākas, un vienu āzi par
grēku upuri. 25 Un priesterim būs salīdzināt visu
Israēla bērnu draudzi, tad viņiem taps piedots,
jo tas bija netīši grēkots; tā lai tie savu upuri
nes, uguns upuri Tam Kungam, un savu grēku
upuri Tā Kunga priekšā savas apgrēkošanās dēļ.
26 Tad visai Israēla bērnu draudzei taps piedots,
un arī tam svešiniekam, kas jūsu starpā piemīt,

tāpēc ka visiem ļaudīm tas grēks noticis netīši.
27 Un ja kaut kāds netīši apgrēkotos, tam gada
vecu kazu būs upurēt par grēku upuri. 28 Un
priesterim būs salīdzināt to, kas ar netīšu grēku
apgrēkojies Tā Kunga priekšā; to lai salīdzina, tad
viņam taps piedots. 29 Tam, kas Israēla bērnu vidū
ir dzimis, un tam svešiniekam, kas jūsu starpā
piemīt, vienāda bauslība lai jums ir priekš tā,
kas netīši apgrēkojās. 30 Bet tā dvēsele, kas kaut
ko darīs pārgalvībā, vai tas jūsu starpā dzimis,
vai tas svešinieks, - tas To Kungu zaimo, un tā
dvēsele lai top izdeldēta no saviem ļaudīm. 31 Jo
tā ir nicinājusi Tā Kunga vārdu un pulgojusi Viņa
bauslību, ar izdeldēšanu tā dvēsele pavisam lai
top izdeldēta; viņas noziegums lai paliek uz viņas.
32 Kad nu Israēla bērni bija tuksnesī, tad tie atrada
vienu vīru malku lasām dusēšanas dienā. 33 Un tie,
kas viņu atrada malku lasām, to atveda pie Mozus
un Ārona un pie visas draudzes. 34 Un tie to lika
cietumā, jo nebija skaidri izteikts, kas ar to jādara.
35 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: to vīru būs
nokaut, visa draudze lai viņu akmeņiem nomētā
ārā aiz lēģera. 36 Tad visa draudze viņu izveda ārā
aiz lēģera, un viņu akmeņiem nomētāja, ka tas
nomira, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 37 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 38 Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem, ka tiem sev būs taisīt
pušķus drēbju stūros, līdz saviem pēcnākamiem,
un pazilu auklu likt pie tiem stūru pušķiem. 39
Un tos pušķus jums tāpēc būs nest, ka jūs tos
uzskatot pieminat visus Tā Kunga baušļus un pēc
tiem dariet, un nestaigājiet pēc sava sirds prāta
un sava acu kāruma, tam pakaļ maukodami. 40
Lai jūs pieminat un darāt visus Manus baušļus un
savam Dievam esiet svēti. 41 Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es
jums esmu par Dievu, Es Tas Kungs, jūsu Dievs.

16 Bet Korahs, Jeceara dēls, (šis bija Kehāta,
Levja dēla, dēls), ņēma pie sevis Datanu
un Abiramu, Eliaba dēlus, un Onnu, Peleta dēlu,
Rūbena dēlus, 2 Un sacēlās pret Mozu līdz ar
divsimt un piecdesmit Israēla bērnu vīriem, kas
bija draudzes virsnieki un sapulces runas vīri un
no lielas slavas. 3 Un tie sapulcējās pret Mozu un
pret Āronu un sacīja uz tiem: jums nu diezgan! Jo
visa draudze ir svēta, un Tas Kungs ir viņu vidū;
kāpēc jūs paaugstinājaties pār Tā Kunga draudzi?
4 Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš krita uz savu
vaigu. 5 Un viņš runāja uz Korahu un uz visu
viņa pulku un sacīja: rītā agri, tad Tas Kungs darīs
zināmu, kas Viņam pieder, un kas ir svēts, un kas
var iet pie Viņa, un kuru Viņš izvēlēs, tas varēs
iet pie Viņa. 6 Dariet tā, ņemat sev kvēpināmus
traukus, Korahs un viss viņa pulks. 7 Un rītā
ieliekat tanīs uguni un liekat kvēpināmās zāles tur
virsū priekš Tā Kunga, un kuru Tas Kungs izvēlēs,
tas lai ir svēts; nu jums diezgan! Jūs Levja bērni!
8 Un Mozus sacīja uz Korahu: klausāties jel, jūs
Levja bērni! 9 Vai jums par maz, ka Israēla Dievs
jūs izraudzījis no Israēla draudzes, Viņam nākt
tuvu, kalpot pie Tā Kunga dzīvokļa kalpošanas
un stāvēt draudzes priekšā un tai kalpot. 10 Viņš
tev līdz ar visiem taviem brāļiem, tiem Levja
bērniem, licis tuvu nākt; un nu jūs meklējat arī
priestera amatu! 11 Tādēļ tu un viss tavs pulks
esiet sametušies kopā pret To Kungu; jo kas ir
Ārons, ka jūs pret viņu kurnat. 12 Un Mozus
nosūtīja, aicināt Datanu un Abiramu, Eliaba dēlus,
bet tie sacīja: mēs nenāksim. 13 Vai vēl nav gan,
ka tu mūs izvedis no tās zemes, kur piens un
medus tek, mūs nokaut tuksnesī, ka tu arī vēl pats
uzmeties mums par virsnieku? 14 Tu mūs tiešām
neesi vedis zemē, kur piens un medus tek, nedz
mums devis iemantot tīrumus vai vīna dārzus, -
vai tu tiem vīriem acis gribi izraut? Mēs nenāksim.
15 Tad Mozus ļoti apskaitās un sacīja uz To Kungu:
neuzlūko viņu upuri. Pat ne ēzeli es no tiem
neesmu ņēmis un nevienam ļauna neesmu darījis.
16 Un Mozus sacīja uz Korahu: tu un viss tavs
pulks, nāciet rītu priekš Tā Kunga vaiga, tu un viņi
un Ārons. 17 Un ņemiet ikviens savu kvēpināmo
trauku un liekat iekšā kvēpināmās zāles, un nesiet
Tā Kunga priekšā ikviens savu trauku, divsimt un
piecdesmit traukus, un arī tu un Ārons, ikviens
savu trauku. 18 Tad tie ņēma ikviens savu trauku
un ielika uguni un uzlika virsū kvēpināmās zāles,
un stāvēja priekš saiešanas telts durvīm, un tāpat
Mozus un Ārons. 19 Un Korahs sapulcēja visu
draudzi pret viņiem priekš saiešanas telts durvīm.
Tad Tā Kunga godība parādījās visai draudzei.
20 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
sacīdams: 21 Atšķiraties no šīs draudzes, ka Es tos
acumirklī apriju. 22 Bet tie krita uz savu vaigu
un sacīja: Ak Dievs! Tu Dievs pār visas miesas
gariem, - ja viens cilvēks apgrēkojies, vai Tu tāpēc
dusmosies par visu draudzi? 23 Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: 24 Runā uz draudzi un
saki: atkāpjaties visapkārt no Koraha, Datana un
Abirama dzīvokļa nost. 25 Tad Mozus cēlās un
gāja pie Datana un Abirama, un viņam gāja pakaļ
Israēla vecaji. 26 Un viņš runāja uz draudzi un
sacīja: atkāpjaties nost no šo bezdievīgo cilvēku
dzīvokļiem un neaizskarat nekā no tā, kas viņiem
pieder, ka jūs neejat bojā visu viņu grēku dēļ. 27
Tad tie visapkārt gāja nost no Koraha, Datana un
Abirama dzīvokļa, bet Datans un Abirams iznāca

ārā un stāvēja savas telts durvīs līdz ar savām
sievām un dēliem un bērniem. 28 Un Mozus sacīja:
pie tam jūs atzīsiet, ka Tas Kungs mani sūtījis,
visus šos darbus darīt, ne no mana paša prāta: 29
Ja šie nomirs, itin kā visi citi cilvēki mirst, un taps
piemeklēti, itin kā visi cilvēki top piemeklēti, tad
Tas Kungs mani nav sūtījis. 30 Bet ja Tas Kungs
ko jauna darīs un zeme atvērs savu muti un tos
norīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi
nogrimst ellē, tad jūs atzīsiet, ka šie cilvēki To
Kungu ir nicinājuši. (Sheol h7585) 31 Un notikās,
kad viņš visus šos vārdus bija pabeidzis runāt,
tad zeme apakš viņiem pāršķēlās, 32 Un atdarīja
savu muti un tos norija līdz ar viņu namiem un ar
visiem cilvēkiem, kas bija pie Koraha, un ar visu
viņu mantu. 33 Un tie dzīvi nogrima ellē ar visu,
kas tiem piederēja, un zeme tos apklāja, un tie
gāja bojā no draudzes vidus. (Sheol h7585) 34 Un viss
Israēls, kas viņiem bija visapkārt, bēga viņiem
brēcot, jo tie sacīja: ka mūs zeme neaprij! 35 Un
no Tā Kunga izgāja uguns un aprija tos divsimt
un piecdesmit vīrus, kas tās kvēpināmās zāles
upurēja. 36 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: 37 Saki priesterim Eleazaram, Ārona dēlam,
lai tos kvēpināmos traukus paņem no tā deguma
un to uguni izkaisa, jo tie trauki ir svēti, - 38 Šo
traukus, kas pret savām dvēselēm bija grēkojuši,
lai kaļ plakanos gabalos un ar tiem lai apvelk
altāri; jo tie ir upurēti priekš Tā Kunga un svētīti,
un būs Israēla bērniem par zīmi. 39 Tad priesteris
Eleazars, ņēma tos kvēpināmos vara traukus, ko
tie sadegušie bija pienesuši, un tos izkala plātīs,
altārim par pārvelkamo; 40 Par piemiņu Israēla
bērniem, lai neviens svešs, un kas nav no Ārona
dzimuma, nepieietu, kvēpināt ar kvēpināmām
zālēm Tā Kunga priekšā, ka tam nenotiktu, kā
Koraham un kā viņa pulkam, itin kā Tas Kungs
tam bija runājis caur Mozu. 41 Bet otrā dienā
visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un
pret Āronu un sacīja: jūs Tā Kunga ļaudis esat
nokāvuši. 42 Un kad draudze sapulcējās pret Mozu
un pret Āronu, tad tie griezās uz saiešanas telti,
un redzi, tas padebesis to apklāja, un Tā Kunga
godība parādījās. 43 Tad Mozus un Ārons gāja uz
saiešanas telti. 44 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 45 Atkāpjaties no šās draudzes, tad Es to
aprīšu acumirklī. Tad tie krita uz savu vaigu. 46 Un
Mozus sacīja uz Āronu: ņem kvēpināmo trauku un
ieliec uguni no altāra un uzliec kvēpināmās zāles
virsū un ej steigšus draudzes vidū un salīdzini tos,
jo bardzība no Tā Kunga ir izgājusi, un mocība
ir iesākusies. 47 Un Ārons to ņēma, kā Mozus
bija runājis, un skrēja draudzes vidū, un redzi,
mocība bija iesākusies pie tiem ļaudīm, un viņš
uzlika virsū kvēpināmās zāles un salīdzināja tos
ļaudis. 48 Un viņš stāvēja starp mirušiem un
dzīviem; tad tā mocība tapa novērsta. 49 Un to,
kas no tās mocības bija nomiruši, bija četrpadsmit
tūkstoši un septiņsimt, bez tiem, kas Koraha
dēļ bija miruši. 50 Un Ārons griezās atpakaļ pie
Mozus priekš saiešanas telts durvīm, un tā mocība
mitējās.

17 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Runā uz Israēla bērniem un ņem no
tiem priekš ikviena tēva nama vienu zizli, no
visiem viņu virsniekiem pēc viņu tēvu namiem
divpadsmit zižļus; tev ikviena vārdu būs rakstīt
uz viņa zizli. 3 Bet Ārona vārdu tev būs rakstīt uz
Levja cilts zizli, jo ikvienam zizlim būs būt priekš
sava tēva nama galvas. 4 Un tev tos būs nolikt
saiešanas teltī liecības priekšā, kur Es ar jums
sanāku. 5 Un tad tā vīra zizlis, ko Es izvēlēšu, zaļos,
un Es klusināšu Israēla bērnu kurnēšanu pret
Mani, ar ko tie pret jums kurn. 6 Un Mozus runāja
uz Israēla bērniem. Tad visi viņu virsnieki viņam
deva ikviens virsnieks vienu zizli, pēc saviem tēvu
namiem divpadsmit zižļus; tur arī Ārona zizlis bija
starp viņu zižļiem. 7 Un Mozus nolika tos zižļus
Tā Kunga priekšā liecības teltī. 8 Un otrā ritā, kad
Mozus iegāja liecības teltī, tad redzi, Ārona zizlis
priekš Levja nama zaļoja, un ziedi bija izplaukuši
un bija nesuši mandeles. 9 Un Mozus iznesa visus
šos zižļus no Tā Kunga priekšas pie visiem Israēla
bērniem, un tie to redzēja, un ikviens ņēma savu
zizli. 10 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nes Ārona
zizli atpakaļ liecības priekšā, to paglabāt par zīmi
pārgalvjiem; tā tev to kurnēšanu pret Mani būs
apklusināt, ka tiem nav jāmirst. 11 Un Mozus tā
darīja; itin kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, tā viņš
darīja. 12 Tad Israēla bērni runāja uz Mozu: redzi,
mēs mirstam, mēs ejam bojā, mēs visi ejam bojā.
13 Ikviens, kas pie Tā Kunga dzīvokļa pieiet, tam
jāmirst; vai tad mums patiesi būs iet bojā?

18 Tad Tas Kungs runāja uz Āronu: tev un
taviem dēliem un tava tēva namam līdz
ar tevi būs nest svētās vietas noziegumu, un
tev un taviem dēliem būs nest priestera amata
noziegumu. 2 Un arī savus brāļus, Levja cilti,
sava tēva cilti, tev līdz ar sevi būs pievest, ka
tie tev palīdz un tev kalpo; bet tev un taviem
dēliem līdz ar tevi būs būt liecības telts priekšā.
3 Un tiem būs kopt tavu kopšanu, un visas telts
kopšanu; bet pie svētās vietas rīkiem un pie altāra
tiem nebūs pieiet, lai nemirst, ne viņi, ne jūs.
4 Bet tiem būs tev palīdzēt un kopt to kopšanu

saiešanas teltī visā telts kalpošanā, un nevienam
svešiniekam pie jums nebūs pieiet. 5 Tad nu
kopjat svētās vietas kopšanu un altāra kopšanu,
lai vairs nenāk bardzība pār Israēla bērniem. 6
Jo redzi, Es jūsu brāļus, tos Levitus, esmu ņēmis
no Israēla bērniem; tie jums ir doti par dāvanu
Tam Kungam, ka tiem jākalpo pie saiešanas telts
kalpošanas. 7 Bet tev un taviem dēliem līdz ar
tevi būs savu priestera amatu kopt visās altāra
lietās un iekšpusē aiz tā priekškaramā un kalpot,
jūsu priestera amatu Es jums dodu kā dāvanu.
Un tam svešiniekam, kas pieiet, būs mirt. 8 Un
Tas Kungs runāja uz Āronu: un Es, redzi, Es tev
esmu devis glabāt Savus cilājamos upurus; no
visām Israēla bērnu svētām dāvanām Es tev tos
esmu devis par daļu un taviem dēliem par tiesu
mūžīgi. 9 Tas lai tev pieder no tām augsti svētām
dāvanām no ugunīm: visas viņu dāvanas pie
visiem viņu ēdamiem upuriem un pie visiem viņu
grēku upuriem un pie visiem viņu nozieguma
upuriem, ko tie Man dod; augsti svētas dāvanas
lai tās ir tev un taviem dēliem. 10 Augsti svētā
vietā tev to būs ēst; visi, kas no vīriešu kārtas, lai
to ēd, - tas lai tev ir svēts. 11 Un tas lai tev pieder
kā cilājams upuris no viņu dāvanām: no visiem
Israēla bērnu līgojamiem upuriem Es to esmu
devis tev un taviem dēliem un tavām meitām līdz
ar tevi par tiesu mūžīgi; ikkatrs, kas tavā namā
šķīsts, lai to ēd. 12 To visu labāko no eļļas un to
visu labāko no vīna un no labības, viņu pirmajus,
ko tiem būs Tam Kungam dot, to Es tev esmu
devis. 13 Tiem pirmiem augļiem no visa, kas ir
viņu zemē, ko tiem Tam Kungam būs nest, tev
būs piederēt; ikkatrs, kas tavā namā šķīsts, lai to
ēd. 14 Viss, kas iekš Israēla Dievam nolikts, lai
tev pieder. 15 Viss, kas māti atplēš, no ikvienas
miesas, ko Tam Kungam atnesīs, no cilvēkiem un
no lopiem, lai tev pieder; bet cilvēku pirmdzimtos
pērkot lai izpērk, un nešķīsto lopu pirmdzimtos
arī lai izpērk. 16 Kas nu tos izpērk, lai tos izpērk
vienu mēnesi vecus, pēc tava sprieduma, par
pieciem sēķeļiem pēc svētās vietas sēķeļa (viens
ir divdesmit ģeras). 17 Bet govs pirmdzimto vai
avs pirmdzimto vai kazas pirmdzimto tev nebūs
likt izpirkt, tie ir svēti, - viņu asinis tev būs slacīt
uz altāri, un viņu taukus tev būs iededzināt par
uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam. 18
Un viņu gaļa lai tev pieder, itin kā tās līgojamās
krūtis, un tas labais plecs, tā lai viņa tev pieder.
19 Visus svētos cilājamos upurus ko Israēla bērni
Tam Kungam pienes, Es esmu devis tev un arī
taviem dēliem un tavām meitām līdz ar tevi par
tiesu mūžam. Šī lai ir mūžīga sāls derība Tā Kunga
priekšā tev un arī tavam dzimumam mūžīgi. 20 Un
Tas Kungs sacīja uz Āronu: viņu zemē tev nebūs
mantības un viņu starpā tev nebūs daļas; Es esmu
tava daļa un tava manta starp Israēla bērniem.
21 Un redzi, Levja bērniem Es esmu devis visus
desmitos iekš Israēla par daļu par viņu kalpošanu,
ar ko tie kalpo saiešanas telts kalpošanā. 22 Un
Israēla bērniem vairs nebūs pieiet pie saiešanas
telts, ka tie neapgrēkojās un nemirst. 23 Bet
Levitiem saiešanas telts kalpošanā būs kalpot, un
tiem būs nest viņu noziegumus; tas lai ir likums
mūžīgi pie jūsu pēcnākamiem; un starp Israēla
bērniem tiem zemes daļas nebūs mantot. 24 Jo
Israēla bērnu desmitos, ko tie upurē Tam Kungam
par cilājamu upuri, Es esmu devis Levitiem par
daļu; tādēļ Es uz tiem esmu sacījis: tiem Israēla
bērnu vidū zemes daļas nebūs mantot. 25 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 26 Tev uz
Levitiem vēl būs runāt un tiem sacīt: kad jūs
no Israēla bērniem dabūsiet tos desmitos, ko Es
jums esmu devis par daļu no viņiem, tad jums
no tiem būs nest cilājamu upuri Tam Kungam, to
desmito no tiem desmitiem. 27 Un tas jums taps
pielīdzināts par jūsu cilājamo upuri, kā labība no
klona un kā pilnība no vīna spaida. 28 Tā jums arī
cilājamu upuri būs upurēt Tam Kungam no visiem
saviem desmitiem, ko jūs dabūsiet no Israēla
bērniem, un no tiem dot Tā Kunga cilājamo upuri
Āronam, tam priesterim. 29 No visām savām
dāvanām jums būs upurēt visu to cilājamo upuri
Tam Kungam, no tā vislabākā to svēto daļu, 30
Tev tad uz viņiem būs sacīt: kad jūs to vislabāko
no tā upurējat, tad tas Levitiem taps pielīdzināts,
tā kā labība no klona vai kā auglis no vīna spaida.
31 Un ēdat to visās vietās, jūs un jūsu nams, jo tā
ir jūsu alga par jūsu kalpošanu saiešanas teltī. 32
Un jūs par to nenesīsiet nekādu grēku, kad jūs
to visu labāko no tā upurēsiet, un Israēla bērnu
svētās dāvanas nesagānīsiet un nemirsiet.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu
un sacīja: 2 Šis ir tas bauslības likums, ko
Tas Kungs ir pavēlējis un sacījis: runā uz Israēla
bērniem, ka tiem pie tevis būs vest sarkanu govi,
kas bez vainas un kam nav nekādas kaites un uz
kā nekāds jūgs vēl nav bijis. 3 Un jums to būs
dot priesterim Eleazaram, un to būs izvest no
lēģera un viņa priekšā nokaut. 4 Un priesterim
Eleazaram no viņas asinīm būs ņemt ar savu
pirkstu un no viņas asinīm slacīt pret siešanas
telts priekšu septiņreiz. 5 Un tad viņam to govi
savā priekšā būs likt sadedzināt; viņas ādu un
viņas gaļu un viņas asinis līdz ar viņas sūdiem
viņam būs likt sadedzināt. 6 Un priesterim būs

ņemt ciedra koku un īzapu un karmezīnu un to
uzmest uz to degošo govi. 7 Tad priesterim savas
drēbes būs mazgāt un savas miesas pērt ūdenī un
pēc būs iet lēģerī; un priesterim būs nešķīstam
būt līdz vakaram. 8 Un kas to sadedzinājis, tam
savas drēbes būs mazgāt ūdenī, savas miesas
ūdenī pērt un nešķīstam būt līdz vakaram. 9 Un
šķīstam vīram būs saņemt tās govs pelnus un tos
likt ārā aiz lēģera kādā šķīstā vietā, ka tie tur top
glabāti priekš Israēla bērnu draudzes šķīstīšanas
ūdeni; tas ir grēku upuris. 10 Un kas tās govs
pelnus ir saņēmis, tam būs mazgāt savas drēbes
un nešķīstam būt līdz vakaram. Un tas lai ir likums
mūžīgi Israēla bērniem un tiem svešiniekiem,
kas mīt jūsu starpā: 11 Kas aizskar mironi, kāda
miruša cilvēka miesas, tam būs nešķīstam būt
septiņas dienas. 12 Trešā un septītā dienā viņam
ar to būs šķīstīties, tad viņš būs šķīsts; bet ja viņš
trešā un septītā dienā nešķīstīsies, tad viņš nebūs
šķīsts. 13 Ikviens, kas aizskar mironi, kādu mirušu
cilvēku, un nešķīstīsies, tas sagāna Tā Kunga
dzīvokli, un tādu dvēseli lai izdeldē no Israēla,
tāpēc ka šķīstīšanas ūdens uz to nav slacināts:
viņš ir nešķīsts, viņa nešķīstība ir vēl pie viņa. 14
Šis ir tas bauslis, kad viens cilvēks kādā dzīvoklī
mirst: ikvienam, kas nāk tai dzīvoklī, un ikvienam,
kas ir tai dzīvoklī, būs nešķīstam būt septiņas
dienas. 15 Un visi trauki, kas vaļā un kam vāka nav
virsū, tie ir nešķīsti. 16 Un ikvienam, kas laukā
kādu aizskar, kas ar zobenu nokauts vai miris, vai
cilvēka kaulus, vai kapu, tam būs būt nešķīstam
septiņas dienas. 17 Tad nu priekš tā nešķīstā būs
ņemt no tā sadedzinātā grēku upura pelniem un
uz tiem uzliet avota ūdeni traukā. 18 Un šķīstam
vīram būs ņemt īzapu un to iemērkt ūdenī un
apslacīt telti un visus traukus un visas dvēseles,
kas tur bijušas, un to, kas aizskāris kādus kaulus
vai kādu nokautu vai mirušu vai kapu. 19 Un
tam šķīstajam būs apslacīt to nešķīsto trešā dienā
un septītā dienā, un septītā dienā viņam to būs
šķīstīt, un tam būs savas drēbes mazgāt un ūdenī
pērties, tad viņš vakarā būs šķīsts. 20 Bet kas būs
nešķīsts un nešķīstīsies, šo dvēseli būs izdeldēt
no draudzes vidus, jo viņš Tā Kunga svēto vietu
apgānījis; tas šķīstīšanas ūdens nav uz to slacīts,
- tas ir nešķīsts. 21 Tas nu lai viņiem ir likums
mūžīgi, un kas to šķīstīšanas ūdeni slaka, tam būs
savas drēbes mazgāt, un kas to šķīstīšanas ūdeni
aizskar, tam būs nešķīstam būt līdz vakaram. 22
Un viss, ko tas nešķīstais aizskar, tas būs nešķīsts,
un kura dvēsele to aizskars, tai būs nešķīstai būt
līdz vakaram.

20 Un pirmā mēnesī visa Israēla bērnu draudze
nāca Cin tuksnesī, un tie ļaudis apmetās
Kādešā, un Mirjame tur nomira un tapa tur
aprakta. 2 Un tai draudzei nebija ūdens; tad tie
sapulcējās pret Mozu un pret Āronu. 3 Un tie
ļaudis strīdējās ar Mozu un runāja sacīdami: kaut
būtu bojā gājuši, kad mūsu brāļi bojā gāja priekš
Tā Kunga! 4 Kāpēc jūs esat veduši Tā Kunga
draudzi uz šo tuksnesi, ka še mums un mūsu
lopiem jāmirst? 5 Un kāpēc jūs mūs esat izveduši
no Ēģiptes zemes un mūs atveduši šai posta vietā?
tā nav sējama vieta, nedz vīģu nedz vīnu dārzu
nedz granātābolu vieta, te arī ūdens nav, ko dzert.
6 Tad Mozus un Ārons gāja no tās draudzes pie
saiešanas telts durvīm un metās uz savu vaigu;
un Tā Kunga godība viņiem parādījās. 7 Tad Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 8 Ņem to zizli
un salpulcini to draudzi, tu un Ārons, tavs brālis,
un runājiet uz to klinti priekš viņu acīm, tad tā
dos ūdeni; tā tu viņiem izdabūsi ūdeni no klints
un dzirdināsi to draudzi un viņas lopus. 9 Tad
Mozus ņēma to zizli no Tā Kunga priekšas, kā
Viņš tam bija pavēlējis. 10 Un Mozus un Ārons
sapulcēja to draudzi pie tās klints, un viņš uz
tiem sacīja: klausāties jel, jūs pārgalvji, vai mēs
jums izdabūsim ūdeni no šīs klints? 11 Tad Mozus
pacēla savu roku un sita to klinti ar savu zizli
divreiz, tad iznāca daudz ūdens ārā, tā ka tā
draudze un viņas lopi dzēra. 12 Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu un Āronu, tādēļ ka jūs Man neesat
ticējuši un Mani neesat svētījuši priekš Israēla
bērnu acīm, tādēļ jūs šo draudzi neievedīsiet
tai zemē, ko Es tiem esmu devis. 13 Šis ir tas
Meribas (strīdus) ūdens, kur Israēla bērni ar To
Kungu strīdējās, un Viņš pie tiem svēts parādījās.
14 Tad Mozus sūtīja vēstnešus no Kādešas pie
Edoma ķēniņa: tā saka tavs brālis Israēls: tu zini
visas tās bēdas, kas mums uzgājušas, 15 Ka mūsu
tēvi ir nogājuši uz Ēģiptes zemi, un ka mēs ilgu
laiku esam dzīvojuši Ēģiptes zemē, un ka ēģiptieši
mums un mūsu tēviem ir ļaunu darījuši. 16 Tad
mēs brēcām uz To Kungu, un Viņš klausīja mūsu
balsi un sūtīja eņģeli un mūs izveda no Ēģiptes
zemes, un redzi, mēs esam Kādešas pilsētā tavu
robežu malā. 17 Ļauj mums iet caur tavu zemi;
mēs neiesim pār druvām, ne caur vīna dārziem,
nedz dzersim ūdeni no akām, pa lielceļu mēs iesim
un negriezīsimies ne pa labo ne pa kreiso roku,
tiekams būsim izgājuši caur tavām robežām. 18
Bet Edoms uz to sacīja: tev nebūs iet caur mums,
citādi es tev iziešu pretī ar zobenu. 19 Tad Israēla
bērni sacīja uz viņu: pa lielceļu mēs iesim, un ja
dzersim no tava ūdens, mēs ar saviem lopiem, tad

par to dosim maksu; cita nekā negribam kā kājām
iet cauri. 20 Un viņš sacīja: tev nebūs iet cauri!
Un Edoms viņam izgāja pretī ar varenu pulku
un stipru roku. 21 Tā Edoms Israēlim aizliedza
un viņam neļāva iet caur savām robežām; un
Israēls griezās nost no viņa. 22 Un tie aizgāja no
Kādešas, un visa Israēla bērnu draudze nāca pie
Hora kalna. 23 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un
Āronu pie Hora kalna, pie Edoma zemes robežām,
sacīdams: 24 Āronam būs tapt piepulcinātam pie
saviem ļaudīm, jo viņš nenāks tai zemē, ko Es
dodu Israēla bērniem, tāpēc ka jūs Manam vārdam
esat pretī turējušies pie strīdus ūdens. 25 Ņem
Āronu un viņa dēlu Eleazaru, un ved tos augšā uz
Hora kalnu. 26 Un novelc Āronam viņa drēbes un
apvelc tās Eleazaram, viņa dēlam, jo Ārons tur
taps piepulcināts un nomirs. 27 Tad Mozus darīja,
itin kā Tas Kungs bija pavēlējis. Un tie uzkāpa
uz Hora kalnu priekš visas draudzes acīm. 28 Un
Mozus Āronam novilka viņa drēbes un tās apvilka
Eleazaram, viņa dēlam. 29 Un Ārons tur nomira, tā
kalna galā; tad Mozus un Eleazars nāca no kalna
zemē. Kad nu visa draudze redzēja Āronu esam
nomirušu, tad viss Israēla nams Āronu apraudāja
trīsdesmit dienas.

21 Un tas Kanaānietis, Arada ķēniņš, kas dzīvoja
pret dienvidiem, dzirdēja Israēli nākam pa
izlūku ceļu, un kāvās pret Israēli un aizveda kādus
no viņiem sagūstītus. 2 Tad Israēls Tam Kungam
apsolīja solījumu sacīdams: ja Tu šos ļaudis dosi
manā rokā, tad es viņu pilsētas izdeldēšu. 3 Un Tas
Kungs klausīja Israēla bērnu balsij un nodeva tos
Kanaāniešus, un tie šos izdeldēja ar viņu pilsētām
un nosauca tās vietas vārdu Horma (izdeldēšana).
4 Tad tie aizgāja no Hora kalna pa niedru jūras
ceļu, ka ietu apkārt Edomiešu zemei. 5 Un tiem
ļaudīm apnika ceļā, un tie ļaudis runāja pret
Dievu un pret Mozu: kāpēc jūs mūs esat izveduši
no Ēģiptes zemes, ka tuksnesī mirstam? - Jo šeit
nav ne maizes, ne ūdens, un mūsu dvēselei šī
blēņu maize riebj. 6 Tad Tas Kungs sūtīja dedzīgas
čūskas ļaužu starpā; tās tos koda un tur nomira
daudz ļaužu no Israēla. 7 Tad tie ļaudis nāca pie
Mozus un sacīja: mēs esam grēkojuši, runādami
pret To Kungu un pret tevi; lūdz To Kungu, lai
Viņš atņem tās čūskas no mums. Tad Mozus lūdza
par tiem ļaudīm. 8 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:
taisi sev vienu čūsku un uzcel to par zīmi, un
notiks, ikviens, kas ir kosts un to uzlūkos, tas
dzīvos. 9 Un Mozus taisīja vara čūsku un to uzcēla
par zīmi, un notikās, ja čūska kādu bija kodusi,
tad tas uzlūkoja to vara čūsku un palika dzīvs. 10
Tad Israēla bērni aizgāja un apmetās Obotā. 11
Pēc tie aizgāja no Obota un apmetās pie Abaru
kalniem tuksnesī, kas ir pret Moabu, pret rītiem.
12 No turienes tie aizgāja un apmetās pie Zaredas
upes. 13 No turienes tie aizgāja un apmetās šaipus
Arnonas, kas ir tuksnesī un iztek no Amoriešu
robežām; jo Arnona ir Moaba robeža, starp Moabu
un Amoriešiem. 14 Tāpēc top sacīts Tā Kunga
karu grāmatā: (tas Kungs karoja) pret Vahēbu
viesulī un pret Arnonas upēm, 15 Un to strautu
ieleju, kas griežas uz Ar pilsētu un iet gar Moaba
robežām. 16 Un no turienes tie aizgāja uz Beēru.
Šī ir tā aka, par ko Tas Kungs Mozum sacīja:
sapulcini tos ļaudis, tad Es tiem došu ūdeni. 17 Tad
Israēls dziedāja šo dziesmu: Verdi, aka, uzdziediet
viņai! 18 Tu aka, ko virsnieki rakuši, ko ļaužu
cienīgie izrakuši ar scepteri, ar saviem zižļiem.
Pēc tie aizgāja no tuksneša uz Matanu. 19 Un no
Matanas uz Naāliēli, un no Naāliēles uz Bamotu,
20 Un no Bamotas uz to ieleju, kas ir Moaba
laukā, pie tā augstā Pizgas kalna, kas stiepjas
pret tuksnesi. 21 Tad Israēls sūtīja vēstnešus pie
Sihona, Amoriešu ķēniņa, un sacīja. 22 Ļauj man
iet caur tavu zemi; mēs negriezīsimies druvās
nedz vīna dārzos, mēs nedzersim ūdeni no akām;
pa lielceļu iesim, tiekams būsim cauri izgājuši caur
tavām robežām. 23 Bet Sihons Israēlim neļāva
iet caur savām robežām, un Sihons sapulcēja
visus savus ļaudis un izgāja Israēlim pretī uz
tuksnesi, un nāca uz Jācu un karoja pret Israēli.
24 Bet Israēls viņu apkāva ar zobena asmeni un
uzņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, līdz
Amona bērniem; (jo Amona bērnu robežas bija
stipras). 25 Tā Israēls uzņēma visas šīs pilsētas, un
Israēls dzīvoja visās Amoriešu pilsētās, Hešbonā
un visos viņu ciemos. 26 Jo Hešbona bija Sihona,
Amoriešu ķēniņa, pilsēta, un šis bija karojis pret
Moabiešu iepriekšējo ķēniņu un bija paņēmis visu
viņa zemi no viņa rokām līdz Arnonai. 27 Tāpēc
dziesminieki saka: nāciet Hešbonā, uztaisīt un
apstiprināt Sihona pilsētu. 28 Jo uguns ir izgājis
no Hešbonas un liesma no Sihona pilsētas; tā ir
aprijusi Aru Moabā un Arnonas kalnu kungus.
29 Vai tev, Moab! Kamosa ļaudis, jūs ejat bojā!
Viņa dēli spiesti bēgt un viņa meitas cietumā
vestas no Sihona, Amoriešu ķēniņa. 30 Un viņa
spožums ir iznīcis no Hešbonas līdz Dibonai, mēs
to esam izdeldējuši līdz Nofai, kas stiepjas līdz
Medbai. 31 Tā Israēls dzīvoja Amoriešu zemē. 32
Un Mozus sūtīja izlūkot Jaēzeru, un tie uzvarēja
viņas valstis un izdzina tos Amoriešus, kas tur
bija. 33 Un tie griezās un gāja uz augšu pa Basanas
ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, viņiem izgāja pretī,
viņš un visi viņa ļaudis, kauties pie Edrejas. 34

Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nebīsties no viņa,
jo viņu un visus viņa ļaudis un visu viņa zemi Es
esmu devis tavā rokā, un tev būs tam darīt, itin
kā tu esi darījis Sihonam, Amoriešu ķēniņam, kas
dzīvoja Hešbonā. 35 Un tie viņu apkāva un viņa
dēlus un visus viņa ļaudis, tā ka neviens neatlikās,
un uzņēma viņa zemi.

22 Tad Israēla bērni cēlās un apmetās Moaba
klajumos, viņpus Jardānes, Jērikum pretī. 2
Kad nu Balaks, Cipora dēls, visu redzēja, ko Israēls
bija darījis Amoriešiem, 3 Tad Moabs ļoti bijās no
tiem ļaudīm, jo to bija daudz, un Moabam bija
bail no Israēla bērniem. 4 Tāpēc Moabs sacīja uz
Midijaniešu vecajiem: nu šī draudze visu apēdīs,
kas mums visapkārt, itin kā vērsis apēd zāli virs
zemes. Bet Balaks, Cipora dēls, bija tanī laikā
Moabiešu ķēniņš. 5 Un tas sūtīja vēstnešus pie
Bileāma, Beora dēla, uz Petoru, kas pie tās lielupes,
viņa ļaužu bērnu zemē, viņu aicināt, un sacīja:
redzi, tur ir ļaudis izgājuši no Ēģiptes zemes, redzi,
tie apklāj zemes virsu un ir apmetušies man pretī.
6 Un nu nāc jel un nolādi man šos ļaudis, - jo tie ir
stiprāki nekā es, - ka es tos varētu apkaut un izdzīt
no zemes; jo es zinu, ka ko tu svētī, tas ir svētīts,
un ko tu nolādi, tas ir nolādēts. 7 Tad Moabiešu
vecaji un Midijaniešu vecaji gāja, un zīlēšanas
alga bija viņu rokā, un tie nāca pie Bileāma un
runāja uz viņu Balaka vārdus. 8 Tad tas uz viņiem
sacīja: paliekat šeit par nakti, tad es jums atsacīšu,
kā Tas Kungs uz mani runās; un Moaba virsnieki
palika pie Bileāma. 9 Un Dievs nāca pie Bileāma
un sacīja: kas tie tādi ļaudis, kas pie tevis? 10
Tad Bileāms sacīja uz Dievu: Balaks, Cipora dēls,
Moabiešu ķēniņš, pie manis sūtījis 11 (Sacīdams):
Redzi, ļaudis no Ēģiptes zemes ir izgājuši un apklāj
zemes virsu, nāc nu, nolādi man tos, ka es pret
tiem varētu karot un tos izdzīt. 12 Tad Dievs sacīja
uz Bileāmu: tev nebūs iet ar viņiem, tev nebūs
šos ļaudis nolādēt, jo tie ir svētīti. 13 Tad Bileāms
cēlās rītā agri un sacīja uz Balaka lielkungiem: ejat
uz savu zemi, jo Tas Kungs aizliedz un neļauj Man
iet ar jums. 14 Tad Moaba virsnieki cēlās un nāca
pie Balaka un sacīja: Bileāms ir liedzies, mums
iet līdz. 15 Un Balaks atkal sūtīja vēl vairāk un jo
cienīgus lielkungus. 16 Tie nāca pie Bileāma un
uz to sacīja: tā saka Balaks, Cipora dēls: lūdzams,
neliedzies nākt pie manis. 17 Jo es tevi augsti
godināšu un visu, ko tu man sacīsi, to es darīšu:
tad nāc jel, nolād man šos ļaudis. 18 Tad Bileāms
atbildēja un sacīja uz Balaka kalpiem: kaut man
Balaks savu namu dotu pilnu zelta un sudraba,
tomēr es nevarētu pārkāpt Tā Kunga, sava Dieva,
vārdu, darīt vai mazu vai lielu lietu. 19 Un nu
paliekat jel arī šo nakti pie manis, tad es redzēšu,
ko Tas Kungs atkal ar mani runās. 20 Tad Dievs
nāca pie Bileāma naktī un uz to sacīja: ja tie vīri
nākuši tevi aicināt, tad celies, ej viņiem līdz, bet
tikai to tev būs darīt, ko Es uz tevi runāšu. 21 Tad
Bileāms cēlās rītā agri un apsedloja savu ēzelieni
un gāja tiem Moaba virsniekiem līdz. 22 Bet Dieva
bardzība iedegās, tāpēc ka viņš gāja, un Tā Kunga
eņģelis nostājās uz ceļa viņam par pretinieku;
un viņš jāja uz savas ēzelienes, un viņa divi puiši
viņam līdz. 23 Un tā ēzeliene ieraudzīja Tā Kunga
eņģeli uz ceļa stāvam, pliku zobenu rokā, un tā
ēzeliene atkāpās no ceļa un gāja uz tīrumu; tad
Bileāms sita to ēzelieni, viņu griezdams uz ceļu.
24 Bet Tā Kunga eņģelis nostājās ceļa šaurumā
vīna dārzu starpā, kur abējās pusēs bija mūris. 25
Kad nu tā ēzeliene Tā Kunga eņģeli ieraudzīja,
tad tā spiedās pie mūra un piespieda Bileāma
kāju pie mūra; tāpēc viņš to atkal sita. 26 Un Tā
Kunga eņģelis gāja tālāki un nostājās kādā šaurā
vietā, kur nebija kur atkāpties, ne pa labo, ne
pa kreiso roku. 27 Kad nu tā ēzeliene Tā Kunga
eņģeli ieraudzīja, tad tā pakrita uz ceļiem apakš
Bileāma, un Bileāma dusmas iedegās un viņš to
ēzelieni sita ar koku. 28 Un Tas Kungs atvēra muti
tai ēzelienei un tā sacīja uz Bileāmu: ko es tev
esmu darījusi, ka tu man nu trīs reizes esi sitis?
29 Un Bileāms sacīja uz to ēzelieni: tāpēc ka tu
mani esi kaitinājusi! Kaut zobens būtu manā rokā,
es tevi tagad nokautu! 30 Tad tā ēzeliene sacīja uz
Bileāmu: vai neesmu tava ēzeliene, uz kā tu esi
jājis līdz šai dienai? Vai tas bijis man ieradums
tev tā darīt? Viņš sacīja: nē. 31 Tad Tas Kungs
Bileāmam atvēra acis, ka viņš Tā Kunga eņģeļi
ieraudzīja uz ceļa stāvam, pliku zobenu rokā;
tāpēc viņš klanījās un nometās uz savu vaigu. 32
Tad Tā Kunga eņģelis uz viņu sacīja: kāpēc tu savu
ēzelieni nu trīs reiz sitis? Raugi, es esmu izgājis
tev par pretinieku, jo tavs ceļš manā priekšā ir
ļauns. 33 Bet tā ēzeliene mani redzējusi un nu
trīs reiz no manis atkāpusies, un ja viņa nebūtu
atkāpusies, tiešām es tevi būtu nokāvis un viņu
pametis dzīvu. 34 Tad Bileāms sacīja uz Tā Kunga
eņģeli: es esmu grēkojis, jo es nezināju, tevi uz
ceļa man pretī stāvam, un nu, ja tev nepatīk, tad
es iešu atpakaļ. 35 Tad Tā Kunga eņģelis sacīja uz
Bileāmu: ej tiem vīriem līdz; tomēr to vien, ko es
uz tevi runāšu, to tev būs runāt. Tā Bileāms gāja
Balaka lielkungiem līdz. 36 Kad nu Balaks dzirdēja
Bileāmu nākam, tad viņš tam izgāja pretī līdz tai
Moabiešu pilsētai, kas ir Arnonas robežās, - pašā
robežu malā. 37 Un Balaks sacīja uz Bileāmu: vai
es neesmu sūtīdams pie tevis sūtījis, tevi aicināt?

Kāpēc tu neesi pie manis nācis? vai tad es nespēju
tevi godināt? 38 Tad Bileāms sacīja uz Balaku:
redzi, es pie tevis esmu atnācis, bet vai es kautko
varu runāt kā vien to vārdu, ko Dievs liks manā
mutē? - To es runāšu. 39 Un Bileāms gāja Balakam
līdz un tie nonāca Kiriat Hucotā. 40 Un Balaks
upurēja lielus un sīkus lopus un sūtīja Bileāmam
un tiem lielkungiem, kas pie viņa bija. 41 Un no
rīta Balaks ņēma Bileāmu un to veda uz Baāla
kalniem, un no turienes šis redzēja vienu galu no
tiem ļaudīm.

23 Tad Bileāms sacīja uz Balaku: uztaisi man
šeitan septiņus altārus un sataisi man še
septiņus vēršus un septiņus aunus. 2 Tad Balaks
tā darīja, kā Bileāms bija sacījis, un Balaks un
Bileāms upurēja vērsi un aunu uz ikviena altāra.
3 Un Bileāms sacīja uz Balaku: paliec pie sava
dedzināmā upura stāvot; es iešu, vai Tas Kungs
man nenāks pretī; un ko Viņš man rādīs, to es
tev atsacīšu. Tad viņš gāja uz vienu kalnu. 4 Un
Dievs sastapa Bileāmu, un tas uz Viņu sacīja:
septiņus altārus es esmu uztaisījis un vērsi un
aunu upurējis uz ikviena altāra. 5 Tad Tas Kungs
lika Bileāma mutē to vārdu un sacīja: griezies
atpakaļ pie Balaka un runā tā. 6 Un kad viņš
pie šī atgriezās, redzi, tad šis stāvēja pie sava
dedzināmā upura ar visiem Moaba lielkungiem.
7 Tad viņš sāka teikt savu sakāmo un sacīja: no
Aramas Balaks, Moabiešu ķēniņš, mani atvedis,
- no tiem kalniem pret rītiem: nāc, nolādi man
Jēkabu, un nāc, nosodi Israēli. 8 Kā lai es nolādu,
ko Dievs nelād, un kā lai es nosodu, ko Tas Kungs
nesoda? 9 Jo no augstas klints es viņu redzu, un
no tiem kalniem es to ieraugu; redzi, tauta, kas
savrup dzīvo un nepieskaitās pagāniem! 10 Kas
izskaitīs Jēkaba pīšļus vai Israēla skaita ceturto
daļu? Lai mana dvēsele mirst šo taisno nāvē, un
lai mans pastara gals ir tāds kā viņiem. 11 Tad
Balaks sacīja uz Bileāmu: ko tu man esi darījis? Es
tevi esmu aicinājis, manus ienaidniekus nolādēt,
un redzi, tu tos svētīdams esi svētījis. 12 Tad
viņš atbildēja un sacīja: vai man nav jādara, ko
Tas Kungs mana mutē licis runāt? 13 Tad Balaks
viņam sacīja: nāc jel man līdz uz citu vietu, no
kurienes tu viņus vari redzēt; tu tikai vienu galu
no viņiem esi redzējis un visus tu neesi redzējis;
- un nolādi man tos no turienes. 14 Tā viņš to
ņēma līdz uz Cofim tīrumu, uz Pizgas kalngalu,
un uztaisīja septiņus altārus un upurēja vērsi
un aunu uz ikviena altāra. 15 Un viņš sacīja uz
Balaku: paliec šeitan pie sava dedzināmā upura, es
tur iešu pretī. 16 Tad Tas Kungs sastapa Bileāmu
un lika viņa mutē to vārdu un sacīja: griezies
atpakaļ pie Balaka un runā tā. 17 Kad nu viņš
pie šī nāca, tad šis stāvēja pie sava dedzināmā
upura un Moaba lielkungi pie viņa. Tad Balaks
viņam sacīja: ko Tas Kungs ir runājis? 18 Tad viņš
sāka savu teikumu teikt un sacīja: celies, Balak
un klausies! Griez savas ausis uz mani, tu Cipora
dēls. 19 Dievs nav cilvēks, ka melotu, nedz cilvēka
bērns, ka Viņam kas būtu žēl. Vai Viņš ko sacītu
un nedarītu, vai Viņš ko runātu un neturētu? 20
Redzi, man ir pavēlēts svētīt; Viņš ir svētījis, un
es nedarīšu citādi. 21 Noziegumu Viņš neredz
iekš Jēkaba un ļaunumu neatrod iekš Israēla; Tas
Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un ķēniņa prieki
pie viņa. 22 Dievs tos ir izvedis no Ēģiptes zemes;
spēki viņam ir kā sūbram. 23 Jo zīlēšana neder
pret Jēkabu un buršana neder pret Israēli. Savā
laikā Jēkabam top sacīts un Israēlim, ko Dievs
dara. 24 Redzi, tauta, kas ceļas kā lauvas māte
un kas šaujās augšā kā lauva; neapgulstās, kamēr
laupījums aprīts un dzer nokauto asinis. 25 Tad
Balaks sacīja uz Bileāmu: tev nemaz nebūs viņu
ne lādēt, ne svētīt. 26 Bet Bileāms atbildēja un
sacīja uz Balaku: vai es uz tevi neesmu runājis
sacīdams: visu, ko Tas Kungs runās, to es darīšu?
27 Tad Balaks sacīja uz Bileāmu: nāc jel, es tev
ņemšu līdz uz kādu citu vietu; varbūt Dievam
patiks, ka tu man viņu no turienes nolādi. 28 Tad
Balaks Bileāmu veda uz Peora kalngalu, kas pret
tuksnesi stiepjas. 29 Un Bileāms sacīja uz Balaku:
uztaisi man šeit septiņus altārus un sataisi man
septiņus vēršus un septiņus aunus. 30 Tad Balaks
darīja, kā Bileāms bija sacījis, un upurēja vērsi un
aunu uz ikviena altāra.

24 Kad nu Bileāms redzēja, ka Tam Kungam
patika, Israēli svētīt, tad viņš vairs negāja
pēc zīmēm, kā pirmo un otru reiz, bet grieza
savu vaigu uz tuksnesi, 2 Un pacēla savas acis
un redzēja Israēli, kas bija apmeties pēc savām
ciltīm; un tas Dieva Gars nāca uz viņu. 3 Un
viņš sāka savu teikumu teikt un sacīja: Bileāms,
Beora dēls runā. 4 Tas vīrs, kam acis atvērtas,
runā, tas Dieva vārdu klausītājs runā, kas redz
Tā Visuvarenā parādīšanas, pie zemes meties
atvērtām acīm: 5 Cik jaukas ir tavas teltis, Jēkab,
tavi dzīvokļi, Israēl! 6 Kā upes ielejas, tā viņi
izplešas, kā dārzi pie upēm, kā alvejas koki, ko
Tas Kungs stādījis, kā ciedru koki pie ūdens! 7
Ūdens tek no viņa traukiem un viņa dzimumam
ir ūdens papilnam, un viņa ķēniņš būs augstāks
par Agagu, un viņa valsts augsti celta. 8 Dievs
viņu izvedis no Ēģiptes, viņam ir spēki kā sūbram,
viņš norij pagānus, savus ienaidniekus, un satriec
viņu kaulus, ar savām bultām viņš tos sašauj. 9

Viņš ir apgulies kā lauva, kā lauvas māte - kas
to traucēs? Kas tevi svētī, tas lai ir svētīts, un
kas tevi nolād, tas lai ir nolādēts. 10 Tad Balaka
bardzība iedegās pret Bileāmu un viņš sasita savas
rokas kopā, un Balaks sacīja uz Bileāmu: es tevi
esmu aicinājis, nolādēt manus ienaidniekus, bet
redzi, tu tos nu trīs reiz svētīdams esi svētījis. 11
Un nu steidzies uz mājām, es domāju godādams
tevi godāt, bet redzi, Tas Kungs tev to godu ir
liedzis. 12 Tad Bileāms sacīja uz Balaku: vai es jau
neteicu uz taviem vēstnešiem, ko tu pie manis esi
sūtījis, sacīdams: 13 Jebšu Balaks man dotu savu
namu pilnu sudraba un zelta, tomēr es nevaru
pārkāpt Tā Kunga vārdu, un darīt vai labu vai
ļaunu pēc sava prāta. Ko Tas Kungs uz mani
runās, to es runāšu. 14 Un nu redzi, es eju pie
saviem ļaudīm; nāc, es tev stāstīšu, ko šie ļaudis
darīs taviem ļaudīm nākamās dienās. 15 Un viņš
sāka teikt savu teikumu un sacīja: Bileāms, Beora
dēls, runā, 16 Tas vīrs, kam acis atvērtas, runā,
tas Dieva vārdu klausītājs runā, kas atzīst Tā
Visuaugstākā atzīšanu, kas redz Tā Visuvarenā
parādīšanas, pie zemes meties atvērtām acīm:
17 Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu ieraugu,
bet ne tuvu klāt. Zvaigzne uzlēks no Jēkaba, un
scepteris celsies no Israēla, tas satrieks Moaba
robežas un izpostīs visus dumpja ļaudis. 18 Un
Edoms paliek par īpašumu un Seīrs paliek par
īpašumu, viņa ienaidnieki, bet Israēls pieņemas
spēkā. 19 Un no Jēkaba nāks tas valdītājs, un tas
izpostīs, kas atlicies no tām pilsētām. 20 Un viņš
redzēja Amaleku un sāka savu teikumu teikt un
sacīja: Amaleks ir pagānu pirmais, bet viņa gals ir
posts. 21 Un viņš redzēja Keniešus un sāka savu
teikumu teikt un sacīja: tavs dzīvoklis ir stiprs,
un tu savu ligzdu esi taisījis uz klints. 22 Tomēr
Kains taps sadedzināts. Cik ilgi būs, tad Asurs
tevi vedīs cietumā. 23 Un viņš sāka savu teikumu
teikt un sacīja: Ak vai! Kas dzīvos, kad tas stiprais
Dievs to darīs? 24 Un lielas laivas no Ķitim spaidīs
Asuru un spaidīs arī Ēberu, bet arī viņš pats tas
spaidītājs ies bojā. 25 Tad Bileāms cēlās un aizgāja
un griezās atpakaļ uz mājām uz savu vietu, un
Balaks gāja arīdzan savu ceļu.

25 Un Israēls mita iekš Sitimas, un tie ļaudis
sāka maucību dzīt ar Moabiešu meitām. 2 Un
tās aicināja tos ļaudis pie savu dievu upuriem, un
tie ļaudis ēda un metās zemē priekš viņu dieviem.
3 Kad nu Israēls sapinās ar Baāl Peoru, tad Tā
Kunga bardzība iedegās pret Israēli, 4 Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: ņem visus ļaužu virsniekus
un pakar tos Tam Kungam pret sauli, lai Tā Kunga
bargā dusmība no Israēla nostājās. 5 Tad Mozus
sacīja uz Israēla soģiem: nokaujiet ikviens savus
ļaudis, kas ar Baāl Peoru sapinušies, 6 Un redzi,
viens vīrs no Israēla bērniem nāca un atveda pie
saviem brāļiem Midijaniešu sievu priekš Mozus
acīm un priekš visas Israēla bērnu draudzes acīm;
un šie raudāja priekš saiešanas telts durvīm. 7 Kad
Pinehas, Eleazara dēls, priestera Ārona dēla dēls,
to ieraudzīja, tad viņš cēlās no draudzes vidus un
ņēma šķēpu savā rokā, 8 Un gāja tam Israēla vīram
pakaļ mauku kaktā un pārdūra abus caur vēderu,
to Israēla vīru un to sievu. 9 Tad tā mocība mitējās
no Israēla bērniem; un to, kas tai mocībā nomira,
bija divdesmit četri tūkstoši. 10 Tad Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: 11 Pinehas, Eleazara
dēls, priestera Ārona dēla dēls, Manu bardzību
novērsis no Israēla bērniem, dusmodamies ar
Manām dusmām viņu vidū, tā ka Es Israēla bērnus
neesmu izdeldējis Savā dusmībā. 12 Tādēļ saki:
redzi, Es viņam došu Savu miera derību; 13 Un
viņam un viņa dzimumam pēc viņa būs mūžīgas
priesterības derība, tāpēc ka viņš par savu Dievu
iededzies un Israēla bērnus salīdzinājis. 14 Un
tā nokautā Israēliešu vīra vārds, kas līdz ar to
Midijaniešu sievu bija nokauts, bija Zimrus, Šalus
dēls, virsnieks Sīmeana ciltī. 15 Un tās nokautās
Midijaniešu sievas vārds bija Kazbi, Curus meita,
kas bija ļaužu virsnieks kādā Midijaniešu ciltī.
16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 17
Uzbrūkat tiem Midijaniešiem un kaujat tos. 18
Jo tie jums ir uzbrukuši ar savām viltībām, ar ko
tie jūs pievīluši caur Peoru un caur savu māsu
Kazbi, Midijana virsnieka meitu, kas ir nokauta
tai mocības dienā Peora dēļ.

26 Un notikās pēc tās mocības, tad Tas Kungs
runāja uz Mozu un uz Eleazaru, priestera
Ārona dēlu, un sacīja: 2 Skaiti visas Israēla bērnu
draudzes pulku, kas ir divdesmit gadu un pāri,
pēc viņu tēvu namiem, visus, kas iekš Israēla var
iet karā. 3 Tad Mozus un Eleazars, tas priesteris,
ar tiem runāja Moaba klajumos, pie Jardānes pret
Jēriku un sacīja: 4 (Lai top skaitīti) kas ir divdesmit
gadu un pāri, itin kā Tas Kungs Mozum pavēlējis.
Bet Israēla bērni, kas no Ēģiptes zemes izgājuši,
bija: 5 Rūbens Israēla pirmdzimtais. Rūbena dēli
bija Hanoks, no tā ir Hanoka cilts; no Pallus ir
Pallus cilts, 6 No Hecrona ir Hecrona cilts, no
Karmus ir Karmus cilts. 7 Šās ir Rūbena ciltis, un
viņu skaits bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņsimt
un trīsdesmit. 8 Un Pallus dēls bija Eliabs. 9 Un
Eliaba dēli bija Nemuēls un Datans un Abirams. Šis
Datans un Abirams bija tās draudzes virsnieki, kas
pret Mozu un Āronu sacēlās Koraha pulkā, kad tas
sacēlās pret To Kungu. 10 Un zeme atdarīja savu

muti un tos aprija līdz ar Korahu, ka tas pulks
nomira; tur uguns divsimt un piecdesmit vīrus
aprija, un tie tapa par biedēkli. 11 Bet Koraha dēli
nenomira. 12 Sīmeana dēli pēc savām ciltīm: no
Nemuēļa ir Nemuēļa ciltis, no Jāmina ir Jāmina
ciltis, no Jākina ir Jākina ciltis, 13 No Zerus ir
Zerus ciltis, no Saulus ir Saulus ciltis. 14 Šās ir
Sīmeana ciltis, divdesmit un divi tūkstoši un divi
simti. 15 Gada dēli pēc savām ciltīm: no Cevona ir
Cevona ciltis, no Hagus ir Hagus ciltis, no Zūnus
ir Zūnus ciltis, 16 No Oznus ir Oznus ciltis, no
Erus ir Erus ciltis, 17 No Aroda ir Aroda ciltis, no
Ariēļa ir Ariēļa ciltis. 18 Šās ir Gada dēlu ciltis, pēc
sava skaita četrdesmit tūkstoši un piecsimt. 19
Jūda dēli bija Ģers un Onans, bet Ģers un Onans
nomira Kanaāna zemē. 20 Tad Jūda bērni bija
pēc savām ciltīm: no Šelus Šelus ciltis, no Pereca
Pereca ciltis, no Zerus Zerus ciltis. 21 Un Pereca dēli
bija Hecrons, no tā ir Hecrona ciltis, no Hamula ir
Hamula ciltis. 22 Šās ir Jūda ciltis, pēc sava skaita
septiņdesmit un seši tūkstoši un piecsimt. 23
Īsašara dēli pēc savām ciltīm bija: Tolus, no tā ir
Tolus ciltis, no Pūvus ir Pūvus ciltis, 24 No Jašuba
ir Jašuba ciltis, no Šimrona ir Šimrona ciltis. 25
Šās ir Īsašara ciltis, pēc sava skaita sešdesmit un
četri tūkstoši un trīssimt. 26 Zebulona dēli pēc
savām ciltīm bija: Sereds, no tā ir Sereda ciltis, no
Elona ir Elona ciltis, no Jaleēļa ir Jaleēļa ciltis. 27
Šās ir Zebulona ciltis, pēc sava skaita sešdesmit
tūkstoši un piecsimt. 28 Jāzepa dēli pēc savām
ciltīm bija Manasus un Efraīms. 29 Manasus dēli
bija: Mahirs, no tā ir Mahira ciltis, un Mahirs
dzemdināja Gileādu, no Gileāda ir Gileāda ciltis.
30 Šie ir Gileāda dēli: Jēzers no tā ir Jēzera ciltis,
Heleks, no tā ir Heleka ciltis, 31 Un no Asriēla ir
Asriēla ciltis, no Šehema ir Šehema ciltis, 32 Un no
Šemida ir Šemida ciltis, un no Hefera ir Hefera
ciltis. 33 Bet Celofehadam, Hefera dēlam, nebija
dēlu, bet meitas, un Celofehada meitu vārdi bija
Maēla un Noa, Hagla, Milka un Tirca. 34 Šās ir
Manasus ciltis, un viņu skaits piecdesmit un divi
tūkstoši un septiņsimt. 35 Šie ir Efraīma bērni
pēc savām ciltīm: no Šūtelus ir Šūtelus ciltis, no
Bekera Bekera ciltis, no Taāna Taāna ciltis. 36 Un
šie ir Šūtelus dēli: no Erana ir Erana ciltis. 37 Šās
ir Efraīma dēlu ciltis, pēc sava skaita trīsdesmit
divi tūkstoši un piecsimt. Šie ir Jāzepa dēli pēc
savām ciltīm. 38 Benjamina dēli pēc savām ciltīm:
no Belus ir Belus ciltis, no Ašbela Ašbela ciltis, no
Ahirus Ahirus ciltis, 39 No Šūpus Šūpus ciltis, no
Hūpus Hūpus ciltis. 40 Un Belus dēli bija: Ards
un Naēmans: no viņa ir Arda ciltis, no Naēmana
ir Naēmana ciltis. 41 Šie ir Benjamina dēli pēc
savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci
tūkstoši un sešsimt. 42 Šie ir Dana dēli pēc savām
ciltīm: no Šuhāma ir Šuhāma ciltis. 43 Šās ir Dana
ciltis pēc savām ciltīm, visi Šuhāma radi pēc sava
skaita sešdesmit četri tūkstoši un četrsimt. 44
Ašera dēli pēc savām ciltīm: no Jemna ir Jemna
ciltis, no Jisvus ir Jisvus ciltis, no Berius ir Berius
ciltis, 45 No Berius bērniem, no Hebera ir Hebera
ciltis, no Melķiēļa ir Melķiēļa ciltis. 46 Un Ašera
meitas vārds bija Sāra. 47 Šās ir Ašera bērnu
ciltis, pēc sava skaita piecdesmit trīs tūkstoši un
četrsimt. 48 Naftalus dēli pēc savām ciltīm: no
Jaēciēļa ir Jaēciēļa ciltis, no Gunus ir Gunus ciltis,
49 No Jecera ir Jecera ciltis, no Šilema ir Šilema
ciltis. 50 Šie ir Naftalus dēli pēc savām ciltīm,
un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši un
četrsimt. 51 Šie ir Israēla bērnu skaitītie, sešsimt
tūkstoši viens tūkstotis septiņsimt un trīsdesmit.
52 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 53 Šiem
lai tā zeme top izdalīta par mantu pēc tā vārdu
skaita. 54 Kuru ir daudz, tiem tev to daļu būs
vairot, un, kuru ir mazāk, tiem būs mazāk dot par
daļu, ikvienam tā daļa lai top dota pēc tā skaitīta
pulka. 55 Bet tā zeme caur īpašu meslošanu lai
top izdalīta, pēc viņu tēvu ciltīs vārdiem tiem būs
mantot. 56 Kā tā meslošana rādīs, tā lai ikviena
daļa top dota pēc tā lielā vai tā mazā skaita. 57
Šie nu ir tie skaitītie Leviti pēc savām ciltīm: no
Geršona ir Geršona ciltis, no Kehāta ir Kehāta
ciltis, no Merarus ir Merarus ciltis. 58 Šās ir Levja
ciltis: Libnus ciltis, Hebrona ciltis, Maēlus ciltis,
Muzus ciltis, Koraha ciltis. 59 Un Kehāts dzemdināja
Amramu, un Amrama sievas vārds bija Joķebete,
Levja meita, kas Levjam Ēģiptes zemē dzimusi,
un šī dzemdēja Amramam Āronu un Mozu un
Mirjami, viņa māsu. 60 Un Āronam piedzima
Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. 61 Bet
Nadabs un Abijus bija nomiruši, kad tie svešu
uguni Tam Kungam pienesa. 62 Un viņu skaits
bija divdesmit trīs tūkstoši, visi vīrieši, kas vienu
mēnesi veci un pāri; jo tie netapa skaitīti pie
Israēla bērniem, tāpēc ka tiem nekāda daļa nebija
dota starp Israēla bērniem. 63 Šie ir skaitīti no
Mozus un priestera Eleazara, kas Israēla bērnus
skaitīja Moaba klajumos, pie Jardānes pret Jēriku.
64 Un starp tiem nebija neviena no tā Israēla
bērnu skaita, ko Mozus un Ārons, tas priesteris,
bija skaitījuši Sinaī tuksnesī. 65 Jo Tas Kungs
uz tiem bija sacījis: tie mirtin mirs tuksnesī, un
no tiem neviens nebija atlicies kā vien Kālebs,
Jefunna dēls, un Jozuas, Nuna dēls.

27 Tad piegāja Celofehada meitas; tas bija
Hefera dēls, šis Gileāda dēls, šis Mahira dēls,

šis Manasus dēls, no Manasus, Jāzepa dēla, ciltīm;
un šie ir viņa meitu vārdi: Maēla un Noa un Hagla
un Milka un Tirca. 2 Un tās nāca pie Mozus un
priestera Eleazara, un pie tiem virsniekiem un
pie visas draudzes priekš saiešanas telts durvīm
un sacīja: 3 Mūsu tēvs tuksnesī ir nomiris, un
tas nebija tai pulkā, kas bija sacēlies pret To
Kungu, Koraha pulkā, bet viņš sava paša grēka
dēļ ir miris un viņam nebija dēlu. 4 Kāpēc tad
lai top izdeldēts mūsu tēva vārds savā ciltī, ka
tam dēla nav? Dodiet mums daļu starp mūsu tēva
brāļiem. 5 Un Mozus viņu tiesas lietu nesa Tam
Kungam priekšā. 6 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 7 Celofehada meitas runā pareizi; dod
viņām īpašumu starp viņu tēva brāļiem un piešķir
tām viņu tēva īpašumu. 8 Un uz Israēla bērniem
tev būs runāt un sacīt: kad kāds mirst, kam dēlu
nav, tad viņa mantību būs piešķirt viņa meitai. 9
Un kad tam meitas nav, tad jums viņa mantību
būs dot viņa brāļiem. 10 Un ja tam brāļa nav, tad
jums viņa mantību būs dot viņa tēva brāļiem. 11
Ja tam arī tēva brāļu nav, tad jums viņa mantību
būs dot viņa tuvākajam radam, kas ir no viņa cilts,
un tam to būs iemantot; tas lai Israēla bērniem
ir par tiesas likumu, itin kā Tas Kungs Mozum
pavēlējis. 12 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: kāp uz
šo Abarim kalnu un skati to zemi, ko Es Israēla
bērniem esmu devis. 13 Un kad tu to būsi redzējis,
tad arī tu tapsi piepulcināts pie saviem ļaudīm,
kā Ārons, tavs brālis, ir piepulcināts. 14 Tāpēc
ka jūs Manam vārdam esat pretī turējušies Cina
tuksnesī, kad draudze strīdējās, kur jums vajadzēja
Mani svētīt pie tā ūdens priekš viņu acīm. Tas ir
tas strīdus ūdens Kādešā, Cina tuksnesī. 15 Tad
Mozus runāja uz To Kungu sacīdams: 16 Lai Tas
Kungs, tas Dievs pār visas miesas gariem, iecelļ
vienu vīru pār šo draudzi, 17 Kas viņu priekšā
var iziet un ieiet, kas tos izvada un ievada, ka
Tā Kunga draudze nav kā avis, kam gana nav. 18
Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ņem sev Jozua,
Nuna dēlu, vīru, kam ir gars, un liec savu roku
uz viņu. 19 Un ved to priestera Eleazara priekšā
un visas draudzes priekšā, un dod tam pavēles
priekš viņu acīm. 20 Un liec uz to no sava goda,
lai visa Israēla bērnu draudze tam klausa. 21 Un
viņam būs stāvēt priestera Eleazara priekšā, tam
par viņu būs vaicāt Tā Kunga priekšā pēc Urim
tiesas; pēc viņa vārda tiem būs iziet un pēc viņa
vārda ieiet, viņam un visiem Israēla bērniem līdz
ar viņu un visai draudzei. 22 Un Mozus darīja,
kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un viņš ņēma
Jozua un to noveda priestera Eleazara un visas
draudzes priekšā, 23 Un uzlika savu roku uz viņu
un deva viņam pavēles, kā Tas Kungs caur Mozu
bija runājis.

28 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: gādājiet
Manu upuri, Manu maizi, priekš Maniem uguns
upuriem, Man par saldu smaržu, ka jūs Man
upurējat savā laikā. 3 Un tev viņiem būs sacīt:
šie ir tie uguns upuri, ko jums būs upurēt Tam
Kungam: divus gada vecus jērus, kas bez vainas,
arvien ik dienas par dedzināmo upuri. 4 Vienu
jēru tev būs no rīta sataisīt un otru jēru ap vakaru,
5 Un desmito tiesu ēfas kviešu miltu par ēdamu
upuri, sajauktu ar vienu ceturtdaļu inna sagrūstas
eļļas. 6 Šis ir tas ikdienas dedzināmais upuris,
kas iestādīts Sinaī kalnā par saldu smaržu, uguns
upuris Tam Kungam. 7 Un viņa dzeramais upuris
lai ir viena inna ceturtdaļa uz vienu jēru; svētā
vietā būs upurēt vīna dzeramo upuri Tam Kungam.
8 Un to otru jēru tev būs sataisīt ap vakaru, itin kā
to ēdamo upuri no rīta un kā viņa dzeramo upuri
tev to būs sataisīt, uguns upuri par saldu smaržu
Tam Kungam. 9 Bet uz dusēšanas dienu: divus
gada vecus jērus, kas bez vainas, un par ēdamu
upuri divas desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar
eļļu sajaukti, līdz ar to piederīgo dzeramo upuri.
10 Šis ir dusēšanas dienas dedzināmais upuris,
ikvienā dusēšanas dienā, klāt pie tā ikdienas
dedzināmā upura un tā piederīgā dzeramā upura,
11 Un savu mēnešu iesākumos jums būs upurēt
Tam Kungam dedzināmo upuri, divus vērsēnus no
lieliem lopiem un vienu aunu un septiņus gada
vecus jērus, kas bez vainas, 12 Un par ēdamu
upuri trīs desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar eļļu
sajaukti, uz ikvienu vērsi un divas desmitās tiesas
kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, pie ikviena auna
par ēdamu upuri, 13 Un par ēdamu upuri vienu
desmito tiesu kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, uz
ikvienu jēru, tas ir dedzināms upuris par saldu
smaržu, uguns upuris Tam Kungam. 14 Un viņa
dzeramais upuris lai ir pusinna uz ikvienu vērsi un
inna trešā tiesa vīna uz aunu un inna ceturtdaļa
uz jēru, šis ir tas dedzināmais upuris ikkatrā jaunā
mēnesī pēc gada mēnešiem. 15 Un viens āzis lai
top sataisīts par grēku upuri Tam Kungam, klāt pie
tā ikdienas dedzināmā upura līdz ar viņa dzeramo
upuri. 16 Un pirmā mēnesī četrpadsmitajā dienā
ir Pasa svētki Tam Kungam. 17 Un šī mēneša
piecpadsmitajā dienā ir tie svētki. Septiņas dienas
būs ēst neraudzētas maizes. 18 Pirmā dienā lai ir
svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt. 19
Bet uguns upuri jums būs upurēt par dedzināmo
upuri Tam Kungam, divus vērsēnus no lieliem
lopiem un vienu aunu, un septiņus gadu vecus

jērus, kas bez vainas. 20 Un viņa ēdamais upuris
lai ir kviešu milti, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās
tiesas uz ikkatru vērsēnu, un uz aunu jums būs
sataisīt divas desmitās tiesas. 21 Vienu desmit
tiesu tev būs sataisīt uz ikvienu no tiem septiņiem
jēriem, 22 Pēc tam āzi par grēku upuri, jums par
salīdzināšanu. 23 Klāt pie tā rīta upura, kas ir tas
ikdienas dedzināmais upuris, to jums būs darīt. 24
Un tā jums ikdienas, visas septiņas dienas, būs
sataisīt tā uguns upura maizi par saldu smaržu
Tam Kungam; klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura to būs sataisīt līdz ar viņa dzeramo upuri. 25
Un septītā dienā lai jums ir svēta sapulce, nekādu
darbu jums nebūs darīt. 26 Un tai pirmaju dienā,
kad jūs Tam Kungam upurējat ēdamu upuri pēc
savām nedēļām, lai jums ir svēta sapulce, nekādu
darbu jums nebūs darīt. 27 Tad jums Tam Kungam
būs upurēt dedzināmo upuri par saldu smaržu,
divus vērsēnus no lieliem lopiem, vienu aunu,
septiņus gada vecus jērus, 28 Un viņu ēdamo
upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs
desmitās tiesas uz ikkatru vērsi, divas desmitās
tiesas uz aunu, 29 Vienu desmito tiesu uz ikvienu
no tiem septiņiem jēriem, 30 Vienu āzi jums par
salīdzināšanu, 31 Klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura ar viņa ēdamo upuri jums šās lietas būs
sataisīt; tās jums lai ir bez vainas līdz ar viņu
dzeramiem upuriem.

29 Un arī septītā mēnesī, pirmā mēneša dienā,
lai jums ir svēta sapulce, - nekādu darbu jums
nebūs darīt, - tā lai jums ir trumetēšanas(gaviļu)
diena. 2 Tad jums būs sataisīt dedzināmo upuri
Tam Kungam par saldu smaržu, vienu vērsēnu
no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada
vecus jērus, kas bez vainas, 3 Un viņu ēdamo
upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs
desmitās tiesas uz vērsēnu un divas desmitās
tiesas uz aunu, 4 Un vienu desmito tiesu uz
ikvienu no tiem septiņiem jēriem, 5 Un vienu āzi
par grēku upuri, jums par salīdzināšanu, 6 Klāt
pie tā mēneša dedzināmā upura un viņa ēdamā
upura un pie tā ikdienas dedzināmā upura un
viņa ēdamā upura un viņu dzeramiem upuriem,
pēc viņu tiesas, par saldu smaržu, par uguns upuri
Tam Kungam. 7 Un desmitā dienā šinī septītā
mēnesī lai jums ir svēta sapulce; jums būs savas
dvēseles mērdēt(gavēt), nekādu darbu jums nebūs
darīt. 8 Bet jums būs upurēt dedzināmo upuri
Tam Kungam par saldu smaržu, vienu vērsēnu no
lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada vecus
jērus; tie lai jums ir bez vainas; - 9 Un viņu ēdamo
upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs
desmitās tiesas uz vērsēnu, divas desmitās tiesas
uz aunu, 10 Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no
tiem septiņiem jēriem, 11 Vienu āzi par grēku
upuri, klāt pie tā grēku salīdzināšanas upura un
pie ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā
upura un viņu dzeramiem upuriem. 12 Un arī
piecpadsmitā dienā šinī septītā mēnesī lai jums ir
svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt,
bet septiņas dienas Tam Kungam svētkus svētīt.
13 Un jums būs pienest dedzināmo upuri, uguns
upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, trīspadsmit
vērsēnus no liellopiem, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, - bez vainas lai tie ir, - 14 Un
viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu
sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikvienu no tiem
trīspadsmit vēršiem, divas desmitās tiesas uz
ikvienu no tiem diviem auniem. 15 Un vienu
desmito tiesu uz ikvienu no tiem četrpadsmit
jēriem, 16 Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā
ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura un
viņa dzeramā upura. 17 Un otrā dienā divpadsmit
vērsēnus no liellopiem, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas, 18 Un viņu
ēdamo upuri un viņu dzeramo upuri pie vēršiem,
pie auniem un pie jēriem, pēc viņu skaita, - kā
pienākas, 19 Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie
tā ikdienas dedzināmā upura un viņu dzeramiem
upuriem. 20 Un trešā dienā vienpadsmit vēršus,
divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, kas
bez vainas; 21 Un viņu ēdamos upurus un viņu
dzeramos upurus pie vēršiem, pie auniem un pie
jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, 22 Un vienu
āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura un viņa ēdamā upura un dzeramā upura.
23 Un ceturtā dienā desmit vēršus, divus aunus,
četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, 24
Viņu ēdamos upurus un viņu dzeramos upurus
pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu
skaita, kā pienākas, 25 Un vienu āzi par grēku
upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa
ēdamā upura un viņa dzeramā upura. 26 Un piektā
dienā deviņus vēršus, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas, 27 Līdz ar viņu
ēdamiem upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem
pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu
skaita, kā pienākas, 28 Un vienu āzi par grēku
upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, un
viņa dzeramā upura. 29 Un sestā dienā astoņus
vēršus, divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus,
kas bez vainas, 30 Līdz ar viņu ēdamiem upuriem
un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem,
pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā
pienākas, 31 Un vienu āzi par grēku upuri, klāt
pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā

upura un viņa dzeramiem upuriem. 32 Un septītā
dienā septiņus vēršus, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas, 33 Līdz ar viņu
ēdamiem upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem
pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu
skaita, kā pienākas, 34 Un vienu āzi par grēku
upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura,
viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. 35
Astotā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu
darbu jums nebūs darīt. 36 Un jums būs pienest
dedzināmo upuri, uguns upuri, par saldu smaržu
Tam Kungam, vienu vērsi, vienu aunu, septiņus
gada vecus jērus, kas bez vainas, 37 Viņu ēdamos
upurus, viņu dzeramos upurus pie tā vērša, pie
tā auna un pie tiem jēriem pēc viņu skaita, kā
pienākas, 38 Un vienu āzi par grēku upuri klāt
pie tā ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā
upura un viņa dzeramā upura. 39 To jums Tam
Kungam būs darīt savos noliktos laikos, līdz ar
saviem solījumiem un savām labprātības dāvanām,
saviem dedzināmiem upuriem un saviem ēdamiem
upuriem un dzeramiem upuriem un saviem
pateicības upuriem. 40 Un Mozus sacīja Israēla
bērniem visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

30 Un Mozus runāja uz Israēla bērnu cilšu
virsniekiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs
pavēlējis. 2 Ja kāds vīrs Tam Kungam sola solījumu
vai zvērē zvērestu, savai dvēselei ko aizliegdams,
- lai tas savu vārdu nelauž; visu, kas no viņa
mutes ir izgājis, tam būs darīt. 3 Un kad kāda
sieviete Tam Kungam sola solījumu un tēva namā
meita būdama apņēmās, sev ko aizliegt, 4 Un kad
viņas tēvs dzird par šo solījumu un aizliegumu,
un par to klusu cieš, tad būs pastāvēt visiem
viņas solījumiem un aizliegumiem. 5 Bet ja viņas
tēvs to neatļauj tai dienā, kad viņš to dzird, tad
nebūs pastāvēt nevienam no viņas solījumiem un
aizliegumiem, ko viņa savai dvēselei aizliegusi,
bet Tas Kungs viņai piedos, jo viņas tēvs viņai to
nav atļāvis. 6 Bet ja viņa ir pie vīra un solījumu
uzņēmusies, vai no viņas lūpām izšāvies savai
dvēselei ko aizliegt, 7 Un viņas vīrs to dzird un
tai dienā, kad to dzird, par to klusu cieš, tad būs
pastāvēt viņas solījumiem un aizliegumiem, ko
viņa savai dvēselei aizliegusi. 8 Bet kad viņas
vīrs tai dienā, kad to dzird, to neatļauj un atceļ
viņas solījumu, ko tā uzņēmusies un kas no
viņas lūpām izšāvies un ko viņa savai dvēselei
aizliegusi, tad Tas Kungs viņai piedos. 9 Atraitnei
vai atstādinātai sievai solījums un viss, ko tā
savai dvēselei aizliegusi, stipri jātur. 10 Bet ja
viņa sava vīra namā ir apsolījusies vai zvērēdama
savai dvēselei ko aizliegusi, 11 Un viņas vīrs to
dzirdējis, un par to klusu cietis, to atļaudams,
tad būs pastāvēt visiem viņas solījumiem un
visiem viņas aizliegumiem, ko tā savai dvēselei
aizliegusi. 12 Bet ja viņas vīrs to atcēlis tai dienā,
kad viņš to dzirdējis, tad nekas lai nepastāv no
visa, kas no viņas mutes izgājis, ko viņa apsolījusi
un savai dvēselei aizliegusi; viņas vīrs to atcēlis,
un Tas Kungs viņai piedos. 13 Visu, ko ir solījusi,
un visu, ko zvērēdama aizliegusies, par dvēseles
mērdēšanu, to viņas vīrs vai apstiprinās vai atcels.
14 Bet ja viņas vīrs klusu ciezdams par to dienu
no dienas klusu cieš, tad viņš apstiprina visus
viņas solījumus vai visus viņas aizliegumus, ko tā
uzņēmusies; viņš apstiprina caur to, ka viņš par
to ir klusu cietis tai dienā, kad to dzirdēja. 15 Bet
kad viņš to atceļ pēc tam, kad to bija dzirdējis,
tad tam būs nest viņas noziegumu. 16 Šie ir tie
likumi, ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis, starp
vīra un viņa sievas, starp tēva un viņa jaunās
meitas, kamēr viņa vēl ir bez vīra sava tēva namā.

31 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2 Atrieb Israēla bērnus pie Midijaniešiem;
tad tu tapsi piepulcināts pie saviem ļaudīm. 3
Tad Mozus runāja uz tiem ļaudīm un sacīja:
lai no jums vīri apbruņojās uz karu un lai tie
ceļas pret Midijaniešiem, To Kungu atriebt pie
Midijaniešiem. 4 No visām Israēla ciltīm no cilts
pa tūkstoti jums būs sūtīt karā. 5 Tā no Israēla
tūkstošiem tapa nodoti pa tūkstoti no ikvienas
cilts, divpadsmit tūkstoši apbruņoti uz karu. 6
Un Mozus tos sūtīja karā, tūkstoti no ikvienas
cilts, un Pinehasu, priestera Eleazara dēlu, ar
tiem svētiem rīkiem un skanīgām trumetēm viņa
rokā. 7 Un tie kāvās pret Midijanu, kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis, un nokāva visu, kas bija
no vīriešu kārtas. 8 Un tie nokāva ar tiem citiem
nokautiem Midijana ķēniņus Evu un Reķemu un
Curu un Huru un Rebu, piecus Midijana ķēniņus;
tā tie arī nokāva Bileāmu, Beora dēlu, ar zobenu.
9 Un Israēla bērni aizveda gūstītās Midijaniešu
sievas līdz ar viņu bērniem un laupīja visus viņu
lopus un visus viņu ganāmos pulkus un visu viņu
mantu. 10 Un visas viņu pilsētas ar viņu māju
vietām un ar visām viņu pilīm tie sadedzināja ar
uguni, 11 Un ņēma visu laupījumu un visu, ko tie
bija sagūstījuši, cilvēkus un lopus, 12 Un noveda
pie Mozus un priestera Eleazara un pie visas
Israēla bērnu draudzes, ko bija gūstījuši, saņēmuši
un laupījuši, uz lēģeri Moaba klajumos, kas ir pie
Jardānes pret Jēriku. 13 Bet Mozus un priesteris
Eleazars, un visi draudzes virsnieki viņiem gāja
pretī ārā priekš lēģera. 14 Un Mozus apskaitās

pret tiem kara virsniekiem, tiem virsniekiem pār
tūkstošiem un tiem virsniekiem pār simtiem, kas
no tās kara kaušanās nāca. 15 Un Mozus uz tiem
sacīja: kam tad jūs visas sievas esat pametuši
dzīvas? 16 Redzi, šās bija caur Bileāma padomu
vainīgas, ka Israēla bērni apgrēkojās pret To
Kungu, Peora dēļ, kādēļ mocība nāca pār Tā Kunga
draudzi. 17 Nu tad nokaujiet visus, kas ir no
vīriešu kārtas starp tiem bērniem, un nokaujiet
visas sievas, kas vīru ir atzinušas un pie vīra
gulējušas. 18 Bet visus bērnus no sieviešu kārtas,
un kas nav gulējušas pie vīra, pametat dzīvas.
19 Un jūs paliekat ārā lēģera priekšā septiņas
dienas, ikviens, kas cilvēku nokāvis, un ikviens,
kas nokautu aizskāris. Trešā dienā un septītā
dienā jums būs šķīstīties, jums un jūsu gūstītiem.
20 Un visas drēbes un visas ādu lietas un visu,
kas darīts no kazu spalvas un visus koka rīkus
jums būs šķīstīt. 21 Un priesteris Eleazars sacīja
uz visiem karavīriem, kas karā bija gājuši: šis
ir tas bauslības likums, ko Tas Kungs Mozum
pavēlējis: 22 Zeltu un sudrabu un varu un dzelzi
un alvu un svinu, 23 Visu, kas panes uguni, to
jums būs laist caur uguni, ka top šķīsts, bet turklāt
ar slacinājamu ūdeni tam būs tapt šķīstītam; bet
viss, kas uguni nepanes, to jums būs laist caur
ūdeni. 24 Jums arī būs mazgāt savas drēbes septītā
dienā, ka topat šķīsti, un tad jums būs nākt lēģerī.
25 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 26
Skaiti, cik tā laupījuma, tos sagūstītos cilvēkus un
lopus, tu un priesteris Eleazars un tie draudzes
cilšu priekšnieki, 27 Un dali to laupījumu uz pusi
starp tiem, kas karā gājuši un ir kāvušies, un starp
visu draudzi. 28 Un ņem vienu daļu priekš Tā
Kunga no tiem karavīriem, kas karā izgājuši, no
piecsimtiem vienu dvēseli, no cilvēkiem un no
vēršiem un no ēzeļiem un no sīkiem lopiem, 29
No tās puses, kas ir viņu daļa, tev to būs ņemt un
dot priesterim Eleazaram par cilājamu upuri Tam
Kungam. 30 Bet no tās Israēla bērnu puses tev būs
ņemt vienu sagūstītu no piecdesmit, no cilvēkiem,
no vēršiem, no ēzeļiem un no sīkiem lopiem un no
visiem lopiem, un tos tev būs dot tiem Levitiem,
kas Tā Kunga dzīvokli kopj. 31 Tad Mozus un
priesteris Eleazars darīja, kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. 32 Un tas atlikušais laupījums no
tā, ko tie kara ļaudis bija laupījuši, bija sešsimt
un septiņdesmit pieci tūkstoši sīku lopu 33 Un
septiņdesmit divi tūkstoši liellopu 34 Un sešdesmit
un viens tūkstotis ēzeļu. 35 Un cilvēku dvēseles,
tās sievietes kas vīru nebija atzinušas, visas tās
dvēseles trīsdesmit divi tūkstoši dvēseļu. 36 Un
tā viena puse, to daļa, kas bija karā gājuši, bija
savā pulkā trīssimt trīsdesmit septiņi tūkstoši un
piecsimt sīku lopu. 37 Un tā daļa priekš Tā Kunga
no tiem sīkiem lopiem bija sešsimt septiņdesmit
un pieci. 38 Un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši,
un viņu daļa priekš Tā Kunga bija septiņdesmit
divi. 39 Un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši un
piecsimt, un viņu noliktā daļa priekš Tā Kunga
bija sešdesmit un viens. 40 Un cilvēku dvēseļu bija
sešpadsmit tūkstoši, un viņu noliktā daļa priekš
Tā Kunga bija trīsdesmit divas dvēseles. 41 Un
Mozus deva priesterim Eleazaram to daļu par
cilājamu upuri Tam Kungam, kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. 42 Un no Israēla bērnu pustiesas,
ko Mozus biju ņēmis no tiem karavīriem, - 43
Šī draudzes pustiesa bija sīku lopu trīs simt un
trīsdesmit septiņi tūkstoši un piecsimt; 44 Un
liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši; 45 Un ēzeļu
bija trīsdesmit tūkstoši un piecsimt; 46 Un cilvēku
dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši. - 47 Un Mozus
ņēma no Israēla bērnu pustiesas vienu gūstītu no
piecdesmit, no cilvēkiem un lopiem, un deva tos
tiem Levitiem, kas Tā Kunga dzīvokli kopa, kā Tas
Kungs Mozum bija pavēlējis. 48 Tad piegāja pie
Mozus tie kara pulka virsnieki, tie virsnieki pār
tūkstošiem un tie virsnieki pār simtiem, 49 Un
sacīja uz Mozu: tavi kalpi skaitījuši to karavīru
pulku, kas mums bija padoti, un tur neviena no
mums netrūkst. 50 Tāpēc mēs Tam Kungam esam
atnesuši upuri, ikviens, ko viņš ir atradis no zelta
rīkiem, no ķēdēm, no roku gredzeniem, no ausu
sprādzēm un no dārgām rotām, - savas dvēseles
salīdzināt Tā Kunga priekšā. 51 Tad Mozus un
priesteris Eleazars no tiem saņēma to zeltu,
visādus smalkus izstrādājumus. 52 Un viss zelts,
ko tie Tam Kungam atnesa par cilājamu upuri,
bija sešpadsmit tūkstoši septiņsimt un piecdesmit
sēķeļi, no tiem virsniekiem pār tūkstošiem un no
tiem virsniekiem pār simtiem. 53 Jo tie karavīri
bija laupījuši ikviens priekš sevis paša. 54 Tad
Mozus un priesteris Eleazars saņēma to zeltu no
tiem virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem
un to atnesa saiešanas teltī, par piemiņu Israēla
bērniem Tā Kunga priekšā.

32 Un Rūbena un Gada bērniem bija ļoti daudz
lopu, un tie aplūkoja Jaēzeras un Gileādas
zemi, un raugi, šī vieta bija vieta priekš ganāmiem
pulkiem. 2 Tad Gada bērni un Rūbena bērni nāca
un runāja uz Mozu un uz priesteri Eleazaru un uz
tiem draudzes virsniekiem un sacīja: 3 Atarota
un Dibona un Jaēzera un Nimra un Hešbona un
Eleale un Sebana un Neba un Beona, 4 Tā zeme,
ko Tas Kungs ir sitis Israēla draudzes priekšā,

tā ir zeme priekš ganāmiem pulkiem, un mums,
taviem kalpiem, ir ganāmi pulki. 5 Un tie sacīja:
ja mēs žēlastību esam atraduši tavās acīs, tad lai
šī zeme top dota taviem kalpiem par īpašumu un
neliec mums iet pāri pār Jardāni. 6 Bet Mozus
sacīja uz Gada bērniem un uz Rūbena bērniem:
vai tad jūsu brāļi ies karā un jūs paliksiet še? 7
Kāpēc jūs Israēla bērniem sirdi novēršat, nenoiet
uz to zemi, ko Tas Kungs viņiem devis? - 8 Tā jūsu
tēvi darīja, kad es tos no Kādeš Barneas sūtīju, to
zemi aplūkot. 9 Kad tie bija nākuši pie Eškoles
upes un to zemi bija izlūkojuši, tad tie novērsa
Israēla bērnu sirdi, ka tie negribēja iet uz to zemi,
ko Tas Kungs viņiem gribēja dot. 10 Tad Tā Kunga
bardzība iedegās tai dienā un Viņš zvērēja un
sacīja: 11 Tiem vīriem, kas no Ēģiptes zemes ir
nākuši, kam divdesmit gadi un pāri, tiem nebūs
redzēt to zemi, ko Es viņu tēviem Ābrahāmam,
Īzakam un Jēkabam esmu zvērējis, jo tie Man
nav paklausījuši; 12 Tik vien Kālebs, Jefunna dēls,
tas ķenaisietis, un Jozuas, Nuna dēls, jo tie Tam
Kungam ir paklausījuši. 13 Tā Tā Kunga bardzība
iedegās pret Israēli un lika tiem maldīties tuksnesī
četrdesmit gadus, tiekams viss tas augums izmira,
kas bija ļaunu darījis priekš Tā Kunga acīm. 14
Un nu redzi, jūs savu tēvu vietā esat nākuši,
grēcīgu ļaužu dzimums, vairodami Tā Kunga bargo
dusmību pret Israēli. 15 Jo ja jūs nogriezīsities no
Viņa, tad Viņš šiem vēl liks palikt tuksnesī, un jūs
nomaitāsiet visus šos ļaudis. 16 Tad tie pie viņa
piegāja un sacīja: mēs šeit gribam laidarus taisīt
priekš saviem ganāmiem pulkiem un pilsētas
priekš saviem bērniem; 17 Bet mēs paši steigšus
apbruņosimies Israēla bērnu priekšā, tiekams tos
būsim aizveduši viņu vietā; bet mūsu bērni lai
paliek stiprās pilsētās to zemes iedzīvotāju dēļ.
18 Mēs negriezīsimies atpakaļ uz savām mājām,
tiekams Israēla bērni nebūs dabūjuši ikviens savu
daļu. 19 Jo mēs neņemsim līdz ar viņiem savu
daļu viņā Jardānes pusē, vai tālāki, bet mūsu daļa
mums nāksies šai Jardānes pusē pret rītiem. 20
Tad Mozus uz tiem sacīja: ja jūs šo lietu tā gribat
darīt, ka jūs apbruņojaties Tā Kunga priekšā uz
karu, 21 Un ikviens no jums, kam bruņas, iesiet
pār Jardāni Tā Kunga priekšā, kamēr Viņš Savus
ienaidniekus Savā priekšā izdzīs, un tā zeme
priekš Tā Kunga būs uzvarēta, 22 Tad jūs pēc tam
varat iet atpakaļ un būsiet nenoziedzīgi Tā Kunga
un Israēla priekšā, un šī zeme jums būs par daļu
Tā Kunga priekšā. 23 Bet ja jūs tā nedarīsiet, redzi,
tad jūs pret To Kungu grēkosiet un jūs samanīsiet
savus grēkus, kad tie jūs atradīs. 24 Uztaisat sev
pilsētas priekš saviem bērniem un laidarus priekš
saviem sīkiem lopiem un dariet pēc tā vārda,
kas no jūsu mutes izgājis. 25 Tad Gada bērni un
Rūbena bērni runāja uz Mozu un sacīja: tavi kalpi
darīs, kā mans kungs pavēl. 26 Mūsu bērni, mūsu
sievas, mūsu ganāmie pulki un visi mūsu lopi
paliks tur Gileādas pilsētās; 27 Bet tavi kalpi, visi
apbruņoti, noies karā Tā Kunga priekšā, kā mans
kungs ir runājis. 28 Tad Mozus viņu dēļ pavēlēja
priesterim Eleazaram un Jozuam, Nuna dēlam, un
Israēla cilšu tēvu virsniekiem, un Mozus uz tiem
sacīja: 29 Ja Gada bērni un Rūbena bērni, ikviens
kam bruņas, līdz ar jums ies karā pār Jardāni
Tā Kunga priekšā, un tā zeme jūsu priekšā būs
uzvarēta, tad dodat tiem Gileādas zemi par daļu.
30 Bet ja tie ar jums nenoies apbruņoti, tad tiem
savu daļu būs dabūt jūsu starpā Kanaāna zemē.
31 Tad Gada bērni un Rūbena bērni atbildēja un
sacīja: ko Tas Kungs uz taviem kalpiem runājis, tā
mēs darīsim. 32 Mēs aiziesim apbruņoti Tā Kunga
priekšā uz Kanaāna zemi un savu iemantojamo
īpašumu turēsim šai Jardānes pusē. 33 Tad Mozus
viņiem deva, Gada bērniem un Rūbena bērniem un
Manasus, Jāzepa dēla, pusciltij Sihona, Āmoriešu
ķēniņa, valsti un Oga, Basanas ķēniņa, valsti, to
zemi ar tām pilsētām viņu robežās, tās zemes
pilsētas visapkārt. 34 Un Gada bērni uztaisīja
Dibonu un Atarotu un Arveru 35 Un Atarot-
Zovanu un Jaēzeru, Jogabeū 36 Un Bet-Nimru un
Betaranu, stipras pilsētas un sīku lopu laidarus.
37 Un Rūbena bērni uztaisīja Hešbonu un Eleali
un Ķīriataīmu 38 Un Nebu un Baāl-Meonu ar
citiem vārdiem un Sibmahu, un tie nosauca tās
pilsētas, ko tie uztaisīja, ar citiem vārdiem. 39 Un
Mahira, Manasus dēla bērni, gāja uz Gileādu un to
uzņēma un izdzina tos Amoriešus, kas tur bija. 40
Tā Mozus Gileādu deva Mahiram, Manasus dēlam,
un viņš tur dzīvoja. 41 Un Jaīrs, Manasus dēls,
gāja un uzņēma viņu ciemus un tos nosauca Avot-
Jaīru. 42 Un Nobus gāja un uzņēma Kenatu ar
viņas piederīgām vietām un to nosauca Nobu pēc
sava vārda.

33 Šie ir Israēla bērnu ceļa gājumi, kā viņi
no Ēģiptes zemes ir izgājuši pēc saviem
pulkiem caur Mozu un Āronu. 2 Un Mozus uz
Tā Kunga vārdu aprakstīja viņu iziešanu pēc
viņu ceļa gājumiem, un šie ir viņu ceļa gājumi,
viņiem izejot. 3 Tie izgāja no Raēmzes pirmā
mēnesī piecpadsmitā dienā; pirmā mēnesī, otrā
Pasa svētku dienā Israēla bērni izgāja caur augstu
roku priekš visu ēģiptiešu acīm. 4 Un ēģiptieši
apraka visus pirmdzimtos, ko Tas Kungs viņu
starpā bija sitis; Tas Kungs arī viņu dievus bija

sodījis. 5 Un Israēla bērni izgāja no Raēmzes
un apmetās Sukotā. 6 Un izgāja no Sukota un
apmetās Etamā, kas ir tuksneša galā. 7 Un tie
izgāja no Etama un griezās uz Pi Hahirota ieleju,
kas ir pret Baāl Cefonu un apmetās pret Migdolu.
8 Un izgāja no Ķirota un gāja vidū caur jūru uz
tuksnesi un staigāja treju dienu gājumus Etama
tuksnesī un apmetās Mārā. 9 Un izgāja no Māras
un nāca uz Elimu, un Elimā bija divpadsmit avoti
un septiņdesmit palma koki, un tie tur apmetās.
10 Un izgāja no Elima un apmetās pie niedru
jūras. 11 Un izgāja no niedru jūras un apmetās
Sina tuksnesī. 12 Un izgāja no Sina tuksneša
un apmetās Dofkā. 13 Un izgāja no Dofkas un
apmetās Āluzā. 14 Un izgāja no Āluzas un apmetās
Refidos, bet tur nebija ūdens tiem ļaudīm ko
dzert. 15 Un tie izgāja no Refidiem un apmetās
Sinaī tuksnesī. 16 Un izgāja no Sinaī tuksneša un
apmetās pie tiem kārības kapiem. 17 Un izgāja
no tiem kārības kapiem un apmetās Hacerotā. 18
Un izgāja no Hacerotas un apmetās Ritmā. 19 Un
izgāja no Ritmas un apmetās RimonParecā. 20
Un izgāja no RimonParecas un apmetās Libnā.
21 Un izgāja no Libnas un apmetās Rissā. 22 Un
izgāja no Rissas un apmetās Ķelatā. 23 Un izgāja
no Ķelatas un apmetās pie Zāvera kalna. 24 Un
izgāja no Zāvera kalna un apmetās Aradā. 25
Un izgāja no Aradas un apmetās Maķelotā. 26
Un izgāja no Maķelotas un apmetās Taātā. 27
Un izgāja no Taātas un apmetās Tārākā. 28 Un
izgāja no Tārākas un apmetās Mitkā. 29 Un izgāja
no Mitkas un apmetās Asmonā. 30 Un izgāja no
Asmonas un apmetās Mozerotā. 31 Un izgāja
no Mozerotas un apmetās BneJaēkanā. 32 Un
izgāza no BneJaēkanas un apmetās Orģidgadā.
33 Un izgāja no Orģidgadas un apmetās Jotbatā.
34 Un izgāja no Jotbatas un apmetās Abronā. 35
Un izgāja no Abronas un apmetās Eceon-Ģēberā.
36 Un izgāja no Eceon-Ģēberas un apmetās Cin
tuksnesī, tas ir Kādeš. 37 Un izgāja no Kādešas un
apmetās pie Hora kalna, Edoma zemes malā. 38
Tad Ārons, tas priesteris, gāja uz Hora kalnu pēc
Tā Kunga vārda un tur nomira četrdesmitā gadā
pēc tam, kad Israēla bērni bija izgājuši no Ēģiptes
zemes, piektā mēnesī, pirmā mēneša dienā. 39 Bet
Ārons bija simts divdesmit un trīs gadus vecs, kad
viņš nomira uz Hora kalna. 40 Tad tas Kanaānietis,
ķēniņš Arads, kas dienvidu(Negebas) pusē dzīvoja
Kanaāna zemē, dzirdēja Israēla bērnus nākam. 41
Un tie izgāja no Hora kalna un apmetās Calmonā.
42 Un izgāja no Calmonas un apmetās Pūnonā. 43
Un izgāja no Pūnonas un apmetās Obotā. 44 Un
izgāja no Obotas un apmetās pie Ijim Abarima
uz Moaba robežām. 45 Un izgāja no Ijim un
apmetās Dibon-Gadā. 46 Un izgāja no Dibon-Gadas
un apmetās Almon-Diblataīmā. 47 Un izgāja no
Almon-Diblataīmas un apmetās Abarim kalnos
pret Nebu. 48 Un izgāja no Abarim-kalniem un
apmetās Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku.
49 Un apmetās pie Jardānes no Bet-Jezimotam līdz
Abel-Šitimai Moaba klajumos. 50 Un Tas Kungs
runāja uz Mozu Moaba klajumos pie Jardānes
pret Jēriku, sacīdams: 51 Runā uz Israēla bērniem
un saki tiem: kad jūs iesiet pāri pār Jardāni uz
Kanaāna zemi, 52 Tad jums būs izdzīt savā priekšā
visus zemes iedzīvotājus un izdeldēt visus viņu
elku tēlus un izdeldēt visas viņu lietās bildes un
nopostīt visus viņu elku kalnus. 53 Un jums to
zemi būs ieņemt un tanī dzīvot, jo Es jums to zemi
esmu devis iemantot. 54 Un jums to zemi būs
dalīt caur meslošanu pēc savām ciltīm; tai, kam
daudz ļaužu, lai dod lielāku daļu, un tai, kam maz
ļaužu, mazāku daļu, - kā ikvienai meslošana izkrīt,
to lai tā dabū, - jums to zemi būs dalīt pēc savām
tēvu ciltīm. 55 Bet ja jūs tos zemes iedzīvotājus
neizdzīsiet savā priekšā, tad notiks, kurus jūs no
tiem atlicināsiet, tie jums taps par ērkšķiem jūsu
acīs un par dzeloni jūsu sānos, un jūs spaidīs tai
zemē, kur jūs dzīvojat. 56 Un notiks, kā Es viņiem
domāju darīt, tā Es jums darīšu.

34 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2
Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs
uz Kanaāna zemi nākat, tad šī būs tā zeme, kas
jums kritīs par īpašumu: Kanaāna zeme pēc savām
robežām. 3 Tad nu dienvidu mala lai jums ir no Cin
tuksneša pie Edoma sāniem, un dienvidu robeža
lai jums ir no sāls jūras gala pret rītiem. 4 Un lai
tā robeža iet apkārt no dienvidiem(Negebas) uz
Akrabu kalniem un lai iet pāri uz Cin, un lai iziet
uz Kādeš Barneas dienvidu pusi, un lai iet uz Acar
Adaru un iet cauri līdz Acmonam. 5 Un tad šai
robežai būs iet apkārt no Acmona uz Ēģiptes upi,
un viņas gals lai ir pie jūras. 6 Vakara pusē lai
tā lielā jūra jums ir par robežu, - šī lai jums ir
tā vakaru robeža. 7 Un šī lai jums ir tā ziemeļu
robeža: no tās lielās jūras jums būs mērot līdz
Hora kalnam. 8 No Hora kalna jums būs mērot,
kamēr nāk uz Amatu, un tā robeža lai noiet uz
Cedadu. 9 Un tā robeža lai stiepjas uz Zifronu,
un viņas gals lai ir Enana ciems; šī lai jums ir
tā ziemeļu robeža. 10 Un par robežu pret rītiem
jums būs mērot no Enana ciema līdz Šefamam. 11
Un šī robeža lai nostiepjas no Šefama uz Riblu,
Aīnam pret rītiem; pēc lai tā robeža nostiepjas un
iet gar Ķinneretes jūras malu pret rītiem. 12 Un šī
robeža lai nostiepjas gar Jardāni, un viņas gals lai

ir sāls jūra. Šī nu lai jums ir tā zeme pēc savām
robežām visapkārt. 13 Un Mozus pavēlēja Israēla
bērniem un sacīja: šī ir tā zeme, ko jums caur
meslošanu būs par īpašumu dabūt, ko Tas Kungs ir
pavēlējis dot tām deviņām ciltīm un tai pusciltij.
14 Jo Rūbena bērnu cilts pēc saviem tēvu namiem
un Gada bērnu cilts pēc saviem tēvu namiem
un Manasus puscilts savu daļu ir dabūjušas. 15
Divas ciltis un viena puscilts savu īpašumu ir
dabūjušas šaipus Jardānes, no Jērikus pret rītiem,
pret austrumu. 16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: 17 Šie ir to vīru vārdi, kas to zemi jums
lai izdala: Eleazars, tas priesteris, un Jozuas, Nuna
dēls. 18 Un no ikvienas cilts jums būs ņemt vienu
virsnieku pie zemes izdalīšanas. 19 Un šie ir to
vīru vārdi: no Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls,
20 Un no Sīmeana bērnu cilts Šemuēls, Amiuda
dēls, 21 Un no Benjamina cilts Elidus, Ķislona
dēls, 22 Un no Dana bērnu cilts virsnieks Būkus,
Jagla dēls, 23 No Jāzepa bērniem, no Manasus
cilts virsnieks Hanniēls, Efoda dēls, 24 Un no
Efraīma bērnu cilts virsnieks Ķemuēls, Šiftana
dēls, 25 Un no Zebulona bērnu cilts virsnieks
Elicafans, Parnaka dēls, 26 Un no Īsašara bērnu
cilts virsnieks Paltiēls, Asana dēls, 27 Un no Ašera
bērnu cilts virsnieks Aķiuds, Zelona dēls, 28 Un
no Naftalus bērnu cilts virsnieks Pedaēls, Amiuda
dēls. 29 Šie ir tie, kam Tas Kungs pavēlējis Israēla
bērniem izdalīt to īpašumu Kanaāna zemē.

35 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moaba
klajumos pie Jardānes pret Jēriku un
sacīja: 2 Pavēli Israēla bērniem, lai tie no savas
iemantojamās daļas dod pilsētas Levitiem, kur
dzīvot, un lai tie dod Levitiem arī apgabalus ārā
ap viņu pilsētām. 3 Un tās pilsētas tiem būs, lai tie
tur dzīvo, bet tie apgabali lai ir priekš viņu lieliem
un sīkiem lopiem un priekš visiem viņu ganāmiem
pulkiem. 4 Un tie pilsētu apgabali, ko jūs Levitiem
dosiet, lai ir no pilsētas mūriem uz āru tūkstošas
olektis uz visām pusēm. 5 Un jums būs mērot
pilsētas āra pusē pret rītiem divtūkstoš olektis
un pret dienas vidiem divtūkstoš olektis un pret
vakariem divtūkstoš olektis un pret ziemeļiem
divtūkstoš olektis, ka pilsēta ir vidū; šie būs viņiem
tie pilsētu apgabali. 6 Un to pilsētu starpā, ko jūs
dosiet Levitiem, lai ir sešas glābšanas pilsētas, kas
jums jādod, ka tas nokāvējs uz turieni bēg, un
pie tām klāt viņiem būs dot vēl četrdesmit divas
pilsētas. 7 Visas pilsētas, ko jūs dosiet Levitiem,
lai ir četrdesmit astoņas pilsētas līdz ar viņu
apgabaliem. 8 Un no tām pilsētām, ko jūs dosiet
no Israēla bērnu daļas, jums būs ņemt daudz no
tiem, kam ir daudz, un maz no tiem, kam ir maz;
ikvienam no savām pilsētām būs dot Levitiem
pēc savas daļas, ko tas mantojis. 9 Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: 10 Runā uz Israēla
bērniem un saki tiem: kad jūs iesiet pāri pār
Jardāni uz Kanaāna zemi, 11 Tad jums būs iecelt
pilsētas, kas jums lai ir par glābšanas pilsētām, ka
uz turieni tas nokāvējs var bēgt, kas kādu cilvēku
netīši nokāvis. 12 Un šīs pilsētas lai jums ir par
glābšanu no atriebēja, ka tam nokāvējam nav
jāmirst, tiekams viņš nav stāvējis draudzes priekšā
iztiesāšanas dēļ. 13 Un tās pilsētas, ko jūs dosiet,
lai jums ir sešas glābšanas pilsētas. 14 Trīs no
šīm pilsētām noliekat viņpus Jardānes un trīs no
tām pilsētām noliekat Kanaāna zemē, - glābšanas
pilsētas lai tās ir. 15 Šīs pilsētas lai Israēla bērniem
ir par glābšanu, arī svešiniekam un piedzīvotājam
jūsu starpā, ka uz turieni var bēgt ikviens, kas
kādu cilvēku netīši nokāvis. 16 Bet ja viņš to ar
dzelzs ieroci sitis, ka mirst, tas ir slepkava, šim
slepkavam būs tapt nokautam. 17 Vai ja viņš to
sit ar akmeni rokā, ar ko var nokaut, tā ka mirst,
tas ir slepkava, tam būs tapt nokautam. 18 Vai ja
viņš to sit ar koka gabalu, ar ko var nokaut, tā ka
mirst, tas ir slepkava, tam būs tapt nokautam.
19 Asiņu atriebējs lai nonāvē to slepkavu; kad
tas viņu sastop, lai viņu nokauj. 20 Un ja viņš
nīdēdams to grūdis, vai tīši uz to ko sviedis, ka
tas mirst, 21 Vai ja viņš nīdēdams to sitis ar savu
roku, ka tas mirst, tad tam būs tapt nokautam;
jo viņš ir slepkava; asiņu atriebējs lai to nokauj,
kad viņu sastop. 22 Bet ja viņš netīši bez ienaida
grūdis, vai no nejauši kādu rīku uz to sviedis; 23
Vai akmenim, caur ko tas var mirt, netīši tam
licis uzkrist, tā ka tas mirst, un nav bijis viņa
ienaidnieks, nedz meklējis viņa nelaimi, 24 Tad lai
draudze tiesā starp nokāvēju un asiņu atriebēju
pēc šiem likumiem. 25 Un draudzei nokāvēju būs
izglābt no asiņu atriebēja rokas, un draudzei būs
to novest viņa glābšanas pilsētā, kurp viņš bija
bēdzis, un tur tam būs palikt, kamēr augstais
priesteris miris, kas ir svaidīts ar svēto eļļu. 26
Bet ja nokāvējs iziedams izies no savas glābšanas
pilsētas robežām, kurp bija nobēdzis. 27 Un asiņu
atriebējs ārpus viņa glābšanas pilsētas robežām
to atradīs un nokaus, tad tas nav noziedzīgs pie
viņa asinīm. 28 Jo tam bija jāpaliek savā glābšanas
pilsētā, kamēr augstais priesteris nomirs; bet pēc
tā augstā priestera miršanas nokāvējs lai griežas
atpakaļ uz savu zemes daļu. 29 Un tas lai jums
ir par tiesas likumu pie jūsu pēcnākamiem visās
jūsu māju vietās. 30 Ja kas kādu cilvēku nosit, tad
uz liecinieku vārdu slepkavam būs tapt nokautam,

bet vienam lieciniekam vien nebūs liecību dot
pret kādu cilvēku, ka tam būtu jāmirst. 31 Tev arī
nebūs ņemt atpirkšanas maksu par slepkavu, kas
nāvi pelnījis, jo tam būs tapt nokautam. 32 Jums
arī nebūs ņemt atpirkšanas maksu par to, kas savā
glābšanas pilsētā ir nobēdzis, ka tas atkal nāktu
dzīvot savā zemes daļā, pirms augstais priesteris
miris. 33 Un jums nebūs sagānīt to zemi, kur jūs
esat; jo tās tādas asinis sagāna to zemi, un to
zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas,
kā vien caur tā asinīm, kas tās izlējis. 34 Tad nu
nesagāniet to zemi, kur jūs dzīvojat, un kur Mans
dzīvoklis, jo Es esmu Tas Kungs, kas dzīvo Israēla
bērnu vidū.

36 Un tie tēvu namu virsnieki no Gileāda bērnu
cilts, - tas bija Mahira dēls, šis Manasus dēls,
no Jāzepa dēlu ciltīm, - tie piegāja un runāja priekš
Mozus un priekš tiem lielkungiem, Israēla bērnu
tēvu namu virsniekiem, un sacīja: 2 Tas Kungs ir
pavēlējis manam kungam caur meslošanu izdot to
zemi Israēla bērniem par īpašumu, un manam
kungam caur To Kungu ir pavēlēts, mūsu brāļa
Celofehada īpašumu dot viņa meitām. 3 Kad nu
tās paliktu vienam no Israēla bērnu ciltīm par
sievām, tad viņu īpašums taptu atrauts no mūsu
tēvu īpašuma un pielikts tās cilts īpašumam, kurp
tās noietu, un mūsu īpašuma daļa būtu mazināta.
4 Un ja Israēla bērniem nāk gaviles gads, tad viņu
īpašums taptu pielikts tās cilts īpašumam, kurp
tās noietu, un no mūsu tēvu cilts īpašuma viņu
īpašums ietu nost. 5 Tad Mozus pavēlēja Israēla
bērniem pēc Tā Kunga vārda un sacīja: Jāzepa
bērnu cilts runā pareizi. 6 Šis ir tas vārds, ko Tas
Kungs pavēlējis Celofehada meitām un sacījis:
lai tās iet pie vīra, kā viņām patīk; bet lai kļūst
par sievām sava tēva cilts radiem, 7 Ka Israēla
bērnu īpašums no cilts uz cilti netop pārcelts, jo
Israēla bērniem būs turēties ikvienam pie savu
tēvu cilts īpašuma. 8 Un ikviena meita, kam ir
zemes daļa kādā Israēla bērnu ciltī, lai iet pie vīra
pie kāda no savas tēva cilts radiem, ka Israēla
bērni patur savu tēvu mantas daļu, 9 Un īpašums
netop pārcelts no vienas cilts uz otru; jo Israēla
bērnu ciltis lai turas ikviena pie sava īpašuma. 10
Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Celofehada
meitas darīja. 11 Jo Maēla, Tirca un Hagla un Milka
un Noa, Celofehada meitas, kļuva par sievām sava
tēva brāļa dēliem; 12 Jāzepa dēla Manasus bērnu
radiem tās kļuva par sievām; tā viņu īpašums
palika pie viņu tēva radu cilts. 13 Šie ir tie likumi
un tās tiesas, ko Tas Kungs caur Mozu Israēla
bērniem ir pavēlējis Moaba klajumos pie Jardānes
pret Jēriku.

Piektā Mozus

1 Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja uz visu Israēli
viņpus Jardānes tuksnesī, tai klajumā pret Sūfu,
starp Pāranu un Tovelu un Labanu un Hacerotu
un Dizaābu, **2** Vienpadsmit dienu gājumus no
Horeba, pa Seīra kalna ceļu līdz Kādeš-Barneai.
3 Un notikās četrdesmitā gadā, vienpadsmitā
mēnesī, pirmā mēneša dienā, tad Mozus runāja uz
Israēla bērniem, kā Tas Kungs viņam priekš tiem
bija pavēlējis, **4** Pēc tam, kad viņš bija sakāvis
Sihonu, Amoriešu ķēniņu, kas dzīvoja Hešbonā,
un Ogu, Basanas ķēniņu, kas dzīvoja Astarotā un
Edrejā. **5** Viņpus Jardānes, Moaba zemē, Mozus
sāka šo bauslību izskaidrot sacīdams: **6** Tas Kungs
mūsu Dievs runāja uz mums Horeba kalnā un
sacīja: jūs gan ilgi esat palikuši pie šā kalna. **7**
Griežaties un ceļaties un ejat uz Amoriešu kalniem
un pie visiem viņu kaimiņiem klajumā, kalnos
un lejā un pret dienvidiem un jūras malā, uz
Kanaāna zemi un uz Lībanu, līdz tai lielai upei,
tai Eifrat upei. **8** Redzi, Es jums nododu šo zemi,
ejat, uzņemat to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam ir zvērējis, dot
viņiem un viņu dzimumam pēc viņiem. **9** Un tanī
laikā es uz jums runāju un sacīju: es viens pats jūs
nevaru panest. **10** Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs ir
vairojis, un redzi, jūs šodien esat savā pulkā tā kā
debess zvaigznes. **11** Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs,
lai vēl pie jums pieliek, ka esat tūkstoškārt vairāk,
un lai jūs svētī, itin kā Viņš uz jums ir runājis.
12 Kā man vienam būs panest jūsu grūtumu un
nastu un strīdu? **13** Dabūjat sev gudrus, prātīgus
un zināmus vīrus pēc savām ciltīm, lai tos jums
ieceļu par virsniekiem. **14** Un jūs man atbildējāt
sacīdami: tas ir labs vārds, ko tu runā, ka to gribi
darīt. **15** Tad es ņēmu jūsu cilšu virsniekus, gudrus
un zināmus vīrus, un tos iecēlu par virsniekiem
pār jums, virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus
pār simtiem un virsniekus pār piecdesmitiem un
virsniekus pār desmitiem un uzraugus pēc jūsu
ciltīm. **16** Un es jūsu soģiem tanī laikā pavēlēju un
sacīju: pārklausinājiet tās lietas starp jūsu brāļiem
un tiesājiet taisni starp ikvienu un viņa brāli un
viņa piedzīvotāju. **17** Tiesā jums nebūs uzlūkot
vaigu, tāpat mazo kā lielo jums būs klausīt, no
neviena jums nebūs bīties, jo tas sods pieder
Dievam; bet to lietu, kas priekš jums par grūtu, to
jums būs nest pie manis, un es to klausīšu. **18** Tā
es jums tanī laikā pavēlēju visas lietas, kas jums
bija jādara. - **19** Tad mēs cēlāmies no Horeba un
gājām caur visu to lielo un briesmīgo tuksnesi,
ko jūs esat redzējuši, pa to ceļu uz Amoriešu
kalniem, itin kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums
bija pavēlējis, un mēs nācām uz Kādeš-Barneū. **20**
Tad es jums sacīju: jūs esat nākuši pie Amoriešu
kalniem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos. **21**
Redzi, Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis to zemi,
celies, uzņem to, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, uz
tevi runājis; nebīsties un neiztrūcinājies. **22** Tad
jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: sūtīsim vīrus
savā priekšā, mums to zemi izlūkot un mums ziņu
atnest, pa kuru ceļu lai ejam uz turieni, un par
tām pilsētām, kurp nāksim. **23** Tad man šī lieta
patika un es ņēmu no jums divpadsmit vīrus, no
ikvienas cilts vienu vīru. **24** Un tie griezās un gāja
uz tiem kalniem un nāca pie Eškoles upes un to
izlūkoja. **25** Un tie ņēma no tiem zemes augļiem
savā rokā un atnesa tos pie mums un stāstīja
mums un sacīja: tā zeme, ko Tas Kungs, mūsu
Dievs, mums dos, ir laba. **26** Bet jūs negribējāt
iet un bijāt nepaklausīgi Tā Kunga, sava Dieva,
vārdam. **27** Un jūs kurnējāt savos dzīvokļos un
sacījāt: tāpēc ka Tas Kungs mūs ienīst, Viņš mūs
izvedis no Ēģiptes zemes, mūs nodot Amoriešu
rokā un mūs izdeldēt. **28** Kurp mums iet? Mūsu
brāļi mūsu sirdi darījuši bailīgu sacīdami: tur ir
ļaudis lielāki un garāki nekā mēs, tās pilsētas ir
lielas un stipras līdz pat debesīm, un mēs tur arī
esam redzējuši Enaka bērnus. **29** Tad es uz jums
sacīju: neiztrūcināties un nebīstaties no tiem.
30 Tas Kungs, jūsu Dievs, kas iet jūsu priekšā,
karos par jums, itin kā Viņš pie jums ir darījis
Ēģiptes zemē priekš jūsu acīm, **31** Un tuksnesī,
kur tu esi redzējis, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
nesis, itin kā vīrs savu dēlu nes, uz visiem ceļiem,
kur tu esi gājis, tiekams jūs esat nākuši līdz šai
vietai. **32** Bet arī pie šī vārda jūs neticējāt uz To
Kungu, savu Dievu, **33** Kas jūsu priekšā gāja ceļā,
jums izlūkodams to vietu, kur jums apmesties
pa nakti, ugunī jums rādīdams to ceļu, kas jums
bija jāstaigā, un pa dienu padebesī. **34** Kad nu
Tas Kungs jūsu vārdu balsi dzirdēja, tad Viņš
apskaitās un zvērēja sacīdams: **35** Nevienam no
šiem vīriem, no šā niknā auguma, nebūs redzēt to
labo zemi, ko Es esmu zvērējis dot jūsu tēviem,
36 Kā vien Kālebam, Jefunna dēlam, tam to būs
redzēt, un tam Es došu to zemi, kur viņš staigājis,
un viņa bērniem, tāpēc ka viņš pareizi klausījis
Tam Kungam. **37** Tas Kungs arī par mani apskaitās
jūsu dēļ un sacīja: arī tu tur nenonāksi. **38** Jozuas,
Nuna dēls, kas stāv tavā priekšā, tas tur nonāks;
stiprini viņu, jo tas Israēlim to zemi izdalīs. **39**
Un jūsu bērniņi, par kuriem jūs sacījāt, ka būšot
par laupījumu, un jūsu bērni, kas šodien nezin
nedz laba nedz ļauna, tie tur nonāks, un tiem

Es to došu, un tiem to būs iemantot. 40 Bet jūs
griežaties un ejat uz tuksnesi pa niedru jūras ceļu.
41 Tad jūs man atbildējāt un sacījāt: mēs pret To
Kungu esam grēkojuši, mēs celsimies un karosim,
kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir pavēlējis. Kad
nu jūs ikviens ar saviem rīkiem apbruņojaties
un bijāt gatavi iet uz tiem kalniem, 42 Tad Tas
Kungs uz mani sacīja: saki viņiem, neceļaties un
nekarojiet, jo Es neesmu jūsu vidū, ka netopat
sakauti savu ienaidnieku priekšā. 43 Bet kad es
uz jums runāju, tad jūs neklausījāt un turējaties
Tā Kunga vārdam pretī un palikāt pārgalvīgi un
gājāt uz tiem kalniem. 44 Tad tie Amorieši, kas
tanīs kalnos dzīvoja, jums izgāja pretī un dzinās
jums pakaļ, kā bites dara, un jūs sakāva Seīrā
līdz Hormai. 45 Kad jūs nu atgriezušies Tā Kunga
priekšā raudājāt, tad Tas Kungs neklausīja jūsu
balsi un negrieza Savas ausis uz jums. 46 Un jūs
palikāt Kādešā ilgu laiku, tās dienas, ko tur esat
dzīvojuši.

2 Tad mēs griezāmies un gājām uz tuksnesi pa
niedru jūras ceļu, kā Tas Kungs uz mani bija
runājis, un gājām ap Seīra kalniem daudz dienas.
2 Un Tas Kungs uz mani runāja sacīdams: 3 Jūs
diezgan esat gājuši ap tiem kalniem, griežaties
pret ziemeļiem. 4 Un pavēli tiem ļaudīm sacīdams:
jums jāstaigā caur savu brāļu, Ēsava bērnu,
robežām, kas Seīrā dzīvo, tie no jums bīsies. 5
Bet tikai sargājaties, nekarojiet ar tiem, jo Es
jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platuma, jo
Es Ēsavam esmu devis Seīra kalnus par daļu. 6
Barību pērkat no viņiem par naudu, ka ēdat, un
arī ūdeni pērkat no viņiem par naudu, ka dzerat.
7 Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos
tavos rokas darbos, Viņš zina tavu staigāšanu caur
šo lielo tuksnesi; šos četrdesmit gadus Tas Kungs,
tavs Dievs, ir bijis ar tevi; nekā tev nav trūcis.
8 Un mēs gājām garām saviem brāļiem, Ēsava
bērniem, kas Seīrā dzīvo, pa klajuma ceļu, no Elata
un Eceonģebera, un griezušies gājām pa Moaba
tuksneša ceļu. 9 Tad Tas Kungs uz mani sacīja:
neapbēdini Moabu un nekaro ar viņu, jo Es tev
nedošu mantību no viņa zemes, tāpēc ka Es Aru
esmu devis Lata bērniem par mantību. 10 (Senāk
tur dzīvoja Emieši, lieli un stipri un gari ļaudis,
tā kā tie Enaķieši. 11 Tie arīdzan tapa turēti par
milžiem, tā kā tie Enaķieši, un Moabieši tos sauca
par Emiešiem. 12 Un Seīrā senāk dzīvoja Horieši,
bet Ēsava bērni tos izdzina un tos izdeldēja savā
priekšā un dzīvoja viņu vietā, itin kā Israēls ir
darījis savā iemantotā zemē, ko Tas Kungs viņiem
ir devis.) 13 Nu ceļaties un ejat pār Zaredes
upi. Tad mēs cēlāmies pār Zaredes upi. 14 Tad
nu tās dienas, cik ilgi no Kādeš Barneas esam
gājuši, līdz kamēr esam gājuši pār Zaredes upi, ir
trīsdesmit astoņi gadi, tiekams viss tas karavīru
dzimums lēģerī bija nobeidzies, itin kā Tas Kungs
viņiem bija zvērējis. 15 Un Tā Kunga roka bija
pret viņiem, viņus izdeldēt no lēģera, tiekams
tie bija nobeigti. 16 Un kad visi tie karavīri bija
nobeigti un izmiruši no ļaužu vidus, 17 Tad Tas
Kungs uz mani runāja sacīdams: 18 Tev šodien
būs iziet caur Moaba robežām pie Ara 19 Un nākt
Ammona bērnu tuvumā, bet neuzkrīti tiem un
nekaro ar tiem, jo no Ammona bērnu zemes Es tev
nedošu mantību, tāpēc ka Es to esmu devis par
mantību Lata bērniem. 20 (Šī arīdzan top turēta
par milžu ļaužu zemi; milži senāk tur dzīvoja,
un Ammonieši tos sauca par Zamzumiešiem, 21
Lieli un stipri un gari ļaudis, kā tie Enaķieši, un
Tas Kungs tos izdeldēja viņu priekšā, tā ka šie
viņus izdzina un tur dzīvoja viņu vietā. 22 Itin
kā Viņš darījis Ēsava bērniem, kas Seīrā dzīvo,
kuru priekšā Viņš Horiešus izdeldēja, un tie tos
izdzina un dzīvoja viņu vietā līdz šai dienai. 23 Un
Aviešus, kas ciemos dzīvoja līdz Gacai, Kaftorieši,
kas no Kaftora nāca, ir izdeldējuši un dzīvojuši
viņu vietā.) 24 Ceļaties, izejat un ejat pāri pār
Arnonas upi; redziet, Es esmu devis jūsu rokā
Sihonu, Hešbonas ķēniņu, to Amorieti, un viņa
zemi; sāc ieņemt un ej karā ar viņu. 25 Šodien
Es sākšu darīt, ka no tevis iztrūcināsies un bīsies
tās tautas, kas apakš visas debess; kas tavu slavu
dzirdēs, tiem būs trīcēt un drebēt tavā priekšā.
26 Tad Es sūtīju vēstnešus no Ķedemot tuksneša
pie Sihona, Hešbonas ķēniņa, ar miera vārdiem
sacīdams: 27 Ļauj man iet caur tavu zemi, es pa
ceļu vien iešu, es neatkāpšos ne pa labo, ne pa
kreiso roku. 28 Pārdod man par naudu barību,
ko ēst, un dod man par naudu ūdeni, ko dzert;
tikai kājām es iešu cauri, 29 Kā man ir darījuši
Ēsava bērni, kas Seīrā dzīvo, un Moabieši, kas
Arā dzīvo, tiekams es nāku pāri pār Jardāni tai
zemē, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos. 30
Bet Sihons, Hešbonas ķēniņš, mums negribēja
ļaut iet cauri, jo Tas Kungs, tavs Dievs, viņa prātu
apcietināja un viņa sirdi drošināja, lai Viņš to
nodotu tavā rokā, itin kā tas šodien ir. 31 Un Tas
Kungs sacīja uz mani: redzi, Es esmu iesācis tev
nodot Sihonu un viņa zemi; sāc ieņemt viņa zemi.
32 Un Sihons izgāja mums pretī, pats ar visiem
saviem ļaudīm, karot pie Jācas. 33 Bet Tas Kungs,
mūsu Dievs, to mums nodeva, un mēs to sakāvām
un viņa dēlus un visus viņa ļaudis. 34 Un tanī
laikā uzņēmām visas viņa pilsētas un izdeldējām
visas pilsētas, vīrus un sievas un bērniņus, mēs

neatlicinājām neviena. 35 Tikai tos lopus mēs sev
esam paņēmuši un to laupījumu tais pilsētās, ko
uzņēmām. 36 No Aroēra pie Arnonas upes krasta,
un no tās pilsētas, kas pie upes, līdz Gileādai,
nevienas pilsētas nebija, kas pret mums varēja
turēties; visu to Tas Kungs, mūsu Dievs, mums
nodeva. 37 Tikai uz Ammona bērnu zemi tu neesi
gājis, uz visu to pusi gar Jabokas upi, nedz uz
tām pilsētām kalnos, nedz kaut kur, kurp (iet) Tas
Kungs, mūsu Dievs, bija aizliedzis.

3 Tad mēs griezāmies un gājām uz augšu pa
Basanas ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, mums
gāja pretī, pats ar visiem saviem ļaudīm, karot pie
Edrejas. 2 Un Tas Kungs sacīja uz mani: nebīsties
no viņa, jo Es viņu un visus viņa ļaudis un viņa
zemi esmu devis tavā rokā, un tev būs viņam darīt,
tā tu esi darījis Sihonam, Amoriešu ķēniņam,
kas dzīvoja Hešbonā. 3 Un Tas Kungs, mūsu
Dievs, deva mūsu rokā arī Ogu, Basanas ķēniņu,
līdz ar visiem viņa ļaudīm, un mēs to sakāvām,
kamēr viņam nekas neatlika. 4 Un mēs uzņēmām
tanī laikā visas viņa pilsētas; nevienas pilsētas
nebija, ko mēs viņam nebūtu atņēmuši; sešdesmit
pilsētas, visu Argoba daļu, Oga valsti Basanā. 5
Visas tās pilsētas bija apstiprinātas ar augstiem
mūriem, vārtiem un bultām; - bez tam vēl daudz
miestus. 6 Un mēs tos izdeldējām, itin kā bijām
darījuši Sihonam, Hešbonas ķēniņam, izdeldēdami
visas pilsētas, vīrus, sievas un bērniņus. 7 Bet
visus lopus un to laupījumu tais pilsētās paņēmām
sev. 8 Tā mēs tanī laikā paņēmām to zemi no to
divu Amoriešu ķēniņu rokas, viņpus Jardānes, no
Arnonas upes līdz Hermona kalnam, 9 (Sidonieši
Hermonu sauc par Zirionu, bet Amorieši viņu sauc
par Seniru) - 10 Visas pilsētas klajumā un visu
Gileādu un visu Basanu līdz Zalkai un Edrejai, Oga
valsts pilsētām Basanā. 11 (Jo Ogs, Basanas ķēniņš,
vien bija atlicies no tiem atlikušiem milžiem;
redzi, viņa gulta, dzelzs gulta, vai tā nav Ammona
bērnu Rabatā? Deviņu olekšu viņas garums un
četru olekšu viņas platums, pēc vīra elkoņa.) 12
Tad nu šo zemi tanī laikā ieņēmām no Aroēra, kas
ir pie Arnonas upes. Un Gileādas kalnu un viņas
pilsētu vienu pusi es atdevu Rūbena un Gada
bērniem. 13 Un kas atlikās no Gileādas un visu
Basanu, Oga valsti, es atdevu Manasus pusciltij,
visu Argoba apgabalu; visu šo Basanu sauc par
milžu zemi. 14 Jaīrs, Manasus dēls, dabūja visu
Argoba apgabalu, līdz gešuriešu un Maāhatiešu
robežām, un viņš Basanu nosauca pēc sava vārda
Avot Jaīru līdz šai dienai. 15 Un Mahiram es devu
Gileādu. 16 Bet Rūbena un Gada bērniem es no
Gileādas devu līdz Arnonas upei to upes ieleju
un malu, un līdz Jabokas upei, Ammona bērnu
robežai, 17 Un to klajumu un to Jardāni, kas ir par
robežu no Ķineretes līdz klajuma ezeram, tai sāls
jūrai, apakš Pizgas pakalniem pret rītiem. 18 Un
tanī laikā es jums pavēlēju un sacīju: Tas Kungs,
jūsu Dievs, jums šo zemi ir devis iemantot, - bet
visi, kas ir stipri vīri, ejat apbruņoti savu brāļu,
Israēla bērnu, priekšā; 19 Tikai jūsu sievas un
jūsu bērniņi un jūsu ganāmais pulks (jo es zinu,
ka jums tas ganāmais pulks ir liels), lai paliek
jūsu pilsētās, ko es jums esmu devis, 20 Tiekams
Tas Kungs dos dusu jūsu brāļiem, itin kā jums,
un tie arīdzan iemantos to zemi, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, viņiem dos viņpus Jardānes; tad jums
ikvienam būs griezties uz savu daļu, ko es jums
esmu devis. 21 Es Jozuam pavēlēju tanī laikā un
sacīju: tavas acis ir redzējušas visu, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, šiem diviem ķēniņiem ir darījis; tā Tas
Kungs darīs visām valstīm, uz kurieni tu iesi. 22
Nebīstaties no viņiem, jo Tas Kungs jūsu Dievs,
priekš jums karos. 23 Un es lūdzu To Kungu tanī
laikā un sacīju: 24 Kungs, Dievs, Tu esi iesācis
Savam kalpam parādīt Savu augstību un Savu
stipro roku, jo kur ir tāds stiprs Dievs debesīs un
virs zemes, kas varētu darīt pēc Taviem darbiem
un pēc Tava spēka. 25 Ļauj lūdzams man iet pāri
un redzēt to labo zemi, kas ir viņpus Jardānes, tos
jaukos kalnus un to Lībanu. 26 Bet Tas Kungs jūsu
dēļ iekarsa par mani un mani nepaklausīja, un
Tas Kungs uz mani sacīja: lai tev ir gan, nerunā
vairs uz Mani par šo lietu. 27 Kāp Pizgas kalna
galā un pacel savas acis pret vakariem un pret
ziemeļiem un pret dienvidiem un pret rītiem, un
pārlūko to ar savām acīm, jo tev nebūs iet pār šo
Jardāni. 28 Pavēli tad Jozuam un stiprini viņu un
iedrošini viņu, jo viņš ies pāri šo ļaužu priekšā un
izdalīs viņiem to zemi, ko tu redzēsi. 29 Un mēs
palikām tanī lejā pret Bet-Peoru.

4 Nu tad, Israēl, klausi tos likumus un tās tiesas,
ko es jums mācu darīt, lai jūs dzīvojat un
ienākat un iemantojat to zemi, ko Tas Kungs, jūsu
tēvu Dievs, jums dod. 2 Pie tā vārda, ko es jums
pavēlu, jums neko nebūs pielikt, nedz no tā ko
atraut, ka jūs turat Tā Kunga, sava Dieva, baušļus,
ko es jums pavēlu. 3 Jūsu acis ir redzējušas, ko
Tas Kungs Baāl-Peora dēļ darījis; jo ikvienu, kas
Baāl-Peoram dzinās pakaļ, to Tas Kungs, jūsu
Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus. 4 Bet jūs, kas
esat pieķērušies Tam Kungam, savam Dievam,
jūs šodien visi esat dzīvi. 5 Redzi, es jums esmu
mācījis tos likumus un tās tiesas, itin kā Tas Kungs,
mans Dievs, man pavēlējis, lai jūs tā darāt tanī

zemē, ko jūs ejat iemantot. 6 Turat nu tos un darāt
tos, jo šī būs jūsu gudrība un jūsu saprašana to
ļaužu acīs, kas visus šos likumus dzirdēs un sacīs:
tiešām gudri un prātīgi ļaudis ir šī lielā tauta. 7
Jo kur ir cita tāda liela tauta, kam dievi tik tuvu,
kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, cikkārt viņu
piesaucam? 8 Un kur ir cita tāda liela tauta, kam
tādi taisni likumi un tiesas, kā visa šī bauslība,
ko es šodien lieku jūsu priekšā? 9 Bet sargies un
sargi ļoti savu dvēseli, ka tu neaizmirsti to, ko
tavas acis redzējušas, ka tas neizzūd no tavas sirds
visās tava mūža dienās. 10 Un dari to zināmu
saviem bērniem un saviem bērnu bērniem. Tai
dienā, kad tu stāvēji priekš Tā Kunga, sava Dieva,
Horebā, kad Tas Kungs uz mani sacīja: sapulcini
Man tos ļaudis, un Es tiem došu dzirdēt Savus
vārdus, lai tie mācās Mani bīties visas dienas, cik
ilgi tie virs zemes dzīvo, un lai tie tos māca saviem
bērniem, 11 Tad jūs piegājāt un stāvējāt apakšā
pie tā kalna, un tas kalns dega ugunī līdz debess
vidum; tur bija tumsa, mākonis un krēsla; 12 Un
Tas Kungs runāja uz jums no uguns vidus; jūs
dzirdējāt to vārdu balsi, bet jūs neredzējāt nekādu
ģīmi, balss vien bija. 13 Tad Viņš jums pasludināja
Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja darīt, (proti)
tos desmit vārdus, un tos rakstīja uz diviem
akmens galdiņiem. 14 Un Tas Kungs tanī laikā
man pavēlēja, lai es jums mācu likumus un tiesas,
ko lai jūs dariet tai zemē, ko jūs ejat iemantot. 15
Tad nu sargājaties ļoti savu dvēseļu labad; jo jūs
nekādu ģīmi neesat redzējuši tai dienā, kad Tas
Kungs Horebā uz jums runāja no uguns vidus, -
16 Ka jūs neapgrēkojaties un sev nedarāt nekādu
elka bildi, nekāda tēla līdzību, nedz vīra nedz
sievas ģīmi, 17 Nekāda lopa ģīmi, kas virs zemes,
nekāda spārnaina putna ģīmi, kas apakš debess
skraida, 18 Nekāda tārpa ģīmi, kas virs zemes lien,
nekādas zivs ģīmi, kas ūdenī apakš zemes; 19 Un
ka tu savas acis nepacel uz debesīm, uzlūkodams
sauli un mēnesi un zvaigznes, visu debespulku, un
neliecies kārdināties, viņu priekšā zemē mesties
un tiem kalpot; tos Tas Kungs, tavs Dievs, ir
piešķīris visiem ļaudīm apakš visas debess. 20 Bet
jūs Tas Kungs ir pieņēmis un jūs izvedis no tā
dzelzs cepļa, no Ēģiptes, lai jūs esat Viņa īpaša
tauta, kā tas šodien ir. 21 Un Tas Kungs par mani
dusmojās jūsu dēļ un zvērēja, ka man nebūs iet
pār Jārdani un ka man nebūs nākt uz to labo zemi,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par daļu. 22 Jo
man jāmirst šinī zemē un es neiešu pār Jardāni,
bet jūs iesiet un iemantosiet šo labo zemi. 23 Tad
sargājaties nu, ka jūs neaizmirstat Tā Kunga, sava
Dieva, derību, ko Viņš ar jums derējis, ka jūs sev
nedarāt nekādu elka bildi, nekādu tēlu, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, ir aizliedzis. 24 Jo Tas Kungs,
tavs Dievs, ir rijoša uguns, stiprs Dievs, dusmotājs.
25 Kad nu jūs dzemdināsiet bērnus un bērnu
bērnus un tapsiet veci tai zemē un apgrēkosities,
darīdami kādu elka bildi, jeb kādas lietas tēlu, un
grēkosiet priekš Tā Kunga, sava Dieva vaiga, Viņu
apkaitinādami, 26 Tad pār jums šodien piesaucu
debesis un zemi par lieciniekiem, ka jūs bojā iesiet
piepeši no tās zemes virsas, uz kurieni jūs ejat pār
Jardāni to iemantot; jūs tur ilgi nepaliksiet, bet ar
izdeldēšanu tapsiet izdeldēti. 27 Un Tas Kungs
jūs izkaisīs starp tautām un no jums atliksies
mazs pulciņš starp pagāniem, kurp Tas Kungs jūs
aizdzīs. 28 Un tur jūs kalposiet dieviem, kas ir
cilvēku rokas darbs, koks un akmens, kas ne redz,
ne dzird, ne ēd, ne ož. 29 Tad tur jūs meklēsiet
To Kungu, savu Dievu, un Viņu atradīsiet, kad
meklēsi no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles. 30 Kad būsi bēdās un visas šīs lietas tev
notiks nākamās dienās, tad tu atgriezīsies pie Tā
Kunga, sava Dieva, un klausīsi Viņa balsi. 31 Jo
sirds žēlīgs Dievs ir Tas Kungs, tavs Dievs; Viņš
tevi neatstās, nedz tevi izdeldēs, nedz aizmirsīs
tavu tēvu derību, ko Viņš tiem ir zvērējis. 32 Jo
vaicā jel pēc tiem pagājušiem laikiem, kas priekš
tevis bijuši no tās dienas, kad Dievs cilvēku virs
zemes radījis, no viena debess gala līdz otram, vai
tāda lieta ir notikusi, kā šī, vai dzirdēta, kā šī? 33
Vai kādi ļaudis dzirdējuši Dieva balsi runājam no
uguns vidus, kā tu esi dzirdējis, un palikuši dzīvi?
34 Jeb vai Dievs ir apņēmies iet un Sev vienu
tautu ņemt no tautu vidus caur pārbaudīšanām,
caur zīmēm un caur brīnumiem un caur karu un
caur stipru roku un caur izstieptu elkoni un caur
lielām iztrūcināšanām, kā visu to Tas Kungs, jūsu
Dievs, jums darījis priekš jūsu acīm Ēģiptes zemē?
35 Tev tas ir rādīts, lai tu zini, ka Tas Kungs ir
Dievs, cits neviens, kā tik Viņš. 36 No debesīm
Viņš tev licis dzirdēt Savu balsi, tevi pamācīdams,
un virs zemes Viņš tev rādījis Savu lielo uguni,
un tu Viņa vārdus esi dzirdējis no uguns vidus.
37 Un tāpēc, ka Viņš tavus tēvus bija mīlējis un
izredzējis viņu dzimumu pēc viņiem, tad Viņš tevi
izvedis ar Savu vaigu no Ēģiptes zemes caur Savu
lielo spēku, 38 Gribēdams izdzīt tavā priekšā lielas
tautas, kas jo stiprākas nekā tu, un tevi ievest
viņu zemē, un tev to dot par daļu, kā tas šodien ir.
39 Tā tev šodien būs zināt, un savā sirdī pieminēt,
ka Tas Kungs ir Dievs augšā debesīs un apakšā virs
zemes, un cits neviens. 40 Un tev būs turēt Viņa
likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu,
lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis, un

lai tavas dienas top pagarinātas tai zemē, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tev dod mūžīgi. **41** Tad Mozus
atšķīra trīs pilsētas viņpus Jardānes pret saules
uzlēkšanu, **42** Ka uz turieni bēgtu tas nokāvējs, kas
savu tuvāko netīši nositis, ar ko viņš agrāk nebija
ienaidā, ka tas nobēgtu uz vienu no šīm pilsētām
un paliktu dzīvs, - **43** Beceru tuksnesī, klajā zemē,
priekš Rūbeniešiem, un Rāmotu Gileādā priekš
Gadiešiem, un Golanu Basanā priekš Manasiešiem.
44 Šī nu ir tā bauslība, ko Mozus lika priekšā
Israēla bērniem; **45** Šīs tās liecības un tie likumi
un tās tiesas, ko Mozus uz Israēla bērniem runāja,
kad tie bija izgājuši no Ēģiptes zemes, **46** Viņpus
Jardānes, tai ielejā Bet-Peoram pretī, Sihona,
Amoriešu ķēniņa zemē, kas Hešbonā dzīvoja,
ko Mozus un Israēla bērni sakāva, kad tie bija
izgājuši no Ēģiptes zemes. **47** Un tie viņa zemi
bija iemantojuši, arī Oga, Basanas ķēniņa, zemi, to
divu Amoriešu ķēniņu zemi, kas viņpus Jardānes
pret saules lēkšanu, **48** No Aroēra, kas pie Arnonas
upes krasta, līdz Sihona kalnam, tas ir Hermons,
49 Un visu klajumu viņpus Jardānes pret rītiem
līdz klajuma ezeram apakš Pizgas pakalniem.

5 Un Mozus saaicināja visu Israēli un sacīja uz
tiem: klausies, Israēl, tos likumus un tās tiesas,
ko es šodien priekš jūsu ausīm runāju, ka jūs tos
mācaties un vērā ņemat, tos darīt. **2** Tas Kungs,
mūsu Dievs, ar mums derību derējis Horebā. **3** Ar
mūsu tēviem Tas Kungs šo derību nav derējis, bet
ar mums, ar mums, kas šeit visi šodien esam dzīvi.
4 Vaigu vaigā Tas Kungs ar jums ir runājis tai
kalnā no uguns vidus. **5** Es tanī laikā stāvēju starp
To Kungu un jums, jums darīt zināmu Tā Kunga
vārdu; jo jūs bijāties no tā uguns un nekāpāt uz
to kalnu. Un Viņš sacīja: **6** Es esmu Tas Kungs,
tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no
tā vergu nama. **7** Tev nebūs citus dievus turēt
priekš Manis. **8** Tev nebūs sev darīt nekādu tēlu
nedz līdzību ne no tā, kas augšā debesīs, ne no tā,
kas apakšā virs zemes, ne no tā, kas ūdenī apakš
zemes. **9** Tev nebūs priekš tiem zemē mesties nedz
tiem kalpot; jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, esmu
stiprs un dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus
pie bērniem trešā un ceturtā augumā pie tiem, kas
Mani ienīst, **10** Un dara žēlastību pie tūkstošiem,
kas Mani mīļo un Manus baušļus tur. **11** Tev nebūs
Tā Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi velti valkāt,
jo Dievs to nepametīs nesodītu, kas Viņa vārdu
nelietīgi velti valkā. **12** Turi to dusēšanas dienu,
ka tu to svētī, itin kā tev Tas Kungs, tavs Dievs
ir pavēlējis. **13** Sešas dienas tev būs strādāt un
visu savu darbu darīt; **14** Bet tā septītā diena ir Tā
Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs
nekādu darbu darīt, ne tev, ne tavam dēlam, ne
tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei,
ne tavam vērsim, ne tavam ēzelim, nedz kādam
no taviem lopiem, nedz tavam svešiniekam, kas ir
tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var
dusēt tā kā tu. **15** Jo tev būs pieminēt, ka tu esi bijis
kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi no turienes ir izvedis caur stipru roku un
izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev
ir pavēlējis, turēt to dusēšanas dienu. **16** Tev būs
savu tēvu un savu māti godāt, itin kā Tas Kungs,
tavs Dievs tev ir pavēlējis, lai tu ilgi dzīvo un tev
labi klājās tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
dos. **17** Tev nebūs nokaut. **18** Un tev nebūs laulību
pārkāpt. **19** Un tev nebūs zagt. **20** Un tev nebūs
nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko. **21** Un tev
nebūs iekārot sava tuvākā sievu. Un tev nebūs
iekārot sava tuvākā namu, nedz viņa tīrumu, nedz
viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi,
nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas tavam tuvākam
pieder. **22** Šos vārdus Tas Kungs runāja uz visu
jūsu draudzi kalnā no uguns, mākoņa un tumsas
ar lielu balsi, un nekā nepielika klāt, un Viņš
tos rakstīja uz diviem akmens galdiņiem un tos
man iedeva. **23** Un kad jūs dzirdējāt to balsi no
tās tumsas, un tas kalns ar uguni dega, tad jūs
pie manis nācāt, visi jūsu cilšu virsnieki un jūsu
vecaji, un sacījāt: **24** Redzi, Tas Kungs, mūsu Dievs,
mums ir rādījis Savu godību un Savu augstību, un
mēs esam dzirdējuši Viņa balsi no uguns. Šodien
mēs esam redzējuši Dievu ar cilvēkiem runājam,
un ka tie paliek dzīvi. **25** Bet nu, kāpēc mums būs
mirt? Jo šis lielais uguns mūs norīs; ja mēs Tā
Kunga, sava Dieva, balsi vēl joprojām dzirdēsim,
tad mums jāmirst. **26** Jo kas ir visa miesa, ka varētu
dzirdēt tā dzīvā Dieva balsi no uguns runājam, tā
kā mēs, un paliktu dzīva? **27** Pieej tu un klausies
visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, runās, un runā
tu uz mums visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, uz
tevi runās; tad mēs klausīsim un to darīsim. **28**
Kad nu Tas Kungs dzirdēja jūsu vārdu balsi, ko jūs
uz mani runājāt, tad Tas Kungs sacīja uz mani:
Es esmu dzirdējis šo ļaužu vārdu balsi, ko tie uz
tevi runājuši; tie ir labi darījuši ar visu, ko tie
runājuši. **29** Ak kaut viņiem būtu tāda sirds, Mani
bīties un visus Manus baušļus turēt mūžīgi, ka
viņiem labi klātos un viņu bērniem mūžīgi! **30** Ej,
saki tiem: griežaties atpakaļ uz savām teltīm. **31**
Bet tu stāvi šeit pie Manis, lai Es uz tevi runāju
visus tos baušļus un likumus un visas tās tiesas,
ko tev viņiem būs mācīt, ka tie tā dara tai zemē,
ko Es tiem dodu iemantot. **32** Ņemiet tad vērā,
ka jūs darāt, itin kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums

ir pavēlējis, un neatkāpjaties ne pa labo, ne pa
kreiso roku. 33 Bet pa ikkatru ceļu, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, jums pavēl, jums būs staigāt, lai jūs
dzīvojat un jums labi klājās un ilgi dzīvojat tai
zemē, ko jūs iemantosiet.

6 Un šie ir tie baušļi, tie likumi un tās tiesas,
ko Tas Kungs, jūsu Dievs, ir pavēlējis jums
mācīt, ka jūs pēc tiem darāt tai zemē, ko jūs ejat
iemantot: 2 Ka tu To Kungu, savu Dievu, bīsties
un turi visus Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es
tev pavēlu, tu un tavi bērni un tavi bērnu bērni,
visas tava mūža dienas, un ka tu ilgi dzīvo. 3
Klausies tad, Israēl, un ņem vērā, ka tu tos dari,
lai tev labi klājās, un lai jūs ļoti vairojaties, kā Tas
Kungs, tavu tēvu Dievs, tev ir runājis, tai zemē,
kur piens un medus tek. 4 Klausies, Israēl, Tas
Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. 5 Un
tev To Kungu, savu Dievu, būs mīlēt no visas savas
sirds, no visas savas dvēseles un no visa sava
spēka. 6 Un šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu,
lai tev iet pie sirds. 7 Un tev tos būs piekodināt
saviem bērniem un no tiem runāt savā namā
sēžot un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties. 8 Un
tev tos būs siet par zīmi uz savu roku, un tiem
būs būt par piemiņas zīmi starp tavām acīm. 9 Un
tev tos būs rakstīt uz sava nama stenderes un uz
saviem vārtiem. 10 Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi ievedīs tai zemē, ko Viņš zvērējis taviem
tēviem Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam, tev dot,
lielas un labas pilsētas, ko tu neesi uzcēlis, 11 Un
namus visa labuma pilnus, ko tu neesi pildījis, un
izcirstas akas, ko tu neesi izcirtis, vīna dārzus un
eļļas koku dārzus, ko tu neesi dēstījis, ka tu ēdīsi
un būsi paēdis, 12 Tad sargies, ka tu neaizmirsti
To Kungu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no
tā vergu nama. 13 Tev būs bīties To Kungu, savu
Dievu, un Viņam kalpot un pie Viņa vārda zvērēt.
14 Jums nebūs dzīties pakaļ citiem dieviem, kas ir
no apkārtēju tautu dieviem. 15 Jo Tas Kungs, tavs
Dievs, tavā vidū ir stiprs un dusmīgs Dievs; ka Tā
Kunga, tava Dieva, bardzība pret tevi neiedegās
un tevi neizdeldē no zemes virsas. 16 Jums To
Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt, kā jūs Viņu
kārdinājāt Masā. 17 Turēdami turat Tā Kunga,
sava Dieva, baušļus līdz ar Viņa liecībām un ar
Viņa likumiem, ko Viņš tev pavēlējis. 18 Un dari,
kas tiesa un labi priekš Tā Kunga acīm, lai tev labi
klājās un tu ej un iemanto to labo zemi, ko Tas
Kungs taviem tēviem zvērējis, 19 Kad Viņš izdzīs
visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, itin kā Tas
Kungs ir runājis. 20 Kad nākamās dienās tavs dēls
jautās un sacīs: kuras ir tās liecības un tie likumi
un tās tiesas, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, jums ir
pavēlējis? 21 Tad tev būs atbildēt savam dēlam:
mēs bijām Faraona kalpi Ēģiptes zemē, bet Tas
Kungs mūs caur stipru roku no Ēģiptes zemes
izvedis. 22 Un Tas Kungs deva zīmes un lielus un
briesmīgus brīnumus Ēģiptes zemē pie Faraona
un pie visa viņa nama priekš mūsu acīm. 23 Un
Viņš mūs izveda no turienes, ka Viņš mūs atvestu
un mums dotu to zemi, ko Viņš mūsu tēviem bija
zvērējis. 24 Un Tas Kungs mums pavēlēja visus šos
likumus darīt, To Kungu, savu Dievu, bīties, mums
par labu mūžam, ka mēs dzīvi taptu paturēti, it tā
tas šodien ir. 25 Un tā būs mūsu taisnība, kad mēs
sargāsim un darīsim visus šos baušļus Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā, kā Viņš mums ir pavēlējis.

7 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai
zemē, ko tu ej iemantot, un izmetīs daudz
tautas tavā priekšā, Hetiešus un Ģirgaziešus
un Amoriešus un Kanaāniešus un Fereziešus
un Hiviešus un Jebusiešus, septiņas tautas, kas
lielākas un stiprākas nekā tu; 2 Un kad Tas Kungs,
tavs Dievs, tos nodos tavā priekšā, ka tu tos sakauj,
tad tev tos pavisam būs izdeldēt; tev nebūs ar
tiem nekādu derību derēt, nedz viņus žēlot. 3 Un
tev nebūs ar viņiem apdraudzēties; savas meitas
tev nebūs dot viņu dēliem, un viņu meitas tev
nebūs ņemt saviem dēliem. 4 Jo tās novērsīs tavus
dēlus, ka tie nestaigā Man pakaļ, bet ka tie citiem
dieviem kalpo, un Tā Kunga bardzība pret jums
iedegsies, un jūs izdeldēs piepeši. 5 Bet tā jums
būs viņiem darīt: viņu altārus jums būs izpostīt
un viņu stabus salauzīt, un viņu Ašeras jums būs
nocirst un viņu elku tēlus ar uguni sadedzināt. 6
Jo tu esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam;
tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu
Viņam piederi no visām tautām, kas virs zemes. 7
Tam Kungam nav tāpēc labs prāts pie jums bijis,
Viņš arī jūs nav tāpēc izredzējis, ka jūsu pulks
būtu bijis jo liels pār visām tautām, jo jūs bijāt tā
vismazākā no visām tautām. 8 Bet tāpēc, ka Tas
Kungs jūs mīlējis un jums tur to zvērējumu, ko
Viņš jūsu tēviem zvērējis, tāpēc Tas Kungs jūs ir
izvedis ar stipru roku un tevi izglābis no tā vergu
nama, no Faraona, Ēģiptes ķēniņa, rokas. 9 Tad nu
tev būs zināt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, tas
uzticīgais Dievs, kas derību un žēlastību tur līdz
tūkstošam augumam tiem, kas Viņu mīl un Viņa
baušļus tur, 10 Un atmaksā tiem, kas Viņu ienīst,
taisni acīs, viņus izdeldēdams; Viņš nekavēsies
tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt viņam taisni acīs.
11 Turi tad tos baušļus un tos likumus un tās tiesas,
ko es tev šodien pavēlu, ka tu tos dari. 12 Un kad
jūs šīs tiesas klausīsiet un turēsiet un darīsiet, tad
Tas Kungs, tavs Dievs, tev turēs to derību un to

žēlastību, ko Viņš taviem tēviem zvērējis, un Viņš
tevi mīļos un tevi svētīs un tevi vairos. 13 Un Viņš
svētīs tavas miesas augli un tavas zemes augli,
tavu labību un tavu vīnu un tavu eļļu, tavu lielo
lopu augumu un tavu sīko lopu vaislu tai zemē, ko
Viņš taviem tēviem zvērējis, tev dot. 14 Svētīts tu
būsi pār visām tautām; neauglīgu nebūs ne tavā
starpā, ne tavu lopu starpā. 15 Un Tas Kungs no
tevis atņems visu neveselību un jums neuzliks
nevienu no tām niknām Ēģiptes sērgām, ko tu
pazīsti, bet Viņš tās uzliks visiem, kas tevi ienīst.
16 Un tu aprīsi visas tās tautas, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev nodos; tava acs lai viņas nežēlo; tev arī
viņu dieviem nebūs kalpot, jo tas tev būtu par
slazda valgu. 17 Ja tu savā sirdī sacītu: šās tautas
ir lielākas nekā es esmu, kā es tās varētu izdzīt?
- 18 Nebīsties no tiem, piemini, ko Tas Kungs,
tavs Dievs ir darījis pie Faraona un pie visiem
ēģiptiešiem, 19 Tās lielās pārbaudīšanas, ko tavas
acis redzējušas, un tās zīmes un tos brīnumus un
to stipro roku un izstiepto elkoni, caur ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tevi izvedis; tā Tas Kungs, tavs
Dievs, darīs visām tautām, no kurām tu bīsties.
20 Tas Kungs, tavs Dievs, sūtīs viņu starpā arī
dundurus, tiekams tie būs izdeldēti, kas atlikuši
un tavā priekšā paslēpušies. 21 Nebaiļojaties
priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā
vidū, tas stiprais Dievs, liels un bijājams. 22
Un Tas Kungs, tavs Dievs, pamazām izmetīs šīs
tautas tavā priekšā, piepeši tu tās nevari apkaut,
ka zvēri laukā pret tevi nevairojās. 23 Un Tas
Kungs tos nodos tavā priekšā un tos satrieks ar
lielu satriekšanu, tiekams tie top izdeldēti. 24
Un Viņš viņu ķēniņus arī nodos tavā rokā, lai tu
viņu vārdus iznīcini apakš debess; nevienam tavā
priekšā nebūs pastāvēt, tiekams tu tos nebūsi
izdeldējis. 25 Viņu elku tēlus tev būs sadedzināt
ar uguni, to sudrabu un zeltu, kas viņiem klāt
tev nebūs iekārot nedz sev paņemt, ka tu caur
to netopi savaldzināts; jo tā ir negantība Tam
Kungam, tavam Dievam. 26 Tev nebūs negantību
ienest savā namā, ka tu netopi izdeldēts tā kā viņi,
lai tie tev riebj un turi tos visai par negantiem, jo
tie ir izdeldējami.

8 Visus tos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tev
būs turēt un tos darīt, lai jūs dzīvojat un topat
vairoti un nākat un iemantojat to zemi, ko Tas
Kungs jūsu tēviem zvērējis. 2 Un tev būs pieminēt
visu to ceļu, pa kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
tuksnesī vadījis šos četrdesmit gadus, ka Viņš
tevi pazemotu un pārbaudītu, ka Viņš zinātu, kas
ir tavā sirdī, vai tu Viņa baušļus turēsi, vai ne.
3 Un Viņš tevi pazemoja un tev lika izsalkt un
tevi ēdināja ar mannu, ko ne tu pazini, ne tavi
tēvi nebija pazinuši, lai Viņš tev dotu atzīt, ka
cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks
dzīvo no visa, kas iziet no Tā Kunga mutes. 4
Tavas drēbes tavā mugurā nav nodilušas, un tava
kāja nav uztūkusi šinīs četrdesmit gados. 5 Tad
nu atzīsti savā sirdī, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
pārmāca, itin kā kāds savu dēlu pārmāca. 6 Un
turi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, staigādams pa
Viņa ceļiem un bīsties Viņu. 7 Jo Tas Kungs, tavs
Dievs, tevi, ved uz labu zemi, uz zemi, kur ir upes,
avoti un ūdeņi, kas rodas ielejās un kalnos, 8 Uz
zemi, kur ir kvieši un mieži un vīna koki un vīģes
koki un granātu koki, uz zemi, kur ir eļļas koki un
medus, 9 Uz zemi, kur maizi ēdīsi bez trūkuma,
kur tev nekā netrūks, uz zemi, kur akmeņi ir
dzelzs, no kuras kalniem tu izcirtīsi varu. 10 Kad
tu nu ēdīsi un būsi paēdis, tad tev būs teikt To
Kungu, savu Dievu, par to labo zemi, ko Viņš tev
devis. 11 Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu
Dievu, bet turi Viņa baušļus un Viņa tiesas un
Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu; 12 Ka tu,
kad būsi ēdis un paēdis un labus namus uztaisījis
un iekš tiem dzīvosi, 13 Kad tavi vērši un sīkie lopi
būs vairojušies un tavs sudrabs un zelts vairojies
un viss, kas tev pieder, būs vairojies - 14 Ka tava
sirds tad nelepojās, un tu neaizmirsti To Kungu,
savu Dievu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes,
no tā vergu nama. 15 Kas tevi vadījis tai lielā
un briesmīgā tuksnesī, kur bija dedzīgas čūskas
un skorpioni un izkaltušas vietas bez ūdens, kas
tev lika izvirst ūdenim no cietas klints, 16 Kas
tuksnesī tevi ēdināja ar mannu, ko tavi tēvi nebija
pazinuši, ka Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu,
un pēcgalā tev darītu labu. 17 Tad nesaki savā
sirdī: mans spēks un manas rokas stiprums man
ir devis šo mantu. 18 Bet piemini To Kungu savu
Dievu, ka Viņš ir Tas, kas tev dod spēku, mantu
dabūt, gribēdams Savu derību apstiprināt, ko
Viņš zvērējis taviem tēviem, kā tas šodien ir. 19
Bet ja tu aizmirsīsi To Kungu, savu Dievu, un
dzīsies pakaļ citiem dieviem, un tiem kalposi un
priekš tiem metīsies zemē, tad es šodien pret
jums apliecināju, ka jūs nīcin iznīksiet. 20 Kā tās
tautas, ko Tas Kungs jūsu priekšā iznīcina, tāpat
jūs iznīksiet, tāpēc ka jūs neesat klausījuši Tā
Kunga, sava Dieva, balsij.

9 Klausies, Israēl, tu šodien iesi pār Jardāni,
uzvarēt tautas, lielākas un stiprākas, nekā tu
esi, lielas un līdz debesīm apstiprinātas pilsētas, 2
Lielus un garus ļaudis, Enaka bērnus, par kuriem
tu zini un esi dzirdējis: kas var pastāvēt Enaka
bērnu priekšā? 3 Tad tev šodien būs atzīt, ka Tas

Kungs, tavs Dievs, pats iet tavā priekšā, rijoša
uguns, - Viņš pats tos izdeldēs un tos nometīs
tavā priekšā, un tu tos izdzīsi un tos steigšus
iznīcināsi, itin kā Tas Kungs uz tevi runājis. 4 Kad
nu Tas Kungs, tavs Dievs, tos tavā priekšā izdzīs,
tad nerunā savā sirdī un nesaki: Tas Kungs manas
taisnības dēļ mani ievedis, šo zemi iemantot; jo šo
tautu bezdievības dēļ Tas Kungs tos izdzen tavā
priekšā. 5 Ne tavas taisnības dēļ, nedz tavas sirds
skaidrības dēļ tu nenāc iemantot viņu zemi, bet
šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs, tavs Dievs,
tos izdzen tavā priekšā un gribēdams apstiprināt
to vārdu, ko Tas Kungs zvērējis taviem tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam. 6 Tad nu zini,
ka Tas Kungs, tavs Dievs, tev nedod iemantot šo
labo zemi tavas taisnības dēļ, jo tu esi stūrgalvīga
tauta. 7 Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu,
savu Dievu, ļoti esi apkaitinājis tuksnesī; no tās
dienas, kad tu izgāji no Ēģiptes zemes. kamēr jūs
esat nonākuši šai vietā, jūs esat pretī turējušies
Tam Kungam. 8 Jo Horebā jūs To Kungu ļoti
apkaitinājāt un Tas Kungs par jums apskaitās un
gribēja jūs izdeldēt, 9 Kad es uzkāpu kalnā, saņemt
tos akmens galdiņus, tās derības galdiņus, ko Tas
Kungs ar jums bija derējis. Un es paliku četrdesmit
dienas un četrdesmit naktis uz tā kalna un neēdu
maizi un nedzēru ūdeni, 10 Un Tas Kungs man
deva tos abus akmens galdiņus, Dieva pirksta
aprakstītus, un uz tiem bija visi vārdi, ko Tas
Kungs kalnā ar jums bija runājis no uguns vidus
sapulces dienā. 11 Un pēc tām četrdesmit dienām
un četrdesmit naktīm Tas Kungs man deva tos
abus akmens galdiņus, tos derības galdiņus, un
Tas Kungs sacīja uz mani: 12 Celies, ej steigšus
lejā, jo tavi ļaudis, ko tu izvedis no Ēģiptes zemes,
ir apgrēkojušies, tie ir steigšus atkāpušies no tā
ceļa, ko Es tiem pavēlējis, - tie sev lējuši tēlu. 13
Un Tas Kungs runāja uz mani sacīdams: Es redzu
šos ļaudis, un raugi, tie ir stūrgalvīgi ļaudis. 14
Laid mani, Es tos iznīcināšu un izdeldēšu viņu
vārdu no pasaules un tevi darīšu par stiprāku un
lielāku tautu, nekā tie. 15 Tad es atgriezies nogāju
no tā kalna, un tas kalns dega ar uguni, un tie divi
derības galdiņi bija manās abās rokās, 16 Un es
skatījos, un redzi, jūs bijāt apgrēkojušies pret To
Kungu, savu Dievu, jūs bijāt sev lējuši teļu, jūs bijāt
steigšus atkāpušies no tā ceļa, ko Tas Kungs jums
bija pavēlējis. 17 Tad es sagrābu tos abus galdiņus
un tos izmetu no savām abām rokām un tos sasitu
priekš jūsu acīm, 18 Un nometos priekš Tā Kunga
tā kā papriekš, četrdesmit dienas un četrdesmit
naktis, es maizi neēdu un ūdeni nedzēru, visu
jūsu grēku dēļ, ar ko jūs bijāt apgrēkojušies, ļaunu
darīdami Tā Kunga acīs, viņu apkaitinādami. 19
Jo es bijājos par to bardzību un dusmību, ar ko
Tas Kungs par jums bija apskaities, jūs izdeldēt;
bet Tas Kungs arī to brīdi mani paklausīja. 20 Un
Tas Kungs ļoti dusmojās arī par Āronu un gribēja
viņu izdeldēt, bet es to brīdi lūdzu arī par Āronu.
21 Bet jūsu grēku, to teļu, ko jūs bijāt taisījuši,
to es ņēmu un sadedzināju ar uguni un sagrūdu
un samalu, kamēr tas smalks palika par pišļiem,
un viņa pīšļus es iemetu tai upē, kas tek no tā
kalna. 22 Jūs To Kungu apkaitinājāt arī Tabeērā
un Masā un pie tiem kārības kapiem. 23 Un kad
Tas Kungs jūs izsūtīja no Kādeš Barneas sacīdams:
ejat uz augšu un uzņemiet to zemi, ko Es jums
esmu devis, tad jūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdam
turējaties pretī un neticējāt, nedz klausījāt Viņa
balsij. 24 Pārgalvīgi jūs esat bijuši pret To Kungu,
kamēr es jūs pazīstu. 25 Un es nometos Tā Kunga
priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis,
kur biju nometies, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis,
ka gribot jūs izdeldēt. 26 Bet es pielūdzu To Kungu
un sacīju: Kungs, Dievs, neizdeldē Savus ļaudis
un Savu īpašumu, ko Tu esi atpestījis caur Savu
lielo spēku, ko Tu ar stipru roku esi izvedis no
Ēģiptes. 27 Piemini Savus kalpus, Ābrahāmu, Īzaku
un Jēkabu, neuzlūko šo ļaužu pārgalvību, nedz
viņu bezdievību, nedz viņu grēkus, 28 Lai tā zeme,
no kurienes tu mūs esi izvedis, nesaka: Tas Kungs
tos nevarēja ievest tai zemē, par ko Viņš tiem bija
runājis, un tādēļ ka Viņš tos ienīdēja, Viņš tos
izvedis, lai tos nonāvētu tuksnesī. 29 Tie jau ir
Tavi ļaudis un Tavs īpašums, ko Tu esi izvedis caur
Savu lielo spēku un caur Savu izstiepto elkoni.

10 Tanī laikā Tas Kungs sacīja uz mani: izcērt
sev divus akmens galdiņus, kā tos pirmos,
un uzkāp pie Manis kalnā; pēc tam taisi koka
šķirstu. 2 Un Es uzrakstīšu uz tiem galdiņiem tos
vārdus, kas bija uz tiem pirmiem galdiņiem, ko tu
esi sasitis; tad liec tos tai šķirstā. 3 Tad es taisīju
šķirstu no akācijas koka un izcirtu divus akmens
galdiņus tā kā tos pirmos, un uzkāpu uz to kalnu,
un tie divi galdiņi bija manā rokā. 4 Tad Viņš uz
tiem galdiņiem uzrakstīja to pirmo rakstu, tos
desmit vārdus, ko Tas Kungs kalnā uz jums bija
runājis no uguns vidus sapulces dienā, un Tas
Kungs man tos iedeva. 5 Un es atgriezdamies
nokāpu no tā kalna un liku tos galdiņus tai šķirstā,
ko es biju taisījis, un tie tur ir, kā Tas Kungs man
bija pavēlējis. 6 Un Israēla bērni aizgāja no Berot
Bnejakana līdz Mozeram; tur Ārons nomira un
tapa tur aprakts, un viņa dēls Eleazars palika par
priesteri viņa vietā. 7 Un no turienes tie aizgāja
līdz Gudgodam un no Gudgoda līdz Jatbatai; tā ir

upēm bagāta zeme. 8 Tanī laikā Tas Kungs atšķīra
Levja cilti, nest Tā Kunga derības šķirstu un stāvēt
Tā Kunga priekšā, Viņam kalpot un svētīt Viņa
vārdā līdz šai dienai. 9 Tādēļ Levja ciltij nav
nekādas daļas nedz mantības ar saviem brāļiem;
Tas Kungs ir viņa mantība, kā Tas Kungs tavs
Dievs, uz viņu runājis. 10 Un es stāvēju kalnā tā kā
papriekš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis,
un Tas Kungs mani paklausīja arī to brīdi; Tas
Kungs negribēja tevi izdeldēt. 11 Bet Tas Kungs uz
mani sacīja: celies, ej, dodies ceļā ļaužu priekšā,
ka tie nāk un uzņem to zemi, ko Es viņu tēviem
esmu zvērējis, viņiem dot. 12 Nu tad, Israēl, ko Tas
Kungs tavs Dievs, no tevis prasa, kā vien bīties
To Kungu, savu Dievu, staigāt visos Viņa ceļos
un Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam,
kalpot no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles, 13 Turēt Tā Kunga baušļus un likumus,
ko es tev šodien pavēlu, tev par labu? 14 Redzi,
Tam Kungam, tavam Dievam, pieder debesis un
debesu debesis, zeme un viss, kas iekš tās. 15
Tomēr pie taviem tēviem vien Tam Kungam bijis
labs prāts, viņus mīlēt, un Viņš ir izredzējis viņu
dzimumu pēc viņiem, jūs pašus, no visiem ļaudīm,
tā kā tas šodien ir. 16 Apgraiziet tad savas sirds
priekšādu un neesat vairs pārgalvīgi. 17 Jo Tas
Kungs, jūsu Dievs, ir tas dievu Dievs un tas kungu
Kungs, stiprs Dievs, liels, varens un bīstams, kas
vaigu neuzlūko un dāvanas neņem, 18 Un tiesu
nes bāriņiem un atraitnēm, un mīļo svešinieku
un dod viņam maizi un drēbes. 19 Tāpēc mīļojiet
to svešinieku, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes
zemē. 20 To Kungu, savu Dievu, tev būs bīties,
Viņam kalpot un Viņam pieķerties un pie Viņa
vārda zvērēt. 21 Viņš ir tava slava un Viņš ir tavs
Dievs, kas pie tevis darījis šīs lielās un briesmīgās
lietas, ko tavas acis redzējušas. 22 Tavi tēvi nogāja
uz Ēģiptes zemi, septiņdesmit dvēseles, un nu Tas
Kungs, tavs Dievs, vairojis tavu pulku, kā debess
zvaigznes.

11 Tad nu tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu,
un turēt Viņa baušļus un Viņa likumus un
Viņa tiesas un Viņa pavēles visu mūžu. 2 Un
jums būs šodien zināt, ka es nerunāju ar jūsu
bērniem, kas to nezin un kas nav redzējuši Tā
Kunga, jūsu Dieva, pārmācīšanu, Viņa lielo spēku,
Viņa stipro roku un Viņa izstiepto elkoni, 3 Un
Viņa zīmes un Viņa darbus, ko Viņš darījis Ēģiptē
pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa, un pie visas viņa
zemes, 4 Un ko Viņš darījis pie Ēģiptes kara spēka,
pie viņa zirgiem un pie viņa ratiem, ka Viņš
ūdenim Niedras jūrā lika pār tiem gāzties, kad
tie jums dzinās pakaļ, un Tas Kungs tos izdeldēja
līdz šai dienai; 5 Un ko Viņš jums darījis tuksnesī,
tiekams jūs esat nākuši šai vietā; 6 Un ko Viņš
darījis Datanam un Abiramam, Eliaba, Rūbena
dēla, dēliem, ka zeme atdarīja savu muti un tos
aprija ar viņu padomu, kas tiem piederēja visa
Israēla vidū. 7 Jo jūsu acis ir redzējušas visu šo
lielo darbu, ko Tas Kungs darījis. 8 Tad nu turiet
visus tos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, ka jūs
topat stipri un nākat un uzņemat to zemi, ko jūs
ejat iemantot, 9 Ka jūs ilgi dzīvojat tai zemē, ko Tas
Kungs jūsu tēviem zvērējis, dot viņiem un viņu
dzimumam, zemi, kur piens un medus tek. 10 Jo tā
zeme, uz kurieni tu ej to iemantot, nav kā Ēģiptes
zeme, no kurienes jūs esat izgājuši, ko tu apsēji ar
savu sēklu un pats aplaistīji, tā kā kāpostu dārzu,
- 11 Bet tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir zeme ar
kalniem un ielejām, tā top slacīta ar ūdeni no
debess lietus, 12 Zeme, ko Tas Kungs, tavs Dievs,
apgādā, uz ko Tā Kunga, tava Dieva, acis skatās
bez mitēšanās no gada iesākuma līdz gada galam.
13 Un ja jūs labi klausīsiet Maniem baušļiem, ko Es
jums šodien pavēlu un mīlēsiet To Kungu, savu
Dievu, un Viņam kalposiet no visas savas sirds un
no visas savas dvēseles, 14 Tad Es došu lietu jūsu
zemē savā laikā, agri un vēlu, ka tu vari sakrāt
savu labību un savu vīnu un savu eļļu. 15 Un Es
došu zāli tavā laukā taviem lopiem, un tu ēdīsi un
būsi paēdis. 16 Sargājaties, ka jūsu sirds netop
pārrunāta, atkāpties un kalpot citiem dieviem un
tos pielūgt; 17 Tā ka Tā Kunga bardzība neiedegās
pret jums un neaizslēdz debesi, ka lietus nenāk
un zeme nedod savus augļus, un ka jūs ātri neejat
bojā no tās labās zemes, ko Tas Kungs jums dod.
18 Ieliekat tad šos Manus vārdus savā sirdī un savā
dvēselē un sienat tos par zīmi uz savām rokām,
un ka tie ir par piemiņas zīmēm starp jūsu acīm,
19 Un mācat tos saviem bērniem, ka tu no tiem
runā savā namā sēžot un savu ceļu staigājot, ir
apguļoties, ir ceļoties; 20 Un raksti tos uz sava
nama stenderes un pie saviem vārtiem, - 21 Lai
jūsu dienas un jūsu bērnu dienas top vairotas tai
zemē, ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis, tiem
to dot, kamēr būs debess un zeme. 22 Jo ja jūs
turēsiet visus šos baušļus, ko Es jums pavēlu turēt,
mīļodami To Kungu, savu Dievu, un staigādami
visos Viņa ceļos un Viņam pieķerdamies, 23 Tad
Tas Kungs izdzīs visas šīs tautas jūsu priekšā, un
jūs uzņemsiet lielākas un stiprākas tautas, nekā
jūs esat. 24 Visas vietas, kurp jūsu kāja staigās,
jums piederēs, no tuksneša un Lībanus, no Eifrat
upes līdz vakara jūrai būs jūsu robeža. 25 Neviens
priekš jums nepastāvēs; Tas Kungs, jūsu Dievs,
darīs, ka no jums iztrūcināsies un bīsies visa tā

zeme, kur jūs staigāsiet, kā Viņš uz jums runājis.
26 Redzi, es jums šodien ceļu priekšā svētību un
lāstu, - 27 Svētību, ja jūs klausīsiet Tā Kunga, sava
Dieva, baušļiem, ko es šodien jums pavēlu, 28 Bet
lāstu, ja jūs neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva,
baušļiem un atkāpsities no tā ceļa, ko es jums
šodien pavēlu, staigājot citiem dieviem pakaļ, ko
jūs nepazīstat. 29 Un kad Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi ievedīs tai zemē, ko tu ej iemantot, tad tev
būs izsaukt to svētību uz Gerizim kalna un to lāstu
uz Ebal kalna. 30 Vai tie nav viņpus Jardānes, aiz
tā ceļa pret saules noiešanu, Kanaāniešu zemē, kas
klajumā dzīvo pret Gilgalu, sānis Mores ozoliem?
31 Jo jūs iesiet pāri pār Jardāni, to zemi iemantot,
ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod, un jūs to
iemantosiet un tur dzīvosiet. 32 Tad nu turat un
darāt visus likumus un visas tiesas, ko es jums
šodien lieku priekšā.

12 Šie ir tie likumi un tās tiesas, ko jums būs
turēt un darīt tai zemē, ko Tas Kungs, tavu
tēvu Dievs, tev devis iemantot, kamēr jūs dzīvojat
tai zemē. 2 Izpostiet pilnīgi visas tās vietas, kur
tie pagāni, ko jūs uzvarēsiet, kalpojuši saviem
dieviem, uz augstiem kalniem un uz pakalniem
un apakš zaļiem kokiem. 3 Un viņu altārus jums
būs apgāzt un viņu stabus salauzt un viņu elka
kokus ar uguni sadedzināt un viņu dievu tēlus
nocirst, un viņu vārdus izdeldēt no tās vietas. 4
Tā jūs nedariet Tam Kungam, savam Dievam. 5
Bet to vietu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, izredzēs
no visām jūsu ciltīm, tur iecelt Savu vārdu, Viņa
mājas vietu, to jums būs meklēt, un uz turieni
tev būs iet. 6 Un tur jums būs novest savus
dedzināmos upurus un savus kaujamos upurus un
savus desmitos un savas rokas cilājamos upurus
un savus solījumus un savas labprātības dāvanas
un savu lielo un sīko lopu pirmdzimtos. 7 Un
tur jums un jūsu namiem Tā Kunga, sava Dieva,
priekšā būs ēst un priecāties par visu, ko jūsu
rokas atnes, ar ko Tas Kungs tavs Dievs, tevi
svētījis. 8 Nedariet, kā mēs šeit šodien darām,
ikviens, kā tam šķiet pareizi esam. 9 Jo jūs līdz šim
neesat nākuši pie dusas, nedz pie tās mantības, ko
Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. 10 Bet jūs iesiet pāri
pār Jardāni un dzīvosiet tai zemē, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, jums liks iemantot, un Viņš jums dos
dusu no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt, un
jūs dzīvosiet mierā. 11 Kad nu Tas Kungs, jūsu
Dievs, izredzēs vietu, tur iecelt Savu vārdu, uz
turieni jums būs nest visu, ko es jums pavēlu,
savus dedzināmos upurus un savus kaujamos
upurus, savus desmitos un savas rokas cilājamos
upurus, un visus savus izredzētos solījumus, ko
jūs Tam Kungam esat solījuši. 12 Un jums būs
priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jums un
jūsu dēliem un jūsu meitām un jūsu kalpiem un
jūsu kalponēm un tam Levitam, kas ir jūsu vārtos,
jo tam nav daļas nedz mantības līdz ar jums. 13
Sargies, ka tu savus dedzināmos upurus neupurē
jebkurā vietā, ko tu ieraugi, 14 Bet tai vietā, ko
Tas Kungs izredzēs vienā no tavām ciltīm, tur tev
būs upurēt savus dedzināmos upurus, un tur tev
visu būs darīt, ko es tev pavēlu. 15 Bet kā vien
tavai dvēselei tīk, tu vari kaut un gaļu ēst visos
savos vārtos, pēc Tā Kunga, sava Dieva, svētības,
ko Viņš tev ir devis, šķīstais un nešķīstais to lai
ēd, kā stirnu un briedi. 16 Tikai asinis jums nebūs
ēst; jums tās būs izliet zemē kā ūdeni. 17 Bet savos
vārtos tu nevari ēst to desmito no savas labības
un sava vīna un savas eļļas, nedz tos pirmdzimtos
no saviem lieliem un sīkiem lopiem, nedz savus
solījumus, ko tu esi solījis, nedz savas labprātības
dāvanas, nedz savas rokas cilājamo upuri. 18 Bet
to tu ēd Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tai vietā, ko
Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, tu un tavs dēls un
tava meita un tavs kalps un tava kalpone un tas
Levits, kas ir tavos vārtos, un priecājies Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā par visu, ko tava roka dara. 19
Sargies, ka tu to Levitu neatstāji, kamēr tu dzīvo
savā zemē. 20 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izpletīs
tavas robežas, kā Viņš tev ir runājis, un tu sacīsi:
es ēdīšu gaļu, - tāpēc ka tavai dvēselei gribās gaļu
ēst, - tad tu vari gaļu ēst, kā vien tavai dvēselei
tīk. 21 Ja tā vieta būs tālu no tevis, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, izredzēs Savu vārdu tur iecelt, tad tu
vari kaut no saviem lieliem un sīkiem lopiem, ko
Tas Kungs tev ir devis, kā es tev esmu pavēlējis,
un vari ēst savos vārtos, kā vien tavai dvēselei tīk.
22 Bet tikai kā stirnu un briedi ēd, tā tu to vari
ēst; nešķīstais līdz ar šķīsto lai to ēd. 23 Noturies
tikai, ka tu asinis neēd, jo asinīs ir dvēsele; un
dvēseli ar miesu tev nebūs ēst. 24 Tās tev nebūs
ēst, bet izliet zemē kā ūdeni. 25 Tās tev nebūs ēst,
lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis, ja
tu darīsi, kas ir pareizi priekš Tā Kunga acīm. 26
Bet savas svētās dāvanas, kas tev būs, un savus
solījumus tev būs ņemt un tai vietā noiet, ko Tas
Kungs izredzēs. 27 Un savus dedzināmos upurus,
gaļu un asinis tev būs sataisīt uz Tā Kunga, sava
Dieva, altāra, un izliet savu upuru asinis uz Tā
Kunga, sava Dieva, altāri, bet to gaļu tev būs
ēst. 28 Ņem vērā un klausi visus šos vārdus,
ko es tev pavēlu, lai labi klājās tev un taviem
bērniem pēc tevis mūžīgi, ja tu darīsi, kas ir labi
un pareizi priekš Tā Kunga, sava Dieva, acīm. - 29
Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tavā priekšā izdeldēs

tos pagānus, ko tu ej iemantot, un tu tos būsi
iemantojis un dzīvosi viņu zemē, 30 Sargies, ka
tu netopi savaldzināts, viņiem dzīties pakaļ, kad
tie tavā priekšā ir izdeldēti, un ka tu nevaicā pēc
viņu dieviem sacīdams: tā kā šie ļaudis kalpojuši
saviem dieviem, tāpat es arīdzan darīšu. 31 Tev
tā nebūs darīt Tam Kungam, savam Dievam, jo
viss, kas Tam Kungam ir negantība, ko Viņš ienīst,
to tie saviem dieviem ir darījuši, jo tie arī savus
dēlus un savas meitas ar uguni ir sadedzinājuši
saviem dieviem. 32 Visus tos vārdus, ko es jums
pavēlu, jums būs turēt, ka jūs tā dariet; tev pie
tiem nebūs neko pielikt, neko atraut.

13 Kad pravietis vai sapņotājs pie tevis ceļas un
tev dod kādu zīmi vai brīnumu, 2 Un tā zīme
jeb tas brīnums nāk, ko viņš uz tevi bija runājis,
sacīdams: dzīsimies pakaļ citiem dieviem, ko tu
nepazīsti, un kalposim tiem. - 3 Tad tev nebūs
klausīt šī pravieša vārdiem nedz šī sapņotāja
sapnim, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda,
lai var atzīt, vai jūs To Kungu, savu Dievu, mīlat
no visas savas sirds un no visas savas dvēseles.
4 Tam Kungam, savam Dievam, jums būs dzīties
pakaļ un Viņu bīties, un Viņa baušļus jums būs
turēt un Viņa balsi klausīt un Viņam kalpot un
Viņam pieķerties. 5 Un šim pravietim un šim
sapņotājam būs tapt nokautam, tāpēc ka viņš ir
mācījis atkāpties no Tā Kunga, jūsu Dieva, kas
jūs izvedis no Ēģiptes zemes un atpestījis no tā
vergu nama, un ka viņš tevi noved no tā ceļa,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis staigāt;
tā tev to ļaunumu būs izdeldēt no sava vidus. 6
Kad tavs brālis, tavas mātes dēls, vai tavs dēls,
vai tava meita, vai tā sieva pie tavām krūtīm, vai
tavs draugs, ko tu turi tā kā savu dvēseli, tevi
paslepeni kārdinās un sacīs: ejam kalposim citiem
dieviem! Ko ne tu nepazīsti, ne tavi tēvi, 7 No to
ļaužu dieviem, kas dzīvo jums apkārt, vai tuvu
vai tālu no tevis, no viena zemes gala līdz otram,
8 Tad nedod viņam vaļas un neklausi viņam, un
tava acs lai viņu netaupa, un tu nežēlo viņu un
neapslēpi viņu: 9 Bet kautin viņu būs nokaut, -
tava roka lai ir tā pirmā pret viņu to nonāvēt,
un pēc tam visu ļaužu roka. 10 Ar akmeņiem
to būs nomētāt, ka mirst, jo viņš meklēja tevi
novērst no Tā Kunga, tava Dieva, kas tevi izvedis
no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama; 11 Lai viss
Israēls to dzird un bīstas un nedara vairs tādu
ļaunu darbu tavā vidū. - 12 Kad tu dzirdēsi par
kādu no tavām pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs,
tev dod tur dzīvot, ka saka: 13 Vīri, Beliala bērni
(ļauni un nelietīgi), no tava vidus ir izgājuši un
pārrunājuši savas pilsētas iedzīvotājus sacīdami:
ejam kalposim citiem dieviem! Ko jūs nepazīstat,
- 14 Tad tev būs izvaicāt, izklausīt un izjautāt labi,
un redzi, ja tas tiešām tiesa un šī negantība tavā
vidū ir darīta, 15 Tad tās pilsētas iedzīvotājus tev
būs kautin nokaut ar zobena asmeni, un izdeldēt
to pilsētu un visu, kas tur ir, un viņas lopus
ar zobena asmeni. 16 Un visu viņas laupījumu
tev būs sakrāt viņas ielas vidū, un to pilsētu un
viņas laupījumu pavisam sadedzināt ar uguni Tam
Kungam savam Dievam, lai tā ir gruvešu kopa
mūžam; to vairs nebūs uztaisīt. 17 Un lai nekas
no tā nolādētā nepaliek tavā rokā, lai Tas Kungs
atgriežas no Savas bardzības karstuma un tev dod
žēlastību un par tevi apžēlojās un tevi vairo, kā
Viņš taviem tēviem ir zvērējis; 18 Tāpēc ka tu Tā
Kunga, sava Dieva, balsi esi klausījis, turēt visus
Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, un dari, kas
ir pareizi Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

14 Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva, bērni; jums
sev pašiem nebūs zīmes iegriezt nedz pleiķi
darīt pār savām acīm kāda miroņa dēļ. 2 Jo tu
esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam, un
Tas Kungs tevi ir izredzējis, ka tu Viņam esi īpaša
tauta no visām tautām, kas virs zemes. 3 Tev
nebūs ēst nekādu negantību. 4 Šie ir tie lopi, ko
jūs varat ēst: vērši, avis un kazas, 5 Briedis, stirna
un meža vērsis un kalna āzis un mazais briedis un
sumbrs un meža kaza. 6 Visus lopus, kam šķelti
nagi un šķelti divējos gabalos, un kurš lops gremo,
to ēdat. 7 Bet šos jums nebūs ēst no tiem, kas
gremo, un no tiem, kam šķelti nagi: kamieļi un
zaķi un trusi, jo tie gan gremo, bet tiem nav šķelti
nagi; tie lai jums ir nešķīsti. 8 Arī cūka, - jo tai gan
šķelti nagi, bet tā negremo; lai tā jums ir nešķīsta;
no viņas gaļas jums nebūs ēst un viņas maitu jums
nebūs aizskart. 9 Šos ēdat no visa, kas ir ūdenī:
visu, kam ir spuras un zvīņas, to ēdat. 10 Bet visu
to, kam spuru un zvīņu nav, tos neēdat; lai tas
jums ir nešķīsts. 11 Visus šķīstos putnus ēdat. 12
Bet šie ir, no kuriem jums nebūs ēst: 13 Ērglis,
sarkandzeltenais ērglis un melnais ērglis, vārna,
lija un vanags pēc savas kārtas, 14 Un visi kraukļi
pēc savas kārtas, 15 Un strauss un bezdelīga un
ķīris un vēja vanags pēc savas kārtas, 16 Apogs un
ūpis un pūce, 17 Un pelikāns un gulbis un maitas
lija. 18 Un stārķis, kalnu vanags pēc savas kārtas,
bada dzeguze un sikspārnis. 19 Un visi spārnoti
līdēji lai jums ir nešķīsti, tos jums nebūs ēst. 20
Visus šķīstos putnus ēdat. 21 Nekā sprāguša jums
nebūs ēst; svešiniekam, kas ir tavos vārtos, to
dod, lai viņš to ēd, vai pārdod to svešam; jo tu
esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam. Tev
āzīti nebūs vārīt mātes pienā. - 22 Tev būs taisni

dot desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, ko tavs tīrums ik gadus nes. 23 Un tev to būs ēst Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tai vietā, ko Viņš izredzēs, Savu vārdu tur iecelt, savas labības, sava vīna un savas eļļas desmito tiesu, un savu lielo un sīko lopu pirmdzimtos, lai tu mācies To Kungu, savu Dievu, bīties visu mūžu. 24 Bet ja tas ceļš priekš tevis visai tālu, ka tu to nevari nonest, tāpēc ka tā vieta no tevis ir tālu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, Savu vārdu tur iecelt, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis, - 25 Tad pārdod to par naudu un iesien to naudu savā rokā un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, 26 Un dod to naudu par visu, kas tavai dvēselei tīk, par vēršiem un par avīm un par vīnu un par stipru dzērienu un par visu, ko tava dvēsele kāro un ēd tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, un priecājies, tu un tavs nams. 27 Bet to Levitu, kas ir tavos vārtos, tev nebūs atstāt, jo viņam nav daļas nedz mantības līdz ar tevi. 28 Trešā gada galā tev būs izdot visu savu augļu desmito tiesu no šī gada, un tev to būs nolikt savos vārtos. 29 Tad nāks tas Levits, tāpēc ka tam nav nekādas daļas nedz mantības līdz ar jums, un tas piedzīvotājs un tas bārenis un tā atraitne, kas ir tavos vārtos, un ēdīs un paēdīs, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visā tavu roku darbā, ko tu dari.

15 Septītā gada galā tev būs turēt atlaišanu. 2 Šāda nu ir tā atlaišana, ka ikvienam aizdevējam būs atlaist, ko tas savam tuvākam aizdevis; tam nebūs spiest savu tuvāko nedz savu brāli, jo Tam Kungam atlaišana ir izsaukta. 3 No svešinieka atprasi, bet kas tev pie tava brāļa, to lai tava roka atlaiž. 4 Lai jel nav nabagu tavā starpā; jo Tas Kungs svētīdams tevi svētīs tai zemē, ko Viņš, Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot par īpašumu, 5 Ja tu tikai Tā Kunga, sava Dieva, balsi klausīsi, turēdams visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu. 6 Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs, tā kā Viņš tev runājis; tad tu aizdosi daudz tautām, bet tu neaizņemsies, un tu valdīsi pār daudz tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt. 7 Kad tavā starpā būs nabags, kāds no taviem brāļiem kādos vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev nebūs apcietināt savu sirdi, nedz aizslēgt savu roku priekš sava nabaga brāļa; 8 Bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam, cik viņam vajag savā trūkumā, kas trūkst. 9 Sargies, ka tavā sirdī nav blēdības, ka tu nesaki: septītais gads, tas atlaišanas gads, ir tuvu, un tava acs būtu ļauna pret savu brāli, kas nabags, un tu viņam nedod; tad viņš par tevi brēks uz To Kungu, un tas tev būs par grēku. 10 Dod viņam labprāt, lai tava sirds nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un pie visa, kur tu savu roku pieliksi. 11 Jo tur nabagu netrūks tai zemē, tādēļ es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē. 12 Kad tavs brālis tev būs pārdots, Ebrejs vai Ebrejiete, tad lai viņš tev kalpo sešus gadus, bet septītā gadā tev būs viņu svabadu atlaist no sevis. 13 Un kad tu viņu svabadu atlaidi, tad neatlaid viņu tukšu. 14 Apdāvinādams apdāvini to no sava ganāmā pulka, no savas klēts un no sava vīna spaida; ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis, no tā tev būs viņam dot. 15 Un piemini, ka tu esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi atpestījis, tāpēc es tev šodien pavēlu šās lietas. 16 Bet ja viņš uz tevi sacīs: es no tevis negribu aiziet, tāpēc ka viņš tevi un tavu namu mīl, ka tam labi klājās pie tevis. 17 Tad ņem īlenu un piedur viņa ausi pie durvīm, tad tas tev būs par kalpu mūžīgi; tāpat dari savai kalponei. 18 Lai tev grūti nenākas viņu atlaist svabadu no sevis, jo sešus gadus viņš tev nokalpojis divkārtīgu algādža algu; tad tevi Tas Kungs, tavs Dievs, svētīs pie visa, ko tu darīsi. 19 Ikvienu pirmdzimto, kas dzimst no tavām govīm un avīm, to tēviņu tev būs svētīt Tam Kungam, savam Dievam; ar savas govs pirmdzimto tev nebūs strādāt, un savu avju pirmdzimto tev nebūs cirpt. 20 Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tev un tavam namam to būs ēst ikgadus tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs. 21 Bet ja tam kāda vaina, ka ir vai klibs vai akls, jeb ja ir cita kāda ļauna vaina, tad tev to nebūs upurēt Tam Kungam, savam Dievam. 22 Savos vārtos to ēdat, nešķīstais un šķīstais kopā, itin kā stirnu un kā briedi. 23 Tikai viņa asinis tev nebūs ēst, tās tev būs izliet zemē kā ūdeni.

16 Ņem vērā Abiba mēnesi, ka tu tos Pasa svētkus turi Tam Kungam, savam Dievam, jo Abiba mēnesī Tas Kungs, tavs Dievs, tevi naktī izvedis no Ēģiptes zemes. 2 Tad tev būs kaut to Pasa Tam Kungam, savam Dievam, avis un vēršus, tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs, tur iecelt Savu vārdu. 3 Tad tev nebūs ēst, kas raudzēts; septiņas dienas tev būs ēst neraudzētas bēdu maizes, jo steigdamies tu esi izgājis no Ēģiptes, lai tu piemini to dienu, kur izgāji no Ēģiptes zemes, kamēr tu dzīvo. 4 Tāpēc septiņas dienas lai neredz rauga pie tevis pa visām tavām robežām, un par nakti līdz rītam lai nekas neatliek no tās gaļas, ko tu esi nokāvis pirmās dienas vakarā. 5 To Pasa tu nevari kaut jebkuros no taviem vārtiem, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod; 6 Bet tai vietā, ko Tas Kungs,

tavs Dievs, izredzēs, ka Viņa vārds tur dzīvo, (tur)
tev būs kaut to Pasa, vakarā saulei noejot, ap to
laiku, kur tu izgāji no Ēģiptes zemes. 7 Tev to būs
vārīt un ēst tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
izredzēs; pēc tam tev rītā būs atpakaļ griezties
un iet uz savu mājas vietu. 8 Sešas dienas tev
būs ēst neraudzētas maizes, bet septītā dienā lai
ir svēta sapulce Tam Kungam, tavam Dievam;
nekādu darbu tev nebūs darīt. 9 Septiņas nedēļas
skaiti sev; kad ar cirpi nāk druvā, tad tev būs sākt
skaitīt tās septiņas nedēļas. 10 Tad tev būs turēt
nedēļu svētkus Tam Kungam, savam Dievam, ar
savas rokas labprātīgo dāvanu, ko tu dosi, tā kā
Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis. 11 Un tev būs
priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tev un
tavam dēlam un tavai meitai un tavam kalpam
un tavai kalponei un tam Levitam, kas ir tavos
vārtos, un tam piedzīvotājam, tam bāriņam un tai
atraitnei, kas ir tavā vidū, tai vietā, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. 12 Un
tev būs pieminēt, ka esi bijis kalps Ēģiptes zemē,
un tev šos likumus būs turēt un darīt. - 13 Lieveņu
svētkus tev būs turēt septiņas dienas, kad tu esi
sakrājis no sava klona un no sava vīna spaida. 14
Un tev būs priecāties savos svētkos, tev un tavam
dēlam un tavai meitai un tavam kalpam un tavai
kalponei un tam Levitam un tam piedzīvotājam
un tam bāriņam un tai atraitnei, kas ir tavos
vārtos. 15 Septiņas dienas tev būs svētkus turēt
Tam Kungam, savam Dievam, tai vietā, ko Tas
Kungs izredzēs; jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
svētīs pie visiem taviem augļiem un pie visa tava
roku darba, tāpēc tev tikai būs priecāties. 16
Trīs reizes gadskārtā visiem taviem vīriešiem būs
rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tai vietā,
ko Viņš izredzēs, neraudzētās maizes svētkos un
nedēļu svētkos un lieveņu svētkos; bet tiem nebūs
tukšā rādīties Tā Kunga priekšā, 17 Ikvienam ar
savas rokas dāvanu, pēc tās svētības, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, tev devis. 18 Soģus un priekšniekus tev
būs sev iecelt visos savos vārtos, ko Tas Kungs,
tavs Dievs tev dos tavās ciltīs, lai tie tos ļaudis
tiesā ar taisnu tiesu, 19 Tev nebūs tiesu grozīt, tev
nebūs vaigu uzlūkot, tev arī nebūs dāvanas ņemt;
jo dāvanas apstulbo acis gudriem un pārgroza
lietas taisniem. 20 Pēc taisnības, taisnības tev būs
dzīties, lai tu vari dzīvot un iemantot to zemi, ko
Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. 21 Neviena koka
tev nebūs stādīt sev par elka koku pie Tā Kunga,
sava Dieva, altāra, ko tu sev taisīsi. 22 Tev arī
nebūs sev uzcelt nekādu elka stabu, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, ienīst.

17 Tam Kungam, savam Dievam, tev nebūs
upurēt nedz vērsi nedz avi, kam kāda vaina
jeb kaite, jo Tam Kungam, tavam Dievam, tā ir
negantība. 2 Kad tavā vidū, kādos vārtos, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tev dos, atrastos vīrs vai sieva,
kas ļaunu dara Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, un
pārkāpj Viņa derību, 3 Un iet un kalpo citiem
dieviem un tos pielūdz, vai sauli, vai mēnesi, vai
visu debess pulku, ko es neesmu pavēlējis, 4 Un
tas tev top sacīts, un tu to dzirdi, tad tev to būs
labi izvaicāt, un redzi, ja tas ir tiesa, un tiešām
šī negantība iekš Israēla ir darīta, 5 Tad tev būs
izvest šo vīru, vai šo sievu, kas šo grēku darījuši,
pie saviem vārtiem, to vīru, vai to sievu, un tos
akmeņiem nomētāt, lai mirst. 6 Uz divu vai treju
liecinieku vārda tam būs tapt nokautam, kam
jāmirst; uz viena liecinieka vārda tam nebūs mirt.
7 Liecinieku roka lai ir tā pirmā pret viņu, to
nonāvēt un pēc tam visu ļaužu roka; tā tev būs
izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. 8 Kad kāda
lieta tev pavisam grūti izspriest starp asinīm un
asinīm, starp sūdzību un sūdzību, starp vainu un
vainu, tiesas lietas tavos vārtos, tad celies un ej uz
to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs. 9 Un
tev būs nākt pie tiem priesteriem, tiem Levitiem,
un pie tā soģa, kas to brīdi tur būs, un tev būs
vaicāt, - tad viņi tev sludinās tiesas spriedumu. 10
Un tev būs darīt pēc tā vārda, ko viņi tev sacīs tai
vietā, ko Tas Kungs izredzēs, un tev būs vērā ņemt
un darīt visu, ko tie tev mācīs. 11 Pēc tās bauslības,
ko tie tev mācīs un pēc tās tiesas, ko tie tev sacīs,
tev būs darīt; tev nebūs atkāpties no tā vārda,
ko tie tev sacīs, ne pa labo ne pa kreiso roku. 12
Ja kas laban turēsies pārgalvīgi, neklausīdams
tam priesterim, kas tur stāv Tam Kungam, savam
Dievam, kalpodams, vai tam soģim, tam būs mirt,
un tev būs izdeldēt to ļaunumu no Israēla, 13 Lai
visi ļaudis to dzird un bīstas, un vairs neturās
pārgalvīgi. 14 Kad tu nāksi tai zemē, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, tev dos, un to iemantosi un tur dzīvosi
un sacīsi: es pār sevi iecelšu ķēniņu, kā visas
apkārtējās tautas, 15 Tad iecel sev par ķēniņu to,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs; no savu brāļu
vidus tev būs sev iecelt ķēniņu, tu nevari pār sevi
celt svešu vīru, kas nav tavs brālis. 16 Bet viņam
nebūs turēt pulka zirgu, nedz tos ļaudis atpakaļ
vest uz Ēģiptes zemi, lai dabūtu pulka zirgu, jo Tas
Kungs jums ir sacījis: tev nebūs atpakaļ griezties
pa šo ceļu. 17 Tam arī nebūs apņemt daudz sievu,
ka viņa sirds neatkāpjas; tam arī nebūs sev sakrāt
ļoti daudz sudraba un zelta. 18 Un kad viņš nu
sēdēs uz sava valstības krēsla, tad lai viņš no tiem
priesteriem un Levitiem sev grāmatā raksta šīs

bauslības norakstu. 19 Un tas lai pie viņa stāv, un
lai viņš tanī lasa visu savu mūžu, ka viņš mācās
bīties To Kungu, savu Dievu, un turēt visus šās
bauslības vārdus un visus šos likumus, ka viņš
tos dara. 20 Ka viņa sirds nepaceļas pār saviem
brāļiem, un ka viņš neatkāpjas no likuma ne pa
labo, ne pa kreiso roku, lai viņš ilgi paliek savā
valstībā, viņš un viņa dēli Israēla vidū.

18 Priesteriem, Levitiem, visai Levja ciltij lai
nav nedz daļas nedz mantības līdz ar Israēli;
lai tie ēd no Tā Kunga uguns upuriem un no Viņa
mantas daļas. 2 Un mantības lai tiem nav savu
brāļu vidū, Tas Kungs ir viņu mantība, itin kā Viņš
uz tiem runājis. 3 Šī nu lai ir tā priesteru tiesa
no tiem ļaudīm, no tiem, kas kādu upuri upurē,
lai tas ir vērsis vai avs; priesterim lai dod pleci,
abus žokļus un kuņģi. 4 Savas labības, sava vīna
un savas eļļas pirmajus, un pirmajus no savu avju
cirpšanas tev būs viņam dot. 5 Jo Tas Kungs, tavs
Dievs, viņu ir izredzējis no visām tavām ciltīm, lai
tas stāv un kalpo Tā Kunga vārdam, viņš un viņa
dēli visu mūžu. 6 Un ja kāds Levits nāk no kādiem
Israēla vārtiem, kur viņš piemīt, un nāk, tā kā viņa
dvēselei tīk, uz to vietu, ko Tas Kungs izredzēs, 7
Un kalpo Tā Kunga, sava Dieva, vārdā, kā visi viņa
brāļi, tie Leviti, kas tur Tā Kunga priekšā stāv, 8
Tad lai tie ēd līdzīgu daļu, pāri par viņu ienākumu
no tēvu puses. 9 Kad tu nāc tai zemē, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev nebūs mācīties
darīt pēc šo pagānu negantībām. 10 Lai tavā starpā
netop atrasts, kas savam dēlam vai savai meitai
liek iet caur uguni, neviens zīlnieks, ne burvis, ne
pūšļotājs, ne riebējs, 11 Ne vārdotājs, ne pareģis,
ne pesteļu cienītājs, nedz miroņu vaicātājs. 12
Jo visi, kas to dara, Tam Kungam ir negantība,
un šīs negantības dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos
izdzen tavā priekšā. 13 Bezvainīgam tev būs būt
Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. 14 Jo šās tautas, ko
tu izdzīsi, cienī burvjus un zīlniekus, bet tev tā
neklājās; tev Tas Kungs, tavs Dievs, tā nav devis.
15 Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs,
tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, - tam
jums būs klausīt. 16 Pēc visa tā, ko tu esi lūdzies
no Tā Kunga, sava Dieva, Horebā, sapulces dienā,
sacīdams: es vairs negribu dzirdēt Tā Kunga, sava
Dieva, balsi, un negribu vairs redzēt šo lielo uguni,
ka nemirstu. 17 Tad Tas Kungs uz mani sacīja: tas
ir labi, ko tie runājuši. 18 Es tiem celšu pravieti,
kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savu
vārdu viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko
Es tam pavēlēšu. 19 Un ja kāds neklausīs Maniem
vārdiem, ko viņš runās Manā Vārdā, no tā Es to
prasīšu. 20 Bet tas pravietis, kas iedrošinājās runāt
Manā Vārdā, ko Es tam neesmu pavēlējis runāt,
vai ja tas citu dievu vārdā runās, šim pravietim
būs mirt. 21 Ja tu tad savā sirdī sacīsi: kā lai
pazīstam to vārdu, ko Tas Kungs nav runājis? - 22
Kad tas pravietis Tā Kunga Vārdā runās, un tas
vārds nenotiek un nenāk, - tad šis ir tas vārds, ko
Tas Kungs nav runājis, tas pravietis to ir aplam
runājis, tāpēc nebīsties no viņa.

19 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izdeldēs tās tautas,
kuru zemi Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un
tu tās iemantosi un dzīvosi viņu pilsētās un viņu
namos. 2 Tad trīs pilsētas tev būs atšķirt savā
zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot.
3 Sataisi ceļu uz turieni, un iedali trīs daļās savas
zemes robežas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev liks
iemantot, ka uz turieni var bēgt ikviens, kas kādu
nokāvis. 4 Un tā lai notiek ar to, kas kādu nokāvis:
kas uz turieni bēgs, tas dzīvos, ja savu tuvāko
netīši nositis un ar to iepriekš nav bijis ienaidā. 5
Ja kas ar savu tuvāko mežā ietu, malku cirst, un
viņš paceltu savu roku ar cirvi, malku cirst, un
cirvis nomuktu no kāta un aizķertu viņa tuvāko,
ka tas mirtu, tas lai bēg uz vienu no šīm pilsētām,
ka paliek dzīvs, 6 Lai asiņu atriebējs nedzenās
pakaļ nokāvējam, kad viņa sirds iekarsusi, un to
nepanāk, kad tas ceļš būtu tālu, un viņam neņem
dzīvību, jebšu viņš nāvi nav pelnījis, jo viņš ar to
iepriekš nebija ienaidā. 7 Tāpēc es tev pavēlu un
saku: tev būs sev atšķirt trīs pilsētas. 8 Un kad Tas
Kungs, tavs Dievs, izplatīs tavas robežas, kā Viņš
taviem tēviem ir zvērējis, un tev dos visu zemi, ko
Viņš solījis dot taviem tēviem, 9 (Kad tu visu šo
likumu turēsi, un darīsi, ko es tev šodien pavēlu,
ka tu mīļo To Kungu, savu Dievu, un visu mūžu
staigā Viņa ceļos): tad tev vēl sev būs pielikt trīs
pilsētas pie šīm trim; 10 Lai nenoziedzīgas asinis
netop izlietas tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs,
tev dos par īpašumu, un lai nepaliek asins vainas
uz tevis. 11 Bet ja kāds būs, kas savu tuvāko ienīst
un uz viņu glūn un pret viņu ceļas un viņu sit,
ka mirst, un bēg uz vienu no šīm pilsētām, 12
Tad viņa pilsētas vecajiem būs sūtīt un viņu no
turienes paņemt, un nodot asiņu atriebējam rokā,
lai mirst. 13 Lai tava acs viņu nežēlo, bet tev būs
atņemt tā nenoziedzīgā asinis no Israēla, lai tev
labi klājās. - 14 Tev nebūs pārcelt sava tuvākā
ežas (robežas), ko tie tēvi likuši tavā daļā, ko tu
iemantosi tai zemē, ko tev Tas Kungs, tavs Dievs,
dos iemantot. 15 Vienam vienīgam lieciniekam
nebūs celties pret nevienu par kādu noziegumu
jeb par kādu grēku, ko tas būtu darījis; uz divu
vai treju liecinieku vārda lai tā lieta pastāv. 16

Kad blēdīgs liecinieks ceļas pret kādu, pret viņu apliecināt pārkāpumu, 17 Tad tiem diviem vīriem, kam tā ķilda, būs stāties Tā Kunga priekšā, priekš tiem priesteriem un tiem soģiem, kas to brīdi būs, 18 Un tiem soģiem būs labi izvaicāt, un redzi, ja tas liecinieks ir viltīgs liecinieks un devis nepatiesu liecību pret savu brāli, 19 Tad jums būs viņam darīt, itin kā viņš nodomāja darīt savam brālim, un tev to ļaunumu no sevis būs izdeldēt, 20 Lai tie citi to dzird un bīstas, un vairs nedara tādu ļaunu darbu tavā vidū. 21 Tad nu lai tava acs nežēlo: dzīvība pret dzīvību, acs pret aci, zobs pret zobu, roka pret roku, kāja pret kāju.

20 Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un redzēsi zirgus un ratus un ļaužu vairāk nekā tu, tad nebīsties no viņiem, jo ar tevi ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. 2 Un kad jūs esat tuvu pie kaujas, tad priesterim būs pieiet un uz tiem ļaudīm runāt. 3 Un uz tiem sacīt: klausies, Israēl, jūs šodien ejat karā pret saviem ienaidniekiem, - lai jūsu sirds nepaliek bailīga, nebīstaties un nebaiļojaties un neiztrūcināties priekš tiem, 4 Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Tas iet jums līdz, par jums karot ar jūsu ienaidniekiem, jūs atpestīt. 5 Tad tiem priekšniekiem būs runāt uz tiem ļaudīm un sacīt: ja kas laban jaunu namu uztaisījis, un to vēl nav iesvētījis, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits to neiesvēti. 6 Un ja kas laban dēstījis vīna dārzu un augļus no tā nav baudījis, tas lai iet un griežas atpakaļ uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits nebauda viņa augļus. 7 Un ja kas laban sievu precējis un to vēl nav pārvedis, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits to neapņem. 8 Pēc tam tiem priekšniekiem vēl būs runāt uz tiem ļaudīm un sacīt: ja kas laban bīstas un kam ir bailīga sirds, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas savu brāļu sirdi neiebaida tā kā savu paša sirdi. 9 Un kad tie priekšnieki ir pabeiguši uz tiem ļaudīm runāt, tad tiem būs iecelt karaspēka virsniekus ļaužu priekšā. 10 Kad tu nāc pie kādas pilsētas pret viņu karot, tad tev būs viņai piedāvāt mieru. 11 Un ja tā ar tevi līgs mieru un tev atvērs, tad lai visi ļaudis, kas tur atrodas, tev paliek par klausītājiem un tev kalpo. 12 Bet ja tie mieru ar tevi nelīgs, bet pret tevi karos, tad spiedi tos ar varu. 13 Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, to pilsētu nodos tavā rokā, tad visus vīriešus, kas tur ir, tev būs apkaut ar zobena asmeni. 14 Bet tās sievas un tos bērniņus un tos lopus un visu, kas tai pilsētā, visu viņu laupījumu, ņem sev un ēd savu ienaidnieku laupījumu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis. 15 Tā tev būs darīt visām pilsētām, kas tālu no tevis, kas nav no šo tautu pilsētām. 16 Bet no šo ļaužu pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, tev neko nebūs atstāt dzīvu, kam ir dzīva dvaša. 17 Bet izdeldi tos pavisam: Hetiešus, Amoriešus, Kanaāniešus, Fereziešus, Hiviešus un Jebusiešus, itin kā tev Tas Kungs, tavs Dievs, ir pavēlējis. 18 Lai tie jūs nemāca darīt pēc visām savām negantībām, ko tie darījuši saviem dieviem, un lai jūs pret To Kungu, savu Dievu, negrēkojat. 19 Kad tu kādu pilsētu ilgu laiku apstāsi, pret viņu karodams, lai viņu uzvarētu, tad tev nebūs postīt viņas kokus, cirvi tiem pielikdams; jo tu no tiem vari ēst, bet tev tos nebūs nocirst; jo vai tas koks laukā ir cilvēks, ka tu pret viņu karotu? 20 Bet tos kokus, ko jūs pazīsiet, ka tie nav ēdami koki, tos tu vari postīt un nocirst, un no tiem uzcelt apcietinājumu pret to pilsētu, kas ar tevi karo, kamēr tu to uzvari.

21 Kad atrod kādu nokautu tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, un tas guļ uz lauka, un neviens nezin, kas to nokāvis, 2 Tad taviem vecajiem un taviem soģiem būs iziet ārā un mērot līdz tām pilsētām, kas ir ap to nokauto. 3 Kura pilsēta nu tam nokautam tā tuvākā, tās pilsētas vecaji lai ņem no liellopiem teli, ar ko vēl nav strādāts, kas nekādu jūgu vēl nav vilkusi. 4 Un tās pilsētas vecajiem būs novest to teli tekošas upes ielejā, kur netop ne strādāts, ne sēts, un tiem tur upes ielejā tai telei būs lauzt kaklu. 5 Tad priesteriem, Levja bērniem, būs pieiet, jo Tas Kungs, tavs Dievs, tos ir izredzējis, Viņam kalpot un svētīt Tā Kunga Vārdā, un lai pēc viņu vārdiem ikviena ķilda un ikviena vaina top izlīdzināta. 6 Un visiem šīs pilsētas vecajiem, kas tam nokautam ir tie tuvākie, būs mazgāt savas rokas pār to teli, kam kakls lauzts upes ielejā. 7 Un tiem būs dot liecību un sacīt: mūsu rokas nav izlējušas šās asinis un mūsu acis nav redzējušas. 8 Piedod Saviem Israēla ļaudīm, ko Tu, Kungs, esi atpestījis, un nepielīdzini nenoziedzīgas asinis Saviem Israēla ļaudīm - tad tie būs salīdzināti par šīm asinīm. 9 Tā Tu izdeldēsi tās nenoziedzīgās asinis no Sava vidus, darīdams, kas ir tiesa Tā Kunga acīs. - 10 Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem, un Tas Kungs viņus nodos tavā rokā, ka tu gūstītus no viņiem pārvedi cietumā, 11 Un tu redzēsi starp tiem gūstītiem skaistu sievu, un tu viņas iegribies un to ņem sev par sievu, 12 Tad tev to būs vest savā namā un lai viņa savu galvu apcērp un savus nagus apgraiza, 13 Un noliek savas cietuma drēbes un sēž tavā namā un apraud savu tēvu un savu māti vienu mēnesi

un pēc tam ej pie viņas un esi viņai par vīru, un
viņa lai ir tev par sievu. 14 Un ja viņa tev nepatīk,
tad atlaid viņu, kur viņa grib, bet par naudu tev
to nebūs pārdot, nedz turēt verdzībā, tāpēc ka
tu to esi pazemojis. 15 Kad kādam vīram ir divas
sievas, viena mīlēta un otra neieredzēta, un tā
mīlētā kā tā neieredzētā dzemdē viņam dēlus, un
tas pirmdzimtais ir no tās neieredzētās, - 16 Un
kad viņš saviem dēliem savu mantu dalīs, tad tās
mīlētās dēlu viņš nevar uzņemt par pirmdzimto,
tās neieredzētās dēla vietā, kas tas pirmdzimtais.
17 Bet viņam būs atzīt tās neieredzētās dēlu par
pirmdzimto, un tam dot divkārtīgu tiesu no visa,
kas tam ir; jo tas ir viņa spēka pirmdzimtais, - tam
pieder pirmdzimtības tiesa. - 18 Kad kādam vīram
ir stūrgalvīgs un neklausīgs dēls, kas neklausa
sava tēva un savas mātes balsij, un tie viņu ir
pārmācījuši, un viņš tomēr tiem neklausa, 19
Tad viņa tēvam un mātei to būs sagrābt un
izvest pie savas pilsētas vecajiem un pie savas
pilsētas vārtiem, 20 Un tiem būs sacīt uz savas
pilsētas vecajiem: šis mūsu dēls ir stūrgalvīgs un
neklausīgs, viņš neklausa mūsu balsij, viņš ir rijējs
un dzērājs. 21 Tad visiem viņa pilsētas ļaudīm
to būs akmeņiem nomētāt, ka mirst. Tā tev būs
izdeldēt to ļaunumu no tava vidus, ka viss Israēls
to dzird un bīstas. - 22 Un ja kas darījis kādu
grēku, ar ko tas nāvi pelnījis, un top nonāvēts
un tu to pakar pie koka, 23 Tad lai viņa miesas
nepaliek par nakti pie koka, bet aproc tās tai pašā
dienā; jo tas pakārtais ir Dieva lāsts; tā tev šo zemi
nebūs apgānīt, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod
par īpašumu.

22 Sava brāļa vērsi vai avi tev nebūs redzēt
maldamies un no viņa atrauties; tev tos būs
atpakaļ vest savam brālim. 2 Un ja tavs brālis
tev nav tuvu, un tu to nepazīsti, tad tev tos būs
pārdzīt savās mājās, lai tie paliek pie tevis, kamēr
tavs brālis tos meklē; tad tev tos būs viņam atdot.
3 Tāpat tev arī būs darīt pie viņa ēzeļa, un tā tev
būs darīt pie viņa drēbēm, un tā tev būs darīt
pie visa pazuduša, kas tavam brālim zūd un ko
tu atrodi, - tu no tā nevari atrauties. 4 Tev sava
brāļa ēzeli vai viņa vērsi nebūs redzēt uz ceļa
pakritušus un no tiem atrauties; palīdzi viņam
tos uzcelt. 5 Vīra drēbes sievai nebūs valkāt, un
vīram nebūs apvilkt sievas drēbes; jo visi, kas to
dara, Tam Kungam, savam Dievam, ir negantība. 6
Kad tu putna ligzdu uzej ceļā, kādā kokā vai zemē,
ar bērniem vai ar olām, un mātīte sēž uz tiem
bērniem vai uz tām olām, 7 Tad tev nebūs ņemt
to mātīti līdz ar tiem bērniem; to mātīti palaid un
tos bērnus ņem priekš sevis, lai tev labi klājās un
tu ilgi dzīvo. 8 Kad tu uzcērt jaunu namu, tad taisi
margas uz sava jumta, ka tu nekrauj kādu asins
vainu uz savu namu, ja kāds no tā nokristu. 9 Tev
savu vīna dārzu nebūs apsēt ar mistru, ka nekrīt
svētumam viss tavas sējas ienākums un vīna dārza
augļi. 10 Tev nebūs art ar vērsi un ēzeli kopā.
11 Tev nebūs valkāt pusnātnas drēbes, vilnainu
un nātnu kopā. 12 Tev būs sev taisīt pušķus pie
sava apsega četriem stūriem, ar ko tu apsedzies.
13 Kad vīrs ņem sievu un pie tās ieiet un tad to
ienīst, 14 Un tai ceļ neslavu un no tās izpauž ļaunu
valodu, sacīdams: šo sievu es esmu ņēmis un pie
tās iegājis, bet to neesmu atradis šķīstu meitu, -
15 Tad šīs meitas tēvam un mātei to būs ņemt, un
to zīmi, ka tā bijusi šķīsta meita, rādīt pilsētas
vecajiem vārtos: 16 Un tās meitas tēvam būs sacīt
uz tiem vecajiem: es šim vīram savu meitu esmu
devis par sievu, bet viņš to ir ienīdējis. 17 Un
redzi, viņš tai cēlis neslavu sacīdams: es tavu
meitu neesmu atradis šķīstu; še nu tā zīme, ka
mana meita bijusi šķīsta, un tiem būs izklāt tās
drēbes priekš pilsētas vecajiem. 18 Tad pilsētas
vecajiem to vīru būs ņemt un pārmācīt. 19 Un
tie lai viņam nospriež simts sudraba sēķeļus un
to naudu lai dod tās meitas tēvam, tāpēc ka tas
šķīstai Israēla meitai cēlis kauna valodu, un viņa
lai tam paliek par sievu; tas to nevar atlaist visu
savu mūžu. 20 Bet ja tā valoda ir tiesa, ka tā
nav atrasta šķīsta meita, 21 Tad tiem to meitu
būs izvest pie viņas tēva nama durvīm, un viņas
pilsētas ļaudis lai viņu akmeņiem nomētā, ka
mirst, tāpēc ka viņa kauna lietu ir darījusi iekš
Israēla, maucību dzīdama sava tēva namā. Tā
tev būs izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. 22 Ja
kāds vīrs top atrasts, kas guļ pie cita vīra sievas,
tad tiem abiem būs mirt, tam vīram, kas pie tās
sievas gulējis, un tai sievai. Tā tev būs izdeldēt to
ļaunumu no Israēla. 23 Kad kāda meita ir saderēta
kādam vīram, un cits vīrs to sastaps pilsētā un pie
tās gulēs, 24 Tad jums būs abus izvest aiz pilsētas
vārtiem un tos akmeņiem nomētāt, ka mirst, to
meitu tādēļ, ka tā nav brēkusi pilsētā, un to vīru
tādēļ, ka tas piesmējis sava tuvākā sievu. Tā tev
būs izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. 25 Bet ja
kāds sastop saderētu meitu laukā un to pārvar un
pie tās guļ, tad lai tas vīrs, kas pie tās gulējis, viens
pats mirst. 26 Bet tai meitai tev neko nebūs darīt;
tai meitai nav nekādas nāves vainas; jo itin kā kad
vīrs celtos pret savu tuvāko un viņu nokautu, -
tāda pat ir šī lieta. 27 Jo viņš to laukā ir sastapis,
tā saderētā meita brēca, bet tur nebija glābēja. 28
Kad kāds sastop jaunu meitu, kas nav saderēta, un
to sagrābj un pie tās guļ, un tie top atrasti, 29 Tad

tas, kas pie viņas gulējis, lai dod tam meitas tēvam
piecdesmit sudraba sēķeļus, un tā lai viņam ir par
sievu, tāpēc ka viņš to piesmējis; tas viņu savu
mūžu nevar atlaist. 30 Nevienam nebūs ņemt sava
tēva sievu, nedz atsegt sava tēva apsegu.

23 Neviens, kam kaunums ir sagrūsts, vai kas ir
rāmits(kastrēts), lai nenāk Tā Kunga draudzē.
2 Nevienam maukas bērnam nebūs nākt Tā Kunga
draudzē, un arī viņa desmitam augumam nebūs
nākt Tā Kunga draudzē. 3 Nevienam Amonietim
un nevienam Moabietim nebūs nākt Tā Kunga
draudzē, līdz pat viņu desmitam augumam; ne
mūžam tiem nebūs nākt Tā Kunga draudzē. 4
Tādēļ ka tie jums nav pretī nākuši ar maizi un ar
ūdeni tai ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un
ka viņš pret tevi ir derējis Bileāmu, Beora dēlu, no
Petoras, no Mezopotamijas, tevi nolādēt. 5 Bet Tas
Kungs, tavs Dievs, negribēja Bileāmu paklausīt,
bet Tas Kungs, tavs Dievs, lāstu tev pārvērta par
svētību, tādēļ ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi mīlēja.
6 Tādēļ tev nebūs meklēt viņu mieru nedz viņu
labumu visās tavās dienās ne mūžam. 7 Edomieti
tev nebūs turēt par negantu, jo tas ir tavs brālis;
Ēģiptieti tev nebūs turēt par negantu, jo tu esi
bijis piemitējs viņa zemē. 8 Tie bērni, kas viņam
piedzims trešā augumā, tie lai nāk Tā Kunga
draudzē. - 9 Kad tu no lēģera izej pret saviem
ienaidniekiem, tad tev būs sargāties no ikvienas
ļaunas lietas. 10 Kad tavā starpā kāds vīrs, kas ir
nešķīsts, kad tam naktī kas ir noticis, tas lai iziet
ārā no lēģera. 11 Tam nebūs nākt lēģerī, bet pret
vakaru lai viņš mazgājās ar ūdeni, un kad saule
nogājusi, tad lai viņš nāk lēģerī. - 12 Lai tev arī ir
vieta ārpus lēģera, kur tu vari noiet. 13 Un lai tev
ir lāpstiņa pie tavām citām lietām, un kad tu ārā
sēdēsi, tad tev ar to būs rakt un atkal apraust, ko
tu izmetis. 14 Jo Tas Kungs, tavs Dievs, staigā tavā
lēģerī, tevi pestīdams un tavus ienaidniekus tavā
priekšā nododams, tāpēc tavam lēģerim būs būt
svētam, lai Viņš neredz nekādu kauna lietu tavā
starpā un nenogriežas no tevis. 15 Kalpu, kas no
sava kunga pie tevis izglābies, tev nebūs nodot
viņa kungam. 16 Lai tas paliek pie tevis tavā vidū,
tai vietā, ko viņš izredzēsies kaut kur tavos vārtos,
kur viņam patīk; tev nebūs viņam pāri darīt. -
17 Lai nav maukas starp Israēla meitām, nedz
maucinieka starp Israēla dēliem. 18 Ne maukas
algu nedz suņa naudu tev nebūs nest Tā Kunga,
sava Dieva, namā par kādu solījumu: jo tie abi Tam
Kungam, tavam Dievam, ir negantība. 19 No sava
brāļa tev nebūs augļus dzīt, nedz naudas augļus
nedz barības augļus nedz citas kādas lietas augļus,
ar ko var augļus dzīt. 20 No svešiem tu vari augļus
dzīt, bet no sava brāļa tev nebūs augļus dzīt, lai
Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī pie visa, kur tu
savu roku pieliec, tai zemē, ko tu ej iemantot. - 21
Kad tu Tam Kungam, savam Dievam, esi apsolījis
kādu solījumu, tad tev nebūs kavēt to maksāt, jo
Tas Kungs, tavs Dievs, to tiešām no tevis prasīs un
tas tev būs par grēku. 22 Kad tu nesoli, tad tas tev
nebūs par grēku. 23 Kas no tavām lūpām iziet, to
tev būs turēt un darīt, itin kā tu Tam Kungam,
savam Dievam, esi solījis no laba prāta to, ko tu ar
savu muti esi runājis. - 24 Kad tu ej sava tuvākā
vīna dārzā, tad tu vari ogas ēst, kā tev tīk, kamēr
tu paēdis, bet savā traukā tev neko nebūs ielikt.
25 Kad tu ej sava tuvākā druvā, tad tu ar roku vari
noplūkt vārpas, bet cirpi tev nebūs likt pie sava
tuvākā druvas.

24 Kad kāds apņem sievu un ar to iedodas
laulībā, un kad tā neatrod žēlastību viņa
acīs, tādēļ ka tas to pienācis kādā kauna lietā un
viņš raksta šķiršanās grāmatu un to viņai dod
rokā un viņu izraida no sava nama, 2 Un tā iziet
no viņa nama, un paliek citam vīram par sievu, 3
Un kad šis otrs vīrs arīdzan to ienīst un tai raksta
šķiršanās grāmatu, un to tai dod rokā un to izraida
no sava nama, vai ja tas otrs vīrs mirst, kas to sev
par sievu ņēmis, 4 Tad viņas pirmais vīrs, kas to
izraidījis, to nevar atkal par sievu ņemt pēc tam,
kad tā palikusi netīra; jo tā ir negantība priekš Tā
Kunga; tā tev nebūs ar grēkiem apgānīt to zemi,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod iemantot. 5 Kad
kāds apņem jaunu sievu, tam nebūs iet karā un to
ne pie kā nebūs piespiest; veselu gadu lai tas ir
svabads savā namā un iepriecina savu sievu, ko
viņš ir ņēmis. - 6 Tev nebūs ķīlā ņemt ne dzirnavas
ne dzirnu akmeni, jo tāds apķīlā dzīvību. - 7 Ja
kādu atrod, kas cilvēku zog no saviem brāļiem, no
Israēla bērniem un to tur kā vergu un to pārdod,
šis zaglis lai mirst, un tev to ļaunumu būs izdeldēt
no sava vidus. 8 Sargies no spitālības, ka tu turi
un tikuši(uzmanīgi ikkatru pamācību) dari, kā tie
priesteri, tie Leviti, tev mācīs; kā es tiem esmu
pavēlējis, tā jums to būs turēt un darīt. 9 Piemini,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, pie Mirjames ir darījis
ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. - 10 Kad
tu savam tuvākam ko aizdod uz parādu, tad tev
nebūs viņa namā iet ķīlas ņemt. 11 Paliec ārā un
lai tas vīrs, kam tu uz parādu esi aizdevis, iznes
tās ķīlas pie tevis ārā. 12 Bet ja tas ir nabags,
tad tev ar viņa ķīlām nebūs iet gulēt, 13 Bet
atdod viņam tās ķīlas, kad saule noiet, ka tas ar
savu apsegu guļ un tevi svētī. Un tas tev būs
par taisnību Tā Kunga, tava Dieva, priekšā. 14
Neapspiedi bēdīgu nabaga algādzi, lai viņš ir no

taviem brāļiem, vai no taviem piedzīvotājiem, kas ir tavā zemē un tavos vārtos. 15 Bet to pašu dienu dod tam algu, lai saule pār to nenoiet; jo viņš ir nabags un viņa dvēsele uz to gaida, ka tas par tevi nesauc uz To Kungu un tas tev nav par grēku. - 16 Tēviem nebūs tapt nokautiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt nokautiem tēvu dēļ, bet ikvienam būs tapt nokautam savu grēku dēļ. 17 Nepārgrozi piedzīvotāja un bāriņa tiesu, un neņem ķīlām atraitnes drēbes. 18 Piemini, ka tu esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi no turienes atpestījis; tādēļ es tev pavēlu to darīt. 19 Kad tu savu labību pļausi savā tīrumā, un aizmirsīsi vienu kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties to paņemt, bet lai tas paliek piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visā tavā rokas darbā. 20 Kad tu savu eļļas koku nokratīsi, tad tev tos zarus nebūs otrreiz pārmeklēt; lai tas paliek piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei. 21 Kad tu savā vīna dārzā ogas lasīsi, tad tev tās otrreiz nebūs lasīt, bet lai tas paliek piedzīvotājam un bāriņam un atraitnei. 22 Un piemini, ka tu Ēģiptes zemē esi bijis par kalpu; tāpēc es tev pavēlu to darīt.

25 Kad starp vīriem ir kāda ķilda un tie ies priekš tiesas, tad soģiem tos būs tiesāt un taisno taisnot un netaisno notiesāt. 2 Un ja tas vainīgais sitienus pelnījis, tad lai soģis tam liek mesties zemē, un klāt būdams tam liek sitienus dot ar skaitu pēc viņa vainas. 3 Četrdesmit sitienus lai tam liek dot; Ne vairāk, lai, ja to vēl vairāk sistu pāri par to, tavs brālis nekļūst nicināts tavās acīs. - 4 Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu apsiet.- 5 Kad brāļi kopā dzīvo un viens no tiem mirst un tam dēla nav, tad tā mirušā sievai nebūs (par sievu) tapt citam kādam svešam vīram, bet tā vīra brālis lai pie viņas ieiet un to ņem par sievu, un tai dara, kas vīra brālim pienākas. 6 Un to pirmdzimušo, ko viņa dzemdēs, viņam būs likt sava nomirušā brāļa vārdā, lai viņa vārds no Israēla netop izdeldēts. 7 Bet ja šim vīram nepatīk ņemt sava brāļa sievu, tad lai tā brāļa sieva iet pie tiem vecajiem vārtos un lai saka: mans vīra brālis liedzās savam brālim celt vārdu iekš Israēla; viņš man negrib darīt, kas vīra brālim pienākas. 8 Tad lai pilsētas vecaji viņu aicina un uz viņu runā; ja tad viņš pastāv un saka: man nepatīk viņu ņemt; - 9 Tad lai viņa brāļa sieva iet pie viņa priekš vecaju acīm, un lai viņam novelk kurpi no kājas un lai viņam spļauj vaigā; un lai viņa atbild un saka: tā lai notiek tam vīram, kas negrib uzcelt sava brāļa namu. 10 Un viņa vārds iekš Israēla taps nosaukts baskājas nams. - 11 Kad vīri viens ar otru kaujās, un tā viena sieva pieiet izglābt savu vīru no viņa sitēja rokas un izstiepj savu roku un sagrābj viņa kaunumu, 12 Tad tev to roku viņai būs nocirst, - lai tava acs nežēlo. - 13 Tev nebūs divējādu svaru turēt savā kulē, lielu un mazu. 14 Tev nebūs divējādu pūru turēt savā namā, lielu un mazu. 15 Lai tev ir pilnīgs un taisns svars lai tev ir pilnīgs un taisns mērs, ka tu ilgi dzīvo tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. 16 Jo ikviens, kas to dara, ikviens, kas netaisni dara, tas Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība. - 17 Piemini, ko Amalekieši tev darīja ceļā, kad izgājāt no Ēģiptes zemes. 18 Kā viņi tev pretī cēlās ceļā, un tev kāva tos pakaļējus, visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu biji piekusis un noguris, un tie nebijās Dievu. 19 Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tev būs devis dusu no visiem taviem ienaidniekiem visapkārt tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu iemantot, tad Amalekiešu piemiņu tev būs izdeldēt no pasaules. Neaizmirsti to.

26 Un kad tu nāksi tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, un tu to dabūsi un tur dzīvosi, 2 Tad tev būs ņemt no visiem zemes augļu pirmajiem, ko tu ievāksi no savas zemes, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tev tos būs likt kurvī un iet uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs, Dievs izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. 3 Un tev būs iet pie tā priestera, kas tai laikā būs, un uz viņu sacīt: es šodien apliecināju priekš Tā Kunga, tava Dieva, ka es esmu ienācis tai zemē, ko Tas Kungs mūsu tēviem ir zvērējis, mums dot. 4 Tad tam priesterim no tavas rokas būs ņemt to kurvi un to likt priekš Tā Kunga, tava Dieva, altāra. 5 Un tev priekš Tā Kunga, sava Dieva, būs atbildēt un sacīt: mans tēvs bija izģindis Sīrietis un nogāja uz Ēģiptes zemi un piemita tur ar mazu ļaužu pulciņu, un tur palika par lielu, stipru un varenu tautu. 6 Bet ēģiptieši mums darīja ļaunu un mūs spieda un mums uzlika grūtu kalpošanu. 7 Tad mēs brēcām uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsi un ieraudzīja mūsu bēdas un mūsu grūtumu un mūsu spaidus. 8 Un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes zemes caur stipru roku un izstieptu elkoni un caur lielu iztrūcināšanu un caur zīmēm un brīnumiem. 9 Un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu, un mums devis šo zemi, zemi, kur piens un medus tek. 10 Un nu redzi, es esmu atnesis augļu pirmajus no tās zemes, ko Tas Kungs man ir devis. - Tad tev tos būs atstāt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūgt To Kungu, savu Dievu, 11 Un tev būs priecāties par visu to labumu, ko Tas Kungs devis tev un tavam namam, tev un tavam

Levitam un tavam piedzīvotājam, kas ir tavā vidū.
12 Kad tu būsi atdevis to desmito tiesu no visiem
saviem augļiem trešā gadā, šis ir tās desmitās
tiesas gads, un būsi devis Levitam, piedzīvotājam,
bāriņam un atraitnei, ka tie tavos vārtos ēd un
ir paēduši, 13 Tad tev priekš Tā Kunga, sava
Dieva, vaiga būs sacīt: es to, kas svētīts, no nama
esmu iznesis un esmu to arī devis Levitam un
piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei pēc visām
Tavām pavēlēm, ko Tu man esi pavēlējis; Tavas
pavēles es neesmu ne pārkāpis, ne aizmirsis. 14 Es
no tā neesmu ēdis savā skumībā un no tā neesmu
neko atrāvis, kad biju nešķīsts, es no tā arī neesmu
devis priekš miruša; es Tā Kunga, sava Dieva,
balsij esmu klausījis, es esmu darījis, tā kā Tu
man esi pavēlējis. 15 Skaties zemē no Savas svētās
vietas, no debesīm, un svētī Savus Israēla ļaudis
un to zemi, ko Tu mums esi devis, kā Tu mūsu
tēviem esi zvērējis, zemi, kur piens un medus tek.
- 16 Šinī dienā Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēl šos
likumus un šās tiesas darīt; tad nu turi un dari tos
no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. 17
Šodien tu Tam Kungam esi sacījis, lai Viņš tev ir
par Dievu un ka tu gribi staigāt visos Viņa ceļos
un turēt Viņa likumus un Viņa baušļus un Viņa
tiesas, un klausīt Viņa balsij. 18 Un Tas Kungs
tev šodien ir sacījis, lai tu Viņam esi par īpašu
tautu, kā Viņš tev runājis, un lai tu turi visus Viņa
baušļus; 19 Un ka Viņš tevi augsti cels pār visām
tautām, ko Viņš ir darījis, par teikšanu un par
slavu un par godu, un ka tu būsi svēta tauta Tam
Kungam, savam Dievam, kā Viņš runājis.

27 Un Mozus līdz ar Israēla vecajiem pavēlēja
tiem ļaudīm un sacīja: turiet visu to pavēli,
ko es jums šodien pavēlu. 2 Un kad jūs iesiet
pāri pār Jardāni uz to zemi, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos, tad tev būs uzcelt lielus akmeņus
un tos apmest ar kaļķiem, 3 Un tev uz tiem
būs rakstīt visus šīs bauslības vārdus, kad tu esi
gājis pāri un iegājis tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos, zemi, kur piens un medus tek,
kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev runājis. 4
Kad jūs nu iesiet pāri pār Jardāni, tad jums šos
akmeņus, par ko jums šodien pavēlu, būs uzcelt
Ebala kalnā un tos apmest ar kaļķiem. 5 Un tur tev
būs altāri uztaisīt Tam Kungam, savam Dievam,
altāri no akmeņiem, tev tos nebūs apstrādāt ar
dzelzi. 6 No veseliem akmeņiem tev būs uztaisīt
Tā Kunga, sava Dieva, altāri un uz tā upurēt
dedzināmos upurus Tam Kungam, savam Dievam.
7 Tev arī būs upurēt pateicības upurus, un tur ēst
un priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. 8
Un uz šiem akmeņiem tev būs rakstīt visus šīs
bauslības vārdus skaidriem rakstiem. 9 Un Mozus
un tie priesteri, tie Leviti, runāja uz visu Israēli
un sacīja: ņem vērā un klausies, Israēl! šai dienā
tu esi palicis par Tā Kunga, sava Dieva, tautu. 10
Tāpēc tev būs klausīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij,
un darīt Viņa baušļus un likumus, ko es tev šodien
pavēlu. 11 Un Mozus pavēlēja tiem ļaudīm tai
dienā un sacīja: 12 Šie lai stāv uz Gerizim kalna,
un lai tos ļaudis svētī, kad jūs būsiet gājuši pāri
pār Jardāni: Sīmeans un Levis un Jūda un Īsašars
un Jāzeps un Benjamins. 13 Un šie lai stāv uz Ebala
kalna un lād: Rūbens, Gads un Ašers un Zebulons
un Dans un Naftalis. 14 Tad Levitiem būs sākt un
sacīt ar skaņu balsi uz visiem Israēla ļaudīm: 15
Nolādēts, kas taisa kādu izgrieztu vai izlietu tēlu,
negantību priekš Tā Kunga, gudru rokas darbu,
un kas to slepeni uzceļ! - un visiem ļaudīm būs
atbildēt un sacīt: Āmen. 16 Nolādēts, kas nicina
savu tēvu vai savu māti! - un visiem ļaudīm būs
sacīt: Āmen. 17 Nolādēts, kas pārceļ sava tuvākā
ežas(robežas)! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
18 Nolādēts, kas aklu ceļā apmaldina! - un visiem
ļaudīm būs sacīt: Āmen. 19 Nolādēts, kas tiesu
groza piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei! - un
visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. 20 Nolādēts, kas
guļ pie sava tēva sievas, jo viņš atsedzis sava tēva
apsegu! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. 21
Nolādēts, kas guļ pie kāda lopa! - un visiem ļaudīm
būs sacīt: Āmen. 22 Nolādēts, kas guļ pie savas
māsas, sava tēva meitas vai savas mātes meitas! -
un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. 23 Nolādēts,
kas guļ pie savas sievas mātes! - un visiem ļaudīm
būs sacīt: Āmen. 24 Nolādēts, kas savu tuvāko
slepeni nosit! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
25 Nolādēts, kas ņem dāvanas, izliet nenoziedzīgas
asinis! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. 26
Nolādēts, kas netur šīs bauslības vārdus, pēc tiem
nedarīdams! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.

28 Un kad tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva,
balsij un turēsi visus Viņa baušļus, un darīsi,
ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi augsti cels pār visām zemes tautām. 2 Un
visas šās svētības nāks pār tevi un tev notiks, kad
tu Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausīsi: 3 Svētīts
tu būsi pilsētā un svētīts tu būsi laukā. 4 Svētīts
būs tavas miesas auglis un tavas zemes auglis un
tavu lopu auglis un tavu lielo lopu augums un
tavu sīko lopu vaisla. 5 Svētīts būs tavs kurvis, un
svētīta tava abra. 6 Svētīts tu būsi ieiedams un
svētīts tu būsi iziedams. 7 Tas Kungs dos visus
tavus ienaidniekus, kas pret tevi ceļas, ka tie
top nokauti tavā priekšā; pa vienu ceļu tie pret
tevi izies, un pa septiņiem ceļiem tie no tevis

bēgs. 8 Tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar
tevi tavās klētīs un pie visa, pie kā tu liksi savu
roku, un tevi svētīs tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos. 9 Tas Kungs tevi cels Sev par svētu
tautu, kā Viņš tev zvērējis, ja tu turēsi Tā Kunga,
sava Dieva, baušļus un staigāsi Viņa ceļos. 10 Tad
visi ļaudis virs zemes redzēs, ka tu esi nosaukts
pēc Tā Kunga vārda, un bīsies no tevis. 11 Un
Tas Kungs tevi ļoti vairos ar labumu pie tavas
miesas augļiem un pie tavu lopu augļiem un pie
tavas zemes augļiem tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, taviem tēviem ir zvērējis, tev dot. 12 Tas
Kungs tev atvērs Savu labo mantu, debesīs, un
dos lietu savā laikā tavai zemei, un svētīs visu
tavu rokas darbu, un tu aizdosi daudz tautām,
bet tu neaizņemsies. 13 Un Tas Kungs tevi darīs
par galvu un ne par asti, un tu būsi virsū vien
un ne apakšā, ja tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva,
baušļiem, ko es tev šodien pavēlu, viņus turēt un
darīt, 14 Un neatkāpsies no visiem tiem vārdiem,
ko es jums šodien pavēlu, ne pa labo, ne pa kreiso
roku, nedzīdamies pakaļ citiem dieviem, tiem
kalpot. 15 Bet ja tu neklausīsi Tā Kunga, sava
Dieva, balsij, un neturēsi un nedarīsi visus Viņa
baušļus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu,
tad visi šie lāsti nāks pār tevi un tev notiks: 16
Nolādēts tu būsi pilsētā un nolādēts tu būsi laukā.
17 Nolādēts būs tavs kurvis, un nolādēta tava abra.
18 Nolādēts būs tavas miesas auglis un tavas zemes
auglis, tavu lielo lopu augums un tavu sīko lopu
vaisla. 19 Nolādēts tu būsi ieiedams un nolādēts
tu būsi iziedams. 20 Tas Kungs sūtīs pār tevi lāstu,
bailes un briesmas pie ikviena darba, pie kā tu
savu roku pieliksi un ko tu darīsi, kamēr tu tapsi
izdeldēts, un kamēr tu ātri iesi bojā, tavu ļaunu
darbu dēļ, ka tu Mani esi atstājis. 21 Tas Kungs
tev uzsūtīs mēri, kamēr Viņš tevi izdeldēs no
tās zemes, ko tu ej iemantot. 22 Tas Kungs tevi
sitīs ar diloni un ar drudzi un ar karstumu un
ar karsoni un ar zobenu un ar bula laiku un ar
rūsu, kas tev ies pakaļ, kamēr iesi bojā; 23 Un
tavas debesis, kas pār tavu galvu, būs kā varš,
un tā zeme, kas apakš tevis, būs kā dzelzs. 24
Tas Kungs tavai zemei dos pīšļus un pelnus lietus
vietā, no debesīm tie nonāks pār tevi, kamēr
būsi izdeldēts. 25 Tas Kungs tevi nodos, ka tu
topi sakauts tavu ienaidnieku priekšā; pa vienu
ceļu tu pret viņiem iziesi un pa septiņiem ceļiem
tu no viņiem bēgsi, un tapsi izkaisīts pa visām
zemes valstīm. 26 Un tavas miesas būs par ēdamo
visiem debess putniem un zemes zvēriem, un
nebūs, kas tos nodzīs. 27 Tas Kungs tevi sitīs ar
Ēģiptes trumiem un ar tūkumiem un kraupi un ar
niezi, no kā tu nevari izdziedēties. 28 Tas Kungs
tevi sitīs ar trakumu un ar aklību un ar sirds
stulbību, 29 Ka tu dienas vidū grābstīsies tā kā akls
grābstās tumsā, un tavi ceļi labi neizdosies; bet
tu būsi tikai nospaidīts un aplaupīts visu mūžu,
un glābēja nebūs. 30 Tu saderināsies ar sievu,
bet cits pie tās gulēs; tu uztaisīsi namu, bet tanī
nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet viņa augļus
nebaudīsi. 31 Tavs vērsis priekš tavām acīm taps
nokauts, un tu no tā neēdīsi; tavs ēzelis taps
laupīts priekš tavām acīm un tev netaps atdots;
tavi sīkie lopi taps nodoti taviem ienaidniekiem,
un glābēja nebūs. 32 Tavi dēli un tavas meitas taps
nodoti citai tautai, ka tavas acis to redzēs un pēc
viņiem ikdienas īgs, bet tavā rokā spēka nebūs.
33 Tavas zemes augļus un visu tavu padomu ēdīs
tauta, ko tu nepazīsti, un tu būsi tikai spaidīts un
dauzīts visu mūžu. 34 Un tu paliksi bez prāta,
redzēdams, ko tavas acis redzēs. 35 Tas Kungs
tevi sitīs ar nelabiem trumiem pie ceļiem un
lieliem, ko nevar dziedināt, no tavas pēdas līdz
tavas galvas virsai. 36 Tas Kungs novedīs tevi ar
tavu ķēniņu, ko tu pār sevi iecelsi, uz tādu tautu,
ko ne tu neesi pazinis, nedz tavi tēvi, un tur tu
kalposi citiem dieviem, kokam un akmenim. 37
Un tu būsi par briesmām un par sakāmu vārdu un
par apsmieklu starp visām tautām, uz kurieni Tas
Kungs tevi aizdzīs. 38 Tu iznesīsi daudz sēklas uz
tīrumu, bet maz sakrāsi, jo siseņi to apēdīs. 39 Tu
dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet vīnu tu
nedzersi, nedz salasīsi, jo tārpi to noēdīs. 40 Tev
būs eļļas koki visās tavās robežās, bet ar eļļu tu
nesvaidīsies, jo tavs eļļas koks augļus nometīs. 41
Tu dzemdināsi dēlus un meitas, bet tie tev nebūs,
jo tie aizies cietumā. 42 Visi tavi koki un visi tavi
zemes augļi paliks tārpiem. 43 Tas svešinieks, kas
pie tevis mīt, taps paaugstināts pār tevi augsti jo
augsti, bet tu tapsi pazemots zemi jo zemi. 44 Viņš
tev aizdos, bet tu viņam neaizdosi, viņš būs par
galvu, bet tu būsi par asti. 45 Un visi šie lāsti nāks
pār tevi un tevi vajās un tev uzies, kamēr tu tapsi
izdeldēts, tāpēc ka tu neesi klausījis Tā Kunga,
sava Dieva, balsij, nedz turējis Viņa baušļus un
Viņa likumus, ko Viņš tev pavēlējis. 46 Un tie būs
pie tevis par zīmi un par brīnumu, gan pie tava
dzimuma mūžam. 47 Tāpēc ka tu Tam Kungam,
savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku un ar labu
sirdi, kad tev bija visas lietas pār pārim, 48 Tu
kalposi saviem ienaidniekiem, ko Tas Kungs pret
tevi sūtīs, badā un slāpēs un plikumā un visu lietu
trūkumā, un Viņš liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu,
kamēr Viņš tevi izdeldēs. 49 Tas Kungs pār tevi
atvedīs tautu no tālienes, no pasaules gala, itin

kā ērglis skrien, tautu, kuras valodu tu neproti,
50 Briesmīgu tautu, kas vecos necienīs un jaunos
nežēlos. 51 Un tā ēdīs tavu lopu augļus un tavas
zemes augļus, kamēr tu tapsi izdeldēts; tā tev
neatlicinās ne labību, ne vīnu, ne eļļu, ne tavu
lielo lopu augumu, ne tavu sīko lopu vaislu, kamēr
tā tevi nomaitās. 52 Un viņa tevi spaidīs visos
tavos vārtos, kamēr sagrūs tavi augstie un stiprie
mūri, uz ko tu paļāvies visā savā zemē, un viņa
tevi spaidīs visos tavos vārtos un visā tavā zemē,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis. 53 Un tu
ēdīsi savas miesas augļus, savu dēlu un savu meitu
miesu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis, to tu
ēdīsi tai apstāšanā un tai spaidīšanā, ar ko tavi
ienaidnieki tevi spaidīs. 54 Un tam vīram, kas starp
jums bijis izlutināts un ļoti grezns, tam acs būs
skaudīga uz savu brāli un uz to sievu pie savām
krūtīm, 55 Un uz saviem atlikušiem dēliem, ka viņš
nevienam no tiem nedod savu dēlu gaļu, ko viņš
ēd, tāpēc ka tam nekas nav atlicis tai apstāšanā
un spaidīšanā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs
visos tavos vārtos. 56 Tai sievai, kas starp jums
bija izlutināta un grezna, kas aiz mīkstuma un
kāruma nav vīžojusi savu kāju pie zemes spert, tai
acs būs skaudīga uz to vīru pie savām krūtīm un
uz savu dēlu un uz savu meitu, 57 Par to bērnu,
kas tikko izgājis no viņas miesas, un par savu
dēlu, ko tā dzemdējusi, jo viņa tos ēdīs slepeni tai
briesmīgā trūcībā, tai apstāšanā un spaidīšanā,
ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs tavos vārtos.
58 Ja tu neturēsi visus šīs bauslības vārdus un
nedarīsi, kas šinī grāmatā rakstīts, nebīdamies Tā
Kunga, sava Dieva, godājamo un bīstamo vārdu,
59 Tad Tas Kungs darīs briesmīgas mokas tev un
tavam dzimumam, lielas un pastāvīgas mokas un
niknas un pastāvīgas sērgas. 60 Un Viņš uz tevi
griezīs visas Ēģiptes sērgas, no kā tu bīsties, un
tās tev pielips. 61 Un visādas sērgas un visādas
mokas, kas šinī bauslības grāmatā nav rakstītas,
Tas Kungs tev uzsūtīs, kamēr tu būsi izdeldēts.
62 Un mazs pulciņš atliks no jums, kas papriekš
bijāt savā skaitā kā debess zvaigznes, tāpēc ka
tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij.
63 Un notiksies, itin kā Tas Kungs par jums ir
priecājies, jums labu darīt un jūs vairot, tā Tas
Kungs par jums priecāsies, jūs nomaitāt un jūs
izdeldēt, un jūs tapsiet izpostīti no tās zemes
virsas, ko ejat iemantot. 64 Un Tas Kungs tevi
izkaisīs starp visām pasaules tautām, no viena
pasaules gala līdz otram pasaules galam, un tur tu
kalposi citiem dieviem, ko ne tu neesi pazinis,
ne tavi tēvi, kokam un akmenim. 65 Un starp
šīm tautām tev nebūs miera un tavai kājai nebūs
dusas, jo Tas Kungs tev tur dos drebošu sirdi
un noīgušas acis un noskumušu dvēseli. 66 Un
tava dzīvība tev karāsies (kā pie pavediena) un tu
baiļosies naktīm dienām un necerēsi dzīvot. 67
Rītos tu sacīsi: kaut jau būtu vakars! Un vakaros
tu sacīsi: kaut jau būtu rīts! No sirds izbailēm,
ar ko tu baiļosies, un no tām lietām, ko tavas
acis redzēs. 68 Un Tas Kungs ar laivām tevi vedīs
atpakaļ uz Ēģiptes zemi, to ceļu, par ko es tev
esmu sacījis: tu viņu vairs neredzēsi; un tur jūs
gribēsiet pārdoties saviem ienaidniekiem par
kalpiem un par kalponēm, bet tur pircēja nebūs.

29 Šie ir tās derības vārdi, ko Tas Kungs Mozum
pavēlējis ar Israēla bērniem derēt Moaba
zemē, pāri par to derību, ko Viņš ar tiem bija
derējis Horebā. 2 Un Mozus saaicināja visu Israēli
un uz tiem sacīja: jūs visu esat redzējuši, ko
Tas Kungs Ēģiptes zemē jūsu priekšā darījis pie
Faraona un pie viņa kalpiem un pie visas viņa
zemes, 3 Visas tās lielās kārdināšanas, ko tavas
acis redzējušas, tās lielās zīmes un tos brīnumus.
4 Bet Tas Kungs jums nav sirdi devis, kas saprot,
nedz acis, kas redz, nedz ausis, kas dzird, līdz
šai dienai. 5 Un četrdesmit gadus Es jums esmu
licis pa tuksnesi staigāt; jūsu drēbes mugurā jums
nav nodilušas, un tavas kurpes kājās tev nav
noplīsušas. 6 Maizi jūs neesat ēduši, nedz vīnu
nedz stipru dzērienu dzēruši, lai jūs atzītu, ka Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 7 Kad nu jūs atnācāt
uz šo vietu, tad Sihons, Hešbonas ķēniņš, un Ogs,
Basanas ķēniņš, izgāja mums pretī karā un mēs
tos esam sakāvuši, 8 Un viņu zemi uzņēmuši un
to devuši par daļu Rūbeniešiem un Gadiešiem
un Manasus pusciltij. 9 Tad nu turiet šās derības
vārdus un dariet tos, ka jums izdodas pie visa, ko
jūs darīsiet. 10 Jūs visi šodien stāvat Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā, jūsu cilts virsnieki un jūsu
vecaji un jūsu priekšnieki, visi Israēla vīri, 11
Jūsu bērniņi, jūsu sievas un tavs piedzīvotājs, kas
ir tavā lēģerī, no tava malkas cirtēja līdz tavam
ūdens smēlējam, 12 Ka tu iedotos Tā Kunga, sava
Dieva, derībā un tai zvērestā, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, šodien ar tevi dara, 13 Ka Viņš tevi šodien
ieceltu sev par tautu un tev būtu par Dievu,
kā Viņš tev runājis un kā Viņš zvērējis taviem
tēviem, Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam. 14 Un
šo derību un šo zvērestu es daru nevien ar jums,
15 Bet kā ar jums, kas šodien ar mums še stāvat
Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, tāpat ar tiem,
kas šodien še pie mums nestāv. 16 Jo jūs zināt,
ka mēs esam dzīvojuši Ēģiptes zemē un ka esam
gājuši vidū caur tām tautām, kur jūs esat gājuši
cauri.- 17 Un jūs esat redzējuši viņu negantības

un elkus no koka un akmens, sudraba un zelta,
kas tiem bija. 18 Lai nav jūsu starpā ne vīrs ne
sieva, ne saime ne cilts, kas šodien savu sirdi būtu
nogriezis no Tā Kunga, mūsu Dieva, un ietu kalpot
šo tautu dieviem; lai nav jūsu starpā nevienas
saknes, kas nes nāvīgas zāles un vērmeles. 19 Un
lai nenotiek, ka šos lāstu vārdus dzirdot kāds savā
sirdī svētījās un saka: man labi klāsies, jebšu es
staigāšu pēc sava cieta sirds prāta. Tā iet bojā gan
tas, kas dzirdīts, gan tas, kas iztvīcis. 20 Tas Kungs
negribēs par tādu apžēloties, bet tad kūpēs Tā
Kunga bardzība un karstums par tādu vīru, un
visi lāsti, kas šinī grāmatā rakstīti, gulēs uz tā, un
Tas Kungs izdeldēs viņa vārdu no pasaules. 21 Un
Tas Kungs to izraudzīs postam no visām Israēla
ciltīm pēc visiem derības lāstiem, kas rakstīti
šinī bauslības grāmatā. 22 Tad tie pēcnākamie
dzimumi sacīs, jūsu bērni, kas pēc jums celsies, un
tas svešais, kas atnāks no tālas zemes, redzēdami
tās zemes mocības un viņas sērgas, ar ko Tas
Kungs tai liks sirgt, 23 Ka visa viņu zeme ir sērs un
degoša sāls; tur nesēj, tur neaug, tur zāle nezeļ,
tā kā Sodoma ir izdeldēta un Gomora, Ādama un
Ceboīma, ko Tas Kungs izdeldējis Savā dusmībā
un bardzībā, - 24 Tad visas tautas sacīs: kāpēc
Tas Kungs šai zemei tā ir darījis? Kas tās par
lielām bargām dusmām? 25 Tad sacīs: tāpēc ka
tie ir atstājuši Tā Kunga, savu tēvu Dieva, derību,
ko Viņš ar tiem bija derējis, kad tos izveda no
Ēģiptes zemes; 26 Un ir nogājuši un citiem dieviem
kalpojuši un viņus pielūguši, tādus dievus, ko tie
nepazina un ko Viņš tiem nebija devis. 27 Tāpēc
Tā Kunga bardzība ir iedegusies pret šo zemi, vest
pār viņu visus šos lāstus, kas šinī grāmatā rakstīti.
28 Un Tas Kungs tos no viņu zemes ir izstūmis
ar dusmību, ar bardzību un ar lielu īgnumu, un
tos ir izmetis uz citu zemi, kā tas šodien ir. 29 Tā
Kunga, mūsu Dieva, noslēpumi ir darīti zināmi
mums un mūsu bērniem mūžam, ka mums būs
darīt visus šīs bauslības vārdus.

30 Kad nu viss tas nāks pār tevi, vai šī svētība,
vai šie lāsti, ko es tev esmu licis priekšā,
un kad tu to ņemsi pie sirds starp tām tautām,
uz kurieni Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izdzinis, 2
Un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, un
klausīsi Viņa balsij, kā es tev šodien pavēlu, tu un
tavi bērni, no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles: 3 Tad Tas Kungs, tavs Dievs, nogriezīs
tavu cietumu un apžēlosies par tevi, un tevi atkal
salasīs no visām tautām, uz kurieni Tas Kungs,
tavs Dievs, tevi izkaisījis. 4 Jebšu tavi izdzītie arī
būtu pašā pasaules galā, tad tomēr Tas Kungs,
tavs Dievs, no turienes tevi sapulcēs un tevi ņems
no turienes. 5 Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
vedīs uz to zemi, ko tavi tēvi turējuši, un tu to
iemantosi, un Viņš tev darīs labu, un tevi vairos
vairāk nekā tavus tēvus. 6 Un Tas Kungs, tavs
Dievs, apgraizīs tavu sirdi un tava dzimuma sirdi,
ka tu To Kungu, savu Dievu, mīlēsi no visas savas
sirds un no visas savas dvēseles, lai tu dzīvo. 7
Un Tas Kungs, tavs Dievs, liks visus šos lāstus uz
taviem ienaidniekiem un uz taviem skauģiem, kas
tevi vajā. 8 Bet tu atkal klausīsi Tā Kunga balsij un
darīsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu.
9 Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi bagāti svētīs visā
tavā roku darbā, pie tavas miesas augļiem un pie
tavu lopu augļiem un pie tavas zemes augļiem,
ka tev labi klājās; jo Tas Kungs atkal par tevi
priecāsies, tev par labu, itin kā Viņš priecājies
par taviem tēviem; 10 Kad tu klausīsi Tā Kunga,
sava Dieva, balsij, un turēsi Viņa baušļus un Viņa
likumus, kas rakstīti šai bauslības grāmatā, kad
tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, ar visu
savu sirdi un ar visu savu dvēseli. 11 Jo šis bauslis,
ko es tev šodien pavēlu, tev nav ne par augstu
nedz par tālu. 12 Tas nav debesīs, ka būtu jāsaka:
kas mums kāps debesīs, to mums dabūt un to
dot mums dzirdēt, ka to darām? 13 Tas arī nav
viņpus jūras, ka būtu jāsaka: kas mums pārcelsies
viņpus jūras, to mums dabūt un to mums dot
dzirdēt, ka to darām? 14 Jo tas vārds ir ļoti tuvu
pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, ka tu to dari. 15
Redzi, šodien es tev esmu licis priekšā dzīvību un
labumu, nāvi un ļaunumu; 16 Es tev šodien pavēlu
To Kungu, savu Dievu, mīļot, Viņa ceļos staigāt un
turēt Viņa baušļus, likumus un tiesas, ka tu dzīvo
un vairojies, un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī
tai zemē, ko tu ej iemantot. 17 Bet ja tava sirds
griezīsies un neklausīs un tu liksies pavesties,
pielūgt citus dievus un tiem kalpot, 18 Tad es jums
šodien pasludināju, ka jūs pavisam iesiet bojā; jūs
ilgi nedzīvosiet tai zemē, ko iemantot tu tagad
ej pār Jardāni. 19 Es šodien piesaucu debesis un
zemi par lieciniekiem pār jums; es jums esmu licis
priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu
izvēlies dzīvību, ka tu dzīvo, tu un tavs dzimums,
20 Mīļodams To Kungu, savu Dievu, klausīdams
Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo Viņš ir tava
dzīvība un tavu dienu pagarinātājs, ka tu palieci
tai zemē, ko Tas Kungs zvērējis taviem tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam, viņiem dot.

31 Tad Mozus nogāja un runāja šos vārdus uz
visu Israēli, 2 Un uz tiem sacīja: šodien es
esmu simts un divdesmit gadus vecs; es nevarēšu
vairs ne iziet ne ieiet, un Tas Kungs uz mani sacījis:

tev nebūs iet pāri pār šo Jardāni. 3 Tas Kungs,
tavs Dievs, Tas ies pats tavā priekšā pāri, Tas
izdeldēs šīs tautas tavā priekšā, ka tu tās iemanto;
Jozuas, tas ies pāri tavā priekšā, kā Tas Kungs
runājis. 4 Un Tas Kungs viņiem darīs, kā Viņš
darījis Sihonam un Ogam, Amoriešu ķēniņiem, un
viņu zemei, ko Viņš izdeldējis. 5 Kad nu Tas Kungs
tos nodos jūsu priekšā, tad jums tiem būs darīt
pēc visām pavēlēm, ko es jums esmu pavēlējis. 6
Esat stipri un turat drošu prātu, nebīstaties un
nebaiļojaties priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs
Dievs, Tas tev iet līdz; Viņš tevi neatstās, nedz
tevi pametīs. 7 Un Mozus aicināja Jozua un sacīja
uz viņu visa Israēla priekšā: esi stiprs un turi
drošu prātu, jo tu ieiesi ar šiem ļaudīm tai zemē,
ko Tas Kungs viņu tēviem ir zvērējis, viņiem dot,
un tev to būs viņiem izdalīt. 8 Tas Kungs, Tas iet
tavā priekšā, Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās,
nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaiļojies. 9 Un
Mozus uzrakstīja to bauslību un to deva tiem
priesteriem, Levja dēliem, kas nesa Tā Kunga
derības šķirstu, un visiem Israēla vecajiem. 10 Un
Mozus tiem pavēlēja un sacīja: ik septītā gadā,
atlaišanas gada laikā, lieveņu svētkos, 11 Kad
viss Israēls nāks rādīties Tā Kunga, tava Dieva,
priekšā, tai vietā, ko Viņš izredzēs, tad tev šo
bauslību būs priekšā lasīt visam Israēlim viņu
ausīs. 12 Sapulcini tos ļaudis, vīrus un sievas
un bērniņus un savus piedzīvotājus, kas tavos
vārtos, lai tie dzird un mācās un bīstas To Kungu,
jūsu Dievu, un tur un dara visus šīs bauslības
vārdus, 13 Un lai viņu bērni, kas to nezina, dzird
un mācās bīties To Kungu, jūsu Dievu, visu to
laiku, kamēr jūs dzīvosiet tai zemē, ko iemantot
jūs ejat pār Jardāni. 14 Un Tas Kungs sacīja uz
Mozu: redzi, tavs laiks ir klāt, ka jāmirst; aicini
Jozua, un ejat saiešanas teltī, lai Es viņam pavēlu.
Tad Mozus un Jozuas gāja un nostājās saiešanas
teltī. 15 Tad Tas Kungs tai teltī parādījās padebeša
stabā, un tas padebeša stabs stāvēja saiešanas telts
durvīs. 16 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi,
tu dusēsi pie saviem tēviem, un šie ļaudis celsies
un maukos pakaļ tās zemes svešiem dieviem,
kur tie nāks dzīvot, un atstās Mani un atmetīs
Manu derību, ko Es ar tiem esmu derējis, 17 Tai
dienā Mana bardzība pret tiem iedegsies, un Es
tos atstāšu un paslēpšu Savu vaigu no viņiem, ka
tie top aprīti, un daudz ļaunuma un daudz bēdu
viņiem uzies, ka tie tai dienā sacīs: vai šis ļaunums
man nav uzgājis tāpēc, ka mans Dievs nav mūsu
vidū? 18 Bet Es paslēpšu Savu vaigu tai dienā visa
ļaunuma dēļ, ko tie ir darījuši, nogriezdamies
pie citiem dieviem. 19 Un nu uzrakstiet sev šo
dziesmu un māci to Israēla bērniem un ieliec to
viņu mutē, ka šī dziesma Man ir par liecību pret
Israēla bērniem. 20 Jo Es tos ievedīšu tai zemē, ko
esmu zvērējis viņu tēviem, kur piens un medus
tek, un kad tie ēdīs un būs paēduši un paliks
trekni, tad tie nogriezīsies pie citiem dieviem un
tiem kalpos un Mani apkaitinās un atmetīs Manu
derību. 21 Un kad daudz ļaunuma un daudz bēdu
tiem uzies, tad šī dziesma tiem atbildēs un būs
par liecību, jo tā netaps aizmirsta viņu dzimuma
mutē. Jo Es zinu viņu domas, kas tiem jau šodien
ir, pirms Es tos esmu ievedis tai zemē, ko tiem
esmu zvērējis. 22 Tad Mozus uzrakstīja šo dziesmu
tai dienā un to mācīja Israēla bērniem. 23 Un
Viņš pavēlēja Jozuam, Nuna dēlam, un sacīja: esi
stiprs un turi drošu prātu, jo tu ievedīsi Israēla
bērnus tai zemē, ko Es viņiem esmu zvērējis, un
Es būšu ar tevi. 24 Un kad Mozus bija pabeidzis
līdz pat galam sarakstīt šās bauslības vārdus
grāmatā, 25 Tad Mozus pavēlēja tiem Levitiem,
kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, sacīdams:
26 Ņemiet šo bauslības grāmatu un noliekat to
blakām Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstam,
lai viņa tur ir par liecību pret tevi. 27 Jo es pazīstu
tavu nepaklausību un tavu stūrgalvību. Redzi,
šodien kamēr es vēl esmu dzīvs jūsu vidū, jūs
esat neklausīgi pret To Kungu, - cik vairāk, kad
es būšu nomiris! 28 Sapulcējiet pie manis visus
savus cilšu vecajus un savus priekšniekus, lai es
runāju šos vārdus priekš viņu ausīm un pret tiem
piesaucu par lieciniekiem debesis un zemi. 29
Jo es zinu, ka pēc manas nāves jūs visai(pilnīgi)
apgrēkosities un atkāpsities no tā ceļa, ko es
jums esmu pavēlējis; tad jums tas ļaunums uzies
nākamā laikā, kad jūs darīsiet, kas ļauns Tā Kunga
acīs, viņu apkaitinādami ar savu rokas darbu. 30
Tad Mozus runāja priekš visas Israēla draudzes
ausīm šīs dziesmas vārdus līdz pat galam.

32 Ņemiet vērā, debesis, jo es runāšu, un zeme
lai dzird manas mutes vārdus. 2 Mana
mācība lai līst kā lietus, un mana valoda lai
pil kā rasa, kā lietutiņš uz zaļumu, un kā lāses
uz zāli 3 Jo es slavēšu Tā Kunga vārdu; dodiet
godu mūsu Dievam. 4 Viņš ir tas akmens kalns,
Viņa darbs ir pilnīgs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa;
Dievs ir patiesība un bez viltus, Viņš ir taisns un
patiesīgs. 5 Pret Viņu tie apgrēkojušies; tie nav
Viņa bērni, bet sev par kaunu, nikna un netikla
cilts. 6 Vai jūs Tam Kungam tā atmaksājiet, tu
ģeķīga un negudra tauta? Vai Viņš nav tavs tēvs,
kam tu piederi, kas tevi radījis un sataisījis? 7
Piemini tās senās dienas, ņemiet vērā tos gadus
no radu radiem, vaicā savam tēvam, tas tev to

stāstīs, saviem vecajiem, tie tev to sacīs. **8** Kad
tas visuaugstais tautām deva viņu daļas un šķīra
cilvēku bērnus, tad Viņš tautām cēla robežas
pēc Israēla bērnu skaita. **9** Jo Tā Kunga daļa ir
Viņa ļaudis, Jēkabs ir Viņa īpaša mantība. **10** Viņš
to atrada tuksneša zemē, briesmīgā kaukšanas
postažā, Viņš to pasargāja, kā Savu acs raugu.
11 Kā ērglis savu perēkli vedina un lidinājās pār
saviem bērniem, izplāta savus spārnus un tos
uzņem un tos nes uz saviem spārniem, **12** Tā
Tas Kungs vien tos vadīja, un sveša dieva nebija
ar viņu. **13** Viņš to spēcīgi vadīja pār zemes
augstumiem, to ēdināja ar tīruma augļiem un to
zīdināja ar medu no klints un ar eļļu no cieta
akmens. **14** Sviestu no govīm, un pienu no avīm,
līdz ar jēru taukiem, un Basanas aunus un āžus ar
taukām īkstīm, tīrus treknus kviešus un vīnogu
sulu, - vīna ogu asinis tu dzēri, vīnu. **15** Kad nu
Ješuruns (t.i. Israēls) palika trekns, tad viņš spēra,
- tu paliki trekns un tukls un resns, - tad viņš
atstāja Dievu, savu Radītāju, un nicināja savas
pestīšanas akmens kalnu. **16** Tie Viņu tirināja
caur svešiem (dieviem), caur negantībām tie Viņu
apkaitināja. **17** Tie upurēja jodiem, nedievam,
dieviem, ko tie nepazina, jauniem, kas nesen
cēlušies, ko jūsu tēvi nav bijušies. **18** To akmens
kalnu, kas tevi dzemdinājis, tu atstāji, un aizmirsi
Dievu, kas tevi radījis. **19** Kad Tas Kungs to redzēja,
tad Viņš atmeta īgnumā Savus dēlus un Savas
meitas, **20** Un sacīja: Es paslēpšu Savu vaigu no
viņiem, Es redzēšu, kā tiem pēc klāsies, jo tie
ir netikla tauta, bērni bez ticības. **21** Tie Mani
tirinājuši caur nedievu, tie Mani kaitinājuši caur
savām nelietībām; tad arī Es viņus tirināšu caur
netautu, caur ģeķīgu tautu Es tos kaitināšu. **22**
Jo uguns ir iededzies no Manām dusmām un
degs līdz visdziļākai ellei un aprīs zemi ar viņas
augļiem un iededzinās kalnu pamatus. **(Sheol h7585)**
23 Es sakrāšu pār tiem ļaunumus, Savas bultas Es
uz tiem izšaušu. **24** Badā tiem būs izģinst, mēris
un rūgtas sērgas tos aprīs, Es sūtīšu zvēru zobus
pret tiem un pīšļos līdēju čūsku dzeloņus. **25** Ārā
tos postīs zobens un iekšā briesmas, kā jaunekļus,
tā jaunavas, zīdāmos līdz ar sirmgalvjiem. **26**
Es sacītu: Es tos izputināšu, Es izdeldēšu viņu
piemiņu starp cilvēkiem, - **27** Ja Es nebītos, ka viņu
ienaidnieki Mani nesadusmo, ka viņu spaidītāji
nesaprazdami nesaka: mūsu roka bija augsta, un
ne Tas Kungs visu to darījis. **28** Jo tie ir ļaudis
bez padoma, un saprašanas tiem nav. **29** Ak kaut
viņi būtu gudri to saprast, un ņemtu vērā, kā
tiem pēcgalā klāsies. **30** Kā viens var tūkstošus
vajāt un kā divi var dzenāt desmit tūkstošus? Vai
ne tāpēc, ka viņu akmens kalns tos ir pārdevis,
un Tas Kungs tos ir nodevis. **31** Jo viņu akmens
kalns nav kā mūsu akmens kalns, par to mūsu
ienaidnieki paši ir spriedēji. **32** Jo viņu vīna
koks ir no Sodomas vīna koka un no Gomoras
laukiem; viņu vīna ķekari ir žults ķekari, tiem
ir rūgtas ogas. **33** Viņu vīns ir pūķu siekalas un
briesmīga odžu žults. **34** Vai tas nav pie Manis
paslēpts, aizzieģelēts Manā padomā. **35** Man
pieder atriebšana un atmaksāšana, uz to laiku,
kad viņu kāja slīdēs; jo viņu posta diena ir tuvu,
un viņu liktenis nāk steigšus. **36** Jo Tas Kungs
tiesās Savus ļaudis un par Saviem kalpiem Viņš
apžēlosies, kad Viņš redzēs, ka spēks ir izzudis,
ka beigti mazs un liels. **37** Tad Viņš sacīs: Kur ir
viņu dievi, tas akmens kalns, uz ko tie cerēja? **38**
Viņu upura taukus tie ēda, viņu dzeramā upura
vīnu tie dzēra, - lai viņi ceļas un jums palīdz, ka
jums ir patvērums. **39** Raugāt nu, ka Es, Es tas
esmu, un neviena nav, kā vien Es! Es nonāvēju
un daru dzīvu, Es ievainoju un dziedināju, un
glābēja nav no Manas rokas. **40** Jo Es paceļu pret
debesīm Savu roku un saku: tik tiešām, kā Es
dzīvoju mūžīgi, **41** Kad Es trīšu Sava zobena zibeni
un Mana roka izstiepsies uz sodību, tad Es atkal
atriebšos pie Saviem pretiniekiem un atmaksāšu
Saviem ienaidniekiem. **42** Es dzirdināšu Savas
bultas ar asinīm, - un Mans zobens ēdīs miesas,
- ar nokauto un gūstīto asinīm, no ienaidnieku
varenām galvām. **43** Gavilējiet, tautas, par Viņa
ļaudīm, - jo Viņš atriebj Savu kalpu asinis un
atriebjas pie Saviem pretiniekiem un apžēlojās
par Savu zemi un par Saviem ļaudīm. - **44** Un
Mozus nāca un runāja visus šīs dziesmas vārdus to
ļaužu ausīs, viņš un Jozuas, Nuna dēls. **45** Kad nu
Mozus bija beidzis runāt visus šos vārdus uz visu
Israēli, **46** Tad viņš uz tiem sacīja: ņemiet pie sirds
visus šos vārdus, ko es šodien jums apliecināju;
tos jums būs pavēlēt saviem bērniem, ka tie tur
un dara visus šīs bauslības vārdus. **47** Jo tas jums
nav tukšs vārds, bet ir jūsu dzīvība, un caur šo
vārdu jūs ilgi dzīvosiet tai zemē, ko iemantot jūs
ejat pār Jardāni. **48** Un Tas Kungs runāja uz Mozu
tai pašā dienā sacīdams: **49** "Kāp uz šo Abarim
kalnu, tas ir Nebus kalns, Moaba zemē pret Jēriku,
un skaties Kanaāna zemi, ko Es Israēla bērniem
došu iemantot. **50** Un tev būs mirt uz tā kalna,
kur tu uzkāpsi, un tapt piepulcinātam pie saviem
ļaudīm, kā Ārons, tavs brālis, nomira uz Hora
kalna un tapa piepulcināts pie saviem ļaudīm; **51**
Tādēļ ka jūs Israēla bērnu vidū esat noziegušies
pret Mani pie strīdus ūdens Kādešā, Cin tuksnesī,
tāpēc ka jūs Mani neesat svētījuši Israēla bērnu

vidū. 52 Jo tu redzēsi to zemi savā priekšā, bet
tur tu nenonāksi, tai zemē, ko Es došu Israēla
bērniem."

33 Šī ir tā svētība, ar ko Mozus, tas Dieva vīrs,
priekš savas miršanas Israēla bērnus svētījis.
2 Un viņš sacīja: "Tas Kungs ir nācis no Sinaī un
tiem uzlēcis no Seīra, Viņš atspīdējis no Pārana
kalniem un nācis no daudz tūkstošiem svētiem;
no Viņa labās rokas tiem bauslības uguns (izgājis).
3 Kā Viņš tos ļaudis mīļo! Visi Tavi svētie ir Tavā
rokā, tie nosēžas pie Tavām kājām un ņem no
Taviem vārdiem. 4 Mozus mums ir pavēlējis
to bauslību, Jēkaba draudzes mantību. 5 Viņš
palika par ķēniņu Ješurunam (Israēlim), kad ļaužu
virsnieki sapulcējās līdz ar Israēla ciltīm. 6 Rūbens
lai dzīvo un lai nemirst, un viņa pulks lai ir
skaitāms." 7 Un šo viņš sacīja par Jūdu: "Klausi,
Kungs, Jūda balsi, un vedi to pie viņa ļaudīm. Ar
savām rokām viņš par tiem karo, un Tu esi viņam
palīgs pret viņa ienaidniekiem." 8 Un par Levi
viņš sacīja: "Tavs tumim un urim (tiesa un gaisma)
lai paliek pie Tava svētā vīra, ko Tu esi kārdinājis
Masā, ar ko Tu strīdējies pie strīdus ūdeni; 9 Kas
par savu tēvu un par savu māti sacīja: es viņu
neredzu, un kas savus brāļus neatzina un savus
dēlus nepazina, jo tie sargāja Tavu vārdu un turēja
Tavu derību. 10 Tie Jēkabam mācīs Tavas tiesas un
Israēlim Tavu bauslību; tie liks kvēpināmās zāles
priekš Tavām nāsīm un dedzināmos upurus uz
Tavu altāri. 11 Svētī, Kungs, viņa spēku, un lai viņa
roku darbs Tev patīk; sasit gurnus tiem, kas pret
to ceļas, un kas viņu ienīst, ka tie nevar celties."
12 Un par Benjaminu viņš sacīja: "Tā Kunga mīļais
dzīvos droši pie Viņa, Viņš to apsegs ikdienas, un
tas mitīs starp Viņa kamiešiem." 13 Un par Jāzepu
viņš sacīja: "Viņa zeme lai ir Tā Kunga svētīta ar
debess labumu, ar rasu un ar ūdeņiem, kas apakšā,
14 Ar vislabākiem saules augļiem, ar vislabākiem
mēnešu augļiem, 15 Un ar to visdārgāko no vecu
veciem kalniem, un ar to vislabāko no mūžīgiem
pakalniem, 16 Un ar vislabākiem zemes un viņas
pilnuma augļiem; un laipnība no tā, kas ērkšķu
krūmā mita, lai nāk uz Jāzepa galvu un uz galvu
savu brāļu izredzētam. 17 Viņa gods ir kā vēršu
pirmdzimtam, un viņa ragi kā sūbra ragi; ar tiem
viņš sabadīs visas tautas līdz zemes galiem; šie ir
Efraīma lielie pulki un šie ir Manasus tūkstoši." 18
Un par Zebulonu viņš sacīja: "Priecājies, Zebulon,
par savu gājumu, un Īsašar, par saviem dzīvokļiem.
19 Tie aicinās tos ļaudis kalnā, tur tie upurēs
taisnības upurus, jo tie zīdīs jūras bagātību un
smiltīs paslēptas mantas." 20 Un par Gadu viņš
sacīja: "Svētīts lai ir, kas Gadu izplata, viņš guļ kā
lauva un saplosa gan elkoni, gan galvas virsu. 21
Viņš izredzējās pirmaju tiesu, jo tur vadoņa daļa
bija glabāta; viņš piestājās ļaužu virsniekiem un
darīja Tā Kunga taisnību un Viņa tiesas līdz ar
Israēli." 22 Un par Danu viņš sacīja: "Dans ir jauns
lauva, viņš izlēks no Basanas." 23 Un par Naftali
viņš sacīja: "Naftalim ir žēlastības diezgan, un Tā
Kunga svētības papilnam; pret vakariem un pret
dienvidiem būs viņa daļa." 24 Un par Ašeru viņš
sacīja: "Ašers lai ir svētīts pār tiem dēliem, lai tas
ir apžēlots savu brāļu vidū un kas savām kājām
min eļļu. 25 Dzelzs un varš būs tavs stiprums, un
visu mūžu lai tev ir miers." 26 "Neviens nav kā
Ješuruna (Israēla) Dievs, Viņš brauc pa debesīm
tev palīgā un Savā godībā pa padebešiem. 27 Tas
mūžīgais Dievs ir patvērums, un virs zemes valda
mūžīgas rokas, un Viņš aizdzen ienaidnieku tavā
priekšā, un saka: izdeldi. 28 Israēls tad dzīvos
droši par sevi; Jēkaba acs skatās uz labības un vīna
zemi, un viņa debess pilina rasu. 29 Svētīgs tu
esi, Israēl, - kas ir tāds kā tu, Tā Kunga atpestītā
tauta? Viņš ir tava palīga bruņas un tavas godības
zobens; un tavi ienaidnieki tev pielabināsies un tu
staigāsi pa viņu augstumiem."

34 Tad Mozus uzkāpa no Moaba klajumiem uz
Nebus kalnu, Pizgas virsgalu, kas ir pret
Jēriku, un Tas Kungs viņam rādīja visu Gileādas
zemi līdz Danam, 2 Un visu Naftalus un Efraīma
un Manasus zemi un visu Jūda zemi līdz pat
jūrai, 3 Un to dienvidu(Negebas) pusi un to
klajumu, to palmu pilsētu, Jērikus leju, līdz Coārai.
4 Un Tas Kungs sacīja uz viņu: "Šī ir tā zeme,
ko Es Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam esmu
zvērējis sacīdams: tavam dzimumam Es to došu;
Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet
tev nebūs uz turieni iet pāri." 5 Tā Mozus, Tā
Kunga kalps, nomira Moaba zemē pēc Tā Kunga
vārda. 6 Un Viņš to apraka ielejā, Moaba zemē,
Bet Peoram pretī, un neviens viņa kapu nezin līdz
šai dienai. 7 Un Mozus bija simts un divdesmit
gadus vecs, kad viņš nomira. Viņa acis nebija
palikušas tumšas un viņa spēks nebija zudis. 8
Un Israēla bērni apraudāja Mozu Moaba klajumos
trīsdesmit dienas, tad tās gaudu un raudu dienas
par Mozu beidzās. 9 Un Jozuas, Nuna dēls, bija
gudrības gara pilns, jo Mozus uz viņu bija uzlicis
savas rokas, un Israēla bērni viņam klausīja un
darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 10 Un
tāds pravietis iekš Israēla vairs necēlās, kā Mozus,
ko Tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā, - 11 Pēc
visām tām zīmēm un tiem brīnumiem, ko darīt
Tas Kungs viņu bija sūtījis uz Ēģiptes zemi pie

Faraona un pie visiem viņa kalpiem un pie visas
viņa zemes, **12** Un pēc tās stiprās rokas un pēc
visiem tiem lieliem un bijājamiem darbiem, ko
Mozus darīja priekš visa Israēla acīm.

Jozuas

1 Un notikās pēc Mozus, Tā Kunga kalpa, miršanas, tad Tas Kungs runāja uz Jozua, Nuna
dēlu, Mozus sulaini, un sacīja: **2** Mans kalps Mozus
ir nomiris; tad nu celies, ej pāri pār šo Jardāni, tu
un visi šie ļaudis, uz to zemi, ko Es Israēla bērniem
dodu. **3** Visas vietas, kur jūs savu kāju spersiet, Es
jums esmu devis, tā kā Es uz Mozu esmu runājis.
4 No tuksneša un no šīs Lībanus līdz tai lielai upei,
Eifrat upei, visa Hetiešu zeme līdz tai lielai jūrai
pret saules noiešanu lai ir jūsu robežas. **5** Neviens
tavā priekšā nepastāvēs visu tavu mūžu; tā kā
Es esmu bijis ar Mozu, tāpat Es būšu ar tevi; Es
tevi neatstāšu, nedz pametīšu. **6** Esi stiprs un turi
drošu prātu, jo tev šiem ļaudīm būs izdalīt to zemi
par iemantojamu tiesu, ko Es viņu tēviem esmu
zvērējis dot. **7** Esi tikai stiprs un turi drošu prātu,
ka tu turies un dari pēc visas bauslības, ko Mozus,
Mans kalps, tev ir pavēlējis; neatkāpies no tās ne
pa labo ne pa kreiso roku, ka tev labi izdodas visur,
kur tu iesi. **8** Lai šī bauslības grāmata neatstājās no
tavas mutes, bet apdomā to dienām naktīm, ka tu
vari turēt un darīt visu, kas tanī stāv rakstīts: tad
tavi ceļi labi izdosies un tad tev laimēsies. **9** Vai
Es tev neesmu pavēlējis: esi stiprs un turi drošu
prātu? Nebēdājies un nebaiļojies, jo Tas Kungs,
tavs Dievs, ir ar tevi visur, kurp tu iesi. **10** Tad
Jozuas pavēlēja tiem ļaužu virsniekiem un sacīja:
11 Ejat pa lēģeri un pavēliet tiem ļaudīm sacīdami:
sataisiet sev ceļamaizi, jo pēc trim dienām jūs
iesiet pār šo Jardāni, ka jūs ieejat, iemantot to
zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod par
īpašumu. **12** Un Jozuas runāja uz Rūbeniešiem un
Gadiešiem un uz Manasus puscilti un sacīja: **13**
Pieminiet to vārdu, ko Mozus, Tā Kunga kalps,
jums ir pavēlējis sacīdams: Tas Kungs, jūsu Dievs,
jums dod dusēšanu un jums dod šo zemi. **14** Jūsu
sievas, jūsu bērniņi, jūsu ganāmie pulki lai paliek
tai zemē, ko Mozus šaipus Jardānes jums devis, bet
jūs ejat apbruņoti savu brāļu priekšā, visi spēcīgie
un stiprie vīri, un palīdziet viņiem, **15** Tiekams
Tas Kungs jūsu brāļiem dod dusēšanu tā kā jums,
un arī viņi to zemi iemanto, ko Tas Kungs, jūsu
Dievs, viņiem dod. Tad jūs griezīsities atpakaļ
uz savu pašu zemi un dabūsiet to, ko Mozus, Tā
Kunga kalps, jums ir devis šaipus Jardānes pret
rītiem. **16** Tad tie Jozuam atbildēja sacīdami: visu,
ko tu mums esi pavēlējis, to mēs darīsim, un visur,
kurp tu mūs sūtīsi, mēs iesim. **17** Tā kā mēs visās
lietās esam klausījuši Mozum, tā tev klausīsim,
lai tikai Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi tā kā
Viņš bijis ar Mozu. **18** Ikvienam, kas tavai mutei
turēsies pretī un taviem vārdiem neklausīs iekš
visa, ko tu viņam pavēlēsi, tam būs mirt. Esi tikai
stiprs un turi drošu prātu.

2 Un Jozuas, Nuna dēls, sūtīja slepeni divus
izlūkus no Sitimas sacīdams: ejat, izlūkojiet to
zemi un Jēriku. Un tie gāja un nāca kādas sievas
namā, tā bija mauka, tai vārds bija Rahaba, un
tie tur gulēja. **2** Un Jērikus ķēniņam tapa sacīts:
redzi, šinī naktī vīri nākuši no Israēla bērniem,
to zemi izlūkot. **3** Tad Jērikus ķēniņš sūtīja pie
Rahabas un sacīja: dod šurp tos vīrus, kas pie
tevis nākuši tavā namā, jo tie ir nākuši, visu
šo zemi izlūkot. **4** Bet tā sieva ņēma tos divus
vīrus un tos paslēpa un sacīja tā: tie vīri gan pie
manis bija nākuši, bet es nezināju, no kurienes
tie bija. **5** Un kad vārti bija jāaizslēdz, kad metās
tumšs, tad tie vīri izgāja. Es nezinu, kurp tie vīri
gājuši; dzenaties tiem steigšus pakaļ, tad jūs tos
panāksiet. **6** Bet viņa tiem bija likusi uz jumtu
uzkāpt un tos bija paslēpusi apakš linājiem, ko uz
jumta bija izklājusi. **7** Un tie vīri tiem dzinās pakaļ
pa Jardānes ceļu līdz tai pārceļamai vietai, un
vārti tapa aizslēgti pēc tam, kad bija izgājuši, kas
tiem dzinās pakaļ. **8** Un pirms tie apgūlās, viņa pie
tiem uzkāpa uz jumtu. **9** Un sacīja uz tiem vīriem:
es zinu, ka Tas Kungs jums šo zemi devis un ka
bailes no jums mums uzkritušas, un ka visi zemes
iedzīvotāji jūsu priekšā izbijušies. **10** Jo mēs esam
dzirdējuši, kā Tas Kungs licis izsīkt niedru jūras
ūdeņiem jūsu priekšā, jums no Ēģiptes zemes
izejot, un ko jūs esat darījuši viņpus Jardānes
tiem diviem Amoriešu ķēniņiem, Sihonam un
Ogam, ko jūs esat izdeldējuši. **11** Un to dzirdot
mūsu sirds palikusi bailīga, un nav vairs drošības
nevienam pret jums; jo Tas Kungs, jūsu Dievs,
Viņš ir Dievs augšā debesīs un apakšā virs zemes.
12 Nu tad zvērējiet man jel pie Tā Kunga, tāpēc
ka es žēlastību pie jums esmu darījusi, ka arī jūs
darīsiet žēlastību pie mana tēva nama, un dodat
man kādu ticamu zīmi, **13** Ka jūs atstāsiet dzīvus
manu tēvu, manu māti un manus brāļus un manas
māsas ar visu, kas tiem pieder, un ka jūs mūsu
dvēseles izglābsiet no nāves. **14** Tad tie vīri uz to
sacīja: ja mēs nedarīsim žēlastību un uzticību pie
tevis, kad Tas Kungs mums šo zemi dos, tad lai
mirst mūsu dvēsele jūsu vietā, ja tik jūs šo mūsu
lietu nedarīsiet zināmu. **15** Tad viņa tos ar virvi
nolaida pa logu, jo viņas nams bija pie pilsētas
mūra un viņa dzīvoja pie tā mūra. **16** Un viņa uz
tiem sacīja: ejat kalnos, ka tie jūs nesastop, kas
jums dzenās pakaļ, un paslēpjaties tur trīs dienas,
tiekams tie vajātāji atgriezīsies, tad pēc ejat savu

ceļu. 17 Tad tie vīri uz viņu sacīja: mēs būsim vaļā
no šī tava zvēresta, ko tu mums lieci zvērēt: 18
Redzi, kad mēs nākam tai zemē, tad piesien pie
sava loga šo sarkano virvi, ar ko tu mūs nolaidi,
un sapulcini pie sevis šai namā savu tēvu un savu
māti un savus brāļus un visu tava tēva namu. 19
Un ikviens, kas pa tava nama durvīm izies ārā,
tā asinis lai paliek uz viņa galvas, un mēs būsim
nevainīgi. Bet ikviens, kas pie tevis būs namā, tā
asinis lai paliek uz mūsu galvas, ja kas savu roku
pie viņa pieliks. 20 Bet ja tu šo mūsu lietu darīsi
zināmu, tad mēs būsim vaļā no šī zvēresta, ko tu
mums likusi zvērēt. 21 Tad viņa sacīja: lai tā ir, kā
jūs sakāt. Un viņa tos atlaida, un tie aizgāja; un
viņa to sarkano virvi piesēja pie loga. 22 Tā tie
aizgāja un nāca kalnos un palika tur trīs dienas,
tiekams tie vajātāji bija atpakaļ griezušies; jo tie
vajātāji tos bija meklējuši pa visiem ceļiem, bet
nebija atraduši. 23 Tad tie divi vīri griezās atpakaļ
un nonāca no tiem kalniem un cēlās pāri un nāca
pie Jozuas, Nuna dēla, un teica tam visu, kas tiem
bija noticis. 24 Un tie sacīja uz Jozua: tiešām Tas
Kungs visu to zemi ir devis mūsu rokās, un visi
zemes iedzīvotāji no mums bīstas.

3 Tad Jozuas cēlās no rīta agri, un tie aizgāja
no Sitimas un nāca līdz Jardānei, viņš un visi
Israēla bērni. Un tie tur palika par nakti, pirms
pārcēlās. 2 Un pēc trim dienām tie virsnieki gāja
pa lēģeri 3 Un pavēlēja tiem ļaudīm sacīdami: kad
jūs redzēsiet Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstu
un tos priesterus, Levja bērnus, to nesam, tad
ceļaties no savas vietas un ejat viņam pakaļ. 4
Tomēr lai starpa paliek starp jums un viņu līdz
divi tūkstošu olekšu plata, un neejat tam tuvu, lai
jūs to ceļu varat zināt, kas jums jāiet, jo jūs šo
ceļu vēl nekad neesat gājuši. 5 Un Jozuas sacīja
uz tiem ļaudīm: svētījaties, jo rītā Tas Kungs
jūsu starpā darīs brīnumus. 6 Un Jozuas runāja
uz tiem priesteriem sacīdams: ņemat derības
šķirstu un ejat pāri ļaužu priekšā. Tad tie ņēma
derības šķirstu un gāja tiem ļaudīm priekšā. 7
Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: šodien Es sākšu
tevi paaugstināt visa Israēla acīs; lai tie zin, ka Es
būšu ar tevi, kā esmu bijis ar Mozu. 8 Un tiem
priesteriem, kas to derības šķirstu nes, tev būs
pavēlēt un sacīt: kad jūs nākat Jardānes malā
pie ūdens, tad apstājaties pie Jardānes. 9 Un
Jozuas sacīja uz Israēla bērniem: nāciet šurp un
klausāties Tā Kunga, sava Dieva, vārdus. 10 Un
Jozuas sacīja: pie tam jums būs zināt, ka Tas dzīvais
Dievs ir jūsu vidū, un ka Viņš izdzīdams izdzīs
jūsu priekšā Kanaāniešus un Hetiešus un Hiviešus
un Fereziešus un Ģirgaziešus un Amoriešus un
Jebusiešus. 11 Redzi, visas pasaules valdītāja
derības šķirsts ies jūsu priekšā pāri pār Jardāni.
12 Tad nu ņemat sev divpadsmit vīrus no Israēla
ciltīm, no ikvienas cilts vienu vīru. 13 Un kad
to priesteru kājas, kas Tā Kunga, visas pasaules
valdītāja, šķirstu nes, nolaidīsies Jardānes ūdenī,
tad Jardānes ūdens apstāsies, tas ūdens, kas no
augšienes tek, un stāvēs vienā kopā. 14 Un kad tie
ļaudis no saviem dzīvokļiem cēlās, iet pār Jardāni,
un tie priesteri nesa derības šķirstu ļaužu priekšā,
15 Un kad tie šķirsta nesēji nāca līdz Jardānei, un
kad to priesteru kājas, kas to šķirstu nesa, upmalā
iebrida ūdenī, (bet Jardāne līdz pašām malām ir
uzplūdusi cauru pļaujamo laiku), 16 Tad tas ūdens,
kas no augšienes nāca, nostājās stāvu vienā kopā,
labi tālu no Adamas pilsētas, kas sānis Cartanai;
bet tas, kas tecēja uz leju, klajuma jūrā, (proti) sāls
jūrā, tas pavisam izsīka. Tad tie ļaudis gāja pāri,
Jērikum pretī. 17 Bet tie priesteri, kas Tā Kunga
derības šķirstu nesa, stāvēja sausumā Jardānes
vidū, un viss Israēls gāja pāri pa sausumu, tiekams
visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni.

4 Un kad visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni, tad
Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: 2 Ņemat
sev divpadsmit vīrus no tiem ļaudīm, no ikvienas
cilts vienu vīru, 3 Un pavēliet tiem sacīdami:
paņemiet no šejienes, no Jardānes vidus, kur
priesteru kājās stāvējušas, divpadsmit akmeņus
un nesiet tos līdz pāri un noliekat tos tai vietā,
kur paliksiet par nakti. 4 Tad Jozuas aicināja tos
divpadsmit vīrus, ko viņš no Israēla bērniem bija
iecēlis, no ikvienas cilts vienu vīru, un Jozuas
uz tiem sacīja: 5 Noejat Tā Kunga, sava Dieva,
šķirsta priekšā Jardānes vidū un paņemat ikkatrs
vienu akmeni uz saviem pleciem pēc Israēla bērnu
cilšu skaita. 6 Lai šī ir zīme jūsu starpā, kad
jūsu bērni pēclaikā vaicās, sacīdami: kas tie jums
par akmeņiem? 7 Tad jums būs uz tiem sacīt:
tādēļ, ka Jardānes ūdens ir izsīcis priekš Tā Kunga
derības šķirsta; kad tas gāja caur Jardāni, tad
Jardānes ūdens izsīka. Tā lai šie akmeņi Israēla
bērniem ir par piemiņu mūžam. 8 Un Israēla bērni
darīja, kā Jozuas tiem bija pavēlējis, un ņēma no
Jardānes vidus divpadsmit akmeņus pēc Israēla
bērnu cilšu skaita, kā Tas Kungs uz Jozua bija
runājis, un tos pārnesa līdz mājas vietā, un tos tur
nolika. 9 Jozuas uzcēla arī divpadsmit akmeņus
pašā Jardānes vidū, kur priesteru, derības šķirsta
nesēju, kājas bija stāvējušas, un tie tur ir līdz šai
dienai. 10 Un tie priesteri, kas to šķirstu nesa,
stāvēja Jardānes vidū, kamēr viss bija izdarīts, ko
Tas Kungs Jozuam bija pavēlējis, uz tiem ļaudīm

runāt, pēc visa, ko Mozus Jozuam bija pavēlējis; un
tie ļaudis steidzās un gāja pāri. **11** Un kad tie ļaudis
bija pārgājuši, tad Tā Kunga šķirsts gāja pāri un tie
priesteri ļaužu priekšā. **12** Rūbena bērni un Gada
bērni un Manasus puscilts apbruņoti gāja Israēla
bērnu priekšā, kā Mozus uz tiem bija runājis. **13**
Pie četrdesmit tūkstošu apbruņotu karavīru gāja
karā Tā Kunga priekšā Jērikus klajumos. **14** Tai
dienā Tas Kungs Jozua paaugstināja visa Israēla
acīs, un tie viņu bijās, tā kā tie bija Mozu bijušies
visas viņa mūža dienas. **15** Un Tas Kungs runāja
uz Jozua un sacīja: **16** Pavēli tiem priesteriem, kas
derības šķirstu nes, lai tie izkāpj no Jardānes. **17**
Tad Jozuas tiem priesteriem pavēlēja un sacīja:
izkāpiet no Jardānes. **18** Un kad tie priesteri, kas
Tā Kunga derības šķirstu nesa, izkāpa no Jardānes
vidus, un kad priesteru kājas nāca sausumā, tad
Jardānes ūdens griezās atpakaļ savā vietā un
pārplūda kā papriekš visur savos krastos. **19**
Bet pirmā mēneša desmitā dienā tie ļaudis no
Jardānes izkāpa un apmetās Gilgalā, Jērikum pret
rītiem. **20** Un Jozuas uzcēla Gilgalā tos divpadsmit
akmeņus, ko tie no Jardānes bija paņēmuši. **21** Un
viņš runāja uz Israēla bērniem sacīdams: kad jūsu
bērni turpmāk saviem tēviem vaicās un sacīs: kas
tie par akmeņiem? **22** Tad jums būs stāstīt saviem
bērniem un sacīt: Israēls ir gājis pa sausumu caur
šo Jardāni. **23** Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Jardānes
ūdenim jūsu priekšā ir licis izsīkt, tiekams jūs bijāt
pārgājuši, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, bija darījis
niedru jūrā; tai Viņš arī lika izsīkt mūsu priekšā,
tiekams bijām gājuši cauri. **24** Lai visas zemes
tautas atzīst Tā Kunga roku, ka tā ir stipra, lai jūs
bīstaties To Kungu, savu Dievu, visu mūžu.

5 Un notikās, kad visi Amoriešu ķēniņi, kas
viņpus Jardānes pret jūru un visi Kanaāniešu
ķēniņi, kas jūrmalā, dzirdēja, ka Tas Kungs bija
licis izsīkt Jardānes ūdenim Israēla bērnu priekšā,
tiekams tie bija gājuši cauri, tad viņu sirds tapa
bailīga, un tiem izzuda drošība Israēlu bērnu
priekšā. **2** Tanī laikā Tas Kungs sacīja uz Jozua: taisi
sev akmens nažus un apgraizī atkal Israēla bērnus
otru reiz. **3** Tad Jozuas taisīja sev akmens nažus
un apgraizīja Israēla bērnus uz Aralot pakalna.
4 Un tādēļ Jozuas tos apgraizīja: visi ļaudis no
vīriešu kārtas, kas no Ēģiptes zemes bija izgājuši,
visi kara vīri bija nomiruši tuksnesī uz ceļa, no
Ēģiptes zemes nākot. **5** Jo visi ļaudis, kas izgāja,
bija apgraizīti. Bet visi ļaudis, kas bija dzimuši
tuksnesī, ceļā no Ēģiptes zemes nākot, tie nebija
apgraizīti. **6** Jo Israēla bērni staigāja četrdesmit
gadus tuksnesī, tiekams bija izmiruši visi karavīri,
kas no Ēģiptes zemes bija izgājuši, tādēļ ka Tā
Kunga balsij nebija klausījuši; tiem Tas Kungs bija
zvērējis, ka Viņš tiem to zemi negribot ļaut redzēt,
ko Viņš viņu tēviem bija zvērējis, mums dot, zemi,
kur piens un medus tek. **7** Bet viņu dēlus Viņš
cēla viņu vietā; tos Jozuas apgraizīja, tāpēc ka
tiem bija priekšāda, jo tie nebija apgraizīti ceļā. **8**
Un kad visi ļaudis bija apgraizīti, tad tie palika
savā vietā lēģerī, tiekams bija dziedināti. **9** Un Tas
Kungs sacīja uz Jozua: šodien Es no jums esmu
novērsis visu Ēģiptes kaunu. Tāpēc tās vietas
vārds tapa nosaukts Gilgala (novēršana) līdz šai
dienai. **10** Un Israēla bērni apmetās Gilgalā, un
turēja Pasa svētkus mēneša četrpadsmitā dienā ap
vakaru, Jērikus klajumos, **11** Un ēda Pasa svētku
otrā dienā no tās zemes labības neraudzētu maizi
un ceptas vārpas šinī dienā. **12** Un tas manna
beidzās otrā dienā pēc tam, kad tie bija ēduši
no tās zemes labības, un tur nebija vairs manna
Israēla bērniem, bet tie ēda to gadu no Kanaāna
zemes augļiem. **13** Un kad Jozuas bija pie Jērikus,
tad viņš pacēla savas acis, un redzēja, un raugi,
tur viens vīrs viņam stāvēja pretī, tam bija izvilkts
zobens rokā, un Jozuas pie viņa gāja un sacīja: vai
tu esi no mūsējiem vai no mūsu pretiniekiem? **14**
Un tas sacīja: nē, bet es esmu Tā Kunga karaspēka
virsnieks, tagad es esmu nācis. Tad Jozuas metās
zemē uz savu vaigu un to pielūdza un uz to sacīja:
ko mans Kungs runā uz savu kalpu? **15** Tad Tā
Kunga karaspēka virsnieks sacīja uz Jozua: novelc
savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu
stāvi, ir svēta. Un Jozuas tā darīja.

6 Un Jērikus aizslēdza vārtus un bija aizslēgts
priekš Israēla bērniem; tur neviens ne izgāja,
ne iegāja. **2** Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: redzi,
Jēriku ar viņa ķēniņu un stipriem karavīriem Es
dodu tavā rokā. **3** Un ejat ap pilsētu, visi kara
vīri visapkārt ap pilsētu vienreiz; tā dari sešas
dienas. **4** Un septiņi priesteri lai nes septiņas
gaviles bazūnes tā šķirsta priekšā, un septītā dienā
ejat septiņas reizes ap pilsētu un tie priesteri lai
pūš bazūnes. **5** Un kad tie pūtīs gaviles bazūni un
jūs dzirdēsiet bazūnes skaņu, tad lai visi ļaudis
kliedz lielā kliegšanā, un pilsētas mūri sagrūs,
un tie ļaudis lai kāpj iekšā, kur katrs stāvēdams.
6 Tad Jozuas, Nuna dēls, aicināja tos priesterus
un uz tiem sacīja: nesiet derības šķirstu, un lai
septiņi priesteri nes septiņas gaviles bazūnes Tā
Kunga šķirsta priekšā. **7** Un uz tiem ļaudīm viņš
sacīja: ejat apkārt ap pilsētu, un tie apbruņotie lai
iet Tā Kunga šķirsta priekšā. **8** Un kā Jozuas uz
tiem ļaudīm bija sacījis, tā tie septiņi priesteri
gāja nesdami septiņas gaviles bazūnes Tā Kunga

priekšā, tie gāja un pūta bazūnes, un Tā Kunga
derības šķirsts tiem gāja pakaļ. 9 Un tie apbruņotie
gāja to priesteru priekšā, kas bazūnes pūta, un
tas pulks gāja tam šķirstam pakaļ, ejot bazūnes
pūzdami. 10 Un Jozuas tiem ļaudīm bija pavēlējis
sacīdams: jums nebūs kliegt, un lai jūsu balss
netop dzirdēta, un lai ne vārds neiziet no jūsu
mutes līdz tai dienai, kad es jums sacīšu: kliedzat!
Tad jums būs kliegt. 11 Un Tā Kunga šķirsts gāja
ap pilsētu apkārt vienreiz; tad tie nāca atkal lēģerī
un palika par nakti lēģerī. 12 Un Jozuas cēlās no
rīta agri, un tie priesteri nesa Tā Kunga šķirstu.
13 Un tie septiņi priesteri, kas tās septiņas gaviles
bazūnes nesa Tā Kunga šķirsta priekšā, gāja un
ejot pūta bazūnes un tie apbruņotie gāja viņiem
pa priekšu, un tas pulks gāja Tā Kunga šķirstam
pakaļ, un ejot pūta bazūnes. 14 Un otrā dienā tie
gāja ap pilsētu vienreiz un griezās atkal lēģerī;
tā tie darīja sešas dienas. 15 Un septītā dienā
tie cēlās agri, gaismai austot, un gāja ap pilsētu
tādā pašā kārtā septiņas reizes; tik vien šai dienā
tie gāja ap pilsētu septiņas reizes. 16 Un septītā
reizē, kad tie priesteri bazūnes pūta, Jozuas sacīja
uz tiem ļaudīm: kliedzat, jo Tas Kungs jums to
pilsētu ir devis. 17 Un tā pilsēta un viss, kas tur
ir, Tam Kungam lai top izdeldēts; Rahaba tikai,
tā mauka, lai paliek dzīva, un visi, kas pie viņas
ir namā, jo viņa ir paslēpusi tos vīrus, ko bijām
izsūtījuši. 18 Tikai sargājaties no tā izdeldējamā,
ka jūs paši netopat izdeldēti, un neņemat no
tā izdeldējamā, un nedarāt, ka Israēla lēģeris
netop izdeldēts, un nevedat to postā. 19 Bet viss
sudrabs un zelts un vara un dzelzs rīki, - tas
lai Tam Kungam ir svēts, tam būs nākt pie Tā
Kunga mantas. 20 Tad nu tie ļaudis kliedza, un
bazūnes tapa pūstas. Un notikās, kad tie ļaudis
dzirdēja bazūnes skaņu, tad tie ļaudis kliedza lielā
kliegšanā, un tas mūris sagruva, un tie ļaudis kāpa
pilsētā, kur katrs stāvēdams, 21 Un tie uzņēma
to pilsētu un izdeldēja ar zobena asmeni visu,
kas pilsētā bija, vīrus un sievas, bērnus un vecos
līdz ar vēršiem un sīkiem lopiem un ēzeļiem. 22
Tad Jozuas sacīja tiem diviem vīriem, tās zemes
izlūkiem: ejat tās sievas, tās maukas, namā, un
izvediet no turienes to sievu un visu, kas tai
pieder, kā jūs tai esat zvērējuši. 23 Tad tie jaunekļi,
tie izlūki, gāja un izveda Rahabu un viņas tēvu
un viņas māti un viņas brāļus un visu, kas tai
piederēja; tie izveda arī visus viņas radus un lika
tiem palikt ārā priekš Israēla lēģera. 24 Un to
pilsētu tie sadedzināja ar uguni, un visu, kas tur
bija; bet to sudrabu un zeltu līdz ar tiem vara
un dzelzs rīkiem, to tie lika pie Tā Kunga nama
mantas. 25 Bet to mauku Rahabu un viņas tēva
namu, un visu, kas tai piederēja, Jozuas pameta
dzīvu, un tā dzīvo Israēla vidū līdz šai dienai,
tāpēc ka viņa bija paslēpusi tos vīrus, ko Jozuas
bija izsūtījis, Jēriku izlūkot. 26 Un tanī laikā Jozuas
zvērēja un sacīja: nolādēts lai ir tas vīrs Tā Kunga
priekšā, kas celsies un uztaisīs šo pilsētu Jēriku!
Pamatu tas lai liek par savu pirmdzimto un vārtus
lai ceļ par savu jaunāko! 27 Tā Tas Kungs bija ar
Jozua, un viņa slava izpaudās pa visu zemi.

7 Bet Israēla bērni noziedzās pie tā izdeldējamā,
jo Akans, Karmus dēls, tas bija Zabdus, tas Zerus
dēls no Jūda cilts, ņēma no tā izdeldējamā. Tad Tā
Kunga bardzība iedegās pret Israēla bērniem. 2
Kad nu Jozuas izsūtīja vīrus no Jērikus uz Aju pie
Bet-Avenas, no Bēteles pret rītiem, un uz tiem
runāja sacīdams: noejat un izlūkojiet to zemi, 3
Tad tie vīri nogāja un izlūkoja Aju, un griezās
atpakaļ pie Jozuas un uz to sacīja: lai visi ļaudis
nenoiet, bet lai kādi divtūkstoš vai trīstūkstoš
vīri noiet un Aju kauj, neapgrūtini visus ļaudis,
jo viņu tur ir maz. 4 Tad no tiem ļaudīm cēlās
uz turieni trīstūkstoš vīri, bet tiem bija jābēg
priekš Ajas vīriem. 5 Un Ajas vīri apkāva no tiem
trīsdesmit un sešus vīrus un dzinās tiem pakaļ
no vārtiem līdz Zabarim, un tos sakāva pakalnē.
Tad to ļaužu sirds izkusa un palika kā ūdens. 6
Un Jozuas saplēsa savas drēbes un metās zemē
uz savu vaigu priekš Tā Kunga šķirsta līdz pat
vakaram, viņš un Israēla vecaji, un tie kaisīja
pīšļus uz savām galvām. 7 Un Jozuas sacīja: ak
Kungs, Dievs! Kāpēc tu šiem ļaudīm esi licis iet
caur Jardāni, mūs dodams Amoriešu rokās, ka tie
mūs izdeldē? Ak, kaut mēs mierā būtu palikuši
viņpus Jardānes. 8 Ak Kungs, ko lai saku, kad nu
Israēls muguru griež saviem ienaidniekiem? 9 Kad
Kanaānieši un visi zemes iedzīvotāji to dzirdēs,
tad tie mūs apstās visapkārt un izdeldēs mūsu
vārdu no zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda
dēļ? 10 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: celies, kāpēc
tu tā guli uz sava vaiga? 11 Israēls ir apgrēkojies
un arī pārkāpis Manu derību, ko Es tiem esmu
pavēlējis; tie ir arī ņēmuši no tā izdeldējamā
un ir zaguši un slēpuši un to ir likuši pie savas
mantas. 12 Tāpēc Israēla bērni nevar pastāvēt
priekš saviem ienaidniekiem, tiem bēdzin jābēg
no saviem ienaidniekiem, jo tie ir izdeldējami. Es
nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams,
no sava vidus neizdeldēsiet. 13 Celies, svētī tos
ļaudis un saki: svētījaties uz rītdienu, jo tā saka
Tas Kungs, Israēla Dievs: izdeldējama lieta ir tavā
vidū, Israēl; tu nevari pastāvēt priekš saviem

ienaidniekiem, tiekams tu nebūsi izdeldējis no
sava vidus to izdeldējamo. 14 Rītā agri nākat
priekšā pēc savām ciltīm, un tā cilts, ko Tas Kungs
uzrādīs, lai nāk priekšā pēc saviem radiem, un tas
rads, ko Tas Kungs uzrādīs, lai nāk priekšā pēc
savām saimēm, un tā saime, ko Tas Kungs uzrādīs,
lai nāk priekšā pēc saviem vīriem. 15 Un kas
taps atrasts ar to izdeldējamo, to būs sadedzināt
ar uguni, līdz ar visu, kas tam pieder, tāpēc ka
viņš pārkāpis Tā Kunga derību, un tāpēc ka viņš
kauna lietu darījis iekš Israēla. 16 Tad Jozuas
cēlās no rīta agri un veda priekšā Israēli pēc viņu
ciltīm, - tad Jūda cilts tapa uzrādīta. 17 Un kad
viņš Jūda cilti veda priekšā, tad tapa uzrādīts
Zeraiešu rads, un kad Zeraiešu radu veda priekšā
pēc tiem saimniekiem, tad Zabdus tapa uzrādīts.
18 Kad šo saimi veda priekšā pēc tiem vīriem,
tad Akans tapa uzrādīts, Karmus dēls, tas bija
Zabdus, tas Zerus dēls no Jūda cilts. 19 Tad Jozuas
sacīja uz Akanu: mans dēls, dod jel Tam Kungam,
Israēla Dievam, godu un dod Viņam slavu un
stāsti man jel, ko tu esi darījis, un neslēpi to man.
20 Tad Akans atbildēja Jozuam un sacīja: tiešām,
es esmu apgrēkojies pret To Kungu, Israēla Dievu,
un esmu tā un tā darījis. 21 Jo es ieraudzīju pie
laupījuma vienu skaistu Babiloniešu mēteli un
divsimt sudraba sēķeļus un vienu zelta sprādzi, tā
svēra piecdesmit sēķeļus, un es tās lietas iekāroju
un tās ņēmu, un redzi, tās manā teltī ir paslēptas
zemē un tas sudrabs tur apakšā. 22 Tad Jozuas
sūtīja vīrus un tie skrēja uz to telti, un redzi, tas
bija apslēpts viņa teltī, un tas sudrabs tur apakšā.
23 Un tie to izņēma no tās telts un atnesa pie
Jozuas un pie visiem Israēla bērniem un to izbēra
Tā Kunga priekšā. 24 Tad Jozuas un viss Israēls līdz
ar viņu ņēma Akanu, Zerus dēlu, un to sudrabu
un to mēteli un to zelta sprādzi un viņa dēlus
un viņa meitas un viņa vēršus un viņa ēzeļus un
viņa sīkos lopus un viņa telti un visu, kas tam
bija, un tos veda uz Ahora ieleju. 25 Un Jozuas
sacīja: kā tu mūs esi apbēdinājis, tā tev Tas Kungs
šodien apbēdinās; un viss Israēls to akmeņiem
nomētāja un tos sadedzināja ar uguni un uzkrāva
pār tiem akmeņus. 26 Un tie uzcēla pār tiem
lielu akmeņu kopu, kas stāv līdz šai dienai. Tā
Tas Kungs atgriezās no Savas bardzības karstuma;
tādēļ tās vietas vārds top nosaukts Ahora ieleja
līdz šai pašai dienai.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties un
nebaiļojies! Ņem līdz visus karavīrus un celies
pret Aju; redzi, Es esmu devis tavā rokā Ajas
ķēniņu un viņa ļaudis, viņa pilsētu un viņa zemi.
2 Un dari Ajai un viņas ķēniņam, kā tu esi darījis
Jērikum un viņa ķēniņam, tikai lai jūs viņas
laupījumu un viņas lopus priekš sev ņemat. Liec
citiem paslēpties aiz pilsētas. 3 Tad Jozuas un
visi karavīri cēlās, iet uz Aju, un Jozuas izlasīja
trīsdesmit tūkstošus spēcīgu un stipru vīru, un
tos izsūtīja naktī, 4 Un tiem pavēlēja sacīdams:
raugāt, jums pret to pilsētu būs paslēpties aiz
pilsētas; neturaties visai tālu no pilsētas un esiet
visi gatavi. 5 Es tad un visi tie ļaudis, kas pie
manis, pieiesim pie pilsētas, un kad tie izies mums
pretī tā kā pirmo reiz, tad mēs no viņiem bēgsim.
6 Lai tie tad nāk ārā mums pakaļ, kamēr mēs tos
no pilsētas atšķiram, jo tie sacīs: viņi bēg mūsu
priekšā, tā kā pirmo reiz, - un mēs bēgsim no
viņiem. 7 Bet jūs ceļaties no tās vietas, kur bijāt
slēpušies, un uzņemat to pilsētu, jo Tas Kungs,
jūsu Dievs, to devis jūsu rokā. 8 Un kad jūs to
pilsētu esat uzņēmuši tad jums to pilsētu būs
sadedzināt ar uguni, pēc Tā Kunga vārda jums
būs darīt; redziet, es jums to esmu pavēlējis. 9
Tā Jozuas tos izsūtīja. Un tie gāja paslēpties un
turējās starp Bēteli un Aju, Ajai pret vakariem,
bet Jozuas palika to nakti pie tiem ļaudīm. 10 Un
Jozuas cēlās no rīta agri un pārlūkoja tos ļaudis,
un viņš un Israēla vecaji cēlās tiem ļaudīm priekšā
pret Aju. 11 Tā līdz arīdzan visi karavīri, kas pie tā
bija, cēlās un piegāja un nāca pret to pilsētu un
apmetās pret ziemeļa pusi no Ajas, un tur bija
ieleja starp tiem un Aju. 12 Un viņš ņēma kādus
piectūkstoš vīrus un tiem lika paslēpties starp
Bēteli un Aju, pilsētai pret vakariem. 13 Un tie
nostādīja tos ļaudis, visu to lēģeri, kas bija pret
pilsētas ziemeļa pusi, un viņa pakaļējo pulku pret
pilsētas vakara pusi, un Jozuas tanī naktī nogāja
pašā ielejā. 14 Un kad Ajas ķēniņš to redzēja, tad
tie pilsētas vīri steidzās un cēlās no rīta agri un
izgāja Israēlim pretī uz kaušanos, viņš un visi
viņa ļaudis, norunātā vietā klajuma priekšā, bet
viņš nezināja, ka citi bija paslēpušies aiz pilsētas.
15 Un Jozuas un viss Israēls izlikās kauti esoši
viņu priekšā un bēga pa tuksneša ceļu. 16 Tāpēc
visi ļaudis, kas bija pilsētā, tapa sasaukti, ka tiem
dzītos pakaļ. 17 Un tie dzinās Jozuam pakaļ un
šķīrās nost no pilsētas, un tur neatlika neviena
vīra Ajā un Bētelē, kas nebūtu izgājis Israēlim
pakaļ, un tie pameta pilsētu atvērtu un dzinās
Israēlim pakaļ. 18 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua:
izstiep to šķēpu, kas tavā rokā, pret Aju, jo Es
to došu tavā rokā. Tad Jozuas izstiepa to šķēpu,
kas bija viņa rokā, pret to pilsētu. 19 Tad tie,
kas bija paslēpušies, tūdaļ cēlās no savas vietas
un skrēja, kad viņš savu roku izstiepa, un nāca

pilsētā un to uzņēma un steidzās un iededzināja
to pilsētu ar uguni. 20 Kad nu Ajas ļaudis atpakaļ
griezās, tad tie skatījās, un redzi, pilsētas dūmi
cēlās pret debesi, un tie nespēja nekur bēgt, ne
šurp, ne turp, jo tie ļaudis, kas uz tuksnesi bēga,
griezās atpakaļ pret tiem, kas dzinās pakaļ. 21 Jo
kad Jozuas un viss Israēls redzēja, ka tie, kas bija
paslēpušies, pilsētu bija uzņēmuši un ka pilsētas
dūmi cēlās, tad viņi arīdzan griezās atpakaļ un
kāva Ajas vīrus. 22 Un tad arī tie no pilsētas nāca
ārā viņiem pretī, tā ka tie bija vidū starp Israēli,
šie no tejienes un viņi no turienes, un tie tos kāva,
kamēr neviens no tiem neatlika nedz izbēga. 23
Bet Ajas ķēniņu tie sagūstīja dzīvu un veda pie
Jozuas. 24 Un kad Israēls bija nokāvis visus Ajas
iedzīvotājus, laukā un tuksnesī, uz kurieni tie
viņiem bija dzinušies pakaļ, un kad tie visi caur
zobena asmeni bija krituši līdz pēdīgam, tad viss
Israēls griezās atpakaļ uz Aju, un to sita ar zobena
asmeni. 25 Un visi, kas tai dienā krita, vīri un
sievas, bija divpadsmit tūkstoši; tie bija visi Ajas
ļaudis. 26 Un Jozuas neatvilka savu roku, ko viņš ar
šķēpu bija izstiepis, tiekams viņš nebija izdeldējis
visus Ajas iedzīvotājus. 27 Tikai lopus un pilsētas
laupījumu Israēls laupīja priekš sevis pēc Tā
Kunga vārda, ko viņš Jozuam bija pavēlējis. 28 Un
Jozuas sadedzināja Aju un to padarīja par mūžīgu
postažas vietu līdz šai dienai. 29 Un Ajas ķēniņu
viņš pakāra pie koka līdz vakaram, un kad saule
nogāja, Jozuas pavēlēja, viņa miesas noņemt no
koka, un tie viņu nometa pie pilsētas vārtiem un
uzkrāva pār viņu lielu akmeņu kopu līdz šai dienai.
30 Tad Jozuas uztaisīja altāri Tam Kungam, Israēla
Dievam, Ebala kalnā, 31 Tā kā Mozus, Tā Kunga
kalps, Israēla bērniem bija pavēlējis, kā Mozus
bauslības grāmatā stāv rakstīts, altāri no veseliem
akmeņiem, kur dzelzs ierocis nebija pielikts, un uz
tā tie upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus un
upurēja arī pateicības upurus. 32 Un viņš rakstīja
uz tiem akmeņiem norakstu no Mozus bauslības,
ko šis bija rakstījis priekš Israēla bērniem. 33 Un
viss Israēls ar saviem vecajiem un virsniekiem un
soģiem stāvēja abējos šķirsta sānos pretim tiem
priesteriem un Levitiem, kas Tā Kunga derības
šķirstu nesa, gan svešinieki, gan pašu ļaudis,
viena puse pret Gerizim kalnu un otra puse pret
Ebalkalnu, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, iepriekš
bija pavēlējis, tos ļaudis svētīt. 34 Un pēc tam viņš
izlasīja visus bauslības vārdus, svētību un lāstu,
kā bauslības grāmatā stāv rakstīts. 35 Tur nebija
neviena vārda no visiem, cik Mozus bija pavēlējis,
ko Jozuas nebūtu izlasījis priekš visas Israēla
draudzes un tām sievām un tiem bērniņiem un
tiem svešiniekiem, kas staigāja viņu vidū.

9 Un kad to dzirdēja visi ķēniņi, kas viņpus
Jardānes bija, kalnos un ielejās un gar visu lielās
jūras malu, Lībanum pretī, Hetieši un Amorieši,
Ferezieši, Hivieši un Jebusieši, 2 Tad tie sapulcējās
visi kopā, kauties ar Jozua un ar Israēli. 3 Kad nu
Gibeonas iedzīvotāji dzirdēja, ko Jozuas bija darījis
ar Jēriku un ar Aju, tad tie arīdzan darīja viltu 4
Un nogāja un likās vēstneši ejoši un ņēma vecus
maisus uz saviem ēzeļiem, 5 Un vecus saplīsušus
un lāpītus ādas vīna traukus, arī vecas un lāpītas
kurpes savās kājās, un tiem bija arī vecas drēbes
mugurā, un visa viņu ceļamaize bija sakaltusi un
sapelējusi. 6 Un tie gāja pie Jozuas Gilgalas lēģerī
un sacīja uz to un uz Israēla vīriem: mēs no tālas
zemes esam nākuši; tad dariet nu ar mums derību.
7 Tad Israēla vīri sacīja uz to Hivieti: varbūt, ka
tu dzīvo mūsu vidū, kā tad mēs ar tevi varam
darīt derību? 8 Tad tie sacīja uz Jozua: mēs esam
tavi kalpi. Tad Jozuas uz tiem sacīja: kas jūs esat
un no kurienes jūs nākat? 9 Tie uz viņu sacīja:
tavi kalpi nākuši no varen tālas zemes, Tā Kunga,
tava Dieva, vārda dēļ; jo mēs esam dzirdējuši Viņa
slavu un visu, ko Viņš darījis Ēģiptes zemē. 10
Un visu, ko Viņš darījis tiem diviem Amoriešu
ķēniņiem, kas viņpus Jardānes bija, Sihonam,
Hešbonas ķēniņam, un Ogam, Basanas ķēniņam,
kas Astarotā dzīvoja. 11 Tāpēc mūsu vecaji un visi,
kas mūsu zemē dzīvo, uz mums runāja un sacīja:
ņemiet savās rokās ceļamaizi un ejat viņiem pretī
un sakāt uz tiem: mēs esam jūsu kalpi; un nu
dariet ar mums derību. 12 Šo savu maizi mēs
jaunu no savām mājām uz ceļu esam paņēmuši
līdz, tai dienā, kad mēs izgājām pie jums nākt,
bet redzi, nu tā sakaltusi un sapelējusi. 13 Un
šie ādas vīna trauki, ko mēs pildījām, bija jauni,
bet redzi, tie ir saplīsuši un šīs mūsu drēbes un
mūsu kurpes ir vecas palikušas no tā varen tālā
ceļa. 14 Tad tie vīri ņēma no viņu ceļamaizes un
nevaicāja Tā Kunga muti. 15 Un Jozuas derēja
mieru ar tiem un darīja derību ar tiem, tos atstāt
dzīvus, un tie draudzes virsnieki tiem zvērēja.
16 Un pēc trim dienām, kad tie derību ar tiem
bija darījuši, tad tie dzirdēja, viņus no tuvienes
esam un dzīvojam viņu vidū. 17 Jo kad Israēla
bērni cēlās, tad tie nāca trešā dienā pie viņu
pilsētām. Bet viņu pilsētas bija Gibeona, Kavira
un Beērote un Kiriat-Jearima. 18 Un Israēla bērni
tos nekāva, tāpēc ka draudzes virsnieki tiem bija
zvērējuši pie Tā Kunga, Israēla Dieva; tāpēc visa
draudze kurnēja pret tiem virsniekiem. 19 Tad
visi tie virsnieki uz visu draudzi sacīja: mēs pie

Tā Kunga, Israēla Dieva, tiem esam zvērējuši,
tāpēc mēs tos nu nevaram aizskart. 20 Bet mēs
tiem darīsim tā: pametīsim tos dzīvus, ka nekāda
dusmība pār mums nenāk tā zvēresta dēļ, ko
mēs tiem esam zvērējuši. 21 Tad tie virsnieki uz
tiem sacīja: lai paliek dzīvi; un tie bija malkas
cirtēji un ūdens smēlēji visai draudzei, kā tie
virsnieki tiem bija runājuši. 22 Un Jozuas tos
aicināja un uz tiem runāja sacīdams: kāpēc jūs
mūs esat pievīluši sacīdami, mēs esam ļoti tālu
no jums, - un jūs tomēr mūsu vidū dzīvojat? 23
Nu tad esat nolādēti, ka no jums netrūkst kalpu
un malkas cirtēju un ūdens smēlēju priekš mūsu
Dieva nama. 24 Tie atbildēja Jozuam un sacīja:
taviem kalpiem tapa stāstīts, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, Mozum Savam kalpam, ir pavēlējis, ka Viņš
jums visu to zemi grib dot, un visus tos, kas tai
zemē dzīvo, no jūsu priekšas izdeldēt, tad mēs
savas dzīvības dēļ ļoti bijāmies no jums un tā
darījām. 25 Un nu redzi, mēs esam tavā rokā, dari
mums, tā kā darīt tavās acīs rādās labi un taisni.
26 Tad viņš tiem tā darīja un tos izglāba no Israēla
bērnu rokas, ka tie tos nenokāva. 27 Un Jozuas tai
dienā tos nodeva draudzei par malkas cirtējiem
un ūdens smēlējiem un priekš Tā Kunga altāra
līdz šai dienai tai vietā, ko Viņš izredzētu.

10 Un kad Adonicedeķs, Jeruzālemes ķēniņš,
dzirdēja, ka Jozuas Aju bija uzņēmis un
izdeldējis, un Ajai un viņas ķēniņam tā darījis,
kā viņš Jērikum un viņa ķēniņam bija darījis,
un ka tie, kas Gibeonā dzīvoja, ar Israēli bija
derējuši mieru un starp tiem dzīvoja. 2 Tad tie
ļoti bijās, jo Gibeona bija liela pilsēta, tā kā viena
ķēniņa pilsēta, lielāka nekā Aja, un visi viņas vīri
bija stipri. 3 Tāpēc Adonicedeķs, Jeruzālemes
ķēniņš, sūtīja pie Oāma, Hebronas ķēniņa, un
pie Pireama, Jarmutes ķēniņa, un pie Javiūs,
Lāķisas ķēniņa, un pie Debira, Eglonas ķēniņa,
sacīdams: 4 Nāciet pie manis un palīdziet man, lai
Gibeonu kaujam, jo tā mieru derējusi ar Jozua un
ar Israēla bērniem. 5 Tad sapulcējās un cēlās pieci
Amoriešu ķēniņi: Jeruzālemes ķēniņš, Hebronas
ķēniņš, Jarmutes ķēniņš, Lāķisas ķēniņš, Eglonas
ķēniņš, līdz ar visiem saviem karapulkiem un
apmetās pret Gibeonu un karoja pret viņu. 6 Un
Gibeonas vīri sūtīja pie Jozuas lēģerī uz Gilgalu
sacīdami: neatrauj savu roku no saviem kalpiem;
nāc steigšus un izglāb mūs un palīdzi mums, jo
visi Amoriešu ķēniņi, kas kalnos dzīvo, pret mums
sapulcējušies. 7 Tad Jozuas cēlās no Gilgalas, pats
un visi kara ļaudis līdz ar viņu, un visi spēka
vīri. 8 Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties
no viņiem, jo Es tos esmu nodevis tavā rokā,
neviens nepastāvēs tavā priekšā. 9 Un Jozuas
piepeši viņiem uzbruka, cauru nakti no Gilgalas
uz augšu iedams. 10 Un Tas Kungs tos izbiedēja
Israēla priekšā, un viņš tos kāva ar lielu kaušanu
Gibeonā un tiem dzinās pakaļ pa to ceļu augšup uz
Bet-Oronu un tos kāva līdz Āzekai un Maķedai. 11
Un kad tie no Israēla bēga lejā no Bet-Orona, tad
Tas Kungs lielus krusas gabalus no debess uz tiem
nometa līdz Āzekai, ka tie nomira; tur bija vairāk,
kas no krusas nomira, nekā ko Israēla bērni ar
zobenu nokāva. 12 Tad Jozuas runāja uz To Kungu
tai dienā, kad Tas Kungs Amoriešus nodeva Israēla
priekšā, un sacīja Israēla priekšā: Saule, apstājies
Gibeonā, un mēnesi, Ajalones ielejā. 13 Tad saule
apstājās un mēnesis stāvēja, tiekams tie ļaudis pie
saviem ienaidniekiem bija atriebušies. Vai tas nav
rakstīts tā taisnā grāmatā: Tā saule stāvēja debess
vidū un nesteidzās noiet veselu dienu. 14 Un tādas
dienas kā šī nebija, ne priekš viņas, ne pēc viņas,
ka Tas Kungs cilvēka balsi paklausīja; jo Tas Kungs
karoja par Israēli. 15 Tad Jozuas griezās atpakaļ
un viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēģeri. 16
Bet tie pieci ķēniņi bija bēguši un apslēpušies tai
alā pie Maķedas. 17 Un Jozuam tapa teikts un
sacīts: tie pieci ķēniņi ir atrasti, apslēpušies tai
alā pie Maķedas. 18 Tad Jozuas sacīja: pieveļat
lielus akmeņus priekš alas cauruma un liekat
vīrus priekšā, viņus sargāt. 19 Bet jūs nestāviet
mierā, dzenaties saviem ienaidniekiem pakaļ un
kaujiet viņu pakaļējos, neļaujat tiem savās pilsētās
nākt, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, tos ir nodevis
jūsu rokā. 20 Un kad Jozuas un Israēla bērni bija
beiguši tos kaut ar ļoti lielu kaušanu, kamēr tie
bija izdeldēti, un kad tie atlikušie no tiem bija
glābušies un nākuši stiprās pilsētās, 21 Tad visi
ļaudis ar mieru griezās atpakaļ pie Jozuas uz
lēģeri pie Maķedas; neviens pret Israēla bērniem
pat ne mēli nekustināja. 22 Un Jozuas sacīja:
atdariet tās alas caurumu un izvediet tos piecus
ķēniņus no alas pie manis. 23 Un tie tā darīja un
izveda no tās alas pie viņa tos piecus ķēniņus,
Jeruzālemes ķēniņu, Hebronas ķēniņu, Jarmutes
ķēniņu, Lāķisas ķēniņu, Eglonas ķēniņu. 24 Un kad
tie šos ķēniņus pie Jozuas bija izveduši, tad Jozuas
sauca visus Israēla vīrus un sacīja uz tiem karavīru
virsniekiem, kas viņam bija gājuši līdz: nākat klāt,
liekat savas kājas uz šo ķēniņu kakliem, un tie
piegāja un lika savas kājas uz viņu kakliem. 25 Un
Jozuas uz tiem sacīja: nebīstaties un nebaiļojaties,
esiet stipri un turat drošu prātu, jo tāpat Tas
Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem, ar ko
jūs karojat. 26 Un pēc tam Jozuas viņus sita un
nokāva, un pakāra pie pieciem kokiem, un tie

palika pie kokiem pakārti līdz vakaram. 27 Un
ap to laiku, kad saule noiet, Jozuas pavēlēja tos
noņemt no tiem kokiem, un tie tos nometa tai alā,
kur tie bija apslēpušies, un lika lielus akmeņus
priekš tās alas cauruma, kas tur ir līdz šai dienai.
28 Tai dienā Jozuas arī uzņēma Maķedu, un to
kāva ar zobena asmeni, un viņš izdeldēja viņas
ķēniņu, viņu pašu un visas dvēseles, kas tur
bija; viņš neatlicināja neviena, un darīja Maķedas
ķēniņam tā kā viņš bija darījis Jērikus ķēniņam.
29 Tad Jozuas aizgāja un viss Israēls ar viņu no
Maķedas uz Libnu un karoja pret Libnu. 30 Un
Tas Kungs to arīdzan nodeva Israēla rokā ar viņas
ķēniņu, un viņš to kāva ar zobena asmeni un visas
dvēseles, kas tur bija, viņš neatlicināja iekš tās
neviena, un darīja viņas ķēniņam, kā viņš bija
darījis Jērikus ķēniņam. 31 Tad Jozuas aizgāja
un viss Israēls ar viņu no Libnas līdz Lāķisai, un
apmetās pret viņu un karoja pret viņu. 32 Un
Tas Kungs nodeva Lāķisu Israēla rokā, un viņš to
uzņēma otrā dienā un to kāva ar zobena asmeni,
un visas dvēseles, kas tur bija; tā kā viņš Libnai
bija darījis. 33 Tad Orams, Ģezeras ķēniņš, cēlās
Lāķisai par palīgu, bet Jozuas to kāva un viņa
ļaudis, kamēr viņš neviena no tiem neatlicināja.
34 Un Jozuas aizgāja un viss Israēls līdz ar viņu
no Lāķisas uz Eglonu, un apmetās pret viņu un
karoja pret viņu. 35 Un uzņēma viņu tai pašā
dienā, un to kāva ar zobena asmeni, un visas
dvēseles, kas tur bija, viņš tai dienā izdeldēja, kā
viņš bija darījis Lāķisai. 36 Tad Jozuas cēlās un
viss Israēls līdz ar viņu no Eglonas līdz Hebronei
un karoja pret viņu, 37 Un uzņēma viņu un kāva
viņu ar zobena asmeni un viņas ķēniņu ar visām
pilsētām un ar visām dvēselēm, kas tur bija; viņš
neatlicināja neviena, kā viņš Eglonai bija darījis,
un to izdeldēja ar visām dvēselēm, kas tur bija, 38
Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar
viņu uz Debiru un karoja pret viņu, 39 Un uzņēma
viņu un viņas ķēniņu un visas viņa pilsētas, un
tos kāva ar zobena asmeni un izdeldēja visas
dvēseles, kas tur bija; viņš neatlicināja neviena;
itin kā viņš Hebronai bija darījis, tā viņš darīja
Debirai un viņas ķēniņam, un itin kā viņš Libnai
un viņas ķēniņam bija darījis. 40 Tā Jozuas apkāva
visu to zemi, kalnus un dienasvidus zemi un
ieleju un pakalnus ar visiem viņu ķēniņiem: viņš
neatlicināja neviena un izdeldēja visu, kam bija
dvaša, tā kā Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis.
41 Un Jozuas tos kāva no Kādeš Barneas līdz Gazai,
arī visu Gošena zemi līdz Gibeonai. 42 Un Jozuas
uzņēma visus šos ķēniņus un visu viņu zemi uz
vienu reizi, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, karoja
par Israēli. 43 Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss
Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēģeri.

11 Un notika, kad Jabins, Hacoras ķēniņš, to
dzirdēja, tad viņš sūtīja pie Jobaba, Madonas
ķēniņa, un pie Šimronas ķēniņa un pie Akšafas
ķēniņa, 2 Un pie tiem ķēniņiem, kas pret ziemeļiem
kalnos un tai klajumā pret dienvidiem no Ķinerot
un ielejā un kas Navot Dora jūrmalā dzīvoja, 3
Pie Kanaāniešiem pret rītiem un vakariem un
pie Amoriešiem un Hetiešiem un Fereziešiem
un Jebusiešiem kalnos un pie Hiviešiem apakš
Hermona, Micpas zemē. 4 Šie izgāja un visi
karapulki līdz ar tiem un daudz ļaužu, tik daudz
kā smiltis jūrmalā, un varen daudz zirgu un ratu.
5 Visi šie ķēniņi sapulcējās un nāca un kopā
apmetās lēģerī pie Meroma ūdens, karot pret
Israēli. 6 Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties
no viņiem, jo rītu ap šo laiku Es tos visus nodošu
apkautus Israēla priekšā; viņu zirgus tev būs darīt
tizlus un viņu ratus ar uguni sadedzināt. 7 Tad
Jozuas un visi karaļaudis līdz ar viņu piepeši tiem
uznāca pie Meroma ūdens un tiem uzbruka. 8 Un
Tas Kungs tos nodeva Israēla rokā, un tie tos kāva
un tiem dzinās pakaļ līdz tai lielai Sidonai un līdz
tiem siltiem ūdeņiem un līdz Micpas klajumam
pret rītiem un tos kāva, kamēr neviens no tiem
neatlika. 9 Un Jozuas tiem darīja, kā Tas Kungs
viņam bija sacījis; viņu zirgus viņš darīja tizlus un
viņu ratus viņš sadedzināja ar uguni. 10 Un Jozuas
griezās atpakaļ tanī laikā un uzņēma Hacoru, un
viņas ķēniņu viņš sita ar zobenu, jo Hacora priekš
tam bija galvas pilsēta visām šo ķēniņu valstīm. 11
Un tie kāva visus, kas tur bija, ar zobena asmeni,
viņus izdeldēdami; tur neviens neatlika, kam bija
dvaša, un Hacoru viņš sadedzināja ar uguni. 12
Un Jozuas uzņēma visas šo ķēniņu pilsētas un
visus viņu ķēniņus un tos kāva ar zobena asmeni,
tos izdeldēdams, kā Mozus, Tā Kunga kalps, bija
pavēlējis. 13 Bet visas pilsētas, kas stāv savos
kalnos, Israēls nesadedzināja, tikai Hacoru Jozuas
sadedzināja. 14 Un visu šo pilsētu laupījumu un
visus lopus Israēla bērni laupīja priekš sevis, bet
visus cilvēkus tie kāva ar zobena asmeni, tiekams
tie tos izdeldēja; tie neatlicināja neviena, kam bija
dvaša. 15 Tā kā Tas Kungs Mozum, savam kalpam,
bija pavēlējis, tā Mozus pavēlēja Jozuam, un tā
Jozuas darīja; viņš neatrāva ne vārda no visa, ko
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 16 Tā Jozuas
uzņēma visu šo zemi, kalnus un visu dienasvidus
zemi un visu Gošenes zemi un ieleju un klajumu
un Israēla kalnus ar viņu ieleju, 17 No Ālaka
kalna, kas uz augšu stiepjas uz Seīru līdz Baāl-
Gadam Lībanus klajumā, apakš Hermona kalna;

viņš gūstīja arī visus viņu ķēniņus, tos sita un
nokāva. 18 Ilgu laiku Jozuas pret visiem šiem
ķēniņiem karoja. 19 Nevienas pilsētas nebija,
kas ar labu Israēlim būtu padevusies, kā vien tie
Hivieši, kas Gibeonā dzīvoja. Viņi visas uzņēma ar
karošanu. 20 Jo tas bija no Tā Kunga, ka tie savu
sirdi apcietināja, karā iet pret Israēli, lai Viņš tos
izdeldētu, lai tiem nekāda žēlastība nenotiktu, bet
lai Viņš tos nomaitātu, kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. 21 Tanī laikā Jozuas nāca un izsakņoja
Enaķiešus no tiem kalniem, no Hebronas, no
Debiras, no Ānabas, no visiem Jūda kalniem un no
visiem Israēla kalniem, un Jozuas tos izdeldēja ar
viņu pilsētām. 22 Neviens no Enaķiešiem neatlika
Israēla bērnu zemē, tik vien Gazā, Gatā un Ašdodā
tie atlika. 23 Tā Jozuas uzņēma visu to zemi, tā
kā Tas Kungs uz Mozu bija runājis, un Jozuas
to Israēlim nodeva par iemantojamu tiesu, to
dalīdams pēc viņu ciltīm, un zemei tika miers no
karošanas.

12 Šie nu ir tās zemes ķēniņi, ko Israēla bērni
ir kāvuši un viņu zemi ieņēmuši, viņpus
Jardānes pret saules uzlēkšanu no Arnonas upes
līdz Hermona kalnam un visu klajumu pret rītiem:
2 Sihons, Amoriešu ķēniņš, kas Hešbonā dzīvoja,
valdīdams no Aroēra, kas Arnonas upes malā, un
no tās upes vidus, un par vienu Gileādas pusi un
līdz Jabokas upei, kas ir Amona bērnu robeža, 3
Un par to klajumu līdz Ķinerotes jūrai pret rītiem,
un līdz tai klajuma jūrai, tai sāls jūrai pret rītiem,
uz to ceļu līdz BetJezimotam, un dienvidu pusē
apakš Pizgas kalna. 4 Un Oga, Basanas ķēniņa,
robežas; tas bija atlicis no tiem milžu ļaudīm,
un dzīvoja Astarotā un Edrejā, 5 Un valdīja par
Hermona kalnu un par Zalku un par visu Basanu
līdz Gešuriešu un Maāhatiešu robežām un tai
vienā Gileādas pusē līdz Sihona, Hešbonas ķēniņa,
robežām. 6 Mozus, Tā Kunga kalps, un Israēla
bērni tos kāva, un Mozus, Tā Kunga kalps, to deva
Rūbeniešiem un Gadiešiem un Manasus pusciltij
par daļu. 7 Šie nu ir tās zemes ķēniņi, ko Jozuas un
Israēla bērni kāva šaipus Jardānes pret vakariem,
no Baāl-Gada Lībanus lejā līdz Ālaka kalnam,
kas uz Seīru stiepjas, (un Jozuas to deva Israēla
ciltīm par īpašumu pēc viņu daļām,) 8 Kalnos un
ielejās un klajumos un pakalnos un tuksnesī un
pret dienasvidu: Hetieši, Amorieši, Kanaānieši,
Ferezieši, Hivieši un Jebusieši. 9 Jērikus ķēniņš
viens; Ajas ķēniņš, kas sānis Bētelei, viens; 10
Jeruzālemes ķēniņš viens; Hebrones ķēniņš viens;
11 Jarmutes ķēniņš viens; Lākisas ķēniņš viens; 12
Eglonas ķēniņš viens; Ģezeras ķēniņš viens; 13
Debiras ķēniņš viens; Ģederas ķēniņš viens; 14
Hormas ķēniņš viens; Aradas ķēniņš viens; 15
Libnas ķēniņš viens; Adulamas ķēniņš viens; 16
Maķedas ķēniņš viens; Bēteles ķēniņš viens; 17
Tapuas ķēniņš viens; Heferas ķēniņš viens; 18
Afekas ķēniņš viens; LāŠaronas ķēniņš viens; 19
Madonas ķēniņš viens; Hacoras ķēniņš viens; 20
Šimron-Meronas ķēniņš viens; Akšafas ķēniņš
viens; 21 Taēnakas ķēniņš viens; Meģidus ķēniņš
viens; 22 Kēdesas ķēniņš viens; Jokneamas ķēniņš
pie Karmeļa viens; 23 Doras ķēniņš Navat-Dorā
viens; Gojimu ķēniņš Gilgalā viens; 24 Tircas
ķēniņš viens; visi šie ķēniņi ir trīsdesmit un viens.

13 Un Jozuas bija vecs un stipri gados un Tas
Kungs sacīja uz viņu: tu esi palicis vecs un
stipri gados, un vēl ļoti daudz zemes atliek kas
jāuzņem. 2 Šī ir tā zeme, kas vēl atliek: visas
Fīlistu robežas un visas Gešuriešu robežas, 3 No
Šihora, kas ir Ēģiptes priekšā, līdz Ekronas robežai
pret ziemeļiem Kanaāniešiem top pieskaitīti pieci
Fīlistu lielkungi: Gaziešu, Ašdodešu, Askaloniešu,
Gatiešu un Ekroniešu lielskungs, un arī Avieši;
4 No dienasvidus puses visa Kanaāniešu zeme
un Meara, kas Sidoniešiem pieder, līdz Afekai,
līdz Amoriešu robežām; 5 Tā arī Ģibliešu zeme
un viss Lībanus no rīta puses, no Baāl-Gada
apakš Hermona kalna, kamēr nāk uz Hamatu; 6
Visi, kas tais kalnos dzīvo, no Lībanus līdz tiem
siltiem ūdeņiem, visi Sidonieši, Es tos izdzīšu
Israēla bērnu priekšā; izdali to tikai Israēlim par
īpašumu, kā Es tev esmu pavēlējis. 7 Un nu dali
šo zemi par iemantojamu tiesu tām deviņām
ciltīm un Manasus pusciltij. 8 Līdz ar to (otru
puscilti) Rūbenieši un Gadieši ir dabūjuši savu
iemantojamo tiesu, ko tiem Mozus deva viņpus
Jardānes pret rītiem, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps,
tiem devis, 9 No Aroēra, kas ir Arnonas upes
malā, un tās pilsētas kas ir upes ielejas vidū,
un visu klajumu no Medbas līdz Dibonai, 10 Un
līdz Amona bērnu robežām visas pilsētas, kas
piederēja Sihonam, Amoriešu ķēniņam, Hešbonas
valdniekam, 11 Un Gileādu un Gešuriešu un
Maāhatiešu robežas, un visu Hermona kalnu un
visu Basanu līdz Zalkai, 12 Visu Oga, Basanas
ķēniņa, valsti, kas valdīja Astarotā un Edrejā,
un bija atlicis no tiem atlikušiem milžiem, ko
Mozus ir apkāvis un izdzinis. 13 Bet Israēla bērni
neizdzina Gešuriešus un Maāhatiešus, bet Gešurs
un Maāhats dzīvoja Israēla vidū līdz šai dienai. -
14 Tikai Levja ciltij viņš nedeva zemes daļu; Tā
Kunga, Israēla Dieva, uguns upuri ir viņas daļa, tā
kā viņš tai ir runājis. 15 Un Mozus deva Rūbena
bērnu ciltij pēc viņas radiem, 16 Ka viņu robežas
bija no Aroēra, kas Arnonas upes malā, un tā

pilsēta, kas ir ielejas vidū, un viss klajums līdz
Medbai, 17 Hešbona un visas viņas pilsētas kas
tai klajumā, Dibona un Bamot-Baāla un Bet-Baāl-
Meona, 18 Un Jāca un Ķedemote un Mevaāte 19
Un Kiriataīma un Sibma un Ceret-Zaūra uz tā
kalna tai ielejā. 20 Un Bet-Peore un Ašdod-Pizga
un Bet-Jezimote 21 Un visas klajuma pilsētas
un visa Sihona valsts, Sihona, Amoriešu ķēniņa,
kas Hešbonā valdīja, ko Mozus apkāva līdz ar
Midijanas lieliem kungiem, Evu un Reķimu un
Curu un Huru un Rebu, Sihona valdniekiem, kas
tai zemē dzīvoja. 22 Tāpat Israēla bērni ar zobenu
nokāva Bileāmu, Beora dēlu, to pareģi, līdz ar
tiem (citiem), ko viņi nokāva. 23 Un Rūbena
bērnu robeža bija Jardāne un viņas apgabals. Šī ir
Rūbena bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un
viņu ciemi. 24 Un Gada ciltij, Gada bērniem pēc
viņu radiem Mozus deva, 25 Ka viņu robežas bija
Jaēzere un visas Gileādas pilsētas un Amona bērnu
zemes viena puse līdz Aroēram, kas ir šaipus
Rabas. 26 Un no Hešbonas līdz Rāmat-Micpai un
Betanim un no Mahānaīm līdz Debiras robežai, 27
Un ielejā: BetHarama un Bet-Nimra un Sukota un
Cavana, kas atlika no Sihona, Hešbonas ķēniņa,
valsts, Jardāne un viņas robeža, līdz Ķinerotes
jūras galam viņpus Jardānes pret rītiem. 28 Šī
ir Gada bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un
ciemi. 29 Un ko Mozus Manasus pusciltij par
daļu bija devis, tas palika pie Manasus bērnu
puscilts pēc viņas radiem, 30 Tā ka viņu robežas
bija no Mahānaīm visa Basana, visa Oga, Basanas
ķēniņa, valsts un visi Jaīra miesti, kas ir Basanā,
sešdesmit pilsētas. 31 Un Gileādas viena puse un
Astarote un Edreja, Oga, Basanas ķēniņa, valsts
pilsētas, piederēja Mahira, Manasus dēla, bērniem,
(proti) Mahira bērnu pusei pēc viņu radiem. 32 To
nu Mozus bija izdalījis Moaba klajumos viņpus
Jardānes no Jērikus pret rītiem. 33 Bet Levja ciltij
Mozus nedeva nekādu zemes daļu; Tas Kungs,
Israēla Dievs, ir viņu daļa, tā kā Viņš tiem ir
runājis.

14 To nu Israēla bērni iemantojuši Kanaāna
zemē, ko viņiem ir izdalījuši Eleazars, tas
priesteris, un Jozuas, Nuna dēls, un tie augstie
Israēla bērnu cilts tēvi. 2 Caur meslošanu tiem
dalīja, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis,
dot tām deviņām ciltīm un tai pusciltij. 3 Jo tām
divām ciltīm un tai pusciltij Mozus bija devis daļu
viņpus Jardānes, bet Levitiem viņš nekādu zemes
daļu nebija devis viņu starpā. 4 Jo Jāzepa bērnu
bija divas ciltis, Manasus un Efraīms; un Levitiem
nedeva nekādu īpašu daļu tai zemē, bet pilsētas
vien, kur dzīvot, un ganības priekš viņu lopiem
un priekš viņu īpašuma. 5 Kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis, tā Israēla bērni darīja un izdalīja to
zemi. 6 Tad Jūda bērni piegāja pie Jozuas Gilgalā,
un Kālebs, Jefunna dēls, no Ķenasa bērniem, sacīja
uz viņu: tu zini to vārdu, ko Tas Kungs uz Mozu,
to Dieva vīru, ir runājis Kādeš Barneā manis pēc
un tevis pēc. 7 Es biju četrdesmit gadus vecs,
kad Mozus, Tā Kunga kalps, mani sūtīja no Kādeš
Barneas, to zemi izlūkot, un es viņam atsacīju, tā
kā tas bija manā sirdī. 8 Bet mani brāļi, kas man
bija gājuši līdz, tie darīja to ļaužu sirdi bailīgu, bet
es Tam Kungam, savam Dievam, pareizi klausīju. 9
Tad Mozus tai dienā zvērēja un sacīja: tā zeme, kur
tu ar savu kāju esi minis, tev un taviem bērniem
būs par daļu mūžam; jo tu Tam Kungam, manam
Dievam, esi pareizi klausījis. 10 Un nu redzi, Tas
Kungs manu dzīvību ir uzturējis, tā kā Viņš ir
runājis, un ir četrdesmit un pieci gadi no tā laika,
kad Tas Kungs šo vārdu uz Mozu runāja, Israēlim
tuksnesī staigājot, un nu redzi, es šodien esmu
astoņdesmit piecus gadus vecs. 11 Es vēl šodien
esmu tik stiprs, kā tai dienā kad Mozus mani
izsūtīja; kāds mans spēks bija to brīdi, tāds ir mans
spēks šo brīdi uz karu, uz iziešanu un ieiešanu. 12
Un nu, dod man šo kalnu zemi, par ko Tas Kungs
tai dienā runājis, jo tu tai dienā esi dzirdējis, ka
tur dzīvo Enaķieši, un tur ir lielas stipras pilsētas;
varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos varu
izdzīt, tā kā Tas Kungs runājis. 13 Tad Jozuas viņu
svētīja un deva Kālebam, Jefunna dēlam, Hebroni
par daļu. 14 Tā tad Hebrone Kālebam, Jefunna
dēlam, no Ķenasa bērniem, tika par daļu līdz šai
dienai, tāpēc ka tas Tam Kungam, Israēla Dievam,
pareizi bija klausījis. 15 Bet Hebrones vārds bija
vecos laikos Kiriat Arba (Arbas pilsēta), tas ir bijis
viens liels cilvēks starp Enaķiešiem. Un zemei bija
miers no karošanas.

15 Un tā nomeslota tiesa priekš Jūda bērniem,
pēc viņu radiem, bija pie Edoma robežām,
pie Cin tuksneša, pašā dienvidus galā, 2 Tā ka
viņu robeža pret dienvidiem bija Sāls jūras gals
no tās mēles, kas pret dienvidiem stiepjas, 3 Un
iziet pret dienvidu pusi uz Akrabu kalniem un
iet cauri līdz Cinam un iet uz augšu no dienvidu
puses līdz Kādeš-Barneai, 4 Un iet caur Acronu un
stiepjas uz augšu līdz Ādarai un iet ap Karku un
iet cauri līdz Acmonai un iznāk pie Ēģiptes upes,
un tas robežas gals stiepjas pret jūru; šī lai ir jūsu
robeža dienas vidū. 5 Un robeža pret rītiem ir
sāls jūra līdz Jardānes galam, un robeža ziemeļa
pusē ir no jūras mēles, no Jardānes gala. 6 Un šī
robeža iet uz augšu līdz Bet-Aglai un iet cauri no

ziemeļa puses līdz Bet-Arabai, un tā robeža iet uz
augšu līdz Boēna, Rūbena dēla, akmenim. 7 Un
(tālāk) šī robeža iet uz augšu līdz Debirai no Ahora
ielejas un pret ziemeļiem stiepjas līdz Gilgalai,
kas stāv pret Adumu kalniem, kas no upes uz
dienvidiem; pēc šī robeža iet cauri uz En-Zemes
ūdeni, un viņas gals stiepjas līdz Roģeles akai. 8
Un šī robeža iet uz augšu pa Ben-Inoma ieleju, no
dienvidu puses gar Jebuzu, - šī ir Jeruzāleme, - un
šī robeža iet uz augšu līdz tā kalna virsgalam, kas
no Inoma ielejas ir pret vakara pusi, kas stiepjas
līdz Refaīm ielejas galam pret ziemeļiem. 9 Pēc
šī robeža stiepjas no tā kalna gala līdz Nevtoas
avotam un iznāk uz Efrona kalna pilsētām; šī
robeža stiepjas līdz Baālai, - tā ir Kiriat-Jearima.
10 Pēc šī robeža griežas no Baālas uz vakara pusi
līdz Seīra kalniem un iet cauri gar ArJearim uz
ziemeļa pusi, - tas ir Ķesalons, - un nāk lejā uz
Bet-Šemesu un iet caur Timnatu. 11 Un tā robeža
iznāk gar Ekronu pret ziemeļa pusi un stiepjas
līdz Zikronam un iet pār Baālas kalnu un iznāk uz
Jabneēlu, un viņas gals stiepjas līdz jūrai. 12 Un
robeža pret vakara pusi ir tā lielā jūra un viņas
mala. Šī ir Jūda bērnu robeža visapkārt pēc viņu
radiem. 13 Bet Kālebam, Jefunna dēlam, viņš deva
tiesu starp Jūda bērniem, pēc Tā Kunga vārda uz
Jozua, proti Kiriat-Arbu, Eneka tēva pilsētu, tā ir
Hebrone. 14 Un Kālebs izdzina no turienes tos
trīs Enaka dēlus, Zezaju un Aķimanu un Talmaju,
kas no Enaka dzimuši. 15 Un no turienes viņš
cēlās pret Debiras iedzīvotājiem, bet Debiras vārds
senāk bija Kiriat-Zevere. 16 Un Kālebs sacīja: kas
Kiriat-Zeveri kaus un uzņems, tam es savu meitu
Aksu došu par sievu. 17 Tad to uzņēma Otniēls,
Ķenasa dēls, Kāleba brālēns, un viņš tam deva
savu meitu Aksu par sievu. 18 Un notikās, kad
viņa pie tā nāca, tad viņa to skubināja, tīrumu
lūgties no viņas tēva, un viņa nolēca no ēzeļa;
tad Kālebs uz viņu sacīja: kas tev ir? 19 Un viņa
sacīja: dod man kādu svētību, jo tu man esi devis
dienvidu zemi, tad dod man arī ūdens avotus. Tad
tas viņai deva avotus augšā un avotus ielejā. 20
Šī ir Jūda bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. 21
Tad nu tās pilsētas no Jūda bērnu cilts gala līdz
Edoma robežai pret dienvidu pusi ir: Kabceēle un
Edere un Jagura 22 Un Ķina un Dimona un Ādada
23 Un Ķedesa un Ācora un Itnana 24 Un Zīva un
Telema un Bealota 25 Un Ācor-ādāta un Kiriat-
Hecrona, - tā ir Ācora, - 26 Āmama un Šema un
Molada 27 Un Ācar Gada un Ezmona un Betpaleta
28 Un Ācar-Zuala un Bēršeba un Bisjot-Ja, 29 Bala
un Ijim un Ācēma 30 Un Eldolada un Ķezila un
Horma 31 Un Ciklaga un Madmana un Zan-Zana
32 Un Lebaota, Zilim un Aīna un Rimona, - visu
šo pilsētu ir divdesmit deviņas un viņu ciemi. 33
Lejā ir Estaole un Carea un Asna 34 Un Zanoa un
En-Ganim, Tapua un Enama 35 Un Jarmute un
Adulama un Zukus un Āzeka 36 Un Zaēraīm un
Aditaīm un Gedera un Ģederotaīm, četrpadsmit
pilsētas un viņu ciemi; 37 Cenana un Adaza un
Migdal Gada 38 Un Dileana un Micpa un Jaktiēle,
39 Lāķis un Bockata un Eglone 40 Un Kābona un
Lāmasa un Ķitlisa 41 Un Ģederota, BetDagona un
Naēma un Maķeda, sešpadsmit pilsētas un viņu
ciemi; 42 Libna un Etere un Āzana 43 Un Jevta
un Azna un Necibe 44 Un Ķeīla un Aksiba un
Mareza, deviņas pilsētas un viņu ciemi; 45 Ekrona
un viņas miesti un viņas ciemi; 46 No Ekronas
un līdz jūrai viss, kas blakām Ašdodai un blakām
viņu ciemiem; 47 Ašdoda un viņas miesti, un viņas
ciemi, Gaza un viņas miesti, un viņas ciemi līdz
Ēģiptes upei un tai lielai jūrai un viņas malai. 48
Un kalnos bija Zamira un Jatira un Zokus 49 Un
Dana, un Kiriat-Zana, - tā ir Debira - 50 Un Ānaba
un Estemus un Ānim 51 Un Gošene un Holone
un Šīlo, vienpadsmit pilsētas un viņu ciemi; 52
Arāba un Duma un Ezeaņa un Januma. 53 Un
Bet-Tapua un Āveka 54 Un Umta un Kiriat-Arba,
- tā ir Hebrone, - un Ciora, deviņas pilsētas un
viņu ciemi; 55 Maona, Karmelis un Zīva un Jūta
56 Un Jezreēle un Jokdeama un Zanoa, 57 Kaina,
Ģibea un Timna, desmit pilsētas un viņu ciemi; 58
Alula, Bet-Cura, Gedora 59 Un Maārata un Bet-
Anota un Eltekone, sešas pilsētas un viņu ciemi;
60 Kiriat-Baāla, - tā ir Kiriat-Jearima, - un Arāba,
divas pilsētas un viņu ciemi. 61 Tuksnesī bija Bet-
Araba, Midina un Zekaka. 62 Un Nibzana un tā sāls
pilsēta un Enģedi, sešas pilsētas un viņu ciemi. 63
Bet tos Jebusiešus, kas Jeruzālemē dzīvoja, Jūda
bērni nevarēja izdzīt un Jebusieši dzīvoja pie Jūda
bērniem Jeruzālemē līdz šai dienai.

16 Un tā tiesa Jāzepa bērniem tapa nomeslota
no Jardānes pret Jēriku, pie Jērikus ūdeņiem
pret rītiem, tas tuksnesis, kas no Jērikus stiepjas
caur Bēteles kalniem 2 Un iznāk no Bēteles uz
Lūzu un tek caur Arķiešu robežām līdz Atarotai, 3
Un noiet pret vakara pusi uz Javletes robežām
līdz Lejas-Bet-Oronas robežām un līdz Gazerai, un
viņas gals stiepjas līdz jūrai. 4 Tā Jāzepa bērni,
Manasus un Efraīms, savu daļu dabūjuši. 5 Un
Efraīma bērnu robeža pēc viņu radiem ir šī: viņu
daļas robeža bija pret rītiem Atarot Ādara līdz
Kalna-Bet-Oronai. 6 Un tā robeža iznāk no vakara
puses gar Miķmetu pa ziemeļa pusi, un šī robeža
griežas pret rītiem uz Taēnat Šīlo un iet caur viņu
uz rīta pusi līdz Janoai, 7 Un notek no Janoas uz

Atarotu un Naāratu, un stiepjas uz Jēriku un iznāk
pie Jardānes. 8 No Tapuas tā robeža stiepjas pret
vakara pusi uz Kānas upi, un viņas gals ir pie jūras.
Šī ir Efraīma bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. 9
Un tās pilsētas, kas bija atšķirtas priekš Efraīma
bērniem, bija Manasus bērnu daļas vidū, visas tās
pilsētas un viņu ciemi. 10 Un tie neizdzina tos
Kanaāniešus, kas Gazerā dzīvoja, tā Kanaānieši
dzīvoja Efraīma vidū līdz šai dienai un palika par
klausītājiem.

17 Un Manasus ciltij tiesa tika nomeslota, - jo
viņš bija Jāzepa pirmdzimtais, - Mahiram,
Manasus pirmdzimtam, Gileāda tēvam, kas bija
karavīrs, krita Gileāda un Basana. 2 Un tiem citiem
Manasus bērniem tika sava tiesa pēc viņu radiem,
(proti) Abiēzera bērniem un Eleka bērniem un
Asriēļa bērniem un Zeķema bērniem un Hefera
bērniem un Zemida bērniem. Šie ir Manasus,
Jāzepa dēla, bērni no vīriešu kārtas pēc saviem
radiem. 3 Bet Celofehadam, Hefera dēlam, (tas bija
dēls Gileādam, tas Mahiram, tas Manasum) tam
nebija dēlu, bet meitas vien, un šie ir viņa meitu
vārdi: Maāla, Noa, Hagla, Milka un Tirca. 4 Tās
nāca pie priestera Eleazara un pie Jozuas, Nuna
dēla, un pie tiem virsniekiem un sacīja: Tas Kungs
Mozum pavēlējis, mums daļu dot mūsu brāļu
vidū; tāpēc viņš pēc Tā Kunga vārda tām deva
daļu viņu tēva brāļu vidū. 5 Un Manasum desmit
zemes gabali tapa piedalīti, bez Gileādas zemes un
Basanas, kas viņpus Jardānes. 6 Jo Manasus meitas
iemantoja īpašu daļu viņa dēlu vidū, un Gileādas
zeme piederēja tiem citiem Manasus bērniem. 7
Un Manasus robeža bija no Ašeras līdz Mikmetai,
kas Šehemes priekša, un šī robeža iet pa labo roku
uz tiem, kas En-Tapuā dzīvoja, 8 Un Manasum
gan piederēja Tapuas zeme, bet pati Tapua pie
Manasus robežas piederēja Efraīma bērniem. 9
Un tā robeža nonāk uz Kānas upi pret dienasvidu
no upes. Šīs pilsētas pieder Efraīmam, Manasus
pilsētu vidū, un Manasus robeža ir no tās upes
uz ziemeļa pusi, un viņas gals stiepjas pret jūru.
10 Kas pret dienvidiem, pieder Efraīmam, un kas
pret ziemeļiem, Manasum, un jūra ir viņu robeža.
Un uz ziemeļa pusi viņi stiepjas līdz Ašeram,
un uz rīta pusi līdz Īsašaram. 11 Un Manasum
iekš Īsašara un Ašera piederēja Bet-Zeana un
viņas miesti un Jibleana un viņas miesti un Doras
iedzīvotāji un miesti un Endoras iedzīvotāji un
miesti un Taēnakas iedzīvotāji un miesti un, kas
iekš Meģidus dzīvoja, un viņa miesti, - trīs zemes
gabali 12 Un Manasus bērni nevarēja izdzīt šo
pilsētu iedzīvotājus, bet Kanaānieši iesāka palikt
tai zemē. 13 Un kad Israēla bērni palika stipri, tad
tie tos Kanaāniešus spieda pie klausības, bet izdzīt
tos neizdzina. 14 Un Jāzepa bērni runāja uz Jozua
sacīdami: kāpēc tu mums par daļu esi nomeslojis
tikai vienu tiesu un vienu zemes gabalu? Un mēs
tomēr esam liels ļaužu pulks, tādēļ ka Tas Kungs
mūs tā ir svētījis. 15 Tad Jozuas uz tiem sacīja: ja
jūs esiet tāds liels ļaužu pulks, tad ejat mežos un
nolīdiet tos priekš sevis Veresiešu un Revaiešu
zemē, kad jums nepietiek ar Efraīma kalniem, 16
Tad Jāzepa bērni sacīja: ar tiem kalniem mums
nepietiks, un dzelzs rati ir visiem Kanaāniešiem,
kas tai ielejas zemē dzīvo, Bet-Zeanā un viņas
miestos, un tiem, kas Israēla klajumā dzīvo. 17
Bet Jozuas runāja uz Jāzepa namu, uz Efraīmu
un Manasu, sacīdams: tu esi liels ļaužu pulks un
tev ir liels spēks, tev nebūs viena daļa vien, 18
Bet tie kalni tev piederēs; tur ir mežs un to tu
nolīdisi un viņa malas tev piederēs. Jo tu izdzīsi
tos Kanaāniešus, jebšu tiem ir dzelzs rati un jebšu
tie ir stipri.

18 Un visa Israēla bērnu draudze sapulcējās
Šīlo un tur uzcēla saiešanas telti, kad nu
zeme viņu priekšā bija uzvarēta. 2 Un no Israēla
bērniem, kam savas daļas nebija nodalītas, atlika
septiņas ciltis. 3 Un Jozuas sacīja uz Israēla
bērniem: cik ilgi jūs esat tik kūtri, ka nenoejat
uzņemt to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs
jums devis? 4 Dabūjiet sev trīs vīrus no ikvienas
cilts, tad es tos sūtīšu, lai tie ceļas un zemi
pārstaigā un to uzraksta pēc savām daļām, un
griežas atpakaļ pie manis. 5 Tiem nu to būs dalīt
septiņās daļās; Jūda lai paliek savās robežās no
dienasvidus puses, un Jāzepa nams lai paliek
savās robežās no ziemeļa puses. 6 Un jums to
zemi būs uzrakstīt septiņās daļās un atnest man,
ka es priekš jums šeit mesloju Tā Kunga, mūsu
Dieva, priekšā. 7 Jo Levitiem nav nekādas zemes
daļas jūsu starpā, bet Tā Kunga priestera amats
ir viņu daļa. Bet Gads un Rūbens un Manasus
puscilts savu tiesu ir ņēmuši viņpus Jardānes pret
rītiem, ko Mozus, Tā Kunga kalps, tiem devis. 8
Tad tie vīri cēlās un nogāja, un Jozuas tiem, kas
nogāja, pavēlēja zemi uzrakstīt, un sacīja: ejat, un
pārstaigājat to zemi un uzrakstiet to un griežaties
atpakaļ pie manis, tad es priekš jums metīšu
meslus Tā Kunga priekšā šeitan Šīlo. 9 Tad tie vīri
nogāja un pārstaigāja to zemi un to pēc viņas
pilsētām grāmatā uzrakstīja septiņās daļās, un
nāca atpakaļ pie Jozuas uz lēģeri Šīlo. 10 Un Jozuas
meta meslus priekš viņiem Šīlo Tā Kunga priekšā,
un Jozuas tur Israēla bērniem dalīja to zemi pēc
viņu daļām. 11 Un mesli krita Benjamina bērnu

ciltij pēc viņu radiem, un viņu nomeslotās tiesas
robeža stiepjas starp Jūda bērniem un Jāzepa
bērniem. 12 Un viņu ziemeļa robeža nāca no
Jardānes, un šī robeža iet augšā gar Jērikus ziemeļa
pusi un stiepjas caur tiem kalniem pret vakara
pusi un viņas gals ir pie Bet-Avenas tuksneša. 13
Un no turienes robeža aiziet uz Lūzu, gar Lūzu, -
šī ir Bētele, - pret dienasvidu, un robeža noiet uz
Atarot-Ādaru pie tā kalna, kas ir dienasvidus pusē
no Lejas-Bet-Oronas. 14 Un šī robeža stiepjas un
griežas vakara malā uz dienasvidu, no tā kalna,
kas ir Bet-Oronai pretī uz dienasvidu, un viņas
gals ir pie Kiriat-Baālas, - šī ir Kiriat-Jearima, Jūda
bērnu pilsēta, - šī ir vakara puses mala. 15 Un
dienasvidus mala stiepjas no Kiriat-Jearimas gala,
un šī robeža iznāk no vakara puses un iziet uz
Nevtoas avotu. 16 Un šī robeža noiet līdz tā kalna
galam, kas ir Inoma dēla ielejai pretī, Revaiešu
ielejā pret ziemeļiem un noiet caur Inoma ieleju
gar Jebusiešiem pret dienasvidu un noiet līdz
Roģeles avotam, 17 Un stiepjas uz ziemeļa pusi
un iznāk uz En-Zemesu un iziet uz Ģililotu, kas
stiepjas pret Adumim, un noiet uz Boēna, Rūbena
dēla, akmeni, 18 Un iet pāri gar to klajumu uz
ziemeļa pusi un noiet uz to klajumu. 19 Un šī
robeža iet pāri gar Bet-Aglu pret ziemeļiem,
un šās robežas gals ir pie sāls jūras mēles pret
ziemeļiem, pie Jardānes gala dienas vidū; šī ir
dienvidu robeža. 20 Un Jardāne ir viņa robeža rīta
pusē; šī ir Benjamina bērnu daļa pēc viņu robežām
visapkārt, pēc viņu radiem. 21 Bet Benjamina
bērnu cilts pilsētas pēc viņu radiem ir: Jērikus
un Bet-Agla un Emek-Ķecica 22 Un Bet-Araba
un Cemaraīm un Bētele. 23 Un Avim un Para un
Ovra 24 Un Kavar-Amonaja un Ovni un Gaba,
divpadsmit pilsētas un viņu ciemi; 25 Gibeona
un Rāma un Beērote 26 Un Micpa un Ķevira un
Moca 27 Un Reķeme un Jerpeēle un Tareala 28 Un
Cela, Eleve un Jebuzi, - šī ir Jeruzāleme, - Ģibeata,
Kiriata, četrpadsmit pilsētas un viņu ciemi. Šī ir
Benjamina bērnu daļa pēc viņu radiem.

19 Un otri mesli krita Sīmeanam, Sīmeana bērnu
ciltij pēc viņu radiem, un viņu nomeslota
tiesa bija Jūda bērnu starpā. 2 Un tiem bija par
daļu: Bēršeba un Zeba un Moloda 3 Un Hacar-
Šuale un Bala un Aceme 4 Un Eltolade un Betule un
Horma 5 Un Ciklaga un Bet-Markabote un Acar-
Zusa 6 Un Betlebaote un Zaruēne, trīspadsmit
pilsētas un viņu ciemi; 7 Aīna, Rimona un Etere
un Azane, četras pilsētas un viņu ciemi, 8 Un
visi ciemi šo pilsētu apgabalā līdz Baālat-Beērei,
dienasvidus Rāmatai; šī ir Sīmeana bērnu cilts
daļa pēc viņu radiem. 9 Sīmeana bērnu daļa ir
Jūda bērnu zemē, jo Jūda bērnu tiesa tiem bija
par lielu, tāpēc Sīmeana bērni mantoja viņu daļas
vidū. 10 Un trešie mesli krita Zebulona bērniem
pēc viņu radiem, un viņu daļas robeža stiepjas līdz
Zaridei. 11 Un viņu robeža iet uz augšu pret vakara
pusi uz Marealu, un tek līdz Dabazetei un stiepjas
līdz tai upei, kas šaipus Jokneama. 12 Un viņa
griežas no Zarides pret rītiem pret saules lēkšanu,
uz Ķislot-Tābora robežām, un iznāk pie Dobrates
un stiepjas līdz Javiai; 13 Un no turienes viņa iet
pret rītiem, pret saules lēkšanu, uz GatEveru, Iti,
Kacini un iznāk pie Rimona, sniegdamās līdz Neai.
14 Un šī robeža griežas apkārt pret ziemeļa pusi
uz Kanatonu, un viņas gals ir Jevtaēles ieleja. 15
Un Katāte un Nahāle un Šimrona un Jedeala un
Bētleme, divpadsmit pilsētas un viņu ciemi. 16
Šī ir Zebulona bērnu daļa pēc viņu radiem, šīs
pilsētas un viņu ciemi. 17 Ceturtie mesli krita
Īsašaram, Īsašara bērniem pēc viņu radiem. 18 Un
viņu robežas bija Jezreēls, Ķezulote un Šuneme.
19 Un Avaraīm un Sihons un Anaārot 20 Un Rabita
un Ķiseons un Abeca 21 Un Remeta un Enganim
un Enada un Bet-Paceca. 22 Un šī robeža stiepjas
un Tāboru un Zaācimu un Bet-Šemesu un viņu
robežas gals ir pie Jardānes: sešpadsmit pilsētas
un viņu ciemi. 23 Šī ir Īsašara bērnu cilts daļa, pēc
viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi. 24 Un piektie
mesli krita Ašera bērniem pēc viņu radiem. 25 Un
viņu robežas bija Elkate un Alus un Betene un
Aksave 26 Un Alameleķs un Ameada un Mizeala,
un stiepjas uz Karmeli pie jūras un uz Šihor-
Libnatu, 27 Un griežas pret saules lēkšanu uz Bet-
Dagonu un stiepjas uz Zebulonu un uz JevtaEles
ieleju pret ziemeļiem no Bet-Emeka un Neģiēla un
iznāk uz Kabalu pa kreiso roku, 28 Un uz Hebronu
un Reobu un Amonu un Kānu līdz lielai Sidonai.
29 Un šī robeža griežas uz Ramu un uz stipro Tirus
pilsētu, tad šī robeža griežas uz Osu, un viņas
gals ir pie jūras, blakām Aksibes robežām. 30
Un Umma un Afeks un Reobe: divdesmit divas
pilsētas un viņu ciemi. 31 Šī ir Ašera bērnu cilts
daļa pēc viņu radiem, šīs pilsētas un viņu ciemi.
32 Sestie mesli krita Naftalus bērniem pēc viņu
radiem. 33 Un viņu robeža ir no Eleves, no tā ozola
pie Caēnanim, un Adami-Neķebes un Jabneēļa
līdz Lakum, un viņas gals ir pie Jardānes. 34 Un šī
robeža griežas pret vakara pusi uz Asnot-Tāboru,
un no turienes viņa noiet uz Ukoku, un stiepjas
uz Zebulonu pret dienasvidu, un pie Ašera viņa
stiepjas pret vakara pusi, un pie Jūda līdz Jardānei
pret saules lēkšanu. 35 Un stipras pilsētas ir:
Cidim, Cera un Amata, Rākata un Ķinerete 36

Un Ādama un Rāma un Hacore 37 Un Ķedesa un
Edreji un EnAcore 38 Un Jereons un MigdalEle,
Oreme un Bet-Anata un BetŠemes, deviņpadsmit
pilsētas un viņu ciemi. 39 Šī ir Naftalus bērnu
cilts daļa pēc viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi.
40 Septītie mesli krita Dana bērnu ciltij pēc viņu
radiem. 41 Un viņu daļas robežas bija Carea un
Estaole un Irzameze 42 Un Zaēlabina un Ajalone
un Jetla. 43 Un Elona un Timnata un Ekrona 44
Un Elteķe un Ģibetonā un Baālate, 45 Jeūde un
Bne-Barata un Gat-Rimona, 46 Un Mejarkona un
Rakona, ar to robežu pret Joppi. 47 Bet Dana
bērnu robežas kļuva lielākas, jo Dana bērni cēlās
un karoja pret Lezemu un to uzņēma un to sita ar
zobena asmeni un to iemantoja un tur dzīvoja,
un nosauca Lezemu par Danu pēc sava tēva Dana
vārda. 48 Šī ir Dana bērnu cilts daļa pēc viņu
radiem, pilsētas un viņu ciemi. 49 Un kad tie
nu bija beiguši zemi izdalīt pēc viņas robežām,
tad Israēla bērni Jozuam, Nuna dēlam, deva daļu
savā vidū. 50 Pēc Tā Kunga vārda tie viņam deva
to pilsētu, ko viņš prasīja, Timnat-Zeru Efraīma
kalnos, un viņš uztaisīja to pilsētu un tur dzīvoja.
51 Tās ir tās daļas, ko priesteris Eleazars, un Jozuas,
Nuna dēls, un tie cilts tēvi Israēla bērnu ciltīm
caur mesliem izdalīja Šīlo Tā Kunga priekšā pie
saiešanas telts durvīm un tā tie pabeidza zemes
izdalīšanu.

20 Un Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki: noliekat
sev glābšanās pilsētas, par kurām Es uz jums
esmu runājis caur Mozu, 3 Ka uz turieni var
bēgt tas nokāvējs, kas kādu dvēseli no nejauši
nezinādams nokauj, ka tās jums var būt par
patvēruma no asins atriebēja. 4 Un kurš uz kādu
no šīm pilsētām bēg, tam pie pilsētas vārtiem
būs stāvēt, un savus vārdus runāt priekš pilsētas
vecaju ausīm; tad tie viņu lai uzņem pie sevis
pilsētā un viņam dod vietu, ka viņš pie tiem
var dzīvot. 5 Un kad tas asins atriebējs viņam
dzenās pakaļ, tad lai tie to nokāvēju viņam nedod
rokā, tāpēc ka viņš nezinādams savu tuvāko
nokāvis, un viņu iepriekš nav ienīdējis. 6 Tad
tam tai pilsētā būs dzīvot, tiekams viņš draudzes
priekšā būs stāvējis uz tiesu, līdz kamēr tas
augstais priesteris būs miris, kas tanīs dienās būs,
tad lai tas nokāvējs griežas atpakaļ un iet savā
pilsētā un savā namā, tai pilsētā, no kurienes
viņš izbēdzis. 7 Tad tie iesvētīja Ķedesu Galilejā
Naftalus kalnos, un Šehemi Efraīma kalnos, un
ĶniatArpu, - tā ir Hebrone, - Jūda kalnos. 8
Un viņpus Jardānes, no Jērikus pret rītiem, tie
deva Beceru tuksnesi Rūbena cilts klajumā, un
Golanu Basanā no Manasus cilts. 9 Šīs tās noliktās
pilsētas priekš visiem Israēla bērniem un priekš
svešiniekiem viņu starpā, ka uz turieni bēgtu
ikkatrs, kas cilvēku nejauši nokauj, ka tam nebūtu
jāmirst caur asins atriebēja roku, pirms nebūtu
stāvējis draudzes priekšā.

21 Tad Levitu cilts tēvi piegāja pie priestera
Eleazara un pie Jozuas, Nuna dēla, un pie
Israēla bērnu cilts tēviem, 2 Un runāja uz tiem
Šīlo Kanaāna zemē, sacīdami: Tas Kungs caur
Mozu pavēlējis, mums dot pilsētas, kur varam
dzīvot, ar ganībām priekš mūsu lopiem. 3 Tad
Israēla bērni Levitiem deva no savām daļām pēc
Tā Kunga vārda šīs pilsētas un viņu ganības.
4 Un mesli krita Kehāta radiem. Un priestera
Ārona bērniem no Levitiem caur mesliem krita
trīspadsmit pilsētas no Jūda cilts un no Sīmeana
cilts un no Benjamina cilts. 5 Un tiem citiem
Kehāta bērniem caur mesliem krita desmit pilsētas
no Efraīma cilts radiem un no Dana cilts un no
Manasus puscilts. 6 Un Geršona bērniem caur
mesliem krita trīspadsmit pilsētas no Īsašara cilts
radiem un no Ašera cilts un no Naftalus cilts un
no Manasus puscilts Basanā. 7 Merarus bērniem
pēc viņu radiem krita divpadsmit pilsētas no
Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona cilts.
8 Tā Israēla bērni Levitiem deva caur meslošanu
šīs pilsētas un viņu ganības, kā Tas Kungs caur
Mozu bija pavēlējis. 9 Un no Jūda bērnu cilts un
no Sīmeana bērnu cilts tie deva šīs pilsētas, ko pie
vārda nosauca, 10 Ka tie piederētu Ārona bērnu
bērniem, no Kehāta radiem, no Levja bērniem; jo
tie pirmie mesli viņiem krita. 11 Un tie tiem deva
Kiriat-Arbu, Enaka tēva pilsētu, tā ir Hebrone Jūda
kalnos un viņas apkārtējās ganības. 12 Bet tās
pilsētas tīrumu un līdz ar viņas ciemiem tie deva
Kālebam, Jefunna dēlam, par dzimtu. 13 Un tie
deva priestera Ārona bērniem to glābšanas pilsētu
priekš nokāvējiem, Hebroni un viņas ganības, un
Libnu un viņas ganības, 14 Un Jatiru un viņas
ganības, un Estemou un viņas ganības, 15 Un
Holonu un viņas ganības, un Debiru un viņas
ganības, 16 Un Aīnu un viņas ganības, un Jūtu un
viņas ganības, un BetŠemesu un viņas ganības,
- deviņas pilsētas no šīm divām ciltīm. 17 Un
no Benjamina cilts: Gibeonu un viņas ganības,
Ģebu un viņas ganības, 18 Un Anatotu un viņas
ganības, un Almonu un viņas ganības, - četras
pilsētas. 19 Pavisam priestera Ārona dēliem bija
trīspadsmit pilsētas ar savām ganībām. 20 Bet
Kehāta bērnu radiem, tiem Levitiem, tiem citiem
Kehāta bērniem krita caur mesliem tās pilsētas
no Efraīma cilts. 21 Un tiem deva Šehemi, to

glābšanās pilsētu priekš nokāvējiem, un viņas
ganības Efraīma kalnos, un Ģezeru un viņas
ganības, 22 Un Ķibcaīm un viņas ganības, un
Bet-Oronu un viņas ganības, četras pilsētas. 23
Un no Dana cilts: Elteku un viņas ganības, un
Ģibetonu un viņas ganības, 24 Un Ajaloni un viņas
ganības, Gat-Rimonu un viņas ganības, - četras
pilsētas. 25 Un no Manasus puscilts: Taēnaku un
viņas ganības, un Gat-Rimonu un viņas ganības,
divas pilsētas: 26 Pavisam kopā priekš tiem citiem
Kehāta bērnu radiem desmit pilsētas ar savām
ganībām. 27 Un Geršona bērniem no Levitu
radiem (krita) no Manasus puscilts tā glābšanās
pilsēta priekš nokāvējiem, Golana Basanā un viņas
ganības un Beēstra un viņas ganības, - divas
pilsētas. 28 Un no Īsašara cilts Ķisjone un viņas
ganības, un Dobrate un viņas ganības, 29 Jarmute
un viņas ganības, Enganim un viņas ganības, -
četras pilsētas, 30 Un no Ašera cilts Mizeale un
viņas ganības, Abdone un viņas ganības. 31 Elkata
un viņas ganības, un Reoba un viņas ganības, -
četras pilsētas. 32 Un no Naftalus cilts tā glābšanās
pilsēta priekš nokāvējiem Ķedesā Galilejā un viņas
ganības, Amot-Dore un viņas ganības, un Kartane
un viņas ganības, - trīs pilsētas. 33 Pavisam
Geršona bērniem pēc viņu radiem ir trīspadsmit
pilsētas ar savām ganībām. 34 Un Merarus bērnu
radiem, tiem citiem Levitiem, (krita) no Zebulona
cilts Jokneane un viņas ganības, un Karta un
viņas ganības, 35 Dimna un viņas ganības, Naālale
un viņas ganības, - četras pilsētas. 36 Un no
Rūbena cilts Becere un viņas ganības, Jāca un
viņas ganības. 37 Ķedemota un viņas ganības, un
Mepaāta un viņas ganības, - četras pilsētas. 38
Un no Gada cilts krita tā glābšanās pilsēta priekš
nokāvējiem, Rāmote Gileādā un viņas ganības,
39 Un Mahānaīm un viņas ganības, Hešbona un
viņas ganības, Jaēzere un viņas ganības, pavisam
četras pilsētas. 40 Visas šīs pilsētas piederēja
Merarus bērniem pēc viņu radiem, kas arī vēl bija
no Levitu radiem, un caur mesliem tiem krita
divpadsmit pilsētas. 41 Pavisam Levitu pilsētu
Israēla bērnu zemē bija četrdesmit un astoņas
ar savām ganībām. 42 Visas šīs pilsētas bija
savrup ar savām apkārtējām ganībām; tā bija ar
visām šīm pilsētām. 43 Tā Tas Kungs Israēlim
deva visu to zemi, ko Viņš bija zvērējis dot viņu
tēviem, un tie to uzņēma un tur dzīvoja. 44 Un
Tas Kungs tiem deva mieru visapkārt, tā kā Tas
Kungs viņu tēviem bija zvērējis, un no visiem
viņu ienaidniekiem neviens nepastāvēja viņu
priekšā, visus viņu ienaidniekus Tas Kungs deva
viņu rokā. 45 Un neviena vārda netrūka no visiem
tiem labiem vārdiem, ko Tas Kungs uz Israēla
namu bija runājis, - viss tas notika.

22 Tad Jozuas aicināja Rūbeniešus un Gadiešus
un Manasus puscilti, 2 Un uz tiem sacīja:
jūs visu esat turējuši, ko jums Mozus, Tā Kunga
kalps, pavēlējis, un esat klausījuši manai balsij
visās lietās, ko es jums esmu pavēlējis. 3 Jūs
savus brāļus neesat atstājuši tādu ilgu laiku līdz
šai dienai, bet esat turējuši, kas bija jātur, Tā
Kunga, sava Dieva pavēli. 4 Un nu Tas Kungs, jūsu
Dievs, mieru ir devis jūsu brāļiem, tā kā Viņš tiem
bija runājis. Tad nu griežaties atpakaļ un ejat uz
saviem dzīvokļiem, uz savu īpašu zemi, ko jums Tā
Kunga kalps Mozus devis viņpus Jardānes. 5 Bet
no Dieva puses dariet to likumu un to bauslību,
ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, ir pavēlējis, ka
jūs mīļojat To Kungu, savu Dievu, un staigājat
visos Viņa ceļos un turat Viņa baušļus un Viņam
pieķeraties un Viņam kalpojat no visas savas sirds
un no visas savas dvēseles. 6 Tā Jozuas tos svētīja
un atlaida, un tie aizgāja uz saviem dzīvokļiem.
7 Jo vienai Manasus cilts pusei Mozus to (daļu)
bija devis Basanā, bet viņas otrai pusei Jozuas
to daļu deva pie viņu brāļiem šaipus Jardānes
pret vakariem. 8 Kad Jozuas tos atlaida uz viņu
dzīvokļiem, tad viņš tos svētīja un uz tiem runāja
sacīdams: ar lielu bagātību jūs griežaties atpakaļ
uz saviem dzīvokļiem, ar varen daudz lopiem,
ar sudrabu un zeltu un ar varu un ar dzelzi un
ar ļoti daudz drēbēm. Daliet savu ienaidnieku
laupījumu ar saviem brāļiem. 9 Tā Rūbena bērni
un Gada bērni un Manasus puscilts griezās atpakaļ
un aizgāja no Israēla bērniem no Šīlo Kanaāna
zemē, un gāja uz Gileādas zemi, uz savu īpašu
zemi, kur tie par mantiniekiem bija iecelti pēc
Tā Kunga pavēles caur Mozu. 10 Kad tie nu nāca
uz Jardānes apgabalu, kas Kanaāna zemē, tad
Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts
tur uzcēla altāri pie Jardānes, lielu altāri, kur bija
ko redzēt. 11 Un Israēla bērni dzirdēja sakām:
Redzi, Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus
puscilts ir uzcēluši altāri Kanaāna zemei pretī,
Jardānes apgabalā, Israēla bērniem pretim. 12 Kad
Israēla bērni to dzirdēja, tad visa Israēla bērnu
draudze sapulcējās Šīlo, ka tie pret viņiem celtos
ar karaspēku. 13 Un Israēla bērni sūtīja pie Rūbena
bērniem un pie Gada bērniem un pie Manasus
puscilts uz Gileādas zemi Pinehasu, Eleazara, tā
priestera, dēlu, 14 Un desmit virsniekus līdz ar
viņu, no ikviena tēva nama vienu virsnieku no
visām Israēla ciltīm, un ikviens no tiem bija tā
galva savu tēvu namā pār Israēla tūkstošiem. 15
Un tie nāca pie Rūbena bērniem un pie Gada

bērniem un pie Manasus puscilts Gileādas zemē,
un runāja ar tiem un sacīja: 16 Tā saka visa Tā
Kunga draudze: kas tas par noziegumu, ko jūs
pret Israēla Dievu esat noziegušies, nogriezdamies
šodien no Tā Kunga, ka jūs sev esat uztaisījuši
altāri, Tam Kungam šodien pretī turēdamies? 17
Vai tas Peora noziegums mums vēl ir mazs, no
kā mēs (vēl) neesam šķīstījušies līdz šai dienai,
jebšu mocība Tā Kunga draudzē ir bijusi? 18 Un
jūs šodien nogriežaties no Tā Kunga; bet notiks,
kad jūs Tam Kungam šodien turēsities pretī, tad
Viņš rīt dusmosies par visu Israēla draudzi. 19
Bet ja jums šķiet, savu iemantoto zemi nešķīstu
esam, tad nāciet pāri uz Tā Kunga īpašu zemi,
kur Tā Kunga dzīvoklis stāv, un ņemiet savu daļu
mūsu vidū, bet neturaties pretī Tam Kungam,
nedz turaties pretī mums, uzceldami sev altāri
klāt pie Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra. 20 Vai
Akans, Zerus dēls, nebija ļoti noziedzies pie tā,
kas bija izdeldējams? Un bardzība nāca pār visu
Israēla draudzi, un tas vīrs nenomira viens vien
sava nozieguma dēļ. 21 Tad Rūbena bērni un Gada
bērni un Manasus puscilts atbildēja un runāja uz
Israēla tūkstošu virsniekiem: 22 Tas stiprais Dievs,
Dievs, Tas Kungs, tas stiprais Dievs, Dievs, Tas
Kungs, tas zin, un arī Israēlim būs zināt, ja tas ir
no pretestības vai caur noziegumu pret To Kungu,
tad lai Viņš mums šodien nepalīdz. 23 Ja mēs tāpēc
sev altāri esam uzcēluši, ka gribam nogriezties no
Tā Kunga, vai uz tā upurēt dedzināmos upurus
vai ēdamus upurus vai pateicības upurus, tad
lai Tas Kungs to piemeklē; 24 Un ja mēs to
neesam darījuši šo lietu bīdamies un sacīdami:
rītu jūsu bērni uz mūsu bērniem runās un sacīs:
kas jums par daļu ar To Kungu, Israēla Dievu?
25 Tas Kungs par robežu ir licis to Jardāni starp
mums un jums, jūs Rūbena bērni un jūs Gada
bērni, jums nav daļas pie Tā Kunga; tad jūsu
bērni mūsu bērniem liktu atstāties no Tā Kunga
bijāšanas. 26 Tāpēc mēs sacījām: taisīsim jel sev
un uzcelsim altāri, ne dedzināmiem upuriem,
nedz kaujamiem upuriem, 27 Bet ka tas būtu
par liecinieku starp mums un jums, un starp
mūsu radiem pēc mums, ka mēs Tam Kungam ar
kalpošanu varam kalpot Viņa priekšā, ar saviem
dedzināmiem upuriem un ar saviem kaujamiem
upuriem un ar saviem pateicības upuriem, un
lai jūsu bērni turpmāk uz mūsu bērniem nevar
sacīt: jums nav daļas pie Tā Kunga. 28 Tāpēc
mēs sacījām: kad notiek, ka tie uz mums vai uz
mūsu pēcnākamiem turpmāk tā sacīs; tad mēs
sacīsim: redziet Tā Kunga altāra taisījumu, ko
mūsu tēvi ir taisījuši, ne dedzināmiem upuriem,
nedz kaujamiem upuriem, bet par liecību starp
jums un mums. 29 Lai tas ir tālu no mums, ka mēs
būtu pretī turējušies Tam Kungam, vai šodien
no Tā Kunga nogriezušies, uzceldami vēl vienu
altāri dedzināmiem upuriem, ēdamiem upuriem
un kaujamiem upuriem klāt pie Tā Kunga, mūsu
Dieva, altāra, kas ir Viņa dzīvokļa priekšā. 30 Kad
priesteris Pinehas un tie draudzes virsnieki un
tās galvas pār Israēla tūkstošiem, kas pie tā bija,
dzirdēja tos vārdus, ko Rūbena bērni un Gada
bērni un Manasus bērni runāja, tad tas viņiem
patika. 31 Un Pinehas, priestera Eleazara dēls,
sacīja uz Rūbena bērniem un uz Gada bērniem
un uz Manasus bērniem: šodien mēs atzīstam, ka
Tas Kungs ir mūsu vidū, ka jūs ar šo noziegumu
neesat noziegušies pret To Kungu; nu jūs Israēla
bērnus esat izglābuši no Tā Kunga rokas. 32 Tad
Pinehas, priestera Eleazara dēls, un tie virsnieki
griezās atpakaļ no Rūbena bērniem un no Gada
bērniem no Gileāda zemes uz Kanaāna zemi pie
Israēla bērniem un viņiem atsacīja šo vārdu. 33 Un
tas vārds patika Israēla bērniem, un Israēla bērni
teica Dievu un vairs nedomāja pret viņiem celties
ar karaspēku nedz to zemi postīt, kur Rūbena
bērni un Gada bērni dzīvoja. 34 Un Rūbena bērni
un Gada bērni nosauca to altāri: lai tas ir par
liecinieku starp mums, ka Tas Kungs ir Dievs.

23 Un pēc ilga laika, kad Tas Kungs
Israēlim mieru bija devis no visiem viņu
ienaidniekiem visapkārt, un kad Jozuas bija vecs
palicis un stipri gados, 2 Tad Jozuas sasauca visus
Israēla vecajus un viņu virsniekus un viņu soģus
un viņu priekšniekus un uz tiem sacīja: es esmu
vecs palicis un stipri gados, - 3 Un jūs visu esat
redzējuši, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, darījis visām
šīm tautām jūsu priekšā, jo Tas Kungs, jūsu Dievs,
tas priekš jums ir karojis. 4 Redziet, šās atlikušās
tautas es caur mesliem jums esmu devis par daļu
jūsu ciltīm, no Jardānes (sākot), un visas tautas,
ko es esmu izdeldējis, un līdz tai lielai jūrai pret
saules noiešanu. 5 Un Tas Kungs, jūsu Dievs, pats
tos izdzīs jūsu priekšā un tos no jums aizdzīs, un
jūs iemantosiet viņu zemi, tā kā Tas Kungs, jūsu
Dievs, uz jums runājis. 6 Tad nu esat ļoti stipri,
turēt un darīt visu, kas rakstīts Mozus bauslības
grāmatā, ka jūs no tās neatkāpjaties ne uz labo, ne
uz kreiso pusi. 7 Ka jūs nenoejat pie šīm tautām,
kas pie jums atlikušas, un nepieminiet viņu dievu
vārdu, un nezvērējiet pie viņiem un nekalpojiet
viņiem un nemetaties zemē priekš viņiem, 8 Bet
pieķeraties Tam Kungam, savam Dievam, kā jūs
esat darījuši līdz šai dienai. 9 Tā Tas Kungs jūsu
priekšā ir izdzinis lielas un varenas tautas, un

neviens priekš jums nav pastāvējis līdz šai dienai.
10 Viens vīrs no jums dzen tūkstošus, jo Tas Kungs,
jūsu Dievs, Tas priekš jums karo, tā kā Viņš jums
runājis. 11 Tāpēc sargājat savas dvēseles ļoti, ka
jūs mīļojat To Kungu, savu Dievu. 12 Jo kad jūs
nogriezīsities un pieķersities šīm tautām, kas pie
jums atlikušas un apsvainosities(saradosities) ar
viņām un iesiet pie viņām un tās pie jums, 13 Tad
ziniet tiešām, ka Tas Kungs, jūsu Dievs, joprojām
visas šās tautas jūsu priekšā neizdzīs, bet tās jums
tiks par slazda valgu un par tīklu un par pātagu
jūsu sānos un par ērkšķiem jūsu acīs, tiekams jūs
iesiet bojā no šīs labās zemes, ko Tas Kungs, jūsu
Dievs, jums devis. 14 Un redzi, es aizeju šodien
visas pasaules ceļu; tad nu atzīstat no visas sirds
un no visas dvēseles, ka neviena vārda netrūkst
no visiem labiem vārdiem, ko Tas Kungs, jūsu
Dievs, uz jums runājis; visi jums ir nākuši, no
tiem netrūkst neviena vārda. 15 Un kā viss tas
labums pār jums nācis, ko Tas Kungs, jūsu Dievs,
uz jums runājis: tā Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums
liks nākt visam tam ļaunumam, ko Viņš runājis,
tiekams Viņš jūs būs izdeldējis no šīs labās zemes
virsas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums devis, 16
Kad jūs Tā Kunga, sava Dieva, derību pārkāpjat,
ko Viņš jums ir devis, un ejat un kalpojat citiem
dieviem un metaties zemē priekš viņiem, tad Tā
Kunga bardzība pret jums iedegsies un jūs piepeši
izdeldēs no tās labās zemes virsas, ko Viņš jums
devis.

24 Un Jozuas sapulcināja visas Israēla ciltis
Šehemē un sasauca Israēla vecajus un viņu
virsniekus un viņu soģus un viņu priekšniekus,
un tie atnāca Dieva priekšā. 2 Tad Jozuas sacīja
uz visiem tiem ļaudīm: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: viņpus upes jūsu tēvi vecos laikos ir
dzīvojuši, Tārus, Ābrahāma un Nahora tēvs, un
ir kalpojuši citiem dieviem. 3 Tad Es ņēmu jūsu
tēvu Ābrahāmu no viņas upes puses un tam liku
staigāt caur visu Kanaāna zemi, un Es vairoju arī
viņa dzimumu un devu viņam Īzaku. 4 Un Īzakam
Es devu Jēkabu un Ēsavu, un Ēsavam Es devu
Seīra kalnus par daļu, bet Jēkabs un viņa bērni
nogāja uz Ēģiptes zemi. 5 Tad Es sūtīju Mozu un
Āronu, un mocīju Ēģiptes zemi, tā kā Es viņas vidū
esmu darījis, un pēc tam Es jūs izvedu. 6 Kad Es
jūsu tēvus no Ēģiptes zemes biju izvedis, tad jūs
nācāt pie jūras, un ēģiptieši jūsu tēviem dzinās
pakaļ ar ratiem un ar jātniekiem līdz niedru
jūrai. 7 Tad tie brēca uz To Kungu, un Viņš lika
tumsību starp jums un ēģiptiešiem, un Viņš lika
jūrai pār tiem nākt un tos apklāja, un jūsu acis
redzējušas, ko Es Ēģiptes zemē esmu darījis. Pēc
tam jūs ilgu laiku esat dzīvojuši tuksnesī. 8 Un
Es jūs vedu Amoriešu zemē, kas viņpus Jardānes
dzīvoja: tie pret jums karoja, bet Es tos nodevu
jūsu rokā, un jūs iemantojāt viņu zemi, un Es tos
izdeldēju jūsu priekšā. 9 Tad Balaks, Cipora dēls,
Moabiešu ķēniņš, cēlās un karoja pret Israēli; un
viņš nosūtīja un lika aicināt Bileāmu, Beora dēlu,
jūs nolādēt. 10 Bet Es Bileāmu negribēju klausīt,
un viņš svētīdams jūs svētīja, un Es jūs izglābu no
viņa rokas. 11 Un jūs cēlāties pār Jardāni un nācāt
uz Jēriku; tad Jērikus iedzīvotāji pret jums karoja,
Amorieši, Ferezieši un Kanaānieši un Hetieši un
Ģirgozieši un Hivieši un Jebusieši, bet Es tos
nodevu jūsu rokās. 12 Un Es sūtīju jūsu priekšā
dundurus, tie tos priekš jums izdzina, kā arī tos
divus Amoriešu ķēniņus, ne caur tavu zobenu, ne
caur tavu stopu. 13 Un Es jums devu zemi, ko tu
neesi apkopis, un pilsētas, ko jūs neesat uzcēluši,
ka tur dzīvojat, vīna dārzus un eļļas kokus, ko jūs
neesat dēstījuši, ka no tiem ēdat. 14 Un nu bīstaties
To Kungu un kalpojiet Viņam skaidri un taisni, un
atmetiet tos dievus, kam jūsu tēvi viņpus upes
un Ēģiptes zemē ir kalpojuši, un kalpojiet Tam
Kungam. 15 Bet ja tas jums nepatiks, Tam Kungam
kalpot, tad izvēlaties sev šodien, kam jūs gribat
kalpot, vai tiem dieviem, kam jūsu tēvi kalpojuši
viņpus upes, vai tiem Amoriešu dieviem, kuru
zemē jūs dzīvojat. Bet es un mans nams, mēs
kalposim Tam Kungam. 16 Tad tie ļaudis atbildēja
un sacīja: lai tas ir tālu no mums, To Kungu atstāt
un kalpot citiem dieviem. 17 Jo Tas Kungs ir mūsu
Dievs; Tas mūs un mūsu tēvus izvedis no Ēģiptes
zemes, no tā vergu nama, Tas priekš mums šās
lielās zīmes darījis un mūs pasargājis uz visiem
ceļiem, kur esam gājuši, un starp visiem ļaudīm,
caur kuru vidu esam staigājuši. 18 Un Tas Kungs
mūsu priekšā izdzinis visus tos ļaudis un tos
Amoriešus, šās zemes iedzīvotājus, tāpēc mēs
kalposim Tam Kungam, jo Tas ir mūsu Dievs. 19
Tad Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm: jūs nevarēsiet
Tam Kungam kalpot, jo Tas Kungs ir svēts Dievs,
Viņš ir stiprs Dievs, dusmotājs, Viņš nepiedos
jūsu pārkāpumus, nedz jūsu grēkus. 20 Kad jūs
no Tā Kunga atstāsities un kalposiet svešiem
dieviem, tad Viņš atstāsies un jums darīs ļaunu,
un jums liks bojā iet, pēc tam, kad Viņš jums labu
darījis. 21 Tad tie ļaudis sacīja uz Jozua: nē, bet
mēs kalposim Tam Kungam. 22 Tad Jozuas sacīja
uz tiem ļaudīm: jūs esat liecinieki sev pašiem, ka
jūs To Kungu esat izvēlējušies, Viņam kalpot. Un
tie sacīja: mēs esam liecinieki. 23 Un nu atmetiet
tos svešos dievus, kas jūsu starpā, un griežat savas
sirdis uz To Kungu, Israēla Dievu. 24 Un tie ļaudis

sacīja uz Jozua: mēs kalposim Tam Kungam, mūsu
Dievam, un klausīsim Viņa balsi. **25** Tā Jozuas
tai dienā darīja derību ar tiem ļaudīm, un tiem
iecēla likumus un tiesas Šehemē. **26** Un Jozuas
rakstīja šos vārdus Dieva bauslības grāmatā un
ņēma lielu akmeni un to tur uzcēla apakš ozola
pie Tā Kunga svētās vietas. **27** Un Jozuas sacīja
uz visiem ļaudīm: redzi, šis akmens mums būs
par liecību; jo tas ir dzirdējis visus Tā Kunga
vārdus, ko Viņš ar mums runājis, - tas būs jums
par liecību, ka jūs savam Dievam nemelojat. **28** Tā
Jozuas tos ļaudis atlaida, ikvienu savā īpašumā.
29 Un notikās pēc šīm lietām, tad Jozuas, Nuna
dēls, Tā Kunga kalps, nomira, simts un desmit
gadus vecs būdams. **30** Un tie viņu apraka viņa
īpašuma robežās, Timnat-Zerā, kas ir Efraīma
kalnos, no Gaāša kalna pret ziemeļiem. **31** Un
Israēls kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozuas dzīvoja
un kamēr tie vecaji dzīvoja, kas ilgi pēc Jozuas
dzīvoja un kas visus Tā Kunga darbus zināja, ko
Viņš Israēlim bija darījis. **32** Un tie apraka arīdzan
Jāzepa kaulus, ko Israēla bērni no Ēģiptes zemes
bija izveduši, Šehemē, tai tīruma gabalā, ko Jēkabs
no Hamora, Šehema tēva, bērniem bija pircis par
simts sudraba gabaliem; jo tas Jāzepa bērniem
bija ticis par daļu. **33** Un Eleazars, Ārona dēls,
nomira, un viņu apraka Ģibejā, viņa dēla Pinehasa
pilsētā, kas viņam bija dota Efraīma kalnos.

Soģu

1 Un notika pēc Jozuas nāves, ka Israēla bērni To
Kungu vaicāja un sacīja: kas mums ies priekšā,
karot pret Kanaāniešiem? **2** Un Tas Kungs sacīja:
Jūdam būs iet: redzi, Es to zemi esmu devis viņa
rokā. **3** Tad Jūda sacīja uz Sīmeanu, savu brāli:
nāc man līdz uz manu daļu, un karosim pret
Kanaāniešiem, tad es arīdzan tev iešu līdz uz tavu
daļu. Un Sīmeans viņam gāja līdz. **4** Un Jūda cēlās,
un Tas Kungs nodeva viņu rokā Kanaāniešus un
Fereziešus, un tas kāva Bezekā desmit tūkstoš
vīrus. **5** Un tie atrada Adoni-Bezeku Bezekā
un karoja pret viņu un sakāva Kanaāniešus un
Fereziešus. **6** Un Adoni-Bezeks bēga, bet tie viņam
dzinās pakaļ un to sagūstīja un nocirta īkšķus pie
viņa rokām un kājām. **7** Tad Adoni-Bezeks sacīja:
septiņdesmit ķēniņi ar nocirstiem roku un kāju
īkšķiem salasīja apakš mana galda druskas; kā
es esmu darījis, tā man Dievs ir atmaksājis. Un
tie to veda uz Jeruzālemi, un viņš tur nomira. **8**
Jo Jūda bērni bija karojuši pret Jeruzālemi un to
uzņēmuši un ar zobena asmeni situši un to pilsētu
iededzinājuši. **9** Un pēc tam Jūda bērni nogāja
karot pret tiem Kanaāniešiem, kas dzīvoja kalnos
un pret dienas vidu un ielejā. **10** Un Jūda cēlās
pret tiem Kanaāniešiem, kas Hebronē dzīvoja,
(bet Hebrones vārds bija senāk KiriatArba,) un
tie kāva Zezaju un Aķimanu un Talmaju. **11** Un no
turienes tie cēlās pret tiem, kas Debirā dzīvoja,
bet Debiras vārds bija senāk KiriatZevere. **12**
Un Kālebs sacīja: kas KiriatZeveri kaus un viņu
uzņems, tam es savu meitu Aksu došu par sievu.
13 Tad to uzņēma Otniēls, Ķenasa, Kāleba jaunākā
brāļa, dēls, un viņš tam Aksu, savu meitu, deva
par sievu. **14** Un notikās, kad viņa pie tā nāca, tad
viņa to paskubināja, no viņas tēva tīrumu lūgt, un
viņa nolēca no ēzeļa; tad Kālebs uz to sacīja: kas
tev ir? **15** Un tā uz viņu sacīja: dod man svētību,
jo tu man esi devis diena vidus zemi, tad dod man
arī ūdens avotus. Tad Kālebs viņai deva avotus
augšā un avotus ielejā. **16** Un tā Kenieša, Mozus
tēvoča, bērni, gāja Jūda bērniem līdz no tās palmu
pilsētas uz Jūda tuksnesi, kas no Arada uz dienas
vidu, un nogāja un dzīvoja starp tiem ļaudīm.
17 Un Jūda cēlās ar savu brāli Sīmeanu, un tie
kāva tos Kanaāniešus, kas Cevatā dzīvoja, un tos
izdeldēja; un nosauca tās pilsētas vārdu Horma.
18 Un Jūda uzņēma arī Gacu ar viņas apgabalu,
un Askalonu ar viņas apgabalu un Ekronu ar
viņas apgabalu. **19** Un Tas Kungs bija ar Jūdu, ka
viņš tos kalnus ieņēma. Jo tos, kas ielejā dzīvoja,
viņš nevarēja izdzīt, tāpēc ka tiem bija dzelzs
rati. **20** Un Kālebam tie deva Hebroni, kā Mozus
bija runājis, un tas no turienes izdzina Enaka
trīs dēlus. **21** Bet Benjamina bērni neizdzina tos
Jebusiešus, kas Jeruzālemē dzīvoja; un Jebusieši
dzīvo Jeruzālemē ar Benjamina bērniem kopā līdz
šai dienai. **22** Un Jāzepa nams arī cēlās uz Bēteli,
un Tas Kungs bija ar viņiem. **23** Un Jāzepa nams
lika Bēteli izlūkot, bet šīs pilsētas vārds senāk
bija Lūza. **24** Un tie izlūki redzēja vīru no pilsētas
ārā nākam un sacīja uz viņu: rādi mums jel, kur
pilsētā var iekļūt, tad mēs darīsim žēlastību pie
tevis. **25** Un kad viņš tiem rādīja, kur tie varēja
iekļūt pilsētā, tad tie to pilsētu sita ar zobena
asmeni, bet to vīru un visus viņa radus tie lika
mierā. **26** Tad tas vīrs nogāja uz Hetiešu zemi un
uztaisīja pilsētu un nosauca viņas vārdu Lūza;
tas ir viņas vārds līdz šai dienai. **27** Un Manasus
neizdzina tos, kas bija Betzeanā, un viņas ciemos,
nedz Taēnakā un viņas ciemos, nedz Dorā un viņas
ciemos, nedz Jebleamā un viņas ciemos, nedz
Meģidū un viņas ciemos, un tie Kanaānieši iesāka
palikt šai zemē. **28** Bet kad Israēls palika stiprs,
tad viņš Kanaāniešus piespieda pie klausības,
bet izdzīt tos neizdzina. **29** Efraīms arīdzan
neizdzina tos Kanaāniešus, kas Gazerā dzīvoja,
bet Kanaānieši dzīvoja starp viņiem Gazerā. **30**
Zebulons neizdzina Kitronas iedzīvotājus, nedz
Naālalas iedzīvotājus, bet Kanaānieši dzīvoja
starp viņiem un klausīja. **31** Ašers neizdzina
Akas iedzīvotājus, nedz tos iedzīvotājus, kas
Sidonā. Aķelabā, Akzibā, Elbā, Afekā, Rekobā,
32 Bet Ašerieši dzīvoja starp Kanaāniešiem, tās
zemes iedzīvotājiem, jo viņi tos neizdzina. **33**
Naftalus neizdzina tos iedzīvotājus no BetŠemesas,
nedz tos iedzīvotājus no ZetAnatas, bet dzīvoja
starp Kanaāniešiem, tās zemes iedzīvotājiem, bet
BetŠemesas un BetAnatas iedzīvotāji tiem palika
par klausītājiem. **34** Un Amorieši iedzina Dana
bērnus kalnos, jo tie tiem neļāva nākt ielejā. **35**
Amorieši arī iesāka palikt Eres kalnos Ajalonā un
Zaālbima, bet Jāzepa nama roka tos spieda, ka tie
palika par klausītājiem. **36** Un Amoriešu robeža
bija no Akrabu kalniem un no Zelas uz augšu.

2 Un Tā Kunga eņģelis nāca no Gilgalas uz
Boķimu un sacīja: Es jūs esmu izvedis no
Ēģiptes un jūs ievedis tai zemē, ko jūsu tēviem
esmu zvērējis, un sacījis: Es Savu derību ar jums
negribu lauzt ne mūžam. **2** Bet jums nebūs derību
darīt ar šīs zemes iedzīvotājiem, viņu altārus jums
būs salauzt. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij;
kam jūs tā esat darījuši? **3** Tāpēc Es arī esmu
sacījis: Es tos neizdzīšu jūsu priekšā, bet tie jums

būs par tīkliem, un viņu dievi par slazda valgiem.
4 Un kad Tā Kunga eņģelis šos vārdus bija runājis
uz visiem Israēla bērniem, tad tie ļaudis pacēla
savu balsi un raudāja. 5 Un tie nosauca tās vietas
vārdu Boķim (raudātāji), un upurēja tur Tam
Kungam. 6 Jo kad Jozuas tos ļaudis bija atlaidis,
tad Israēla bērni bija nogājuši ikviens uz savu
īpašumu, ieņemt to zemi. 7 Un tie ļaudis kalpoja
Tam Kungam, kamēr Jozuas dzīvoja un kamēr tie
vecaji dzīvoja, kas vēl ilgu laiku pēc Jozuas dzīvoja,
kas bija redzējuši visus Tā Kunga lielos darbus, ko
Viņš bija darījis pie Israēla bērniem. 8 Bet kad
Jozuas, Nuna dēls, Tā Kunga kalps, bija nomiris
simts un desmit gadus vecs, 9 Tad tie viņu apraka
viņa robežās TimnatEresā uz Efraīma kalniem, no
Gaāša kalna pret ziemeļiem. 10 Kad nu arī viss tas
dzimums bija aizgājis pie saviem tēviem, tad cēlās
cits dzimums pēc viņiem, kas To Kungu nepazina,
nedz tos darbus, ko Viņš bija darījis pie Israēla.
11 Tad Israēla bērni darīja, kas Tam Kungam
nepatika, un kalpoja Baāliem. 12 Un atstāja To
Kungu, savu tēvu Dievu, kas tos bija izvedis no
Ēģiptes, un dzinās pakaļ citiem dieviem no to
ļaužu dieviem, kas tiem bija visapkārt, un pielūdza
tos un apkaitināja To Kungu. 13 Jo tie atstāja To
Kungu un kalpoja Baālam un Astartēm. 14 Tad
Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli, un Viņš
tos nodeva laupītājiem rokā, kas tos aplaupīja, un
Viņš tos pārdeva viņu ienaidnieku rokā visapkārt,
un tie vairs nevarēja pastāvēt savu ienaidnieku
priekšā. 15 Visur, kur tie izgāja, Tā Kunga roka
bija pret tiem par sodu, kā Tas Kungs bija runājis
un kā Tas Kungs tiem bija zvērējis, un tie tapa
gauži spaidīti. 16 Tad Tas Kungs iecēla soģus, kas
tos izglāba no viņu laupītāju rokas. 17 Bet tie
arī neklausīja saviem soģiem, bet maukoja pakaļ
citiem dieviem un tos pielūdza; ātri tie atstājās no
tā ceļa, ko viņu tēvi bija gājuši, klausīt Tā Kunga
baušļus; tā tie nedarīja. 18 Un kad Tas Kungs tiem
iecēla soģus, tad Tas Kungs bija ar to soģi, un tos
izglāba no viņu ienaidnieku rokas, kamēr tas soģis
dzīvoja; to Tam Kungam bija žēl, ka viņi nopūtās
par tiem, kas viņus spieda un spaidīja. 19 Bet kad
tas soģis nomira, tad tie atkāpās un palika ļaunāki
nekā viņu tēvi, dzīdamies pakaļ citiem dieviem,
tiem kalpodami un tos pielūgdami; tie neatstājās
no saviem darbiem, nedz no savas pārgalvības
ceļa. 20 Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli,
ka Viņš sacīja: tāpēc ka šī tauta Manu derību
pārkāpusi, ko Es viņu tēviem pavēlēju, un nav
klausījusi Manai balsij, 21 Tad Es arī viņu priekšā
neizdzīšu neviena no tiem pagāniem, ko Jozuas
atstājis, kad viņš nomira, 22 Lai Es Israēli caur
tiem kārdināju, vai viņi Tā Kunga ceļu sargās,
staigādami pa to, tā kā viņu tēvi ir sargājušies, vai
ne? 23 Tā Tas Kungs atstāja šos pagānus, tos tik
drīz neizdzīdams, un tos nenodeva Jozuas rokā.

3 Šie nu ir tie pagāni, ko Tas Kungs atstāja, ka
Viņš caur tiem Israēli kārdinātu, kas nekā
nezināja no Kanaāna kariem; 2 Lai Israēla bērnu
pēcnākamie zinātu un mācītos karu, tie, kas no
tā vēl nekā nezināja. 3 Pieci Fīlistu valdnieki
un visi Kanaānieši un Sidonieši un Hivieši, kas
dzīvoja Lībanus kalnos, un no BaālErmona kalna
līdz Hamatai. 4 Šie tad bija, lai Israēls caur tiem
tiktu kārdināts, ka taptu zināms, vai tie klausīs Tā
Kunga baušļiem, ko Viņš viņu tēviem bija pavēlējis
caur Mozu. 5 Un Israēla bērni dzīvoja vidū
starp Kanaāniešiem, Hetiešiem un Amoriešiem un
Fereziešiem un Hiviešiem un Jebusiešiem. 6 Un tie
sev ņēma viņu meitas par sievām un deva savas
meitas viņu dēliem un kalpoja viņu dieviem, 7 Un
Israēla bērni darīja, kas Tam Kungam nepatika,
un aizmirsa To Kungu, savu Dievu, un kalpoja
Baāliem un Astartēm. 8 Tad Tā Kunga bardzība
iedegās pret Israēli un Viņš tos pārdeva Kuzan
Rizataīma, Mezopotamijas ķēniņa, rokā, un Israēla
bērni kalpoja Kuzan Rizataīmam astoņus gadus. 9
Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu, un Tas Kungs
Israēla bērniem cēla pestītāju, kas tos izpestīja,
Otniēli, Ķenasa, Kāleba jaunākā brāļa, dēlu. 10 Un
Tā Kunga Gars bija uz viņu, un viņš bija par soģi
Israēlim un izgāja karā, un Tas Kungs deva viņa
rokā Kuzan Rizataīmu, Mezopotamijas ķēniņu, un
viņa roka bija stipra pār Kuzan Rizataīmu. 11 Tad
zemei bija miers četrdesmit gadus, un Otniēls,
Ķenasa dēls, nomira. 12 Bet Israēla bērni joprojām
darīja, kas Tam Kungam nepatika. Tad Tas Kungs
stiprināja Eglonu, Moaba ķēniņu, pret Israēli,
tāpēc, ka tie darīja, kas Tam Kungam nepatika.
13 Un viņš sapulcēja pie sevis Amona bērnus un
Amaleku, un cēlās un kāva Israēli, un tie ieņēma
to palmu pilsētu. 14 Un Israēla bērni kalpoja
Eglonam, Moaba ķēniņam, astoņpadsmit gadus.
15 Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu, un Tas
Kungs tiem cēla par pestītāju Eūdu, Ģerus dēlu,
no Benjamina cilts; tas bija kreilis, un Israēla
bērni caur viņu sūtīja dāvanu Eglonam, Moaba
ķēniņam. 16 Un Eūds taisīja sev abējās pusēs
griezīgu zobenu, olekts garumā, un to apjoza
apakš savām drēbēm pie savas labās ciskas. 17 Un
viņš Eglonam, Moaba ķēniņam, nonesa dāvanas,
un Eglons bija ļoti resns vīrs. 18 Un kad viņš to
dāvanu bija nodevis, tad viņš tos ļaudis atlaida,
kas to dāvanu bija nesuši. 19 Bet viņš griezās
atpakaļ no tiem elku stabiem, kas bija Gilgalā un

sacīja: man viens noslēpums tev jāsaka, ķēniņ.
Un tas sacīja: klusu! Tad visi izgāja ārā, kas ap
viņu stāvēja. 20 Un Eūds pie viņa pienāca; bet
viņš sēdēja kādā dzestrā kambarī, kas bija viņam
vienam. Tad Eūds sacīja: man ir Dieva vārds uz
tevi. Tad viņš cēlās no tā krēsla. 21 Un Eūds
izstiepa savu kreiso roku un ņēma to zobenu no
savas labās ciskas un to viņam iedūra vēderā, 22
Ka gan asmens, gan spals iegāja, un tie tauki to
asmeni apklāja, jo viņš to zobenu no viņa vēdera
neizvilka, un tas izgāja pakaļā cauri. 23 Tad Eūds
izgāja ārā un aizslēdza tā kambara durvis aiz
sevis un tās aizšāva. 24 Kad tas nu bija izgājis,
tad viņa kalpi nāca, un redzēja, un lūk, kambara
durvis bija aizslēgtas. Un tie sacīja: viņš gan savas
kājas apklāj tai dzestrā kambarī. 25 Kad tie nu
gaidīja tik ilgi, ka paši kaunējās, un redzi, viņš tā
kambara durvis neatdarīja, tad viņi ņēma atslēgu
un atslēdza, un redzi, viņu kungs gulēja pie zemes
nomiris. 26 Un Eūds izmuka, kamēr tie gaidīja,
jo viņš gāja gar tiem elku stabiem un aizmuka
uz Seīratu. 27 Un kad viņš tur nonāca, tad viņš
pūta trumetē uz Efraīma kalniem, un Israēla bērni
nogāja ar viņu no tiem kalniem un viņš pats viņu
priekšā. 28 Un viņš uz tiem sacīja: steidzaties
man pakaļ, jo Tas Kungs devis jūsu rokā jūsu
ienaidniekus, tos Moabiešus. Un tie nogāja viņam
pakaļ un uzņēma Jardānes pārejamo vietu, kas
pret Moabu, un nevienu nelaida pāri. 29 Un
tie kāva no Moabiešiem tanī laikā kādus desmit
tūkstoš vīrus, visus brangus un visus stiprus, ka
neviens neizspruka. 30 Tad Moabs tai dienā tapa
pazemots apakš Israēla bērnu rokas, un zemei
bija miers astoņdesmit gadus. 31 Un pēc viņa bija
Zamgars, Anata dēls, tas kāva no Fīlistiem sešsimt
vīrus ar vēršu dzenamo. Tā viņš arīdzan Israēli
izpestīja.

4 Un Israēla bērni joprojām darīja, kas Tam
Kungam nepatika, kad Eūds bija nomiris. 2
Tad Tas Kungs tos nodeva Jabina, Kanaāniešu
ķēniņa, rokā, kas Hacorā valdīja, un viņa karaspēka
virsnieks bija Siserus, un tas dzīvoja pagānu
Arozetā. 3 Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu,
jo tam bija deviņsimt dzelzs rati, un tas Israēla
bērnus ar varu bija spaidījis divdesmit gadus. 4
Un Debora, praviete, Lapidota sieva, tanī laikā
Israēli tiesāja. 5 Un viņa dzīvoja apakš Deboras
palmas koka starp Ramu un Bēteli Efraīma kalnos,
un Israēla bērni gāja pie viņas uz tiesu. 6 Un
viņa nosūtīja un aicināja Baraku, Abinoama dēlu,
no Naftalus Ķedesas, un uz to sacīja: tiešām, Tas
Kungs, Israēla Dievs, tev ir pavēlējis: ej un dodies
uz Tābora kalnu, un ņem līdz desmit tūkstoš vīrus
no Naftalus bērniem un no Zebulona bērniem.
7 Tad Es tev pievedīšu pie Kisonas upes Siseru,
Jabina karaspēka virsnieku, un viņa ratus un viņa
pulku un viņu nodošu tavā rokā. 8 Tad Baraks
uz viņu sacīja: ja tu man gribi iet līdz, tad es
iešu, bet ja tu negribi iet līdz, tad es neiešu. 9 Un
viņa sacīja: iet es iešu tev līdz, tomēr tas gods
uz šī ceļa, ko tu tagad staigā, nepiederēs tev, bet
Tas Kungs Siseru nodos kādas sievas rokā. Un
Debora cēlās un gāja ar Baraku uz Ķedesu. 10
Tad Baraks sasauca Ķedesā Zebulonu un Naftalu,
un tur desmit tūkstoš vīri gāja viņam pakaļ, un
Debora gāja līdz. 11 (Bet Hebers, tas kenietis, bija
atšķīries no Keniešiem, no Hobaba, Mozus tēvoča,
bērniem, un bija uzcēlis savu dzīvokli pie tā ozola
iekš Caānaīm, kas ir pie Ķedesas.) 12 Un Siserum
tapa teikts, ka Baraks, Abinoama dēls, bija gājis uz
Tābora kalnu. 13 Tad Siserus sasauca pie Ķizonas
upes visus savus ratus, deviņsimt dzelzs ratus, un
visus ļaudis, kas pie viņa bija no pagānu Arozetas.
14 Un Debora sacīja uz Baraku: celies, jo šī ir tā
diena, kur Tas Kungs Siseru devis tavā rokā: vai Tas
Kungs nav izgājis tavā priekšā? Tad Baraks cēlās
no Tābora kalna, un desmit tūkstoš vīri viņam
pakaļ. 15 Un Tas Kungs izbiedēja Siseru ar visiem
ratiem un visu karaspēku priekš Baraka zobena
asmens, un Siserus nolēca no saviem ratiem un
bēga kājām. 16 Un Baraks dzinās pakaļ tiem ratiem
un tam karaspēkam līdz pagānu Arozetai, un viss
Siserus karapulks krita caur zobena asmeni, ka
neviens neatlika. 17 Un Siserus bēga kājām uz
Jaēles, Hebera, tā Kenieša, sievas, dzīvokli, jo starp
Jabinu, Hacoras ķēniņu, un Hebera, tā Kenieša,
namu bija miers. 18 Tad Jaēle Siserum izgāja pretī
un sacīja: nāc iekšā, kungs, nāc iekšā pie manis,
nebīsties; un viņš iegāja pie viņas dzīvoklī, un
viņa to apsedza ar apsegu. 19 Un viņš uz to sacīja:
dod man jel maķenīt ūdens, jo man slāpst; tad
viņa attaisīja piena trauku un to dzirdīja un to
apsedza. 20 Un viņš uz to sacīja: stāvi dzīvokļa
durvīs; ja kāds nāk un tev vaicā un saka: vai še
nav kāds; tad saki: nav neviena. 21 Tad Jaēle,
Hebera sieva, ņēma telts naglu un ņēma veseri
savā rokā, un lēnam pie tā piegājusi, tā iedzina to
naglu caur viņa deniņiem, tā ka tā iegāja zemē;
bet viņš bija aizmidzis un noguris, un tā viņš
nomira. 22 Un redzi Baraks Siserum dzinās pakaļ
Tad Jaēle izgāja viņam pretī un sacīja uz viņu: nāc,
tad es tev rādīšu to vīru, ko tu meklē. Tad viņš
pie tās iegāja, un redzi, Siserus gulēja nomiris,
un tā nagla bija viņa deniņos. 23 Tā Dievs tai
dienā pazemoja Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu, priekš
Israēla bērniem. 24 Un Israēla bērnu roka palika

jo dienas grūtāka pār Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu,
kamēr tie izdeldēja Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu.

5 Tad Debora un Baraks, Abinoama, dēls, tai dienā
dziedāja un sacīja: **2** Ka Israēla varenie spēcīgi
rādījušies, ka ļaudis labprātīgi cēlušies, teiciet To
Kungu! **3** Klausāties, ķēniņi, ņemiet vērā, lielie
kungi! Tam Kungam es dziedāšu, Tam Kungam,
Israēla Dievam, es dziedāšu dziesmas. **4** Kungs, kad
Tu izgāji no Seīra un atnāci no Edoma lauka, tad
zeme drebēja, un debesis pilēja, un padebeši pilēja
ar ūdeni. **5** Kalni izkusa Tā Kunga priekšā, pats
Sinaī Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā. **6** Zamgara,
Anata dēla, dienās, Jaēles dienās, ceļi bija klusi,
un ceļa ļaudis gāja aplinkus. **7** Klusi bija ciemi
iekš Israēla, tie bija klusi, kamēr es, Debora, cēlos,
kamēr es cēlos, māte iekš Israēla. **8** Jaunus dievus
izredzējās, tad radās karš vārtos. Vai gan redzēja
bruņas, vai šķēpus pie četrdesmit tūkstošiem iekš
Israēla? **9** Mana sirds pieder Israēla valdniekiem,
tiem ļaudīm, kas labprātīgi cēlušies. Teiciet To
Kungu! **10** Kas jājat uz baltām ēzelienēm, kas sēžat
uz audumiem, kas staigājat pa ceļu, dziedājiet!
11 Kur strēlnieku balss skanēja pie ūdens akām,
tur slavē Tā Kunga taisnos darbus, tos taisnos
darbus pie Viņa ciemiem iekš Israēla. Tad Tā
Kunga ļaudis pārgāja savos vārtos. **12** Modies,
modies, Debora! modies, modies, dziedi dziesmu!
Celies, Barak, un ved savus gūstītos, Abinoama
dēls. **13** Tad nonāca atlikums no tiem tautas
vareniem; Tas Kungs nonāca man līdz starp tiem
spēcīgiem. **14** No Efraīma tie, kam sakne ir iekš
Amaleka, aiz tevis Benjamins starp taviem ļaudīm;
no Mahira valdnieki nāca un no Zebulona, kas tur
(nes) vadoņa zizli. **15** Un Īsašara virsnieki bija ar
Deboru, un Īsašars tā kā Baraks, lejā nesti savām
kājām. Pie Rūbena upēm bija lieli sirds padomi. **16**
Kāpēc tu paliki pie laidariem, klausīties stabules
pie ganāmiem pulkiem? Pie Rūbena upēm bija
lieli sirds spriedumi. **17** Gileāds palika viņpus
Jardānes, un kāpēc Dans mīt pie laivām? Ašers sēž
jūrmalā un paliek savos līčos. **18** Zebulons, tā ir
tauta, kas savu dvēseli nodod nāvē, un Naftalus
arīdzan augstos klajumos. **19** Ķēniņi nāca, tie
karoja, tad Kanaāna ķēniņi karoja pie Taānakas,
pie Meģidus ūdeņiem; naudas peļņu tie nedabūja.
20 No debesīm karoja, zvaigznes no saviem ceļiem
karoja pret Siseru. **21** Ķizonas upe viņus aizrāva, tā
veclaiku upe, Ķizonas upe. Celies, mana dvēsele,
ar spēku! **22** Rībēt rībēja apakš zirgu kājām, jājot,
viņu vareniem jājot. **23** Lādiet Merosu, saka Tā
Kunga eņģelis, lādiet lādēdami viņa iedzīvotājus,
tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Tam Kungam, palīgā
Tam Kungam ar stiprajiem. **24** Svētīta pār sievām
lai ir Jaēle, Hebera, tā Kenieša, sieva, svētīta pār
sievām teltīs. **25** Ūdeni tas prasīja, tā deva pienu;
dārgā kausā tā atnesa kreimu(krējumu). **26** Savu
roku tā izstiepa pēc naglas, un savu labo roku pēc
strādnieku vesera, un sita Siseram, sašķēla viņa
galvu, satrieca un izurba viņa deniņus. **27** Apakš
viņas kājām tas locījās, krita zemē, gulēja; apakš
viņas kājām tas locījās, krita; tur, kur locījās, tas
gāzās un bija pagalam. **28** Pa logu skatījās Siserus
māte un kliedza caur skadriņiem: kāpēc viņa rati
kavējās, ka tie nenāk? Kāpēc viņa zirgu soļi tik
lēni? **29** Tās gudrās no viņas cienīgām tai atbild,
un arī (viņa) pati tā atbild uz saviem vārdiem:
30 "Vai tad tie neatradīs un neizdalīs laupījumu,
vienu, divas sievietes uz vīra galvu, raibas drēbes
Siserum par laupījumu, raibas rakstītas drēbes
par laupījumu, raibu drēbi, divas rakstītas raibas
drēbes ap kaklu laupītajām. **31** Tā lai, Kungs, iet
bojā visi Tavi ienaidnieki! Bet kas Viņu mīļo, lai ir,
tā kā saule uzlec savā spēkā." - Un tai zemei bija
miers četrdesmit gadus.

6 Un Israēla bērni darīja, kas Tam Kungam
nepatika. Tad Tas Kungs tos nodeva Midijaniešu
rokā septiņus gadus. **2** Kad nu Midijaniešu roka
palika stipra pret Israēli, tad Israēla bērni sev
taisīja alas kalnos un bedres un stipras pilis
Midijaniešu dēļ. **3** Jo kad Israēls bija sējis, tad nāca
Midijanieši un Amalekieši un austruma ļaudis un
cēlās pret tiem. **4** Un apmetās pret tiem un postīja
zemes druvas līdz Gacai; tie neatlicināja pārtikas
iekš Israēla, nedz sīku lopu nedz vēršu nedz ēzeļu.
5 Jo tie atnāca ar saviem ganāmiem pulkiem un ar
savām teltīm, tie nāca tā kā siseņu pulks, ka tos ar
viņu kamieļiem nevarēja skaitīt, un tie nāca, zemi
postīt. **6** Un Israēls ļoti panīka caur Midijaniešiem.
Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu. **7** Un notikās,
kad Israēla bērni Midijana dēļ uz To Kungu brēca,
8 Tad Tas Kungs sūtīja pravieti pie Israēla bērniem;
tas uz viņiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: Es jūs esmu izvedis no Ēģiptes un jūs izvedis
no vergu nama **9** Un jūs izglābis no ēģiptiešu
rokas un no visu rokas, kas jūs spieda, un Es tos
jūsu priekšā izdzinis un jums devis viņu zemi. **10**
Un Es uz jums sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs, nebīstaties Amoriešu dievus, kuru zemē jūs
dzīvojat. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij.
11 Un Tā Kunga eņģelis nāca un apsēdās apakš
tā ozola Ovrā, kas piederēja Joasam, no Abiēzera
nama, un viņu dēls Gideons kūla kviešus vīna
spaidā, lai tos paslēptu no Midijaniešiem. **12** Un
Tā Kunga eņģelis tam parādījās un uz to sacīja:
Tas Kungs ar tevi, tu stiprais varenais vīrs! **13**
Bet Gideons uz viņu sacīja: mans Kungs, kad Tas

Kungs ir ar mums, kāpēc tad visas šīs bēdas mums
uznākušas? Un kur ir visi viņa brīnumi, ko mums
mūsu tēvi teikuši, sacīdami: vai Tas Kungs mūs
nav izvedis no Ēģiptes? Bet nu Tas Kungs mūs
atstājis un nodevis Midijaniešu rokā. 14 Tad Tas
Kungs uz viņu atgriezās un sacīja: noej šinī savā
spēkā, un atpestī Israēli no Midijaniešu rokas;
redzi, Es tevi esmu sūtījis. 15 Un viņš uz to sacīja:
mans Kungs, ar ko es Israēli atpestīšu? Redzi,
mans radu pulks ir tas mazākais Manasū, un es
esmu tas mazākais sava tēva namā. 16 Un Tas
Kungs sacīja uz viņu: tāpēc ka Es būšu ar tevi, tu
sitīsi Midijaniešus kā vienu vīru. 17 Tad tas uz
Viņu sacīja: ja es esmu atradis žēlastību Tavās
acīs, tad dod man jel zīmi, ka Tu tas esi, kas ar
mani runā. 18 Neaizej jel no šejienes, kamēr es pie
Tevis nākšu un savu ēdamo upuri atnesīšu un Tev
celšu priekšā. Un Viņš sacīja: Es palikšu, kamēr
tu atkal nāksi. 19 Un Gideons iegāja un sataisīja
kazlēnu un neraudzētas karašas no vienas ēfas
miltu; to gaļu viņš lika kurvī un to sulu viņš lēja
podā, un to iznesa pie Viņa ārā apakš tā ozola un
to nolika zemē. 20 Un tas Dieva eņģelis sacīja uz
viņu: ņem to gaļu un tās neraudzētās karašas un
liec to šeitan uz to akmeni un izlej to sulu; un
viņš tā darīja. 21 Tad Tā Kunga eņģelis izstiepa tā
zižļa galu, kas viņam bija rokā, un aizskāra to gaļu
un tās neraudzētās maizes. Tad uguns izšāvās no
tā akmens un aprija to gaļu un tās neraudzētās
karašas; un Tā Kunga eņģelis nozuda no viņa
acīm. 22 Kad nu Gideons redzēja, to Tā Kunga
eņģeli esam, tad Gideons sacīja: Ak vai! Kungs,
Dievs! Jo es Tā Kunga eņģeli vaigu vaigā esmu
redzējis! 23 Tad Tas Kungs uz viņu sacīja: miers ar
tevi! nebīsties, tu nemirsi! 24 Tad Gideons tur Tam
Kungam uzcēla altāri un to nosauca: Tas Kungs ir
miers. Tas vēl līdz šodienai ir Abiēzeriešu Ovrā. 25
Un tai naktī Tas Kungs uz viņu sacīja: ņem vērsīti
no sava tēva lopiem un vēl otru vērsi septiņus
gadus vecu, un salauzi Baāla altāri, kas tavam
tēvam, un nocērt to elka stabu, kas tur ir klātu.
26 Un uztaisi Tam Kungam, savam Dievam, altāri
šīs stiprās vietas kalna galā tā kārtīgi, un ņem to
otru vērsi un upurē dedzināmo upuri ar to malku
no tā elka staba, ko tu nocirtīsi. 27 Tad Gideons
ņēma desmit vīrus no saviem kalpiem un darīja,
kā Tas Kungs uz viņu bija runājis; bet viņš bijās
no sava tēva nama un tās pilsētas vīriem dienā to
darīt, un to darīja naktī. 28 Kad nu tās pilsētas vīri
rītā uzcēlās, redzi, tad Baāla altāris bija salauzīts
un tas elka stabs nocirsts, kas tur klātu, un tas
otrs vērsis uz tā uztaisīta altāra bija upurēts. 29
Tad tie sacīja cits uz citu: kas to darījis? Un kad
tie meklēja un izvaicāja, tad tapa sacīts: Gideons,
Joasa dēls, to darījis. 30 Tad tās pilsētas vīri sacīja
uz Joasu: izved savu dēlu, jo tam jāmirst, tāpēc ka
viņš nolauzis Baāla altāri un to elka stabu nocirtis,
kas tur bija klāt. 31 Un Joas sacīja uz visiem, kas
pie viņa stāvēja: vai jūs tiesāsities par Baālu? Vai
jūs viņu izpestīsiet? Kas par viņu tiesāsies, tam
vēl šodien būs tapt nokautam. Ja viņš ir dievs,
tad lai viņš pats par sevi tiesājās, tāpēc ka viņa
altāris nolauzīts. 32 Un tai dienā viņu nosauca
JerubBaālu un sacīja: lai Baāls ar viņu tiesājās, ka
tas viņa altāri nolauzījis. 33 Bet visi Midijanieši
un Amalekieši un tie austruma ļaudis sapulcējās
kopā un pārcēlās un apmetās Jezreēles ielejā. 34
Tad Tā Kunga Gars nāca uz Gideonu, un viņš pūta
trumetē un sasauca Abiēzeriešus sev pakaļ. 35 Un
viņš sūtīja vēstnešus pa visu Manasu; ir tie tapa
sasaukti, viņam pakaļ. Un viņš sūtīja vēstnešus pa
Ašeru un pa Zebulonu un pa Naftalu un tie nāca
viņiem pretī. 36 Un Gideons sacīja uz Dievu: ja Tu
Israēli gribi izpestīt caur manu roku, kā Tu esi
runājis, - 37 Redzi, es nolikšu aitas cirpumu uz
klonu; kad rasa būs uz cirpuma vien un pa visu
zemi sausums, tad es zināšu, ka Tu Israēli izpestīsi
caur manu roku, kā Tu esi sacījis. 38 Un tā notika.
Jo viņš agri no rīta uzcēlās un izspieda to cirpumu
un izgrieza rasu no tā cirpuma, vienu kausu pilnu
ar ūdeni. 39 Un Gideons sacīja uz Dievu: lai Tava
bardzība pret mani neiedegās, ka vēl reiz' runāju,
- es vēl reiz' raudzīšu ar to cirpumu. Lai jel ir
sausums uz tā cirpuma vien, un pa visu zemi lai ir
rasa. 40 Un Dievs tā darīja tanī naktī; un sausums
bija uz tā cirpuma vien, un pa visu zemi bija rasa.

7 Tad JerubBaāls, tas ir Gideons, un visi ļaudis,
kas pie viņa, agri cēlās un apmetās pie Aroda
avota, tā ka Midijaniešu karaspēks viņam bija pret
ziemeļa pusi, aiz Mores pakalna, ielejā. 2 Un Tas
Kungs sacīja uz Gideonu: Pārāk daudz ļaužu ir pie
tevis, nekā Es dotu Midijaniešus viņu rokā; lai
Israēls pret Mani nelielās un nesaka: mana roka
mani izpestījusi. 3 Tad izsauc jel to ļaužu ausīs un
saki: kas šaubīgs un bailīgs, lai griežas atpakaļ un
steidzās projām no Gileāda kalna. Tad no tiem
ļaudīm griezās atpakaļ divdesmit divi tūkstoši, un
tik desmit tūkstoši atlika. 4 Un Tas Kungs sacīja
uz Gideonu: ļaužu vēl ir par daudz; noved tos pie
ūdens, tur Es tos tev pārbaudīšu, un par kuru Es
uz tevi sacīšu: šim būs iet ar tevi, tas lai iet ar
tevi, bet par kuru Es tev sacīšu, tam nebūs iet ar
tevi, tas lai neiet. 5 Un viņš tos ļaudis noveda pie
ūdens. Tad Tas Kungs sacīja uz Gideonu: ikkatru,
kas ar savu mēli ūdeni laks, kā suns lok, to nostādi
par sevi, un tāpat ikkatru, kas nometīsies ceļos

dzert. 6 Un to pulks, kas no savas rokas pie mutes
bija lakuši, bija trīssimt vīri, bet visi citi ļaudis
bija ūdeni dzēruši ceļos nometušies. 7 Un Tas
Kungs sacīja uz Gideonu: caur šiem trīs simti
vīriem, kas lakuši, Es jūs izpestīšu un nodošu
Midijaniešus tavā rokā; tāpēc atlaid visus citus
ļaudis, ikvienu uz savu vietu. 8 Un tie ļaudis ņēma
savu maizi savā rokā un savas trumetes, bet visus
citus Israēla vīrus viņš atlaida, ikvienu uz savu
dzīvokli, un tos trīs simti vīrus viņš paturēja, un
Midijaniešu karaspēks viņam bija ielejas pusē. 9
Un notika tanī naktī, ka Tas Kungs uz viņu sacīja:
celies, noej uz lēģeri, jo Es to esmu devis tavā
rokā. 10 Bet ja tev ir bail noiet, tad noej uz to
lēģeri tu un Purus, tavs puisis, 11 Tad tu dzirdēsi,
ko tie runā, un pēc tam tavas rokas stiprināsies,
un tu celsies pret to lēģeri. Tad viņš nogāja ar
Puru, savu puisi, pie tiem pirmiem apbruņotiem,
kas bija lēģerī. 12 Un Midijanieši un Amalekieši
un visi tie austruma bērni gulēja ielejā kā siseņu
pulks, un viņu kamieļu pulku nevarēja skaitīt, kā
smiltis jūrmalā. 13 Kad nu Gideons nonāca, redzi,
tur viens savam biedram stāstīja sapni un sacīja:
redzi, es esmu sapni redzējis, un redzi, cepta
miežu maize vēlās Midijaniešu lēģerī un atnāca
līdz pat teltij un to sita, ka tā krita, un to pavisam
apgāza, un telts gulēja (pie zemes). 14 Tad viņa
biedrs atbildēja un sacīja: tas nav nekas cits, kā
Gideona, Joasa dēla, tā Israēlieša, zobens; Dievs
Midijaniešus un visu šo lēģeri devis viņa rokā. 15
Un kad Gideons dzirdēja šā sapņa stāstīšanu un
izskaidrošanu, tad viņš pielūdza Dievu, griezās
atpakaļ uz Israēla lēģeri un sacīja: ceļaties, jo Tas
Kungs Midijaniešu karaspēku devis jūsu rokās. 16
Un viņš dalīja tos trīs simtI vīrus trijos pulkos, un
deva visiem trumetes un tukšas krūzes rokā un
lāpas krūzēs. 17 Un viņš uz tiem sacīja: skatāties
uz mani un tā dariet; un redzi, kad es nākšu
pie lēģera malas, tad dariet jūs tā, kā es daru.
18 Kad es trumetēšu, es un visi, kas pie manis,
tad jums arīdzan būs trumetēt ap visu lēģeri un
saukt: Tā Kunga un Gideona (zobens)! 19 Tad
Gideons un tie simts vīri ar viņu nāca pie lēģera
malas ap nakts vidu, kad nule sargi bija mainīti,
un tie pūta trumetēs un sadauzīja tās krūzes
savās rokās. 20 Tā tie trīs pulki pūta trumetēs un
sadauzīja tās krūzes un turēja ar kreiso roku tās
lāpas un savā labajā rokā tās trumetes un pūta un
kliedza: Tā Kunga un Gideona zobens. 21 Un tie
stāvēja ikviens savā vietā ap to lēģeri. Tad viss
karaspēks sāka skriet un tie brēca un bēga. 22 Jo
kad tie trīs simti vīri trumetēs pūta, tad Tas Kungs
grieza viena zobenu pret otru visā lēģerī, un tas
karaspēks bēga līdz BetZitai uz Careratas pusi, līdz
AbelMeolas robežai pie Tābatas. 23 Tad Israēla
vīri tapa sasaukti no Naftalus un no Ašera un no
visa Manasus, un tie dzinās pakaļ Midijanam. 24
Un Gideons sūtīja vēstnešus uz visiem Efraīma
kalniem un sacīja: nonāciet pretī Midijaniešiem un
aizstājiet tiem to ūdeni līdz Betbarai un Jardāni.
Tā visi Efraīma vīri tika sasaukti un aizstāja to
ūdeni līdz Betbarai un Jardāni. 25 Un tie gūstīja
divus Midijaniešu valdniekus, Orebu un Zeēbu,
un nokāva Orebu pie Oreb akmens, un Zeēbu
tie nokāva pie Zeēba spaida un dzinās pakaļ
Midijanam un nonesa Oreba un Zeēba galvas pie
Gideona viņpus Jardānes.

8 Un Efraīma vīri sacīja uz viņu: kas tas ir, ko tu
mums esi darījis, ka tu mūs neesi aicinājis pret
Midijaniešiem karot? Un tie ar viņu stipri bārās. 2
Tad viņš uz tiem sacīja: vai tad es ko esmu darījis,
kā jūs? Vai Efraīma salasas nav labākas nekā
Abiēzera savākums. 3 Dievs Midijana valdniekus
Orebu un Zeēbu nodevis jūsu rokās, - vai tad es
ko varēju darīt kā jūs? Tad viņu dusmas pret to
aprima, tam šo vārdu runājot. 4 Un Gideons nāca
pie Jardānes, un gāja pāri ar tiem trīssimt vīriem,
kas pie viņa bija, piekusuši no pakaļ dzīšanās.
5 Un viņš sacīja uz Sukotas vīriem: dodiet jel
kādus maizes klaipus tiem ļaudīm, kas man līdz,
jo tie piekusuši; un es dzenos pakaļ Zebum un
Calmunum, Midijana ķēniņiem. 6 Tad Sukotas
virsnieki sacīja: vai tad Zebus un Calmunus dūre
jau ir tavā rokā, ka mums tavam karaspēkam
būs maizes dot? 7 Tad Gideons sacīja: nu tad,
ja Tas Kungs Zebu un Calmunu dos manā rokā,
tad es jūsu miesas kapāšu ar tuksneša ērkšķiem
un ar dadžiem. 8 Un viņš gāja no turienes uz
Pnuēli un runāja uz tiem tāpat; tad Pnuēles vīri
viņam atbildēja, kā Sukotas vīri bija atbildējuši. 9
Un viņš arī ar Pnuēles vīriem runāja sacīdams:
kad es ar mieru griezīšos atpakaļ, tad es šo torni
noārdīšu. 10 Bet Zebus un Calmunus bija Karkorā,
un viņu karaspēki pie viņiem, kādi piecpadsmit
tūkstoši, kas vien bija atlikuši no visa austruma
bērnu spēka, jo simts un divdesmit tūkstoš vīri,
zobena nesēji, bija gājuši bojā. 11 Un Gideons
gāja pa telts ļaužu ceļu pret rītiem no Nobas un
Jagbeas, un sakāva to karaspēku, jo tas karaspēks
tur gulēja it droši. 12 Un Zebus un Calmunus
bēga, bet viņš tiem dzinās pakaļ un sagūstīja tos
divus Midijaniešu ķēniņus, Zebu un Calmunu, un
izbiedēja visu to karaspēku. 13 Tad Gideons, Joasa
dēls, griezās atpakaļ no kaušanās, pirms saule
uzlēca. 14 Un viņš sagūstīja vienu puisi no Sukotas
vīriem un to vaicāja; un tas viņam uzrakstīja

Sukotas virsniekus un viņas vecajus, septiņdesmit
un septiņus vīrus. 15 Tad viņš nāca pie tiem
Sukotas vīriem un sacīja: redz še ir Zebus un
Calmunus, kādēļ jūs mani esat apsmējuši sacīdami:
vai tad Zebus un Calmunus dūre jau ir tavā rokā,
ka mums taviem piekusušiem vīriem būs maizes
dot? 16 Un viņš ņēma tās pilsētas vecajus un
tuksneša ērkšķus un dadžus un pārmācīja Sukotas
vīrus. 17 Un Pnuēles torni viņš noārdīja un nokāva
tās pilsētas ļaudis. 18 Un viņš sacīja uz Zebu un
Calmunu: kas tie bija par vīriem, ko jūs Tāborā
nokāvāt? Un tie sacīja: tie bija tādi kā tu, visi
tādā vaigā, kā ķēniņa bērni. 19 Un viņš sacīja: tie
bija mani brāļi, manas mātes dēli; tik tiešām kā
Tas Kungs dzīvo, ja jūs tos būtu atstājuši dzīvus,
es jūs nenokautu. 20 Un viņš sacīja uz Jeteru,
savu pirmdzimto: celies, nokauj tos. Bet tas zēns
neizvilka savu zobenu, jo viņš bijās, tāpēc ka vēl
bija jauns. 21 Tad Zebus un Calmunus sacīja: celies
pats un sit mūs, jo kāds vīrs, tāds spēks. Tad
Gideons cēlās un nokāva Zebu un Calmunu un
paņēma tās sprādzes, kas bija ap viņu kamieļu
kakliem. 22 Un Israēla vīri sacīja uz Gideonu: valdi
pār mums, tu un tavs dēls un tava dēla dēls, tāpēc
ka tu mūs esi atpestījis no Midijana rokas. 23 Bet
Gideons uz tiem sacīja: es negribu pār jums valdīt,
nedz mans dēls pār jums valdīs; Tas Kungs pār
jums valdīs. 24 Un Gideons uz tiem sacīja: es no
jums ko prasīšu: dodiet man ikviens vienu ausu
sprādzi no sava laupījuma. Jo tiem bija zelta ausu
sprādzes, tāpēc ka tie bija Ismaēlieši. 25 Un tie
sacīja: mēs dosim. Un tie izklāja drēbi un meta uz
to ikkatrs vienu ausu sprādzi no sava laupījuma.
26 Un to zelta ausu sprādžu svars, ko viņš bija
prasījis, bija tūkstoš un septiņi simti zelta sēķeļi,
bez tām sprādzēm un ķēdēm un tām purpura
drēbēm, kas Midijaniešu ķēniņiem bija mugurā,
un bez tām kakla saitēm, kas bija pie viņu kamieļu
kakliem. 27 Un Gideons no tā taisīja efodu, un
to nolika Ovrā, savā pilsētā, un viss Israēls tur
tam maukoja pakaļ, un tas Gideonam un viņa
namam palika par slazda valgu. - 28 Tā Midijanieši
tapa pazemoti priekš Israēla bērniem un nepacēla
vairs savu galvu. Un zemei bija miers četrdesmit
gadus, kamēr Gideons dzīvoja. 29 Un JerubBaāls,
Joasa dēls, nogāja un dzīvoja savā namā. 30 Un
Gideonam bija septiņdesmit dēli, kas no viņa
gurniem nākuši, jo viņam bija daudz sievas; 31
Un viņa liekā sieva, kas bija Šehemē, arīdzan
viņam dzemdēja dēlu, un viņš tam vārdu nosauca
Abimeleks. 32 Un Gideons, Joasa dēls, nomira labā
vecumā un tapa aprakts sava tēva Joasa kapā,
Abiēzeriešu Ovrā. 33 Un kad Gideons bija nomiris,
tad Israēla bērni nogriezās un maukoja Baāliem
pakaļ un iecēla to BaālBeritu sev par dievu. 34
Un Israēla bērni nepieminēja To Kungu, savu
Dievu, kas tos bija izglābis no visu ienaidnieku
rokas visapkārt. 35 Un tie nedarīja žēlastību pie
JerubBaāla, tas ir Gideona, nama, pēc visa tā
labuma, ko viņš bija darījis pie Israēla.

9 Un Abimeleks, JerubBaāla dēls, gāja uz Šehemi
pie savas mātes brāļiem un runāja uz tiem un
uz visiem savas mātes tēva nama radiem un sacīja:
2 Runājiet lūdzami priekš visu namnieku ausīm
Šehemē: kas jums ir labāki, vai ka septiņdesmit
vīri, visi JerubBaāla dēli, pār jums valda, vai ka
viens vīrs pār jums valda? Pieminiet, mani arīdzan
esam jūsu kaulu un jūsu miesu. 3 Tad viņa mātes
brāļi viņa dēļ runāja priekš visu namnieku ausīm
Šehemē visus šos vārdus un viņu sirds nesās uz
Abimeleku, jo tie sacīja: viņš ir mūsu brālis. 4 Un
tie viņam deva septiņdesmit sudraba sēķeļus no
BaālBerita nama, un Abimeleks ar tiem saderēja
neliešus un nebēdniekus, kas viņam staigāja pakaļ.
5 Un viņš nāca sava tēva namā uz Ovru un nokāva
savus brāļus, JerubBaāla bērnus, septiņdesmit
vīrus uz viena akmens; bet Jotams, JerubBaāla
jaunākais dēls, atlika, jo viņš bija paslēpies. 6
Tad visi Šehemes namnieki sapulcējās un viss
Millus nams, un tie nogāja un iecēla Abimeleku
par ķēniņu pie tā piemiņas ozola, kas ir Šehemē. 7
Kad to Jotamam teica, tad viņš nogāja un nostājās
Gerizima kalna paša galā un pacēla savu balsi
un sauca un sacīja: klausāties mani, jūs Šehemes
namnieki, tad Dievs arī jūs klausīs. 8 Koki gāja,
ķēniņu pār sevi svaidīt, un sacīja uz eļļas koku: esi
ķēniņš pār mums. 9 Bet eļļas koks uz tiem sacīja:
vai man būs atstāt savu taukumu, ko Dievs un
cilvēki pie manis slavē, un noiet un līgoties pa
koku virsu? 10 Tad tie koki sacīja uz vīģes koku:
nāc tu, esi ķēniņš pār mums. 11 Bet vīģes koks
uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu saldumu
un savus labos augļus un noiet un līgoties pa
koku virsu? 12 Tad tie koki sacīja uz vīnakoku:
nāc tu un esi ķēniņš pār mums. 13 Bet vīnakoks
uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu vīnu,
kas dievus un cilvēkus iepriecina, un noiet un
līgoties pa koku virsu? 14 Tad visi koki sacīja uz
ērkšķu krūmu: nāc tu un esi ķēniņš pār mums. 15
Tad ērkšķu krūms uz tiem kokiem sacīja: kad jūs
tiešām mani svaidiet sev par ķēniņu, tad nāciet
un uzticaties manai paēnai, bet ja ne, tad lai
uguns iziet no ērkšķu krūma un norij Lībanus
ciedru kokus. 16 Un nu, vai jūs esat taisni un
pareizi darījuši, Abimeleku celdami par ķēniņu,
un vai jūs esat labi darījuši pie JerubBaāla un viņa

nama un viņam darījuši pēc viņa roku nopelna?
17 Jo mans tēvs jūsu dēļ karojis un savu dzīvību
nometis un jūs izglābis no Midijaniešu rokas, 18
Bet jūs šodien esat cēlušies pret mana tēva namu
un nokāvuši viņa dēlus, septiņdesmit vīrus uz
viena akmens, un esat iecēluši Abimeleku, 19 Ja
nu jūs šodien taisni un pareizi esat darījuši pie
JerubBaāla un pie viņa nama, tad priecājaties par
Abimeleku, un lai viņš arīdzan priecājās par jums.
20 Bet ja ne, tad lai uguns iziet no Abimeleka un
norij Šehemes namniekus un Millus namu, un
lai uguns iziet no Šehemes namniekiem un no
Millus nama un norij Abimeleku. 21 Tad Jotams
bēga un aizbēga uz Beru un dzīvoja tur, no sava
brāļa Abimeleka bīdamies. 22 Kad nu Abimeleks
trīs gadus bija valdījis pār Israēli, 23 Tad Dievs
sūtīja ļaunu garu starp Abimeleku un Šehemes
namniekiem, un Šehemes namnieki turējās viltīgi
pret Abimeleku, 24 Ka tas varas darbs pie tiem
septiņdesmit JerubBaāla dēliem nāktu un viņa
asinis grieztos uz Abimeleku, viņu brāli, kas tos
bija nokāvis, un tos, kas bija stiprinājuši, savus
brāļus nokaut. 25 Un Šehemes namnieki sūtīja
kādus, kas ar viltu uz viņu glūnēja kalna galos,
un tie visus aplaupīja, kas pa to ceļu gāja, un tas
Abimelekam tapa sacīts. 26 Un Gaāls, Ebeda dēls,
nāca ar saviem brāļiem un gāja uz Šehemi, un
Šehemes namnieki viņam uzticējās, 27 Un izgāja
uz lauku un nolasīja savus vīna kalnus un spaidīja
ogas un svinēja prieka svētkus, un gāja sava dieva
namā un ēda un dzēra un lādēja Abimeleku. 28
Un Gaāls, Ebeda dēls, sacīja: kas ir Abimeleks, un
kas ir Šehems, ka mums viņam būs kalpot? Vai
tas nav JerubBaāla dēls un Zebuls viņa uzraugs?
Kalpojiet labāki, Hamora, Šehema tēva, vīriem,
jo kāpēc lai mēs viņam kalpojam? 29 Ak kaut
šie ļaudis būtu manā rokā, gan es Abimeleku
izdzītu. Un uz Abimeleku viņš sacīja: vairo savu
karaspēku un nāc ārā. 30 Kad Zebuls, tās pilsētas
virsnieks, Gaāla, Ebeda dēla, vārdus dzirdēja, tad
viņš apskaitās, 31 Un sūtīja slepeni vēstnešus pie
Abimeleka un sacīja: redzi, Gaāls, Ebeda dēls, un
viņa brāļi ir nākuši uz Šehemi, un redzi, tie ceļ
dumpi pret tevi pilsētā. 32 Un nu celies naktī, tu
un tie ļaudis, kas pie tevis, un paslēpies laukā; 33
Un rītā agri, kad saule lec, tad celies un uzbrūc
tai pilsētai, un redzi, kad viņš un tie ļaudis, kas
pie viņa, ies ārā tev pretī, tad dari viņam, kā
tava roka māk. 34 Tad Abimeleks un visi ļaudis,
kas pie viņa bija, cēlās naktī un paslēpās pret
Šehemi četros pulkos. 35 Un Gaāls, Ebeda dēls,
izgāja ārā un stāvēja priekš pilsētas vārtiem. Tad
Abimeleks un tie ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās,
kur bija apslēpušies. 36 Kad nu Gaāls tos ļaudis
ieraudzīja, tad viņš sacīja uz Zebulu: redzi, no
kalnu galiem nāk ļaudis. Bet Zebuls uz to sacīja:
tev šķiet kalna ēnu cilvēkus esam. 37 Tad Gaāls
vēl runāja un sacīja: redzi, ļaudis nāk no augšgala
un viens pulks nāk pa ceļu no burvju ozola. 38 Tad
Zebuls uz viņu sacīja: kur nu ir tava mute, ar ko tu
sacīji: kas ir Abimeleks, ka lai tam kalpojam? Vai
šie nav tie ļaudis, ko tu esi apsmējis? Izej jel nu
ārā un karo pret viņu. 39 Un Gaāls izgāja Šehemes
namnieku priekšā un karoja pret Abimeleku. 40
Un Abimeleks tam dzinās pakaļ, un tas bēga no
viņa, un daudz krita nokauti līdz vārtiem. 41 Un
Abimeleks palika Arumā, bet Zebuls izdzina Gaālu
un viņa brāļus, ka tie Šehemē nepalika. 42 Un
notika otrā dienā, ka tie ļaudis gāja uz lauku, un
tas Abimelekam tapa sacīts. 43 Tad viņš ņēma
tos (kara) ļaudis un tos dalīja trijos pulkos un
paslēpās laukā. Un viņš skatījās, un redzi, tie
ļaudis izgāja no pilsētas; tad viņš cēlās pret tiem
un tos nokāva. 44 Un Abimeleks un tie pulki, kas
pie viņa bija, uzbruka un nostājās priekš pilsētas
vārtiem, bet tie divi pulki uzbruka visiem, kas bija
laukā, un tos nokāva. 45 Un Abimeleks karoja pret
to pilsētu visu to dienu un uzņēma to pilsētu un
nokāva tos ļaudis, kas tanī bija, un nopostīja to
pilsētu un apsēja to ar sāli. 46 Kad nu visi Šehemes
pils namnieki to dzirdēja, tad tie gāja tai stiprā
Berita dieva nama tornī. 47 Un Abimelekam tas
tapa sacīts, ka visi Šehemes pils namnieki bija
sapulcējušies. 48 Tad Abimeleks gāja uz Calmon
kalnu, viņš un visi ļaudis, kas pie viņa bija, un
Abimeleks ņēma cirvi savā rokā un nocirta koka
zaru un to uzcēla un lika uz savu kamiesi un
sacīja uz tiem ļaudīm, kas pie tā bija: ko esat
redzējuši mani darām, to dariet steigšus tāpat. 49
Tad arī visi ļaudis nocirta ikkatrs zaru un gāja
Abimelekam pakaļ, un tos pielika pie tā stiprā
torņa un iededzināja pār tiem to torni ar uguni,
ka visi Šehemes pils ļaudis nomira līdz tūkstoš
vīru un sievu. 50 Un Abimeleks gāja uz Tebecu
un apmetās pret Tebecu un to uzņēma. 51 Bet
pilsētas vidū bija stipra pils, uz turieni visi vīri un
sievas un visi pilsētas namnieki bēga un ieslēdzās
un uzkāpa uz pils jumtu. 52 Tad Abimeleks nāca
pie tās pils un karoja pret to un piegāja pie pils
durvīm, viņu ar uguni sadedzināt. 53 Tad viena
sieva nometa dzirnu akmens gabalu uz Abimeleka
galvu un satrieca viņa galvas kausu. 54 Tad viņš
steigšus piesauca to puisi, savu bruņu nesēju, un
uz to sacīja: izvelc savu zobenu un nokauj mani,
lai no manis nesaka: viena sieva viņu nokāvusi. Un
viņa puisis to nodūra, ka nomira. 55 Kad nu Israēla

vīri redzēja, ka Abimeleks bija nomiris, tad tie gāja
ikkatrs uz savām mājām. 56 Tā Dievs Abimelekam
maksāja to ļaunumu, ko viņš bija darījis savam
tēvam, nokaudams savus septiņdesmit brāļus. 57
Un Dievs Šehemes vīriem atmaksāja visu ļaunumu
uz viņu galvām, un Jotama, JerubBaāla dēla, lāsti
nāca pār tiem.

10 Un pēc Abimeleka, Tolus, Dodus dēla Puūs
dēls, vīrs no Īsašara cilts, cēlās, Israēli pestīt,
un dzīvoja Zamirā Efraīma kalnos. 2 Un viņš
tiesāja Israēli divdesmit un trīs gadus un nomira
un Zamirā tapa aprakts. 3 Un pēc viņa cēlās
Jaīrs, Gileādietis, un tiesāja Israēli divdesmit un
divus gadus. 4 Un tam bija trīsdesmit dēli, tie
jāja uz trīsdesmit ēzeļiem, un tiem bija trīsdesmit
pilsētas, kuras nosauc (par) Jaīra ciemiem līdz šai
dienai; tie ir Gileādas zemē. 5 Un Jaīrs nomira
un tapa aprakts Kamonā. 6 Tad Israēla bērni
joprojām darīja, kas Tam Kungam nepatika, un
kalpoja Baāliem un Astartēm un Sīriešu dieviem
un Sidonas dieviem un Moaba dieviem un Amona
bērnu dieviem un Fīlistu dieviem un atstāja To
Kungu un nekalpoja Viņam. 7 Tad Tā Kunga
dusmība iedegās pret Israēli un Viņš tos pārdeva
Fīlistu rokā un Amona bērnu rokā. 8 Un tie
satrieca un samina Israēla bērnus no tā gada
iesākot astoņpadsmit gadus, visus Israēla bērnus,
kas viņpus Jardānes bija, Amoriešu zemē, tas
ir Gileādā. 9 Un Amona bērni gāja pār Jardāni
un karoja pret Jūdu un pret Benjaminu un pret
Efraīma namu, tā ka Israēlim bija ļoti bail. 10
Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu un sacīja:
mēs pret Tevi esam grēkojuši, jo mēs savu Dievu
esam atstājuši un kalpojuši Baāliem. 11 Bet Tas
Kungs sacīja uz Israēla bērniem: vai Es jūs neesmu
izpestījis no ēģiptiešiem un Amoriešiem un Amona
bērniem un Fīlistiem 12 Un Sidoniešiem un
Amalekiešiem un Maoniešiem, kad tie jūs spaidīja,
un jūs uz Mani brēcāt? 13 Tomēr jūs Mani esat
atstājuši un kalpojuši citiem dieviem, tādēļ Es
jūs vairs negribu izpestīt. 14 Ejat un brēciet uz
saviem dieviem, ko jūs esat izmeklējušies, lai tie
jūs izpestī jūsu bēdu laikā. 15 Bet Israēla bērni
sacīja uz To Kungu: mēs esam grēkojuši; dari Tu
mums, itin kā Tev patīk, izglāb mūs tikai šo reiz'.
16 Un tie meta nost no sevis tos svešos dievus un
kalpoja Tam Kungam. Tad Viņam palika žēl par
Israēla bēdām. 17 Un Amona bērni tapa sasaukti
un apmetās Gileādā un Israēla bērni sapulcējās
un apmetās Micpā. 18 Tad tie ļaudis, Gileādas
virsnieki, cits uz citu sacīja: kas būs tas vīrs, kas
sāks karot pret Amona bērniem. Tam būs galvai
būt pār visiem Gileādas iedzīvotājiem.

11 Jeftus, tas Gileādietis, bija stiprs karavīrs,
bet viņš bija maukas bērns, ko Gileāds bija
dzemdinājis. 2 Kad nu Gileāda sieva viņam bērnus
dzemdēja, un šās sievas bērni pieauga, tad tie
Jeftu izdzina un uz to sacīja: tev nebūs mantot
mūsu tēva namā, jo tu esi citas sievas dēls. 3 Tad
Jeftus bēga no saviem brāļiem un dzīvoja Tobas
zemē, un pie Jeftus sapulcējās nelieši un izgāja
līdz ar viņu. 4 Un pēc kāda laika Amona bērni
karoja pret Israēli. 5 Un kad Amona bērni pret
Israēli karoja, tad Gileādas vecaji nogāja, Jeftu
atvest no Toba zemes. 6 Un tie sacīja uz Jeftu:
nāc un esi mums par vadoni un karosim pret
Amona bērniem. 7 Bet Jeftus sacīja uz Gileādas
vecajiem: vai jūs mani neesat ienīdējuši un mani
izdzinuši no mana tēva nama? Kāpēc tad jūs
nu nākat pie manis, kad jums ir bēdas? 8 Un
Gileādas vecaji sacīja uz Jeftu: tāpēc mēs nu pie
tevis esam griezušies, ka tev būs iet ar mums un
karot pret Amona bērniem; un tev būs būt par
galvu mums, visiem Gileāda iedzīvotājiem. 9 Un
Jeftus sacīja uz Gileādas vecajiem: kad jūs mani
atpakaļ vedat, karot pret Amona bērniem, un kad
Tas Kungs tos nodos manā priekšā, tad es jums
būšu par galvu. 10 Un Gileādas vecaji sacīja uz
Jeftu: lai Tas Kungs dzird mūsu sarunu, ja mēs
tā nedarīsim, kā tu esi runājis. 11 Tad Jeftus gāja
līdz Gileādas vecajiem, un tie ļaudis viņu iecēla
sev par galvu un par vadoni, un Jeftus runāja
visus savus vārdus Tā Kunga priekšā Micpā. 12 Un
Jeftus sūtīja vēstnešus pie Amona bērnu ķēniņa
un sacīja: kas tev ar mani, ka tu pie manis esi
nācis, karot pret manu zemi? 13 Un Amona bērnu
ķēniņš sacīja uz Jeftus vēstnešiem: tāpēc ka Israēls
paņēmis manu zemi, kad viņš no Ēģiptes atnāca,
no Arnonas līdz Jabokai un līdz Jardānei; tad nu
atdod man to ar labu. 14 Bet Jeftus sūtīja atkal
vēstnešus pie Amona bērnu ķēniņa. 15 Un uz to
sacīja: tā saka Jeftus: Israēls nav ņēmis ne Moaba
zemi, ne Amona bērnu zemi. 16 Jo kad viņš no
Ēģiptes izgāja, tad Israēls gāja pa tuksnesi līdz
niedru jūrai un nāca uz Kādešu. 17 Un Israēls
sūtīja vēstnešus pie Edoma ķēniņa un sacīja: ļauj
man jel iet caur tavu zemi, bet Edoma ķēniņš
neklausīja. Un viņš sūtīja arī pie Moaba ķēniņa;
tas arī negribēja. Tā Israēls palika Kādešā. 18
Pēc tam viņš staigaja pa tuksnesi un apgāja ap
Edoma zemi un Moaba zemi un nāca no rīta puses
uz Moaba zemi; un tie apmetās viņpus Arnonas,
bet tie nenāca Moabiešu robežās, jo Arnona ir
Moabiešu robeža. 19 Bet Israēls sūtīja vēstnešus
pie Sihona, Amoriešu ķēniņa, kas bija Hešbonas
ķēniņš, un Israēls uz viņu sacīja: ļauj mums jel

iet caur tavu zemi līdz savai vietai. 20 Bet Sihons
Israēlim neuzticējās, ka tas tam būtu ļāvis iet caur
savām robežām, bet Sihons sapulcēja visus savus
ļaudis, un tie apmetās Jācā un karoja pret Israēli.
21 Un Tas Kungs, Israēla Dievs, nodeva Sihonu un
visus viņa ļaudis Israēla rokā, ka tie tos sakāva, un
Israēls iemantoja visu to zemi no Amoriešiem, kas
tai zemē dzīvoja. 22 Un tie uzņēma visas Amoriešu
robežas no Arnonas līdz Jabokai un no tuksneša
līdz Jardānei. 23 Tā nu Tas Kungs, Israēla Dievs,
izdzinis Amoriešus Savu Israēla ļaužu priekšā,
un tu gribi uzņemt to zemi? 24 Vai tev to nebūs
paturēt, ko tavs dievs Kamos tev ir devis? Un
mēs gribam paturēt visu to, ko Tas Kungs, mūsu
Dievs, mums ir devis. 25 Un nu, vai tu esi labāks
nekā Balaks, Cipora dēls, Moaba ķēniņš? Vai tas
ar Israēli tiesājies, vai tas pret viņiem karojis? 26
Kamēr Israēls dzīvojis Hešbonā un viņas ciemos
un Aroērā un viņas ciemos un visās pilsētās, kas
pie Arnonas, trīssimt gadus, - kāpēc tu tanī laikā
tos neesi atņēmis? 27 Un es pret tevi neesmu
grēkojis, bet tu dari pret mani ļaunu, pret mani
karodams. Tas Kungs, kas ir soģis, lai šodien tiesā
starp Israēla bērniem un Amona bērniem. 28 Bet
Amona bērnu ķēniņš neklausīja Jeftus vārdiem, ko
viņš pie tā bija sūtījis. 29 Tad Tā Kunga Gars nāca
uz Jeftu, un viņš gāja caur Gileādu un Manasu, un
viņš gāja uz Micpu Gileādā un no Micpas Gileādā
viņš gāja pret Amona bērniem. 30 Un Jeftus solīja
solījumu Tam Kungam un sacīja: ja tu Amona
bērnus dosi manā rokā, 31 Tad tam, kas no mana
nama durvīm man nāks pretī, kad es ar mieru no
Amona bērniem griezīšos atpakaļ, būs piederēt
Tam Kungam, un es to upurēšu par dedzināmo
upuri. 32 Tad Jeftus gāja pret Amona bērniem ar
tiem kauties, un Tas Kungs tos nodeva viņa rokā.
33 Un viņš tos kāva varen lielā kaušanā no Aroēra,
kamēr nāk uz Minitu, divdesmit pilsētas, un līdz
tiem vīna kalnu klajumiem; tā Amona bērni tapa
pazemoti Israēla bērnu priekšā. 34 Kad nu Jeftus
nāca uz Micpu pie sava nama, redzi, tad viņa
meita viņam izgāja pretī ar bungām un stabulēm,
un viņa bija tikai viņa vienīgā, un viņam nebija
bez tās ne dēla ne meitas. 35 Un kad viņš to
redzēja, tad viņš saplosīja savas drēbes un sacīja:
ak mana meita! Tu mani lauztin esi salauzusi un
tu mani apbēdini, jo es savu muti esmu atdarījis
Tā Kunga priekšā un nevaru atrauties, 36 Un viņa
uz to sacīja: mans tēvs, ja tu savu muti Tā Kunga
priekšā esi atdarījis, tad dari man, kā tas no tavas
mutes gājis, kad Tas Kungs tevi atriebis pie taviem
ienaidniekiem, Amona bērniem. 37 Un viņa sacīja
uz savu tēvu: lai man tā notiek; dod man vaļu
divus mēnešus, ka es eju un noeju kalnos un
apraudu savu jumpravību, es ar savām biedrenēm.
38 Un viņš sacīja: ej! Un viņš to atlaida divus
mēnešus. Tad viņa nogāja ar savām biedrenēm
un apraudāja kalnos savu jumpravību. 39 Un pēc
diviem mēnešiem tā griezās atpakaļ pie sava tēva,
un viņš tai darīja pēc sava solījuma, ko viņš bija
solījis, un viņa vīra neatzina. 40 Un iekš Israēla
palika par likumu, ka Israēla meitas ik gadus
nogāja, Jeftus, tā Gileādieša, meitu, nožēlot četras
dienas gadskārtā.

12 Tad Efraīma vīri tapa sasaukti un gāja pret
ziemeļa pusi un sacīja uz Jeftu: kāpēc tu esi
gājis karot pret Amona bērniem un mūs neesi
aicinājis, tev iet līdzi? Mēs tavu namu pār tevi
sadedzināsim ar uguni. 2 Un Jeftus uz tiem sacīja:
man un maniem ļaudīm bija liels strīds ar Amona
bērniem, un es jūs lūdzu, bet jūs man nepalīdzējāt
(atbrīvoties) no viņu rokas. 3 Kad es nu redzēju,
ka jūs negribējāt palīdzēt, tad es savu dvēseli
liku savā rokā un gāju pret Amona bērniem, un
Tas Kungs tos nodeva manā rokā. Kāpēc tad jūs
šodien pret mani esat nākuši, karot ar mani? 4 Un
Jeftus sapulcēja visus Gileādas vīrus un karoja ar
Efraīmu, un Gileādas vīrī sakāva Efraīmu, tāpēc ka
tie sacīja: jūs Gileādieši starp Efraīma un Manasus,
jūs esat Efraīma bēgļi. 5 Un Gileādieši aizņēma
Efraīmiešiem Jardānes pārejamo vietu. Un kad
Efraīmieši bēgot sacīja: ļauj man pāriet! Tad
Gileādas vīri uz to sacīja: vai tu esi no Efraīma?
Kad viņš tad sacīja: ne! 6 Tad tie uz viņu sacīja:
saki jel: Šibolet! Un kad tas sacīja: Sibolet! Un to
nevarēja pareizi izrunāt; tad tie viņu sagrāba un
to nokāva pie Jardānes pārejamās vietas, ka tanī
laikā no Efraīma četrdesmit divi tūkstoši krita. 7
Bet Jeftus tiesāja Israēli sešus gadus. Un Jeftus, tas
Gileādietis, nomira un tapa aprakts kādā Gileādas
pilsētā. 8 Un pēc viņa Ebcans no Bētlemes tiesāja
Israēli. 9 Un tam bija trīsdesmit dēli, un trīsdesmit
meitas viņš izdeva, un trīsdesmit meitas viņš
ieveda no ārienes priekš saviem dēliem. 10 Un tas
Israēli tiesāja septiņus gadus; tad Ebcans nomira
un tapa aprakts Bētlemē. 11 Un pēc viņa Elons,
tas Zebulonietis, tiesāja Israēli, un tas Israēli
tiesāja desmit gadus. 12 Un Elons, tas Zebulonietis,
nomira un tapa aprakts Ajalonā, Zebulona zemē.
13 Un pēc viņa Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls,
tiesāja Israēli. 14 Un tam bija četrdesmit dēli un
trīsdesmit dēlu dēli, kas uz septiņdesmit ēzeļiem
jāja, un tas tiesāja Israēli astoņus gadus. 15 Un
Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls, nomira un
tapa aprakts Piratonā, Efraīma zemē, uz Amaleka
kalniem.

13 Un Israēla bērni darīja joprojām, kas Tam
Kungam nepatika; tad Tas Kungs tos nodeva
Fīlistu rokā četrdesmit gadus. **2** Un tur bija viens
vīrs no Careas, no Dana cilts, un viņa vārds
bija Manoūs, un viņa sieva bija neauglīga un
nedzemdēja. **3** Un Tā Kunga eņģelis parādījās tai
sievai un uz to sacīja: redzi, tu esi neauglīga un
neesi dzemdējusi, bet tu tapsi grūta un dzemdēsi
dēlu. **4** Tad nu sargies un nedzer vīna nedz stipra
dzēriena un neēd nekā, kas nešķīsts. **5** Jo redzi, tu
tapsi grūta un dzemdēsi dēlu, kam uz galvu nebūs
nākt nekādam dzenamam nazim, jo tas puisis
būs Dievam svētīts (nazīrs) no mātes miesām, un
viņš sāks Israēli izpestīt no Fīlistu rokas. **6** Tad
tā sieva nāca un runāja uz savu vīru un sacīja:
viens Dieva vīrs pie manis atnāca; viņa ģīmis bija
kā Dieva eņģeļa ģīmis, ļoti bijājams, un es viņu
nevaicāju, no kurienes tas esot, un viņš man arī
savu vārdu neteica. **7** Bet viņš uz mani sacīja:
redzi, tu tapsi grūta un dzemdēsi dēlu, un nu
nedzer vīna nedz stipra dzēriena, nedz ēd ko, kas
nešķīsts, jo tas puisis būs Dievam svētīts no mātes
miesām līdz pat savai nāves dienai. **8** Tad Manoūs
pielūdza To Kungu un sacīja: Ak Kungs, lai jel tas
Dieva vīrs, ko Tu esi sūtījis, atkal pie mums atnāk
un mums māca, ko lai ar to bērnu darām, kas
piedzims. **9** Un Dievs paklausīja Manoūs balsi,
un tas Dieva eņģelis nāca atkal pie tās sievas; un
viņa sēdēja tīrumā, bet Manoūs, viņas vīrs, nebija
pie viņas. **10** Tad tā sieva steidzās un skrēja un
to pasacīja savam vīram, un uz to sacīja: redzi,
tas vīrs man parādījies, kas tai dienā pie manis
nāca. **11** Tad Manoūs cēlās un gāja savai sievai
pakaļ un nāca pie tā vīra un uz to sacīja: vai
tu esi tas vīrs, kas uz to sievu runājis? Un tas
sacīja: es tas esmu. **12** Tad Manoūs sacīja: kad
nu tas notiks, ko tu sacījis, kāds tikums tad būs
tam zēnam un kāds būs viņa darbs? **13** Un Tā
Kunga eņģelis sacīja uz Manoū: no visa, ko es
uz to sievu esmu runājis, viņai būs sargāties. **14**
Viņai nebūs ēst nekā, kas no vīna koka izaug, un
viņai nebūs dzert ne vīna, ne stipra dzēriena,
nedz ēst, kas nešķīsts, visu, ko es viņai esmu
pavēlējis, viņai būs turēt. **15** Tad Manoūs sacīja
uz Tā Kunga eņģeli: lūdzams, pakavējies un mēs
sataisīsim priekš tevis kazlēnu. **16** Tad Tā Kunga
eņģelis sacīja uz Manoū; jebšu tu mani uzkavētu,
tomēr es no tavas maizes neēdīšu, bet ja tu gribi
dedzināmo upuri pienest, to tu Tam Kungam vari
upurēt. Jo Manoūs nezināja, viņu esam Tā Kunga
eņģeli. **17** Un Manoūs sacīja uz Tā Kunga eņģeli:
kā tavs vārds? Ka tevi varam godāt, kad notiks
pēc tava vārda. **18** Tad Tā Kunga eņģelis uz viņu
sacīja: kāpēc tu tā vaicā pēc Mana Vārda, kas taču
ir brīnišķīgs? **19** Tad Manoūs ņēma kazlēnu un to
ēdamo upuri, un to upurēja Tam Kungam uz tās
klints; un viņš darīja brīnumu un Manoūs un viņa
sieva skatījās. **20** Jo kad liesma no altāra virsas
šāvās pret debesi, tad Tā Kunga eņģelis uzkāpa
altāra liesmā. Un Manoūs un viņa sieva to redzēja
un metās pie zemes uz saviem vaigiem. **21** Un
Tā Kunga eņģelis neparādījās vairs ne Manoūm,
nedz viņa sievai. Tad Manoūs atzina, ka tas bija Tā
Kunga eņģelis. **22** Un Manoūs sacīja uz savu sievu:
mēs tiešām mirsim, jo mēs esam Dievu redzējuši.
23 Bet viņa sieva uz viņu sacīja: kad Tas Kungs mūs
gribētu nokaut, tad Viņš to dedzināmo upuri un
ēdamo upuri nebūtu pieņēmis no mūsu rokām;
Viņš arī visas šīs lietas mums nebūtu parādījis,
nedz mums to licis dzirdēt šai laikā. **24** Un tā sieva
dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Simsons,
un tas zēns uzauga, un Tas Kungs to svētīja. **25**
Un Tā Kunga Gars viņu sāka skubināt Dana lēģerī
starp Careu un Estaoli.

14 Un Simsons nogāja uz Timnatu un redzēja
vienu sievieti Timnatā no Fīlistu meitām.
2 Un viņš aizgāja un to stāstīja savam tēvam un
savai mātei un sacīja: Timnatā es esmu redzējis
sievieti no Fīlistu meitām, - un nu ņemiet man
to par sievu. **3** Tad viņa tēvs un viņa māte uz
viņu sacīja: vai nav starp tavu brāļu meitām kāda
sieva un starp visiem maniem ļaudīm, ka tu noej
sievu ņemt no Fīlistiem, tiem neapgraizītiem? Un
Simsons sacīja uz savu tēvu: ņem man viņu, jo
tā manām acīm patīk. **4** Bet viņa tēvs un viņa
māte nezināja, ka tas bija no Tā Kunga, ka viņš
iemeslus meklētu pie Fīlistiem; bet Fīlisti valdīja
tanī laikā pār Israēli. **5** Tad Simsons ar savu tēvu
un ar savu māti nogāja uz Timnatu. Kad tie nu
pie Timnatas vīna kalniem nāca, redzi, tad jauns
lauva viņam rūca pretī. **6** Un Tā Kunga Gars
nāca pār viņu, un viņš to saplēsa, tā kā kazlēnu
saplēš, un viņa rokā nebija nekā; bet viņš ne
savam tēvam, ne savai mātei nesacīja, ko viņš bija
darījis. **7** Un viņš nonāca un runāja ar to sievu,
un tā patika Simsona acīm. **8** Un kad viņš pēc
kādām dienām griezās atpakaļ, viņu ņemt, tad
viņš no ceļa nogāja, raudzīt tā lauvas maitu, un
redzi lauvas maitā bija bišu pulks ar medu. **9** Un
viņš to ņēma savās rokās un gāja projām un ēda
un gāja pie sava tēva un pie savas mātes un tiem
deva, un tie ēda, bet viņš tiem nesacīja, ka viņš
to medu bija ņēmis no lauvas maitas. **10** Kad nu
viņa tēvs pie tās sievas bija nonācis, tad Simsons
tur turēja kāzas, jo tā tie jaunekļi mēdza darīt. **11**
Un kad tie viņu redzēja, tad tie ņēma trīsdesmit

biedrus, un tie bija pie viņa. 12 Un Simsons uz
tiem sacīja: es jums došu mīklu minēt; kad jūs
to man šinīs septiņās kāzu dienās sacīsiet un
uzminēsiet, tad es jums došu trīsdesmit kreklus
no smalka audekla un trīsdesmit svētku drēbes.
13 Un ja jūs man to nevarēsiet uzminēt, tad jums
man būs dot trīsdesmit kreklus no smalka audekla
un trīsdesmit svētku drēbes. Un tie uz viņu sacīja:
pasaki savu mīklu, lai mēs to dzirdam. 14 Un viņš
uz tiem sacīja: barība izgāja no rijēja un saldums
izgāja no stiprā. Un tanīs trijās dienās tie to mīklu
nevarēja uzminēt. 15 Un septītā dienā tie sacīja
uz Simsona sievu: pārrunā savu vīru, lai viņš
mums to mīklu saka, ka mēs tevi un tava tēva
namu nesadedzinām ar uguni; vai jūs mūs esat
aicinājuši, mūsu mantu mums atņemt, vai ne?
16 Un Simsona sieva raudāja pie viņa un sacīja:
tu mani tikai ienīsti, un mani nemīli; tu manu
ļaužu bērniem esi devis mīklu un man to nesaki.
Un viņš uz to sacīja: redzi, es ne savam tēvam,
ne savai mātei to neesmu sacījis, un tev lai es to
saku? 17 Bet tā raudāja pie viņa septiņas dienas,
kamēr tās kāzas bija, bet septītā dienā tas viņai to
sacīja, jo viņa to spieda. Un viņa sacīja to mīklu
savu ļaužu bērniem. 18 Tad tās pilsētas vīri uz
viņu sacīja septītā dienā, pirms saule nogāja: kas
ir saldāks nekā medus? Kas ir stiprāks nekā lauva?
Un viņš uz tiem sacīja: ja jūs ar manu teļu nebūtu
aruši, tad jūs manu mīklu nebūtu uzminējuši. 19
Tad Tā Kunga Gars nāca pār viņu un viņš nogāja
uz Askalonu un nokāva no tiem trīsdesmit vīrus,
un ņēma viņu novilktās drēbes un deva svētku
drēbes tiem, kas to mīklu bija uzminējuši. Bet viņa
dusmas iedegās un viņš aizgāja sava tēva namā.
20 Un Simsona sieva tika dota viņa biedram, kas
tam bija bijis par biedru.

15 Un notikās pēc kādam dienām ap kviešu
pļaujamo laiku, tad Simsons savu sievu
apmeklēja ar kazlēnu un sacīja: es gribu iet pie
savas sievas kambarī; bet viņas tēvs viņam neļāva
iet kambarī. 2 Jo viņas tēvs sacīja: es domāju,
ka tu nīdēdams viņu ienīsti, tāpēc es to tavam
biedram esmu devis. Vai viņas jaunākā māsa nav
skaistāka nekā viņa? Lai jel šī ir tava viņas vietā.
3 Tad Simsons uz tiem sacīja: šim brīdim es esmu
nenoziedzīgs pie Fīlistiem, ja es tiem ļaunu darīšu.
4 Un Simsons aizgāja un gūstīja trīs simt lapsas
un ņēma pagales un grieza asti pret asti un lika
vienu pagali vidu starp divām astēm. 5 Un viņš
tās pagales iededzināja ar uguni un tās palaida
Fīlistu druvās, un iededzināja gan gubas, gan
druvas, gan vīna dārzus, gan eļļas kokus. 6 Tad
tie Fīlisti sacīja: kas to ir darījis? Tad tapa sacīts:
Simsons, tā Timnieša znots, tāpēc ka tas viņa
sievu ņēmis un viņa biedrim devis. Tad Fīlisti
nāca un sadedzināja viņu un viņas tēvu ar uguni.
7 Un Simsons uz tiem sacīja: ja jūs tā dariet, tad
es pret jums atriebšos un tad tikai mitēšos. 8
Un viņš sita tos par pleciem un gurniem ar lielu
sišanu; un viņš nogāja un dzīvoja Etama klints
alā. 9 Tad Fīlisti aizgāja un apmeta lēģeri pret
Jūdu un apmetās Liejā. 10 Un tie vīri no Jūda
sacīja: kāpēc jūs pret mums esat cēlušies? Un tie
sacīja: mēs esam nākuši, Simsonu saistīt, lai mēs
viņam darām, kā viņš mums darījis. 11 Tad nonāca
trīstūkstoš vīri no Jūda uz Etama klints alu un
sacīja uz Simsonu: vai tu nezini, ka Fīlisti pār
mums valda? Kāpēc tad tu mums to esi darījis?
Un viņš uz tiem sacīja: kā tie man ir darījuši, tā es
atkal tiem esmu darījis. 12 Un tie uz viņu sacīja:
mēs esam nonākuši tevi saistīt un tevi nodot
Fīlistu rokā. Un Simsons uz tiem sacīja: zvērējiet
man, ka jūs mani negribat nokaut. 13 Un tie
runāja uz viņu sacīdami: nē, bet mēs esam nākuši
tevi saistīt un tevi viņu rokā nodot, bet mēs tevi
nenokausim. Un tie viņu saistīja ar divām jaunām
virvēm un to veda augšām no tās klints. 14 Kad
nu viņš līdz Liejai nāca, tad Fīlisti viņam gavilēja
pretī, bet Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un tās
virves, kas bija ap viņa rokām, kļuva tā kā linu
pavedieni, ko uguns ir apsvilinājis, un viņa saites
trūka no viņa rokām. 15 Un viņš atrada jaunu
ēzeļa žokļa kaulu, un izstiepa savu roku un to
ņēma un ar to nosita tūkstoš vīrus. 16 Un Simsons
sacīja: ar ēzeļa žokļa kaulu vienu pulku, divus
pulkus, ar ēzeļa žokļa kaulu nokāvu tūkstoš vīrus.
17 Un kad viņš bija izrunājis, tad viņš nometa to
žokļa kaulu no savas rokas un nosauca to vietu
RamatLieja (žokļa kaula kalns). 18 Un viņš bija ļoti
izslāpis un piesauca To Kungu un sacīja: Tu caur
Sava kalpa roku šo lielo pestīšanu esi devis, un nu
man aiz slāpēm jāmirst un jākrīt šo neapgraizīto
rokā. 19 Tad Dievs pāršķēla kādu dobumu, kas
bija Liejā; tad ūdens no tā izgāja, un viņš dzēra.
Un viņa gars griezās atpakaļ, un viņš atspirga;
tāpēc viņš to vietu nosauca Piesaucēja avotu, kas
ir Liejā līdz šai dienai. 20 Un viņš tiesāja Israēli
Fīlistu laikā divdesmit gadus.

16 Un Simsons gāja uz Gazu un tur ieraudzīja
vienu sievieti, kas bija mauka, un iegāja
pie tās. 2 Un Gaziešiem tapa sacīts: Simsons ir
šurp atnācis. Un tie gāja apkārt un glūnēja uz
viņu cauru nakti pilsētas vārtos un turējās klusu
cauru nakti un sacīja: kad rīta gaisma aust, tad
to nokausim. Bet Simsons gulēja līdz pusnaktij.

3 Un nakts vidū viņš cēlās un sagrāba pilsētas
vārtus ar tiem diviem stabiem un tos izcēla līdz ar
aizšaujamo un tos lika uz saviem pleciem un tos
uznesa uz tā kalna galu, kas ir pret Hebronu. 4 Un
notikās pēc tam, ka viņš iemīļoja vienu sievieti pie
Zoreka upes ar vārdu Delila. 5 Tad Fīlistu lielkungi
pie tās atnāca un uz to sacīja: pārrunā viņu un
lūko, iekš kā viņa lielais spēks stāv, un ar ko viņu
spējam pārvarēt, ka viņu saistām un savaldām, tad
mēs tev dosim ikkatrs tūkstoš un simts sudraba
(gabalus). 6 Tad Delila sacīja uz Simsonu: saki
man jel lūdzams, iekš kam stāv tavs lielais spēks,
un ar ko tevi var saistīt un savaldīt? 7 Un Simsons
uz to sacīja: ja mani saistītu ar septiņām zaļām
lūku virvēm, kas vēl nav sakaltušas, tad es taptu
nespēcīgs un būtu tā kā cits cilvēks. 8 Tad Fīlistu
lielkungi pie tās atnesa septiņas zaļas lūku virves,
kas nebija sakaltušas, un tā viņu ar tām saistīja.
9 Bet tie glūnētāji pie tās sēdēja kambarī. Un
tā sacīja uz viņu: Fīlisti pār tevi, Simson! Tad
viņš saraustīja tās virves tā kā pakulu pavedienu
sarauta, kas pie uguns apsvilināts. Un viņa spēks
netapa zināms. 10 Tad Delila sacīja uz Simsonu:
redzi, tu mani esi mānījis un man melus stāstījis.
Nu tad saki man lūdzams, ar ko tevi var saistīt. 11
Un viņš uz to sacīja: ja mani saistītu ar jaunām
virvēm, ar ko nekāds darbs nav darīts, tad es taptu
bezspēcīgs un būtu kā cits cilvēks. 12 Tad Delila
ņēma jaunas virves un viņu ar tām saistīja un uz
to sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson! Un tie glūnētāji
sēdēja kambarī. Bet viņš tās saraustīja no savām
rokām tā kā pavedienu. 13 Tad Delila sacīja uz
Simsonu: līdz šim tu mani esi mānījis un man
melus stāstījis; saki man jel, ar ko tevi var saistīt?
Un viņš uz to sacīja: ja tu manas septiņas matu
bizes aptītu ap riestavu. 14 Un viņa tās piesita ar
tapu un uz to sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson! Un
viņš uzmodās no sava miega un izrāva to aptīto
tapu un to riestavu. 15 Tad viņa uz to sacīja: kā tu
vari sacīt: es tevi mīlēju, kad tomēr tava sirds nav
ar mani? Tu nu trīs reiz mani esi mānījis un man
neesi sacījis, iekš kam tavs lielais spēks stāv. 16
Un kad viņa to ikdienas ar savām runām māca un
mocīja, tad viņa dvēsele apnika līdz pat nāvei. 17
Un tas viņai darīja zināmu visu savu sirdi un uz
viņu sacīja: uz manu galvu dzenamais nazis nav
nācis, jo es esmu Dievam svētīts no mātes miesām;
kad (mani mati) taptu nodzīti, tad mans spēks no
manis atstātos, un es taptu bezspēcīgs un būtu
tā kā visi citi cilvēki. 18 Kad nu Delila redzēja,
ka tas viņai visu savu sirdi bija izsacījis, tad viņa
nosūtīja un sasauca Fīlistu lielkungus sacīdama:
atnāciet vēl šo reiz', jo viņš man izsacījis visu
savu sirdi. Tad Fīlistu lielkungi pie viņas atnāca
un atnesa to sudrabu savā rokā. 19 Bet viņa tam
lika aizmigt savā klēpī un aicināja vīru un lika
nodzīt viņa galvas septiņas matu bizes un sāka
viņu pārvarēt, un viņa spēks no viņa atstājās. 20
Un viņa sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson! Un viņš
uzmodās no sava miega un domāja: es iziešu šo
reizi kā citām reizēm un izraušos; jo viņš nezināja,
ka Tas Kungs no viņa bija atstājies. 21 Tad Fīlisti
viņu sagrāba un izdūra viņam acis un to noveda
uz Gazu un to sēja ar divām vara ķēdēm, un
viņam tur cietumā bija jāmaļ. 22 Bet viņa galvas
mati sāka atkal ataugt, kad tie bija nodzīti. 23
Tad Fīlistu lielkungi sapulcējās, savam dievam
Dagonam lielu upuri upurēt un līksmoties, un
tie sacīja: mūsu dievs mūsu ienaidnieku Simsonu
nodevis mūsu rokā. 24 Un kad tie ļaudis viņu
redzēja, tad tie teica savu dievu, jo tie sacīja: mūsu
dievs mūsu ienaidnieku mums ir rokā devis, kas
mūsu zemi ir postījis un lielu pulku no mums
nokāvis. 25 Un kad viņu sirds līksmojās, tad tie
sacīja: sauciet Simsonu, lai tas mūs pajautrina.
Tad tie sauca Simsonu no cietuma nama, un viņš
tiem bija par pajautrināšanu, un tie viņam lika
stāvēt starp diviem stabiem. 26 Tad Simsons sacīja
uz to puisi, kas viņu pie rokas vadīja: laid mani
vaļā un ļauj man tos stabus taustīt, uz kā tas
nams stiprināts, un pie tiem atslieties. 27 Bet tas
nams bija pilns ar vīriem un sievām. Un tur bija
visi Fīlistu lielkungi, un uz tā jumta bija kādi trīs
tūkstoši vīri un sievas, kas lūkojās uz Simsona
jautrināšanu. 28 Tad Simsons piesauca To Kungu
un sacīja: Kungs, Dievs, piemini mani un stiprini
lūdzams mani tikai šo reiz', ak Dievs, ka es par
savām abējām acīm vienreiz varu atriebties. 29
Un Simsons apkampa tos divus vidējos stabus, uz
kā tas nams bija stiprināts un uz kā tas turējās,
vienu ar savu labo roku un vienu ar savu kreiso
roku, un Simsons sacīja: 30 Lai mana dvēsele mirst
ar tiem Fīlistiem! Un viņš locījās ar varu, - tad
tas nams krita uz tiem lielkungiem un uz visiem
ļaudīm, kas iekšā bija un vairāk bija miroņu, ko
viņš mirdams nokāva, nekā ko viņš bija nokāvis,
dzīvs būdams. 31 Tad viņa brāļi un viss viņa tēva
nams nonāca un to ņēma un to aiznesa un apraka
starp Careū un Estaoli, Manoūs, viņa tēva, kapā.
Un viņš Israēli bija tiesājis divdesmit gadus.

17 Un viens vīrs bija no Efraīma kalniem, tam
vārds bija Miha. 2 Tas sacīja uz savu māti: tie
tūkstoš un simts sudraba gabali, kas tev ir atņemti,
un kādēļ tu esi apzvērējusies un arī priekš manām
ausīm to sacījusi; redzi, tā nauda ir pie manis, es
to esmu ņēmis. Tad viņa māte sacīja: esi svētīts,

mans dēls, no Tā Kunga! 3 Tad viņš savai mātei
atdeva tos tūkstoš un simts sudraba gabalus, bet
viņa māte sacīja: es svētīdama šo naudu Tam
Kungam esmu svētījusi no savas rokas priekš
sava dēla, lai taisa izgrieztu tēlu un lietu bildi;
tad nu es tev to atdodu. 4 Bet viņš savai mātei
to naudu atdeva, un viņa māte ņēma divsimt
sudraba gabalus un tos deva sudraba kalējam;
tas no tā iztaisīja izgrieztu tēlu un lietu bildi.
Un tie bija Mihas namā. 5 Un tam vīram Miham
bija dievanams, un viņš taisīja efodu un elku
dievus un iesvētīja vienu no saviem dēliem, lai tas
viņam būtu par priesteri. 6 Tanīs dienās ķēniņa
nebija iekš Israēla; ikviens darīja, ko viņš domāja
esam labu. 7 Bet viens jauneklis bija no Jūda
Bētlemes, no Jūda radiem; tas bija Levits un tur
piemājoja. 8 Un tas vīrs bija nogājis no pilsētas,
no Jūda Bētlemes, piemist, kur vieta gadītos. Kad
nu viņš nāca uz Efraīma kalniem uz Mihas namu,
pa savu ceļu staigādams, tad Miha uz viņu sacīja:
no kurienes tu nāci? 9 Un viņš uz to sacīja: es
esmu Levits no Jūdu Bētlemes un eju piemist, kur
gadīsies. 10 Tad Miha uz viņu sacīja: paliec pie
manis un esi man par tēvu un priesteri, tad es
tev par gadu došu desmit sudraba gabalus un tās
vajadzīgās drēbes un uzturu. Un tas Levits (pie
viņa) nogāja. 11 Un tas Levits bija ar mieru pie tā
vīra palikt, un tas jauneklis viņam bija kā viens
no viņa dēliem. 12 Un Miha to Levitu iesvētīja,
lai tas jauneklis viņam būtu par priesteri, un tas
bija Mihas namā. 13 Tad Miha sacīja: nu es zinu,
ka Tas Kungs man labu darīs, tāpēc, ka man šis
Levits par priesteri.

18 Tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla, un
tanīs dienās Daniešu cilts meklēja īpašu
vietu priekš sevis, kur varētu dzīvot, jo viņai
nekāda īpaša vieta starp Israēla ciltīm nebija
piešķirta līdz tai dienai. 2 Tad Dana bērni no
saviem radiem sūtīja kādus piecus vīrus, no
savējiem, kas bija stipri, no Careās un Estaoles,
zemi izlūkot un pārmeklēt, un tie uz viņiem sacīja:
ejat, pārmeklējiet zemi. Un tie nāca pie Efraīma
kalniem līdz Mihas namam un palika turpat par
nakti. 3 Un tur pie Mihas nama būdami viņi
pazina tā jaunekļa, tā Levita, balsi un nogriezās
uz turieni un sacīja uz to: kas tevi še atvedis?
Un ko tu še dari? Un kas tev šeitan ir? 4 Un tas
uz viņiem sacīja: tā un tā man Miha darījis un
mani saderējis, un es viņam esmu par priesteri. 5
Tad tie uz viņu sacīja: vaicā jel Dievam, ka mēs
atzīstam, vai mūsu ceļš labi izdosies, ko ejam? 6
Un tas priesteris uz tiem sacīja: ejat ar mieru!
Jūsu ceļš, ko ejat, ir taisns priekš Tā Kunga. 7
Tad tie pieci vīri nogāja un nāca uz Laīsu un
ieraudzīja tos ļaudis tai vidū droši dzīvojam, pēc
Sidoniešu ieraduma mierīgi un droši, un tai zemē
nebija neviena valdītāja, kas kādas lietas dēļ kādu
apbēdinātu; un tie bija arī tālu no Sidoniešiem un
tiem nebija nekādas darīšanas ar nekādu cilvēku.
8 Un tie nāca pie saviem brāļiem uz Careū un
Estaoli, un viņu brāļi uz tiem sacīja: ko jūs sakāt?
9 Tad tie sacīja: celsimies un iesim pret tiem, jo
mēs to zemi esam izlūkojuši, un redzi, tā ir ļoti
laba; un jūs turaties klusu? Neesiet kūtri iet, ka
nākat to zemi uzņemt. 10 Kad jūs nākat, tad jūs
nākat pie drošiem ļaudīm, un tai zemei ir plašas
robežas; jo Dievs to devis jūsu rokās, vietu, kur
nekāda trūkuma nav nekādā lietā, kas ir virs
zemes. 11 Tad no turienes, no Daniešu radiem,
no Careās un Estaoles, aizgāja sešsimt apbruņoti
karavīri. 12 Un tie cēlās un apmetas KiriatJearimā
iekš Jūda; tādēļ to vietu nosauc par Dana lēģeri
līdz šai dienai; redzi tas ir aiz KiriatJearimas. 13
Un no turienes tie gāja uz Efraīma kalniem un
nāca pie Mihas nama. 14 Tad tie pieci vīri, kas
bija gājuši Laisas zemi izlūkot, sacīja uz saviem
brāļiem: vai jūs zināt, ka šinī namā ir efods un
elka dievi un izgriezts tēls un lieta bilde? Tad nu
jūs paši varat zināt, kas jums jādara. 15 Un tie
nogriezās uz turieni un nāca pie tā jaunekļa, tā
Levita, namu, pie Mihas nama, un to apsveicināja
mīlīgi. 16 Bet tie sešsimt vīri, kas bija no Dana
bērniem, ar kara rīkiem apbruņoti, stāvēja pie
vārtiem. 17 Bet tie pieci vīri, kas bija gājuši zemi
izlūkot, nāca uz turieni un paņēma to izgriezto
tēlu un to efodu un tos elka dievus un to lieto
bildi, un tas priesteris stāvēja pie vārtiem ar tiem
sešsimt apbruņotiem vīriem. 18 Kad nu šie Mihas
namā nāca un paņēma to izgriezto tēlu un to
efodu un tos elka dievus un to lieto bildi, tad tas
priesteris uz tiem sacīja: 19 Ko jūs darāt? Un tie
uz viņu sacīja: klusu, turi muti, un ej mums līdz
un esi mums par tēvu un par priesteri. Vai tas tev
labāki, viena vienīga vīra namā būt par priesteri
nekā pie vienas cilts un viena rada iekš Israēla?
20 Tad tas tam priesterim bija pa prātam, un viņš
ņēma to efodu un tos elka dievus un to izgriezto
tēlu un gāja līdz to ļaužu vidū. 21 Un viņi griezās
atpakaļ un nogāja un laida paprieksš bērniņus un
ganāmo pulku un savas dārgās lietas. 22 Kad tie
nu tālu no Mihas nama bija nākuši, tad tie vīri
tapa sasaukti, kas bija tais namos pie Mihas nama,
un tie panāca Dana bērnus un uzsauca tiem Dana
bērniem. 23 Bet šie atgriezās un sacīja uz Miha:
kas tev ir, ka tu savus ļaudis esi sasaucis? 24 Tad
viņš sacīja: jūs manus dievus, ko es esmu taisījis,

esat atņēmuši līdz ar to priesteri un esat aizgājuši;
kas tad nu man vēl ir? Un jūs sakāt uz mani: kas
tev kait? 25 Bet Dana bērni uz viņu sacīja: lai tava
balss pie mums netop dzirdēta, ka ļauni vīri pār
tēvi nenāk un tu nepazaudē savu dzīvību līdz ar
sava nama dzīvību. 26 Tā Dana bērni aizgāja pa
savu ceļu. Un kad Miha redzēja, ka tie jo stiprāki
bija nekā viņš, tad viņš griezās atpakaļ uz savu
namu. 27 Bet tie to ņēma, ko Miha bija taisījis, un
to priesteri, kas viņam bija bijis, un gāja uz Laīsu
pie tiem ļaudīm, kas mierīgi un droši dzīvoja,
un tos apkāva ar zobena asmeni, un to pilsētu
sadedzināja ar uguni. 28 Un nebija neviena, kas
tos būtu izglābis, jo tā bija tālu no Sidonas, un
tiem nebija nekādas darīšanas ar ļaudīm, un tā
pilsēta stāvēja tai ielejā, kas ir pie BetRehobas.
Un tie uztaisīja to pilsētu no jauna un dzīvoja
tur. 29 Un tie nosauca tās pilsētas vārdu Dan, pēc
sava tēva Dana vārda, kas Israēlim bija dzimis,
jebšu tās pilsētas vārds papriekš bija Laīsa. 30
Un Dana bērni tur uzcēla to izgriezto tēlu priekš
sevis, un Jonatāns, Manasus dēla, Geršona, dēls
un viņa dēli bija priesteri Daniešu ciltī līdz tai
dienai, kad tās zemes ļaudis tapa aizvesti. 31 Tā
tie priekš sevis uzcēla Mihas izgriezto tēlu, ko tas
bija taisījis, kamēr Dieva nams bija Šīlo.

19 Un tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla.
Un viens vīrs, Levits, piemita aiz Efraīma
kalniem, tas sev ņēma lieku sievu no Jūda
Bētlemes. 2 Bet viņa liekā sieva pie viņa būdama
dzina maucību un nogāja no viņa sava tēva namā
uz Bētlemi Judā, un tur sabija kādu laiku, četrus
mēnešus. 3 Tad viņas vīrs cēlās un gāja viņai
pakaļ, ka tas mīlīgi ar viņu runātu un viņu vestu
atpakaļ, un viņa puisis bija viņam līdz un pāris
ēzeļu; un viņa to ieveda sava tēva namā, un kad
tās sievietes tēvs viņu redzēja, tad viņš līksmojās
viņam pretī (iedams). 4 Un viņa tēvocis, tās
sievietes tēvs, viņu paturēja, ka tas trīs dienas
pie viņa palika, un tie ēda un dzēra un palika tur
par nakti. 5 Un ceturtā dienā tie steidzās agri
un cēlās iet projām. Tad tās sievietes tēvs sacīja
uz savu znotu: stiprini savu sirdi ar kādu maizes
kumosu, un tad jūs varat iet. 6 Tad tie apsēdās
un ēda abi kopā un dzēra, un tās sievietes tēvs
sacīja uz to vīru: dari lūdzams tā un paliec par
nakti, un lai tava sirds līksmojās. 7 Bet tas vīrs
cēlās iet projām, un viņa tēvocis to ļoti turēja,
ka tam bija jāgriežas atpakaļ un tur jāpaliek par
nakti. 8 Kad nu viņš piektā dienā no rīta taisījās
aiziet, tad tās sievietes tēvs sacīja: stiprini jel savu
sirdi; un tie kavējās, līdz kamēr vakars metās,
un tie abi ēda kopā. 9 Tad tas vīrs cēlās aiziet,
viņš un viņa liekā sieva un viņa puisis. Bet viņa
tēvocis, tās sievietes tēvs, uz viņu sacīja: redzi
jel, šī diena jau līdz vakaram ir pavadīta, paliec
jel par nakti; redzi, šī diena beidzās, paliec par
nakti šeitan un lai tava sirds līksmojās, dodaties
rīt agri uz savu ceļu un ej uz savu dzīvokli. 10 Bet
tas vīrs negribēja par nakti palikt, un cēlās un
aizgāja un nāca pret Jebuzu, tā ir Jeruzāleme, viņš
un tas pāris apkrautu ēzeļu un viņa liekā sieva
ar viņu. 11 Kad nu tie pie Jebuzas bija, tad jau
bija pavakars, un tas puisis sacīja uz savu kungu:
nāc lūdzams un ieiesim šinī Jebusiešu pilsētā un
paliksim tur par nakti. 12 Bet viņa kungs uz viņu
sacīja: mēs negribam griezties uz svešu pilsētu,
kas nav no Israēla bērniem, bet gribam noiet līdz
Ģibejai. 13 Tad viņš sacīja uz savu puisi: nāc, ka
mēs uz vienu no šīm vietām tiekam, un Ģibejā vai
Ramā par nakti paliekam. 14 Tā tie gāja tālāk un
staigāja, un saule tiem nogāja it klātu pie Ģibejas,
kas pieder Benjaminam. 15 Un tie griezās uz
turieni, ka nāktu un Ģibejā paliktu par nakti. Kad
viņš nu iegāja, tad viņš apsēdās kādā pilsētas ielā,
jo tur nebija neviena, kas tiem savā namā gribēja
dot naktsmājas vietu. 16 Un redzi, viens vecs
vīrs nāca vakarā no sava darba no tīruma, un tas
vīrs arīdzan bija no Efraīma kalniem, bet piemita
Ģibejā; bet tās vietas ļaudis bija Benjaminieši. 17
Kad tas vecais vīrs nu savas acis pacēla, tad viņš
to ceļa vīru ieraudzīja pilsētas ielā un sacīja: uz
kurieni tu ej? Un no kurienes tu nāc? 18 Un tas
uz viņu sacīja: mēs no Jūda Bētlemes ejam aiz
Efraīma kalniem, no kurienes es arī esmu, un es
biju nogājis uz Jūda Bētlemi un es eju uz Tā Kunga
namu, un neviena nav, kas man mājas vietu dod
savā namā. 19 Un tomēr salmi un ēdamais mums
priekš mūsu ēzeļiem ir, arī maize un vīns priekš
manis un priekš tavas kalpones un priekš tā puiša,
kas ir pie taviem kalpiem; mums nekādas lietas
netrūkst. 20 Tad tas vecais vīrs sacīja: esi ar mieru,
viss, kas tev trūkst, ir pie manis, tikai nepaliec
par nakti uz ielas. 21 Un viņš to veda savā namā
un deva priekš tiem ēzeļiem ēdamo. Kad tie nu
savas kājas bija mazgājuši, tad tie ēda un dzēra. 22
Kad tie nu savu sirdi atspirdzināja, redzi, tad tās
pilsētas vīri, bezdievīgi ļaudis, apstāja to namu un
klaudzināja pie durvīm. Un tie sacīja uz to veco
vīru, tā nama saimnieku: izved to vīru, kas nācis
tavā namā, ka mēs to atzīstam. 23 Un tas vīrs,
tā nama saimnieks, pie tiem izgāja un uz tiem
sacīja: ne tā, mani brāļi, nedariet lūdzami tādu
grēku; kad nu šis vīrs manā namā nācis, nedariet
šo trakumu. 24 Redzi, man ir viena meita, jaunava,
un viņam lieka sieva, tās es jums gribu izvest, ka

jūs tās piesmejat un tām darāt, kas jums patīk, bet
pie šā vīra nedarāt tādu trakumu. 25 Bet tie vīri to
negribēja klausīt; tad tas vīrs sagrāba savu lieko
sievu un to izveda pie viņiem ārā, un viņi to atzina
un piesmēja cauru nakti līdz rītam un atlaida, kad
gaisma metās. 26 Un šī sieva nāca ap rīta laiku
un krita pie zemes priekš tā vīra nama durvīm,
kur viņas kungs iekšā bija, (un tur gulēja) līdz pat
gaismai. 27 Kad nu viņas kungs rītā cēlās un nama
durvis atdarīja un izgāja, savu ceļu staigāt, redzi,
tad viņa liekā sieva gulēja priekš nama durvīm un
viņas rokas uz sliekšņa. 28 Un viņš uz to sacīja:
celies, ejam projām, bet tā neatbildēja. Tad tas
vīrs to ņēma uz savu ēzeli un cēlās un gāja uz
savām mājām. 29 Kad nu viņš savā namā nāca,
tad viņš ņēma nazi un sagrāba savu lieko sievu un
to sakapāja ar viņas kauliem divpadsmit daļās un
to sūtīja uz visām Israēla robežām. 30 Un ikviens,
kas to redzēja, tas sacīja: tāda lieta, kā šī, nav
notikusi nedz redzēta, kamēr Israēla bērni no
Ēģiptes zemes izgājuši līdz šai dienai. Tad nu jūs
ņemiet to vērā, dodiet padomu un runājiet.

20 Tad visi Israēla bērni izgāja un tā draudze
sapulcējās kā viens vienīgs vīrs, no Dana
līdz Bēršebai, arī Gileādas zeme, pie Tā Kunga
Micpā. 2 Un visu ļaužu virsnieki, visas Israēla
ciltis, rādījās(sanāca kopā) Dieva ļaužu draudzē,
četrsimt tūkstoš kājnieki, zobenu vilcēji. 3 Un
Benjamina bērni dzirdēja, ka Israēla bērni bija
gājuši uz Micpu. Un Israēla bērni sacīja: sakāt, kā
šis grēks noticis? 4 Tad tas vīrs, tas Levits, tās
nokautās sievas vīrs, atbildēja un sacīja: es ar savu
sievu nācu uz Ģibeju, kas Benjaminam pieder, par
nakti tur palikt. 5 Tad Ģibejas namnieki pret mani
cēlās un naktī mani apstāja namā; tie nodomāja
mani nokaut, un manu lieko sievu tie pārvarējuši,
tā ka tā mirusi. 6 Tad es ņēmu savu lieko sievu un
to dalīju un to sūtīju visās Israēla zemes tiesās, jo
tie nešķīstību un negantību ir darījuši iekš Israēla.
7 Redzi, jūs visi esat Israēla bērni, sarunājaties un
dodiet padomu. 8 Tad visi ļaudis cēlās kā viens
vienīgs vīrs un sacīja: mēs neiesim neviens uz
savu dzīvokli un negriezīsimies neviens uz savu
namu. 9 Bet šī nu ir tā lieta, ko mēs darīsim
pie Ģibejas: pret viņu kā mesli krīt! 10 Mēs
ņemsim desmit vīrus no simta no visām Israēla
ciltīm un simtu no tūkstošiem un tūkstoti no
desmit tūkstošiem, ceļamaizi dabūt priekš tiem
ļaudīm; tad iesim uz Benjamina Ģibeju, darīt
(viņai) pēc visas negantības, ko tā iekš Israēla
padarījusi. 11 Tad visi Israēla vīri sapulcējās
pret to pilsētu un sabiedrojās kā viens vienīgs
vīrs. 12 Un Israēla ciltis sūtīja vīrus pie visiem
Benjamina radiem sacīdami: kas tas par grēku,
kas jūsu starpā noticis? 13 Tad nu izdodiet tos
vīrus, tos bezdievīgos, kas Ģibejā, ka mēs tos
nokaujam un to ļaunumu no Israēla nogriežam.
Bet Benjamina (bērni) negribēja klausīt savu
brāļu, Israēla bērnu, balsi. 14 Un Benjamina bērni
sapulcējās no tām pilsētām uz Ģibeju, karā iziet
pret Israēla bērniem. 15 Un Benjamina bērni tapa
skaitīti tai dienā no tām pilsētām divdesmit seši
tūkstoš vīri, zobenu vilcēji, bez tiem, kas Ģibejā
dzīvoja, to bija pēc skaita septiņsimt izlasīti vīri.
16 Starp visiem šiem ļaudīm bija septiņsimt izlasīti
vīri, tie bija kreiļi; šie visi meta akmeni ar lingu
uz mata, ka tas garām neaizgāja. 17 Un Israēla
vīri tapa skaitīti bez Benjamina četrsimt tūkstoš
vīri, zobenu vilcēji; visi šie bija kara vīri. 18 Un
Israēla bērni cēlās un nogāja uz Bēteli, un vaicāja
Dievu un sacīja: kuram no mums būs priekšā iet,
karot pret Benjamina bērniem? Un Tas Kungs
sacīja: Jūda lai iet priekšā. 19 Tad Israēla bērni
cēlās no rīta un apmeta lēģeri pret Ģibeju. 20
Un Israēla vīri izgāja karā pret Benjaminu, un
taisījās pret Ģibeju karot. 21 Tad Benjamina bērni
izgāja no Ģibejas, un viņi tai dienā no Israēla
apkāva divdesmit un divus tūkstošus. 22 Bet tie
ļaudis, Israēla vīri, stiprinājās un taisījās atkal
karot tai vietā, kur tie pirmā dienā bija taisījušies.
23 Un Israēla bērni nogāja un raudāja priekš Tā
Kunga līdz vakaram un vaicāja To Kungu un sacīja:
vai man atkal būs iet karā pret Benjamina, sava
brāļa, bērniem? Tad Tas Kungs sacīja: ejat pret
tiem. 24 Tā Israēla bērni gāja pret Benjamina
bērniem otrā dienā. 25 Bet Benjamins tiem gāja
pretī no Ģibejas otrā dienā un apkāva no Israēla
bērniem vēl astoņpadsmit tūkstošus, kas visi bija
zobenu vilcēji. 26 Tad visi Israēla bērni un visi
ļaudis nogāja un nāca uz Bēteli un raudāja, un
palika tur priekš Tā Kunga un gavēja tai dienā
līdz vakaram, un upurēja dedzināmos upurus un
pateicības upurus Tā Kunga priekšā. 27 Un Israēla
bērni vaicāja To Kungu, (jo tur tanīs dienās bija
Dieva derības šķirsts, 28 Un Pinehas, Ārona dēla,
Eleazara, dēls stāvēja tanīs dienās priekš viņa) un
sacīja: vai man vēl būs iet karā pret Benjamina,
sava brāļa, bērniem, jeb vai man būs atstāties?
Un Tas Kungs sacīja: ceļaties, jo rīt Es tos došu
tavā rokā. 29 Tad Israēls lika kādiem apslēpties
visapkārt pret Ģibeju. 30 Un Israēla bērni nogāja
trešā dienā pret Benjamina bērniem un taisījās
pret Ģibeju, kā citām reizēm. 31 Tad Benjamina
bērni tiem ļaudīm izgāja pretī un nogāja no tās
pilsētas nost un sāka kaut un durt tos ļaudis tā

kā jau divreiz' uz tiem ceļiem, kur viens tek uz
Bēteli un otrs uz Ģibeju laukā, kādus trīsdesmit
vīrus no Israēla. 32 Tad Benjamina bērni sacīja: tie
mūsu priekšā ir sakauti tā kā papriekš, bet Israēla
bērni sacīja: bēgsim un nošķirsim tos no pilsētas
uz tiem ceļiem. 33 Tad visi Israēla vīri cēlās no
savas vietas un nostājās BaālTamārā, tā līdz arī
tie Israēlieši, kas bija paslēpušies, cēlās no savas
vietas, no Ģibejas klajuma. 34 Un desmit tūkstoš
vīri, izlasīti no visa Israēla, nāca no Ģibejas puses,
un kaušanās bija briesmīga. Bet tie nezināja, ka
nelaime tiem jau bija tuvu. 35 Tā Tas Kungs
Benjaminu kāva Israēla priekšā, jo Israēla bērni
tai dienā no Benjamina apkāva divdesmit piecus
tūkstošus un simts vīrus, kas visi bija zobenu
vilcēji. 36 Proti Benjamina bērni redzēja, ka
viņi tapa kauti; un Israēla bērni Benjaminiešiem
atstāja to vietu, jo viņi paļāvās uz tiem, kam
bija likuši paslēpties pret Ģibeju. 37 Un tie, kas
bija paslēpušies, steidzās un izskrēja pret Ģibeju;
tie, kas bija paslēpušies nāca un apkāva visu
pilsētu ar zobena asmeni. 38 Un Israēla vīriem
bija noruna ar tiem, kas bija paslēpušies, ka tiem
bija uzkurt lielus dūmus un tos laist gaisā no
pilsētas. 39 Un Israēla vīri kaujā griezās atpakaļ,
un Benjamins bija iesācis nokaut no Israēliešiem
kādus trīsdesmit vīrus, tā ka viņi sacīja: tie ir
pavisam kauti mūsu priekšā tā kā pirmā kaušanā.
40 Tad dūmi no pilsētas sāka celties, kā dūmu
stabs, un kad Benjamins skatījās atpakaļ, redzi,
tad visa pilsēta liesmās cēlās pret debesi. 41
Un Israēla vīri griezās atpakaļ, bet Benjamina
vīri iztrūcinājās, jo tie redzēja, ka nelaime tiem
bija uzkritusi. 42 Un tie atgriezās Israēla vīru
priekšā uz tuksneša ceļu, bet tā kaušanās tiem
bija uz pēdām pakaļ, un tie no tām pilsētām tos
apkāva savā vidū. 43 Un tie apstāja Benjaminu,
dzinās tam pakaļ līdz Menukai, un tos samina līdz
Ģibejai pret saules uzlēkšanu. 44 Un no Benjamina
krita astoņpadsmit tūkstoš vīri, šie visi bija stipri
vīri. 45 Un viņi griezās un bēga uz tuksnesi, uz
Rimona klinti; un tie viņiem pa tiem ceļiem pakaļ
dzīdamies apkāva vēl piectūkstoš vīrus un tiem
dzinās pakaļ līdz Ģidomam un no tiem nokāva vēl
divtūkstoš vīrus. 46 Un visi, kas no Benjamina tai
dienā krita, bija divdesmit un piectūkstoš vīri, kas
bija zobenu vilcēji un visi stipri vīri. 47 Bet sešsimt
vīri griezās un bēga tuksnesī uz Rimona klinti,
un palika pie Rimona klints četrus mēnešus. 48
Un Israēla bērni griezās atpakaļ pie Benjamina
bērniem, un kāva tos ar zobena asmeni pilsētā,
gan vīrus gan lopus un visu, kas tapa atrasts; tie
arī visas pilsētas, ko atrada, sadedzināja ar uguni.

21 Bet Israēla vīri Micpā bija zvērējuši sacīdami:
neviens no mums lai nedod Benjaminiešiem
savu meitu par sievu. 2 Tad tie ļaudis nāca uz
Bēteli un tur palika līdz vakaram Dieva priekšā un
pacēla savas balsis un raudāja gauži raudādami, 3
Un tie sacīja: ak Kungs, Tu Israēla Dievs! Kāpēc tas
ir noticis iekš Israēla, ka šodien Israēls par vienu
cilti ir mazāks kļuvis? 4 Otrā dienā tie ļaudis cēlās
agri un tur uztaisīja altāri, un upurēja dedzināmos
upurus un pateicības upurus. 5 Un Israēla bērni
sacīja: kurš tas ir, kas no visām Israēla ciltīm
nav atnācis tai draudzes sapulcē pie Tā Kunga?
Jo par to, kas nebūtu atnācis pie Tā Kunga uz
Micpu, bija ar lielu zvērestu noteikts, ka tam bija
tapt nokautam. 6 Un Israēla bērniem bija žēl
par Benjaminu, savu brāli, un tie sacīja: šodien
viena cilts no Israēla ir izdeldēta. 7 Ko mēs tiem
darīsim, ka tie atlikušie dabū sievas? Jo mēs pie Tā
Kunga esam zvērējuši, ka tiem no savām meitām
nevienu negribam dot par sievu. 8 Un tie sacīja:
vai kāds nav no Israēla ciltīm, kas nav atnācis pie
Tā Kunga uz Micpu? Un redzi, no Jabesas Gileādā
neviens nebija lēģerī nācis draudzes sapulcē. 9 Jo
tie ļaudis tapa skaitīti un redzi, tur nebija neviena
no tiem, kas Jabesā Gileādā dzīvoja. 10 Tad tā
draudze uz turieni sūtīja divpadsmit tūkstoš vīrus
no tiem stiprākiem un tiem pavēlēja un sacīja: ejat
un kaujiet tos, kas Jabesā Gileādā dzīvo ar zobena
asmeni līdz ar sievām un bērniņiem. 11 Bet šī ir tā
lieta, ko jums būs darīt: visus no vīriešu kārtas
un visas sievas, kas pie vīra gulējušas, jums būs
izdeldēt. 12 Un tie atrada starp tiem iedzīvotājiem
Jabesā Gileādā četrsimt meitas, jaunavas, kas vīru
nebija atzinušas, nedz pie vīriem gulējušas, un
tās veda uz lēģeri Šīlo, kas ir Kanaāna zemē. 13
Tad visa draudze nosūtīja un runāja uz Benjamina
bērniem, kas bija pie Rimona klints, un tiem lika
mieru pasludināt. 14 Tā tanī laikā Benjaminieši
griezās atpakaļ; un tie viņiem deva tās sievas, ko
tie bija dzīvas pametuši no Jabesas sievām Gileādā,
bet tur viņiem nepietika, 15 Tad tiem ļaudīm bija
žēl par Benjaminu, ka Tas Kungs plaisu bija darījis
Israēla ciltīs. 16 Un tie draudzes vecaji sacīja: ko
mēs darīsim, ka tie atlikušie sievas dabū? Jo tās
sievas no Benjamina ir izdeldētas. 17 Tad tie sacīja:
Benjaminiešu zemes daļu pienākas iemantot tiem,
kas izglābušies, lai neviena Israēla cilts netop
izdeldēta. 18 Bet mēs tiem no savām meitām sievas
nevaram dot, jo Israēla bērni ir apzvērējušies
sacīdami: nolādēts lai ir, kas Benjaminiešiem dod
sievu. 19 Un tie sacīja: redzi, Šīlo ir Tā Kunga
svētki ik gadus, Bētelei pret ziemeļa pusi, pret
rītiem tam ceļam, kur iet no Bēteles uz Šehemi

un pret dienas vidu Libonai. **20** Un tie pavēlēja
Benjamina bērniem un sacīja: ejat un paslēpjaties
vīna kalnos. **21** Un skatāties, un redzi, kad Šīlo
meitas diedamas ar stabulēm iznāks, tad izejiet
jūs no tiem vīna kalniem un sagrābiet ikviens
sev sievu no Šīlo meitām un noejat uz Benjamina
zemi. **22** Un kad viņu tēvi vai viņu brāļi nāks mūsu
priekšā tiesāties, tad mēs uz tiem sacīsim: atvēliet
mums tās, jo mēs ikvienam sievu ar karošanu
neesam dabūjuši; jo jūs viņiem tās neesat devuši;
tad jums tagad būtu vaina. **23** Un Benjamina bērni
darīja tā un ņēma sievas pēc sava skaita no tām,
kas tur dejoja; tās tie laupīja. Un nogāja un griezās
atpakaļ uz savām mājām, un uztaisīja pilsētas un
dzīvoja iekš tām. **24** Un Israēla bērni tanī laikā
no turienes cēlās ikviens pie savas cilts un pie
saviem radiem, un izgāja no turienes ikviens uz
savām mājām. **25** Tanīs dienās ķēniņa nebija iekš
Israēla; ikviens darīja, kā tam patika.

Rutes

1 Tanīs dienās, kad soģi valdīja, bija bads zemē.
Un viens vīrs no Jūda Bētlemes nogāja piemist
Moaba klajumos ar savu sievu un saviem diviem
dēliem. **2** Un tā vīra vārds bija Elimeleks un
viņa sievas vārds Naēmja un viņa abu dēlu vārdi
Mālons un Ķiljons, Efratieši no Jūda Bētlemes,
un tie nāca Moaba klajumos un tur palika. **3** Un
Elimeleks, Naēmjas vīrs, nomira, un viņa palika
viena ar saviem diviem dēliem; tie sev ņēma
Moabiešu sievas, - tās pirmās vārds bija Arpa un
tās otras vārds Rute. **4** Un tie tur palika kādus
desmit gadus. **5** Tad arī šie abi, Mālons un Ķiljons,
nomira, un tā sieva palika viena pēc saviem
diviem dēliem un pēc sava vīra. **6** Un viņa cēlās
ar savām vedeklām un griezās atpakaļ no Moaba
klajumiem; jo tā bija dzirdējusi Moaba zemē, ka
Tas Kungs savus ļaudis piemeklējis un viņiem
maizi devis. **7** Tāpēc viņa aizgāja no tās vietas,
kur tā bija bijusi, un viņas abas vedeklas ar viņu.
Un kad viņa pa ceļu gāja, pāriet uz Jūda zemi, **8**
Tad Naēmja sacīja uz savām abām vedeklām: ejat,
griežaties atpakaļ ikviena uz savas mātes namu;
lai Tas Kungs žēlastību pie jums dara, itin kā jūs
esat darījuši pie tiem aizgājušiem un pie manis.
9 Lai Tas Kungs jums dod, ka jūs dusu atrodat,
ikviena sava vīra namā. Un viņa tās skūpstīja. Tad
tās pacēla savu balsi un raudāja. **10** Un tās sacīja
uz viņu: mēs gribam tev līdz iet pie taviem ļaudīm.
11 Bet Naēmja sacīja: griežaties atpakaļ manas
meitas, kāpēc jums man iet līdz? Vai tad man vēl
dēli varētu būt manā klēpī, kas jums varētu būt
par vīriem? **12** Griežaties atpakaļ, manas meitas,
ejat, jo es esmu par vecu, iet pie vīra. Kad es tā
sacītu, man vēl ir cerība, un ja man šinī naktī
vīrs gadītos, un es dēlus dzemdētu, **13** Vai tad jūs
gaidītu, kamēr tie uzaugtu? Vai tad jūs ieslēgtos
un pie vīra neietu? - Ne tā, manas meitas, man iet
daudz grūtāki nekā jums, jo Tā Kunga roka pret
mani izstiepusies. **14** Tad tās pacēla savu balsi un
raudāja atkal, un Arpa skūpstīja savu vīramāti,
bet Rute palika pie viņas. **15** Tad tā sacīja: redzi,
tava vīra brāļa sieva griezusies atpakaļ pie saviem
ļaudīm un pie sava dieva; griezies arī tu sava vīra
brāļa sievai pakaļ. **16** Bet Rute sacīja: nespied
mani, tevi atstāt un no tevis aiziet; jo kurp tu iesi,
arī es iešu, un kur tu mitīsi, tur arī es mitīšu; tavi
ļaudis ir mani ļaudis, un tavs Dievs ir mans Dievs;
17 Kur tu mirsi, tur es miršu, un tur gribu tapt
aprakta; lai Tas Kungs man šā un tā dara, nāve
vien mani un tevi šķirs. **18** Kad nu viņa redzēja,
ka šī bija stipri apņēmusies, viņai iet līdzi, tad
viņa mitējās to pārrunāt. **19** Un abas gāja, kamēr
nāca uz Bētlemi. Un notikās, kad viņas Bētlemē
nonāca, tad visa pilsēta par tām sacēlās, un tās
(sievas) sacīja: vai šī nav Naēmja? **20** Bet viņa uz
tām sacīja: nesauciet mani par Naēmju (jauka),
sauciet mani par Māru (rūgta), jo tas Visuvarenais
man piesūtījis lielu sirds rūgtumu. **21** Pilna es
aizgāju, bet tukšai Tas Kungs man licis atpakaļ
griezties; kāpēc jūs mani sauksiet Naēmju, kad
tomēr Tas Kungs pret mani liecību devis, un tas
Visuvarenais mani apbēdinājis? **22** Tā Naēmja
griezās atpakaļ, un Rute, tā Moabiešu sieva, viņas
vedekla, līdz ar viņu griezās atpakaļ no Moaba, un
tās nāca uz Bētlemi ap miežu pļaujamo laiku.

2 Un Naēmjai bija radinieks no viņas vīra, varen
turīgs vīrs no Elimeleka rada, un viņa vārds
bija Boas. **2** Tad Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja uz
Naēmju: ļauj man jel tīrumā iet, tad es vārpas aiz
tā lasišu, kura acīs es žēlastību atradišu. Un tā uz
viņu sacīja: ej, mana meita. **3** Tad viņa gāja un
nāca un lasīja tīrumā aiz pļāvējiem. Un notikās, ka
tas tīrums piederēja Boasam, kas bija no Elimeleka
rada. **4** Un redzi, Boas nāca no Bētlemes un sacīja
uz tiem pļāvējiem: Tas Kungs lai jums palīdz;
un tie sacīja uz viņu: Tas Kungs lai tevi svētī.
5 Tad Boas sacīja uz savu puisi, kas bija celts
pār pļāvējiem: kas tā tāda jauna sieviete? **6** Un
tas puisis, kas bija celts pār pļāvējiem, atbildēja
un sacīja: šī ir tā jaunā Moabiešu sieva, kas ar
Naēmju ir atpakaļ griezusies no Moaba zemes. **7**
Un tā sacīja: ļauj man jel (vārpas) lasīt un krāt
kūlīšu starpā pļāvējiem pakaļ; tā viņa nākusi un
palikusi agri no rīta līdz šim laikam, un viņa daudz
nepaliek mājās. **8** Tad Boas sacīja uz Ruti: klausies
mana meita, neej tu citā tīrumā lasīt, tev arī nebūs
no šejienes aiziet, bet šeitan tev būs turēties pie
manām kalponēm. **9** Tavas acis lai skatās uz to
tīrumu, ko tie pļaus, un tu staigā tiem pakaļ; es
arī puišiem esmu pavēlējis, ka neviens lai tevi
neaiztiek, un kad tev slāpst, tad ej pie traukiem
un dzer no tā, ko puiši būs smēluši. **10** Tad viņa
metās uz savu vaigu un klanījās pie zemes un uz
viņu sacīja: kāpēc es žēlastību esmu atradusi tavās
acīs, ka tu mani uzlūko, un es tomēr esmu sveša?
11 Un Boas atbildēja un uz viņu sacīja: man ir
stāstīts viss, ko tu esi darījusi pie savas vīramātes
pēc sava vīra miršanas, un ka tu esi atstājusi savu
tēvu un savu māti un savu dzimtas zemi un gājusi
pie ļaudīm, ko tu papriekš nepazini. **12** Lai Tas
Kungs tev atmaksā, ko tu darījusi, un tava alga
lai ir pilnīga no Tā Kunga, Israēla Dieva, apakš
kura spārniem tu esi nākusi, patvērumu dabūt. **13**
Un viņa sacīja: lai es žēlastību atrodu tavās acīs,

mans kungs, jo tu mani esi iepriecinājis un savu
kalponi mīlīgi uzrunājis, jebšu es neesmu kā viena
no tavām kalponēm. 14 Un Boas uz viņu sacīja: ap
ēdamo laiku nāc šurp un ēd no maizes un iemērc
savu kumosu skābumā. Tad viņa apsēdās pie tiem
pļāvējiem, un viņai pasniedza ceptas vārpas, un tā
ēda un paēda un viņai atlika. 15 Kad nu viņa cēlās
atkal lasīt, tad Boas pavēlēja saviem puišiem un
sacīja: lai viņa arī starp kūlīšiem lasa, un nedariet
viņai kauna. 16 Izvelciet arīdzan priekš viņas no
kūlīšiem un lai tur paliek, ka viņa to salasa, un
nerājiet viņu. 17 Tā viņa lasīja pa tīrumu līdz
vakaram un izkūla, ko viņa bija salasījusi, un
tas bija kāda ēfa miežu. 18 Un viņa to ņēma un
nāca pilsētā, un viņas vīramāte redzēja, ko tā
bija salasījusi. Tad viņa izvilka un viņai deva, kas
viņai ēdot bija atlicis. 19 Tad viņas vīramāte uz
viņu sacīja: kur tu šodien esi lasījusi un kur tu
esi strādājusi? Svētīts lai ir, kas tevi uzlūkojis.
Un viņa stāstīja savai vīramātei, pie kā tā bija
strādājusi, un sacīja: tā vīra vārds, pie ka es šodien
esmu strādājusi, ir Boas. 20 Tad Naēmja sacīja
uz savu vedeklu: svētīts lai tas ir no Tā Kunga,
kas savu žēlastību nav atrāvis ne no dzīviem, ne
no mirušiem. Un Naēmja uz viņu sacīja: tas vīrs
mums ir rada, no mūsu tuviniekiem viņš ir. 21
Tad Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja: viņš arī uz
mani sacīja: turies pie maniem ļaudīm, kamēr
tie visu manu pļaušanu būs pabeiguši. 22 Tad
Naēmja sacīja uz savu vedeklu Ruti: tas ir labi,
mana meita, ka tu ar viņa kalponēm izej, lai citā
tīrumā tev nedara pāri. 23 Tā viņa turējās pie
Boasa kalponēm, lasīdama, kamēr miežu pļaušana
un kviešu pļaušana bija pabeigta, un dzīvoja pie
savas vīramātes.

3 Un Naēmja, viņas vīramāte, uz viņu sacīja:
mana meita, vai es tev lai nemeklēju dusas
vietu, kur tev labi klājās. 2 Nu tad, vai Boas, pie
kura kalponēm tu esi turējusies, nav no mūsu
tuviem radiem? Redzi, šo nakti viņš vētīs miežus
klonā. 3 Tad nu mazgājies un svaidies un apvelc
savas drēbes un noej uz to klonu, un neparādies
tam vīram, kamēr viņš beidzis ēst un dzert. 4
Un kad viņš apguļas, tad ņem to vietu vērā, kur
viņš apgulsies, un pieej un atsedz viņa kājgalu, un
apgulies, tad viņš tev sacīs, kas tev būs jādara. 5
Un viņa uz to sacīja: visu, ko tu man esi sacījusi,
to es darīšu. 6 Tā viņa nogāja uz to klonu un
darīja, tā kā viņas vīramāte viņai bija pavēlējusi.
7 Kad nu Boas bija ēdis un dzēris, un viņa sirds
bija līksma, tad viņš gāja apgulties aiz gubas.
Tad viņa nāca klusiņām un atsedza viņa kājgalu
un apgūlās. 8 Un nakts vidū tas vīrs izbijās, un
palocījās, un redzi, viena sieviete gulēja viņam
kājgalā. 9 Un viņš sacīja: kas tu esi? Un tā sacīja:
es esmu Rute, tava kalpone, izplēt savus spārnus
pār savu kalponi, jo tu esi tas tuvinieks. 10 Un
viņš sacīja: esi svētīta no Tā Kunga, mana meita!
Šī tava pēdējā mīlība ir labāka, nekā tā pirmā,
tāpēc ka tu neesi dzinusies pakaļ jaunekļiem,
nedz bagātam, nedz nabagam. 11 Un nu, mana
meita, nebīsties! Visu, ko tu esi sacījusi, es tev
darīšu; jo visos manu ļaužu vārtos ir zināms, ka
tu esi godīga sieva. 12 Nu tas gan ir tiesa, ka esmu
tuvinieks, bet tur ir vēl viens jo tuvāks nekā es. 13
Paliec šo nakti, un rītu, ja viņš tevi ņems, labi, lai
viņš tevi ņem; bet ja viņam negribās tevi ņemt,
tad es tevi apņemšu, tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo. Guli līdz rītam. 14 Tad tā apgūlās viņam
kājgalā līdz rītam un uzcēlās, pirms viens otru
varēja pazīt, jo viņš sacīja: lai netop zināms, ka
sieviete ir klonā nākusi. 15 Un viņš sacīja: dod
šurp savu apsegu, kas tev ir klātu, un turi to;
un viņa to turēja. Un viņš mēroja sešus mērus
miežu un uzlika tos viņai, un gāja pilsētā. 16 Tad
viņa nāca pie savas vīramātes, un tā sacīja: kā
klājās, mana meita? Un tā viņai teica visu, ko tas
vīrs viņai bija darījis. 17 Viņa arī sacīja: šos sešus
(mērus) miežu viņš man devis, jo viņš uz mani
sacīja: tev tukšai nebūs nākt pie savas vīramātes.
18 Tad viņa sacīja, paliec klusu, mana meita, kamēr
tu zini, kā šī lieta izdosies, jo tas vīrs nedosies
mierā, bet šo lietu šodien izvedīs galā.

4 Un Boas gāja vārtos un tur apsēdās, un redzi,
tas tuvinieks gāja garām, no kā Boas bija
runājis. Tad viņš sacīja: nāc, brāl, apsēdies še. Un
tas nāca un apsēdās. 2 Un viņš ņēma desmit vīrus
no pilsētas vecajiem un sacīja: apsēžaties šeitan,
un tie apsēdās. 3 Tad viņš uz to tuvinieku sacīja:
to tīruma gabalu, kas mūsu brālim Elimelekam
piederēja, Naēmja, kas no Moaba zemes atnākusi,
grib pārdot. 4 Un es apņēmos to tev sacīt, proti:
pērc viņu to iedzīvotāju un manu ļaužu vecaju
priekšā. Ja tu to gribi pirkt, tad pērc, bet ja tu
nepirksi, tad saki man, ka es to zinu, jo cita nav,
kam nākas to pirkt, bez manis un tevis. Tad tas
sacīja: es pirkšu. 5 Un Boas sacīja: tai dienā kad tu
to tīrumu no Naēmjas pērc, tad tev arī Ruti, to
Moabieti, tā nomirušā sievu, būs precēt, un celt
tā nomirušā vārdu par viņa zemes daļu. 6 Tad tas
tuvinieks sacīja: es nevaru to priekš sevis pirkt,
lai savu paša mantību nemaitāju; pērc tu, kas man
nākas pirkt, jo es to nevaru atpirkt. 7 Nu tas vecos
laikos bija tiesa iekš Israēla pie pirkšanas un pie
mīšanas, apstiprināt ikkatru līgumu: vīrs novilka
savu kurpi un to deva savam tuvākam, un tas bija

par liecību iekš Israēla. **8** Tad šis tuvinieks sacīja
uz Boasu: pērc tu priekš sevis! Un novilka savu
kurpi. **9** Un Boas sacīja uz tiem vecajiem un uz
visiem ļaudīm: jūs šodien esat liecinieki, ka no
Naēmjas rokas visu esmu pircis, kas Elimelekam,
un visu, kas Ķiljonam un Mālonam piederēja. **10**
Un arī Ruti, to Moabieti, Mālona sievu, es sev
precēšu par sievu, un celšu tā nomirušā vārdu
par viņa zemes daļu, ka tā nomirušā vārds netop
izdeldēts no viņa brāļiem un no viņa pilsētas
vārtiem, - jūs esat šodien liecinieki. **11** Tad visi
ļaudis, kas bija vārtos, līdz ar tiem vecajiem sacīja:
mēs esam liecinieki. Lai Tas Kungs šo sievu, kas
nāk tavā namā, dara kā Rahēli un Leū, kas abas
Israēla namu vairojušas, un lai tevi stiprina Efratā
un tev dara slavu Bētlemē. **12** Un tavs nams lai ir,
kā Pereca nams, ko Tamāre Jūdam dzemdējusi, no
tā dzimuma, ko Tas Kungs tev dos no šīs jaunās
sievas. **13** Tad Boas ņēma Ruti, un tā viņam bija
par sievu, un viņš pie tās gāja, un Tas Kungs
viņai deva, ka tā tapa grūta un dzemdēja dēlu.
14 Tad tās sievas sacīja uz Naēmju: svētīts lai ir
Tas Kungs, kas tev neliek trūkt tuvinieka šodien;
un Viņa Vārds lai top slavēts iekš Israēla! **15** Un
tas tev būs par dvēseles atspirdzinātāju un par
kopēju vecumā, jo tava vedekla, ko tu mīļo, viņu
dzemdējusi, kas tev ir labāka, nekā septiņi dēli.
16 Un Naēmja ņēma to bērniņu un lika to savā
klēpī un bija viņa aukle. **17** Un kaimiņienes viņam
deva vārdu sacīdamas: Naēmjai dēls dzimis, un tie
nosauca viņa vārdu Obedu, šis ir Isajus Dāvida
tēva, tēvs: **18** Šie nu ir Pereca dzimumi: **19** Perecs
dzemdināja Hecronu, un Hecrons dzemdināja
Ramu, un Rams dzemdināja Aminadabu, **20** Un
Aminadabs dzemdināja Nahšonu, un Nahšons
dzemdināja Zalmu, **21** Un Zalmus dzemdināja
Boasu, un Boas dzemdināja Obedu, **22** Un Obeds
dzemdināja Isaju, un Isajus dzemdināja Dāvidu.

Pirmā Samuela

1 Un viens vīrs bija no Ramatajim-Cofim, no
Efraīma kalniem, Elkanus vārdā, Jeroama dēls,
tas bija Elihus dēls, tas Tous dēls, tas Cuva dēls,
no Efraīma cilts. **2** Šim bija divas sievas, vienai
bija vārds Anna, un otras vārds bija Pennina, un
Peninnai bija bērni, bet Annai bērnu nebija. **3** Un
šis vīrs nogāja ik gadus no savas pilsētas, Dievu
pielūgt un upurēt Tam Kungam Cebaot Šīlo. Un
tur bija tie divi Elus dēli, Hofnus un Pinehas, Tam
Kungam par priesteriem. **4** Un tai dienā, kad
Elkanus upurēja, viņš savai sievai Peninnai un
visiem viņas dēliem un meitām deva daļas. **5** Bet
Annai viņš deva divkārtīgu daļu, jo viņš to Annu
mīlēja, bet Tas Kungs viņas miesas bija aizslēdzis.
6 Un viņas pretiniece viņu daudz apbēdināja
un skumdināja kaitinādama, tādēļ ka Tas Kungs
viņas miesas bija aizslēdzis. **7** Un tā viņš darīja
ik gadus, kad viņa nogāja Tā Kunga namā. Un
šī viņu skumdināja, ka viņa raudāja un neēda.
8 Tad Elkanus, viņas vīrs, uz viņu sacīja: Anna,
kāpēc tu raudi? Un kāpēc tu neēdi? Un kāpēc
tava sirds noskumusi? Vai es tev neesmu labāks
nekā desmit dēli? **9** Tad Anna cēlās, kad bija ēdusi
un dzērusi Šīlo. Un Elus, tas priesteris, sēdēja
uz krēsla pie stenderes Tā Kunga namā. **10** Un
viņas sirds dziļumā bija noskumusi un pielūdza
To Kungu un raudāja gauži. **11** Un viņa solīja
solījumu un sacīja: Kungs Cebaot, ja Tu Savas
kalpones bēdas uzlūkosi un mani pieminēsi un
Savu kalponi neaizmirsīsi un dosi Savai kalponei
dēlu, tad es to Tam Kungam došu visu viņa mūžu,
un dzenamam nazim nebūs nākt uz viņa galvu.
12 Un kad viņa ilgi lūdza Tā Kunga priekšā, tad
Elus viņas mutes (kustēšanu) lika vērā. **13** Jo Anna
runāja savā sirdī un viņas lūpas tikai kustējās,
bet viņas balss netapa dzirdēta, tāpēc Elum šķita,
viņu esam piedzērušu. **14** Un Elus uz to sacīja:
cik ilgi tu būsi piedzērusi? Lai tavs vīns no tevis
atstājās. **15** Bet Anna atbildēja un sacīja: nē, mans
kungs, es esmu sieva ar bēdīgu sirdi, es neesmu
ne vīna nedz stipra dzēriena dzērusi, bet savu
sirdi esmu izgāzusi priekš Tā Kunga. **16** Neturi
savu kalponi par tādu negodīgu sievu, jo es līdz
šim esmu runājusi aiz lielām sirds nopūtām un
bēdām. **17** Tad Elus atbildēja un sacīja: ej ar mieru,
lai Israēla Dievs tev dod tavu lūgumu, ko tu no
Viņa lūgusi. **18** Un viņa sacīja: lai tava kalpone
žēlastību atrod tavās acīs. Tad tā sieva nogāja savu
ceļu un ēda un viņas vaigs vairs neraudzījās tik
noskumis. **19** Un tie cēlās rītā agri un pielūdza
Tā Kunga priekšā un griezās atpakaļ un nāca
savā namā Rāmatā. Un Elkanus atzina Annu, savu
sievu, un Tas Kungs viņu pieminēja. **20** Un pēc
kāda laika Anna tapa grūta un dzemdēja dēlu
un nosauca viņa vārdu Samuēli, jo (viņa sacīja)
es no Tā Kunga to esmu izlūgusies. **21** Kad nu
tas vīrs, Elkanus, ar visu savu namu aizgāja, Tam
Kungam upurēt to gadskārtējo upuri un savu
solījumu, **22** Tad Anna negāja līdz, bet sacīja uz
savu vīru: kad tas puisītis būs atšķirts, tad es viņu
vedīšu, lai viņš rādās Tā Kunga priekšā un tur
paliek mūžam. **23** Un Elkanus, viņas vīrs, uz to
sacīja: dari, kā tev patīk, paliec šeitan, tiekams
tu viņu būsi atšķīrusi; bet Tas Kungs lai piepilda
Savu vārdu. Tā tā sieva palika un zīdīja savu dēlu,
tiekams viņa to atšķīra. **24** Un kad viņa to bija
atšķīrusi, tad viņa to veda sev līdz ar trim vēršiem
un vienu ēfu miltu un vienu trauciņu ar vīnu,
un noveda Tā Kunga namā uz Šīlo; un tas zēns
bija vēl jauns. **25** Un tie nokāva vērsi un pieveda
to zēnu pie Elus. **26** Un tā sacīja: mans kungs,
tik tiešām kā tava dvēsele dzīvo, mans kungs,
es esmu tā sieva, kas šeitan pie tevis stāvēja, To
Kungu lūgdama. **27** Es par šo bērnu esmu lūgusi,
un Tas Kungs man devis manu lūgumu, ko es no
Viņa esmu lūgusi. **28** Tādēļ es to arī Tam Kungam
kā izlūgtu esmu nodevusi visu mūžu, kamēr tas
dzīvos, - viņš ir no Tā Kunga izlūgts. Un tie tur
pielūdza To Kungu.

2 Tad Anna pielūdza un sacīja: "Mana sirds lec no
prieka iekš Tā Kunga, mans rags ir paaugstināts
iekš Tā Kunga; mana mute ir atvērta pret maniem
ienaidniekiem, jo es priecājos par Tavu pestīšanu.
2 Neviens nav svēts, kā Tas Kungs, neviens, kā Tu
vien, un nekāds patvērums nav, kā mūsu Dievs. **3**
Nedaudzinājiet runu augsti jo augsti, blēņas lai
paliek nost no jūsu mutes; jo Tas Kungs ir Dievs,
tas visu zinātājs, Viņš sver tos darbus. **4** Vareniem
stops ir salauzts, un vājie ir apjozti ar stiprumu;
5 Paēdušie sader par maizi, un izsalkušie vairs
nav izsalkuši. Pati neauglīgā dzemdē septiņus,
kam bija daudz bērnu, tā savīst. **6** Tas Kungs
nokauj un dara dzīvu, Viņš noved ellē un atkal
uzved augšā. **(Sheol h7585)** **7** Tas Kungs dara nabagu
un dara bagātu, Viņš pazemo un paaugstina. **8**
Viņš uzceļ nabagu no pīšļiem, un bēdīgo Viņš
paaugstina no dubļiem, ka Viņš tos sēdina starp
lieliem kungiem un tiem liek iemantot goda
krēslu; jo zemes pamati pieder Tam Kungam, un
Viņš uz tiem pasauli licis. **9** Savu svēto kājas Viņš
pasargā; bet tie bezdievīgie tumsībā iet bojā: jo
neviens nav varens caur (savu) spēku. **10** Tas
Kungs - Viņa pretinieki top iztrūcināti, debesīs
pār tiem Viņš liek pērkoniem rūkt. Tas Kungs

tiesās zemes galus un dos Savam ķēniņam spēku
un paaugstinās Sava svaidītā ragu." 11 Un Elkanus
nogāja uz Rāmatu savā namā, bet tas zēns kalpoja
Tam Kungam priestera Elus priekšā. 12 Bet Elus
dēli bija netikli, tie neatzina To Kungu. 13 Un
priesteru ieradums ar ļaudīm bija: kad kāds upuri
upurēja, tad priestera puisis nāca, kamēr tā gaļa
vārījās, - un tam dakšas ar trim zariem bija rokā,
- 14 Un bakstīja grāpī vai katlā vai pannā vai
podā. Ko nu tās dakšas uzvilka, to priesteris ņēma
priekš sevis. Tā tie darīja visiem Israēla ļaudīm,
kas tur nāca uz Šīlo. 15 Un pirms tie tos taukus
iededzināja, priestera puisis nāca un sacīja uz
to vīru, kas upurēja: dod gaļas priesterim priekš
cepeša, jo viņš no tevis negrib vārītu gaļu, bet
jēlu. 16 Ja kas uz to sacīja: pašu laiku(vispirms)
tos taukus iededzinās, tad ņem priekš sevis, kā
tava sirds kāro, - tad šis uz to sacīja: nupat tev
būs dot, un ja ne, tad es ņemšu ar varu. 17 Tā
šo puišu grēki bija ļoti lieli Tā Kunga priekšā, jo
šie vīri nicināja Tā Kunga ēdamo upuri. - 18 Bet
Samuēls kalpoja Tā Kunga priekšā, puisis būdams,
apjozts ar nātnu efodu. 19 Un māte viņam taisīja
mazus svārciņus un tos viņam nesa ik gadus, kad
ar savu vīru nāca, gadskārtējo upuri upurēt. 20
Un Elus svētīja Elkanu un viņa sievu un sacīja: lai
Tas Kungs tev dod dzimumu no šās sievas, par to
izlūgto, ko viņa no Tā Kunga ir izlūgusi. Un tie
gāja uz savu māju. 21 Un Tas Kungs piemeklēja
Annu un tā tapa grūta un dzemdēja trīs dēlus un
divas meitas. Bet tas puisītis Samuēls uzauga pie
Tā Kunga. 22 Un Elus bija ļoti vecs un dzirdēja
visu, ko viņa dēli visam Israēlim darīja, un ka
tie gulēja pie tām sievām, kas sapulcējās priekš
saiešanas telts durvīm. 23 Un viņš uz tiem sacīja:
kāpēc jūs darāt tādas lietas? Kā es par jums tādu
neslavu dzirdu no visiem šiem ļaudīm? 24 Nē,
mani bērni, tā nav laba slava, ko es dzirdu, jo
jūs darāt Tā Kunga ļaudis pārkāpjam. 25 Kad
cilvēks pret cilvēku grēko, tad tiesas kungi to
izlīdzina, bet kad cilvēks pret To Kungu grēko, kas
priekš tāda var aizlūgt? Bet tie neklausīja sava
tēva balsi, jo Tas Kungs tos gribēja nokaut. 26
Un tas puisis Samuēls augdams auga un patika
gan Tam Kungam, gan tiem ļaudīm. 27 Un viens
Dieva vīrs nāca pie Elus un uz to sacīja: tā saka Tas
Kungs: vai Es neesmu skaidri parādījies tava tēva
namam, kad tie bija Ēģiptes zemē Faraona namā,
28 Un to no visām Israēla ciltīm Sev esmu licis par
priesteri, upurēt uz Mana altāra, kvēpināmās zāles
iededzināt un to plecu apsegu nest Manā priekšā,
un Es tava tēva namam esmu devis visus Israēla
bērnu uguns upurus. 29 Kāpēc tad jūs kājām minat
Manu upuri un Manu ēdamo upuri, ko Es esmu
pavēlējis (nest Manā) dzīvoklī? Un tu godā savus
dēlus vairāk nekā Mani, ka jūs barojaties no visu
Manu Israēla ļaužu upuru pirmajiem. 30 Tādēļ
Tas Kungs, Israēla Dievs, saka: gan Es biju skaidri
sacījis: tavam namam un tava tēva namam bija
Manā priekšā staigāt mūžīgi. Bet nu Tas Kungs
saka: nemūžam nē, bet kas Mani godā, tos Es
godāju, un kas Mani nicina, tie paliek kaunā. 31
Redzi, nāk dienas, tad Es nocirtīšu tavu elkoni un
tava tēva nama elkoni, tā ka neviena veca vairs
nebūs tavā namā. 32 Un tu redzēsi (Dieva) dzīvokļa
bēdas pie visa, ko Viņš Israēlim labu darīs, un veca
nebūs tavā namā nemūžam. 33 Tomēr visus Es tev
neizdeldēšu no Mana altāra, ka tavām acīm būs
īgt un tavai dvēselei iztvīkt, bet viss tava nama
dzimums mirs vīra gados. 34 Šī nu būs tā zīme,
kas nāks pār taviem abiem dēliem, par Hofnu un
Pinehasu: vienā dienā abi mirs. 35 Un Es Sev celšu
uzticīgu priesteri; tas darīs pēc Manas sirds un
dvēseles, tam Es uztaisīšu pastāvīgu namu, un tas
staigās priekš Mana svaidītā vienmēr. 36 Un kas
vēl atliks no tava nama, nāks un klanīsies priekš
viņa par naudas artavu un par maizes riecienu
un sacīs: pieņem mani lūdzams kādā priestera
amatā, ka dabūju maizes kumosu, ko ēst.

3 Un tas jauneklis Samuēls kalpoja Tam Kungam
Elus priekšā, un Tā Kunga vārds bija dārgs tanī
laikā, un parādīšanas notika reti. 2 Un notikās
tai laikā, kad Elus savā vietā gulēja, (un viņa acis
jau sāka tumšas mesties, ka tas nevarēja redzēt),
3 Un tas Dieva lukturis vēl nebija izdzisis, un
Samuēls gulēja Tā Kunga namā, kur Dieva šķirsts
bija. 4 Tad Tas Kungs Samuēli sauca, un šis sacīja:
redzi, še es esmu, 5 Un skrēja pie Elus un sacīja:
redzi, še es esmu, jo tu mani esi saucis. Un viņš
sacīja: es tevi neesmu saucis, ej atkal gulēt. Un
tas gāja un apgūlās. 6 Tad Tas Kungs Samuēli
atkal sauca. Un Samuēls cēlās un gāja pie Elus
un sacīja: redzi, še es esmu, jo tu mani esi saucis.
Viņš sacīja: es tevi neesmu saucis, mans dēls, ej
atkal gulēt. 7 Bet Samuēls vēl nepazina To Kungu
un Tā Kunga vārds tam vēl nebija parādīts. 8
Tad Tas Kungs Samuēli atkal sauca trešu lāgu. Un
tas cēlās un gāja pie Elus un sacīja: redzi, še es
esmu, tu mani esi saucis. Tad Elus noprata, ka
Tas Kungs to jaunekli sauca. 9 Un Elus sacīja uz
Samuēli: ej gulēt, un kad tevi sauks, tad saki: runā
Kungs, jo Tavs kalps klausās. Un Samuēls gāja
un apgūlās savā vietā. 10 Tad Tas Kungs nāca un
nostājās un sauca kā papriekš: Samuēl, Samuēl!
Un Samuēls sacīja: runā, jo Tavs kalps klausās. 11
Un Tas Kungs sacīja uz Samuēli: redzi, Es ko darīšu

iekš Israēla, ka visiem, kas to dzirdēs, abās ausīs
skanēs. 12 Tanī dienā Es pret Elu visu izdarīšu,
ko pret viņa namu esmu runājis: Es to sākšu un
arī pabeigšu. 13 Jo Es tam esmu ziņu devis, ka Es
soģis būšu pār viņa namu mūžīgi tā nozieguma
dēļ, ka viņš zinājis, kā viņa bērni sev lāstus krājās,
un tiem to nav liedzis. 14 Un tādēļ Es Elus namam
esmu zvērējis, ka Elus nama noziegums nemūžam
netaps salīdzināts ne caur kaujamiem, ne caur
ēdamiem upuriem. 15 Un Samuēls gulēja līdz
rītam, un tad viņš atvēra Tā Kunga nama durvis,
bet Samuēls bijās šo parādīšanu Elum stāstīt. 16
Tad Elus Samuēli aicināja un sacīja: Samuēl, mans
dēls. Un tas atbildēja: redzi, še es esmu. 17 Un viņš
sacīja: kas tas par vārdu, ko Viņš uz tevi runājis?
Neslēp jel to man; lai Dievs tev šā un tā dara, ja tu
man vienu vārdu apslēpsi no visiem, ko Viņš uz
tevi runājis. 18 Tad Samuēls tam stāstīja visus tos
vārdus un tam nekā neapslēpa. Un tas sacīja: Viņš
ir Tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu
esam. 19 Un Samuēls uzauga, un Tas Kungs bija
ar viņu, un Viņš nevienam no Saviem vārdiem
nelika zemē krist. 20 Un viss Israēls no Dana
līdz Bēršebai atzina, ka Samuēls bija Tā Kunga
uzticīgais pravietis. 21 Un Tas Kungs vēl parādījās
Šīlo, jo Tas Kungs parādījās Samuēlim Šīlo caur Tā
Kunga vārdu.

4 Un Samuēls sludināja visam Israēlim Dieva
vārdu. Un Israēls izgāja uz karu pret Fīlistiem
un apmetās pie EbenEcera. Un Fīlisti apmetās
pie Afekas. 2 Un Fīlisti taisījās Israēlim pretī, un
tā kaušanās vairojās un izplētās, un Israēls no
Fīlistiem tapa sakauts, un tie tai kaušanā uz lauka
nokāva līdz četrtūkstoš vīrus. 3 Un tie ļaudis
nāca lēģerī, un Israēla vecaji sacīja: kāpēc Tas
Kungs mūs šodien kāvis Fīlistu priekšā? Ņemsim
pie sevis Tā Kunga derības šķirstu no Šīlo, ka
Viņš nāk mūsu vidū un mūs izglābj no mūsu
ienaidnieku rokas. 4 Tad tie ļaudis sūtīja uz Šīlo
un atveda no turienes Tā Kunga Cebaot derības
šķirstu, (Tā Kunga), kas sēž pār ķerubiem, un abi
Elus dēli, Hofnus un Pinehas, bija līdz, klāt pie
Dieva derības šķirsta. 5 Kad nu Tā Kunga derības
šķirsts nāca lēģerī, tad viss Israēls gavilēja ar lielu
gavilēšanu, tā ka zeme drebēja. 6 Un kad Fīlisti to
gavilēšanu dzirdēja, tad tie sacīja: kas tā par lielu
gavilēšanas skaņu Ebreju lēģeri? Tad tie manīja,
Tā Kunga šķirstu esam nākušu lēģerī. 7 Un Fīlisti
bijās un sacīja: Dievs nācis lēģerī. Un tie sacīja: Ak
vai, mums! Jo līdz šim tā nav noticis. 8 Ak vai,
mums! Kas mūs izpestīs no šo vareno dievu rokas?
Šie ir tie dievi, kas ēģiptiešus situši ar visādām
mocībām tuksnesī. 9 Esiet stipri un turaties kā
vīri, jūs Fīlisti, ka jums Ebrejiem nav jākalpo, tā kā
tie jums kalpojuši, Turaties kā vīri un kaujaties!
10 Tad Fīlisti kāvās un Israēls tapa sakauts un bēga
ikviens uz savu dzīvokli. Un tur notika varen liela
kaušana, jo no Israēla krita trīsdesmit tūkstoš
kājnieki. 11 Un Dieva šķirsts tika paņemts un
Elus abi dēli, Hofnus un Pinehas, nomira. 12 Tad
viens Benjaminietis skrēja no tā karapulka un
nāca tai dienā uz Šīlo ar saplēstām drēbēm un
ar zemi uz galvas. 13 Un tam nākot, redzi, Elus
sēdēja uz krēsla ceļmalā skatīdamies, jo viņa sirds
trīcēja Dieva šķirsta dēļ. Kad nu tas vīrs nonāca
un pilsētā to stāstīja, tad visa pilsēta brēca. 14 Un
kad Elus to brēkšanu dzirdēja, tad viņš sacīja: kas
tas par troksni? Tad tas vīrs steidzās un nāca un
to izteica Elum. 15 (Elus nu bija deviņdesmit un
astoņus gadus vecs, un viņa acis jau bija tumšas
metušās un nevarēja vairs redzēt.) 16 Un tas vīrs
sacīja uz Elu: es esmu nācis no karapulka un
šodien bēdzis no karapulka. Tad viņš sacīja: kā
tur iet, mans dēls? 17 Un tas vēstnesis atbildēja
un sacīja: Israēls ir bēdzis Fīlistu priekšā un liela
kaušana tiem ļaudīm notikusi, arī tavi abi dēli,
Hofnus un Pinehas, miruši. Un Dieva šķirsts ir
paņemts. 18 Un notikās, kad šis Dieva šķirstu
pieminēja, tad viņš krita no krēsla atpakaļ pie
vārtiem un lauza savu kaklu un nomira, jo tas vīrs
bija vecs un smags; un viņš Israēli bija tiesājis
četrdesmit gadus. 19 Un viņa vedekla, Pinehasa
sieva, bija grūta un gaidās. Kad nu šī to vēsti
dzirdēja, ka Dieva šķirsts bija paņemts un viņas
tēvocis nomiris līdz ar viņas vīru, tad viņa locījās
un dzemdēja, jo sāpes viņai uzbruka. 20 Un viņai
mirstot tās (sievas), kas viņai klāt stāvēja, sacīja:
nebīsties, jo tu dēlu esi dzemdējusi. Bet viņa
neatbildēja un to neņēma pie sirds. 21 Un tā
to puisēnu nosauca Ihabodu, sacīdama: godība
ir nost no Israēla, - tādēļ ka Dieva šķirsts bija
atņemts, un sava tēvoča un vīra dēļ. 22 Un tā
sacīja: godība ir nost no Israēla, jo Dieva šķirsts ir
atņemts.

5 Un Fīlisti paņēma Dieva šķirstu un to noveda
no Eben-Ecera uz Ašdodu. 2 Un Fīlisti paņēma
Dieva šķirstu un to noveda Dagona namā un nolika
Dagonam blakām. 3 Bet kad Ašdodas ļaudis otrā
rītā agri cēlās, redzi, tad Dagons uz savu vaigu
bija zemē nokritis Tā Kunga šķirsta priekšā, un
tie ņēma Dagonu un to atkal uzcēla savā vietā.
4 Kad tie nu otrā rītā atkal agri cēlās, redzi, tad
Dagons uz savu vaigu bija zemē nokritis Tā Kunga
šķirsta priekšā, un Dagona galva un viņa abas
rokas bija nolūzušas un gulēja uz sliekšņa, ka

tas zivju tēls vien pie tā atlikās. 5 Tādēļ Dagona
priesteri un visi, kas iet Dagona namā, nemin uz
Dagona slieksni Ašdodā līdz šai dienai. 6 Un Tā
Kunga roka bija grūta pār Ašdodas ļaudīm un Viņš
tos postīja un sita ar augoņiem, Ašdodu un viņas
robežas. 7 Kad nu Ašdodas vīri redzēja, ka tas tā
notika, tad tie sacīja: lai Israēla Dieva šķirsts pie
mums nepaliek; jo Viņa roka ir grūta pār mums
un pār mūsu dievu Dagonu. 8 Tāpēc tie sūtīja un
sapulcināja visus Fīlistu lielkungus un sacīja: ko
darīsim ar Israēla Dieva šķirstu? Tad tie sacīja:
lai Israēla Dieva šķirsts top nests uz Gatu. Tā tie
aiznesa Israēla Dieva šķirstu. 9 Kad tie nu viņu
bija aiznesuši, tad Tā Kunga roka pār to pilsētu
nāca ar varen lielu iztrūcināšanu, jo Viņš sita tās
pilsētas ļaudis, gan mazus gan lielus, un pie tiem
izcēlās augoņi. 10 Tad tie Dieva šķirstu sūtīja uz
Ekronu, un notikās, kad Dieva šķirsts uz Ekronu
nāca, tad Ekrona brēca un sacīja: tie Israēla Dieva
šķirstu pie manis atveduši, mani un manus ļaudis
nokaut. 11 Un tie sūtīja un sapulcināja visus Fīlistu
lielkungus un sacīja: sūtat Israēla Dieva šķirstu
projām, lai tas tiek atpakaļ savā vietā un nenokauj
mani un manus ļaudis. Jo nāves bailes bija ikkatrā
pilsētā, un Dieva roka tur bija ļoti grūta. 12 Un tie
ļaudis, kas nenomira, tapa sisti ar augoņiem, tā ka
tās pilsētas kliegšana cēlās pret debesīm.

6 Un Tā Kunga šķirsts sabija septiņus mēnešus
Fīlistu zemē. 2 Un Fīlisti sasauca priesterus
un zīlniekus sacīdami: ko lai darām ar Tā Kunga
šķirstu? Sakāt mums, kā lai to sūtam atpakaļ
savā vietā. 3 Un tie sacīja: ja jūs Israēla Dieva
šķirstu gribat sūtīt, tad nesūtat viņu tukšā, bet
atmaksājiet Viņam noziegumu upuri; tad jūs
tapsiet dziedināti, un jums taps zināms, kādēļ
Viņa roka no jums nav atstājusies. 4 Tad tie sacīja:
kāds ir tas nozieguma upuris, ko mums Viņam
būs maksāt? Un tie sacīja: pieci zelta augoņi
un piecas zelta peles pēc piecu Fīlistu lielkungu
skaita; jo vienāda mocība ir pār jums visiem un
pār jūsu lielkungiem. 5 Tad taisiet nu tādas zīmes
tā kā jūsu augoņi ir, un tādu peļu zīmes, kas jūsu
zemi samaitā, un dodiet Israēla Dievam godu,
varbūt ka Viņš Savu roku atvieglinās pār jums
un pār jūsu dievu un pār jūsu zemi. 6 Kāpēc
tad jūs savu sirdi gribat apcietināt, kā ēģiptieši
un Faraons savu sirdi apcietinājuši? Vai tas tā
nav, kad Viņš brīnišķi tiem bija parādījies, tad
tie atlaiduši (Israēla ļaudis), ka tie aizgāja? 7 Nu
tad ņemiet un taisiet jaunus ratus un ņemiet
divas zīžamas govis, uz kurām vēl nekāds jūgs
nav bijis, un iejūdziet tās govis ratos un vediet
viņu teļus no tām atpakaļ uz mājām; 8 Tad ņemiet
Tā Kunga šķirstu un uzlieciet to uz tiem ratiem,
un tās zelta lietas, ko jūs Viņam par nozieguma
upuri maksāsiet, nolieciet trauciņā viņam blakām
un sūtat viņu projām, lai iet. 9 Tad lūkojiet, ja
tas uz savas robežas ceļu iet, uz Bet-Šemesu, tad
Tas mums visu šo lielo ļaunumu darījis, bet ja
ne, tad mēs nopratīsim, ka Viņa roka mūs nav
aizskārusi, bet tas mums no nejauši noticis. 10 Un
tie ļaudis tā darīja un ņēma divas zīžamas govis
un tās iejūdza ratos, un viņu teļus tie paturēja
mājās. 11 Un tie uzlika Tā Kunga šķirstu uz ratiem
līdz ar trauciņu ar tām zelta pelēm un ar tām
augoņu zīmēm. 12 Tad tās govis gāja taisni pa
ceļu uz Bet-Šemesu, vienu pašu ceļu tās gāja
tikuši(nepārtraukti) bļaudamas, un neatkāpās ne
pa labo, ne pa kreiso roku, un Fīlistu lielkungi
tām gāja pakaļ līdz Bet-Šemesas robežai. 13 Un
Bet-Šemesas ļaudis pļāva kviešus ielejā, un kad
tie savas acis pacēla un to šķirstu redzēja, tad tie
priecājās, to redzēdami. 14 Un tie rati nāca uz
Jozuas, tā Bet-Šemieša, tīrumu un tur apstājās. Un
tur bija liels akmens, un tie skaldīja to ratu malku
un upurēja tās govis Tam Kungam par dedzināmo
upuri. 15 Un tie Leviti nocēla Tā Kunga šķirstu
līdz ar to trauciņu, kas bija klāt, kur tās zelta
lietas bija iekšā, un to uzlika uz to lielo akmeni, un
Bet-Šemesas ļaudis upurēja tai dienā dedzināmos
upurus un kāva Tam Kungam kaujamus upurus. 16
Un kad tie pieci Fīlistu lielkungi to bija redzējuši,
tad tie tai pašā dienā griezās atpakaļ uz Ekronu.
17 Šie nu ir tie zelta augoņi, ko Fīlisti Tam Kungam
deva par nozieguma upuri, vienu priekš Ašdodas,
vienu priekš Gazas, vienu priekš Asklonas, vienu
priekš Gatas, vienu priekš Ekronas. 18 Un tās
zelta peles bija pēc visu Fīlistu pilsētu skaita, kas
apakš tiem pieciem lielkungiem, gan no stiprajām
pilsētām, gan no laucinieku ciemiem. Un par
liecinieku ir tas lielais akmens, kur tie Tā Kunga
šķirstu bija nocēluši, kas līdz šai dienai ir uz
Jozuas, tā Bet-Šemieša, tīruma. 19 Un Tas Kungs
sita Bet-Šemesas ļaudis, tāpēc ka tie Tā Kunga
šķirstu bija aplūkojuši, un Viņš sita no tiem ļaudīm
septiņdesmit vīrus (piecdesmit no tūkstoša). Tad
tie ļaudis bēdājās, ka Tas Kungs ar tādu lielu
sišanu tos ļaudis bija sitis. 20 Un tie ļaudis no
Bet-Šemesas sacīja: kas var pastāvēt priekš Tā
Kunga, šī svēta Dieva, vaiga? Un pie kā lai Viņš no
mums aiziet. 21 Tad tie sūtīja vēstnešus pie Kiriat-
Jearimas iedzīvotājiem sacīdami: Fīlisti Tā Kunga
šķirstu atkal ir atveduši; nāciet un novediet to pie
sevis.

7 Tad tie ļaudis no Kiriat-Jearimas nāca un
aizveda Tā Kunga šķirstu un to nesa Abinadaba

namā uz kalna, un svētīja viņa dēlu Eleazaru,
sargāt Tā Kunga šķirstu. 2 Un notikās, ka no tās
dienas, kad tas šķirsts Kiriat-Jearimā palika, labs
laiks pagāja, pilni divdesmit gadi, un viss Israēla
nams žēlojās pēc Tā Kunga. 3 Tad Samuēls runāja
uz visu Israēla namu un sacīja: ja jūs no visas savas
sirds pie Tā Kunga gribat atgriezties, tad metiet
nost tos svešos dievus un tās Astartes, un griežat
savu sirdi pie Tā Kunga un kalpojiet Viņam vien,
tad Viņš jūs izglābs no Fīlistu rokas. 4 Tad Israēla
bērni meta nost tos Baālus un tās Astartes un
kalpoja Tam Kungam vien. 5 Un Samuēls sacīja:
sapulcinājiet man visu Israēli uz Micpu, tad es
To Kungu jūsu labad piesaukšu. 6 Un tie tapa
sapulcināti Micpā un smēla ūdeni un to izlēja Tā
Kunga priekšā un gavēja to dienu un tur sacīja:
mēs pret To Kungu esam grēkojuši. Tā Samuēls
tiesāja Israēla bērnus Micpā. 7 Kad nu Fīlisti
dzirdēja Israēla bērnus Micpā esam sapulcinātus,
tad Fīlistu lielkungi nāca augšām pret Israēli. Un
Israēla bērni to dzirdēja un bijās priekš Fīlistiem. 8
Un Israēla bērni sacīja uz Samuēli: nemities mūsu
dēļ brēkt uz To Kungu, mūsu Dievu, ka Viņš mūs
izglābj no Fīlistu rokas. 9 Tad Samuēls ņēma vienu
zīdāmu jēru un upurēja to visu Tam Kungam par
dedzināmo upuri, un Samuēls brēca uz To Kungu
Israēla labad, un Tas Kungs viņu paklausīja. 10 Kad
nu Samuēls patlaban to dedzināmo upuri upurēja,
tad Fīlisti nāca pret Israēli kauties. Tad Tas Kungs
tai dienā lieliem pērkoniem lika rūkt pār Fīlistiem
un tos iztrūcināja, ka no Israēla tapa sakauti. 11 Un
Israēla vīri izgāja no Micpas un dzinās Fīlistiem
pakaļ un tos sakāva līdz pat Betkarai. 12 Tad
Samuēls ņēma vienu akmeni un to uzcēla starp
Micpu un Zenu, un nosauca viņa vārdu EbenEcer,
(palīdzības akmens), un sacīja: līdz šejienei Tas
Kungs mums palīdzējis. 13 Tā Fīlisti tapa pazemoti
un nenāca vairs Israēla robežās, un Tā Kunga roka
bija pret Fīlistiem, kamēr Samuēls dzīvoja. 14 Un
tās pilsētas, ko Fīlisti Israēlim bija noņēmuši, nāca
atkal Israēla rokā, no Ekronas līdz Gatai, un arī
viņu robežas Israēls izrāva no Fīlistu rokus, jo
Israēlim bija miers ar Amoriešiem. 15 Un Samuēls
tiesāja Israēli, kamēr viņš dzīvoja. 16 Un viņš gāja
visapkārt ik gadus uz Bēteli un Gilgalu un Micpu,
un tiesāja Israēli visās tanīs vietās. 17 Un tad viņš
griezās atpakaļ uz Rāmatu, jo tur bija viņa nams,
un tur viņš tiesāja Israēli un tur uztaisīja altāri
Tam Kungam.

8 Kad nu Samuēls bija vecs palicis, tad viņš
iecēla savus dēlus Israēlim par soģiem. 2 Viņa
pirmdzimušā dēla vārds bija Joēls, un tā otrā
vārds bija Abijus, tie bija soģi Bēršebā. 3 Bet viņa
dēli nestaigāja viņa ceļos, bet dzinās pēc mantas
un ņēma dāvanas un grozīja tiesu. 4 Tad visi
Israēla vecaji sapulcinājās un nāca pie Samuēla uz
Rāmatu, 5 Un uz to sacīja: redzi, tu esi palicis vecs
un tavi dēli nestaigā tavos ceļos; tad nu cel mums
ķēniņu, kas mūs tiesā, kā tas ir visām tautām. 6
Un šī valoda Samuēlim nepatika, kad tie sacīja:
dod mums ķēniņu, kas mūs tiesā. Un Samuēls
pielūdza To Kungu. 7 Tad Tas Kungs sacīja uz
Samuēli: paklausi to ļaužu balsij iekš visa, ko tie
uz tevi runā, jo tie nav tevi atmetuši, bet Mani tie
ir atmetuši, ka Man vairs nebūs ķēniņam būt pār
tiem. 8 Tā tie arvien ir darījuši no tās dienas, kad
Es tos esmu izvedis no Ēģiptes, līdz šai dienai, un
Mani atstājuši un kalpojuši citiem dieviem; tā tie
tev arīdzan dara. 9 Un nu klausi viņu balsij, bet
apliecini tiem skaidri un dari tiem zināmu, kāda
tiesa ķēniņam, kas pār tiem valdīs. 10 Tad Samuēls
visus Tā Kunga vārdus sacīja tiem ļaudīm, kas
ķēniņu no viņa prasīja. 11 Un viņš sacīja: šī būs
tā tiesa ķēniņam, kas pār jums valdīs: jūsu dēlus
viņš ņems un tos cels uz saviem ratiem un par
saviem jātniekiem, un ka tie skrien viņa ratu
priekšā. 12 Un viņš tos cels par virsniekiem pār
piecdesmitiem, un ka tie viņa tīrumu ar un viņa
labību pļauj, un ka tie viņam taisa kara rīkus
un ratu rīkus. 13 Un jūsu meitas viņš ņems par
zalvju(ziežu) taisītājām un par pavārēm un par
cepējām. 14 Un jūsu labākos tīrumus un vīna un
eļļas dārzus viņš ņems un dos saviem kalpiem. 15
Un no jūsu druvām un vīna dārziem viņš ņems to
desmito un to dos saviem sulaiņiem un kalpiem.
16 Un viņš ņems jūsu kalpus un jūsu kalpones un
jūsu labākos jaunekļus un jūsu ēzeļus, un ar tiem
darīs savu darbu. 17 No jūsu ganāmiem pulkiem
viņš ņems to desmito, un jūs būsiet viņam par
kalpiem. 18 Tad jūs gan tai laikā brēksiet sava
ķēniņa dēļ, ko jūs sev izvēlējušies, bet Tas Kungs
jūs tai dienā neklausīs. 19 Bet tie ļaudis negribēja
klausīt Samuēla balsij un sacīja: ne tā, bet ķēniņš
lai ir pār mums. 20 Un mēs gribam būt, kā visas
citas tautas, un mūsu ķēniņam būs mūs tiesāt un
mūsu priekšā iziet un vest mūsu karus. 21 Un
Samuēls dzirdēja visus tos ļaužu vārdus, un tos
atsacīja Tam Kungam. 22 Tad Tas Kungs sacīja uz
Samuēli: paklausi viņu balsij un cel tiem ķēniņu.
Tad Samuēls sacīja uz Israēla ļaudīm: ejat ikkatrs
savā pilsētā.

9 Un vīrs bija no Benjamina, Ķis vārdā, tas bija
Abiēļa dēls, tas Cerora, tas Bekora, tas Apija,
tas viena Benjaminieša dēls. Šis bija krietns, turīgs
vīrs. 2 Un viņam bija dēls, Sauls vārdā, jauns un

skaists, un tāda skaista vīra nebija starp Israēla
bērniem kā viņš, veselu galvu lielāks nekā visi citi
ļaudis. 3 Un Saula tēvam Ķisam ēzeļu mātes bija
zudušas, un Ķis sacīja uz savu dēlu Saulu: ņem
jel vienu no puišiem līdzi, un celies, ej meklēt
tās ēzeļu mātes. 4 Tad viņš pārstaigāja Efraīma
kalnus un gāja caur Zalisa zemi, un tās neatrada;
un tie gāja caur Zaālim zemi, un arī tur tās nebija;
un tie gāja caur Jemiņa zemi un tās neatrada.
5 Tad tie nāca uz Cuv zemi, un Sauls sacīja uz
savu puisi, kas pie viņa bija: nāc, iesim atpakaļ, ka
mans tēvs no tām ēzeļu mātēm mitēdamies nesāk
mūsu pēc bēdāties. 6 Bet šis uz to sacīja: redzi jel,
šinī pilsētā ir viens Dieva vīrs, un tas vīrs stāv
godā; viss ko viņš runā, tas tiešām notiek; ejam nu
uz turieni, varbūt viņš mums teiks mūsu ceļu, kur
mums jāiet. 7 Tad Sauls sacīja uz savu puisi: bet
redzi, kad iesim, ko mēs tam vīram nesīsim? Jo
maizes vairs nav mūsu kulītēs, un dāvanu mums
nav, tam Dieva vīram ko nest, - kas tad mums ir?
8 Un tas puisis Saulam atkal atbildēja un sacīja:
redzi, manā rokā ir sudraba sēķeļa ceturtdaļa,
to es došu tam Dieva vīram, lai viņš mums teic
mūsu ceļu. 9 (Citkārt tā sacīja iekš Israēla, kad kas
gāja Dievu vaicāt: nāciet, iesim pie tā redzētāja; jo
ko šodien sauc par pravieti, to citkārt sauca par
redzētāju.) 10 Tad Sauls sacīja uz savu puisi: tavs
vārds ir labs, nāc, iesim! Un tie gāja uz to pilsētu,
kur tas Dieva vīrs bija. 11 Šiem nu augšām ejot
pa pilsētas pakalnu sastapa meitas, kas iznāca
ūdeni smelt, un šie uz tām sacīja: vai tas redzētājs
šeitan? 12 Tās viņiem atbildēja un sacīja: redzi, še
pat viņš ir, steidzies tad, jo viņš šodien ir nācis
pilsētā, tāpēc ka šodien tiem ļaudīm upuris uz
kalna. 13 Kā nāksiet pilsētā, tad jūs viņu atradīsiet,
pirms ne kā viņš iet uz kalnu ēst. Jo tie ļaudis
neēdīs, kamēr viņš nāks, jo viņš svētī to upuri,
pēc tam ēd tie aicinātie; tāpēc ejat nu, jo šodien
jūs tiksiet pie viņa. 14 Un tā tie gāja pilsētā;
un pilsētā ienākot, redzi, Samuēls tiem izgāja
pretī, gribēdams iet uz kalnu. 15 Bet Tas Kungs
vienu dienu papriekš, pirms ne kā Sauls nāca,
Samuēla ausi bija atvēris sacīdams: 16 Rīt ap šo
laiku Es pie tevis sūtīšu vienu vīru no Benjamina
zemes; to tev būs svaidīt par valdītāju Maniem
Israēla ļaudīm, jo viņš Manus ļaudis izpestīs no
Fīlistu rokas. Jo Es esmu uzlūkojis Savus ļaudis,
tāpēc ka viņu brēkšana pie Manis nākusi. 17 Kad
nu Samuēls Saulu redzēja, tad Tas Kungs tam
atbildēja: redzi, tas ir tas vīrs, par ko Es tev sacīju:
šim būs valdīt pār Maniem ļaudīm. 18 Un Sauls
piegāja pie Samuēla pašos vārtos un sacīja: saki
man, lūdzams, kur še ir tā redzētāja nams? 19
Tad Samuēls Saulam atbildēja un sacīja: es esmu
tas redzētājs, ej manā priekšā uz kalnu, un ēdat
šodien ar mani, tad es tevi rīt agri atlaidīšu, un
visu, kas tavā sirdī, to es tev sacīšu. 20 Un par tām
ēzeļu mātēm, kas tev aizvakar zudušas, par tām
nebēdājies vairs, jo tās ir atrastas. Un kam tad
būs nu viss Israēla labums? Vai tas nebūs tev un
visam tava tēva namam? 21 Tad Sauls atbildēja
un sacīja: vai es neesmu viens Benjaminietis, no
tās vismazākās Israēla cilts, un mans nams ir tas
mazākais no visiem Benjamina cilts namiem?
Kāpēc tad tu uz mani saki tādu vārdu? 22 Tad
Samuēls ņēma Saulu un viņa puisi un tos ieveda
ēdamā istabā un tos sēdināja visaugstākā vietā
pie tiem aicinātiem, - to bija pie trīsdesmit vīru.
23 Tad Samuēls sacīja uz to pavāru: dod šurp to
gabalu, ko es tev devu, sacīdams: paglabā to pie
sevis. 24 Tad tas pavārs atnesa vienu pleci ar visu
to, kas klāt bija, un to cēla Saulam priekšā. Un
viņš sacīja: redzi, tev ir priekšā celts, kas bija
atlicināts, ēd, jo tas uz šo nolikto laiku priekš
tevis ir paglabāts, kad es sacīju: es tos ļaudis esmu
aicinājis. Tā Sauls ēda ar Samuēli tai dienā. 25 Un
tie nogāja no tā kalna uz pilsētu; un viņš runāja
ar Saulu uz jumta. 26 Un tie cēlās agri, un kad
gaisma metās, tad Samuēls sauca Saulam uz jumta
sacīdams: celies, ka es tevi pavadu. Tad Sauls
cēlās, un tie abi, viņš un Samuēls, izgāja ārā. 27
Un kad tie līdz pilsētas galam bija nogājuši, tad
Samuēls sacīja uz Saulu: saki tam puisim, lai viņš
mums iet papriekš, (tad tas nogāja), bet tu palieci
nu stāvot, jo es tev likšu Dieva vārdu dzirdēt.

10 Tad Samuēls ņēma eļļas trauciņu un to izlēja
uz viņa galvu un to skūpstīja un sacīja: vai
Tas Kungs tevi nav svaidījis par valdnieku pār
Savu mantību? 2 Kad tu šodien no manis aiziesi,
tad tu atradīsi divus vīrus pie Rahēles kapa, pie
Benjamina robežām Celcā, tie uz tevi sacīs: tās
ēzeļu mātes ir atrastas, ko tu esi izgājis meklēt,
un redzi, tavs tēvs no tām ēzeļu mātēm ir mitējies
un bēdājās jūsu pēc, sacīdams: ko lai es daru sava
dēla pēc. 3 Un no turienes vēl tālāki gājis, tu
nāksi pie Tābor ozola, tur tevi sastaps trīs vīri, kas
uz Bēteli iet pie Dieva; viens nesīs trīs kazlēnus
un otrs nesīs trīs maizes klaipus un trešais nesīs
trauku ar vīnu. 4 Un tie tevi apsveicinās laipnīgi
un tev dos divas maizes; tās ņem no viņu rokām.
5 Pēc tam tu nāksi uz to Dieva pakalnu, kur Fīlistu
lēģeri stāv, un kad tu pilsētā nāksi, tad tu sastapsi
vienu praviešu pulku no kalna nākam, un viņu
priekšā stīgas un bungas un stabules un kokles,
un tie runās praviešu vārdus. 6 Un Tā Kunga Gars
uz tevi nāks, ka tu līdz ar tiem praviešu vārdus

runāsi, un tad tu tapsi pārvērsts par citu vīru. 7
Kad nu šās zīmes tev notiks, tad dari, kā tava roka
māk, jo Dievs ir ar tevi. 8 Bet tev būs noiet manā
priekšā uz Gilgalu, un redzi, es nonākšu pie tevis,
dedzināmos upurus upurēt un pateicības upurus
upurēt. Septiņas dienas tev tur būs gaidīt, tiekams
es pie tevis nāku un tev saku, kas tev jādara. 9 Un
notikās, kad viņš savu muguru grieza, no Samuēla
aiziet, tad Dievs viņam deva citu sirdi, un visas tās
zīmes notika tai pašā dienā. 10 Tiem nu tur pie
tā pakalna nākot, redzi, tad praviešu pulks viņu
sastapa, un Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un viņš
runāja praviešu vārdus viņu starpā. 11 Un visi,
kas viņu citkārt bija pazinuši, kad tie to redzēja ar
tiem praviešiem praviešu vārdus runājam, tad
tie ļaudis cits uz citu sacīja: kas tam Ķisa dēlam
noticis? Vai Sauls arīdzan starp praviešiem? 12
Tad viens vīrs no turienes atbildēja un sacīja:
kas tad ir šo tēvs? Tādēļ tas sakāms vārds ir
cēlies: Vai Sauls arīdzan starp praviešiem? 13 Un
viņš beidza praviešu vārdus runāt, un nāca uz to
kalnu. 14 Tad Saula tēva brālis sacīja uz viņu un uz
viņa puisi: kur bijāt gājuši? Viņš sacīja: tās ēzeļu
mātes meklēt, un kad mēs redzējām, ka nav, tad
mēs nācām pie Samuēla. 15 Tad Saula tēva brālis
sacīja: saki man jel, ko jums Samuēls ir teicis?
16 Un Sauls sacīja uz savu tēva brāli: viņš mums
patiesi ir sacījis, tās ēzeļu mātes esam atrastas; bet
par to ķēniņa godu, par ko Samuēls bija runājis,
viņš tam nekā nesacīja. - 17 Tad Samuēls tos
ļaudis sasauca Tā Kunga priekšā uz Micpu. 18
Un viņš sacīja uz Israēla bērniem: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: Es Israēli esmu izvedis no
ēģiptiešu rokas un no visu ķēniņu rokas, kas
jūs spaidīja; 19 Bet jūs šodien savu Dievu esat
atmetuši, kas jūs no visām jūsu bēdām un izbailēm
ir atpestījis, un uz Viņu esat sacījuši: "Cel pār
mums ķēniņu." Nu tad, stājaties Tā Kunga priekšā
pēc savām ciltīm un pēc saviem tūkstošiem. 20
Kad nu Samuēls visām Israēla ciltīm bija licis
klātu nākt, tad Benjamina cilts tapa iezīmēta. 21
Un kad viņš Benjamina ciltij pēc viņas radiem lika
klātu nākt, tad Matra radi tapa iezīmēti, un Sauls,
Ķisa dēls, tapa iezīmēts. Un tie to meklēja, bet
neatrada. 22 Tad tie To Kungu vaicāja: vai vēl kāds
še atnācis? Tad Tas Kungs sacīja: redzi, viņš starp
tiem traukiem ir paslēpies. 23 Tad tie steidzās un
viņu no turienes atveda, un viņš stājās ļaužu vidū,
un viņš bija veselu galvu lielāks nekā visi ļaudis.
24 Tad Samuēls sacīja uz visiem ļaudīm: vai jūs
redzat, kādu Tas Kungs ir izredzējis? Jo neviens
nav tāds, kā viņš, starp visiem ļaudīm. Tad visi
ļaudis gavilēja un sacīja: lai dzīvo ķēniņš! 25 Tad
Samuēls uz tiem ļaudīm teica to ķēniņa tiesu un
to sarakstīja grāmatā un nolika Tā Kunga priekšā.
Un Samuēls atlaida visus ļaudis, ikvienu uz viņa
mājām. 26 Un Sauls gāja arīdzan mājās uz Ģibeju,
un viņam gāja līdz pulks vīru, kam Dievs sirdi bija
kustinājis. 27 Bet kādi nelieši sacīja: ko šis mums
palīdzēs? Un tie viņu nicināja un viņam nenesa
dāvanas. Bet viņš nelikās to dzirdējis.

11 Tad Naās, tas Amonietis, cēlās un apmeta
lēģeri pret Jabesu Gileādā, un visi Jabesas
vīri sacīja uz Naāsu: deri derību ar mums, tad mēs
tev gribam kalpot. 2 Tad Naās, tas Amonietis, uz
tiem sacīja: tā es ar jums gribu derēt derību, ka es
jums visiem labo aci izduru un ka es visu Israēli
tā lieku kaunā. 3 Tad Jabesas vecaji uz viņu sacīja:
dod mums septiņas dienas vaļu, ka mēs vēstnešus
sūtam pa visām Israēla robežām; ja tad nav, kas
mūs izpestī, tad mēs pie tevis gribam iziet. 4 Kad
nu tie vēstneši nāca uz Ģibeju, Saula pilsētu, un
šos vārdus runāja priekš ļaužu ausīm, tad visi
ļaudis pacēla savu balsi un raudāja. 5 Un redzi,
Sauls ar vēršiem nāca no lauka. Un Sauls sacīja:
kas tiem ļaudīm kait, ka tie raud? Tad tie viņam
stāstīja Jabesas vīru vārdus. 6 Un Dieva Gars nāca
pār Saulu, kad tas šos vārdus dzirdēja, un viņa
dusmas ļoti iedegās. 7 Un viņš ņēma jūgu vēršu
un tos sakapāja gabalos un tos sūtīja pa visām
Israēla robežām caur vēstnešu rokām, sacīdams:
kas neizies Saulam pakaļ un Samuēlim pakaļ, tā
vēršiem tāpat darīs. Tad Tā Kunga bijāšana krita
uz tiem ļaudīm, un tie izgāja kā viens vienīgs vīrs.
8 Un viņš tos skaitīja Bazekā, un Israēla bērnu
bija trīssimt tūkstoši un Jūda vīru bija trīsdesmit
tūkstoši. 9 Tad tie sacīja uz tiem vēstnešiem, kas
bija nākuši: tā sakāt Jabesas vīriem Gileādā: rītu
jums būs glābšana, kad saule spiež. Kad nu tie
vēstneši nāca un Jabesas vīriem to stāstīja, tad tie
priecājās. 10 Un Jabesas vīri sacīja: rīt mēs pie
jums iesim ārā, lai jūs mums dariet, tā kā jums
patīk. 11 Un otrā rītā Sauls tos ļaudis dalīja trijos
pulkos, un tie uzbruka lēģerim gaismai austot un
kāva Amoniešus, kamēr diena iekarsa; bet tie, kas
atlika, tā tapa izklīdināti, ka viņu starpā ne divi
nepalika kopā. 12 Tad tie ļaudis sacīja uz Samuēli:
kas tie tādi, kas sacīja: vai lai Sauls pār mums
valda? Dodiet šurp tos vīrus, lai tos nokaujam.
13 Bet Sauls sacīja: šai dienā nevienam nebūs
tapt nokautam, jo Tas Kungs šodien pestīšanu ir
devis iekš Israēla. 14 Un Samuēls sacīja uz tiem
ļaudīm: nāciet, iesim uz Gilgalu un atjaunosim
tur ķēniņa valstību. 15 Un visi ļaudis gāja uz
Gilgalu un cēla tur Saulu par ķēniņu Tā Kunga

priekšā Gilgalā, un upurēja tur pateicības upurus
Tā Kunga priekšā. Un Sauls tur ļoti priecājās ar
visiem Israēla vīriem.

12 Tad Samuēls sacīja uz visu Israēli: redzi, es
jūsu balsij esmu paklausījis iekš visa, ko jūs
man esat sacījuši, un esmu jums cēlis ķēniņu. **2**
Un nu redzi, te jūsu ķēniņš jūsu priekšā staigā,
un es esmu vecs un sirms palicis, un mani dēli
ir pie jums, un es esmu jūsu priekšā staigājis
no savas jaunības līdz šai dienai. **3** Redzi, še
es esmu, atbildiet pret mani Tā Kunga priekšā
un viņa svaidītā priekšā: kura vērsi es esmu
ņēmis un kuram es ēzeli ņēmis? Kuram es varas
darbu darījis, kuru es spaidījis un no kura rokas
es dāvanas ņēmis, ka es savas acis tādēļ būtu
aizdarījis? Tad es jums to atdošu. **4** Un tie sacīja: tu
mums netaisnību neesi darījis nedz mūs spaidījis,
un nekā neesi ņēmis no neviena rokas. **5** Tad viņš
uz tiem sacīja: lai Tas Kungs ir liecinieks pret
jums, un Viņa svaidītais lai ir šodien liecinieks,
ka jūs manā rokā nekā neesat atraduši. Un tie
sacīja: lai ir liecinieks. **6** Un Samuēls sacīja uz
tiem ļaudīm: (lai ir liecinieks) Tas Kungs, kas
Mozu un Āronu ir cēlis un kas jūsu tēvus no
Ēģiptes zemes izvedis. **7** Un nu stājaties šeitan, ka
es ar jums tiesājos Tā Kunga priekšā par visām
Tā Kunga labdarīšanām, ko Viņš jums un jūsu
tēviem darījis. **8** Kad Jēkabs Ēģiptes zemē bija
nācis, un jūsu tēvi uz To Kungu brēca, tad Tas
Kungs sūtīja Mozu un Āronu, un tie vadīja jūsu
tēvus no Ēģiptes un lika tiem šai vietā dzīvot. **9**
Bet tie aizmirsa To Kungu, savu Dievu; tāpēc Viņš
tos pārdeva Siserus, Hacoras kara kunga, rokā un
Fīlistu rokā un Moaba ķēniņa rokā, un šie karoja
pret viņiem. **10** Tad tie brēca uz To Kungu un
sacīja: mēs esam grēkojuši, jo mēs To Kungu esam
atstājuši un kalpojuši Baālam un Astartēm. Un
nu izpestī mūs no mūsu ienaidnieku rokas, tad
mēs Tev gribam kalpot. **11** Tad Tas Kungs sūtīja
Jerub-Baālu un Bedanu un Jeftu un Samuēli, un
jūs izglāba no jūsu ienaidnieku rokas visapkārt,
tā ka jūs mierā dzīvojat. **12** Kad nu jūs redzējāt,
ka Naās, Amona bērnu ķēniņš, pret jums nāca,
tad jūs uz mani sacījāt: nē, bet ķēniņam būs pār
mums valdīt! Un tomēr Tas Kungs, jūsu Dievs, bija
jūsu ķēniņš. **13** Un nu redzi, te ir tas ķēniņš, ko jūs
esat izvēlējušies, ko jūs esat prasījuši, un redzi,
Tas Kungs ir cēlis ķēniņu pār jums. **14** Ja tik jūs To
Kungu bīsities un Viņam kalposiet un Viņa balsij
klausīsiet un Tā Kunga mutei pretī neturēsities
un pakaļ staigāsiet Tam Kungam, savam Dievam,
gan jūs, gan tas ķēniņš, kas pār jums valda. **15** Bet
ja jūs Tā Kunga balsij neklausīsiet un Tā Kunga
mutei pretī turēsities, tad Tā Kunga roka būs
pret jums, kā pret jūsu tēviem. **16** Nostājaties
tagad šeitan un redziet šo lielo lietu, ko Tas Kungs
priekš jūsu acīm darīs. **17** Vai tagad nav kviešu
pļaujamais laiks? Es piesaukšu To Kungu, un tas
dos pērkonus un lietu, lai jūs atzīstat un redzat,
ka tas ļaunums liels, ko jūs esat darījuši priekš
Tā Kunga acīm, ķēniņu sev lūgdami. **18** Kad nu
Samuēls To Kungu piesauca, tad Tas Kungs deva
pērkonus un lietu tai pašā dienā; un visi ļaudis
To Kungu un Samuēli ļoti bijās. **19** Un visi ļaudis
sacīja uz Samuēli: lūdz par saviem kalpiem To
Kungu, savu Dievu, ka mēs nemirstam. Pie visiem
saviem grēkiem mēs arī to grēku esam darījuši,
ka sev ķēniņu esam lūguši. **20** Tad Samuēls sacīja
uz tiem ļaudīm: nebīstaties! Jūs gan visu šo grēku
esat darījuši, tomēr neatkāpjaties no Tā Kunga,
bet kalpojiet Tam Kungam ar visu savu sirdi.
21 Un neatkāpjaties, ka nedzenaties nelietībai
pakaļ, tiem, kas nedz palīdz nedz izglābj jo tie ir
nelietība. **22** Jo Tas Kungs neatstums Savus ļaudis
Sava lielā Vārda dēļ; jo Tam Kungam ir paticis
jūs darīt Sev par ļaudīm. **23** Arī es ne mūžam tā
pret To Kungu neapgrēkošos, ka es mitētos par
jums lūgt un jums mācīt to labo un taisno ceļu.
24 Bīstaties tikai To Kungu un kalpojiet Viņam
uzticīgi no visas savas sirds, jo jūs esat redzējuši,
kādas lielas lietas Viņš pie jums ir darījis. **25** Bet ja
jūs ļaunumu darīsiet, tad gan jūs, gan jūsu ķēniņš
iesiet bojā.

13 Sauls bija četrdesmit gadus vecs, kad palika
par ķēniņu un valdīja divdesmit divus gadus
pār Israēli. **2** Un Sauls sev izlasīja trīs tūkstošus
(vīru) no Israēla un divi tūkstoši bija pie Saula
Mikmasā un uz Bēteles kalniem, un tūkstoš (vīru)
pie Jonatāna Benjamina Ģibejā; un tos citus ļaudis
viņš atlaida, ikvienu uz savām mājām. **3** Bet
Jonatāns sita Fīlistus lēģerī Ģebā, un Fīlisti to
dzirdēja. Tādēļ Sauls pūta ar bazūnēm pa visu
zemi sacīdams: lai Ebreji to dzird. **4** Tad viss
Israēls dzirdēja sakām: Sauls Fīlistus lēģerī ir sitis,
un Israēls ir tapis smirdots pie Fīlistiem. Tad tie
ļaudis tapa sasaukti uz Gilgalu Saulam pakaļ. **5**
Un Fīlisti sapulcējās pret Israēli karot, trīsdesmit
tūkstoš rati un seštūkstoš jātnieki un tik daudz
ļaužu kā smiltis jūrmalā. Un tie cēlās un apmeta
lēģeri pie Mikmasas, no Bet-Avenas pret rītiem.
6 Kad nu Israēla vīri redzēja savas bēdas (jo tie
ļaudis bija spaidos), tad tie ļaudis paslēpās alās un
ērkšķu krūmos un klintīs un pilīs un bedrēs. **7**
Un Ebreji cēlās pār Jardāni pāri uz Gada zemi un
Gileādu. Bet Sauls bija vēl Gilgalā un visi ļaudis

drebēja viņam pakaļ. 8 Tad viņš gaidīja septiņas
dienas, līdz tam laikam, ko Samuēls bija nolicis.
Bet kad Samuēls uz Gilgalu nenāca, tad tie ļaudis
no viņa izklīda. 9 Tad Sauls sacīja: nesiet man šurp
to dedzināmo upuri un tos pateicības upurus. Un
viņš upurēja to dedzināmo upuri. 10 Kad nu viņš
bija beidzis upurēt to dedzināmo upuri, redzi, tad
Samuēls atnāca, un Sauls izgāja tam pretī, viņu
sveicināt. 11 Tad Samuēls sacīja: ko tu esi darījis?
Un Sauls sacīja: kad es redzēju, ka tie ļaudis no
manis izklīda un tu noliktā laikā nenāci, un tie
Fīlisti bija sapulcējušies Mikmasā, 12 Tad es sacīju:
nu Fīlisti pie manis nāks uz Gilgalu, un es Tā
Kunga vaigu neesmu pielūdzis, tā es iedrošinājos
un upurēju to dedzināmo upuri. 13 Tad Samuēls
sacīja uz Saulu: tu esi aplam darījis; tu neesi
turējis Tā Kunga, sava Dieva, bausli, ko Viņš tev ir
pavēlējis; jo nu Tas Kungs tavu valstību pār Israēli
būtu apstiprinājis mūžīgi, 14 Bet nu tava valstība
nepastāvēs: Tas Kungs Sev vīru ir izmeklējis pēc
Savas sirds, un Tas Kungs to ir nolicis Saviem
ļaudīm par valdnieku, tāpēc ka tu neesi turējis, ko
Tas Kungs tev bija pavēlējis. 15 Tad Samuēls cēlās
un gāja no Gilgalas uz Benjamina Ģibeju, un Sauls
skaitīja tos ļaudis, kas pie viņa atradās, pie sešsimt
vīru. 16 Un Sauls un Jonatāns, viņa dēls, un tie
ļaudis, kas pie viņiem atradās, palika Benjamina
Ģibejā. Bet Fīlisti bija apmetušies Mikmasā. 17 Un
no Fīlistu lēģera izgāja trīs pulki sirotāju, viens
pulks griezās uz to ceļu pret Ovru, uz Saula zemi,
18 Un viens pulks griezās uz to ceļu pret Bet-
Oronu, un viens pulks griezās uz to robežas ceļu,
kas uz Ceboīm ieleju pret tuksnesi stiepjas. 19 Un
neviena kalēja nebija pa visu Israēla zemi. Jo Fīlisti
sacīja: lai Ebreji ne zobenu, ne šķēpu netaisa. 20
Tādēļ visam Israēlim bija jānoiet pie Fīlistiem,
savu lemesi vai lāpstu vai cirvi vai izkapti asināt.
21 Un asmeņi pie izkaptīm un lāpstām un dakšām
un cirvjiem bija atcirsti, un tie dzenuļi atkal bija
jāmetina. 22 Un notikās kaujas dienā, ka ne pie
viena no tiem ļaudīm, kas bija pie Saula un pie
Jonatāna, neatrada rokā ne zobena, ne šķēpa,
tikvien pie Saula un pie Jonatāna, viņa dēla, tie
atradās. 23 Un viens pulks Fīlistu devās uz to ceļa
šaurumu kalnos pie Mikmasas.

14 Un kādā dienā Jonatāns, Saula dēls, sacīja uz
savu puisi, kas viņa bruņas nesa: nāc, iesim
pāri uz Fīlistu vakti, kas viņā pusē. Un viņš to
savam tēvam nesacīja. 2 Bet Sauls palika Ģibejas
galā apakš tā granāta koka Migronā, un to ļaužu,
kas pie viņa, bija pie sešsimt vīru. 3 Un Ahijus,
Aķitaba dēls, (tas bija Ihaboda brālis, tas Pinehas
dēls, tas Elus dēls, kas bija Tā Kunga priesteris
iekš Šīlo), nesa to efodu; bet tie ļaudis nezināja, ka
Jonatāns bija aizgājis. 4 Bet tur tai ceļa šaurumā,
kur Jonatānam bija cauri jāiet uz Fīlistu vakti, bija
divas asas klintis, viena šai pusē, otra viņā pusē,
un vienai bija vārds Bocec un otrai bija vārds
Zene. 5 Vienai gals cēlās uz ziemeļa pusi pret
Mikmasu un otrai uz dienasvidu pret Ģebu. 6 Un
Jonatāns sacīja uz to puisi, kas viņa bruņas nesa:
ejam pāri uz šo neapgraizīto ļaužu vakti, vai Tas
Kungs priekš mums ko nedarīs, jo Tam Kungam
nav grūti atpestīt, vai caur daudz, vai caur maz.
7 Tad viņa bruņu nesējs uz to sacīja: dari visu,
kas tavā sirdī; ej tik, redzi, es iešu tev līdz pēc
tava prāta. 8 Tad Jonatāns sacīja: redzi, iesim
pāri pie tiem vīriem un parādīsimies viņiem. 9
Ja tie tā uz mums sacīs: stāviet, tiekams mēs pie
jums tiksim, tad paliksim stāvot savā vietā un
nekāpsim augšā pie viņiem. 10 Bet ja tie tā sacīs:
nāciet augšā pie mums, - tad kāpsim augšā, jo Tas
Kungs tos ir devis mūsu rokā, un tas mums būs
par zīmi. 11 Kad nu tie abi Fīlistu vakts vīriem
parādījās, tad tie Fīlisti sacīja: redzi, Ebreji nāk
ārā no tām alām, kur tie bija paslēpušies. 12 Un
tie vakts vīri sauca Jonatānam un viņa bruņu
nesējam un sacīja: nāciet pie mums augšā, mēs
jums ko teiksim. Tad Jonatāns uz savu bruņu
nesēju sacīja: kāp man pakaļ, jo Tas Kungs tos ir
devis Israēla rokās. 13 Tad Jonatāns ar rokām un
kājām uzrāpās, un viņa bruņu nesējs viņam pakaļ.
14 Un tie krita Jonatāna priekšā, un viņa bruņu
nesējs tos kāva viņam pakaļ, tā ka šinī pirmā
kaušanā Jonatāns un viņa bruņu nesējs nokāva
pie divdesmit vīru, tik ne pusbirzuma vietā. 15 Un
tur izbailes cēlās lēģerī, uz lauka un starp tiem
ļaudīm, un tā vakts un tie sirotāji paši, pat tie
drebēja, un zeme trīcēja, un tās bija izbailes no
Dieva. 16 Kad nu Saula sargi Benjamina Ģibejā
redzēja, ka tas pulks izšķīda un izklīda šurp un
turp, 17 Tad Sauls sacīja uz tiem ļaudīm, kas pie
viņa bija: skaitāt jel un redziet, kas no mums ir
nogājis. Tad tie skaitīja, un redzi, Jonatāna un viņa
bruņu nesēja nebija. 18 Tad Sauls sacīja uz Ahiju:
atnes Dieva šķirstu šurp! (jo Dieva šķirsts to laiku
bija pie Israēla bērniem). 19 Un kamēr Sauls vēl uz
to priesteri runāja, tad troksnis Fīlistu lēģerī auga
un vairojās. Un Sauls sacīja uz to priesteri: apturi
savu roku. 20 Tad Sauls un visi ļaudis, kas pie viņa
bija, sasaucās un gāja kauties un redzi, tur bija
zobens pret zobenu, un bija liels troksnis. 21 Un
tie Ebreji, kas līdz šim bija pie Fīlistiem lēģerī
bijuši un tiem bija līdz nākuši, tie arīdzan pārgāja
pie Israēla, kas bija pie Saula un pie Jonatāna. 22
Un visi Israēla vīri, kas bija apslēpušies uz Efraīma

kalniem, kad tie dzirdēja Fīlistus bēgam, arī dzinās
tiem pakaļ kaudamies. 23 Tā Tas Kungs tai dienā
Israēli atpestīja, un tā kaušanās stiepās līdz Bet-
Avenai. 24 Un Israēla vīri nogura tai dienā, un
Sauls tiem ļaudīm piekodināja sacīdams: nolādēts
tas vīrs, kas maizi ēdīs, pirms vakars nāks un
es būšu atriebies pie saviem ienaidniekiem. Un
neviens no tiem ļaudīm maizes neēda. 25 Un visi
ļaudis nāca mežā, un tur bija medus pa zemes
virsu. 26 Kad nu tie ļaudis nāca mežā, redzi,
tur tecēja medus. Bet neviens nelika savu roku
pie mutes, jo tie ļaudis bijās no tā zvēresta. 27
Bet Jonatāns to nebija dzirdējis, ka viņa tēvs
tos ļaudis ar zvērestu bija apdraudējis, un viņš
izstiepa sava zižļa galu, kas bija viņa rokā, un
iemērca to tai medū, un grieza savu roku atkal
pie mutes, tad viņa acis tapa skaidras. 28 Un viens
no tiem ļaudīm bildināja(ieminējās) un sacīja:
tavs tēvs tos ļaudis ar zvērestu gauži apdraudējis
sacīdams: nolādēts lai ir tas vīrs, kas šodien ko
ēd! Un tā tie ļaudis nogurst. 29 Tad Jonatāns
sacīja: mans tēvs to zemi ir sajaucis; redziet jel,
kā manas acis palikušas skaidras, kad es maķenīt
no šī medus esmu baudījis. 30 Cik vairāk, kad
tie ļaudis būtu ēdin ēduši no savu ienaidnieku
laupījuma, ko tie atraduši; bet nu Fīlistu sakaušana
nav bijusi tik liela. 31 Taču tai dienā tie Fīlistus
kāva no Mikmasas līdz Ajalonai, un tie ļaudis
bija ļoti noguruši. 32 Tad tie ļaudis taisījās uz
laupīšanu, un ņēma avis un vēršus un teļus, un
tos kāva zemē, un tie ļaudis tos ēda ar asinīm.
33 Tad Saulam to teica un sacīja: redzi, tie ļaudis
apgrēkojās pret To Kungu, asinis ēzdami. Un tas
sacīja: jūs noziedzāties; atveļat man tagad šurp
vienu lielu akmeni. 34 Un Sauls sacīja: ejat šurp
un turp pa tiem ļaudīm un sakāt tiem: atvediet
pie manis ikviens savu vērsi un ikviens savu avi,
un nokaujiet tos šeit un ēdiet un neapgrēkojaties
pret To Kungu, ar asinīm ēzdami. Tad visi ļaudis
naktī atveda ikviens savu vērsi ar savu roku un
tos tur nokāva. 35 Tad Sauls Tam Kungam uztaisīja
vienu altāri. Šis bija tas pirmais altāris, ko viņš
Tam Kungam cēla. 36 Un Sauls sacīja: dzīsimies
Fīlistiem pakaļ pa nakti un aplaupīsim tos, līdz
kamēr gaisma metās, un neatlicināsim no tiem
neviena. Tie sacīja: dari visu, kas tavām acīm
patīk. Bet tas priesteris sacīja: iesim še pie Dieva.
37 Tad Sauls vaicāja Dievu: vai man Fīlistiem būs
dzīties pakaļ? Vai tu tos dosi Israēla rokā? Bet
Viņš tam tai dienā neatbildēja. 38 Tad Sauls sacīja:
nāciet šurp visi ļaužu virsnieki, un izmeklējiet un
raugiet, pie kā tas grēks ir šim brīžam. 39 Jo tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēli atpestījis,
jebšu tas būtu pie mana dēla Jonatāna, tad tam
tiešām būs mirt. Un neviens no visiem ļaudīm
tam neatbildēja. 40 Atkal tas sacīja uz visu Israēli:
jums būs vienā pusē stāvēt, un es un mans dēls
Jonatāns stāvēsim otrā pusē. Tad tie ļaudis sacīja
uz Saulu: dari, kā tev patīk. 41 Tad Sauls sacīja
uz To Kungu, Israēla Dievu: parādi taisnību. Tad
Jonatāns un Sauls tapa iezīmēti, bet tie ļaudis
izgāja bez vainas. 42 Tad Sauls sacīja: metiet par
mani un par manu dēlu Jonatānu. Tad Jonatāns
tapa iezīmēts. 43 Un Sauls sacīja uz Jonatānu: saki
man, ko tu esi darījis? Tad Jonatāns viņam teica
un sacīja: es tikai maķenīt medus esmu baudījis
ar sava zižļa galu, kas bija manā rokā; redzi, man
nu jāmirst. 44 Tad Sauls sacīja: lai Dievs man šā
un tā dara, Jonatān, - tev tiešām jāmirst. 45 Tad
tie ļaudis sacīja uz Saulu: vai Jonatānam būs mirt,
kas šo lielo pestīšanu iekš Israēla padarījis. Nebūt
ne! Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, ne matam no
viņa galvas nebūs zemē krist, jo viņš to šodien ir
izdarījis ar Dievu. Tā tie ļaudis Jonatānu izpestīja,
ka tam nebija jāmirst. 46 Un Sauls no Fīlistiem
atstājās un griezās atpakaļ, un Fīlisti gāja atkal
uz savu vietu. 47 Bet Sauls valdību bija uzņēmis
pār Israēli un karoja visapkārt ar visiem saviem
ienaidniekiem, arī pret Moabu un pret Amona
bērniem un pret Edomu un pret Cobas ķēniņiem
un pret Fīlistiem, un visiem, kurp viņš griezās
viņš lika just savu bardzību. 48 Un viņš parādīja
spēku un sakāva Amalekiešus un izpestīja Israēli
no viņu laupītāju rokas. 49 Un Saula dēli bija
Jonatāns, Izvus un Malķizuūs, un viņa abu meitu
vārdi - tās pirmdzimtās vārds bija Merabe un tās
jaunākās vārds bija Mikale. 50 Un Saula sievas
vārds bija Akinoame, Aķimaāca meita; un viņa
kara virsnieka vārds bija Abners, Nera, Saula tēva
brāļa, dēls. 51 Un Ķis, Saula tēvs, un Ners, Abnera
tēvs, bija Abiēļa dēli. 52 Un karš bija briesmīgs
pret Fīlistiem, kamēr Sauls dzīvoja. Un kad Sauls
redzēja kādu stipru un varenu vīru, tad viņš to
ņēma pie sevis.

15 Tad Samuēls sacīja uz Saulu: Tas Kungs
mani sūtījis, tevi par ķēniņu svaidīt pār
Viņa ļaudīm, pār Israēli. Un nu klausi Tā Kunga
vārdu balsi. 2 Tā saka Tas Kungs Cebaot: Es to
gribu piemeklēt, ko Amaleks Israēlim darījis, ka
viņš pret to ir cēlies uz ceļa, kad (Israēls) nāca
no Ēģiptes. 3 Ej nu un kauj Amaleku, izdeldiet
visu, kas tam pieder, un netaupi viņu, bet nokauj
gan vīrus un sievas, gan bērnus un zīdāmos,
gan vēršus un avis, gan kamieļus un ēzeļus.
4 To Sauls tiem ļaudīm darīja zināmu un tos

izskaitīja Telaīmā, divsimt tūkstoš kājnieku un
desmit tūkstoš vīrus no Jūda. 5 Un Sauls nāca
pie Amalekiešu pilsētas, un lika kādiem pie upes
slēpties. Un Sauls Keniešiem lika sacīt: 6 Ejat,
šķiraties un izejat no Amalekiešu vidus, lai es jūs
līdz ar tiem neizdeldu, jo jūs esat žēlastību darījuši
pie visiem Israēla bērniem, kad tie no Ēģiptes
izgāja. Tā Kenieši atšķīrās no Amalekiešiem. 7
Un Sauls kāva Amalekiešus no Ķeviļas līdz Šurai,
kas ir šaipus Ēģiptes. 8 Un viņš sagūstīja Agagu,
Amalekiešu ķēniņu, dzīvu, un visus ļaudis viņš
izdeldēja ar zobena asmeni. 9 Bet Sauls un tie
ļaudis saudzēja Agagu un tās labākās avis un
vēršus un barotus lopus un jērus un visu, kas bija
labs, un tos negribēja izdeldēt, bet visu, kas bija
nederīgs un panīcis, to viņi izdeldēja. 10 Tad Tā
Kunga vārds notika uz Samuēli un sacīja: 11 "Man
ir žēl, ka Es Saulu esmu cēlis par ķēniņu, tāpēc
ka viņš no Manis ir nogriezies un Manus vārdus
nav izdarījis." Tad Samuēls apskaitās un piesauca
To Kungu cauru nakti. 12 Un Samuēls cēlās agri
Saulam pretī pašā rītā. Un Samuēlim teica un
sacīja: Sauls ir uz Karmeli nācis, un redzi, viņš sev
cēlis goda stabu, un viņš ir griezies un tālāk gājis
ceļā uz Gilgalu. 13 Tad Samuēls nāca pie Saula,
un Sauls uz to sacīja: esi svētīts no Tā Kunga! Es
Tā Kunga vārdu esmu izdarījis. 14 Tad Samuēls
sacīja: bet kas tā ir par avju brēkšanu manās ausīs
un kas tā ir par vēršu bļaušanu, ko es dzirdu? 15
Tad Sauls sacīja: tos tie no Amalekiešiem atveduši;
jo tie ļaudis labākās avis un labākos vēršus ir
taupījuši par upuri Tam Kungam, tavam Dievam;
bet to citu mēs esam izdeldējuši. 16 Tad Samuēls
sacīja uz Saulu: gan nu, es tev sacīšu, ko Tas Kungs
uz mani ir runājis šo nakti. Tad tas uz viņu sacīja:
runā. 17 Un Samuēls sacīja: vai tas tā nav? Kad
tu biji mazs savās acīs, tad tu Israēla ciltīm esi
palicis par galvu, un Tas Kungs tevi ir svaidījis
Israēlim par ķēniņu? 18 Un Tas Kungs tevi ir sūtījis
uz ceļu un sacījis: ej un izdeldi tos grēciniekus,
tos Amalekiešus, un karo pret tiem, līdz kamēr
tu tos visai(pilnīgi) izdeldi; - 19 Kāpēc tad tu
Tā Kunga balsij neesi klausījis, bet uz laupīšanu
devies un darījis, kas Tam Kungam nepatīk? 20
Tad Sauls sacīja uz Samuēli: es jau Tā Kunga balsij
esmu klausījis un gājis to ceļu, kur Tas Kungs
mani sūtījis, un Agagu, Amalekiešu ķēniņu, esmu
atvedis un Amalekiešus izdeldējis. 21 Bet tie ļaudis
no tā laupījuma ir ņēmuši avis un vēršus, kas
tie labākie bija no tā izdeldējamā, Tam Kungam,
tavam Dievam, upurēt Gilgalā. 22 Bet Samuēls
sacīja: vai tad Tam Kungam tīk dedzināmi vai
kaujami upuri vairāk nekā paklausīšana Tā Kunga
balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris,
un uzmanība ir labāka nekā aunu tauki. 23 Jo
nepaklausība ir kā zīlēšanas grēks, un patgalvība
ir elkadievība un dievekļu kalpošana. Tādēļ kā
tu Tā Kunga vārdu esi atmetis, tā Viņš atkal
tevi ir atmetis, vairs nebūt par ķēniņu. 24 Tad
Sauls sacīja uz Samuēli: es esmu grēkojis, ka esmu
pārkāpis Tā Kunga pavēli un tavus vārdus, jo es
bijājos tos ļaudis un paklausīju viņu balsij. 25 Un
nu lūdzams piedod man manus grēkus un griezies
ar mani atpakaļ, ka es To Kungu piesaucu. 26 Bet
Samuēls sacīja uz Saulu: es ar tevi negriezīšos
atpakaļ; tāpēc ka tu Tā Kunga vārdu esi atmetis,
Tas Kungs arī tevi atmetis, ka tev nebūs ķēniņam
būt pār Israēli. 27 Kad nu Samuēls griezās aiziet,
tad Sauls satvēra viņa svārku stūri, un tas plīsa.
28 Tad Samuēls uz to sacīja: Tas Kungs šodien
Israēla valstību no tevis ir noplēsis un tavam
tuvākam devis, kas ir labāks nekā tu. 29 Un arī
Israēla Patvērums nemelo nedz nožēlo, jo Viņš
nav cilvēks, ka Viņam kas būtu žēl. 30 Tad viņš
sacīja: es esmu grēkojis; nu tad godā mani jel
priekš manu ļaužu vecajiem un Israēla priekšā, un
griezies ar mani atpakaļ, ka es To Kungu, tavu
Dievu, pielūdzu. 31 Tad Samuēls griezās atpakaļ
Saulam līdz, un Sauls pielūdza To Kungu. 32 Un
Samuēls sacīja: atvediet man Agagu, Amalekiešu
ķēniņu. Un Agags gāja pie viņa jautri un Agags
sacīja: tiešām, nāves rūgtums atstājies. 33 Tad
Samuēls sacīja: tā kā tavs zobens sievām bērnus
laupījis, tā lai tava māte pār visām sievām paliek
bez bērniem. Un Samuēls sacirta Agagu gabalos
Tā Kunga priekšā Gilgalā. 34 Un Samuēls gāja uz
Rāmatu, un Sauls gāja savā namā uz Saula Ģibeju.
35 Un Samuēls Saulu vairs neredzēja līdz savas
miršanas dienai. Taču Samuēls bija noskumis par
Saulu, un ka Tam Kungam bija žēl, ka Viņš Saulu
Israēlim bija cēlis par ķēniņu.

16 Un Tas Kungs sacīja uz Samuēli: cik ilgi tu
žēlojies par Saulu, kad Es to esmu atmetis,
ka tam nebūs Israēlim būt par ķēniņu? Pildi savu
ragu ar eļļu un noej; Es tevi sūtīšu pie Isajus,
tā Bētlemieša, jo Es no viņa dēliem Sev esmu
izredzējis ķēniņu. 2 Bet Samuēls sacīja: kā lai
es eju? Jo Sauls to dzirdēs un mani nokaus. Tad
Tas Kungs sacīja: ņem vienu teļu līdz un saki:
3 Es esmu nācis Tam Kungam upurēt. Un aicini
Isaju pie tā upura, tad Es tev darīšu zināmu, ko
tev būs darīt, un tev būs Man to svaidīt, ko Es
tev noteikšu. 4 Un Samuēls darīja, ko Tas Kungs
bija runājis, un nāca uz Bētlemi. Tad tās pilsētas
vecaji drebēdami viņam gāja pretī un sacīja: vai
tu nāci ar mieru? 5 Un viņš sacīja: ar mieru; es

esmu nācis Tam Kungam upurēt. Svētījaties un
nāciet ar mani pie tā upura. Un viņš svētīja Isaju
un viņa dēlus un tos aicināja pie tā upura. 6 Un
notikās, kad tie nāca, tad viņš uzlūkoja Elijabu
un domāja: tiešām, šis ir Tā Kunga priekšā Viņa
svaidītais. 7 Bet Tas Kungs sacīja uz Samuēli:
"Neuzlūko viņa ģīmi nedz viņa lielo garumu, jo Es
viņu esmu atmetis. Jo tas nav tā, kā cilvēki redz.
Jo cilvēks redz, kas priekš acīm, bet Tas Kungs
uzlūko sirdi." 8 Tad Isajus aicināja Abinadabu, un
tam lika iet Samuēla priekšā; bet viņš sacīja: arī šo
Tas Kungs nav izredzējis. 9 Tad Isajus Šamum lika
nākt priekšā. Bet viņš sacīja: arī šo Tas Kungs nav
izredzējis. 10 Tā Isajus saviem septiņiem dēliem
lika nākt Samuēla priekšā, bet Samuēls sacīja uz
Isaju: Tas Kungs nevienu no šiem nav izredzējis.
11 Un Samuēls sacīja uz Isaju: vai šie tie jaunekļi
visi? Un viņš sacīja: Tas jaunākais vēl atliek, un
redzi, viņš gana avis. Tad Samuēls sacīja uz Isaju:
nosūti un atvedi viņu šurp; jo mēs neapsēdīsimies,
kamēr viņš nebūs atnācis. 12 Tad viņš nosūtīja un
to atveda. Un tas bija sarkaniem vaigiem, skaistām
acīm un jauku ģīmi. Tad Tas Kungs sacīja: celies
un svaidi to, jo tas ir tas. 13 Tad Samuēls ņēma
savu eļļas ragu un to svaidīja viņa brāļu vidū. Un
Tā Kunga Gars nāca pār Dāvidu no šīs dienas un
joprojām. Un Samuēls cēlās un nogāja uz Rāmatu.
14 Un Tā Kunga Gars atkāpās no Saula, un viņu
biedināja ļauns gars no Tā Kunga. 15 Tad Saula
kalpi uz to sacīja: redzi jel, ļauns gars no Dieva
tevi biedina. 16 Lai saka mūsu kungs uz saviem
kalpiem, kas tavā priekšā stāv, lai tie meklē kādu
vīru, kas māk spēlēt uz koklēm, un kad tas ļaunais
gars no Dieva pār tevi nāk, tad lai viņš ar savu
roku spēlē, tad tev paliks labāki. 17 Tad Sauls
sacīja uz saviem kalpiem: lūkojiet man jel pēc
tāda vīra, kas labi māk spēlēt, un atvediet to pie
manis. 18 Tad viens no viņa sulaiņiem atbildēja
un sacīja: raugi, es esmu redzējis vienu Isajus
dēlu Bētlemē, tas māk labi spēlēt un ir spēcīgs
varonis un karavīrs un gudrs vārdos un skaists no
auguma, un Tas Kungs ir ar viņu. 19 Tad Sauls
sūtīja vēstnešus pie Isajus un tam sacīja: sūti pie
manis savu dēlu Dāvidu, kas ir pie avīm. 20 Tad
Isajus ņēma ēzeli ar maizi un trauku vīna un vienu
kazlēnu, un to sūtīja Saulam caur sava dēla Dāvida
roku. 21 Tā Dāvids nāca pie Saula un stāvēja viņa
priekšā, un tas viņu ļoti iemīlēja, un viņš tam bija
par bruņu nesēju. 22 Un Sauls sūtīja pie Isajus un
lika sacīt: lai jel Dāvids paliek pie manis, jo viņš ir
žēlastību atradis manās acīs. 23 Un notikās, kad
gars no Dieva nāca pār Saulu, tad Dāvids ņēma
kokles un spēlēja ar savu roku: tad Sauls atspirga
un tam palika labāki, un tas ļaunais gars no viņa
atstājās.

17 Un Fīlisti sapulcināja savu spēku uz karu un
sapulcējās iekš Sohus, vienā Jūda cilts pilsētā
un apmeta savu lēģeri starp Sohu un Azeku Eses-
Damimā. 2 Bet Sauls un Israēla vīri sapulcējās
un apmetās ozolu ielejā un taisījās karot pret
Fīlistiem. 3 Un Fīlisti stāvēja uz kalna viņā pusē,
un Israēla ļaudis stāvēja uz kalna šai pusē, un
ieleja bija viņu starpā. 4 Tad viens stiprinieks
izgāja no Fīlistu lēģera, ar vārdu Goliats no Gatas;
viņa garums bija sešas olektis un viens sprīdis. 5
Un tam bija vara cepure uz galvas un tam bija
zvīņainas krūšu-bruņas un, tas krūšu bruņu svars
bija pieci tūkstoši sēķeļu vara, 6 Un lielu bruņas
no vara ap lieliem, un vara šķēps uz pleciem. 7
Un viņa šķēpa kāts bija kā riestava un viņa šķēpa
asmens bija no sešsimt sēķeliem dzelzs, un tas
bruņu nesējs gāja viņa priekšā. 8 Šis nu stāvēja
un sauca uz Israēla pulkiem un uz tiem sacīja:
kāpēc jūs gribat iziet un stāties uz karu? Vai es
neesmu Fīlists un jūs Saula kalpi? Izmeklējiet no
sevis vienu, kas pie manis nāk lejā. 9 Ja tas ar
mani varēs kauties un mani nokaus, tad mēs jums
gribam būt par kalpiem, bet ja es viņu pārvaru un
viņu kauju, tad jūs būsiet mums par kalpiem un
mums kalposiet. 10 Un tas Fīlists sacīja: es šodien
Israēla pulkus esmu lamājis; dodiet man vienu
vīru, ka mēs viens ar otru cīkstamies. 11 Kad nu
Sauls un viss Israēls šos Fīlista vārdus dzirdēja,
tad tie iztrūcinājās un bijās ļoti. - 12 Dāvids nu
bija dēls tam Efratiešam no Jūda Bētlemes, ar
vārdu Isajus; tam bija astoņi dēli, un Saula laikā
tas jau bija vecs vīrs, jau labi gados. 13 Un Isajus
trīs vecākie dēli bija karā gājuši Saulam līdz, un
viņa triju dēlu vārdi, kas karā gāja, bija: Elijabs,
tas pirmdzimtais, un viņa otrais, Abinadabs, un
tas trešais Šamus. 14 Un Dāvids bija tas jaunākais;
un tie trīs vecākie Saulam bija gājuši līdz. 15 Bet
Dāvids gāja un nāca no Saula, sava tēva avis ganīt
Bētlemē. 16 Bet tas Fīlists izgāja rītos un vakaros
un rādījās tur četrdesmit dienas. 17 Tad Isajus
sacīja uz savu dēlu Dāvidu: ņem jel priekš saviem
brāļiem vienu ēfu no šīm ceptām vārpām un
šās desmit maizes un steidzies lēģerī pie saviem
brāļiem. 18 Bet šos desmit sierus nones tam
virsniekam par tūkstoš, un apmeklē savus brāļus,
kā tiem klājās, un ņem vienu zīmi no tiem. 19 Bet
Sauls un šie un visi Israēla vīri bija ozolu ielejā,
ar Fīlistiem karodami. 20 Tad Dāvids cēlās agri
un atstāja avis pie gana un ņēma (tās lietas) un
nogāja, kā Isajus viņam bija pavēlējis, un nāca pie
tiem savestiem lēģera ratiem, un tas karaspēks

izgāja uz kaušanos un sacēla kara troksni. 21 Un
Israēlieši un Fīlisti nostājās uz kaušanos, pulks
pret pulku. 22 Tad Dāvids nolika tos traukus pie tā
rīku sarga un skrēja pie tiem karapulkiem un nāca
un apsveicināja savus brāļus. 23 Kad nu viņš vēl ar
tiem runāja, redzi, tad nāca tas stiprinieks, vārdā
Goliats, tas Fīlists no Gatas, no Fīlistu karapulkiem
un runāja tos pašus vārdus, un Dāvids to dzirdēja.
24 Bet visi Israēla vīri, kad tie šo vīru redzēja, tad
tie priekš viņa bēga un bijās ļoti. 25 Un Israēla
vīri sacīja: vai jūs to vīru esat redzējuši, kas te
nāk? Viņš nāk Israēli lamāt. Un notiks, to vīru,
kas šo kaus, ķēniņš darīs ļoti bagātu un tam
dos savu meitu par sievu un atlaidīs viņa tēva
namam nodošanas iekš Israēla. 26 Tad Dāvids
runāja uz tiem vīriem, kas pie viņa stāvēja, un
sacīja: kas tam vīram būs, kas šo Fīlistu kaus un
novērsīs kaunu no Israēla? Jo kas viņš tāds, tas
Fīlists, tas neapgraizītais, ka tas tā dzīvā Dieva
karapulkus lamā? 27 Tad tie ļaudis viņam teica tos
pašus vārdus un sacīja: tā un tā tam vīram darīs,
kas viņu nokaus. 28 Bet Elijabs, viņa vecākais
brālis, viņu dzirdēja ar tiem vīriem runājam, un
Elijabs apskaitās par Dāvidu un sacīja: kāpēc tad
tu esi atnācis? Un pie kā tu to mazo avju pulciņu
tuksnesī esi pametis? Es gan zinu tavu lielību un
tavu sirds blēdību, jo tu esi nācis kaušanos redzēt.
29 Tad Dāvids sacīja: ko tad nu es esmu darījis?
Vai man nav brīvi runāt? 30 Un viņš griezās no tā
pie cita un sacīja tos pašus vārdus. Un tie ļaudis
tam atbildēja tā kā papriekš. 31 Kad nu šie vārdi
tapa dzirdēti, ko Dāvids runāja, un Saulam tapa
sacīti, tad viņš to lika atvest. 32 Un Dāvids sacīja
uz Saulu: lai nevienam sirds nezūd viņa pēc. Tavs
kalps noies un kausies ar šo Fīlistu. 33 Bet Sauls
sacīja uz Dāvidu: tu nevari noiet pret šo Fīlistu, ar
viņu kauties. Jo tu esi zēns un viņš ir karavīrs no
savas jaunības. 34 Tad Dāvids sacīja uz Saulu: tavs
kalps ganīja sava tēva avis, tad nāca lauva un lācis
un nonesa avi no ganāmā pulka. 35 Un es tam
dzinos pakaļ un to kāvu un izpestīju (to avi) no
viņa rīkles. Kad viņš nu pret mani cēlās, tad es
viņu grābu pie bārdas un to situ un nokāvu. 36
Tavs kalps ir gan lauvu, gan lāci nokāvis; tāpat
būs šis neapgraizītais Fīlists, tā kā viens no tiem;
jo viņš tā dzīvā Dieva karapulkus ir lamājis. 37
Un Dāvids sacīja: Tas Kungs, kas mani pestījis no
lauvas un no lāča, mani arī atpestīs no šā Fīlista
rokas. 38 Tad Sauls sacīja uz Dāvidu: ej tad, lai
Tas Kungs tev palīdz. Un Sauls apģērba Dāvidu
ar savām paša drēbēm un lika vara cepuri uz
viņa galvu un to apģērba ar krūšu bruņām. 39
Un Dāvids apjoza viņa zobenu pār savām drēbēm
un sāka staigāt, jo viņš vēl to nebija ieradis. Un
Dāvids sacīja uz Saulu: tā es nevaru iet, jo es to vēl
neesmu ieradis. Un Dāvids to nolika no sevis nost.
40 Un viņš ņēma savu zizli rokā un izlasījās piecus
gludus oļus no upes un tās lika tai gana tarbā,
kas viņam bija, proti tai kulē, un viņa linga bija
viņa rokā. Tā tas gāja tam Fīlistam pretī. 41 Un tas
Fīlists nāca Dāvidam arvien tuvāk, un viņa bruņu
nesējs viņa priekšā. 42 Kad nu tas Fīlists skatījās
un Dāvidu redzēja, tad viņš to izsmēja, jo tas bija
jauneklis sarkaniem vaigiem un skaistu ģīmi. 43
Un tas Fīlists sacīja uz Dāvidu: vai es esmu suns,
ka tu ar koku pie manis nāci? Un tas Fīlists lādēja
Dāvidu pie saviem dieviem. 44 Un tas Fīlists sacīja
uz Dāvidu: nāc šurp pie manis, es tavu miesu
došu putniem apakš debess un zvēriem laukā. 45
Bet Dāvids sacīja uz to Fīlistu: tu nāci pie manis
ar zobenu un šķēpu un priekšturamām bruņām,
bet es nāku pie tevis Tā Kunga Cebaot vārdā,
kas ir Israēla karapulku Dievs, ko tu esi zaimojis.
46 Šodien Tas Kungs tevi dos manā rokā, ka es
tevi nokauju un tavu galvu no tevis atņemu un
Fīlistu lēģera maitas dodu putniem apakš debess
un zvēriem virs zemes, un visa pasaule atzīs, ka
Israēlim ir Dievs. 47 Un visi šie pulki atzīs, ka Tas
Kungs neizglābj ar zobenu un šķēpu: jo tas karš
pieder Tam Kungam, Tas jūs dos mūsu rokā. 48
Un notikās, kad nu tas Fīlists cēlās un nāca un
Dāvidam tuvojās, tad Dāvids steidzās un skrēja
uz tiem karapulkiem, tam Fīlistam pretī. 49 Un
Dāvids bāza roku tarbā un izņēma vienu oli un
meta ar lingu un iesvieda tam Fīlistam pašā pierē,
tā ka tas akmens viņa pierē ieskrēja, un tas krita
uz savu vaigu pie zemes. 50 Tā Dāvids pārvarēja
to Fīlistu ar lingu un ar oli, un kāva to Fīlistu un
to nokāva, bet Dāvidam zobena nebija rokā. 51
Tad Dāvids pieskrēja un piestājās pie tā Fīlista un
ņēma viņa zobenu un to izvilka no makstīm un to
nokāva un tam ar to nocirta galvu. Kad nu Fīlisti
redzēja, ka viņu varenais bija miris, tad tie bēga.
52 Un Israēla un Jūda vīri cēlās un gavilēja un
dzinās Fīlistiem pakaļ, kamēr nāk tai ielejā un līdz
pašiem Ekronas vārtiem; un Fīlistu nokautie krita
uz Zaārim ceļa un līdz Gatai un līdz Ekronai. 53 Un
Israēla bērni griezās atpakaļ no Fīlistu dzīšanas
un aplaupīja viņu lēģeri. 54 Un Dāvids ņēma tā
Fīlista galvu un to nonesa uz Jeruzālemi, bet viņa
bruņas viņš nolika savā teltī. 55 Bet kad Sauls
redzēja Dāvidu izejam pret to Fīlistu, tad tas uz
Abneru, to kara lielkungu, sacīja: kam dēls ir šis
jauneklis, Abner? Tad Abners sacīja: tik tiešām
kā tava dvēsele dzīvo, ķēniņ, to es nezinu. 56
Tad ķēniņš sacīja: vaicā jel, kam dēls šis jauneklis

ir? 57 Kad nu Dāvids atpakaļ griezās no tā Fīlista
kaušanas, tad Abners viņu ņēma un veda Saula
priekšā, un tā Fīlista galva bija viņa rokā. 58 Un
Sauls uz to sacīja: kam dēls tu esi, puisi? Dāvids
sacīja: tava kalpa Isajus, tā Bētlemieša, dēls.

18 Kad nu viņš bija beidzis ar Saulu runāt, tad
Jonatāna sirds ar Dāvida sirdi sadraudzējās,
un Jonatāns viņu iemīlēja kā savu dvēseli. 2 Un
Sauls viņu ņēma tai pašā dienā un tam neļāva
tēva namā pāriet. 3 Un Jonatāns derēja derību ar
Dāvidu, tāpēc ka viņš to mīlēja kā savu dvēseli. 4
Un Jonatāns noņēma savu mēteli, kas viņam bija,
un to deva Dāvidam, arī savas drēbes, kā arī savu
zobenu un savu stopu un savu jostu. 5 Un Dāvids
izgāja visur, kurp Sauls viņu sūtīja, un turējās
gudri, un Sauls to iecēla pār tiem karavīriem, un
tas patika labi visiem ļaudīm, arī Saula kalpiem. 6
Un notikās, kad tie nu pārnāca, un Dāvids atpakaļ
griezās no tā Fīlista kaušanas, tad tās sievas no
visām Israēla pilsētām dziedot un dejot izgāja
ķēniņam Saulam pretī ar bungām, ar prieku un
ar spēlēm. 7 Un tās sievas diedamas dziedāja un
sacīja: Sauls tūkstošus nokāvis, bet Dāvids desmit
tūkstošus. 8 Tad Sauls ļoti apskaitās un šī valoda
viņam nepatika un viņš sacīja: tie Dāvidam devuši
desmit tūkstošus un man tie devuši tūkstošus;
tiešām valstība vēl viņam tiks. 9 Un Sauls skaudīgi
skatījās uz Dāvidu no tās dienas un joprojām. 10
Un notikās otrā dienā, kad ļauns gars no Dieva
Saulam uznāca, un tas muldēja savā pašā namā,
tad Dāvids spēlēja ar savu roku, kā ikdienas, un
Saulam bija šķēps rokā, 11 Un Sauls meta to šķēpu
un domāja: es Dāvidu pie sienas nodurśu. Bet
Dāvids novērsās divreiz no viņa. 12 Un Sauls bijās
no Dāvida, jo Tas Kungs bija ar viņu un bija no
Saula atstājies. 13 Un Sauls viņu atstādināja no
sevis un to darīja par virsnieku pār tūkstoti; un
tas izgāja un iegāja ļaužu priekšā. 14 Un Dāvids
turējās gudri uz visiem saviem ceļiem, un Tas
Kungs bija ar viņu. 15 Kad nu Sauls redzēja, ka
tas ļoti gudri turējās, tad tas no viņa bijās. 16 Bet
viss Israēls un Jūda mīlēja Dāvidu, jo tas izgāja un
iegāja viņu priekšā. 17 Un Sauls sacīja uz Dāvidu:
redzi, es tev došu savu vecāko meitu Merabu par
sievu; esi man tikai sirdīgs vīrs un vedi Tā Kunga
karus. Jo Sauls domāja: mana roka nebūs pret
viņu, bet lai Fīlistu roka ir pret viņu. 18 Bet Dāvids
sacīja uz Saulu: kas es esmu, un kas ir mana dzīves
kārta un mana tēva radi iekš Israēla, ka man
būs palikt ķēniņam par znotu? 19 Bet kad tas
laiks nāca, ka Meraba, Saula meita, Dāvidam bija
jādod, tad tā Adriēlim no Meolas tapa dota par
sievu. 20 Bet Mikale, Saula meita, mīlēja Dāvidu.
Kad tas Saulam tapa teikts, tad tas viņam bija
pa prātam. 21 Un Sauls sacīja: to es viņam došu,
lai tā viņam ir par valgu, un Fīlistu roka nāk pār
viņu. Tāpēc Sauls sacīja uz Dāvidu: ar to otru tu
man šodien būsi par znotu. 22 Un Sauls pavēlēja
saviem kalpiem: runājiet ar Dāvidu klusiņām un
sakāt: redzi, ķēniņam ir labs prāts uz tevi, un
visi viņa kalpi tevi mīļo, tad palieci ķēniņam par
znotu. 23 Un Saula kalpi runāja šos vārdus priekš
Dāvida ausīm. Bet Dāvids sacīja: vai tā ir maza
lieta priekš jūsu acīm, ķēniņam palikt par znotu?
Un es taču esmu nabags un zems vīrs. 24 Un Saula
kalpi viņam to stāstīja sacīdami: tā un tā Dāvids
ir runājis. 25 Tad Sauls sacīja: sakāt Dāvidam
tā: ķēniņam negribās kroņa naudas, bet simts
Fīlistu priekšādas, lai atriebjamies pie ķēniņa
ienaidniekiem. Jo Sauls domāja Dāvidu izdeldēt
caur Fīlistu roku. 26 Tad viņa kalpi Dāvidam šos
vārdus sacīja, un Dāvidam labi patika, ķēniņam
palikt par znotu. 27 Bet tās dienas vēl nebija
pagalam, tad Dāvids cēlās un nogāja ar saviem
vīriem un nokāva no Fīlistiem divsimt vīrus.
Dāvids atnesa viņu priekšādas, un tās ķēniņam
tapa nodotas pilnā skaitā, ka viņš taptu ķēniņa
znots. Tad Sauls viņam deva savu meitu Mikali
par sievu. 28 Un Sauls redzēja un nomanīja, ka Tas
Kungs bija ar Dāvidu, un Mikale, Saula meita, viņu
mīlēja. 29 Tad Sauls no Dāvida vēl vairāk bijās
un Sauls ienīdēja Dāvidu, kamēr viņš dzīvoja. 30
Kad nu Fīlistu lielkungi izgāja (karot), tad notikās
viņiem izejot, ka Dāvids bija gudrāks nekā visi
Saula kalpi, tā ka viņa vārds kļuva ļoti cienīts.

19 Tad Sauls runāja ar savu dēlu Jonatānu un
ar visiem saviem kalpiem, ka tie Dāvidu
nokautu. Bet Jonatānam, Saula dēlam, bija labs
prāts uz Dāvidu. 2 Un Jonatāns Dāvidam to teica
sacīdams: mans tēvs Sauls tevi meklē nokaut; nu
tad, sargies jel rītu un paslēpies. 3 Bet es iziešu un
stāvēšu savam tēvam sānis laukā, kur tu būsi, un
runāšu ar savu tēvu tevis pēc un redzēšu, kas tur
būs, un tev to sacīšu. 4 Tad Jonatāns runāja labu
no Dāvida uz savu tēvu Saulu un uz to sacīja: lai
ķēniņš neapgrēkojās pret savu kalpu Dāvidu, jo
viņš pret tevi nav grēkojis, un viņa darbi tev nāk
varen ļoti par labu. 5 Jo viņš savu dzīvību ir licis
savā rokā un to Fīlistu kāvis, un Tas Kungs ir devis
lielu pestīšanu visam Israēlim. To tu esi redzējis
un priecājies, kāpēc tad tu gribētu apgrēkoties
pret nenoziedzīgām asinīm, Dāvidu bez vainas
nokaudams. 6 Un Sauls paklausīja Jonatāna balsij,
un Sauls nozvērējās: tik tiešām ka Tas Kungs dzīvo,
tam nebūs nokautam tapt. 7 Un Jonatāns aicināja
Dāvidu, un Jonatāns sacīja Dāvidam visus šos

vārdus. Un Jonatāns veda Dāvidu Saula priekšā,
un viņš bija šī priekšā kā citkārt. 8 Tad atkal karš
cēlās, un Dāvids izgāja un karoja ar Fīlistiem un
tos kāva ar lielu kaušanu, un tie bēga viņa priekšā.
9 Bet ļauns gars no Tā Kunga nāca pār Saulu, un
tas sēdēja savā namā, un viņa šķēps bija viņa rokā,
un Dāvids spēlēja uz stīgām ar roku. 10 Tad Sauls
gribēja Dāvidu nodurt ar to šķēpu pie sienas, bet
šis novērsās no Saula, un tas šķēps ieskrēja sienā;
un Dāvids bēga un izbēga tai pašā naktī. 11 Tad
Sauls sūtīja vīrus Dāvida namā viņu sargāt un
rītu nokaut. Bet Mikale, viņa sieva, to viņam teica
un sacīja: ja tu šo nakti savu dzīvību neglābsi,
tad tu rītu tapsi nokauts. 12 Un Mikale nolaida
Dāvidu pa logu zemē, un tas nogāja un bēga un
izglābās. 13 Un Mikale ņēma vienu tēlu un to
lika uz gultu, un vienu kazu spalvas audumu tam
lika galvgalā un to apsedza ar deķi. 14 Un Sauls
sūtīja vīrus, Dāvidu atvest, bet tā sacīja: viņš ir
slims. 15 Tad Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu aplūkot un
sacīja: atnesiet to ar gultu pie manis, ka tas top
nokauts. 16 Kad nu tie vīri ienāca, redzi, tad tēls
bija gultā, un kazu spalvas audums viņa galvgalā.
17 Tad Sauls sacīja uz Mikali: kāpēc tu mani tā
esi pievīlusi un manu ienaidnieku atlaidusi, ka
tas ir aizbēdzis? Bet Mikale sacīja uz Saulu: viņš
uz mani sacīja: atlaid mani, kāpēc man tevi būs
nokaut? 18 Tā Dāvids bēga un izglābās un nāca
pie Samuēla uz Rāmatu, un stāstīja tam visu, ko
Sauls tam bija darījis, un gāja līdz ar Samuēli
un palika Najotā. 19 Un Saulam teica un sacīja:
redzi, Dāvids ir Najotā pie Rāmatas. 20 Tad Sauls
sūtīja vīrus, Dāvidu atvest. Kad tie nu redzēja
vienu praviešu pulku runājam praviešu vārdus un
Samuēli pie viņiem stāvam par uzraugu, tad Dieva
Gars nāca par Saula vīriem, ka tie arī praviešu
vārdus runāja. 21 Un kad tas Saulam tapa sacīts,
tad viņš sūtīja citus vīrus, - un arī tie runāja
praviešu vārdus. Tad Sauls sūtīja vēl trešos vīrus,
- tie arīdzan runāja praviešu vārdus. 22 Tad viņš
arī pats gāja uz Rāmatu un nāca pie tās lielās
akas, kas bija pie Sehus, un vaicāja sacīdams: kur
ir Samuēls un Dāvids? Un viņam sacīja: redzi,
Najotā pie Rāmatas. 23 Tad viņš gāja uz turieni,
uz Najotu pie Rāmatas. Un Dieva Gars nāca arī
uz viņu un tas gāja praviešu vārdus runādams,
kamēr viņš nāca uz Najotu pie Rāmatas. 24 Un arī
viņš tur novilka savas drēbes un runāja praviešu
vārdus Samuēla priekšā, un viņš krita kails pie
zemes cauru dienu un cauru nakti. Tāpēc saka:
vai Sauls arī starp praviešiem?

20 Tad Dāvids bēga no Najotas pie Rāmatas, un
nāca un sacīja Jonatāna priekšā: ko es esmu
darījis, kas ir mans noziegums un kas ir mani grēki
tava tēva priekšā, ka viņš manu dzīvību meklē?
2 Tad tas uz viņu sacīja: lai Dievs pasargā, tu
nemirsi! Redzi, mans tēvs nedara ne lielu ne mazu
lietu, ko viņš man papriekš nesacītu, kādēļ tad
mans tēvs šo lietu priekš manis būtu apslēpis? Tas
tā nav. 3 Tad Dāvids turklāt vēl zvērēja un sacīja:
tavs tēvs labi zina, ka es žēlastību esmu atradis
priekš tavām acīm, tāpēc viņš domā, lai Jonatāns
no tā nekā nezina, ka tas par to nenoskumstas.
Bet patiesi, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo un tava
dvēsele dzīvo, viens solis vien ir starp mani un
nāvi. 4 Un Jonatāns sacīja uz Dāvidu: ko tava
dvēsele vēlās, to es tev darīšu. 5 Un Dāvids sacīja
uz Jonatānu: redzi, rītu ir jauns mēnesis, un man
būtu ar ķēniņu pie galda jāsēž un jāēd, tad nu
palaid mani, ka es laukā apslēpjos līdz trešās
dienas vakaram. 6 Ja tavs tēvs pēc manis vaicās,
tad saki: Dāvids mani lūgdams lūdzis, ka varētu
steigšus noiet uz savu pilsētu Bētlemi, jo tur ir
tas gadskārtīgais upuris visiem tiem radiem. 7 Ja
nu viņš tā sacīs: tas ir labi, - tad tavam kalpam
būs miers. Bet ja viņš par to apskaistās, tad tu
vari zināt, ka viņš ļaunu apņēmies. 8 Dari tad
žēlastību pie sava kalpa, jo tu ar savu kalpu Tā
Kunga derību esi derējis. Bet ja kāds noziegums
ir pie manis, tad nokauj tu mani, kāpēc tu mani
vēl gribētu vest pie sava tēva? 9 Tad Jonatāns
sacīja: lai tas ne mūžam tev nenotiek, ja es tiešām
atzītu, ka mans tēvs būtu apņēmies tev ļaunu
darīt, ka es tev to nesacītu! 10 Tad Dāvids sacīja uz
Jonatānu: kas man to sacīs, kad tavs tēvs tev bargi
atbildēs? 11 Tad Jonatāns sacīja uz Dāvidu: nāc,
ejam laukā. Un tie izgāja abi divi uz lauku. 12 Tad
Jonatāns sacīja uz Dāvidu: Kungs, Israēla Dievs, ja
es no sava tēva būšu izklausījis ap šo laiku rītu vai
parītu, un redzi, kad tas ir labi priekš Dāvida, un
es tad pie tevis nesūtu un tev no tā ziņas nedodu,
13 Tad lai Tas Kungs Jonatānam šā un tā dara. Bet
ja mans tēvs ko ļaunu pret tevi ir apņēmies, tad es
tev par to arī ziņu došu, un tevi palaidīšu, ka tu ar
mieru vari aiziet. Un lai tad Tas Kungs ir ar tevi,
kā Viņš ir bijis ar manu tēvu. 14 Un kaut tu, kamēr
es vēl dzīvoju, kaut tu pie manis parādītu Tā
Kunga žēlastību, 15 Un kad es mirstu, ne mūžam
neatrautu savu žēlastību no mana nama, arī tad
ne, kad Tas Kungs Dāvida ienaidniekus visus no
zemes izdeldēs. 16 Tā Jonatāns derēja derību ar
Dāvida namu. Un Tas Kungs ir piemeklējis Dāvida
ienaidniekus. 17 Un Jonatāns Dāvidu vēl reiz
apzvērināja viņu mīlēdams, jo tas viņu mīlēja, itin
kā savu dvēseli. 18 Un Jonatāns uz viņu sacīja:
rītu ir jauns mēnesis, tad pēc tevis vaicās, jo tava

vieta, kur tu sēdi, būs tukša. 19 Bet trešā dienā
nonāc drīz un ej uz to vietu, kur tu biji paslēpies
darba dienā, un apsēdies pie Azel akmens. 20
Tad es trīs bultas šaušu tam sānis, tā kā mērķī
šaudams. 21 Un redzi, es sūtīšu puisi (sacīdams):
ej, meklē tās bultas. Ja es uz to puisi sacīšu: redzi,
tās bultas ir šaipus tevis, dabū tās, - tad nāc, jo
tev ir miers un nav nekas, tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo. 22 Bet ja es tā uz to puisi sacīšu: redzi, tās
bultas ir tavā priekšā viņā pusē, - tad ej, jo Tas
Kungs tev ir licis iet. 23 Bet par to lietu, par ko es
un tu esam runājuši, redzi, lai Tas Kungs ir starp
mani un tevi mūžīgi. 24 Tad Dāvids paslēpās laukā,
un kad jauns mēnesis bija, tad ķēniņš apsēdās
pie galda ēst. 25 Kad nu ķēniņš apsēdās savā
vietā, to brīdi kā ar vienu pie sienas, tad Jonatāns
nāca, un Abners apsēdās Saulam sānis, bet Dāvida
vieta palika tukša. 26 Bet Sauls nesacīja tai dienā
nekā, jo viņš domāja: tam kas ir noticis, ka tas
nav šķīsts, - viņš nebūs šķīsts. 27 Bet otrā jauna
mēneša dienā Dāvida vieta palika atkal tukša. Tad
Sauls sacīja uz savu dēlu Jonatānu: kāpēc Isajus
dēls pie galda nav nācis nedz vakar, nedz šodien?
28 Tad Jonatāns Saulam atbildēja: Dāvids mani
lūgdams lūdzis, ka varētu iet uz Bētlemi, 29 Un
sacīja: atlaid mani lūdzams, jo mūsu radiem ir
upuris tai pilsētā, un mans brālis man pats to
ir pavēlējis; nu tad, ja es žēlastību esmu atradis
tavās acīs, tad dod man lūdzams vaļu, savus brāļus
apmeklēt. Tādēļ viņš nav nācis pie ķēniņa galda.
30 Tad Sauls apskaitās pret Jonatānu un uz to
sacīja: tu netiklais stūrgalvi, vai es nezinu, ka tu
to Isajus dēlu esi izredzējis sev par kaunu un tavai
netiklai mātei par kaunu? 31 Jo cik ilgi Isajus
dēls virs zemes dzīvos, ne tu, nedz tava valstība
nepastāvēs. Tad nu nosūti un dabū man viņu
šurp, jo viņam jāmirst. 32 Tad Jonatāns savam
tēvam Saulam atbildēja un uz to sacīja: kāpēc tam
būs mirt? Ko viņš ir darījis? 33 Tad Sauls meta
ar šķēpu pēc viņa, ka to nodurtu. Un Jonatāns
nomanīja, ka viņa tēvs pilnīgi bija apņēmies,
Dāvidu nokaut. 34 Tad Jonatāns cēlās no galda ar
dusmām un neēda tai otrā jauna mēneša dienā
nekā, jo viņam sirds ēdās par Dāvidu, tāpēc ka
viņa tēvs to bija negodā licis. 35 Un rītā Jonatāns
izgāja laukā, kur ar Dāvidu bija norunāts, un mazs
zēns bija viņam līdz. 36 Un viņš sacīja uz savu
puisi: teci, meklē jel tās bultas, ko es šaušu. Tad
tas puisis tecēja, un viņš šāva vienu bultu pāri
pār to. 37 Kad nu tas puisis uz to vietu nāca, kur
Jonatāns to bultu bija aizšāvis, tad Jonatāns tam
puisim sauca pakaļ un sacīja: vai tā bulta nav tavā
priekšā viņā pusē? 38 Atkal Jonatāns tam puisim
sauca pakaļ: steidzies čakli, nestāvi! Tad tas puisis
Jonatānam lasīja tās bultas un nāca atkal pie sava
kunga. 39 Bet tas puisis nezināja nekā; Jonatāns
tikai un Dāvids zināja to lietu. 40 Un Jonatāns
deva tos rīkus savam puisim, un uz to sacīja: ej,
nes tos pilsētā. 41 Tā tas puisis nogāja, un Dāvids
cēlās no dienasvidus puses un metās uz savu vaigu
pie zemes un klanījās trīs reiz', un tie skūpstījās
un raudāja abi divi, bet Dāvids jo stipri. 42 Tad
Jonatāns sacīja uz Dāvidu: ej ar mieru! Ko mēs abi
iekš Tā Kunga vārda esam zvērējuši sacīdami: Tas
Kungs lai ir starp mani un tevi, un starp manu
dzimumu un tavu dzimumu, - tas lai tā paliek
mūžīgi. Un viņš cēlās un aizgāja, un Jonatāns nāca
pilsētā.

21 Tad Dāvids nāca uz Nobu pie priestera
Aķimeleka, un Aķimeleks gāja Dāvidam
drebēdams pretī un uz to sacīja: kāpēc tu nāci
viens pats, un neviena tev nav līdz? 2 Tad Dāvids
sacīja uz priesteri Aķimeleku: ķēniņš man kādu
lietu ir pavēlējis un uz mani sacījis: lai neviens
nekā nezin no tās lietas, par ko es tevi esmu
sūtījis, un ko es tev esmu pavēlējis; un saviem
puišiem es esmu pavēlējis, tai un tai vietā uz
mani gaidīt. 3 Nu tad, kas tev ir pie rokas? Dod
man kādas piecas maizes, vai, kas atrodas. 4
Tad tas priesteris Dāvidam atbildēja un sacīja: še
man nav ikdienišķas maizes pie rokas, bet vien
tās svētās maizes; ja tikai tie puiši no sievām
būs noturējušies. 5 Tad Dāvids tam priesterim
atbildēja un uz to sacīja: tiešām, sievas no mums ir
nost bijušas vakar un aizvakar, kamēr es izgāju, un
to puišu lietas bija svētas. Lai nu tas ceļš gan nav
svēts, tomēr tas šodien taps svētīts caur to ieroci.
6 Tad tas priesteris tam deva svētu maizi, tāpēc ka
citas maizes tur nebija, kā vien tās priekšliekamās
maizes, kas no Tā Kunga vaiga bija atņemtas, ka
atkal jaunas taptu uzliktas tai dienā, kad viņas tiek
atņemtas. 7 Un tur bija viens vīrs no Saula kalpiem
tai dienā ieslēgts Tā Kunga priekšā, un viņa vārds
bija Doēgs, viens Edomietis, virsnieks pār Saula
ganiem. 8 Un Dāvids sacīja uz Aķimeleku: vai tavā
rokā nav kāds šķēps vai zobens? Jo es nedz savu
zobenu nedz savas bruņas neesmu līdzi ņēmis,
tāpēc ka ķēniņa lieta bija steidzama. 9 Tad tas
priesteris sacīja: Fīlista Goliata zobens, ko tu ozolu
ielejā nokāvi, redzi, tas ir še vienā drēbē ietīts aiz
efoda; ja tu to gribi, tad ņem, jo te cita nav kā tas
vien. Tad Dāvids sacīja: cita tāda nav, dod man
to. 10 Un Dāvids cēlās un bēga tai dienā no Saula
un nāca pie Aķisa, Gatas ķēniņa. 11 Tad Aķisa
kalpi uz to sacīja: vai šis nav Dāvids, tās zemes

ķēniņš? Vai no tā netapa dziedāts ar stabulēm un
sacīts: Sauls tūkstošus kāvis, bet Dāvids desmit
tūkstošus. 12 Un Dāvids šos vārdus ņēma pie
sirds un bijās ļoti no Aķisa, Gatas ķēniņa. 13
Tāpēc viņš izlikās ārprātīgs priekš viņu acīm un
kā traks apakš viņu rokām kasīja vārtu durvis, un
siekalas tam notecēja bārdā. 14 Tad Aķis sacīja uz
saviem kalpiem: raugi, jūs redzat, ka tas vīrs ir
traks, kāpēc jūs to pie manis esat atveduši? 15 Vai
man traku nav diezgan, ka jūs šo pie manis esat
atveduši, manā priekšā trakot, - vai tad tam būs
nākt manā namā?

22 Tad Dāvids aizgāja no turienes un bēga uz
Adulama alu. Un viņa brāļi to dzirdēja ar visu
viņa tēva namu un nonāca pie viņa uz turieni. 2
Un pie viņa sapulcinājās visi vīri, kas bija spaidos,
un visi, kam bija daudz parādu, un visi, kam bija
rūgtums sirdī, un viņš tiem palika par virsnieku,
un pie viņa bija pie četrsimt vīru. 3 Un Dāvids
gāja no turienes uz Micpu Moaba zemē, un sacīja
uz Moaba ķēniņu: lai jel mans tēvs un mana māte
pie jums dzīvo, tiekams es atzīšu, ko Dievs ar mani
darīs. 4 Un viņš tos noveda pie Moaba ķēniņa
un tie palika pie tā, kamēr Dāvids mita kalnos. 5
Tad pravietis Gads sacīja uz Dāvidu: nepaliec uz
šiem kalniem, ej un paliec Jūda zemē. Tad Dāvids
gāja un nāca Areta mežā. 6 Un Sauls dzirdēja, ka
Dāvids bija pamanīts ar tiem vīriem, kas pie viņa
bija. Un Sauls sēdēja pie Ģibejas apakš kupla koka
uz kalna, un viņa šķēps bija viņa rokā, un visi
viņa kalpi stāvēja ap viņu. 7 Tad Sauls sacīja uz
saviem kalpiem, kas ap viņu stāvēja: klausiet jel,
jūs Benjaminieši, vai Isajus dēls jums visiem dos
tīrumus un vīna dārzus, vai viņš jūs visus cels par
tūkstošniekiem un par simtniekiem, - 8 Ka jūs
visi pret mani esat sazvērējušies, un neviena nav,
kas priekš manām ausīm būtu sacījis, ka mans
dēls derību ir derējis ar Isajus dēlu? Un neviena
nav jūsu starpā, kam manis būtu žēl, un kas to
priekš manām ausīm būtu teicis, ka mans dēls
manu kalpu pret mani pamodinājis, ka tas uz
mani glūn, kā tas šodien redzams. 9 Tad Doēgs, tas
Edomietis, kas pie Saula kalpiem stāvēja, atbildēja
un sacīja: es redzēju Isajus dēlu uz Nobu nākam
pie Aķimeleka, Aķitaba dēla. 10 Tas To Kungu viņa
labad vaicāja un tam deva ceļamaizi un tam deva
arī Fīlista Goliata zobenu. 11 Tad ķēniņš nosūtīja
un lika aicināt Aķimeleku, priestera Aķitaba dēlu,
un visu viņa tēva namu, kas priesteri bija Nobā.
Un tie nāca visi ķēniņa priekšā. 12 Tad Sauls sacīja:
klausi jel, tu Aķitaba dēls! Un tas sacīja: redzi, še
es esmu, kungs. 13 Tad Sauls uz to sacīja: kāpēc
jūs pret mani esat sazvērējušies, tu un Isajus dēls,
ka tu viņam esi maizes devis un zobenu, un Dievu
viņa labad vaicājis, ka viņš pret mani celtos un
uz mani glūnētu, kā tas šodien redzams? 14 Tad
Aķimeleks ķēniņam atbildēja un sacīja: kurš tad
starp visiem taviem kalpiem ir tik uzticīgs, kā
Dāvids, paša ķēniņa znots, kas pie tevis var pieiet
un tevi klausīt un top godā turēts tavā namā?
15 Vai tad es šodien esmu iesācis Dievu viņa pēc
vaicāt? Lai Dievs pasargā! Lai ķēniņš tādu lietu
uz savu kalpu negriež nedz uz visu mana tēva
namu, jo tavs kalps no visām šīm lietām nekā
nezin, ne mazu ne lielu. 16 Bet ķēniņš sacīja: mirt
tev jāmirst, Aķimelek, tev un visam tava tēva
namam. 17 Un ķēniņš sacīja uz tiem sargiem,
kas pie viņa stāvēja: griežaties un nokaujiet Tā
Kunga priesterus, tāpēc ka viņu roka arīdzan
ir ar Dāvidu, un ka tie zinājuši viņu bēgam un
man to nav sacījuši. Bet ķēniņa kalpi negribēja
savu roku izstiept, Tā Kunga priesterus nokaut.
18 Tad ķēniņš sacīja uz Doēgu: griezies tu un
kauj tos priesterus. Tad Doēgs, tas Edomietis,
griezās un kāva tos priesterus un nokāva tai diena
astoņdesmit un piecus vīrus, kas to nātnu efodu
nesa. 19 Viņš sita arī Nobu, to priesteru pilsētu,
ar zobena asmeni, gan vīrus, gan sievas, gan
bērnus, gan zīdāmos, gan vēršus, gan ēzeļus, gan
sīkus lopus viņš nokāva ar zobena asmeni. 20
Tomēr viens no Aķimeleka, Aķitaba dēla, dēliem
izbēga, ar vārdu Abjatars, un bēga pie Dāvida. 21
Un Abjatars stāstīja Dāvidam, ka Sauls Tā Kunga
priesterus bija nokāvis. 22 Tad Dāvids sacīja uz
Abjataru: es jau to zināju tai dienā, kad Doēgs,
tas Edomietis, tur bija, ka tas Saulam to tiešām
atsacīs. Es esmu noziedzīgs pie visām tava tēva
nama dvēselēm. 23 Paliec pie manis, nebīsties,
kas manu dzīvību meklē, tam būs arī tavu dzīvību
meklēt, jo pie manis tev būs patvērums.

23 Un Dāvidam teica un sacīja: redzi, Fīlisti
karo pret Ķeģilu un aplaupa klonus. 2 Tad
Dāvids vaicāja To Kungu un sacīja: vai man būs iet
un Fīlistus kaut? Un Tas Kungs sacīja uz Dāvidu:
ej, jo tu Fīlistus kausi un izglābsi Ķeģilu. 3 Bet
Dāvida vīri uz to sacīja: redzi, mēs bīstamies
šeit iekš Jūda: kā mēs varētu iet uz Ķeģilu pret
Fīlistu karapulkiem? 4 Tad Dāvids vaicāja atkal
To Kungu, un Tas Kungs tam atbildēja un sacīja:
“Celies, noej uz Ķeģilu, jo Es Fīlistus dodu tavā
rokā.” 5 Tad Dāvids nogāja ar saviem vīriem
uz Ķeģilu un karoja pret Fīlistiem un aizdzina
viņu lopus un sakāva tos lielā kaušanā. Tā Dāvids
atpestīja Ķeģilas iedzīvotājus. 6 Bet kad Abjatars,
Aķimeleka dēls, uz Ķeģilu bēga pie Dāvida, tad
viņš nonāca ar to efodu savā rokā. 7 Kad nu

Saulam sacīja, ka Dāvids bija nācis uz Ķeģilu, tad
Sauls sacīja: Dievs to nodevis manā rokā, jo viņš
ir ieslēgts, ka tas nācis pilsētā, kur aizšaujami
vārti. 8 Tad Sauls sasauca tos ļaudis uz karu, ka tie
noietu uz Ķeģilu, Dāvidu ar viņa vīriem aplenkt.
9 Kad nu Dāvids nomanīja, ka Sauls šo ļaunumu
pret viņu slepeni bija apņēmies, tad viņš sacīja
uz priesteri Abjataru: nes to efodu šurp. 10 Un
Dāvids sacīja: Kungs, Israēla Dievs, Tavs kalps to
dzirdējis, ka Sauls domā uz Ķeģilu nākt, to pilsētu
samaitāt manis dēļ. 11 Vai Ķeģilas namnieki mani
nodos viņa rokā? Vai Sauls arī nāks lejā, kā Tavs
kalps dzirdējis? Kungs, Israēla Dievs, saki to jel
Savam kalpam. Tad Tas Kungs sacīja: viņš nonāks
lejā. 12 Un Dāvids sacīja: vai tad Ķeģilas namnieki
mani un manus vīrus nodos Saula rokā? Tad Tas
Kungs sacīja: nodos. 13 Tad Dāvids cēlās ar saviem
vīriem, to bija pie sešsimt, un tie izgāja no Ķeģilas
un gāja, kur varēdami. Un kad Saulam sacīja,
ka Dāvids no Ķeģilas aizbēdzis, tad viņš palika
neizgājis. 14 Un Dāvids mita tuksnesī nepieejamās
vietās un palika uz kalniem Zifas tuksnesī. Un
Sauls to meklēja vienmēr, bet Dievs to nedeva
viņa rokā. 15 Un Dāvids redzēja, ka Sauls bija
izgājis, viņa dzīvību meklēt; un Dāvids bija Zifas
tuksneša silā. 16 Tad Jonatāns, Saula dēls, cēlās un
gāja pie Dāvida silā un stiprināja viņa roku iekš
Dieva, 17 Un sacīja uz to: nebīsties, jo mana tēva
Saula roka tevi neatradīs, un tu tapsi Israēlim par
ķēniņu, un es būšu tas tuvākais pie tevis, un to
mans tēvs Sauls arī gan zina. 18 Un tie abi derēja
derību Tā Kunga priekšā, un Dāvids palika tai
silā, bet Jonatāns gāja uz savām mājām. 19 Tad
Zifas ļaudis nogāja pie Saula uz Ģibeju un sacīja:
vai Dāvids neslēpjas pie mums silā nepieejamās
vietās, uz Aķilas pakalna, kas tuksnesim pa labo
roku? 20 Nu tad, ķēniņ, nāc tūdaļ it pēc tava
sirds prāta, jo mums pienākas, viņu nodot ķēniņa
rokā. 21 Tad Sauls sacīja: svētīti jūs esat Tam
Kungam, ka jūs par mani esat apžēlojušies. 22
Ejat jel, ņemiet vēl vērā, skatāties un izlūkojiet
viņa vietu, kur viņa pēdas būs, un kas viņu tur ir
redzējis; jo man ir sacīts, ka viņš ļoti gudrs. 23
Tāpēc izraugāt un izlūkojiet visas malas, kur viņš
slēpjās; tad nāciet atkal pie manis ar īstu vēsti, tad
es jums iešu līdz. Un ja viņš šai zemē būs, tad es
viņam dzīšos pakaļ starp visiem tūkstošiem iekš
Jūda. 24 Tad tie cēlās un nogāja uz Zifu Saulam pa
priekšu. Bet Dāvids un viņa vīri turējās Maona
tuksneša klajumā, pa labo roku tuksnesim. 25
Un Sauls ar saviem vīriem gāja, viņu meklēt.
Bet Dāvidam tapa ziņa dota, un viņš nogāja uz
to lielo akmeni un palika Maona tuksnesī. Kad
nu Sauls to dzirdēja, tad viņš Dāvidam dzinās
pakaļ pa Maona tuksnesi. 26 Un Sauls gāja šai
kalna pusē, un Dāvids ar saviem vīriem viņā kalna
pusē. Tad Dāvids steidzās no Saula bēgt, bet Sauls
ar saviem vīriem Dāvidu un viņa vīrus aplenca,
gribēdams tos sagūstīt. 27 Bet viens vēstnesis
nāca pie Saula sacīdams: steidzies un ej, jo Fīlisti
zemē ielauzušies. 28 Un Sauls griezās atpakaļ no
Dāvida pakaļdzīšanās un gāja pret Fīlistiem; tāpēc
šī vieta top nosaukta Zela-Maklekot (šķiršanās
akmens). 29 Un Dāvids aizgāja no turienes un
palika Enģedos nepieejamās vietās.

24 Un notikās, kad nu Sauls no Fīlistiem bija
griezies atpakaļ, tad viņam teica un sacīja:
redzi, Dāvids ir Enģedu tuksnesī. 2 Tad Sauls
ņēma trīstūkstoš izlasītus vīrus no visa Israēla
un gāja meklēt Dāvidu ar viņa vīriem uz tiem
mežu kazu kalniem. 3 Un viņš nāca pie tiem avju
laidariem ceļmalā; tur bija viena ala, un Sauls tanī
iegāja savas kājas apsegt, bet Dāvids un viņa vīri
sēdēja alas dibenā. 4 Tad Dāvida vīri uz to sacīja:
redzi, šī ir tā diena, par ko Tas Kungs tev ir sacījis:
"Redzi, Es tavu ienaidnieku dodu tavā rokā, un tev
būs viņam darīt, kā tev tīk." Un Dāvids cēlās un
nogrieza klusiņām vienu stūri no Saula svārkiem.
5 Bet pēc tam Dāvidam sirds par to lēca, ka viņš to
stūri no Saula svārkiem bija nogriezis. 6 Un viņš
sacīja uz saviem vīriem: lai Tas Kungs mani no tā
pasargā, ka es ko darītu savam kungam, Tā Kunga
svaidītam, un savu roku pie viņa pieliktu, - jo viņš
ir Tā Kunga svaidītais. 7 Un Dāvids apsauca savus
vīrus ar vārdiem un viņiem neļāva pret Saulu
celties; un Sauls cēlās no tās alas un gāja pa ceļu.
8 Tad arī Dāvids cēlās un izgāja no alas un sauca
Saulam pakaļ un sacīja: mans kungs un ķēniņ! Tad
Sauls skatījās atpakaļ. Un Dāvids locīdadamies
ar savu vaigu nometās zemē. 9 Un Dāvids sacīja
uz Saulu: kāpēc tu klausi cilvēku vārdiem, kas
saka: redzi, Dāvids meklē tavu nelaimi? 10 Redzi,
šodien tavas acis redz, ka Tas Kungs tevi šodien
tai alā bija devis manā rokā. Un gan sacīja, lai es
tevi nokauju, bet (mana roka) tevi žēloja, jo es
sacīju: es nepielikšu savu roku pie sava kunga,
jo viņš ir Tā Kunga svaidītais. 11 Redzi jel, mans
tēvs, redzi savu svārku stūri manā rokā; jo kad es
to stūri no taviem svārkiem nogriezu, tad es tevi
neesmu nokāvis. Atzīsti tad un redzi, ka manā
rokā nav nedz ļaunuma nedz blēdības, un ka pret
tevi neesmu grēkojis; taču tu meklē manu dvēseli
paņemt. 12 Tas Kungs tiesās starp mani un tevi,
tiešām Tas Kungs mani pie tevis atriebs, bet mana
roka nebūs pret tevi. 13 Tā kā top teikts pēc veca
sakāma vārda: no bezdievīgiem nāk bezdievība;

bet mana roka nebūs pret tevi. 14 Pret ko tu,
Israēla ķēniņ, esi izgājis? Kam tu dzenies pakaļ?
Vienam nedzīvam sunim, vienai blusai! 15 Bet
Tas Kungs būs par tiesnesi un tiesās starp mani
un tevi, un redzēs un pārstāvēs manu tiesu un
mani izglābs no tavas rokas. 16 Kad nu Dāvids bija
beidzis šos vārdus uz Saulu runāt, tad Sauls sacīja:
vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un Sauls
pacēla savu balsi un raudāja. 17 Un viņš sacīja uz
Dāvidu: tu esi taisnāks nekā es. Jo tu man esi labu
darījis, bet es tev ļaunu esmu atmaksājis. 18 Un
nu tu man šodien esi parādījis, ka tu pie manis esi
labu darījis, kad Tas Kungs mani tavā rokā bija
iedevis, bet tu mani neesi nokāvis. 19 Kad, kas
savu ienaidnieku atrod, vai viņš tam liks staigāt
pa labu ceļu? Lai Tas Kungs tev labu atmaksā
par to, ko tu šodien pie manis esi darījis. 20 Un
nu, redzi, es zinu, ka tu tiešām būsi par ķēniņu,
un ka Israēla valstība stāvēs tavā rokā. 21 Tad
zvērē nu man pie Tā Kunga, ka tu manu dzimumu
pēc manis negribi izdeldēt, nedz iznīcināt manu
vārdu no mana tēva nama. 22 Tad Dāvids zvērēja
Saulam. Un Sauls gāja savās mājās, bet Dāvids un
viņa vīri gāja uz augšu tai nepieejamā vietā.

25 Un Samuēls nomira un viss Israēls sapulcējās
un žēlojās par to un to apraka viņa namā
Rāmatā. 2 Tad Dāvids nogāja uz Pārana tuksnesi.
Un viens vīrs bija Maonā, kam saimniecība bija
Karmelī; un tas vīrs bija ļoti bagāts, un tam bija
trīstūkstoš avis un tūkstoš kazas. Un tas bija
Karmelī, savas avis cirpt. 3 Un tam vīram bija
vārds Nābals, un viņa sievai bija vārds Abigaīle,
un tā sieva bija ļoti gudra padomā un skaista
augumā. Bet tas vīrs bija pikts un ļauns savos
darbos un no Kāleba bērniem. 4 Kad nu Dāvids
tuksnesī dzirdēja, ka Nābals savas avis cirpa, 5 Tad
viņš sūtīja desmit puišus un sacīja tiem puišiem:
ejat uz Karmeli un ejat pie Nābala un sveicinājiet
viņu no manas puses, 6 Un sakāt: Dievs palīdz,
miers lai ir ar tevi un miers ar tavu namu un
miers ar visu, kas tev pieder! 7 Un nu es esmu
dzirdējis, ka tev ir avju cirpēji. Tad nu tavi gani
pie mums ir bijuši, mēs tiem nekā ļauna neesam
darījuši, tiem arī nekas nav zudis visu to laiku,
kamēr tie Karmelī bijuši. 8 Vaicā savus puišus,
tad tie tev to sacīs. Lai tad tie jaunekļi žēlastību
atrod priekš tavām acīm, jo mēs labā dienā esam
atnākuši. Dod jel saviem kalpiem un savam dēlam
Dāvidam, kas tev pie rokas. 9 Kad nu Dāvida puiši
bija nākuši un šos vārdus uz Nābalu no Dāvida
puses runājuši, tad tie palika klusu. 10 Bet Nābals
atbildēja Dāvida kalpiem un sacīja: kas tas tāds
Dāvids un kas tas tāds Isajus dēls? Šinī laikā ir
daudz kalpu, kas no saviem kungiem aizbēg. 11
Vai tad es savu maizi un ūdeni un savus lopus
ņemšu, ko es priekš saviem cirpējiem esmu kāvis,
un došu vīriem, ko es nepazīstu, no kurienes tie
ir? 12 Tad Dāvida puiši griezās atpakaļ uz savu
ceļu un gāja atpakaļ un nāca un atsacīja viņam
visus šos vārdus. 13 Tad Dāvids sacīja uz saviem
vīriem: apjoziet ikviens savu zobenu. Tad ikviens
apjoza savu zobenu. Un Dāvids apjoza arīdzan
savu zobenu, un tie devās uz augšu Dāvidam pakaļ
pie četrsimt vīru, un divsimt palika pie rīkiem. 14
Bet Abigaīlei, Nābala sievai, viens no tiem puišiem
to stāstīja un sacīja: redzi, Dāvids ir vēstnešus
sūtījis no tuksneša un mūsu kungu licis sveicināt,
bet viņš tos izbāra. 15 Bet tie vīri mums ir bijuši
ļoti labi, un mums nekā ļauna nav darījuši un
mums nekas nav zudis visu to laiku, kad mēs pie
tiem mituši, kad bijām laukā. 16 Tie mums bijuši
par mūri gan naktīm, gan dienām, visu to laiku,
kad mēs pie tiem bijuši, avis ganīdami. 17 Un nu
ņem vērā un raugi, ko tu dari, jo nelaime būs
gatava pret mūsu kungu un pret visu viņa namu,
un tas ir netikls vīrs, ka viņam nekā nevar sacīt.
18 Tad Abigaīle steidzās un ņēma divsimt maizes
un divus ādas traukus ar vīnu un piecas kautas
avis un piecus pūrus miltu un simts rozīņu raušu
un divsimt vīģu raušu, un to krāva uz ēzeļiem.
19 Un tā sacīja uz saviem puišiem: noejat manā
priekšā, redzi, es būšu aiz jums. Bet savam vīram
Nābalam, viņa par to tam nedeva ziņas. 20 Kad
nu viņa uz ēzeļa jādama nonāca pakalnā, meža
ēnā, redzi, tad Dāvids ar saviem vīriem nonāca
viņai pretī, un viņa tos sastapa. 21 Bet Dāvids
bija sacījis: tiešām, es esmu velti sargājis visu,
kas šim pieder tuksnesī, un tam nekas nav zudis
no tā, kas viņam bija, bet viņš man maksā ļaunu
par labu. 22 Lai Dievs Dāvida ienaidniekiem šā
un tā dara, ja es no visa, kas viņam pieder, līdz
rītam vienu atlicināju, kas mīž pie sienas. 23 Kad
nu Abigaīle Dāvidu redzēja, tad viņa steidzās un
nokāpa no ēzeļa un Dāvida priekšā krita uz savu
vaigu un metās pie zemes. 24 Un tā krita viņam
pie kājām un sacīja: ak mans kungs, pielīdzini
man, man to noziegumu, un lai jel tava kalpone
priekš tavām ausīm runā, un klausi tavas kalpones
vārdus! 25 Mans kungs, nedusmojies, lūdzams,
par šo netiklo vīru, par Nābalu, jo viņš ir tāds,
kā viņa vārds skan; Nābals (ģeķis) viņa vārds
un ģeķība ir pie viņa, un es, tava kalpone, sava
kunga puišus neesmu redzējusi, ko tu esi sūtījis.
26 Nu tad, mans kungs, tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvs un tava dvēsele dzīva, Tas Kungs tevi ir

noturējis, ka tu neesi nācis asinsgrēkā un neesi
atriebies ar savu roku, un nu, kā Nābals, tā lai
top tavi ienaidnieki un tie, kas pret manu kungu
ļaunu domā. 27 Un šī nu ir tā svētība, ko tava
kalpone savam kungam ir atnesusi; lai to dod
tiem puišiem, kas manam kungam staigā pakaļ. 28
Piedod, lūdzams, tavai kalponei to pārkāpumu; jo
Tas Kungs tiešām manam kungam dos pastāvīgu
namu, tāpēc ka mans kungs karo Tā Kunga karu,
un nekāds ļaunums tevi neaizņems ne mūžam.
29 Un kad kāds cilvēks pret tevi celsies, tevi
vajāt un tavu dvēseli meklēt, tad mana kunga
dvēsele būs iesieta tai dzīvo (dvēseļu) kūlītī pie Tā
Kunga, tava Dieva, bet tavu ienaidnieku dvēsele
taps kā no lingas izlingota. 30 Kad nu Tas Kungs
manam kungam visu to labu darīs, ko Viņš par
tevi runājis, un tevi cels par valdnieku pār Israēli,
31 Tad manam kungam nebūs šis grēks un šis sirds
grūtums, ka tu velti būtu asinis izlējis, un ka mans
kungs pats sev būtu palīdzējies; un kad Tas Kungs
manam kungam labu darīs, tad tu pieminēsi savu
kalponi. 32 Tad Dāvids sacīja uz Abigaīli: slavēts
lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi šodien man
pretī sūtījis. 33 Un slavēts lai ir tavs padoms, un
svētīta esi tu pati, ka tu man šodien noturējusi,
ka neesmu nācis asinsgrēkā, un ka ar savu roku
neesmu atriebies. 34 Jo patiesi, tik tiešām kā Tas
Kungs, Israēla Dievs, dzīvs, kas mani noturējis
tev ļaunu darīt; ja tu nebūtu steigusies un man
pretī nākusi, tad Nābalam nebūtu atlicis līdz rīta
gaismai neviens, kas mīž pie sienas. 35 Tad Dāvids
ņēma no viņas rokas, ko viņa tam bija atvedusi,
un uz to sacīja: ej ar mieru atkal savās mājās!
Redz, es tavu balsi esmu klausījis un tavu lūgšanu
pieņēmis. 36 Kad nu Abigaīle pie Nābala nāca,
redzi, tad tam bija dzīres savā namā, tāpat kā
ķēniņa dzīres, un Nābala sirds priecājās pie sevis,
un viņš bija ļoti piedzēries. Bet viņa tam ne vārda
nesacīja, ne maza, ne liela, līdz rīta gaismai. 37 Un
notikās rītā, kad vīns no Nābala bija izgājis, tad
viņa sieva tam visu to stāstīja. Tad viņa sirds iekš
viņa pamira, un viņš kļuva kā akmens. 38 Un pēc
kādām desmit dienām Tas Kungs sita Nābalu, ka
tas nomira. 39 Kad Dāvids dzirdēja, Nābalu esam
mirušu, tad viņš sacīja: slavēts ir Tas Kungs, kas
manu apsmieklu pie Nābala atriebis un Savu kalpu
noturējis no ļauna, un ka Tas Kungs Nābalam to
ļaunu uz viņa galvu maksājis. Un Dāvids nosūtīja
un runāja uz Abigaīli, ka viņš to ņemtu par sievu.
40 Tad Dāvida kalpi nāca pie Abigaīles uz Karmeli
un runāja uz to un sacīja: Dāvids mūs pie tevis ir
sūtījis, ka viņš tevi ņemtu sev par sievu. 41 Tad
viņa cēlās un metās uz savu vaigu pie zemes un
sacīja: redzi, še ir tava kalpone, ka tā kalpo un
mazgā sava kunga kalpu kājas. 42 Un Abigaīle
steidzās un cēlās un jāja uz ēzeļa ar savām piecām
jaunām meitām, kas viņai staigāja pakaļ, un tā
gāja Dāvida vēstnešiem pakaļ un viņam palika
par sievu. 43 Un Dāvids ņēma arī Aķinoamu no
Jezreēles, un tā šās abas viņam bija par sievām.
44 Jo Sauls savu meitu Mikali, Dāvida sievu, bija
devis Paltam, Laīsa dēlam, kas bija no Gallim.

26 Tad Zifieši nāca pie Saula uz Çibeju un sacīja:
vai Dāvids nav paslēpies uz Aķilas pakalna
šaipus tuksneša? 2 Tad Sauls cēlās un nogāja uz
Zifas tuksnesi, un viņam līdz trīstūkstoš izlasīti
Israēla vīri, Dāvidu meklēt Zifas tuksnesī. 3 Un
Sauls apmeta lēģeri uz Aķilas pakalna, kas šaipus
tuksneša ceļmalā. Bet Dāvids palika tuksnesī.
Un kad viņš redzēja, ka Sauls viņam pakaļ nāca
tuksnesī, 4 Tad Dāvids izsūtīja izlūkus un nomanīja
Saulu tiešām nākam. 5 Un Dāvids cēlās un nāca
uz to vietu, kur Sauls bija apmeties, un Dāvids
redzēja to vietu, kur Sauls gulēja ar Abneru, Nera
dēlu, savu karalielkungu, un Sauls gulēja starp
tiem savestiem lēģera ratiem, un tie ļaudis ap
viņu bija apmetušies. 6 Tad Dāvids bilda un sacīja
uz Aķimeleku, to Etieti, un uz Abizaju, Cerujas
dēlu, Joaba brāi, sacīdams: Kas man ies līdz pie
Saula lēģerī? Tad Abizajus sacīja: es iešu tev līdzi.
7 Tad Dāvids un Abizajus nāca pie (Saula) ļaudīm
naktī, un redzi, Sauls gulēja aizmidzis starp tiem
savestiem lēģera ratiem, un viņa šķēps bija viņa
galvas galā zemē iedurts, bet Abners un tie ļaudis
gulēja ap viņu. 8 Tad Abizajus sacīja uz Dāvidu:
Dievs šodien tavu ienaidnieku ir devis tavā rokā;
lai es nu viņu jel ar vienu reizi noduru ar šķēpu
pie zemes, tad viņam otru reizi vairs nevajadzēs.
9 Bet Dāvids sacīja uz Abizaju: nenonāve viņu,
jo kas savu roku varētu pielikt pie Tā Kunga
svaidītā un palikt nenoziedzīgs? 10 Un Dāvids
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, - ja Tas
Kungs viņu nesitīs, vai nu viņa diena nāks, ka
tas mirs, vai tas karā ies un ies bojā, - 11 Lai Tas
Kungs mani pasargā, ka es savu roku liktu pie Tā
Kunga svaidītā! Tāpēc ņem jel nu to šķēpu, kas ir
viņa galvas galā, un to ūdens biķeri un ejam. 12
Tā Dāvids ņēma to šķēpu un to ūdens biķeri no
Saula galvas gala, un tie gāja projām, un neviens
to neredzēja, un neviens to nemanīja, un neviens
neuzmodās, bet tie gulēja visi, jo ciets miegs no
Tā Kunga tiem bija uzkritis. 13 Kad nu Dāvids uz
otru pusi bija pārgājis, tad viņš stāvēja kalna galā
no tālienes, ka vēl plata vieta bija viņu starpā. 14
Un Dāvids uzkliedza tiem ļaudīm un Abneram,
Nera dēlam, un sacīja: vai tu neatbildi Abner? Tad

Abners atbildēja un sacīja: kas tu tāds esi, ka tu
tā pret ķēniņu kliedzi? 15 Tad Dāvids sacīja uz
Abneru: vai tu neesi vīrs? Un kas tev ir līdzīgs iekš
Israēla? Kāpēc tad tu savu kungu, to ķēniņu, neesi
sargājis? Jo viens no tiem ļaudīm ir nācis, ķēniņu,
tavu kungu, nonāvēt. 16 Tas nav labi, ko tu esi
darījis; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, jo jūs nāvi
esat pelnījuši, tāpēc ka jūs savu kungu, Tā Kunga
svaidīto, neesat labāki sargājuši. Un nu redzi, kur
ķēniņa šķēps ir un tas ūdens biķeris, kas bija viņa
galvas galā? 17 Un Sauls pazina Dāvida balsi un
sacīja: vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un
Dāvids sacīja: mana balss, mans kungs un ķēniņ.
18 Un viņš sacīja: kāpēc mans kungs savu kalpu tā
vajā? Jo ko es esmu darījis un kāds ļaunums ir
manā rokā? 19 Un nu klausi jel, mans kungs un
ķēniņ, sava kalpa vārdus. Ja Tas Kungs tevi pret
mani skubina, tad lai viņš ož upura dāvanu, bet ja
cilvēku bērni to dara, tad tie lai ir nolādēti priekš
Tā Kunga, tāpēc ka tie mani šodien izdzen, ka es
nevaru palikt iekš Tā Kunga mantības, sacīdami:
ej, kalpo svešiem dieviem. 20 Bet lai nu manas
asinis pie zemes nekrīt tālu no Tā Kunga vaiga, jo
Israēla ķēniņš ir izgājis vienu blusu meklēt, tā kā
irbi medī uz kalniem. 21 Tad Sauls sacīja: es esmu
grēkojis, griezies atpakaļ, mans dēls Dāvid, jo es
tev vairs ļauna nedarīšu, tāpēc ka mana dvēsele
šodien ir dārga bijusi tavās acīs; redzi, es esmu
aplam darījis un ļoti noziedzies. 22 Tad Dāvids
atbildēja un sacīja: redz, še ir ķēniņa šķēps, lai tad
viens no tiem puišiem nāk un to paņem. 23 Bet
Tas Kungs lai ikvienam maksā pēc viņa taisnības
un pēc viņa uzticības; gan Tas Kungs tevi šodien
manā rokā bija devis, bet es savu roku negribēju
likt pie Tā Kunga svaidītā. 24 Un redzi, kā tava
dvēsele šodien ir augsti turēta manās acīs, tā lai
mana dvēsele augsti top turēta Tā Kunga acīs,
un lai viņš mani izpestī no visām bēdām. 25 Tad
Sauls sacīja uz Dāvidu: svētīts tu esi, mans dēls
Dāvid, tiešām ko tu uzņemsies, to tu tiešām arī
izvedīsi galā. Tad Dāvids gāja savu ceļu, un Sauls
griezās atpakaļ uz savu vietu.

27 Un Dāvids domāja savā sirdī: taču man kādā
dienā nāks gals caur Saula roku; man labuma
nav, ja es glābtin neglābjos uz Fīlistu zemi, lai
Sauls mitās mani joprojām meklēt visās Israēla
robežās; tā es no viņa rokas izglābšos. 2 Tad
Dāvids cēlās un gāja ar tiem sešsimt vīriem, kas
pie viņa bija, pie Aķisa, Maoka dēla, Gatas ķēniņa.
3 Un Dāvids palika pie Aķisa Gatā, pats un viņa
vīri, ikkatrs ar savu namu, Dāvids ar savām abām
sievām, Aķinoamu, to Jezreēlieti, un Abigaīli,
Nābala sievu, to Karmelieti. 4 Kad nu Saulam
sacīja, ka Dāvids aizbēdzis uz Gatu, tad viņš to
vairs nemeklēja. 5 Un Dāvids sacīja uz Aķisu: ja
es žēlastību esmu atradis priekš tavām acīm, tad
lai man dod vietu vienā zemes pilsētā, ka es tur
dzīvoju; jo kāpēc tavam kalpam ķēniņa pilsētā pie
tevis būs dzīvot? 6 Tad Aķis viņam tai dienā deva
Ciklagu. Tāpēc Ciklaga Jūda ķēniņiem pieder līdz
šai dienai. 7 Un tas laiks, ko Dāvids Fīlistu zemē
mita, bija viens gads un četri mēneši. 8 Un Dāvids
cēlās ar saviem vīriem un uzbruka Gešuriešiem
un Ģirziešiem un Amalekiešiem, jo tie citkārt bija
tie zemes iedzīvotāji līdz Šurai un Ēģiptes zemei.
9 Un Dāvids kāva to zemi un nepameta dzīvus ne
vīrus, ne sievas un ņēma avis un vēršus un ēzeļus
un kamieļus un drēbes, un griezās atpakaļ un nāca
pie Aķisa. 10 Kad nu Aķis sacīja: kur jūs šodien esat
ielauzušies? Tad Dāvids sacīja: pret dienasvidu
iekš Jūda, un pret dienasvidu pie Jerameliešiem,
un pret dienasvidu pie Keniešiem. 11 Un Dāvids
ne vīrus, ne sievas nepameta dzīvus, ka tie netiktu
uz Gatu; jo viņš sacīja: lai nenes vēsti pret mums,
sacīdami: tā Dāvids mums ir darījis. Un tāds bija
viņa darbs, cik ilgi tas Fīlistu zemē dzīvoja. 12 Un
Aķis ticēja Dāvidam un domāja, viņš sev smirdošu
darījies priekš saviem Israēla ļaudīm, tāpēc viņš
man mūžam būs par kalpu.

28 Tanīs dienās notika, ka Fīlisti savus pulkus
uz karu sapulcināja, ar Israēli karot. Tad
Aķis sacīja uz Dāvidu: tev būs zināt, ka tev līdz
ar mani jāiet karā, gan tev, gan taviem vīriem. 2
Tad Dāvids sacīja uz Aķisu: tad tu gan manīsi, ko
tavs kalps darīs. Un Aķis sacīja uz Dāvidu: tāpēc
es tevi iecelšu par savas galvas sargu mūžam. 3
Un Samuēls jau bija nomiris, un viss Israēls par
viņu bija žēlojies, un viņu bija aprakuši Rāmatā,
viņa pilsētā. Un Sauls zīlniekus un burvjus bija
izdzinis no zemes. 4 Tā nu Fīlisti sapulcējās un
nāca un apmetās Šunemē, un Sauls sapulcēja visu
Israēli un tie apmetās Ģilboā. 5 Kad nu Sauls
Fīlistu lēģeri redzēja, tad viņš bijās, un viņa sirds
drebēja ļoti. 6 Un Sauls vaicāja To Kungu, bet
Tas Kungs tam neatbildēja ne caur sapņiem, ne
caur urim(lozēm), ne caur praviešiem. 7 Tad Sauls
sacīja uz saviem kalpiem: meklējiet man vienu
sievu, kam zīlnieka gars, ka es pie tās eju un to
vaicāju. Un viņa kalpi uz to sacīja: redz, Endorā
ir viena sieva, tai ir zīlnieka gars. 8 Un Sauls
pārmija savas drēbes un apvilka citas un gāja pats
ar diviem vīriem un nāca pie tās sievas naktī un
sacīja: zīlē man, lūdzama, caur zīlnieka garu un
uzved man to, ko es tev sacīšu. 9 Tad tā sieva
uz to sacīja: redzi, tu zini, ko Sauls ir darījis, ka
tas zīlniekus un burvjus no zemes ir izdeldējis.

Kāpēc tu tad manai dvēselei valgus lieci, mani
nomaitāt? 10 Bet Sauls viņai zvērēja pie Tā Kunga
un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tev par
to lietu nekāds sods neuzies. 11 Tad tā sieva sacīja:
ko man tev būs uzvest? Un tas sacīja: uzved man
Samuēli. 12 Kad nu tā sieva Samuēli redzēja, tad
tā iebrēcās ar stipru balsi un teica uz Saulu un
sacīja: kāpēc tu man esi pievīlis? Tu esi Sauls!
13 Un ķēniņš uz to sacīja: nebīsties! Bet ko tu
redzi? Tā sieva sacīja uz Saulu: es redzu garu no
zemes uzkāpjam. 14 Un viņš uz to sacīja: kāds ir
viņa ģīmis? Un viņa sacīja: tur uzkāpj vecs vīrs,
apņēmies mētelī. Tad Sauls manīja, ka tas bija
Samuēls, un viņš locīdamies nometās uz savu
vaigu pie zemes. 15 Un Samuēls sacīja uz Saulu:
kāpēc tu mani nelieci mierā, un man esi licis nākt
augšām? Tad Sauls sacīja: man ir ļoti bail, jo Fīlisti
karo pret mani, un Dievs no manis ir atstājies un
man vairs neatbild, nedz caur praviešiem, nedz
caur sapņiem; tad es tevi esmu aicinājis, man
padomu dot, ko man būs darīt. 16 Tad Samuēls
sacīja: kāpēc tad tu mani vaicā, kad Tas Kungs no
tevis atstājies un tev palicis par ienaidnieku? 17 Jo
Tas Kungs tev ir darījis, ko Viņš caur mani runājis,
un Tas Kungs to valstību no tavas rokas ir izrāvis
un devis Dāvidam, tavam tuvākam. 18 Tā kā tu
uz Tā Kunga balsi neesi klausījis un neesi darījis
pēc Viņa bargām dusmām pret Amaleku, tā Tas
Kungs tev šodien to dara. 19 Un Tas Kungs Israēli
līdz ar tevi nodos Fīlistu rokā, jo rītu tu ar saviem
dēliem būsi pie manis. Un Tas Kungs Israēla kara
spēku dos Fīlistu rokā. 20 Tad Sauls piepeši krita
garšļauku pie zemes, un izbijās ļoti par Samuēla
vārdiem; jo viņam nebija spēka, tādēļ ka visu to
dienu un nakti nebija ēdis. 21 Tad tā sieva nāca
pie Saula un redzēja, ka viņš ļoti bija izbijies, un
uz viņu sacīja: redzi, tava kalpone tavai balsij
ir klausījusi, un es savu dzīvību savā rokā esmu
likusi un tavam vārdam paklausījusi, ko tu uz
mani esi runājis. 22 Tad klausi nu arī tu, lūdzams,
uz savas kalpones balsi, un es tev celšu priekšā
kādu kumosu maizes, un ēd, tad tev atkal būs
spēks, ka tu vari iet savu ceļu. 23 Bet viņš liedzās
un sacīja: es negribu ēst, bet viņa kalpi un tā sieva
to piespieda, ka tas viņu balsij paklausīja. Un viņš
cēlās augšā no zemes un apsēdās uz gultu. 24 Un
tai sievai bija barots teļš sētā, un viņa steidzās un
to nokāva un ņēma miltus un tos mīcīja un cepa
neraudzētas karašas. 25 Un to cēla priekšā Saulam
un viņa kalpiem, un tie ēda un cēlās un aizgāja tai
pašā naktī.

29 Un Fīlisti visus savus pulkus bija
sapulcinājuši Afekā, un Israēls apmetās pie
Jezreēles akas. 2 Un Fīlistu lielkungi tur gāja ar
simtiem un ar tūkstošiem. Bet Dāvids un viņa
vīri gāja ar Aķisu no aizmugures. 3 Tad Fīlistu
lielkungi sacīja: ko šie Ebreji (te dara)? Un Aķis
sacīja uz Fīlistu lielkungiem: vai šis nav Dāvids,
Saula, Israēla ķēniņa, kalps, kas šīs dienas un šos
gadus pie manis bijis, un es pie tā nekā neesmu
atradis no tās dienas, kad viņš tur ir atkritis, līdz
šai dienai? 4 Bet Fīlistu lielkungi apskaitās par
viņu un uz viņu sacīja: lai tas vīrs griežas atpakaļ
un lai iet atpakaļ uz savu vietu, ko tu viņam esi
devis; lai viņš neiet karā mums līdz, ka viņš mums
nepaliek par pretinieku pašā kaušanā. Jo kā šis
savam kungam labāki varētu patikt, nekā caur
šo vīru galvām? 5 Vai šis nav tas Dāvids, par ko
tie dejojot un dziedot sacīja: Sauls ir tūkstošus
kāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus? 6 Tad Aķis
aicināja Dāvidu un uz to sacīja: tik tiešām kā Tas
Kungs dzīvo, tu esi taisns vīrs un tava iziešana
un ieiešana pie manis lēģerī man labi patīk, jo
es pie tevis neesmu ļauna atradis no tās dienas,
kad tu pie manis nācis, līdz šai dienai, bet tiem
lielkungiem tu neesi patīkams. 7 Tad nu griezies
atpakaļ un ej ar mieru, ka tu ļauna nedari priekš
Fīlistu lielkungu acīm. 8 Tad Dāvids sacīja uz
Aķisu: ko es esmu darījis un ko tu pie sava kalpa
esi atradis no tās dienas, kad es tavā priekšā bijis,
līdz šai dienai, ka man nu nebūs iet un kauties
pret sava kunga, tā ķēniņa, ienaidniekiem? 9 Tad
Aķis atbildēja un sacīja uz Dāvidu: es gan zinu,
tiešām tu manām acīm esi patīkams, tāpat kā
viens Dieva eņģelis. Bet Fīlistu lielkungi saka, lai
viņš neiet karā mums līdz. 10 Nu tad celies rītā
agri ar sava kunga kalpiem, kas tev līdz nākuši,
un ceļaties rītā agri, kad gaisma būs metusies,
un ejat. 11 Tad Dāvids cēlās ar saviem vīriem, iet
agri atpakaļ uz Fīlistu zemi. Bet Fīlisti cēlās uz
Jezreēli.

30 Un notikās, kad Dāvids ar saviem vīriem
trešā dienā nāca uz Ciklagu, tad Amalekieši
pret dienvidiem un Ciklagā bija ielauzušies un
Ciklagu kāvuši un ar uguni sadedzinājuši. 2 Un
tās sievas no turienes bija aizveduši, un mazus un
lielus, bet nevienu nebija nokāvuši, bet aizveduši
un gājuši savu ceļu. 3 Un Dāvids ar saviem vīriem
nāca pie tās pilsētas, un redzi, tā bija sadedzināta
ar uguni, un viņu sievas un viņu dēli un viņu
meitas bija aizvesti. 4 Tad Dāvids ar tiem vīriem,
kas pie viņa bija, pacēla savu balsi un raudāja,
kamēr tiem vairs spēka nebija raudāt. 5 Arī Dāvida
abas sievas, Aķinoama, tā Jezreēliete, un Abigaīle,
Nābala sieva, tā Karmeliete, bija aizvestas. 6 Un
Dāvidam bija ļoti bail, jo tie ļaudis to gribēja

akmeņiem nomētāt, jo visiem ļaudīm sirds ēdās,
ikvienam par saviem dēliem un par savām meitām.
Bet Dāvids stiprinājās iekš Tā Kunga, sava Dieva. 7
Un Dāvids sacīja uz priesteri Abjataru, Aķimeleka
dēlu: dod jel to efodu šurp! Un Abjatars nesa
to efodu pie Dāvida. 8 Tad Dāvids vaicāja To
Kungu sacīdams: vai man būs tam pulkam pakaļ
dzīties, vai es tos panākšu? Un Viņš tam sacīja:
dzenies, tu tos panāksi un patiesi atpestīsi. 9 Tad
Dāvids nogāja ar tiem sešsimt vīriem, kas pie viņa
bija, un kad tie nāca pie Bezoras upes, tad tur
citi apstājās. 10 Un Dāvids tiem dzinās pakaļ ar
četrsimt vīriem, bet divsimt vīri tur palika stāvot,
kas bija piekusuši, ka nevarēja iet pār Bezoras
upi. 11 Un tie atrada vienu Ēģiptieti laukā, to tie
atveda pie Dāvida, un deva tam maizes, un viņš
ēda, un deva tam ūdeni dzert, 12 Un deva tam
vienu šķēli vīģu raušu un divus rozīņu raušus. Un
viņš ēda, un viņa gars atkal atgriezās pie viņa, jo
viņš nebija maizes ēdis, nedz ūdens dzēris trīs
dienas un trīs naktis. 13 Tad Dāvids uz to sacīja:
kas tu esi un no kurienes tu esi? Tad tas sacīja:
esmu ēģiptiešu puisis, viena Amalekieša kalps,
un mans kungs mani atstājis, tāpēc ka es priekš
trim dienām esmu slims palicis. 14 Mēs bijām
ielauzušies pret dienasvidu pie Krietiem un uz
Jūdu un pret dienasvidu pie Kāleba, un Ciklagu ar
uguni esam sadedzinājuši. 15 Tad Dāvids uz to
sacīja: vai tu gribi mani novest pie šā pulka? Un
tas sacīja: zvērē man pie Dieva, ka tu mani negribi
nokaut nedz nodot mana kunga rokā, tad es tevi
pie šā pulka novedīšu. 16 Un viņš to noveda. Un
redzi, tie gulēja izklīduši pa visu klajumu, ēda un
dzēra un dejoja par visu to lielo laupījumu, ko
tie bija paņēmuši no Fīlistu un Jūdu zemes. 17
Un Dāvids tos kāva no rīta gaismas līdz vakaram
otrai dienai sākot, un neviens no tiem neizspruka,
kā vien četrsimt jauni vīri, kas uz kamieļiem jāšus
aizbēga. 18 Tā Dāvids izglāba visu, ko Amalekieši
bija paņēmuši, un Dāvids arī izglāba savas abas
sievas. 19 Un no tiem netrūka neviena, ne maza
ne liela, ne dēla ne meitas, ne no tā laupījuma,
ne no visa, ko tie tiem bija paņēmuši, - visu
Dāvids veda atpakaļ. 20 Un Dāvids ņēma visas
avis un vēršus, un tie šos lopus dzina Dāvida
priekšā un sacīja: šis ir Dāvida laupījums. 21 Kad
nu Dāvids pie tiem divsimt vīriem nāca, kas bija
piekusuši, ka Dāvidam nevarēja iet pakaļ, un tāpēc
pie Bezoras upes bija pamesti, tad tie Dāvidam
un tiem ļaudīm, kas pie viņa bija, izgāja pretī.
Un Dāvids piestājās pie tiem ļaudīm un vaicāja
pēc viņu labklāšanās. 22 Tad visi netiklie un
negantie ļaudis to vīru starpā, kas ar Dāvidu bija
gājuši, atbildēja un sacīja: tāpēc ka tie mums nav
nākuši līdz, tad mēs tiem arī nekā nedosim no tā
laupījuma, ko esam glābuši, kā vien ikkatram savu
sievu un savas bērnus; tos lai tie ņem un iet. 23
Bet Dāvids sacīja: tā jums, mani brāļi, nebūs darīt
ar to, ko Tas Kungs mums ir devis, jo Viņš mūs
ir pasargājis, un to pulku, kas pret mums nācis,
ir devis mūsu rokā. 24 Kas jūs šinī lietā varētu
klausīt? Jo kāda daļa ir tiem, kas gājuši kauties,
tāda pat daļa būs arī šiem, kas pie rīkiem palikuši,
tiem kopā būs dalīties. 25 Un tas no tās dienas
nu joprojām tā ir palicis, jo viņš to par likumu
un tiesu ir iecēlis iekš Israēla līdz šai dienai. 26
Kad nu Dāvids uz Ciklagu nāca, tad viņš no tā
laupījuma Jūda vecajiem, saviem draugiem, sūtīja
un sacīja: redz, še jums ir dāvanas no Tā Kunga
ienaidnieku laupījuma. 27 (Proti) tiem Bētelē un
tiem Rāmatā pret dienasvidu un tiem Jatirā 28
Un tiem Aroērā un tiem Sipmotā un Estemoā 29
Un tiem Rakalā un tiem, kas bija Jerameēliešu
pilsētās, un tiem, kas Keniešu pilsētās dzīvoja, 30
Un tiem Ormā un tiem KorAzanā un tiem Atakā,
31 Tiem Hebronē, un visām vietām, kur Dāvids
bija apkārt gājis, viņš un viņa vīri.

31 Un Fīlisti karoja pret Israēli un Israēla vīri
bēga no Fīlistiem un krita nokauti uz Ģilboas
kalniem. 2 Un Fīlisti lauzās uz Saulu un uz viņa
dēliem, un nokāva Jonatānu un Abinadabu un
Malķizuū, Saula dēlus. 3 Un tā kaušanās bija
briesmīga pret Saulu, un strēlnieki to aizņēma
ar saviem stopiem, un viņš tapa ļoti ievainots
no tiem strēlniekiem. 4 Tad Sauls sacīja uz savu
bruņu nesēju: izvelc savu zobenu un nodur mani
ar to, ka šie neapgraizītie nenāk un mani nenodur
un mani neliek smieklā. Bet viņa bruņu nesējs
negribēja, jo viņš bijās ļoti. Tad Sauls ņēma zobenu
un metās uz to. 5 Kad nu viņa bruņu nesējs
redzēja, ka Sauls bija miris, tad tas arīdzan metās
savā zobenā un mira līdz ar viņu. 6 Tā Sauls
nomira un viņa trīs dēli un viņa bruņu nesējs un
visi viņa vīri tai dienā kopā. 7 Kad nu Israēla vīri,
kas bija viņpus tās ielejas un viņpus Jardānes,
redzēja, ka Israēla vīri bija bēguši un ka Sauls ar
saviem dēliem bija nomiris, tad tie atstāja tās
pilsētas un bēga, un Fīlisti nāca un dzīvoja iekš
tām. 8 Un otrā dienā Fīlisti nāca, tos nokautos
aplaupīt, un atrada Saulu un viņa trīs dēlus uz
Ģilboas kalniem guļam. 9 Un tie viņam nocirta
galvu un novilka bruņas, un sūtīja pa Fīlistu zemi
apkārt, ziņu dot savu elka dievu namos un pa
tiem ļaudīm. 10 Un tie nolika viņa bruņas Astartes
namā un viņa miesas tie pakāra BetŠanā pie mūra.

11 Kad nu Jabesas iedzīvotāji Gileādā dzirdēja, ko
Filisti Saulam bija darījuši, 12 Tad visi spēcīgie vīri
cēlās un gāja cauru nakti un ņēma Saula miesas
un viņa dēlu miesas no BetŠanas mūra, un tās
veda uz Jabesu un tās tur sadedzināja, 13 Un ņēma
viņu kaulus un tos apraka apakš Jabesas kokiem
un gavēja septiņas dienas.

Otra Samuela

1 Un notikās pēc Saula miršanas, kad Dāvids no
Amalekiešu kaušanas bija atpakaļ griezies, tad
Dāvids palika divas dienas Ciklagā. **2** Un redzi,
trešā dienā viens vīrs nāca no lēģera, no Saula, un
viņa drēbes bija saplosītas, un zeme bija uz viņa
galvas. Un kad viņš pie Dāvida nāca, viņš klanījās
pie zemes mezdamies. **3** Un Dāvids uz to sacīja: no
kurienes tu nāci? Un tas uz viņu sacīja: no Israēla
lēģera esmu izbēdzis. **4** Tad Dāvids uz to sacīja:
kā tur iet? Teic man jel! Un tas sacīja: tie ļaudis
no kaušanās ir bēguši un daudz no tiem ļaudīm
krituši un miruši, arī Sauls un Jonatāns, viņa dēls,
ir miruši. **5** Tad Dāvids sacīja uz to puisi, kas
viņam to teica: kā tu zini, ka Sauls un Jonatāns,
viņa dēls, miruši? **6** Tad tas puisis, kas viņam to
teica, sacīja: nejauši es nācu uz Ģilboas kalniem
un redzi, Sauls bija atspiedies uz savu šķēpu, un
redzi, rati un jātnieki tam lauzās virsū. **7** Tad viņš
griezās atpakaļ un mani ieraudzīja un mani sauca.
Un es sacīju: še es esmu. **8** Un viņš uz mani sacīja:
kas tu esi? Un es uz to sacīju: esmu Amalekietis. **9**
Un viņš uz mani sacīja: nāc šurp pie manis un
nokauj mani, jo izbailes mani pārņēmušas, un
mana dzīvība vēl ir vesela iekš manis. **10** Tad es pie
tā piegāju un to nokāvu, jo es gan zināju, ka viņš
pēc savas krišanas nevarēja dzīvot, un es paņēmu
to kroni, kas bija uz viņa galvas, un viņa rokas
greznumu un to nesu šurp pie sava kunga. **11** Tad
Dāvids sakampa savas drēbes un tās saplēsa, tāpat
arī visi tie vīri, kas pie viņa bija. **12** Un tie žēlojās
un raudāja un gavēja līdz vakaram par Saulu un
par viņa dēlu Jonatānu un par Tā Kunga ļaudīm
un par Israēla namu, tāpēc ka tie caur zobenu
bija krituši. **13** Un Dāvids sacīja uz to puisi, kas
viņam to bija teicis: no kurienes tu esi? Un viņš
sacīja: es esmu sveša vīra, viena Amalekieša, dēls.
14 Un Dāvids uz to sacīja: kā tu neesi bijies izstiept
savu roku, nomaitāt Tā Kunga svaidīto? **15** Un
Dāvids sauca vienu no tiem puišiem un sacīja: nāc,
nokauj viņu. Un tas to kāva, ka tas nomira. **16** Un
Dāvids uz to sacīja, tavas asinis lai paliek uz tavas
galvas, jo tava paša mute pret tevi ir liecinājusi
sacīdama: es Tā Kunga svaidīto esmu nokāvis. **17**
Tad Dāvids dziedāja šo vaidu dziesmu par Saulu
un par viņa dēlu Jonatānu, **18** Un pavēlēja lai Jūda
bērniem to stopa dziesmu mācītu (redzi, tā ir
rakstīta tā taisnā grāmatā): **19** Israēla glītums uz
taviem kalniem nokauts! Kā tie varenie krituši! **20**
Nestāstat to Gatā, neteiciet to Askalonas ielās, ka
Fīlistu meitas nepriecājās, ka neapgraizīto meitas
nelīksmojās! **21** Ģilboas kalni, lai rasa un lietus
vairs nav uz jums, nedz tīrumi upuru dāvanām, jo
tur to vareno priekšturamās bruņas ir nomestas,
Saula priekšturamās bruņas ar eļļu nesvaidītas. **22**
Jonatāna stops nekad nav dzīts atpakaļ un Saula
zobens nekad nav pārnācis bez nokauto asinīm
un vareno taukiem. **23** Sauls un Jonatāns, mīlīgi
un laipni, dzīvībā un nāvē tie nav šķirti; tie bija
vieglāki nekā ērgļi un stiprāki nekā lauvas. **24**
Israēla meitas, raudiet par Saulu, kas jūs krāšņi
tērpa ar purpuru, kas jūsu drēbes pušķoja ar zelta
glītumiem. **25** Kā tie varenie ir krituši kara vidū!
Jonatāns ir nokauts uz taviem kalniem. **26** Man ir
žēl pēc tevis, mans brāli Jonatān! Tu man biji ļoti
mīļš, tava mīlestība man bija saldāka, nekā sievas
mīlestība. **27** Kā tie varenie krituši un kara ieroči
gājuši bojā!

2 Pēc tam Dāvids To Kungu vaicāja un sacīja:
vai man būs iet uz vienu no Jūda pilsētām? Un
Tas Kungs uz to sacīja: ej. Tad Dāvids sacīja: uz
kurieni man būs iet? Un Viņš sacīja: uz Hebroni.
2 Tad Dāvids cēlās uz turieni līdz ar savām divām
sievām, Aķinoamu, to Jezreēlieti, un Abigaīli,
Nābala, tā Karmelieša, sievu. **3** Un Dāvids arī
saviem vīriem, kas pie viņa bija, ikkatram ar savu
namu lika iet uz turieni; un tie dzīvoja Hebrones
pilsētās. **4** Un tie Jūda vīri nāca un Dāvidu tur
svaidīja Jūda namam par ķēniņu. **5** Un Dāvidam
stāstīja un sacīja: Jabesas vīri Gileādā Saulu ir
aprakuši. Tad Dāvids sūtīja vēstnešus pie tiem
Jabesas vīriem Gileādā un tiem lika sacīt: svētīti
jūs esat Tam Kungam, ka jūs šo mīlestību esat
parādījuši savam kungam Saulam un viņu esat
aprakuši. **6** Tad lai nu Dievs jums atkal parāda
mīlestību un uzticību, un es arīdzan jums gribu
labu darīt par to, ka jūs tā esat darījuši. **7** Un
nu stiprinājiet savas rokas un esiet droši; jo, kad
jūsu kungs Sauls nu ir miris, tad Jūda nams mani
svaidījis sev par ķēniņu. **8** Bet Abners, Nera dēls,
Saula kara lielskungs, ņēma Išbošetu, Saula dēlu,
un to pārveda uz Mahānaīm, **9** Un to iecēla par
ķēniņu pār Gileādu un pār tiem Asuriešiem un
pār Jezreēli un pār Efraīmu un pār Benjaminu
un pār visu Israēli. **10** Četrdesmit gadus Išbošets,
Saula dēls, bija vecs, kad viņš palika Israēlim par
ķēniņu, un viņš valdīja divus gadus; bet tie no
Jūda nama turējās pie Dāvida. **11** Un viss tas laiks,
kamēr Dāvids Hebronē bijis ķēniņš pār Jūda namu,
ir septiņi gadi un seši mēneši. **12** Un Abners, Nera
dēls, izgāja ar Išbošeta, Saula dēla, kalpiem no
Mahānaīm uz Gibeonu. **13** Un Joabs, Cerujas dēls,
izgāja arīdzan ar Dāvida kalpiem, un tie sastapās
pie Gibeonas dīķa, un palika viens šaipus dīķa un
otrs viņpus dīķa. **14** Un Abners sacīja uz Joabu: lai

jel tie puiši ceļas un cīkstas mūsu priekšā. Tad
Joabs sacīja: lai ceļas. 15 Tad cēlās un nogāja pēc
skaita divpadsmit par Benjaminu un Išbošetu,
Saula dēlu, un divpadsmit no Dāvida kalpiem. 16
Un tie sagrāba viens otru pie galvas un iedūra
savu zobenu otram sānos, un tie krita visi reizē,
un šī vieta tapa nosaukta Elkat-Acurim (asmeņu
tīrums), kas ir pie Gibeonas. 17 Un tai dienā cēlās
grūta kaušanās, un Abners un Israēla vīri tapa
sakauti no Dāvida kalpiem. 18 Un tur bija trīs
Cerujas dēli, Joabs un Abizajus un Azaēls. Un
Azaēls bija viegls uz kājām, kā stirna laukā. 19 Un
Azaēls dzinās Abneram pakaļ un neatstājās no
Abnera ne pa labo ne pa kreiso roku. 20 Un Abners
skatījās atpakaļ un sacīja: vai tu neesi Azaēls? Un
viņš sacīja: es tas esmu. 21 Tad Abners uz to sacīja:
atkāpies vai pa labo, vai pa kreiso roku, un satver
vienu no tiem puišiem un paņem viņa ieroču s.
Bet Azaēls no viņa negribēja atstāties. 22 Tad
Abners runāja vēl uz Azaēli un sacīja: atstājies no
manis, - kāpēc man tevi būs kaut zemē? Kā tad es
varēšu savu vaigu pacelt tava brāļa Joaba priekšā?
23 Bet viņš negribēja atstāties. Tad Abners viņam
ar šķēpa otru galu iedūra vēderā, ka šķēps pakaļā
iznāca ārā, un Azaēls turpat krita un nomira.
Un visi, kas uz to vietu nāca, kur Azaēls bija
kritis un nomiris, tie tur apstājās. 24 Bet Joabs
un Abizajus dzinās Abneram pakaļ, un saule jau
nogāja, kad tie nāca pie Amas pakalna, kas šaipus
Ģias uz Gibeonas tuksneša ceļa. 25 Un Benjamina
bērni sapulcējās Abneram pakaļ vienā pulkā un
stāvēja kāda kalna galā. 26 Tad Abners sauca uz
Joabu un sacīja: vai tad zobens lai rij mūžam?
Vai tu nezini, ka beidzot ceļas rūgtums? Un cik
ilgi tu tiem ļaudīm nesacīsi, lai saviem brāļiem
vairs nedzenās pakaļ. 27 Tad Joabs sacīja: tik
tiešām kā Dievs dzīvo, kad tu nebūtu runājis, tie
ļaudis jau no paša rīta būtu novērsti, ikviens no
sava brāļa nost. 28 Tad Joabs pūta ar bazūni, un
visi ļaudis apstājās un nedzinās vairs Israēlim
pakaļ un mitējās kauties. 29 Un Abners un viņa
vīri gāja cauru nakti pa to klajumu un cēlās pār
Jardāni un gāja caur visu Bitronu un nāca uz
Mahānaīm. 30 Un Joabs griezās atpakaļ no Abnera
un sapulcināja visus ļaudis. Tad no Dāvida kalpiem
trūka deviņpadsmit vīri un Azaēls. 31 Bet Dāvida
kalpi bija kāvuši no Benjamina un Abnera vīriem
trīssimt un sešdesmit vīrus; tie bija nomiruši. 32
Un tie pacēla Azaēli un to apraka viņa tēva kapā
Bētlemē. Un Joabs gāja ar saviem vīriem cauru
nakti, ka gaisma tiem ausa Hebronē.

3 Un karš starp Saula namu un Dāvida namu
vilcinājās. Bet Dāvids palika jo dienas jo
spēcīgāks, un Saula nams jo dienas jo vājāks.
2 Un Dāvidam Hebronē piedzima dēli: viņa
pirmdzimtais bija Ammons, no Aķinoamas, tās
Jezreēlietes. 3 Un viņa otrs bija Ķileabs no
Abigaīles, Nābala sievas, no Karmeļa. Un trešais
Absaloms, no Maākas, Talmaja, Gešuras ķēniņa,
meitas. 4 Un ceturtais Adonijus, Aģitas dēls.
Un piektais Šefatijus, Abitalas dēls. 5 Un sestais
Jetreams no Eglas, Dāvida sievas. Šie dzima
Dāvidam Hebronē. 6 Kamēr nu karš bija starp
Saula namu un Dāvida namu, tad Abners stipri
turējās pie Saula nama. 7 Un Saulam bija lieka
sieva bijusi, Ricpa vārdā, Ajas meita. Un (Išbošets)
sacīja uz Abneru: kāpēc tu guli pie mana tēva
liekas sievas? 8 Tad Abners ļoti apskaitās par
Išbošeta vārdiem un sacīja: vai tad es esmu suņa
galva, kas pie Jūda turas? Tava tēva Saula namam,
viņa brāļiem un viņa draugiem es šodien parādu
žēlastību un tevi neesmu nodevis Dāvida rokā, un
tu man šodien noziegumu pārmeti tās sievas dēļ!
9 Lai Dievs Abneram šā un tā dara, ja es tā nedarīšu
Dāvidam, kā Tas Kungs viņam ir zvērējis, 10
Noceldams valstību no Saula nama un uzceldams
Dāvida goda krēslu pār Israēli un pār Jūdu no
Dana līdz Bēršebai. 11 Un tas Abneram ne vārda
vairs nevarēja atbildēt, tā tas viņu bijās. 12 Un
Abners sūtīja savā vietā vēstnešus pie Dāvida un
sacīja: kam tā zeme pieder? Un sacīja: deri derību
ar mani, redzi, tad mana roka būs ar tevi, atgriezt
visu Israēli pie tevis. 13 Un viņš sacīja: labi, es ar
tevi derēšu derību, bet vienu lietu es prasu no
tevis, proti, tev manu vaigu nebūs redzēt, pirms
tu man nebūsi atvedis Mikali, Saula meitu, kad
tu nāksi redzēt manu vaigu. 14 Un Dāvids sūtīja
vēstnešus pie Išbošeta, Saula dēla, sacīdams: dod
man Mikali, manu sievu, ko esmu precējies ar
simts Fīlistu priekšādām. 15 Un Išbošets nosūtīja
un to ņēma no vīra, no Paltiēļa, Laīsa dēla. 16 Un
viņas vīrs gāja viņai līdz, un iedams raudāja viņai
pakaļ līdz Bakurim. Tad Abners uz to sacīja: ej,
griezies atpakaļ. Tad viņš griezās atpakaļ. 17 Un
Abners bija runājis ar Israēla vecajiem un sacījis:
jūs citkārt Dāvidu esat meklējuši sev par ķēniņu.
18 Tad dariet nu to, jo Tas Kungs uz Dāvidu ir
runājis un sacījis: caur Sava kalpa Dāvida roku Es
izpestīšu Savus Israēla ļaudis no Fīlistu rokas un
no visu viņu ienaidnieku rokas. 19 Tāpat Abners
bija runājis priekš Benjamina ausīm, un Abners
nogāja arī priekš Dāvida ausīm Hebronē runāt
visu, kas Israēlim un visam Benjamina namam
labi patika. 20 Un Abners nāca pie Dāvida uz
Hebroni un divdesmit vīri viņam līdz, un Dāvids
Abneram un tiem vīriem, kas viņam bija līdz,

taisīja dzīres. 21 Tad Abners sacīja uz Dāvidu:
es celšos un iešu un sapulcināšu visu Israēli pie
sava kunga, tā ķēniņa, ka tie ar tevi der derību;
tad tu varēsi valdīt pār visu, kas tavai dvēselei
patīk. Tā Dāvids atlaida Abneru, un tas aizgāja ar
mieru. 22 Un redzi, Dāvida kalpi un Joabs griezās
atpakaļ no sirošanas un pārnesa lielu laupījumu.
Un Abners nebija vairs pie Dāvida Hebronē, bet
šis to bija atlaidis, ka tas ar mieru bija aizgājis. 23
Kad nu Joabs un viss tas spēks ar viņu pārnāca,
tad Joabam teica un sacīja: Abners, Nera dēls, ir
nācis pie ķēniņa un tas viņu ir atlaidis, ka viņš
ar mieru aizgājis. 24 Tad Joabs gāja pie ķēniņa
un sacīja: ko tu esi darījis? Redzi, Abners pie
tevis ir nācis, - kāpēc tu viņu esi atlaidis, ka tas
aizgājis? 25 Tu gan Abneru, Nera dēlu, pazīsti,
ka tas ir nācis tevi pierunāt, ka viņš vērā liktu
tavu iziešanu un ieiešanu un izprastu visu, ko
tu dari. 26 Un Joabs izgāja no Dāvida un sūtīja
vēstnešus Abneram pakaļ, kas viņu atkal atveda
no Ziras akas; bet Dāvids par to nezināja. 27 Kad
nu Abners uz Hebroni nāca atpakaļ, tad Joabs
viņu veda vārtos, klusu ar viņu parunāt, un tur
tas viņam dūra vēderā, ka tas nomira, par viņa
brāļa Azaēļa asinīm. 28 Kad nu Dāvids to pēcak
dzirdēja, tad viņš sacīja: es esmu nenoziedzīgs
un mana valstība Tā Kunga priekšā mūžīgi pie
Abnera, Nera dēla, asinīm. 29 Lai tās nāk uz Joaba
galvu un uz visu viņa tēva namu, un lai Joaba
namā netrūkst, kam izpil un kas ir spitālīgs un kas
pie spieķa staigā un kas caur zobenu krīt un kam
maizes trūkst. 30 Tā Joabs un Abizajus, viņa brālis,
nokāva Abneru par to, ka tas Azaēli, viņu brāli,
bija nokāvis kaujā pie Gibeonas. 31 Tad Dāvids
sacīja uz Joabu un uz visiem ļaudīm, kas pie viņa
bija: saplēšat savas drēbes un apvelciet maisus
un žēlojaties Abnera pēc. Un ķēniņš Dāvids gāja
bērēm pakaļ. 32 Kad nu Abneru apraka Hebronē,
tad ķēniņš pacēla savu balsi un raudāja pie Abnera
kapa, un visi ļaudis raudāja. 33 Un ķēniņš žēlojās
par Abneru un sacīja: vai Abneram bija jāmirst,
kā mirst nelietis? 34 Tavas rokas nebija saistītas
nedz tavas kājas liktas vara pinekļos; tu esi kritis,
kā krīt caur netikliem. Tad visi ļaudis vēl vairāk
par to raudāja. 35 Un visi ļaudis nāca aicināt, lai
Dāvids maizes ēstu, kamēr vēl bija dienas gaisma;
tad Dāvids zvērēja un sacīja: lai Dievs man šā un
tā dara, ja es baudīšu maizes vai cita kā, pirms
saule noiet. 36 Un visi ļaudis to dzirdēja, un tas
tiem labi patika; viss ko ķēniņš darīja, tas visiem
ļaudīm labi patika. 37 Un visi ļaudis un viss Israēls
noprata tai dienā, ka tas nebija nācis no ķēniņa,
ka Abners, Nera dēls, bija nokauts. 38 Un ķēniņš
sacīja uz saviem kalpiem: vai nezināt, ka šodien
lielskungs un augsts vīrs ir kritis iekš Israēla?
39 Bet es vēl šodien esmu par jaunu, nule par
ķēniņu svaidīts. Un šie vīri, Cerujas dēli, man ir
par stipriem; Tas Kungs lai atmaksā tiem ļauna
darītājiem pēc viņu ļaundarīšanas.

4 Kad nu Saula dēls dzirdēja, ka Abners Hebronē
bija miris, tad viņa rokas nogura un viss Israēls
iztrūkās. 2 Un Saula dēlam bija divi vīri, sirotāju
virsnieki, un vienam bija vārds Baēna un otram
Rekabs, Rimona dēli, no Beērotas, no Benjamina
bērniem, (jo Beērota arīdzan Benjamina bērniem
top pieskaitīta; 3 Un tie Beērotieši bija bēguši uz
Ģetaīm un bija tur piemitēji līdz šai dienai.) 4 Un
Jonatānam, Saula dēlam, bija dēls, tas bija tizls uz
abējām kājām; pieci gadus viņš bija vecs, kad tā
vēsts no Jezreēles nāca par Saulu un Jonatānu, un
viņa emma viņu bija uzņēmusi un bēgusi, un tai
steigšus bēgot viņš bija kritis un par kropli palicis,
un viņa vārds bija Mefibošets. 5 Un Rimona, tā
Beērotieša, dēli, Rekabs un Baēna, nogāja un nāca
uz Išbošeta namu pašā dienas karstumā un viņš
gulēja uz gultas dienasvidū. 6 Un tie gāja namā
iekšā, tā kā kviešus ņemt, un iedūra viņam vēderā,
un Rekabs un Baēna, viņa brālis, aizbēga. 7 Tie
nāca namā, viņam uz gultas guļot savā guļamā
istabā, un to sita un nokāva, un viņam nocirta
galvu, un tie ņēma viņa galvu un gāja pa klajuma
ceļu visu nakti. 8 Un tie nesa Išbošeta galvu pie
Dāvida uz Hebroni un sacīja uz ķēniņu: redzi, še ir
Išbošeta, Saula dēla, tava ienaidnieka, galva, kas
tavu dzīvību meklēja. Tā Tas Kungs manu kungu,
to ķēniņu, šodien ir atriebis pie Saula un viņa
dzimuma. 9 Bet Dāvids atbildēja Rekabam un viņa
brālim Baēnam, Rimona, tā Beērotieša, dēliem,
un uz tiem sacīja: tik tiešām, kā Tas Kungs dzīvs,
kas manu dvēseli ir atpestījis no visām bēdām, 10
Kas man to vēsti nesa, sacīdams: redzi, Sauls ir
nomiris! Un šķitās labu vēsti nesot, to es sagrābu
un nokāvu Ciklagā, dot tam vēstneša algu; 11 Jo
vairāk, kad bezdievīgi vīri taisnu vīru viņa namā
uz viņa gultas nokāvuši, - un nu, vai man nebūs
meklēt viņa asinis no jūsu rokām un jūs izdeldēt
no zemes? 12 Un Dāvids pavēlēja saviem puišiem,
un tie tos nokāva un nocirta viņiem rokas un kājās
un tos uzkāra pie Hebrones dīķa. Bet Išbošeta
galvu tie ņēma un apraka Abnera kapā Hebronē.

5 Tad visas Israēla ciltis nāca pie Dāvida uz
Hebroni un runāja sacīdami: redzi, mēs esam
no taviem kauliem un no tavām miesām. 2 Arī
senāk, kad Sauls mums bija par ķēniņu, tad tu
Israēli izvadīji un ievadīji. Un Tas Kungs uz tevi ir

sacījis: tev būs Manus Israēla ļaudis ganīt, un tev
būs būt Israēlim par valdītāju. 3 Tā visi Israēla
vecaji nāca pie ķēniņa uz Hebroni, un ķēniņš
Dāvids derēja derību ar tiem Hebronē priekš Tā
Kunga vaiga, un tie svaidīja Dāvidu Israēlim par
ķēniņu. 4 Trīsdesmit gadus Dāvids bija vecs, kad
tas palika par ķēniņu, un viņš valdīja četrdesmit
gadus. 5 Hebronē viņš valdīja pār Jūdu septiņus
gadus un sešus mēnešus, un Jeruzālemē viņš
valdīja trīsdesmit un trīs gadus pār visu Israēli
un Jūdu. 6 Un ķēniņš gāja ar saviem vīriem uz
Jeruzālemi pret Jebusiešiem, kas tai zemē dzīvoja,
bet tie teica uz Dāvidu un sacīja: tu šurp nenāksi,
bet aklie un tizlie tevi atsitīs, ar to teikdami, ka
Dāvids tur iekšā netikšot. 7 Bet Dāvids uzņēma
Ciānas pili, - šī ir Dāvida pilsēta. 8 Jo Dāvids sacīja
tai dienā: kas Jebusiešus kauj, lai grūž bezdibenī
aklos un tizlos, ko Dāvida dvēsele ienīst. Tāpēc
top sacīts: akls un tizls namā nenāk. 9 Tā Dāvids
dzīvoja tai pilī un to nosauca par Dāvida pilsētu,
un Dāvids to uztaisīja visapkārt no Millus sākot un
uz iekšpusi. 10 Un Dāvids auga augumā vienmēr,
un Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, bija ar viņu. 11
Un Hirams, Tirus ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie
Dāvida un ciedru kokus un remešus(namdarus)
un akmeņu cirtējus, un tie uztaisīja Dāvidam
namu. 12 Un Dāvids manīja, ka Tas Kungs viņu
Israēlim bija apstiprinājis par ķēniņu, un ka Tas
viņa valstību bija paaugstinājis Savu Israēla ļaužu
labad. 13 Un Dāvids ņēma vēl vairāk lieku sievu
un sievu no Jeruzālemes, kad viņš no Hebrones
bija atnācis, un Dāvidam piedzima vēl vairāk
dēlu un meitu. 14 Un šie ir to vārdi, kas viņam
Jeruzālemē dzimuši: Šamuūs un Zobabs, Nātans
un Salamans. 15 Un Jebears un Elizuūs un Nevegs
un Japius 16 Un Elišamus un Eliads un Elivalets.
17 Kad nu Fīlisti dzirdēja, ka Dāvids bija svaidīts
Israēlim par ķēniņu, tad visi Fīlisti cēlās, Dāvidu
meklēt. Un Dāvids to dzirdēdams nogāja uz to
stipro pili. 18 Un Fīlisti nāca un apmetās Refaīm
ielejā. 19 Tad Dāvids vaicāja To Kungu un sacīja:
vai man būs celties pret Fīlistiem? Vai Tu tos
dosi manā rokā? Un Tas Kungs sacīja uz Dāvidu:
celies, jo Es Fīlistus tiešām došu tavā rokā. 20
Tad Dāvids nāca uz BaālPracim, un Dāvids tos tur
kāva un sacīja: Tas Kungs manus ienaidniekus
ir saplosījis manā priekšā, tā kā ūdens izplosa.
Tādēļ šo vietu nosauca BaālPracim (plosījums). 21
Un tie tur pameta savus elkadievus, un Dāvids ar
saviem vīriem tos paņēma. 22 Un Fīlisti atkal cēlās
un apmetās Refaīm ielejā. 23 Un Dāvids vaicāja
To Kungu, un Tas sacīja: necelies viņiem pretī,
bet met līkumu viņiem mugurā un uzbrūc tiem
pret tiem raudu kokiem. 24 Un kad tu dzirdēsi
soļu troksni raudu koku galos, tad traucies, jo
Tas Kungs tad ir izgājis tavā priekšā, kaut Fīlistu
lēģeri. 25 Un Dāvids darīja, kā Tas Kungs tam bija
pavēlējis, un kāva Fīlistus no Ģibejas līdz Gazerai.

6 Pēc tam Dāvids atkal sapulcināja visus jaunos
vīrus iekš Israēla, trīsdesmit tūkstošus. 2 Un
Dāvids cēlās un nogāja ar visiem ļaudīm, kas
pie viņa bija, uz Baālu Jūdā (Kiriatjearimu), ka
no turienes atvestu Dieva šķirstu, pie kā top
piesaukts tas vārds, Tā Kunga Cebaot vārds, kas
sēž pār ķerubiem. 3 Un tie veda Dieva šķirstu ar
jauniem ratiem un ņēma to no Abinadaba nama,
kas tai pakalnā; un Uza un Ahijus, Abinadaba
dēli, vadīja tos jaunos ratus. 4 Kad tie nu Dieva
šķirstu ņēma no Abinadaba nama, kas tai pakalnā,
tad Ahijus gāja šķirsta priekšā. 5 Un Dāvids un
viss Israēla nams līksmojās Tā Kunga priekšā ar
visādiem priežu koka mūzikas rīkiem, ar koklēm
un ar stabulēm un ar bungām un ar zvārguļiem
un ar pulksteņišiem. 6 Kad tie nu nāca pie Nahona
klona, tad Uza izstiepa roku pie Dieva šķirsta
un to turēja, jo vēršiem kājas slīdēja. 7 Tad Tā
Kunga dusmas iedegās pret Uzu, un Dievs viņu
tur kāva tās drošības dēļ un viņš tur nomira
pie Dieva šķirsta. 8 Un Dāvidam gāja pie sirds,
ka Tas Kungs tādu robu cirtis, Uzu sizdams, un
to vietu nosauca PerecUza (Uzas robs) līdz šai
dienai. 9 Un Dāvids bijās To Kungu tai dienā un
sacīja: kā lai pārnāk Tā Kunga šķirsts pie manis?
10 Un Dāvids Tā Kunga šķirstu negribēja vest
pie sevis uz Dāvida pilsētu, bet Dāvids to lika
vest ObedEdoma, tā Gatieša, namā. 11 Un Tā
Kunga šķirsts palika ObedEdoma, tā Gatieša, namā
trīs mēnešus, un Tas Kungs svētīja ObedEdomu
un visu viņa namu. 12 Tad ķēniņam Dāvidam
teica un sacīja: Tas Kungs ObedEdoma namu ir
svētījis ar visu, kas tam pieder, Dieva šķirsta
labad. Tad Dāvids gāja un pārveda Dieva šķirstu
no ObedEdoma nama uz Dāvida pilsētu ar prieku.
13 Un kad Tā Kunga šķirsta nesēji sešus soļus
bija pagājuši, tad viņš upurēja vērsi un barotu
teļu. 14 Un Dāvids dejoja ar visu spēku Tā Kunga
priekšā, un Dāvids bija apjozies ar nātnu efodu.
15 Tā Dāvids un viss Israēla nams pārveda Tā
Kunga šķirstu ar gavilēšanu un bazūņu skaņu. 16
Kad nu Tā Kunga šķirsts nāca Dāvida pilsētā, tad
Mikale, Saula meita, skatījās pa logu un redzēja
ķēniņu Dāvidu Tā Kunga priekšā dejojam un
lecam un to nicināja savā sirdī. 17 Un tie ieveda
Tā Kunga šķirstu un to nolika savā vietā tās
telts vidū, ko Dāvids priekš tā bija uzcēlis. Un
Dāvids upurēja dedzināmos upurus un pateicības

upurus Tā Kunga priekšā. 18 Kad nu Dāvids
bija pabeidzis upurēt dedzināmos upurus un
pateicības upurus, tad viņš tos ļaudis svētīja Tā
Kunga Cebaot vārdā. 19 Un visiem ļaudīm, visai
Israēla draudzei, gan vīriem, gan sievām, viņš
izdalīja ikkatram pa karašai un pa gaļas gabalam
un pa vīnogu rausim. Un visi ļaudis nogāja ikviens
savā namā. 20 Kad nu Dāvids atpakaļ griezās,
sveicināt savu namu, tad Mikale, Saula meita,
Dāvidam izgāja pretī un sacīja: cik ļoti Israēla
ķēniņš šodien pagodinājies, kas šodien priekš
savu kalpu kalponēm ir atsedzies, tā kā atsedzās
neliešu ļaudis! 21 Bet Dāvids sacīja uz Mikali:
Tā Kunga priekšā es esmu līksmojies, kas mani
izredzējis tava tēva vietā un visa viņa nama vietā,
mani ieceldams par valdītāju Tā Kunga ļaudīm,
Israēlim. 22 Un es vēl vairāk pazemošos nekā tā,
un būšu zems savās acīs, un ar tām kalponēm, par
ko tu runājusi, ar tām es gribu tikt godā. 23 Un
Mikale, Saula meita, palika bez bērna līdz savai
miršanas dienai.

7 Un notikās, kad ķēniņš savā namā sēdēja un
Tas Kungs viņam bija mieru devis no visiem
viņa ienaidniekiem visapkārt, 2 Tad ķēniņš sacīja
uz pravieti Nātanu: redzi, es dzīvoju ciedru namā,
un Tā Kunga šķirsts mīt starp telts deķiem. 3 Tad
Nātans sacīja uz ķēniņu: ej un dari visu, kas tavā
sirdī, jo Tas Kungs ir ar tevi. 4 Bet tai pašā naktī Tā
Kunga vārds notika uz Nātanu un sacīja: 5 Ej un
saki Dāvidam, Manam kalpam: tā saka Tas Kungs:
Vai tev būs Man namu celt, Man par mājas vietu?
6 Jo Es namā neesmu mitis no tās dienas, kad
Israēla bērnus esmu izvedis no Ēģiptes, līdz šai
dienai, bet esmu staigājis teltī un dzīvoklī. 7 Visu
to laiku, kad Es ar visiem Israēla bērniem esmu
staigājis, vai esmu vienu vārdu runājis uz kādu
no Israēla ciltīm, kam Es pavēlējis, Manus Israēla
ļaudis ganīt, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet
ciedru namu? 8 Tad nu tev tā būs sacīt uz Manu
kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs Cebaot: Es tevi
no ganības, no sīkiem lopiem esmu ņēmis, būt
valdītājam pār Maniem Israēla ļaudīm. 9 Un Es ar
tevi esmu bijis visur, kur esi staigājis, un esmu
izdeldējis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā un
tev darījis augstu vārdu, kā lieliem kungiem vārds
ir virs zemes. 10 Un Saviem Israēla ļaudīm Es
esmu vietu gādājis un tos dēstījis, ka tie savā vietā
dzīvo un vairs netop šaubīti, un ļauni ļaudis tos
vairs nespaida, kā senāk 11 Un no tās dienas, kad
Es soģus iecēlu pār Saviem Israēla ļaudīm. Un Es
tev dodu mieru no visiem taviem ienaidniekiem.
Un Tas Kungs tev sludina, ka Tas Kungs tev grib
namu celt. 12 Kad tavs laiks būs pagājis un tu
dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu tavu
dzimumu pēc tevis, kas no tavām miesām nāks,
tam Es apstiprināšu viņa valstību. 13 Tas uztaisīs
namu Manam vārdam, un Es apstiprināšu viņa
valstības krēslu mūžīgi. 14 Es viņam būšu par tēvu,
un viņš Man būs par dēlu. Kad tas būs noziedzies,
tad Es viņu pārmācīšu ar cilvēku rīkstēm un ar
cilvēka bērnu sitieniem; 15 Bet Savu žēlastību Es
no viņa neatraušu, kā Es to esmu atrāvis no Saula,
ko Es esmu atmetis tavā priekšā. 16 Un tavs nams
un tava valstība pastāvēs tavā priekšā mūžīgi: tavs
goda krēsls būs stiprs mūžīgi. 17 Un pēc visiem
šiem vārdiem un pēc visas šīs parādīšanas Nātans
tā runāja uz Dāvidu. 18 Tad ķēniņš Dāvids nāca un
palika Tā Kunga priekšā un sacīja: kas es esmu
Kungs, Dievs? Un kas ir mans nams, ka Tu mani
līdz šejienei esi vadījis? 19 Un taču tas vēl ir maz
Tavās acīs, Kungs, Dievs, bet Tu Sava kalpa namam
esi runājis arī par nākošiem ilgiem laikiem, un tā
pēc cilvēka vīzes, Kungs, Dievs! 20 Un ko lai nu
Dāvids vēl uz Tevi runā? Jo Tu pazīsti Savu kalpu,
Kungs, Dievs. 21 Sava vārda dēļ un pēc Savas
sirds Tu visas šās lielās lietas esi darījis un tās
Savam kalpam sludinājis. 22 Tāpēc Tu esi augsts,
Kungs Dievs. Jo neviena nav kā Tu, un Dieva nav
kā Tu vien pēc visa, ko esam dzirdējuši savām
ausīm. 23 Un kur gan kāda tauta virs zemes kā
Tavi ļaudis, kā Israēls? Ko Dievs būtu gājis atpestīt
Sev par ļaudīm un celt Sev vārdu un priekš viņiem
darīt tādas lielas briesmīgas lietas Savai zemei,
Savu ļaužu priekšā, ko Tu no Ēģiptes atpestījis,
no pagāniem un viņu elkiem. 24 Un Tu Savus
Israēla ļaudis Sev esi apstiprinājis par Saviem
ļaudīm mūžīgi, un Tu, Kungs, tiem esi palicis par
Dievu. 25 Un nu, Kungs Dievs, to vārdu, ko Tu esi
runājis par Savu kalpu un par viņa namu, piepildi
to mūžīgi, un izdari, ko Tu esi runājis. 26 Tad
Tavs vārds taps paaugstināts mūžīgi, un sacīs: Tas
Kungs Cebaot ir Dievs pār Israēli, un Tava kalpa
Dāvida nams pastāvēs Tavā priekšā. 27 Jo Tu,
Kungs Cebaot, Israēla Dievs, Sava kalpa ausi esi
atdarījis un sacījis: Es tev celšu namu. Tāpēc Tavs
kalps iedrošinājies ar šo lūgšanu Tevi pielūgt. 28
Tad nu, Kungs, Dievs, Tu esi Dievs un Tavi vārdi
ir patiesība, un Tu šo labumu uz Savu kalpu esi
runājis. 29 Un tas lai nu ir Tavs prāts, svētīt Sava
kalpa namu, ka tas ir mūžīgi Tavā priekšā. Jo Tu,
Kungs, Dievs, to esi runājis, un ar Tavu svētību
Tava kalpa nams būs svētīts mūžīgi.

8 Un notikās, ka pēc tam Dāvids sita Fīlistus un
tos pārvarēja, un Dāvids atņēma valdīšanas
iemauktus Fīlistu rokām. 2 Viņš sita arī Moabiešus
un pie zemes nometis viņš tos mēroja ar auklu,

un mēroja divas daļas nokaujamos un vienu pilnu
daļu, ko pameta dzīvus. Tā Moabieši Dāvidam
palika par kalpiem un nesa dāvanas. 3 Un
Dāvids sita arī HadadEzeru, Rekaba dēlu, Cobas
ķēniņu, kad šis nogāja, savu varu atkal uzcelt pie
Eifrat upes. 4 Un Dāvids tam paņēma tūkstoš
un septiņsimt jātniekus un divdesmit tūkstoš
kājniekus, un darīja visus zirgus tizlus, un no tiem
atlicināja simts zirgus. 5 Un Sīrieši no Damaskus
nāca palīgā HadadEzeram, Cobas ķēniņam, bet
Dāvids kāva no Sīriešiem divdesmit un divtūkstoš
vīrus. 6 Un Dāvids ielika karavīrus Damaskū
Sīrijā. Un Sīrieši Dāvidam palika par kalpiem
un nesa dāvanas; un Tas Kungs Dāvidam visur
palīdzēja, kurp viņš gāja. 7 Un Dāvids ņēma
tās priekšturamās zelta bruņas, kas HadadEzera
kalpiem bija, un tās pārnesa uz Jeruzālemi. 8
Un no Betas un Berotajas, HadadEzera pilsētām,
ķēniņš Dāvids paņēma arī daudz vara. 9 Kad nu
Tojus, Hamatas ķēniņš, dzirdēja, ka Dāvids bija
kāvis visu HadadEzera karaspēku, 10 Tad Tojus
sūtīja savu dēlu Joramu pie ķēniņa Dāvida, vaicāt
pēc viņa labklāšanās un viņam pateikties par to,
ka viņš pret HadadEzeru bija karojis un to bija
kāvis, (jo Tojum bija karš ar HadadEzeru) un viņa
rokā bija sudraba un zelta un vara trauki. 11 Arī
tos ķēniņš Dāvids svētīja Tam Kungam, līdz ar to
sudrabu un zeltu, ko viņš bija svētījis no visām
tautām, ko bija pārvarējis, 12 No Sīrijas un no
Moaba un no Amona bērniem un no Fīlistiem un
no Amalekiešiem un no HadadEzera, Rekaba dēla,
Cobas ķēniņa, laupījuma. 13 Un Dāvids pelnījās
augstu slavu, pārnākdams no Sīriešu kaušanas, kad
sāls ielejā bija kāvis astoņpadsmit tūkstošus. 14
Un viņš nolika karavīrus Edomā, visā Edomā viņš
nolika karavīrus, un visi Edomieši palika Dāvidam
par kalpiem, un Tas Kungs palīdzēja Dāvidam
visur, kurp tas gāja. 15 Tā Dāvids valdīja pār visu
Israēli, un Dāvids nesa tiesu un taisnību visiem
ļaudīm. 16 Un Joabs, Cerujas dēls, bija karaspēka
virsnieks un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers,
17 Un Cadoks, Aķitaba dēls, un Aķimeleks, Abjatara
dēls, bija priesteris, un Serajus bija rakstu vedējs,
18 Un Benajus, Jojadas dēls, bija virsnieks pār
tiem Krietiem un Plietiem, bet Dāvida dēli bija
lielkungi.

9 Un Dāvids sacīja: vai vēl ir kāds, kas atlicies
no Saula nama, ka es tam žēlastību parādu
Jonatāna dēļ? 2 Un Saula namam bija kalps, Cībus
vārdā, un tas tapa aicināts Dāvida priekšā. Un
ķēniņš uz to sacīja: vai tu esi Cībus? Un viņš
sacīja: esmu, tavs kalps. 3 Un ķēniņš sacīja: vai vēl
kāds nav no Saula nama, ka es Dieva žēlastību
tam parādu? Un Cībus sacīja uz ķēniņu: Vēl ir
viens Jonatāna dēls, tizls uz abām kājām. 4 Un
ķēniņš uz to sacīja: kur tas ir? Un Cībus sacīja uz
ķēniņu: redzi, viņš ir Mahira, Amiēļa dēla, namā,
Lodabarā. 5 Tad ķēniņš Dāvids nosūtīja un to ņēma
no Mahira, Amiēļa dēla, nama, no Lodabaras. 6
Kad nu Mefibošets, Jonatāna dēls, Saula dēla dēls,
pie Dāvida nāca tad viņš metās uz savu vaigu
un klanījās. Un Dāvids sacīja: Mefibošet! Un viņš
sacīja: redzi, še tavs kalps. 7 Un Dāvids uz to
sacīja: nebīsties, es tiešām tev parādīšu žēlastību
tava tēva Jonatāna dēļ, un tev atdošu visus tava
tēva Saula tīrumus, un tev būs vienmēr maizi ēst
pie mana galda. 8 Un tas paklanījās un sacīja:
kas tavs kalps tāds ir, ka tu uzlūko nomirušu
suni, kāds es esmu? 9 Tad ķēniņš aicināja Cību,
Saula kalpu, un uz to sacīja: visu, kas Saulam
un viņa namam piederēja, to es esmu devis tava
kunga dēlam. 10 Tāpēc strādā tu viņam to zemi,
tu ar saviem dēliem un ar saviem kalpiem, un
savāc, ka tava kunga dēlam ir maizes ko ēst, un
Mefibošets, tava kunga dēls, lai vienmēr ēd maizi
pie mana galda. Bet Cībum bija piecpadsmit dēli
un divdesmit kalpi. 11 Un Cībus sacīja uz ķēniņu:
visu, ko mans kungs, tas ķēniņš, savam kalpam
pavēl, to tavs kalps darīs. Un Mefibošets lai ēd pie
mana galda tāpat, kā viens no ķēniņa bērniem. 12
Un Mefibošetam bija mazs dēls, vārdā Miha, un
visi, kas Cībus namā dzīvoja, tie Mefibošetam bija
par kalpiem. 13 Un Mefibošets dzīvoja Jeruzālemē,
tāpēc ka viņš vienmēr ēda pie ķēniņa galda. Un
viņš bija tizls uz abām kājām.

10 Un pēc tam Amona bērnu ķēniņš nomira,
un viņa dēls Anons palika par ķēniņu viņa
vietā. 2 Tad Dāvids sacīja: es darīšu žēlastību pie
Anona, Nahasa dēla, tā kā viņa tēvs žēlastību
darījis pie manis. Un Dāvids nosūtīja un lika viņu
iepriecināt caur saviem kalpiem par viņa tēvu;
un Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi. 3
Tad Amona bērnu lielkungi sacīja uz savu kungu
Anonu: vai Dāvids tavu tēvu godina tavās acīs,
ka viņš ir sūtījis iepriecinātājus pie tevis? Vai
Dāvids savus kalpus nav tāpēc sūtījis pie tevis, ka
viņš šo pilsētu izklausa un izlūko un izposta? 4
Tad Anons ņēma Dāvida kalpus un tiem nodzina
pusbārdu un tiem nogrieza vienu drēbju pusi
līdz pašiem gurniem un tos atlaida. 5 Kad tas
nu Dāvidam tapa zināms, tad viņš tiem sūtīja
pretī, jo šie vīri bija ļoti apsmieti. Un ķēniņš tiem
lika sacīt: palieciet Jērikū, tiekams jūsu bārda būs
ataugusi, un tad nāciet atpakaļ. 6 Kad nu Amona
bērni redzēja, ka tie bija palikuši smirdoši pie
Dāvida, tad Amona bērni nosūtīja un saderēja

no BetRekabas Sīriešiem un no Cobas Sīriešiem
divdesmit tūkstoš kājniekus un no Maākas ķēniņa
tūkstoš vīrus un no Tobas vīriem divpadsmit
tūkstoš vīrus. 7 Kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš
sūtīja Joabu un visu to vareno karaspēku. 8
Un Amona bērni izgāja un taisījās uz kaušanos
vārtu priekšā, bet tie Sīrieši no Cobas un Rekabas
un tie vīri no Tobas un Maākas bija vieni paši
savrup laukā. 9 Kad nu Joabs redzēja, ka karš pret
viņu taisījās no priekšas un no aizmugures, tad
viņš izlasīja no visiem jauniem Israēla vīriem un
nostājās Sīriešiem pretī. 10 Un tos citus ļaudis
viņš deva savam brālim Abizajum rokā, un tas
nostājās pret Amona bērniem. Un viņš sacīja: 11
Ja Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc tu man
palīgā, bet ja Amona bērni būs stiprāki nekā tu,
tad es tev iešu palīgā. 12 Turies stipri un lai stipri
stāvam priekš mūsu ļaudīm un priekš mūsu Dieva
pilsētām, bet Tas Kungs lai dara, kā Viņam labi
patīk. 13 Un Joabs ar tiem ļaudīm, kas pie viņa
bija, gāja kauties Sīriešiem virsū, bet šie bēga
viņa priekšā. 14 Un kad Amona bērni to redzēja,
ka Sīrieši bēga, tad tie arīdzan bēga Abizajus
priekšā un nāca pilsētā, un Joabs griezās atpakaļ
no Amona bērniem un nāca uz Jeruzālemi. 15
Kad nu Sīrieši redzēja, ka Israēla priekšā bija
sakauti, tad tie atkal sapulcējās. 16 Un HadadEzers
nosūtīja un lika tiem Sīriešiem nākt, kas bija
viņpus upes, un tie nāca uz Elamu, un Zobaks,
HadadEzera kara lielskungs, gāja viņu priekšā. 17
Kad tas Dāvidam tapa sacīts, tad viņš sapulcināja
visu Israēli un pārgāja pār Jardāni un nāca uz
Elamu, un Sīrieši nostājās Dāvidam pretī un ar
to kāvās. 18 Bet Sīrieši bēga Israēla priekšā, un
Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņsimt ratus un
četrdesmit tūkstoš jātniekus; viņš sita arī Zobaku,
viņu kara lielkungu, ka tas tur nomira. 19 Kad nu
visi ķēniņi, kas bija HadadEzera kalpi, redzēja, ka
bija sakauti Israēla priekšā, tad tie derēja mieru
ar Israēli un viņam kalpoja, un Sīrieši bijās, uz
priekšu nākt palīgā Amona bērniem.

11 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad
ķēniņi mēdz iziet, tad Dāvids sūtīja Joabu
un savus kalpus viņam līdz un visu Israēli, un
tie postīja Amona bērnus un apmetās pret Rabu;
bet Dāvids palika Jeruzālemē. 2 Un notikās ap
vakara laiku, ka Dāvids cēlās no savas gultas un
staigāja pa ķēniņa nama jumtu un redzēja no
jumta sievu mazgājamies, un šī sieva bija ļoti
skaista no skata. 3 Un Dāvids nosūtīja un lika
vaicāt pēc tās sievas; tad sacīja: tā ir Batseba,
Elijama meita, Hetieša Ūrijas sieva. 4 Tad Dāvids
sūtīja vēstnešus un to lika atvest, un tā nāca pie
viņa un viņš pie tās gulēja, un kad viņa no savas
nešķīstības bija šķīstījusies, tad viņa atkal gāja
mājās. 5 Un tā sieva tapa grūta. Tad viņa nosūtīja
un deva Dāvidam ziņu un sacīja: es esmu grūta. 6
Tad Dāvids sūtīja pie Joaba sacīdams: sūti to Etieti
Ūriju pie manis. Un Joabs sūtīja Ūriju pie Dāvida.
7 Kad nu Ūrija pie viņa atnāca, tad Dāvids vaicāja:
kā iet Joabam, kā iet ļaudīm un kā iet karā. 8 Un
Dāvids sacīja uz Ūriju: noej savā namā un mazgā
savas kājas. Un kad Ūrija no ķēniņa nama izgāja,
tad viņam ķēniņa dāvanas tapa nestas pakaļ. 9
Bet Ūrija apgūlās priekš ķēniņa nama durvīm
ar visiem sava kunga kalpiem un negāja mājās.
10 Un Dāvidam deva ziņu un sacīja: Ūrija nav
gājis uz mājām. Tad Dāvids sacīja uz Ūriju: Vai
tu nenāci no ceļa? Kāpēc tu nenoej savā namā?
11 Un Ūrija sacīja uz Dāvidu: Dieva šķirsts un
Israēls un Jūda paliek teltīs, un mans kungs Joabs
un mana kunga kalpi mīt laukā; vai tad es ietu
mājās ēst un dzert un pie savas sievas gulēt? Tik
tiešām kā tu dzīvs un tava dvēsele dzīva, es to
nedarīšu. 12 Tad Dāvids sacīja uz Ūriju: paliec
arī šodien šeitan, tad es tev rītu atlaidīšu. Tā
Ūrija palika Jeruzālemē šo un otru dienu. 13 Un
Dāvids to aicināja, ka tas viņa priekšā ēda un
dzēra, un viņš to piedzirdināja. Un vakarā viņš
izgāja apgulties savās cisās ar sava kunga kalpiem,
un viņš nenogāja mājās. 14 Un otrā rītā Dāvids
rakstīja grāmatu Joabam un to sūtīja caur Ūriju.
15 Un tai grāmatā viņš tā bija rakstījis: nostādiet
Ūriju tai vietā, kur tā visgrūtākā kaušanās, un
novēršaties aiz viņa, ka viņš top kauts un mirst.
16 Un notikās, kad Joabs to pilsētu aplenca, tad
viņš nostādīja Ūriju tādā vietā, kur viņš zināja, ka
tur bija stipri vīri. 17 Kad nu pilsētas vīri izgāja
un ar Joabu kāvās, tad krita kādi no tiem ļaudīm,
no Dāvida kalpiem, un Etietis Ūrija arī nomira. 18
Tad Joabs sūtīja un deva Dāvidam ziņu par visām
karalietām. 19 Un viņš pavēlēja tam vēstnesim
un sacīja: kad tu būsi ķēniņam izstāstījis visas
karalietas, 20 Un ķēniņam dusmas celsies un viņš
uz tevi sacīs: kāpēc jūs tik tuvu pie pilsētas esat
gājuši kauties? Vai jūs nezinājāt, ka no mūra šaus?
21 Kas Abimeleku, JerubBezeta dēlu, ir nokāvis?
Vai sieva uz viņu nemeta dzirnu akmeni no mūra,
ka tas Tebecā nomira? Kāpēc esat gājuši tik tuvu
pie mūra? Tad saki: tavs kalps Ūrija, tas Etietis,
arīdzan nomiris. 22 Un tas vēstnesis nogāja un
nāca un stāstīja Dāvidam visu, par ko Joabs viņu
bija sūtījis. 23 Un tas vēstnesis sacīja uz Dāvidu:
tie vīri bija stiprāki nekā mēs, un iznāca pret
mums laukā, bet mēs viņiem pretī turējāmies līdz

pat vārtu durvīm. 24 Tad strēlnieki no mūra šāva
uz taviem kalpiem, ka kādi no ķēniņa kalpiem
nomira, 25 Un tavs kalps Ūrija, tas Etietis, arīdzan
nomiris. Tad Dāvids sacīja uz to vēstnesi: Tā saki
uz Joabu: lai tev sirds neēdās šīs lietas dēļ, jo
zobens rij te šo, te citu, stāvi jo stipri karā pret to
pilsētu un izposti to, - un tā iedrošini viņu. 26 Kad
nu Ūrijas sieva dzirdēja, ka viņas vīrs Ūrija bija
miris, tad viņa gaudās par savu kungu. 27 Un kad
gaudu laiks bija pagājis, tad Dāvids nosūtīja un to
ņēma savā namā, un tā viņam palika par sievu
un viņam dzemdēja dēlu. Bet šī lieta, ko Dāvids
darīja, Tam Kungam nepatika.

12 Un Tas Kungs sūtīja Nātanu pie Dāvida. Un
tas gāja pie viņa un uz to sacīja: divi vīri
bija vienā pilsētā, viens bagāts un otrs nabags. 2
Un tam bagātam bija ļoti daudz avju un vēršu. 3
Bet tam nabagam nebija it nekā kā viens vienīgs
jēriņš, ko viņš bija pircis un uzaudzinājis, un tas
pie viņa bija uzaudzis kopā ar viņa bērniem; tas
ēda no viņa kumosa un dzēra no viņa biķera un
gulēja viņa klēpī un bija viņam tā kā bērns. 4 Kad
nu pie tā bagātā vīra atnāca ceļinieks, tad tam bija
žēl ņemt no savām avīm un no saviem vēršiem,
ko laba sataisīt tam ceļiniekam, kas pie viņa bija
atnācis, un viņš ņēma tā nabaga vīra jēriņu un to
sataisīja tam vīram, kas pie viņa bija atnācis. 5
Tad Dāvids dusmās iedegās pret to vīru varen ļoti
un viņš sacīja uz Nātanu: tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvs, tas vīrs, kas to darījis, pelnījis nāvi. 6 Un to
jēru tam būs četrkārtīgi atdot, tāpēc ka viņš tā
darījis un ka nav žēlojis. 7 Tad Nātans sacīja uz
Dāvidu: tu esi tas vīrs. Tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: Es tevi par ķēniņu esmu svaidījis Israēlim,
un tevi esmu izpestījis no Saula rokas, 8 Un tev
esmu devis tava kunga namu, un tava kunga
sievas tavā klēpī, un Es tev esmu devis arī Israēla
un Jūda namu. Un ja tas vēl nepietiek, tad Es šo
un to vēl gribēju pielikt. 9 Kāpēc tu tad Tā Kunga
vārdu esi laidis pār galvu, darīdams, kas ļauns
priekš Viņa acīm? To Etieti Ūriju tu esi nokāvis ar
zobenu un viņa sievu sev ņēmis par sievu, bet
viņu tu esi nokāvis ar Amona bērnu zobenu. 10 Nu
tad zobens neatstāsies no tava nama ne mūžam,
tāpēc ka tu Mani esi nicinājis un tā Hetieša Ūrijas
sievu ņēmis sev par sievu. 11 Tā saka Tas Kungs:
redzi, Es vedīšu nelaimi pār tevi no tava paša
nama un ņemšu tavas sievas priekš tavām acīm
un tās došu tavam tuvākam; tas pie tavām sievām
gulēs pašā saulē. 12 Jo tu to esi darījis slepeni, bet
Es to darīšu visa Israēla priekšā un pašā saulē. 13
Tad Dāvids sacīja uz Nātanu: es esmu grēkojis pret
To Kungu. Un Nātans sacīja uz Dāvidu: tad nu
Tas Kungs arī tavus grēkus ir atņēmis; tev nebūs
mirt. 14 Tomēr tāpēc ka tu caur šo lietu Tā Kunga
ienaidniekiem esi devis tiešām iemeslu zaimot,
tad arī tam dēlam, kas tev dzimis, būs mirt. 15
Un Nātans gāja savā namā. Un Tas Kungs sita to
bērnu, ko Ūrijas sieva Dāvidam bija dzemdējusi,
ka tas palika ļoti slims. 16 Un Dāvids meklēja
Dievu par to bērnu, un Dāvids gavēja un iegāja
un gulēja par nakti pie zemes. 17 Tad visi viņa
nama vecaji gāja pie viņa un viņu gribēja uzcelt
no zemes, bet viņš negribēja un neēda maizes
ar tiem. 18 Un septītā dienā tas bērns nomira.
Un Dāvida kalpi bijās viņam sacīt, ka tas bērns
miris. Jo tie sacīja: redzi, kamēr tas bērns vēl bija
dzīvs, tad mēs ar viņu runājām, un viņš negribēja
mūsu balsi klausīt, kā tad lai viņam sakām, ka tas
bērns miris, lai viņš nepadara ko ļauna? 19 Bet
Dāvids redzēja, ka viņa kalpi klusiņām savā starpā
runāja, un Dāvids manīja, ka tas bērns miris. Un
Dāvids sacīja uz saviem kalpiem: vai tas bērns
miris? Un tie sacīja: miris. 20 Tad Dāvids cēlās
no zemes un mazgājās un svaidījās un pārmija
savas drēbes un gāja Tā Kunga namā un pielūdza.
Pēc viņš nāca savā namā un pavēlēja, lai viņam
maizi ceļ priekšā, un ēda. 21 Tad viņa kalpi uz
viņu sacīja: kas tas ir, ko tu dari? Kad tas bērns
bija dzīvs, tad tu gavēji un raudāji, un kad nu tas
bērns miris, tad tu celies un ēdi maizi? 22 Un viņš
sacīja: kamēr tas bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un
raudāju, jo es domāju, kas zin, vai Tas Kungs par
mani neapžēlosies, ka tas bērns paliek dzīvs. 23
Bet kad tas nu miris, kāpēc man būs gavēt? Vai es
to vēl varēšu vest atpakaļ? Es gan iešu pie viņa,
bet viņš pie manis atpakaļ negriezīsies. 24 Un
Dāvids iepriecināja Batsebu, savu sievu, un iegāja
pie tās un gulēja pie tās. Un tā dzemdēja dēlu un
tas nosauca viņa vārdu Salamanu. Un Tas Kungs
to mīlēja. 25 Un viņš deva pavēli caur pravieti
Nātanu, un šis nosauca viņa vārdu JediḏJa (t.i.
Dieva mīlēts) Tā Kunga dēļ. 26 Un Joabs karoja
pret Rabu, Amona bērnu pilsētu, un ieņēma to
ķēniņa pilsētu. 27 Tad Joabs sūtīja vēstnešus pie
Dāvida un sacīja: es pret Rabu esmu karojis un
pilsētas lejas daļu jau ieņēmis. 28 Tad nu sapulcini
tos atlikušos ļaudis un apmeties pret to pilsētu un
ieņem to, lai es neieņemu to pilsētu, un slava par
to lai nepaliek man. 29 Tad Dāvids sapulcināja
visus ļaudis un nogāja uz Rabu un karoja pret
to un to ieņēma, 30 Un ņēma viņu ķēniņa kroni
no viņa galvas, tam svars bija viens talents zelta
un dārgu akmeņu, un tas Dāvidam tapa likts uz
galvu; viņš arī ļoti lielu laupījumu izveda no tās
pilsētas. 31 Un tos ļaudis, kas tur bija, viņš izveda

un tos lika apakš zāģiem un apakš kuļamiem
dzelzs ruļļiem un apakš dzelzs cirvjiem, un tos
lika ķieģeļu cepļos. Tā viņš darīja visām Amona
bērnu pilsētām. Un Dāvids un visi ļaudis griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi.

13 Un notikās pēc tam, Absalomam, Dāvida
dēlam, bija skaista māsa, Tamāra vārdā, un
Amnons, Dāvida dēls, to iemīlēja. **2** Un Amnons
gauži nobēdājās savas māsas Tamāras dēļ, un
viņa bija jumprava, tā ka Amnonam rādījās grūta
lieta, viņai ko darīt. **3** Bet Amnonam bija draugs,
ar vārdu Jonadabs, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls,
un Jonadabs bija ļoti gudrs vīrs. **4** Tas uz viņu
sacīja: kāpēc tu tāds izdilis, tu ķēniņa dēls, un jo
dienas jo vairāk? Vai to man negribi sacīt? Tad
Amnons uz viņu sacīja: es mīlu Tamāru, sava brāļa
Absaloma māsu. **5** Un Jonadabs uz to sacīja: gulies
savā gultā un izliecies slims. Kad nu tavs tēvs
nāk, tevi apraudzīt, tad saki uz to, lai jel mana
māsa, Tamāra, nāk un man dod maizes ēst un
taisa priekš manām acīm ēdienu, ka es to redzu
un ēdu no viņas rokas. **6** Tad Amnons gūlās un
izlikās slims. Kad nu ķēniņš nāca, viņu apraudzīt,
tad Amnons sacīja uz ķēniņu: lai jel mana māsa
Tamāra nāk, un sataisa kādus divus raušus priekš
manām acīm, ka es ēdu no viņas rokas. **7** Tad
Dāvids sūtīja namā pie Tamāras un sacīja: ej jel
Amnona, sava brāļa, namā un taisi viņam ēdienu.
8 Un Tamāra nogāja Amnona, sava brāļa namā,
un viņš gulēja gultā. Un tā ņēma mīklu un mīcīja
un taisīja raušus priekš viņa acīm un cepa tos
raušus. **9** Un viņa ņēma pannu un no tās izlika
viņa priekšā, bet viņš liedzās ēst. Tad Amnons
sacīja: lai visi no manis iziet ārā. Tad visi izgāja
ārā no viņa. **10** Tad Amnons sacīja uz Tamāru: nes
man to ēdienu istabā, ka es ēdu no tavas rokas.
Tad Tamāra ņēma tos raušus, ko bija taisījusi, un
nesa tos savam brālim Amnonam istabā. **11** Kad tā
tos nu viņam pienesa, ka ēstu, tad viņš to sagrāba
un uz to sacīja: nāc šurp, guli pie manis, mana
māsa. **12** Bet viņa uz to sacīja: nē, mans brāli,
nepiesmej mani, jo tā tas nepieklājās iekš Israēla,
- nedari tādu trakumu. **13** Jo kur es paliktu ar
savu kaunu? Un tu būtu kā ģeķis iekš Israēla. Bet
runā jel ar ķēniņu, jo viņš mani tev neliegs. **14**
Bet tas viņas balsij negribēja klausīt, bet stiprāks
būdams nekā viņa to piesmēja un piegulēja. **15** Pēc
Amnons viņu nīdēdams ienīdēja; un tas naids, ar
ko viņš to ienīdēja, bija lielāks nekā tā mīlestība,
ar ko viņš to bija mīlējis. Un Amnons uz to sacīja:
celies un ej projām. **16** Tad viņa uz to sacīja: ne
tā! Šis ļaunums būtu lielāks nekā tas pirmais, ko
tu man darījis, ka tu mani izdzen. Bet viņš tai
negribēja klausīt. **17** Un viņš sauca savu puisi, kas
viņam kalpoja, un sacīja: izraidi jel šo no manis
ārā un aizslēdz durvis aiz viņas. **18** Un viņai bija
svārki ar piedurknēm, jo ar tādiem uzvalkiem
ķēniņa meitas ģērbās, kas bija jumpravas. Un
kad viņa sulainis to bija izraidījis un durvis aiz
viņas aizslēdzis, **19** Tad Tamāra meta pelnus uz
savu galvu un saplēsa tos svārkus ar piedurknēm,
kas tai bija mugurā, un lika savu roku uz savu
galvu un gāja apkārt brēkdama. **20** Un viņas brālis
Absaloms uz to sacīja: vai tavs brālis Amnons pie
tevis bija? Nu tad, mana māsa, cieti klusu, viņš ir
tavs brālis, neņem šo lietu tā pie sirds. Tā Tamāra
palika atstāta sava brāļa Absaloma namā. **21** Un
kad ķēniņš Dāvids visu šo dzirdēja, tad viņš ļoti
apskaitās. Bet Absaloms nerunāja ar Amnonu nedz
ļaunu nedz labu. **22** Jo Absaloms ienīdēja Amnonu
par to, ka šis bija piesmējis Tamāru, viņa māsu. **23**
Un pēc kādiem diviem gadiem Absalomam bija
avju cirpšana BaālAcorā pie Efraīma. Un Absaloms
aicināja visus ķēniņa bērnus. **24** Un Absaloms
nāca pie ķēniņa un sacīja: redzi jel, nu tavam
kalpam ir avju cirpšana, kaut ķēniņš ar saviem
kalpiem nāktu pie sava kalpa. **25** Bet ķēniņš sacīja
uz Absalomu: nē, mans dēls, visi mēs neiesim, ka
tevi neapgrūtinājam. Un viņš gan to lūdza, bet tas
negribēja iet, bet viņu svētīja. **26** Tad Absaloms
sacīja: ja tu negribi, tad lai jel mans brālis Amnons
mums nāk līdz. Bet ķēniņš uz to sacīja: kāpēc lai
tas iet līdz? **27** Un kad Absaloms viņu vēl vairāk
lūdza, tad viņš Amnonu tam laida līdz ar visiem
ķēniņa bērniem. **28** Un Absaloms pavēlēja saviem
puišiem un sacīja: raugāt jel, kad Amnona sirds
būs priecīga no vīna, un es uz jums sacīšu: kaujiet
Amnonu, - tad nokaujiet viņu, nebīstaties, jo es
jums to esmu pavēlējis; turaties stipri un esat
droši vīri! **29** Un Absaloma puiši darīja Amnonam,
kā Absaloms bija pavēlējis. Tad visi ķēniņa bērni
cēlās un metās ikkatrs uz savu zirgēzeli un bēga.
30 Un tiem vēl ceļā esot, vēsts nāca pie Dāvida, un
tur sacīja: Absaloms nokāvis visus ķēniņa bērnus,
ka neviens no tiem nav atlicis. **31** Tad ķēniņš cēlās
un saplēsa savas drēbes un metās pie zemes, un
visi viņa kalpi stāvēja ar saplēstām drēbēm. **32**
Un Jonadabs, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls atbildēja
un sacīja: nedomā, mans kungs, ka visi jaunekļi,
ķēniņa dēli, ir nokauti, bet Amnons vien ir miris.
Jo Absaloms to ir apņēmies no tās dienas, kad
tas bija piesmējis viņa māsu Tamāru. **33** Un lai
nu mans kungs, tas ķēniņš, šo lietu tā neņem
pie sirds, domādams, visus ķēniņa bērnus esam
mirušus, jo Amnons vien ir miris. Un Absaloms
bēga. **34** Un vaktnieks pacēla savas acis un skatījās,

un redzi, daudz ļaudis nāca pa ceļu aiz viņa gar
kalnu. 35 Un Jonadabs sacīja uz ķēniņu: redzi,
ķēniņa bērni nāk, tā kā tavs kalps sacījis, tā ir.
36 Un kad viņš bija beidzis runāt, redzi, tad tie
ķēniņa dēli nāca un pacēla savu balsi un raudāja.
Ir ķēniņš un visi viņa kalpi raudāja varen lielas
raudas. 37 Un Absaloms bēga un gāja pie Talmaja,
Amijuda dēla, Gešuras ķēniņa. Bet (Dāvids) žēlojās
pēc sava dēla mūžam. 38 Un Absaloms bēga un
gāja uz Gešuru, tur viņš sabija trīs gadus. 39 Un
tas ķēniņu Dāvidu noturēja iziet pret Absalomu,
jo viņš jau bija iepriecināts par Amnonu, ka tas
miris.

14 Kad nu Joabs, Cerujas dēls, manīja, ka ķēniņa
sirds pēc Absaloma ilgojās, 2 Tad Joabs sūtīja
uz Tekou un dabūja no turienes gudru sievu un
uz to sacīja: liecies jel žēlojoties un apvelc sēru
drēbes un nesvaidies ar eļļu un turies kā sieva,
kas sen dienas sērojās par mironi. 3 Un ej pie
ķēniņa un runā uz to tā un tā. Un Joabs lika tos
vārdus viņas mutē. 4 Un tā Tekoiešu sieva sacīja
uz ķēniņu, uz savu vaigu pie zemes mezdamās
un klanīdamās: palīdzi, ķēniņ! 5 Un ķēniņš uz to
sacīja: kas tev kait? Un viņa sacīja: kait gan, esmu
atraitne un mans vīrs miris. 6 Un tad vēl tavai
kalponei bija divi dēli, tie abi bārās laukā un tiem
nebija starpnieka, tad viens sita otru un to nokāva.
7 Un redzi, visi radi cēlās pret tavu kalponi un saka:
dod šurp to, kas savu brāli nokāvis, lai mēs viņu
nokaujam par tā brāļa dzīvību, ko viņš nokāvis,
un izdeldam arī šo mantinieku. Tā tie grib izdzēst
manu dzirkstelīti, kas atlikusi, un neatstāt manam
vīram ne vārda, ne pēcnākamais virs zemes. 8 Tad
ķēniņš uz to sievu sacīja: ej mājās, gan es tevis pēc
pavēlēšu. 9 Un tā Tekoiešu sieva sacīja uz ķēniņu:
mans kungs un ķēniņ, lai tas noziegums paliek
uz manis un uz mana tēva nama, bet ķēniņš un
viņa goda krēsls lai paliek nenoziedzīgs. 10 Un
ķēniņš sacīja: ja kas pret tevi runā, tad atved to
pie manis, tad tam tevi vairs nebūs aizskart. 11
Un viņa sacīja: lai jel ķēniņš piemin To Kungu,
savu Dievu, ka asins atriebēji nevairo to postu,
ka tie manu dēlu nenomaitā. Tad viņš sacīja: tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvs, neviens no tava dēla
matiem nekritīs pie zemes! 12 Tad tā sieva sacīja:
lai jel tava kalpone vienu vārdu uz savu kungu, to
ķēniņu, runā. Un viņš sacīja: runā! 13 Un tā sieva
sacīja: kāpēc tad tu tādu lietu esi nodomājis pret
Dieva ļaudīm? Kad ķēniņš šo vārdu runājis, caur
to viņš ir tā kā noziedzīgs, tāpēc ka ķēniņš savu
atmesto neatved atpakaļ. 14 Jo mirt mums jāmirst
un mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets netop
atkal sasmelts, un Dievs negrib dzīvību atņemt,
bet domā uz to, ka neatmet arīdzan tādu, kas
atmests. 15 Nu tad es esmu nākusi ar savu kungu,
to ķēniņu, šo vārdu runāt, jo tie ļaudis mani ir
izbiedējuši. Tad tava kalpone sacīja: es runāšu jel
ar ķēniņu, vai ķēniņš nedarīs, ko viņa kalpone
saka. 16 Jo ķēniņš klausīs un izpestīs savu kalponi
no tā vīra rokas, kas apņēmies mani un manu
dēlu kopā izdeldēt no Dieva tautas. 17 Un tava
kalpone domāja, lai mana kunga, tā ķēniņa, vārds
man ir par iepriecināšanu, jo mans kungs, tas
ķēniņš, ir kā Dieva eņģelis, klausīdamies labu un
ļaunu; bet Tas Kungs, tavs Dievs, lai ir ar tevi. 18
Tad ķēniņš atbildēja un sacīja uz to sievu: neslēp
man nekā, ko es tev vaicāšu. Un tā sieva sacīja:
runā jel, mans kungs un ķēniņ! 19 Un ķēniņš
sacīja: vai Joaba roka ar tevi nav visās šinīs lietās?
Tad tā sieva atbildēja un sacīja: tik tiešām kā
tava dvēsele dzīva, mans kungs un ķēniņ, citādi
nav ne pa labo ne pa kreiso roku ar visu to, kā
mans kungs, tas ķēniņš, ir runājis; jo tavs kalps
Joabs vien, tas man to ir pavēlējis un visus šos
vārdus licis tavas kalpones mutē. 20 Šīs lietas
nodomu gribēdams apslēpt, tavs kalps Joabs to
ir darījis. Bet mans kungs ir gudrs pēc Dieva
eņģeļa gudrības, zināt visu, kas virs zemes notiek.
21 Un ķēniņš sacīja uz Joabu: redzi, es šo lietu
esmu darījis. Ej tad un atved to puisi Absalomu
atpakaļ. 22 Un Joabs klanījās uz savu vaigu pie
zemes mezdamies un pateicās ķēniņam, un Joabs
sacīja: šodien tavs kalps ir manījis, ka es žēlastību
esmu atradis tavās acīs, mans kungs un ķēniņ,
tāpēc ka ķēniņš sava kalpa vārdu paklausījis.
23 Tā Joabs cēlās un gāja uz Gešuru un atveda
Absalomu uz Jeruzālemi. 24 Un ķēniņš sacīja:
lai viņš iet savā namā un nenāk priekš manām
acīm. Tad Absaloms gāja savā namā un neredzēja
ķēniņa vaigu. 25 Bet tāda vīra, tik skaista un ļoti
slavējama kā Absaloms, nebija pa visu Israēli; no
pēdām līdz galvas galam nekādas vainas pie viņa
nebija. 26 Un kad viņš savu galvu apcirpa, (tas
notika gadu no gada, ka viņš to apcirpa, jo mati
viņam bija visai smagi, tāpēc viņš tos nocirpa),
tad viņa galvas mati svēra divsimt sēķeļus pēc
ķēniņa svara. 27 Un Absalomam piedzima trīs
dēli un viena meita, Tamāra vārdā, tā bija ļoti
skaista sieviete. 28 Tā Absaloms palika Jeruzālemē
divus gadus un neredzēja ķēniņa vaigu. 29 Tāpēc
Absaloms sūtīja pie Joaba, ka viņš to pie ķēniņa
sūtītu, bet tas negribēja nākt pie viņa. Tad viņš
sūtīja vēl otrreiz, un tas vēl negribēja nākt. 30 Tad
viņš sacīja uz saviem kalpiem: redzi, Joaba tīrums
ir pie mana klātu, un viņam tur ir mieži; ejat
un iededzinājiet to ar uguni. Tad Absaloma kalpi

iededzināja to tīrumu ar uguni. 31 Un Joabs cēlās
un nāca Absaloma namā un uz to sacīja: kāpēc
tavi kalpi manu tīrumu ar uguni ir iededzinājuši?
32 Un Absaloms sacīja uz Joabu: redzi, es pie tevis
esmu sūtījis sacīdams: nāc šurp, ka es tevi pie
ķēniņa sūtu un lieku sacīt, kāpēc es esmu nācis
no Gešuras? Man būtu labāki, ka es vēl tur būtu.
Bet nu es gribu ķēniņa vaigu redzēt, un ja vēl
kāds noziegums ir pie manis, tad lai viņš mani
nokauj. 33 Tad Joabs gāja pie ķēniņa un viņam
to teica. Tad viņš aicināja Absalomu, un tas nāca
pie ķēniņa un nometās uz savu vaigu pie zemes
ķēniņa priekšā, un ķēniņš skūpstīja Absalomu.

15 Un pēc tam Absaloms sev sagādāja ratus
un zirgus un piecdesmit vīrus, kas viņa
priekšā skrēja. 2 Un Absaloms cēlās no rīta agri
un nostājās ceļā pie vārtiem, un ja kam bija kāda
tiesas lieta, par ko viņš pie ķēniņa nāca tiesāties,
tad Absaloms to aicināja pie sevis un sacīja: no
kuras pilsētas tu esi? Un kad tas sacīja: tavs kalps
ir no šīs jeb tās Israēla cilts, 3 Tad Absaloms uz to
sacīja: redzi, tava lieta ir laba un taisna, bet tev
nav izklausinātāja pie ķēniņa. 4 Un Absaloms uz
to sacīja: ak! Kas mani celtu par zemes soģi, lai, ja
kam kāds strīdus vai tiesas lieta būtu, nāktu pie
manis un es tam gādātu taisnību! 5 Un kad kāds
pie viņa nāca un metās zemē, tad viņš izstiepa
savu roku un to satvēra un to skūpstīja. 6 Tā
Absaloms darīja visam Israēlim, kas pie ķēniņa
nāca tiesāties. Tā Absaloms zaga sirdi Israēla
vīriem. 7 Un pēc četriem gadiem Absaloms sacīja
uz ķēniņu: es gribu noiet un savu apsolījumu
Hebronē izpildīt, ko es Tam Kungam solījis. 8
Jo tavs kalps ir solījumu solījis, kad es Gešurā
Sīrijā dzīvoju, sacīdams: ja Tas Kungs mani tiešām
vedīs atpakaļ uz Jeruzālemi, tad es kalpošu Tam
Kungam. 9 Tad ķēniņš uz to sacīja: ej ar mieru.
Un viņš cēlās un gāja uz Hebroni. 10 Un Absaloms
sūtīja izlūkus pie visām Israēla ciltīm un sacīja: kad
jūs dzirdēsiet trumetes skaņu, tad jums būs sacīt:
Absaloms ir ķēniņš Hebronē. 11 Un ar Absalomu
gāja divsimt vīri no Jeruzālemes, kas bija aicināti,
bet tie gāja savā vientiesībā un nezināja it nenieka.
12 Absaloms sauca arī Ahitofelu no Ģilus, Dāvida
padoma devēju, no viņa pilsētas Ģilus, kad viņš
upurus upurēja. Un dumpinieku derība palika
stipra un ļaudis pulcējās un vairojās pie Absaloma.
13 Tad nāca vēstnesis pie Dāvida un sacīja: visu
Israēla vīru sirds pieķērusies Absalomam. 14
Tad Dāvids sacīja uz visiem saviem kalpiem, kas
pie viņa bija Jeruzālemē: ceļaties un bēgsim,
citādi mums glābšanās nav priekš Absaloma; ejat
steigšus, ka viņš steigdamies mūs nepanāk un
nepadara mums nelaimi un nekauj to pilsētu ar
zobena asmeni. 15 Tad ķēniņa kalpi uz ķēniņu
sacīja: tā kā mans kungs, tas ķēniņš, nodomā,
redzi, mēs esam tavi kalpi. 16 Un ķēniņš izgāja ar
visu savu namu kājām. Un ķēniņš atstāja desmit
liekas sievas, to namu sargāt. 17 Tā nu ķēniņš ar
visiem ļaudīm kājām izgāja un apstājās pie pēdējā
nama. 18 Un visi viņa kalpi gāja viņam līdzās,
ir visi Krieti un visi Plieti ir visi Gatieši, seššimt
vīri, kas viņam no Gatas bija līdz nākuši, tie gāja
ķēniņa priekšā. 19 Tad ķēniņš sacīja uz Itaju no
Gatas. Kam tu arīdzan mums gribi iet līdz? Ej
atpakaļ un paliec pie ķēniņa, jo tu esi svešinieks
un tik ienācējs savā vietā. 20 Vakar tu esi atnācis,
vai man šodien tevi būs maldināt, mums iet līdz?
Jo es eju, kur varēdams; ej atpakaļ un ved savus
brāļus līdz atpakaļ; žēlastība un uzticība lai ir ar
tevi. 21 Bet Itajus atbildēja ķēniņam un sacīja: tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvs, un kā mans kungs,
tas ķēniņš, dzīvs, - tai vietā, kur mans kungs, tas
ķēniņš, būs, lai būtu vai uz nāvi vai uz dzīvību,
tur būs tavs kalps arīdzan. 22 Un Dāvids sacīja uz
Itaju: nāc tad, iesim! Tā Itajus no Gatas gāja līdz
ar visiem saviem vīriem un ar visiem bērniem,
kas pie viņa bija. 23 Un visa zeme raudāja lielas
raudas, un visi ļaudis gāja garām. Un ķēniņš gāja
pāri pār Kidronas upi, un visi ļaudis gāja pāri pa
to ceļu uz tuksnesi. 24 Un redzi, arī Cadoks tur bija
ar visiem Levitiem, kas Dieva derības šķirstu nesa;
un tie nolika Dieva šķirstu un Abjatars tur pienāca
- kamēr visi ļaudis no pilsētas bija izgājuši. 25
Tad ķēniņš sacīja uz Cadoku: nes Dieva šķirstu
atpakaļ pilsētā. Ja es žēlastību atradīšu Tā Kunga
priekšā, tad Viņš mani vedīs atpakaļ un man liks
redzēt Viņu pašu ar Viņa dzīvokli. 26 Bet ja Viņš
tā sacīs: Man nav labs prāts pie tevis, - redzi, še es
esmu, lai Viņš man dara, kā Viņam patīk. 27 Un
ķēniņš sacīja uz priesteri Cadoku: tu redzētāj, ej
atpakaļ uz pilsētu ar mieru, un Aķimaācs, tavs
dēls, un Jonatāns, Abjatara dēls, jūsu abi dēli ar
jums. 28 Redziet, es gaidīšu tuksnesī pie braslām,
tiekams kāda vēsts no jums atnāks un man dos
ziņu. 29 Tā Cadoks un Abjatars Dieva šķirstu nesa
atpakaļ uz Jeruzālemi un tur palika. 30 Un Dāvids
kāpa uz Eļļas kalnu un iedams raudāja un savu
galvu bija aptinis un gāja pats basām kājām, arī
tie ļaudis, kas pie viņa bija, ikkatrs savu galvu
bija aptinis un gāja uz augšu un iedami raudāja.
31 Un Dāvidam teica un sacīja: Ahitofels ir starp
dumpiniekiem pie Absaloma. Tad Dāvids sacīja:
Kungs, dari jel Ahitofela padomu par ģeķību! 32
Kad nu Dāvids nāca kalna galā, kur mēdza Dievu
pielūgt, redzi, tad Uzajus, tas Arķiets, viņam nāca

pretī ar saplēstiem svārkiem un zemi uz galvas.
33 Un Dāvids uz to sacīja: ja tu man nāksi līdz, tad
tu man būsi par nastu. 34 Bet ja tu iesi atpakaļ
pilsētā un sacīsi uz Absalomu: es būšu tavs kalps,
ķēniņ, kā citkārt esmu bijis tava tēva kalps, tā
nu es būšu tavs kalps, - tad tu man iznīcināsi
Ahitofela padomu. 35 Un vai tur pie tevis nebūs
tie priesteri Cadoks un Abjatars? Tāpēc visu, ko
tu ķēniņa namā dzirdēsi, to saki tiem priesteriem,
Cadokam un Abjataram. 36 Redzi, tur ir viņu abi
dēli, Aķimaācs Cadoka, un Jonatāns, Abjatara dēls,
caur tiem jūs visu, ko dzirdat, sūtat pie manis.
37 Tā Uzajus, Dāvida draugs, gāja pilsētā, kad
Absaloms nāca uz Jeruzālemi.

16 Kad nu Dāvids maķenīt no kalna gala bija
nogājis, redzi, tad Cībus, Mefibošeta puisis,
viņu sastapa ar pāri apkrautu ēzeļu, un uz tiem
bija divsimt maizes un simts rozīņu raušu un
simts vīģu raušu un ādas trauks ar vīnu. 2 Un
ķēniņš sacīja uz Cību: kas tas tev tur ir? Tad Cībus
sacīja: Tie ēzeļi ir priekš ķēniņa nama, ko jāt, un
tā maize ar tām vīģēm priekš tiem puišiem, ko
ēst, un tas vīns tiem piekusušiem tuksnesī, ko
dzert. 3 Tad ķēniņš sacīja: Kur tad ir tava kunga
dēls? Un Cībus sacīja uz ķēniņu: redzi, viņš paliek
Jeruzālemē, jo viņš sacīja: šodien Israēla nams
man atdos mana tēva valstību. 4 Tad ķēniņš sacīja
uz Cību: redzi, tavs lai ir viss, kas Mefibošetam
pieder. Un Cībus sacīja: es metos pie zemes, lai
es žēlastību atrodu priekš tavām acīm, mans
kungs un ķēniņ. 5 Kad nu ķēniņš Dāvids nāca
līdz Bakurim, redzi, tad no turienes izgāja vīrs no
Saula nama radiem, Šimejus vārdā, Ģerus dēls. 6
Viņš izgāja un iedams lādēja un mētāja akmeņiem
Dāvidu un visus ķēniņa Dāvida kalpus, lai gan
visi ļaudis un visi varenie gāja pa viņa labo un
kreiso roku. 7 Un Šimejus sacīja tā lādēdams:
ej ārā, ej ārā, tu asinsvīrs, tu negantais! 8 Tas
Kungs liek pār tevi nākt visām Saula nama asinīm,
kura vietā tu palicis par ķēniņu. Nu Tas Kungs
to valstību dod tavam dēlam Absalomam rokā.
Un redzi, nu tu esi nelaimē, jo tu esi asinsvīrs.
9 Tad Abizajus, Cerujas dēls, sacīja uz ķēniņu:
kāpēc šim nosprāgušam sunim būs lādēt manu
kungu, to ķēniņu? Es noiešu un viņam noraušu
galvu. 10 Bet ķēniņš sacīja: kas man ar jums, jūs
Cerujas dēli. Lai viņš lād, jo Tas Kungs viņam
ir sacījis: lādi Dāvidu. Kas tad sacīs: kāpēc tu tā
dari? 11 Un Dāvids sacīja uz Abizaju un visiem
saviem kalpiem: redzi, mans dēls, kas no manām
miesām nācis, meklē manu dzīvību, vai ne nu
jo vairāk šis Benjaminietis? Laid viņu mierā; lai
lād, jo Tas Kungs viņam to ir licis. 12 Varbūt Tas
Kungs uzlūko manu noziegumu un Tas Kungs man
šodien atkal atdos labumu viņa lāstu vietā. 13 Tā
Dāvids gāja ar saviem vīriem pa ceļu, un Šimejus
gāja gar kalnu, viņam iepretim, viņu lādēdams,
un mētāja akmeņiem un putināja pišļiem. 14
Un ķēniņš ar visiem ļaudīm, kas pie viņa bija,
nonāca uz Ajevīm un tur atspirdzinājās. 15 Bet
Absaloms un visi Israēla vīri nāca uz Jeruzālemi,
ir Ahitofels ar viņu. 16 Un notikās, kad Uzajus, tas
Arķiets, Dāvida draugs, nāca pie Absaloma, tad
Uzajus sacīja uz Absalomu: lai dzīvo ķēniņš, lai
dzīvo ķēniņš! 17 Bet Absaloms sacīja uz Uzaju:
vai tā ir tava mīlestība uz tavu draugu? Kāpēc tu
neesi gājis ar savu draugu? 18 Un Uzajus sacīja uz
Absalomu: nē, bet ko Tas Kungs izredzējis un šie
ļaudis un visi Israēla vīri, tam es arī piederēšu un
pie tā es palikšu. 19 Un otram kārtam, kam man
kalpot? Vai ne viņa dēlam? tā kā es tavam tēvam
esmu kalpojis, tāpat es būšu tavā priekšā. 20 Un
Absaloms sacīja uz Ahitofelu: dodiet padomu, ko
lai darām? 21 Un Ahitofels sacīja uz Absalomu:
ieej pie sava tēva liekām sievām, ko viņš atstājis,
to namu sargāt, tad viss Israēls dzirdēs, ka tu
smirdots tapis savam tēvam, un visu to rokas,
kas pie tevis ir, taps stiprinātas. 22 Un tie taisīja
Absalomam telti uz jumta, un Absaloms iegāja pie
sava tēva liekām sievām, visam Israēlim redzot.
23 Un Ahitofela padoms, ko viņš tanīs dienās deva,
tā tapa turēts, itin kā Dieva vārds būtu vaicāts, tā
bija viss Ahitofela padoms, tik labi pie Dāvida kā
pie Absaloma.

17 Un Ahitofels sacīja uz Absalomu: es izlasīšu
divpadsmit tūkstoš vīrus un celšos un dzīšos
Dāvidam šonakt pakaļ, 2 Un es viņam uzbrukšu,
kad viņš piekusis un viņa rokas nogurušas, un viņu
izbiedēšu, ka visi ļaudis, kas pie tā ir, bēg, tad es
nokaušu ķēniņu vienu pašu. 3 Un es vedīšu visus
ļaudis atpakaļ pie tevis. Kad visi būs griezušies
atpakaļ, (jo viņš vien ir tas vīrs, ko tu meklē),
tad visi ļaudis būs mierā. 4 Šī valoda labi patika
Absalomam un visiem Israēla vecajiem. 5 Tad
Absaloms sacīja: aicinājiet jel Uzaju, to Arķieti,
arīdzan, un dzirdēsim, ko viņš saka. 6 Un kad
Uzajus pie Absaloma nāca, tad Absaloms uz to
runāja un sacīja: tā un tā Ahitofels ir runājis, -
vai mums būs pēc viņa vārda darīt, vai ne? Runā
tu arīdzan! 7 Tad Uzajus sacīja uz Absalomu: tas
padoms, ko Ahitofels šim brīžam devis, nav labs.
8 Un Uzajus sacīja: tu pazīsti savu tēvu un viņa
vīrus, ka tie ir vareni un dusmīgu prātu, it tā
lācis laukā, kam bērni paņemti, un tavs tēvs ir
karavīrs un nepaliks naktī pie tiem ļaudīm. 9
Redzi, nu viņš ir paslēpies kādā alā vai citā kādā

vietā; kad nu notiktu, ka tas iesākumā viņiem
uzkrīt, tad ikkatrs, kas to dzirdēs, sacīs: tie ļaudis
ir sakauti, kas Absalomam iet pakaļ. 10 Tad ir paši
varenie, kam sirds kā lauvām, baiļot baiļosies.
Jo viss Israēls zina, ka tavs tēvs ir varonis, un
ka tie ir stipri ļaudis, kas pie viņa. 11 Bet mans
padoms ir šis: lai pie tevis top sapulcināts viss
Israēls no Dana līdz Bēršebai tādā pulkā kā smiltis
jūrmalā, un tev pašam jāiet viņiem līdz karā. 12
Un kad mēs viņu sastapsim kaut kurā vietā, kur
viņu atradīsim, tad uzkritīsim viņam kā rasa krīt
uz zemi, un neatliks neviens no viņa un visiem
vīriem, kas pie viņa. 13 Un ja viņš metīsies kādā
pilsētā, tad viss Israēls tai pilsētai apmetīs virves,
un mēs to novilksim upē, ka ne zvirgzdiņš tur
vairs neatradīsies. 14 Tad Absaloms un visi Israēla
vīri sacīja: Uzajus, tā Arķieša, padoms ir labāks
nekā Ahitofela padoms. Bet Tas Kungs tā bija
nolicis, iznīcināt Ahitofela labo padomu, lai Tas
Kungs nelaimi vestu pār Absalomu. 15 Un Uzajus
sacīja uz tiem priesteriem, Cadoku un Abjataru:
tā un tā Ahitofels padomu devis Absalomam un
Israēla vecajiem, un tā un tā es esmu padomu
devis. 16 Un nu sūtait drīz un dodiet Dāvidam
ziņu sacīdami: nepaliec pa nakti tuksnesī pie
braslām, bet ej drīz pāri, ka ķēniņš netop aprīts
ar visiem ļaudīm, kas pie viņa. 17 Un Jonatāns
un Aķimaācs stāvēja pie Roģela akas. Un viena
meita gāja un tiem to sacīja. Tad tie nogāja un to
sacīja ķēniņam Dāvidam, jo tie nedrīkstēja nākt un
rādīties pilsētā. 18 Un viens puisis tos redzēja un
to sacīja Absalomam, bet tie gāja abi divi steigšus
un nāca kāda vīra namā iekš Bakurim, tam bija
aka savā pagalmā, un tie tur nokāpa. 19 Un tā
sieva ņēma un izklāja apsegu pār akas caurumu,
un uzkaisīja putraimus virsū, ka neko nemanīja.
20 Kad nu Absaloma kalpi pie tās sievas nāca
namā, tad tie sacīja: kur ir Aķimaācs un Jonatāns?
Un tā sieva uz tiem sacīja: tie ir gājuši pār šo
upīti. Un tie tos meklēja un neatrada, un griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi. 21 Un kad šie bija aizgājuši,
tad tie izkāpa no akas un gāja un to pasacīja
ķēniņam Dāvidam; un tie sacīja uz Dāvidu: ceļaties
un ejat drīz pār ūdeni pāri, jo tā un tā Ahitofels
pret jums ir padomu devis. 22 Tad Dāvids un visi
ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās un gāja pār Jardāni
līdz pat gaismai, un neviena netrūka, kas nebūtu
pār Jardāni gājis. 23 Kad nu Ahitofels redzēja,
ka nedarīja pēc viņa padoma, tad viņš apsegloja
savu ēzeli un cēlās un gāja uz savu namu savā
pilsētā un apkopa savu namu un pakārās. Tā viņš
nomira un tapa aprakts sava tēva kapā. 24 Un
Dāvids nāca uz Mahānaīm, bet Absaloms gāja pāri
pār Jardāni, un visi Israēla vīri viņam līdz. 25 Un
Absaloms cēla Amasu Joaba vietā par karaspēka
virsnieku, un Amasus bija dēls vienam Israēlietim,
Jetrus vārdā, kas bija gulējis pie Abigaīles, Nahasa
meitas, Cerujas, Joaba mātes māsas. 26 Un Israēls
un Absaloms apmetās Gileādas zemē. 27 Un kad
Dāvids uz Mahānaīm bija nācis, tad Zobi, Nahasa
dēls, no Rabas, Amona bērnu pilsētas, un Mahirs,
Amiēļa dēls, no Lodabaras, un Barzilajus, tas
Gileādietis, no Roglim, nesa 28 Guļamas drēbes un
kausus un mālu traukus un kviešus un miežus un
miltus un taukšētu(grauzdētu) labību un pupas
un lēcas, arī taukšētas, 29 Un medu un sviestu un
avis un govju sierus, ko ēst, pie Dāvida un pie tiem
ļaudīm, kas pie viņa bija, jo tie sacīja: tie ļaudis
būs izsalkuši un piekusuši un izslāpuši tuksnesī.

18 Un Dāvids pārlūkoja tos ļaudis, kas pie viņa
bija, un iecēla tiem virsniekus pār tūkstošiem
un virsniekus pār simtiem. 2 Un Dāvids lika tos
ļaudis, vienu daļu apakš Joaba rokas, un otru daļu
apakš Abizajus, Cerujas dēla, Joaba brāļa, un to
trešo apakš Itajus no Gatas. 3 Un ķēniņš sacīja uz
tiem ļaudīm: es pats arīdzan iziešu līdz ar jums.
Bet tie ļaudis sacīja: tev nebūs iziet, jo kad mēs
bēgsim, tad tie to neliks vērā; un arī kad puse
no mums mirst, tad tie to arī neliks vērā, bet tu
esi kā desmit tūkstoši no mums. Tāpēc nu būs
labāk, kad tu mums no pilsētas nāksi palīgā. 4
Un ķēniņš uz tiem sacīja: es darīšu, kā jums šķiet
par labu. Un ķēniņš nostājās pie vārtiem, un visi
ļaudis izgāja pa simtiem un pa tūkstošiem. 5 Un
ķēniņš pavēlēja Joabam un Abizajum un Itajum un
sacīja: taupiet to puisi, to Absalomu, un visi ļaudis
to dzirdēja, ka ķēniņš visiem virsniekiem par
Absalomu pavēlēja. 6 Tā tie ļaudis izgāja uz lauku
Israēlim pretī, un tā kaušanās notika Efraīma
mežā. 7 Un Israēla ļaudis tur tapa kauti no Dāvida
kalpiem, un tai dienā notika liela kaušana, līdz
divdesmit tūkstošiem. 8 Jo tā kauja izpletās tur pa
visu to apgabalu, un mežs aprija vairāk ļaužu, nekā
zobens aprija tai dienā. 9 Un Absaloms sastapa
Dāvida kalpus un Absaloms jāja uz zirgēzeļa. Un
kad tas zirgēzelis nāca apakš kāda liela ozola
kupliem zariem, tad viņa galva ieķērās cieti pie
tā ozola, ka viņš karājās starp debesi un zemi,
un viņa zirgēzelis apakš viņa aizskrēja projām.
10 Tad viens vīrs to redzēja un to teica Joabam
un sacīja: redzi, es redzēju Absalomu karājamies
pie kāda ozola. 11 Tad Joabs sacīja uz to vīru, kas
viņam to teica: redzi, tu esi redzējis, kāpēc tad tu
viņu tur neesi kāvis zemē? Tad es tev no savas
puses būtu devis desmit sudraba gabalus un vienu
jostu. 12 Bet tas vīrs sacīja uz Joabu: un ne par

tūkstoš sudraba gabaliem, kad tie taptu iesvērti
manā rokā, es savu roku neliktu pie ķēniņa dēla.
Jo ķēniņš, mums dzirdot, tev un Abizajum un
Itajum ir pavēlējis un sacījis: sargājat ikviens to
puisi, to Absalomu. 13 Bet ja es būtu viltu darījis
pret viņa dvēseli, un ķēniņam jau nekas nepaliek
apslēpts, tad tu pats man būtu stāvējis pretī. 14
Un Joabs sacīja: es tā pie tevis nevaru kavēties.
Un viņš ņēma trīs šķēpus savā rokā un tos iedūra
Absaloma sirdī. Un kad tas vēl bija dzīvs pie ozola,
15 Tad desmit puiši, Joaba bruņunesēji, to apstāja
un kāva Absalomu un to nokāva. 16 Tad Joabs lika
pūst trumetes, un tie ļaudis griezās atpakaļ un
Israēlim vairs nedzinās pakaļ; jo Joabs taupīja tos
ļaudis. 17 Un tie ņēma Absalomu, un to iemeta
mežā lielā bedrē, un uzkrāva tam virsū ļoti lielu
akmeņu kopu. Un viss Israēls bēga, ikkatrs savā
dzīvoklī. 18 Bet Absaloms, kamēr vēl bija dzīvs,
bija ņēmis un uzcēlis sev stabu ķēniņa ielejā. Jo
viņš sacīja: man dēla nav, lai mans vārds pie tā
top pieminēts. Un viņš to stabu bija nosaucis pēc
sava vārda, un tas vēl šodien top saukts Absaloma
stabs. 19 Tad Aķimaācs, Cadoka dēls, sacīja: es
skriešu un nesīšu ķēniņam vēsti, ka Tas Kungs
viņam tiesu iznesis no viņa ienaidnieku rokas.
20 Bet Joabs uz to sacīja: šodien tu neesi prieka
vēstnesis, citu dienu tu vari vēstis nest, bet šodien
tev labas vēsts nav, ko nest, jo ķēniņa dēls ir miris.
21 Un Joabs sacīja uz Kuzu: ej tu un teici ķēniņam,
ko tu esi redzējis. Tad Kuzus paklanījās Joaba
priekšā un aizskrēja. 22 Bet Aķimaācs, Cadoka
dēls, runāja vēl uz Joabu: lai būtu kā būdams, liec
man jel arī Kuzum skriet pakaļ. Un Joabs sacīja:
kāpēc tad tu gribi skriet, mans dēls? Ej tad, - laba
vēsts tā nav, kas ko ienes. 23 (Viņš sacīja:) lai
būtu kā būdams, es skriešu! Un viņš uz to sacīja:
tad skrej! Tad Aķimaācs skrēja pa klajuma ceļu
un Kuzum aiztika priekšā. 24 Un Dāvids sēdēja
starp abiem vārtiem. Tad tas sargs kāpa uz vārtu
jumtu un mūri un pacēla savas acis un skatījās, un
redzi, tur vīrs skrēja viens pats. 25 Un tas sargs
sauca un to sacīja ķēniņam. Un ķēniņš sacīja: ja
viņš viens pats, tad būs laba vēsts viņa mutē;
un tas nāca arvien tuvāki klāt. 26 Tad tas sargs
redzēja otru vīru skrienam, un tas sargs sauca uz
vārtiem un sacīja: raugi, vēl otrs vīrs skrien viens
pats. Un ķēniņš sacīja: tas arī ir labs vēstnesis. 27
Un tas sargs sacīja: es redzu, ka tā pirmā gaita
ir kā Aķimaāca, Cadoka dēla, gaita, un ķēniņš
sacīja: tas ir labs vīrs un nāks ar labu vēsti. 28 Tad
Aķimaācs sauca un sacīja uz ķēniņu: miers! Un
viņš nometās ķēniņa priekšā ar savu vaigu pie
zemes un sacīja: slavēts ir Tas Kungs, tavs Dievs,
kas tos vīrus nodevis, kas savu roku pret manu
kungu, to ķēniņu, bija pacēluši. 29 Tad ķēniņš
sacīja: vai tas puisis Absaloms sveiks vesels? Un
Aķimaācs sacīja: es redzēju lielu troksni, kad Joabs
tā ķēniņa kalpu un mani, tavu kalpu, nosūtīja,
bet es nezinu, kas tur bija. 30 Un ķēniņš sacīja:
ej un nostājies te. Tad viņš gāja un nostājās. 31
Un redzi, Kuzus nāca, un Kuzus sacīja: manam
kungam, tam ķēniņam, tā labā vēsts, ka Tas Kungs
tev šodien ir tiesu iznesis no visu to rokas, kas
pret tevi cēlās. 32 Tad ķēniņš sacīja uz Kuzu: vai
tas puisis Absaloms sveiks un vesels? Un Kuzus
sacīja: lai tā kā šim jauneklim, iet mana kunga,
tā ķēniņa, ienaidniekiem un visiem, kas pret
tevi ar ļaunumu ceļas. 33 Tad ķēniņš noskuma
un gāja vārtu augšistabā un raudāja, un sacīja
iedams: mans dēls Absalom! Mans dēls, mans
dēls Absalom! Kaut es tavā vietā būtu miris! Ak
Absalom! Mans dēls, mans dēls!

19 Un Joabam tapa sacīts: redzi, ķēniņš raud
un žēlojās par Absalomu. 2 Un tā uzvara tai
dienā palika par žēlabām visiem ļaudīm, jo tie
ļaudis tai dienā dzirdēja sakām: ķēniņam sirds
sāp par savu dēlu. 3 Un tie ļaudis tai dienā nāca
zagšus pilsētā, tā kā ļaudis zagšus nāk, kas kaunā
krituši, kaujā bēgdami. 4 Un ķēniņš savu galvu
bija aptinis un sauca ar stipru balsi: ak mans dēls
Absalom! Ak Absalom, mans dēls, mans dēls! 5 Tad
Joabs nāca pie ķēniņa namā un sacīja: tu šodien
esi apkaunojis visu savu kalpu vaigus, kas šodien
glābuši tavu dzīvību un tavu dēlu un tavu meitu
dzīvību un tavu sievu dzīvību un tavu lieko sievu
dzīvību. 6 Bet tu mīļo, kas tevi ienīst, un ienīsti,
kas tevi mīļo. Jo tu parādi šodien, ka virsnieki
un kalpi priekš tevis nav nekas. Jo es nomanu
šodien, kad tikai Absaloms būtu dzīvs un mēs visi
šodien būtu miruši, tad tas tev būtu pa prātam. 7
Tad celies nu un izej un runā sirsnīgi ar saviem
kalpiem, jo es zvērēju pie Tā Kunga, ja tu neizej,
tad neviens vīrs pie tevis nepaliks šo nakti. Un tā
tev būs lielāka nelaime, nekā visa nelaime, kas tev
notikusi no tavas jaunības līdz šim laikam. 8 Tad
ķēniņš cēlās un apsēdās vārtos. Un visiem ļaudīm
tika teikts un sacīts: redzi, ķēniņš sēž vārtos. Tad
visi ļaudis nāca ķēniņa priekšā. Bet Israēls bēga
ikviens savā dzīvoklī. 9 Un visi ļaudis visās Israēla
ciltīs strīdējās un sacīja: ķēniņš mūs ir izglābis no
mūsu ienaidnieku rokas un mūs ir atsvabinājis no
Fīlistu rokas, un nu viņam no zemes bija jābēg
Absaloma priekšā. 10 Un Absaloms, ko mēs sev
bijām svaidījuši par ķēniņu, ir nomiris karā; nu
tad, kāpēc jūs kavējaties, ķēniņu atkal pārvest?
11 Tad ķēniņš Dāvids sūtīja pie tiem priesteriem,

Cadoka un Abjatara, sacīdams: runājiet uz Jūda
vecajiem un sakāt: kāpēc jūs gribat tie pēdīgie
būt, ķēniņu vest atpakaļ uz viņa namu? (Jo visa
Israēla valoda jau bija nākusi pie ķēniņa viņa
namā.) 12 Jūs esat mani brāļi, jūs esat mani
kauli un manas miesas - kāpēc tad jūs gribat
tie pēdīgie būt, ķēniņu atkal atvest? 13 Un uz
Amasu sakāt: vai tu neesi no maniem kauliem un
no manas miesas? Lai Dievs man šā un tā dara,
ja tu visu mūžu nebūsi par karalielkungu manā
priekšā Joaba vietā. 14 Tā viņš locīja visu Jūda
vīru sirdi kā viena vienīga vīra, un tie sūtīja pie
ķēniņa (sacīdami): griezies atpakaļ, tu un visi tavi
kalpi. 15 Tā ķēniņš griezās atpakaļ un nāca pie
Jardānes, un Jūda nāca uz Gilgalu, ķēniņam pretī
iedams, ka ķēniņu vadītu pār Jardāni pāri. 16 Un
Šimejus, Benjaminieša Ģerus dēls, kas no Bakurim
bija, steidzās un nonāca ar Jūda vīriem ķēniņam
Dāvidam pretī. 17 Un tūkstoš vīri no Benjamina
līdz ar viņu, ir Cībus, Saula nama sulainis, ar
saviem piecpadsmit dēliem un saviem divdesmit
kalpiem; un tie cēlās pāri pār Jardāni ķēniņa
priekšā. 18 Un plosts pārcēlās, pārvest ķēniņa
namu, un darīt, kas viņam pa prātam, un Šimejus,
Ģerus dēls, nometās priekš ķēniņa zemē, kad šis
pār Jardāni cēlās pāri. 19 Un viņš sacīja uz ķēniņu:
nepielīdzini man, mans kungs, to noziegumu, un
nepiemini, ka tavs kalps ir noziedzies tai dienā,
kad mans kungs, tas ķēniņš, no Jeruzālemes izgāja,
un lai ķēniņš to neņem pie sirds! 20 Jo tavs kalps
to atzīst, ka esmu grēkojis; bet redzi, šodien esmu
nācis tas pirmais no visa Jāzepa nama, pretī iet
savam kungam, tam ķēniņam. 21 Tad Abizajus,
Cerujas dēls, atbildēja un sacīja: vai tad Šimeju
par to nebija nokaut, ka viņš Tā Kunga svaidīto
lādējis? 22 Tad Dāvids sacīja: kas man daļas ar
jums, Cerujas dēli, ka jūs man šodien paliekat
par pretiniekiem? Vai šodien kādu nokaut iekš
Israēla? Vai tad es nezinu, ka es šodien esmu tapis
par ķēniņu pār Israēli? 23 Un ķēniņš sacīja uz
Šimeju: tev nebūs mirt. Un ķēniņš tam zvērēja.
24 Arī Mefibošets, Saula dēls, nonāca ķēniņam
pretī. Un viņš ne savas kājas ne savu bārdu nebija
tīrījis, nedz savas drēbes mazgājis no tās dienas,
kad ķēniņš bija nogājis, līdz tai dienai, kad ķēniņš
atkal ar mieru pārnāca. 25 Un kad viņš Jeruzālemē
ķēniņam pretī nāca, tad ķēniņš uz to sacīja: kāpēc
tu neesi man līdz nācis, Mefibošet? 26 Un viņš
sacīja: mans kungs un ķēniņ, mans kalps mani
pievīlis, jo tavs kalps sacīja: es sev likšu ēzeli
seglot un jāšu uz tā, un iešu pie ķēniņa, jo tavs
kalps ir tizls. 27 Un viņš tavu kalpu pie mana
kunga, tā ķēniņa, arī apmelojis. Bet mans kungs,
tas ķēniņš, ir kā viens Dieva eņģelis, dari, kā tev
patīk. 28 Jo viss mana tēva nams tik nāves ļaudis
vien bijuši priekš mana kunga, tā ķēniņa. Taču
tu savu kalpu esi licis starp tiem, kas ēd pie tava
galda; kādas tiesības man tad vēl ir, jeb par ko
man vēl būs brēkt uz ķēniņu? 29 Tad ķēniņš uz
to sacīja: kāpēc tu vēl runā par savām lietām?
Es esmu sacījis: tu un Cībus daliet to tīrumu. 30
Un Mefibošets sacīja uz ķēniņu: lai viņš arī visu
paņem, ka nu mans kungs, tas ķēniņš, atkal ar
mieru savā namā pārnācis. 31 Un Barzilajus tas
Gileādietis, nāca arīdzan no Roglim un gāja ar
ķēniņu pār Jardāni, viņu pārvadīt pār Jardāni.
32 Un Barzilajus bija ļoti vecs, pie astoņdesmit
gadiem, un ķēniņu bija apgādājis, kad tas mita
iekš Mahānaīm, jo viņš bija ļoti bagāts vīrs. 33
Un ķēniņš sacīja uz Barzilaju: tev būs man iet
līdz, es tevi apgādāšu pie sevis Jeruzālemē. 34
Bet Barzilajus sacīja uz ķēniņu: cik man vēl būs
mūža gadu un dienu, ka man ar ķēniņu iet uz
Jeruzālemi? 35 Es šodien esmu astoņdesmit gadus
vecs, vai es vēl varu izšķirt, kas labs, kas nelabs?
Un vai tavam kalpam vēl kāda garša, ko viņš ēd
un dzer? Vai es vēl varētu sadzirdēt dziedātājus
un dziedātājas? Un kāpēc tavs kalps lai ir par
nastu manam kungam, tam ķēniņam? 36 Tavs
kalps ies maķenīt ar ķēniņu pār Jardāni; kāpēc
ķēniņš man grib darīt tādu lielu žēlastību? 37
Ļauj savam kalpam griezties atpakaļ un mirt savā
pilsētā pie sava tēva un pie savas mātes kapa. Un
redzi, še ir tavs kalps Ķimeams, lai šis iet pāri
līdz ar manu kungu, to ķēniņu, un dari tam, kā
tev patīk. 38 Tad ķēniņš sacīja: Ķimeamam būs
iet man līdz, un es viņam darīšu, kā tev patīk, un
visu, ko tu no manis prasīsi, es tev gribu darīt. 39
Un kad visi ļaudis pār Jardāni bija pārgājuši, tad
arī ķēniņš gāja pāri, un ķēniņš skūpstīja Barzilaju
un to svētīja, un tas griezās atpakaļ uz savu vietu.
40 Un ķēniņš gāja tālāk uz Gilgalu, un Ķimeams
tam gāja līdz, un visi Jūda ļaudis ķēniņu bija
pārveduši, un arī puse no Israēla ļaudīm. 41 Un
redzi, visi Israēla vīri nāca pie ķēniņa un sacīja uz
ķēniņu: kāpēc mūsu brāļi, Jūda vīri, tevi ir zaguši
un ķēniņu ar viņa namu pār Jardāni pārveduši
līdz ar visiem Dāvida vīriem? 42 Tad visi Jūda vīri
atbildēja Israēla vīriem: tāpēc ka ķēniņš mums
ir tuvs radinieks, un kāpēc jums par to dusmas?
Vai tad mēs esam dabūjuši ēst no ķēniņa, jeb vai
viņš mums ir devis dāvanas? 43 Un Israēla vīri
atbildēja Jūda vīriem un sacīja: mums ir desmit
daļas pie ķēniņa un arī pie Dāvida, mums ir vairāk
nekā jums. Kāpēc tad jūs mūs esat turējuši tādā
negodā? Vai mūsu vārds nav tas pirmais bijis,

mūsu ķēniņu vest atpakaļ? Bet Jūda vīru valoda
bija bargāka nekā Israēla vīru valoda.

20 Un tur gadījās netikls vīrs, Šebus vārdā, Bikra
dēls, Benjaminietis; tas pūta trumetes un
sacīja: mums daļas nav pie Dāvida, nedz mantības
pie Isajus dēla, - ikviens no Israēla ejat savā
dzīvoklī! **2** Tad visi Israēla vīri gāja nost no Dāvida,
Šebum, Bikra dēlam, pakaļ. Bet Jūda vīri turējās
pie sava ķēniņa, no Jardānes līdz Jeruzālemei. **3**
Kad nu Dāvids uz Jeruzālemi pārnāca savā namā,
tad ķēniņš ņēma tās desmit sievas, savas liekas
sievas ko viņš bija atstājis, to namu sargāt, un
tās ielika kādā sargu namā un tās apgādāja, bet
vairs pie tām negāja. Un tās bija ieslēgtas līdz
savai miršanas dienai un dzīvoja par atraitnēm.
4 Un ķēniņš sacīja uz Amasu: sasauc man Jūda
vīrus uz trešo dienu, un stāvi tu arīdzan te. **5** Tad
Amasus gāja, Jūdu sasaukt, bet viņš kavējās pāri
par nolikto laiku, ko tas viņam bija nolicis. **6** Tad
Dāvids sacīja uz Abizaju: nu mums Šebus, Bikra
dēls, darīs vairāk ļaunuma nekā Absaloms. Ņem
sava kunga kalpus un dzenies viņam pakaļ, ka
viņš netiek stiprās pilsētās un neizzūd no mūsu
acīm. **7** Tad Joaba vīri viņam izgāja pakaļ, ir tie
Krieti un Plieti un visi varenie. Un tie izgāja no
Jeruzālemes, Šebum, Bikra dēlam, dzīties pakaļ. **8**
Kad tie nu pie tā lielā akmens nāca, kas ir Gibeonā,
tad Amasus tos sastapa, bet Joabs bija apjozies
pār savām drēbēm, kas viņam bija mugurā, un
pār tām bija josta, kur zobens bija piesiets uz viņa
gurniem savās makstīs, šis izslīdēja un tas (zobens)
nokrita zemē. **9** Un Joabs sacīja uz Amasu: vai
tev labi klājās, mans brāli? Un Joabs satvēra ar
labo roku Amasus bārdu, viņu skūpstīt. **10** Un
Amasus nesargājās no tā zobena, kas bija Joaba
rokā, un tas viņam to iedūra vēderā, ka viņa
iekšas izgāzās zemē un viņam otras reizes vairs
nevajadzēja, un viņš nomira. Bet Joabs un viņa
brālis Abizajus dzinās pakaļ Šebum, Bikra dēlam.
11 Un viens vīrs no Joaba puišiem palika pie viņa
stāvot un sacīja: kam labs prāts ir pie Joaba, un
kas Dāvidam (pieķeras), tas lai iet Joabam pakaļ.
12 Bet Amasus vārtījās asinīs ceļa vidū. Kad nu
tas vīrs redzēja, ka visi ļaudis tur apstājās, tad
viņš Amasu no ceļa novēla uz tīrumu un uzmeta
viņam drēbes, tāpēc ka redzēja, ka ikviens, kas pie
viņa pienāca, apstājās. **13** Kad viņš nu no ceļa bija
novelts, tad visi ļaudis gāja garām, Joabam pakaļ,
Šebum, Bikra dēlam pakaļ dzīties. **14** Un viņš gāja
pa visām Israēla ciltīm uz Abelu un BetMaāku,
un pa visu Berim-tiesu, un tie sapulcējās un gāja
viņam pakaļ. **15** Un tie nāca un apmetās pret viņu
Abel BetMaākā un uzmeta valni pret to pilsētu
un tas stāvēja pie mūra, un visi ļaudis, kas pie
Joaba bija, meklēja to mūri postīt un apgāzt. **16**
Tad viena gudra sieva no pilsētas sauca: klausiet,
klausiet, sakāt jel Joabam: nāc šurp, es ar tevi
gribu runāt. **17** Kad viņš nu pie tās atnāca, tad tā
sieva sacīja: vai tu esi Joabs? Un viņš sacīja: es tas
esmu. Un tā uz viņu sacīja: klausies savas kalpones
vārdus. Un viņš sacīja: es klausos. **18** Tad viņa
teica un sacīja: vecos laikos tā mēdza runāt: kas
vaicā, lai vaicā Abelā, un tā tika galā. **19** Es esmu
no tiem mierīgiem un uzticīgiem iekš Israēla, un
tu meklē tādu pilsētu izdeldēt, kas ir māte iekš
Israēla. Kāpēc tu gribi aprīt Tā Kunga mantību?
20 Tad Joabs atbildēja un sacīja: lai Dievs pasargā,
lai Dievs pasargā, ka es aprītu un ka es izdeldētu;
tas tā nav. **21** Bet viens vīrs no Efraīma kalniem,
Šebus vārdā, Bikra dēls, tas savu roku pacēlis pret
ķēniņu, pret Dāvidu; dodiet man to vien, tad es
aiziešu projām no pilsētas. Tad tā sieva sacīja uz
Joabu: redzi, viņa galva pie tevis taps nomesta pāri
pār mūri. **22** Un tā sieva nāca pie visiem ļaudīm ar
savu gudrību, un tie Šebum, Bikra dēlam, nocirta
galvu un to izmeta Joabam ārā. Tad viņš pūta
trumetes, un tie izklīda no tās pilsētas projām,
ikviens savā dzīvoklī, un Joabs griezās atpakaļ
uz Jeruzālemi pie ķēniņa. **23** Un Joabs bija pār
visu Israēla karaspēku, un Benajus, Jojada dēls,
pār tiem Krietiem un Plietiem, **24** Un Adorams
bija pār tiem darbiniekiem un Jehošafats, Aķiluda
dēls, bija kanclers, **25** Un Zejus bija rakstu vedējs,
un Cadoks un Abjatars bija priesteri, **26** Un arī
Irus, Jaīra dēls, bija pie Dāvida lielskungs.

21 Un Dāvida laikā bija bads trīs gadus no
vietas, un Dāvids meklēja Tā Kunga vaigu.
Un Tas Kungs sacīja: tas ir Saula pēc un tā asins
nama pēc, tāpēc ka viņš tos Gibeoniešus nokāvis **2**
Tad ķēniņš aicināja Gibeoniešus un uz tiem sacīja:
(bet Gibeonieši nebija no Israēla bērniem, bet
no Amoriešu atlikušiem, un Israēla bērni tiem
bija zvērējuši, bet Sauls tos bija meklējis nokaut
savā karstumā par Israēla un Jūda bērniem,) **3**
Un Dāvids sacīja uz Gibeoniešiem: ko man jums
būs darīt un ar ko man jūs būs salīdzināt, ka
jūs Tā Kunga mantību svētījat? **4** Un Gibeonieši
tam atbildēja: mēs neprasām ne sudraba ne zelta
Saula un viņa nama pēc; mēs arī negribam, lai
kas iekš Israēla top nokauts. Tad viņš sacīja: ko
tad jūs sakāt, ko man jums būs darīt? **5** Tad tie
sacīja uz ķēniņu: to vīru, kas mūs postījis un pret
mums ļaunu izdomājis, mūs izdeldēt, lai mūsu
nemaz vairs nav Israēla robežās; - **6** Dodiet mums
septiņus vīrus no viņa dēliem, ka tos Tam Kungam
pakaram Ģibejā, Saula, Tā Kunga izredzētā pilsētā.

Un ķēniņš sacīja: es došu. 7 Bet ķēniņš saudzēja
Mefibošetu, Jonatāna dēlu, Saula dēla dēlu, tā
zvēresta pēc, ko Dāvids un Jonatāns, Saula dēls
pie Tā Kunga bija zvērējuši savā starpā. 8 Un
ķēniņš ņēma Ricpas, Ajas meitas, divus dēlus, ko tā
Saulam bija dzemdējusi, Armonu un Mefibošetu,
un Mikales (māsas), Saula meitas, piecus dēlus,
ko tā bija dzemdējusi, Adriēlim, Barzilajus, tā
Maālotieša dēlam, 9 Un tos deva Gibeoniešiem
rokā, un tie tos pakāra uz tā kalna Tā Kunga
priekšā. Un tie septiņi kopā gāja bojā un nomira
pļaujamā laika iesākumā, kad miežu pļaušana
sākās. 10 Tad Ricpa, Ajas meita, ņēma maisu un
to sev izklāja uz to akmeni pļaušanas iesākumā,
tiekams ūdens no debesīm uz tiem pilēja, un viņa
ne putniem apakš debess nelika uz tiem nākt
dienā, ne lauka zvēriem naktī. 11 Un Dāvidam
sacīja, ko Ricpa, Ajas meita, Saula lieka sieva, bija
darījusi. 12 Un Dāvids nogāja un ņēma Saula un
viņa dēla Jonatāna kaulus no tiem namniekiem
Jabesā Gileādā, kas tos bija zaguši no BetŠanas
ielas, kur Fīlisti tos bija pakāruši tai dienā, kad
Fīlisti Saulu Ģilboā kāva, 13 Un viņš aizveda no
tejienes Saula kaulus un Jonatāna, viņa dēla,
kaulus, un tos sakrāja ar to pakārto kauliem, 14
Un apraka Saula un viņa dēla Jonatāna kaulus
Benjamina zemē, Celā, Ķisa, viņa tēva, kapā, un
tie darīja visu, ko ķēniņš bija pavēlējis. Tā Dievs
pēc šim zemei atkal palika žēlīgs. 15 Pēc tam bija
atkal karš starp Fīlistiem un Israēli. Un Dāvids
nogāja un viņa kalpi līdz ar viņu un karoja pret
Fīlistiem. Un Dāvids nogura. 16 Un Jezbus no
Nobas, viens no Revaiešiem, tam šķēps bija trīs
simt vara sēķeļus smagumā, un tas bija apjozies
ar jaunu (zobenu), šis domāja Dāvidu nokaut. 17
Bet Abizajus, Cerujas dēls, viņam palīdzēja un sita
to Fīlistu un nokāva. Tad Dāvida vīri tam zvērēja
un sacīja: tev nebūs vairs ar mums iet karā, ka
tu to gaišumu iekš Israēla neizdzēsi. 18 Pēc tam
bija atkal karš Gobā pret Fīlistiem. Tad Zibekajus,
Uzata dēls, kāva Zavu, kas bija no Revaiešiem. 19
Un atkal bija karš Gobā pret Fīlistiem; tad Elanans,
JaēraOrģima dēls, no Bētlemes, kāva Goliata, tā
Gatieša, (brāli), kam šķēpa kāts bija kā vēvera
(audēja) riestava. 20 Atkal bija karš Gatā, un tur
bija ļoti garš vīrs, tam bija ik seši pirksti pie rokām
un seši pie kājām, divdesmit četri pa visam, ir tas
bija no Revaiešu cilts. 21 Un tas mēdīja Israēli; bet
Jonatāns, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls to nokāva.
22 Šie četri bija Ravum Gatā dzimuši un krita caur
Dāvida roku un caur viņa kalpu roku.

22 Un Dāvids runāja Tā Kunga priekšā šīs
dziesmas vārdus tai dienā, kad Tas Kungs
viņu bija atpestījis no visu viņa ienaidnieku rokas
un no Saula rokas; un viņš sacīja: 2 Tas Kungs
ir mans akmens kalns un mana pils un mans
glābējs. 3 Dievs ir mans patvērums, uz ko es
paļaujos, manas priekšturamās bruņas un manas
pestīšanas rags, mans augstais palīgs, un mana
glābšana, mans Pestītājs, kas mani no varas darba
atpestī. 4 Es piesaukšu To Kungu, kas teicams,
tad es tapšu atpestīts no saviem ienaidniekiem. 5
Jo nāves viļņi mani apņēma un posta upes mani
izbiedēja, 6 Elles saites mani apņēma, un nāves
valgi mani pārvarēja. (Sheol h7585) 7 Savās bēdās
es piesaucu To Kungu, es piesaucu savu Dievu;
tad Viņš klausīja manu balsi no Sava nama, un
mana brēkšana nāca Viņa ausīs. 8 Zeme tapa
kustināta un drebēja, un debesu stiprumi kustējās
un trīcēja, kad Viņš apskaitās. 9 Dūmi uzkāpa
no Viņa nāsīm un rijoša uguns no Viņa mutes,
zibeņi no Viņa iedegās. 10 Viņš nolaida debesis
un nokāpa, un tumsa bija apakš Viņa kājām. 11
Un Viņš brauca uz ķeruba un skrēja, un parādījās
uz vēja spārniem. 12 Viņš lika tumsu ap Sevi par
telti, un melnus ūdeņus un biezus mākoņus. 13
No spožuma Viņa priekšā iedegās ugunīgi zibeņi.
14 Tas Kungs lika pērkoniem rībēt no debesīm,
un tas Visuaugstais pacēla Savu balsi. 15 Un Viņš
meta bultas un tos izklīdināja, Viņš meta zibeņus
un tos iztrūcināja. 16 Jūras dibeni rādījās, zemes
pamati tapa atklāti no Tā Kunga bāršanas, no Viņa
nāšu dvašas pūšanas. 17 Viņš izstiepa (roku) no
augstības un satvēra mani, Viņš mani izvilka no
lieliem ūdeņiem. 18 Viņš mani atpestīja no mana
stiprā ienaidnieka un no maniem nīdētājiem, jo
tie bija jo varenāki nekā es. 19 Tie cēlās pret
mani manā bēdu laikā; bet Tas Kungs bija mans
patvērums. 20 Un Viņš mani izveda klajumā, Viņš
mani izrāva, jo Viņam bija labs prāts uz mani.
21 Tas Kungs man atmaksā pēc manas taisnības,
Viņš man atlīdzina pēc manu roku šķīstības. 22 Jo
es sargāju Tā Kunga ceļus, un neesmu atkāpies
no sava Dieva. 23 Jo visas Viņa tiesas ir manā
priekšā, un Viņa likumus es nelieku nost no sevis.
24 Bet es biju bezvainīgs Viņa priekšā un sargājos
noziegties. 25 Un Tas Kungs man atlīdzina pēc
manas taisnības, pēc manas šķīstības priekš Viņa
acīm. 26 Pie tiem svētiem Tu rādies svēts, un pie
tiem sirdsskaidriem vīriem Tu rādies skaidrs. 27
Pie tiem šķīstiem Tu rādies šķīsts, un pie tiem
pārvērstiem (un pretdabiskiem) Tu pārvērties
(un maldini). 28 Jo bēdīgus ļaudis Tu atpestī, un
Tavas acis ir pret tiem lepniem, tos pazemot.
29 Jo Tu Kungs esi mans spīdeklis. Tas Kungs
dara manu tumsību gaišu. 30 Jo ar Tevi es varu

sadauzīt karaspēku, ar savu Dievu es varu lēkt pār
mūriem. 31 Tā stiprā Dieva ceļš ir bezvainīgs, Tā
Kunga valoda ir šķīsta, Viņš ir par priekšturamām
bruņām visiem, kas uz Viņu paļaujas. 32 Jo kur
ir kāds Dievs, kā vien Tas Kungs? Un kur ir kāds
patvērums, kā vien mūsu Dievs? 33 Tas stiprais
Dievs ir mans varenais patvērums, un Viņš vada
to taisno pa Savu ceļu. 34 Viņš man kājas dara
kā stirnām, un mani uzceļ manā augstā vietā. 35
Viņš manas rokas māca karot, ka mans elkonis
uzvelk vara stopus. 36 Un Tu man dod Savas
pestīšanas priekšturamās bruņas, un Tava laipnība
mani paaugstina. 37 Maniem soļiem Tu esi darījis
platu ceļu apakš manis, ka mani krimšļi nav
slīdējuši. 38 Es dzīšos pakaļ saviem ienaidniekiem,
un tos iznīcināšu un negriezīšos atpakaļ, kamēr
tos nebūšu izdeldējis. 39 Es tos izdeldēšu un tos
satriekšu, ka tie nevarēs celties, tiem jākrīt apakš
manām kājām. 40 Jo Tu mani apjozīsi ar spēku uz
karu, Tu nospiedīsi apakš manis, kas pret mani
ceļas. 41 Tu maniem ienaidniekiem liksi bēgt
manā priekšā un savus nīdētājus es iznīcināšu.
42 Tie skatās visapkārt, bet glābēja nav, - uz To
Kungu, bet Viņš tiem neatbild. 43 Es tos sagrūdīšu
kā zemes pīšļus, es tos samīšu un izkaisīšu kā
dubļus uz ielām. 44 Tu mani izglābi no manu ļaužu
ķildām, Tu mani lieci par galvu tautām: ļaudis,
ko es nepazinu, man kalpo. 45 Svešinieku bērni
mīlīgi izrādās manā priekšā; kad viņu auss dzird,
tad tie man paklausa. 46 Svešinieku bērni nonīkst
un drebēdami iziet no savām pilīm. 47 Tas Kungs
ir dzīvs, un slavēts lai ir mans Patvērums, un
augsti slavēts lai ir Dievs, manas pestīšanas Klints,
48 Tas stiprais Dievs, kas man dod atriebšanu,
un tautas nomet apakš manis, 49 Un kas mani
izvada no maniem ienaidniekiem. Un Tu mani
paaugstini pār tiem, kas pret mani cēlās, no tiem
varas darītājiem Tu mani izglābi. 50 Tāpēc es Tevi,
Kungs, slavēšu starp tautām un dziedāšu Tavam
vārdam. 51 Viņš Savam ķēniņam parāda lielu
pestīšanu un dara labu Savam svaidītam Dāvidam
un viņa dzimumam mūžīgi.

23 Un šie ir Dāvida pēdīgie vārdi. Dāvida, Isajus
dēla, vārdi: tā saka tas vīrs, kas apstiprināts
par Jēkaba Dieva svaidīto, un kas mīlīgs Israēla
dziesmās: 2 Tā Kunga Gars caur mani runā, un
Viņa vārds ir uz manas mēles. 3 Israēla Dievs
saka, Israēla patvērums uz mani runā: valdītājs
pār cilvēkiem, kas taisns, valdītājs dievbijāšanā, 4
Tas ir kā rīta gaisma, kad saule uzlec, kā rīts bez
mākoņiem, kā kad no spožuma un lietus zaļums
zeļ no zemes. 5 Vai tāds nav mans nams ar to
stipro Dievu? Jo Viņš man uzcēlis mūžīgu derību,
kas visādi labi nolikta un pasargāta. Jo visai manai
pestīšanai un visam labam prātam, vai Viņš tam
neliks plaukt? 6 Bet tie netiklie, tie visi ir kā
nomesti ērkšķi, ko rokā neņem. 7 Bet ikviens, kas
tos grib aizskart, ņem dzelzs ieroci jeb šķēpa kātu
rokā; un tos sadedzina ar uguni tai vietā, kur tie
auguši. - 8 Šie ir to varoņu vārdi, kas Dāvidam
bijuši: Jazabeams, Akmona dēls, tas augstākais
starp tiem virsniekiem. Viņš cilāja savu šķēpu un
pārvarēja astoņsimt un tos nokāva vienā reizē. 9
Un pēc tā bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka dēla dēls,
šis bija starp tiem trim varoņiem ar Dāvidu, kad
tie Fīlistus kaunā lika, kas tur bija sapulcējušies uz
karu, un Israēla vīri (pret tiem) cēlās. 10 Šis cēlās
un kāva Fīlistus, tiekams viņa roka piekusa un viņa
roka pie zobena pielipa, un Tas Kungs deva tai
dienā lielu pestīšanu, ka tie ļaudis atgriezās viņam
pakaļ, tikai laupīt. 11 Pēc viņa bija Šammus, Agas
dēls, tas Arariets. Kad Fīlisti bija sapulcējušies
vienā ciemā, un tur bija tīrums ar lēcām, un tie
ļaudis bēga priekš Fīlistiem, 12 Tad viņš apstājās
paša tīruma vidū un to aizstāvēja, un kāva Fīlistus,
un Tas Kungs deva lielu pestīšanu. 13 Un šie trīs
virsnieki starp trīsdesmit vareniem vīriem nogāja
un nāca pļaujamā laikā pie Dāvida, Adulama alā,
un Fīlistu pulki bija apmetušies Refaīm ielejā.
14 Bet Dāvids to brīdi bija pilskalnā, un Fīlisti
bija ielikuši Bētlemē karavīrus. 15 Un Dāvidam
iegribējās un viņš sacīja: kas man dos ūdeni dzert
no tās akas pie Bētlemes vārtiem? 16 Tad šie trīs
varoņi izlauzās caur Fīlistu lēģeri un smēla ūdeni
no Bētlemes akas, kas bija pie vārtiem, un ņēma
un atnesa to pie Dāvida. Bet viņš to negribēja
dzert, bet to izlēja Tam Kungam, 17 Un sacīja:
lai Tas Kungs mani pasargā, ka es to nedaru. Vai
tās nav to vīru asinis, kas nogājuši, savu dzīvību
netaupīdami? Un viņš to negribēja dzert. To šie
trīs varoņi darīja. 18 Un Abizajus, Joaba brālis,
Cerujas dēls, bija arīdzan par virsnieku starp trim.
Tas pacēla savu šķēpu pret trīs simtiem un tos
nokāva, un viņš bija arīdzan slavēts starp trim.
19 No šiem trim viņš bija tas augstākais, tāpēc
viņš tiem bija par virsnieku, bet viņš tos trīs
(pirmos) nepanāca. 20 Vēl bija Benajus, Jojadas
dēls, stipra vīra dēls, kas lielus darbus darījis,
no Kabceēles; šis kāva divus stiprus Moabiešu
lauvas, viņš arī nogāja un alā kāva vienu lauvu
sniega laikā. 21 Viņš arī kāva vienu briesmīgu
Ēģiptieti, un tā ēģiptieša rokā bija šķēps, bet viņš
nogāja pie tā ar zizli un izrāva to šķēpu no tā
ēģiptieša rokas un to nokāva ar viņa paša šķēpu.
22 To Benajus, Jojadas dēls, darīja un viņš bija
slavēts starp tiem trim varoņiem. 23 Viņš bija

tas augstākais starp tiem trīsdesmit, bet tos trīs
pirmos viņš nepanāca. Un Dāvids viņu iecēla pār
saviem pils karavīriem. 24 Azaēls, Joaba brālis,
bija starp tiem trīsdesmit; Elanans, Dodus dēls, no
Bētlemes; 25 Šammus no Arodas; Elikus no Arodas;
26 Elecs, Palta dēls, Irus, Ikeša dēls, no Tekoas; 27
Abiēsers no Anatotas; Mebunājus, Uzata dēls, 28
Calmons, Aoka dēls, Maārajus no Netofas; 29 Elebs,
Baēnus dēls, no Netofas; Itajus, Ribaja dēls, no
Benjaminiešu Ģibejas; 30 Benajus no Pirgatonas;
Idajus no Gaāša upēm; 31 Abialbons no Arbas;
Asmavets no Barumas; 32 Elaēba no Zaālbonas;
Jazena un Jonatāna bērni; 33 Šammus no Araras;
Ajams, Zarara dēls, no Araras; 34 Elivelets, Aāsbaja
dēls, Maāhataja dēla dēls. Elijams, Ahitofela dēls,
no Ģilonas; 35 Ecrajus no Karmeļa; Paērajus no
Arbas; 36 Jeģeals, Nātana dēls, no Cobas; Banus no
Gada; 37 Celegs no Amona; Naārajus no Beērotes,
Joaba, Cerujas dēla, bruņu nesējs; 38 Īrus, Jetrus
dēls, Gārebs, Jetrus dēls, 39 Ūrija, tas Etietis. Tie ir
pavisam trīsdesmit un septiņi.

24 Un Tā Kunga dusmas atkal iedegās pret
Israēli, un viņš Dāvidu skubināja pret tiem
sacīdams: ej, skaiti Israēli un Jūdu. 2 Un ķēniņš
sacīja uz Joabu, karapulku virsnieku, kas pie viņa
bija: ej jel apkārt pa visām Israēla ciltīm, no Dana
līdz Bēršebai, un skaitāt tos ļaudis, lai es zinu to
ļaužu skaitu. Tad Joabs sacīja uz ķēniņu: 3 Lai
Tas Kungs, tavs Dievs, pie šiem ļaudīm simtkārt
vairāk pieliek, nekā viņu ir, ka mana kunga, tā
ķēniņa, acis to redz; kāpēc tad manam kungam,
tam ķēniņam, šīs lietas gribās? 4 Bet ķēniņa vārds
palika spēkā pret Joabu un tiem karavirsniekiem.
Tā Joabs ar tiem karavirsniekiem izgāja no ķēniņa,
Israēla ļaudis skaitīt. 5 Un tie gāja pār Jardāni un
apmetās pie Aroēra, pa labo roku tai pilsētai, kas
Gada ielejas vidū, un pie Jaēzeres. 6 Pēc tie nāca
uz Gileādu un uz to ielejas zemi Tahtim Hodši, tie
nāca arī uz DanJaānu un apkārt uz Sidonu. 7 Un
tie nāca uz to stipro Tirus pilsētu un uz visām
Hiviešu un Kanaāniešu pilsētām, un tie iznāca ārā
Jūdam pret dienasvidu uz Bēršebu. 8 Tā tie gāja
apkārt pa visu zemi un pārnāca pēc deviņiem
mēnešiem un divdesmit dienām uz Jeruzālemi. 9
Un Joabs deva ķēniņam to uzrakstīto ļaužu skaitu,
un iekš Israēla bija astoņsimt tūkstoš karavīru,
kas bija zobena vilcēji, un Jūda vīru bija piecsimt
tūkstoši. 10 Tad Dāvidam sirds trīcēja, kad tos
ļaudis bija skaitījis. Un Dāvids sacīja uz To Kungu:
es esmu ļoti grēkojis ar to, ko esmu darījis, un nu
Kungs, atņem lūdzams sava kalpa noziegumu, jo
es esmu ļoti aplam darījis. 11 Kad nu Dāvids rītā
cēlās, tad Tā Kunga vārds notika uz pravieti Gadu,
Dāvida redzētāju, tā: 12 Ej un runā uz Dāvidu: tā
saka Tas Kungs: trīs lietas es tev lieku priekšā,
izvēlies vienu no tām, ko lai es tev daru. 13 Un
Gads nāca pie Dāvida un teica viņam un uz to
sacīja: vai tu gribi septiņus gadus bada laiku savā
zemē, jeb vai tu gribi trīs mēnešus bēgt no saviem
ienaidniekiem, kas tevi vajās, jeb vai tu gribi, ka
trīs dienas tavā zemē nāk mēris? Ņem nu vērā un
redzi, ko lai es tam atsaku, kas mani sūtījis. 14 Tad
Dāvids sacīja uz Gadu: man ir ļoti bail. Es kritīšu
labāk Tā Kunga rokā, jo Viņa žēlastība ir liela, bet
cilvēku rokā es negribu krist. 15 Tad Tas Kungs
lika mērim nākt iekš Israēla, no rīta līdz tam
nospriestam laikam, un ļaužu nomira no Dana
līdz Bēršebai septiņdesmit tūkstoši. 16 Un kad tas
eņģelis savu roku pār Jeruzālemi izstiepa, lai to
nomaitātu, tad Tam Kungam tā ļaunuma bija žēl,
un Viņš sacīja uz to eņģeli, kas tos ļaudis nonāvēja:
ir gan, atrauj savu roku. Un Tā Kunga eņģelis
stāvēja pie Aravnus, tā Jebusieša, klona. 17 Un
Dāvids sacīja uz To Kungu, to eņģeli redzēdams,
kas tos ļaudis sita: redzi, es esmu grēkojis un
noziedzies, bet ko šīs avis darījušas? Lai Tava roka
ir pret mani un pret mana tēva namu. 18 Tad Gads
nāca tai dienā pie Dāvida un uz to sacīja: ej uz
augšu un uztaisi Tam Kungam altāri uz Aravnus,
tā Jebusieša, klona. 19 Tad Dāvids gāja pēc Gada
vārda, kā Tas Kungs bija pavēlējis. 20 Un Aravnus
skatījās un redzēja pie sevis nākam ķēniņu un
viņa kalpus, un Aravnus izgāja un nometās ķēniņa
priekšā uz savu vaigu pie zemes. 21 Un Aravnus
sacīja: kāpēc mans kungs, tas ķēniņš, nāk pie sava
kalpa? Un Dāvids sacīja: šo klonu no tevis pirkt,
ka es Tam Kungam taisu altāri, lai šī mocība no
ļaudīm atstājās. 22 Tad Aravnus sacīja uz Dāvidu:
lai mans kungs, tas ķēniņš, ņem un upurē, kā
viņam patīk. Redzi, še ir vērši par dedzināmo
upuri un kuļami rati un vēršu jūgi malkai. 23 Šo
visu, ķēniņ, Aravnus dod ķēniņam. Un Aravnus
sacīja uz ķēniņu: lai Tam Kungam, tavam Dievam,
ir labs prāts uz tevi. 24 Bet ķēniņš sacīja uz
Aravnu: nē, bet es pirkdams to tev nopirkšu, jo es
negribu Tam Kungam, savam Dievam, dedzināmos
upurus velti upurēt. Tā Dāvids to klonu un tos
vēršus nopirka par piecdesmit sudraba sēķeļiem.
25 Un Dāvids uztaisīja tur Tam Kungam altāri un
upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus.
Tā Tas Kungs tai zemei tapa salīdzināts, un tā
mocība atstājās no Israēla.

Pirmā Ķēniņu

1 Un kad ķēniņš Dāvids bija vecs un labi gados,
tad viņu gan ar drēbēm apsedza, bet tomēr viņš
nesasila. **2** Un viņa kalpi uz to sacīja: meklēsim
ķēniņam, savam kungam, vienu meitu, vienu
jumpravu, kas priekš ķēniņa lai stāv un viņu
apkopj un tavā klēpī guļ, ka ķēniņš, mans kungs,
sasilst. **3** Tā tie meklēja vienu jaunu skaistu meitu
pa visām Israēla robežām un atrada Abizagu no
Šunemes un to veda pie ķēniņa. **4** Un tā meita
bija ļoti skaista un palika ķēniņam par kopēju
un tam kalpoja. Bet ķēniņš viņu neatzina. **5** Bet
Adonija, Aģitas dēls, lielījās un sacīja: es būšu par
ķēniņu. Un viņš sev sagādāja ratus un jātniekus
un piecdesmit vīrus, kas viņa priekšā skrēja. **6** Un
viņa tēvs to savu mūžu nebija aprājis, sacīdams:
Kāpēc tu tā dari? Un viņš arī bija ļoti skaists, un
(Aģita) viņu bija dzemdējusi pēc Absaloma. **7** Un
viņš ar Joabu, Cerujas dēlu, bija sarunājies un
ar priesteri Abjataru; tie Adonijam gāja palīgā.
8 Bet priesteris Cadoks un Benaja, Jojadas dēls,
un pravietis Nātans un Šimejus un Rejus un
Dāvida varenie nebija ar Adoniju. **9** Un Adonija
upurēja avis un vēršus un barotus lopus pie Zoēlet
akmens, kas pie Roģela avota, un aicināja visus
savus brāļus, ķēniņa dēlus, un visus vīrus no
Jūda, ķēniņa kalpus. **10** Bet pravieti Nātanu un
Benaju un tos varenos un savu brāli Salamanu
viņš nelūdza. **11** Tad Nātans runāja ar Batsebu,
Salamana māti, un sacīja: vai tu neesi dzirdējusi,
ka Adonija, Aģitas dēls, ir palicis par ķēniņu un
mūsu kungs Dāvids to nezin? **12** Un nu nāc, es
tev došu padomu, ka tu savu dvēseli un sava
dēla Salamana dvēseli izglābi. **13** Noej pie ķēniņa
Dāvida un saki uz to: vai tu, mans kungs un
ķēniņ, savai kalponei neesi zvērējis sacīdams:
Salamanam, tavam dēlam, būs par ķēniņu būt
pēc manis, un viņš sēdēs uz mana goda krēsla?
Kāpēc tad Adonija palicis par ķēniņu? **14** Redzi,
kamēr tu vēl ar ķēniņu tur runāsi, tad es tev
nākšu pakaļ un apstiprināšu tavus vārdus. **15** Tad
Batseba gāja pie ķēniņa istabā un ķēniņš bija ļoti
vecs un Abizaga no Šunemes ķēniņam kalpoja.
16 Un Batseba locījās un nometās zemē priekš
ķēniņa. Un ķēniņš sacīja: kas tev kait? **17** Un
viņa uz to sacīja: mans kungs, tu savai kalponei
pie Tā Kunga, sava Dieva, esi zvērējis: tiešām,
tavs dēls Salamans būs par ķēniņu pēc manis un
tam būs sēdēt uz mana goda krēsla. **18** Bet nu
redzi, Adonija ir palicis par ķēniņu, un tu, mans
kungs un ķēniņ, to nezini. **19** Un viņš ir upurējis
vēršus un barotus lopus un daudz avis un aicinājis
visus ķēniņa dēlus, ir priesteri Abjataru un kara
virsnieku Joabu, bet tavu kalpu Salamanu viņš
nav aicinājis. **20** Bet tu, mans kungs un ķēniņ, -
visa Israēla acis uz tevi skatās, ka tev tiem būs
darīt zināmu, kas sēdēs uz ķēniņa, mana kunga,
goda krēsla pēc viņa. **21** Un notiks, kad mans
kungs, tas ķēniņš, būs gājis dusēt pie saviem
tēviem, tad es un mans dēls Salamans būsim par
grēciniekiem. **22** Un redzi, viņai vēl ar ķēniņu
runājot, pravietis Nātans atnāca. **23** Un ķēniņam
tika teikts un sacīts: redzi, pravietis Nātans ir še.
Un viņš nāca ķēniņa priekšā un metās ar savu
vaigu zemē ķēniņa priekšā. **24** Un Nātans sacīja:
mans kungs un ķēniņ, vai tu esi sacījis: Adonijam
būs par ķēniņu būt pēc manis un tam būs sēdēt
uz mana goda krēsla? **25** Jo viņš šodien ir nogājis
un upurējis vēršus un barotus lopus un daudz
avis un aicinājis visus ķēniņa dēlus, ir tos kara
virsniekus un priesteri Abjataru. Un redzi, tie ēd
un dzer viņa priekšā un saka: lai dzīvo ķēniņš
Adonija! **26** Bet mani, kas esmu tavs kalps, un
priesteri Cadoku un Benaju, Jojadas dēlu, un tavu
kalpu Salamanu viņš nav aicinājis. **27** Vai šī lieta
no ķēniņa, mana kunga, pavēlēta, un vai tu savam
kalpam neesi darījis zināmu, kas pēc viņa sēdēs uz
ķēniņa, mana kunga, goda krēsla? **28** Tad ķēniņš
Dāvids atbildēja un sacīja: aicinājiet man Batsebu;
un tā nāca pie ķēniņa un stāvēja ķēniņa priekšā.
29 Un ķēniņš zvērēja un sacīja: tik tiešam kā Tas
Kungs dzīvo, kas manu dvēseli no visām bēdām
atpestījis, **30** Tiešām, kā es tev pie Tā Kunga,
Israēla Dieva, esmu zvērējis sacīdams: Salamans,
tavs dēls, būs par ķēniņu pēc manis, un tam būs
sēdēt uz mana goda krēsla manā vietā, - tāpat es
arī šodien darīšu. **31** Tad Batseba klanījās ar savu
vaigu pie zemes un metās zemē priekš ķēniņa
un sacīja: lai dzīvo mans kungs, ķēniņš Dāvids,
mūžīgi. **32** Un ķēniņš Dāvids sacīja: aicinājiet
man priesteri Cadoku un pravieti Nātanu un
Benaju, Jojadas dēlu. Un tie nāca ķēniņa priekšā.
33 Un ķēniņš uz tiem sacīja: ņemiet sava kunga
kalpus līdz un sēdinājiet manu dēlu Salamanu uz
manu jājamo zirgēzelieni un novediet viņu uz
Ģionu. **34** Un lai priesteris Cadoks un pravietis
Nātans viņu tur svaida par ķēniņu Israēlim. Pēc
tam pūšat ar bazūnēm un sakāt: lai dzīvo ķēniņš
Salamans. **35** Un ejat viņam pakaļ un lai tas
nāk un sēž uz mana goda krēsla, un lai ir par
ķēniņu manā vietā. Un es pavēlu viņam būt par
valdītāju pār Israēli un pār Jūdu. **36** Tad Benaja,
Jojadas dēls, ķēniņam atbildēja un sacīja: Āmen!
Tas Kungs, mana kunga, tā ķēniņa, Dievs lai tāpat
saka. **37** Itin kā Tas Kungs bijis ar manu kungu,

to ķēniņu, tāpat lai viņš ir ar Salamanu, ka viņa
goda krēsls top lielāks nekā mana kunga, ķēniņa
Dāvida, goda krēsls. 38 Tad priesteris Cadoks un
pravietis Nātans un Benaja, Jojadas dēls, un tie
Krieti un Plieti nogāja un sēdināja Salamanu uz
ķēniņa Dāvida jājamo zirgēzelieni un to pavadīja
uz Ģionu. 39 Un priesteris Cadoks ņēma eļļasragu
no telts un svaidīja Salamanu. Un tie pūta bazūnes
un visi ļaudis sacīja: lai dzīvo ķēniņš Salamans.
40 Un visi ļaudis viņam gāja pakaļ, un tie ļaudis
stabulēja ar stabulēm un priecājās ar lielu prieku,
tā ka zeme no viņu skaņas rībēja. 41 Un Adonija to
dzirdēja ar visiem aicinātiem, kas pie viņa bija, un
tie jau bija beiguši ēst. Un Joabs dzirdēja arīdzan
to bazūnes skaņu un sacīja: kas tā tāda skaņa un
troksnis pilsētā? 42 Un kad tas vēl runāja, redzi,
tad nāca Jonatāns, priestera Abjatara dēls. Un
Adonija sacīja: nāc iekšā, jo tu esi godīgs vīrs
un nesīsi labu vēsti. 43 Un Jonatāns atbildēja
un sacīja uz Adoniju: bet tiešām, mūsu kungs,
ķēniņš Dāvids, Salamanu cēlis par ķēniņu. 44
Un ķēniņš ir sūtījis priesteri Cadoku un pravieti
Nātanu un Benaju, Jojadas dēlu, un tos Krietus un
Plietus viņam līdz, un tie viņu sēdinājuši uz ķēniņa
jājamo zirgēzelieni. 45 Un priesteris Cadoks un
pravietis Nātans to Ģionā svaidījuši par ķēniņu
un no turienes priecīgi atnākuši, ka pilsēta rībēt
rīb; šī ir tā skaņa, ko jūs esat dzirdējuši. 46 Un
Salamans ir nosēdies uz valdības krēsla. 47 Un
ķēniņa kalpi ir nākuši mūsu kungam, ķēniņam
Dāvidam, labu laimi vēlēt, sacīdami: lai tavs Dievs
Salamana vārdu ceļ augstāki nekā tavu vārdu,
un viņa goda krēsls lai top augstāks nekā tavs
goda krēsls. Un ķēniņš Dievu pielūdzis savā gultā.
48 Un ķēniņš tā sacījis: slavēts lai ir Tas Kungs,
Israēla Dievs, kas šodien vienam devis sēdēt uz
mana goda krēsla, ka manas acis to redzējušas.
49 Tad iztrūcinājās un cēlās visi tie aicinātie, kas
bija pie Adonijas, un gāja ikviens savu ceļu. 50 Bet
Adonija bijās no Salamana un cēlās un nogāja un
satvēra altāra ragus. 51 Un Salamanam teica un
sacīja: redzi, Adonija bīstas no ķēniņa Salamana
un redzi, viņš altāra ragus ir satvēris un saka:
lai ķēniņš Salamans man šodien zvērē, ka viņš
savu kalpu ar zobenu nenokaus. 52 Tad Salamans
sacīja: ja viņš būs krietns vīrs, tad neviens no viņa
matiem nekritīs zemē, bet ja ļaunums pie viņa
atrodas, tad tam būs mirt. 53 Un ķēniņš Salamans
turp nosūtīja un lika to atvest no altāra. Un tas
nāca un metās zemē priekš ķēniņa Salamana. Bet
Salamans uz viņu sacīja: ej savā namā.

2 Kad nu Dāvidam laiks atnāca mirt, tad viņš
pavēlēja savam dēlam Salamanam un sacīja: 2
Es eju visas pasaules ceļu. Tāpēc ņemies drošu
prātu un turies kā vīrs. 3 Un sargi, kas jāsargā
Tam Kungam, tavam Dievam, staigādams Viņa
ceļos, turēdams Viņa likumus, Viņa baušļus un
Viņa tiesas un Viņa liecības, tā kā Mozus bauslībā
ir rakstīts, ka tu prātīgi turies iekš visa, ko tu
dari, un visur, kurp tu griezies. 4 Lai Tas Kungs
Savu vārdu apstiprina, ko Tas uz mani runājis,
sacīdams: ja tavi dēli savu ceļu sargās, staigādami
priekš Mana vaiga uzticīgi ar visu savu sirdi un
ar visu savu dvēseli, tad, Viņš sacīja, tev netrūks
vīra, kas sēdēs uz Israēla goda krēsla. 5 Tu arī gan
zini, ko Joabs, Cerujas dēls, man ir darījis, un ko
viņš darījis Israēla kara virsniekiem, Abneram,
Nera dēlam, un Amasum, Jetera dēlam, ka viņš tos
nokāvis, un kara asinis izlējis miera laikā un kara
asinis licis pie savas jostas, kas ap viņa gurniem,
un pie savām kurpēm, kas pie viņa kājām 6
Tāpēc dari pēc savas gudrības, ka tu viņa sirmiem
matiem nelieci ar mieru nākt kapā. (Sheol h7585) 7
Bet Barzilajus, tā Gileādieša, dēliem, tev būs labu
darīt, ka tie ir starp tiem, kas ēd pie tava galda, jo
tā tie turējās pie manis, kad es bēgu priekš tava
brāļa Absaloma. 8 Un redzi, pie tevis ir Šimejus,
Ģera dēls, tas Benjaminiets no Bakurim, kas mani
lādēja ar briesmīgu lādēšanu tai dienā, kad es uz
Mahānaīm gāju. Bet viņš man nonāca pretī pie
Jardānes, un es viņam pie Tā Kunga esmu zvērējis,
sacīdams; es tevi ar zobenu nekaušu. 9 Bet tu
neturi viņu par nenoziedzīgu, jo tu esi gudrs vīrs
un gan zināsi, ko tev viņam būs darīt, ka tu viņa
sirmiem matiem ar asinīm lieci nākt bedrē. (Sheol
h7585) 10 Tā Dāvids gāja dusēt pie saviem tēviem
un tapa aprakts Dāvida pilsētā. 11 Un tas laiks,
kamēr Dāvids ķēniņš bijis pār Israēli, ir četrdesmit
gadi; septiņus gadus viņš bija valdījis Hebronē
un trīsdesmit un trīs gadus Jeruzālemē. 12 Un
Salamans sēdēja uz sava tēva Dāvida goda krēsla,
un viņa valstība tapa varen stiprināta. 13 Un
Adonija, Aģitas dēls, nāca pie Batsebas, Salamana
mātes; un tā sacīja: vai tu nāc ar mieru? Un viņš
sacīja: ar mieru. 14 Un viņš sacīja: man ar tevi kas
jārunā. Un viņa sacīja: runā. 15 Tad viņš sacīja: tu
zini, ka man tā valstība piederēja, un visas Israēla
acis uz mani skatījās, ka man bija ķēniņam būt; bet
nu tā valstība ir novērsta un manam brālim tikusi,
jo no Tā Kunga tā viņam ir tikusi. 16 Bet nu es no
tevis lūdzu vienu vienīgu lūgšanu, - neapkauno
manu vaigu! 17 Un viņa uz to sacīja: runā. Tad
viņš sacīja: runā jel ar ķēniņu Salamanu, jo viņš
tavu vaigu neliks kaunā, ka viņš man Abizagu
no Šunemes dod par sievu. 18 Un Batseba sacīja:
labi, es tevis pēc ar ķēniņu runāšu. 19 Tā Batseba

nāca pie ķēniņa Salamana, Adonijas labad ar viņu
runāt. Un ķēniņš cēlās viņai pretī un paklanījās
priekš tās; un viņš apsēdās uz sava goda krēsla
un deva ķēniņa mātei arī krēslu, un tā sēdēja pa
viņa labo roku. 20 Un viņa sacīja: es lūdzos no
tevis vienu mazu lūgšanu, - neapkauno manu
vaigu. Un ķēniņš uz to sacīja: lūdz, mana māte,
es tavu vaigu neapkaunošu. 21 Un viņa sacīja:
dod Abizagu no Šunemes savam brālim Adonijam
par sievu. 22 Tad ķēniņš Salamans atbildēja un
sacīja uz savu māti: kāpēc tad tu prasi Abizagu no
Šunemes priekš Adonijas? Prasi priekš viņa arī to
valstību, jo viņš ir mans brālis, vecāks nekā es,
priekš viņa un Abjatara, tā priestera, un Joaba,
Cerujas dēla! 23 Un ķēniņš Salamans zvērēja pie
Tā Kunga un sacīja: lai man Dievs šā un tā dara,
tiešām, Adonija šo vārdu būs runājis pret savu
dzīvību. 24 Un nu, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo,
kas mani apstiprinājis un mani sēdinājis uz mana
tēva Dāvida goda krēslu, un kas man ir namu
cēlis, itin kā viņš runājis, tiešām, Adonija šodien
taps nokauts. 25 Un ķēniņš Salamans nosūtīja
pavēli Benajam, Jojadas dēlam; šis to nokāva, un
tas nomira. 26 Un uz priesteri Abjataru ķēniņš
sacīja: ej uz Anatotu, uz savu tīrumu, jo tu esi
nāvi pelnījis. Bet es tevi šodien nenokaušu, tāpēc
ka tu Tā Kunga Dieva šķirstu nesis mana tēva
Dāvida priekšā, un ka tu līdz panesis visu, ko mans
tēvs panesis. 27 Tā Salamans izdzina Abjataru,
ka tas Tam Kungam vairs nebija par priesteri, lai
piepildītos Tā Kunga vārds, ko viņš par Elus namu
Šīlo bija runājis. 28 Kad nu šī vēsts pie Joaba nāca
(jo Joabs bija turējies pie Adonijas, jebšu nebija
turējies pie Absaloma), tad Joabs bēga Tā Kunga
teltī un satvēra altāra ragus. 29 Un ķēniņam
Salamanam tapa sacīts, ka Joabs bēdzis Tā Kunga
teltī, un redzi, viņš ir pie altāra. Tad Salamans
sūtīja Benaju, Jojadas dēlu, un sacīja: ej, kauj viņu.
30 Un kad Benaja uz Tā Kunga telti nāca, tad viņš
uz to sacīja: tā saka ķēniņš: ej ārā. Bet viņš sacīja:
nē, bet še es gribu mirt. Tad Benaja nesa ķēniņam
atbildi un sacīja: tā Joabs ir runājis un tā viņš man
ir atbildējis. 31 Un ķēniņš uz viņu sacīja: dari tā,
kā viņš ir runājis, kauj viņu un aproc viņu, ka
tu no manis un no mana tēva nama atņem tās
asinis, ko Joabs velti izlējis. 32 Un Tas Kungs lai
liek viņa asinīm atkal nākt uz viņa galvu, tāpēc
ka viņš ir sitis divus vīrus, kas labāki un taisnāki
bija nekā viņš, un tos ir nokāvis ar zobenu, bez
mana tēva Dāvida ziņas, proti Abneru, Nera dēlu,
Israēla kara virsnieku, un Amasu, Jetera dēlu, Jūda
kara virsnieku. 33 Viņu asinis lai atkal nāk uz
Joaba galvu un uz viņa dzimuma galvu mūžīgi. Bet
Dāvidam un viņa dzimumam un viņa namam un
viņa goda krēslam lai ir miers no Tā Kunga mūžīgi.
34 Un Benaja, Jojadas dēls, nogāja un sita viņu
un to nokāva. Un viņš tapa aprakts savā namā
tuksnesī. 35 Un ķēniņš iecēla Benaju, Jojadas dēlu,
viņa vietā pār karaspēku, un priesteri Cadoku
ķēniņš iecēla Abjatara vietā. 36 Un ķēniņš nosūtīja
un lika Šimeju aicināt, un uz to sacīja: uztaisi
sev namu Jeruzālemē un dzīvo tur un neizej no
turienes it nekur; 37 Un notiks, kurā dienā tu
iziesi un iesi pār Kidronas upi, tad zini tiešām, ka
tu mirdams mirsi, - tavas asinis lai paliek uz tavas
galvas. 38 Tad Šimejus sacīja uz ķēniņu: tas ir labs
vārds; kā mans kungs, tas ķēniņš, ir runājis, tā
tavs kalps darīs. Tā Šimejus dzīvoja Jeruzālemē
labu laiku. 39 Un notikās pēc trim gadiem, ka
Šimejum divi kalpi aizbēga pie Aķisa, Maēkas
dēla, Gatas ķēniņa. Un Šimejum teica un sacīja:
redzi, tavi kalpi ir Gatā. 40 Tad Šimejus cēlās un
apsegloja savu ēzeli un nogāja uz Gatu pie Aķisa,
savus kalpus meklēt. Un tā Šimejus nogāja un
atveda savus kalpus no Gatas. 41 Un Salamanam
tapa sacīts, ka Šimejus no Jeruzālemes bija nogājis
uz Gatu un atkal pārnācis. 42 Tad ķēniņš sūtīja un
sauca Šimeju un uz to sacīja: vai es tevi pie Tā
Kunga neesmu apzvērinājis un tev piekodinājis
sacīdams: kurā dienā tu iziesi un iesi šur vai tur,
tad zini tiešām, ka tev jāmirst? Un tu sacīji uz
mani: es esmu labu vārdu dzirdējis. 43 Kāpēc tad
tu neesi turējis Tā Kunga zvērestu un to pavēli,
ko es tev esmu pavēlējis? 44 Un ķēniņš sacīja uz
Šimeju: tu zini visu to ļaunu, ko tava sirds apzinās,
ko tu manam tēvam Dāvidam darījis, tāpēc Tas
Kungs tavam ļaunumam atkal licis nākt uz tavu
galvu. 45 Bet ķēniņš Salamans būs svētīts, un
Dāvida goda krēsls būs pastāvīgs priekš Tā Kunga
mūžīgi. 46 Un ķēniņš pavēlēja Benajam, Jojadas
dēlam; tas izgāja un viņu sita, un tas nomira. Tā
valstība kļuva apstiprināta caur Salamana roku.

3 Un Salamans apdraudzējās ar Faraonu, Ēģiptes
ķēniņu, un apņēma Faraona meitu un to ieveda
Dāvida pilsētā, tiekams viņš pavisam uztaisīja savu
namu un Tā Kunga namu un Jeruzālemes mūrus
visapkārt. 2 Bet tie ļaudis upurēja uz kalniem,
jo līdz tam laikam vēl nams nebija uztaisīts Tā
Kunga vārdam. 3 Un Salamans mīlēja To Kungu,
staigādams sava tēva Dāvida likumos, tomēr viņš
upurēja un kvēpināja uz kalniem. 4 Un ķēniņš
nogāja uz Gibeonu, tur upurēt, jo tur bija tas
lielais kalns; tūkstoš dedzināmos upurus Salamans
upurēja uz šī altāra. 5 Gibeonā Tas Kungs parādījās
Salamanam nakts sapnī; un Dievs sacīja: lūdz, ko
Man tev būs dot. 6 Tad Salamans sacīja: Tu Savam

kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi parādījis
lielu žēlastību, tā kā viņš Tavā priekšā ir staigājis
patiesībā un taisnībā un sirds skaidrībā ar Tevi, un
Tu viņam šo lielo žēlastību esi turējis un viņam
dēlu devis, kas sēž uz viņa goda krēsla, tā kā tas
šodien ir. 7 Un nu Kungs, mans Dievs, Tu Savu
kalpu esi cēlis par ķēniņu mana tēva Dāvida vietā.
Un es vēl esmu jauns un nezinu ne iziešanu, ne
ieiešanu. 8 Un Tavs kalps ir likts Tavas tautas vidū,
ko Tu esi izredzējis, kas ir liela tauta, ko nevar
ne skaitīt ne pārskatīt aiz lielā pulka. 9 Tad dodi
nu Savam kalpam paklausīgu sirdi, Tavus ļaudis
tiesāt un gudri izšķirt, kas labs un kas ļauns; jo kas
prastu tiesāt šo Tavu tik lielu ļaužu pulku? 10 Un
šis vārds Tam Kungam labi patika, ka Salamans
bija lūdzis šo lietu. 11 Un Dievs uz to sacīja: tāpēc
ka tu šo lietu esi lūdzis un sev neesi lūdzis garu
mūžu, nedz sev esi lūdzis bagātību, nedz lūdzis
savu ienaidnieku dvēseles, bet ka tu sev esi lūdzis
saprašanu, tiesas lietas izklausīt, 12 Redzi, tad Es
daru pēc tava vārda. Redzi, Es tev dodu gudru un
prātīgu sirdi, ka tāds kā tu priekš tevis nav bijis
un pēc tevis vairs necelsies tāds kā tu. 13 Un arī
ko tu neesi lūdzis, Es tev dodu, arī bagātību un
godu, ka tāds kā tu neviens nebūs starp ķēniņiem
visā tavā mūžā. 14 Un ja tu staigāsi Manos ceļos,
turēdams Manus likumus un Manus baušļus, itin
kā tavs tēvs Dāvids ir staigājis, tad Es tev došu arī
garu mūžu. 15 Un kad Salamans uzmodās, redzi,
tad tas bija sapnis. Un viņš nāca uz Jeruzālemi
un nostājās priekš Tā Kunga derības šķirsta un
upurēja dedzināmos upurus un nesa pateicības
upurus un taisīja visiem saviem kalpiem dzīres. 16
To brīdi nāca divas maukas pie ķēniņa un nostājās
viņa priekšā. 17 Un tā viena sieva sacīja: mans
kungs, es un šī sieva dzīvojām vienā namā, un
es pie viņas tai namā esmu dzemdējusi. 18 Un
notikās trešā dienā, kad es biju dzemdējusi, tad šī
sieva arīdzan dzemdēja. Un mēs bijām kopā, un
neviena sveša cilvēka pie mums nebija namā, bet
mēs divas vien bijām namā. 19 Un šīs sievas dēls
naktī nomiris, tāpēc ka viņa to nogulējusi. 20 Un
nakts vidū tā ir cēlusies un paņēmusi manu dēlu
no maniem sāniem, kamēr tava kalpone gulēja,
un to likusi savā klēpī, un savu mirušo dēlu tā
atkal ir likusi manā klēpī. 21 Kad es nu no rīta
cēlos savu dēlu zīdīt, redzi, tad tas bija nomiris?
Bet rītā es viņu labi aplūkoju, un redzi, tas nebija
mans dēls, ko es biju dzemdējusi. 22 Tad tā otra
sieva sacīja: nē, bet tas dzīvais, tas ir mans dēls,
un tas mirušais, tas ir tavs dēls. Un šī atkal sacīja:
nē, bet tas mirušais ir tavs dēls, un tas dzīvais ir
mans dēls. Tā tās runāja ķēniņa priekšā. 23 Tad
ķēniņš sacīja: šī saka: tas dzīvais ir mans dēls un
tas mirušais ir tavs dēls. Un tā otra atkal saka:
tas mirušais ir tavs dēls un tas dzīvais ir mans
dēls. 24 Un ķēniņš sacīja: atnesiet man zobenu.
Un tie atnesa zobenu pie ķēniņa. 25 Tad ķēniņš
sacīja: pārcērtiet to dzīvo bērnu divējos gabalos
un dodiet vienai vienu gabalu un otrai otru. 26 Bet
tā sieva, kam tas dzīvais bērns piederēja, sacīja
uz ķēniņu (jo viņas sirds iekarsa par savu bērnu
un tā sacīja): mans kungs! Dodat viņai to dzīvo
bērnu, tikai kaut to nenokaujat! Bet tā otra sacīja:
lai tas nav ne mans, ne tavs, cērtat viņu uz pusēm!
27 Tad ķēniņš atbildēja un sacīja: dodiet viņai to
dzīvo bērnu un nenokaujiet to! Tā ir viņa māte. 28
Un viss Israēls dzirdēja šo spriedumu, ko ķēniņš
bija spriedis, un tie bijās ķēniņu; jo tie redzēja, ka
Dieva gudrība bija iekš viņa, tiesu spriest.

4 Tā ķēniņš Salamans bija par ķēniņu pār visu
Israēli. 2 Un šie ir tie lielkungi, kas viņam bija:
Azarija, Cadoka dēls, bija tas (pirmais) lielskungs;
3 Elioreps un Ahija, Zizus dēli, bija rakstu vedēji;
Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers; 4 Un Benaja,
Jojadas dēls, bija karaspēka virsnieks; un Cadoks
un Abjatars bija priesteri; 5 Un Azarija, Nātana
dēls, bija celts pār uzraugiem; un Zabuds, Nātana
dēls, bija lielskungs, ķēniņa draugs; 6 Un Aīzars
bija nama uzraugs, un Adonirams, Abdus dēls,
bija pār darbiniekiem celts. 7 Un Salamanam bija
divpadsmit uzraugi pār visu Israēli, kas ķēniņu
un viņa namu apkopa. Ikvienam bija mēnesi par
gadu tā apkopšana, 8 Un šie ir viņu vārdi: Ura
dēls bija uz Efraīma kalniem; 9 Deķera dēls bija
Makacā un Zaālbimā un BetŠemē un Elonā un
BetAnanā; 10 Ezeda dēls Arubotā, un tam bija vēl
Zokus un visa Hefera zeme; 11 Abinadaba dēls bija
pār NavatDoru, un Tavata, Salamana meita, tam
bija par sievu. 12 Baēnam, Aķiluda dēlam, bija
Taēnaka un Meģidus un visa BetZeana, kas ir sānis
Cartanai apakš Jezreēla, no BetZeanas līdz Meola
klajumam, līdz viņpus Jokmeamai. 13 Ģebera dēls
bija Rāmotā Gileādā, un tam bija, Jaīra, Manasus
dēla, ciemi Gileādā, viņam bija arī Argoba viducis
Bazanā, sešdesmit lielas pilsētas ar mūriem un
vara aizšaujamiem. 14 Aķinadabs, Idus dēls, bija
Mahānaīmā. 15 Aķimaācs bija iekš Naftalus. Šim
arīdzan bija Salamana meita, Basmata, par sievu.
16 Baēna, Uzajus dēls, bija Ašerā un Alotā. 17
Jehošafats, Paruūs dēls, bija iekš Īsašara. 18
Šimejus, Elas dēls, bija iekš Benjamina. 19 Ģebers,
Urus dēls, bija Gileādā, Sihona, Amoriešu ķēniņa
zemē, un Oga, Basanas ķēniņa, zemē, un bija tas
vienīgais uzraugs tai zemē. 20 Jūda un Israēla ļaužu

bija daudz, tik daudz, kā smiltis jūrmalā, tie ēda un
dzēra un bija priecīgi. 21 Un Salamans valdīja pār
visām valstīm no lielās upes un pār Fīlistu zemi un
līdz Ēģiptes robežai; tie nesa dāvanas un kalpoja
Salamanam visu viņa mūžu. 22 Un Salamana
barība uz vienu dienu bija trīsdesmit kori kviešu
miltu, sešdesmit kori citu miltu, 23 Desmit baroti
vērši un divdesmit vērši no ganībām un simts
avis, bez briežiem un stirnām un meža kazām un
barotiem putniem. 24 Jo viņš valdīja pār visu to
zemi šaipus lielās upes, no Tivzas līdz Gazai, pār
visiem ķēniņiem šaipus lielās upes. Un viņam bija
miers no visām pusēm visapkārt. 25 Un Jūda un
Israēls dzīvoja mierā, ikviens apakš sava vīna koka
un apakš sava vīģes koka, no Dana līdz Bēršebai
visu Salamana mūžu. 26 Un Salamanam bija
četrdesmit tūkstoš steliņģu priekš braucamiem
zirgiem un divpadsmit tūkstoš jātnieki. 27 Un
tie uzraugi apkopa ikviens savā mēnesī ķēniņu
Salamanu un visus, kas pie ķēniņa Salamana galda
ēda, - tiem netrūka nenieka. 28 Un miežus un
salmus priekš zirgiem un čakliem kamieļiem tie
nesa tai vietā, kur viņš bija, ikviens pēc savas
kārtas. 29 Un Dievs deva Salamanam gudrību
un ļoti dziļu saprašanu un bagātu zināšanu kā
smiltis jūrmalā. 30 Un Salamana gudrība bija
lielāka nekā visu austruma zemes bērnu gudrība
un nekā visu ēģiptiešu gudrība. 31 Un viņš bija
gudrāks pār visiem cilvēkiem, pār Etanu, Ezraka
dēlu, un Hemanu un Kalkalu un Dardu, Maālus
dēliem, un viņa slava izpaudās pie visām tautām
visapkārt. 32 Un viņš runāja trīs tūkstoš sakāmus
vārdus un viņa dziesmu bija tūkstoš un piecas.
33 Un viņš runāja par kokiem, no ciedru koka uz
Lībanus sākot līdz īzapam, kas pie sienas izaug, un
viņš runāja arī par lopiem un par putniem un par
tārpiem un par zivīm. 34 Un no visām tautām nāca
klausīties Salamana gudrību, no visiem zemes
ķēniņiem, kas bija dzirdējuši par viņa gudrību.

5 Un Hirams, Tirus ķēniņš, sūtīja savus kalpus
pie Salamana. (Jo viņš bija dzirdējis, ka šo
bija par ķēniņu svaidījuši viņa tēva vietā.) Jo
Hirams Dāvidam bija draugs bijis visu mūžu. 2 Un
Salamans sūtīja pie Hirama un sacīja: 3 Tu zini,
ka mans tēvs Dāvids nevarēja namu uztaisīt Tā
Kunga, sava Dieva, vārdam, to karu dēļ, kas viņam
bija visapkārt, tiekams Tas Kungs tos lika apakš
viņa kājām. 4 Un nu Tas Kungs, mans Dievs, man
devis mieru visapkārt, ka nav neviena pretinieka
nedz cita ļauna kavēkļa. 5 Un redzi, es domāju
uztaisīt namu Tā Kunga, sava Dieva, vārdam, itin
kā Tas Kungs uz manu tēvu Dāvidu runājis un
sacījis: tavs dēls, ko Es tavā vietā sēdināšu uz tavu
goda krēslu, tas uztaisīs namu Manam vārdam.
6 Tad nu pavēli, ka man cērt ciedru kokus no
Lībanus, un mani kalpi būs ar taviem kalpiem, un
to algu priekš taviem kalpiem es tev došu, tā kā
tu saki; jo tu zini, ka pie mums neviena nav, kas
kokus tā māk cirst kā Sidonieši. 7 Un notikās, kad
Hirams Salamana vārdus dzirdēja, tad viņš ļoti
priecājās un sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs šodien,
kas Dāvidam gudru dēlu devis pār šo lielo tautu. 8
Un Hirams sūtīja pie Salamana un sacīja: es esmu
dzirdējis, par ko tu pie manis sūtījis. Es darīšu
visu tavu prātu ar tiem ciedru kokiem un tām
priedēm. 9 Maniem kalpiem tos no Lībanus būs
novest jūrmalā, un es tos vedīšu ar plostiem pa
jūru uz to vietu, ko tu man noteiksi, un es tos tur
atraisīšu, ka tu tos vari aizvest. Tu arī darīsi manu
prātu un dosi maizi priekš mana nama. 10 Tā
Hirams Salamanam deva ciedru kokus un priedes,
kā viņš pats gribēja. 11 Un Salamans Hiramam
deva divdesmit tūkstoš koru kviešu maizei priekš
viņa nama un divdesmit koru sagrūstas eļļas.
To Salamans Hiramam deva ik gadus. 12 Un Tas
Kungs Salamanam deva gudrību, itin kā tam
bija runājis. Un starp Hiramu un Salamanu bija
miers, un tie abi derēja derību. 13 Un ķēniņš
Salamans uzlika darba klausību visam Israēlim,
un to darbinieku bija trīsdesmit tūkstoš vīri. 14
Un viņš tos sūtīja uz Lībanu, pa desmit tūkstošiem
ik mēnešus pēc kārtas; vienu mēnesi tie bija
uz Lībanus un divus mēnešus tie bija mājās, un
Adonirams bija uzraugs pār šiem darbiniekiem.
15 Un Salamanam bija septiņdesmit tūkstoš nastu
nesēji un astoņdesmit tūkstoš akmens cirtēji uz
tā kalna, 16 Bez tiem Salamana virsuzraugiem,
kas pār šo darbu bija iecelti; to bija trīs tūkstoš un
trīssimt, kas uzraudzīja tos ļaudis, kas to darbu
darīja. 17 Un ķēniņš pavēlēja, lauzt lielus akmeņus,
dārgus akmeņus, apcirstus akmeņus, tam namam
likt pamatu. 18 Un Salamana amatnieki un Hirama
amatnieki un Ģiblieši tos apcirta un apstrādāja
tos kokus un tos akmeņus, to namu uztaisīt.

6 Un notikās četrsimt un astoņdesmitā gadā
pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes zemes,
ceturtā gadā, kad Salamans valdīja pār Israēli, Ziv
mēnesī, (šis ir tas otrs mēnesis), tad viņš taisīja Tā
Kunga namu. 2 Un tas nams, ko ķēniņš Salamans
Tam Kungam taisīja, bija sešdesmit olektis garumā
un divdesmit platumā un trīsdesmit olektis
augstumā. 3 Un tas pagalms tā nama priekšā bija
divdesmit olektis garumā pēc tā nama platuma,
un desmit olektis platumā nama priekšā. 4 Un
viņš tam namam taisīja logus, kas bija vienā pusē

plati un otrā šauri. 5 Un visapkārt pie nama sienas
viņš taisīja piebūvi, ap nama sienām visapkārt,
ir ap to namu ir ap to visusvētāko vietu, un
viņš taisīja sānu kambarus visapkārt. 6 Apakšējās
istabu rindas platums bija piecas olektis un vidējās
platums sešas olektis un trešās platums septiņas
olektis, jo viņš lika pakāpes uz ārpusi namam
visapkārt, ka nevajadzēja piestiprināšanas nama
sienās. 7 Un kad tas nams tapa taisīts, tad to
taisīja no pilnīgi gataviem kaltiem akmeņiem, tā
ka ne veseris, nedz cirvis, nedz cits kāds dzelzs
ierocis netika dzirdēts pie tā nama, kad to taisīja.
8 Un durvis uz apakšējo istabu rindu bija nama
labajā pusē, un pa grieztām trepēm bija jāuzkāpj
uz vidējo un no vidējās uz trešo. 9 Tā viņš to namu
uztaisīja un to pabeidza; un viņš noklāja to namu
ar ciedru baļķiem un galdiem. 10 Un viņš taisīja to
piebūvi ap visu to namu, piecas olektis bija viņas
augstums, un to piestiprināja pie nama ar ciedru
kokiem. 11 Tad Tā Kunga vārds notika uz Salamanu
sacīdams: 12 Šis nams, ko tu uztaisi - ja tu staigāsi
Manos likumos un darīsi Manas tiesas un turēsi
visus Manus baušļus, pēc tiem staigādams, tad
Es Savu vārdu pie tevis apstiprināšu, ko Es esmu
runājis uz tavu tēvu Dāvidu. 13 Un Es dzīvošu
Israēla bērnu vidū un neatstāšu Savus Israēla
ļaudis. 14 Tā Salamans to namu uztaisīja un
to pabeidza. 15 Viņš arī apsita nama sienas
no iekšpuses ar ciedru dēļiem; no nama grīdas
līdz griestiem viņš tās noklāja ar (ciedru) koku
iekšpusē, un apsita nama grīdu ar priežu dēļiem.
16 Un viņš taisīja vēl divdesmit olektis ar ciedru
dēļiem nama galā, no grīdas līdz griestiem, to viņš
tur taisīja nama iekšpusē dziļumā par visusvētāko
vietu. 17 Un tas nams bija garš četrdesmit olektis,
proti tas Dieva nams, kas priekšā. 18 Iekšpusē
bija ciedru koki vien pie tā nama, ar izgrieztām
pogām un izplaukušām puķēm; viss bija no ciedra
koka, tā ka neviens akmens nebija redzams. 19
Un to visusvētāko vietu dziļumā nama iekšpusē
viņš taisīja, kur nolikt Tā Kunga derības šķirstu.
20 Un visusvētās vietas iekšpuses dziļumā bija
divdesmit olektis garumā un divdesmit olektis
platumā un divdesmit olektis augstumā, un viņš
to pārvilka ar tīru zeltu, un altāri viņš apsita ar
ciedru dēļiem. 21 Un Salamans pārvilka nama
iekšpusi ar tīru zeltu, un aiztaisīja ar zelta ķēdēm
to visusvētāko vietu dziļumā un to pārvilka ar
zeltu. 22 Tā viņš visu namu pārvilka ar zeltu,
visu namu līdz galam, un visu altāri visusvētākās
vietas priekšā dziļumā viņš pārvilka ar zeltu. 23
Un viņš taisīja tai visusvētās vietās dziļumā divus
ķerubus no eļļas koka, desmit olektis augstumā.
24 Piecas olektis bija katrs ķeruba spārns, no viņa
viena spārna gala līdz viņa otra spārna galam
bija desmit olektis. 25 Tāpat arī otram ķerubam
bija desmit olektis; abiem ķerubiem bija vienāds
mērs un vienāds izskats. 26 Tas viens ķerubs bija
desmit olektis augsts un tāpat arī tas otrs. 27 Un
viņš tos ķerubus lika nama iekštelpas vidū. Un
tie ķerubi izplēta spārnus, tā ka tā viena spārns
sniedzās līdz vienai sienai, un tā otra ķeruba
spārns līdz otrai sienai, bet viņu spārni nama vidū
sniedzās spārns līdz spārnam. 28 Un viņš pārvilka
tos ķerubus ar zeltu. 29 Un viņš izrakstīja visas
nama sienas visapkārt ar izgrieztiem ķerubiem un
palmu kokiem un izplaukušām puķēm iekšpusē
un ārpusē. 30 Viņš pārvilka arī nama grīdu ar
zeltu no iekšpuses un no ārpuses. 31 Un dziļumā
visu svētākās vietas priekšā viņš taisīja durvis
no eļļas koka; durvis ar stenderēm bija (sienas)
piektā daļa. 32 Un tās durvis bija divēju gabalu
no eļļas koka, un viņš uz tām rakstīja izgrieztus
ķerubus un palmu kokus un izplaukušas puķes,
un tās pārvilka ar zeltu; viņš pārvilka ir tos
ķerubus un tos palmu kokus ar zeltu. 33 Un Dieva
nama priekšā viņš taisīja stenderes no eļļas koka,
(sienas) ceturto daļu. 34 Un tās durvis bija divēju
gabalu no priežu koka, tā ka ikkatrai durvju pusei
bija divi galdi, kas savās eņģēs vērās. 35 Un viņš
tās izrakstīja ar izgrieztiem ķerubiem un palmu
kokiem un izplaukušām puķēm un pārvilka tos
rakstus ar zelta plāksnēm. 36 Un viņš taisīja
iekšējo pagalmu no trim rindām kaltu akmeņu un
no vienas rindas ciedru baļķu. 37 Ceturtā gadā,
Ziv mēnesī, lika pamatu Tā Kunga namam. 38 Un
vienpadsmitā gadā, Bul mēnesī, (tas ir astotais
mēnesis) pabeidza namu ar visām viņa daļām un
ar visu viņa vajadzību; un pie tā strādāja septiņus
gadus.

7 Bet pie sava nama Salamans strādāja
trīspadsmit gadus, kamēr visu namu pabeidza.
2 Un viņš taisīja namu no Lībanus kokiem, simts
olektis garumā un piecdesmit olektis platumā un
trīsdesmit olektis augstumā, uz četrām ciedru
stabu rindām, un uz tiem stabiem bija ciedru sijas.
3 Un ciedru griesti bija virsū uz tām istabām,
kas uz tiem stabiem; šo bija četrdesmit pieci pa
piecpadsmit ikkatrā rindā. 4 Un treji griesti bija,
tā ka logs logam stāvēja pretī trejās kārtās. 5 Un
visas durvis un logi bija četrkantīgi no baļķiem,
un logs logam bija pretī trijās kārtās. 6 Viņš
arī taisīja namu uz stabiem, piecdesmit olektis
garumā un trīsdesmit olektis platumā, un vēl
vienu namu šim priekšā, un tiem priekšā stabus
un slieksni. 7 Viņš arī taisīja namu goda krēslam,

kur tiesu turēja, soģa namu, un to apsita ar ciedru
galdiem no grīdas līdz griestiem. 8 Un viņa paša
nams, kur viņš dzīvoja, otrā pagalmā aiz šī nama,
tāpat bija taisīts. Un Faraona meitai, ko Salamans
bija apņēmis, viņš taisīja namu, kā šo namu.
9 Viss tas bija no dārgiem, pēc mēra cirstiem
un ar zāģiem zāģētiem akmeņiem iekšpusē un
ārpusē no pamata līdz jumtam un ārpusē līdz
tam lielam pagalmam. 10 Un tie pamata akmeņi
bija arī lieli dārgi akmeņi no desmit olektīm un
akmeņi no astoņām olektīm. 11 Un uz tiem bija
dārgi, pēc mēra izcirsti akmeņi un ciedru koki.
12 Bet tam lielam pagalmam bija visapkārt trīs
rindas cirstu akmeņu un viena rinda ciedru baļķu;
tāpat bija arī Tā Kunga nama iekšējais pagalms
un tā nama priekšnams. 13 Un ķēniņš Salamans
sūtīja un lika atvest Hiramu no Tirus. 14 Tas
bija atraitnes dēls no Naftalus cilts, un viņa tēvs
bija bijis vīrs no Tirus, vara kalējs. Tas bija pilns
gudrības un saprašanas un zināšanas, visādu vara
darbu darīt. Šis nāca pie ķēniņa Salamana un
strādāja visus viņa darbus. 15 Un viņš taisīja
divus vara stabus; katrs stabs bija astoņpadsmit
olektis augsts un divpadsmit olektis bija mērs
ap katru stabu. 16 Viņš taisīja arī divus kroņus
no vara izlietus, liekamus uz stabu virsgaliem,
piecas olektis bija katra kroņa augstums. 17 Un tie
kroņi uz tiem stabiem bija aptīti kā ar tīkliem un
apvīti kā ar ķēdēm, septiņas bija vienam kronim
un septiņas otram. 18 Tā viņš taisīja tos stabus
un divās rindas granātābolu ap to tīkla darbu,
apsegt tos kroņus, kas bija augšām; tā viņš taisīja
arī tam otram kronim. 19 Un tie kroņi uz tiem
diviem stabiem bija kā lilijas taisīti tai namā,
četras olektis (augstumā). 20 Un tie kroņi bija uz
tiem diviem stabiem un augšām pār to apaļumu
bija divsimt granātābolu visapkārt rindās aiz tā
tīkla darba; tāpat arī pie tā otra kroņa. 21 Un
viņš uzcēla tos stabus Dieva nama pagalmā, un
to stabu, ko viņš pa labo roku bija uzcēlis, viņš
nosauca: Jaķin, un to stabu, ko viņš pa kreiso roku
bija uzcēlis, viņš nosauca: Boas. 22 Un augšām
uz tiem stabiem bija tas liliju darbs. Tā tas stabu
darbs tapa pabeigts. 23 Un viņš taisīja arī vara
lietu ūdens trauku, desmit olektis bija no viņa
vienas malas līdz otrai malai, visapkārt apaļu, un
piecas olektis bija viņa augstums, un tas mērs
visapkārt bija trīsdesmit olektis. 24 Un apakšā
pie viņa malas bija pogas visapkārt, desmit uz
ikvienu olekti, un ap to trauku bija divas rindas
no tādām pogām, vienā lējienā lietas. 25 Un
tas stāvēja uz divpadsmit vēršiem; no tiem trīs
griezās pret ziemeļa pusi un trīs griezās pret
vakara pusi un trīs pret dienvidu pusi un trīs
pret rīta pusi un tas vara trauks bija virsū uz
tiem, un visas viņu pakaļpuses bija iekšpusē. 26
Un viņa biezums bija plaukstas platumā, un viņa
mala bija kā kāda biķera mala, kā lilijas zieds;
divi tūkstoši batu mēri tanī sagāja. 27 Viņš taisīja
arī desmit vara krēslus, četras olektis bija krēsla
garums un četras olektis viņa platums un trīs
olektis viņa augstums. 28 Un tie krēsli tā bija
taisīti: tiem bija sāngaldi starp līstēm. 29 Un uz
tiem sāngaldiem starp līstēm bija lauvas, vērši un
ķerubi, un uz tām līstēm virs un apakš lauvām
un vēršiem bija vēl kroņi, kas karājās. 30 Un
ikkatram krēslam bija četri vara riteņi ar vara
asīm. Un viņu četriem stūriem bija turamie, apakš
tā katla bija šie vara turamie kroņiem pretī. 31
Un augšā kroņa iekšpusē tam bija olekts liels
caurums un tam apkārt bija taisīta apaļa mala no
pusotrām olektīm, un tai caurumā bija izrakstītas
bildes, un krēslu sānu galdi bija četrkantīgi un ne
apaļi. 32 Un tie četri riteņi bija tiem sānu galdiem
apakšā, un riteņu asis bija pie tiem krēsliem, un
ikkatrs ritenis bija pusotras olekts augsts. 33 Un
tie riteņi bija taisīti tāpat kā ratu riteņi; viņu asis
un viņu rumbas un viņu spieķi un viņu loki bija
visi lieti. 34 Un tie četri turamie bija uz ikviena
krēsla četriem stūriem uz augšu no tā krēsla. 35
Un augšā uz tā krēsla bija apaļa mala visapkārt
pusolekts augstumā, un augšā uz tā krēsla bija
viņa turamie un viņa sāngaldi pie viņa. 36 Un
uz viņa turamo sāniem un uz viņa sāngaldiem
viņš izgrieza ķerubus, lauvas un palmu kokus, kā
ikkatram vietas bija, un kroņi bija visapkārt. 37 Tā
viņš taisīja tos desmit krēslus, visi bija vienādi
lieti, pēc viena mēra, pēc viena izskata. 38 Viņš
taisīja arī desmit vara katlus, ikkatrā katlā sagāja
četrdesmit bati, ikkatrs katls bija četras olektis
plats, uz ikviena krēsla no tiem desmit krēsliem
bija viens katls. 39 Un viņš lika piecus no tiem
krēsliem nama labajā pusē, un piecus viņš lika
kreisajā nama pusē, bet to vara trauku viņš lika
labajā nama pusē, uz to pusi starp rītiem un
dienasvidu. 40 Hirams taisīja arī podus, lāpstas
un bļodas, un Hirams pabeidza visu to darbu, ko
viņš ķēniņam Salamanam darīja priekš Tā Kunga
nama: 41 (Proti) tos divus stabus un apaļus kroņus
uz tiem diviem stabiem, un tos divus pinumus, kas
apsedza tos divus apaļos kroņus stabu virsgalos,
42 Un tos četrsimt granātābolus pie tiem diviem
pinumiem, divas rindas granātābolu pie ikkatra
pinuma, kas apsedza tos divus apaļos kroņus uz
tiem stabiem, 43 Un tos desmit krēslus un tos
desmit katlus krēslu virsu, 44 Un to vienu vara

trauku un tos divpadsmit vēršus apakš tā vara
trauka, 45 Un tos podus un tās lāpstas un bļodas.
Un visi tie rīki, ko Hirams ķēniņam Salamanam
taisīja priekš Dieva nama, bija no spoža vara. 46
Jardānes klajumā ķēniņš tos lika liet cietā zemē
starp Sukotu un Cartanu. 47 Un Salamans pameta
nesvērtus visus šos rīkus tā gauži lielā svara dēļ;
vara svars palika nezināms. 48 Salamans taisīja
arī visus rīkus priekš Tā Kunga nama, zelta altāri
un zelta galdu tām priekšā liekamām maizēm,
49 Un lukturus, piecus pa labo roku un piecus
pa kreiso roku, visusvētākās vietas priekšā, no
tīra zelta ar zelta puķēm un eļļas lukturīšiem un
zelta lukts(dakts) šķērēm. 50 Un kausus, nažus
un bļodas un karotes un kvēpināšanas traukus
no tīra zelta; ir tās durvju eņģes nama iekšpusē
visusvētākā vietā un pie Dieva nama durvīm
bija no zelta. 51 Tā viss darbs tapa pabeigts, ko
ķēniņš Salamans pie Tā Kunga nama darīja. Un
Salamans tur ienesa sava tēva Dāvida Dievam
svētītās dāvanas, sudrabu un zeltu un tos rīkus,
un tos nolika pie Tā Kunga nama mantām.

8 Tad ķēniņš Salamans sapulcināja pie sevis
Israēla vecajus un visus cilšu priekšniekus un
Israēla bērnu tēvu namu virsniekus Jeruzālemē pie
ķēniņa Salamana, pārvest Tā Kunga derības šķirstu
no Dāvida pilsētas, - šī ir Ciāna. 2 Un visi Israēla
vīri sapulcējās pie ķēniņa Salamana uz svētkiem
Etanim mēnesī, šis ir tas septītais mēnesis. 3
Un kad visi Israēla vecaji sanāca, tad priesteri
ņēma to šķirstu 4 Un nesa Tā Kunga šķirstu un
saiešanas telti ar visiem svētiem rīkiem, kas bija
teltī, tos priesteri un Leviti nesa. 5 Un ķēniņš
Salamans un visa Israēla draudze, kas pie viņa
bija sapulcējusies, gāja viņam līdz šķirsta priekšā,
un upurēja avis un vēršus, neizskaitāmu pulku un
neizzināmu skaitu. 6 Tā priesteri nesa Tā Kunga
derības šķirstu savā vietā, Dieva nama dziļumā,
visusvētajā vietā, apakš ķerubu spārniem. 7 Jo
tie ķerubi izplēta savus spārnus pār šķirsta vietu,
un tie ķerubi apklāja šķirstu un viņa nesamās
kārtis no augšienes. 8 Un tās nesamās kārtis
bija tik garas, ka kāršu gali bija redzami no tās
svētās vietas tās visusvētās vietas priekšā, bet
ārpusē tās nebija redzamas, un tās tur ir līdz
šai dienai. 9 Tai šķirstā nebija nekā, kā vien tie
abi akmens galdiņi, ko Mozus Horebā bija ielicis,
kad Tas Kungs derību derēja ar Israēla bērniem,
kad tie izgāja no Ēģiptes zemes. 10 Kad nu tie
priesteri izgāja no tās svētās vietas, tad mākonis
piepildīja Tā Kunga namu; 11 Un tie priesteri
nevarēja stāvēt un kalpot tā mākoņa dēļ. Jo Tā
Kunga godība bija piepildījusi Tā Kunga namu. 12
Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, ka viņš
tumsā gribot dzīvot. 13 Celt esmu cēlis namu tev
par dzīvokli, mājokli, tev mājot mūžīgi. 14 Tad
ķēniņš atgrieza savu vaigu un svētīja visu Israēla
draudzi, un visa Israēla draudze stāvēja, un viņš
sacīja: 15 Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas
ar Savu muti runājis uz manu tēvu Dāvidu un ar
Savu roku to piepildījis, ko Viņš sacījis: 16 No tās
dienas, kad Es savus Israēla ļaudis esmu izvedis
no Ēģiptes, Es nevienu pilsētu neesmu izredzējis
starp visām Israēla ciltīm, taisīt namu, lai Mans
vārds tur būtu. Bet Dāvidu Es esmu izredzējis, ka
tas būtu pār Maniem Israēla ļaudīm. 17 Un manam
tēvam Dāvidam gan bija prātā, taisīt namu Tā
Kunga, Israēla Dieva, vārdam. 18 Bet Tas Kungs
sacīja uz manu tēvu Dāvidu: ka tu savā sirdī esi
apņēmies, taisīt namu Manam vārdam, to tu gan
esi labi darījis, ka tas tavā sirdī. 19 Bet tev to namu
nebūs taisīt, bet tavam dēlam, kas nāks no taviem
gurniem, tas uztaisīs namu Manam vārdam. 20
Un Tas Kungs savu vārdu ir apstiprinājis, ko Viņš
runājis. Jo es esmu stājies sava tēva Dāvida vietā,
un sēžu uz Israēla goda krēsla, itin kā Tas Kungs
runājis, un es esmu uztaisījis namu Tā Kunga,
Israēla Dieva, vārdam. 21 Un tur esmu taisījis vietu
tam šķirstam, kur Tā Kunga derība, ko Viņš derējis
ar mūsu tēviem, kad Viņš tos izveda no Ēģiptes
zemes. 22 Un Salamans stājās Tā Kunga altāra
priekšā, visai Israēla draudzei pretī, un izplēta
savas rokas pret debesīm un sacīja: 23 Kungs,
Israēla Dievs, neviena tāda Dieva nav kā Tu, ne
augšā debesīs, nedz apakšā virs zemes; derību
un žēlastību Tu turi Saviem kalpiem, kas Tavā
priekšā staigā no visas savas sirds. 24 Tu Savam
kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi turējis, ko
tam esi runājis. Ar Savu muti Tu esi runājis un
ar Savu roku to piepildījis, tā kā tas šodien ir. 25
Un nu Kungs, Israēla Dievs, turi Savam kalpam,
manam tēvam Dāvidam, arī to, ko Tu tam vēl esi
runājis sacīdams: tev netrūks vīra Manā priekšā,
kas sēdēs uz Israēla goda krēsla, ja tikai tavi dēli
sargās savu ceļu, staigādami Manā priekša, itin kā
tu esi staigājis Manā priekšā. 26 Nu tad, Israēla
Dievs, lai jel Tavs vārds tiešām notiek, ko Tu esi
runājis Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam!
27 Vai tad patiesi Tas Kungs dzīvotu virs zemes?
Redzi, debesis un visu debesu debesis Tevi nevar
saņemt, kā tad nu vēl šis nams, ko es esmu taisījis.
28 Bet griezies pie Sava kalpa lūgšanām un pie
viņa piesaukšanām, Kungs, mans Dievs, un klausi
to saukšanu un lūgšanu, ko Tavs kalps šodien lūdz
priekš Tava vaiga. 29 Lai Tavas acis stāv atvērtas

dienām naktīm pār šo namu, pār šo vietu, par
ko Tu esi sacījis: Mans vārds lai tur ir; ka Tu
klausi to lūgšanu, ko Tavs kalps lūgs šinī vietā.
30 Klausi tad Sava kalpa un Savu Israēla ļaužu
sirds lūgšanu, ko tie lūgs šinī vietā, un klausi,
kur Tu mīti debesīs, ak klausi un piedod! 31 Ja
kāds būs apgrēkojies pret savu tuvāko un viņam
liks zvērēt un nodievoties, un šis nāks un zvērēs
priekš Tava altāra šinī namā, 32 Tad klausi Tu
debesīs un dari un tiesā Savus kalpus, netaisno
notiesādams un atmaksādams viņa ceļu uz viņa
galvu, un taisno taisnodams, dodams viņam pēc
viņa taisnības. 33 Kad Tavi Israēla ļaudis taps kauti
savu ienaidnieku priekšā, tāpēc ka tie pret Tevi
būs grēkojuši, un kad tie pie Tevis atgriezīsies un
dos godu Tavam vārdam un Tevi pielūgs un no
sirds piesauks šinī namā, 34 Tad klausi Tu debesīs
un piedod Savu Israēla ļaužu grēkus un ved tos
atkal tai zemē, ko Tu esi devis viņu tēviem. 35 Kad
debess būs aizslēgta, ka lietus nelīst, tāpēc ka tie
pret Tevi grēkojuši, un kad tie šinī vietā lūgs un
dos godu Tavam vārdam un atgriezīsies no saviem
grēkiem, kad Tu tos pazemojis, 36 Tad klausi Tu
debesīs un piedod Savu kalpu un Savu Israēla
ļaužu grēkus, ka Tu tiem parādi to labo ceļu,
kur tiem jāstaigā, un dod lietu tai zemē, ko Tu
devis Saviem ļaudīm par mantību. 37 Kad zemei
būs bads, kad būs mēris, bula laiks, rūsa, siseņi,
kukaiņi, kad viņu ienaidnieks zemē ielauzīsies pret
viņu vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga,
38 Visas lūgšanas, visas piesaukšanas, lai lūgtu
kas lūgdams no visiem Taviem Israēla ļaudīm,
kad tie atzīs savas sirds bēdas un izplētīs savas
rokas šinī namā, 39 Tad klausi Tu debesīs, Savā
mājoklī, kur Tu mīti, un piedod un dari un dod
ikvienam pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu pazīsti
viņa sirdi, jo Tu vien pazīsti visu cilvēka bērnu
sirdis; - 40 Lai tie Tevi bīstas visu savu mūžu,
kamēr tie dzīvos tai zemē, ko Tu esi devis mūsu
tēviem. 41 Kad arī kāds svešinieks būs, kas nav
no taviem Israēla ļaudīm, bet atnācis no tālas
zemes Tava vārda dēļ, 42 (Jo tie dzirdēs par Tavu
lielo vārdu un par Tavu stipro roku un par Tavu
izstiepto elkoni,) un kad tas nāks un pielūgs šinī
namā, 43 Tad klausi Tu debesīs, Savā mājoklī,
kur Tu mīti, un dari visu, par ko tas svešais Tevi
piesauks, lai visas tautas virs zemes atzīst Tavu
vārdu un Tevi bīstas, kā Tavi Israēla ļaudis, un lai
tie atzīst, ka Tavs vārds ir saukts pār šo namu, ko
es esmu uztaisījis. 44 Kad Tavi ļaudis ies karā pret
saviem ienaidniekiem tai ceļā, kur Tu tos sūtīsi,
un pielūgs To Kungu, griezušies uz šo pilsētu,
ko Tu esi izredzējis, un uz šo namu, ko es tavam
vārdam esmu uztaisījis, 45 Tad klausi Tu debesīs
viņu lūgšanas un viņu sirds saukšanas un nes
viņiem tiesu. 46 Kad tie pret Tevi apgrēkosies, (jo
neviena cilvēka nav, kas negrēkotu) un Tu par
tiem dusmosies, un tos nodosi ienaidniekiem, ka
viņu uzvarētāji tos cietumā noved ienaidnieku
zemē, vai tālu, vai tuvu, 47 Un kad tie to atkal
ņems pie sirds tai zemē, kur tie cietumā aizvesti,
un atgriezīsies un Tevi piesauks sava cietuma
zemē sacīdami: mēs esam grēkojuši un ļaunu
darījuši, mēs esam bezdievīgi bijuši; 48 Un kad tie
pie Tevis atgriezīsies no visas savas sirds un no
visas savas dvēseles savu ienaidnieku zemē, kas
tos aizveduši cietumā, un kad tie Tevi pielūgs,
griezušies uz savu zemi, ko Tu devis viņu tēviem,
uz to pilsētu, ko Tu izredzējis, un uz to namu,
ko es tavam vārdam uztaisījis, 49 Tad klausi Tu
debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, viņu lūgšanu
un viņu sirds saukšanu un nes viņiem tiesu, 50 Un
piedod Saviem ļaudīm, ko tie pret Tevi grēkojuši,
un visus viņu pārkāpumus, ar ko tie pret Tevi
noziegušies, un dod tiem žēlastību atrast pie tiem,
kas tos cietumā tur, ka tie par viņiem apžēlojās;
51 Jo tie ir Tavi ļaudis un Tavs īpašums, ko Tu
esi izvedis no Ēģiptes no tā dzelzs cepļa. 52 Lai
Tavas acis atvērtas stāv uz Tava kalpa lūgšanu un
uz Tavu Israēla ļaužu lūgšanu, ka Tu tos klausi
visās lietās, par ko tie Tevi piesauc. 53 Jo Tu tos
Sev esi izredzējis par īpašumu no visām pasaules
tautām, itin kā Tu esi runājis caur Savu kalpu
Mozu, kad Tu mūsu tēvus izvedi no Ēģiptes zemes,
Kungs, Dievs! 54 Un notikās, kad Salamans bija
pabeidzis lūgt šo lūgšanu un sirds saukšanu uz To
Kungu, tad viņš pacēlās priekš Tā Kunga altāra,
kur viņš bija ceļos nometies un savas rokas izpletis
pret debesīm, 55 Un viņš nostājās un svētīja visu
Israēla draudzi ar stipru balsi un sacīja: 56 Slavēts
lai ir Tas Kungs, kas dusu devis Saviem Israēla
ļaudīm, itin kā Viņš runājis; neviens vārds nav
zemē kritis no visiem Viņa labiem vārdiem, ko
Viņš runājis caur Savu kalpu Mozu. 57 Lai Tas
Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums, itin kā Viņš bijis
ar mūsu tēviem. Viņš lai mūs neatstāj un lai mūs
neatmet. 58 Lai Viņš mūsu sirdis griež pie Sevis,
ka mēs staigājam visos Viņa ceļos, turēdami Viņa
baušļus un Viņa likumus un Viņa tiesas, ko Viņš
pavēlējis mūsu tēviem. 59 Un lai šie vārdi, ar ko
es lūdzis Tā Kunga priekšā, tuvu ir pie Tā Kunga,
mūsu Dieva, dienām naktīm, lai Viņš tiesu nes
Savam kalpam un Saviem Israēla ļaudīm dienu
no dienas, 60 Lai visas pasaules tautas atzīst, ka
Tas Kungs ir Dievs un cits neviens. 61 Un lai jūsu
sirds paliek pilnīgi pie Tā Kunga, mūsu Dieva, ka

jūs staigājat Viņa likumos un turat Viņa baušļus,
tāpat kā šodien. 62 Un ķēniņš un viss Israēls līdz
ar viņu upurēja upurus Tā Kunga priekšā. 63 Un
Salamans upurēja pateicības upurus, ko viņš Tam
Kungam atnesa, divdesmit un divtūkstoš vēršus
un simts un divdesmit tūkstoš avis. Tā ķēniņš ar
visiem Israēla bērniem iesvētīja Tā Kunga namu.
64 Tai dienā ķēniņš svētīja to iekšējo pagalmu,
kas Tā Kunga nama priekšā, jo viņš tur upurēja
dedzināmu upuri un ēdamu upuri un pateicības
upuru taukus. Jo tas vara altāris Tā Kunga priekšā
bija pa mazu priekš tā dedzināma upura un tā
ēdama upura un tiem pateicības upuru taukiem.
65 Un tanī laikā Salamans noturēja svētkus ar
visu Israēli, lielu draudzi no Hamata robežas
līdz Ēģiptes upei Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā,
septiņas dienas un atkal septiņas dienas, pavisam
četrpadsmit dienas; astotā dienā viņš tos ļaudis
atlaida. 66 Un tie svētīja ķēniņu un gāja uz saviem
dzīvokļiem priecīgi un ar līksmu sirdi par visu to
labumu, ko Tas Kungs bija darījis Savam kalpam
Dāvidam un Saviem Israēla ļaudīm.

9 Kad nu Salamans bija pabeidzis taisīt Tā Kunga
namu un to ķēniņa namu un visu, uz ko
Salamanam bija prieks un ko viņš bija apņēmies
taisīt, 2 Tad Tas Kungs Salamanam parādījās
otru reiz, kā tas viņam Gibeonā bija parādījies.
3 Un Tas Kungs uz to sacīja: Es esmu dzirdējis
tavu lūgšanu un tavu sirds saukšanu, ko tu Manā
priekšā esi lūdzis; Es šo namu esmu svētījis, ko tu
esi uztaisījis, lai Mans vārds tur ir mūžīgi, un lai
manas acis un mana sirds tur paliek vienmēr. 4 Un
tu, ja tu staigāsi Manā priekšā, kā tavs tēvs Dāvids
staigājis, ar bezvainīgu un skaidru sirdi, darīdams
visu, ko Es tev esmu pavēlējis, un turēdams
Manus likumus un Manas tiesas, 5 Tad Es tavu
valstības krēslu pār Israēli stiprināšu mūžīgi, kā
Es esmu runājis tavam tēvam Dāvidam sacīdams:
tev netrūks vīra uz Israēla goda krēsla. 6 Bet ja jūs
ar saviem bērniem nogriezīsities nost no Manis,
un neturēsiet Manus baušļus un Manus likumus,
ko Es licis priekš jūsu acīm, un iesiet un kalposiet
citiem dieviem un metīsities zemē priekš tiem, 7
Tad Es Israēli izdeldēšu no tās zemes, ko Es tiem
esmu devis. Un šo namu, ko Es Savam vārdam
esmu svētījis, to Es atmetīšu no Sava vaiga, un
Israēls būs par sakāmu vārdu un par apsmieklu
visām tautām. 8 Un šis nams, kas bijis augsts, tam
garām iedams ikviens iztrūcināsies un svilpos un
sacīs: kāpēc Tas Kungs tā darījis šai zemei un šim
namam? 9 Un tad sacīs: tāpēc ka tie ir atstājuši
To Kungu, savu Dievu, kas viņu tēvus izvedis no
Ēģiptes zemes, un ir pieķērušies citiem dieviem
un priekš tiem metušies zemē un tiem kalpojuši,
tāpēc Tas Kungs visam šim ļaunumam licis pār
viņiem nākt. 10 Un notikās pēc divdesmit gadiem,
kad Salamans bija uztaisījis tos divus namus,
Tā Kunga namu un to ķēniņa namu, 11 Priekš
kā Hirams, Tirus ķēniņš, Salamanam bija devis
ciedru kokus un priežu kokus un zeltu pēc visas
viņa vēlēšanās, tad ķēniņš Salamans Hiramam
deva divdesmit pilsētas Galilejas zemē. 12 Un
Hirams no Tirus izgāja tās pilsētas aplūkot, ko
Salamans tam bija devis, bet tās viņam nepatika.
13 Un viņš sacīja: kas tās par pilsētām, brāli,
ko tu man esi devis? Un tās nosauca par Kabul
(nieku) zemi, līdz šai dienai. 14 Jo Hirams bija
sūtījis tam ķēniņam simts un divdesmit talentus
zelta. 15 Un tā tas bija ar to darba klausību, ko
Salamans uzlika, lai uztaisītu Tā Kunga namu un
savu namu un Millu un Jeruzālemes mūrus un
Hacoru un Meģidu un Gazeru. 16 Faraons, Ēģiptes
ķēniņš, bija nācis un Gazeru uzņēmis un ar uguni
sadedzinājis, un nokāvis tos Kanaāniešus, kas tai
pilsētā dzīvoja, un to devis līdz par dāvanu savai
meitai, Salamana sievai. 17 Un Salamans uztaisīja
Gazeru un lejas BetOronu, 18 Un Baēlatu un
Tadmoru tās zemes tuksnesī, 19 Un visas labības
pilsētas, kas Salamanam bija, un ratu pilsētas
un jātnieku pilsētas un uz ko Salamanam bija
prieks un kas viņam patikās taisīt Jeruzālemē
un uz Lībanus un visā savas valsts zemē. 20 Un
visiem ļaudīm, kas bija atlikuši no Amoriešiem,
Hetiešiem, Fereziešiem, Hiviešiem un Jebusiešiem,
kas nebija no Israēla bērniem, 21 Viņu bērniem,
kas bija atlikuši pēc viņiem tai zemē, ko Israēla
bērni nevarēja izdeldēt, tiem Salamans uzlika
klausības darbus līdz šai dienai. 22 Bet no Israēla
bērniem Salamans nevienu nedarīja par vergu,
bet tie bija karavīri un viņa kalpi un viņa lielkungi
un viņa karavirsnieki un virsnieki pār viņa ratiem
un pār viņa jātniekiem. 23 Un to virsuzraugu pie
Salamana darbiem bija piecsimt un piecdesmit,
kas uzraudzīja tos ļaudis, kas pie tā darba strādāja.
24 Kad Faraona meita pārgāja no Dāvida pils savā
namā, ko viņš tai bija taisījis, tad viņš uztaisīja
Millu. 25 Un Salamans upurēja gadskārtā trīsreiz
dedzināmos upurus un pateicības upurus uz
tā altāra, ko viņš Tam Kungam bija taisījis, un
kvēpināja uz tā, Tā Kunga priekšā; un tā viņš to
namu pabeidza. 26 Un ķēniņš Salamans taisīja arī
kuģus EceonĢeberā, pie Elotas, niedru jūras malā,
Edoma zemē. 27 Un Hirams sūtīja uz tiem kuģiem
savus kalpus, kas bija kuģinieki un jūras pazinēji,
līdzi Salamana kalpiem. 28 Un tie nāca uz Ofiru

un pārveda no turienes četrsimt un divdesmit
talentus zelta, un to noveda ķēniņam Salamanam.

10 Un kad Sabas ķēniņiene dzirdēja Salamana
slavu, kas tam bija Tā Kunga vārda dēļ, tad
viņa nāca, to pārbaudīt ar mīklām. **2** Un tā nāca
uz Jeruzālemi ar ļoti lielu pulku, ar kamieļiem,
kas nesa dārgas zāles un ļoti daudz zelta un dārgu
akmeņu. Un tā nāca pie Salamana un runāja ar
viņu visu, kas bija viņas sirdī. **3** Un Salamans
viņai izstāstīja visus viņas vārdus; nekas ķēniņam
nebija paslēpts, ko viņš tai nebūtu izstāstījis. **4**
Kad nu Sabas ķēniņiene redzēja visu Salamana
gudrību un to namu, ko viņš bija uztaisījis, **5**
Un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus
un viņa sulaiņu vietas un viņu drēbes un viņa
dzēriena devējus un to ejamo ceļu, kur viņš gāja
Tā Kunga namā, tad viņai tikko neaizrāvās(elpa),
6 Un tā sacīja uz ķēniņu: tā slava ir patiesīga, ko
es savā zemē esmu dzirdējusi par tavu dzīvi un
par tavu gudrību. **7** Un es tai valodai neesmu
ticējusi, tiekams esmu atnākusi un savām acīm
to redzējusi. Un redzi, man nav ne puse stāstīta;
tev ir vairāk gudrības un labuma, nekā tā slava,
ko esmu dzirdējusi. **8** Svētīgi tavi ļaudis, svētīgi
šie tavi kalpi, kas vienmēr stāv tavā priekšā, un
dzird tavu gudrību. **9** Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs
Dievs, kam ir labs prāts uz tevi, ka tevi cēlis uz
Israēla goda krēslu; tāpēc ka Tas Kungs Israēli
mīļo mūžīgi, Viņš tevi iecēlis par ķēniņu, darīt
tiesu un taisnību. **10** Un viņa deva ķēniņam simts
un divdesmit talentus zelta un ļoti daudz dārgu
zāļu un dārgu akmeņu; tik daudz dārgu zāļu vairs
tur nenonāca, kā Sabas ķēniņiene bija devusi
ķēniņam Salamanam. **11** Un arī Hirama kuģi, kas
no Ofira zeltu atveda, nesa no Ofira ļoti daudz
Almuģim koku un dārgu akmeņu. **12** Un ķēniņš
Salamans taisīja no Almuģim koka stabus priekš
Tā Kunga nama un priekš ķēniņa nama un kokles
un stabules dziedātājiem. Tāds Almuģim koks
nebija vēl nācis nedz redzēts līdz šai dienai. **13** Un
ķēniņš Salamans deva Sabas ķēniņienei visu, ko
tā gribēja un prasīja, bez tā, ko ķēniņš Salamans
viņai deva pats no sevis. Un tā griezās atpakaļ un
aizgāja ar saviem kalpiem atkal uz savu zemi. **14**
Un tā zelta svars, kas Salamanam ienāca vienā
gadā, bija sešsimt sešdesmit un seši talenti zelta,
15 Bez tiem ienākumiem no veikalniekiem un no
tirgotājiem un no visiem Arābijas ķēniņiem un
no visiem zemes pārvaldniekiem. **16** Un ķēniņš
Salamans taisīja divsimt priekšturamās bruņas no
kalta zelta, sešsimt zelta gabalus viņš deva priekš
vienām priekšturamām bruņām, **17** Un trīssimt
sedzamās bruņas no kalta zelta, trīs mārciņas
zelta viņš deva priekš vienām sedzamām bruņām.
Un ķēniņš tās ielika Lībanus koku namā. **18** Un
ķēniņš taisīja arī lielu goda krēslu no ziloņkaula
un to pārvilka ar tīru zeltu. **19** Šim krēslam bija
seši pakāpieni, un tā krēsla mugura augšpusē bija
apaļa, un abējos sānos bija lēnes(roku balsti) ap
sēdekli, un divas lauvas stāvēja pie tām lēnēm. **20**
Un divpadsmit lauvas tur stāvēja uz tiem sešiem
pakāpieniem abējās pusēs; tāds nevienā valstī nav
taisīts. **21** Un visi ķēniņa Salamana dzeramie trauki
bija no zelta, un visi trauki Lībanus koku namā
bija no tīra zelta. Sudraba tur nebija, jo Salamana
laikā to neturēja par neko. **22** Bet ķēniņam bija
lieli kuģi jūrā (kopā) ar Hirama kuģiem; šie kuģi
nāca pa trim gadiem vienreiz atpakaļ un pārveda
zeltu un sudrabu, ziloņkaulu un mērkaķus un
pāvus. **23** Tā ķēniņš Salamans kļuva lielāks nekā
visi ķēniņi virs zemes bagātībā un gudrībā. **24** Un
visa pasaule meklēja Salamanu redzēt, ka tie viņa
gudrību dzirdētu, ko Dievs viņam bija devis sirdī.
25 Un ikkatrs no tiem atnesa dāvanas, sudraba
un zelta traukus un drēbes un ieročus un dārgas
zāles un zirgus un zirgēzeļus, tā bija gadu no gada.
26 Un Salamans sakrāja ratus un jātniekus, un
viņam bija tūkstoš un četrsimt rati un divpadsmit
tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika tais ratu pilsētās
un Jeruzālemē pie ķēniņa. **27** Un ķēniņš darīja,
ka Jeruzālemē bija tik daudz sudraba kā akmeņu,
un tik daudz ciedru koku kā meža vīģes koku
ielejā. **28** Un Salamanam atveda no Ēģiptes zirgus,
un pulks ķēniņa tirgotāju pirka šos pulkiem par
naudu. **29** Un rati no Ēģiptes tapa atvesti par
sešsimt sudraba gabaliem, un viens zirgs par simt
piecdesmit. Un tā caur viņu roku tie tapa atvesti
visiem Hetiešu ķēniņiem un Sīrijas ķēniņiem.

11 Un ķēniņš Salamans iemīlēja daudz svešas
sievas, bez Faraona meitas vēl Moaba,
Ammona, Edoma, Sidona un Hetiešu meitas, **2**
No tām tautām, par ko Tas Kungs uz Israēla
bērniem bija sacījis: jums nebūs pie tiem ieiet,
un lai tie tāpat neieiet pie jums; tie patiesi
jūsu sirdis locīs saviem dieviem pakaļ - šīm
Salamans pieķērās ar mīlestību. **3** Un viņam bija
septiņsimt sievas no augstas kārtas un trīssimt
liekas sievas, un viņa sievas novērsa viņa sirdi. **4**
Kad nu Salamans bija vecs palicis, tad viņa sievas
viņa sirdi novērsa svešiem dieviem pakaļ, un
viņa sirds nepalika pilnīgi pie Tā Kunga, sava
Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds. **5** Tā Salamans
staigāja pakaļ Astartei, Sidonas dieveklei, un
Milkomam, Amoniešu negantam elkam. **6** Un
Salamans darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un
nedzinās taisni pēc Tā Kunga, kā viņa tēvs Dāvids.

7 Tolaik Salamans uztaisīja kalna altāri Kamosam,
Moabiešu negantam elkam, tai kalnā Jeruzālemei
pretī, un Molekam, Amoniešu negantam elkam.
8 Un tā Salamans darīja visām savām svešām
sievām, kas saviem elkudieviem kvēpināja un
upurēja. 9 Un Tas Kungs iedusmojās par Salamanu,
ka tas savu sirdi bija novērsis no Tā Kunga, Israēla
Dieva, kas viņam divkārt bija parādījies, 10 Un to
viņam bija pavēlējis, svešiem dieviem nestaigāt
pakaļ, - un viņš taču nebija turējis, ko Tas Kungs
bija pavēlējis. 11 Tad Tas Kungs sacīja uz Salamanu:
tāpēc ka tas tev prātā nācis, un tu neesi sargājis
Manu derību un Manus likumus, ko Es tev esmu
pavēlējis, tad Es rautin atraušu to valstību no tevis
un to došu tavam kalpam. 12 Tikai tavā laikā Es to
nedarīšu tava tēva Dāvida dēļ; no tava dēla rokas
Es to atraušu. 13 Tikai visu valstību Es neatraušu;
vienu cilti Es došu tavam dēlam, Sava kalpa Dāvida
dēļ un Jeruzālemes labad, ko Es esmu izredzējis. 14
Un Tas Kungs cēla Salamanam pretinieku Hadadu
no Edoma; tas bija no ķēniņa dzimuma Edomā.
15 Jo kad Dāvids bija Edomā bijis, un Joabs, tas
kara virsnieks, gājis aprakt tos nokautos, un kāvis
visus no vīriešu kārtas Edomā, 16 (Jo Joabs tur
palika sešus mēnešus ar visu Israēli, kamēr visus
vīriešus Edomā bija izdeldējis), 17 Tad Hadads
bija izbēdzis un ar viņu citi Edomiešu vīri no viņa
tēva kalpiem, un gājis uz Ēģipti, bet Hadads bija
vēl mazs puisēns. 18 Un tie cēlās no Midijanas
un nonāca Pāranā un ņēma vīrus no Pārana sev
līdz un nāca uz Ēģipti pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa,
un tas viņam deva namu un nosacīja maizi un
viņam deva zemi. 19 Un Hadads atrada lielu
žēlastību Faraona acīs, un šis viņam deva par sievu
savas sievas, ķēniņienes Tapenes, māsu. 20 Un
Tapenes māsa viņam dzemdēja dēlu, Ģenubatu; šo
Tapene uzaudzināja Faraona namā, un Ģenubats
bija Faraona namā starp Faraona dēliem. 21
Kad nu Hadads Ēģiptē dzirdēja, ka Dāvids bija
aizgājis dusēt pie saviem tēviem, un ka Joabs, tas
kara virsnieks, bija nomiris, tad Hadads sacīja
uz Faraonu: atlaidi mani, ka es eju uz savu zemi.
22 Bet Faraons uz to sacīja: kā tev pie manis vēl
trūkst? Un redzi, tu gribi iet uz savu zemi? Viņš
sacīja: nekā, taču atlaidi mani. 23 Dievs cēla viņam
arī par pretinieku Rezonu, Elijada dēlu; tas bija
bēdzis no sava kunga HadadEzera, Cobas ķēniņa,
24 Un sapulcinājis pret viņu vīrus un bija sirotāju
virsnieks, kad Dāvids tos apkāva, un tie gāja uz
Damasku un tur dzīvoja un valdīja Damaskā. 25
Un viņš bija Israēla pretinieks, kamēr Salamans
dzīvoja, un tas pienāca klāt pie tā ļaunuma, ko
Hadads darīja; un viņam rieba Israēls un viņš
valdīja pār Sīriju. 26 Vēl bija Jerobeams, Nebata
dēls, Efratietis no Caredas, Salamana kalps, un
viņa māte bija Cerua vārdā, atraitne, - tas arī
pacēla savu roku pret ķēniņu. 27 Un šī ir tā lieta,
kāpēc viņš roku pacēla pret ķēniņu: kad Salamans
Millu taisīja, tad viņš aiztaisīja to gravu sava tēva
Dāvida pilī. 28 Un Jerobeams bija varens vīrs.
Kad Salamans to jaunekli bija redzējis, ka tas bija
krietns strādnieks, tad viņš to iecēla pār visām
Jāzepa nama klausībām. 29 Un notikās tanī laikā,
kad Jerobeams izgāja no Jeruzālemes, tad pravietis
Ahija no Šīlo to sastapa ceļā, un viņš bija jaunu
mēteli aplicis, un tie abi divi vien bija uz lauka. 30
Un Ahija ņēma to jauno mēteli, kas viņam bija
mugurā, un to saplēsa divpadsmit gabalos. 31
Un viņš sacīja uz Jerobeamu: ņem sev desmit
gabalus. Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: redzi,
Es atraušu to valstību no Salamana rokas un tev
došu desmit ciltis; 32 Bet viena cilts viņam paliks
mana kalpa Dāvida dēļ un Jeruzālemes pilsētas
labad, ko esmu izredzējis no visām Israēla ciltīm,
33 Tāpēc ka tie Mani atstājuši un metušies zemē
priekš Astartes, Sidoniešu dievekles, ir priekš
Kamosa, Moabiešu dieva, un priekš Milkoma,
Amona bērnu dieva, un nav staigājuši Manos ceļos,
nedz darījuši, kas ir pareizi Manās acīs, Manus
likumus un Manas tiesas, kā viņa tēvs Dāvids. 34
Tomēr Es no viņa rokas neņemšu visu valstību,
bet Es viņu atstāju par valdītāju, kamēr viņš dzīvo,
Mana kalpa Dāvida dēļ, ko esmu izredzējis, kas
turējis Manus baušļus un Manus likumus. 35
Bet no viņa dēla rokas Es atņemšu to valstību
un tev došu desmit ciltis. 36 Un viņa dēlam Es
došu vienu cilti, lai Manam kalpam Dāvidam
vienmēr paliek gaišums Jeruzālemes pilsētā, ko
Sev esmu izredzējis, tur likt Savu vārdu. 37 Es
tevi ņemšu, un tev būs valdīt, kā tavai dvēselei
patīk, un tu būsi Israēlim par ķēniņu. 38 Un ja
tu klausīsi visu, ko Es tev pavēlēšu, un staigāsi
Manos ceļos un darīsi, kas ir pareizi Manās acīs,
turēdams Manus likumus un Manus baušļus, kā
Mans kalps Dāvids darījis, tad Es būšu ar tevi un
tev celšu pastāvīgu namu, kā Dāvidam esmu cēlis,
un tev došu Israēli. 39 Un tāpēc Es pazemošu
Dāvida dzimumu, bet ne mūžīgi. 40 Un Salamans
meklēja Jerobeamu nokaut, bet Jerobeams cēlās
un aizbēga uz Ēģipti pie ķēniņa Zizaka un bija
Ēģiptes zemē, kamēr Salamans mira. 41 Un kas vēl
par Salamanu stāstāms, un viss, ko viņš darījis,
un viņa gudrība, tas ir uzrakstīts tai grāmatā
par Salamana darbiem. 42 Un tas laiks, kamēr
Salamans par ķēniņu bijis Jeruzālemē pār visu
Israēli, ir četrdesmit gadi. 43 Un Salamans gāja

dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts Dāvida,
sava tēva, pilī, un Rekabeams, viņa dēls, palika
par ķēniņu viņa vietā.

12 Un Rekabeams nogāja uz Šehemi, jo viss
Israēls bija nācis uz Šehemi, viņu celt par
ķēniņu. **2** Un Jerobeams, Nebata dēls, (to) dzirdēja
vēl būdams Ēģiptes zemē, (jo viņš no ķēniņa
Salamana bija bēdzis un dzīvoja Ēģiptes zemē). **3**
Tad tie nosūtīja un viņu aicināja. Un Jerobeams un
visa Israēla draudze nāca un runāja ar Rekabeamu
un sacīja: **4** Tavs tēvs mums ir uzspiedis visai
grūtu jūgu; atvieglini nu to grūto kalpošanu un to
smago jūgu, ko tavs tēvs mums uzlicis, tad mēs
tev gribam kalpot. **5** Bet viņš uz tiem sacīja: noejat
līdz parītam, tad atnākat atkal pie manis. Un tie
ļaudis aizgāja. **6** Un ķēniņš Rekabeams prasīja
padomu no tiem vecajiem, kas viņa tēva Salamana
priekšā bija stāvējuši, kad tas vēl dzīvoja, un viņš
sacīja: Kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudīm
būs atbildēt? **7** Un tie uz viņu runāja un sacīja:
ja tu šodien šiem ļaudīm iztiksi un tiem darīsi
pa prātam un tos paklausīsi un labus vārdus uz
tiem runāsi, tad tie tev būs par kalpiem visu
mūžu. **8** Bet viņš atmeta to vecaju padomu, ko
tie viņam bija devuši, un prasīja padomu no tiem
jauniem, kas ar viņu bija uzauguši un viņa priekšā
stāvēja. **9** Un viņš uz tiem sacīja: kādu padomu
jūs dodat, kā lai atbildam šiem ļaudīm, kas uz
mani runājuši un sacījuši: atvieglini to jūgu, ko
tavs tēvs mums uzlicis? **10** Un tie jaunie, kas ar
viņu bija uzauguši, uz to runāja un sacīja: tā tev
būs sacīt uz tiem ļaudīm, kas uz tevi runājuši
un sacījuši: tavs tēvs mūsu jūgu grūtu darījis,
tad atvieglini tu to mums, - tā tev uz tiem būs
sacīt: mans mazais pirksts resnāks nekā mana
tēva gurni. **11** Ja nu mans tēvs jums uzlicis grūtu
jūgu, tad es to jūgu jums padarīšu vēl grūtāku.
Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs
pārmācīšu ar skorpioniem. **12** Un trešā dienā
Jerobeams un visi ļaudis nāca pie Rekabeama,
kā ķēniņš bija runājis un sacījis: atnākat atkal
pie manis trešā dienā. **13** Un ķēniņš tiem ļaudīm
atbildēja bargi, jo viņš atmeta to vecaju padomu,
ko tie viņam bija devuši. **14** Un viņš uz tiem runāja
pēc to jauno padoma sacīdams: mans tēvs jūsu
jūgu ir darījis grūtu, bet es jums to darīšu vēl
grūtāku. Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet
es jūs pārmācīšu ar skorpioniem. **15** Un ķēniņš
neklausīja tos ļaudis, jo tā tas bija no Tā Kunga
nolikts, ka notiktu pēc tā vārda, ko Tas Kungs bija
runājis caur Ahiju no Šīlo uz Jerobeamu, Nebata
dēlu. **16** Kad nu viss Israēls redzēja, ka ķēniņš
viņiem neklausīja, tad tie ļaudis ķēniņam atkal
atbildēja un sacīja: kāda daļa mums ir ar Dāvidu?
Mums nav īpašuma pie Isajus dēla. Israēl, ej savos
dzīvokļos; zinies nu par savu namu, Dāvid! Tā
Israēls gāja uz saviem dzīvokļiem. **17** Bet tik pār
tiem Israēla bērniem, kas dzīvoja Jūda pilsētās,
Rekabeams bija ķēniņš. **18** Tad ķēniņš Rekabeams
sūtīja Adoramu, kas bija strādnieku uzraugs; bet
viss Israēls to nomētāja akmeņiem, ka tas nomira.
Bet ķēniņš Rekabeams kāpa steigšus ratos, bēgt uz
Jeruzālemi. **19** Tā Israēls atkrita no Dāvida nama
līdz šai dienai. **20** Un kad viss Israēls dzirdēja, ka
Jerobeams bija pārnācis, tad tie sūtīja un viņu
aicināja uz sapulci un cēla par ķēniņu pār visu
Israēli. Neviens neturējās pie Dāvida nama, kā
Jūda cilts vien. **21** Kad nu Rekabeams nonāca
Jeruzālemē, tad viņš sapulcēja visu Jūda namu
un Benjamina cilti, simts un astoņdesmit tūkstoš
izlasītus kara vīrus, karot ar Israēla namu, valstību
atkal vest pie Rekabeama, Salamana dēla. **22** Bet
Dieva vārds notika uz Šemaju, Dieva vīru, tā: **23**
Runā uz Rekabeamu, Salamana dēlu, Jūda ķēniņu,
un uz visiem Jūda un Benjamina bērniem un uz
tiem citiem ļaudīm un saki: **24** Tā saka Tas Kungs:
jums nebūs celties un karā iet pret saviem brāļiem,
Israēla bērniem; griežaties atpakaļ, ikkatrs savā
namā, jo šī lieta caur mani notikusi. Un tie klausīja
Tā Kunga vārdam un griezās atpakaļ un aizgāja
pēc Tā Kunga vārda. **25** Un Jerobeams uztaisīja
Šehemi Efraīma kalnos un tur dzīvoja, un izgāja
no turienes un uztaisīja Pnuēlu. **26** Un Jerobeams
domāja savā sirdī: nu tā valstība atkal nāks pie
Dāvida nama; **27** Ja šie ļaudis ies uz Jeruzālemi
upurēt Tā Kunga namā, tad šo ļaužu sirds atkal
griezīsies pie sava kunga, pie Rekabeama, Jūda
ķēniņa, un tie mani nokaus un griezīsies atkal
pie Rekabeama, Jūda ķēniņa. **28** Tāpēc ķēniņš
aprunājās un taisīja divus zelta tēlus, un sacīja uz
tiem (ļaudīm): jums pa daudz, iet uz Jeruzālemi,
redzi, še tavs dievs, Israēl, kas tevi no Ēģiptes
zemes izvedis. **29** Un viņš lika vienu Bētelē un otru
Danā. **30** Un tas bija par apgrēcību; jo tie ļaudis
gāja gan pie tā viena, gan pie tā otra līdz Danam.
31 Viņš taisīja arī kalna altāra namu un iecēla
priesterus no visādiem ļaudīm, kas nebija no Levja
bērniem. **32** Un Jerobeams turēja svētkus astotā
mēnesī piecpadsmitā mēneša dienā, tāpat kā tos
svētkus, kas iekš Jūda bija, un upurēja uz tā altāra.
Tā viņš Bētelē darīja, tiem teļiem upurēdams,
ko viņš bija taisījis; viņš iecēla arīdzan Bētelē
priesterus pie tiem kalna altāriem, ko viņš bija
taisījis. **33** Un viņš upurēja uz tā altāra, ko viņš
Bētelē bija taisījis, piecpadsmitā mēneša dienā,

astotā mēnesī, ko viņš pats bija izdomājis; tā viņš
Israēla bērniem iecēla svētkus un upurēja uz tā
altāra kvēpinādams.

13 Un redzi, viens Dieva vīrs nāca no Jūda caur
Tā Kunga vārdu uz Bēteli, un Jerobeams
stāvēja pie tā altāra kvēpinādams. **2** Un viņš sauca
pret to altāri caur Tā Kunga vārdu un sacīja:
altāri! altāri! Tā saka Tas Kungs: Redzi, viens dēls
dzims no Dāvida nama, Josija vārdā, un tas upurēs
uz tevi tos kalna altāru priesterus, kas uz tevis
kvēpina, un cilvēku kauli uz tevis taps sadedzināti.
3 Un viņš tai pašā dienā deva brīnuma zīmi un
sacīja: šī ir tā brīnuma zīme, ko Tas Kungs runājis:
Redzi, tas altāris plīsīs, un tie pelni, kas uz tā,
taps nogāzti. **4** Kad nu ķēniņš no Tā Dieva vīra šo
vārdu dzirdēja, ko tas sauca pret Bēteles altāri,
tad Jerobeams savu roku izstiepa no tā altāra un
sacīja: grābiet viņu! Bet viņa roka, ko viņš pret to
bija izstiepis, sakalta, un viņš to vairs nevarēja
savilkt pie sevis. **5** Un tas altāris plīsa pušu un tie
pelni nogāzās no tā altāra, pēc tās brīnuma zīmes,
ko tas Dieva vīrs bija devis caur Tā Kunga vārdu.
6 Tad ķēniņš atbildēja un sacīja uz to Dieva vīru:
pielūdz jel To Kungu, savu Dievu, un aizlūdz par
mani, ka mana roka atkal paliek vesela. Tad tas
Dieva vīrs pielūdza To Kungu, un tā ķēniņa roka
palika atkal vesela un kļuva tā kā papriekš. **7** Un
ķēniņš sacīja uz to Dieva vīru: nāc man līdz mājās
un atspirdzinājies, un es tev došu dāvanu. **8** Bet
tas Dieva vīrs sacīja uz ķēniņu: jebšu tu man dotu
savu pusnamu, tad es tev negribu līdz iet. Es arī
neēdīšu maizes un nedzeršu ūdens šinī vietā. **9** Jo
tā Tas Kungs man ir pavēlējis caur Savu vārdu
sacīdams: tev nebūs nedz maizes ēst nedz ūdens
dzert, tev arī nebūs atpakaļ nākt pa to ceļu, pa
ko tu esi nogājis. **10** Un viņš gāja pa citu ceļu
un negriezās atpakaļ pa to ceļu, pa ko tas bija
nācis uz Bēteli. **11** Un viens vecs pravietis dzīvoja
Bētelē, tā dēls nāca un viņam teica visu to darbu,
ko tas Dieva vīrs tai dienā Bētelē bija darījis, un
tos vārdus, ko viņš uz ķēniņu bija runājis; un kad
tie to savam tēvam bija stāstījuši, **12** Tad viņu tēvs
uz tiem sacīja: pa kuru ceļu tas ir aizgājis? Un viņa
dēli to ceļu bija redzējuši, pa kuru tas Dieva vīrs
bija aizgājis, kas no Jūda bija atnācis. **13** Tad viņš
sacīja uz saviem dēliem: apseglojiet man ēzeli. Un
tie tam apsegloja ēzeli, un viņš uz tā jāja. **14** Un
viņš tam Dieva vīram devās pakaļ un to atrada
apakš ozola sēžam un uz to sacīja: vai tu esi tas
Dieva vīrs, kas no Jūda nācis? Un viņš sacīja: es tas
esmu. **15** Tad viņš uz to sacīja: nāc ar mani namā
un ēd maizi. **16** Bet tas sacīja: es nevaru ar tevi
atpakaļ griezties nedz ar tevi iet, es arī neēdīšu
maizes un nedzeršu ar tevi ūdens šinī vietā. **17** Jo
uz mani sacīts caur Tā Kunga vārdu: tev tur nebūs
maizes ēst nedz ūdens dzert, tev nebūs atpakaļ
griezties un nebūs aiziet pa to ceļu, pa ko tu esi
nācis. **18** Un viņš uz to sacīja: es arīdzan esmu
pravietis, tāpat kā tu, un eņģelis ar mani runājis
caur Tā Kunga vārdu sacīdams: ved viņu sev līdz
savā namā, ka tas maizi ēd un ūdeni dzer. Bet viņš
tam meloja. **19** Tā tas ar viņu griezās atpakaļ un
ēda ar viņu maizi viņa namā un dzēra ūdeni. **20** Un
tiem pie galda sēžot Tā Kunga vārds notika uz to
pravieti, kas viņu bija atpakaļ vedis, - **21** Un sauca
uz to Dieva vīru, kas no Jūda bija nācis, un sacīja:
tā saka Tas Kungs: tāpēc ka tu Tā Kunga mutei esi
pretī turējies un Viņa pavēli neesi darījis, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tev pavēlējis, **22** Bet esi atpakaļ
griezies un maizi ēdis un ūdeni dzēris šai vietā,
par ko viņš uz tevi bija runājis: tev nebūs maizes
ēst nedz ūdens dzert; tad tavs līķis nenāks tavu
tēvu kapā. **23** Kad nu tas bija maizi ēdis un dzēris,
tad viņš tam segloja ēzeli, tam pravietim, ko viņš
bija atpakaļ vedis. **24** Un tas nogāja un lauva to
atrada uz ceļa un to nonāvēja, un viņa līķis gulēja
ceļā nomests, un tas ēzelis pie tā stāvēja, un tas
lauva stāvēja pie tā līķa. **25** Un redzi, kad ļaudis
gāja garām un redzēja to līķi ceļā nomestu, un
to lauvu pie tā līķa stāvam, tad tie nāca un to
pasludināja tai pilsētā, kur tas vecais pravietis
dzīvoja. **26** Kad tas pravietis, kas viņu no ceļa
bija atpakaļ vedis, to dzirdēja, tad viņš sacīja:
tas ir tas Dieva vīrs, kas Tā Kunga mutei pretī
turējies, tāpēc Tas Kungs viņu nodevis lauvām,
kas viņu saplēsis un nonāvējis, pēc Tā Kunga
vārda, ko viņš uz to runājis. **27** Un viņš runāja uz
saviem dēliem sacīdams: apseglojiet man ēzeli.
Un tie to apsegloja. **28** Tad viņš gāja un atrada
viņa līķi ceļā nomestu, un tas ēzelis un tas lauva
stāvēja pie tā līķa. Tas lauva to līķi nebija ēdis
un to ēzeli nebija saplēsis. **29** Tad tas pravietis
pacēla Tā Dieva vīra līķi un to lika uz to ēzeli
un to veda atpakaļ; tā tas vecais pravietis nāca
pilsētā, viņu apgaust un aprakt. **30** Un viņš viņa
līķi lika savā kapā un tie to apgauda: vai manu
brāli! **31** Un kad viņš to bija apracis, viņš runāja
uz saviem dēliem sacīdams: kad es nomirstu,
tad aprociet mani tai kapā, kur tas Dieva vīrs
aprakts, lieciet manus kaulus pie viņa kauliem. **32**
Jo tas vārds notiks, ko viņš caur Tā Kunga vārdu
izsaucis pret Bēteles altāri un pret visiem kalnu
altāru namiem, kas ir Samarijas pilsētās. **33** Pēc
šīm lietām Jerobeams neatgriezās no sava ļaunā
ceļa, bet iecēla atkal kalnu altāru priesterus no

visādiem ļaudīm. Kam gribējās, to viņš iecēla,
un tie palika par kalnu altāru priesteriem. 34
Un tas palika par grēku Jerobeama namam, par
samaitāšanu un par izdeldēšanu no zemes virsas.

14 Tanī laikā Abija, Jerobeama dēls, saslima.
2 Un Jerobeams sacīja uz savu sievu: celies
un pārģērbies, ka neviens tevi nepazīst, ka tu
esi Jerobeama sieva, un ej uz Šīlo; redzi, tur ir
pravietis Ahija, kas par mani runājis, ka es būšot
ķēniņš pār šiem ļaudīm. 3 Un ņem savā rokā
desmit maizes un raušus un krūzi ar medu, un
ej pie viņa; viņš tev dos ziņu, kas tam bērnam
notiks. 4 Un Jerobeama sieva tā darīja un cēlās
un gāja uz Šīlo un nāca Ahijas namā. Bet Ahija
nevarēja redzēt, jo viņa acis bija tumšas metušās
no vecuma. 5 Bet Tas Kungs sacīja uz Ahiju:
redzi, Jerobeama sieva nāk, tev ko vaicāt sava
dēla pēc, jo tas ir slims. Tā un tā tev uz viņu būs
runāt; kad viņa nāks, tad izliksies sveša. 6 Kad nu
Ahija dzirdēja viņas kāju troksni, viņai pa durvīm
ienākot, tad viņš sacīja: nāc iekšā, Jerobeama
sieva, kāpēc tu liecies sveša? Es tev esmu bargs
vēstnesis. 7 Ej, saki Jerobeamam: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: tāpēc ka Es tevi paaugstinājis
no tiem ļaudīm un tevi par valdītāju cēlis pār
Maniem Israēla ļaudīm, 8 Un atrāvis valstību no
Dāvida nama un tev to devis, un tu neesi bijis kā
Mans kalps Dāvids, kas Manus baušļus sargājis un
pie Manis turējies ar visu savu sirdi, darīdams
vien, kas pareizi Manās acīs; 9 Bet tu esi ļaunu
darījis vairāk nekā visi, kas priekš tevis bijuši, un
nogājis un sev citus dievus taisījis un lietas bildes
taisījis, Mani kaitināt, un tu Mani esi atmetis: 10
Tāpēc redzi, Es vedīšu ļaunumu pār Jerobeama
namu un izdeldēšu no Jerobeama visu, kas mīž
pie sienas, tos lielos un tos mazos iekš Israēla, un
izmēzīšu Jerobeama nama pēcnākamus, itin kā
sūdi top izmēzti, tiekams tas visai būs pagalam.
11 Kas no Jerobeama mirst pilsētā, to suņi ēdīs,
un kas mirst laukā, to putni apakš debess ēdīs,
jo Tas Kungs to runājis. 12 Bet tu, celies, ej uz
mājām, un kad tavas kājas ieies pilsēta, tad tas
bērns mirs. 13 Un viss Israēls viņu nožēlos un
viņu apraks, jo šis vien no Jerobeama nāks kapā,
tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, iekš tā ko laba
atradis Jerobeama namā. 14 Bet Tas Kungs sev
iecels ķēniņu pār Israēli, kas Jerobeama namu
tai dienā izdeldēs. Un ko? Tas jau ir klātu. 15
Tas Kungs sitīs Israēli, itin kā niedre ūdenī top
šaubīta, un izstums Israēli no šās labās zemes, ko
Viņš devis viņu tēviem, un tos izkaisīs viņpus
upes, tāpēc ka tie sev elkastabus taisījuši, To
Kungu kaitinādami. 16 Un Viņš Israēli nodos
Jerobeama grēku dēļ, ar ko pats grēkojis un Israēli
apgrēcinājis. 17 Tad Jerobeama sieva cēlās un gāja
un nonāca Tircā. Kad nu viņa pie nama sliekšņa
nāca, tad tas bērns nomira. 18 Un to apraka, un
viss Israēls viņu apgauda pēc Tā Kunga vārda,
ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu, pravieti
Ahiju. 19 Un kas vēl par Jerobeamu stāstāms, kā
tas karojis un kā tas valdījis, redzi, tas rakstīts
Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 20 Un tas laiks,
kamēr Jerobeams ķēniņš bijis, ir divdesmit un divi
gadi; un tas aizmiga saviem tēviem pakaļ; un viņa
dēls Nadabs palika par ķēniņu viņa vietā. 21 Un
Rekabeams, Salamana dēls, bija ķēniņš pār Jūdu.
Četrdesmit un vienu gadu Rekabeams bija vecs,
kad palika par ķēniņu, un valdīja septiņpadsmit
gadus Jeruzālemes pilsētā, ko Tas Kungs no visām
Israēla ciltīm bija izredzējis, tur likt savu vārdu.
Un viņa mātes vārds bija Naēma, Amoniete. 22
Un Jūda darīja, kas Tam Kungam nepatika, un
tie viņu vairāk apkaitināja, nekā visi viņu tēvi
bija darījuši ar saviem grēkiem, ar ko tie bija
grēkojuši. 23 Un tie arīdzan taisīja sev kalnu
altārus un elku bildes un elku stabus uz ikkatra
augsta kalna un apakš visiem zaļiem kokiem. 24
Un maucinieki bija tai zemē un darīja pēc visām
pagānu negantībām, ko Tas Kungs bija izdzinis
Israēla bērnu priekšā. 25 Un ķēniņa Rekabeama
piektā gadā Zizaks, Ēģiptes ķēniņš, cēlās pret
Jeruzālemi, 26 Un paņēma Tā Kunga nama mantas
un ķēniņa nama mantas: viņš paņēma visu, ir
visas priekšturamās zelta bruņas viņš paņēma, ko
Salamans bija licis taisīt. 27 Ķēniņš Rekabeams
viņu vietā taisīja priekšturamās bruņas no vara,
un tās deva pils karavīru virsnieku rokā, kas
apsargāja ķēniņa nama durvis. 28 Kad nu ķēniņš
uz Tā Kunga namu gāja, tad pils karavīri tās nesa
un pēc tie tās atkal nonesa pils karavīru istabā. 29
Kas vēl stāstāms par Rekabeamu un par visu, ko
viņš darījis, redzi, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā. 30 Un starp Rekabeamu un Jerobeamu
bija karš visu mūžu. 31 Un Rekabeams gāja dusēt
pie saviem tēviem un tapa aprakts pie saviem
tēviem Dāvida pilsētā. Un viņa mātes vārds bija
Naēma, Amoniete, un viņa dēls Abijams palika
par ķēniņu viņa vietā.

15 Un ķēniņa Jerobeama, Nebata dēla,
astoņpadsmitā gadā Abijams palika par
ķēniņu pār Jūdu. 2 Trīs gadus viņš valdīja
Jeruzālemē, un viņa mātei vārds bija Maēka
Absaloma mazmeita. 3 Un viņš staigāja visos sava
tēva grēkos, ko tas priekš viņa bija darījis, un viņa
sirds nebija pilnīgi pie Tā Kunga, sava Dieva, kā
viņa tēva Dāvida sirds. 4 Bet Dāvida dēļ Tas Kungs,

viņa Dievs, deva gaišumu Jeruzālemē, viņa dēlu
pēc viņa ieceldams un Jeruzālemi stiprinādams,
5 Tāpēc ka Dāvids bija darījis, kas pareizi Tā
Kunga acīs, un nebija atkāpies no neviena Dieva
baušļa visu savu mūžu, bez tā viena notikuma
ar Ūriju, to Etieti. 6 Bet starp Rekabeama un
Jerobeama namu bija karš visu viņa mūžu. 7 Un
kas vēl stāstāms par Abijamu, un viss, ko viņš
darījis, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
Un karš bija starp Abijamu un Jerobeamu. 8 Un
Abijams gāja dusēt pie saviem tēviem, un viņu
apraka Dāvida pilsētā, un viņa dēls Asa palika par
ķēniņu viņa vietā. 9 Un Jerobeama, Israēla ķēniņa,
divdesmitā gadā Asa palika par ķēniņu pār Jūdu 10
Un valdīja četrdesmit un vienu gadu Jeruzālemē.
Un viņa vecmātei vārds bija Maēka, Absaloma
mazmeita. 11 Un Asa darīja, kas bija pareizi Tā
Kunga acīs, itin kā viņa tēvs Dāvids. 12 Jo viņš
izdzina tos mauciniekus no zemes un atmeta visus
elkudievus, ko viņa tēvi bija taisījuši. 13 Un savu
pašu vecmāti Maēku viņš nocēla no ķēniņienes
goda, tāpēc ka tā bija cēlusi negantu elka bildi
(Ašerai), un Asa izpostīja arī viņas neganto elka
bildi un to sadedzināja pie Kidronas upes. 14
Bet kalnu altāri nezuda; tomēr Asas sirds turējās
pilnīgi pie Tā Kunga visu cauru mūžu. 15 Un
viņš nonesa Tā Kunga namā sava tēva svētītās
dāvanas un savas paša svētītās dāvanas, sudrabu
un zeltu un traukus. 16 Un starp Asu un Baešu,
Israēla ķēniņu, bija karš visu viņu mūžu. 17 Un
Baeša, Israēla ķēniņš, cēlās pret Jūdu un uztaisīja
Rāmu, ka viņš nevienam nevēlētu ne iziet ne
ieiet pie Asas, Jūda ķēniņa. 18 Un Asa ņēma visu
sudrabu un zeltu, kas vēl atlika no Tā Kunga
nama mantām un no ķēniņa nama mantām un
to deva saviem kalpiem rokā, un ķēniņš Asa tos
sūtīja pie BenHadada, Tabrimona dēla, Eziana
dēla dēla, Sīrijas ķēniņa, kas Damaskū dzīvoja, un
sacīja: 19 Derība ir starp mani un tevi, starp manu
tēvu un tavu tēvu, redzi, es tev sūtu dāvanu,
sudrabu un zeltu; ej un lauz savu derību ar Baešu,
Israēla ķēniņu, ka tas no manis atstājās. 20 Un
BenHadads klausīja ķēniņu Asu un sūtīja sava
karaspēka virsniekus pret Israēla pilsētām, un
kāva Ijonu un Danu un AbelBetMaēku un visu
Ķinerotu visā Naftalus zemē. 21 Kad nu Baeša
to dzirdēja, tad viņš atstāja Rāmas taisīšanu un
palika Tircā. 22 Bet ķēniņš Asa lika izsaukt pa
visu Jūdu, (neviens netapa atlaists), ka vestu
projām akmeņus no Rāmas un kokus, ko Baeša
tur bija uztaisījis, un ķēniņš Asa ar tiem uztaisīja
Benjamina Ģebu un Micpu. 23 Un kas vēl par
Asu stāstāms, un viss viņa spēks un viss, ko viņš
darījis, un visas viņa pilsētas, ko viņš uztaisījis,
redzi, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā; bet
savā vecumā viņš palika slims ar kājām. 24 Un
Asa gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts
pie saviem tēviem sava tēva Dāvida pilsētā. Un
Jehošafats, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.
25 Un Nadabs, Jerobeama dēls, palika par ķēniņu
pār Israēli Asas, Jūda ķēniņa, otrā gadā un valdīja
divus gadus pār Israēli. 26 Un viņš darīja, kas Tam
Kungam nepatika, un staigāja sava tēva ceļos un
viņa grēkos, ar ko viņš Israēli bija apgrēcinājis.
27 Un Baeša, Ahijas dēls, no Īsašara nama, derēja
derību pret viņu, un Baeša to kāva pie Ģibetonas,
kas Fīlistiem piederēja. Jo Nadabs un viss Israēls
bija apmetušies pret Ģibetonu. 28 Un Baeša to
nokāva Asas, Jūda ķēniņa, trešā gadā un palika
par ķēniņu viņa vietā. 29 Un kad tas nu bija palicis
par ķēniņu, tad tas apkāva visu Jerobeama namu;
viņš neviena neatlicināja no Jerobeama, kam
bija dvaša, tiekams viņš to bija izdeldējis pēc Tā
Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu
Ahiju no Šīlo, 30 Jerobeama grēku dēļ, ar ko viņš
apgrēkojās un ar ko viņš Israēli bija apgrēcinājis,
un viņa kaitināšanas dēļ, ar ko viņš To Kungu,
Israēla Dievu, bija apkaitinājis. 31 Un kas vēl
stāstāms par Nadabu, un viss, ko viņš darījis, tas
rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 32 Un starp
Asu un Baešu, Israēla ķēniņu, bija karš visu viņu
mūžu. 33 Asas, Jūda ķēniņa, trešā gadā Baeša,
Ahijas dēls, palika par ķēniņu pār visu Israēli
Tircā un (valdīja) divdesmit un četrus gadus. 34
Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un
staigāja Jerobeama ceļā un viņa grēkos, uz ko viņš
Israēli bija pavedis.

16 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeū, Hananus
dēlu, pret Baešu tā: 2 Tāpēc ka Es tevi esmu
paaugstinājis no pīšļiem un tevi cēlis par valdītāju
pār Saviem Israēla ļaudīm, un tu esi staigājis
Jerobeama ceļā un Manus Israēla ļaudis pavedis uz
grēkiem, ka tie Mani ar saviem grēkiem kaitina, 3
Redzi, tad Es atmetīšu Baešas pēcnākamos un viņa
nama pēcnākamos, un darīšu ar tavu namu kā ar
Jerobeama, Nebata dēla, namu. 4 Kas no Baešas
mirst pilsētā, to suņi ēdīs, un kas no viņa mirst
laukā, to ēdīs putni apakš debess. 5 Un kas vēl
stāstāms par Baešu, un ko viņš ir darījis, un viņa
spēks, tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 6
Un Baeša gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa
aprakts Tircā, un viņa dēls Ēla palika par ķēniņu
viņa vietā. 7 Bet Tā Kunga vārds notika caur
pravieti Jeū, Hananus dēlu, pret Baešu un viņa
namu, visa ļauna dēļ, ko viņš bija darījis priekš Tā

Kunga acīm, ka tas viņu bija apkaitinājis ar savu
roku darbu un tāds pat bijis kā Jerobeama nams,
un ka viņš šo bija apkāvis. 8 Asas, Jūda ķēniņa,
divdesmit sestā gadā, Ēla, Baešas dēls, palika par
ķēniņu pār Israēli Tircā, (un valdīja) divus gadus.
9 Un viņa kalps Zimrus, virsnieks pār ratu pulku
vienu pusi, sacēlās pret viņu. Kad viņš Tircā dzēra
un bija piedzēries Tircas nama uzrauga Arcas
namā, 10 Tad Zimrus nāca iekšā un to sita un
nokāva Asas, Jūda ķēniņa, divdesmit septītā gadā,
un palika par ķēniņu viņa vietā. 11 Kad viņš nu
bija palicis par ķēniņu un sēdēja uz sava goda
krēsla, tad viņš apkāva visu Baešas namu; viņš
neatlicināja neviena, kas pie sienas mīž, nedz viņa
radus, nedz viņa draugus. 12 Tā Zimrus izdeldēja
visu Baešas namu pēc Tā Kunga vārda, ko viņš
pret Baešu bija runājis caur pravieti Jeū, 13 Visu
Baešas grēku dēļ un Ēlas, viņa dēla, grēku dēļ,
ar ko tie bija grēkojuši un Israēli paveduši uz
grēkiem, apkaitinādami To Kungu, Israēla Dievu,
ar neliešu elkiem. 14 Un kas vēl stāstāms par Ēlu
un viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Israēla ķēniņu
laiku grāmatā. 15 Asas, Jūda ķēniņa, divdesmit
septītā gadā Zimrus palika par ķēniņu (un valdīja)
septiņas dienas Tircā, un tie ļaudis bija apmetušies
pret Ģibetonu, kas Fīlistiem pieder. 16 Un tie
ļaudis, kas tur bija apmetušies, dzirdēja sakām:
Zimrus dumpi cēlis un arī ķēniņu nokāvis. Tad
viss Israēls lēģerī tai dienā cēla karavirsnieku
Amru par ķēniņu pār Israēli. 17 Un Omrus cēlās un
viss Israēls līdz ar viņu no Ģibetonas un apmetās
pret Tircri. 18 Kad nu Zimrus redzēja, ka pilsēta
bija uzņemta, tad viņš gāja ķēniņa nama pilī un
sadedzināja ķēniņa namu un sevi pašu ar uguni
un nomira, 19 Savu grēku dēļ, ar ko viņš bija
apgrēkojies, ļaunu darīdams priekš Tā Kunga
acīm, staigādams Jerobeama ceļā un viņa grēkos,
ko tas darīja, Israēli pavezdams uz grēkiem. 20
Un kas vēl stāstāms par Zimru un viņa dumpi,
ko viņš cēlis, tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 21 Tad Israēla ļaudis dalījās divējos
pulkos, viena ļaužu puse pieķērās Tibnum, Ģinata
dēlam, šo celt par ķēniņu, un otra puse pieķērās
Amrum. 22 Bet tie ļaudis, kas Amrum pieķērās,
bija stiprāki, nekā tie ļaudis, kas Tibnum, Ģinata
dēlam, pieķērās, un Tibnus nomira un Omrus
palika par ķēniņu. 23 Asas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit
pirmā gadā Omrus palika par ķēniņu pār Israēli,
un valdīja divpadsmit gadus; Tircā viņš valdīja
sešus gadus. 24 Un viņš pirka Samarijas kalnu
no Zemera par diviem talentiem sudraba, un
taisīja (pilsētu) tai kalnā un nosauca tās pilsētas
vārdu, ko viņš bija uztaisījis, pēc Zemera, tā kalna
kunga, vārda Samariju. 25 Un Omrus darīja, kas
Tam Kungam nepatika, un bija ļaunāks nekā visi,
kas priekš viņa bijuši. 26 Un viņš staigāja visos
Jerobeama, Nebata dēla, ceļos un viņa grēkos, ar
ko tas Israēli bija apgrēcinājis, apkaitinādams To
Kungu, Israēla Dievu, ar saviem neliešu elkiem. 27
Un kas vēl stāstāms par Amru, ko viņš darījis, un
viņa vara, ko viņš parādījis, tas rakstīts Israēla
ķēniņu laiku grāmatā. 28 Un Omrus gāja dusēt pie
saviem tēviem un tapa aprakts Samarijā, un viņa
dēls Ahabs palika par ķēniņu viņa vietā. 29 Un
Ahabs, Omrus dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Asas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit astotā gadā, un
Ahabs, Omrus dēls, valdīja pār Israēli divdesmit
un divus gadus Samarijā. 30 Un Ahabs, Omrus dēls,
darīja, kas Tam Kungam nepatika, vairāk nekā
visi, kas priekš viņa bijuši. 31 Un viņam šķita mazu
lietu esam, staigāt Jerobeama, Nebata dēla, grēkos.
Un viņš ņēma Izebeli, Etbaāla, Sidoniešu ķēniņa,
meitu par sievu, un nogāja un kalpoja Baālam un
metās priekš tā zemē. 32 Un viņš uzcēla Baālam
altāri Baāla namā, ko viņš Samarijā bija taisījis. 33
Ahabs arī taisīja Ašeru, tā ka Ahabs vairāk darīja,
kaitinādams To Kungu, Israēla Dievu, nekā visi
Israēla ķēniņi, kas priekš viņa bijuši. 34 Viņa laikā
Ķiēls no Bēteles uztaisīja Jēriku; viņa pamatus tas
lika par savu pirmdzimto dēlu Abiramu, un viņa
vārtus tas iecēla par savu jaunāko dēlu Zegubu,
pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš runājis caur Jozua,
Nuna dēlu.

17 Un Elija no Tizbes, no Gileādas iedzīvotājiem,
sacīja uz Ahabu: tik tiešām kā Tas Kungs,
Israēla Dievs, dzīvo, kā priekšā es stāvu, šinīs
gados nebūs nedz rasas nedz lietus, kā vien, kad
es to sacīšu. 2 Un Tā Kunga vārds uz to notika
tā: 3 Ej no šejienes un griezies pret rītiem un
paslēpies pie Krites upes, kas tek pret Jardāni. 4
Un tur tu vari dzert no tās upes, un Es kraukļiem
esmu pavēlējis, ka tiem tevi tur būs uzturēt. 5
Un viņš nogāja un darīja pēc Tā Kunga vārda,
un nogāja un palika pie Krites upes, kas tek pret
Jardāni. 6 Un kraukļi viņam atnesa maizi un gaļu
rītos un maizi un gaļu vakaros, un viņš dzēra
no tās upes. 7 Bet pēc kāda laika tā upe izsīka,
jo lietus tai zemē nebija. 8 Tad Tā Kunga vārds
uz viņu notika tā: 9 Celies un ej uz Sareptu, kas
pie Sidones pieder, un paliec turpat; redzi, Es tur
esmu pavēlējis vienai atraitnei, tevi uzturēt. 10
Tad viņš cēlās un gāja uz Sareptu Un kad viņš
nonāca pie pilsētas vārtiem, redzi, tad tur viena
atraitne lasīja malku. Un viņš tai sauca un sacīja:
atnes man traukā kādu ūdens malciņu, ko dzert.
11 Un tā gāja to atnest. Un viņš tai sauca un sacīja:

atnes man arī kumosu maizes savā rokā. 12 Bet tā
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs, tavs Dievs, dzīvo,
man nekā cepta nav, un tik vien ir sauja miltu
tīnē un maķenīt eļļas krūzē, un redzi, es esmu
salasījusi kādu pāri malkas gabaliņu, un nu es
iešu un sev un savam dēlam ko pataisīšu, ka ēdam
un mirstam. 13 Un Elija uz to sacīja: nebīsties, ej,
pataisi to, kā tu sacījusi, bet man taisi no tiem
papriekš mazu rausi un iznes man to ārā, un pēc
tu arī varēsi taisīt sev un savam dēlam. 14 Jo tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neies galā
un krūzē eļļas netrūks līdz tai dienai, kad Tas
Kungs dos lietu virs zemes. 15 Un tā nogāja un
darīja pēc Elijas vārda; tā viņa ēda un viņš un
viņas nams labu laiku; 16 Milti tīnē negāja galā un
krūzē eļļas netrūka pēc Tā Kunga vārda, ko viņš
caur Eliju bija runājis. 17 Un pēc tam notikās, ka
šīs sievas, tās nama mātes, dēls palika slims un
viņa slimība palika ļoti grūta, kamēr viņam dvašas
vairs nebija. 18 Un tā sacīja uz Eliju: kas man ar
tevi, tu Dieva vīrs? Tu pie manis esi atnācis, lai
mani grēki top pieminēti un mans dēls mirst. 19
Un viņš uz to sacīja: dod man šurp savu dēlu.
Un viņš to ņēma no viņas klēpja un to uznesa
augšistabā, kur viņš mita, un to lika uz savu gultu.
20 Un viņš piesauca To Kungu un sacīja: Kungs,
mans Dievs! Vai tad Tu šai atraitnei, pie kuras
es piemājoju, tik ļaunu esi darījis un nonāvējis
viņas bērnu? 21 Un viņš stiepās pār to bērnu trīs
reizes un piesauca To Kungu un sacīja: Kungs,
mans Dievs! Lai jel šā bērna dvēsele atkal nāk
iekš viņa! 22 Un Tas Kungs klausīja Elijas balsi,
un tā bērna dvēsele atkal nāca iekš viņa, un tas
atdzīvojās. 23 Un Elija ņēma to bērnu un to nonesa
no augšistabas namā un to deva viņa mātei; un
Elija uz to sacīja: redzi še, tavs dēls dzīvs. 24 Tad
tā sieva sacīja uz Eliju: nu es zinu, ka tu esi Dieva
vīrs, un Tā Kunga vārds tavā mutē ir patiesība.

18 Un pēc ilga laika Tā Kunga vārds notika
uz Eliju trešā gadā tā: ej, rādies Ahabam,
un Es došu lietu zemes virsū. 2 Un Elija nogāja,
Ahabam rādīties, bet bads Samarijā bija grūts. 3
Un Ahabs bija aicinājis nama uzraugu Obadiju, un
Obadija bijās To Kungu ļoti. 4 Jo kad Izebele bija
izdeldējusi Tā Kunga praviešus, tad Obadija ņēma
simts praviešus un tos apslēpa pa piecdesmit
vienā alā un tos uzturēja ar maizi un ūdeni. 5 Un
Ahabs bija sacījis uz Obadiju: ej pa to zemi pie
visiem ūdens avotiem un pie visām upēm, vai
mēs neatradīsim zāli, ka dzīvus uzturam zirgus un
zirgēzeļus, ka tie lopi visai neiet bojā. 6 Un tie to
zemi dalīja savā starpā, to parstaigāt; Ahabs gaja
viens pa vienu ceļu, un Obadija gāja arīdzan viens
pa otru ceļu. 7 Kad nu Obadija bija ceļā, redzi, tad
Elija tam nāca pretī, un viņš to pazīdams metās
uz savu vaigu un sacīja: vai tu neesi mans kungs
Elija? 8 Un viņš sacīja: es tas esmu, ej, saki savam
kungam: redzi, Elija ir še. 9 Bet viņš sacīja: ko es
esmu grēkojis, ka tu savu kalpu dod Ahabam rokā,
ka es topu nokauts? 10 Tik tiešām kā Tas Kungs,
tavs Dievs, dzīvo, nav nevienas tautas, nedz valsts,
kurp mans kungs nebūtu sūtījis, tevi meklēt. Un
kad tie sacīja: še viņa nav, tad viņš tai valstij un
tai tautai lika zvērēt, ka tie tevi nebija atraduši. 11
Un nu tu saki: ej, saki savam kungam, redzi, Elija
ir še. 12 Un notiks, kad es no tevis aiziešu, un Tā
Kunga gars tevi aizņems, kas zin kur, un ja es būtu
gājis Ahabam to sacīt, un viņš tevi pēc neatrastu,
tad viņš mani nokautu. Bet es tavs kalps bīstos To
Kungu no savām jaunām dienām. 13 Vai manam
kungam nav sacīts, ko es esmu darījis, kad Izebele
nokāva Tā Kunga praviešus, ka es simtu no Tā
Kunga praviešiem apslēpu pa piecdesmit vienā
alā un tos uzturēju ar maizi un ūdeni? 14 Un
nu tu saki: ej, saki savam kungam, redzi, Elija ir
še; tad jau viņš mani nokaus. 15 Tad Elija uz to
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs Cebaot dzīvo, ka
priekšā es stāvu, es šodien viņam rādīšos. 16 Tad
Obadija nogāja Ahabam pretī un viņam to sacīja.
Un Ahabs gāja Elijam pretī. 17 Un kad Ahabs Eliju
ieraudzīja, tad Ahabs uz to sacīja: vai tu tas esi, kas
Israēli sajauc? 18 Un viņš sacīja: es Israēli neesmu
sajaucis, bet tu un tava tēva nams, caur to, ka
jūs esat atstājuši Tā Kunga baušļus un Baāliem
pakaļ staigājuši. 19 Un nu sūti, sapulcini pie manis
visu Israēli Karmeļa kalnā un tos četrsimt un
piecdesmit Baāla praviešus un tos četrsimt Ašeras
praviešus, kas ēd pie Izebeles galda. 20 Tad Ahabs
izsūtīja pie visiem Israēla bērniem un sapulcināja
tos praviešus Karmeļa kalnā. 21 Tad Elija piegāja
pie visiem ļaudīm un sacīja: cik ilgi jūs klibosiet
uz abējām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad ejat
viņam pakaļ, bet ja Baāls tas ir, tad ejat tam pakaļ.
Un tie ļaudis tam neatbildēja ne vārda. 22 Tad
Elija sacīja uz tiem ļaudīm: es viens vienīgs esmu
atlicis, Tā Kunga pravietis, bet Baāla praviešu ir
četrsimt un piecdesmit. 23 Un dodiet nu mums
divus vēršus, un lai tie to vienu vērsi izvēlās un
sacērt gabalos un liek uz malku, bet uguni tiem
nebūs pielikt; tad es sataisīšu arī to otru vērsi un
to likšu uz malku un nelikšu uguni klāt. 24 Tad
piesauciet jūs sava dieva vārdu, bet es piesaukšu
Tā Kunga vārdu: kurš Dievs nu ar uguni atbildēs,
tas lai ir Dievs. Tad visi ļaudis atbildēja un sacīja:
šis vārds ir labs. 25 Un Elija sacīja uz tiem Baāla
praviešiem: izvēlaties to vienu vērsi un sataisiet

to papriekš, jo jūs esat daudzi un piesauciet sava
dieva vārdu, bet uguni neliekat klāt. 26 Tad tie
ņēma to vērsi, ko viņš tiem deva un to sataisīja
un piesauca Baāla vārdu no rīta līdz dienasvidum
sacīdami: Baāl, paklausi mūs! Bet tur nebija ne
balss, ne atbildes! Un tie lēkāja ap to altāri, kas
bija taisīts. 27 Un ap dienasvidu Elija tos apsmēja
un sacīja: sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir dievs;
viņš laikam ir domās vai darīšanās vai ceļā, varbūt
ka viņš guļ, lai uzmostas. 28 Un tie sauca ar stipru
balsi un iegriezās pēc sava ieraduma ar nažiem
un īleniem, kamēr tiem asinis tecēja. 29 Kad nu
pusdiena jau bija pāri, tad tie vēl muldēja līdz
ēdamā upura laikam; bet tur nebija ne balss, ne
atbildes, ne uzklausīšanās. 30 Tad Elija sacīja uz
visiem ļaudīm: nāciet šurp pie manis. Tad visi
ļaudis pie tā piegāja, un viņš uztaisīja atkal Tā
Kunga altāri, kas bija salauzts. 31 Un Elija ņēma
divpadsmit akmeņus pēc Jēkaba bērnu skaita, uz
ko Tā Kunga vārds bija noticis, sacīdams: tavu
vārdu būs saukt Israēli. 32 Un viņš uztaisīja no
tiem akmeņiem altāri Tā Kunga Vārdā, un taisīja
bedri ap to altāri, tik platu, ka tur divi mēri labības
varēja saiet. 33 Un viņš salika malku un dalīja to
vērsi gabalos un to nolika uz to malku. 34 Un viņš
sacīja: pildiet četrus traukus ar ūdeni un lejiet to
uz to dedzināmo upuri un uz to malku. Un viņš
sacīja: dariet to vēl otru reizi. Un tie to darīja
otru reizi. Un viņš sacīja: dariet to trešo reizi,
un tie to darīja trešo reizi. 35 Un ūdens tecēja
ap altāri, un bedre tapa pilna ar ūdeni. 36 Un ap
ēdamā upura laiku pravietis Elija piegāja un sacīja:
Kungs, Ābrahāma, Īzaka un Israēla Dievs, šodien
lai top zināms, ka Tu esi Dievs iekš Israēla un es
Tavs kalps, un ka visu šo esmu darījis uz Tavu
vārdu; 37 Paklausi mani, Kungs, paklausi mani, lai
šie ļaudis atzīst, ka Tu Kungs esi Dievs, un ka Tu
viņu sirdi atgriezi atpakaļ. 38 Tad Tā Kunga uguns
krita zemē un aprija to dedzināmo upuri un to
malku un tos akmeņus un to zemi un uzlaizīja arī
to ūdeni bedrē. 39 Kad nu visi ļaudis to redzēja,
tad tie metās uz savu vaigu un sacīja: Tas Kungs
ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs. 40 Un Elija uz tiem
sacīja: grābiet Baāla praviešus, ka neviens no tiem
neizsprūk! Tad tie tos sagrāba. Un Elija tos noveda
pie Ķizones upes un tos tur nokāva. 41 Tad Elija
sacīja uz Ahabu: celies, ēd un dzer, jo šņāc kā uz
lietu. 42 Un Ahabs gāja ēst un dzert, bet Elija gāja
Karmeļa kalna galā un metās zemē un lika savu
vaigu starp saviem ceļiem. 43 Un viņš sacīja uz
savu puisi: ej jel un skaties uz jūru. Tad tas gāja
un skatījās un sacīja: tur nav nekā. Tad viņš sacīja:
ej atkal! Septiņām lāgām. 44 Un septītā reizē viņš
sacīja: redzi, mazs mākonīts, kā vīra plauksta,
ceļas no jūras. Tad viņš sacīja: noej, saki Ahabam
jūdz un brauc, ka lietus tevi neaizņem. 45 Un pēc
tam debess apmācās ar melniem mākoņiem un
vētru un stiprs lietus gāzās. Un Ahabs sēdās ratos
un brauca uz Jezreēli. 46 Un Tā Kunga roka nāca
pār Eliju, un tas apjoza savus gurnus un skrēja
Ahabam pa priekšu līdz Jezreēlei.

19 Un Ahabs teica Izebelei visu, ko Elija bija
darījis, un visu, kā viņš tos praviešus ar
zobenu bija nokāvis. 2 Tad Izebele sūtīja vēstnesi
pie Elijas un lika sacīt: lai dievi man šā un tā
dara, ja es rīt ap šo laiku tā nedaru tavai dvēselei,
kā visām viņu dvēselēm (noticis). 3 Kad viņš to
redzēja, tad viņš cēlās un aizgāja savas dzīvības
pēc, un nonāca Bēršebā, kas ir iekš Jūda, un atstāja
tur savu puisi. 4 Bet pats gāja tuksnesī dienas
gājumu un nāca un apsēdās apakš paegles krūma
un vēlējās, ka viņa dvēsele mirtu, un sacīja: nu ir
gan! Ņem nu, Kungs, manu dvēseli, jo es neesmu
labāks nekā mani tēvi. 5 Un viņš apgūlās un
aizmiga apakš tā paegles krūma. Un redzi, eņģelis
viņu aizskāra un uz viņu sacīja: celies un ēd! 6 Un
viņš skatījās atpakaļ, un redzi, viņa galvas galā
bija karaša uz oglēm cepta un krūze ar ūdeni.
Un viņš ēda un dzēra un atkal apgūlās. 7 Un Tā
Kunga eņģelis nāca atkal otrā reizē un to aizskāra
un sacīja: celies, ēd, jo tev ir garš ceļš priekšā.
8 Tā viņš cēlās un ēda un dzēra un gāja ar šās
barības spēku četrdesmit dienas un četrdesmit
naktis līdz Dieva kalnam Horebam. 9 Un viņš
tur iegāja vienā alā un palika tur pa nakti. Un
redzi, Tā Kunga vārds uz to notika un viņš uz
to sacīja: ko tu še dari, Elija? 10 Un tas sacīja:
degt esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot,
labad; jo Israēla bērni Tavu derību atstājuši un
Tavus altārus nolauzījuši un Tavus praviešus ar
zobenu nokāvuši, un es viens esmu atlicis, un tie
meklē, man paņemt dzīvību. 11 Un viņš sacīja:
izej un nostājies kalnā Tā Kunga priekšā. Un
redzi, Tas Kungs gāja garām, un liela briesmīga
vētra, kas kalnus saplosīja un klintis sašķēla, Tā
Kunga priekšā, - bet Tas Kungs nebija tai vētrā.
Un pēc tās vētras bija zemes trīcēšana, bet Tas
Kungs nebija tai zemes trīcēšanā. 12 Un pēc
tās zemes trīcēšanas nāca uguns, bet Tas Kungs
nebija tai ugunī. Un pēc tā uguns nāca klusa un
lēna vēsma. 13 Un kad Elija to dzirdēja, tad viņš
apklāja savu vaigu ar savu mēteli un izgāja un
stāvēja alas priekšā, un redzi, balss uz to nāca
un sacīja: ko tu še dari, Elija? 14 Un viņš sacīja:
degt esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot,

labad; jo Israēla bērni Tavu derību atstājuši, Tavus
altārus nolauzījuši un Tavus praviešus ar zobenu
nokāvuši, un es viens esmu atlicis, un tie meklē,
man paņemt dzīvību. 15 Un Tas Kungs uz to sacīja:
ej un griezies atpakaļ pa savu ceļu, pa tuksnesi uz
Damasku, un ieej un svaidi Azaēli par ķēniņu pār
Sīriju. 16 Un Jeū, Nimšus dēlu, svaidi par ķēniņu
pār Israēli, un Elišu, Šafata dēlu no AbelMeolas,
svaidi par pravieti savā vietā. 17 Un notiks, kas
no Azaēļa zobena izglābsies, to nokaus Jeūs, un
kas no Jeūs zobena izglābsies, to nokaus Eliša. 18
Un es atlicināšu iekš Israēla septiņus tūkstošus,
visus, kas savus ceļus nav locījuši Baāla priekšā,
un visus, kas ar savu muti viņu nav skūpstījuši.
19 Tad viņš no turienes aizgāja un atrada Elišu,
Šafata dēlu, un tas ara; divpadsmit jūgi vēršu bija
viņa priekšā, un viņš pats bija pie tā divpadsmitā,
un Elija piegāja pie viņa un uzmeta viņam savu
mēteli. 20 Tad viņš atstāja tos vēršus un skrēja
Elijam pakaļ un sacīja: ļauj man jel skūpstīt savu
tēvu un savu māti, tad es iešu tev pakaļ. Un viņš
uz to sacīja: ej un griezies atpakaļ, jo(piemini) ko
es tev esmu darījis? 21 Un viņš griezās atpakaļ un
ņēma vienu jūgu vēršu un tos nokāva un vārīja
viņu gaļu ar viņu rīku kokiem un deva to tiem
ļaudīm ēst. Pēc viņš cēlās un gāja Elijam pakaļ un
tam kalpoja.

20 Un BenHadads, Sīrijas ķēniņš, sapulcināja
visu savu spēku, un trīsdesmit un divi ķēniņi
bija viņam līdz un zirgi un rati, un viņš nogāja un
apmetās pret Samariju, un karoja pret to. 2 Un
viņš sūtīja vēstnešus pilsētā pie Ahaba, Israēla
ķēniņa, 3 Un lika tam sacīt: tā saka BenHadads:
tavs sudrabs un tavs zelts būs mans, arī tavas
sievas un tavi labākie bērni būs mani. 4 Un Israēla
ķēniņš atbildēja un sacīja: pēc tava vārda, mans
kungs un ķēniņ, es esmu tavs, un viss, kas man ir.
5 Un tie vēstneši nāca atkal atpakaļ un sacīja: tā
runā BenHadads un saka: es gan pie tevis esmu
sūtījis un licis sacīt: tavu sudrabu un tavu zeltu
un tavas sievas un tavus bērnus tev man būs dot,
6 Bet rītu ap šo laiku es savus kalpus pie tevis
sūtīšu, izmeklēt tavu namu un tavu kalpu namu,
un viss, kas tur skaists priekš tavām acīm, to
tiem būs ņemt un aiznest. 7 Tad Israēla ķēniņš
saaicināja visas zemes vecajus un sacīja: ņemiet
jel vērā un redziet, kā šis ļaunu meklē. Jo tas
pie manis ir sūtījis pēc manām sievām un pēc
maniem bērniem un pēc mana sudraba un zelta,
un es tam to neesmu liedzis. 8 Bet visi vecaji un
visi ļaudis uz viņu sacīja: nepaklausi un neļauj
to. 9 Tad viņš sacīja uz BenHadada vēstnešiem:
sakāt ķēniņam, manam kungam: visu, par ko tu
pirmo reizi pie sava kalpa sūtījis, to es darīšu, bet
šo lietu es nevaru darīt. Tad tie vēstneši nogāja
un viņam atsacīja to vārdu. 10 Un BenHadads
sūtīja pie viņa un lika sacīt: lai man dievi šā
vai tā dara, ja Samarijas pīšļi pietiks visu ļaužu
saujām, kas man ir līdz. 11 Bet Israēla ķēniņš
atbildēja un sacīja: atsakiet tā: kas apjozies, tas
lai nelielās kā tas, kas atjozies. 12 Kad nu tas šo
vārdu dzirdēja, ar tiem ķēniņiem teltīs dzerot,
tad viņš sacīja uz saviem kalpiem taisāties. Un tie
taisījās pret to pilsētu. 13 Un redzi, viens pravietis
nāca pie Ahaba, Israēla ķēniņa, un sacīja: "Tā
saka Tas Kungs: vai tu esi redzējis visu šo lielo
pulku? Redzi, Es to šodien došu tavā rokā, lai
tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs." 14 Un Ahabs
sacīja: "Caur ko?" Tad viņš sacīja: "Tā saka Tas
Kungs: caur zemes valdnieku puišiem." Un viņš
sacīja: "Kas lai uzsāk kauju?" Tad viņš sacīja: "Tu
pats." 15 Tad viņš skaitīja tos zemes valdnieku
puišus, to bija divsimt trīsdesmit un divi. Un
pēc tiem viņš skaitīja visus ļaudis, visus Israēla
bērnus, to bija septiņi tūkstoši. 16 Un tie izgāja
dienasvidū. Bet BenHadads dzēra un piedzērās
teltīs ar tiem trīsdesmit un diviem ķēniņiem, kas
tam bija palīgā. 17 Un tie zemes valdnieku puiši
izgāja papriekš. Tad BenHadads izsūtīja, un tie
tam teica un sacīja: vīri nāk no Samarijas. 18
Tad viņš sacīja: vai tie nākuši uz mieru, sagrābiet
tos dzīvus, vai tie nākuši uz kauju, dzīvus tos
sagrābiet! 19 Kad nu šie zemes valdnieku puiši no
pilsētas bija izgājuši un arī tas karaspēks, kas tiem
gāja pakaļ, 20 Tad tie kāva vīrs vīru. Un Sīrieši
bēga un Israēls tiem dzinās pakaļ. Bet BenHadads,
Sīrijas ķēniņš, izglābās uz zirga un ar jātniekiem.
21 Un Israēla ķēniņš izgāja un kāva zirgus un
ratus un kāva Sīriešus lielā kaušanā. 22 Tad tas
pravietis nāca pie Israēla ķēniņa un uz to sacīja;
ej, stiprinājies: ņem vērā un lūko, ko tu dari, jo
nākošā gadā Sīrijas ķēniņš atkal nāks pret tevi.
23 Jo Sīrijas ķēniņa kalpi uz to sacīja: viņu dievi
ir kalna dievi, tāpēc tie bijuši stiprāki nekā mēs.
Kaut mums ar tiem būtu jākaro klajumā! Varbūt
ka mēs būtu stiprāki nekā tie. 24 Tāpēc dari tā:
atcel tos ķēniņus, ikvienu no viņa vietas, un iecel
viņu vietā virsniekus. 25 Un taisi sev karaspēku,
kāds tas bija, kas tev zudis, un zirgus, kā bija zirgi,
un ratus, kā bija rati, un iesim ar tiem kauties
klajumā; vai nebūsim stiprāki par tiem? Un tas
klausīja viņu balsi un tā darīja. 26 Un otrā gadā
BenHadads skaitīja Sīriešus un cēlās uz Afeku,
karot pret Israēli. 27 Un Israēla bērni arī tapa
skaitīti un izrīkoti, un gāja tiem pretī, un Israēla
bērni apmetās tiem pretī, kā divi kazu pulciņi, bet

zeme bija Sīriešu pilna. 28 Un tas Dieva vīrs nāca
un runāja uz Israēla ķēniņu un sacīja: "Tā saka
Tas Kungs: tāpēc ka Sīrieši sacījuši: Tas Kungs
ir kalnu Dievs un ne arī ieleju Dievs, tad visu šo
lielo pulku Es dodu tavā rokā, lai jūs atzīstat, ka
Es esmu Tas Kungs." 29 Un tie palika apmetušies
viens otram pretim septiņas dienas. Un septītā
dienā kaušanās sākās, un Israēla bērni nokāva no
Sīriešiem simts tūkstoš kājniekus vienā dienā. 30
Un tie atlikušie bēga uz Afekas pilsētu, un mūris
sagruva pār divdesmit un septiņtūkstošiem no
šiem atlikušiem. Un BenHadads bēga un nāca
pilsētā no vienas istabas otrā. 31 Tad viņa kalpi uz
to sacīja: redzi, mēs esam dzirdējuši, ka Israēla
nama ķēniņi ir žēlīgi ķēniņi. Apvilksim maisus
ap saviem gurniem un virves ap savām galvām,
un iesim ārā pie Israēla ķēniņa; vai viņš tavai
dvēselei neļaus dzīvot. 32 Un tie apvilka maisus
ap saviem gurniem un virves ap savām galvām,
un nāca pie Israēla ķēniņa un sacīja: tavs kalps
BenHadads saka: ļauj jel manai dvēselei dzīvot.
Tad tas sacīja: vai viņš vēl dzīvs? Viņš ir mans
brālis. 33 Un tie vīri saprata šo vārdu sev par
labu un steigšus to lika sev apstiprināt no viņa
un sacīja: tad BenHadads tavs brālis? Un viņš
sacīja: ejat un atvediet to šurp. Tad BenHadads
iznāca pie viņa, un viņš tam lika kāpt ratos. 34
Un BenHadads uz to sacīja: tās pilsētas, ko mans
tēvs tavam tēvam paņēmis, es gribu atdot, un
dari sev ielas Damaskā, itin kā mans tēvs darījis
Samarijā. (Un Ahabs sacīja:) ar šo derību es tevi
atlaidīšu. Tā viņš ar to derēja derību un to atlaida.
35 Un viens vīrs no praviešu bērniem sacīja uz
otru caur Tā Kunga vārdu: sit jel mani. Bet tas
vīrs liedzās to sist. 36 Un viņš uz šo sacīja: tāpēc
ka tu Tā Kunga balsi neesi klausījis, redzi, tad tevi
lauva sitīs, kad tu no manis aiziesi. Kad nu tas no
viņa aizgāja, lauva to sastapa un saplēsa. 37 Un
viņš atrada citu vīru un sacīja: sit jel mani. Un tas
vīrs to sita, un to sizdams ievainoja. 38 Tad tas
pravietis gāja un nostājās ķēniņam ceļā un aptina
savu vaigu ar drānu. 39 Kad nu ķēniņš gāja garām,
tad viņš sauca uz ķēniņu un sacīja: tavs kalps bija
izgājis kaujā, un redzi, viens vīrs nāca malā un
atveda pie manis vienu vīru un sacīja: apsargi
šo vīru; ja tas kaut kā nozustu, tad tava dvēsele
būs viņa dvēseles vietā, vai tev būs jāmaksā viens
talents sudraba. 40 Kad nu tavam kalpam šur tur
kas bija jādara, tad viņš nozuda. Un Israēla ķēniņš
sacīja: tāds tavs spriedums, kā pats spriedis. 41
Tad viņš steigšus noņēma to drānu no sava vaiga,
un Israēla ķēniņš to pazina, ka tas bija viens no
tiem praviešiem. 42 Un viņš uz to sacīja: "Tā
saka Tas Kungs: "Tāpēc ka tu šo vīru, ko es liku
izdeldēt, esi izlaidis no rokas, tad tava dvēsele
būs viņa dvēseles vietā, un tavi ļaudis viņa ļaužu
vietā."" 43 Un Israēla ķēniņš nogāja saīdzis un
dusmīgs savā namā un aizgāja uz Samariju.

21 Un pēc tam notikās, ka Nābatam, tam
Jezreēlietim, bija vīna dārzs Jezreēlē, sānis
Ahaba, Samarijas ķēniņa, pilij. 2 Un Ahabs runāja
ar Nābatu sacīdams: dod man savu vīna dārzu,
man par sakņu dārzu, jo tas ir tuvu pie mana
nama, un es tev viņa vietā došu labāku vīna dārzu,
nekā tas ir; vai ja tev patīk, es tev to aizmaksāšu
ar naudu. 3 Bet Nābats sacīja uz Ahabu: lai Tas
Kungs mani pasargā, ka es tev atdotu savu tēvu
mantojumu. 4 Tad Ahabs saīdzis un dusmīgs nāca
mājās tā vārda dēļ, ko Nābats, tas Jezreēlietis, uz
viņu bija runājis sacīdams: es tev nedošu savu
tēvu mantojumu. Un viņš metās gultā, apgriezās
uz otru pusi un neēda maizes. 5 Tad Izebele, viņa
sieva, pie tā nāca un ar to runāja: par ko tavs prāts
tāds saīdzis un tu maizes neēdi? 6 Un viņš uz to
sacīja: es runāju ar Nābatu, to Jezreēlieti, un uz to
sacīju: dod man savu vīna dārzu par naudu, vai
ja tu gribi, es tev došu citu vīna dārzu tai vietā.
Bet tas sacīja: es tev nedošu savu vīna dārzu. 7
Tad Izebele, viņa sieva, uz to sacīja: "Tu, vai tāda
tava valdīšana pār Israēli? Celies, ēd maizi, un
lai tava sirds ir mierā! Es tev dabūšu Nābata, tā
Jezreēlieša, vīna dārzu." 8 Un tā rakstīja grāmatas
Ahaba vārdā un tās aizzieģelēja ar viņa gredzenu,
un sūtīja tās grāmatas pie tiem vecajiem un
pie tiem cienīgiem viņa pilsētā, kas pie Nābata
dzīvoja. 9 Un tā rakstīja tais grāmatās šos vārdus:
izsauciet gavēni un sēdinājiet Nābatu augstā vietā
ļaužu priekšā. 10 Un stādiet tam pretim divus
netiklus vīrus, kas pret viņu dod liecību un saka:
tu Dievu un ķēniņu esi zaimojis, un izvediet to
un nomētājiet to akmeņiem, ka tas mirst. 11
Un viņa pilsētas vīri, tie vecaji un cienīgie, kas
viņa pilsētā dzīvoja, darīja, kā Izebele tiem bija
sacījusi, kā tanīs grāmatās bija rakstīts, ko viņa
tiem bija sūtījusi. 12 Un tie izsauca gavēni un
sēdināja Nābatu ļaužu priekšā. 13 Tad divi netikli
vīri nāca un stājās viņa priekšā, un tie netiklie vīri
deva liecību pret Nābatu ļaužu priekšā un sacīja:
"Nābats Dievu un ķēniņu zaimojis." Un tie to
izveda no pilsētas ārā un to nomētāja akmeņiem,
ka tas mira. 14 Tad tie sūtīja pie Izebeles un lika
sacīt: Nābats akmeņiem nomētāts un miris. 15
Kad nu Izebele dzirdēja, ka Nābats akmeņiem bija
nomētāts un miris, tad Izebele sacīja uz Ahabu:
"Celies, ņem Nābata, tā Jezreēlieša, vīna dārzu,
ko viņš tev liedzies dot par naudu, jo Nābats nav

vairs dzīvs, bet miris." 16 Kad nu Ahabs dzirdēja,
ka Nābats bija miris, tad Ahabs cēlās, noiet uz
Nābata, tā Jezreēlieša, vīna dārzu, to paņemt. 17
Tad Tā Kunga vārds notika uz Eliju no Tizbes tā:
18 "Celies, ej Ahabam, Israēla ķēniņam, pretī, kas
ir Samarijā, redzi, viņš ir Nābata vīna dārzā, turp
viņš ir nogājis, to paņemt. 19 Un runā uz viņu
un saki: tā saka Tas Kungs: vai tu neesi nokāvis
un arī paņēmis? Tad tev uz viņu tā būs runāt
un sacīt: tā saka Tas Kungs: tai vietā, kur suņi
laizījuši Nābata asinis, tur suņi arī laizīs tavas
asinis, tiešām tavas." 20 Tad Ahabs sacīja uz Eliju:
"Vai tu, mans ienaidnieks, mani esi atradis? Un
tas sacīja: "Es tevi esmu atradis, tāpēc ka tu sevi
esi pārdevies, ļaunu darīt priekš Tā Kunga acīm.
21 Redzi, Es vedīšu nelaimi pār tevi un atmetīšu
tavus pēcnākamos un izdeldēšu no Ahaba ikvienu,
kas pie sienas mīž, to mazo un to lielo iekš Israēla.
22 Un Es darīšu tavu namu tāpat kā Jerobeama,
Nebata dēla, namu, un kā Baešas, Ahijas dēla,
namu, tās kaitināšanas dēļ, ar ko tu Mani esi
kaitinājis un ka tu Israēli esi pavedis uz grēkiem.
23 Un par Izebeli Tas Kungs arī runāja un sacīja:
"Suņiem Izebeli būs ēst pie Jezreēles mūriem." 24
Kas no Ahaba mirst pilsētā, to ēdīs suņi, un kas
mirst laukā, to ēdīs putni apakš debess." 25 (Tāds
kā Ahabs neviens nav bijis, kas sevi bija pārdevies,
ļaunu darīt Tā Kunga acīs, jo viņa sieva viņu
tā paveda. 26 Un viņš darīja daudz negantības,
staigādams pakaļ elkadieviem, tā kā bija darījuši
Amorieši, ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu
priekšā.) 27 Kad nu Ahabs šos vārdus dzirdēja, tad
viņš saplēsa savas drēbes un uzvilka maisus uz
savu miesu un gavēja un gulēja maisā un staigāja
apkārt klusu. 28 Un Tā Kunga vārds notika uz
Eliju no Tizbes un sacīja: 29 "Vai tu neesi redzējis,
kā Ahabs Manā priekšā pazemojies? Tāpēc nu, ka
tas Manā priekšā pazemojies, tad Es to nelaimi
nevedīšu pār to viņa dienās; viņa dēla dienās Es
vedīšu to nelaimi pār viņa namu."

22 Un trīs gadus tiem bija miers un kara nebija
starp Sīriešiem un Israēli. 2 Bet trešā gadā
Jehošafats, Jūda ķēniņš, nogāja pie Israēla ķēniņa.
3 Un Israēla ķēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vai
jūs nezināt, ka Rāmota Gileādā pieder mums, un
mēs esam klusu un viņu neņemam no Sīriešu
ķēniņa rokas? 4 Un viņš sacīja uz Jehošafatu: vai
tu ar mani gribi iet karā pret Rāmotu Gileādā? Un
Jehošafats sacīja uz Israēla ķēniņu: es būšu kā tu,
un mani ļaudis kā tavi ļaudis, un mani zirgi kā
tavi zirgi. 5 Un Jehošafats sacīja uz Israēla ķēniņu:
vaicā jel šodien Tā Kunga vārdu. 6 Un Israēla
ķēniņš sapulcināja tos praviešus, četrsimt vīrus,
un sacīja uz tiem: vai man būs iet karā uz Rāmotu
Gileādā, jeb vai man no tam būs atstāties? Un tie
sacīja: celies, jo Tas Kungs viņu dos ķēniņa rokā. 7
Bet Jehošafats sacīja: vai še nav vēl kāds no Tā
Kunga praviešiem, ka mēs to varētu vaicāt? 8
Un Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: vēl ir gan
viens vīrs, caur ko To Kungu var vaicāt, bet es
viņu ienīstu, jo tas man nesludina labu, bet ļaunu
vien, Miha, Jemlas dēls. Un Jehošafats sacīja: lai
ķēniņš tā nerunā. 9 Tad Israēla ķēniņš aicināja
vienu sulaini un sacīja: atved drīz Mihu, Jemlas
dēlu. 10 Un Israēla ķēniņš un Jehošafats, Jūda
ķēniņš, sēdēja ikkatrs savā krēslā savās drēbēs
ģērbušies tai pagalmā, kur ieiet pa Samarijas
vārtiem, un visi pravieši sludināja viņu priekšā.
11 Un Cedeķija, Kenaānas dēls, taisīja sev dzelzs
ragus un sacīja: tā saka Tas Kungs: ar šiem tu
badīsi Sīriešus, kamēr tos izdeldēsi. 12 Un visi
pravieši sludināja tā sacīdami: celies pret Rāmotu
Gileādā, jums būs laba laime, jo Tas Kungs viņu
dos ķēniņa rokā. 13 Un tas vēstnesis, kas bija gājis
pēc Miha, uz to runāja un sacīja: redzi jel, tie
pravieši runā vienā mutē labu ķēniņam, lai jel
tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā labu. 14
Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs,
ko Tas Kungs uz mani sacīs, to es runāšu. 15 Un
kad viņš nāca ķēniņa priekšā, tad ķēniņš uz viņu
sacīja: Miha, vai mums būs iet karā pret Rāmotu
Gileādā, jeb vai mums no tam būs atstāties? Un
tas uz viņu sacīja: celies, tev izdosies, jo Tas Kungs
viņu dos ķēniņa rokā. 16 Tad ķēniņš uz viņu
sacīja: cik reiz man tev būs piekodināt, cita nekā
man nesacīt kā taisnību Tā Kunga Vārdā? 17
Un viņš sacīja: es redzēju visu Israēli izklīdinātu
pa kalniem, itin kā avis, kam gana nav. Un Tas
Kungs sacīja: šiem kunga nav, lai ikviens ar mieru
iet savā namā. 18 Tad Israēla ķēniņš sacīja uz
Jehošafatu: vai es tev neesmu sacījis, ka viņš par
mani labu nesludina, bet ļaunu? 19 Un (Miha)
sacīja: "Tādēļ klausi Tā Kunga vārdu: es redzēju To
Kungu sēžam uz Sava goda krēsla un visu debess
spēku ap Viņu stāvam pa labai un pa kreisai rokai.
20 Un Tas Kungs sacīja: "Kurš pierunās Ahabu,
lai tas ceļas un krīt Rāmotā Gileādā?" Un viens
runāja šā, otrs tā. 21 Tad viens gars izgāja un
nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: "Es viņu
pierunāšu." Tad Tas Kungs uz to sacīja: "Caur
ko?" 22 Un viņš sacīja: "Es iziešu un būšu melu
gars visu viņa praviešu mutē." Un Viņš sacīja: "Tu
viņu pierunāsi un arī pārspēsi; ej un dari tā." 23
Un nu redzi, Tas Kungs melu garu devis visu šo
tavu praviešu mutē, un Tas Kungs par tevi ļaunu
runājis." 24 Tad Cedeķija, Kenaānas dēls, piegāja

un deva Miham pliķi un sacīja: kā tad Tā Kunga
Gars būtu no manis atstājies, ar tevi runāt? 25 Un
Miha sacīja: redzi, to tu redzēsi tai dienā, kad tu
no vienas istabas otrā iesi paslēpties. 26 Un Israēla
ķēniņš sacīja: ņem Mihu un ved to atpakaļ pie
Amona, pilsētas virsnieka, un pie Joasa, ķēniņa
dēla, 27 Un saki: tā saka ķēniņš: liekat to cietumā
un ēdinājiet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni,
kamēr es atkal laimīgs pārnākšu. 28 Un Miha
sacīja: ja tu atkal laimīgs pārnāksi, tad Tas Kungs
caur mani nav runājis. Un viņš sacīja: klausāties,
visi ļaudis! 29 Tā Israēla ķēniņš un Jehošafats,
Jūda ķēniņš, cēlās pret Rāmotu Gileādā. 30 Un
Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: es pārģērbies
iešu kaujā, bet tu ģērbies savās drēbēs. Un Israēla
ķēniņš pārģērbās un gāja kaujā. 31 Un Sīriešu
ķēniņš saviem ratu virsniekiem (to bija trīsdesmit
un divi) bija pavēlējis un sacījis: nelaužaties ne
uz mazu ne uz lielu, bet uz Israēla ķēniņu vien.
32 Kad nu tie ratu virsnieki Jehošafatu redzēja,
tad tie sacīja: tiešām tas ir Israēla ķēniņš, un tie
griezās un lauzās uz viņu, bet Jehošafats brēca.
33 Kad nu tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija
Israēla ķēniņš, tad tie no viņa griezās nost. 34
Un viens vīrs uzvilka savu stopu no nejauši un
iešāva Israēla ķēniņam starp sprādzēm un krūšu
bruņām. Tad viņš sacīja uz savu ratu vadītāju:
griez savu roku un izved mani no kaujas, jo es
esmu ievainots. 35 Un kaušanās palika karsta tai
dienā, un ķēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem
pretī un nomira vakarā; un asinis tecēja no vainas
uz ratu grīdu. 36 Tad pa visu karapulku saulei
noejot sauca un sacīja: ikviens uz savu pilsētu,
ikviens uz savu zemi! 37 Tā ķēniņš nomira un tapa
novests uz Samariju, un ķēniņu apraka Samarijā.
38 Kad nu tos ratus mazgāja Samarijas dīķī, tad
maukām mazgājoties suņi laizīja viņa asinis pēc
Tā Kunga vārda, ko viņš bija runājis. 39 Kas nu vēl
par Ahabu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un tas
ziloņkaulu nams, ko viņš taisījis, un visas pilsētas,
ko viņš cēlis, tas viss rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 40 Tā Ahabs aizmiga saviem tēviem
pakaļ, un Ahazija, viņa dēls, palika par ķēniņu
viņa vietā. 41 Un Jehošafats, Asas dēls, palika par
ķēniņu pār Jūdu Ahaba, Israēla ķēniņa, ceturtā
gadā. 42 Un Jehošafats bija trīsdesmit un piecus
gadus vecs, kad viņš palika par ķēniņu un valdīja
divdesmit un piecus gadus Jeruzālemē. Un viņa
mātei bija vārds Azuba, Šilkus meita. 43 Un viņš
staigāja visos sava tēva Asas ceļos, viņš no tiem
neatstājās un darīja, kas Tam Kungam patika. Tik
tie kalnu altāri netapa nopostīti, un tie ļaudis
upurēja un kvēpināja vēl pa tiem kalniem. 44 Un
Jehošafatam bija miers ar Israēla ķēniņu. 45 Un
kas vēl stāstāms par Jehošafatu un viņa spēks, ko
viņš parādījis, un kā viņš karojis, tas viss ir rakstīts
Jūda ķēniņu laiku grāmatā, 46 Viņš arī izdzina no
zemes tos atlikušos mauciniekus, kas Asas, viņa
tēva, laikā bija atlikuši. 47 To brīdi neviena ķēniņa
nebija Edomā, bet ķēniņa vietnieks valdīja. 48 Un
Jehošafats lika taisīt lielus kuģus, braukt uz Ofiru
pēc zelta. Bet tie nenogāja, jo EceonĢeberā tie kuģi
tapa sadragāti. 49 Tad Ahazija, Ahaba dēls, sacīja
uz Jehošafatu: lai mani kalpi iet ar taviem kalpiem
līdzi uz laivām. Bet Jehošafats negribēja. 50 Un
Jehošafats aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilsētā. Un viņa
dēls Jehorams palika par ķēniņu viņa vietā. 51 Un
Ahazija, Ahaba dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Samarijā Jehošafata, Jūda ķēniņa, septiņpadsmitā
gadā, un valdīja divus gadus pār Israēli. 52 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un staigāja
sava tēva ceļā un savas mātes ceļā un Jerobeama,
Nebata dēla, ceļā, kas Israēli paveda uz grēkiem.
53 Un viņš kalpoja Baālam un metās zemē priekš
tā un apkaitināja To Kungu, Israēla Dievu, tā kā
viņa tēvs bija darījis.

Otra Ķēniņu

1 Un Moabs atkāpās no Israēla, kad Ahabs bija
nomiris. **2** Un Ahazija nokrita caur savas
augšistabas treliņiem Samarijā, un sasitās un
sūtīja vēstnešus un tiem sacīja: ejat un vaicājiet
BaālZebubu, Ekronas dievu, vai es palikšu vesels?
3 Bet Tā Kunga eņģelis runāja uz Eliju no Tizbes:
celies, ej pretī Samarijas ķēniņa vēstnešiem un
runā uz tiem: vai tad Dieva nav iekš Israēla, ka jūs
ejat, vaicāt BaālZebubu, Ekronas dievu? **4** Tāpēc
Tas Kungs tā saka: tu necelsies no tās gultas,
kur tu guli, bet tev jāmirst. Un Elija aizgāja. **5**
Tā tie vēstneši nāca atpakaļ pie viņa, un viņš uz
tiem sacīja: kāpēc jūs nākat atpakaļ? **6** Un tie
uz viņu sacīja: viens vīrs mums nāca pretī un uz
mums sacīja: ejat, griežaties atpakaļ pie ķēniņa,
kas jūs sūtījis, un sakāt tam: tā saka Tas Kungs:
vai tad nav Dieva iekš Israēla, ka tu sūti, vaicāt
BaālZebubu, Ekronas dievu? Tāpēc tu necelsies
no tās gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. **7** Un
viņš uz tiem sacīja: kādu izskatu tas vīrs bija, kas
jums pretī nāca un šos vārdus uz jums runāja? **8**
Un tie uz viņu sacīja: tas bija vīrs spalvas drēbēs
un ar ādas jostu apjozies ap saviem gurniem. Tad
viņš sacīja: tas ir Elija no Tizbes. **9** Un viņš pie tā
sūtīja virsnieku pār piecdesmit un tos piecdesmit,
kas tam bija. Un kad tas pie viņa nonāca, redzi,
tad viņš sēdēja kalna galā, un tas uz viņu sacīja:
tu Dieva vīrs, ķēniņš tev liek sacīt: nāc lejā. **10**
Bet Elija atbildēja un sacīja uz to virsnieku pār
tiem piecdesmit: ja es esmu Dieva vīrs, tad lai
uguns krīt no debesīm un aprij tevi ar taviem
piecdesmit. Tad uguns krita no debesīm un aprija
to un viņa piecdesmit. **11** Bet viņš pie tā sūtīja vēl
otru virsnieku pār piecdesmit un tos piecdesmit,
kas tam bija, un tas bildināja un uz to sacīja: tu
Dieva vīrs, tā ķēniņš saka: nāc tūdaļ lejā. **12** Bet
Elija atbildēja un uz tiem sacīja: ja es esmu Dieva
vīrs, tad lai uguns krīt no debesīm, un aprij tevi
ar taviem piecdesmit. Tad Dieva uguns nokrita
no debesīm un aprija to un viņa piecdesmit.
13 Bet viņš sūtīja atkal trešo reiz virsnieku pār
piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija. Un tas
trešais virsnieks pār piecdesmit nāca augšām un
piegāja un metās ceļos priekš Elijas, to lūdza un
uz to sacīja: tu Dieva vīrs, lai jel mana dvēsele un
šo tavu piecdesmit kalpu dvēseles atrod žēlastību
tavās acīs. **14** Redzi, uguns ir kritis no debesīm un
aprijis tos divus pirmos virsniekus pār piecdesmit
līdz ar viņu piecdesmitiem, bet nu lai jel mana
dvēsele ir dārga tavās acīs. **15** Un Tā Kunga eņģelis
sacīja uz Eliju: noej ar viņu un nebīsties no viņa.
Tad viņš cēlās un ar to nogāja pie ķēniņa, **16**
Un sacīja uz to: tā saka Tas Kungs: tāpēc ka tu
vēstnešus esi sūtījis, vaicāt BaālZebubu, Ekronas
dievu, kā kad nebūtu Dieva iekš Israēla, kura
vārdu varētu vaicāt tāpēc tu necelsies no tās
gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. **17** Tā viņš
nomira pēc Tā Kunga vārda, ko Elija bija runājis,
un Jorams palika par ķēniņu viņa vietā, Jehorama,
Jehošafata dēla, Juda ķēniņa, otrā gadā, jo viņam
nebija dēla. **18** Un kas vēl stāstāms par Ahaziju, ko
viņš darījis, tas viss rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā.

2 Kad nu Tas Kungs Eliju vētrā gribēja uzņemt
debesīs, tad Elija ar Elišu gāja no Gilgalas. **2** Un
Elija sacīja uz Elišu: paliec jel šeitan, jo Tas Kungs
mani sūtījis uz Bēteli. Bet Eliša sacīja: tik tiešām
kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi
neatstāšu. **3** Un kad tie gāja uz Bēteli, tad tie
praviešu bērni, kas bija Bētelē, izgāja pie Elišas un
uz to sacīja: vai tu zini, ka Tas Kungs šodien tavu
kungu paņems no tavas galvas? Un viņš sacīja:
zinu gan, esiet tikai klusu! **4** Un Elija uz to sacīja:
Eliša, paliec jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis
uz Jēriku. Bet tas sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu. Tā
tie gāja uz Jēriku. **5** Tad tie praviešu bērni, kas
bija Jērikū, piegāja pie Elišas un uz to sacīja: vai tu
zini, ka Tas Kungs tavu kungu šodien paņems no
tavas galvas? Un tas sacīja: zinu gan, esiet tikai
klusu! **6** Tad Elija uz to sacīja: paliec jel šeitan, jo
Tas Kungs mani sūtījis pie Jardānes. Bet tas sacīja:
tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele
dzīva, es tevi neatstāšu. Tā tie gāja abi divi. **7**
Un piecdesmit vīri no praviešu bērniem gāja un
nostājās iepretim no tālienes; un tie abi stāvēja
pie Jardānes. **8** Tad Elija ņēma savu mēteli un
to satina un sita ūdenī, un tas dalījās uz abējām
pusēm, ka tie abi gāja cauri sausām kājām. **9** Kad
tie nu bija cauri izgājuši, tad Elija sacīja uz Elišu:
lūdz, ko man tev būs darīt, pirms es topu atņemts
no tevis. Un Eliša sacīja: lai jel tavs gars divkārtīgā
mērā ir uz manis. **10** Un viņš sacīja: grūtu lietu
tu esi lūdzis; ja tu mani redzēsi, kad es no tevis
tapšu atņemts, tad tas tev tā notiks, bet ja ne,
tad tas nenotiks. **11** Un šiem tā ejot un runājot,
redzi, ugunīgi rati un ugunīgi zirgi nāca, kas tos
abus šķīra. Tā Elija aizbrauca vētrā uz debesīm.
12 Un Eliša to redzēja un brēca: mans tēvs, mans
tēvs! Israēla rati un viņa jātnieki! Un viņš to vairs
neredzēja. Un viņš sagrāba savas drēbes un tās
saplēsa divos gabalos. **13** Un viņš pacēla Elijas
mēteli, kas tam bija nokritis, un griezās atpakaļ
un stāvēja Jardānes malā. **14** Un viņš ņēma Elijas

mēteli, kas tam bija nokritis, un sita to ūdeni un
sacīja: kur nu Viņš, Tas Kungs, Elijas Dievs? Un
viņš sita to ūdeni, un tas dalījās uz abējām pusēm,
un Eliša gāja cauri. 15 Kad nu tie praviešu bērni
iepretim Jērikum viņu redzēja, tad tie sacīja: Elijas
gars dus uz Elišas, un tie viņam gāja pretī un metās
pie zemes viņa priekšā. 16 Un tie uz viņu sacīja:
redzi, starp taviem kalpiem ir piecdesmit spēcīgi
vīri, lai tie iet un meklē tavu kungu: kad tik Tā
Kunga Gars viņu nav paņēmis un nometis uz kādu
kalnu vai kādā ielejā. Bet viņš sacīja: nesūtiet. 17
Bet tie vēl vairāk lūdza, kamēr palika vai kauns,
un viņš sacīja: sūtiet. Un tie sūtīja piecdesmit
vīrus un to meklēja trīs dienas un neatrada. 18
Tad tie nāca atpakaļ pie viņa uz Jēriku, kur viņš
bija palicis, un viņš uz tiem sacīja: vai es jums
nesacīju: neejat? 19 Un tās pilsētas vīri sacīja uz
Elišu: redzi jel, šās pilsētas vieta ir gan laba, kā
mans kungs redz, bet ūdens ir nelāga un zeme
neauglīga. 20 Un viņš sacīja: atnesiet man jaunu
kausu un liekat sāli iekšā; un tie viņam to atnesa.
21 Un viņš izgāja pie tā ūdens avota un iemeta
tur to sāli iekšā un sacīja: tā saka Tas Kungs: es
šo ūdeni esmu veselīgu darījis, no tejienes vairs
nenāks ne nāve nedz neauglība. 22 Tā tas ūdens
palika veselīgs līdz šai dienai pēc Elišas vārda,
ko viņš bija runājis. 23 Un viņš no turienes gāja
uz Bēteli, un kad viņš pa ceļu uz augšu gāja, tad
mazi puikas no pilsētas nāca ārā un to mēdīja un
uz to sacīja: plikgalvi, nāc augšā, plikgalvi, nāc
augšā! 24 Un viņš apgriezās, un tos ieraudzījis
viņš tos nolādēja Tā Kunga Vārdā. Tad divi lāči
iznāca no meža un no tiem saplosīja četrdesmit
un divus bērnus. 25 Un viņš no turienes gāja
uz Karmeļa kalnu, un no turienes viņš griezās
atpakaļ uz Samariju.

3 Un Jorams, Ahaba dēls, palika par ķēniņu
pār Israēli Samarijā, Jehošafata, Jūda ķēniņa,
astoņpadsmitā gadā un valdīja divpadsmit gadus.
2 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, bet
ne tā, kā viņa tēvs un kā viņa māte, jo viņš lika
noņemt to uzcelto Baāla stabu, ko viņa tēvs bija
taisījis. 3 Tikai viņš pieķērās Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, uz ko tas Israēli bija pavedis, -
no tiem viņš neatstājās. - 4 Un Mešum, Moaba
ķēniņam, bija daudz lopu, un viņš deva Israēla
ķēniņam par mesliem simts tūkstoš jērus un simts
tūkstoš aunus ar visu vilnu. 5 Bet kad Ahabs
bija nomiris, tad Moaba ķēniņš atkrita no Israēla
ķēniņa. 6 Tad ķēniņš Jorams tai laikā cēlās no
Samarijas un sarīkoja visu Israēli, 7 Un nogāja
un sūtīja pie Jehošafata, Jūda ķēniņa, sacīdams:
Moaba ķēniņš no manis atkritis, vai tu līdz ar
mani gribi karā iet pret Moabu? Un tas sacīja:
es iešu līdz, es būšu kā tu, mani ļaudis kā tavi
ļaudis, un mani zirgi kā tavi zirgi. 8 Un viņš
sacīja: pa kuru ceļu iesim? Un tas sacīja pa Edoma
tuksneša ceļu. 9 Tā tie gāja, Israēla ķēniņš un Jūda
ķēniņš un Edoma ķēniņš. Un kad tie bija gājuši
septiņu dienu gājumu, tad tiem nebija ūdens, ne
karaspēkam, ne lopiem, kas tiem bija līdz. 10 Tad
Israēla ķēniņš sacīja: Ak vai! Tas Kungs šos trīs
ķēniņus aicinājis, ka Viņš tos dotu Moaba rokā! 11
Un Jehošafats sacīja: vai še nav kāds no Tā Kunga
praviešiem, ka To Kungu caur viņu vaicātu? Tad
viens no Israēla ķēniņa kalpiem tam atbildēja un
sacīja: še ir Eliša, Šafata dēls, kas ūdeni lēja uz
Elijas rokām. 12 Un Jehošafats sacīja: Tā Kunga
vārds ir pie viņa. Tad pie tā nogāja Israēla ķēniņš
un Jehošafats un Edoma ķēniņš. 13 Bet Eliša sacīja
uz Israēla ķēniņu: kas man ar tevi? Ej pie sava
tēva praviešiem un pie savas mātes praviešiem.
Bet Israēla ķēniņš uz to sacīja: nē, jo Tas Kungs šos
trīs ķēniņus ir aicinājis, ka viņš tos dotu Moaba
rokā. 14 Un Eliša sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs
Cebaot dzīvs, priekš kā es stāvu, ja es to nedarītu
Jehošafata, Jūda ķēniņa, labad, tad es tev ne virsū
neskatītos nedz tevi ievērotu. 15 Nu tad, dabūjat
man vienu koklētāju. Un tam koklētājam koklējot
Tā Kunga roka nāca pār viņu, 16 Un viņš sacīja: tā
saka Tas Kungs: rokat grāvi pie grāvja šinī ielejā.
17 Jo tā saka Tas Kungs: jūs neredzēsiet ne vēju ne
lietu, tomēr šī ieleja būs pilna ūdens, jums dzert
pašiem un jūsu sīkiem un lieliem lopiem. 18 Un
tas ir vēl maz priekš Tā Kunga, viņš arī Moabu
dos jūsu rokā. 19 Un jums būs kaut visas stiprās
pilsētas un visas izredzētās pilsētas, un nocirst
visus labos kokus un aizbāzt visus ūdens avotus un
samaitāt visus labos tīrumus ar akmeņiem. 20 Un
notikās no rīta ap ēdamā upura laiku, redzi, tad
ūdens nāca no Edoma puses, un zeme tapa ūdens
pilna. 21 Kad nu visi Moabieši dzirdēja, ka tie
ķēniņi nāca, pret tiem karot, tad tie sasauca visus,
kas spēja bruņas nest, un vēl pārāki(vecākie) un
tie stājās uz robežām. 22 Un kad tie no rīta agri
cēlās un saule bija uzlēkusi pār to ūdeni, tad
Moabieši no tālienes to ūdeni redzēja sarkanu
kā asinis. 23 Un tie sacīja: tās ir asinis; tiešām
tie ķēniņi pacēluši zobenu, zobenus viens pret
otru un cits citu nokāvuši. Un nu, Moab, celies
uz laupīšanu. 24 Bet kad tie nāca pie Israēla
lēģera, tad Israēlieši cēlās un kāva Moabiešus
un šie no viņiem bēga. Un tie tur ielauzās un
apkāva Moabiešus, 25 Un nopostīja tās pilsētas,
un ikkatrs meta savu akmeni uz visiem labiem

tīrumiem un tos sameta pilnus, un aizbāza visus
avotus un nocirta visus labos kokus, līdz kamēr
Ķirarezetē akmeņus vien atlicināja. Un lingotāji
ap to apmetās un tai svieda virsū. 26 Kad nu
Moaba ķēniņš redzēja, ka kaušanās tam metās par
stipru, tad viņš pie sevis ņēma septiņsimt vīrus,
kas zobenu izvilka, lauzties cauri pret Edoma
ķēniņu, bet tie nespēja. 27 Tad viņš ņēma savu
pirmdzimušo dēlu, kam viņa vietā bija palikt par
ķēniņu, un to upurēja par dedzināmo upuri uz
mūra. Un Israēli pārņēma lielas dusmas un tie no
tā atstājās un griezās atpakaļ uz savu zemi.

4 Un viena sieva no praviešu bērnu sievām
piesauca Elišu un sacīja: mans vīrs, tavs kalps,
ir nomiris, un tu zini, ka tavs kalps To Kungu bijās.
Un nu nāk tas parādu dzinējs, gribēdams manus
divus bērnus sev ņemt par kalpiem. 2 Un Eliša uz
to sacīja: ko man tev būs darīt? Stāsti man, kas ir
tavā namā? Un viņa sacīja: tavai kalponei nav it
nekā namā, kā tikai krūze eļļas. 3 Tad viņš sacīja:
ej, aizņemies traukus no citiem, no visiem saviem
kaimiņiem lūdz tukšus traukus labu pulku. 4 Tad
ej iekšā un aizslēdz durvis aiz sevis un aiz saviem
dēliem un lej visos tanīs traukos un, kas pilni,
tos liec pie malas. 5 Tad tā no viņa aizgāja un
aizslēdza durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem,
tie viņai atnesa tos traukus, un viņa ielēja. 6 Un
kad tie trauki bija pilni, tad tā sacīja uz savu dēlu:
nes man vēl vienu trauku Bet tas uz viņu sacīja:
nav vairs trauka Tad tā eļļa nostājās. 7 Un tā
gāja un to teica tam Dieva vīram. Un viņš sacīja:
ej, pārdod to eļļu un maksā savu parādu, un no
atlikuma uzturies pati ar saviem dēliem. 8 Un
notikās kādu dienu, kad Eliša gāja uz Šunemi, tad
tur bija viena bagāta sieva, tā viņu uzlūdza, pie
viņas ēst. Un notikās, kad viņš tur cauri staigāja,
tad viņš tur iegāja, ēst maizi, 9 Un tā sacīja uz
savu vīru: redzi, es atzīstu, ka tas ir svēts Dieva
vīrs, kas še vienmēr cauri staigā. 10 Taisīsim
viņam mazu augšistabiņu ar sienām un liksim
viņam tur gultu un galdu un krēslu un lukturi, ka
tam pie mums nākot ir, kur ieiet. 11 Un gadījās
kādu dienu, kad viņš tur nonāca, tad tas gāja
tai augšistabiņā, tur gulēt. 12 Un viņš sacīja uz
Gehazi, savu puisi, pasauc šo Šunemieti. Un viņš
to sauca un tā ienāca pie viņa. 13 Un viņš uz to
sacīja: saki jel viņai: redzi, mūsu dēļ tev ir bijušas
visas šās rūpes, ko man tev būs darīt? Vai tev kas
jārunā pie ķēniņa vai pie karu lielkunga? Bet viņa
sacīja: es dzīvoju starp saviem ļaudīm. 14 Tad viņš
sacīja ko tad lai es viņai daru? Un Gehazis sacīja
taču gan, viņai nav dēla un viņas vīrs ir vecs. 15
Tad viņš sacīja pasauc viņu. Un tas viņu sauca,
un tā ienāca durvīs. 16 Un viņš sacīja: nākošā
gadā ap šo laiku tu skūpstīsi dēlu. Bet tā sacīja:
ne tā, mans kungs tu Dieva vīrs! Nemelo tu savai
kalponei. 17 Un tā sieva tapa grūta un dzemdēja
dēlu otrā gadā ap to pašu laiku, kā Eliša uz viņu
bija runājis. 18 Kad nu tas bērns paauga, tad tas
kādu dienu gāja ārā pie sava tēva pie pļāvējiem.
19 Un tas sacīja uz savu tēvu: vai mana galva,
mana galva! Un viņš sacīja puisim: nes to pie viņa
mātes. 20 Un tas to ņēma un nesa pie viņa mātes,
un tā to ņēma savā klēpī līdz pusdienai, tad tas
nomira. 21 Un tā gāja augšām un to nolika Tā
Dieva vīra gultā un to ieslēdza un izgāja, 22 Un
sauca savu vīru un sacīja: sūti man jel vienu no
puišiem un vienu ēzeļa māti, es jāšu pie Tā Dieva
vīra un atkal pārnākšu. 23 Un viņš sacīja: kāpēc tu
šodien iesi pie viņa? Jo nav nedz jauns mēnesis
nedz svēta diena. Bet tā sacīja: paliec mierā! 24 Un
viņa apsedloja ēzeļa māti un sacīja uz savu puisi:
dzen steigšus, nekavē mani jājot, kā vien, kad es
tev saku. 25 Tā viņa jāja un nāca pie Tā Dieva
vīra uz Karmeļa kalnu. Un kad tas Dieva vīrs no
tālienes to redzēja, tad viņš sacīja uz savu puisi
Gehazi: redzi, tur ir tā Šunemiete. 26 Steidzies jel
viņai pretī un saki uz to: vai tev labi klājās, un
tavam vīram, un tavam dēlam? Un viņa sacīja:
labi gan. 27 Un tā nāca kalnā pie Tā Dieva vīra
un apkampa viņa kājas. Bet Gehazis piegāja to
atstumt. Bet tas Dieva vīrs sacīja: liec to mierā, jo
viņas dvēsele ir noskumusi, un Tas Kungs man to
apslēpis un man nav darījis zināmu. 28 Un viņa
sacīja: vai es esmu lūgusi dēlu no sava kunga?
Vai es nesacīju: nevil mani? 29 Tad viņš sacīja uz
Gehazi: apjoz savus gurnus un ņem manu zizli
savā rokā un ej. Ja tevi kas sastop, tad nesveicini
to, un ja kas tevi sveicina, tad neatbildi tam, un
liec manu zizli uz tā bērna vaigu. 30 Bet tā bērna
māte sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava
dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu. Tad viņš cēlās un
tai gāja līdz. 31 Gehazis viņu priekšā bija nogājis
un licis to zizli uz tā bērna vaigu, bet tur nebija ne
balss nedz samaņas. Tad viņš griezās atpakaļ tam
pretī un teica un sacīja: tas bērns nav uzmodies.
32 Kad nu Eliša ienāca namā, redzi, tad tas bērns
gulēja nomiris viņa gultā. 33 Un viņš gāja iekšā un
aizslēdza durvis aiz abiem un pielūdza To Kungu.
34 Un viņš uzkāpa un nolikās uz to bērnu un lika
savu muti un savas acis uz viņa acīm un savas
rokas uz viņa rokām, un nogūlās tā pār tā bērna
miesām, kamēr tās sasila. 35 Un viņš atkal cēlās un
gāja istabā reiz šurp un reiz turp un uzkāpa atkal
un nogūlās pār to. Tad tas bērns šķaudīja septiņas
reizes, pēc tas atdarīja savas acis. 36 Un viņš sauca

Gehazi un sacīja: pasauc to Šunemieti. Un viņš
to sauca un tā nāca; tad viņš sacīja: ņem savu
bērnu. 37 Tad tā nāca un metās viņam pie kājām
un nometās zemē un ņēma savu dēlu un izgāja
ārā. 38 Un Eliša gāja atkal uz Gilgalu; un zemē
bija bads, un praviešu bērni sēdēja viņa priekšā,
un viņš sacīja uz savu puisi: liec to lielo podu
pie uguns un vāri ēdienu praviešu bērniem. 39
Tad viens izgāja laukā, zāles lasīt un atrada meža
gurķu stīgas un no tām salasīja pilnu klēpi meža
gurķu un nāca un tos iegrieza tai ēdiena podā,
jo tie tos nepazina. 40 Un tie ielēja tiem vīriem
ēst, un kad tie no tā ēdiena ēda, tad tie brēca un
sacīja: nāve podā, tu Dieva vīrs! Un nevarēja to
ēst. 41 Bet viņš sacīja: atnesiet miltus. Un viņš
tos iemeta tai podā un sacīja: lej tiem ļaudīm, lai
tie ēd. Tad tur vairs nekā nelaba nebija podā. 42
Un viens vīrs nāca no BaālBalizas un atnesa tam
Dieva vīram jaunu maizi, divdesmit miežu maizes
un taukšētas vārpas savā kulē. Un viņš sacīja: dodi
tiem ļaudīm, lai ēd. 43 Bet viņa sulainis sacīja: ko
es došu simts vīriem? Un viņš sacīja: dod tiem
ļaudīm, lai ēd; jo tā saka Tas Kungs: tie ēdīs un vēl
atliks. 44 Tad viņš tiem lika priekšā, ka tie ēda, un
tur vēl atlika pēc Tā Kunga vārda.

5 Un Naēmans, Sīrijas ķēniņa kara lielskungs,
bija augsts vīrs priekš sava kunga un no
lielas slavas; jo caur viņu Tas Kungs Sīriešiem
bija devis laimi, un viņš bija varens vīrs, bet
spitālīgs. 2 Un no Sīrijas sirotāji bija izgājuši
un aizveduši no Israēla zemes mazu meiteni,
kas bija Naēmana sievas kalpone. 3 Un tā sacīja
uz savu valdnieci: kaut mans kungs būtu pie tā
pravieša, kas Samarijā, tas viņu gan atsvabinātu no
spitālības. 4 Un (Naēmans) gāja un to teica savam
kungam sacīdams: tā un tā, tā meitene runājusi,
kas ir no Israēla zemes. 5 Tad Sīrijas ķēniņš sacīja:
ej, es sūtīšu grāmatu Israēla ķēniņam. Un tas
gāja un ņēma līdz desmit talentus sudraba un
seštūkstoš sēķeļus zelta un desmit svētku drēbes.
6 Un viņš nesa to grāmatu Israēla ķēniņam, kur
bija rakstīts: kad šī grāmata pie tevis nāk, redzi,
tad es savu kalpu Naēmanu pie tevis esmu sūtījis,
lai tu viņu atsvabini no viņa spitālības. 7 Kad
nu Israēla ķēniņš šo grāmatu bija lasījis, tad
viņš saplēsa savas drēbes un sacīja: vai tad es
esmu Dievs, ka varu nokaut un atkal dzīvu darīt,
ka šis pie manis sūta vīru, lai to atsvabinu no
viņa spitālības? Ņemiet vērā un redziet, ka tas
iemeslus pie manis meklē. 8 Bet kad Eliša, tas
Dieva vīrs, to dzirdēja, ka Israēla ķēniņš savas
drēbes bija saplēsis, tad viņš sūtīja pie ķēniņa un
lika sacīt: kāpēc tu savas drēbes esi saplēsis? Lai
jel viņš nāk pie manis un atzīst, pravieti esam
iekš Israēla. 9 Un Naēmans ar saviem zirgiem un
ar saviem ratiem nāca un apstājās priekš Elišas
nama durvīm. 10 Un Eliša sūtīja vēstnesi pie tā un
lika sacīt: ej un mazgājies septiņas reizes Jardānē,
tad tava miesa atkal būs vesela, un tu tapsi šķīsts.
11 Bet Naēmans apskaitās un aizgāja un sacīja:
redzi, es domāju, viņš taču nāks pie manis ārā un
stāvēs un piesauks Tā Kunga, sava Dieva, vārdu
un ar savu roku braucīs pār to vietu un atņems to
spitālību. 12 Vai Amana un Farfara, tās upes pie
Damaskus, nav labākas nekā visi Israēla ūdeņi,
vai es tur nevaru mazgāties, lai topu šķīsts? Un
viņš griezās atpakaļ un aizgāja dusmās. 13 Tad
viņa kalpi piegāja un ar to runāja un sacīja: mans
tēvs, kad tas pravietis tev būtu teicis kādu lielu
lietu, vai tu to nedarītu? Kā nu ne, kad viņš tev
sacījis: mazgājies, tad tu tapsi šķīsts. 14 Tad viņš
nokāpa un mazgājās Jardānē septiņas reizes pēc
Tā Dieva vīra vārda, un viņa miesa palika atkal
vesela, kā maza bērna miesa, un viņš tapa šķīsts.
15 Tad viņš griezās atpakaļ pie Tā Dieva vīra ar
visu savu pulku un nāca un apstājās priekš tā un
sacīja: redzi, nu es zinu, ka cita Dieva nav pa visu
pasauli kā vien iekš Israēla. Un nu ņem lūdzams
kādu svētību no sava kalpa. 16 Bet tas sacīja: tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvs, priekš ka es stāvu,
es to neņemšu. Un viņš tam uzstājās, lai ņemot,
bet tas liedzās. 17 Tad Naēmans sacīja: Ja ne, tad
ļauj jel dot savam kalpam divu zirgēzeļu nastas
zemes. Jo tavs kalps svešiem dieviem vairs nenesīs
ne dedzināmus upurus ne kaujamus upurus, kā
vien Tam Kungam. 18 Šinī lietā lai Tas Kungs
tavam kalpam piedod, kad mans kungs ies Rimona
namā tur pielūgt un viņš atspiedīsies uz manu
roku, un es nometīšos Rimona namā, tad lai Tas
Kungs tavam kalpam piedod šo lietu, kad es tā
nometos Rimona namā. 19 Un viņš uz to sacīja:
ej ar mieru. 20 Kad nu viņš kādu ceļa gabalu
no tā bija aizgājis, tad Gehazis, Elišas, Tā Dieva
vīra, puisis, domāja: redzi, mans kungs šo Sīrieti
Naēmanu ir saudzējis un no viņa rokas neko nav
ņēmis no tā, ko viņš atnesis; tik tiešām kā Tas
Kungs dzīvs, es tam skriešu pakaļ un ņemšu ko
no viņa. 21 Tā Gehazis skrēja Naēmanam pakaļ,
un kad Naēmans redzēja, sev pakaļ skrienam, tad
viņš nokāpa no saviem ratiem viņam pretī un
sacīja: vai viss labi? 22 Un tas sacīja: labi. Mans
kungs mani sūtījis un liek sacīt: redzi, tagad divi
puiši no praviešu bērniem pie manis atnākuši no
Efraīma kalniem, dod jel viņiem talentu sudraba
un divas svētku drēbes. 23 Un Naēmans sacīja:
ņem lūdzams divus talentus. Un tas tam uzstājās

un iesēja divus talentus sudraba divos makos
un divas svētku drēbes, un tos deva diviem no
saviem puišiem, kas tos viņa priekšā nonesa. 24
Kad nu viņš nāca pie pakalnes, tad viņš to paņēma
no viņu rokām un to nolika namā un tos vīrus
atlaida, ka tie aizgāja. 25 Bet viņš nāca un tur
stāvēja sava kunga priekšā. Un Eliša uz to sacīja:
kur tu biji, Gehazi? Un tas sacīja: tavs kalps ne
šur ne tur nav bijis. 26 Bet viņš uz to sacīja: vai
mana sirds tur līdzi nestaigāja, kad tas vīrs griezās
atpakaļ no saviem ratiem tev pretī? Vai tas bija
laiks, ņemt sudrabu un drēbes un eļļas kokus
un vīna dārzus un avis un vēršus un kalpus un
kalpones? 27 Tāpēc Naēmana spitālība tev pielips
un tavam dzimumam mūžam. Tad tas no viņa
aizgāja spitālīgs kā sniegs.

6 Un praviešu bērni sacīja uz Elišu: redzi jel, tā
vieta, kur mēs tavā priekšā dzīvojam, mums ir
par šauru. 2 Ejam jel pie Jardānes un ņemsim tur
ikkatrs vienu baļķi, un taisīsim sev tur vietu, kur
dzīvot. Un tas sacīja: ejat. 3 Un viens sacīja: nāc
lūdzams un ej līdz saviem kalpiem. Un viņš sacīja:
es iešu. 4 Tā viņš ar tiem gāja. Un tie nonāca
pie Jardānes un nocirta kokus. 5 Un notikās,
ka vienam baļķi cērtot cirvis iekrita ūdenī; tad
tas sāka brēkt un sacīja: vai, mans kungs! Un
tas bija palienēts. 6 Un tas Dieva vīrs sacīja:
kur tas iekrita? Tad tas viņam rādīja to vietu,
un viņš nogrieza koku un iegrūda tur, tad tā
dzelzs peldēja. 7 Un viņš sacīja: ņem to. Tad tas
izstiepa savu roku un to paņēma. 8 Un Sīriešu
ķēniņš karoja pret Israēli un aprunājās ar saviem
kalpiem un sacīja: apmetīsimies tai un tai vietā.
9 Bet tas Dieva vīrs sūtīja pie Israēla ķēniņa un
sacīja: sargies, neej šai vietai garām, jo Sīrieši
tur grib apmesties. 10 Tad Israēla ķēniņš sūtīja
uz to vietu, par ko tas Dieva vīrs tam bija sacījis
un piekodinājis, un tur apsargājās ne vienu ne
otru lāgu vien. 11 Tad Sīriešu ķēniņa sirds sašuta
par šo lietu, un viņš aicināja savus kalpus un uz
tiem sacīja: vai jūs man nevarat sacīt, kurš no
mūsējiem tinās ar Israēla ķēniņu? 12 Tad viens
no viņa kalpiem sacīja: tā nav, mans kungs un
ķēniņ, bet Israēla pravietis, Eliša, saka Israēla
ķēniņam tos vārdus; ko tu savā guļamā istabā
runā. 13 Un viņš sacīja: ejat un raugāt, kur tas ir,
ka es sūtu, viņu atvest. Tad viņam teica un sacīja:
redzi, viņš ir Dotanā. 14 Tad viņš uz turieni sūtīja
zirgus un ratus un lielu pulku, un tie nāca naktī
un apmetās ap to pilsētu. 15 Un Tā Dieva vīra
sulainis cēlās agri un izgāja, un redzi, kara pulks
ar zirgiem un ratiem bija apmeties ap pilsētu. Tad
viņa puisis uz to sacīja: mans kungs, ko darīsim?
16 Un viņš sacīja: nebīsties, jo to ir vairāk, kas
pie mums, nekā to, kas pie viņiem. 17 Un Eliša
pielūdza un sacīja: Kungs, atdari jel viņam acis,
ka tas redz! Tad Tas Kungs atdarīja tā puiša acis,
ka tas redzēja, un redzi, kalns bija pilns ugunīgu
zirgu un ratu Elišam apkārt. 18 Un tie nonāca pie
viņa, un Eliša lūdza To Kungu un sacīja: sit jel šos
ļaudis ar aklību, un Viņš tos sita ar aklību pēc
Elišas vārda. 19 Tad Eliša uz tiem sacīja: šis nav
tas ceļš un šī nav tā pilsēta. Nāciet man pakaļ,
es jūs vedīšu pie tā vīra, ko jūs meklējat. Un
viņš tos veda uz Samariju. 20 Kad tie nu nonāca
Samarijā, tad Eliša sacīja: Kungs, atdari tiem acis,
ka tie redz. Un Tas Kungs atdarīja tiem acis, ka
tie redzēja, un redzi, tie bija pašā Samarijas vidū.
21 Un Israēla ķēniņš sacīja uz Elišu, kad viņš tos
redzēja: vai man tos būs kaut, vai kaut, mans
tēvs? 22 Bet viņš sacīja: tev tos nebūs kaut; ko
tu ar savu zobenu un ar savu stopu aizņem, tos
kauj. Cel viņiem priekšā maizi un ūdeni, lai tie ēd
un dzer un iet atkal pie sava kunga. 23 Un viņš
tiem taisīja lielu mielastu, ka tie ēda un dzēra; un
viņš tos atlaida, un tie atkal gāja pie sava kunga.
Pēc tam Sīriešu sirotāji vairs nenāca Israēla zemē.
24 Un pēc tam notikās, ka BenHadads, Sīriešu
ķēniņš, sapulcināja visu savu karaspēku un cēlās
un apmeta lēģeri ap Samariju. 25 Un liels bads bija
Samarijā, jo redzi, tie šo spieda tik ilgi, tiekams
ēzeļa galva maksāja astoņdesmit sudraba gabalus,
un ceturtdaļa kaba(apmēram litrs) baložu mēslu
pieci sudraba gabalus. 26 Un notikās, kad Israēla
ķēniņš staigāja pa mūri, tad viena sieva uz to
brēca un sacīja: palīdzi man, mans kungs un
ķēniņ! 27 Un tas sacīja: Tas Kungs tev nepalīdz, kā
tad lai es tev palīdzu? Vai no klona, vai no vīna
spaida? 28 Un ķēniņš uz to sacīja: kas tev kait? Un
tā sacīja: šī sieva uz mani sacīja, dod savu dēlu,
ka to šodien ēdam, tad rītu ēdīsim manu dēlu.
29 Tad mēs manu dēlu esam vārījušas un ēdušas.
Bet kad otru dienu es uz to sacīju: dod nu savu
dēlu, ka to ēdam, tad viņa savu dēlu ir apslēpusi.
30 Un kad ķēniņš dzirdēja šās sievas vārdus, tad
tas saplēsa savas drēbes, pa mūri iedams, un tie
ļaudis redzēja, un redzi, tam bija maiss apakšā uz
pašām miesām. 31 Un viņš sacīja: lai Dievs man
šā vai tā dara, ja Elišas, Šafata dēla, galva šodien
uz viņa paliks. 32 Un Eliša sēdēja namā, un tie
vecaji sēdēja pie tā. Un (ķēniņš) sūtīja vīru savā
priekšā. Bet pirms tas vēstnesis pie tā nonāca,
Eliša sacīja uz tiem vecajiem: vai esat redzējuši,
ka šis slepkavas bērns sūtījis, man galvu noraut?
Redziet, kad tas vēstnesis nāk, tad aizslēdziet
durvis, ar tām durvīm to grūzdami ārā. Klau, aiz

viņa jau viņa kunga kāju troksnis! 33 Un kamēr
viņš vēl ar tiem runāja, redzi, tad tas vēstnesis
ienāca pie tā un (ķēniņš) sacīja: redzi, tas ļaunums
nāk no Tā Kunga, ko tad man vēl cerēt uz To
Kungu?

7 Tad Eliša sacīja: klausāties Tā Kunga vārdu: tā
saka Tas Kungs: rītu ap šo laiku pūrs kviešu
miltu maksās vienu sēķeli un divi pūri miežu
vienu sēķeli Samarijas vārtos. 2 Tad tas virsnieks,
uz kura roku ķēniņš atspiedās, atbildēja tam Dieva
vīram un sacīja: redzi, jebšu Tas Kungs logus
taisītu debesīs, vai šī lieta varētu notikt? Bet tas
sacīja: redzi, ar savām acīm tu to redzēsi, bet
no tā neēdīsi. 3 Un četri spitālīgi vīri bija vārtu
durvīs un tie sacīja cits uz citu: ko še paliekam,
kamēr mirstam? 4 Ja arī domātu pilsētā tikt,
tad pilsētā ir bads, un mēs taču tur mirsim, -
un ja te paliksim, tad arī mirsim. Tad nu nāciet,
iesim Sīriešu lēģeri, - ja tie mūs pamet dzīvus,
tad dzīvosim, un ja tie mūs nokauj, tad mirsim. 5
Un tie cēlās paša novakarē, iet uz Sīriešu lēģeri,
un kad tie nonāca pie Sīriešu lēģera malas, redzi,
tad tur nebija neviena. 6 Jo Tas Kungs Sīriešu
spēkam bija licis dzirdēt troksni no ratiem un
zirgiem un liela karaspēka troksni, tā ka cits
uz citu sacīja: redzi, Israēla ķēniņš pret mums
saderējis Hetiešu ķēniņus un ēģiptiešu ķēniņus,
ka tie mums uzbrūk. 7 Tā tie bija cēlušies un
bēguši pa krēslu un pametuši savas teltis un savus
zirgus un savus ēzeļus, lēģeri, kā tas bija, un bija
bēguši, glābt tik dzīvību. 8 Kad nu šie spitālīgie
nonāca pie lēģera malas, tad tie iegāja vienā teltī,
ēda un dzēra, un ņēma no turienes sudrabu un
zeltu un drēbes, un nogāja un apslēpa un nāca
atkal un gāja citā teltī, un ņēma no turienes
arīdzan un nogāja un apslēpa. 9 Tad cits uz citu
sacīja: mēs nedarām labi; šī diena ir priecīgas
vēsts diena; ja mēs cietīsim klusu un gaidīsim līdz
rīta gaismai, tad kritīsim vainā. Nu tad nāciet,
iesim un nesīsim ziņu ķēniņa namam. 10 Un tie
gāja un sauca pilsētas vārtu sargus un tiem teica
sacīdami: mēs gājām Sīriešu lēģerī, un redzi, tur
nebija neviena un neviena cilvēka balss, kā vien
piesieti zirgi un ēzeļi un teltis kā papriekš. 11 Tad
sasauca vārtu sargus, un tie nesa to vēsti iekšā
ķēniņa namā. 12 Un ķēniņš cēlās naktī un sacīja uz
saviem kalpiem: es jums teikšu, ko Sīrieši mums
darījuši. Tie zina, ka mēs esam badā, tāpēc tie
no lēģera ir izgājuši apslēpties laukā, domādami:
ja tie no pilsētas nāks ārā, tad mēs tos grābsim
dzīvus un ielauzīsimies pilsētā. 13 Tad viens no
viņa kalpiem atbildēja un sacīja: lai jel ņem tos
pieci atlikušos zirgus, kas pilsētā atlikuši, (redzi,
tie ir kā viss Israēla pulks, kas atlicies, vai kā
viss Israēla pulks, kas aizgājis bojā); tos sūtīsim
izlūkot. 14 Tad tie ņēma divus ratus ar zirgiem,
un ķēniņš tos sūtīja Sīriešu karaspēkam pakaļ un
sacīja: ejat un izlūkojiet. 15 Un tie laida tiem pakaļ
līdz Jardānei, un redzi, viss ceļš bija pilns drēbju
un rīku, ko Sīrieši bēgdami bija nometuši. Un tie
vēstneši griezās atpakaļ un to teica ķēniņam. 16
Tad tie ļaudis izgāja un aplaupīja Sīriešu lēģeri,
un pūrs kviešu miltu maksāja vienu sēķeli, un
divi pūri miežu maksāja arī vienu sēķeli, pēc Tā
Kunga vārda. 17 Un ķēniņš to virsnieku, uz kura
roku viņš atspiedās, bija iecēlis pār vārtiem, un
tie ļaudis viņu samina vārtos, ka tas nomira, pēc
tiem vārdiem, ko tas Dieva vīrs bija runājis, kad
ķēniņš pie viņa nonāca. 18 Jo tas notika tā, kā
tas Dieva vīrs uz ķēniņu bija runājis un sacījis:
rītu ap šo laiku pūrs kviešu miltu maksās vienu
sēķeli un divi pūri miežu vienu sēķeli Samarijas
vārtos, 19 Tad tas virsnieks tam Dieva vīram bija
atbildējis un sacījis: redzi, jebšu Tas Kungs taisītu
logus debesīs, vai šī lieta varētu notikt? Un tas
bija sacījis: redzi, tu to redzēsi ar savām acīm, bet
no tā neēdīsi. 20 Un tā viņam notika, jo tie ļaudis
viņu samina vārtos, ka tas nomira.

8 Un Eliša runāja ar to sievu, kuras dēlu viņš
bija darījis dzīvu, un sacīja: celies un ej ar savu
saimi un piemīti, kur varēdama, jo Tas Kungs
badu aicinājis, tas nāks tai zemē septiņus gadus.
2 Tad tā sieva cēlās un darīja pēc Tā Dieva vīra
vārda un nogāja ar savu saimi un piemita Fīlistu
zemē septiņus gadus. 3 Un kad tie septiņi gadi
bija pagājuši, tad tā sieva nāca atpakaļ no Fīlistu
zemes un izgāja, ķēniņu piesaukt par savu namu
un par savu tīrumu. 4 Un ķēniņš runāja ar Gehazi,
Tā Dieva vīra puisi, un sacīja: stāsti man jel visas
lielās lietas, ko Eliša darījis. 5 Kad nu tas patlaban
ķēniņam stāstīja, ka tas nomirušu bija darījis
dzīvu, redzi, tad tā sieva, kuras dēlu viņš bija
dzīvu darījis, piesauca ķēniņu sava nama un sava
tīruma pēc. Un Gehazis sacīja: mans kungs un
ķēniņ, šī ir tā sieva, un šis ir viņas dēls, ko Eliša
dzīvu darījis. 6 Tad ķēniņš vaicāja to sievu, un tā
viņam to stāstīja, un ķēniņš tai deva līdz vienu
kambarjunkuri, sacīdams, lai tai atdod visu, kas
tai pieder, arī visus tīruma augļus no tās dienas,
kad tā to zemi atstājusi, līdz šim laikam. 7 Un
Eliša gāja uz Damasku, kad BenHadads, Sīriešu
ķēniņš, bija slims; un viņam teica un sacīja: tas
Dieva vīrs ir atnācis. 8 Tad ķēniņš sacīja uz Azaēli:
ņem dāvanas savā rokā un ej pretī tam Dieva
vīram un vaicā caur viņu To Kungu un prasi: vai es
palikšu vesels no šās slimības? 9 Un Azaēls viņam

gāja pretī un ņēma dāvanas savā rokā, visādas
Damaskus mantas, nastu četrdesmit kamieļiem,
un tas gāja un stājās viņa priekšā un sacīja: tavs
dēls BenHadads, Sīrijas ķēniņš, mani pie tevis
sūtījis sacīdams: vai es atkal palikšu vesels no šīs
sērgas? 10 Un Eliša uz to sacīja: ej un saki viņam:
tu paliksi vesels! Bet Tas Kungs man ir rādījis, ka
viņš mirdams mirs. 11 Un tas Dieva vīrs skatījās
stipri to uzlūkodams, kamēr šis sarāvās, un viņš
raudāja. 12 Tad Azaēls sacīja: kāpēc mans kungs
raud? Un tas sacīja: tāpēc, ka es zinu, ko ļauna
tu darīsi Israēla bērniem; tu sadedzināsi viņu
stiprās pilis ar uguni un nokausi viņu jaunekļus
ar zobenu un satrieksi viņu bērnus un uzšķērdīsi
viņu grūtās sievas. 13 Tad Azaēls sacīja: kas ir
tavs kalps, tas suns, kam tādas lielas lietas būs
darīt? Un Eliša sacīja: Tas Kungs man rādījis tevi
kā Sīriešu ķēniņu. 14 Un viņš aizgāja no Elišas
un nāca pie sava kunga, un tas uz viņu sacīja: ko
Eliša tev sacījis? Un tas atbildēja: viņš man sacīja,
tu palikšot vesels. 15 Un otrā dienā Azaēls ņēma
apsegu un to iemērca ūdenī un pārklāja pār viņa
vaigu, ka tas nomira. Un Azaēls palika par ķēniņu
viņa vietā. 16 Jorama, Ahaba dēla, Israēla ķēniņa,
piektā gadā, kad Jehošafats par ķēniņu bija pār
Jūdu, Jehorams, Jehošafata dēls, sāka valdīt iekš
Jūda. 17 Viņš bija trīsdesmit un divus gadus vecs,
kad viņš palika par ķēniņu un valdīja astoņus
gadus Jeruzālemē. 18 Un staigāja pa Israēla ķēniņu
ceļiem, kā Ahaba nams darīja; jo Ahaba meita bija
viņam par sievu, un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika. 19 Bet Tas Kungs negribēja Jūdu samaitāt
sava kalpa Dāvida dēļ, kā viņš tam bija sacījis, ka
tam došot gaišumu pie viņa bērniem mūžīgi. 20
Viņa laikā Edomieši atkrita no Jūda pārvaldības
un cēla sev ķēniņu. 21 Jo Jehorams bija gājis uz
Caīru ar visiem saviem ratiem un naktī cēlies un
kāvis tos Edomiešus, kas viņu bija apstājuši, līdz
ar visiem ratu virsniekiem, bet tie ļaudis bēga
savos dzīvokļos. 22 Tāpēc Edomieši atkrita no
Jūda virsvaldības līdz šai dienai. Tai laikā arī Libna
atkrita. 23 Un kas vēl stāstāms par Jehoramu, un
viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu
laiku grāmatā. 24 Un Jehorams aizmiga saviem
tēviem pakaļ un tapa aprakts pie saviem tēviem
Dāvida pilī, un Ahazija, viņa dēls, palika par
ķēniņu viņa vietā. 25 Jorama, Ahaba dēla, Israēla
ķēniņa, divpadsmitā gadā Ahazija, Jehorama dēls,
sāka valdīt pār Jūdu. 26 Divdesmit un divus gadus
Ahazija bija vecs, kad viņš palika par ķēniņu, un
valdīja vienu gadu Jeruzālemē, un viņa mātei bija
vārds Atalija, un bija Omrus, Israēla ķēniņa, meita.
27 Un viņš staigāja Ahaba nama ceļā, un darīja,
kas Tam Kungam nepatika, kā Ahaba nams, jo
viņš Ahaba namam bija par znotu. 28 Un viņš gāja
karā ar Joramu, Ahaba dēlu, uz Rāmotu Gileādā,
pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu, un Sīrieši ievainoja
Joramu. 29 Tad ķēniņš Jorams griezās atpakaļ,
likties Jezreēlē dziedināties no tām vainām, ko
Sīrieši tam bija situši Rāmotā, kad tas karoja ar
Azaēli, Sīriešu ķēniņu. Un Ahazija, Jehorama dēls,
Jūda ķēniņš, nonāca apraudzīt Joramu, Ahaba
dēlu, Jezreēlē, jo viņš bija slims.

9 Tad pravietis Eliša sauca vienu no praviešu
bērniem un uz to sacīja: apjozi savus gurnus
un ņem savā rokā šo eļļas krūzi un ej uz Rāmotu
Gileādā. 2 Un turp nonācis lūko, kur Jeūs,
Jehošafata dēls, Nimšus dēla dēls, un ej iekšā un
liec viņam celties no saviem brāļiem un ved viņu
dibina(tālākā) istabā, 3 Un ņem to eļļas krūzi
un izlej to pār viņa galvu un saki: tā saka Tas
Kungs: Es tevi svaidu par ķēniņu pār Israēli. Pēc
atdari durvis un bēdz un nekavējies. 4 Un šis
jauneklis, tas pravieša puisis, nogāja uz Rāmotu
Gileādā. 5 Un viņam ieejot, redzi, kara virsnieki
tur sēdēja, un tas sacīja: man ar tevi kas jārunā,
kara virsniek. Tad Jeūs sacīja: ar kuru no mums
visiem? Un viņš sacīja: ar tevi, kara virsniek. 6
Tad viņš cēlās un gāja namā. Un tas izlēja to
eļļu uz viņa galvu un uz to sacīja: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: "Es tevi svaidu par ķēniņu
pār Tā Kunga ļaudīm, pār Israēli. 7 Un tev būs
sava kunga Ahaba namu kaut, lai Es atriebju pie
Izebeles savu kalpu, to praviešu, asinis un visu
Tā Kunga kalpu asinis. 8 Un viss Ahaba nams ies
bojā; un Es izdeldēšu no Ahaba nama visu, kas
pie sienas mīž, mazu un lielu iekš Israēla. 9 Jo Es
darīšu Ahaba namu kā Jerobeama, Nebata dēla,
namu un kā Baešus, Ahijas dēla namu. 10 Un suņi
ēdīs Izebeli Jezreēles tīrumā, un neviena nebūs,
kas to apraks." Tad viņš atdarīja durvis un bēga.
11 Kad nu Jeūs izgāja pie sava kunga kalpiem, tad
tie uz viņu sacīja: vai miers? Kāpēc šis trakais
pie tevis nācis? Un viņš uz tiem sacīja: jūs jau
pazīstat to vīru un viņa valodu. 12 Bet tie sacīja:
tie ir meli, stāsti mums jel! Un tas sacīja: tā un tā
tas uz mani runāja un sacīja: tā saka Tas Kungs:
"Es tevi svaidu par ķēniņu pār Israēli." 13 Tad tie
steidzās un ņēma ikkatrs savu drēbi un to lika
viņam apakšā uz pakāpēm un pūta bazūnes un
sacīja: Jeūs ir ķēniņš! 14 Tā Jeūs, Jehošafata dēls,
Nimšus dēla dēls, cēla dumpi pret Joramu. Bet
Jorams ar visu Israēli bija apmeties ap Rāmotu
Gileādā, pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu. 15 Un ķēniņš
Jorams bija pārnācis, likties dziedināties Jezreēlē

no tām vainām, ko Sīrieši viņam bija situši, kad
tas karoja pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu. Un Jeūs
sacīja: ja tas jūsu prāts, tad lai neviens no pilsētas
neizmūk un nenoiet, to stāstīt Jezreēlē. 16 Tad
Jeūs sēdās ratos un brauca uz Jezreēli, jo Jorams
tur gulēja. Un Ahazija, Jūda ķēniņš, bija nācis,
Joramu apraudzīt. 17 Un tas vaktnieks, kas stāvēja
Jezreēles tornī, ieraudzīja Jeūs pulku nākam un
sacīja: es redzu vienu pulku. Tad Jorams sacīja:
ņem vienu jātnieku un sūti to viņiem pretī, un
lai tas prasa: vai miers? 18 Un tas jātnieks tam
jāja pretī un sacīja: tā saka ķēniņš: vai miers?
Bet Jeūs sacīja: kas tev par mieru? Stājies man
iepakaļ! Tad tas vaktnieks teica un sacīja: tas
vēstnesis pie tiem nonācis, bet nenāk atpakaļ. 19
Tad viņš izsūtīja citu jātnieku, un tas pie tiem
nonāca un sacīja: tā saka ķēniņš: vai miers? Bet
Jeūs sacīja: kas tev par mieru? Stājies man iepakaļ.
20 Tad tas vaktnieks teica un sacīja: viņš pie tiem
nonācis, bet negriežas atpakaļ, un skriešana ir
kā Jeūs, Nimšus dēla, skriešana, jo viņš skrien kā
traks. 21 Tad Jorams sacīja: iejūdziet! Tad viņa
rati tapa iejūgti, un Jorams, Israēla ķēniņš, izgāja,
arī Ahazija, Jūda ķēniņš, ikkatrs savos ratos, un
tie izgāja Jeūm pretī un to sastapa Nābata, tā
Jezreēlieša, tīrumā. 22 Kad nu Jorams Jeū redzēja,
tad viņš sacīja: vai miers, Jeū? Bet tas sacīja: kāds
miers, kamēr tavas mātes Izebeles maucība un
māņi augumā aug? 23 Tad Jorams grieza apkārt
un bēga un sacīja uz Ahaziju: viltus, Ahazija. 24
Bet Jeūs kampa stopu rokā un šāva Joramam starp
viņa pleciem, ka bulta izskrēja caur viņa sirdi,
un viņš nokrita savos ratos. 25 Un (Jeūs) sacīja
uz savu virsnieku Bidekaru: ņem un met viņu uz
Nabata, tā Jezreēlieša, tīrumu, Jo atminies, ka es
un tu mēs abi jājām pakaļ viņa tēvam Ahabam, un
Tas Kungs lika šo spriedumu uz viņu: 26 Tiešām, Es
vakar esmu redzējis Nābata asinis un viņa bērnu
asinis, saka Tas Kungs. Un Es tev to atmaksāšu
tai pašā tīrumā, saka Tas Kungs. Un nu ņem un
met viņu uz to tīrumu pēc Tā Kunga vārda. 27
Kad Ahazija, Jūda ķēniņš, to redzēja, tad viņš
bēga pa dārza nama ceļu. Bet Jeūs tam dzinās
pakaļ un sacīja: kaujiet šo arīdzan ratos! - Augšām
ejot uz Guru, kas ir pie Jeblaāmas; un viņš bēga
uz Meģidu un tur nomira. 28 Un viņa kalpi to
noveda uz Jeruzālemi un to apraka viņa kapā
pie viņa tēviem Dāvida pilī. 29 Jorama, Ahaba
dēla, vienpadsmitā gadā Ahazija bija par ķēniņu
palicis pār Jūdu. 30 Un kad Jeūs nonāca Jezreēlē
un Izebele to dzirdēja, tad viņa svaidīja savas acis
un izgreznoja savu galvu un skatījās pa logu ārā.
31 Kad nu Jeūs pa vārtiem ienāca, tad tā sacīja:
vai miers Zimrum, sava kunga slepkavam? 32
Un viņš pacēla savas acis uz to logu un sacīja:
kas manā pusē, kas? Tad uz to skatījās kādi divi,
trīs kambarjunkuri. 33 Un viņš sacīja: gāziet to
zemē, un tie to nogāza, tā ka no viņas asinīm
siena un zirgi tapa aptraipīti, un viņš to samina.
34 Kad nu viņš bija ienācis un ēdis un dzēris, tad
viņš sacīja: lūkojiet pēc tās nolādētās un aprociet
to, jo tā ir ķēniņa meita. 35 Bet kad tie nogāja
viņu aprakt, tad tie no tās nekā neatrada, kā vien
galvaskausu, kājas un roku plaukstas. 36 Tad tie
nāca atpakaļ un viņam to stāstīja, un viņš sacīja:
tas ir Tā Kunga vārds, ko viņš runājis caur savu
kalpu Eliju no Tizbes, sacīdams: Jezreēles tīrumā
suņiem būs ēst Izebeles miesu, 37 Un Izebeles
maita paliks kā sūdi laukā Jezreēles tīrumā, ka
nevarēs sacīt: tā ir Izebele.

10 Un Ahabam bija septiņdesmit dēli Samarijā,
un Jeūs rakstīja grāmatas un tās sūtīja uz
Samariju pie Jezreēles virsniekiem, pie tiem
vecajiem un Ahaba bērnu uzraugiem ar šiem
vārdiem: 2 Kad šī grāmata pie jums nonāk, un
jūsu kunga dēli ir pie jums, un rati un zirgi, stipra
pilsēta un bruņas, 3 Tad izredziet to labāko un
taisnāko no sava kunga dēliem, un ieceļat to
viņa tēva goda krēslā, un karojiet par sava kunga
namu. 4 Bet tie bijās varen ļoti un sacīja: redzi,
divi ķēniņi viņa priekšā nav pastāvējuši, kā tad
mēs pastāvēsim? 5 Un kas par to namu un pilsētu
bija iecelts, un tie vecaji un uzraugi sūtīja pie Jeūs
un sacīja: mēs esam tavi kalpi un darīsim visu, ko
tu mums sacīsi, mēs nevienu necelsim par ķēniņu;
dari tu, kas tev patīk. 6 Tad viņš tiem rakstīja
citu grāmatu ar šiem vārdiem: ja jūs esat manā
pusē un gribat klausīt manai balsij, tad ņemiet
sava kunga dēlu galvas un nāciet pie manis rīt
ap šo laiku uz Jezreēli. (Un to ķēniņa dēlu bija
septiņdesmit vīri pie pilsētas lielkungiem, kas tos
audzināja.) 7 Kad nu šī grāmata pie tiem atnāca,
tad tie ņēma tos ķēniņa dēlus un nokāva visus
septiņdesmit un lika viņu galvas kurvjos un tās
sūtīja uz Jezreēli. 8 Un kad tas vēstnesis atnāca un
viņam to stāstīja sacīdams: tie ir atnesuši ķēniņa
dēlu galvas, tad viņš sacīja: lieciet tās divējās
kopās pie vārtu durvīm līdz rītam. 9 Un no rīta,
kad viņš izgāja, tad viņš tur nostājās un sacīja
uz visiem ļaudīm: jūs esat taisni, redzi, es esmu
cēlis dumpi pret savu kungu un viņu nokāvis; kas
tad šos visus ir kāvis? 10 Tāpēc atzīstiet, ka no
Tā Kunga vārda nekas nav kritis zemē, ko Tas
Kungs runājis pret Ahaba namu; jo Tas Kungs ir
darījis, ko Viņš runājis caur savu kalpu Eliju. 11

Tad Jeūs arī visus apkāva, kas no Ahaba nama bija
atlikušies Jezreēlē, arī visus viņa augstniekus un
viņa pazīstamos un viņa svētītājus, kamēr tam
neviena vairs neatlika. 12 Un viņš cēlās un gāja un
nonāca Samarijā un bija ceļā vienā namā, kur gani
dzīvoja. 13 Tad Jeūs atrada Ahazijas, Jūda ķēniņa,
brāļus un uz tiem sacīja: kas jūs esat? Un tie sacīja:
mēs esam Ahazijas brāļi un esam nākuši apmeklēt
ķēniņa un ķēniņienes bērnus. 14 Tad viņš sacīja:
grābiet tos dzīvus. Un tie tos sagrāba dzīvus un tos
apkāva pie ganu nama akas, četrdesmit un divus
vīrus, un neatlicināja no tiem neviena. 15 Un no
turienes aizgājis viņš atrada Jonadabu, Rekaba
dēlu, pretī nākam, un to apsveicināja un uz to
sacīja: vai tava sirds taisna, kā mana sirds ar tavu
sirdi? Un Jonadabs sacīja: ir gan. (Jeūs sacīja:) Ja tā
ir, tad dod man savu roku. Un viņš tam deva roku.
Un viņš tam lika pie sevis kāpt ratos. 16 Un viņš
sacīja: nāc man līdz un skaties manu karstumu
priekš Tā Kunga. Un viņš tam lika braukt savos
ratos. 17 Tad viņš nonāca Samarijā un apkāva
visus, kas Ahabam bija atlikuši Samarijā, tiekams
viņš tos izdeldēja, pēc Tā Kunga vārda, ko tas caur
Eliju bija runājis. 18 Un Jeūs sapulcināja visus
ļaudis un uz tiem sacīja: Ahabs Baālam maz ir
kalpojis, Jeūs viņam daudz vairāk kalpos. 19 Tāpēc
aicinājiet visus Baāla praviešus, visus viņa kalpus
un visus viņa svētītājus pie manis, ka neviens
neatraujās, jo man Baālam jaupurē liels upuris.
Nevienam, kas atraujās, nebūs palikt dzīvam. Bet
Jeūs to darīja ar viltību, ka viņš nomaitātu visus
Baāla kalpus. 20 Un Jeūs sacīja: svētījiet Baālam
svētkus, un tie tos izsauca. 21 Tad Jeūs sūtīja
arī pa visu Israēli, un visi Baāla kalpi atnāca,
un neviens neatrāvās, kas nebūtu nācis, un tie
nāca Baāla namā, ka Baāla nams līdz galu galam
bija pilns. 22 Tad viņš sacīja uz tiem, kas bija
iecelti pār to drēbju namu: atnesiet visiem Baāla
kalpiem drēbes, un tie viņiem atnesa drēbes. 23
Tad Jeūs ar Jonadabu, Rekaba dēlu, gāja Baāla
namā, un viņš sacīja uz Baāla kalpiem: meklējiet
un pieraugāt, ka jūsu starpā nav neviena no Tā
Kunga kalpiem, bet Baāla kalpi vien. 24 Kad tie nu
nāca upurēt kaujamos un dedzināmos upurus,
tad Jeūs ārā nolika astoņdesmit vīrus un sacīja:
ja kāds no tiem vīriem, ko es jums dodu rokā,
izbēgs, tad jūsu dvēsele būs viņa dvēseles vietā.
25 Kad nu dedzināmais upuris bija pabeigts, tad
Jeūs sacīja uz pils karavīriem un uz virsniekiem:
ejat un kaujiet tos, ka neviens neizbēg. Un tie
tos apkāva ar zobena asmeni, un tie pils karavīri
un virsnieki tos nometa pie malas un gāja Baāla
nama pilī. 26 Un tie iznesa Baāla nama uzceltos
stabus un tos sadedzināja, 27 Un sadragāja Baāla
uzcelto tēlu un salauzīja Baāla namu un to darīja
par gānekļu vietu līdz šodienai. 28 Tā Jeūs Baālu
izdeldēja no Israēla. 29 Bet no Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem,
Jeūs neatstājās, proti no tiem zelta teļiem Bētelē
un Danā. 30 Un Tas Kungs sacīja uz Jeū: "Tāpēc
ka tev labs prāts bijis darīt, kas Man patīk un
Ahaba namam visu esi darījis, kas bija Manā
sirdī, tad tavi dēli tev sēdēs Israēla krēslā līdz
ceturtam augumam." 31 Bet Jeūs nedzinās staigāt
Tā Kunga, Israēla Dieva, bauslībā ar visu savu
sirdi; viņš neatstājās no Jerobeama grēkiem, kas
Israēli bija pavedis uz grēkiem. 32 Tanī laikā Tas
Kungs Israēli iesāka mazināt, jo Azaēls tos kāva
visās Israēla robežās, 33 No Jardānes puses pret
rītiem visu Gileādas zemi, Gadiešus un Rūbeniešus
un Manasiešus, no Aroēra pie Arnonas upes un
Gileādu un Basanu. 34 Un kas vēl par Jeū stāstāms,
un viss, ko viņš darījis, un viss viņa spēks, tas
ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 35 Un
Jeūs aizmiga saviem tēviem pakaļ un viņu apraka
Samarijā, un viņa dēls Joakas palika par ķēniņu
viņa vietā. 36 Un tas laiks, kamēr Jeūs pār Israēli
valdījis Samarijā, ir divdesmit un astoņi gadi.

11 Kad nu Atalija, Ahazijas māte, redzēja, ka
viņas dēls bija miris, tad viņa cēlās un
izdeldēja visu ķēniņa dzimumu. 2 Bet Jošeba,
ķēniņa Jehorama meita, Ahazijas māsa, ņēma
Joasu, Ahazijas dēlu, un to nozaga no tiem ķēniņa
bērniem, kas kļuva nokauti, līdz ar viņa zīdītāju
guļamā kambarī, un tie viņu apslēpa no Atalijas,
ka tas netapa nokauts. 3 Un viņš ar to bija apslēpts
Tā Kunga namā sešus gadus, un Atalija valdīja
pār zemi. 4 Un septītā gadā Jojada sūtīja un sauca
tos virsniekus pār simtiem un sargus un pils
karavīrus, lai nāk pie viņa Tā Kunga namā, un
derēja derību ar tiem, lika tiem zvērēt Tā Kunga
namā un parādīja tiem to ķēniņa dēlu. 5 Un viņš
tiem pavēlēja sacīdams: šī tā lieta, ko jums būs
darīt. Trešā daļa no jums, kam svētdienā jāstāv
kārtā, lai tur vakti pie ķēniņa nama, 6 Un otra
trešā daļa lai stāv pie Sur vārtiem un trešā daļa
pie tiem vārtiem aiz pils karavīriem; tā jums būs
turēt vakti un to namu nosargāt. 7 Un divi pulki
no jums, visi kas svētdienā tiek vaļā, lai vakti
tur Tā Kunga namā pie ķēniņa. 8 Un jums būs
stāties ap ķēniņu, ikkatram ar savu ieroci rokā.
Un kas tais rindās ielauzīsies, tam būs mirt, un
esiet pie ķēniņa, kad viņš iziet un ieiet. 9 Un tie
virsnieki pār simtiem darīja kā priesteris Jojada
tiem bija pavēlējis, un ikkatrs ņēma savus vīrus,
kam svētdienā bija kārta un kas svētdienā tika

vaļā, un gāja pie priestera Jojadas. **10** Un priesteris
tiem virsniekiem pār simtiem deva šķēpus un
priekšturamās bruņas, kas ķēniņam Dāvidam bija
Tā Kunga namā. **11** Un tie pils karavīri stāvēja
ikkatrs ar savu ieroci rokā no nama labās puses
līdz nama kreisai pusei, pie altāra un pie nama ap
ķēniņu visapkārt. **12** Un viņš izveda ķēniņa dēlu
un uzlika viņam kroni un deva viņam liecības
(grāmatu), un tie viņu cēla par ķēniņu un to
svaidīja un plaukšķināja ar rokām un sacīja: lai
dzīvo ķēniņš! **13** Un kad Atalija dzirdēja to pils
karavīru (un) ļaužu kliegšanu, tad tā nāca pie
tiem ļaudīm Tā Kunga namā, **14** Un tā skatījās,
un redzi, ķēniņš stāvēja augstajā vietā, kā bija
ieradums, un virsnieki un trumešu pūtēji pie
ķēniņa, un visi zemes ļaudis priecājās un pūta
trumetes. Tad Atalija saplēsa savas drēbes un
sauca: dumpis, dumpis! **15** Bet priesteris Jojada
pavēlēja tiem virsniekiem pār simtiem, tiem kara
spēka vadoņiem, un uz tiem sacīja: izvediet to no
nama ārā rindām cauri un kas viņai ies pakaļ,
to nokaujiet ar zobenu; jo priesteris sacīja: Tā
Kunga namā to nebūs nokaut. **16** Un tie pielika
rokas pie tās, un tā gāja pa zirgu braucamo ceļu
uz ķēniņa namu un tur tapa nokauta. **17** Un
Jojada derēja derību starp To Kungu un ķēniņu
un ļaudīm, ka tie būtu Tā Kunga ļaudis, ir starp
ķēniņu un ļaudīm. **18** Tad visi zemes ļaudis gāja
Baāla namā un to nolauzīja ar viņa altāriem un
sadauzīja viņa tēlus pavisam un nokāva Matanu,
Baāla svētītāju, altāru priekšā, un priesteris iecēla
atkal priekšniekus pie Tā Kunga nama. **19** Un viņš
ņēma tos virsniekus pār simtiem un tos sargus
un pils karavīrus un visus zemes ļaudis, un tie
veda ķēniņu no Tā Kunga nama un gāja to ceļu pa
pils karavīru vārtiem uz ķēniņa namu, un viņš
apsēdās ķēniņu goda krēslā. **20** Un visi zemes
ļaudis priecājās, un pilsēta norima, kad tie Ataliju
ar zobenu bija nokāvuši pie ķēniņa nama. **21** Un
Joas bija septiņus gadus vecs, kad tas palika par
ķēniņu.

12 Jeūs septītā gadā Joas palika par ķēniņu
un valdīja četrdesmit gadus Jeruzālemē. Un
viņa mātei bija vārds Cibea no Bēršebas. **2** Un
Joas darīja, kas Tam Kungam labi patika, visu savu
mūžu, kamēr priesteris Jojada viņu mācīja. **3** Tikai
kalnu altāri netapa nopostīti; jo tie ļaudis upurēja
un kvēpināja vēl uz tiem kalnu altāriem. **4** Un
Joas sacīja uz tiem priesteriem: visu naudu, kas
top dota Dievam par godu un nāk Tā Kunga namā,
naudu, kas iet uz galvām, visu naudu, ko spriež
par dvēseli, un visu naudu, ko dod no labprātības
Tā Kunga namā, **5** To priesteriem būs ņemt,
ikkatram no sava pazīstama, un tiem būs izlabot
tā nama plīsumus visur, kur tie plīsumus atrod. **6**
Un notikās ķēniņa Joasa divdesmit un trešā gadā,
ka tie priesteri nebija labojuši tā nama plīsumus,
7 Tad ķēniņš Joas aicināja priesteri Jojadu un
tos citus priesterus un uz tiem sacīja: kāpēc jūs
nelabojiet tā nama plīsumus. Un nu jums vairs
nebūs ņemt naudu no saviem pazīstamiem, bet to
dot priekš tā nama plīsumiem. **8** Tad tie priesteri
bija mierā, naudas no ļaudīm vairs neņemt, nedz
nama plīsumus izlabot. **9** Un priesteris Jojada
ņēma šķirstu un ieurba tā vākā caurumu, un to
lika sānis altārim pa labo roku; kad kāds nāca
Tā Kunga namā, tad tie priesteri, kas slieksni
sargāja, tur ielika to naudu, ko ienesa Tā Kunga
namā. **10** Kad nu redzēja daudz naudas šķirstā
esam, tad ķēniņa skrīveris un augstais priesteris
nāca un sasēja un skaitīja to naudu, ko atrada Tā
Kunga namā. **11** Un tie to naudu ieskaitīja rokā
darba uzraugiem, kas bija iecelti pār Tā Kunga
namu. Un tie to izdeva amatniekiem un nama
būvētājiem, kas pie Tā Kunga nama strādāja, **12** Un
mūrniekiem un akmeņu cirtējiem, pirkt kokus un
cirstus akmeņus, izlabot Tā Kunga nama plīsumus
un izdot par visu, kas bija vajadzīgs, izlabot Tā
Kunga namu. **13** Bet sudraba kausus, nažus, bļodas,
trumetes un visādas zelta un sudraba lietas priekš
Tā Kunga nama netaisīja no tās naudas, ko sanesa
Tā Kunga namā, **14** Bet tie to deva strādniekiem,
izlabot ar to Tā Kunga namu. **15** Un atbildēšanu
neprasīja no tiem vīriem, kam tā nauda bija dota,
to dot strādniekiem, bet tie to darīja uz ticību.
16 Nauda no noziegumu upuriem un nauda no
grēku upuriem netapa nesta Tā Kunga namā,
tā nācās priesteriem. **17** To brīdi Azaēls, Sīriešu
ķēniņš, cēlās un karoja pret Gatu un to uzņēma.
Un Azaēls griezās iet pret Jeruzālemi. **18** Tad
Joas, Jūda ķēniņš, ņēma visas svētās dāvanas, ko
viņa tēvi Jehošafats un Jehorams un Ahazija, Jūda
ķēniņi, Dievam bija dāvinājuši, ir tās dāvanas, ko
viņš pats bija devis, un visu zeltu, kas atradās Tā
Kunga namā un pie ķēniņa nama mantām, un to
sūtīja Azaēlim, Sīriešu ķēniņam. Tad šis aizgāja no
Jeruzālemes. **19** Un kas vēl par Joasu stāstāms, un
viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu
laiku grāmatā. **20** Un viņa kalpi cēlās un derēja
derību un nokāva Joasu Millus namā, kur iet uz
Sillu. **21** Jo Jozakars, Šimeata dēls, un Jozabats,
Šomera dēls, viņa kalpi, to nokāva, ka tas nomira;
un viņu apraka pie viņa tēviem Dāvida pilī. Un
viņa dēls Amacīja palika par ķēniņu viņa vietā.

13 Joasa, Ahazijas dēla, Jūda ķēniņa, divdesmit
trešā gadā Joakas, Jeūs dēls, palika par ķēniņu
pār Israēli un valdīja Samarijā septiņpadsmit
gadus; **2** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika,
jo viņš staigāja pakaļ Jerobeama, Nebata dēla,
grēkiem, kas Israēli paveda uz grēkiem; no tiem
viņš neatstājās. **3** Tad Tā Kunga bardzība iedegās
pār Israēli, un Viņš tos nodeva rokā Azaēlim,
Sīriešu ķēniņam, un BenHadadam, Azaēļa dēlam
visu to laiku. **4** Bet Joakas pielūdza Tā Kunga
vaigu, un Tas Kungs to paklausīja; jo Viņš uzlūkoja
to spaidīšanu, ar ko Sīriešu ķēniņš Israēli spaidīja.
5 Un Tas Kungs Israēlim deva glābēju, ka tie
izglābās no Sīriešu rokas, un Israēla bērni dzīvoja
savās teltīs kā papriekš. **6** Taču tie neatstājās no
Jerobeama nama grēkiem, kas Israēli bija pavedis
uz grēkiem, bet staigāja iekš tiem; pat Astarte
palika Samarijā. **7** Jo no Joakasa ļaudīm vairāk
nebija atlikuši nekā piecdesmit jātnieki un desmit
rati un desmit tūkstoš kājnieki. Jo Sīrijas ķēniņš
tos bija nokāvis un tos darījis kā saminamus
pīšļus. **8** Un kas vēl par Joakasu stāstāms, un
viss, ko viņš darījis, un viss viņa spēks, tas ir
rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **9** Un Joakas
aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts
Samarijā. Un viņa dēls Jehoas palika par ķēniņu
viņa vietā. **10** Joasa, Jūda ķēniņa, trīsdesmit septītā
gadā Jehoas, Joakasa dēls, palika par ķēniņu pār
Israēli Samarijā, un valdīja sešpadsmit gadus. **11**
Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika; viņš
neatstājās no visiem Jerobeama, Nebata dēla,
grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, -
tanīs viņš staigāja. **12** Un kas vēl par Jehoasu
stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un viss viņa
spēks, kā viņš karojis pret Amacīju, Jūda ķēniņu,
tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **13** Un
Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ, un Jerobeams
sēdās viņa goda krēslā. Bet Jehoas Samarijā tapa
aprakts pie Israēla ķēniņiem. **14** Un Eliša sasirga
ar slimību, ar ko tas arī nomira. Un Jehoas, Israēla
ķēniņš, nogāja pie tā un raudāja viņa priekšā un
sacīja: mans tēvs! Mans tēvs! Israēla rati un viņa
jātnieki! **15** Un Eliša uz to sacīja: dabū stopu un
bultas. Un viņš tam dabūja stopu un bultas, **16**
Tad viņš sacīja uz Israēla ķēniņu: uzvelc to stopu
ar savu roku! Un tas uzvilka ar savu roku, un Eliša
lika savu roku uz ķēniņa roku **17** Un sacīja: atveri
logu pret rītiem. Un viņš to atvēra. Un Eliša sacīja:
šauj! Un viņš šāva. Tad viņš sacīja: tā ir Tā Kunga
glābēja bulta, glābēja bulta pret Sīriešiem, jo tu
kausi Sīriešus Afekā, tiekams tu tos izdeldēsi. **18**
Pēc viņš sacīja: ņem tās bultas. Un kad tas tās
ņēma, tad viņš sacīja uz Israēla ķēniņu: sit to
zemi! Un viņš sita trīs reizes un apstājās. **19** Tad
tas Dieva vīrs par to apskaitās un sacīja: ja tu būtu
piecas vai sešas reizes sitis, tad tu Sīriešus būtu
kāvis līdz izdeldēšanai, bet nu tu Sīriešus kausi
trīs reiz. **20** Un Eliša nomira un to apraka, kad
Moabiešu sirotāji gada sākumā ielauzās zemē.
21 Un notikās, kad tie nupat vienu vīru gribēja
aprakt, redzi, tad tie ieraudzīja to pulku un iemeta
to vīru Elišas kapā. Un kad tas vīrs dabūja aiztikt
Elišas kaulus, tad tas palika dzīvs un cēlās uz
savām kājām. **22** Un Azaēls, Sīriešu ķēniņš, spaidīja
Israēli visu Joakasa mūžu. **23** Bet Tas Kungs tiem
bija žēlīgs un apžēlojās par tiem un atgriezās pie
tiem Savas derības dēļ ar Ābrahāmu, Īzaku un
Jēkabu un negribēja tos nomaitāt un tos arīdzan
neatmeta no Sava vaiga līdz šim laikam. **24** Un
Azaēls, Sīriešu ķēniņš, nomira, un BenHadads,
viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. **25** Tad
Jehoas, Joakasa dēls, atņēma atkal tās pilsētas no
BenHadada, Azaēļa dēla rokas, ko šis karā bija
ņēmis no Joakasa, viņa tēva, rokas. Jehoas viņu
kāva trīs reizes un atdabūja Israēla pilsētas.

14 Jehoasa, Joakasa dēla, Israēla ķēniņa, otrā
gadā Amacīja, Joasa, Jūda ķēniņa, dēls palika
par ķēniņu. **2** Divdesmit pieci gadus viņš bija
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja divdesmit
deviņus gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija
vārds Joadane no Jeruzālemes. **3** Un viņš darīja,
kas Tam Kungam labi patika, tomēr ne tā kā
viņa tēvs Dāvids, bet kā viņa tēvs Joas, tā viņš
darīja. **4** Tikai kalnu altāri netapa nopostīti; tie
ļaudis upurēja un kvēpināja vēl uz kalniem. **5** Un
kad viņš bija stiprinājies savā valstībā, tad tas
nokāva savus kalpus, kas viņa tēvu, to ķēniņu,
bija nokāvuši. **6** Bet to slepkavu bērnus viņš
nenokāva, kā rakstīts ir Mozus bauslības grāmatā,
kur Tas Kungs pavēlējis sacīdams: tēviem nebūs
tapt nokautiem par bērniem, un bērniem nebūs
tapt nokautiem par tēviem, bet ikkatram būs tapt
nokautam par saviem paša grēkiem. **7** Viņš kāva
Edomiešus sāls ielejā desmit tūkstošus un uzņēma
Selu kaujā, un nosauca viņas vārdu Jokteēli līdz šai
dienai. **8** Tad Amacīja sūtīja vēstnešus pie Jehoasa,
Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla, Israēla ķēniņa, un lika
sacīt: nāc, skatīsimies acīs. **9** Bet Jehoas, Israēla
ķēniņš, sūtīja pie Amacījas, Jūda ķēniņa, un lika
sacīt: Lībanus ērkšķu krūms sūtīja pie Lībanus
ciedru koka, sacīdams: dod savu meitu manam
dēlam par sievu. Bet Lībanus lauka zvēri gāja pāri
un samina to ērkšķu krūmu. **10** Tu gan Edomu
esi kāvis, - tāpēc tava sirds lepojās. Paturi to
godu un paliec mājās, kāpēc tu gribi dzīties pēc

nelaimes, ka tu krīti un Jūda līdz ar tevi? 11 Bet
Amacīja neklausīja. Tad Jehoas, Israēla ķēniņš,
nāca un Amacīja, Jūda ķēniņš, saskatījās acīs pie
BetŠemesas Jūda zemē. 12 Un Jūda tapa sakauts
no Israēla un tie bēga ikkatrs savā dzīvoklī. 13
Un Jehoas, Israēla ķēniņš, sagūstīja Amacīju,
Joasa dēlu, Ahazijas dēla dēlu, Jūda ķēniņu pie
BetŠemesas, un nonāca Jeruzālemē un nolauzīja
Jeruzālemes mūrus četrsimt olektis no Efraīma
vārtiem līdz Stūra vārtiem. 14 Un viņš ņēma
visu zeltu un sudrabu un visus rīkus, kas atradās
Tā Kunga namā un tā ķēniņa nama mantās, un
bērnus ķīlām, un griezās atpakaļ uz Samariju. 15
Un kas vēl par Jehoasu stāstāms, ko viņš darījis,
un viņa spēks, un kā viņš karojis ar Amacīju, Jūda
ķēniņu, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā.
16 Un Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ un
tapa aprakts Samarijā pie Israēla ķēniņiem, un
Jerobeams, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.
17 Bet Amacīja, Joasa, Jūda ķēniņa, dēls, dzīvoja
piecpadsmit gadus, kad Jehoas, Joakasa, Israēla
ķēniņa, dēls, bija nomiris. 18 Un kas vēl par
Amacīju stāstāms, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā. 19 Un dumpis cēlās pret viņu Jeruzālemē.
Bet viņš bēga uz Laķisu, un viņam sūtīja pakaļ uz
Laķisu un viņu tur nokāva. 20 Un viņu atveda uz
zirgiem un apraka Jeruzālemē pie viņa tēviem
Dāvida pilī. 21 Un visi Jūda ļaudis ņēma Azariju,
kas bija sešpadsmit gadus vecs, un to cēla par
ķēniņu viņa tēva Amacījas vietā. 22 Tas uztaisīja
Elatu un atdabūja to atkal pie Jūda pēc tam, kad
ķēniņš bija aizmidzis pakaļ saviem tēviem. 23
Amacījas, Joasa dēla, Jūda ķēniņa, piecpadsmitā
gadā Jerobeams, Jehoasa dēls, palika par ķēniņu
pār Israēli Samarijā un valdīja četrdesmit un
vienu gadu. 24 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika; viņš neatstājās no visiem Jerobeama,
Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz
grēkiem. 25 Viņš atdabūja Israēla robežu no tās
vietas, kur iet uz Hamatu, līdz klajuma jūrai, pēc
Tā Kunga, Israēla Dieva, vārda, ko Viņš bija runājis
caur Savu kalpu, pravieti Jonu, Amitajus dēlu, kas
bija no GatEveras. 26 Jo Tas Kungs uzlūkoja, ka
Israēla bēdas bija ļoti rūgtas, un arī neviena vairs
nebija ne maza ne liela, un ka Israēlim palīga
nebija. 27 Un Tas Kungs nebija runājis, ka Israēla
vārdu gribot izdeldēt apakš debesīm, bet Viņš
tos atpestīja caur Jerobeama, Jehoasa dēla, roku.
28 Un kas vēl par Jerobeamu stāstāms un viss,
ko viņš darījis, un viņa spēks, kā viņš karojis un
kā viņš Damasku un Hamatu atkal atdabūjis no
Jūda pie Israēla, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 29 Un Jerobeams aizmiga pakaļ saviem
tēviem Israēla ķēniņiem. Un viņa dēls Zaharija
palika par ķēniņu viņa vietā.

15 Jerobeama, Israēla ķēniņa, divdesmit septītā
gadā Azarija, Amacījas, Jūda ķēniņa, dēls,
palika par ķēniņu. 2 Viņš bija sešpadsmit gadus
vecs, kad viņš palika par ķēniņu, un valdīja
piecdesmit un divus gadus Jeruzālemē. Un viņa
mātei bija vārds Jekalija no Jeruzālemes. 3 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa
tēvs Amacīja bija darījis. 4 Tikai kalnu altāri vien
netapa nopostīti, bet ļaudis upurēja un kvēpināja
vēl pa kalniem. 5 Un Tas Kungs sita ķēniņu, ka
tas palika spitālīgs līdz savas miršanas dienai,
un viņš dzīvoja slimnieku namā. Bet Jotams,
ķēniņa dēls, bija pār to namu un tiesāja tās zemes
ļaudis. 6 Kas vēl par Azariju stāstāms, un viss,
ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā. 7 Un Azarija aizmiga saviem tēviem
pakaļ, un to apraka pie viņa tēviem Dāvida pilī,
un Jotams, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.
8 Azarijas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit astotā gadā
Zaharija, Jerobeama dēls, palika par ķēniņu pār
Israēli Samarijā, un valdīja sešus mēnešus, 9 Un
darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi
bija darījuši; viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem.
10 Un Šalums, Jabesa dēls, cēla dumpi pret viņu
un to kāva ļaužu priekšā un to nokāva un palika
par ķēniņu viņa vietā. 11 Un kas vēl par Zahariju
stāstāms, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 12 Šis bija Tā Kunga vārds, ko viņš bija
runājis uz Jeū sacīdams: līdz ceturtam augumam
tavi bērni sēdēs uz Israēla goda krēsla; un tā tas
noticis. 13 Šalums, Jabesa dēls, palika par ķēniņu
Uzijas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit devītā gadā un
valdīja vienu mēnesi Samarijā. 14 Jo Menaēms,
Gadus dēls, cēlās no Tircas un nāca uz Samariju,
un kāva Šalumu, Jabesa dēlu, Samarijā un to
nokāva un palika par ķēniņu viņa vietā. 15 Un
kas vēl par Šalumu stāstāms, un tas dumpis, ko
viņš cēlis, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 16 Tad Menaēms kāva Tivzu un visu,
kas tur bija, un viņas robežas no Tircas nākdams,
tāpēc ka tie viņam nebija (vārtus) atdarījuši,
un viņš to kāva un pāršķēla visas grūtās sievas.
17 Azarijas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit devītā gadā
Menaēms, Gadus dēls, palika par ķēniņu pār
Israēli un valdīja desmit gadus Samarijā. 18 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un kamēr
dzīvoja, viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem.
19 Tad Pūls, Asīrijas ķēniņš, nāca pret to zemi, un
Menaēms deva Pūlam tūkstoš talentus sudraba,

lai viņa roka ar to būtu, ka varētu stiprināties savā
valstībā. 20 Un Menaēms to naudu izspieda no
Israēla, un ikkatram bagātam bija jādod Asīrijas
ķēniņam par ikkatru vīru piecdesmit sudraba
sēķeli. Tad Asīrijas ķēniņš griezās atpakaļ un
nepalika vairs tai zemē 21 Un kas vēl stāstāms par
Menaēmu, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts
Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 22 Un Menaēms
aizmiga saviem tēviem pakaļ, un Pekaja, viņa
dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. 23 Azarijas,
Jūda ķēniņa, piecdesmitā gadā Pekaja, Menaēma
dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Samarijā, un
valdīja divus gadus, 24 Un darīja, kas Tam Kungam
nepatika; viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem.
25 Un Peka, Remalijas dēls, viņa virsnieks, cēla
dumpi pret viņu un to kāva Samarijā, ķēniņa nama
pagalmā, ar Argobu un ar Arju; un pie viņa bija
piecdesmit vīri no Gileādas bērniem, un viņš to
nokāva, un palika par ķēniņu viņa vietā. 26 Un kas
vēl stāstāms par Pekaju, un viss, ko viņš darījis,
redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā.
27 Azarijas, Jūda ķēniņa, piecdesmit otrā gadā
Peka, Remalijas dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Samarijā un valdīja divdesmit gadus. 28 Un viņš
darīja, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās
no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli
bija pavedis uz grēkiem. 29 Pekas, Israēla ķēniņa,
laikā Tiglat Pilezers, Asīrijas ķēniņš, atnāca un
uzņēma Jonu un AbelBetMaāku un Janoū un
Ķedesu un Hacoru un Gileādu un Galileju un visu
Naftalus zemi, un tos noveda uz Asīriju. 30 Un
Hoseja, Elas dēls, cēla dumpi pret Peku, Remalijas
dēlu, un to sita un nokāva un palika par ķēniņu
viņa vietā Jotama, Uzijas dēla, divdesmitā gadā.
31 Un kas vēl par Peku stāstāms, un viss, ko viņš
darījis, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 32 Pekas, Remalijas dēla, Israēla ķēniņa,
otrā gadā Jotams, Uzijas dēls, palika par ķēniņu
pār Jūdu. 33 Divdesmit pieci gadus viņš bija vecs,
kad palika par ķēniņu, un valdīja sešpadsmit
gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Jeruza,
Cadaka meita. 34 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
labi patika, kā viņa tēvs Uzija bija darījis, tā viņš
darīja. 35 Tikai kalnu altāri vien netapa nopostīti,
ļaudis upurēja un kvēpināja vēl pa kalniem. Šis
uztaisīja tos augšvārtus pie Tā Kunga nama. 36
Un kas vēl par Jotamu stāstāms, un viss, ko viņš
darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
37 Tanī laikā Tas Kungs sāka uz Jūdu sūtīt Recinu,
Sīriešu ķēniņu un Peku, Remalijas dēlu. 38 Un
Jotams aizmiga saviem tēviem pakaļ, un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida, sava tēva, pilī.
Un Ahazs, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

16 Pekas, Remalijas dēla, septiņpadsmitā gadā
Ahazs, Jotama, Jūda ķēniņa, dēls, palika par
ķēniņu. 2 Ahazs bija divdesmit gadus vecs, kad
palika par ķēniņu, un valdīja sešpadsmit gadus
Jeruzālemē, un nedarīja, kas Tam Kungam, viņa
Dievam, patika, kā viņa tēvs Dāvids. 3 Jo viņš
staigāja pa Israēla ķēniņu ceļiem. Viņš arī savam
dēlam lika caur uguni iet pēc pagānu negantības,
ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis.
4 Viņš upurēja un kvēpināja arī pa kalniem un
pakalniem un apakš visiem zaļiem kokiem. 5 Tad
Recins, Sīriešu ķēniņš, ar Peku, Remalijas dēlu,
Israēla ķēniņu, cēlās karā pret Jeruzālemi, un
apmeta lēģeri ap Ahazu, bet to nevarēja pārvarēt.
6 Tanī laikā Recins, Sīriešu ķēniņš, atdabūja Elatu
uz Sīriešu pusi, un izdzina Jūdus no Elatas, un
Sīrieši nāca uz Elatu un tur dzīvoja līdz šai dienai.
7 Bet Ahazs sūtīja vēstnešus pie Tiglat Pilezera,
Asiriešu ķēniņa, un lika sacīt: es esmu tavs kalps
un tavs dēls, nāc šurp un atpestī mani no Sīriešu
ķēniņa rokas un no Israēla ķēniņa rokas, kas pret
mani cēlušies. 8 Un Ahazs ņēma to sudrabu un
zeltu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa nama
mantās, un sūtīja dāvanas Asiriešu ķēniņam. 9 Un
Asiriešu ķēniņš tam paklausīja, un Asiriešu ķēniņš
cēlās pret Damasku un to uzņēma un aizveda
tos (iedzīvotājus) uz Kiru un nokāva Recinu. 10
Tad ķēniņš Ahazs nāca Tiglat Pilezeram, Asiriešu
ķēniņam, pretī uz Damasku un tur redzēja to
altāri, kas bija Damaskū, un ķēniņš Ahazs sūtīja
priesterim Ūrijam tā altāra līdzību un tēlu, visu tā,
kā tas bija taisīts. 11 Un priesteris Ūrija uztaisīja
tādu altāri; itin tādu, kādu ķēniņš Ahazs no
Damaskus bija sūtījis, tādu priesteris Ūrija taisīja,
kamēr ķēniņš Ahazs no Damaskus pārnāca. 12
Kad nu ķēniņš Ahazs no Damaskus pārnāca, tad
ķēniņš redzēja to altāri, un ķēniņš gāja pie tā
altāra un uz tā upurēja, 13 Un iededzināja savu
dedzināmo upuri un savu ēdamo upuri un izlēja
savu dzeramo upuri un slacīja sava pateicības
upura asinis uz to altāri. 14 Bet to vara altāri,
kas bija Tā Kunga priekšā, to viņš nocēla no tās
vietas nama priekšā, starp (savu) altāri un Tā
Kunga namu, un to cēla sānis(savam) altārim
pret ziemeļa pusi. 15 Un ķēniņš Ahazs pavēlēja
priesterim Ūrijam sacīdams: uz tā lielā altāra tev
būs iededzināt rīta dedzināmo upuri un vakara
ēdamo upuri, ir ķēniņa dedzināmo upuri un viņa
ēdamo upuri, ir visu zemes ļaužu dedzināmo
upuri un viņu ēdamo upuri un viņu dzeramo
upuri, un tev uz to būs slacināt visas asinis no

dedzināmiem upuriem un no kaujamiem upuriem,
bet par to vara altāri es apdomāšu, ko es darīšu.
16 Un priesteris Ūrija darīja, kā ķēniņš Ahazs bija
pavēlējis. 17 Un ķēniņš Ahazs nolauzīja tos sānu
galdus no tiem krēsliem un noņēma no viņu virsas
tos katlus un nocēla to jūru no tiem vara vēršiem,
kas apakš tās bija, un to lika uz akmeņu grīdu. 18
Viņš arī pārgrozīja pie Tā Kunga nama tās svētās
dienas lieveni, ko tie pie tā nama bija taisījuši,
un ķēniņa vārtus no āra puses, Asīrijas ķēniņa
labad. 19 Un kas vēl par Ahazu stāstāms, ko viņš
darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
20 Un Ahazs aizmiga saviem tēviem pakaļ, un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida pili, un Hizkija,
viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

17 Ahaza, Jūda ķēniņa, divpadsmitā gadā Hoseja,
Elas dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Samarijā un valdīja deviņus gadus, 2 Un darīja, kas
Tam Kungam nepatika, taču ne tā, kā tie Israēla
ķēniņi, kas bijuši priekš viņa. 3 Pret to cēlās
Salmanasers, Asīrijas ķēniņš, un Hoseja tam palika
par kalpu, un tam deva dāvanas. 4 Bet Asīrijas
ķēniņš manīja, ka Hoseja bija derējis derību un
sūtījis vēstnešus pie Ēģiptes ķēniņa Zoūs, un vairs
nenonesa dāvanas Asīrijas ķēniņam kā gadu no
gada, un Asīrijas ķēniņš to saņēma ciet un saistītu
iemeta cietumā. 5 Jo Asīrijas ķēniņš apņēma visu
zemi un nāca uz Samariju un apmeta lēģeri pret
to trīs gadus. 6 Un Hosejas devītā gadā Asīrijas
ķēniņš uzņēma Samariju un aizveda Israēli uz
Asīriju un tiem lika dzīvot Helahā un pie Haboras,
Gozanas upes, un Medijas pilsētās. 7 Un notikās,
kad Israēla bērni apgrēkojās pret To Kungu, savu
Dievu, kas tos no Ēģiptes bija izvedis, no Ēģiptes
ķēniņa Faraona rokas, un kalpoja citiem dieviem,
8 Un staigāja pēc pagānu likumiem, ko Tas Kungs
Israēla bērnu priekšā bija izdzinis, un pēc Israēla
ķēniņu (likumiem), ko tie bija cēluši, - 9 Un Israēla
bērni slepenībā domāja un darīja, kas nebija labi,
pret To Kungu, savu Dievu, un taisīja sev kalnu
altārus visās savās pilsētās, gan pilīs, gan stiprās
pilsētās, 10 Un uztaisīja sev elku bildes un Astartes
uz visiem augstiem pakalniem un apakš visiem
zaļiem kokiem, 11 Un kvēpināja tur uz visiem
kalniem, tāpat kā pagāni, ko Tas Kungs viņu
priekšā bija aizvedis, un darīja ļaunas lietas, To
Kungu kaitinādami, 12 Un kalpoja elku dieviem,
par ko Tas Kungs uz tiem bija sacījis: "Jums to
nebūs darīt." 13 Un kad Tas Kungs pret Israēli un
pret Jūdu liecību deva caur visiem praviešiem un
visiem redzētājiem un lika sacīt: "Atgriežaties no
saviem nikniem ceļiem un turat Manus baušļus
un Manus likumus, pēc visas bauslības, ko Es
jūsu tēviem pavēlējis, un ko Es pie jums esmu
sūtījis caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem!"
14 Tad tie neklausīja, bet apcietinājās stūrgalvīgi
pēc savu tēvu stūrgalvības, kas nebija ticējuši uz
To Kungu, savu Dievu. 15 Un tie nicināja Viņa
baušļus un Viņa derību, ko Tas ar viņu tēviem
bija darījis, un Viņa liecības, ko Tas viņu starpā
bija apliecinājis, un dzinās uz nelietību un kļuva
nelieši un (gāja) pakaļ apkārtējiem pagāniem, par
ko Tas Kungs tiem bija pavēlējis, lai tā nedara
kā viņi. 16 Un tie atstājās no visiem Tā Kunga,
sava Dieva, baušļiem un taisīja sev izlietas bildes,
divus teļus, un taisīja arī Astartes un metās zemē
priekš visa debess spēka un kalpoja Baālam. 17
Un tie lika saviem dēliem un savām meitām iet
caur uguni un devās uz zīlēšanu un vārdošanu, un
pārdevās ļaunu darīt priekš Tā Kunga acīm, Viņu
apkaitinādami. 18 Tad Tas Kungs ļoti apskaitās par
Israēli un tos atmeta nost no Sava vaiga, ka nekā
neatlika, kā vien Jūda cilts. 19 Un arī Jūda neturēja
Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, bet tie staigāja
Israēla likumos, ko tie bija cēluši. 20 Tad Tas Kungs
atmeta visu Israēla dzimumu un tos iegāza bēdās
un tos deva laupītājiem rokā, kamēr tos pavisam
atmeta no Sava vaiga. 21 Un Viņš norāva Israēli
no Dāvida nama, un tie cēla Jerobeamu, Nebata
dēlu, par ķēniņu, un Jerobeams novērsa Israēli no
Tā Kunga un paveda tos uz lieliem grēkiem. 22
Un Israēla bērni staigāja visos Jerobeama grēkos,
ko tas bija darījis; tie no tiem neatstājās, - 23
Tiekams Tas Kungs Israēli atmeta no Sava vaiga,
kā Tas bija runājis caur visiem Saviem kalpiem,
tiem praviešiem. Un Israēls no savas zemes tapa
aizvests uz Asīriju līdz šai dienai. 24 Un Asīrijas
ķēniņš atveda (ļaudis) no Bābeles un no Kutas un
no Avas un no Hamatas un no Sefarvaimas un
tiem lika dzīvot Samarijas pilsētās Israēla bērnu
vietā, un tie iemantoja Samariju un dzīvoja tās
pilsētās. 25 Kad tie nu tur sāka dzīvot un To
Kungu nebijās, tad Tas Kungs sūtīja lauvas viņu
starpā, kas citus no tiem saplēsa. 26 Tādēļ tie
runāja uz Asīrijas ķēniņu un sacīja: tās tautas, ko
tu esi aizvedis un kam tu licis dzīvot Samarijas
pilsētās, nezina tās zemes Dieva tiesu, tādēļ Viņš
starp tiem ir lauvas sūtījis, un redzi, tie tos saplēš,
tāpēc ka tie nezina tās zemes Dieva tiesu. 27
Tad Asīrijas ķēniņš pavēlēja sacīdams: novediet
uz turieni vienu no tiem priesteriem, ko jūs no
turienes esat aizveduši; lai tie iet un tur dzīvo
un lai viņš māca tās zemes Dieva tiesu. 28 Un
viens no tiem priesteriem, kas no Samarijas bija
aizvesti, nāca un dzīvoja Bētelē un tos mācīja,

kā To Kungu bīties. 29 Bet ikkatra tauta pati sev
taisīja dievus un tos uzcēla elku kalnu namos,
ko Samarijas ļaudis bija cēluši, - ikkatra tauta
savās pilsētās, kur tie dzīvoja, 30 Un Bābeles
ļaudis taisīja SukotBenotu, un Kutas ļaudis taisīja
Nerģelu, un Hamatas ļaudis taisīja Azimu, 31 Un
Avieši taisīja Nibeasu un Tartaku, un Sefarvaimieši
sadedzināja ar uguni savus dēlus Adramelekam
un Anamelekam, Sefarvaimiešu dieviem. 32 Un
tie bijās arī To Kungu un cēla sev kalnu priesterus
no ļaužu vidus, un tie viņiem upurēja tais kalnu
namos. 33 Tie bijās To Kungu un kalpoja arī
saviem dieviem, pēc ikkatras tautas ieraduma,
no kurienes tie bija atvesti. 34 Un līdz šai dienai
tie dara pēc tā pirmā ieraduma; tie nebīstas To
Kungu, nedz dara pēc saviem likumiem un pēc
savām tiesām, nedz pēc tās bauslības, nedz pēc tā
likuma, ko Tas Kungs Jēkaba bērniem pavēlējis,
kam Viņš deva Israēla vārdu. 35 Tas Kungs ar tiem
bija derējis derību un tiem pavēlējis sacīdams:
"Jums nebūs bīties citus dievus, nedz priekš tiem
mesties zemē, nedz tiem kalpot, nedz tiem upurēt,
36 Bet Tam Kungam, kas jūs izvedis no Ēģiptes
zemes ar lielu spēku un izstieptu elkoni: To jums
būs bīties un priekš Tā jums būs mesties zemē un
Tam jums būs upurēt. 37 Un jums būs turēt tos
likumus un tās tiesas un to bauslību un to pavēli,
ko Viņš jums rakstījis, to darīt visu mūžu, bet
citus dievus jums nebūs bīties. 38 Un to derību, ko
Es ar jums esmu derējis, jums nebūs aizmirst un
nebūs bīties citus dievus, 39 Bet jums To Kungu,
savu Dievu, būs bīties, tad Tas jūs izglābs no visu
jūsu ienaidnieku rokas." 40 Bet tie neklausīja,
bet darīja pēc sava pirmā ieraduma. 41 Tā šās
tautas bijās To Kungu un kalpoja arī saviem elka
dieviem, arī viņu bērni un bērnu bērni dara tā
pat, kā viņu tēvi darījuši, līdz šai dienai.

18 Un Hosejas, Elas dēla, Israēla ķēniņa, trešā
gadā Hizkija, Ahaza, Jūda ķēniņa, dēls, palika
par ķēniņu. 2 Un viņš bija divdesmit pieci gadus
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja divdesmit
deviņus gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija
vārds Abi, Zaharijas meita. 3 Un tas darīja, kas
Tam Kungam labi patika, tāpat kā viņa tēvs Dāvids
bija darījis. 4 Tas nopostīja tos kalnu altārus
un nolauzīja tos stabus un izdeldēja Astartes un
sadragāja to vara čūsku, ko Mozus bija taisījis; jo
līdz tam laikam Israēla bērni tai bija kvēpinājuši
un to nosauca Neūstan (vara taisīta). 5 Viņš
uzticējās Tam Kungam, Israēla Dievam, un pēc
viņa nebija otrs tāds kā viņš no visiem Jūda
ķēniņiem, arī priekš viņa tāds nebija bijis. 6 Jo viņš
pieķērās Tam Kungam un viņš no Tā neatkāpās
un viņš turēja tos baušļus, ko Tas Kungs caur
Mozu bija pavēlējis. 7 Un Tas Kungs bija ar viņu,
ka viss, kur viņš izgāja, labi izdevās. Viņš atkāpās
arīdzan no Asīrijas ķēniņa un tam vairs nekalpoja.
8 Viņš kāva arīdzan Fīlistus līdz Gazai un viņas
robežām, gan pilīs, gan stiprās pilsētās. 9 Un
ķēniņa Hizkijas ceturtā gadā, tas ir Hosejas, Elas
dēla, Israēla ķēniņa, septītais gads, Salmanasers,
Asīrijas ķēniņš, cēlās pret Samariju un apmeta
lēģeri pret viņu. 10 Un to uzņēma pēc trim gadiem,
Hizkijas sestā gada, tas ir Hosejas, Israēla ķēniņa,
devītais gads, - tad Samarija tapa uzņemta. 11
Un Asīrijas ķēniņš aizveda Israēli uz Asīriju un
tiem lika dzīvot Halahā un pie Haboras, Gozanas
upes, un Medijas pilsētās, 12 Tāpēc ka tie Tā
Kunga, sava Dieva, balsij nebija klausījuši, bet viņa
derību pārkāpuši, un visu, ko Mozus, Tā Kunga
kalps, bija pavēlējis, un to nebija nedz klausījuši
nedz darījuši. 13 Bet ķēniņa Hizkijas četrpadsmitā
gadā Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, cēlās pret visām
stiprām Jūda pilsētām un tās uzņēma. 14 Tad
Hizkija, Jūda ķēniņš, sūtīja pie Asīrijas ķēniņa uz
Laķisu un lika sacīt: es esmu apgrēkojies, griezies
atpakaļ no manis, es nesīšu, ko tu man uzliksi. Tad
Asīrijas ķēniņš Hizkijam, Jūda ķēniņam, uzlika
trīssimt talentus sudraba un trīsdesmit talentus
zelta. 15 Un Hizkija deva visu sudrabu, kas atradās
Tā Kunga namā un tā ķēniņa nama mantās. 16
Tanī laikā Hizkija noplēsa (to zeltu) no Tā Kunga
nama durvīm un no tiem stabiem, ko Hizkija, Jūda
ķēniņš, bija apkalis ar zeltu, un to deva Asīrijas
ķēniņam. 17 Bet Asīrijas ķēniņš sūtīja Tartanu
(augsto sargu), Rabsarisu (augsto valdoni) un
Rabzaku (augsto dzērienu devēju) no Laķisas pie
ķēniņa Hizkijas ar lielu karaspēku uz Jeruzālemi,
un tie cēlās un gāja uz Jeruzālemi. Un kad tie bija
cēlušies un nonākuši, tad tie nostājās pie augšēja
dīķa ūdens grāvja, ceļa malā pie vadmalnieku
tīruma. 18 Un tie sauca ķēniņu. Tad pie tiem
izgāja nama uzraugs Elijaķims, Hilķijas dēls, un
skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asafa dēls. 19
Un Rabzakus uz tiem sacīja: sakāt jel Hizkijam: tā
saka tas lielais ķēniņš, Asīrijas ķēniņš: kas tas tāds
patvērums, uz ko tu paļaujies? 20 Tu saki tukšu
vārdu, diezgan esot padoma un spēka uz karu. Uz
ko tad tu paļaujies, ka tu no manis esi atkritis? 21
Nu redzi, tu paļaujies uz to salūzušo niedri, uz
Ēģipti. Kas uz to atspiežas, tam tā ies rokā un to
pārdurs. Tāds ir Faraons, Ēģiptes ķēniņš, visiem,
kas uz viņu paļaujas. 22 Bet ja jūs uz mani sakāt:
mēs paļaujamies uz To Kungu, savu Dievu: vai tas
nav, kam kalnus un altārus Hizkija ir nopostījis un
sacījis uz Jūdu un Jeruzālemi: priekš šī altāra, kas

ir Jeruzālemē, jums būs pielūgt? 23 Nu tad, noderi
ar manu kungu, Asīrijas ķēniņu, un es tev došu
divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem likt
virsū. 24 Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu
virsnieku no mana kunga vismazākiem kalpiem?
Bet tu paļaujies uz Ēģipti, ratu un jātnieku dēļ.
25 Vai tad nu es bez Tā Kunga esmu cēlies pret
šo vietu, to izpostīt? Tas Kungs uz mani sacījis:
celies pret šo zemi un izposti to. 26 Tad Elijaķims,
Hilķijas dēls, un Šebna un Joaks sacīja uz Rabzaku:
runā jel ar saviem kalpiem sīriski, - mēs to gan
protam - un nerunā ar mums jūdiski priekš šo
ļaužu ausīm, kas ir uz mūra. 27 Bet Rabzakus uz
tiem sacīja: vai mans Kungs mani sūtījis pie tava
kunga un pie tevis, šos vārdus runāt? Vai ne pie
tiem vīriem, kas sēž uz mūra, kam līdz ar jums
būs jāēd savi sūdi un jādzer savi mīzali. 28 Un
Rabzakus nostājās un sauca ar stipru balsi jūdiski
un runāja un sacīja: klausāties tā lielā ķēniņa,
Asīrijas ķēniņa, vārdus. 29 Tā saka ķēniņš: lai
Hizkija jūs neapmāna, jo viņš jūs nevarēs izglābt
no manas rokas. 30 Lai arī Hizkija jums nedara
cerību uz To Kungu sacīdams: tiešām, Tas Kungs
mūs izglābs un šī pilsēta netaps dota Asīrijas
ķēniņa rokā. 31 Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā saka
Asīrijas ķēniņš: deriet ar mani mieru un nāciet
pie manis ārā, tad ikviens ēdīs no sava vīna koka
un ikviens no sava vīģes koka un ikviens dzers
ūdeni no savas akas, 32 Kamēr es nākšu un jūs
aizvedīšu tādā zemē, kāda ir jūsu zeme, labības
un vīna zeme, maizes un vīna dārzu zeme, eļļas
koku, eļļas un medus zeme, - tad jūs paliksiet dzīvi
un nemirsiet. Bet Hizkijam neklausiet, jo viņš
jūs pieviļ sacīdams: Tas Kungs mūs izpestīs. 33
Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi izglābuši
no Asiriešu ķēniņa rokas? 34 Kur ir Hamatas
un Arpadas dievi? Kur ir Sefarvaimas, Enas un
Ivas dievi? Vai tie gan izglābuši Samariju no
manas rokas? 35 Kurš no visas pasaules dieviem
izglābis savu zemi no manas rokas? Kā tad Tas
Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas? 36
Bet tie ļaudis cieta klusu un viņam neatbildēja
neviena vārda, jo ķēniņš bija pavēlējis un sacījis:
jums nebūs viņam atbildēt. 37 Tad nama uzraugs
Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna un
kanclers Joaks, Asapa dēls, nāca pie Hizkijas ar
saplēstām drēbēm un viņam stāstīja Rabzakus
vārdus.

19 Kad nu ķēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš
saplēsa savas drēbes un apvilka maisu un
gāja Tā Kunga namā, 2 Un sūtīja nama uzraugu
Elijaķimu un skrīveri Šebnu un tos vecākos
priesterus, maisos ģērbušos, pie pravieša Jesajas,
Amoca dēla. 3 Un tie uz viņu sacīja: tā saka Hizkija:
šī diena ir bēdu un soda un kauna diena. Jo bērni
nākuši uz dzimšanu un spēka nav dzemdēt. 4 Vai
Tas Kungs, tavs Dievs, nedzirdēs visus Rabzakus
vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, ir sūtījis,
zaimot to dzīvo Dievu, un nepārmācīs par tiem
vārdiem, ko Viņš dzirdējis, Tas Kungs, tavs Dievs?
Tāpēc celies un lūdz par tiem atlikušiem, kas
vēl atrodas. 5 Un ķēniņa Hizkijas kalpi nāca pie
Jesajas. 6 Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums savam
kungam būs sacīt: tā saka Tas Kungs: "Nebīsties
par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas
ķēniņa sulaiņi Mani zaimojuši. 7 Redzi, Es tam
došu tādu garu, ka tas dzirdēs baumu un ies
atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam paša zemē
likšu krist caur zobenu." 8 Kad nu Rabzakus gāja
atpakaļ, tad viņš atrada Asīrijas ķēniņu pret Libnu
karojam, jo viņš bija dzirdējis, ka tas no Laķisa
jau bija aizgājis. 9 Un kad viņš par Tiraku, Moru
ķēniņu, dzirdēja sakām: redzi, viņš ir izgājis ar
tevi karot, tad viņš atkal sūtīja vēstnešus pie
Hizkijas un sacīja: 10 Tā runājiet uz Hizkiju, Jūda
ķēniņu, un sakāt: lai tevi nepieviļ tavs Dievs,
uz ko tu paļaujies, sacīdams: Jeruzāleme netaps
rokā dota Asīrijas ķēniņam. 11 Redzi, tu esi
dzirdējis, ko Asīrijas ķēniņi darījuši visām zemēm,
tās izdeldēdami; un tu domā izglābties? 12 Vai
pagānu dievi tos glābuši, ko mani tēvi izpostījuši,
Gozanu un Haranu un Recevu un Edeņa bērnus,
kas bija Telasarā? 13 Kur ir Hamatas ķēniņš un
Arpadas ķēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un
Ivas ķēniņš? 14 Kad nu Hizkija bija dabūjis tās
grāmatas no vēstnešu rokas un tās izlasījis, tad
viņš gāja Tā Kunga namā, un Hizkija tās atpleta Tā
Kunga priekšā. 15 Un Hizkija pielūdza Tā Kunga
priekšā un sacīja: Kungs, Israēla Dievs, kas sēdi
pār ķerubiem, Tu viens pats esi Dievs pār visām
zemes valstīm, Tu esi radījis debesis un zemi. 16
Atgriez, ak Kungs, Savas ausis un klausies, atveri,
ak Kungs, Savas acis un redzi un dzirdi Sanheriba
vārdus, ko viņš sūtījis, zaimot To dzīvo Dievu!
17 Patiesi, ak Kungs, Asīrijas ķēniņi ir postījuši
pagānus un viņu zemi, 18 Un viņu dievus metuši
ugunī, jo tie nav dievi, bet cilvēku roku darbs,
koks un akmens, tāpēc tie tos ir izpostījuši. 19 Nu
tad, Kungs, mūsu Dievs, izpestī mūs jel no viņa
rokas, lai visas valstis virs zemes atzīst, ka Tu,
ak Kungs, vien esi Dievs. 20 Tad Jesaja, Amoca
dēls, sūtīja pie Hizkijas un lika sacīt: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: par ko tu Mani pielūdzis pret
Sanheribu, Asīrijas ķēniņu, to Es esmu klausījis.
21 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pret viņu runājis:

tevi nievā, tevi apsmej jumprava, Ciānas meita,
aiz tevis krata galvu Jeruzālemes meita. 22 Ko tu
esi apsmējis un zaimojis un pret ko tu esi pacēlis
savu balsi un augsti uzcēlis savas acis? Pret to
Svēto iekš Israēla. 23 Caur saviem vēstnešiem tu
To Kungu esi apmēdījis un sacījis: ar saviem ratu
pulkiem es uzkāpu kalnu galos, Lībanus virsgalā,
un izcērtu viņa augstos ciedru kokus un izlasītās
priedes, un tieku līdz paša gala mājoklim, līdz
viņa meža lepnumiem. 24 Es roku un dzeru svešus
ūdeņus, un no manu kāju pēdām paliek sausas
visas Ēģiptes upes. 25 Vai tu neesi dzirdējis, ka
Es jau sen iepriekš to esmu sataisījis, jau vecos
laikos to esmu apņēmies? Tagad Es tam esmu
licis notikt, ka tu izposti stipras pilsētas un dari
par akmeņu kopām. 26 Tāpēc viņu iedzīvotājiem
nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā,
tie bija kā zāle laukā un kā uzzēlis zaļums un
kā zāle uz jumtiem un kā rūsaina labība, pirms
nāk stiebros. 27 Un Es zinu tavu sēdēšanu un
tavu iziešanu un tavu ieiešanu un tavu trakošanu
pret Mani. 28 Tavas trakošanas dēļ pret Mani un
tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manās ausīs, Es
Savu kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužņus tavā
mutē, un tev likšu griezties atpakaļ pa to ceļu,
kur tu esi nācis. 29 Un tas tev būs par zīmi: šai
gadā ēdīs papuvē augušu, un otrā gadā ataugu,
un trešajā gadā sējiet un pļaujiet un stādiet vīna
dārzus un ēdiet viņu augļus. 30 Un kas no Jūda
nama ir izglābts un atlicis, sakņos atkal lejup un
nesīs augļus augšup; 31 Jo no Jeruzālemes izies
atlikuši, un atpestīti no Ciānas kalna. To darīs
Tā Kunga Cebaot karstums. 32 Tāpēc tā saka Tas
Kungs par Asīrijas ķēniņu: viņš nenāks šai pilsētā
un neiešaus tanī nevienu bultu un nepacels pret
to priekšturamās bruņas un neuzmetīs pret to
valni. 33 Pa to pašu ceļu, kur viņš nācis, viņam
būs griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš nenāks,
saka Tas Kungs. 34 Jo Es šo pilsētu paglabāšu
un izpestīšu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida
labad. 35 Un tai pašā naktī notikās, ka Tā Kunga
eņģelis izgāja un nokāva Asiriešu lēģerī simts
astoņdesmit un pieci tūkstošus. Un kad no rīta
agri cēlās, redzi, tad tur viss bija miroņu pilns.
36 Tā Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, aizgāja un gāja
projām un griezās atpakaļ un palika Ninivē. 37 Un
notikās, kad viņš pielūdza Nizroka, sava dieva,
namā, tad Adrameleķs un Sarecers, viņa dēli, to
nokāva ar zobenu un aizbēga uz Ararata zemi. Un
viņa dēls Asaradons palika par ķēniņu viņa vietā.

20 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu,
un pravietis Jesaja, Amoca dēls, nāca pie
viņa un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: apkopi
savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi vesels. 2 Tad
Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu un pielūdza
To Kungu un sacīja: 3 Ak Kungs, piemini lūdzams,
ka es Tavā priekšā esmu staigājis patiesībā no
visas sirds un darījis, kas tev patīk. Un Hizkija
gauži raudāja. 4 Un kad Jesaja vēl nebija izgājis ne
pusceļa caur pilsētu, tad Tā Kunga vārds uz viņu
notika un sacīja: 5 Ej atpakaļ un saki uz Hizkiju,
Manas tautas valdnieku: tā saka Tas Kungs, tava
tēva Dāvida Dievs: Es tavu lūgšanu esmu klausījis,
Es tavas asaras esmu redzējis, redzi, Es tevi darīšu
veselu, trešā dienā tu iesi Tā Kunga namā. 6 Un
pie tavām dienām Es vēl pielikšu piecpadsmit
gadus, un tevi un šo pilsētu Es izpestīšu no Asīrijas
ķēniņa rokas un pasargāšu šo pilsētu Sevis labad
un Sava kalpa Dāvida labad. 7 Un Jesaja sacīja:
ņemiet vīģu rausi. Un tie to ņēma un uzlika uz to
trumu, tad viņš palika vesels. 8 Un Hizkija sacīja
uz Jesaju: kāda ir tā zīme, ka Tas Kungs mani darīs
veselu, un ka es trešā dienā iešu Tā Kunga namā?
9 Un Jesaja sacīja: šī būs tā zīme no Tā Kunga, ka
Tas Kungs šo lietu darīs, ko viņš runājis. Vai ēnai
būs iet desmit kāpienus uz priekšu, vai desmit
kāpienus atpakaļ? 10 Tad Hizkija sacīja: tas ir
viegli, ēnai iet desmit kāpienus uz priekšu, - to
ne, bet lai ēna iet desmit kāpienus atpakaļ. 11 Un
pravietis Jesaja piesauca To Kungu, un Tas tai ēnai
lika iet desmit kāpienus atpakaļ pa tiem pašiem
kāpieniem, ko tā bija gājusi uz priekšu pie Ahaza
saules stundeņa. 12 Tanī laikā Berodaks Baladans,
Baladana dēls, Bābeles ķēniņš, sūtīja grāmatas
un dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija dzirdējis, ka
Hizkija bijis slims. 13 Un Hizkija par tiem priecājās
un tiem radīja visu savu mantas namu, sudrabu
un zeltu un dārgās zāles un to smalko eļļu un
visu savu bruņu namu un visu, kas viņa mantās
bija; nekas nebija viņa namā un visā viņa valstī ko
Hizkija tiem nebūtu rādījis. 14 Tad pravietis Jesaja
nāca pie ķēniņa Hizkijas un uz to sacīja: ko šie
vīri sacījuši un no kurienes tie pie tevis nākuši?
Un Hizkija sacīja: tie no tālas zemes atnākuši, no
Bābeles. 15 Un tas sacīja: ko tie laba redzējuši
tavā namā? Un Hizkija sacīja: tie visu redzējuši,
kas manā namā; nekā nav no manām mantām,
ko es tiem nebūtu rādījis. 16 Tad Jesaja sacīja uz
Hizkiju: klausies Tā Kunga vārdu: 17 Redzi, dienas
nāks, ka viss, kas ir tavā namā un ko tavi tēvi līdz
šai dienai sakrājuši, taps novests uz Bābeli, nekas
netaps atlicināts, saka Tas Kungs. 18 Un no taviem
bērniem, kas no tevis nāks, ko tu dzemdināsi, taps
ņemti, ka tie būs par kambarjunkuriem Bābeles
ķēniņa pilī. 19 Un Hizkija sacīja uz Jesaju: Tā
Kunga vārds ir labs, ko tu runājis. Un viņš sacīja:

lai notiek, kad tikai miers un drošība pastāv manā
laikā. 20 Un kas vēl par Hizkiju stāstāms, un viss
viņa spēks, un ko viņš darījis, un par to dīķi un
ūdens grāvi, un ka viņš ūdeni vadījis pilsētā, tas
viss ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 21 Un
Hizkija aizmiga saviem tēviem pakaļ, un Manasus,
viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

21 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad
palika par ķēniņu, un valdīja piecdesmit
un pieci gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija
vārds Evciba. 2 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika, pēc to pagānu negantības, ko Tas Kungs
bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. 3 Jo tas uztaisīja
atkal kalnu altārus, ko viņa tēvs Hizkija bija
iznīcinājis, un cēla Baālam altārus un taisīja Ašeru,
kā Ahabs, Israēla ķēniņš, bija darījis, un metās
zemē priekš visa debesspulka un tiem kalpoja.
4 Viņš taisīja arī altārus Tā Kunga namā, par ko
Tas Kungs sacījis: "Jeruzālemē Es gribu likt Savu
Vārdu." 5 Viņš uztaisīja altārus arī visam debess
pulkam abos Tā Kunga nama pagalmos. 6 Un
viņš lika savam dēlam iet caur uguni un cienīja
zīlēšanu un vārdošanu un pieturēja pūtējus un
burvjus, un darīja daudz ļauna priekš Tā Kunga
acīm, Viņu kaitinādams. 7 Viņš arī lika Ašeras
bildi, ko bija taisījis, tai namā, par ko Tas Kungs
bija sacījis uz Dāvidu un viņa dēlu Salamanu:
šai namā un Jeruzālemē, ko Es no visām Israēla
ciltīm izredzējis, Es Savu vārdu likšu mūžīgu 8
Un Israēla kājai Es vairs nelikšu kustēt no tās
zemes, ko Es esmu devis viņu tēviem, kad tie tura
un dara visu, ko Es tiem esmu pavēlējis, un visu
bauslību, ko Mans kalps Mozus tiem pavēlējis. 9
Bet tie neklausīja, jo Manasus tos apmaldināja,
ka tie ļaunāki darīja nekā tie pagāni, ko Tas
Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdeldējis. 10
Tad Tas Kungs runāja caur Saviem kalpiem, tiem
praviešiem, un sacīja: 11 Tāpēc ka Manasus, Jūda
ķēniņš, darījis šādu negantību, ļaunāki pār visu,
ko Amorieši darījuši priekš viņa, un Jūdu arīdzan
pavedis uz grēkiem caur saviem elkudieviem, 12
Tāpēc Tas Kungs, Israēla Dievs tā saka: redzi, Es
vedīšu nelaimi pār Jeruzālemi un pār Jūdu, ka
ikkatram, kas to dzird, abas ausis skanēs. 13 Jo
Es Jeruzālemi izdalīšu kā Samariju un izsvēršu
kā Ahaba namu, un izslaucīšu Jeruzālemi, kā
bļodu izslauka, kas top izslaucīta un uz muti
apgāzta. 14 Un Es atmetīšu Savas tautas atlikušos
un tos nodošu viņu ienaidnieku rokā, un tie
būs par laupījumu un izpostījumu visiem saviem
ienaidniekiem. 15 Tāpēc ka tie darījuši, kas Man
nepatīk, un Mani apkaitinājuši no tās dienas, kad
viņu tēvi izgāja no Ēģiptes, līdz šai dienai. 16 Un
Manasus arī izlēja daudz nenoziedzīgas asinis,
tiekams Jeruzāleme tapa pilna no viena gala līdz
otram, pāri par to grēku, uz ko viņš Jūdu paveda,
darīt, kas Tam Kungam nepatika. 17 Un kas vēl
par Manasu stāstāms un viss, ko viņš darījis un
viņa grēki, ko viņš grēkojis, tas viss ir rakstīts Jūda
ķēniņu laiku grāmatā. 18 Un Manasus aizmiga
saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts sava nama
dārzā, Uzas dārzā, un viņa dēls Amons palika
par ķēniņu viņa vietā. 19 Amons bija divdesmit
un divus gadus vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja divus gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei
bija vārds Mezulemeta, Aruca meita, no Jotbas. 20
Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa
tēvs Manasus bija darījis. 21 Un viņš staigāja visos
tanīs ceļos, kur viņa tēvs bija staigājis, un kalpoja
tiem elkadieviem, kam viņa tēvs bija kalpojis, un
metās zemē priekš tiem. 22 Un viņš atstāja To
Kungu, savu tēvu Dievu, un nestaigāja Tā Kunga
ceļos. 23 Un Amona kalpi cēla dumpi pret viņu un
nokāva ķēniņu viņa namā. 24 Bet tās zemes ļaudis
kāva visus, kas dumpi bija cēluši pret ķēniņu
Amonu. Un tie zemes ļaudis darīja viņa dēlu Josiju
par ķēniņu viņa vietā. 25 Un kas vēl par Amonu
stāstāms, ko viņš darījis, tas viss ir rakstīts Jūda
ķēniņu laiku grāmatā. 26 Un viņš savā kapā tapa
aprakts Uzas dārzā, un viņa dēls Josija palika par
ķēniņu viņa vietā.

22 Josija bija astoņus gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja trīsdesmit un vienu
gadu Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Jedida,
Adajas meita no Backates. 2 Un tas darīja, kas
Tam Kungam labi patika un staigāja visos sava
tēva Dāvida ceļos un neatkāpās ne pa labo ne pa
kreiso roku. 3 Un ķēniņa Josijas astoņpadsmitā
gadā ķēniņš sūtīja skrīveri Safanu, Acalijas dēlu,
Mešulama dēla dēlu, Tā Kunga namā un sacīja: 4
Ej pie augstā priestera Hilķijas, saņemt to naudu,
kas Tā Kunga namā nesta, un ko sliekšņu sargi
no tiem ļaudīm sakrājuši, 5 Un to dot tiem
darba uzraugiem rokā, kas ir iecelti pār Tā Kunga
namu, lai tie to dod tiem strādniekiem pie Tā
Kunga nama, izlabot tā nama plīsumus, 6 Tiem
amatniekiem un nama taisītājiem un mūrniekiem,
pirkt kokus un cirstus akmeņus, izlabot to namu. 7
Bet lai neprasa atbildēšanu par to naudu, kas viņu
rokā dota, jo tie to dara uz ticību. 8 Tad augstais
priesteris Hilķija sacīja uz skrīveri Safanu: es
bauslības grāmatu esmu atradis Tā Kunga namā.
Un Hilķija deva Safanam to grāmatu; un tas to
lasīja. 9 Un skrīveris Safans nāca pie ķēniņa un
viņam nesa vēsti atpakaļ un sacīja: tavi kalpi ir
izbēruši to naudu, kas Tā Kunga namā atrasta,

un to devuši rokā tiem darba uzraugiem, kas
iecelti pār Tā Kunga namu. 10 Un skrīveris Safans
stāstīja ķēniņam un sacīja: priesteris Hilķija man
devis vienu grāmatu. Un Safans to lasīja ķēniņam
priekšā. 11 Kad nu ķēniņš dzirdēja tās bauslības
grāmatas vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes.
12 Un ķēniņš pavēlēja priesterim Hilķijam un
Aikamam, Safana dēlam, un Akboram, Mikajas
dēlam, un skrīverim Safanam un ķēniņa kalpam
Azajam, un sacīja: 13 Ejat, vaicājiet To Kungu
priekš manis un priekš tiem ļaudīm un priekš
visa Jūda par šās grāmatas vārdiem, kas ir atrasta.
Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums
iedegusies par to, ka mūsu tēvi šās grāmatas
vārdus nav klausījuši, nedz to darījuši, kas viss
mums tur uzrakstīts. 14 Tad priesteris Hilķija un
Aikams un Akbors un Safans un Azaja nogāja pie
pravietes Uldas, drēbju sarga, Šaluma, Tikvas dēla,
Aras dēla dēla, sievas, kas dzīvoja Jeruzālemes
otrā daļā, un tie ar to runāja. 15 Un tā uz tiem
sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: sakāt
tam vīram, kas jūs pie Manis sūtījis: 16 Tā saka
Tas Kungs: redzi, Es vedīšu nelaimi pār šo vietu
un pār viņas iedzīvotājiem, visus tās grāmatas
vārdus, ko Jūda ķēniņš lasījis, 17 Tāpēc ka tie Mani
atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un Mani
kaitinājuši ar visiem saviem roku darbiem, tāpēc
Mana bardzība pret šo vietu iedegsies un nedzisīs.
18 Bet uz Jūda ķēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu
vaicāt, jums tā būs sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs, par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis: 19
Tāpēc ka tava sirds mīksta tapusi, un tu priekš
Tā Kunga esi zemojies, dzirdēdams, ko Es esmu
runājis pret šo vietu un pret viņas iedzīvotājiem,
ka tiem būs iet postā un palikt par lāstu, un esi
saplēsis savas drēbes un raudājis manā priekšā,
tad es tevi arī esmu paklausījis, saka Tas Kungs. 20
Tāpēc, redzi, Es tevi piepulcināšu taviem tēviem,
un tu ar mieru tapsi guldīts savā kapā, un tavas
acis neredzēs to nelaimi, ko Es vedīšu pār šo vietu.
Un tie ķēniņam atsacīja šo vārdu.

23 Tad ķēniņš sūtīja, un pie viņa sapulcinājās
visi vecaji no Jūda un Jeruzālemes. 2 Un
ķēniņš gāja Tā Kunga namā un līdz ar viņu visi
Jūda vīri un visi Jeruzālemes iedzīvotāji un visi
priesteri un pravieši un visi ļaudis, gan mazi,
gan lieli. Un viņš lasīja priekš viņu ausīm visus
vārdus no tās derības grāmatas, kas bija atrasta
Tā Kunga namā. 3 Un ķēniņš stāvēja tai augstajā
vietā un derēja derību priekš Tā Kunga vaiga,
Tam Kungam pakaļ staigāt un turēt Viņa baušļus
un Viņa liecības un Viņa likumus no visas sirds
un no visas dvēseles, stipri turēt šās derības
vārdus, kas bija rakstīti šai grāmatā. Un visi
ļaudis uzņēma šo derību. 4 Un ķēniņš pavēlēja
augstajam priesterim Hilķijam, un otras kārtas
priesteriem un sliekšņa sargiem, iznest no Tā
Kunga nama visus rīkus, kas bija taisīti Baālam
un Ašerai un visam debess pulkam, un viņš tos
sadedzināja ārā aiz Jeruzālemes Kidronas ielejā
un viņu pīšļus lika nest uz Bēteli. 5 Viņš arī
nocēla tos kalnu priesterus, ko Jūda ķēniņi bija
iecēluši, kvēpināt uz kalniem Jūda pilsētas un
ap Jeruzālemi, arī tos, kas kvēpināja Baālam,
saulei un mēnesim un zvaigznēm un visam debess
pulkam. 6 Viņš arī izmeta to Ašeru no Tā Kunga
nama ārā aiz Jeruzālemes pie Kidronas upes un
to sadedzināja pie Kidronas upes un to sagrūda
pīšļos un nometa viņas pīšļus uz ļaužu bērnu
kapiem. 7 Viņš noplēsa arī maucinieku namus,
kas pie Tā Kunga nama bija, kur sievas auda teltis
priekš Ašeras. 8 Un viņš saaicināja visus priesterus
no Jūda pilsētām un sagānīja tos kalnu altārus,
kur tie svētītāji bija kvēpinājuši, no Ģebas līdz
Bēršebai, un noplēsa elku altārus pie vārtiem, to,
kas bija Jozuas, pilsētas virsnieka, vārtu priekšā,
(un to, kas) bija pa kreiso roku, kad ieiet pilsētas
vārtos. 9 Bet kalnu priesteri neupurēja uz Tā
Kunga altāra Jeruzālemē, bet tie ēda neraudzētu
maizi starp saviem brāļiem. 10 Viņš sagānīja arī
Tovetu, Inoma bērnu ielejā, ka neviens savam
dēlam vai meitai neliktu caur uguni iet Molokam.
11 Viņš arī atmeta tos zirgus, ko Jūda ķēniņi
saulei bija cēluši, kur Tā Kunga namā iet, pie
kambarjunkura NetanMeleka kambara, kas iekš
Parvarim, un sadedzināja arī saules ratus ar uguni.
12 Viņš noplēsa arī tos altārus, kas bija uz Ahaza
augšistabas jumta, ko Jūda ķēniņi bija taisījuši
līdz ar tiem altāriem, ko Manasus bija taisījis
Tā Kunga nama abos pagalmos, un tos sagrūda
un meta viņu pīšļus Kidronas upē. 13 Un ķēniņš
sagānīja tos kalnu altārus Jeruzālemes priekšā,
pa labo roku samaitāšanas kalnam, ko Salamans,
Israēla ķēniņš, bija uztaisījis Astartei, Sidona
negantībai, un Kamosam, Moaba negantībai, un
Milkonam, Amona bērnu negantībai. 14 Un viņš
sadragāja tos stabus un nopostīja tās Ašeras un
pildīja viņu vietas ar cilvēku kauliem. 15 Viņš
noplēsa arī to altāri, kas bija Bētelē, to kalna
namu, ko Jerobeams, Nebata dēls, bija taisījis,
kas Israēli paveda uz grēkiem: to altāri un kalna
namu viņš noplēsa un sadedzināja to kalna namu
un to sagrūda pīšļos un sadedzināja to Ašeru.
16 Un Josija apgriezās un redzēja tos kapus, kas
tur tanī kalnā bija; un viņš sūtīja un ņēma tos

kaulus no tiem kapiem un tos sadedzināja uz tā
altāra un to sagānīja pēc Tā Kunga vārda, ko tas
Dieva vīrs bija sludinājis, kas šīs lietas sludināja.
17 Un viņš sacīja: kas tā par kapa zīmi, ko es
redzu? Un tās pilsētas ļaudis uz to sacīja: Tas ir
Tā Dieva vīra kaps, kas no Jūda atnāca un šās
lietas pasludināja, ko tu pie Bēteles altāra darījis.
18 Un viņš sacīja: Lai tas dus mierā, neviens lai
neaiztiek viņa kaulus. Tā tie izglāba viņa kaulus ar
tā pravieša kauliem, kas no Samarijas bija nācis.
19 Josija arī noplēsa visus kalnu namus Samarijas
pilsētās, ko Israēla ķēniņi bija cēluši, to (Kungu)
kaitinādami, un viņš tiem darīja, kā viņš Bētelē
bija darījis. 20 Un visus kalnu priesterus, kas tur
bija, viņš nokāva uz tiem altāriem un sadedzināja
cilvēku kaulus uz tiem; tad viņš griezās atpakaļ uz
Jeruzālemi. 21 Un ķēniņš pavēlēja visiem ļaudīm
sacīdams: turat Tam Kungam, savam Dievam, Pasa
svētkus, kā šīs derības grāmatā rakstīts. 22 Jo tādi
Pasa svētki kā šie nebija turēti nedz soģu laikā, kas
Israēli tiesāja, nedz visu Israēla ķēniņu, nedz Jūda
ķēniņu laikā; 23 Bet ķēniņa Josijas astoņpadsmitā
gadā šie Pasa svētki Tam Kungam tapa turēti
Jeruzālemē. 24 Un Josija arī izdeldēja pūtējus un
burvjus, tēlus un elkus un visu negantību, ko
vien redzēja Jūda zemē un Jeruzālemē, ka viņš
stipri turētu bauslības vārdus, kas bija rakstīti
tai grāmatā, ko priesteris Hilķija bija atradis Tā
Kunga namā. 25 Un priekš viņa nebija tāds ķēniņš,
kā viņš, kas pie Tā Kunga būtu atgriezies no visas
savas sirds un no visas savas dvēseles un ar visu
savu spēku, pēc visas Mozus bauslības, un arī pēc
viņa tāds necēlās, kā viņš. 26 Tomēr Tas Kungs
negriezās no Savas lielās dusmības karstuma, ar ko
Viņa bardzība pret Jūdu bija iedegusies, par visu
kaitināšanu, ar ko Manasus Viņu bija kaitinājis.
27 Un Tas Kungs sacīja: Es atmetīšu arī Jūdu nost
no Sava vaiga, kā Es Israēli esmu atmetis, un
atmetīšu šo pilsētu, ko Es biju izredzējis, proti
Jeruzālemi, un to namu, par ko biju sacījis: Mans
vārds tur būs. 28 Un kas vēl par Josiju stāstāms un
viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā. 29 Viņa laikā Faraons Nekus, Ēģiptes
ķēniņš, cēlās pret Asīrijas ķēniņu pie Eifrat upes.
Un ķēniņš Josija tam gāja pretī, un Ēģiptes ķēniņš
to nokāva pie Meģidus, kad tie sastapās. 30 Un
viņa kalpi to aizveda nomirušu no Meģidus un
to noveda uz Jeruzālemi un to apraka viņa kapā.
Un tās zemes ļaudis ņēma Joakasu, Josijas dēlu,
un to svaidīja un cēla par ķēniņu viņa tēva vietā.
31 Joakas bija divdesmit un trīs gadus vecs, kad
viņš palika par ķēniņu, un valdīja trīs mēnešus
Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Amutala,
Jeremijas meita no Libnas. 32 Un viņš darīja, kas
Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi bija darījuši.
33 Bet Faraons Nekus to saistīja Riblatā, Hamatas
zemē, lai nebūtu vairs par ķēniņu Jeruzālemē,
un viņš uzlika zemei meslus dot, simts talentus
sudraba un vienu talentu zelta. 34 Un Faraons
Nekus iecēla par ķēniņu Elijaķimu, Josijas dēlu,
viņa tēva Josijas vietā, un viņam deva citu vārdu,
Jojaķimu. Bet Joakasu viņš ņēma līdz, un tas
nāca uz Ēģipti un tur nomira. 35 Un Jojaķims
Faraonam deva sudrabu un zeltu. Bet viņš lika
zemi uzrakstīt, lai varētu to sudrabu dot pēc
Faraona pavēles, no ikkatra pēc tā raksta viņš to
zeltu un sudrabu piedzina no zemes ļaudīm, ko
dot Faraonam Nekum. 36 Jojaķims bija divdesmit
pieci gadus vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja
vienpadsmit gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija
vārds Zebuda, Pedajus meita, no Rumas. 37 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa
tēvi bija darījuši.

24 Viņa laikā Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
cēlās, un Jojaķims viņam bija par kalpu trīs
gadus, tad viņš no tā atkal atkrita. 2 Un Tas Kungs
sūtīja pret viņu Kaldeju pulkus un Sīriešu pulkus
un Moaba pulkus un Amona bērnu pulkus un
tos sūtīja pret Jūdu, to izdeldēt, pēc Tā Kunga
vārda, ko Viņš bija runājis caur Saviem kalpiem,
tiem praviešiem. 3 Tiešām, pēc Tā Kunga vārda
Jūdam tā notika, ka Viņš to atmeta nost no Sava
vaiga Manasus grēku dēļ ko šis bija darījis, 4 Un
to nenoziedzīgo asiņu dēļ, ko tas bija izlējis un
Jeruzālemi piepildījis ar nenoziedzīgām asinīm;
tāpēc Tas Kungs negribēja piedot. 5 Un kas vēl par
Jojaķimu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir
rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 6 Un Jojaķims
aizmiga saviem tēviem pakaļ, un viņa dēls Jojaķins
palika par ķēniņu viņa vietā. 7 Un Ēģiptes ķēniņš
neizgāja vairs no savas zemes, jo Bābeles ķēniņš
bija visu uzņēmis, kas Ēģiptes ķēniņam piederēja
no Ēģiptes upes līdz Eifrat upei. 8 Jojaķins bija
astoņpadsmit gadus vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. Un viņa mātei
bija vārds Neūsta, Elnatana meita, no Jeruzālemes.
9 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, tā kā
viņa tēvs bija darījis. 10 Tanī laikā Nebukadnecara,
Bābeles ķēniņa, kalpi cēlās pret Jeruzālemi un
apsēda to pilsētu. 11 Un Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, pats nāca pret to pilsētu, kad viņa kalpi to
spaidīja. 12 Tad Jojaķins, Jūda ķēniņš, izgāja pie
Bābeles ķēniņa ar savu māti un saviem kalpiem
un saviem virsniekiem un kambarjunkuriem, un
Bābeles ķēniņš to saņēma gūstā savas valdības
astotā gadā. 13 Un viņš no turienes paņēma visas

Tā Kunga nama mantas un visas ķēniņa nama
mantas, un nolauzīja zeltu no visiem rīkiem, ko
Salamans, Israēla ķēniņš, bija taisījis Tā Kunga
namā, kā Tas Kungs bija runājis. 14 Un viņš aizveda
cietumā visu Jeruzālemi, visus virsniekus un visus
varenos, desmit tūkstošus, un visus būvmeistarus
un kalējus, nekas neatlika, kā tikai zemes nabaga
ļaudis. 15 Un viņš aizveda Jojaķinu uz Bābeli
līdz ar ķēniņa māti un ķēniņa sievām un viņa
kambarjunkuriem un zemes vareniem, tos viņš
no Jeruzālemes noveda cietumā uz Bābeli. 16
Un visus stipros vīrus, septiņus tūkstošus, un
amatniekus un kalējus, kādu tūkstoti, kas visi
bija stipri vīri karā, tos Bābeles ķēniņš noveda
uz Bābeli cietumā. 17 Un Bābeles ķēniņš cēla
par ķēniņu viņa vietā Mataniju, viņa tēva brāli,
un viņam deva vārdu Cedeķija. 18 Cedeķija bija
divdesmit vienu gadu vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē, un
viņa mātei bija vārds Amitala, Jeremijas meita,
no Libnas. 19 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika, tāpat, kā Jojaķims bija darījis. 20 Bet tā
notika caur Tā Kunga dusmību pret Jeruzālemi un
Jūdu, tiekams Viņš tos bija atmetis nost no Sava
vaiga. Un Cedeķija atkrita no Bābeles ķēniņa.

25 Un notikās viņa valdības devītajā gadā
desmitā mēnesi, desmitā mēneša dienā, tad
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nāca ar visu savu
karaspēku pret Jeruzālemi un apmeta lēģeri pret
to un uztaisīja valni ap to. 2 Un tā pilsēta palika
apstāta līdz ķēniņa Cedeķijas vienpadsmitam
gadam. 3 Un (ceturtā) mēneša devītā (dienā),
kad bads pilsētu pārvarēja un iedzīvotājiem vairs
nebija maizes, 4 Tad ielauzās pilsētā, un visi
karavīri bēga naktī pa vārtu ceļu starp abiem
mūriem pie ķēniņa dārza, (bet Kaldeji bija pilsētai
visapkārt) un ķēniņš bēga pa klajuma ceļu. 5
Un Kaldeju spēks ķēniņam dzinās pakaļ un to
panāca Jērikus klajumā, un viss viņa spēks no
viņa izklīda. 6 Un tie sagrāba ķēniņu un to noveda
pie Bābeles ķēniņa uz Riblatu, un turēja tiesu
pār viņu. 7 Un tie nokāva Cedeķijas dēlus priekš
viņa acīm un izdūra Cedeķijam acis un to saistīja
ar divām vara ķēdēm un to noveda uz Bābeli. 8
Un piektā mēneša septītā dienā (tas bija ķēniņa
Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, deviņpadsmitais
gads,) NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks,
Bābeles ķēniņa kalps, nāca uz Jeruzālemi 9 Un
sadedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa namu
un visus Jeruzālemes namus, visus lielos namus
viņš sadedzināja ar uguni. 10 Un viss Kaldeju
spēks, kas bija pie pils karavīru virsnieka, noplēsa
Jeruzālemes mūrus visapkārt. 11 Un tos atlikušos
ļaudis, kas bija atlikuši pilsētā, un tos bēgļus,
kas bija aizbēguši pie Bābeles ķēniņa, un tautas
atlikumu NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks,
aizveda. 12 Bet no zemniekiem pils karavīru
virsnieks citus atlicināja par vīna dārzniekiem un
arājiem. 13 Un Kaldeji salauzīja tos vara stabus
Tā Kunga namā un tos krēslus un to vara jūru
Tā Kunga nama, un noveda to varu uz Bābeli.
14 Tie paņēma arī tos podus un tās lāpstas un
dakšas un kausus un visus vara rīkus pie Dieva
nama kalpošanas. 15 Un pils karavīru virsnieks
paņēma tos ogļu traukus un tās bļodas, kas bija
tīra zelta un tīra sudraba, 16 Tos divus stabus,
to vienu jūru un tos krēslus, ko Salamans bija
taisījis Tā Kunga namam. Visu šo trauku varš bija
nesverams. 17 Astoņpadsmit olektis augsts bija
viens stabs un uz tā vara kronis un tas kronis bija
trīs olektis augsts, un tīkli un granātāboli apkārt
kronim bija visi no vara. Un tāpat bija arī tas otrs
stabs ar tiem tīkliem. 18 Un pils karavīru virsnieks
paņēma augsto priesteri Seraju un otru priesteri
Cefaniju un trīs sliekšņa sargus. 19 Un no pilsētas
viņš paņēma vienu kambarjunkuri, kas bija pār
karavīriem, un piecus vīrus no tiem, kas vienmēr
bija ķēniņa priekšā un kas pilsētā atradās, un
karavirsnieka skrīveri, kas zemes ļaudis rīkoja
uz karu, un sešdesmit vīrus no zemes ļaudīm,
kas pilsētā atradās. 20 Un NebuzarAdans, pils
karavīru virsnieks, tos ņēmis noveda pie Bābeles
ķēniņa uz Riblatu. 21 Un Bābeles ķēniņš tos kāva
un nokāva Riblatā Hamatas zemē. Tā Jūda tapa
aizvests no savas zemes. 22 Bet pār tiem ļaudīm,
kas bija atlikuši Jūda zemē, ko Nebukadnecars,
Bābeles ķēniņš, bija atlicinājis, viņš iecēla Ģedaliju,
Aikama dēlu, Safana dēla dēlu. 23 Kad nu visi kara
virsnieki ar saviem vīriem dzirdēja, ka Bābeles
ķēniņš Ģedaliju bija iecēlis par valdnieku, tad tie
nāca pie Ģedalijas uz Micpu, ar vārdu: Ismaēls,
Netanijas dēls, un Johanans, Kareūs dēls, un
Seraja, Tanumeta dēls, no Netofas, un Jaēzanija,
Maēkata dēls, ar saviem vīriem. 24 Un Ģedalija
tiem un viņu vīriem zvērēja un uz tiem sacīja:
nebīstaties no Kaldeju kalpiem, paliekat zemē un
kalpojiet Bābeles ķēniņam, tad jums labi klāsies.
25 Bet septītā mēnesī nāca Ismaēls, Netanijas dēls,
Elišama dēla dēls, no ķēniņa dzimuma, un desmit
vīri ar viņu, un tie kāva Ģedaliju, ka tas nomira,
līdz ar tiem Jūdiem un Kaldejiem, kas pie viņa
bija Micpā. 26 Tad visi ļaudis cēlās, ir mazi, ir lieli
līdz ar kara virsniekiem, un gāja uz Ēģipti; jo tie
bijās no Kaldejiem. - 27 Un trīsdesmit septītā gadā
pēc tam, kad Jojaķins, Jūda ķēniņš, bija aizvests,
divpadsmitā mēnesī, divdesmit septītā mēneša

dienā, Evil-Merodaks, Bābeles ķēniņš, tai gadā,
kad palika par ķēniņu, paaugstināja Jojaķina,
Jūda ķēniņa, galvu no cietuma nama. **28** Un viņš
runāja laipnīgi ar to un lika viņa krēslu pār visiem
ķēniņu krēsliem, kas pie viņa bija Bābelē. **29** Un
viņš pārmija viņa cietuma drēbes, un tas ēda
vienmēr viņa priekšā, kamēr dzīvoja. **30** Un viņš
tam nosprieda uzturam dienišķu daļu, ko tas
ikdienas dabūja no ķēniņa, kamēr dzīvoja.

Pirmā Laiku

1 Ādams, Sets, Enos, **2** Kainans, Mahalaleēls, Jareds, **3** Enohs, Metuzala, Lāmehs, **4** Noa, Šems, Hams un Jafets. **5** Jafeta bērni bija: Gomers un Magogs un Madajus un Javans un Tūbals un Mešehs un Tīras. **6** Un Gomera bērni bija: Aškenas un Rifats un Togarmas. **7** Un Javana bērni bija: Elišus un Taršiš, Ķītim un Dodanim. **8** Hama bērni bija: Kušs un Micraīm, Puts un Kanaāns. **9** Un Kuša bērni bija: Seba un Havila un Sabta un Raēma un Zabteka. Un Raēmas bērni bija: Šeba un Dedans. **10** Un Kušs dzemdināja Nimrodu, tas sāka varens būt virs zemes. **11** Un Micraīm dzemdināja Ludim, Ānamim un Leabim un Naftuīm. **12** Un Patrusim un Kasluīm, no kurienes Fīlisti un Kaftori cēlušies. **13** Un Kanaāns dzemdināja Sidonu, savu pirmdzimušo, un Hetu **14** Un Jebusi un Amori un Ģirgozi **15** Un Hivi un Arki un Sini **16** Un Arvadi un Cemari un Hamati. **17** Šema bērni bija: Elams un Asurs un Arvaksads un Luds un Ārams un Uc un Huls un Ģeters un Mazeķs. **18** Un Arvaksads dzemdināja Šalu, un Šalus dzemdināja Ēberu. **19** Un Ēberam dzima divi dēli, tā pirmaja vārds bija Pelegs, tāpēc ka viņa laikā zeme tapa dalīta, un viņa brāļa vārds bija Joktans. **20** Un Joktans dzemdināja Almodadu un Šelefu, Hacarmavetu un Jarahu **21** Un Hadoramu un Uzalu un Diķelu **22** Un Obalu un Abimaēlu un Zebu **23** Un Ofiru un Havilu un Jobabu. Šie visi ir Joktana bērni. **24** Šems, Arvaksads, Šalus, **25** Ēbers, Pelegs, Regus, **26** Serugs, Nahors, Tārus, **27** Ābrams, tas ir Ābrahāms. **28** Ābrahāma bērni bija: Īzaks un Ismaēls. **29** Šīs ir viņu ciltis: Ismaēla pirmdzimtais bija Nebajots, tad Ķedars un Adbeēls **30** Un Mibzams, Mizmus un Dumus, Mazus, Hadads un Temus, **31** Jeturs, Ravis un Ķedmus. Šie bija Ismaēla bērni. **32** Un Ķeturas, Ābrahāma liekas sievas, bērni: tā dzemdēja Zimranu un Jokšanu un Medanu un Midijanu un Jisbaku un Šuahu. Un Jokšana bērni bija: Šebus un Dedans. **33** Un Midijana bērni bija: Ēfa un Efers un Hanoks un Abidus un Eldaūs. Šie visi bija Ķeturas bērni. **34** Un Ābrahāms dzemdināja Īzaku; Īzaka bērni bija Ēsavs un Israēls. **35** Ēsava bērni bija: Elifas, Reguēls, Jeūs un Jaēlams un Korahs. **36** Elifasa bērni bija: Temans un Omars, Zefus un Gaētams, Ķenas un Timnus un Amaleks. **37** Reguēļu bērni bija: Nahats, Zerus, Šammus un Mizus. **38** Un Seīra bērni bija: Lotans un Šobals un Cibeons un Anus un Dišons un Ecers un Dišans. **39** Un Lotana bērni bija: Orus un Omams, un Lotana māsa bija Timna. **40** Šobala bērni bija: Alvans un Manahats un Ebals, Zevus un Onams. Un Cibeona bērni bija Ajus un Anus. **41** Anus bērni bija: Dišons. Un Dišona bērni bija: Amrans un Ešbans un Jetrans un Karans. **42** Ecera bērni bija: Bilhans un Safans, Akans. Dišana bērni bija: Uc un Arans. **43** Un šie ir tie ķēniņi, kas Edoma zemē valdījuši, pirms ķēniņi valdīja pār Israēla bērniem: Belus, Beora dēls, un viņa pilsētas vārds bija Dinaba. **44** Un Belus nomira, un viņa vietā palika par ķēniņu Jobabs, Zeras dēls, no Bacras. **45** Un Jobabs nomira, un Uzams no Temana zemes palika par ķēniņu viņa vietā. **46** Un Uzams nomira, un Hadads, Bedada dēls, palika par ķēniņu viņa vietā; tas sakāva Midijaniešus Moaba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avite. **47** Un Hadads nomira, un Zamlus no Mazrekas palika par ķēniņu viņa vietā. **48** Un kad Zamlus nomira, tad Sauls no Rehobotes pie tās upes palika par ķēniņu viņa vietā. **49** Un kad Sauls nomira, tad BaālAnans, Akbora dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. **50** Un kad BaālAnans nomira, tad Hadads palika par ķēniņu viņa vietā, un viņa pilsētas vārds bija Pagus un viņa sievai bija vārds Mehetabeēle, Madredas meita, kas bija Mazaāba meita. **51** Un Hadads nomira. Edoma valdnieki bija: Timnas valdnieks, Alvas valdnieks, Jeteta valdnieks, **52** Aholibamas valdnieks, Elas valdnieks, Pinona valdnieks, **53** Ķenasa valdnieks, Temana valdnieks, Mīcara valdnieks, **54** Magdiēļa valdnieks, Īrama valdnieks. Šie bija Edoma valdnieki.

2 Šie bija Israēla bērni: Rūbens, Sīmeans, Levis un Jūda, Īsašars un Zebulons, **2** Dans, Jāzeps un Benjamins, Naftalus, Gads un Ašers. **3** Jūda bērni bija: Ģers un Onans un Šelus. Tie trīs viņam dzima no Zuas meitas, tās Kanaānietes. Bet Ģers, Jūda pirmdzimušais, bija ļauns priekš Tā Kunga acīm, tāpēc šis viņu nokāva. **4** Un Tamāre, viņa vedekla, tam dzemdēja Perecu un Zeru; Jūda bērnu pavisam bija pieci. **5** Pereca bērni bija: Hecrons un Hamuls. **6** Un Zerus bērni bija: Zimrus un Etans un Hemans un Kalkols un Darus, - to ir pavisam pieci. **7** Un Karmus bērni bija: Akors(Akans), kas Israēli apbēdināja, kad viņš pie tā noziedzās, kas bija izdeldams. **8** Un Etana bērni bija: Azarijus. **9** Un Hecrona bērni, kas viņam dzima, bija Jerameēls un Rams un Kalubajus. **10** Un Rams dzemdināja Aminadabu, un Aminadabs dzemdināja Nahšonu, to Jūda bērnu valdnieku. **11** Un Nahšons dzemdināja Zalmu, un Zalmus dzemdināja Boasu. **12** Un Boas dzemdināja Obedu. Un Obeds dzemdināja Isaju. **13** Un Isajus dzemdināja savu pirmdzimušo Elijabu un Abinadabu, otru, un Šimeju, trešo, **14**

Netaneēlu, ceturto, Radaju, piekto, 15 Ocemu,
sesto, Dāvidu, septīto. 16 Un viņu māsas bija
Ceruja un Abigaīle. Un Cerujas bērni bija trīs:
Abizajus, Joabs un Azaēls. 17 Un Abigaīle dzemdēja
Amasu. Un Amasas tēvs bija Jeters, Ismaēlietis.
18 Un Kālebs, Hecrona dēls, dzemdināja bērnus
no savas sievas Azubas un no Jerigotas, un šās
bērni ir: Jezers un Zobabs un Ardons. 19 Kad nu
Azuba bija nomirusi, tad Kālebs apņēma Efratu; tā
tam dzemdēja Uru. 20 Un Hurs dzemdināja Ūri.
Un Ūris dzemdināja Becaleēli. 21 Un pēc Hecrons
iegāja pie Gileāda tēva Mahira meitas, un to
apņēma, sešdesmit gadus vecs būdams, un tā tam
dzemdēja Zegubu. 22 Un Zegubs dzemdināja Jaīru,
un tam bija divdesmit trīs pilsētas Gileāda zemē.
23 Un Gešurs un Arams tiem atņēma Jaīra miestus,
Ķenatu ar visām piederīgām vietām, sešdesmit
pilsētas. Un šie visi ir Mahira, Gileāda tēva, bērni.
24 Kad Hecrons KālebEfratā bija nomiris, tad Abija,
Hecrona sieva, tam dzemdēja Azuru, Tekoūs tēvu.
25 Un Jerameēļa, Hecrona pirmdzimušā, bērni
bija: Rams, tas pirmdzimušais, un Bunus un Orens
un Ocems un Ahijus. 26 Un Jerameēlim bija vēl
viena sieva, ar vārdu Atara, tā bija Onama māte.
27 Un Rāma, Jerameēla pirmdzimušā, bērni bija:
Maācs un Jamins un Eķers. 28 Un Onama bērni
bija Zamajus un Jadus. Un Zamajus bērni bija
Nadabs un Abizurs. 29 Un Abizura sievai bija vārds
Abikaīle, un tā tam dzemdēja Ekbonu un Molidu.
30 Un Nadaba bērni bija: Zeleds un Apaīms, un
Zeleds nomira bez bērniem. 31 Apaīma bērni
bija: Jezejus. Un Jezejus bērni bija: Zezans. Un
Zezana bērni bija: Aklajus. 32 Un Jadus, Zamajus
brāļa, bērni bija: Jeters un Jonatāns. Un Jeters
nomira bez bērniem. 33 Un Jonatāna bērni bija.
Pelets un Zaza. Šie bija Jerameēļa bērni. 34 Un
Zezanam dēlu nebija, bet meitas vien. 35 Un
Zezanam bija ēģiptiešu kalps, Jarkus vārdā. Un
Zezans deva savu meitu Jarkum, savam kalpam,
par sievu, un tā tam dzemdēja Ataju. 36 Un
Atajus dzemdināja Nātanu. Un Nātans dzemdināja
Zabadu. 37 Un Zabads dzemdināja Evlalu. Un
Evlals dzemdināja Obedu. 38 Un Obeds dzemdināja
Jeū. Un Jeūs dzemdināja Azariju. 39 Un Azarijus
dzemdināja Kalecu. Un Kalec dzemdināja Eleazu.
40 Un Eleazus dzemdināja Zisemaju. Un Zisemajus
dzemdināja Šalumu. 41 Un Šalums dzemdināja
Jekamju. Un Jekamjus dzemdināja Elišamu. 42
Un Kāleba, Jerameēļa brāļa, bērni bija: Mezus,
viņa pirmdzimušais, šis ir Ziva tēvs, un Marezas,
Hebrona tēva, bērni. 43 Un Hebrona bērni bija:
Korahs un Tabuūs un Reķems un Šamus. 44 Un
Šamus dzemdināja Rakamu, Jarkaāma tēvu. Un
Reķems dzemdināja Zamaju. 45 Un Zamajum bija
dēls, Maons vārdā, un Maons bija Betcura tēvs. 46
Un Eva, Kāleba lieka sieva, dzemdēja Haranu un
Mocu un Gazezu. Un Harans dzemdināja Gazezu.
47 Un Jadajus bērni bija: Reģems un Jotams un
Ģezans un Pelets un Epus un Zaāps. 48 Maēka,
Kāleba lieka sieva, dzemdēja Zebru un Tirkanu,
49 Un dzemdēja Zaāpu, Madmana tēvu un Zevu,
Makbena tēvu un Ģibeja tēvu. Un Kāleba meita
bija Akza. 50 Šie bija Kāleba bērni: BenUrs, tas
pirmdzimušais no Efratas, Šobals, KiriatJearima
tēvs, 51 Zalmus, Bētlema tēvs, Aravs, Betgaderas
tēvs. 52 Un Šobalam, KirijatJearima tēvam, bija
dēli: Aroa, puse no Manuota 53 Un ĶirijatJearima
ciltis, Jetrieši un Putieši un Zumatieši un Mizraieši.
No šiem ir nākuši Caregatieši un Estaolieši. 54
Zalmus bērni bija: Bētlems un Netofatieši, Joaba
nama kronis, un puse no Manaķiešiem, Carieši. 55
Un rakstītāju radi, kas Jaēbecā dzīvoja: Tireatieši
un Zimeatieši un Zukatieši. Šie ir Kinieši, kas
nākuši no Amata, BetRekaba tēva.

3 Šie bija Dāvida bērni, kas tam Hebronē dzimuši:
tas pirmdzimušais Amnons, no Jezreēlietes
Aķinomas. Otrais Daniēls no Karmelietes Abigaīles;
2 Trešais Absaloms, Maēkas, Gešura ķēniņa
Talmajus meitas, dēls, ceturtais Adonijus, Aģitas
dēls, 3 Piektais Zevatjus no Abitalas; sestais
Jetreams no viņa sievas Eglas. 4 Šie seši viņam
dzimuši Hebronē; jo viņš tur valdīja septiņus
gadus un sešus mēnešus, un trīsdesmit trīs gadus
viņš valdīja Jeruzālemē. 5 Un šie viņam dzimuši
Jeruzālemē: Zimeūs un Zobabs un Nātans un
Salamans, četri no Batsebas, Amiēļa meitas, -
6 Jebears un Elišamus un Elivalets 7 Un Nogus
un Nevegs un Japius 8 Un Elišamus un Elijadus
un Elivalets, deviņi. 9 Šie visi ir Dāvida bērni,
bez lieku sievu bērniem. Un Tamāra bija viņu
māsa. 10 Un Salamana dēls bija Rekabeams, tā
dēls Abija, tā dēls Aza, tā dēls Jehošafats, 11 Tā
dēls Jehorams, tā dēls Ahazija, tā dēls Joas, 12 Tā
dēls Amacīja, tā dēls Azarija, tā dēls Jotams, 13
Tā dēls Ahazs, tā dēls Hizkija, tā dēls Manasus,
14 Tā dēls Amons, tā dēls Josija. 15 Un Josijas
bērni bija Joanams, tas pirmdzimušais, Joaķims
otrais, Cedeķija trešais, Šalums ceturtais. 16
Jojaķima bērni bija Jekanija, tā dēls bija Cedeķija.
17 Un Jekanijas, tā cietumā aizvestā, bērni bija
Šealtiēls, viņa dēls, 18 Un Malķīrams un Vadajus un
Zemneacars un Jekamajus, Ozamus un Nedabijus.
19 Un Vadajus bērni bija Cerubabels un Šimejus.
Un Cerubabeļa bērni bija Mešulams un Ananija
un Šelomite viņu māsa, 20 Un Hašubus un Oēls
un Bereķija un Azadija, Juzab Ezeds, pieci. 21 Un

Ananijas bērni bija Platija un Ješaja; Revajas bērni,
Arnana bērni. Obadijas bērni, Šehanijas bērni.
22 Un Šehanijas bērni bija: Šemajus. Un Šemajus
bērni bija: Hatus un Jiģeals un Bariaks un Nearija
un Šafats, Zezus, seši. 23 Un Nearijas bērni bija:
Elioēnajus un Hizkija un Asrikams, trīs. 24 Un
Eljoēnajus bērni bija: Obajus, Elijašibs un Pelaja
un Akubs un Johanans no Delajus un Hananus,
septiņi.

4 Jūda bērni bija: Perecs, Hecrons un Karmus
un Hurs un Šobals. 2 Un Reajus, Šobala dēls,
dzemdināja Jakatu. Un Jakats dzemdināja Ahumaju
un Lahadu, šie ir Caregatiešu radi. 3 Šie ir no
Etama tēva: Jezreēls, Jezmus un Jedbas, un viņu
māsai bija vārds Aclelpone. 4 Un Pnuēls bija
Ģedora tēvs, un Ezers bija Uzas tēvs. Šie ir Ura,
Efratas pirmdzimušā dēla, Bētlema tēva, bērni. 5
Un Azuram, Tekoūs tēvam, bija divas sievas: Ellea
un Naēra. 6 Un Naēra tam dzemdēja Akuzamu
un Heferu un Temnu un Akastaru. Šie ir Naēras
bērni. 7 Un Elleas bērni bija: Cerets, Jecoars un
Etnans. 8 Un Koc dzemdināja Anubu un Acobebu
un Aharhēla, Aruma dēla, radus. 9 Un Jaēbecam
bija lielāks gods pār saviem brāļiem, un viņa māte
viņa vārdu bija saukusi Jaēbecs, sacīdama: es to ar
sāpēm esmu dzemdējusi. 10 Jo Jaēbecs piesauca
Israēla Dievu un sacīja: kaut tu mani svētīt svētītu
un manas robežas vairotu, un tava roka būtu
ar mani un darītu, ka ļaunums un sāpes mani
neaiztiek Un Dievs tam lika nākt, ko viņš lūdza.
11 Un Kalubs, Zukas brālis, dzemdināja Meķeru,
šis ir Estona tēvs. 12 Un Estons dzemdināja
Betravu un Paseju un Teīnnu, Naāsa pilsētas
tēvu. Šie ir Rekas vīri. 13 Un Ķenasa bērni bija:
Otniēls un Seraja. Un Otniēļa bērni bija: Atats.
14 Un Meonotajus dzemdināja Ovru. Un Seraja
dzemdināja Joabu, amatnieku ielejas tēvu, jo tie
bija amatnieki. 15 Un Kāleba, Jefunna dēla, bērni
bija: Irus, Elus un Naāms. Un Elus bērni bija:
Kenas. 16 Un Jealeēļa bērni bija: Zivs un Ziva,
Tirja un Azareēls. 17 Un Ezras bērni bija: Jeters un
Mereds un Hefers un Jalons un Taārs ar Mirjamu
un Zamaju un Jezbu, Estemoas tēvu. 18 Un viņa
sieva Judija dzemdēja Jeredu, Ģedora tēvu, un
Heberu, Zokus tēvu, un Jekutiēli, Zanoas tēvu. Šie
ir Bitjas, Faraona meitas, bērni, ko Mereds bija
apņēmis. 19 Un sievas Hodijas, Nakama māsas
bērni bija: Ķegilas tēvs garmietis, un Maēkiets
Estemoa. 20 Un Sīmeana bērni bija: Amnons un
Rinnus, Benanans un Tilons. Un Jezeūs bērni
bija: Zoēts un BenZoēts. 21 Un Šelus, Jūda dēla,
bērni bija: Ģers, Lekas tēvs, un Laēdus, Marezas
tēvs, un Azbeas nama vēveru(audēju) radi. 22 Ir
Joķims un Košebas vīri un Joas un Zaravs, kas
pār Moabiešiem valdījuši, un Jazubi Laēmā; bet
tās jau ir vecas lietas. 23 Tie bija podnieki un
dzīvoja Netaīmā un Ģederā; pie ķēniņa darba tie
tur dzīvoja. 24 Sīmeana bērni bija: Nemuels un
Jamins un Jaribs, Zerus, Sauls. 25 Tā dēls bija
Šalums, tā dēls Mibzams, tā dēls Mizmus. 26 Un
Mizmus bērni bija: Amuels, tā dēls Zakurs, tā dēls
Šimejus. 27 Un Šimejum bija sešpadsmit dēli un
sešas meitas, bet viņa brāļiem nebija daudz bērnu.
Un visi viņu radi nevairojās tik daudz, kā Jūda
bērni. 28 Un tie dzīvoja Bēršebā un Moladā un
AcarZualā 29 Un Bilā un Ecemā un Toladā 30 Un
Betuēlā un Ormā un Ciklagā 31 Un Bet Markabotā
un Acurzuzimā un Betbiērā un Sāraīma. Šās bija
viņu pilsētas, tiekams Dāvids palika par ķēniņu.
32 Un viņu ciemi bija Etans un Aīns, Rimons un
Tokens un Azans, piecas pilsētas, 33 Un visi viņu
ciemi apkārt šīm pilsētām līdz Baālam; šie ir viņu
dzīvokļi un viņu radu raksti. 34 Un Mezobabs un
Jamleķs un Jošus, Amacījas dēls, 35 Un Joēls un
Jeūs, Jozivja dēls, tas bija Serajas, tas Aziēļa dēls,
36 Un Eljoēnajus un Jaēkobus un Jezoaja un Azaja
un Adiēls un Jezimeēls un Benaja, 37 Un Zizas,
Zivejus dēls, tas bija Alona, tas Jedajas, tas Zimrus,
tas Šemajas dēls. 38 Šie vārdiem minetie bija
lielkungi saviem radiem, un viņu tēva nama radi
izplētās daudzumā. 39 Un tie gāja līdz Ģedoras
ceļam, ielejas rīta pusē, ganības meklēdami savām
avīm. 40 Un tie atrada taukas un labas ganības un
plašu zemi, klusu un mierīgu, jo Hama bērni tur
senāk dzīvoja. 41 Un tie, vārdiem uzrakstītie, nāca
Hizkijas, Jūda ķēniņa, laikā, un apkāva viņu teltis
un dzīvotājus, kas tur bija, un tos izdeldēja līdz šai
dienai, un dzīvoja viņu vietā, jo tur bija ganības
viņu avīm. 42 Un no viņiem, no Sīmeana bērniem,
izgāja piecsimt vīri uz Seīra kalniem, un Pēlatja
un Nearja un Revaja un Uziēls, Jezejus dēli, tiem
bija par virsniekiem. 43 Un tie apkāva Amaleka
atlikumu, kas bija izglābies, un tur dzīvoja līdz
pat šai dienai.

5 Un Rūbena, Israēla pirmdzimušā dēla, bērni, (jo
viņš bija tas pirmdzimušais, bet tāpēc, ka tas
bija sagānījis sava tēva gultu, viņa pirmdzimtība
tapa dota Jāzepa, Israēla dēla, bērniem, bet to
tik neskaitīja (cilts rakstos) par pirmdzimto. 2
Jo Jūda palika varens starp saviem brāļiem, un
no viņa bija tas valdnieks, bet Jāzepam palika tā
pirmdzimtība). 3 Rūbena, Israēla pirmdzimušā
dēla, bērni bija: Hanoks un Palus, Hecrons un
Karmus. 4 Joēļa bērni bija: Šemajus, tā dēls Gogs,
tā dēls Šimejus, 5 Tā dēls Miha, tā dēls Reaja, tā

dēls Baāls, 6 Tā dēls Beēra, ko TiglatPilnesers,
Asīrijas ķēniņš, aizveda cietumā, - tas bija Rūbena
bērnu lielskungs. 7 Un viņa brāļi pēc saviem
radiem, kā tie savos radu rakstos tapa skaitīti:
virsnieks Jejels un Zaharija, 8 Un Belus, Asasa
dēls, tas bija Zemas, tas Joēļa dēls, tas dzīvoja
Aroērā un līdz Nebum un BaālMeonam; 9 Un pret
rītiem viņš dzīvoja, līdz kamēr nāk tuksnesī pie
Eifrat upes, jo viņu ganāmie pulki bija vairojušies
Gileādas zemē. 10 Un Saula laikā tie karoja pret
Agariem; un šie krita caur viņu rokām, un tie
dzīvoja viņu teltīs visā Gileādas rīta pusē. 11 Un
Gada bērni dzīvoja tiem pretī Basanas zemē līdz
Zalkai. 12 Joēls tas pirmais un Safans tas otrais un
Jaēnajus un Šafats Basanā. 13 Un viņu brāļi pēc
viņu tēvu namiem bija: Mikaēls un Mešulams un
Zebus un Jorajus un Jaēkans un Zija un Hebers,
septiņi. 14 Šie bija Abikaīļa bērni, tas bija Ura, tas
Jarvas, tas Gileāda, tas Mikaēļa, tas Jezizajus, tas
Jādas, tas Busa dēls. 15 Akus, Abdiēļa dēls, Gunas
dēla dēls, bija virsnieks pār viņu tēvu namu. 16 Un
tie dzīvoja Gileādā un Basanā un viņu piederīgās
vietās un visā Šarona apgabalā līdz viņu galiem.
17 Visi šie tapa sazīmēti radu rakstos Jotama, Jūda
ķēniņa, laikā, un Jerobeama, Israēla ķēniņa, laikā.
18 Rūbena bērnu un Gada bērnu un Manasus
puscilts, kas bija sirdīgi vīri un bruņas un zobenu
nesa un stopu uzvilka un uz karu mācīti, to bija
četrdesmit četri tūkstoši septiņsimt sešdesmit,
kas gāja karā. 19 Un tie karoja pret Agariem un
Jeturu un Navesu un Nodabu. 20 Bet tiem nāca
palīgs pret šiem, un Agari tapa doti viņu rokā
un visi, kas ar tiem bija. Jo tie piesauca Dievu
kaujā, un viņš no tiem likās pielūgties, tāpēc
ka tie uz viņu cerēja. 21 Un tie noveda lopus,
piecdesmit tūkstoš kamieļus, divsimt piecdesmit
tūkstoš avis un divtūkstoš ēzeļus un simt tūkstoš
cilvēkus. 22 Jo daudz krita ievainoti, tāpēc ka tā
kauja bija no Dieva. Un tie dzīvoja viņu vietā līdz
cietuma laikam. 23 Un Manasus puscilts bērni
dzīvoja tai zemē un vairojās no Basanas līdz Baāl
Hermonam un Senirai un Hermona kalnam. 24
Un šie bija viņu tēva namu virsnieki: Hefers un
Jezejus un Eliēls un Asriēls un Jeremija un Odavija
un Jakdiēls, stipri varoņi, slaveni vīri, savu tēvu
nama virsnieki. 25 Bet kad tie apgrēkojās pret
savu tēvu Dievu un maukoja pakaļ to zemes ļaužu
dieviem, ko Dievs viņu priekšā bija izdeldējis,
26 Tad Israēla Dievs pamodināja Pūla, Asīrijas
ķēniņa, garu un Tiglat-Pilnesera, Asīrijas ķēniņa,
garu un aizveda cietumā Rūbena bērnus un Gada
bērnus un Manasus puscilti un tos noveda uz Alu
un Aboru un Aru un pie Gozanas upes līdz šai
dienai.

6 Levja bērni bija: Geršons, Kehāts un Merarus.
2 Un Kehāta bērni bija: Amrams, Jecears un
Hebrons un Uziēls. 3 Un Amrama bērni bija:
Ārons un Mozus un Mirjame. Un Ārona bērni bija:
Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. 4 Eleazars
dzemdināja Pinehasu. Pinehas dzemdināja Abizuū.
5 Un Abizuūs dzemdināja Buku, un Bukus
dzemdināja Uzu, 6 Un Uzus dzemdināja Seraju,
un Serajus dzemdināja Merajotu, 7 Merajots
dzemdināja Amariju, un Amarija dzemdināja
Aķitubu, 8 Un Aķitubs dzemdināja Cadoku, un
Cadoks dzemdināja Aķimaācu, 9 Un Aķimaācs
dzemdināja Azariju, un Azarija dzemdināja
Johananu, 10 Un Johanans dzemdināja Azariju,
to, kas bija par priesteri tai namā, ko Salamans
Jeruzālemē uztaisīja. 11 Un Azarija dzemdināja
Amariju, un Amarija dzemdināja Aķitubu, 12
Un Aķitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks
dzemdināja Šalumu, 13 Un Šalums dzemdināja
Hilķiju, un Hilķija dzemdināja Azariju, 14 Un
Azarija dzemdināja Seraju un Seraja dzemdināja
Jocadaku. 15 Bet Jocadaks gāja līdz, kad Tas Kungs
Jūdu un Jeruzālemi aizveda caur Nebukadnecara
roku. 16 Tad nu Levja bērni ir: Geršons, Kehāts un
Merarus. 17 Un šie ir Geršona bērnu vārdi: Libnus
un Šimejus. 18 Un Kehāta bērni bija: Amrams
un Jecears un Hebrons un Uziēls. 19 Un Merarus
bērni bija: Maēlus un Muzus. Un šie ir Levitu radi
pēc viņu tēviem: 20 Geršona dēls bija Libnus, tā
Jakats, tā Zimus, 21 Tā Joaks, tā Idus, tā Zerus, tā
Jeatrajus. 22 Kehāta bērni bija: Aminadabs, tā dēls
bija Korahs, tā Asirs, 23 Tā Elkanus, tā AbiAsafs,
tā Asirs, 24 Tā Taāts, tā Uriēls, tā Uzija, tā Sauls.
25 Un Elkanus bērni bija: Amasaja un Aķimots.
26 Tā dēls bija Elkanus, tā Elkanus no Covas, tā
Nahats, 27 Tā Elijabs, tā Jeroams, tā Elkanus. 28
Un Samuēla bērni bija: tas pirmdzimtais Vaznus
un Abija. 29 Merarus bērni bija: Maēlus, tā dēls
bija Libnus, tā Šimejus, tā Uzus, 30 Tā Zimeūs, tā
Aģija, tā Azaja. 31 Un šie ir tie, ko Dāvids iecēla
par dziedātājiem Tā Kunga namā, kur tas šķirsts
stāvēja. 32 Un tie kalpoja priekš saiešanas telts
dzīvokļa ar dziedāšanu, tiekams Salamans uztaisīja
Tā Kunga namu Jeruzālemē. Un tie stāvēja pēc
kārtām savā kalpošanā. 33 Un šie ir, kas stāvēja ar
saviem bērniem: no Kehāta bērniem Hemans, tas
dziedātājs, Joēļa dēls, tas bija Samuēla dēls, 34 Tas
bija Elkanus, tas Jeroama, tas Eliēļa, tas Toūs, 35
Tas Cuva, tas Elkanus, tas Maāta, tas Amasajus, 36
Tas Elkanus, tas Joēla, tas Azarijas, tas Cefanijas,
37 Tas Takala, tas Asira, tas AbiAsafa, tas Korahs,

38 Tas Jeceara, tas Kehāta, tas Levja, tas Israēla
dēls. 39 Un viņa brālis Asafs stāvēja viņam pa
labo roku. Asafs bija Bereķijas dēls, tas Zimeūs,
40 Tas Mikaēļa, tas Baāsejas, tas Malhijas, 41 Tas
Atnus, tas Zerus, tas Adajus. 42 Tas Etana, tas
Zimus, tas Šimejus, 43 Tas Jahata, tas Geršona,
tas Levja dēls. 44 Un viņu brāļi, Merarus bērni,
stāvēja pa kreiso roku, ar vārdu Etans, Kuzus dēls,
tas bija Abdus, tas Maluka, 45 Tas Hašabijas, tas
Amacījas, tas Hilķijas, 46 Tas Amcus, tas Banus, tas
Zamerus, 47 Tas Maēlus, tas Muzus, tas Merarus,
tas Levja dēls. 48 Un viņa brāļi, Levja bērni, bija
iecelti visādai kalpošanai Dieva nama dzīvoklī.
49 Un Ārons un viņa dēli upurēja uz dedzināmo
upuru altāra un uz kvēpināma altāra, un bija
iecelti, visādi kalpot visusvētākajā vietā un Israēli
salīdzināt, kā Dieva kalps Mozus bija pavēlējis. 50
Un šie bija Ārona bērni: Eleazars, viņa dēls, tā dēls
bija Pinehas, tā Abizuūs, 51 Tā Bukus, tā Uzus, tā
Seraja, 52 Tā Merajots, tā Amarija, tā Aķitubs, 53
Tā Cadoks, tā Aķimaācs. 54 Un šie ir Ārona bērnu,
Kehātu radu, dzīvokļi pēc viņu miestiem viņu
robežās, jo tur viņiem mesli bija krituši. 55 Un
tiem deva Hebroni Jūdu zemē un viņas apgabalu.
56 Bet pilsētas tīrumus un viņas ciemus deva
Kālebam, Jefunna dēlam. 57 Un Ārona bērniem
deva tās glābšanas pilsētas, Hebroni un Libnu
un viņas apgabalu, 58 Un Jatiru un Estemoū un
viņas apgabalu, un Hilenu un viņas apgabalu, un
Debiru un viņas apgabalu, 59 Un Azanu un viņas
apgabalu, un BetŠemesu un viņas apgabalu, 60 Un
no Benjamina cilts Ģebu un viņas apgabalu, un
Alemeti un viņas apgabalu, un Anatotu un viņas
apgabalu, - visas viņu pilsētas bija trīspadsmit
viņu rados. 61 Bet tiem citiem Kehāta bērniem
pēc viņu radiem no Manasus puscilts nodeva
caur mesliem desmit pilsētas 62 Un Geršona
bērniem pēc viņu radiem no Īsašara cilts un no
Ašera cilts un no Naftalus cilts un no Manasus
cilts Basanā kļuva dotas trīspadsmit pilsētas. 63
Merarus bērniem pēc viņu radiem no Rūbena cilts
un no Gada cilts un no Zebulona cilts iedeva caur
mesliem divpadsmit pilsētas. 64 Tā Israēla bērni
Levitiem deva pilsētas ar viņu apgabaliem. 65 Un
no Jūda bērnu cilts un no Sīmeana bērnu cilts un
no Benjamina bērnu cilts, nodeva caur mesliem
šās ar vārdu sauktās pilsētas. 66 Bet (tiem citiem)
Kehāta bērnu radiem bija savas pilsētas Efraīma
ciltī. 67 Jo tiem deva tās glābšanas pilsētas: Šehemi
ar viņas apgabalu uz Efraīma kalniem, un Ģezeru
ar viņas apgabalu, 68 Un Jakmeamu ar viņas
apgabalu, un BetOronu ar viņas apgabalu, 69 Un
Ajaloni ar viņas apgabalu, un GatRimonu ar viņas
apgabalu, 70 Un no Manasus puscilts Aneru ar
viņas apgabalu, un Bileāmu ar viņas apgabalu,
- tiem citiem Kehāta bērnu radiem. 71 Geršona
bērniem deva no Manasus puscilts radiem: Golanu
Basanā ar viņas apgabalu un Astarotu ar viņas
apgabalu; 72 Un no Īsašara cilts: Ķedesu ar viņas
apgabalu un Dabratu ar viņas apgabalu, 73 Un
Rāmotu ar viņas apgabalu un Anemu ar viņas
apgabalu, 74 Un no Ašera cilts (deva) Mazalu ar
viņas apgabalu un Abdonu ar viņas apgabalu, 75
Un Ukoku ar viņas apgabalu un Rekobu ar viņas
apgabalu; 76 Un no Naftalus cilts deva Ķedesu
Galilejā ar viņas apgabalu un Amonu ar viņas
apgabalu un Kiriataīmu ar viņas apgabalu. 77
Tie citi Merarus bērni no Zebulona cilts dabūja
Rimonu ar viņas apgabalu un Tāboru ar viņas
apgabalu, 78 Un viņpus Jardānes pie Jērikus, pret
Jardānes rīta pusi, no Rūbena cilts: Beceru tuksnesī
ar viņas apgabalu un Jacu ar viņas apgabalu 79 Un
Ķedemotu ar viņas apgabalu un Mevaātu ar viņas
apgabalu; 80 Un no Gada cilts: Rāmotu Gileādā ar
viņas apgabalu un Mahānaīmu ar viņas apgabalu
81 Un Hešbonu ar viņas apgabalu un Jaēzeru ar
viņas apgabalu.

7 Un Īsašara bērni bija: Tolus un Puūs, Jazubs
un Šimrons, četri. 2 Un Tolus bērni bija: Uzus
un Revaja un Jeriēls un Jakmajus un Jebzams
un Samuēls, savu tēvu namu virsnieki no Tolus,
stipri varoņi savos rados; viņu skaits Dāvida laikā
bija divdesmit divi tūkstoši un seši simti. 3 Un
Uzus bērni bija: Jezraja. Un Jezrajas bērni bija:
Mikaēls un Obadija un Joēls, Jezija, - pavisam pieci
virsnieki. 4 Un tiem pēc saviem radiem, pēc saviem
tēvu namiem bija karaspēka pulki trīsdesmit seši
tūkstoši, jo tiem bija daudz sievu un bērnu. 5 Un
viņu brāļi visos Īsašara rados bija stipri varoņi
pēc uzzīmēšanas pavisam astoņdesmit septiņi
tūkstoši. 6 Benjamina (bērni) bija: Belus un Beķers
un Jediaēls, trīs. 7 Un Belus bērni bija: Ecbons
un Uzus un Uziēls un Jerimots un Īrus, pieci
virsnieki savu tēvu namos, stipri varoņi, un pēc
uzzīmēšanas divdesmit divtūkstoš trīsdesmit un
četri. 8 Un Beķera bērni bija: Zemirus un Joas un
Eliēzers un Elioēnajus un Omrus un Jerimots un
Abija un Anatots un Alemets, šie visi bija Beķera
bērni. 9 Un pēc uzzīmēšanas savos rados tie bija
savu tēvu namu virsnieki, stipri vareni ļaudis,
divdesmit tūkstoši divi simti. 10 Un Jediaēļa
bērni bija: Bilhans. Un Bilhana bērni bija: Jeūs
un Benjamins un Eūds un Knaēna un Zetans un
Taršišs un Aķizaārs. 11 Visi šie ir Jediaēļa bērni,
tēvu namu virsnieki, stipri varoņi, septiņpadsmit

tūkstoši divsimt, kas karā gāja. 12 Un Zupims
un Hupims bija Īra bērni, un Hušims - Aķera
bērni. 13 Naftalus bērni bija: Jakciēls un Gunus un
Jecers un Šalums, Bilhas bērni. 14 Manasus bērni
bija: Ezriēls, kas viņam piedzima. Un viņa lieka
sieva no Arama tam dzemdēja Mahiru, Gileāda
tēvu. 15 Un Mahirs ņēma par sievu Hupima un
Zupima māsu, un viņas vārds bija Maēka. Un tā
otra vārds bija Celofehads, un Celofehadam bija
meitas. 16 Un Mahira sieva Maēka dzemdēja dēlu
un sauca viņa vārdu Peres, un viņa brāļa vārds
bija Zares, un šā dēli bija Ulams un Raķems. 17
Un Ulama bērni bija: Bedans. Šie bija Gileāda
bērni, tas bija Mahira, tas Manasus dēls. 18 Un
viņa māsa Moleķete dzemdēja Izudu un Abiēzeru
un Maēlu. 19 Un Zemidas bērni bija: Aķejans un
Šehems un Likus un Aniams. 20 Un Efraīma bērni
bija: Zutelaks, tā dēls Bereds, tā Takats, tā Elada,
tā Takats, 21 Tā Zabads, tā Zutelaks un Ezers un
Eleads. Un Gatas vīri, tās zemes iedzīvotāji, šos
nokāva, tāpēc ka tie bija nākuši lejā, viņu lopus
atņemt. 22 Un Efraīms, viņu tēvs, žēlojās ilgu
laiku, un viņa brāļi nāca to iepriecināt. 23 Un
viņš gāja pie savas sievas, un tā tapa grūta un
dzemdēja dēlu un viņš nosauca viņa vārdu Briju,
tāpēc ka bēdas aizņēmušas viņa namu. 24 Un
viņa meita bija Zeēra; tā uztaisīja Lejas un Kalna
BetOronu un UzenZeēru. 25 Un Repus bija viņa
dēls, tā dēls Rezeps un Telus, tā dēls Taāns, 26
Tā Laēdans, tā Amjuds, tā Elišama, 27 Tā Nuns,
tā Jozuas. 28 Un viņu īpašums un mājvieta bija
Bētele ar saviem ciemiem un pret rītiem Naērana
un pret vakara pusi Ģezera ar saviem ciemiem,
un Šeheme ar saviem ciemiem, līdz Gazai un
viņas ciemiem. 29 Un sānis Manasus bērniem bija
Betzeana ar saviem ciemiem, Taēnaka ar saviem
ciemiem, Meģidus ar saviem ciemiem, Dora ar
saviem ciemiem. Tanīs dzīvoja Jāzepa, Israēla dēla,
bērni. 30 Ašera bērni bija: Jemnus un Ješvus un
Jisvi un Berius un Zera, viņu māsa. 31 Un Berius
bērni bija: Hebers un Malķiēls, šis ir Birzavita
tēvs. 32 Un Hebers dzemdināja Javletu un Zomeru
un Otamu un Zuū, viņu māsu. 33 Un Javleta bērni
bija: Pazaks un Bimeals un Azvats; šie bija Javleta
bērni. 34 Un Zomera bērni bija: Akus un Ragus un
Jeūbus un Arams. 35 Un viņa brāļa Elema bērni
bija: Zefus un Jemnus un Zeles un Amals. 36 Covas
bērni bija: Zuūs un Arnevers un Zuals un Berus un
Jemrus, 37 Becers un Ods un Šamus un Zilza un
Jetrans un Beēra. 38 Un Jetera bērni bija: Jefunnus,
Vizvus un Ara. 39 Un Ulas bērni bija: Araks un
Aniēls un Ricja. 40 Visi šie bija Ašera bērni, tēvu
nama virsnieki, izlasīti stipri varoņi, lielkungu
virsnieki. Un pēc uzzīmēšanas kara spēkā tie bija
skaitā divdesmit seštūkstoš vīri.

8 Un Benjamins dzemdināja Belu, savu
pirmdzimušo, Abzalu otru, Aru trešo, 2 Nohu
ceturto un Rafu piekto. 3 Un Belam bija bērni:
Adars un Ģerus un Abiūds 4 Un Abizuūs un
Naēmans un Akoa 5 Un Ģerus un Zepupans
un Hūrams. 6 Šie ir Eūda bērni, tie bija Ģebas
iedzīvotāju tēvu namu virsnieki, un tos aizveda
uz Manatu. 7 Proti Naēmans, Ahija un Ģerus; tas
tos aizveda un dzemdināja Uzu un Ahijudu. 8
Un Zakaraīms dzemdināja Moaba zemē, kad tas
Hušimu un Baeru, savas sievas, bija atlaidis, 9 No
Odezas, savas sievas, viņš dzemdināja Jobabu un
Cibju un Mezu un Malkamu, 10 Un Jeūcu un Zaķiju
un Mirmu. Šie ir viņa dēli, tēvu namu virsnieki.
11 Un no Hušimas viņš dzemdināja Abitobu un
Elpaālu. 12 Un Elpaāla bērni ir: Ēbers un Mizeams
un Zamers. Šis uztaisīja Onu un Ladu un viņu
ciemus. 13 Un Brija un Šemus, tie bija Ajalones
iedzīvotāju tēvu namu virsnieki; šie izdzina Gatas
iedzīvotājus. 14 Un Ahijus, Zazaks un Jeremots 15
Un Zebadija un Arads un Aders 16 Un Mikaēlis
un Jespus un Jokus, tie bija Brijas bērni. 17 Un
Zebadija un Mešulams un Iskus un Hebers, 18 Un
Jezmerajus un Jezlija un Jobabs, tie bija Elpaāla
bērni. 19 Un Jaķims un Sihrus un Zabdus 20 Un
Elioēnajus un Ciltajus un Eliēls 21 Un Adaja un
Braja un Zimrats, tie bija Šimeja bērni. 22 Un
Jezpans un Ēbers un Eliēls 23 Un Abdons un Sihrus
un Hanans 24 Un Ananaja un Elams un Antotija 25
Un Jepdeja un Pnuēls, tie bija Zazaka bērni. 26 Un
ZamSerajus un Zekarija un Atalija. 27 Un Jaērezija
un Elija un Sihrus, tie bija Jerokama bērni. 28 Tie
bija tēvu namu virsnieki savos rados un valdnieki
un dzīvoja Jeruzālemē. 29 Un Gibeonā dzīvoja
Gibeona tēvs, un viņa sievai bija vārds Maēka.
30 Un viņa pirmdzimušais dēls bija Abdons, tad
Curs un Ķis un Baāls un Nadabs. 31 Un Ģedors
un Ahijus un Zeķers. 32 Un Miklots dzemdināja
Zimeū, un tie dzīvoja arīdzan blakām saviem
brāļiem Jeruzālemē pie saviem brāļiem. 33 Un
Ners dzemdināja Ķisu, un Ķis dzemdināja Saulu,
un Sauls dzemdināja Jonatānu un Malķizuū un
Abinadabu un Ezbaālu. 34 Un Jonatāna dēls bija
Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. 35
Un Mihas bērni bija: Pitons un Meleķs un Taērus
un Ahazs. 36 Un Ahazs dzemdināja Joadu, un
Joadus dzemdināja Alemetu un Asmavetu un
Zimru, un Zimrus dzemdināja Mocu, 37 Un Mocus
dzemdināja Bineū, tā dēls bija Ravus, tā Eliazus, tā
Acels. 38 Un Acelim bija seši dēli, un šie ir viņu
vārdi: Asrikams, Bokrus un Ismaēls un Zearija

un Obadija un Hanans. Visi šie ir Aceļa bērni.
39 Un viņa brāļa Ešeka bērni bija: Ulams, viņa
pirmdzimušais, Jeūs, otrais, un Elivelets, trešais.
40 Un Ulama bērni bija stipri varoņi, kas stopu
vilka, un tiem bija daudz bērnu un bērnu bērni,
simts piecdesmit; tie visi bija Benjamina bērni.

9 Un viss Israēls tapa uzrakstīts, un redzi, tie
ir rakstīti Israēla ķēniņu grāmatā. Un Jūda
tapa aizvests uz Bābeli savu grēku dēļ. 2 Proti tie
pirmie iedzīvotāji, kas savā īpašumā, savās pilsētās
dzīvoja: Israēls, priesteri un Leviti un (dieva nama)
apkalpotāji. 3 Un Jeruzālemē dzīvoja no Jūda
bērniem un no Benjamina bērniem un no Efraīma
un Manasus bērniem: 4 Utajus, Amjuda dēls, -
tas bija Omra dēls, tas Imra, tas Banus dēls, - no
Pereca, Jūda dēla, bērniem; 5 Un no Šiloniešiem:
Azajus, tas pirmdzimušais, un viņa bērni; 6 Un
no Zerus bērniem: Jeguēls un viņa brāļi, sešsimt
un deviņdesmit. 7 Un no Benjamina bērniem:
Šalus, Mešulama dēls, tas bija Odavijas, tas Aznuas
dēls, 8 Un Jēneja, Jeroama dēls, un Elus, Uzus
dēls, Mikrus dēla dēls, un Mešulams, Šefatijas
dēls, tas bija Reguēļa, tas Jebneja dēls, 9 Un
viņa brāļi pēc viņu radiem, deviņsimt piecdesmit
un seši. Visi tie vīri bija virsnieki pār saviem
tēvu namiem. 10 Un no priesteriem: Jedaja un
Jojaribs un Jaķins, 11 Un Azarija, Hilķijas dēls,
tas bija Mešulama, tas Cadoka, tas Merajota, tas
Aķitoba dēls, Dieva nama priekšnieks. 12 Un Adaja,
Jeroama dēls, tas bija Pašhura, tas Malhijas dēls,
un Maēzajus, Adiēļa dēls, tas bija Jakzera, tas
Mešulama, tas Mezilemita, tas Immera dēls, 13
Un viņu brāļi, savu tēvu namu virsnieki, tūkstoš
septiņsimt un sešdesmit, stipri varoņi pie Dieva
nama kalpošanas. 14 Un no Levitiem, no Merarus
bērniem: Šemaja, Hašuba dēls, tas bija Azrikama,
tas Hašabijas dēls, 15 Un Bakbakars, Ķeres un
Galals un Matanija, Mihas dēls, tas bija Sihrus,
tas Asafa dēls, 16 Un Obadija, Šemajas dēls, tas
bija Ģelala, tas Jedutuna dēls un Bereķija, Asafa
dēls, Elkanas dēla dēls, kas dzīvoja Netofatiešu
ciemos. 17 Un vārtu sargi bija: Šalums un Akubs
un Talmons un Aķimans ar saviem brāļiem, un
Šalums bija par virsnieku. 18 Un līdz šim šie ir
pie ķēniņa vārtiem pret rītiem vārtu sargi Levja
bērnu lēģeriem. 19 Un Šalums, Kores dēls, tas
bija AbiAsafa, tas Koraha dēls, un viņa brāļi no
viņa tēva nama, tie Koraha dēli, bija pēc savas
klausības sliekšņu sargi dzīvoklī, kā viņu tēvi bija
bijuši durvju sargi Tā Kunga lēģerī. 20 Un Pinehas,
Eleazara dēls, bija citkārt tiem par virsnieku; Tas
Kungs bija ar to. 21 Zaharija, Me Šelemijas dēls,
bija par vārtu sargu pie saiešanas telts durvīm. 22
Par sliekšņu sargiem iecelti bija pavisam divsimt
divpadsmit; tie bija pierakstīti savos ciemos.
Dāvids un Samuēls, tas redzētājs, tos tai amatā
bija iecēluši uz ticību, 23 Ka tie ar saviem bērniem
sargātu Tā Kunga namu, telts nama vārtus. 24
Un tie sargi stāvēja pret tiem četriem vējiem,
pret rītiem, pret vakariem pret ziemeli un pret
dienasvidu. 25 Un viņu brāļiem ciemos katru
septīto dienu bija jānāk kalpot ar tiem. 26 Jo šie
četri sargu virsnieki, tie Leviti, bija iecelti uz ticību
pār Dieva nama kambariem un mantām. 27 Un tie
palika caurām naktīm ap Dieva namu, jo tiem tas
bija jāapsargā un ik rītu vārti jāatdara. 28 Un citi
no tiem bija iecelti pār dievkalpošanas rīkiem, ko
tie pēc skaita ienesa un pēc skaita iznesa. 29 Un
citi no tiem bija iecelti pār traukiem un pār visiem
svētiem traukiem, un pār tiem kviešu miltiem
un vīnu un eļļu un vīraku un dārgām zālēm. 30
Un no priesteru bērniem citi sataisīja smaržīgu
svaidāmu eļļu. 31 Un Matatijam no Levitiem, kas
bija Šaluma, Koraha dēla, pirmdzimušais, pannu
darbs bija uzticēts. 32 Un no Kehāta bērniem, viņu
brāļiem, citiem bija uzticēta maizes uzlikšana,
ka tā ik svētdienas taptu uzlikta. 33 Un šie,
kas bija dziedātāji, Levitu tēvu namu virsnieki,
bija atsvabināti no mantu kambariem, jo tie bija
kalpošanā dienām naktīm. 34 Šie ir Levitu tēvu
namu virsnieki pēc saviem radiem, virsnieki. Šie
dzīvoja Jeruzālemē. 35 Bet Gibeonā dzīvoja Jejels,
Gibeona tēvs, un viņa sievai bija vārds Maēka. 36
Un viņa pirmdzimušais dēls bija Abdons, tad Curs
un Ķis un Baāls un Ners un Nadabs. 37 Un Ģedors
un Aājus un Zaharija un Miklots. 38 Un Miklots
dzemdināja Zimeamu; šie arīdzan dzīvoja blakām
saviem brāļiem Jeruzālemē pie saviem brāļiem. 39
Ners dzemdināja Ķisu, un Ķis dzemdināja Saulu,
un Sauls dzemdināja Jonatānu un Malķizuū un
Abinadabu un Ezbaālu. 40 Un Jonatāna dēls bija
Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. 41 Un
Mihas bērni bija Pitons un Meleks un Taērijus. 42
Un Ahazs dzemdināja Jaēru, un Jaērus dzemdināja
Alemetu un Asmavetu un Zimru, un Zimrus
dzemdināja Mocu. 43 Un Mocus dzemdināja Bineū,
tam dēls bija Revaja, tam Eleazus, tam Acels. 44 Un
Acelim bija seši dēli un šie ir viņu vārdi: Asrikams,
Bokrus un Jezmaēls un Zearija un Obadija un
Hanans, - šie ir Aceļa bērni.

10 Un Fīlisti karoja pret Israēli, un Israēla vīri
bēga no Fīlistiem un krita nokauti uz Ģilboas
kalniem. 2 Bet Fīlisti lauzās uz Saulu un uz viņa
dēliem, un Fīlisti nokāva Jonatānu un Abinadabu
un Malķizuū, Saula dēlus. 3 Un kaušana bija
briesmīga pret Saulu, un strēlnieki viņu aizņēma

ar saviem stopiem, ka tam bailes uznāca no tiem
strēlniekiem. 4 Tad Sauls sacīja uz savu bruņu
nesēju: izvelc savu zobenu un nodur mani ar to,
ka šie neapgraizītie nenāk un mani neliek smieklā.
Bet viņa bruņu nesējs negribēja, jo viņš bijās ļoti.
Tad Sauls ņēma zobenu un metās uz to. 5 Kad nu
viņa bruņu nesējs redzēja, ka Sauls bija nomiris,
tad viņš arī metās uz zobenu un nomira. 6 Tā
Sauls nomira un viņa trīs dēli un viss viņa nams
nomira kopā. 7 Kad nu visi Israēla ļaudis ielejā
redzēja, ka tie bēga un ka Sauls un viņa dēli bija
nomiruši, tad tie atstāja savas pilsētas un bēga, un
Fīlisti nāca un tanīs dzīvoja. 8 Un otrā dienā Fīlisti
nāca, tos nokautos aplaupīt, un atrada Saulu un
viņa dēlus guļam uz Ģilboas kalniem. 9 Un tie
tam novilka drēbes un paņēma viņa galvu un
viņa bruņas, un tos sūtīja pa Fīlistu zemi apkārt
par priecīgu ziņu saviem elkiem un ļaudīm. 10
Un tie nolika viņa bruņas sava dieva namā un
viņa galvu tie piekala Dagona namā. 11 Kad nu
visi ļaudis Jabesā Gileādā dzirdēja visu, ko Fīlisti
Saulam bija darījuši, 12 Tad visi spēcīgie vīri cēlās
un paņēma Saula miesas un viņa dēlu miesas
un tās pārnesa uz Jabesu un apraka viņu kaulus
Jabesā apakš ozola, un gavēja septiņas dienas. 13
Tā Sauls nomira savos grēkos, ko bija darījis pret
To Kungu, Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš neturēja,
arī ka viņš to zīlnieci bija vaicājis un meklējis, 14
Un nebija vaicājis To Kungu; tāpēc viņš tam lika
mirt un piešķīra valstību Dāvidam, Isajus dēlam.

11 Un viss Israēls sapulcinājās pie Dāvida
Hebronē un sacīja: redzi, mēs esam tavi kauli
un tava miesa. 2 Jau sen, kamēr Sauls bija par
ķēniņu, tu Israēli esi izvadījis un ievadījis, un
Tas Kungs, tavs Dievs, uz tevi sacījis: tev būs
manus Israēla ļaudis ganīt un tapt par valdnieku
pār maniem Israēla ļaudīm. 3 Un visi Israēla
vecaji nāca pie ķēniņa Hebronē, un Dāvids ar
tiem derēja derību Hebronē Tā Kunga priekšā.
Un tie svaidīja Dāvidu par ķēniņu pār Israēli, pēc
Tā Kunga vārda caur Samuēli. 4 Tad Dāvids un
viss Israēls nogāja uz Jeruzālemi (šī ir Jebuza),
un tur Jebusieši bija tās zemes iedzīvotāji. 5
Un Jebuzas iedzīvotāji sacīja uz Dāvidu: te tu
netiksi iekšā. Bet Dāvids uzņēma Ciānas pili, -
šī ir Dāvida pilsēta. 6 Tad Dāvids sacīja: kas
pirmais Jebusiešus kaus, tas būs par virsnieku un
lielkungu. Tad Joabs, Cerujas dēls, visupirmais
tika augšā un palika par virsnieku. 7 Un Dāvids
dzīvoja tai pilī, tāpēc to sauca par Dāvida pilsētu.
8 Un viņš uztaisīja to pilsētu visapkārt, no Millus
iesākot visapkārt; bet Joabs pameta dzīvus, kas
pilsētā atlikās. 9 Un Dāvids auga augumā un Tas
Kungs Cebaot bija ar viņu. 10 Un šie ir Dāvida
varoņu virsnieki, kas viņa valstībā stipri pie viņa
turējās ar visu Israēli, viņu celt par ķēniņu pēc Tā
Kunga vārda uz Israēli. 11 Un šis ir Dāvida varoņu
skaits: Jazabeams, Akmona dēls, tas augstākais
no tiem trīsdesmit; viņš pacēla savu šķēpu pret
trīs simtiem, kamēr tos nokāva vienā reizē. 12
Un pēc viņa bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka dēla
dēls, tas bija viens no tiem trim varoņiem. 13 Viņš
bija pie Dāvida PasDamimā, kad Fīlisti tur bija
sapulcējušies karā; un tur bija druvas gabals ar
miežiem, un tie ļaudis bēga no Fīlistiem. 14 Tad
tie nostājās pašā tīruma vidū un to aizstāvēja un
kāva Fīlistus, un Tas Kungs deva lielu pestīšanu.
15 Un trīs no tiem trīsdesmit virsniekiem nogāja
pie Dāvida uz to akmens kalnu Adulama alā.
Un Fīlistu karaspēks bija apmeties Refaīm ielejā.
16 Un Dāvids bija to brīdi pils kalnā, un Fīlisti
bija karavīrus ielikuši Bētlemē. 17 Un Dāvidam
iekārojās un viņš sacīja: kas man dos ūdeni dzert
no akas pie Bētlemes vārtiem? 18 Tad tie trīs
izlauzās caur Fīlistu lēģeri un smēla ūdeni no akas
pie Bētlemes vārtiem, un ņēma un atnesa to pie
Dāvida. Bet Dāvids to negribēja dzert, bet to izlēja
Tam Kungam 19 Un sacīja: lai Dievs mani pasargā,
ka es to būtu darījis un šo vīru asinis dzēris par
viņu dzīvību, jo tie savu dzīvību netaupīdami to
atnesuši; un viņš to negribēja dzert. To darīja šie
trīs varoņi. 20 Un Abizajus, Joaba brālis, bija arī
par virsnieku pār trim; un tas pacēla savu šķēpu
un nokāva trīs simtus. Un tam bija slava starp
tiem trim. 21 Starp šiem otriem trim viņš bija jo
lielā godā, un viņš tiem bija par virsnieku, bet tos
pirmajus trīs viņš nepanāca. 22 Benaja, Jojadas
dēls, stipra vīra dēls, kas lielus darbus darījis,
no Kabceēles, tas kāva divus stiprus Moabiešu
lauvas, un nogāja un kāva vienu lauvu pašā alā
sniega laikā. 23 Viņš nokāva arī vienu Ēģiptes
vīru, vīru pieci olektis garu, un tam Ēģiptietim
bija šķēps rokā kā riestava; bet šis tam piegāja ar
zizli un izrāva to šķēpu no tā ēģiptieša rokas un
to nokāva ar viņa paša šķēpu. 24 To darīja Benaja,
Jojadas dēls, un šis bija slavens starp tiem trim
varoņiem. 25 Un viņš bija tas augstākais starp
trīsdesmit, bet tos trīs (pirmajus) viņš nepanāca.
Un Dāvids to iecēla par savu padomnieku. 26
Un karaspēka varoņi bija: Azaēls, Joaba brālis;
Elanans, Dodus dēls, no Bētlemes; 27 Zamots no
Aroras, Elecs no Pelonas; 28 Īrus, Ikeša dēls, no
Tekoas; Abiēzers no Antotas; 29 Zibekajus, Uzata
dēls, Ilajus, Aoka dēls, 30 Makarajus no Retovas;
Eleds, Baēnas dēls, no Netofas; 31 Itajus, Ribaja
dēls, no Ģibejas Benjamina bērnos; Benaja no

Pirgatoas; 32 Urajus no Gaāša upēm; Abiēls no
Arbatas; 33 Asmavets no Baērumas; Elijabus, no
Zaālbonas. 34 No Azema bērniem no Ģizonas bija:
Jonatāns, Zages dēls no Araras; 35 Ahijams, Zakara
dēls, no Araras; Elivals, Ura dēls, 36 Hefers no
Maķeras; Ahijus no Pelonas; 37 Ecrus no Karmela;
Naērajus, Azbajus dēls, 38 Joēls Nātana brālis;
Mibears, Agra dēls, 39 Celeķs no Amona; Naķerajus
no Berotas, bruņu nesējs Joabam, Cerujas dēlam;
40 Īrus, Jetrus dēls, Gārebs, Jetrus dēls, 41 Ūrija, tas
Etietis; Zabads, Aķelaja dēls, 42 Adinus, Zizus dēls,
tas Rūbenietis, Rūbeniešu virsnieks, un pie viņa
bija vēl trīsdesmit; 43 Hanans, Maēkas dēls, un
Jehošafats no Matonas; 44 Uzija no Astras; Šamus
un Jajels, Otama dēli, no Aroēras; 45 Jediaēls,
Zimrus dēls, un Joūs, viņa brālis, no Ticas; 46 Eliēls
no Maēvas, un Jeribajus un Jozavijas, Elnaāma
dēli; un Jetmus no Moaba; 47 Eliēls un Abeds un
Jaēziēls no Mecobajas.

12 Un šie ir, kas pie Dāvida nāca uz Ciklagu,
kad tas vēl mita svešumā Saula, Ķisa dēla,
pēc. Un tie bija arīdzan no tiem varoņiem, kara
palīgi, 2 Stopu nesēji, akmeņu metēji ar labo un
ar kreiso roku un bultu šāvēji no stopa. Tie bija
no Saula brāļiem, no Benjamina. 3 Tie pirmie
bija Aķiēzers un Joas, Zaāmas bērni no Ģibeas,
tad Jeziēls un Pelecs, Asmaveta bērni, un Barakus
un Jeūs no Antotas. 4 Un Jezmaja no Gibeonas
bija jo varens starp tiem trīsdesmit un pār tiem
trīsdesmit. Un Jeremija un Jaēziēls un Jehohanans
un Jozabats no Ģederas, 5 Eleūzajus un Jerimots
un Bealija un Samarija un Zevataja no Aravas,
6 Elkanus un Jezija un Azareēls un Joēzers un
Jazabeams, Koraha dēli, 7 Un Joēlus un Zabadija,
Jeroama dēli, no Ģedoras. 8 No Gada bērniem
arīdzan Dāvidam tai pilskalnā tuksnesī piekrita
vareni karavīri, priekšturamu bruņu un šķēpu
nesēji, no izskata kā lauvas un čakli kā stirnas
pa kalniem. 9 Tas pārākais bija Ezers, otrais
Obadija, trešais Elijabs, 10 Ceturtais Mazmanus,
piektais Jeremija, 11 Sestais Atajus, septītais Eliēls,
12 Astotais Jehohanans, devītais Ebsabads, 13
Desmitais Jeremija, vienpadsmitais Makbanajus.
14 Šie bija no Gada bērniem, kara virsnieki, tie
mazākie viens par simtu, tie lielākie par tūkstoti.
15 Šie ir tie, kas pār Jardāni pārgāja pirmā mēnesī,
kad tā bija pilna līdz pašiem krastiem, un tie
izdzina visus ielejas ļaudis pret rītiem un pret
vakariem. 16 No Benjamina un Jūda bērniem nāca
arīdzan pie Dāvida uz pilskalnu. 17 Un Dāvids tiem
izgāja pretī un bildināja un uz tiem sacīja: ja jūs ar
miera prātu pie manis esat nākuši, man palīdzēt,
tad man būs viena sirds ar jums; bet ja jūs mani
ar viltu gribat nodot maniem ienaidniekiem, un
tomēr netaisnības pie manis nav, tad lai mūsu
Dievs to redz un soda. 18 Bet Tas Gars nāca uz
Amaaju, to virsnieku pār trīsdesmit (un tas sacīja):
tev mēs piederam, Dāvid un ar tevi mēs būsim, tu
Isajus dēls: miers, miers lai ir ar tevi un miers ar
taviem palīgiem, jo tavs Dievs ir tavs palīgs. Tad
Dāvids tos pieņēma un tos iecēla par karapulku
virsniekiem. 19 Arī no Manasus Dāvidam piekrita,
kad tas ar Fīlistiem nāca pret Saulu karot, bet šiem
nepalīdzēja; jo Fīlistu lielkungi pēc sava padoma to
atlaida sacīdami: viņš pāries pie sava kunga Saula
un mūsu galvas kritīs. 20 Kad viņš gāja uz Ciklagu,
tad tam no Manasus piekrita Adnaks un Jozabats
un Jediaēls un Mikaēls un Jozabads un Elijus
un Ciltajus, virsnieki pār Manasus tūkstošiem.
21 Un tie Dāvidam palīdzēja pret (Amalekiešu)
sirotājiem, jo tie visi bija stipri varoņi un palika
par kara virsniekiem. 22 Un ikdienas Dāvidam
piekrita palīgi, tiekams tas karaspēks palika tik
liels kā Dieva karaspēks. 23 Un šis ir to galvu
skaits, kas bija apbruņojušies uz karu un nākuši
pie Dāvida uz Hebroni, ka viņam piešķirtu Saula
valstību pēc Tā Kunga vārda. 24 Jūda bērnu,
kas priekšturamās bruņas un šķēpus nesa, bija
seši tūkstoši un astoņsimt uz karu gatavi. 25 No
Sīmeana bērniem bija septiņi tūkstoši un simts
stipri kara varoņi. 26 No Levja bērniem četrtūkstoš
un sešsimt. 27 Un Jojadus, Ārona bērnu valdnieks,
un ar to trīs tūkstoši un septiņsimt. 28 Un Cadoks,
jauns stiprs varonis, un no viņa tēva nama bija
divdesmit divi virsnieki. 29 Un no Benjamina
bērniem bija Saula brāļu trīs tūkstoši; jo līdz tam
laikam vēl viss vairums turējās pie Saula nama.
30 Un no Efraīma bērniem divdesmit tūkstoši
un astoņsimt stipri varoņi, vīri, kam bija liela
slava savu tēvu namā. 31 Un no Manasus puscilts
astoņpadsmit tūkstoši, kas ar vārdu tika noteikti,
ka nāktu, Dāvidu celt par ķēniņu. 32 Un no Izašara
bērniem, kas bija gudri noprast, kas Israēlim katrā
laikā bija darāms; šo virsnieku bija divsimt, un visi
viņu brāļi darīja pēc viņu vārda. 33 No Zebulona,
kas izgāja karā apbruņoti ar visādām karabruņām,
bija piecdesmit tūkstoši, savā kārtā stāvēdami
ar drošu sirdi. 34 Un no Naftalus bija tūkstotis
virsnieki un ar tiem trīsdesmit septiņi tūkstoši ar
priekšturamām bruņām un šķēpiem. 35 Un no
Dana bērniem uz karu gatavi divdesmit un astoņi
tūkstoši un sešsimt. 36 Un no Ašera, kas izgāja
karā, uz kaušanos gatavi, četrdesmit tūkstoši. 37
Un no PārJardānes, no Rūbena un Gada bērniem
un no Manasus puscilts ar visādām kara bruņām,
simts un divdesmit tūkstoši. 38 Visi šie karavīri, ar

drošu sirdi pēc kārtas pulkos stāvēdami, nāca uz
Hebroni, Dāvidu celt par ķēniņu pār visu Israēli.
Un arī visiem citiem no Israēla bija vienāda sirds,
Dāvidu celt par ķēniņu. 39 Un tie tur bija pie
Dāvida trīs dienas, ēda un dzēra, jo viņu brāļi
priekš tiem bija sataisījuši. 40 Un kas tuvu pie
tiem dzīvoja līdz Īsašaram un Zebulonam un
Naftalum, tie nesa maizi uz ēzeļiem un kamieļiem
un zirgēzeļiem un uz vēršiem, miltu ēdienus, vīģu
un rozīņu raušus un vīnu un eļļu un vēršus un
avis lielā pulkā; jo līksmība bija iekš Israēla.

13 Un Dāvids aprunājās ar tiem virsniekiem
pār tūkstošiem un pār simtiem un ar visiem
lielkungiem. 2 Un Dāvids sacīja uz visu Israēla
draudzi: ja jums šķiet labi esam un ja tas ir no
Tā Kunga mūsu Dieva, tad sūtīsim visur apkārt
pie saviem citiem brāļiem visās Israēla valstīs un
pie tiem priesteriem un Levitiem savās pilsētās
un viņu apgabalos, ka tie pie mums sapulcējās, 3
Un atvedīsim sava Dieva šķirstu atkal pie sevis;
jo Saula laikā mēs to neesam meklējuši. 4 Tad
visa draudze sacīja, lai tā darot, jo šī valoda
patika visiem ļaudīm. 5 Tad Dāvids sapulcināja
visu Israēli no Ēģiptes Šihoras, līdz kur nāk uz
Hamatu, atvest Dieva šķirstu no KiriatJearimas.
6 Tad Dāvids cēlās ar visu Israēli uz Baālu, tā ir
KiriatJearima iekš Jūda, no turienes atvest Dieva
Tā Kunga šķirstu, Tā Kunga, kas mīt pār ķerubiem,
kur viņa vārds top piesaukts. 7 Un tie veda Dieva
šķirstu uz jauniem ratiem no Abinadaba nama, un
Uza un Ahijus vadīja tos ratus. 8 Un Dāvids un
viss Israēls līksmojās Dieva priekšā ar visu spēku,
ar dziesmām un ar koklēm un somastabulēm un
bungām un pulkstenīšiem un bazūnēm. 9 Bet kad
tie nāca līdz Ķidona klonam, tad Uza izstiepa savu
roku, to šķirstu turēt, jo tie vērši (to) gāza. 10 Tad
Tā Kunga dusmas iedegās pret Uzaju, un viņš to
sita par to, ka tas savu roku bija izstiepis pēc tā
šķirsta, un tas tur nomira Dieva priekšā. 11 Un
Dāvids noskuma, ka Tas Kungs tādu robu robojis,
Uzu sizdams, un to vietu nosauca PerecUza (Uzas
robs) līdz šai dienai. 12 Un Dāvids bijās Dievu
tai dienā un sacīja: kā lai es Dieva šķirstu atvedu
pie sevis? 13 Un Dāvids neveda to šķirstu pie
sevis Dāvida pilī, bet to nolika Gatieša ObedEdoma
namā. 14 Tā Dieva šķirsts palika pie ObedEdoma
viņa namā trīs mēnešus, un Tas Kungs svētīja
ObedEdoma namu un visu, kas tam bija.

14 Un Īrams, Tirus ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie
Dāvida un ciedru kokus un mūrniekus un
būvmeistarus, viņam uztaisīt namu. 2 Un Dāvids
manīja, ka Tas Kungs viņu bija apstiprinājis par
ķēniņu pār Israēli; jo viņa valstība tapa varen
paaugstināta viņa Israēla ļaužu labad. 3 Un Dāvids
ņēma vēl vairāk sievu Jeruzālemē un Dāvidam
dzima vēl vairāk dēlu un meitu. 4 Un šie ir to
bērnu vārdi, kas viņam piedzima Jeruzālemē:
Šamuūs un Zobabs, Nātans un Salamans. 5 Un
Jebears un Elizuūs un Elvalets 6 Un Nogus un
Nevegs un Japius 7 Un Elišamus un BaelJadus
un Elivalets. 8 Kad nu Fīlisti dzirdēja, ka Dāvids
bija svaidīts par ķēniņu pār visu Israēli, tad visi
Fīlisti nāca, Dāvidu meklēt. Un kad Dāvids to
dzirdēja, tad viņš tiem izgāja pretī. 9 Un Fīlisti
nāca un izplētās Refaīm ielejā. 10 Tad Dāvids
vaicāja Dievam un sacīja: vai man būs iet pret
Fīlistiem, un vai tu tos dosi manā rokā? Un Tas
Kungs tam sacīja: celies, jo es tos došu tavā rokā.
11 Un tie gāja uz BaālPracim, un Dāvids tos tur
sakāva, un Dāvids sacīja: Dievs aizrāvis manus
ienaidniekus caur manu roku, tā kā ūdens rauj.
Tādēļ tie nosauca to vietu BaālPracim (rāveju
vieta). 12 Un tie tur pameta savus dievus; un
Dāvids pavēlēja, tos sadedzināt ar uguni. 13 Bet
Fīlisti atkal nāca un apmetās ielejā. 14 Tad Dāvids
atkal vaicāja Dievam, un Dievs uz to sacīja: neej
aiz viņiem bet ej apkārt ap viņiem, un ej tiem
virsū pret tiem raudu kokiem. 15 Un kad tu
dzirdēsi soļus rībam raudu koku galotnēs, tad
izej uz kaušanos, jo Dievs iziet tavā priekšā, kaut
Fīlistu karaspēku. 16 Un Dāvids darīja, kā Dievs
tam bija pavēlējis; un tie kāva Fīlistu karaspēku no
Gibeonas līdz Gazerai. 17 Tā Dāvida slava izpaudās
pa visām zemēm, un Tas Kungs lika bailēm no
viņa uziet visiem pagāniem.

15 Un Dāvids uztaisīja sev namus Dāvida pilsētā
un sataisīja vietu Dieva šķirstam un tam
uzcēla telti. 2 Tad Dāvids sacīja: neviens lai nenes
Dieva šķirstu kā vien Leviti, jo tos Tas Kungs ir
izredzējis, nest Dieva šķirstu un viņam kalpot
mūžīgi. 3 Un Dāvids sapulcēja visu Israēli uz
Jeruzālemi, novest Dieva šķirstu savā vietā, ko
viņš tam bija sataisījis. 4 Un Dāvids sasauca
Ārona bērnus un Levitus: 5 No Kehāta bērniem
virsnieku Uriēli ar saviem brāļiem, simt un
divdesmit; 6 No Merarus bērniem virsnieku
Asaju ar saviem brāļiem, divsimt un divdesmit; 7
No Ģerzoma bērniem virsnieku Joēli ar saviem
brāļiem, simt un trīsdesmit. 8 No Elicafana
bērniem virsnieku Šemaju ar saviem brāļiem,
divsimt; 9 No Hebrona bērniem virsnieku Eliēli ar
saviem brāļiem, astoņdesmit; 10 No Uziēļa bērniem
virsnieku Aminadabu ar saviem brāļiem, simt
un divpadsmit. 11 Un Dāvids aicināja priesterus
Cadoku un Abjataru, un Levitus Uriēli, Azaju

un Joēli, Šemaju un Eliēli un Aminadabu 12 Un
uz tiem sacīja: jūs Levitu tēvu namu virsnieki,
svētījaties paši ar saviem brāļiem un atvedat Tā
Kunga, Israēla Dieva, šķirstu, kur es tam vietu
sataisījis. 13 Jo viņu reiz, kad jūs klāt nebijāt, Tas
Kungs, mūsu Dievs, izlauza robu mūsu starpā,
tāpēc ka to nemeklējām, kā pienācās. 14 Tad
tie priesteri un Leviti svētījās, atvest Tā Kunga,
Israēla Dieva, šķirstu. 15 Un Levitu bērni nesa
Dieva šķirstu, itin kā Mozus bija pavēlējis pēc Tā
Kunga vārda, ar kārtīm uz saviem kamiešiem. 16
Un Dāvids pavēlēja Levitu virsniekiem sarīkot
savus brāļus, tos dziedātājus, ar spēlēm, ar soma
stabulēm, ar koklēm un pulkstenīšiem, skaņi
dziedāt un balsi pacelt ar prieku. 17 Tad Leviti
iecēla Hemanu, Joēļa dēlu, un no viņa brāļiem
Asafu, Bereķijas dēlu, un no Merarus bērniem,
saviem brāļiem, Etanu, Kuzajas dēlu, 18 Un ar
šiem savus brāļus no otras kārtas, Zahariju, Benu
un Jaēziēli un Zemiramotu un Jejeēli un Unnu,
Elijabu un Benaju un Maāseju un Matitiju un
Eliveleju un Mikneju un ObedEdomu un Jeīeli, tos
vārtu sargus. 19 Un dziedātāji bija Hemans, Asafs
un Etans, skandinādami ar vara pulkstenīšiem, 20
Un Zaharija un Aziēls un Zemiramots un Jeīels
un Unnus un Elijabs un Maāseja un Benaja ar
smalki skanīgām soma stabulēm, 21 Un Matitija
un Elivelejus un Mikneja un ObedEdoms un Jeīels
un Azazija, priekšā dziedādami ar astoņu stīgu
koklēm. 22 Un Kananaja bija Levitu vadonis,
(dziesmas) uzņemt, viņš tos mācīja uzņemt, jo
viņš bija saprātīgs. 23 Un Bereķija un Elkanus bija
šķirsta vārtu sargi. 24 Un Zabanija un Jehošafats
un Netaneēls un Amasajus un Zaharija un Benaja
un Eliēzers, tie priesteri, pūta trumetes Dieva
šķirsta priekšā, un ObedEdoms un Jeķija bija
šķirsta vārtu sargi. 25 Tā Dāvids un Israēla vecaji
un virsnieki pār tūkstošiem nogāja, atvest Tā
Kunga derības šķirstu no ObedEdoma nama ar
prieku. 26 Un kad Dievs tiem Levitiem palīdzēja,
kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, tad tie upurēja
septiņus vēršus un septiņus aunus. 27 Un Dāvids
bija ģērbies nātnu svārkos un tāpat visi Leviti,
kas to šķirstu nesa, un tie dziedātāji un Kananija,
tas dziedātāju vadonis; Dāvidam bija arī linu
plecusega. 28 Tā viss Israēls nesa augšām Tā Kunga
derības šķirstu ar gavilēšanu un bazūņu skaņu un
ar trumetēm un ar pulkstenīšiem, un spēlēja ar
soma stabulēm un koklēm. 29 Un kad Tā Kunga
derības šķirsts nonāca Dāvida pilī, tad Mikale,
Saula meita, skatījās pa logu ārā un redzēja ķēniņu
Dāvidu dejojam un spēlējam, un tā to nicināja
savā sirdī.

16 Un tie atveda Dieva šķirstu un to nolika tai
teltī, ko Dāvids tam bija uzcēlis, un upurēja
dedzināmos upurus un pateicības upurus Dieva
priekšā. 2 Un kad Dāvids tos dedzināmos upurus
un pateicības upurus bija pabeidzis, tad viņš
tos ļaudis svētīja Tā Kunga Vārdā. 3 Un viņš
izdalīja ikkatram no Israēla, tā vīram kā sievai,
pa klaipam maizes un pa gabalam gaļas un pa
mēram vīna. 4 Un kādus no Levitiem viņš nolika
par kalpotājiem priekš Tā Kunga šķirsta, godāt,
teikt un slavēt To Kungu, Israēla Dievu. 5 Asafs
bija par virsnieku un otrs pēc viņa Zaharija;
Jeīls, Zemiramots, Jeķiēls un Matitija un Elijabs
un Benaja un ObedEdoms un Jeīels ar spēlēm,
somastabulēm un koklēm, un Asafs skandināja
ar pulkstenīšiem. 6 Un Benaja un Jeaziēls, tie
priesteri, pūta vienmēr trumetes Dieva derības
šķirsta priekšā. 7 Tai dienā Dāvids pirmo reiz
deva šo dziesmu, To Kungu slavēt, caur Asafu un
viņa brāļiem: 8 Teiciet To Kungu, piesauciet Viņa
vārdu, dariet zināmus starp tautām Viņa darbus.
9 Dziedājiet Viņam, slavējiet To ar dziesmām,
pārdomājiet visus Viņa brīnumus. 10 Slavējiet
viņa svēto vārdu, lai sirds priecājās tiem, kas
To Kungu meklē. 11 Vaicājiet pēc Tā Kunga un
pēc Viņa stipruma, meklējiet Viņa vaigu bez
mitēšanās. 12 Pieminiet Viņa brīnumus, ko Viņš
darījis, Viņa brīnuma zīmes un Viņa mutes tiesas.
13 Tu, Israēl, Viņa kalpa dzimums, jūs Jēkaba
bērni, Dieva izredzētie. 14 Viņš ir Tas Kungs,
mūsu Dievs, Viņa tiesas iet pār visu zemi. 15
Pieminiet mūžīgi Viņa derību, to vārdu, ko Viņš
iecēlis tūkstošiem dzimumiem, 16 Ko Viņš derējis
ar Ābrahāmu un ko zvērējis Īzakam. 17 To Viņš
arī Jēkabam iecēlis par likumu un Israēlim par
mūžīgu derību, 18 Sacīdams: tev Es došu Kanaāna
zemi, jūsu mantības daļu; - 19 Kad jūs bijāt mazs
pulciņš, ne daudz, un svešinieki iekš tās. 20 Un tie
staigāja no vienas tautas pie otras, un no vienas
valsts pie citiem ļaudīm. 21 Viņš nekam neļāva tos
spaidīt, Viņš arī ķēniņus pārmācīja viņu dēļ. 22
Neaizskariet Manus svaidītos, un nedariet ļauna
Maniem praviešiem. 23 Dziedājiet Tam Kungam,
visa zeme, sludinājiet ikdienas Viņa pestīšanu.
24 Teiciet pagānu starpā Viņa godu, visu tautu
starpā Viņa brīnumus. 25 Jo Tas Kungs ir liels un
ļoti slavējams un bijājams pār visiem dieviem. 26
Jo visi pagānu dievi ir elki, bet Tas Kungs debesis
radījis. 27 Augstība un gods ir Viņa priekšā, spēks
un līksmība ir Viņa vietā. 28 Dodiet Tam Kungam,
jūs ļaužu tautas, dodiet Tam Kungam godu un
spēku, 29 Dodiet Tam Kungam Viņa vārda godu,
atnesiet dāvanas un nāciet priekš Viņa vaiga,

pielūdziet To Kungu svētā glītumā. 30 Bīstaties
priekš Viņa, visa pasaule; tiešām zeme stāv un
nekustās. 31 Lai debess priecājās un lai zeme
līksmojās, un lai saka tautu starpā: Tas Kungs ir
ķēniņš. 32 Lai jūra kauc un viss, kas iekš tās ir, lai
lauki līksmojās ar visu, kas tur virsū. 33 Lai gavilē
meža koki Tā Kunga priekšā, jo Tas nāk, zemi
tiesāt. 34 Teiciet To Kungu, jo Viņš ir labs, un Viņa
žēlastība paliek mūžīgi. 35 Un sakāt: atpestī mūs,
Dievs, mūsu Pestītājs, un sapulcini mūs un izglāb
mūs no pagāniem, ka teicam Tavu svēto vārdu un
Tevi augsti slavējam. 36 Slavēts lai ir Tas Kungs,
Israēla Dievs, mūžīgi mūžam, un visi ļaudis lai
saka: Āmen, un lai slavē To Kungu. - 37 Tā viņš
tur Tā Kunga derības šķirsta priekšā lika palikt
Asafam un viņa brāļiem, vienmēr kalpot tā šķirsta
priekšā, ikdienas savā kārtā, 38 Un ObedEdomam
ar saviem brāļiem, - to bija sešdesmit un astoņi,
ObedEdomam, Jedituna dēlam, un Osam par
vārtu sargiem, 39 Un priesterim Cadokam un
viņa brāļiem, tiem priesteriem, priekš Tā Kunga
dzīvokļa uz tā kalna Gibeonā, 40 Tam Kungam
upurēt dedzināmos upurus uz dedzināmo upuru
altāra vienmēr, rītos un vakaros, tā kā rakstīts Tā
Kunga bauslībā, ko viņš Israēlim bija pavēlējis. 41
Un ar viņiem bija Hemans un Jedituns un tie citi
izredzētie, kas ar vārdiem bija noteikti, To Kungu
slavēt, ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 42 Un ar
šiem Hemans un Jedituns, skandināt ar trumetēm
un pulkstenīšiem un ar svētu dziesmu spēlēm,
bet Jedituna bērni bija par vārtu sargiem. 43 Tā
visi ļaudis nogāja ikkatrs savā namā, un Dāvids
atgriezās, savu namu sveicināt.

17 Un notikās, kad Dāvids savā namā dzīvoja,
tad Dāvids sacīja uz pravieti Nātanu: redzi,
es dzīvoju ciedru namā, bet Tā Kunga derības
šķirsts mīt starp telts deķiem. 2 Tad Nātans sacīja
uz Dāvidu: dari visu, kas ir tavā sirdī, jo Dievs ir
ar tevi. 3 Bet tai pašā naktī Dieva vārds notika
uz Nātanu sacīdams: 4 Ej un saki manam kalpam
Dāvidam: tā saka Tas Kungs: tev nebūs Man namu
celt par mājas vietu. 5 Jo Es namā neesmu mitis no
tās dienas, kad Israēli esmu izvedis, līdz šai dienai,
bet Es esmu gājis no telts uz telti un no dzīvokļa
uz dzīvokli. 6 Visu to laiku, kad Es ar visu Israēli
esmu staigājis, vai esmu vārdu runājis uz kādu
no Israēla soģiem, kam Es pavēlējis Savus ļaudis
ganīt, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet ciedru
namu? 7 Tad nu saki tā uz Manu kalpu Dāvidu: tā
saka Tas Kungs Cebaot: Es tevi esmu ņēmis no
ganības, no sīkiem lopiem, lai tu Maniem Israēla
ļaudīm būtu par valdnieku. 8 Un Es ar tevi esmu
bijis visur, kur tu esi gājis, un esmu izdeldējis
visus tavus ienaidniekus tavā priekšā un tev cēlis
augstu vārdu, kā tiem lieliem kungiem vārds ir
virs zemes. 9 Un Saviem Israēla ļaudīm Es esmu
gādājis vietu un tos dēstījis, ka tie savā vietā
dzīvo un vairs netop šaubīti, un netikli ļaudis tos
vairs nespaida, kā senāk, 10 Un no tās dienas,
kad Es soģus iecēlu pār Saviem Israēla ļaudīm.
Un visus tavus ienaidniekus Es esmu pazemojis
un tev daru zināmu, ka Tas Kungs tev cels namu.
11 Un notiks, kad tavs laiks būs pagājis, kad tu
pie saviem tēviem iesi, tad Es pamodināšu tavu
dzimumu pēc tevis, kas būs no taviem bērniem,
un apstiprināšu viņa valstību. 12 Tas Man uztaisīs
namu un Es apstiprināšu viņa goda krēslu mūžīgi.
13 Es tam būšu par tēvu un tas Man būs par dēlu,
un Savu žēlastību Es no viņa neatraušu, kā Es to
esmu atrāvis no tā, kas bija tavā priekšā. 14 Bet Es
to Manā namā un Manā valstībā iecelšu mūžīgi, ka
viņa goda krēsls pastāv mūžīgi. 15 Un kad Nātans
pēc visiem šiem vārdiem un pēc šīs parādīšanas
ar Dāvidu bija runājis, 16 Tad ķēniņš Dāvids nāca
un palika Tā Kunga priekšā un sacīja: kas es esmu,
Kungs Dievs, un kas ir mans nams, ka Tu mani līdz
šejienei esi vadījis? 17 Un tas Tev vēl bijis maz, ak
Dievs! Bet Tu vēl uz Sava kalpa namu esi runājis
par nākošiem ilgiem laikiem un mani esi uzlūkojis
pēc cilvēka vīzes, Tu Dievs Kungs augstībā. 18
Un ko lai Dāvids vēl uz Tevi saka par Tava kalpa
godību? Bet Tu gan pazīsti Savu kalpu. 19 Kungs,
Tava kalpa labad un pēc Tavas sirds Tu visas šās
lielās lietas esi darījis, un visas šās augstās lietas
darījis zināmas. 20 Kungs, neviens nav kā Tu, un
neviena dieva nav, kā Tu vien, pēc visa, ko mēs
savām ausīm esam dzirdējuši. 21 Un kur gan ir
kāda tauta virs zemes kā Tavi Israēla ļaudis, ko
Dievs gājis atpestīt Sev par ļaudīm, un Sev celt
lielu un bijājamu vārdu, pagānus izdzīdams Savu
ļaužu priekšā, ko Tu no Ēģiptes izglābis? 22 Un
Tu Savus Israēla ļaudis Sev esi cēlis par tautu
mūžīgi, un Tu Kungs tiem esi palicis par Dievu. 23
Tad nu, Kungs, lai tas vārds, ko Tu esi runājis par
Savu kalpu un par viņa namu, tiešām tā notiek
mūžīgi, un dari, kā Tu esi runājis! 24 Tiešām, lai tā
notiek, ka Tavs vārds top paaugstināts mūžīgi, lai
saka: Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, ir Dievs pār
Israēli, un Tava kalpa Dāvida nams lai pastāv Tavā
priekšā. 25 Jo tu, mans Dievs, sava kalpa ausi esi
atvēris, ka tu tam gribi namu uztaisīt, tādēļ tavs
kalps ir iedrošinājies pielūgt tava vaiga priekšā.
26 Tad nu, Kungs, Tu esi Dievs, un esi runājis uz
Savu kalpu šo labumu. 27 Un nu tas ir Tavs prāts,
svētīt Sava kalpa namu, ka tas mūžīgi paliek Tavā

priekšā; jo ko Tu, Kungs, svētī, tas paliek svētīts
mūžīgi.

18 Un notikās pēc tam, ka Dāvids kāva Fīlistus
un tos pārvarēja un uzņēma Gatu un viņas
ciemus no Fīlistu rokas. **2** Un viņš kāva arī
Moabiešus, tā ka Moabieši Dāvidam palika par
kalpiem un nesa dāvanas. **3** Dāvids kāva arī
HadadEzeru, Cobas ķēniņu, Hamatā, kad šis nogāja
savu varu atkal uzcelt pie Eifrat upes. **4** Un
Dāvids tiem atņēma tūkstoš ratus un septiņtūkstoš
jātniekus un divdesmit tūkstoš kājniekus, un
Dāvids darīja visus zirgus tizlus un atlicināja
no tiem simts zirgus. **5** Un Sīrieši no Damaskus
nāca HadadEzeram, Cobas ķēniņam, palīgā, bet
Dāvids kāva no Sīriešiem divdesmit divi tūkstoš
vīrus. **6** Un Dāvids lika (karavīrus) Damaskū
Sīrijā, un Sīrieši Dāvidam palika par kalpiem un
nesa dāvanas; jo Tas Kungs palīdzēja Dāvidam
visur, kur viņš gāja. **7** Un Dāvids ņēma tās zelta
priekšturamās bruņas, kas HadadEzera kalpiem
bija, un tās pārveda uz Jeruzālemi. **8** Dāvids
paņēma arī ļoti daudz vara no Tibeatas un no
Kunas, HadadEzera pilsētām; no tā Salamans taisīja
to vara jūru un tos stabus un tos vara traukus.
9 Kad nu Tojus, Hamatas ķēniņš, dzirdēja, ka
Dāvids bija kāvis visu HadadEzera, Cobas ķēniņa,
karaspēku, **10** Tad viņš savu dēlu Adoramu sūtīja
pie ķēniņa Dāvida, vaicāt pēc viņa labklāšanās un
viņam pateikt, kā tas pret HadadEzeru bija karojis
un viņu kāvis, jo HadadEzeram bija karš pret Toju.
11 Un visus zelta un sudraba un vara traukus,
tos ķēniņš Dāvids svētīja Tam Kungam līdz ar
to sudrabu un zeltu, ko viņš no visām tautām
bija paņēmis, no Edoma un Moaba un no Amona
bērniem, no Fīlistiem un no Amalekiešiem. **12**
Abizajus, Cerujas dēls, kāva arīdzan Edomiešus
sāls ielejā, astoņpadsmit tūkstošus. **13** Un viņš lika
karavīrus Edomā, un visi Edomieši palika Dāvidam
par kalpiem, jo Tas Kungs palīdzēja Dāvidam visur,
kurp tas gāja. **14** Tā Dāvids valdīja pār visu Israēli
un nesa tiesu un taisnību visiem saviem ļaudīm.
15 Un Joabs, Cerujas, dēls, bija pār karaspēku,
un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **16** Un
Cadoks, Aķitoba dēls, un Abimeleks, Abjatara
dēls, bija priesteri, un Zauzus bija skrīveris, **17**
Un Benaja, Jojadas dēls bija pār tiem Krietiem
un Plietiem, un Dāvida bērni bija tie pirmie pie
ķēniņa.

19 Un notikās pēc tam, ka Nahas, Amona bērnu
ķēniņš, nomira, un viņa dēls palika par
ķēniņu viņa vietā. **2** Tad Dāvids sacīja: es darīšu
žēlastību pie Anona, Nahasa dēla, jo viņa tēvs
žēlastību darījis pie manis. Un Dāvids sūtīja
vēstnešus, viņu iepriecināt par viņa tēvu. Tad
Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi pie Anona,
viņu iepriecināt. **3** Bet Amona bērnu lielkungi
sacīja uz Anonu: vai Dāvids godina tavu tēvu tavās
acīs, ka tas sūtījis pie tevis iepriecētājus? Vai viņa
kalpi nav tāpēc pie tevis nākuši, ka zemi izklausa
un izposta un izlūko? **4** Tad Anons ņēma Dāvida
kalpus un tiem nodzina bārdu un viņiem nogrieza
vienu drēbju pusi līdz gurniem un tos atlaida.
5 Un tie aizgāja. Un kad nu Dāvidam ziņu deva
par tiem vīriem, tad viņš tiem sūtīja pretī, (jo
tie vīri bija ļoti apsmieti,) un ķēniņš tiem lika
sacīt: paliekat Jērikū, tiekams jūsu bārda atkal
būs ataugusi, tad nāciet atpakaļ. **6** Kad nu Amona
bērni redzēja, ka bija palikuši smirdoši Dāvida
priekšā, tad Anons un Amona bērni sūtīja tūkstoš
sudraba talentus, saderēt ratus un jātniekus no
Mezopotamijas, no Maēkas un no Cobas. **7** Un
tie sev saderēja trīsdesmit un divi tūkstoš ratus
un to ķēniņu no Maēkas un viņa ļaudis, un tie
nāca un apmeta lēģeri pret Medbu. Un Amona
bērni arīdzan sapulcējās no savām pilsētām un
nāca karā. **8** Kad nu Dāvids to dzirdēja, tad viņš
sūtīja Joabu un visu spēku ar tiem vareniem.
9 Un Amona bērni izgāja un nostājās uz kauju
priekš pilsētas vārtiem. Bet tie ķēniņi, kas bija
nākuši, turējās savrup laukā. **10** Kad nu Joabs
redzēja, ka karš pret viņu taisījās no priekšas un
no aizmugures, tad viņš izlasīja kādus no Israēla
jauniem vīriem un nostājās Sīriešiem pretī. **11** Bet
tos citus ļaudis viņš deva Abizajam, savam brālim,
rokā, un tie nostājās pret Amona bērniem. **12** Un
viņš sacīja: ja Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc
tu man palīgā, bet ja Amona bērni būs stiprāki
nekā tu, tad es nākušu tev palīgā. **13** Turies droši
un lai stipri cīnāmies priekš saviem ļaudīm un
priekš sava Dieva pilsētām, un Tas Kungs lai dara,
kā tam patīk. **14** Un Joabs nāca tuvāki ar saviem
ļaudīm, kas pie viņa bija, kauties ar Sīriešiem,
bet tie bēga viņa priekšā. **15** Un kad Amona
bērni redzēja, kā Sīrieši bēga, tad tie arīdzan bēga
priekš Abizajus, viņa brāļa, un tie nāca pilsētā,
un Joabs nāca uz Jeruzālemi. **16** Kad nu Sīrieši
redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie
sūtīja vēstnešus un lika nākt tiem Sīriešiem, kas
viņpus upes dzīvoja, un Šofahs, HadadEzera kara
lielskungs, gāja viņu priekšā. **17** Kad to Dāvidam
teica, tad viņš sapulcēja visu Israēli un pārgāja
pār Jardāni, un nāca pie tiem un nostājās tiem
pretī. Un Dāvids nostājās Sīriešiem pretī uz kauju,
un tie ar viņu kāvās. **18** Bet Sīrieši bēga Israēla
priekšā, un Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņ

tūkstoš ratus un četrdesmit tūkstoš kājniekus;
viņš nokāva arī Šofahu, to kara lielkungu. 19 Kad
nu HadadEzera kalpi redzēja, ka Israēla priekšā
bija sakauti, tad tie derēja mieru ar Dāvidu un
viņam kalpoja. Un Sīrieši negribēja vairs Amona
bērniem palīdzēt.

20 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad
ķēniņi iziet, tad Joabs izvadīja karaspēku un
izpostīja Amona bērnu zemi, un nāca un apmeta
lēģeri pret Rabu. Bet Dāvids palika Jeruzālemē.
Un Joabs kāva Rabu un to izpostīja. 2 Un Dāvids
ņēma viņas ķēniņa kroni no viņa galvas un atrada,
ka tas svēra vienu talentu zelta, un dārgi akmeņi
bija iekš tā, un tas Dāvidam tapa likts galvā; viņš
arī izveda ļoti daudz laupījuma no tās pilsētas.
3 Un viņš izveda tos ļaudis, kas tur bija, un tos
lika apakš zāģiem un apakš dzelzs kuļamiem
ruļļiem un apakš dzelzs cirvjiem. Un tā Dāvids
darīja visām Amona bērnu pilsētām. Tad Dāvids
ar visiem ļaudīm griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.
4 Un pēc tam karš cēlās ar Fīlistiem Gazerā; tad
Zibekajus, Uzata dēls, kāva Zibaju, kas bija no
milžu ļaužu bērniem, un tos pazemoja. 5 Un atkal
karš cēlās ar Fīlistiem, un Elkanus, Jaīra dēls, kāva
Laēmu, Goliata, tā Gatieša, brāli, kam šķēpa kāts
bija kā riestava. 6 Un atkal bija karš Gatā, un tur
bija viens liels vīrs, tam bija pa sešiem pirkstiem
pie rokām un kājām, divdesmit un četri pavisam,
un tas bija arīdzan dzimis no milžu ļaudīm. 7 Un
tas apmēdīja Israēli, bet Jonatāns, Šimejus, Dāvida
brāļa, dēls, to nokāva. 8 Tie no milžu ļaudīm bija
dzimuši Gatā, un krita caur Dāvida roku un caur
viņa kalpu roku.

21 Un sātans stāvēja pret Israēli un skubināja
Dāvidu, skaitīt Israēli. 2 Un Dāvids sacīja uz
Joabu un uz tiem ļaužu virsniekiem: ejat, skaitait
Israēli no Bēršebas līdz Danai un atnesiet man
to skaitu, ka es to zinu. 3 Tad Joabs sacīja: lai
Tas Kungs pie šiem ļaudīm, kā tie nu ir, simtreiz
vairāk pieliek, - vai tie visi, mans kungs un
ķēniņ, nav mana kunga kalpi? Kāpēc mans kungs
to meklē? Kāpēc tam būs notikt Israēlim par
noziegumu? 4 Bet ķēniņa vārds bija stiprāks
nekā Joaba. Tāpēc Joabs izgāja un pārstaigāja visu
Israēli un nāca atkal uz Jeruzālemi. 5 Un Joabs
Dāvidam deva to skaitīto ļaužu skaitu, un viss
Israēls bija vienpadsmit reiz simts tūkstoš vīri,
kas zobena vilcēji, un no Jūda bija četrsimt un
septiņdesmit tūkstoš vīri, kas zobena vilcēji. 6
Bet Levi un Benjaminu, tos viņu starpā neskaitīja,
jo ķēniņa vārds Joabam bija negantība. 7 Un šī
lieta Dievam nepatika, un viņš sita Israēli. 8 Tad
Dāvids sacīja uz Dievu: es esmu ļoti grēkojis, ka
to esmu darījis, bet lūdzams, atņem Sava kalpa
noziegumu, jo es esmu ļoti aplam darījis. 9 Un
Tas Kungs runāja uz Gadu, Dāvida redzētāju, un
sacīja: 10 Ej un runā uz Dāvidu un saki: tā saka
Tas Kungs: trīs lietas Es tev lieku priekšā, izvēlies
vienu no tām, ko lai Es tev daru. 11 Un Gads nāca
pie Dāvida un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs:
izvēlies! 12 Vai trīs gadus bada laiku, vai trīs
mēnešus bēgt no saviem pretiniekiem un no savu
ienaidnieku zobena, kas tevi aizņem? - jeb vai
trīs dienas Tā Kunga zobenu, tas ir mēri iekš
zemes un Tā Kunga maitātāju eņģeli visās Israēla
robežās? Tad lūko nu, ko lai es Tam atsaku, kas
Mani sūtījis. 13 Tad Dāvids sacīja uz Gadu: man ir
ļoti bail; lai es jel krītu Tā Kunga rokā, jo Viņa
žēlastība ir ļoti liela, bet lai nekrītu cilvēku rokās.
14 Tad Dievs sūtīja mēri pār Israēli, un no Israēla
krita septiņdesmit tūkstoš vīri. 15 Un Dievs sūtīja
eņģeli uz Jeruzālemi, to samaitāt; un kad viņš to
samaitāja, tad Tas Kungs uzlūkoja un Viņam bija
žēl par to ļaunumu. Un Viņš sacīja uz to eņģeli, to
samaitātāju: ir gan, atrauj savu roku. Un Tā Kunga
eņģelis stāvēja pie Jebusieša Arnana klona. 16 Kad
nu Dāvids savas acis pacēla, tad viņš redzēja Tā
Kunga eņģeli starp debess un zemes stāvam, un
tam bija izvilkts zobens rokā, kas bija izstiepts pār
Jeruzālemi. Tad Dāvids un tie vecaji, ar maisiem
apģērbušies, metās uz savu vaigu, 17 Un Dāvids
sacīja uz Dievu: vai es tas neesmu, kas pavēlējis,
tos ļaudis skaitīt? Es, es esmu grēkojis un ļaunu
darījis, - bet šās avis, ko tās darījušas? Ak Kungs,
mans Dievs! Lai jel Tava roka ir pret mani un
pret mana tēva namu, bet ne pret Taviem ļaudīm
par mocību! 18 Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz
Gadu, lai saka Dāvidam, ka Dāvids lai ietu, Tam
Kungam uztaisīt altāri Jebusieša Arnana klonā. 19
Tā Dāvids nogāja pēc Gada vārda, ko tas Tā Kunga
Vārdā bija runājis. 20 Kad nu Arnans pagriezās,
tad viņš redzēja to eņģeli, un viņa četri dēli, kas
pie viņa bija, paslēpās, bet Arnans kūla kviešus.
21 Un Dāvids nāca pie Arnana, un Arnans skatījās
un redzēja Dāvidu un nāca no tā klona un metās
Dāvida priekšā uz savu vaigu pie zemes. 22 Un
Dāvids sacīja uz Arnanu: dod man tā klona vietu,
ka es tur Tam Kungam taisu altāri; dod man to par
pilnu naudu, lai šī mocība mitās no tiem ļaudīm.
23 Tad Arnans sacīja uz Dāvidu: Ņem to, un dari,
mans kungs un ķēniņ, kā tev patīk, redzi, es tos
vēršus dodu par dedzināmiem upuriem un šos
kuļamos ratus malkai un šos kviešus par ēdamu
upuri, - visu to es dodu. 24 Bet ķēniņš Dāvids sacīja
uz Arnanu: nē, bet es to gribu pirkt par pilnu

naudu; jo es negribu ņemt priekš Tā Kunga, kas
tev pieder, un upurēt dedzināmo upuri par velti.
25 Tā Dāvids Arnanam par to vietu deva sešsimt
sēķeļus zelta. 26 Un tur Dāvids Tam Kungam
uztaisīja altāri un upurēja dedzināmos upurus un
pateicības upurus. Un kad tas To Kungu piesauca,
tad viņš tam atbildēja caur uguni no debesīm uz
dedzināmo upuru altāri. 27 Un Tas Kungs sacīja uz
to eņģeli, lai tas savu zobenu bāž savā makstī. 28
Tanī laikā, kad Dāvids redzēja, ka Tas Kungs viņam
bija atbildējis uz Arnana, tā Jebusieša, klona, tad
viņš tur upurēja. 29 Jo Tā Kunga dzīvoklis, ko
Mozus tuksnesī bija taisījis, un tas dedzināmo
upuru altāris to laiku bija Gibeonas kalnā. 30 Bet
Dāvids tur pie tā nevarēja noiet, Dievu meklēt, tā
viņš bija iztrūcinājies no Tā Kunga eņģeļa zobena.

22 Un Dāvids sacīja: šeitan būs būt Dieva Tā
Kunga namam, un še būs būt dedzināmo
upuru altārim priekš Israēla. 2 Un Dāvids pavēlēja
sapulcināt svešiniekus, kas bija Israēla zemē, un
viņš saderēja akmeņu cirtējus, apcirst akmeņus
Dieva nama būvei. 3 Un Dāvids sakrāja daudz dzelzs
priekš naglām pie vārtu durvīm un klamburiem
un tik daudz vara, ka nebija sverams, 4 Un ciedru
koku, ka nebija skaitāmi, jo Sidonieši un Tirieši
veda ciedru kokus Dāvidam lielā pulkā. 5 Un
Dāvids sacīja: mans dēls Salamans ir jauns un
mazs, un tam namam, kas Tam Kungam jātaisa būs
jo lielam būt par slavu un godu visās zemēs, tāpēc
es viņam sagādāšu krājumu. Tā Dāvids sakrāja
lielu krājumu, pirms nomira. 6 Tad viņš aicināja
savu dēlu Salamanu un tam pavēlēja namu celt
Tam Kungam, Israēla Dievam. 7 Un Dāvids sacīja
uz Salamanu: mans dēls, man gan bija prātā, celt
namu Tā Kunga, sava Dieva, vārdam. 8 Bet Tā
Kunga vārds uz mani notika tā: tu esi izlējis daudz
asinis, jo tu esi vedis lielus karus; tev nebūs manam
vārdam celt namu, jo tu esi izlējis daudz asinis
virs zemes manā priekšā. 9 Redzi, tas dēls, kas tev
dzims, būs miera vīrs, jo es viņam došu mieru no
visiem viņa ienaidniekiem visapkārt, jo Salamans
(miera vīrs) būs viņa vārds, un viņa laikā Israēlim
es došu mieru un dusu. 10 Tas manam vārdam
cels namu un tas man būs par dēlu, un es tam
būšu par tēvu, un es apstiprināšu viņa valstības
krēslu pār Israēli mūžīgi. 11 Nu tad, mans dēls, Tas
Kungs būs ar tevi un tev labi izdosies, ka tu uzcel
Tam Kungam, savam Dievam, namu, kā viņš par
tevi runājis. 12 Un Tas Kungs tev dos gudrību un
saprašanu un tevi cels pār Israēli, turēt Tā Kunga,
sava Dieva, bauslību. 13 Tad tev labi izdosies,
kad tu turēsi un darīsi tos likumus un tās tiesas,
ko Tas Kungs Mozum pavēlējis priekš Israēla.
Ņemies drošu sirdi, nebīsties un nebaiļojies. 14
Un redzi, es esmu rūpējies un sakrājis priekš
Tā Kunga nama simt tūkstoš talentus zelta un
tūkstoš reiz tūkstoš talentus sudraba, un varu un
dzelzi bez svara, jo tā ir ļoti daudz; ir kokus un
akmeņus es esmu sakrājis; tu vari vēl gādāt klāt.
15 Tev arī ir pulks strādnieku, akmeņu cirtēju un
amatnieku pie akmeņiem un kokiem un ļaudis,
mācīti uz visādu darbu. 16 Zelta, sudraba un vara
un dzelzs ir neizskaitāms pulks. Celies un taisi,
un lai Tas Kungs ir ar tevi. 17 Un Dāvids pavēlēja
visiem Israēla virsniekiem, palīdzēt viņa dēlam
Salamanam: 18 Vai Tas Kungs, jūsu Dievs, nav
ar jums, un jums nav devis mieru visapkārt? Jo
viņš tās zemes iedzīvotājus ir devis manā rokā,
un šī zeme ir pārvarēta Tā Kunga un viņa ļaužu
priekšā. 19 Tad nu dzenaties ar savu sirdi un
ar savu dvēseli meklēt To Kungu, savu Dievu,
un ceļaties un uztaisiet Dieva, Tā Kunga, svēto
vietu, ka Tā Kunga derības šķirstu un svētos Dieva
traukus var ienest šai namā, kas taps uztaisīts Tā
Kunga vārdam.

23 Un kad Dāvids bija vecs un savu laiku
nodzīvojis, tad tas savu dēlu Salamanu cēla
par ķēniņu pār Israēli. 2 Un (Dāvids) sapulcēja
visus Israēla virsniekus un priesterus un Levitus.
3 Un Leviti tapa skaitīti no trīsdesmit gadiem
un pārāk, un viņu skaits pēc viņu vīru galvām
bija trīsdesmit astoņi tūkstoši. 4 No tiem bija
divdesmit četri tūkstoši nolikti pie Tā Kunga
nama darba, un seši tūkstoš uzraugi un tiesneši. 5
Un četri tūkstoš vārtu sargi un četri tūkstoš Tā
Kunga dziedātāji ar spēlēm, ko es esmu iecēlis,
Dievu teikt (sacīja Dāvids). 6 Un Dāvids tos dalīja
kārtās, pēc Levja bērniem, Geršona, Kehāta un
Merarus. 7 No Geršona bērniem bija Laēdans un
Šimejus. 8 Laēdana bērni bija: Jeīels, virsnieks,
un Zetams un Joēls, tie trīs. 9 Šimejus bērni bija:
Zalomits un Aziēls un Hārans, tie trīs; šie bija
Laēdana tēvu nama virsnieki. 10 Un Šimejus bērni
bija: Jakats, Zinus un Jeūs un Brija; šie četri bija
Šimejus bērni. 11 Un Jakats bija pirmais un Zinus
otrais. Bet Jeūm un Brijam nebija daudz bērnu,
tāpēc tie tapa skaitīti par vienu tēva namu. 12
Un Kehāta bērni bija: Amrams, Jecears, Hebrons
un Uziēls, tie četri. 13 Amrama bērni bija Ārons
un Mozus. Un Āronu atšķīra, ka tas taptu svētīts
visusvētākajā amatā līdz ar saviem dēliem mūžīgi,
kvēpināt priekš Tā Kunga vaiga un viņam kalpot
un svētīt viņa vārdā mūžīgi. 14 Un Mozus, Tā Dieva
vīra, bērni bija skaitīti pie Levitu cilts. 15 Mozus
bērni bija: Ģerzoms un Eliēzers. 16 Ģerzoma bērni

bija Zebuēls, virsnieks. 17 Un Eliēzeram bērni
bija: Rekabeja, virsnieks. Un Eliēzeram nebija
citu bērnu. Bet Rekabejas bērni vairojās daudz
vairāk. 18 Jeceara bērni bija: virsnieks Zalomits.
19 Hebrona bērni bija: Jerija tas pirmais, Amarija
otrais, Jeaziēls trešais, un Jakmeams ceturtais.
20 Uziēļa bērni bija: Miha tas pirmais un Jezija
otrais. 21 Merarus bērni bija: Maēlus un Muzus.
Maēlus bērni bija: Eleazars un Ķis. 22 Un Eleazars
nomira, un tam dēlu nebija, bet meitas vien, un
Ķisa bērni, viņu brāļi, tās apņēma. 23 Muzus bērni
bija Maēlns, Eders un Jeremots, tie trīs. 24 Šie
bija Levja bērni pēc savu tēvu namiem, savu tēvu
namu virsnieki, kas pēc vārdiem tapa skaitīti
pēc viņu galvām; tie stāvēja kalpošanas darbā Tā
Kunga namā, divdesmit gadus veci un vairāk. 25 Jo
Dāvids bija sacījis: Tas Kungs, Israēla Dievs, Saviem
ļaudīm dusu devis, un Viņš Jeruzālemē mājos
mūžīgi. 26 Tad arī Levitiem vairs nebija jānes tas
dzīvoklis, nedz kādas citas lietas, kas pie tā amata
piederēja. 27 Bet pēc Dāvida pēdējiem vārdiem
Levja bērni tapa skaitīti, divdesmit gadus veci un
vairāk, 28 Ka tiem bija jāstāv apakš Ārona bērnu
rokas, kalpot Tā Kunga nama pagalmā un mantas
kambaros un tīrīt visas svētās lietas un stāvēt
Dieva nama kalpošanā, 29 Un pie Dieva priekšā
noliekamām maizēm un ēdamo upuru kviešu
miltiem un neraudzētām karašām un pannām
un ceptiem raušiem un pie visiem svariem un
mēriem, 30 Un ik rītu stāvēt, To Kungu teikt un
slavēt, tāpat arī ik vakaru, 31 Un upurēt visus
dedzināmos upurus svētdienās, jaunos mēnešos
un svētkos pēc sava skaita un tiesas Tā Kunga
priekšā vienmēr, 32 Un sargāt saiešanas telti
un svēto vietu un kalpot saviem brāļiem, Ārona
bērniem, Tā Kunga nama kalpošanā.

24 Un šī bija Ārona bērnu kārta. Ārona bērni
bija: Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars.
2 Bet Nadabs un Abijus nomira priekš sava tēva, un
tiem bērnu nebija, un Eleazars un Ītamars palika
par priesteriem. 3 Un Dāvids tos nodalīja, Cadoku
no Eleazara bērniem un Aķimeleku no Ītamara
bērniem, pēc viņu kalpošanas kārtas. 4 Un Eleazara
bērnos tapa atrastas vairāk vīriešu galvas, nekā
Ītamara bērnos, un tie tos nodalīja; no Eleazara
bērniem bija sešpadsmit tēvu namu virsnieki,
bet no Ītamara bērniem bija astoņi virsnieki pēc
saviem tēvu namiem. 5 Un tos nodalīja caur
meslošanu, tā šos kā viņus, jo virsnieki svētā
vietā un virsnieki Dieva priekšā bija no Eleazara
un Ītamara bērniem. 6 Un Šemaja, Netaneēļa
dēls, skrīveris no Levitiem, tos uzrakstīja ķēniņa
priekšā un lielkungu un priestera Cadoka un
Aķimeleka, Abjatara dēla, un priesteru un Levitu
tēvu namu virsnieku priekšā; viens tēva nams
tapa ņemts no Eleazara, un viens tāpat tapa ņemts
no Ītamara. 7 Un tā pirmā meslu zīme krita
Jojaribam, otrā Jedajam, 8 Trešā Harimam, ceturtā
Zeorimam, 9 Piektā Malhijam, sestā Mejaminam,
10 Septītā Akocam, astotā Abijam, 11 Devītā Jezuam,
desmitā Šekanijam, 12 Vienpadsmitā Eliazibam,
divpadsmitā Jaķimam, 13 Trīspadsmitā Upam,
četrpadsmitā Jezebeabam, 14 Piecpadsmitā Bilgam,
sešpadsmitā Imeram. 15 Septiņpadsmitā Heziram,
astoņpadsmitā Apicecam, 16 Deviņpadsmitā
Petahjam, divdesmitā Jezķelim, 17 Divdesmit
pirmā Jaķinam, divdesmit otrā Gamulam, 18
Divdesmit trešā Delajam, divdesmit ceturtā
Maāzijam. 19 Šī ir viņu kalpošanas kārta, iet Tā
Kunga namā pēc sava likuma caur Āronu, savu
tēvu, kā tam Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis.
20 Un no tiem citiem Levja bērniem: no Amrama
bērniem bija Zubaēls, no Zubaēla bērniem Jekdeja.
21 No Rekabejas: Rekabejas bērniem virsnieks bija
Jezija. 22 No Jeceara bērniem bija Zalomots, no
Zalamota bērniem Jakats. 23 Un no (Hebrona)
bērniem bija: Jerijus (pirmais), Amarija otrais,
Jaēziēls trešais, Jakmeams ceturtais. 24 Uziēļa
bērni Miha: no Mihas bērniem: Zamirs. 25 Mihas
brālis bija Jezija: no Jezijas bērniem: Zaharija.
26 Merarus bērni bija: Maēlus un Muzus; tā dēls
Jaēzija. 27 Merarus bērni no Jaēzijas, viņa dēla,
bija: Zoams un Zakurs un Jbrus. 28 No Maēlus
bija Eleazars; tam nebija bērnu. 29 No Ķisa: Ķisa
bērni: Jerameēls. 30 Un Muzus bērni bija: Maēlus
un Eders un Jeremots. Šie ir Levitu bērni pēc
saviem tēvu namiem. 31 Un priekš tiem tapa
arī meslots, tāpat tā priekš viņu brāļiem, Ārona
dēliem, ķēniņa Dāvida priekšā un Cadoka un
Aķimeleka un priesteru un Levitu tēvu namu
virsnieku priekšā, tā tēvu nama virsniekam, kā
mazākam brālim.

25 Un Dāvids ar tiem kara lielkungiem nodalīja
pie kalpošanas no Asafa un Hemana un
Jedituna bērniem, kas garīgas dziesmas dziedāja
ar koklēm un soma stabulēm un pulksteņišiem,
un to vīru skaits, kas savā kalpošanā stāvēja, bija:
2 No Asafa bērniem: Zakurs un Jāzeps un Netanija
un Azarelus; tie bija Asafa bērni apakš Asafa,
kas pie ķēniņa garīgas dziesmas dziedāja. 3 No
Jedituna: Jedituna bērni bija: Ģedalija un Corus
un Ješaja, Hašabija un Matatija (un Zimei), tie
seši, apakš sava tēva Jedituna ar koklēm garīgas
dziesmas dziedādami, To Kungu teikt un slavēt. 4
No Hemana: Hemana bērni bija: Buķija, Matanija,

Uziēls, Zebuēls un Jerimots, Ananija, Hananus,
Eliatus, Ģidaltus, RomamtiEzers, Jazbekazus,
Malotus, Otirs, Maēziots. 5 Šie visi bija Hemana
bērni, kas bija ķēniņa redzētājs Dieva vārdos,
pacelt ragu; un Dievs Hemanam deva četrpadsmit
dēlus un trīs meitas. 6 Šie visi bija apakš
saviem tēviem pie dziedāšanas Tā Kunga namā
ar pulksteņīšiem, soma stabulēm un koklēm pie
Dieva nama kalpošanas, apakš ķēniņa, Asafa,
Jedituna un Hemana. 7 Un viņu skaits ar viņu
brāļiem, kas Tā Kunga dziesmās bija mācīti,
visi dziesmu pratēji bija divsimt astoņdesmit un
astoņi. 8 Un tie meta meslus par savu kalpošanas
kārtu visi kopā, tā priekš maza, kā priekš liela, tā
priekš mācītāja, kā priekš mācekļa. 9 Pirmā meslu
zīme krita Asafam un Jāzepam; otrā Ģedalijam ar
viņa brāļiem un viņa dēliem, to bija divpadsmit. 10
Trešā Zakuram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; 11 Ceturtā Jecrum ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 12 Piektā
Netanijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; 13 Sestā Buķijam ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 14 Septītā
Jezreēlim ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; 15 Astotā Ješajam ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 16 Devītā
Metanijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; 17 Desmitā Šimejum ar viņa dēliem un
viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 18 Vienpadsmitā
Azareēlim ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; 19 Divpadsmitā Hašabijam ar viņa
dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 20
Trīspadsmitā Zubuēlim ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; 21 Četrpadsmitā
Matitijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; 22 Piecpadsmitā Jeremotam ar viņa
dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 23
Sešpadsmitā Ananijam ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; 24 Septiņpadsmitā
Jazbekazum ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; 25 Astoņpadsmitā Hananum ar
viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit;
26 Deviņpadsmitā Malotum ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; 27 Divdesmitā Elijatam
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit;
28 Divdesmit pirmā Otiram ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; 29 Divdesmit otrā
Ģidaltum ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; 30 Divdesmit trešā Maēsiotam ar viņa
dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; 31
Divdesmit ceturtā RomamtiEzeram ar viņa dēliem
un ar viņa brāļiem, to bija divpadsmit.

26 Un vārtu sargu kārta bija šī: no Koraha
bērniem bija: MeŠelemija, Koraha dēls,
no Asafa bērniem. 2 Un Me Šelemijas bērni
bija: Zaharija, tas pirmdzimušais, Jediaēls
otrais, Zebadija trešais, Jatniēls ceturtais, 3
Elams piektais, Jehohanans sestais, Elioēnajus
septītais. 4 Un ObedEdoma bērni bija: Šemaja
tas pirmdzimušais, Jozabads otrais, Joaks trešais,
Zakars ceturtais, un Netaneēls piektais, 5 Amiēls
sestais, Īsašars septītais, Pegultajus astotais, - jo
Dievs viņu bija svētījis. 6 Un viņa dēlam Šemajam
arīdzan piedzima dēli, valdnieki sava tēva namā;
jo tie bija krietni vīri. 7 Šemajas bērni bija: Atnus
un Revaēls un Obeds un Elzabads, viņa brāļi,
krietni vīri, Elijus un Zemaķija. 8 Šie visi bija no
ObedEdoma bērniem, gan paši, gan viņu bērni
un viņu brāļi, krietni vīri, tikuši(spējīgi ar spēku)
pie kalpošanas, sešdesmit divi no ObedEdoma.
9 Un Me Šelemijam bija bērni un brāļi, krietni
vīri, astoņpadsmit. 10 Un Osam no Merarus
bērniem bija dēli: Zimrus tas virsnieks; jebšu viņš
nebija tas pirmdzimušais, taču viņa tēvs to iecēla
par virsnieku. 11 Hilķija otrais, Tebalija trešais,
Zaharija ceturtais: visu Osas bērnu un brāļu bija
trīspadsmit. 12 Šīm vārtu sargu nodaļām pēc
vīriešu galvu skaita piekrita tā sargāšana līdz ar
saviem brāļiem, kalpot Tā Kunga namā. 13 Un
tie meta meslus, tā mazais, kā lielais, pēc saviem
tēvu namiem, par katriem vārtiem. 14 Un tā
meslu zīme pret rītiem krita Me Šelemijam; arī
viņa dēlam Zaharijam, kas bija gudrs padoma
devējs, meta meslus, un viņa meslu zīme krita
pret ziemeļiem; 15 ObedEdomam pret dienasvidu
un viņa dēliem pie mantu klēts; 16 Zupimam un
Osam pret vakariem pie Šalleket vārtiem, kur iela
iet uz augšu, vakts pie vakts. 17 Pret rītiem bija
seši Leviti, pret ziemeļa pusi ikdienas četri, pret
dienasvidu ikdienas četri, bet pie klēts pa diviem.
18 Pie Parvara pret vakara pusi četri pie ielas un
divi pie Parvara. 19 Šīs ir tās vārtu sargu kārtas no
Koraha bērniem un no Merarus bērniem. 20 Bet tie
Leviti, viņu brāļi, bija pār Dieva nama mantām un
pār tām svētām mantām: 21 No Laēdana bērniem,
Laēdana, Geršona dēla, bērniem, Laēdana, Geršona
dēla, tēvu namu virsnieki bija Jeķiēla bērni. 22
Jeķiēla bērni, Zetams un viņa brālis Joēls, bija
pār Tā Kunga nama mantām. 23 No Imrama,
Jeceara, Hebrona, un Uziēļa bērniem 24 Zebuēls,
Ģerzoma, Mozus dēla, dēls bija par virsnieku pār
tām mantām. 25 Un viņa brāļi no Eliēzera: tā dēls
bija Rekabeja, tā Ješaja, tā Jorams, tā Sihrus, tā
Šelomits. 26 Šis Šelomits un viņa brāļi bija pār
visām tām svētām mantām, ko ķēniņš Dāvids bija

svētījis, līdz ar tiem tēvu namu virsniekiem un
tiem tūkstošniekiem un simtniekiem un citiem
kara virsniekiem. 27 No karu laupījuma tie to bija
svētījuši, Tā Kunga namu uzkopt. 28 Un visu, ko
Samuēls, tas redzētājs, bija svētījis un Sauls, Ķisa
dēls, un Abners, Nera dēls, un Joabs, Cerujas dēls,
viss, kas bija svētīts, tas bija rokā Šelomitam un
viņa brāļiem. 29 No Jeceara bērniem Ķenanija
un viņa dēli bija celti tai darbā ārā pie Israēla,
par priekšniekiem un tiesnešiem. 30 No Hebrona
bērniem Hašabija un viņa brāļi, vareni ļaudis,
tūkstoš un septiņsimt, bija uzraugi pār Israēli
šai Jardānes malā pret vakara pusi pār visu Tā
Kunga darbu un ķēniņa kalpošanu. 31 No Hebrona
bērniem bija Jerija virsnieks pār Hebrona bērniem,
viņu radiem un tēvu namiem. Četrdesmitā Dāvida
valdīšanas gadā viņu starpā meklēja un atrada
krietnus vīrus Jaēzerā Gileādā. 32 Un viņu brāļi
bija krietni vīri, divtūkstoš un septiņsimt tēvu
namu virsnieki. Un ķēniņš Dāvids tos iecēla pār
Rūbena un Gada bērniem un Manasus puscilti,
pār visām Dieva lietām un ķēniņa lietām.

27 Šie nu ir Israēla bērni pēc sava skaita, tēvu
namu virsnieki un tūkstošnieki un simtnieki
un viņu uzraugi, kas ķēniņam kalpoja itin pēc
noliktas kārtas nākdami un iedami ik mēnešus
cauru gadu; un ikkatrā kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 2 Pār pirmo kārtu pirmā mēnesī bija
Jazabeams, Zabdiēļa dēls, un viņa kārtā bija
divdesmit četri tūkstoši. 3 Viņš bija no Pereca
bērniem, virsnieks pār visiem kara kungiem
pirmā mēnesī. 4 Un pār otra mēneša kārtu bija
Dodajus, Akoka dēls, un Miklots bija vadonis
viņa kārtai, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 5 Trešais kara virsnieks trešā mēnesī
bija virsnieks Benaja, priestera Jojadas dēls, un
viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. 6 Šis
Benaja bija tas varenais starp trīsdesmitiem un pār
tiem trīsdesmitiem, un viņa kārtai bija (vadonis)
Amizadabs, viņa dēls. 7 Ceturtais ceturtā mēnesī
bija Azaēls, Joaba brālis, un pēc viņa Zabadija, viņa
dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši.
8 Piektais virsnieks piektā mēnesi bija Zameūts,
Jezraka dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 9 Sestais sestā mēnesī bija Īrus, Ikeša,
dēls, no Tekoas, un viņa kārtā bija divdesmit
četri tūkstoši. 10 Septītais septītā mēnesī bija
Elecs no Pelonas, no Efraīma bērniem, un viņa
kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. 11 Astotais
astotā mēnesī bija Zibekajus, Uzata dēls, no
Zeraka bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 12 Devītais devītā mēnesī bija Abiēzers
no Antotas, no Benjamina bērniem, un viņa
kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. 13 Desmitais
desmitā mēnesī bija Maērajus no Netofas, no
Zeraka bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 14 Vienpadsmitais vienpadsmitā mēnesī
bija Benaja no Pirgatonas, no Efraīma bērniem,
un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. 15
Divpadsmitais divpadsmitā mēnesī bija Eldajus
no Netofas, no Atniēļa nama, un viņa kārtā bija
divdesmit četri tūkstoši. 16 Un pār Israēla ciltīm
bija: pār Rūbena bērniem bija valdītājs Eliēzers,
Sihrus dēls, pār Sīmeana bērniem Šefatija, Maēkas
dēls, 17 Pār Levitiem Hašabija, Ķemuēļa dēls, pār
Ārona bērniem Cadoks; 18 Pār Jūdu Elijus, no
Dāvida brāļiem; pār Īsašaru Omrus, Mikaēļa dēls,
19 Pār Zebulonu Jezmaja, Obadijas dēls, pār Naftalu
Jeremots, Asriēļa dēls, 20 Pār Efraīma bērniem
Hošeja, Azazias dēls, pār Manasus puscilti Joēls,
Pedajas dēls, 21 Pār Manasus puscilti Gileādā Idus
Zaharijas dēls, pār Benjaminu Jaēziēls, Abnera
dēls, 22 Pār Danu Azareēls, Jeroama dēls, šie ir
Israēla cilšu virsnieki. 23 Bet Dāvids tos neskaitīja,
kas divdesmit gadus veci un vēl jaunāki, tāpēc
ka Tas Kungs bija sacījis, ka Israēli gribot vairot
kā debess zvaigznes. 24 Joabs, Cerujas dēls, bija
sācis skaitīt, bet nepabeidza, tāpēc ka nāca liela
dusmība pār Israēli, un tas skaits netika uzņemts
ķēniņa Dāvida laiku grāmatu skaitļos. 25 Un pār
ķēniņa mantām bija Asmavets, Adiēļa dēls, un
pār labības krājumiem uz laukiem, pilsētās un
ciemos un pilīs Jonatāns, Uzijas dēls, 26 Un pār
zemes strādniekiem un lauku kopējiem bija Ezrus,
Ķeluba dēls, 27 Un pār vīna dārziem bija Šimejus
no Rāmatas; un pār vīna krājumiem vīna dārzos
Zabdus no Zevamas. 28 Un pār eļļas dārziem
un meža vīģes kokiem ielejās bija BaālAnans no
Ģederas; un pār eļļas krājumiem Joas; 29 Un
pār vēršiem, kas Šaronā ganījās, bija Zitrajus
no Šaronas, bet pār tiem vēršiem ielejās, Šafats,
Adlaja dēls, 30 Un pār kamieļiem bija Obils,
tas Ismaēlietis; un pār ēzeļu mātēm Jeēdija no
Meronotas. 31 Un pār sīkiem lopiem bija Jazus, tas
Agarietis. Šie visi bija uzraugi pār ķēniņa Dāvida
mantām. 32 Un Jonatāns, Dāvida brālēns, bija
padoma devējs, prātīgs vīrs un rakstu pratējs,
un Jeīels, Akmona dēls, bija pie ķēniņa bērniem.
33 Un Ahitofels bija ķēniņa padoma devējs, un
Uzajus no Arkas, bija ķēniņa draugs. 34 Un pēc
Ahitofela bija Jojada, Benajas dēls, un Abjatars.
Bet Joabs bija ķēniņa kara vadonis.

28 Tad Dāvids sapulcēja uz Jeruzālemi visus
Israēla lielkungus, cilšu virsniekus un kārtu
virsniekus, kas ķēniņam kalpoja, tūkstošniekus

un simtniekus, un virsniekus pār visām ķēniņa
un viņa dēlu mantām un ganāmiem pulkiem
un kambarjunkurus un varenos un visus stipros
vīrus. 2 Un ķēniņš Dāvids cēlās kājās un sacīja:
klausāties mani, mani brāļi un mani ļaudis. Es
savā prātā biju apņēmies, dusas namu uztaisīt Tā
Kunga derības šķirstam un par kāju pameslu mūsu
Dievam, un jau biju taisījies to celt. 3 Bet Dievs
uz mani sacīja: tev nebūs namu taisīt Manam
vārdam, jo tu esi karavīrs un esi asinis izlējis. 4
Nu Tas Kungs, Israēla Dievs, mani izredzējis no
visa mana tēva nama būt par ķēniņu pār Israēli
mūžīgi. Jo viņš Jūdu izredzējis par valdītāju un
Jūda ciltī mana tēva namu, un starp mana tēva
bērniem viņam labs prāts bijis pie manis, celt
mani par ķēniņu pār visu Israēli. 5 Un no visiem
maniem dēliem, (jo Tas Kungs man devis daudz
dēlu,) viņš izredzējis manu dēlu Salamanu, sēdēt
Tā Kunga valstības krēslā pār Israēli. 6 Un Viņš
uz mani sacījis: tavs dēls Salamans, tas uztaisīs
Manu namu un Manus pagalmus, jo to Es esmu
izredzējis Sev par dēlu, un Es tam būšu par tēvu.
7 Un Es apstiprināšu viņa valstību mūžīgi, ja viņš
pastāvīgi turēs un darīs Manus baušļus un Manas
tiesas itin kā šodien. 8 Un nu, visam Israēlim, Tā
Kunga draudzei, redzot un mūsu Dievam dzirdot:
turat un meklējiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļus
visus, ka jūs paturat to labo zemi un to atstājat
saviem bērniem par mantojumu mūžīgi. 9 Un
tu, mans dēls Salaman, atzīsti sava tēva Dievu
un kalpo Tam ar visu sirdi un ar labu prātu, jo
Tas Kungs izmeklē visas sirdis un saprot visas
prāta domas. Ja tu Viņu meklēsi, tad tu Viņu
atradīsi, bet ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi
atmetīs mūžīgi. 10 Redzi nu, kad Tas Kungs tevi
izredzējis, uztaisīt namu par svētu vietu, tad esi
stiprs un dari to. 11 Un Dāvids deva savam dēlam
Salamanam priekšzīmi no priekšnama un viņa
ēkām un mantas kambariem un viņa augšistabām
un iekšistabām un no salīdzināšanas vāka(grēka
apklāšanas) nama, 12 Un priekšzīmi no visa,
kas viņam bija prātā, proti no Tā Kunga nama
pagalmiem un no visiem apkārtējiem kambariem
priekš Dieva nama mantām un svētajām mantām,
13 Un priekš priesteru un Levitu kārtām un visa
kalpošanas darba Tā Kunga namā un priekš visiem
rīkiem pie Tā Kunga nama kalpošanas; 14 Un no
zelta, cik zelta ņemams katram dievkalpošanas
traukam un no visiem sudraba traukiem, cik svara
katram kalpošanas traukam. 15 Un noteica svaru
zelta lukturiem un viņu zelta eļļas lukturīšiem, cik
svara katram lukturim un viņa eļļas lukturīšiem;
ir sudraba lukturiem, cik svara ikkatram lukturim,
un viņa eļļas lukturīšiem, kā ikkatram lukturim
vajadzēja. 16 Viņš arī nosacīja zeltu pēc svara
priekšliekamās maizes galdiem, cik ikkatram
galdam vajadzēja, un sudrabu sudraba galdiem,
17 Un dakšām un bļodām un kannām no tīra
zelta un zelta un sudraba biķeriem pēc ikkatra
biķera svara. 18 Un kvēpināšanas altārim no
šķīstīta zelta pēc svara; arī priekšzīmi no ratiem
ar zelta ķerubiem, kas spārnus izplētuši apsedz Tā
Kunga derības šķirstu. 19 Tas viss stāv rakstos no
Tā Kunga rokas, kas mani pamācījis par visiem
darbiem pēc šīs priekšzīmes (tā Dāvids sacīja). 20
Un Dāvids sacīja uz savu dēlu Salamanu: ņemies
drošu prātu un dari to un nebīsties un nebaiļojies,
jo Dievs Tas Kungs, mans Dievs, būs ar tevi, Viņš
tevi nepametīs un neatstās, tiekams tu visu darbu
būsi pabeidzis Tā Kunga nama kalpošanai. 21 Un
redzi, še ir tās priesteru un Levitu kārtas pie visas
Dieva nama kalpošanas; un tev ir uz visādu darbu
visādi labprātīgi vīri, gudri pie visādas kalpošanas,
un lielkungi un visi ļaudis gatavi, darīt pēc tava
vārda.

29 Un ķēniņš Dāvids sacīja uz visu draudzi:
Salamans, mans dēls, tas vienīgais, ko Dievs
izredzējis, vēl ir jauns un mazs, un taču šis darbs
ir liels, jo tā nav pils kādam cilvēkam, bet Dievam,
Tam Kungam. 2 Tad ar visu savu spēku esmu
sagādājis priekš sava Dieva nama zeltu zelta
rīkiem un sudrabu sudraba rīkiem un varu vara
rīkiem un dzelzi dzelzs rīkiem un kokus koka
rīkiem, Onika akmeņus un ieliekamus akmeņus
un rubīnus un raibus akmeņus, visādus dārgus
akmeņus un marmora akmeņus lielā pulkā. 3
Un turklāt, kad man pie sava Dieva nama ir
labs prāts, man ir vēl zelts un sudrabs, un to es
dodu klāt savam Dieva namam bez visa tā, ko
esmu sakrājis priekš tā svētā nama: 4 Trīstūkstoš
talentus zelta no Ofira zelta un septiņtūkstoš
talentus šķīsta sudraba, ēku sienas pārvilkt; 5
Zeltu zelta- un sudrabu sudraba-(traukiem) un
ikvienam darbam, ko amatnieku roka taisa. Un
kam nu ir labs prāts šodien ar pilnu roku upurēt
Tam Kungam? 6 Tad deva ar labu prātu tēvu namu
virsnieki un Israēla cilšu virsnieki un tūkstošnieki
un simtnieki un ķēniņa darba virsnieki. 7 Tie
deva Dieva nama vajadzībai piectūkstoš talentus
zelta un desmit tūkstoš zelta gabalus un desmit
tūkstoš talentus sudraba, astoņpadsmit tūkstoš
talentus vara un simts tūkstoš talentus dzelzs. 8
Un pie kā akmeņi atradās, tie tos deva Tā Kunga
nama mantā Jeķiēļa, Geršona dēla, rokā. 9 Un
tie ļaudis priecājās labprātīgi dodami, jo tie deva

no visas sirds Tam Kungam ar labu prātu. **10** Un
ķēniņš Dāvids priecājās arī ar lielu prieku, un
Dāvids teica To Kungu visas draudzes priekšā.
Un Dāvids sacīja: slavēts esi Kungs, mūsu tēva
Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! **11** Tev, Kungs, pieder
augstība un spēks un godība un slava un gods, jo
viss, kas debesīs un zemes virsū, tas Tev pieder.
Tava ir tā valstība, un Tu esi paaugstinājies kā
galva pār visiem. **12** Un bagātība un gods nāk no
Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir
spēks un vara, un Tavā rokā stāv, visu paaugstināt
un stiprināt. **13** Tad nu, mūsu Dievs, mēs Tev
pateicamies un slavējam Tavas godības vārdu.
14 Jo kas es esmu, un kas ir mani ļaudis, ka mēs
spētu labprātīgi dot tādas dāvanas? Jo viss ir no
Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam. **15** Jo
mēs esam svešinieki un piemitēji Tavā priekšā,
kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas virs zemes ir kā
ēna un bez pastāvības. **16** Kungs, mūsu Dievs, visa
šī bagātība, ko esam sakrājuši, Tev namu taisīt
Tavam svētam vārdam, tā ir no Tavas rokas, un
viss Tev pieder. **17** Un es zinu, mans Dievs, ka
Tu sirdi pārbaudi, un skaidrība Tev labi patīk;
no savas sirds skaidrības visu šo esmu devis ar
labu prātu, un esmu redzējis ar līksmību Tavus
ļaudis, kas še sanākuši, Tev dodam labprātīgi. **18**
Kungs, mūsu tēvu, Ābrahāma, Īzaka un Israēla,
Dievs, uzturi to mūžīgi, tādu prātu un sirdi Saviem
ļaudīm, un atgriez viņu sirdis pie Sevis, **19** Un
manam dēlam Salamanam dod padevīgu sirdi,
turēt Tavus baušļus un Tavas liecības un Tavus
likumus un visu darīt un uztaisīt šo augsto namu,
ko es esmu nolicis. **20** Un Dāvids sacīja uz visu
draudzi: teiciet jel To Kungu, savu Dievu! Tad
visa draudze teica To Kungu, savu tēvu Dievu, un
palocījās un nometās zemē Tā Kunga un ķēniņa
priekšā. **21** Un tie upurēja Tam Kungam upurus,
un upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus
otras dienas rītā tūkstoš vēršus, tūkstoš aunus,
tūkstoš jērus ar saviem dzeramiem upuriem
un kaujamiem upuriem lielā pulkā priekš visa
Israēla. **22** Un tie ēda un dzēra tai dienā Tā Kunga
priekšā ar lielu līksmību. Un tie cēla Salamanu,
Dāvida dēlu, otrā reizē par ķēniņu un to svaidīja
par valdītāju Tā Kunga priekšā un Cadoku par
priesteri. **23** Tā Salamans sēdās Tā Kunga krēslā
par ķēniņu sava tēva Dāvida vietā, un tam labi
izdevās, un viss Israēls tam klausīja. **24** Un visi
lielkungi un varenie, arī visi ķēniņa Dāvida bērni
padevās ķēniņam Salamanam. **25** Un Tas Kungs
darīja Salamanu jo lielu visa Israēla priekšā un
deva tam valstības godību, kāda vēl nebija bijusi
nevienam Israēla ķēniņam priekš viņa. **26** Tā
Dāvids, Isajus dēls, bija valdījis pār visu Israēli. **27**
Un tas laiks, kamēr viņš valdīja pār Israēli, bija
četrdesmit gadi; Hebronē viņš valdīja septiņus
gadus un Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit trīs
gadus. **28** Un viņš nomira labā vecumā, diezgan
piedzīvojis mūža dienu, bagātības un goda, un
viņa dēls Salamans palika par ķēniņu viņa vietā.
29 Un ķēniņa Dāvida lietas, pirmās un pēdējās,
redzi, tās ir rakstītas redzētāja Samuēla stāstos un
pravieša Nātana stāstos un redzētāja Gada stāstos,
30 Ar visu viņa valdību un varu un tiem laikiem,
kas aizgājuši pār viņu un pār Israēli un pār visām
valstīm un zemēm.

Otra Laiku

1 Un Salamans, Dāvida dēls, palika spēcīgs savā
ķēniņa valdībā, jo Tas Kungs, viņa Dievs, bija
ar to un darīja to ļoti lielu. **2** Un Salamans sacīja
uz visu Israēli, uz tūkstošniekiem un simtniekiem
un tiesnešiem un visiem Israēla lielkungiem, tēvu
namu virsniekiem, **3** Ka tie noietu, Salamans un
visa draudze līdz ar viņu, uz to kalnu Gibeonā,
jo tur bija Dieva saiešanas telts, ko Mozus, Tā
Kunga kalps, tuksnesī bija taisījis. **4** Bet Dieva
šķirstu Dāvids bija atvedis no Kiriat Jearimas uz
to vietu, ko Dāvids tam bija sataisījis, jo viņš tam
bija uzcēlis telti Jeruzālemē. **5** Tur bija arī vara
altāris, ko Becaleēls, Urus dēls, Ura dēla dēls, bija
taisījis priekš Tā Kunga dzīvokļa, un Salamans
un tā draudze to apmeklēja. **6** Un Salamans tur
upurēja priekš Tā Kunga vaiga uz vara altāra
saiešanas telts priekšā, un viņš upurēja uz tā
tūkstoš dedzināmos upurus. **7** Tanī naktī Dievs
parādījās Salamanam un uz to sacīja: lūdz, ko
Man tev būs dot. **8** Un Salamans sacīja uz Dievu:
manam tēvam Dāvidam Tu esi parādījis lielu
žēlastību un mani Tu esi cēlis par ķēniņu viņa
vietā. **9** Tad nu, Kungs Dievs, lai Tavs vārds tiešām
tā notiek, kā Tu esi runājis uz manu tēvu Dāvidu,
jo Tu mani esi cēlis par ķēniņu pār ļaudīm, kuru
tik daudz, kā zemes pīšļu. **10** Tad dod man nu
gudrību un saprašanu, ka es šo ļaužu priekšā
izeju un ieeju, jo kas varētu tiesāt šo Tavu lielo
tautu? **11** Tad Dievs sacīja uz Salamanu: tāpēc ka
tas ir tavā sirdī, un tu neesi lūdzies nedz bagātību,
nedz mantas, nedz godu, nedz savu ienaidnieku
dvēseles, nedz ilgu mūžu, bet esi izlūdzies gudrību
un saprašanu, Manus ļaudis tiesāt, pār ko Es tevi
esmu iecēlis par ķēniņu, **12** Tad tev taps dota
gudrība un saprašana, un bagātību un mantas un
godu arīdzan Es tev došu, kā nevienam ķēniņam
nav bijis priekš tevis un pēc tevis arī nevienam
nebūs. **13** Tā Salamans nonāca Jeruzālemē no tā
kalna Gibeonā, no saiešanas telts, un viņš valdīja
pār Israēli. **14** Un Salamans sakrāja ratus un
jātniekus, un viņam bija tūkstoš četrsimt rati un
divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika ratu
pilsētās un pie ķēniņa Jeruzālemē. **15** Un ķēniņš
darīja, ka sudraba un zelta bija Jeruzālemē tik
daudz, kā akmeņu, un ciedru koku tik daudz, kā
meža vīģes koku ielejās. **16** Un Salamanam veda
zirgus no Ēģiptes un visādas preces, un ķēniņa
tirgotāji pirka tās preces. **17** Un tie gāja un atveda
no Ēģiptes ratus par sešsimt sudraba gabaliem,
un vienu zirgu par simt piecdesmit. Un viņi tos
izveda arī visiem Hetiešu ķēniņiem un Sīriešu
ķēniņiem.

2 Un Salamans nodomāja celt namu Tā Kunga
vārdam un namu savai ķēniņa valdībai. **2** Un
Salamans noskaitīja septiņdesmit tūkstoš vīrus
pie nastu nešanas un astoņdesmit tūkstoš cirtējus
uz kalniem un trīs tūkstoš sešsimt uzraugus pār
viņiem. **3** Un Salamans sūtīja pie Hirama, Tirus
ķēniņa, un lika sacīt: kā tu esi darījis manam
tēvam Dāvidam un tam sūtījis ciedru kokus, sev
namu celt, kur dzīvot, - **4** Redzi, es gribu namu celt
Tā Kunga, sava Dieva, vārdam un Viņam to svētīt,
Viņa priekšā kvēpināt ar saldām kvēpināmām
zālēm un nolikt vienmēr priekšliekamas maizes
un upurēt dedzināmos upurus ik rītu un ik vakaru,
svētdienās un jaunos mēnešos un Tā Kunga,
mūsu Dieva, augstos svētkos, kā Israēlim mūžīgi
pienākas. **5** Un tas nams, ko es celšu, būs liels, jo
mūsu Dievs ir lielāks nekā visi dievi. **6** Bet kam
tad tik daudz spēka, Viņam namu celt? Jo debesis
un visu debesu debesis nespēs Viņu saņemt; kas
tad es esmu, ka varētu Viņam celt namu? Bet ka
tik vien Viņa priekšā varētu kvēpināt. **7** Un nu
sūti man gudru vīru, kas māk izstrādāt zeltu un
sudrabu un varu un dzelzi, purpuru, karmezīnu
un zilumu, un kas prot strādāt izrakstītu darbu
kopā ar tiem gudriem, kas pie manis iekš Jūda
un Jeruzālemē, ko mans tēvs Dāvids gādājis. **8**
Sūti man arī ciedru kokus, priedes un algumim
kokus no Lībanus; jo es zinu, ka tavi kalpi prot
cirst Lībanus kokus. Un redzi, mani kalpi būs pie
taviem, **9** Man sacirst kokus lielā vairumā; jo tas
nams, ko es celšu, būs liels un apbrīnojams. **10**
Un redzi, taviem kalpiem, kas tos kokus cērt,
es došu divdesmit tūkstoš koru samaltu kviešu
un divdesmit tūkstoš koru miežu, un divdesmit
tūkstoš batus vīna un divdesmit tūkstoš batus
eļļas. **11** Tad Hirams, Tirus ķēniņš, atbildēja caur
grāmatām un sūtīja pie Salamana: tāpēc ka Tas
Kungs Savus ļaudis mīļo, Viņš tevi licis pār tiem
par ķēniņu. **12** Un Hirams sacīja: slavēts lai ir Tas
Kungs, Israēla Dievs, kas radījis debesi un zemi,
kas ķēniņam Dāvidam devis gudru, prātīgu un
apdomīgu dēlu, kas namu uztaisīs Tam Kungam
un namu savai ķēniņa valdībai. **13** Tad es nu sūtu
gudru pratēju vīru, Huramu Abivu; **14** Viņa māte
ir no Dana meitām, un viņa tēvs Tiriešu vīrs.
Tas māk izstrādāt zeltu un sudrabu, varu, dzelzi,
akmeņus, kokus, purpuru un zilumu un smalkas
dzijas, audeklu un karmezīnu, un darīt visādu
izrakstītu darbu, izdomāt visādas gudras lietas, ko
tam liek, ar taviem gudriem un ar tava tēva, mana
kunga, Dāvida, gudriem. **15** Tad nu lai sūta taviem

kalpiem tos kviešus un miežus un eļļu un vīnu, ko
mans kungs minējis. 16 Tad mēs cirtīsim Lībanus
kokus, cik tev vajag un pie tevis novedīsim ar
plostiem pār jūru uz Joppi, tad tu tos varēsi likt
vest uz Jeruzālemi. 17 Un Salamans skaitīja visus
svešiniekus Israēla zemē, pēc tās skaitīšanas, kā
viņa tēvs Dāvids tos bija skaitījis, un tur atradās
simt piecdesmit trīs tūkstoši seši simti. 18 Un viņš
no tiem ņēma septiņdesmit tūkstoš nastu nesējus
un astoņdesmit tūkstoš cirtējus uz kalniem un trīs
tūkstoš sešsimt uzraugus, ļaudis dzīt pie darba.

3 Un Salamans sāka celt Tā Kunga namu
Jeruzālemē Morijas kalnā, kas viņa tēvam
Dāvidam bija rādīts, tai vietā, ko Dāvids bija
sataisījis, uz Jebusieša Arnana klona. 2 Un viņš
sāka celt otrā mēnesī otrā dienā, savas valdīšanas
ceturtā gadā. 3 Un Salamans lika pamatu ceļamam
Dieva namam; pēc tā pirmā mēra tas bija sešdesmit
olekšu garumā un divdesmit olekšu platumā. 4
Un priekšnams priekšgalā bija tik garš, cik tas
nams plats, divdesmit olektis, un simts divdesmit
olekšu tas bija augstumā, un viņš to iekšpusē
pārvilka ar tīru zeltu. 5 Un tam lielam namam viņš
grīdu lika no priedes kokiem, pārvilka to ar labu
zeltu un uztaisīja palmu kokus un ķēdītes klāt.
6 Viņš arī tam namam aplika dārgus akmeņus
par glītumu, un tas zelts bija no Parvaīma. 7
Un viņš to namu, baļķus, stabus un viņa sienas
un viņa durvis apzeltīja un izgrieza ķerubus pie
sienām. 8 Un viņš taisīja tās visu svētākās vietas
namu; tas bija divdesmit olektis garš un divdesmit
olektis plats, un viņš to pārvilka ar labu zeltu
pie sešsimt talentiem. 9 Un tas naglu svars bija
pie piecdesmit sēķeļiem zelta, un viņš pārvilka
arī tās augšistabas ar zeltu. 10 Un viņš taisīja tai
visu svētākās vietas namā divus ķerubus, tēlotāja
darbu, un tos pārvilka ar zeltu. 11 Un tie ķerubu
spārni bija divdesmit olekšu garumā, viens spārns
bija piecu olekšu un sniedzās līdz nama sienai,
un otrs spārns bija arī piecu olekšu un sniedzās
līdz otra ķeruba spārnam. 12 Tāpat bija arī tā
otra ķeruba spārns piecu olekšu un sniedzās līdz
nama sienai, un otrs spārns bija arī piecu olekšu
un sniedzās līdz tā otra ķeruba spārnam. 13 Šo
ķerubu spārni izplētās divdesmit olektis, un tie
stāvēja uz savām kājām, un viņu vaigi bija griezti
uz iekšpusi. 14 Un viņš taisīja priekšvelkamo
no ziluma, no purpura un dārga sarkanuma un
smalkām dzijām un ieauda tam ķerubus 15 Bet tā
nama priekšā viņš lika divus stabus trīsdesmit un
piecu olekšu augstumā, un tas kronis ikkatram
virsū bija piecu olekšu. 16 Un viņš taisīja ķēdītes
pie stīpas un lika tās uz tiem stabu kroņiem un
taisīja simts granātābolus un lika tos starp tām
ķēdītēm. 17 Un viņš uzcēla tos stabus Dieva nama
priekšā, vienu pa labo roku un otru pa kreiso,
un viņš to pa labo roku nosauca Jaķinu un to pa
kreiso Boasu.

4 Un viņš taisīja vara altāri; divdesmit olektis
tas bija garš un divdesmit olektis bija viņa
platums un desmit olektis bija viņa augstums. 2
Un viņš lēja jūru; tā bija desmit olektis no vienas
malas līdz otrai, visapkārt apaļa, un piecas olektis
bija viņas augstums, un tas mērs visapkārt bija
trīsdesmit olektis. 3 Un vēršu tēli bija apakšā
ap viņu visapkārt, desmit uz ikvienu olekti, un
tika visapkārt ap to jūru; tādu vēršu bija divas
rindas, vienā lējienā līdz ar to jūru lietas. 4 Tā
(jūra) stāvēja uz divpadsmit vēršiem; trīs no tiem
griezās pret ziemeļa pusi un trīs griezās pret
vakara pusi un trīs griezās pret dienasvidu un
trīs griezās pret rītiem, un tā jūra bija virsū uz
tiem, un visi viņu aizmugures gali bija iekšpusē.
5 Un viņas biezums bija plaukstas platumā, un
viņas mala bija tā darīta kā biķera mala, pēc lilijas
zieda iztaisīta; un trīs tūstoš bati tanī sagāja. 6
Un viņš taisīja desmit katlus un lika piecus pa
labo un piecus pa kreiso roku priekš mazgāšanas,
- kas pie tā dedzināma upura piederēja, to tie
tur izskaloja; bet tā jūra bija priekš tam, ka tie
priesteri tur mazgātos. 7 Un viņš taisīja desmit
zelta lukturus, kā tiem vajadzēja būt, un tos nolika
Dieva namā, piecus pa labo un piecus pa kreiso
roku. 8 Un viņš taisīja desmit galdus un tos nolika
Dieva namā, piecus pa labo un piecus pa kreiso
roku, un taisīja arī simts zelta bļodas. 9 Un viņš
taisīja to priesteru pagalmu un to lielo pagalmu
ar tiem pagalma vārtiem, un vārtu durvis viņš
pārvilka ar varu. 10 Un to jūru viņš nolika pa labo
roku rīta pusē dienasvidum pretī. 11 Vēl Hurams
taisīja podus un lāpstas un bļodas. Tā Hurams
pabeidza to darbu, ko viņš ķēniņam Salamanam
Dieva namā darīja: 12 Tos divus stabus ar tiem
apaļiem kroņiem abēju stabu virsū un tās divas
pītās stīpas, tos apaļos kroņus apsegt, kas bija
stabu virsū, 13 Un tos četrsimt granātābolus pie
tām divām pītām stīpām, divas granātābolu rindas
pie katras stīpas, tos apaļos kroņus apsegt, kas
bija stabu virsū, 14 Un viņš taisīja tos krēslus,
un uz tiem krēsliem viņš taisīja katlus, 15 To
vienu jūru, un apakš tās tos divpadsmit vēršus. 16
Tāpat podus un lāpstas un bļodas un visus viņu
rīkus Hurams Abivus taisīja ķēniņam Salamanam
priekš Tā Kunga nama no šķīsta vara. 17 Jardānes
klajumā viņš tos ķēniņam lēja cietā zemē starp
Sukotu un Caredatu. 18 Un Salamans taisīja

visas šās lietas varen lielā pulkā, un vara svars
netapa likts vērā. 19 Un Salamans taisīja visas
lietas priekš Dieva nama un to zelta altāri un tos
galdus, uz ko tās svētās maizes tapa liktas, 20
Un tos lukturus ar viņu eļļas lukturīšiem no tīra
zelta, ka tie taptu iededzināti visusvētākās vietas
priekšā, tā kā piederējās, 21 Un tās puķes un eļļas
lukturus un lukt(dakts)šķēres no zelta: viss bija no
visšķīstākā zelta. 22 Un naži un bļodas un karotes
un kvēpināmie trauki bija no tīra zelta. Un tā
nama vārtu durvis iekšpusē uz to vissvētāko vietu
un Dieva nama durvis bija no zelta. Tā viss darbs
tapa pabeigts, ko Salamans pie Tā Kunga nama
darīja.

5 Un Salamans nonesa visas sava tēva Dāvida
svētītās lietas un sudrabu un zeltu un visus
traukus un nolika pie tām Dieva nama mantām. 2
Tad Salamans sapulcināja Israēla vecajus un visu
cilšu priekšniekus, tos tēvu namu virsniekus starp
Israēla bērniem, uz Jeruzālemi, Tā Kunga derības
šķirstu uz augšu nest no Dāvida pilsētas, tā ir
Ciāna. 3 Un visi Israēla vīri sapulcējās pie ķēniņa
svētkos. Tas bija tas septītais mēnesis. 4 Un visi
Israēla vecaji atnāca, un Leviti pacēla to šķirstu. 5
Un to šķirstu un saiešanas telti tie uznesa augšām
līdz ar visām svētām lietām, kas bija teltī, tās
priesteri un Leviti uznesa augšām. 6 Bet ķēniņš
Salamans un visa Israēla draudze, kas pie viņa
bija sapulcējusies tā šķirsta priekšā, upurēja avis
un vēršus, ko liela pulka dēļ nevarēja ne skaitīt,
ne rēķināt. 7 Un priesteri nesa Tā Kunga derības
šķirstu savā vietā, nama iekšnamā, tai visusvētākā
vietā apakš tiem ķerubru spārniem. 8 Un tie
ķerubi izplēta savus spārnus pār tā šķirsta vietu,
un tie ķerubi apklāja to šķirstu un viņa kārtis
no virsas. 9 Un nesamās kārtis bija tik garas,
ka kāršu gali no šķirsta bija redzami visusvētās
vietas priekšā, bet ārpusē tie nebija redzami; un
tas tur bija līdz šo dienu. 10 Tai šķirstā nekā nebija
iekšā kā vien tie divi galdi, ko Mozus Horebā bija
ielicis, kad Tas Kungs derību derēja ar Israēla
bērniem, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes zemes.
11 Un notikās, kad tie priesteri no tās svētās
vietas izgāja, jo visi priesteri, kas atradās, bija
svētījušies, tā ka tās kārtas netapa turētas, 12
Un Leviti ar visiem tiem, kas bija apakš Asafa un
Hemana un Jedituna un viņu bērniem un brāļiem,
ar nātnu drēbēm apģērbti, ar pulksteņišiem un
somastabulēm un koklēm, stāvēja pret altāra rīta
pusi, un ar tiem kādi simts un divdesmit priesteri,
kas pūta ar trumetēm; 13 Un tie vienā skaņā
pūta un dziedāja, tā ka bija viena vienīga balss,
kas To Kungu teica un slavēja; - kad tie nu balsi
pacēla ar trumetēm un pulksteņišiem un citiem
spēlējamiem rīkiem, To Kungu slavēt, ka Viņš
labs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi, - tad tas
nams, Tā Kunga nams, piepildījās ar mākoni, 14
Ka tie priesteri nevarēja stāvēt tā mākoņa dēļ
nedz kalpot, jo Tā Kunga godība bija piepildījusi
Dieva namu.

6 Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, Viņš
gribot tumsā mājot. 2 Un es Tev esmu uztaisījis
mājas vietu un vietu Tev par mūžīgu dzīvokli.
3 Un ķēniņš atgrieza savu vaigu un svētīja visu
Israēla draudzi un visa Israēla draudze stāvēja,
4 Un viņš sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla
Dievs, kas ar Savu muti runājis uz manu tēvu
Dāvidu un ar Savu roku to piepildījis, ko sacījis: 5
No tās dienas, kamēr esmu izvedis Savus ļaudis
no Ēģiptes zemes, Es nevienu pilsētu neesmu
izredzējis no visām Israēla ciltīm, namu taisīt, ka
Mans vārds tur būtu; arī nevienu vīru neesmu
izredzējis par valdītāju pār Maniem Israēla ļaudīm;
6 Bet Jeruzālemi Es esmu izredzējis, ka Mans
vārds tur būtu, un Dāvidu Es esmu izredzējis, ka
tas būtu pār Maniem Israēla ļaudīm. 7 Un tas
manam tēvam Dāvidam bija sirdī, namu celt Tā
Kunga, Israēla Dieva, vārdam. 8 Bet Tas Kungs
sacīja uz manu tēvu Dāvidu: tāpēc ka tu savā
sirdī esi apņēmies, celt Manam vārdam namu,
tu gan labi esi darījis, ka tas bijis tavā sirdī; 9
Tomēr tev nebūs celt to namu, bet tavam dēlam,
kas nāks no taviem gurniem, tam būs namu celt
Manam vārdam. 10 Un Tas Kungs ir piepildījis
Savu vārdu, ko Viņš runājis, jo es esmu cēlies
sava tēva Dāvida vietā un sēžu Israēla goda krēslā,
kā Tas Kungs runājis, un esmu namu cēlis Tā
Kunga, Israēla Dieva, vārdam. 11 Un tur es esmu
nolicis to šķirstu, kur Tā Kunga derība, ko Viņš
derējis ar Israēla bērniem. 12 Un viņš stājās Tā
Kunga altāra priekšā visai Israēla draudzei pretī
un izplēta savas rokas. 13 Un Salamans bija taisījis
vara pakāpienus un tās licis pagalma vidū, piecas
olektis garas un piecas olektis platas un trīs olektis
augstas, un tur viņš uzkāpa un nometās ceļos
visas Israēla draudzes priekšā un izplēta savas
rokas pret debesīm un sacīja: 14 Kungs, Israēla
Dievs, neviens nav tāds Dievs, kā Tu, ne debesīs,
ne virs zemes; Tu turi derību un žēlastību Saviem
kalpiem, kas ar visu sirdi staigā Tavā priekšā. 15
Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, Tu esi
turējis, ko Tu viņam runājis, jo ar Savu muti Tu
esi runājis un ar Savu roku Tu to esi piepildījis, tā
kā tas šodien ir. 16 Un nu Kungs, Israēla Dievs,
turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, ko
Tu tam esi runājis, sacīdams: tev netrūks vīra

Manā priekšā, kas sēdēs Israēla goda krēsla, ja
tikai tavi dēli sargās savu ceļu, staigādami Manā
bauslībā, kā tu esi staigājis Manā priekšā. 17 Tad
nu, Kungs, Israēla Dievs, lai jel Tavs vārds tiešām
notiek, ko Tu esi runājis Savam kalpam Dāvidam.
18 Jo vai Dievs tiešām dzīvo pie cilvēkiem virs
zemes? Redzi, debesis un visu debesu debesis tevi
nevar saņemt, ne vēl šis nams, ko es esmu cēlis?
19 Tomēr, griezies pie Sava kalpa lūgšanām un
pie viņa piesaukšanām, Kungs, mans Dievs, un
klausi to saukšanu un lūgšanu, ko tavs kalps lūdz
priekš Tava vaiga. 20 Lai Tavas acis ir atvērtas
dienām naktīm pār šo namu, pār šo vietu, kur Tu
esi solījis iecelt Savu vārdu, klausīt to lūgšanu,
ko Tavs kalps lūgs šinī vietā. 21 Klausi tad Sava
kalpa un Savu Israēla ļaužu sirds lūgšanu, ko
tie lūgs šinī vietā, klausi no tās vietas, kur Tu
mīti debesīs, ak klausi un piedod! 22 Ja kāds
būs apgrēkojies pret savu tuvāko un viņam liks
zvērēt un nodievoties, un kad šī zvērēšana nāks
priekš Tava altāra šinī namā, 23 Tad klausi Tu
no debesīm un dari un tiesā Savus kalpus un
atmaksā tam bezdievīgam, dodams viņa ceļu uz
viņa galvu, un taisno to taisno, dodams tam pēc
viņa taisnības. 24 Un kad Tavi Israēla ļaudis būs
kauti ienaidnieku priekšā, kad tie pret Tevi būs
grēkojuši, un atgriezīsies un apliecinās Tavu vārdu
un Tavā priekšā pielūgs un no sirds piesauks šai
namā, 25 Tad klausi Tu no debesīm un piedod
Savu Israēla ļaužu grēkus un ved tos atpakaļ uz to
zemi, ko Tu tiem un viņu tēviem esi devis. - 26
Kad debess būs aizslēgta, ka lietus nelīs, tāpēc ka
tie pret Tevi būs apgrēkojušies, un tie šinī vietā
lūgs un Tavam vārdam dos godu un atgriezīsies
no Saviem grēkiem, kad Tu tos apbēdini, 27 Tad
klausi Tu debesīs un piedod Savu kalpu un Savu
Israēla ļaužu grēkus, ka Tu tiem rādi to labo ceļu,
kur tiem būs staigāt, un lietu dodi tai zemē, ko Tu
saviem ļaudīm devis par mantību. - 28 Kad zemē
būs bada laiks, mēris, bula laiks, rūsa, siseņi un
kukaiņi, kad viņu ienaidnieks zemē lauzīsies pret
viņu vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga,
29 Kas tad lūgs, kas no sirds piesauks, lai būtu
kas būdams no visiem Taviem Israēla ļaudīm, kad
tie atzīs savas mokas un bēdas un izpletīs savas
rokas šinī namā, 30 Tad klausi Tu no debesīm,
no tās vietas, kur Tu mīti, un piedod un dari un
dod ikkatram pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu
viņa sirdi pazīsti, jo Tu vien pazīsti cilvēku bērnu
sirdis; - 31 Lai tie tēvi bīstas un arvienu staigā
Tavos ceļos, kamēr tie dzīvo tai zemē, ko Tu mūsu
tēviem esi devis. - 32 Kad arī kāds svešinieks būs,
kas nav no Taviem Israēla ļaudīm, bet nāk no
tālas zemes Tava lielā vārda pēc un Tavas stiprās
rokas un Tava izstiepta elkoņa dēļ, un kad tas
nāks un šinī namā pielūgs, 33 Tad klausi Tu no
debesīm, no tās vietas, kur Tu mīti, un dari visu,
par ko tas svešais Tevi piesauks, lai visas pasaules
ļaudis atzīst Tavu vārdu un Tevi bīstas, tāpat kā
Tavi Israēla ļaudis, un lai tie zina, ka Tavs vārds
ir saukts pār šo namu, ko es esmu cēlis. 34 Kad
Tavi ļaudis ies karā pret saviem ienaidniekiem, pa
to ceļu, kur Tu tos sūtīsi, un Tevi pielūgs, vaigu
griezuši uz šo pilsētu, ko Tu esi izredzējies, un
pret šo namu, ko es esmu cēlis Tavam vārdam,
35 Tad klausi Tu no debesīm viņu lūgšanas un
viņu sirds saukšanas un nes viņiem tiesu. - 36 Kad
tie pret Tevi būs apgrēkojušies (jo nav neviena
cilvēka, kas nebūtu grēkojis), un Tu pār tiem būsi
apskaities un tos nodosi ienaidniekiem, ka viņu
uzvarētāji tos noved cietumā ienaidnieku zemē,
vai tālu vai tuvu, 37 Un tie tai zemē, kur ir aizvesti
cietumā to atkal ņems pie sirds un atgriezīsies
un Tevi piesauks sava cietuma zemē, sacīdami:
mēs esam grēkojuši un noziegušies, mēs esam
bijuši bezdievīgi; 38 Un kad tie pie Tevis atgriežas
no visas savas sirds un no visas savas dvēseles
sava cietuma zemē, kur tie cietumā top turēti,
un tie Tevi pielūgs, vaigu griezuši uz savu zemi,
ko Tu devis viņu tēviem, uz to pilsētu, ko Tu
esi izredzējies, un pret to namu, ko esmu cēlis
Tavam vārdam, 39 Tad klausi Tu no debesīm, no
tās vietas, kur Tu mīti, viņu lūgšanu un viņu sirds
saukšanu un nes tiem tiesu un piedod Saviem
ļaudīm, ko tie pret Tevi grēkojuši. - 40 Nu, mans
Dievs, lai jel Tavas acis ir atvērtas, un Tavas ausis
klausās uz to lūgšanu šinī vietā. 41 Un nu celies
šurp, Kungs Dievs, Savā dusas vietā, Tu un Tava
spēka šķirsts; lai Tavi priesteri, Kungs Dievs, top
apģērbti ar svētību, un Tavi svētie lai priecājās par
labumu. 42 Kungs Dievs, neatmet Sava svaidītā
vaigu, piemini to žēlastību, kas solīta Dāvidam,
Tavam kalpam.

7 Kad nu Salamans bija beidzis to lūgšanu,
tad uguns krita no debesīm un norija tos
dedzināmos upurus un kaujamos upurus, un Tā
Kunga godība piepildīja to namu. 2 Un priesteri
nevarēja ieiet Tā Kunga namā, jo Tā Kunga godība
bija piepildījusi Tā Kunga namu. 3 Un kad visi
Israēla bērni redzēja to uguni nokrītam un Tā
Kunga godību nonākam pār to namu, tad tie
nometās uz savu vaigu pie zemes uz grīdu un
pielūdza un teica To Kungu, ka Viņš labs, ka Viņa
žēlastība paliek mūžīgi. 4 Un ķēniņš un visi ļaudis
upurēja upurus Tā Kunga priekšā. 5 Un ķēniņš
Salamans upurēja divdesmit divi tūkstošus vēršus

un simts divdesmit tūkstoš avis. Tā ķēniņš un visi
ļaudis iesvētīja Dieva namu. 6 Un priesteri stāvēja
savā kalpošanā un Leviti ar Tā Kunga spēlējamiem
rīkiem, ko ķēniņš Dāvids bija taisījis, To Kungu
slavēt, ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi, ar Dāvida
dziesmām, ko tie dziedāja, un priesteri pūta ar
trumetēm viņiem pretī, un viss Israēls stāvēja.
7 Un Salamans svētīja to iekšpagalmu Tā Kunga
nama priekšā, jo viņš tur upurēja dedzināmos
upurus un pateicības upuru taukus. Jo tas vara
altāris, ko Salamans bija taisījis, nevarēja saņemt
tos dedzināmos upurus un ēdamos upurus un
taukus. 8 Un Salamans tanī laikā svinēja svētkus
septiņas dienas, un viss Israēls līdz ar viņu, varen
liela draudze, no Hamatas līdz Ēģiptes upei. 9
Un astotā dienā tie turēja svētku sapulci, jo to
altāri tie iesvētīja septiņas dienas, ir svētkus tie
turēja septiņas dienas. 10 Bet divdesmit trešā
dienā, septītā mēnesī viņš tos ļaudis atlaida uz
viņu mājām, priecīgus un ar labu prātu par to
labumu, ko Tas Kungs bija darījis Dāvidam un
Salamanam un Saviem Israēla ļaudīm. 11 Tā
Salamans pabeidza Tā Kunga namu un ķēniņa
namu; un viss ko Salamans bija iedomājies taisīt
Tā Kunga namā un savā paša namā, tas viņam
izdevās. 12 Un Tas Kungs parādījās Salamanam
naktī un uz to sacīja: Es esmu paklausījis tavu
lūgšanu un šo vietu izredzējis Sev par upuru
namu. 13 Redzi, kad Es debesis aizslēgšu, ka lietus
nebūs, vai kad Es pavēlēšu siseņiem zemi noēst,
vai kad Es sūtīšu mēri Saviem ļaudīm, 14 Un
Mani ļaudis, pār kuriem Mans vārds ir saukts,
pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu
un atgriezīsies no saviem ļauniem ceļiem, tad Es
no debesīm gribu klausīt un piedot viņu grēkus
un dziedināt viņu zemi. 15 Tad nu Manas acis
būs atvērtas, un Manas ausis klausīsies uz to
lūgšanu šinī vietā. 16 Jo Es nu esmu izredzējis
šo namu un to svētījis, ka Manam vārdam tur
būs būt mūžīgi, un Manas acis un Mana sirds
tur būs vienmēr. 17 Un nu, ja tu staigāsi Manā
priekšā, kā tavs tēvs Dāvids staigājis, un darīsi, kā
Es tev esmu pavēlējis, un turēsi Manus likumus
un Manas tiesas, 18 Tad Es apstiprināšu tavu
valstības krēslu, itin kā Es derību esmu derējis ar
tavu tēvu Dāvidu, sacīdams: tev nekad netrūks
vīra, kas valdīs pār Israēli. 19 Bet ja jūs atkāpsities
un atstāsiet Manus likumus un Manus baušļus, ko
Es jums esmu devis, un iesiet un kalposiet svešiem
dieviem un metīsities zemē priekš tiem, 20 Tad Es
tos izsakņošu no Savas zemes, ko Es tiem esmu
devis, un atmetīšu no Sava vaiga šo namu, ko Es
esmu svētījis Savam vārdam, un to darīšu par
sakāmu vārdu un apsmieklu starp visām tautām.
21 Un par šo namu, kas tik augsts bijis, visiem, kas
iet garām, būs iztrūcināties un sacīt: kāpēc Tas
Kungs tā ir darījis šai zemei un šim namam? 22
Tad sacīs: tāpēc ka tie atstājuši To Kungu, savu
tēvu Dievu, kas tos izvedis no Ēģiptes zemes, un
ir turējušies pie citiem dieviem un priekš tiem
metušies zemē un tiem kalpojuši, - tādēļ Viņš pār
tiem vedis visu šo ļaunumu.

8 Un pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija
uztaisījis Tā Kunga namu un savu namu, 2
Tad Salamans izbūvēja tās pilsētas, ko Hirams
Salamanam bija devis, un lika Israēla bērniem tur
dzīvot. 3 Pēc tam Salamans cēlās uz HamatCovu
un to pārvarēja. 4 Viņš arī uztaisīja Tadmoru
tuksnesī un visas labības pilsētas, ko viņš Hamatā
būvēja. 5 Viņš arī uztaisīja kalna- un Lejas-
BetOronu, stipras pilsētas ar mūriem, vārtiem
un aizšaujamiem, 6 Un Baēlatu un visas labības
pilsētas, kas Salamanam piederēja, un visas ratu
un jātnieku pilsētas un visas Salamana prieka
pilis, ko tam bija prieks taisīt Jeruzālemē un uz
Lībanus un visās zemēs viņa valstībā. 7 Visus
atlikušos ļaudis no Hetiešiem un Amoriešiem
un Fereziešiem un Hiviešiem un Jebusiešiem,
kas nebija no Israēla, 8 Šo bērnus, kas pēc tiem
tai zemē bija atlikuši, ko Israēla bērni nebija
izdeldējuši, tos Salamans spieda pie klausības līdz
šai dienai. 9 Bet no Israēla bērniem Salamans
neņēma kalpus pie sava darba, bet tie bija karavīri
un virsnieki pār viņa bruņiniekiem un viņa
ratu un jātnieku virsnieki. 10 Un virsuzraugu
ķēniņam Salamanam bija divsimt un piecdesmit,
kas pār tiem ļaudīm valdīja. 11 Un Salamans
veda Faraona meitu no Dāvida pils tai namā,
ko viņš tai bija taisījis. Jo viņš sacīja: manai
sievai nebūs Israēla ķēniņa Dāvida namā dzīvot,
tāpēc ka tā vieta ir svēta, kur Tā Kunga šķirsts
nācis. 12 Tad Salamans upurēja Tam Kungam
dedzināmos upurus uz Tā Kunga altāra, ko viņš
priekšnama priekšā bija uztaisījis, 13 Ikkatrā dienā
savu tiesu upurēdams, itin kā Mozus bija pavēlējis,
svētdienās un jaunos mēnešos un svētkos, trīs reiz
gadskārtā, neraudzētās maizes svētkos un nedēļu
svētkos un lieveņu svētkos. 14 Un viņš iestādīja pēc
sava tēva Dāvida likuma priesteru kārtas, kā tiem
bija kalpot, un Levitus, kopt savu kopjamo, slavēt
un kalpot priesteru priekšā, kas katrai dienai
piekrita, arī vārtu sargus pēc savas kārtas pie
ikkatriem vārtiem, jo tā bija Dāvida, Tā Dieva vīra,
pavēle. 15 Un no ķēniņa pavēles par priesteriem
un Levitiem viņi neatkāpās ne kādā lietā, arī ne
pie tām mantām. 16 Tā Salamans pabeidza visu

savu darbu, no tās dienas, kad Tā Kunga namam
lika pamatu, līdz kamēr to pabeidza un Tā Kunga
nams pavisam bija gatavs. 17 Tad Salamans gāja uz
EceonĢeberu un uz Elotu jūrmalā, Edoma zemē.
18 Un Hirams tam sūtīja caur saviem kalpiem
lielas laivas, un kalpus, kas jūru pārzināja, un tie
gāja ar Salamana kalpiem uz Ofiru un atveda no
turienes četrsimt un piecdesmit talentus zelta un
to nesa ķēniņam Salamanam.

9 Un kad Sabas ķēniņiene dzirdēja Salamana
slavu, tad tā nāca, pārbaudīt Salamanu ar
mīklām, uz Jeruzālemi ar varen lielu pulku, ir
ar kamieļiem, kas nesa kvēpināmās zāles un
daudz zelta un dārgus akmeņus. Un viņa nāca pie
Salamana un runāja ar to visu, ko bija apņēmusies
savā sirdī. 2 Un Salamans viņai atbildēja uz
visiem viņas vārdiem, un nekas Salamanam nebija
paslēpts, ko viņš tai nebūtu teicis. 3 Kad nu Sabas
ķēniņiene redzēja Salamana gudrību un to namu,
ko viņš bija uzcēlis, 4 Un viņa galda ēdienus un
viņa kalpu dzīvokļus un viņa sulaiņu amatu un
viņu drēbes un viņa dzēriena devējus un viņu
drēbes un viņa uzejamo vietu, kur viņš gāja Tā
Kunga namā, tad viņa tikko nepalika bez dvašas 5
Un sacīja uz ķēniņu: tas ir tiesa, ko es savā zemē
esmu dzirdējusi no tavām lietām un no tavas
gudrības. 6 Bet es viņu vārdiem neticēju, kamēr
es pati nācu un manas acis redzēja; un redzi, man
nav ne puse teikta no visas tavas lielās gudrības;
tev ir vairāk, nekā tā slava, ko es dzirdēju. 7 Svētīgi
tavi ļaudis un svētīgi šie tavi kalpi, kas vienmēr
stāv tavā priekšā un dzird tavu gudrību. 8 Slavēts
lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kam labs prāts bijis pie
tevis, sēdināt tevi uz savu goda krēslu par ķēniņu
Tam Kungam, tavam Dievam. Tāpēc ka tavs Dievs
Israēli mīļo, gribēdams to uzturēt mūžīgi, viņš
tevi iecēlis pār tiem, darīt tiesu un taisnību. 9 Un
viņa deva ķēniņam simts un divdesmit talentus
zelta un kvēpināmās zāles un dārgus akmeņus
lielā pulkā, un tādu zāļu nav bijis kā šīs, ko Sabas
ķēniņiene deva ķēniņam Salamanam. 10 Tāpat arī
Hirama kalpi un Salamana kalpi, kas zeltu nesa
no Ofira, atnesa arī algumim kokus un dārgus
akmeņus. 11 Un ķēniņš no tiem algumim kokiem
taisīja trepes Tā Kunga namā un ķēniņa namā, ir
kokles un somastabules koklētājiem. Tādi (koki)
citkārt nebija redzēti Jūdu zemē. 12 Un ķēniņš
Salamans deva Sabas ķēniņienei visu, ko tā gribēja
un lūdza, bez tā, ko tā ķēniņam bija atnesusi, Un
tā griezās atpakaļ un gāja ar saviem kalpiem uz
savu zemi. 13 Un tas zelta svars, kas Salamanam
ikgadus ienāca, bija sešsimt sešdesmit seši talenti
zelta, 14 Bez tā, ko viņš dabūja no tirgotājiem un
veikalniekiem; ir visi Arābijas ķēniņi un zemes
lielkungi nesa Salamanam zeltu un sudrabu. 15
Un ķēniņš Salamans taisīja divsimt priekšturamās
bruņas no kalta zelta, - sešsimt zelta gabalus viņš
deva priekš ikvienām priekšturamām bruņām, -
16 Un trīssimt sedzamas bruņas no kalta zelta,
- tur viņš deva trīs simt gabalus zelta priekš
ikvienām bruņām. 17 Un ķēniņš tās ielika Lībanus
koku namā. Un ķēniņš taisīja lielu krēslu no
ziloņkauliem un to pārvilka ar tīru zeltu. 18 Šim
krēslam bija seši pakāpieni un viens kāju pamesls
no zelta, kas pie tā krēsla bija piestiprināts, un
abējās pusēs tam bija lēnes pie sēdekļa, un divas
lauvas stāvēja pie tām lēnēm, 19 Un divpadsmit
lauvas stāvēja tur uz tiem sešiem pakāpieniem
abējās pusēs. Tāds nekādā valstībā nav taisīts. 20
Un visi ķēniņa Salamana dzeramie trauki bija no
zelta un visi trauki Lībanus koku namā bija no tīra
zelta, - sudrabu Salamana laikā neko necienīja. 21
Jo ķēniņa kuģi gāja uz Taršišu ar Hirama kalpiem;
tie Taršiša kuģi pa trim gadiem vienreiz pārnāca
un pārveda zeltu un sudrabu un ziloņkaulus un
pērtiķus un pāvus. 22 Tā ķēniņš Salamans tapa
lielāks, nekā visi ķēniņi virs zemes, bagātībā un
gudrībā. 23 Un visi ķēniņi virs zemes meklēja
Salamana vaigu, viņa gudrību dzirdēt, ko Dievs
tam bija devis sirdī. 24 Un tie atnesa ikkatrs savas
dāvanas, sudraba un zelta traukus un drēbes un
bruņas un dārgas zāles, zirgus un zirgēzeļus ik
gadus. 25 Un Salamanam bija četrtūkstoš zirgu
stelinģu un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš
tos lika ratu pilsētās un pie ķēniņa Jeruzālemē. 26
Un viņš valdīja pār visiem ķēniņiem no lielupes
līdz Fīlistu zemei un līdz Ēģiptes robežām. 27 Un
ķēniņš darīja, ka tik daudz sudraba bija Jeruzālemē
kā akmeņu, un ciedru koku tik daudz, kā meža
vīģes koku ielejās. 28 Un Salamanam atveda zirgus
no Ēģiptes un no citām zemēm. 29 Un kas vēl atliek
par Salamana lietām, gan pirmās, gan pēdējās, tas
viss rakstīts pravieša Nātana laiku grāmatā un
Ahijas, tā Šilonieša, pravieša vārdos un Jedus, tā
redzētāja, parādīšanās pret Jerobeamu, Nebata
dēlu. 30 Un Salamans valdīja Jeruzālemē pār visu
Israēli četrdesmit gadus. 31 Un Salamans aizmiga
pie saviem tēviem, un to apraka viņa tēva Dāvida
pilī, un viņa dēls Rekabeams palika par ķēniņu
viņa vietā.

10 Un Rekabeams gāja uz Šehemi, jo viss Israēls
Šehemē bija sanācis, viņu celt par ķēniņu. 2
Kad nu Jerobeams, Nebata dēls, to dzirdēja (jo viņš
bija Ēģiptes zemē, kurp no ķēniņa Salamana bija
bēdzis), tad Jerobeams griezās atpakaļ no Ēģiptes.
3 Un tie nosūtīja un to ataicināja. Un Jerobeams

nāca ar visu Israēli un runāja uz Rekabeamu
un sacīja: 4 Tavs tēvs mums uzlicis par daudz
grūtu jūgu; tad nu atvieglini tu sava tēva grūto
kalpošanu un viņa smago jūgu, ko viņš mums
uzlicis, tad mēs tev kalposim. 5 Un viņš uz tiem
sacīja: pēc trim dienām nāciet atkal pie manis. Un
tie ļaudis aizgāja. 6 Un ķēniņš Rekabeams meklēja
padomu pie tiem vecajiem, kas bija stāvējuši viņa
tēva Salamana priekšā, kamēr tas dzīvoja, un viņš
sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudīm
būs atbildēt? 7 Un tie uz viņu runāja un sacīja: ja
tu būsi laipnīgs pret šiem ļaudīm un tiem rādīsi
labu prātu un uz tiem runāsi labus vārdus, tad
tie tev būs par kalpiem visu mūžu. 8 Bet viņš
atmeta to vecaju padomu, ko tie viņam deva, un
meklēja padomu pie tiem jauniem, kas ar viņu
bija uzauguši un viņa priekšā stāvēja. 9 Un viņš
uz tiem sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā šiem
ļaudīm lai atbildam, kas uz mani runājuši un
sacījuši: atvieglini to jūgu, ko tavs tēvs mums
uzlicis? 10 Bet tie jaunie, kas ar viņu bija uzauguši,
uz to runāja un sacīja: tā tev būs sacīt uz tiem
ļaudīm, kas uz tevi runājuši un sacījuši: tavs
tēvs mums uzlicis visai grūtu nastu, atvieglini tu
mums to, - tā tev uz tiem būs sacīt: mans mazais
pirksts būs resnāks ne kā mana tēva gurni. 11 Ja
nu mans tēvs jums uzlicis grūtu jūgu, tad es to
jūgu jums padarīšu vēl grūtāku; mans tēvs jūs
pārmācījis ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar
skorpioniem. 12 Kad nu Jerobeams un visi ļaudis
pie Rekabeama atnāca trešā dienā, kā ķēniņš bija
runājis un sacījis: atnākat atkal pie manis trešā
dienā, 13 Tad ķēniņš tiem atbildēja bargi, un
ķēniņš Rekabeams atmeta to vecaju padomu, 14
Un runāja uz tiem pēc to jauno padoma un sacīja:
mans tēvs jums uzlicis grūtu nastu, bet es jums
uzlikšu vēl vairāk; mans tēvs jūs pārmācījis ar
pātagām, bet es ar skorpioniem. 15 Tā ķēniņš
neklausīja tos ļaudis, jo tā bija no Dieva nolikts,
ka Tas Kungs savus vārdus apstiprinātu, ko bija
runājis caur Ahiju, to Šīlonieti, uz Jerobeamu,
Nebata dēlu. 16 Kad nu viss Israēls redzēja, ka
ķēniņš tos neklausīja, tad tie ļaudis ķēniņam
atbildēja un sacīja: kāda daļa mums ar Dāvidu?
Mums nav mantības pie Isajus dēla. Israēl, ej
savos dzīvokļos; tad redzi nu tu pēc sava nama,
Dāvid! Tā viss Israēls nogāja savos dzīvokļos. 17
Bet pār tiem Israēla bērniem, kas Jūda pilsētās
dzīvoja, pār tiem Rekabeams palika ķēniņš. 18 Un
ķēniņš Rekabeams sūtīja Adoramu, kas bija iecelts
pār darbiniekiem, bet Israēla bērni to nomētāja
akmeņiem, ka tas nomira. Un ķēniņš Rekabeams
kāpa steigšus ratos, bēgt uz Jeruzālemi. 19 Tā
Israēls atkāpās no Dāvida nama līdz šai dienai.

11 Un Jeruzālemē nonācis Rekabeams
sapulcināja Jūda un Benjamina namu,
simts un astoņdesmit tūkstoš jaunus, izlasītus
karavīrus, karot pret Israēli, lai valstība atkal
tiktu Rekabeamam. 2 Bet Tā Kunga vārds notika
uz Šemaju, Dieva vīru, sacīdams: 3 Runā uz
Rekabeamu, Salamana dēlu, Jūda ķēniņu, un uz
visu Israēli Jūdā un Benjaminā un saki: 4 Tā saka
Tas Kungs: jums nebūs iet pret saviem brāļiem
karot; griežaties atpakaļ ikkatrs savās mājās, jo
šī lieta no manis notikusi. Un tie klausīja Tā
Kunga vārdus un griezās atpakaļ no tā ceļa pret
Jerobeamu. 5 Un Rekabeams dzīvoja Jeruzālemē
un uztaisīja pilsētas par stipram pilīm Jūdā. 6
Un viņš uztaisīja Bētlemi un Etamu un Tekou 7
Un Betcuru un Zoku un Adulamu 8 Un Gatu un
Marezu un Zivu 9 Un Adoraīmu un Laķisu un
Azeku 10 Un Careju un Ajalonu un Hebroni, kas
Jūdā un Benjaminā bija stipras pilsētas. 11 Un
viņš darīja šās stiprās pilis vēl stiprākas un lika
tanīs virsniekus, sakrāja tur barību, eļļu un vīnu,
12 Un ikkatrā pilsētā viņš ielika priekšturamās
bruņas un šķēpus un darīja tās ļoti stipras; tā
Jūda un Benjamins viņam piederēja. 13 Un tie
priesteri un Leviti, kas bija starp visu Israēli,
atnāca pie viņa no visām savām robežām. 14
Jo Leviti atstāja savus apgabalus un savu dzīvi
un gāja uz Jūdu un Jeruzālemi; jo Jerobeams un
viņa dēli tos izdzina, lai tie Tam Kungam vairs
nebūtu par priesteriem. 15 Un viņš sev iecēla
priesterus priekš tiem kalna altāriem un jodiem
un teļiem, ko viņš bija taisījis. 16 Un viņiem
gāja pakaļ uz Jeruzālemi arī no visām Israēla
ciltīm, kas savu sirdi nodeva, meklēt To Kungu,
Israēla Dievu, un upurēt Tam Kungam, savu tēvu
Dievam. 17 Tā tie darīja spēcīgu Jūda valstību un
stiprināja Rekabeamu, Salamana dēlu, trīs gadus;
jo trīs gadus tie staigāja Dāvida un Salamana
ceļos. 18 Un Rekabeams ņēma par sievu Maēlatu,
Jerimota, Dāvida dēla, meitu, un Abikaīlu, Elijaba,
Isajus dēla, meitu. 19 Tā tam dzemdēja dēlus: Jeū,
Zemariju un Zaāmu. 20 Un pēc tās viņš ņēma
Maēku, Absaloma meitu; tā tam dzemdēja Abiju
un Ataju un Zizu un Šelomitu. 21 Un Rekabeams
mīlēja Maēku, Absaloma meitu, vairāk nekā
visas savas sievas un liekās sievas; jo viņš bija
ņēmis astoņpadsmit sievas un sešdesmit liekas
sievas, un dzemdināja divdesmitastoņus dēlus un
sešdesmit meitas. 22 Un Rekabeams iecēla Abiju,
Maēkas dēlu, par virsnieku un lielkungu starp
viņa brāļiem; jo viņš domāja, to celt par ķēniņu.

23 Un viņš turējās gudri un izdalīja visus savus
dēlus pa visām Jūda un Benjamina valstīm visās
stiprās pilsētās, un deva tiem barības papilnam
un ņēma tiem pulku sievas.

12 Kad nu Rekabeams valstību bija stiprinājis
un pats bija palicis stiprs, tad viņš atstāja
Tā Kunga bauslību un viss Israēls līdz ar viņu.
2 Un ķēniņa Rekabeama piektā gadā Zizaks,
Ēģiptes ķēniņš, cēlās pret Jeruzālemi (jo tie bija
apgrēkojušies pret To Kungu) 3 Ar tūkstoš un
divsimt ratiem un ar sešdesmit tūkstoš jātniekiem,
un to ļaužu bija neizskaitāms pulks, kas ar viņu
nāca no Ēģiptes: Lībieši, Zuķieši un Moru ļaudis. 4
Un viņš uzņēma tās stiprās pilsētas, kas bija Jūdā,
un nāca līdz Jeruzālemei. 5 Tad pravietis Šemaja
nāca pie Rekabeama un pie Jūda lielkungiem,
kas Zizaka dēļ Jeruzālemē bija sapulcējušies, un
uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs: jūs Mani esat
atstājuši, tāpēc Es jūs arīdzan esmu atstājis Zizaka
rokā. 6 Tad Israēla lielkungi un ķēniņš pazemojās
un sacīja: Tas Kungs ir taisns. 7 Kad nu Tas Kungs
redzēja, ka tie pazemojās, tad Tā Kunga vārds
notika uz Šemaju sacīdams: tie ir pazemojušies, Es
tos negribu izdeldēt, bet Es tos gan drīz izglābšu
un neizgāzīšu Savu bardzību pār Jeruzālemi caur
Zizaka roku. 8 Bet tiem būs viņam par kalpiem
būt, lai tie atzīst, kas tas ir Man kalpot, un kas tas
ir pasaules ķēniņiem kalpot. 9 Tad Zizaks, Ēģiptes
ķēniņš, nāca pret Jeruzālemi un paņēma Tā Kunga
nama mantas un ķēniņa nama mantas, visu viņš
paņēma; viņš paņēma arī tās zelta priekšturamās
bruņas, ko Salamans bija taisījis. 10 Un ķēniņš
Rekabeams taisīja viņu vietā priekšturamās vara
bruņas un tās iedeva pils karavīru virsniekiem
rokā, kas vakti turēja priekš ķēniņa nama durvīm.
11 Kad nu ķēniņš Tā Kunga namā gāja, tad tie
pils karavīri nāca un tās nesa, un pēc tie tās
atnesa atpakaļ pils karavīru kambarī. 12 Un
kad tas pazemojās, tad Tā Kunga bardzība no
tā novērsās, ka Viņš to pavisam neizdeldēja; jo
iekš Jūda vēl bija kāds labums, 13 Un ķēniņš
Rekabeams stiprinājās Jeruzālemē un valdīja. Jo
Rekabeams bija četrdesmit vienu gadu vecs, kad
tas palika par ķēniņu un valdīja septiņpadsmit
gadus Jeruzālemē, tai pilsētā, ko Tas Kungs no
visām bija izredzējis, tur likt Savu vārdu, un viņa
mātei bija vārds Naēma, Amoniete. 14 Un viņš
darīja ļaunu, jo viņa sirds nebija pastāvīga, To
Kungu meklēt. 15 Un tie stāsti par Rekabeamu,
gan pirmie, gan pēdējie, tie rakstīti pravieša
Šemajas un redzētāja Idus grāmatās, radu rakstos.
Un Rekabeama un Jerobeama kari nemitējās visā
viņu mūžā. 16 Un Rekabeams aizmiga pie saviem
tēviem un tapa aprakts Dāvida pilī; un Abija, viņa
dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

13 Ķēniņa Jerobeama astoņpadsmitā gadā Abija
palika par ķēniņu pār Jūdu. 2 Viņš valdīja
trīs gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds
Mikaja, Uriēļa meita no Ģibejas. Un karš cēlās
starp Abiju un Jerobeamu. 3 Un Abija taisījās uz
karu ar varenu kara spēku, ar četrsimt tūkstoš
izlasītiem vīriem. Un Jerobeams taisījās pret viņu
uz karu ar astoņsimt tūkstoš izlasītiem stipriem
kara vīriem. 4 Un Abija uzkāpa uz Cemaraim
kalnu Efraīma kalnos un sacīja: klausiet mani,
Jerobeam un viss Israēl. 5 Vai jums nav zināms, ka
Tas Kungs, Israēla Dievs, valdību pār Israēli devis
Dāvidam uz mūžīgiem laikiem, ir viņam, ir viņa
dēliem caur sāls (neiznīkstamu) derību? 6 Taču
Jerobeams, Nebata dēls, Salamana Dāvida dēla,
kalps, sacēlis dumpi pret savu kungu! 7 Un pie
viņa sapulcējušies nelieši, netikli ļaudis, un pret
Rekabeamu, Salamana dēlu, palikuši stipri, kamēr
Rekabeams vēl bija jauns un tam bija bailīga
sirds, ka pret viņiem nevarēja turēties. 8 Un nu
jūs domājat stipri būt pret Tā Kunga valstību
Dāvida dēlu rokā; jūs gan esat liels pulks, bet pie
jums ir zelta teļi, ko Jerobeams jums cēlis par
dieviem. 9 Vai jūs Tā Kunga priesterus, Ārona
dēlus, tos Levitus, neesat izdzinuši un neesat sev
priesterus cēluši, kā pasaules tautas? Ikviens,
kas nāk savu roku pildīdams ar jaunu vērsi un
septiņiem auniem, tas top par priesteri tādiem,
kas nav dievi. 10 Bet ar mums ir Tas Kungs,
mūsu Dievs, un mēs Viņu neesam atstājuši, un
tie priesteri, kas Tam Kungam kalpo, ir Ārona
dēli, un Leviti savā kalpošanā. 11 Un tie Tam
Kungam iededzina dedzināmos upurus ik rītu un
ik vakaru, arī saldas kvēpināmās zāles, un liek
to (svēto) maizi uz to šķīsto galdu; un tur ir tas
zelta lukturis ar saviem eļļas lukturīšiem, kas ik
vakaru top iededzināti; jo mēs turam Tā Kunga,
sava Dieva, likumus, bet jūs Viņu esat atstājuši. 12
Un nu redzi, Dievs ir ar mums pašā priekšā un
Viņa priesteri ar skanīgām bazūnēm, bazūnēt pret
jums. Jūs, Israēla bērni nekarojat ar To Kungu,
savu tēvu Dievu; jo tas jums neizdosies. 13 Bet
Jerobeams karavīriem lika slepeni apiet apkārt,
tiem uzbrukt mugurā, un tā viņi stāvēja Jūda
priekšā, un tie glūnētāji viņiem mugurā. 14 Kad
nu Jūda atpakaļ skatījās, redzi, tad karš tiem bija
priekšā un mugurā. Un tie piesauca To Kungu,
un priesteri bazūnēja ar bazūnēm. 15 Un Jūda
vīri kliedza. Un kad Jūda vīri tā kliedza, tad Dievs
kāva Jerobeamu un visu Israēli Abijas un Jūda
priekšā, 16 Un Israēla bērni bēga Jūda priekšā, un

Dievs tos deva viņu rokā, 17 Un Abija ar saviem
ļaudīm tos sakāva lielā kaušanā, un no Israēla
krita nokauti piecsimt tūkstoš izlasīti vīri. 18 Tā
Israēla bērni tanī laikā tapa pazemoti, bet Jūda
bērni tapa vareni, tāpēc ka tie bija paļāvušies uz
To Kungu, savu tēvu Dievu. 19 Un Abija dzinās
Jerobeamam pakaļ un ieņēma viņa pilsētas: Bēteli
ar viņas miestiem un Jēzanu ar viņas miestiem,
un Efronu ar viņas miestiem. 20 Un Jerobeams
vairs netika pie spēka Abijas laikā, bet Tas Kungs
to sita, un tas nomira. 21 Un Abija palika spēcīgs
un apņēma četrpadsmit sievas un dzemdināja
divdesmit divus dēlus un sešpadsmit meitas. 22
Un kas vēl par Abiju stāstāms, viņa ceļi un viņa
vārdi, tie rakstīti pravieša Idus stāstos.

14 Un Abija aizmiga pie saviem tēviem, un to
apraka Dāvida pilī; un viņa dēls Asa palika
par ķēniņu viņa vietā. Viņa laikā zemei bija miers
desmit gadus. 2 Un Asa darīja, kas bija pareizi
un Tam Kungam, viņa Dievam, labi patika, 3 Un
izdeldēja svešo dievu altārus un elku kalnus un
nolauzīja tēlu stabus un nocirta Ašeras. 4 Un
pavēlēja, lai Jūda meklē To Kungu, savu tēvu
Dievu, un dara bauslību un pavēli. 5 Un viņš
izdeldēja no visām Jūda pilsētām elku kalnus
un dievekļus, jo valsts apakš viņa bija mierā.
6 Viņš arī uzcēla stipras pilsētas iekš Jūda, jo
zeme bija mierā, un tanīs gados karš pret viņu
nebija, jo Tas Kungs viņam deva mieru. 7 Un viņš
sacīja uz Jūdu: uzcelsim šīs pilsētas un mūrēsim
mūrus apkārt un torņus, un taisīsim vārtus un
aizšaujamos; vēl tā zeme mums pieder; jo mēs
To Kungu, savu Dievu, esam meklējuši, mēs esam
meklējuši, un viņš mums visapkārt devis mieru.
Tā tie būvēja un tiem labi izdevās. 8 Un Asam bija
karaspēks, trīssimt tūkstoši no Jūda ar šķēpiem un
priekšturamām bruņām, un no Benjamina divsimt
astoņdesmit tūkstoši ar priekšturamām bruņām
un stopiem, šie visi bija stipri varoņi. 9 Un pret
tiem cēlās Zerus, Moru ķēniņš, ar karaspēku, ar
tūkstoš reiz tūkstošiem un ar trīs simt ratiem,
un atnāca līdz Marezai. 10 Bet Asa tiem izgāja
pretī, un tie nostājās uz kauju Cevatas ielejā pie
Marezas. 11 Un Asa piesauca To Kungu, savu
Dievu, un sacīja: Kungs, neviena nav kā Tu, kas var
palīdzēt nespēcīgam pret stipro. Palīdzi mums,
Kungs, mūsu Dievs, jo mēs paļaujamies uz Tevi un
Tavā vārdā esam nākuši pret šo lielo pulku. Kungs!
Tu esi mūsu Dievs, pret Tevi neviens cilvēks neko
neiespēj. 12 Un Tas Kungs sita tos Moru ļaudis
priekš Asas un priekš Jūda, un tie Moru ļaudis
bēga. 13 Bet Asa un tie ļaudis, kas pie tā bija,
tiem dzinās pakaļ līdz Ģerarai, un tie Moru ļaudis
krita, ka neviens no tiem nepalika dzīvs; jo tie
tapa satriekti priekš Tā Kunga un priekš viņa kara
spēka, un viņi dabūja ļoti daudz laupījuma. 14 Un
viņi kāva visas pilsētas ap Ģeraru, jo bailes no Tā
Kunga bija uz tiem nākušas; un tie aplaupīja visas
pilsētas, tāpēc ka tur bija daudz laupījuma. 15 Tie
kāva arī lopu teltis un aizveda avis un kamieļus,
lielu pulku, un pārnāca atkal Jeruzālemē.

15 Tad Dieva Gars nāca uz Azariju, Odeda dēlu.
2 Un tas izgāja Asam pretī un uz to sacīja:
klausiet mani, Asa un viss Jūda un Benjamin. Tas
Kungs ir ar jums, kamēr jūs esat ar Viņu, un ja
jūs Viņu meklēsiet, Viņš no jums taps atrasts.
Bet ja jūs Viņu atstāsiet, tad Viņš jūs arīdzan
atstās. 3 Un daudz dienas būs iekš Israēla bez īsta
Dieva, bez priestera, kas māca, un bez bauslības. 4
Taču ja tie savās bēdās atgriezīsies pie Tā Kunga,
Israēla Dieva, un Viņu meklēs, tad Viņš no tiem
taps atrasts. 5 Un tanīs laikos labi neklāsies
ne tam, kas iziet, ne tam, kas ieiet, bet daudz
briesmu būs pār zemes iedzīvotājiem, 6 Tā ka
tauta celsies pret tautu, pilsēta sadauzīs pilsētu,
jo Dievs tos iztrūcinās ar visādām bēdām. 7 Bet
jūs esat droši, un jūsu rokas lai nenogurst, jo
jūsu darbam būs sava alga. 8 Kad nu Asa dzirdēja
šos vārdus un pravieša Odeda(dēla) sludināšanu,
tad viņš ņēmās drošu prātu un izdeldēja tās
negantības no visas Jūda un Benjamina zemes
un no tām pilsētām, ko bija uzņēmis Efraīma
kalnos, un atjaunoja Tā Kunga altāri, kas priekš Tā
Kunga priekšnama stāvēja. 9 Un viņš sapulcināja
visu Jūdu un Benjaminu un tos, kas pie viņiem
piemita, no Efraīma un Manasus un no Sīmeana;
jo no Israēla tam daudzi pieķērās, kad tie redzēja,
ka Tas Kungs, viņa Dievs bija ar viņu. 10 Un
tie sapulcējās Jeruzālemē trešā mēnesī, Asas
valdīšanas piecpadsmitā gadā, 11 Un upurēja
Tam Kungam tai dienā no tā laupījuma, ko tie
bija atveduši, septiņsimt vēršus un septiņtūkstoš
avis. 12 Un tie atjaunoja to derību, meklēt To
Kungu, savu tēvu Dievu no visas savas sirds un no
visas savas dvēseles; 13 Bet visus, kas nemeklē To
Kungu, Israēla Dievu, nokaut, tā mazus kā lielus,
tā vīrus kā sievas. 14 Un tie Tam Kungam zvērēja
ar stipru balsi un gavilēšanu, arī ar trumetēm
un bazūnēm. 15 Un viss Jūda priecājās par šo
zvērestu, jo tie no visas sirds bija zvērējuši un
meklēja Viņu ar visu prātu, un Viņš no tiem likās
atrasties, un Tas Kungs tiem deva mieru visapkārt.
16 Viņš arī nocēla Maēku, ķēniņa Asas vecmāti, no
ķēniņienes goda, tāpēc ka tā bija taisījusi negantu
elka bildi Ašerai, un Asa izdeldēja arī viņas elka

bildi un to sadauzīja un sadedzināja pie Kidronas
upes. 17 Bet kalnu altāri netapa izdeldēti iekš
Israēla, tikai Asas sirds bija skaidra visu viņa
mūžu. 18 Un viņš ienesa Dieva namā visas sava
tēva svētītās dāvanas, un ko viņš pats bija svētījis,
sudrabu un zeltu un traukus. 19 Un kara nebija
līdz trīsdesmit piektam Asas valdīšanas gadam.

16 Asas trīsdesmit sestā valdīšanas gadā Baeša,
Israēla ķēniņš, cēlās pret Jūdu un uztaisīja
Rāmu, ka viņš nevienam neļautu ne iziet nedz
ieiet pie Asas, Jūda ķēniņa. 2 Tad Asa ņēma
sudrabu un zeltu no Tā Kunga nama un no ķēniņa
nama mantām, un to sūtīja BenHadadam, Sīrijas
ķēniņam, kas Damaskū dzīvoja, un lika sacīt: 3
Derība ir starp mani un tevi un starp manu tēvu
un tavu tēvu; redzi, es tev sūtu sudrabu un zeltu:
ej un lauz savu derību ar Baešu, Israēla ķēniņu, ka
tas no manis atstājās. 4 Un BenHadads paklausīja
ķēniņam Asam un sūtīja savus kara virsniekus
pret Israēla pilsētām, un tie sita Ejonu un Danu
un AbelMaīmu un visas Navtaļa labības pilsētas. 5
Kad nu Baeša to dzirdēja, tad viņš mitējās Rāmu
uztaisīt un atstāja savu darbu. 6 Tad ķēniņš Asa
ņēma visu Jūdu, un tie nonesa akmeņus un kokus
no Rāmas, ko Baeša bija taisījis, un viņš no tiem
uzcēla Ģebu un Micpu. 7 Un tanī laikā Hananus,
tas redzētājs, nāca pie Asas, Jūda ķēniņa, un uz to
sacīja: tāpēc ka tu esi paļāvies uz Sīrijas ķēniņu
un neesi paļāvies uz To Kungu, savu Dievu, tādēļ
Sīrijas ķēniņa karaspēks no tavas rokas izsprucis.
8 Vai Moru ļaudis un Libeji nebija liels karaspēks
ar ļoti daudz ratiem un jātniekiem? Taču, kad tu
uz To Kungu paļāvies, tad Viņš tos devis tavā rokā.
9 Jo Tā Kunga acis skatās pa visām zemēm, ka Viņš
tos stiprina, kas ar skaidru sirdi pie viņa turas. Tu
še esi aplam darījis; jo no šī laika būs kari pret
tevi. 10 Bet Asa apskaitās pret to redzētāju un to
ielika cietumā; jo viņš par to palika ļauns pret
viņu. Un Asa spaidīja kādus no tiem ļaudīm tanī
laikā. 11 Un redzi, tie stāsti par Asu, ir tie pirmie,
ir tie pēdējie, ir rakstīti Jūda un Israēla ķēniņu
grāmatā. 12 Un savā trīsdesmit devītā valdīšanas
gadā Asa palika slims ar kājām, un viņa slimība
auga lielā augumā; viņš arī savā slimībā nemeklēja
To Kungu, bet dziedniekus. 13 Tā Asa aizmiga pie
saviem tēviem un nomira savā četrdesmit pirmā
valdīšanas gadā. 14 Un to apraka viņa kapā, ko
viņš priekš sevis bija licis rakt Dāvida pilī, un to
lika uz gultu, ko ar dārgām zālēm un visādām
kvēpināmām zālēm bija pildījuši pēc zāļotāju
ziņas, un par viņu dedzināja (dārgas zāles) ar lielu
dedzināšanu.

17 Un viņa dēls Jehošafats palika par ķēniņu
viņa vietā un tas palika spēcīgs pret Israēli. 2
Un viņš ielika karavīrus visās stiprās Jūda pilsētās
un karavīrus Jūda zemē un Efraīma pilsētās, ko
viņa tēvs Asa bija uzņēmis. 3 Un Tas Kungs bija
ar Jehošafatu, jo viņš staigāja sava tēva Dāvida
pirmajos ceļos un nemeklēja Baālus. 4 Bet viņš
meklēja sava tēva Dievu un staigāja Viņa baušļos
un ne pēc Israēla darbiem. 5 Tāpēc Tas Kungs
apstiprināja to valstību viņa rokā, un visa Jūda
valsts deva Jehošafatam dāvanas, un tam bija
bagātības un godības papilnam. 6 Un viņa sirds
pieņēmās Tā Kunga ceļos, un viņš nopostīja
vēl elku kalnus un Ašeras no Jūda. 7 Un savas
valdīšanas trešā gadā viņš sūtīja savus lielkungus,
Benkaēlu un Obadiju un Zahariju un Nataneēli un
Mikaju, mācīt Jūdu pilsētās. 8 Un ar tiem bija tie
Leviti Šemaja un Neanija un Zebadija un Azaēls
un Zemiramots un Jonatāns un Adonija un Tobija
un TobAdonija, Leviti, un ar tiem Elišamus un
Jorams, priesteri. 9 Un tie mācīja Jūdā, un Tā
Kunga bauslības grāmata tiem bija līdz, un tie
gāja apkārt visās Jūda pilsētās un mācīja ļaudis.
10 Un bailes priekš Tā Kunga bija pār visām zemes
valstīm apkārt ap Jūdu, ka tie pret Jehošafatu
nekaroja. 11 Un no Fīlistiem Jehošafatam atnesa
dāvanas, pulka sudraba. Un Arābi viņam deva
sīkus lopus septiņtūkstoš un septiņsimt aunus un
septiņtūkstoš un septiņsimt āžus. 12 Un Jehošafats
arvienu auga lielā augumā un uzcēla Jūdā pilis
un labības pilsētas. 13 Un viņam bija daudz
mantas Jūda pilsētās un varen stipri karavīri
Jeruzālemē. 14 Un tā tie tapa skaitīti pēc viņu
tēvu namiem: Jūdā bija virsnieki pār tūkstošiem:
virsnieks Adnus, un tam bija trīs simt tūkstoš kara
vīri. 15 Viņam blakām bija virsnieks Johanans,
un tam bija divsimt astoņdesmit tūkstoši. 16 Un
tam blakām bija Amasija, Sihrus dēls, kas ar labu
prātu Tam Kungam bija nodevies, un tam bija
divsimt tūkstoš kara vīri. 17 Un no Benjamina
bija Elijadus, kara varonis, un tam bija divsimt
tūkstoši ar stopiem un priekšturamām bruņām.
18 Un tam blakām bija Jozabads, un tam bija simts
astoņdesmit tūkstoši uz karu gatavi. 19 Šie kalpoja
ķēniņam, bez tiem, ko ķēniņš bija ielicis stiprās
pilsētās pa visu Jūdu.

18 Un Jehošafatam bija daudz bagātības un
godības un viņš palika rada Ahabam. 2 Un
pēc kādiem gadiem viņš nogāja pie Ahaba uz
Samariju. Un Ahabs viņam un tiem ļaudīm, kas
viņam bija līdz, kāva avis un vēršus lielu pulku,
un to paskubināja iet pret Rāmotu Gileādā. 3
Un Ahabs, Israēla ķēniņš, sacīja uz Jehošafatu,

Jūda ķēniņu: vai tu gribi ar mani iet pret Rāmotu
Gileādā? Un tas uz viņu sacīja: es būšu kā tu, un
mani ļaudis, kā tavi ļaudis, un mēs iesim tev līdz
karā. 4 Un Jehošafats sacīja uz Israēla ķēniņu:
vaicā jel šodien Tā Kunga vārdu. 5 Tad Israēla
ķēniņš sapulcināja praviešus, četrsimt vīrus, un
uz tiem sacīja: vai mums būs iet karā pret Rāmotu
Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un tie sacīja: ej, jo
Dievs to nodos ķēniņa rokā. 6 Bet Jehošafats sacīja:
vai šeitan vēl nav kāds no Tā Kunga praviešiem,
ka tam varētu vaicāt? 7 Un Israēla ķēniņš sacīja uz
Jehošafatu: vēl ir viens vīrs, caur ko To Kungu var
vaicāt, bet es viņu ienīstu, jo tas man nesludina
labas lietas, bet ļaunas vien, Miha, Jemlas dēls.
Un Jehošafats sacīja: lai ķēniņš tā nerunā. 8 Tad
Israēla ķēniņš sauca vienu kambarjunkuri un
sacīja: atved steigšus Mihu, Jemlas dēlu. 9 Un
Israēla ķēniņš un Jehošafats, Jūda ķēniņš, sēdēja
ikkatrs uz sava krēsla ar savām drēbēm apģērbti,
un tie sēdēja pagalmā priekš Samarijas vārtiem,
un visi tie pravieši sludināja viņu priekšā. 10 Un
Cedeķija, Knaēnas dēls, sev taisīja dzelzs ragus
un sacīja: tā saka Tas Kungs: ar šiem tu badīsi
Sīriešus, tiekams tos būsi izdeldējis. 11 Un visi
pravieši sludināja sacīdami: celies pret Rāmotu
Gileādā, tev būs laba laime, jo Tas Kungs to dos
ķēniņa rokā. 12 Un tas vēstnesis, kas bija gājis
Mihu aicināt, uz to runāja un sacīja: redzi jel, tie
pravieši runā vienā mutē labu ķēniņam, lai jel
tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā labu. 13
Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo:
ko mans Dievs man sacīs, to es runāšu. 14 Un
kad viņš ķēniņa priekšā nāca, tad ķēniņš uz viņu
sacīja: Miha, vai mums būs iet karā pret Rāmotu
Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un tas sacīja:
ceļaties, jums būs laba laime, jo tie taps doti jūsu
rokā. 15 Bet ķēniņš uz viņu sacīja: cik reiz lai es
tev piekodināju, man cita nekā nesacīt, kā vien
kas tiesa Tā Kunga Vārdā? 16 Un viņš sacīja: es
redzēju visu Israēli izklīdinātu pa kalniem, kā
avis, kam nav gana, un Tas Kungs sacīja: šiem
nav kunga, lai iet ikviens ar mieru savā namā. 17
Tad Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: vai es tev
neesmu sacījis, ka viņš par mani labu nesludina
bet ļaunu vien? 18 Un (Miha) sacīja: tādēļ klausiet
Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam uz
Sava godības krēsla un visu debess spēku ap Viņu
stāvam pa labo un pa kreiso roku. 19 Un Tas Kungs
sacīja: kas pierunās Ahabu, Israēla ķēniņu, ka tas
ceļas un krīt Rāmotā Gileādā? Un viens runāja šā
otrs tā. 20 Tad viens gars izgāja un nostājās Tā
Kunga priekšā un sacīja: es viņu pārrunāšu. Bet
Tas Kungs sacīja uz to: kā tad? 21 Un viņš sacīja:
es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu
mutē. Un viņš sacīja: tev būs viņu pierunāt un
tu to arī spēsi, ej un dari tā. 22 Un nu, redzi,
Tas Kungs ir devis melu garu šo tavu praviešu
mutē, un Tas Kungs ļaunu pret tevi runājis. 23
Tad Cedeķija, Knaēnas dēls, piegāja un sita Miham
vaigā un sacīja: kā gan Tā Kunga Gars no manis
būtu atstājies, runāt, ar tevi? 24 Un Miha sacīja:
tu to redzēsi tai dienā, kad no vienas istabas
otrā iesi paslēpties. 25 Un Israēla ķēniņš sacīja:
ņemiet Mihu un vediet viņu atpakaļ pie Amona,
pilsētas virsnieka, un pie Joasa, ķēniņa dēla, 26
Un sakāt: tā saka ķēniņš: lieciet šo cietumā un
ēdiniet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni, kamēr
es vesels atkal pārnākšu. 27 Un Miha sacīja: ja tu
vesels atkal pārnāksi, tad Tas Kungs caur mani
nav runājis. Un viņš sacīja: klausāties, visi ļaudis!
28 Tā Israēla ķēniņš un Jehošafats, Jūda ķēniņš,
cēlās pret Rāmotu Gileādā. 29 Un Israēla ķēniņš
sacīja uz Jehošafatu: es pārģērbies iešu kaujā,
bet tu apģērbies ar savām drēbēm. Un Israēla
ķēniņš pārģērbās, un tie gāja kaujā. 30 Un Sīriešu
ķēniņš saviem ratu virsniekiem bija pavēlējis un
sacījis: nelaužaties pret nevienu, ne mazu ne lielu,
kā tik vien pret Israēla ķēniņu. 31 Kad nu tie
ratu virsnieki redzēja Jehošafatu, tad tie sacīja:
tas ir Israēla ķēniņš. Un tie to apstāja uz viņu
lauzdamies. Bet Jehošafats brēca, un Tas Kungs
tam palīdzēja un Dievs tos no viņa novērsa. 32
Jo kad tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija
Israēla ķēniņš, tad tie griezās no viņa atpakaļ.
33 Bet viens vīrs no nejauši uzvilka savu stopu
un iešāva Israēla ķēniņam starp sprādzēm un
krūšu bruņām. Tad ķēniņš sacīja uz savu ratu
vadoni: griez un izved mani no kaujas, jo es esmu
ievainots. 34 Un kaušanās vairojās tai dienā, un
Israēla ķēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem pretī
līdz pat vakaram un nomira, kad saule nogāja.

19 Un Jehošafats, Jūda ķēniņš, griezās vesels
atpakaļ uz savu namu Jeruzālemē. 2 Un
Jeūs, Hananus dēls, tas redzētājs, tam izgāja pretī
un sacīja uz ķēniņu Jehošafatu: vai tev tā tam
bezdievīgam bija jāpalīdz un tie jāmīļo, kas To
Kungu ienīst? Tādēļ Tā Kunga dusmība nāk pār
tevi. 3 Taču vēl kāds labums pie tevis ir atrasts,
ka tu tās Ašeras no zemes esi izpostījis un savā
sirdī apņēmies, Dievu meklēt. 4 Tā Jehošafats
dzīvoja Jeruzālemē, un izgāja atkal pa ļaudīm
no Bēršebas līdz Efraīma kalniem, un atgrieza
tos atkal pie Tā Kunga, viņu tēvu Dieva. 5 Viņš
arī iecēla soģus zemē, visās stiprās Jūda pilsētās
priekš ikkatras pilsētas. 6 Un viņš sacīja uz
tiem soģiem: pieraugāt, ko jūs darāt, jo jūs tiesu

nenesat cilvēkiem, bet Tam Kungam, un viņš
ir ar jums pie tiesas nešanas. 7 Tad nu lai Tā
Kunga bijāšana ir pie jums, sargāties un dariet
to. Jo pie Tā Kunga, mūsu Dieva, nav netaisnības
nedz cilvēka vaiga uzlūkošanas nedz dāvanu
ņemšanas. 8 Arī Jeruzālemē Jehošafats iecēla
kādus no Levitiem un priesteriem un no Israēla
tēvu namu virsniekiem, Tā Kunga tiesu nest un
tiesas lietas izšķirt. Un tie griezās atpakaļ uz
Jeruzālemi, 9 Un viņš tiem pavēlēja un sacīja:
dariet tā iekš Tā Kunga bijāšanas ar uzticību un
ar skaidru sirdi. 10 Un visās tiesas lietās, kas
pie jums nāk no jūsu brāļiem, kas savās pilsētās
dzīvo, starp asinīm un asinīm, starp bauslību un
bausli un likumiem un tiesām, tad pamāciet tos,
lai tie pie Tā Kunga nenoziedzās, un lai nenāk
dusmība pār jums un pār jūsu brāļiem; dariet
tā, tad jūs nenoziegsities. 11 Un redzi, priesteris
Amarija ir tas augstākais pār jums visās Tā Kunga
lietās, un Zabadija, Ismaēla dēls, tas lielskungs no
Jūda nama, visās ķēniņa lietās; bet par uzraugiem
ir Leviti jūsu priekšā. Ņematies drošu prātu un
dariet to, un Tas Kungs būs ar to, kas ir labs.

20 Un pēc tam notika, ka Moaba bērni un
Amona bērni, un līdz ar tiem kādi no tiem
Meunim nāca, karot pret Jehošafatu. 2 Un vēstneši
nāca un sacīja Jehošafatam: liels pulks nāk pret
tevi no viņpus jūras, no Sīrijas, un redzi, tie ir
AceconaTamarā, tas ir Enģedos. 3 Tad Jehošafats
izbijās un grieza savu vaigu, To Kungu meklēt,
un izsauca gavēni pa visu Jūdu. 4 Un Jūda ļaudis
sapulcinājās, meklēt no Tā Kunga palīgu, un no
visām Jūda pilsētām tie nāca, To Kungu meklēt.
5 Un Jehošafats stāvēja Jūda un Jeruzālemes
draudzes vidū Tā Kunga namā priekš tā jaunā
pagalma 6 Un sacīja: Kungs mūsu tēvu Dievs! Vai
Tu neesi Dievs debesīs un valdītājs visu ļaužu
valstīs? Un Tavā rokā ir spēks un vara, ka neviens
pret Tevi nevar celties! 7 Vai Tu, mūsu Dievs,
šās zemes iedzīvotājus neesi izdzinis Savu Israēla
ļaužu priekšā, un vai to neesi devis Ābrahāma,
Sava mīļā, dzimumam uz mūžīgiem laikiem? 8 Un
tie tur dzīvojuši un Tev tur taisījuši svētu vietu
Tavam vārdam, sacīdami: 9 Kad pār mums nāk
nelaime, zobens, sodība, mēris un bads, tad mēs
stāvēsim priekš šī nama un priekš Tava vaiga,
tāpēc ka Tavs vārds ir šinī namā, un kad Tevi
piesauksim savās bēdās, tad Tu paklausīsi un
izpestīsi. 10 Un nu, redzi, Amona bērni un Moabs
un tie no Seīra kalniem, kur Tu Israēlim neļāvi
iet cauri, kad tie nāca no Ēģiptes zemes, bet tie
no tiem atstājās un tos neizdeldēja, - 11 Redzi
nu, tie mums to atmaksā, nākdami, mūs izdzīt no
mūsu zemes, ko Tu mums licis iemantot. 12 Ak
mūsu Dievs! Vai Tu nenesīsi tiesu pret viņiem?
Jo mums nav spēka pret šo lielo pulku, kas pret
mums nāk, un mēs nezinām, ko būs darīt, bet
mūsu acis griežas uz Tevi. 13 Un visa Jūda valsts
stāvēja Tā Kunga priekšā, arī viņu bērni, viņu
sievas un viņu dēli. 14 Tad Tā Kunga Gars nāca
draudzes vidū pār Jeaziēli, Zakarijas dēlu, tas
bija Benajas, tas Jeiēļa, tas Levita Matanijas dēls,
no Asafa bērniem. 15 Un tas sacīja: klausāties,
visa Jūda valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji, un
ķēniņ Jehošafat, - tā saka Tas Kungs uz jums:
nebīstaties un neizbaiļojaties priekš šā lielā pulka,
jo tas karš nepieder jums, bet Dievam. 16 Ejat
rītu tiem pretī, redzi, tie nāks augšā pa Cic kalnu,
un jūs tos sastapsiet ielejas galā šaipus Jeruēles
tuksneša. 17 Šinī kaujā jums nebūs jākaujas, ejat
tikai klāt, stāviet un redziet Tā Kunga pestīšanu,
kas ir ar jums. Jūda un Jeruzāleme, nebīstaties
un neizbaiļojaties, izejat rītu viņiem pretī, jo Tas
Kungs būs ar jums. 18 Tad Jehošafats locījās ar
savu vaigu pie zemes, un visi Jūda un Jeruzālemes
iedzīvotāji metās pie zemes priekš Tā Kunga un
pielūdza To Kungu. 19 Un tie Leviti no Kehāta
bērniem un no Koraha bērniem cēlās, augsti slavēt
To Kungu, Israēla Dievu ar skanīgu balsi, 20 Un
tie cēlās it agri un izgāja uz Tekoas tuksnesi, un
tiem izejot Jehošafats stāvēja un sacīja: klausiet
mani, Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji, ticiet uz To
Kungu, savu Dievu, tad jūs pastāvēsiet; ticiet Viņa
praviešiem, tad jums labi izdosies. 21 Un viņš
sarunājās ar tiem ļaudīm un iecēla dziedātājus
priekš Tā Kunga, ka tie svētā glītumā slavētu,
apbruņoto priekšā iedami un sacīdami: teiciet
To Kungu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi! 22
Un to brīdi, kad tie sāka dziedāt tās priecīgās un
teicamās dziesmas, tad Tas Kungs sūtīja glūnētājus
pret Amona bērniem, Moabu un tiem no Seīra
kalniem, kas bija nākuši uz Jūdu, un tie tika
sakauti. 23 Jo Amona bērni un Moabs cēlās pret
Seīra kalnu iedzīvotājiem un tos izdeldēja un
nomaitāja, un kad tie visus Seīra iedzīvotājus bija
nokāvuši, tad tie palīdzēja nomaitāt cits citu. 24
Un Jūda nāca kalna galā pie tuksneša un griezās
pret tiem pulkiem, un redzi, tur bija miroņi, kas
zemē gulēja, un neviens nebija izbēdzis. 25 Tad
Jehošafats un viņa ļaudis nāca un tos aplaupīja un
atrada pie tiem ļoti daudz mantas un drēbes un
dārgus rīkus, un paņēma tik daudz, ka nevarēja
panest, un tie laupīja laupījumu trīs dienas, jo tur
bija ļoti daudz. 26 Un ceturtā dienā tie sapulcējās
teikšanas ielejā, jo tur tie teica To Kungu, tāpēc tie
tās vietas vārdu nosauca Teikšanas ieleja līdz šai

dienai. 27 Pēc tam visi vīri no Jūda un Jeruzālemes
griezās atpakaļ, un Jehošafats viņu priekšā, un
gāja uz Jeruzālemi ar prieku; jo Tas Kungs viņus
bija darījis priecīgus par viņu ienaidniekiem. 28
Un tie nonāca Jeruzālemē ar somastabulēm un
koklēm un trumetēm uz Tā Kunga namu. 29 Un
bailes no Dieva nāca pār visām zemes valstīm,
kad dzirdēja, ka Tas Kungs bija karojis pret Israēla
ienaidniekiem. 30 Un Jehošafata valsts bija mierā,
un viņa Dievs tam deva mieru visapkārt. 31 Un
Jehošafats valdīja pār Jūdu; viņš bija trīsdesmit
piecus gadus vecs, kad tas palika par ķēniņu, un
valdīja divdesmit piecus gadus Jeruzālemē, un
viņa mātei bija vārds Azuba, Šilkus meita. 32 Un
viņš staigāja sava tēva Asas ceļos un neatstājās no
tiem, darīdams, kas Tam Kungam patika. 33 Taču
kalnu altāri netapa nopostīti, un vēl tie ļaudis ar
savu sirdi pilnīgi neturējās pie savu tēvu Dieva.
34 Un kas vēl par Jehošafatu stāstāms, par viņa
pirmām un pēdējām dienām, redzi, tas rakstīts
Jeūs, Anana dēla, stāstos, ko viņš sarakstījis Israēla
ķēniņu grāmatā. 35 Un pēc tam Jehošafats, Jūda
ķēniņš, sabiedrojās ar Ahaziju, Israēla ķēniņu;
tas bija bezdievīgs savos darbos. 36 Un viņš ar
to vienojās, kuģus taisīt, ar ko braukt uz Taršišu,
un tie taisīja kuģus EceonĢeberā. 37 Bet Eliēzers,
Dodava dēls, no Marezas, sludināja pret Jehošafatu
sacīdams: tādēļ ka tu ar Ahaziju esi sabiedrojies,
Tas Kungs salauzīs tavu darbu. Un tie kuģi tika
sadragāti un nevarēja tikt uz Taršišu.

21 Un Jehošafats aizmiga pie saviem tēviem
un tapa aprakts pie saviem tēviem Dāvida
pilī, un viņa dēls Jehorams palika par ķēniņu viņa
vietā. 2 Un tam bija brāļi, Jehošafata dēli, Azarija
un Jeīels un Zaharija un Acarija un Mikaēls un
Šefatija, šie visi bija Jehošafata, Israēla ķēniņa, dēli.
3 Un viņu tēvs tiem deva daudz dāvanas, sudrabu
un zeltu un dārgas lietas, arī stipras pilsētas Jūdā,
bet valstību viņš deva Jehoramam, tāpēc ka tas
bija tas pirmdzimtais. 4 Kad nu Jehorams bija
nācis pie sava tēva valstības un bija palicis spēcīgs,
tad viņš nokāva visus savus brāļus ar zobenu, arī
kādus no Israēla lielkungiem. 5 Trīsdesmit divi
gadus Jehorams bija vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja astoņus gadus Jeruzālemē. 6 Un viņš
staigāja Israēla ķēniņu ceļos, tā kā Ahaba nams
darīja; jo viņam Ahaba meita bija par sievu, un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika. 7 Bet Tas
Kungs Dāvida namu negribēja izdeldēt tās derības
dēļ, ko viņš bija derējis ar Dāvidu, un ka bija
sacījis, viņam un viņa dēliem dot gaišumu mūžīgi.
8 Viņa laikā Edomieši atkrita no Jūda valdības
un iecēla sev ķēniņu. 9 Tādēļ Jehorams cēlās ar
saviem virsniekiem un ar visiem saviem ratiem,
un nogāja naktī un kāva Edomiešus, kas viņu
bija apstājuši, un tos ratu virsniekus. 10 Tomēr
Edomieši no Jūda valdības atkrita līdz šai dienai.
Tai pašā laikā Libna atkrita no viņa valdības; jo
viņš To Kungu, savu tēvu Dievu, bija atstājis. 11
Viņš arī cēla altārus Jūda kalnos un darīja, ka
Jeruzālemes iedzīvotāji maukoja, un pievīla Jūdu.
12 Tad grāmata pie tā nāca no pravieša Elijas
ar šiem vārdiem: tā saka Tas Kungs, tava tēva
Dāvida Dievs: tāpēc ka tu neesi staigājis sava tēva
Jehošafata un Asas, Jūda ķēniņa, ceļos, 13 Bet esi
staigājis Israēla ķēniņu ceļos un esi darījis, ka Jūda
un Jeruzālemes iedzīvotāji maukoja pēc Ahaba
nama maukošanas, un arī esi nokāvis savus brāļus
no sava tēva nama, kas bija labāki nekā tu, - 14
Redzi, tad Tas Kungs tevi mocīs ar lielu mocību pie
taviem ļaudīm, pie taviem bērniem un pie tavām
sievām un pie visas tavas mantas. 15 Un tev uzies
liela slimība, ka tavas iekšas sirgs, tiekams tavas
iekšas caur šo sērgu ar laiku pavisam izbeigsies.
16 Un Tas Kungs pamodināja pret Jehoramu Fīlistu
un Arābu prātu, kas dzīvo gar Moru zemi. 17 Un
tie cēlās pret Jūdu un ielauzās un aizveda visu
mantu, kas atradās ķēniņa namā, arī viņa bērnus
un viņa sievas, tā kā neviens dēls viņam neatlika,
kā vien Joakas (Ahazija), viņa jaunākais dēls. 18
Un pēc visa tā Tas Kungs viņu mocīja viņa iekšās
ar tādu sērgu, ko nevarēja dziedināt. 19 Tas notika
jo dienas jo vairāk, un kad divu gadu laiks bija
pagājis, tad viņa iekšas ar to sērgu izbeidzās, ka
tas lielās mokās nomira. Un viņa ļaudis par viņu
nededzināja tādu dedzināšanu, kā tie bija darījuši
viņa tēviem. 20 Viņš bija trīsdesmit divus gadus
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja astoņus
gadus Jeruzālemē, un viņš aizgāja, un nevienam
viņa nebija žēl, un to apraka Dāvida pilī, bet ne
ķēniņu kapos.

22 Un Jeruzālemes iedzīvotāji cēla par ķēniņu
viņa vietā Ahaziju, viņa jaunāko dēlu. Jo
visus tos vecākos bija nokāvuši sirotāji, kas ar
Arābiešiem bija nākuši lēģerī; tā Jehorama, Jūda
ķēniņa, dēls Ahazija palika par ķēniņu. 2 Divdesmit
divus gadus Ahazija bija vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja vienu gadu Jeruzālemē, un viņa
mātei bija vārds Atalija, tā bija Omrus meita. 3
Un tas arīdzan staigāja Ahaba nama ceļos, jo viņa
māte bija viņa padoma devēja uz bezdievību. 4 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, tā kā Ahaba
nams, jo tie bija viņa padoma devēji, kad viņa
tēvs bija nomiris, viņam par postu. 5 Un pēc viņu
padoma viņš arī cēlās un ar Joramu, Ahaba dēlu,
Israēla ķēniņu, nogāja karā pret Azaēli, Sīrijas

ķēniņu, uz Rāmotu Gileādā. Un Sīrieši sita Joramu.
6 Un viņš griezās atpakaļ, ka liktos dziedināties
Jezreēlē, jo tam bija vātis, kas viņam Rāmā bija
sistas, kad tas karoja pret Azaēli, Sīrijas ķēniņu.
Un Azarija (Ahazija), Jehorama, Jūda ķēniņa, dēls,
nogāja apraudzīt Joramu, Ahaba dēlu, Jezreēlē,
jo tas bija slims. 7 Jo Ahazijam no Dieva tas
notikās par postu, ka nāca pie Jorama, jo kad viņš
bija nonācis, tad viņš izgāja ar Joramu pret Jeū,
Nimšus dēlu, ko Tas Kungs bija svaidījis, Ahaba
namu izdeldēt. 8 Kad nu Jeūs par Ahaba namu to
sodību izdarīja, tad viņš atrada Jūda lielkungus
un Ahazijas brāļa dēlus, kas Ahazijam kalpoja,
un viņš tos nokāva. 9 Un viņš meklēja Ahaziju,
un to sagrāba, jo tas bija paslēpies Samarijā,
un tie to atveda pie Jeūs un to nokāva un to
apraka; jo tie sacīja: viņš ir Jehošafata dēls, kas no
visas savas sirds To Kungu meklējis. Tā Ahazijas
namam neviena nebija, kas būtu varējis palikt
par ķēniņu. 10 Kad nu Atalija, Ahazijas māte,
redzēja savu dēlu esam nomirušu, tad tā cēlās un
nogalinaja visu Jūda nama ķēniņa dzimumu. 11
Bet Jozabate, ķēniņa meita, ņēma Joasu, Ahazijas
dēlu, un to nozaga no ķēniņa bērnu vidus, kas
tapa nokauti, un to ar viņu emmu lika guļamā
kambarī. Tā Jozabate, ķēniņa Jehorama meita,
priestera Jojadas sieva, (jo tā bija Ahazijas māsa)
viņu apslēpa priekš Atalijas, ka tā to nenokāva. 12
Un viņš ar tiem bija apslēpts Dieva namā sešus
gadus, un Atalija valdīja pār zemi.

23 Bet septītā gadā Jojada iedrošinājās un cēla
derību ar tiem virsniekiem pār simtiem,
Azariju, Jeroama dēlu, un Ismaēli, Johanana dēlu,
un Azariju, Obeda dēlu, un Maāseju, Adajas dēlu,
un Elizavatu, Sihrus dēlu. 2 Un tie gāja pa Jūdu
apkārt un sapulcināja Levitus no visām Jūda
pilsētām un Israēla tēvu namu virsniekus, un
tie sanāca Jeruzālemē. 3 Un visa draudze derēja
derību Dieva namā ar ķēniņu, un viņš uz tiem
sacīja: redzi, ķēniņa dēlam būs būt par ķēniņu, tā
kā Tas Kungs runājis par Dāvida dēliem. 4 To nu
jums būs darīt: Trešdaļa no jums, kam svētdienā
krīt kārta, no priesteriem un Levitiem, lai vakti
tur pie durvīm. 5 Un trešdaļa lai stāv ķēniņa
namā, un trešdaļa pie Pamatu vārtiem. Un visi
ļaudis lai stāv Tā Kunga nama pagalmā. 6 Bet
nevienam nebūs Tā Kunga namā ieiet, kā vien
priesteriem un Levitiem, kas kalpo; tie var ieiet, jo
tie ir svēti, bet visi ļaudis lai tur Tā Kunga vakti. 7
Un Leviti lai stājās visapkārt ap ķēniņu, ikkatrs ar
savu ieroci rokā, un kas namā ieiet, tam būs mirt,
bet jums būs būt pie ķēniņa, kad tas ieiet un iziet.
8 Un Leviti un visa Jūda valsts darīja pēc visa, ko
priesteris Jojada bija pavēlējis, un ikviens ņēma
savus vīrus, kam svētdienā krita kārta un kam
svētdienā kārta beidzās. Jo priesteris Jojada tiem
kārtniekiem neļāva aiziet. 9 Un priesteris Jojada
deva tiem virsniekiem pār simtniekiem šķēpus un
priekšturamās bruņas un tās bruņas, kas ķēniņam
Dāvidam bijušas, kas bija Dieva namā. 10 Un viņš
nostādīja visus ļaudis, ikvienu ar savu ieroci rokā,
no nama labās puses līdz nama kreisai pusei, līdz
altārim un namam visapkārt ap ķēniņu. 11 Un
tie izveda to ķēniņa dēlu un viņam uzlika kroni
un tam deva to liecības grāmatu un to cēla par
ķēniņu. Un Jojada ar saviem dēliem to svaidīja un
sacīja: lai dzīvo ķēniņš! 12 Kad nu Atalija to ļaužu
kliegšanu dzirdēja, kas bija saskrējuši un ķēniņu
slavēja, tad viņa nāca pie tiem ļaudīm Tā Kunga
namā. 13 Un tā skatījās, un redzi, ķēniņš stāvēja
savā vietā pie durvīm un lielkungi un taurētāji
bija pie ķēniņa, un visi zemes ļaudis priecājās un
pūta trumetes, un dziedātāji ar saviem rīkiem
pavadīja tās slavas dziesmas. Tad Atalija saplēsa
savas drēbes un sacīja: dumpis, dumpis! 14 Bet
priesteris Jojada lika iziet tiem virsniekiem pār
simtiem, tiem kara vadoņiem, un uz tiem sacīja:
izvediet to ārā no nama caur rindām, un kas
viņai ies pakaļ, to būs ar zobenu nokaut. Jo tas
priesteris bija sacījis: nenokaujiet to Tā Kunga
namā. 15 Un tie tai deva ceļu atkāpdamies uz
abējām pusēm, un kad tā ieejot pa tiem zirgu
vārtiem nāca ķēniņa namā, tad tie viņu tur
nokāva. 16 Un Jojada derēja derību starp sevi un
visiem ļaudīm un ķēniņu, ka tie būtu Tā Kunga
ļaudis. 17 Tad visi ļaudis gāja Baāla namā un to
nolauzīja un viņa altārus, un sadauzīja viņa bildes
un nokāva Matanu, Baāla priesteri, altāru priekšā.
18 Un Jojada iecēla atkal par uzraugiem pie Tā
Kunga nama priesterus, tos Levitus, ko Dāvids bija
atšķīris Tā Kunga namam, upurēt Tam Kungam
dedzināmos upurus, kā Mozus bauslībā rakstīts,
ar prieku un ar dziesmām pēc Dāvida likuma. 19
Un viņš iecēla vārtu sargus pie Tā Kunga nama
vārtiem, ka neviens tur neieietu, kas kaut kādas
lietas dēļ nešķīsts. 20 Un viņš ņēma tos virsniekus
pār simtiem un varenos un ļaužu lielkungus, arī
visus zemes ļaudis, un noveda ķēniņu no Tā Kunga
nama un gāja caur augšējiem vārtiem ķēniņa
namā, un sēdināja ķēniņu uz valstības krēslu. 21
Un visi zemes ļaudis priecājās, un pilsēta norima
pēc tam, kad Ataliju bija nokāvuši ar zobenu.

24 Joas bija septiņus gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja četrdesmit gadus
Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Cibea, no
Bēršebas. 2 Un Joas darīja, kas Tam Kungam labi

patika, kamēr priesteris Jojada dzīvoja. 3 Un Jojada
tam ņēma divas sievas, un tās dzemdināja dēlus
un meitas. 4 Pēc tam Joas apņēmās savā sirdī,
atjaunot Tā Kunga namu. 5 Un viņš sapulcināja
priesterus un Levitus un uz tiem sacīja: izejiet
Jūda pilsētās un sakrājiet naudu no visa Israēla,
atkal apkopt sava Dieva namu gadu no gada; un
steidzaties ar šo lietu. Bet Leviti nesteidzās. 6 Un
ķēniņš aicināja augsto priesteri Jojadu, un uz to
sacīja: kāpēc tu neesi raudzījis uz Levitiem, ka
tiem no Jūda un Jeruzālemes bija sakrāt to meslu
naudu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, nospriedis, ka
Israēla draudzei jādod priekš saiešanas telts? 7
Jo bezdievīgā Atalija un viņas dēli Dieva namu
postījuši, un visas svētās dāvanas no Tā Kunga
nama izlietojuši Baāliem. 8 Tad ķēniņš pavēlēja
taisīt šķirstu, un to likt ārā pie Tā Kunga nama
vārtiem. 9 Un Jūdā un Jeruzālemē izsauca, lai
Tam Kungam atnes meslu naudu, ko Mozus, tas
Dieva kalps, Israēlim tuksnesi bija nospriedis.
10 Tad visi lielkungi un visi ļaudis priecājās un
atnesa un iemeta tai šķirstā, kamēr tas tapa pilns.
11 Kad nu bija laiks, Levitiem šķirstu atnest pie
ķēniņa celtiem uzraugiem, un kad redzēja, ka
daudz naudas bija iekšā, tad ķēniņa skrīveris, un
augstā priestera uzraugs, nāca un iztukšoja to
šķirstu, un to ņēma un atkal nonesa savā vietā; tā
tie darīja ikdienas un sakrāja daudz naudas. 12 Un
ķēniņš un Jojada to deva tiem darba vedējiem pie
Tā Kunga nama darba, un tie saderēja akmeņu
cirtējus un amatniekus, Tā Kunga namu atjaunot,
arī dzelzs un vara kalējus, atkal uzkopt Tā Kunga
namu. 13 Un tie strādnieki darīja savu darbu un
darbs veicās caur viņu roku, un tie Dieva namu
atkal iztaisīja pareizi un to uzkopa. 14 Kad tie to
nu bija pabeiguši, tad tie atnesa atlikušo naudu
pie ķēniņa un Jojadas, un par to lika rīkus taisīt Tā
Kunga namam, rīkus kalpošanai un upurēšanai un
bļodas un zelta un sudraba traukus; un tie upurēja
vienmēr dedzināmos upurus Tā Kunga namā,
kamēr Jojada dzīvoja. 15 Un Jojada palika vecs
un bija savu laiku nodzīvojis un nomira; simts un
trīsdesmit gadus viņš bija vecs, kad nomira. 16 Un
to apraka Dāvida pilī pie ķēniņiem, jo viņš Israēlim
bija labu darījis, ir Dievam, ir viņa namam. 17
Bet kad Jojada bija nomiris, tad Jūda lielkungi
nāca un metās zemē ķēniņa priekšā; un ķēniņš uz
tiem klausījās. 18 Un tie atstāja Tā Kunga, savu
tēvu Dieva, namu, un kalpoja Ašerām un elkiem.
Tad dusmība nāca pār Jūdu un Jeruzālemi šā viņu
nozieguma dēļ. 19 Un viņš tiem sūtīja praviešus,
tos atkal atgriezt pie Tā Kunga, un tie gan deva
liecību pret viņiem, bet šie savas ausis neatvēra.
20 Bet Tā Kunga Gars nāca uz Zahariju, priestera
Jojadas dēlu. Tas uzkāpa kādā augstā vietā ļaužu
priekšā un uz tiem sacīja: tā Dievs saka: kāpēc
jūs pārkāpjat Tā Kunga baušļus? Tas jums nebūs
par labu! Jūs To Kungu esat atstājuši, Viņš jūs
arīdzan atstās. 21 Un tie cēlās pret viņu un to
nomētāja akmeņiem pēc ķēniņa pavēles Tā Kunga
nama pagalmā. 22 Tā ķēniņš Joas nepieminēja to
žēlastību, ko viņa tēvs Jojada tam bija parādījis,
bet nokāva viņa dēlu. Un mirdams tas sacīja: Tas
Kungs to redzēs un piemeklēs. 23 Kad nu gads bija
pagājis, tad Sīriešu kara spēks cēlās pret viņu; un
tie nāca pret Jūdu un Jeruzālemi un nogalināja no
tiem ļaudīm visus ļaužu virsniekus, un sūtīja visu
savu laupījumu Damaskus ķēniņam. 24 Un jebšu
Sīriešu spēks mazā pulkā atnāca, taču Tas Kungs
tiem nodeva rokā ļoti lielu kara spēku, tāpēc ka šie
bija atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu; un Joasu
tie sodīja. 25 Un kad šie no viņa atkal aizgāja, (jo
šie viņu pameta ļoti ievainotu,) tad viņa kalpi
pret viņu sacēlās priestera Jojadas bērnu asiņu
dēļ, un to nokāva viņa gultā, ka tas nomira. Un to
apraka Dāvida pilī, bet ķēniņa kapos to neraka. 26
Un šie ir, kas pret viņu bija sacēlušies: Zabads,
Amonietes Zimeatas dēls, un Jozabads, Moabietes
Zimrites dēls. 27 Bet viņa dēli un viņa meslu-
naudas krājums un Dieva nama uzkopšana, redzi,
tas viss rakstīts ķēniņu grāmatas rakstos. Un viņa
dēls Amacīja palika par ķēniņu viņa vietā.

25 Amacīja bija divdesmit piecus gadus vecs,
kad palika par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē
divdesmit deviņus gadus, un viņa mātei vārds
bija Joadana, no Jeruzālemes. 2 Un viņš darīja,
kas Tam Kungam labi patika, tomēr ne no visas
sirds. 3 Kad nu viņš bija stiprinājies savā valstībā,
tad viņš nokāva savus kalpus, kas bija kāvuši viņa
tēvu, to ķēniņu. 4 Bet viņu bērnus viņš nenokāva,
kā ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, kur Tas
Kungs pavēlējis sacīdams: tēviem nebūs mirt par
bērniem, un bērniem nebūs mirt par tēviem,
bet ikviens lai mirst savu paša grēku dēļ. 5 Un
Amacīja salpulcināja Jūdu un tos šķīra pēc tēvu
namiem, pēc tūkstošniekiem un pēc simtniekiem
pa visu Jūdu un Benjaminu, un skaitīja no tiem
tos, kas divdesmit un vairāk gadus bija veci, un
atrada no tiem trīs simt reizi tūkstoš izlasītus, kas
varēja iet karā un nesa šķēpus un priekšturamās
bruņas. 6 Un viņš saderēja no Israēla simt tūkstoš
stiprus karavīrus par simts talentiem sudraba. 7
Bet viens Dieva vīrs nāca pie viņa un sacīja: ķēniņ!
Israēla spēks lai tev neiet līdz, jo Tas Kungs nav ar
Israēli, ar nevienu no Efraīma bērniem. 8 Bet ja tu

iesi un (to) darīsi un būsi drošs uz karu, tad Dievs
tev liks krist ienaidnieka priekšā; jo Dievam ir
spēks palīdzēt un nogāzt, 9 Un Amacīja sacīja uz
to Dieva vīru: bet ko tad es darīšu ar tiem simts
talentiem, ko esmu devis Israēla karavīriem? Bet
tas Dieva vīrs sacīja: Tam Kungam ir vairāk tev
ko dot nekā tik daudz. 10 Tad Amacīja atšķīra
tos karavīrus, kas no Efraīma bija nākuši pie
viņa, lai tie ietu uz savām mājām. Bet tie ļoti
apskaitās pret Jūdu un ar lielām dusmām griezās
atkal atpakaļ uz savām mājām. 11 Un Amacīja
ņēmās drošu prātu un izveda savus ļaudis un
nogāja sāls ielejā un kāva desmit tūkstošus no
Seīra bērniem. 12 Un Jūda bērni sagūstīja no tiem
desmit tūkstošus dzīvus un tos veda klints galā
un tos nogāza no paša klints gala, ka tie visi tapa
sašķelti. 13 Bet tie karavīri, kam Amacīja bija licis
iet atpakaļ, lai tie ar viņu karā neietu, tie ielauzās
Jūda pilsētās no Samarijas līdz BetOronai un kāva
no tiem trīs tūkstošus un aiznesa lielu laupījumu.
14 Kad nu Amacīja pārnāca no Edomiešu kaujas
un bija atvedis līdz Seīra bērnu dievus, tad viņš
tos sev iecēla par dieviem un metās zemē viņu
priekšā un tiem kvēpināja. 15 Tad Tā Kunga
bardzība iedegās pret Amacīju, un Viņš sūtīja
pie tā pravieti. Tas uz viņu sacīja: kāpēc tu esi
meklējis to ļaužu dievus, kas savus ļaudis nevarēja
atpestīt no tavas rokas? 16 Kad nu viņš uz to tā
runāja, tad tas uz viņu sacīja: vai tu esi iecelts
par ķēniņa padoma devēju? Esi klusu, kāpēc lai
tevi nokauj? Tad tas pravietis apklusa un sacīja:
es gan atzīstu, ka Dievs apņēmies tevi samaitāt,
tāpēc ka tu to esi darījis un neesi klausījis manam
padomam. 17 Un Amacīja, Jūda ķēniņš, aprunājās
un sūtīja pie Jehoasa, Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla,
Israēla ķēniņa, un sacīt: nāc, griezīsim vaigu pret
vaigu! 18 Bet Jehoas, Israēla ķēniņš, sūtīja pie
Amacījas, Jūda ķēniņa, un lika sacīt: ērkšķu krūms
uz Lībanus sūtīja pie ciedra koka uz Lībanus un
sacīja: dod savu meitu manam dēlam par sievu;
bet tie lauka zvēri, kas uz Lībanus, gāja pāri un
samina to ērkšķu krūmu. 19 Redzi, tu domā,
tu esi kāvis Edomiešus, un tava sirds lepojās
un lielās. Nu tad, paliec mājās, kāpēc tu gribi
skriet nelaimē, pats krist un Jūda līdz ar tevi? 20
Bet Amacīja neklausīja, jo tas notika no Dieva,
lai viņš tos viņiem dotu rokā, tāpēc ka tie bija
meklējuši Edomiešu dievus. 21 Un Jehoas, Israēla
ķēniņš, cēlās, un tie grieza vaigu pret vaigu, viņš
un Amacīja, Jūda ķēniņš, BetŠemē iekš Jūda. 22
Un Jūda tapa kauts Israēla priekšā, un tie bēga
ikviens uz savu dzīvokli. 23 Un Jehoas Israēla
ķēniņš, sagūstīja Amacīju, Jūda ķēniņu, Joasa dēlu,
Joakasa (Ahazijas) dēla dēlu, BetŠemesā un to
noveda Jeruzālemē un noplēsa Jeruzālemes mūrus
no Efraīma vārtiem līdz Stūra vārtiem četrsimt
olektis. 24 Un viņš ņēma visu zeltu un sudrabu
un visus traukus, kas Dieva namā tapa atrasti
pie ObedEdoma, un ķēniņa nama mantas līdz ar
tiem galviniekiem un griezās atpakaļ uz Samariju.
25 Un Amacīja, Joasa dēls, Jūda ķēniņš dzīvoja
pēc tam, kad Jehoas, Joakasa dēls, Israēla ķēniņš,
bija nomiris, piecpadsmit gadus. 26 Un kas vēl
par Amacīju stāstāms, ir par viņa iesākumu, ir
par viņa galu, redzi, tas rakstīts Jūda un Israēla
ķēniņu grāmatā. 27 Un no tā laika, kamēr Amacīja
no Tā Kunga bija atkāpies, dumpis pret viņu cēlās
Jeruzālemē, un viņš bēga uz Laķisu. Bet tie viņam
sūtīja pakaļ uz Laķisu un to tur nokāva, 28 Un to
atveda uz zirgiem un apraka pie viņa tēviem Jūda
pilsētā.

26 Tad visi Jūda ļaudis ņēma Uziju - tas bija
sešpadsmit gadus vecs, - un to cēla par
ķēniņu viņa tēva Amacījas vietā. 2 Tas uztaisīja
Elatu un to atkal atdabūja pie Jūda, pēc tam,
kad ķēniņš bija aizmidzis pie saviem tēviem.
3 Sešpadsmit gadus Uzija bija vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē piecdesmit
divus gadus, un viņa mātei bija vārds Jekalija no
Jeruzālemes. 4 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
labi patika, tā kā viņa tēvs Amacīja bija darījis. 5
Jo viņš meklēja Dievu, kamēr Zaharija dzīvoja, kas
bija Dieva parādīšanu tulkotājs; kamēr tas nu To
Kungu meklēja, Dievs tam lika labi izdoties. 6 Un
viņš izgāja un karoja pret Fīlistiem un nolauzīja
Gatas mūri un Jabnes mūri un Ašdodas mūri
un uztaisīja pilsētas Ašdodas valstī un Fīlistu
zemē. 7 Un Dievs tam palīdzēja pret Fīlistiem
un pret Arābiem, kas GurBaālā dzīvoja, un pret
Meūniešiem. 8 Un Amonieši Uzijam deva dāvanas,
un viņa slava izpaudās līdz Ēģiptes robežām, jo
viņš palika jo dienas jo varens. 9 Un Uzija taisīja
torņus Jeruzālemē pie stūra vārtiem un ielejas
vārtiem un pie citiem stūriem, un tos apstiprināja.
10 Viņš uztaisīja arī torņus tuksnesī un izraka
daudz akas, jo viņam bija daudz lopu un ielejā
un klajumā arāji un pa kalniem un auglīgiem
tīrumiem vīna dārznieki, jo viņš mīļoja zemes
darbu. 11 Un Uzijam bija mācīts karaspēks, kas
karā gāja pa pulkiem, skaitīti caur rakstu vedēju
Jeīelu un uzraugu Maāseju, apakš Ananijas, ķēniņa
lielkunga, rokas. 12 Visi kara spēka tēvu namu
virsnieku skaits bija divi tūkstoši un sešsimt. 13
Un apakš viņu rokas bija tas karaspēks, trīssimt
septiņtūkstoš piecsimt pilnā spēkā uz karu mācīti,
ķēniņam palīdzēt pret ienaidniekiem. 14 Un

Uzija visam kara spēkam lika taisīt priekšturamās
bruņas un šķēpus un bruņu cepures un krūšu
bruņas un stopus un lingu akmeņus. 15 Viņš
taisīja arīdzan Jeruzālemē lielus kara rīkus, gudru
strādnieku darbu, uz torņiem un stūriem, šaut
ar bultām un lieliem akmeņiem. Tā viņa slava
izpaudās it tālu, jo viņam tapa brīnišķi palīdzēts,
kamēr viņš palika varens. 16 Bet kad viņš bija
palicis varens, tad viņa sirds pacēlās noziegties,
un viņš apgrēkojās pret To Kungu, savu Dievu, jo
viņš gāja Tā Kunga namā, kvēpināt uz kvēpināmā
altāra. 17 Bet priesteris Azarija tam gāja pakaļ,
un līdz ar viņu Tā Kunga astoņdesmit priesteri,
krietni vīri. 18 Un tie turējās ķēniņam Uzijam
pretī un uz to sacīja: tas tev nepiekrīt, Uzija, Tam
Kungam kvēpināt, bet priesteriem, Ārona dēliem,
kas ir svētīti kvēpināt. Izej no svētās vietas, jo
tu esi apgrēkojies, un tas tev nav par godu pie
Dieva, Tā Kunga. 19 Tad Uzija apskaitās un tas
kvēpināmais trauks bija viņa rokā, ko kvēpināt.
Kad nu viņš par tiem priesteriem apskaitās, tad
spitālība izsitās viņa pierē to priesteru priekšā Tā
Kunga namā priekš tā kvēpināmā altāra. 20 Un
augstais priesteris Azarija to uzlūkoja ar visiem
priesteriem un redzi, tas bija spitālīgs pierē, un
tie viņu steigšus izraidija no turienes. Viņš pats
arī steidzās iziet, jo Tas Kungs viņu bija sitis. 21
Tā ķēniņš Uzija bija spitālīgs līdz savas miršanas
dienai, un spitālīgs būdams viņš dzīvoja atšķirtā
namā, jo viņš bija izslēgts no Tā Kunga nama.
Un viņa dēls Jotams bija pār ķēniņa namu un
tiesāja tās zemes ļaudis. 22 Un kas vēl par Uziju
stāstāms, ir tās pirmās, ir tās pēdējās dienas, to
pravietis Jesaja, Amoca dēls, uzrakstījis. 23 Un
Uzija aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka pie
viņa tēviem tai tīrumā, kur bija ķēniņu kapenes;
jo tie sacīja: viņš ir spitālīgs. Un viņa dēls Jotams
palika par ķēniņu viņa vietā.

27 Jotams bija divdesmit piecus gadus vecs,
kad palika par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē
sešpadsmit gadus, un viņa mātei bija vārds Jeruza,
Cadaka meita. 2 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
labi patika, tā kā viņa tēvs Uzija bija darījis, bez
vien ka tas Tā Kunga svētā namā neiegāja. Bet
tie ļaudis vēl noziedzās. 3 Šis uztaisīja Tā Kunga
namā augšvārtus, arī pie Ofel mūra viņš daudz
būvēja. 4 Viņš uztaisīja arīdzan pilsētas Jūda
kalnos, un mežos viņš taisīja pilis un torņus. 5
Viņš arī karoja ar Amona bērnu ķēniņu un tos
pārvarēja, un Amona bērniem tai gadā tam bija
jādod simts talentu sudraba un desmit tūkstoš
koru kviešu un desmit tūkstoš koru miežu; to
viņam Amona bērni atnesa arī otrā un trešā gadā.
6 Tā Jotams palika spēcīgs, jo viņš staigāja taisni
Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. 7 Un kas vēl par
Jotamu stāstāms, un viņa kari un viņa ceļi, redzi,
tie rakstīti Israēla un Jūda ķēniņu grāmatā. 8 Viņš
bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus.
9 Un Jotams aizmiga pie saviem tēviem, un viņu
apraka Dāvida pilī, un Ahazs, viņa dēls, palika par
ķēniņu viņa vietā.

28 Ahazs bija divdesmit gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit
gadus, un nedarīja, kas Tam Kungam labi patika, kā
viņa tēvs Dāvids. 2 Bet viņš staigāja Israēla ķēniņu
ceļos un taisīja arī tēlus Baāliem, 3 Un kvēpināja
BenHinnoma ielejā un sadedzināja savus dēlus
ugunī, pēc to pagānu negantības, ko Tas Kungs
bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. 4 Viņš upurēja
un kvēpināja kalnos un pakalnos un apakš visiem
zaļiem kokiem. 5 Tādēļ Tas Kungs, viņa Dievs, to
nodeva rokā Sīrijas ķēniņam, un tie viņu sita un no
tā aizveda lielu pulku cietumā, un tos noveda uz
Damasku. Viņš tapa arī nodots Israēla ķēniņa rokā;
tas viņu kāva lielā kaušanā. 6 Un Peka, Remalijas
dēls, kāva iekš Jūda vienā dienā simts divdesmit
tūkstošus, kas visi bija kara vīri, tāpēc ka tie bija
atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu. 7 Un Sihrus,
varonis no Efraīma, nokāva Maāseju, ķēniņa dēlu,
un Asrikamu, (ķēniņa) nama pārvaldnieku, un
Elkanu, otro no ķēniņa. 8 Un Israēla bērni aizveda
no saviem brāļiem divsimt tūkstošus, sievas, dēlus
un meitas, un ņēma arī daudz laupījuma no tiem,
un veda to laupījumu uz Samariju. 9 Un tur bija
Tā Kunga pravietis Odeds vārdā, tas izgāja pretī
tam kara spēkam, kas uz Samariju nāca, un uz
tiem sacīja: redzi, bardzībā par Jūdu, Tas Kungs,
jūsu tēvu Dievs, tos ir devis jūsu rokā, un jūs
tos esat nokāvuši tādā bardzībā, kas sniedzās
līdz debesīm. 10 Nu jūs arī domājat Jūda un
Jeruzālemes bērnus sev padarīt par vergiem un
kalponēm; vai tas jums nav par grēku pret To
Kungu, savu Dievu? 11 Nu tad, klausiet mani,
vediet atpakaļ tos cietumniekus, ko jūs no saviem
brāļiem esat aizveduši cietumā, jo Tā Kunga
bardzība pret jums ir iekarsusi. 12 Tad no Efraīma
bērnu virsniekiem šie vīri, Azarija, Jehohanana
dēls, Bereķija, Mezilemota dēls, un Jeīsķija, Šaluma
dēls, un Amasa, Adlaja dēls, cēlās pret tiem,
kas no tā karaspēka nāca, 13 Un uz tiem sacīja:
nevediet šurp tos cietumniekus, jo jūs tikai gribat,
lai apgrēkojamies pret To Kungu, vairot mūsu
grēkus un noziegumus, jebšu mūsu noziegums
liels un bardzība pret Israēli ir iedegusies. 14 Tad
tie apbruņotie atstāja tos cietumniekus un to

laupījumu virsnieku un visas draudzes priekšā. **15** Un tie vīri, kas ar vārdu minēti, cēlās un ņēma tos
cietumniekus un apģērba no tā laupījuma visus plikos viņu starpā un tiem deva drēbes un kurpes
un ēst un dzert, un tos svaidīja un lika uz ēzeļiem visus, kas bija noguruši, un tos noveda uz Jēriku,
to palmu pilsētu, pie viņu brāļiem, un griezās atpakaļ uz Samariju. **16** Tanī laikā ķēniņš Ahazs
sūtīja pie Asīrijas ķēniņiem pēc palīdzības. **17** Tad vēl arī Edomieši nāca un kāva Jūdu un aizveda
cietumniekus. **18** Arī Fīlisti ielauzās ielejas pilsētās un Jūda dienvidu pusē un uzņēma BetŠemesu un
Ajalonu un Ģederotu un Zoku un viņas miestus, un Timnu un viņas miestus, un Ģimzu un viņas
miestus, un tie tur apmetās. **19** Jo Tas Kungs pazemoja Jūdu Ahaza, Israēla ķēniņa, dēļ, jo tas
bija bezdievīgi dzīvojis iekš Jūda un ļoti noziedzies pret To Kungu. **20** Un Tiglat Pilnezers, Asīrijas
ķēniņš, nāca pret viņu, un viņu spieda un tam nepalīdzēja. **21** Jebšu Ahazs iztukšoja Tā Kunga
namu un ķēniņa namu un to lielkungu namu, un deva dāvanas Asīrijas ķēniņam, tomēr tas viņam
nepalīdzēja. **22** Un tai laikā, kad to spieda, viņš pret To Kungu vēl vairāk apgrēkojās; tāds bija ķēniņš
Ahazs. **23** Un viņš upurēja Damaskus dieviem, kas viņu bija situši, un sacīja: tāpēc ka Sīriešu ķēniņu
dievi tiem palīdz, tad es tiem upurēšu, lai tie arī man palīdz; bet tie tam bija par krišanu, ir visam
Israēlim. **24** Un Ahazs ņēma Dieva nama traukus un sasita Dieva nama traukus un aizslēdza Tā
Kunga nama durvis un taisīja sev altārus visos Jeruzālemes kaktos. **25** Viņš taisīja arī ikkatrā Jūda
pilsētā altārus, svešiem dieviem kvēpināt, - tā viņš apkaitināja To Kungu, savu tēvu Dievu. **26**
Un kas vēl par viņu stāstāms, un visi viņa ceļi, gan pirmie, gan pēdējie, redzi tie ir rakstīti Jūda
un Israēla ķēniņu grāmatā. **27** Un Ahazs aizmiga pie saviem tēviem, un viņu apraka Jeruzālemes
pilsētā. Bet viņu neveda Israēla ķēniņu kapenēs. Un viņa dēls Hizkija palika par ķēniņu viņa vietā.

29 Hizkija, divdesmit piecus gadus vecs, palika par ķēniņu un valdīja divdesmit deviņus
gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Abija, Zaharijas meita. **2** Un viņš darīja, kas Tam Kungam
labi patika, tā kā viņa tēvs Dāvids bija darījis. **3** Savas valdīšanas pirmā gadā, pirmā mēnesī,
viņš atdarīja atkal Tā Kunga nama durvis un tās sataisīja. **4** Un viņš lika nākt priesteriem
un levitiem un tos sapulcināja tai pagalmā pret rītiem **5** Un uz tiem sacīja: klausiet mani, jūs
leviti, svētījaties nu paši un svētījat Tā Kunga, savu tēvu Dieva, namu un izmetat to nešķīstību
no tās svētās vietas. **6** Jo mūsu tēvi grēkojuši un ļaunu darījuši Tā Kunga, mūsu Dieva, acīs,
tie Viņu atstājuši un savu vaigu novērsuši no Tā Kunga dzīvokļa un tam griezuši muguru. **7** Tie arī
aizslēguši pagalma durvis un izdzēsuši tos eļļas lukturus un nav kvēpinājuši kvēpināmās zāles
nedz upurējuši svētā vietā dedzināmos upurus Israēla Dievam. **8** Tādēļ Tā Kunga lielā bardzība
nākusi pār Jūdu un Jeruzālemi, un Viņš tos darījis par riebumu un biedēkli un izsmieklu, tā kā paši
redzat savām acīm. **9** Jo redzi, mūsu tēvi krituši caur zobenu, un mūsu dēli un mūsu meitas un
mūsu sievas tādēļ ir cietumā. **10** Tad nu tas ir manā sirdī, derību derēt ar To Kungu, Israēla Dievu, lai
Viņa bargā dusmība no mums novēršas. **11** Nu tad, mani dēli, neesat kūtri, jo Tas Kungs jūs ir
izredzējis, ka jums Viņa priekšā būs stāvēt, Viņam kalpot un būt Viņa kalpiem un kvēpinātājiem.
12 Tad cēlās tie leviti: Makats, Amasajus dēls, un Joēls, Azarijas dēls, no Kehāta bērniem. Un no
Merarus bērniem: Ķis, Abdus dēls, un Azarija, Jealeleēļa dēls, un no Geršona bērniem: Joūs,
Zimas dēls, un Edens, Joūs dēls, **13** Un no Elicafana bērniem: Zimrus un Jeīels; un no Asafa bērniem:
Zaharija un Matanija, **14** Un no Hemana bērniem: Jeiēls un Zemeja; un no Jedutuna bērniem: Šemaja
un Uziēls. **15** Un tie sapulcināja savus brāļus un svētījās un nāca pēc ķēniņa pavēles, pēc Tā
Kunga vārdiem šķīstīt Tā Kunga namu. **16** Un tie priesteri iegāja Tā Kunga namā, to šķīstīt, un
izmeta Tā Kunga nama pagalmā visu nešķīstību, ko tie atrada Tā Kunga namā; un tie leviti to ņēma
un izmeta ārā, Kidronas upē. **17** Un pirmā mēneša pirmā dienā tie sāka svētīt, un astotā mēneša
dienā tie nāca Tā Kunga pagalmā un svētīja Tā Kunga namu astoņas dienas un pabeidza pirmā
mēneša sešpadsmitā dienā. **18** Pēc tam tie nāca pie ķēniņa Hizkijas iekšā un sacīja: mēs visu Tā
Kunga namu esam šķīstījuši, arī dedzināmo upuru altāri un visus viņa rīkus un to svētās maizes
galdu ar visiem viņa rīkiem, **19** Un visus rīkus, ko ķēniņš Ahazs, kamēr valdīja, bija apgānījis caur
saviem grēkiem, tos mēs esam atkal sataisījuši un svētījuši, un redzi, tie ir Tā Kunga altāra priekšā.
20 Tad ķēniņš Hizkija agri cēlās un sapulcināja pilsētas virsniekus un gāja Tā Kunga namā. **21** Un
tie atveda septiņus vēršus un septiņus aunus un septiņus jērus un septiņus āžus par grēku upuri
priekš valstības un priekš tās svētās vietas un priekš Jūda. Un viņš pavēlēja Ārona bērniem, tiem
priesteriem, upurēt uz Tā Kunga altāra. **22** Tad tie priesteri nokāva tos vēršus, saņēma tās asinis un
tās slacināja uz altāri; tie nokāva arī tos aunus un slacināja tās asinis uz altāri, ir tos jērus tie nokāva

un slacināja tās asinis uz altāri. 23 Tad tie atveda
tos āžus par grēku upuri ķēniņa un visas draudzes
priekšā, un šie savas rokas tiem uzlika. 24 Un
tie priesteri tos nokāva un slacināja viņu asinis
pret altāri par grēku upuri, visu Israēli salīdzināt;
jo ķēniņš to dedzināmo upuri un grēku upuri
bija pavēlējis nest priekš visa Israēla. 25 Un viņš
iecēla levitus Tā Kunga namā ar pulkstenīšiem,
somastabulēm un koklēm pēc Dāvida un Gada,
ķēniņa redzētāja, un pravieša Nātana pavēles;
jo šī bija Tā Kunga pavēle caur viņa praviešiem.
26 Tad nu tie leviti stāvēja ar Dāvida mūzikas
rīkiem un tie priesteri ar bazūnēm. 27 Un Hizkija
pavēlēja dedzināmo upuri upurēt uz altāra; un
līdz kā dedzināmais upuris iesākās, sākās arī Tā
Kunga dziesmas ar bazūnēm, vadītas no Dāvida,
Israēla ķēniņa, mūzikas rīkiem. 28 Un visa draudze
metās zemē un dziesmas atskanēja un bazūnes
bazūnēja no vienas vietas kamēr dedzināmais
upuris bija pabeigts. 29 Kad nu tas upuris bija
pabeigts, tad ķēniņš nomētās ceļos un visi, kas
pie viņa bija, un pielūdza. 30 Un ķēniņš Hizkija un
tie lielkungi pavēlēja levitiem, To Kungu slavēt
ar Dāvida un ar redzētāja Asafa vārdiem, un tie
slavēja priecādamies un metās zemē un pielūdza.
31 Un Hizkija atbildēja un sacīja: nu jūs savas rokas
esat pildījuši Tam Kungam, ejat klāt un nonesiet
kaujamus upurus un pateicības upurus Tā Kunga
namā. Un draudze atveda kaujamus upurus un
pateicības upurus, un visi, kam bija labs prāts,
dedzināmos upurus. 32 Un to dedzināmo upuru
skaits, ko draudze atnesa bija septiņdesmit vērši,
simts auni, divsimt jēri; tie visi Tam Kungam bija
par dedzināmo upuri. 33 Un to svēto pateicības
upuru bija sešsimt vērši un trīs tūkstoš avis. 34
Bet priesteru bija par maz un tie nevarēja visus
dedzināmos upurus nodīrāt; tāpēc viņu brāļi, tie
leviti, tiem palīdzēja, tiekams darbs tapa pabeigts
un tiekams tie priesteri bija svētījušies; jo tie
leviti bija dedzīgāki bijuši savā sirdī svētīties nekā
tie priesteri. 35 Arī dedzināmo upuru bija liels
skaits, līdz ar pateicības upuru taukiem un līdz
ar dzeramiem upuriem pie tiem dedzināmiem
upuriem. Tā tie pabeidza to kalpošanu pie Tā
Kunga nama. 36 Un Hizkija un visi ļaudis priecājās
par to, ka Dievs tiem ļaudīm to bija novēlējis; jo šī
lieta bija ātri notikusi.

30 Un Hizkija sūtīja pie visa Israēla un Jūda un
rakstīja grāmatas arī uz Efraīmu un Manasu,
lai nāk Tā Kunga namā uz Jeruzālemi, svētīt Pasa
svētkus Tam Kungam, Israēla Dievam. 2 Jo ķēniņš
ar tiem lielkungiem un ar visu draudzi Jeruzālemē
bija nospriedis, svētīt Pasa svētkus otrā mēnesī.
3 Jo īstenā laikā tie tos nepaspēja svētīt, tāpēc
ka priesteru nebija diezgan svētījušies, un ļaudis
Jeruzālemē nebija sapulcējušies. 4 Un šī lieta
patika ķēniņam un visai draudzei. 5 Un tie
pavēlēja, izsaukt pa visu Israēli, no Bēršebas līdz
Danai, lai nāk Tam Kungam, Israēla Dievam, svētīt
Pasa svētkus Jeruzālemē, - jo lielā sapulcē tie tos
nebija turējuši, kā ir rakstīts. 6 Tad skrējēji izgāja
ar grāmatām no ķēniņa un lielkungu rokas pa visu
Israēli un Jūdu, pēc ķēniņa pavēles sacīdami: jūs
Israēla bērni, atgriežaties pie Tā Kunga, Ābrahāma,
Īzaka un Israēla Dieva, tad arī viņš atgriezīsies
pie tiem izglābtiem, kas jums atlikuši no Asiriešu
ķēniņu rokas. 7 Un neesat tādi, kā jūsu tēvi un
jūsu brāļi, kas noziegušies pret To Kungu, savu
tēvu Dievu, kādēļ Viņš tos nodevis postam, kā
paši redzat. 8 Nu tad neesat stūrgalvīgi kā jūsu
tēvi, dodiet Tam Kungam savu roku un nāciet
Viņa svētā vietā, ko Viņš ir svētījis mūžīgi un
kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņa
bargā dusmība no jums novērsīsies. 9 Jo kad jūs
atgriezīsities pie Tā Kunga, tad jūsu brāļi un jūsu
bērni dabūs žēlastību pie tiem, kas tos veduši
cietumā, tā ka atkal atnāks šaizemē. Jo Tas Kungs,
jūsu Dievs, ir žēlīgs un žēlsirdīgs un nenovērsīs
Savu vaigu no jums, ja jūs atgriezīsities pie Viņa.
10 Tā tie skrējēji gāja no pilsētas uz pilsētu pa
Efraīma un Manasus zemi līdz Zebulonam; bet
šie tos apsmēja un apmēdīja. 11 Bet taču kādi no
Ašera un Manasus un Zebulona pazemojās un
nāca uz Jeruzālemi. 12 Arī pār Jūdu bija Dieva roka,
un Viņš tiem deva vienādu sirdi, darīt ķēniņa un
lielkungu pavēli pēc Tā Kunga vārda. 13 Un daudz
ļaužu sapulcinājās Jeruzālemē, svētīt neraudzētās
maizes svētkus otrā mēnesī, varen liela draudze.
14 Un tie cēlās un noārdīja tos altārus, kas bija
Jeruzālemē, un ņēma visus kvēpināmos traukus
un tos iemeta Kidronas upē. 15 Tad tie nokāva
Pasa jērus otrā mēnesī četrpadsmitā dienā. Un
priesteri un leviti prata savu kaunu un svētījās
un nesa dedzināmos upurus Tā Kunga namā. 16
Un tie stāvēja savā kārtā, pēc savas tiesas, pēc
Dieva vīra Mozus bauslības. Priesteri slacināja
asinis no levitu rokas (ņemdami). 17 Jo daudz
bija draudzē, kas nebija svētījušies; tādēļ leviti
nokāva Pasa jērus priekš visiem, kas nebija šķīsti,
ka tos Tam Kungam svētītu. 18 Jo liels ļaužu pulks
no Efraīma un no Manasus, Īsašara un Zebulona
nebija šķīstījušies, un taču tie ēda to Pasa jēru,
bet ne tā kā ir rakstīts. Bet Hizkija lūdza par tiem
un sacīja: Tas Kungs, tas žēlīgais, lai to piedod 19
Visiem, kas savā sirdī taisījušies, meklēt Dievu
To Kungu, savu tēvu Dievu, jebšu ne pēc svētās

šķīstības. 20 Un Tas Kungs paklausīja Hizkiju
un dziedināja tos ļaudis. 21 Tā Israēla bērni,
kas Jeruzālemē bija sanākuši, turēja neraudzētās
maizes svētkus septiņas dienas ar lielu prieku.
Un leviti un priesteri slavēja To Kungu ikdienas
ar mūzikas rīkiem Tam Kungam par godu. 22 Un
Hizkija runāja laipnīgi ar visiem levitiem, kas Tā
Kunga kalpošanu labi zināja; un tie ēda svētku
upurus septiņas dienas un upurēja pateicības
upurus un teica To Kungu, savu tēvu Dievu. 23
Un visa draudze nosprieda, vēl otras septiņas
dienas svētīt, un tie svētīja vēl otras septiņas
dienas ar prieku. 24 Jo Hizkija, Jūda ķēniņš, deva
draudzei tūkstoš vēršus un septiņtūkstoš avis.
Un tie lielkungi deva draudzei tūkstoš vēršus
un desmit tūkstoš avis. Un tie priesteri svētījās
lielā pulkā. 25 Un visa Jūda draudze priecājās
līdz ar priesteriem un levitiem, arī visa draudze,
kas bija nākusi no Israēla, un tie svešinieki, kas
bija atnākuši no Israēla zemes, un kas iekš Jūda
piemita. 26 Tā bija liels prieks Jeruzālemē, jo
no Salamana, Dāvida dēla, Israēla ķēniņa, laika
Jeruzālemē tā nebija bijis. 27 Un priesteri un
leviti cēlās un svētīja tos ļaudis, un viņu balss
tapa paklausīta, un viņu lūgšana nāca viņa svētā
dzīvoklī debesīs.

31 Kad nu viss tas bija pabeigts, tad viss Israēls,
kas bija sanācis, izgāja Jūda pilsētās un
nolauzīja tos uzceltos tēlus un nocirta tās Ašeras
un izpostīja tos elku kalnus un altārus pa visu Jūdu
un Benjaminu un Efraīmu un Manasu, līdz visu
nopostīja. Un tad visi Israēla bērni griezās atpakaļ,
ikkatrs uz savām mājām savās pilsētās. 2 Un
Hizkija nolika priesteru un levitu kārtas pēc viņu
kārtām, ikkatru pēc savas kalpošanas, priesterus
un levitus pie dedzināmiem upuriem un pateicības
upuriem, kalpot un teikt un slavēt Tā Kunga
lēģeru vārtos. 3 Un (viņš nosprieda arī) ķēniņa
daļu no sava padoma pie dedzināmiem upuriem
rītos un vakaros un pie dedzināmiem upuriem
svētdienās un jaunos mēnešos un svētkos, tā kā Tā
Kunga bauslībā rakstīts. 4 Un viņš sacīja uz tiem
ļaudīm, kas Jeruzālemē dzīvoja, lai priesteriem
un levitiem dod savu daļu, ka tie turētos pie Tā
Kunga bauslības. 5 Kad nu šī valoda izpaudās,
tad Israēla bērni atnesa bagātīgi pirmajus no
labības, vīna un eļļas un medus un no visiem
tīruma augļiem, arī desmito(tiesu) no visādām
lietām tie atnesa lielā pulkā. 6 Un Israēla un Jūda
bērni, kas Jūda pilsētās dzīvoja tie arīdzan atnesa
desmito no vēršiem un avīm un desmito no tā, ko
tie bija svētījuši Tam Kungam, savam Dievam, un
to sakrāva kaudžu kaudzēs. 7 Trešā mēnesī tie
iesāka tās kaudzes kraut, un septītā mēnesī tie
pabeidza. 8 Kad nu Hizkija un tie lielkungi nāca
un tās kaudzes redzēja, tad tie teica To Kungu
un Viņa tautu Israēli. 9 Un Hizkija vaicāja tiem
priesteriem un levitiem par tām kaudzēm. 10
Un augstais priesteris Azarija, no Cadoka nama,
runāja uz to un sacīja: kamēr ir sākts nest šo
cilājamo upuri Tā Kunga namā, esam ēduši un
paēduši, un daudz vēl atlicis, jo Tas Kungs ir
svētījis Savus ļaudis, tā ka tik pulka ir atlicis. 11
Tad Hizkija pavēlēja taisīt kambarus pie Tā Kunga
nama. 12 Un tos taisīja un tur ienesa to cilājamo
upuri un to desmito un tās svētītās dāvanas
ar uzticību. Un levits Kananija pār to bija tas
virsnieks, un Šimejus, viņa brālis, tas otrais. 13 Bet
Jeīels un Azazija un Nagats un Azaēls un Jerimots
un Jozabats un Eliēls un Jezmaķija un Makats
un Benaja bija par uzlūkiem apakš Kananijas
un Šimejus, viņa brāļa, caur ķēniņa Hizkijas un
Azarijas, Dieva nama virsnieka, pavēli. 14 Un
levits Korus, Jemnas dēls, tas vārtu sargs pret
rītiem, bija iecelts pār tām dāvanām, ko Dievam
deva no laba prāta, ka tam bija dot Tā Kunga
cilājamo upuri un tās vissvētās dāvanas. 15 Un
tam bija pie rokas Edens un Minjamins un Ješuūs
un Šemaja un Amarija un Šehanija priesteru
pilsētās, ar uzticību izdalīt saviem brāļiem pēc
viņu kārtām, ir lielam, ir mazam; 16 Arī tiem, kas
vīriešu radu rakstos tapa skaitīti, trīs gadus un
vairāk veci būdami, - no visiem, kas Tā Kunga
namā gāja pie tās ikdienišķās kalpošanas, savā
amata kalpošanā pēc savas kārtas, 17 Un arī tiem,
kas priesteru un levitu radu rakstos tapa skaitīti
pēc savu tēvu nama, kas divdesmit un vairāk
gadus bija veci, pie viņu kalpošanas pēc savas
kārtas, 18 Arī tiem, kas radu rakstos tapa skaitīti
ar saviem bērniem, sievām un dēliem un meitām
visā draudzē, jo tie svētījās ar uzticību svētai
kalpošanai. 19 Un Ārona bērniem, priesteriem, uz
tīrumiem visu viņu pilsētu apgabalos bija vīri,
ar vārdu noteikti, daļu dot visiem priesteriem
un radurakstos ierakstītiem levitiem no vīriešu
kārtas. 20 Un tā Hizkija darīja pa visu Jūdu, un
darīja, kas bija labi un pareizi un tiesa Tā Kunga,
viņa Dieva priekšā. 21 Un visu darbu, ko viņš
iesāka pie Dieva nama kalpošanas un pēc bauslības
un likuma, savu Dievu meklēdams, to viņš darīja
no visas sirds, un viņam labi izdevās.

32 Pēc šīm lietām un šī ticības darba Sanheribs,
Asīrijas ķēniņš, nāca un cēlās pret Jūdu un
apmetās pret tām stiprām pilsētām un domāja
tās raut pie sevis. 2 Kad nu Hizkija redzēja, ka

Sanheribs atnāca un bija apņēmies pret Jeruzālemi
karot, 3 Tad viņš sprieda ar saviem lielkungiem un
varoņiem, aiztaisīt avotu ūdeņus ārpus pilsētas,
un tie tam palīdzēja. 4 Un daudz ļaužu sapulcējās,
kas visus avotus aiztaisīja, arī to upi, kas vidū
caur zemi tecēja, jo tie sacīja: kāpēc lai Asiriešu
ķēniņi nākdami atrod daudz ūdens? 5 Un viņš
ņēmās drošu prātu un uztaisīja visu mūri, kur
tas bija plīsis, un to uzvilka līdz torņiem, un
ārā viņš taisīja vēl citu mūri un nostiprināja
Millu Dāvida pilsētā, un taisīja daudz ieročus un
bruņas. 6 Un viņš iecēla kara virsniekus pār tiem
ļaudīm un tos sapulcināja pie sevis laukā pie
pilsētas vārtiem un tiem piekodināja un sacīja: 7
Esiet stipri un ņematies drošu prātu, nebīstaties
un neizbaiļojaties priekš Asiriešu ķēniņa, nedz
priekš visiem tiem pulkiem, kas pie viņa, jo
pie mums ir vairāk, nekā pie viņa. 8 Ar viņu
ir miesas elkonis, bet ar mums ir Tas Kungs,
mūsu Dievs, mums palīdzēt un vest mūsu karus.
Un tie ļaudis paļāvās uz Hizkijas, Jūda ķēniņa,
vārdiem. 9 Pēc tam Sanheribs, Asīrijas ķēniņš,
sūtīja savus kalpus uz Jeruzālemi (bet viņš pats
bija pie Laķisa un pie viņa bija viss viņa valsts
spēks) pie Hizkijas, Jūda ķēniņa, un pie visas Jūdu
cilts, kas bija Jeruzālemē, un lika sacīt: 10 Tā saka
Sanheribs, Asīrijas ķēniņš: uz ko jūs paļaujaties,
palikdami ieslēgti Jeruzālemē? 11 Vai Hizkija
jūs nepiekrāpj un jūs nenodod nāvei caur badu
un slāpēm, sacīdams: Tas Kungs, mūsu Dievs,
mūs atpestīs no Asiriešu ķēniņa rokas? 12 Vai
šis nav tas Hizkija, kas viņa kalnus un altārus
nopostījis un uz Jūdu un Jeruzālemi runājis un
sacījis: viena altāra priekšā jums būs pielūgt un
uz tā kvēpināt? 13 Vai nezināt, ko es un mani
tēvi esam darījuši visām pasaules tautām? Vai
pasaules tautu dievi varēja izglābt savas zemes
no manas rokas? 14 Kurš ir no visiem šo tautu
dieviem, ko mani tēvi izdeldējuši, kas savus ļaudis
varējis izglābt no manas rokas, ka jūsu Dievs jūs
izglābtu no manas rokas? 15 Nu tad, lai Hizkija jūs
nepieviļ, un neliekaties tā pārrunāties un neticat
viņam. Jo ja nevienas citas tautas un valsts dievs
nav varējis izglābt savus ļaudis no manas rokas
un no manu tēvu rokas, tad jūsu Dievs ne tik
jūs neizglābs no manas rokas. 16 Un viņa kalpi
runāja vēl vairāk pret Dievu, To Kungu, un pret
Hizkiju, viņa kalpu. 17 Viņš rakstīja arī grāmatas,
To Kungu, Israēla Dievu, zaimodams un pret viņu
tā runādams un sacīdams: tā kā pasaules tautu
dievi nav izglābuši savus ļaudis no manas rokas,
tāpat arī Hizkijas Dievs Savus ļaudis neizglābs no
manas rokas. 18 Un tie sauca ar stipru balsi Jūdiski
pret Jeruzālemes ļaudīm, kas uz mūra bija, tos
izbiedēt un iztrūcināt, ka pilsētu varētu ieņemt.
19 Un tie runāja pret Jeruzālemes Dievu tāpat, kā
pret pasaules tautu dieviem, kas ir cilvēku roku
darbs. 20 Bet ķēniņš Hizkija un pravietis Ezaīja,
Amoca dēls, lūdza par to un sauca uz debesīm. 21
Un Tas Kungs sūtīja eņģeli, kas nomaitāja visus
varenos karavīrus un lielkungus un virsniekus
Asīrijas ķēniņa lēģerī, ka tas ar kaunu atkal griezās
atpakaļ uz savu zemi. Un kad viņš sava dieva namā
gāja, tad tie, kas no viņa miesām bija cēlušies,
viņu nokāva ar zobenu. 22 Tā Tas Kungs atpestīja
Hizkiju un Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanheriba,
Asiriešu ķēniņa, rokas un no visu citu rokas
un tos pasargāja visapkārt. 23 Un daudzi nesa
dāvanas Tam Kungam uz Jeruzālemi un dārgas
lietas Hizkijam, Jūda ķēniņam, tā ka viņš pēc tam
bija paaugstināts visu tautu priekšā. 24 Tanī laikā
Hizkija palika slims uz miršanu un tas lūdza To
Kungu, un Viņš uz to runāja un tam deva vienu
brīnuma zīmi. 25 Bet Hizkija neatmaksāja tā, kā
viņam bija labi darīts, jo viņa sirds sāka lepoties,
tāpēc nāca liela dusmība pār viņu un pār Jūdu
un Jeruzālemi. 26 Tad Hizkija pazemojās savas
sirds lepnības dēļ ar Jeruzālemes iedzīvotājiem,
tāpēc Tā Kunga bardzība pār viņiem nenāca,
kamēr, Hizkija dzīvoja. 27 Un Hizkijam bija ļoti
daudz bagātības un goda un viņš sev taisīja
mantu kambarus sudrabam un zeltam un dārgiem
akmeņiem un dārgām zālēm un priekšturamām
bruņām un visādiem dārgiem rīkiem, 28 Un klētis
lauku augļiem, labībai, vīnam un eļļai un kūtis
visādiem lopiem un laidarus ganāmiem pulkiem.
29 Viņš sev arī uztaisīja pilsētas, un tam bija avis
un vērši lielā pulkā; jo Dievs tam deva ļoti lielu
mantu. 30 Un šis Hizkija aiztaisīja Ģiona ūdens
augšizteku un to vadīja uz leju pret vakara pusi
uz Dāvida pilsētu, un Hizkijam viss viņa darbs
laimējās. 31 Bet kad Bābeles lielkungi, kas pie viņa
bija sūtīti, nāca vaicāt pēc tās brīnuma zīmes, kas
tai zemē bija notikusi, tad Dievs viņu tā atstāja,
ka to kārdināja, lai taptu zināms, kas būtu viņa
sirdī. 32 Un kas vēl stāstāms par Hizkiju un viņa
dievbijību, redzi, tas rakstīts pravieša Jesajas,
Amoca dēla, parādīšanā un Jūda un Israēla ķēniņu
grāmatā. 33 Un Hizkija aizmiga pie saviem tēviem,
un to apraka Dāvida bērnu augstākā kapu vietā,
un visa Jūda valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji tam
parādīja godu, kad tas bija nomiris, un viņa dēls
Manasus palika par ķēniņu viņa vietā.

33 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad
palika par ķēniņu, un valdīja piecdesmit
pieci gadus Jeruzālemē, 2 Un darīja, kas Tam

Kungam nepatika, pēc to tautu negantībām, ko
Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis. 3
Jo tas uztaisīja atkal kalnu altārus, ko viņa tēvs
Hizkija bija nolauzījis, un uztaisīja altārus Baāliem
un taisīja Ašeras un metās zemē priekš visa debess
spēka un tiem kalpoja. 4 Viņš taisīja altārus arī
Tā Kunga namā, par ko Tas Kungs bija sacījis:
Jeruzālemē lai ir mans vārds mūžīgi. 5 Un visam
debess spēkam viņš cēla altārus Tā Kunga nama
abējos pagalmos. 6 Un viņš lika saviem dēliem
caur uguni iet Ben-Inoma ielejā un zīlēja un
vārdoja un būra un turēja zīlniekus un pūšļotājus;
viņš darīja ļoti daudz, kas Tam Kungam nepatika,
viņu kaitinādams. 7 Arī elka tēlu, ko bija taisījis,
viņš uzcēla Dieva namā, par ko Dievs uz Dāvidu
un viņa dēlu Salamanu bija sacījis: šinī namā un
Jeruzālemē, ko Es esmu izredzējis no visām Israēla
ciltīm, Es Savu vārdu iecelšu mūžīgi. 8 Un Israēla
kājai Es vairs nelikšu kustēt no tās zemes, ko Es
jūsu tēviem esmu nolicis, ja tie visu turēs un darīs,
ko Es tiem esmu pavēlējis, pēc visas bauslības un
likumiem un tiesām caur Mozu. 9 Tā Manasus
Jūdu un Jeruzālemes iedzīvotājus vedināja uz
ļaunu, ka tie niknāki darīja, nekā tie pagāni, ko
Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdeldējis. 10
Un Tas Kungs gan runāja uz Manasu un uz viņa
ļaudīm, bet tie neņēma vērā. 11 Tāpēc Tas Kungs
tiem sūtīja Asīrijas ķēniņa kara virsniekus; tie
gūstīja Manasu saitēm un to apcietināja ar divām
vara ķēdēm un to noveda uz Bābeli. 12 Kad tas nu
tā bija spaidos, tad tas pielūdza To Kungu, savu
Dievu, un pazemojās ļoti priekš savu tēvu Dieva
13 Un lūdza Viņu. Un Viņš no tā ļāvās pielūgties
un paklausīja viņa sirsnīgo lūgšanu un pārveda to
atkal uz Jeruzālemi viņa valstībā. Tad Manasus
atzina, ka Tas Kungs ir Dievs. 14 Un pēc tam viņš
uztaisīja Dāvida pilsētas āra mūri uz Ģiona pusi
pret vakariem ielejā līdz tai vietai, kur ieiet pa
Zivju vārtiem, un apkārt Ofelam, un to taisīja ļoti
augstu, un ielika arīdzan kara virsniekus visās
stiprās Jūda pilsētās. 15 Un viņš nopostīja tos
svešos dievus un to elku no Tā Kunga nama, ar
visiem altāriem, ko viņš bija uztaisījis Tā Kunga
nama kalnā un Jeruzālemē un izmeta tos ārā no
pilsētas. 16 Un viņš uzkopa Tā Kunga altāri un
upurēja uz tā pateicības upurus un slavas upurus,
un pavēlēja Jūda ļaudīm, kalpot Tam Kungam,
Israēla Dievam. 17 Taču tie ļaudis vēl upurēja
kalnos, bet Tam Kungam savam Dievam. 18 Un
kas vēl par Manasu stāstāms, un viņa lūgšana
uz savu Dievu un to redzētāju vārdi, kas uz viņu
runājuši Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā, redzi, tas
ir Israēla ķēniņu stāstos. 19 Un viņa lūgšana un
kā Dievs viņu paklausījis, arī visi viņa grēki un
viņa pārkāpumi, un tās vietas, kur viņš uztaisījis
elku altārus un uzcēlis Ašeras un elku tēlus, pirms
tapa pazemots, tas rakstīts Kazaja stāstos. 20 Un
Manasus aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka
viņa namā, un viņa dēls Amons palika par ķēniņu
viņa vietā. 21 Amons bija divdesmit divus gadus
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja divus gadus
Jeruzālemē. 22 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika, tā kā viņa tēvs Manasus bija darījis, un
Amons upurēja visiem elku tēliem, ko viņa tēvs
Manasus bija taisījis, un tiem kalpoja. 23 Bet viņš
nepazemojās Tā Kunga priekšā, tā kā viņa tēvs
Manasus bija pazemojies; bet šis Amons vairoja
noziegumu. 24 Un viņa kalpi sacēlās pret viņu
un to nokāva viņa namā. 25 Un tie zemes ļaudis
nokāva visus, kas bija sacēlušies pret ķēniņu
Amonu, un tie zemes ļaudis cēla Josiju, viņa dēlu,
par ķēniņu viņa vietā.

34 Astoņus gadus Josija bija vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja trīsdesmit vienu gadu
Jeruzālemē. 2 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
labi patika, un staigāja sava tēva Dāvida ceļos
un neatkāpās ne pa labo, ne pa kreiso roku.
3 Jo savas valdīšanas astotā gada, kad vēl bija
jauns, viņš sāka meklēt sava tēva Dāvida Dievu,
un divpadsmitā gadā viņš Jūdu un Jeruzālemi
sāka šķīstīt no elku kalniem un Ašerām un elku
tēliem un lietām bildēm. 4 Un priekš viņa acīm
Baālu altāri tapa salauzīti, un tos saules stabus
tur virsū viņš nocirta, un tās Ašeras un tos elku
tēlus un tās lietās bildes viņš salauzīja un tās
darīja par pīšļiem un tos kaisīja uz to kapiem, kas
tām bija upurējuši. 5 Un elku priesteru kaulus
viņš sadedzināja uz viņu altāriem, un tā viņš
šķīstīja Jūdu un Jeruzālemi. 6 Arī pa Manasus
un Efraīma un Sīmeana pilsētām līdz Naftalum,
pa viņu posta vietām visapkārt, 7 Viņš nolauzīja
tos altārus, un tās Ašeras, un tos elka tēlus viņš
satrieca un sadragāja, un nocirta visus saules
stabus pa visu Israēla zemi, un griezās atpakaļ
uz Jeruzālemi. 8 Savas valdīšanas astoņpadsmitā
gadā, kad to zemi un to namu bija šķīstījis, viņš
sūtīja Safanu, Acalijas dēlu, un Maāseju, pilsētas
virsnieku, un Joaku, Joakasa dēlu, to kancleri, ka
tie atkal uzkoptu Tā Kunga, sava Dieva namu.
9 Un tie nāca pie tā augstā priestera Hilķijas,
un tiem deva to naudu, kas bija sanesta Dieva
namā, ko leviti, tie sliekšņa sargi, bija sakrājuši
no Manasus, no Efraīma un no visiem Israēla
atlikušiem un no visas Jūda un Benjamina cilts
un no Jeruzālemes iedzīvotājiem. 10 Un tie to
deva tiem darba vedējiem rokā, kas pār Tā Kunga

namu bija iecelti, un tie darba vedēji to deva tiem
strādniekiem, kas pie Tā Kunga nama strādāja,
to namu sataisīt un uzkopt. 11 Un tie to deva
tiem amatniekiem un nama taisītājiem, pirkt
izcirstus akmeņus un kokus sijām un baļķus tiem
namiem, ko Jūda ķēniņi bija postā pametuši. 12
Un tie vīri darīja savu darbu uzticīgi. Un viņu
uzraugi bija Jakats un Obadija, leviti no Merarus
bērniem, un Mešulams no Kehāta bērniem; tie to
darbu uzraudzīja; un visi tie leviti mācēja spēlēt
mūzikas rīkus, 13 Un bija pār nastu nesējiem un
uzraugi pār visiem darba strādniekiem. Un citi
leviti bija skrīveri un darba vedēji un vārtu sargi.
14 Un kad tie to naudu izņēma, kas bija sanesta
Tā Kunga namā, tad priesteris Hilķija atrada Tā
Kunga bauslības grāmatu, kas caur Mozu dota. 15
Un Hilķija atbildēja un sacīja uz skrīveri Safanu:
es esmu atradis to bauslības grāmatu Tā Kunga
namā. Un Hilķija deva Safanam to grāmatu. 16
Un Safans nesa to grāmatu ķēniņam un teica
ķēniņam un sacīja: visu, ko tu saviem kalpiem
pavēlējis, to tie dara. 17 Un tie izbēruši to naudu,
kas Tā Kunga namā atrasta, un to devuši tiem
darba vedējiem un strādniekiem. 18 Un skrīveris
Safans ķēniņam teica un sacīja: priesteris Hilķija
man ir devis grāmatu; un Safans no tās lasīja
ķēniņam priekšā. 19 Kad nu ķēniņš dzirdēja tos
bauslības vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes. 20
Un ķēniņš pavēlēja Hilķijam un Aīkamam, Safana
dēlam, un Abdonam, Mihas dēlam, un skrīverim
Safanam, un Azajam, ķēniņa kalpam, un sacīja: 21
Ejat, vaicājiet To Kungu par mani un par visiem
atlikušiem iekš Israēla un Jūda, par šās grāmatas
vārdiem, kas atrasta. Jo Tā Kunga bardzība ir liela,
kas pret mums iedegusies, tāpēc ka mūsu tēvi
nav turējuši Tā Kunga vārdu, nedz to darījuši,
kas viss šai grāmatā rakstīts. 22 Tad Hilķija ar
ķēniņa vīriem nogāja pie pravietes Uldas, Šaluma,
Takeata dēla Azras dēla, tā drēbju sarga sievas,
(tā dzīvoja Jeruzālemē otrā pusē,) un to uz viņu
runāja. 23 Un viņa uz tiem sacīja: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: sakāt tam vīram, kas jūs pie
Manis sūtījis: 24 Tā saka Tas Kungs: redzi, Es sūtīšu
nelaimi šai vietai un viņas iedzīvotājiem, visus tos
lāstus, kas tai grāmatā rakstīti, ko tie lasījuši Jūda
ķēniņa priekšā; 25 Tāpēc ka tie Mani atstājuši un
kvēpinājuši citiem dieviem, Mani kaitinādami ar
visiem saviem roku darbiem, tad Mana bardzība
pret šo vietu iedegsies un neizdzisīs. 26 Bet uz
Jūda ķēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu vaicāt, jums
tā būs sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par
tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis. 27 Tādēļ ka tava
sirds ir mīksta palikusi un tu esi pazemojies Dieva
priekšā, dzirdēdams Viņa vārdus pret šo vietu
un viņas iedzīvotājiem, un esi pazemojies Manā
priekšā un saplēsis savas drēbes un raudājis Manā
priekšā, tad Es tevi esmu paklausījis, saka Tas
Kungs. 28 Redzi, Es tevi likšu pie taviem tēviem,
un tu ar mieru tapsi glabāts savā kapā pie viņiem,
un tavas acis neredzēs visu to ļaunumu, ko Es
sūtīšu šai vietai un viņas iedzīvotājiem. Un tie
ķēniņam atsacīja šos vārdus. 29 Tad ķēniņš sūtīja
un sapulcināja visus Jūda un Jeruzālemes vecajus.
30 Un ķēniņš gāja Tā Kunga namā līdz ar visiem
Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem, un
ar priesteriem un levitiem un visiem ļaudīm,
lieliem un maziem, un priekš viņu ausīm tapa
lasīti visi derības vārdi no tās grāmatas, kas bija
atrasta Tā Kunga namā. 31 Un ķēniņš stāvēja
savā vietā un derēja derību Tā Kunga priekšā,
Tam Kungam pakaļ staigāt un no visas savas sirds
un no visas savas dvēseles turēt Viņa baušļus
un Viņa liecības un Viņa likumus un darīt tos
derības vārdus, kas rakstīti šinī grāmatā. 32 Un
viņš uzņēma tai derībā visus, kas Jeruzālemē un
Benjaminā atradās, un Jeruzālemes iedzīvotāji
darīja pēc Dieva, savu tēvu Dieva, derības. 33 Un
Josija izdeldēja visas negantības no visām zemēm,
kas Israēla bērniem piederēja, un darīja, ka visi,
kas iekš Israēla atradās, kalpoja Tam Kungam,
savam Dievam. Kamēr viņš dzīvoja, tie neatkāpās
no Tā Kunga, savu tēvu Dieva.

35 Un Josija Tam Kungam noturēja Pasa svētkus
Jeruzālemē, un tie nokāva to Pasa pirmā
mēneša četrpadsmitā dienā. 2 Un viņš iecēla
priesterus, ikvienu savā vietā, un tos iedrošināja
pie Tā Kunga nama kalpošanas. 3 Un viņš sacīja
uz tiem levitiem, kas visu Israēli mācīja, kas bija
svētīti Tam Kungam: noliekat to svēto šķirstu tai
namā, ko Salamans, Dāvida dēls, Israēla ķēniņš, ir
uzcēlis; tas jums vairs nav jānes uz kamiešiem.
Tad nu kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam,
un Viņa Israēla ļaudīm, 4 Un esat gatavi pēc
savu tēvu namiem, pēc savām kārtām, kā Dāvids,
Israēla ķēniņš, to uzrakstījis, un kā Salamans,
viņa dēls, arī uzrakstījis. 5 Un stāviet svētā
vietā pēc tēvu namu kārtām par saviem brāļiem,
tiem ļaužu bērniem, un pēc levitu tēvu namu
kārtām, 6 Un kaujiet to Pasa un svētījaties un
sataisiet to saviem brāļiem, darīdami pēc Tā
Kunga vārda caur Mozu. 7 Un Josija deva tiem
ļaudīm no sīkiem lopiem jērus un kazlēnus, tos
visus par Pasa upuriem, visiem, kas tur atradās,
trīsdesmit tūkstošus, un trīs tūkstošus vēršus;
tas bija no ķēniņa mantas. 8 Arī viņa lielkungi

deva labprātības upurus tiem ļaudīm, priesteriem
un levitiem: Hilķija un Zaharija un Jeīels, Dieva
nama virsnieki, deva priesteriem uz Pasa svētkiem
divtūkstoš sešsimt jērus un trīssimt vēršus. 9
Un Kananija un Šemaja un Netaneēls, viņa brāļi,
Hašabija un Jeīels un Jozabads, levitu virsnieki,
deva levitiem uz Pasa svētkiem piectūkstoš jērus
un piecsimt vēršus. 10 Tā Dieva kalpošana tapa
ierīkota, un priesteri stāvēja savā vietā un leviti
pēc savām kārtām, pēc ķēniņa pavēles. 11 Un tie
kāva to Pasa, un priesteri slacināja asinis no savām
rokām, un leviti noplēsa ādas. 12 Un tie atšķīra
dedzināmos upurus, ka tos izdalītu ļaužu tēvu
namu kārtām, Tam Kungam upurēt, kā Mozus
grāmatā rakstīts. Tāpat arī darīja ar vēršiem. 13 Un
tie cepa to Pasa pie uguns pēc likuma, bet svētos
gabalus tie vārīja podos un katlos un pannās
un steigšus to nesa visiem ļaudīm. 14 Pēc tam
tie arī sev sataisīja un priesteriem. Jo priesteri,
Ārona dēli, upurēja līdz pašai naktij dedzināmos
upurus un taukus, tādēļ leviti sataisīja priekš
sevis un priekš priesteriem, Ārona dēliem. 15
Un tie dziedātāji, Asafa dēli, stāvēja savās vietās,
tā kā Dāvids un Asafs un Hemans un Jedutuns,
ķēniņa redzētājs, pavēlējuši, arī vārtu sargi pie
ikkatriem vārtiem. Un tiem nevajadzēja atkāpties
no sava darba, bet viņu brāļi, tie leviti, to sataisīja
priekš viņiem. 16 Tā visa Tā Kunga kalpošana
tai dienā tapa izdarīta, Pasa svētki tika noturēti
un tie dedzināmie upuri upurēti uz Tā Kunga
altāra, kā ķēniņš Josija to bija pavēlējis. 17 Un
Israēla bērni, kas tur atradās, turēja tai laikā Pasa
svētkus un neraudzētās maizes svētkus septiņas
dienas. 18 Tādi Pasa svētki iekš Israēla vēl nebija
turēti no pravieša Samuēla laika, un neviens no
Israēla ķēniņiem nebija turējis tādus Pasa svētkus,
kā Josija turēja ar priesteriem un levitiem un
ar visu Jūdu un Israēli, cik tur atradās, un ar
Jeruzālemes iedzīvotājiem. 19 Josijas valdīšanas
astoņpadsmitā gadā šie Pasa svētki tapa turēti. 20
Pēc visa tā, kad Josija to namu bija uzkopis, tad
Nekus, Ēģiptes ķēniņš, nāca karot pret Karķemisu
pie Eifrat upes. Un Josija tam izgāja pretī. 21 Bet
viņš sūtīja vēstnešus pie tā un sacīja: kas man
ar tevi, Jūda ķēniņ? Es šodien pret tevi neesmu
nācis, bet pret kādu namu, kas karo pret mani, un
Dievs ir sacījis, ka man būs steigties; nepretojies
tu Dievam, kas ir ar mani, lai tas tevi nesamaitā.
22 Bet Josija nenovērsās no tā, bet sataisījās ar
viņu karot, un viņš neklausīja Nekus vārdiem no
Dieva mutes un nāca, ar viņu kauties Meģidus
ielejā. 23 Bet strēlnieki šāva uz ķēniņu Josiju,
un ķēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vediet mani
projām, jo es esmu ļoti ievainots. 24 Tad viņa kalpi
to nocēla no ratiem un noveda uz viņa otriem
ratiem, un to noveda Jeruzālemē. Un tas nomira
un tapa aprakts savu tēvu kapos, un visa Jūda
valsts un Jeruzāleme žēlojās par Josiju. 25 Un
Jeremija taisīja vienu raudu dziesmu par Josiju, un
visi dziedātāji un dziedātājas runāja savās raudu
dziesmās par Josiju līdz šai dienai, un to iestādīja
par likumu iekš Israēla; un redzi, tās ir rakstītas
raudu dziesmās. 26 Un kas vēl par Josiju stāstāms,
un viņa dievbijība pēc Tā Kunga bauslības, 27 Arī
viņa pirmās un pēdējās lietas, redzi, tās rakstītas
Israēla un Jūda ķēniņu grāmatā.

36 Tad tās zemes ļaudis ņēma Joakasu, Josijas
dēlu, un to cēla par ķēniņu viņa tēva vietā
Jeruzālemē. 2 Divdesmit trīs gadus Joakas bija
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja trīs
mēnešus Jeruzālemē. 3 Jo Ēģiptes ķēniņš to nocēla
Jeruzālemē un uzlika tai zemei par mesliem simts
talentus sudraba un vienu talentu zelta. 4 Un
Ēģiptes ķēniņš cēla Elijaķimu, viņa brāli, par Jūda
un Jeruzālemes ķēniņu, un deva viņam citu vārdu,
Jojaķimu; bet Joakasu, viņa brāli, Nekus paņēma
un noveda uz Ēģiptes zemi. 5 Divdesmit piecus
gadus Jojaķims bija vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē un darīja,
kas Tam Kungam, viņa Dievam, nepatika. 6 Pret
šo NebukadNecars, Bābeles ķēniņš, cēlās un to
saistīja ar divām vara ķēdēm un to noveda uz
Bābeli. 7 Un NebukadNecars aizveda arī kādus
no Tā Kunga nama traukiem uz Bābeli, un tos
nolika Bābelē savā dieva namā. 8 Un kas vēl
stāstāms par Jojaķimu, un viņa negantību, ko
viņš darījis, un kas pie viņa atrasts, redzi, viss
tas rakstīts Israēla un Jūda ķēniņu grāmatā. Un
viņa dēls Jojaķins palika par ķēniņu viņa vietā.
9 Astoņ(padsmit) gadus Jojaķins bija vecs, kad
palika par ķēniņu, un valdīja trīs mēnešus un
desmit dienas Jeruzālemē un darīja, kas Tam
Kungam nepatika. 10 Un kad jauns gads atnāca,
tad ķēniņš NebukadNecars sūtīja un to lika novest
uz Bābeli līdz ar Tā Kunga nama dārgākiem
traukiem un cēla Cedeķiju, viņa brāli par Jūda
un Jeruzālemes ķēniņu. 11 Divdesmit un vienu
gadu Cedeķija bija vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē, 12 Un
darīja, kas Tam Kungam, viņa Dievam nepatika.
Viņš nepazemojās priekš pravieša Jeremijas, kas
no Tā Kunga mutes runāja. 13 Viņš atkāpās arī no
ķēniņa NebukadNecara, kas viņu pie Dieva bija
zvērinājis, un tapa stūrgalvīgs un apcietināja savu
sirdi, ka neatgriezās pie Tā Kunga, Israēla Dieva. 14
Tāpat arī visi priesteru virsnieki un ļaudis vairoja

savus grēkus pēc visām pagānu negantībām un
sagānīja Tā Kunga namu, ko viņš Jeruzālemē
bija svētījis. 15 Un Tas Kungs, viņu tēvu Dievs,
tikuši(neatlaidīgi) pie tiem sūtīja savus vēstnešus
vienā sūtīšanā. Jo viņš žēloja savus ļaudis un
savu mājas vietu. 16 Bet tie apmēdīja Dieva
vēstnešus un nicināja viņu vārdus un apsmēja
viņa praviešus, tiekams Tā Kunga bardzība pret
viņa ļaudīm tik augsti cēlās, ka dziedināšanas vairs
nebija. 17 Tad viņš pamodināja pret tiem Kaldeju
ķēniņu, un tas nokāva viņu jaunos vīrus ar zobenu
viņu svētā namā, un netaupīja nedz jaunekļus
nedz jaunavas, nedz vecus nedz sirmgalvjus; Dievs
tos visus nodeva viņa rokā. 18 Un visus Dieva
nama traukus, lielus un mazus, un Tā Kunga
nama mantas, ir ķēniņa ir viņa lielkungu mantas,
visu viņš nodeva uz Bābeli. 19 Un tie sadedzināja
Dieva namu un nolauzīja Jeruzālemes mūrus un
sadedzināja visus viņas skaistos namus ar uguni,
ka visi viņas dārgumi tapa nopostīti. 20 Un kas no
zobena atlika, tos viņš aizveda cietumā uz Bābeli,
un tie viņam un viņa dēliem palika par kalpiem,
tiekams Persiešu valdība sākās, 21 Lai piepildītos
Tā Kunga vārds caur Jeremijas muti: "kamēr tā
zeme būs bagāti baudījusi savu dusēšanu"; visā
tai posta laikā tā dusēja, kamēr septiņdesmit gadi
piepildījās. 22 Un Kirus, Persiešu ķēniņa, pirmā
gadā, lai Tā Kunga vārds caur Jeremiju runāts
piepildītos, Tas Kungs pamodināja Kirus, Persiešu
ķēniņa garu, ka tas visā savā valstī lika izsaukt un
arī izrakstīt un sacīt: 23 Tā saka Kirus, Persiešu
ķēniņš: Tas Kungs, debesu Dievs, man devis visas
zemes valstis, un tas man pavēlējis, viņam namu
uzcelt Jeruzālemē, Jūdu zemē; kas nu jūsu starpā
ir no viņa ļaudīm, ar to lai ir Tas Kungs, viņa
Dievs, un tas lai noiet.

Ezras

1 Persiešu ķēniņa Kirus pirmā gadā, lai piepildītos
Tā Kunga vārds caur Jeremijas muti, Tas Kungs
pamodināja Persiešu ķēniņa Kirus garu, ka viņš ar
vārdiem un arī ar grāmatām pa visu savu valsti
lika izsludināt un sacīt: **2** Tā saka Kirus, Persiešu
ķēniņš: Tas Kungs, debesu Dievs, man devis visas
pasaules valstis, un Tas man pavēlējis, Viņam
namu uzcelt Jeruzālemē, Jūdu zemē. **3** Kas nu
jūsu starpā ir no Viņa ļaudīm, lai viņa Dievs ir ar
to, un lai tas iet uz Jeruzālemi Jūdu zemē, un lai
uzceļ Tā Kunga, Israēla Dieva, namu. Viņš ir tas
Dievs, kas Jeruzālemē dzīvo. **4** Un kas vēl atlikuši
visās vietās, kur tie piemīt, lai tās vietas ļaudis
tiem palīdz ar sudrabu un zeltu un ar mantu
un ar lopiem un arī ar laba prāta dāvanu priekš
Jeruzālemes Dieva nama. **5** Tad Jūda un Benjamina
cilts tēvi un priesteri un leviti cēlās ar visiem, kam
Dievs garu pamodināja uz ceļu doties, uzcelt Tā
Kunga namu Jeruzālemē. **6** Un visi viņu apkārtējie
stiprināja viņu rokas ar sudraba traukiem, ar
zeltu, ar mantu un lopiem un dārgiem zemes
augļiem, bez tām labprātīgām upuru dāvanām. **7**
Un ķēniņš Kirus atdeva Tā Kunga nama traukus,
ko NebukadNecars no Jeruzālemes bija aizvedis
un nolicis sava dieva namā. **8** Un Kirus, Persiešu
ķēniņš, tos atdeva caur mantas sargu Mitredatu,
un tas tos ieskaitīja Šešbacaram, Jūda virsniekam.
9 Un šis ir viņu skaits: trīsdesmit zelta bļodas,
tūkstoš sudraba bļodas, divdesmit deviņi naži,
10 Trīsdesmit zelta biķeri, četrsimt desmit citi
sudraba biķeri un tūkstoš citi trauki. **11** Visu
zelta un sudraba trauku bija piectūkstoš četrsimt.
Šos visus Šešbacars pārveda, kad tie aizvestie no
Bābeles gāja atpakaļ uz Jeruzālemi.

2 Šie ir tie valsts bērni, kas no cietuma zemes
atpakaļ griezās, ko NebukadNecars, Bābeles
ķēniņš, bija aizvedis uz Bābeli, un tie griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi un Jūdu, ikkatrs uz savu
pilsētu; **2** Tie nāca ar Zerubabeli, Ješuū, Nehemiju,
Seraju, Reēlaju, Mordohaju, Bilšanu, Mišparu,
Biģevaju, Rehumu un Baēnu. Šis ir Israēla
vīru skaits: **3** Pareūs bērni: divtūkstoš simts
septiņdesmit un divi; **4** Šefatijas bērni: trīssimt
septiņdesmit un divi; **5** Araka bērni: septiņsimt
septiņdesmit un pieci; **6** PaātMoaba bērni, no
Ješuūs Joaba bērniem: divtūkstoš astoņsimt un
divpadsmit; **7** Elama bērni: tūkstoš divsimt
piecdesmit un četri; **8** Zatus bērni: deviņsimt
četrdesmit un pieci; **9** Zakajus bērni: septiņsimt
un sešdesmit; **10** Banus bērni: sešsimt četrdesmit
un divi, **11** Bebajus bērni: sešsimt divdesmit un
trīs; **12** Azgada bērni: tūkstoš divsimt divdesmit
un divi; **13** Adonikama bērni: sešsimt sešdesmit un
seši; **14** Biģevajus bērni: divtūkstoš piecdesmit un
seši; **15** Adina bērni: četrsimt piecdesmit un četri;
16 Atera bērni, no Hizkijas: deviņdesmit un astoņi;
17 Becajus bērni: trīssimt divdesmit un trīs; **18**
Joras bērni: simts un divpadsmit; **19** Hašuma
bērni: divsimt divdesmit un trīs; **20** Ģiberas bērni:
deviņdesmit un pieci; **21** Bētlemes bērni: simts
divdesmit un trīs; **22** Netofas vīri: piecdesmit
un seši; **23** Anatotas vīri: simts divdesmit un
astoņi; **24** Asmavetas bērni: četrdesmit un divi;
25 KiriatAārimas, Kaviras un Beērotas bērni:
septiņsimt četrdesmit un trīs; **26** Rāmas un
Gabas bērni: sešsimt divdesmit un viens; **27**
Mikmasas vīri: simts divdesmit un divi; **28**
Bēteles un Ajas vīri: divsimt divdesmit un trīs;
29 Nebus bērni: piecdesmit un divi; **30** Makbisa
bērni: simts piecdesmit un seši; **31** Otra Elama
bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit un četri; **32**
Harima bērni: trīssimt un divdesmit; **33** Lodas,
Adidas un Onus bērni: septiņsimt divdesmit un
pieci; **34** Jērikus bērni: trīssimt četrdesmit un
pieci; **35** Zenaūs bērni: trīs tūkstoš sešsimt un
trīsdesmit. **36** Priesteri: Jedajas bērni, no Ješuūs
nama: deviņsimt septiņdesmit un trīs; **37** Imera
bērni: tūkstoš piecdesmit un divi; **38** Pašhura
bērni: tūkstoš divsimt četrdesmit un septiņi;
39 Harima bērni: tūkstoš un septiņpadsmit. **40**
Leviti: Ješuūs un Kadmiēļa bērni, no Odavijas
bērniem: septiņdesmit un četri. **41** Dziedātāji:
Asafa bērni: simts divdesmit un astoņi. **42** Vārtu
sargu bērni: Šaluma bērni, Atera bērni, Talmona
bērni, Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja bērni,
pavisam: simts trīsdesmit un deviņi. **43** Dieva
nama kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni, Tabaota
bērni, **44** Ķerus bērni, Zius bērni, Padona bērni, **45**
Lebana bērni, Agaba bērni, Akuba bērni, **46** Agaba
bērni, Zamlajus bērni, Anana bērni, **47** Ģidela
bērni, Gaāra bērni, Reajas bērni, **48** Recina bērni,
Nekoda bērni, Gazama bērni, **49** Uzus bērni, Paseūs
bērni, Besajus bērni, **50** Asnus bērni, Meūnima
bērni, Nevusima bērni, **51** Bakbuka bērni, Akuva
bērni, Arura bērni, **52** Baceluta bērni, Meķida
bērni, Arzas bērni, **53** Barkus bērni, Sisera bērni,
Tamus bērni, **54** Necius bērni, Ativus bērni, **55**
Salamana kalpu bērni, Sotajus bērni, Sofereta
bērni, Prudus bērni, **56** Jaēlus bērni, Darkona
bērni, Ģideļa bērni, **57** Šefatijas bērni, Atila bērni,
Poķereta bērni no Cebaīm, Amja bērni. **58** Visu
Dieva nama kalpotāju un Salamana kalpu bērnu
bija trīssimt deviņdesmit un divi. **59** Šie ir, kas

aizgāja no TelMelakas, TelArzus, Ķeruba, Adana,
Imera; bet tie sava tēva namu nevarēja pierādīt
nedz savu dzimumu, vai tie bija no Israēla: **60**
Delajas bērni, Tobijas bērni, Nekoda bērni: sešsimt
piecdesmit un divi. **61** Un no priesteru bērniem:
Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus bērni, kas no
Gileādieša Barzilajus meitām sievu bija ņēmis un
pēc viņas vārda tapa nosaukts. **62** Šie meklēja savus
radu rakstus, bet neatrada, tāpēc tie no priestera
amata tapa atmesti. **63** Un zemes valdnieks uz
tiem sacīja: lai tie neēd no tā visusvētākā, kamēr
priesteris celsies ar urim un tumim. **64** Visa
draudze kopā bija četrdesmit divtūkstoš trīssimt
un sešdesmit, **65** Bez viņu kalpiem un kalponēm, -
to bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit un septiņi;
un tiem bija divsimt dziedātāji un dziedātājas.
66 Zirgu viņiem bija septiņsimt trīsdesmit un
seši, divsimt četrdesmit un pieci zirgēzeļi, **67**
Četrsimt trīsdesmit un pieci kamieļi, seštūkstoš
septiņsimt un divdesmit ēzeļi. **68** Un kādi cilts
virsnieki, kad tie nāca Tā Kunga namā Jeruzālemē,
tad tie no laba prāta deva pie Dieva nama, lai
tas taptu uzcelts savā vietā. **69** Cik spēja, tik tie
deva pie būves naudas: sešdesmit vienu tūkstoti
zelta drakmu un piectūkstoš mārciņas sudraba
un simts priesteru svārkus. **70** Un priesteri un
leviti un tie ļaudis un dziedātāji un vārtu sargi un
Dieva nama kalpotāji dzīvoja savās pilsētās un
viss Israēls savās pilsētās.

3 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla
bērni bija savās pilsētās, tad tie ļaudis
sapulcējās Jeruzāleme tā kā viens vienīgs vīrs. **2**
Un Ješuūs, Jocadaka dēls, cēlās ar saviem brāļiem,
tiem priesteriem un Zerubabels, Šealtiēļa dēls, ar
saviem brāļiem, un uzcēla Israēla Dieva altāri, uz
viņa upurēt dedzināmos upurus, kā stāv rakstīts
Mozus, Tā Dieva vīra, bauslībā. **3** Un tie uzcēla
to altāri savā vietā, gan bīdamies no tās zemes
tautām, un uz tā upurēja dedzināmos upurus Tam
Kungam, dedzināmos upurus rītos un vakaros,
4 Un turēja lieveņu svētkus, kā stāv rakstīts, un
upurēja ikdienas dedzināmos upurus pēc tā skaita,
kā pienācās, ikdienas savus; **5** Un pēc tam arī
tos nemitējamos dedzināmos upurus un kā nākas
jaunos mēnešos un visos, Tam Kungam svētītos
svētkos un priekš ikviena, kas Tam Kungam
atnesa kādu labprātības dāvanu. **6** No septītā
mēneša pirmās dienas tie iesāka Tam Kungam
upurēt dedzināmos upurus; bet Tā Kunga nama
pamats vēl nebija likts. **7** Un tie deva naudu
akmeņu cirtējiem un amatniekiem un ēst un
dzert un eļļu Sidoniešiem un Tiriešiem, lai tie
vestu ciedru kokus no Lībanus jūrmalā uz Jazu, kā
Kirus, Persiešu ķēniņš, tiem bija vēlējis. **8** Tad nu
otrā gadā pēc viņu atnākšanas pie Dieva nama
Jeruzālemē, otrā mēnesī, Zerubabels, Šealtiēļa
dēls, un Ješuūs, Jocadaka dēls, un tie atlikušie no
viņu brāļiem, priesteri un leviti un visi, kas no
cietuma zemes bija pārnākuši Jeruzālemē, iesāka
un iecēla tos levitus, kas divdesmit gadus veci un
pāri, par uzraugiem pie Tā Kunga nama darba. **9**
Un Ješuūs, viņa dēli un viņa brāļi, Kadmiēls un
viņa dēli, un Jūda dēli stāvēja kā viens vienīgs
vīrs, uzraugi būdami pār tiem, kas to darbu pie
Tā Kunga nama darīja, tāpat Henadada bērni,
viņu dēli un viņu brāļi, tie leviti. **10** Kad nu tie
amatnieki Tā Kunga namam lika pamatu, tad
nostādīja priesterus amata drēbēs ar bazūnēm un
levitus, Asafa dēlus, ar pulksteņiešiem, To Kungu
teikt ar Dāvida, Israēla ķēniņa dziesmām. **11** Un
tie dziedāja viens par otru, To Kungu teikdami un
slavēdami, ka Tas ir labs, un Viņa žēlastība paliek
mūžīgi pār Israēli. Un visi ļaudis gavilēja ar lielu
gavilēšanu, To Kungu teikdami, ka pamats bija
likts Tā Kunga namam. **12** Bet daudz priesteru
un levitu un cilts tēvu, kas bija veci, kas bija
redzējuši to pirmo namu, kad tie šim namam
redzēja pamatu liekam, tad tie raudāja gauži. Bet
daudz atkal pacēla savas balsis ar gavilēšanu un
ar prieku, **13** Tā ka tie ļaudis nevarēja izšķirt to
gaviļu un prieka balsi no ļaužu raudāšanas, jo tie
ļaudis gavilēja ar skaņu gavilēšanu, un tā skaņa
bija tālu dzirdama.

4 Kad nu Jūda un Benjamina pretinieki dzirdēja,
ka tie no cietuma pārnākušie atkal ceļ namu
Tam Kungam, Israēla Dievam, **2** Tad tie nāca
pie Zerubabela un pie tiem cilts tēviem un uz
tiem sacīja: mēs celsim līdz ar jums. Jo mēs
meklējam jūsu Dievu tāpat kā jūs, un tam esam
upurējuši no tā laika, kad EsarHadons, Asīrijas
ķēniņš, mūs atvedis uz šejieni. **3** Bet Zerubabels
un Ješuūs un tie atlikušie Israēla cilts tēvi uz
viņiem sacīja: jums nenākās ar mums celt namu
mūsu Dievam, bet mēs gribam priekš sev uzcelt
Tam Kungam, Israēla Dievam, kā mums Kirus,
Persiešu ķēniņš, pavēlējis. **4** Tad tās zemes ļaudis
nogurdināja Jūdu ļaužu rokas un atbiedēja tos
no celšanas, **5** Un pirka pret tiem padomniekus,
iznīcināt viņu nodomu visā Kirus, Persiešu ķēniņa,
laikā, līdz Darius, Persiešu ķēniņa, valdīšanai.
6 Un kad Ahasverus valdīja, viņa valdīšanas
iesākumā, tie rakstīja sūdzības grāmatu pret Jūda
un Jeruzālemes iedzīvotājiem. **7** Un Artakserksus
dienās Bišlams, Mitredats, Tabeēls un citi viņu
biedri rakstīja Artakserksum, Persiešu ķēniņam.

Un tas grāmatas raksts bija sīriski rakstīts un
sīriski tulkots. 8 Kanclers Rehums un rakstu
vedējs Zimzajus rakstīja grāmatu pret Jeruzālemi
ķēniņam Artakserksum ar šiem vārdiem: 9
Toreiz (rakstīja): kanclers Rehums un rakstu
vedējs Zimzajus un citi viņu biedri, no Dinas, no
Arvaksadas, no Tarplas, no Avarzijas, no Arakas,
no Bābeles, no Zuzanas, no Deas, no Elama, 10 Un
citas tautas, ko tas lielais un slavējamais Aznavars
atvedis un tām licis dzīvot Samarijas pilsētās,
un tie citi viņpus upes, un tā projām. 11 Un
šis ir tas raksts, ko tie viņam, proti ķēniņam
Artakserksum, sūtīja: tavi kalpi, tie vīri viņpus
upes, un tā projām. 12 Lai ķēniņam ir zināms, ka
tie Jūdi, kas no tevis aizgājuši, pie mums atnākuši
uz Jeruzālemi, uzceļ to dumpīgo un nikno pilsētu,
uztaisa mūrus un izlabo pamatus. 13 Tad nu lai
ķēniņam ir zināms: kad šī pilsēta taps uzcelta un
tie mūri būs uztaisīti, tad tie nedos meslus, tiesu
un muitu, un tā ķēniņiem nāks zudums. 14 Kad
nu mēs visi no ķēniņa pils sāli un maizi ēdam,
un mums nepieklājās redzēt ķēniņa zudumu, tad
esam sūtījuši un ķēniņam ziņu par to devuši, 15
Lai meklē tavu tēvu laiku grāmatā, tad tu atzīsi,
šo pilsētu esam bijušu dumpīgu un ķēniņiem un
valstīm pretīgu pilsētu, un ka tie jau no vecu
veciem laikiem dumpojušies, - tāpēc šī pilsēta ir
izpostīta. 16 Mēs ķēniņam darām zināmu, ka, ja šī
pilsēta taps uzcelta un viņas mūri taps sataisīti,
tev caur to nekas vairs neatliks viņpus upes. 17 Tad
ķēniņš sūtīja atkal grāmatu kanclerim Rehumam
un rakstu vedējam Zimzajum un tiem citiem viņu
biedriem, kas Samarijā dzīvoja, un tiem citiem
viņpus upes: mieru! Un tā projām. 18 Tā grāmata,
ko jūs man esat sūtījuši, manā priekšā skaidri
izlasīta. 19 Un es esmu pavēlējis, lai meklē. Un ir
atrasts, ka šī pilsēta priekšlaikos pret ķēniņiem ir
cēlusies, un ka tur ir celts dumpis un nemiers. 20
Vareni ķēniņi bijuši Jeruzālemē un valdījuši pār
visu zemi viņpus upes, un tiem doti mesli, tiesa
un muita. 21 Tāpēc pavēliet, ka šiem vīriem būs
liegt, šo pilsētu uztaisīt, kamēr no manis nāks
pavēle. 22 Sargājaties tad, ka nepārskatāties, lai
ļaunums nevairojās un ķēniņam nenāk zudums.
23 Kad nu ķēniņa Artakserksus grāmatas raksts
bija izlasīts Rehuma un rakstu vedēja Zimzaja
un viņu biedru priekšā, tad tie cēlās steigšus uz
Jeruzālemi pret tiem Jūdiem un tos aizkavēja ar
varu un spēku. 24 Tad tas darbs pie Dieva nama
Jeruzālemē mitējās un palika mierā līdz Persiešu
ķēniņa Dārija valdīšanas otram gadam.

5 Un pravieši Hagaja un Zaharija, Idus dēls,
sludināja tiem Jūdiem, kas Jūdā un Jeruzālemē
dzīvoja, - Israēla Dieva vārdā tie uz viņiem
runāja. 2 Tad Zerubabels, Šealtiēļa dēls, un
Ješuūs, Jocadaka dēls, cēlās un sāka uzcelt Dieva
namu Jeruzālemē, un līdz ar tiem tie Dieva
pravieši, kas tos iedrošināja. 3 Tanī laikā pie tiem
atnāca Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes, un
ŠetarBoznajs ar saviem biedriem, un uz tiem tā
sacīja: kas jums atvēlējis, šo namu uztaisīt un šo
mūri uzcelt? 4 Tad mēs viņiem sacījām to vīru
vārdus, kas šo darbu taisīja. 5 Bet viņu Dieva acs
bija pār Jūdu vecajiem, ka tie viņus neaizkavēja,
kamēr šī lieta Dārijam nāca zināma un tie grāmatu
par to dabūja atpakaļ. 6 Šis ir tās grāmatas
raksts, ko Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes, ar
ŠetarBoznaju un viņa biedriem, Avarzaķiešiem,
kas viņpus upes dzīvoja, rakstīja ķēniņam Dārijam.
7 Tie sūtīja viņam grāmatu un tanī tā bija rakstīts:
viss miers lai ir ķēniņam Dārijam. 8 Ķēniņam
lai ir zināms, ka mēs esam nogājuši Jūda zemē
tā lielā Dieva namā, kas top uzcelts no cirstiem
akmeņiem, un baļķi top ielikti sienās, un darbs
top tikuši(rūpīgi) darīts un izdodas labi caur viņu
rokām. 9 Mēs tad esam vaicājuši tos vecajus un
uz viņiem sacījuši: kas jums atvēlējis, šo namu
uzcelt un šo mūri uztaisīt? 10 Mēs arī viņu vārdus
esam izprasījuši no tiem, tev dot ziņu un rakstīt
to vīru vārdus, kas viņu virsnieki. 11 Bet tie mums
atdeva tādu atbildi un sacīja: mēs esam debesu
un zemes Dieva kalpi un uzceļam to namu, kas
jau sen priekšgados bijis uzcelts, jo liels Israēla
ķēniņš to uzcēlis un pabeidzis. 12 Tādēļ vien ka
mūsu tēvi bija apkaitinājuši to debesu Dievu,
viņš tos nodevis Kaldeja NebukadNecara, Bābeles
ķēniņa, rokā, un tas šo namu nopostījis un tos
ļaudis aizvedis cietumā uz Bābeli. 13 Bet Bābeles
ķēniņa Kirus pirmā gadā ķēniņš Kirus pavēlējis,
šo Dieva namu uzcelt. 14 Un arī Dieva nama zelta
un sudraba traukus, ko NebukadNecars izvedis
no Dieva nama Jeruzālemē un tos novedis sava
dieva namā uz Bābeli, tos ķēniņš Kirus ir ņēmis
no Bābeles dieva nama, un tie ir atdoti vienam ar
vārdu Šešbacars, ko viņš bija iecēlis par zemes
valdītāju. 15 Un viņš uz to sacīja: ņem šos traukus,
ej un noved tos uz to Dieva namu, kas Jeruzālemē,
un lai tas Dieva nams top uzcelts savā vietā. 16 Tad
šis Šešbacars nāca un lika pamatu Dieva namam
Jeruzālemē, un tā no tā laika līdz šim ir strādāts,
bet ne pabeigts. 17 Ja nu ķēniņam patīk, tad lai
meklē ķēniņa mantu namā, kas Bābelē, vai tā ir,
ka no ķēniņa Kirus pavēlēts, uzcelt Dieva namu
Jeruzālemē, un lai ķēniņa pavēle par to mums top
sūtīta.

6 Tad ķēniņš Dārijs pavēlēja un sūtīja grāmatu
namā, kur mantas tika noliktas Bābelē. **2** Un
Akmetas pilī, kas Medenes valstī, atrada satītu
grāmatu, kur tā bija rakstīts par piemiņu: **3** Ķēniņa
Kirus pirmā gadā ķēniņš Kirus pavēlēja par Dieva
namu Jeruzālemē: lai uztaisa to namu par vietu,
kur upurus upurē, un viņa pamatam būs stipram
būt; viņa augstums lai ir sešdesmit olektis un viņa
platums sešsimt olektis, **4** Trīs sienas lai ir no
cirstiem akmeņiem un viena siena no jauniem
baļķiem. Un to maksu būs dot no ķēniņa nama. **5**
Un Dieva nama zelta un sudraba traukus būs atdot
ko NebukadNecars no Dieva nama, kas Jeruzālemē,
aizvedis un uz Bābeli novedis, ka tie nāk atkal uz
Dieva namu Jeruzālemē, savā vietā, un tos būs nest
Dieva namā. **6** Tad nu, Tatnaj, tu zemes valdītājs
viņpus upes, tu ŠetarBoznaj ar saviem biedriem,
tiem Avarzaķiešiem, kas viņpus upes, turaties tālu
nost no viņiem. **7** Ļaujat tiem vaļu, pie šī Dieva
nama strādāt, ka Jūdu zemes valdītājs un Jūdu
vecaji uzceļ to Dieva namu savā vietā. **8** Vēl no
manis top pavēlēts, kas jums jādara Jūdu vecajiem
pie šā Dieva nama uzcelšanas, proti, ka no ķēniņa
mantas, no muitas viņpus upes būs tikuši(pilnu
un bez kavēšanās) maksu dot šiem vīriem, ka
tie netop aizkavēti. **9** Un visu, ko tiem vajag,
jaunus vēršus, aunus un jērus par dedzināmiem
upuriem tam debesu Dievam, kviešus, sāli, vīnu
un eļļu, pēc Jeruzālemes priesteru vajadzības,
- to viņiem būs ikdienas dot bez atraušanas,
10 Lai tie upurē upurus par saldu smaržu tam
debesu Dievam, un lūdz par ķēniņa un viņa bērnu
dzīvību. **11** Vēl no manis top pavēlēts, ja kas
šo vārdu pārkāps, tad no viņa nama būs baļķi
ņemt un uzcelt un viņu pie tā pakārt, un viņa
namu būs sagāzt gruvešos. **12** Bet tas Dievs, kam
vārds tur mājo, lai gāž zemē visus ķēniņus un
ļaudis, kas savas rokas izstiepj, pretī turēties un
postīt to Dieva namu Jeruzālemē. Es Dārijs to
esmu pavēlējis, to tikuši(rūpīgi) būs darīt. **13** To
nu tikuši(rūpīgi) darīja Tatnajs, zemes valdītājs
viņpus upes un ŠetarBoznajs ar saviem biedriem,
- tā kā ķēniņš Dārijs bija sūtījis. **14** Un Jūdu vecaji
būvēja, un darbs labi izdevās pēc pravieša Hagaja
un Zaharijas, Idus dēla, sludināšanas. Un tie to
uztaisīja un pabeidza pēc Israēla Dieva pavēles un
pēc Kirus, Dārija un Artakserksus, Persiešu ķēniņu,
pavēles. **15** Un šo namu pabeidza Adara mēneša
trešā dienā; tas bija ķēniņa Dārija valdīšanas
sestais gads. **16** Un Israēla bērni, priesteri un leviti
un tie citi no cietuma pārnākušie iesvētīja šo
Dieva namu ar prieku, **17** Un upurēja pie šā Dieva
nama iesvētīšanas simts vēršus, divsimt aunus,
četrsimt jērus un divpadsmit āžus par grēku upuri
priekš visa Israēla, pēc Israēla cilšu skaita. **18** Un
iecēla priesterus viņu kārtās un levitus viņu kārtās
Jeruzālemes Dieva kalpošanai, kā rakstīts Mozus
grāmatā. **19** Tie no cietuma pārnākušie turēja arī
Pasa svētkus pirmā mēneša četrpadsmitā dienā.
20 Jo priesteri un leviti bija šķīstījušies, un visi
bija šķīsti kā viens vienīgs vīrs, un tie nokāva tos
Pasa jērus priekš visiem no cietuma pārnākušiem
un priekš saviem brāļiem, tiem priesteriem, un
priekš sev pašiem. **21** Tā Israēla bērni, kas no
svešuma bija pārnākuši, to ēda līdz ar visiem, kas
no tās zemes pagānu nešķīstības bija atšķīrušies
un tiem piebiedrojušies, meklēdami To Kungu,
Israēla Dievu. **22** Un tie turēja neraudzētās maizes
svētkus septiņas dienas ar prieku. Jo Tas Kungs tos
bija priecīgus darījis un uz tiem pagriezis Asīrijas
ķēniņa sirdi, ka viņu rokas tapa stiprinātas pie
Dieva, Israēla Dieva, nama darba.

7 Un pēc šiem notikumiem, kad Persiešu ķēniņš
Artakserksus valdīja, cēlās Ezra, tas bija Seraja,
tas Azarijas, tas Hilķijas, **2** Tas Šaluma, tas Cadoka,
tas Aķitoba, **3** Tas Amarijas, tas Azarijas, tas
Merajota, **4** Tas Zeraķijas, tas Uzus, tas Bukus, **5**
Tas Abizuūs, tas Pinehas, tas Eleazara, tas augstā
priestera Ārona dēls. **6** Šis Ezra cēlās no Bābeles,
un viņš bija rakstu mācītājs, tikuši(prasmīgi)
mācīts Mozus bauslībā, ko Tas Kungs, Israēla
Dievs, bija devis. Un ķēniņš viņam deva visu, ko
viņš lūdza, tāpēc ka Tā Kunga, viņa Dieva, roka
bija pār viņu. **7** Arī citi no Israēla bērniem un
no priesteriem un levitiem un dziedātājiem un
vārtu sargiem un Dieva nama kalpotājiem cēlās
uz Jeruzālemi ķēniņa Artakserksus septītā gadā. **8**
Un piektā mēnesī viņš nonāca Jeruzālemē; šis bija
ķēniņa septītais gads. **9** Jo pirmā mēneša pirmā
dienā viņš sāka iet no Bābeles, un piektā mēneša
pirmā dienā viņš nonāca Jeruzālemē, tāpēc ka
viņa Dieva labā roka bija pār viņu. **10** Jo Ezra savā
sirdī bija apņēmies, Tā Kunga bauslību meklēt un
darīt un mācīt Israēlim likumus un tiesu. **11** Un
šis ir tās grāmatas raksts, ko ķēniņš Artakserksus
deva priesterim un rakstu mācītājam Ezram; tas
bija mācītājs, mācīts Tā Kunga baušļu vārdos un
viņa likumos priekš Israēla. **12** Artakserksus, tas
ķēniņu ķēniņš, priesterim un rakstu mācītājam
Ezram, mācītam debesu Dieva bauslībā, un tā
projām. **13** No manas puses ir pavēlēts, ka ikkatrs
no Israēla ļaudīm un priesteriem un levitiem
manā valstī, kam prāts nesās, iet uz Jeruzālemi,
tas lai iet ar tevi. **14** Tāpēc ka tu no ķēniņa
un viņa septiņiem padoma devējiem esi sūtīts,
izvaicāt par Jūdu un Jeruzālemi pēc tava Dieva

bauslības, kas ir tavā rokā, 15 Un uz turieni novest
to sudrabu un zeltu, ko ķēniņš un viņa padoma
devēji ar labu prātu devuši Israēla Dievam, kam
mājas vieta ir Jeruzālemē, - 16 Līdz ar visu to
sudrabu un zeltu, ko tu pa visu Bābeles valsti vari
atrast, ar tām labprātīgām dāvanām, ko tie ļaudis
un priesteri ar labu prātu dod priekš sava Dieva
nama Jeruzālemē. 17 Un tev par to naudu būs
tikuši(rūpīgi) pirkt vēršus, aunus, jērus un viņu
ēdamos upurus un viņu dzeramos upurus un tos
upurēt uz jūsu Dieva nama altāra, kas Jeruzālemē.
18 Un kā tev un taviem brāļiem prāts nesās darīt
ar to citu sudrabu un zeltu, tā jūs varat darīt pēc
sava Dieva prāta. 19 Un tos traukus, kas jums
atdoti jūsu Dieva namam priekš kalpošanas, tos
nododiet Dieva priekšā Jeruzālemē. 20 Un ko tev
vēl vajadzēs priekš tava Dieva nama, kas tev būs
jāizdod, to lai dod no ķēniņa mantu nama. 21
Un no manis, ķēniņa Artakserksus, top pavēlēts
visiem mantu sargiem, kas viņpus upes, ka jūs
visu, ko Ezra, tas priesteris un rakstu mācītājs,
mācīts tā debesu Dieva bauslībā, no jums prasīs, to
darāt drīz, 22 Līdz simts talentiem sudraba un līdz
simts koriem kviešu un līdz simts batiem vīna līdz
simts batiem eļļas un sāls bez mēra. 23 Viss, kas no
tā debesu Dieva ir pavēlēts, tas lai tikuši(rūpīgi)
top darīts pie tā debesu Dieva nama, lai dusmība
nenāk pār valsti, ķēniņu un viņa bērniem, 24 Un
mēs jums dodam ziņu, ka visiem priesteriem un
levitiem, dziedātājiem, vārtu sargiem, Dieva nama
kalpotājiem un šī Dieva nama kalpiem nebūs
uzlikt nekādus meslus, tiesu nedz muitu. 25 Bet
tu, Ezra, pēc sava Dieva gudrības, kas tev dota,
iecel valdniekus un tiesnešus, tiesāt visus ļaudis
viņpus upes, visus, kas jūsu Dieva bauslību zin, un
kas to nezin, tiem to mācat. 26 Un par ikvienu, kas
jūsu Dieva bauslību un ķēniņa bauslību nedarīs,
par to lai tikuši(rūpīgi un stingri) spriež tiesu,
vai uz nāvi, vai uz aizdzīšanu, vai uz sodu pie
mantas, vai uz cietumu. 27 Slavēts lai ir Tas Kungs,
mūsu tēvu Dievs, kas to tā ir devis ķēniņa sirdī,
izgreznot Tā Kunga namu Jeruzālemē, 28 Un
man žēlastību devis pie ķēniņa un viņa padoma
devējiem un visiem ķēniņa vareniem lielkungiem.
Tā es stiprinājos, tāpēc ka Tā Kunga, mana Dieva,
roka bija pār mani, un sapulcēju Israēla virsniekus,
man iet līdz.

8 Šie nu ir viņu cilts virsnieki ar savu radu
rakstu, kas ar mani (no Bābeles) aizgāja, kad
Bābeles ķēniņš Artakserksus valdīja: 2 No Pinehas
bērniem: Geršons; no Ītamara bērniem: Daniēls; no
Dāvida bērniem: Hatus; 3 No Šekanijas bērniem,
(no Pareus bērniem): Zaharija, un ar viņu simts
un piecdesmit no vīriešu kārtas skaitīti; 4 No
PaātMoaba bērniem: Elioēnajus, Serajas dēls, un
ar viņu divsimt no vīriešu kārtas; 5 No Šekanijas
bērniem: Jeaziēļa dēls, un ar viņu trīssimt no
vīriešu kārtas; 6 Un no Adina bērniem: Ebeds,
Jonatāna dēls, un ar viņu piecdesmit no vīriešu
kārtas; 7 Un no Elama bērniem: Ješaja, Atalijas
dēls, un ar viņu septiņdesmit no vīriešu kārtas; 8
Un no Šefatijas bērniem: Zebadija, Mikaēļa dēls,
un ar viņu astoņdesmit no vīriešu kārtas; 9 No
Joaba bērniem: Obadija, Jeīeļa dēls, un ar viņu
divsimt un astoņpadsmit no vīriešu kārtas; 10 Un
no Šelomita bērniem: Josivijas dēls, un ar viņu
simts un sešdesmit no vīriešu kārtas; 11 Un no
Bebajus bērniem: Zaharija, Bebajus dēls, un ar
viņu divdesmit un astoņi no vīriešu kārtas; 12 Un
no Azgada bērniem: Johanans, Katana dēls, un
ar viņu simts un desmit no vīriešu kārtas; 13 Un
no Adonikama pēdējiem bērniem, kam šie vārdi:
Elivelets, Jeīels un Šemaja, un ar tiem sešdesmit no
vīriešu kārtas; 14 Un no Biģevajus bērniem: Utajus
un Zabuds, un ar tiem septiņdesmit no vīriešu
kārtas. 15 Un es tos sapulcēju pie tās upes, kas
tek uz Aķevu, un mēs tur apmetāmies trīs dienas.
Tad es lūkoju uz tiem ļaudīm un priesteriem un
neatradu neviena no Levja bērniem. 16 Tad es
sūtīju tos virsniekus, Eliēzeru un Ariēlu un Šemaju
un Elnatanu un Jaribu un Elnatanu un Nātanu
un Zahariju un Mešulamu, un tos mācītājus
Jojaribu un Elnatanu, 17 Un sūtīju tos ar pavēli
pie virsnieka Idus uz Kasifju. Un es liku tos vārdus
viņu mute, ko tiem bija runāt uz Idu un viņa
brāļiem, Dieva nama kalpotājiem Kazpijā, mums
atvest kalpus priekš mūsu Dieva nama. 18 Un tā,
kā mūsu Dieva labā roka bija pār mums, tie mums
atveda IžZekelu no Maēlas, Levja dēla, Israēla
dēla, bērniem, un Šerebiju ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, astoņpadsmit, 19 Un Hašabiju un arī
Jezaju no Merarus bērniem, ar viņa brāļiem un
ar viņa dēliem, divdesmit, 20 Un no tiem Dieva
nama kalpotājiem, ko Dāvids un tie lielkungi bija
pielikuši kalpot levitiem, divsimt un divdesmit,
kas visi ar vārdu tika nosaukti. 21 Tad es tur
izsaucu gavēni pie Aķevas upes, ka mums bija
pazemoties priekš sava Dieva vaiga un no viņa
meklēt labu ceļu sev un saviem bērniem un
visām savām mantām. 22 Jo man bija kauns,
no ķēniņa lūgties karaspēku un jātniekus, kas
mums palīdzētu ceļā pret ienaidniekiem. Jo mēs
uz ķēniņu bijām runājuši sacīdami: mūsu Dieva
roka ir pār visiem, kas viņu meklē, tiem par
labu, bet viņa spēks un bardzība pret visiem,
kas no viņa atkāpjas. 23 Tā mēs gavējām un

lūdzām savu Dievu, un viņš mūs paklausīja. 24 Un
es atšķīru divpadsmit no priestera virsniekiem,
Šerebiju, Hašabiju, un desmit no viņu brāļiem
līdz ar viņiem. 25 Un es tiem iesvēru to sudrabu
un zeltu un tos traukus par cilājamo upuri mūsu
Dieva namam, ko ķēniņš un viņa padoma devēji
un viņa lielkungi un viss Israēls, cik atradās,
bija dāvinājuši. 26 Es tad viņiem rokā iesvēru
sešsimt piecdesmit talentus sudraba un simts
talentus sudraba trauku un simts talentus zelta,
27 Un divdesmit zelta biķerus, tūkstoš drakmu
vērtībā, un divus vara traukus no spoža laba vara,
skaistus kā no zelta. 28 Un es uz tiem sacīju: jūs
esat svēti Tam Kungam, un tie trauki ir svēti
līdz ar to sudrabu un zeltu, kas ir labprātības
dāvana Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam. 29 Esiet
modrīgi un glabājiet to, kamēr jūs to iesverat
priesteru un levitu virsniekiem un Israēla cilts
virsniekiem Jeruzālemē Dieva nama kambaros. 30
Tad tie priesteri un leviti ņēma to iesvērto zeltu
un sudrabu un tos traukus, tos nest uz Jeruzālemi
uz mūsu Dieva namu. 31 Un mēs aizgājām no
Aķevas upes pirmā mēneša divpadsmitā dienā,
iedami uz Jeruzālemi, un mūsu Dieva roka bija
pār mums un mūs izglāba no ienaidnieku rokas,
un no tiem, kas ceļā uz mums glūnēja. 32 Un
mēs nonācām Jeruzālemē un palikām tur trīs
dienas. 33 Un ceturtā dienā mēs iesvērām to
sudrabu un zeltu un tos traukus mūsu Dieva namā
Ūrijas dēlam, priesterim Meremotam rokā, un
līdz ar viņu Eleazaram, Pinehas dēlam, un līdz ar
viņiem Jozabadam, Ješuūs dēlam, un Noadijam,
Benujus dēlam, levitiem, 34 Pēc skaita un svara
no visa, un viss tas svars tai laikā tapa uzrakstīts.
35 Un to aizvesto bērni, kas no cietuma bija
pārnākuši, upurēja dedzināmos upurus Israēla
Dievam, divpadsmit vēršus priekš visa Israēla,
deviņdesmit sešus aunus, septiņdesmit septiņas
avis, divpadsmit āžus par grēku upuri, visu par
dedzināmo upuri Tam Kungam. 36 Un tie atdeva
ķēniņa pavēles ķēniņa zemes valdītājiem un zemes
soģiem viņpus upes. Un šie aizstāvēja tos ļaudis
un Dieva namu.

9 Kad tas nu bija pabeigts, tad tie virsnieki
nāca pie manis un sacīja: Israēla ļaudis un
priesteri un leviti nav atšķīrušies no tās zemes
ļaudīm pēc viņu negantībām, no Kanaāniešiem,
Hetiešiem, Fereziešiem, Jebusiešiem, Amoniešiem,
Moabiešiem, ēģiptiešiem un Amoriešiem. 2 Jo no
viņu meitām tie ņēmuši priekš sevis un priekš
saviem dēliem, un ir sajaukuši to svēto dzimumu
ar tās zemes ļaudīm, un virsnieku un valdnieku
roka ir tā pirmā bijusi šinī pārkāpšanā. 3 Kad nu
šo lietu dzirdēju, tad es saplēsu savas drēbes un
savu mēteli un izplēsu matus no savas galvas un
savas bārdas, un apsēdos skumīgs. 4 Un pie manis
sapulcējās visi, kas to aizvesto ļaužu pārkāpšanas
dēļ priekš Israēla Dieva vārdiem drebēja, un es
sēdēju skumīgs līdz vakara upurim. 5 Un ap
vakara upuri es cēlos no savas pašpazemošanās
un saplēsu savas drēbes un savu mēteli, un metos
ceļos un izplētu savas rokas Tā Kunga, sava Dieva,
priekšā. 6 Un es sacīju: mans Dievs, es kaunos un
bīstos, savu vaigu pacelt tavā priekšā, mans Dievs,
jo mūsu noziegumi vairojušies pār mūsu galvu,
un mūsu vaina ir liela līdz debesīm. 7 No savu
tēvu dienām mēs esam lielā noziegumā līdz šai
dienai, un savu pārkāpumu dēļ mēs, mūsu ķēniņi,
mūsu priesteri, esam nodoti pagānu ķēniņiem
rokā, zobenam, cietumam un laupīšanai un vaiga
apkaunošanai, tā kā tas vēl šodien ir. 8 Un nu
mums kādu mazu brīdi žēlastība ir notikusi no Tā
Kunga, mūsu Dieva, mums atlicināt kādu atlikumu
un mums dot vienu vadzi(telts mietu) viņa svētā
vietā, ka mūsu Dievs mūsu acis apskaidrotu un
mums dotu drusku atspirgties mūsu verdzībā.
9 Jo mēs esam vergi; tomēr mūsu Dievs mūs
nav atstājis mūsu verdzībā, bet uz mums griezis
Persiešu ķēniņu žēlastību, ka tie mums drusku
dotu atspirgties, ka varam uzcelt mūsu Dieva
namu un uztaisīt viņa postītas vietas, un ka mums
dotu vienu mūri iekš Jūda un Jeruzālemes. 10
Un nu, ko lai mēs par to sakām, ak mūsu Dievs!
- Jo mēs esam atkāpušies no taviem baušļiem,
11 Ko tu esi pavēlējis caur saviem kalpiem, tiem
praviešiem, sacīdams: tā zeme, kurp jūs ejat to
iemantot, ir nešķīsta zeme caur zemes ļaužu
nešķīstību, caur viņu negantību, ar ko tie to
piepildījuši no viena gala līdz otram caur savu
nešķīstību. 12 Tad nu jums nebūs dot savas meitas
viņu dēliem, nedz ņemt viņu meitas saviem
dēliem, nedz mūžam meklēt viņu mieru, vai
labumu, lai jūs topat stipri un varat ēst tās zemes
labumu un saviem bērniem atstāt par mantību
mūžīgi. 13 Un pēc visa tā, kas mums uznācis
mūsu ļauno darbu un mūsu lielās vainas dēļ, tu,
mūsu Dievs, mūs esi vairāk saudzējis, nekā mūsu
noziegumi (pelnījuši) un mums esi atlicinājis
vienu atlikumu, kāds šis ir. 14 Vai tad mums
nu atkal bija jānogriežas, lauzt tavus baušļus un
iedoties rados ar šādas negantības ļaudīm? Vai tu
pret mums neapskaitīsies līdz kamēr izdeldēsi, ka
nebūs nedz atlikuma nedz izglābta? 15 Ak Kungs,
Israēla Dievs, tu esi taisns, jo mēs esam atlikuši
viens izglābts pulciņš, tā kā tas šodien ir; redzi,

mēs esam priekš tava vaiga savā noziegumā, jo
tāpēc neviens nevar tavā priekšā pastāvēt.

10 Kad nu Ezra tā lūdza un tā sūdzēja raudādams
un nomezdamies Dieva nama priekšā, tad
no Israēla pie viņa sapulcējās ļoti liela draudze
vīru un sievu un bērnu; jo tie ļaudis raudāja lielā
raudāšanā. **2** Tad Šehanija, Jeīeļa dēls no Elama
bērniem, atbildēja un sacīja uz Ezru: mēs esam
grēkojuši pret savu Dievu, ka esam apņēmuši
svešas sievas no tās zemes ļaudīm, bet taču vēl būs
cerības priekš Israēla. **3** Derēsim tad nu derību
ar savu Dievu, ka izdzenam visas sievas, un kas
no tām ir dzimuši, pēc Tā Kunga padoma un
pēc to ļaužu padoma, kas mūsu Dieva baušļus
bīstas, un lai tad darām pēc bauslības. **4** Celies,
jo šī lieta tev piekrīt, un mēs būsim ar tevi; esi
stiprs un izdari (to). **5** Tad Ezra cēlās un lika
priesteru un levitu un visa Israēla virsniekiem
zvērēt, darīt pēc šī vārda. Un tie zvērēja. **6** Un Ezra
cēlās Dieva nama priekšā un iegāja Jehohanana,
Elijadziba dēla, kambarī, un tur nācis viņš neēda
maizes un nedzēra ūdens, jo viņš nobēdājās to
aizvesto ļaužu pārkāpšanas dēļ. **7** Un tie lika
izsaukt pa Jūdu un Jeruzālemi pie visiem no
cietuma pārnākušiem, sapulcēties Jeruzālemē. **8**
Un kas triju dienu starpā nenāktu pēc virsnieku
un vecaju nosacīšanas, tā manta tapšot izdeldēta
un pats izstumts no pārnākušo draudzes. **9** Tad
visi Jūda un Benjamina vīri triju dienu starpā
sapulcējās Jeruzālemē, - tā bija tā divdesmitā
diena devītā mēnesī, - un visi ļaudis sēdēja uz
ielas priekš Dieva nama trīcēdami šās lietas dēļ un
no stipra lietus. **10** Tad priesteris Ezra cēlās un uz
tiem sacīja: jūs esat apgrēkojušies, svešas sievas
apņemdami, ka jūs vairotu Israēla noziegumu.
11 Tad nu izsūdziet to Tam Kungam, savu tēvu
Dievam, un dariet pēc viņa prāta, un šķiraties
no tās zemes ļaudīm un no tām svešām sievām.
12 Tad visa draudze atbildēja un sacīja ar stipru
balsi: pēc taviem vārdiem mums tā jādara. **13** Bet
to ļaužu ir daudz un ir lietus laiks, ka nevar ārā
stāvēt; tas arī nav vienas jeb divēju dienu darbs, jo
mēs šinī lietā esam pārlieku grēkojuši. **14** Lai mēs
savus virsniekus ieceļam pār visu draudzi, ka visi,
kas ir mūsu pilsētās, kas svešas sievas apņēmuši,
lai nāk nospriestos laikos un ar tiem ikkatras
pilsētas vecaji un viņas soģi, kamēr mēs no sevis
novēršam sava Dieva bardzību šīs lietas dēļ. **15**
Tad Jonatāns, Azaēļa dēls, un Jeazija, Tikvus dēls,
tam cēlās pretī, un leviti, Mešulams un Šabetajus,
tiem palīdzēja. **16** Bet tie pārnākušie tā darīja:
Tie izraudzīja priesteri Ezru un vīrus, proti savu
tēvu namu virsniekus pēc saviem tēvu namiem,
visus ar vārdu noteiktus. Un tie turēja sapulci
desmitā mēneša pirmā dienā, šo lietu izmeklēt. **17**
Un tie to izdarīja pie visiem vīriem, kas svešas
sievas bija apņēmuši, līdz pirmā mēneša pirmajai
dienai. **18** Un no priesteru dēliem tapa atrasti, kas
svešas sievas bija apņēmuši, no Ješuūs, Jocadaka
dēla, dēliem un viņa brāļiem: Maāseja, Eliēcers,
Jaribs un Ģedalija. **19** Un tie deva savu roku,
ka savas sievas izdzīšot, un noziedzīgi būdami
tie deva aunu priekš sava nozieguma. **20** Un no
Imera bērniem: Hananus un Zebadija. **21** Un no
Harima bērniem: Maāseja un Elija un Šemaja
un Jeīels un Uzija. **22** Un no Pazura bērniem:
Elioēnajus, Maāseja, Ismaēls, Netaneēls, Jozabads
un Eleaza. **23** Un no levitiem: Jozabads un Šimejus
un Ķelaja, (šis ir Kelita), Petahja, Jūda un Eliēcers.
24 Un no dziedātājiem: Elijašibs. Un no vārtu
sargiem: Šalums un Telems un Urus. **25** Un no
Israēla, no Pareus bērniem: Ramija un Jezija un
Malhija un Mejamins un Eleazars un Malhija
un Benaja. **26** Un no Elama bērniem: Metanija,
Zaharija, Jeīels un Abdus un Jerimots un Elija.
27 Un no Zatus bērniem: Elioēnajus, Elijadzibs,
Matanija un Jerimots un Zabats un Aziza. **28** Un no
Bebajus bērniem: Jehohanans, Ananija, Zebajus,
Atlajus. **29** Un no Banus bērniem: Mešulams,
Malaks un Adaja, Jazubs un Zeals, Jeramots.
30 Un no PaātMoaba bērniem: Adna un Ķelals,
Benaja, Maāseja, Matanija Becaleēls un Benujus
un Manasus. **31** Un no Harima bērniem: Eliēsers,
Jezija, Malhija Šemaja, Sīmeans, **32** Benjamins,
Maluks un Zemarija. **33** No Azama bērniem:
Matnajus, Matata, Zabads, Elivalets, Jeremajus,
Manasus, Šimejus. **34** No Banus bērniem: Maēdajus,
Amrams un Uēls, **35** Benaja, Bedija, Ķelujus, **36** Un
Naja, Meremots, Elijašibs, **37** Mantanija, Matnaja
un Jaēzus, **38** Un Banus un Benujus un Šimejus, **39**
Un Šelemija un Nātans un Adaja, **40** Maknadbajus,
Zazajus, Zarajus, **41** Azareēls un Šelemija, Samarija,
42 Šalums, Amarija, Jāzeps. **43** No Nebus bērniem:
Jeīels, Matitija, Zabads, Zebina, Jadajus un Joēls,
Benaja. **44** Visi šie bija svešas sievas apņēmuši, un
no tām sievām kādas bija bērnus dzemdējušas.

Nechemijas

1 Šie ir Nehemijas, Hakalijas dēla, stāsti. Un
notikās Kisleva mēnesī, divdesmitā gadā, kad
es biju Sūsanas pilī, **2** Tad nāca Hanans, viens
no maniem brāļiem, līdz ar citiem Jūda vīriem.
Un es tos vaicāju par tiem atlaistiem Jūdiem, kas
bija atlikuši no cietuma, un par Jeruzālemi. **3** Un
tie uz mani sacīja: tie atlikušie, kas no cietuma
tur tai valstī ir atlikuši, tie ir lielā nelaimē un
kaunā, un Jeruzālemes mūris ir nolauzīts un
viņas vārti ar uguni sadedzināti. **4** Un kad es šos
vārdus dzirdēju, tad es apsēdos un raudāju un
biju noskumis kādas dienas un gavēju un lūdzu
priekš debesu Dieva vaiga **5** Un sacīju: Ak Kungs,
Tu debesu Dievs, Tu lielais un bijājamais Dievs,
kas derību un žēlastību turi tiem, kas Tevi mīļo
un Tavus baušļus sargā, **6** Lai Tavas ausis jel
uzklausa un Tavas acis ir atvērtas, klausīt Tava
kalpa lūgšanu, ko es tagad lūdzu Tavā priekšā
dienās un naktīs, par Israēla bērniem, Taviem
kalpiem, un izsūdzu Israēla bērnu grēkus, ko tie
pret Tevi grēkojuši; arī es, un mana tēva nams
esam grēkojuši. **7** Mēs Tavā priekšā ļoti esam
samaitājušies un neesam turējuši tos baušļus nedz
tos likumus nedz tās tiesas, ko Tu Savam kalpam
Mozum esi pavēlējis. **8** Piemini jel to vārdu, ko Tu
Savam kalpam Mozum esi pavēlējis sacīdams: ja
jūs apgrēkosities, tad Es jūs izklīdināšu pa tām
tautām. **9** Ja tad jūs atgriezīsieties pie Manis un
turēsiet Manus baušļus un tos darīsiet, jebšu tad
jūsu aizdzītie būtu debess galā, tomēr Es tos no
turienes salasīšu un atvedīšu uz to vietu, ko esmu
izredzējis, lai Mans vārds tur mājo. **10** Tie jau
ir Tavi kalpi un Tavi ļaudis, ko Tu esi izpestījis
ar Savu lielo spēku un ar Savu stipro roku. **11**
Ak Kungs, lai jel Tavas ausis uzklausa uz Tava
kalpa lūgšanu un uz Tavu kalpu lūgšanu, kam
gribās Tavu vārdu bīties, un lai jel šodien Tavam
kalpam labi izdodas, un dod viņam apžēlošanu šā
vīra(ķēniņa) priekšā. Bet es biju ķēniņa dzēriena
devējs.

2 Un notika Nīsana mēnesī, ķēniņa Artakserksus
divdesmitā gadā, kad vīns bija viņa priekšā,
tad es pacēlu to vīnu un devu ķēniņam; un es
(citkārt) nebiju noskumis bijis viņa priekšā. **2** Un
ķēniņš uz mani sacīja: kādēļ tavs vaigs izskatās
noskumis? Vai tu esi slims? Tā gan nav, bet tava
sirds ir noskumusi. Tad es bijos ļoti. **3** Un es sacīju
uz ķēniņu: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! Kā lai mans
vaigs nav noskumis? Jo tā pilsēta, kur manu tēvu
kapi, ir postā, un viņas vārti no uguns aprīti. **4**
Un ķēniņš uz mani sacīja: ko tad tu nu gribi?
Tad es pielūdzu to debesu Dievu **5** Un sacīju uz
ķēniņu: ja tas ķēniņam patīk un ja tavs kalps ir
patīkams tavā priekšā, tad sūti mani uz Jūdu, uz
to pilsētu, kur manu tēvu kapi, ka es to uzceļu.
6 Tad ķēniņš uz mani sacīja, ķēniņienei viņam
blakām sēžot: cik ilgi tad tu paliksi ceļā un kad
tu nāksi atpakaļ? Un ķēniņam patika, mani sūtīt,
kad es viņam laiku biju nolicis. **7** Un es sacīju
uz ķēniņu: Ja tas ķēniņam patīk, tad lai man
grāmatas dod pie zemes valdītājiem viņpus upes,
lai tie mani pārvada, tiekams nākšu uz Jūdu, **8** Un
arī grāmatu pie Asafa, ķēniņa mežu uzrauga, lai
tas man dod baļķus priekš Dieva nama pils vārtu
nostiprināšanas un priekš pilsētas mūra un priekš
tā nama, kur es ieiešu. Un ķēniņš man deva, tāpēc
ka Dieva labā roka bija pār mani. **9** Tad es nācu pie
tiem zemes valdītājiem viņpus upes un tiem devu
ķēniņa grāmatas. Un ķēniņš man bija sūtījis līdz
virsniekus un jātniekus. **10** Kad nu Sanebalats, tas
Horonietis, un Tobija, tas kalps, tas Amonietis,
to dzirdēja, tad tas viņiem nepavisam nepatika,
ka viens cilvēks bija nācis, ko laba meklēt priekš
Israēla bērniem. **11** Un es nācu uz Jeruzālemi un
tur biju trīs dienas. **12** Tad es cēlos naktī, es un
kādi vīri līdz ar mani, un nestāstīju nevienam, ko
Dievs manā sirdī bija devis pie Jeruzālemes darīt,
un nekāda lopa man nebija līdz, bez tā, uz kā es
jāju. **13** Un es izjāju naktī caur Ielejas vārtiem
pret Pūķa aku līdz Mēslu vārtiem, un es aplūkoju
Jeruzālemes mūrus, kas bija nolauzīti un viņas
vārtus, kas no uguns bija aprīti. **14** Un es aizjāju
uz Akas vārtiem un Ķēniņa dīķi, un tas lops, uz kā
es jāju, tur nevarēja tikt cauri. **15** Tad es devos
naktī augšām gar upi un aplūkoju to mūri un
griezos atpakaļ un iejāju caur Ielejas vārtiem; tā es
griezos atpakaļ. **16** Bet tie valdnieki nezināja, kurp
es biju gājis un ko es darīju; jo līdz šim es vēl neko
nebiju zināmu darījis ne Jūdiem, ne priesteriem,
ne tiem cienīgiem, ne tiem priekšniekiem, ne
tiem citiem, kas to darbu darīja. **17** Tad es uz
tiem sacīju: jūs redzat to nelaimi, kurā mēs esam,
ka Jeruzāleme ir postā un viņas vārti ar uguni
sadedzināti, - nāciet, uzcelsim Jeruzālemes mūrus,
ka vairs neesam par apsmieklu. **18** Un es tiem
stāstīju sava Dieva roku, kas bija laba bijusi pār
mani, un arī ķēniņa vārdus, ko viņš uz mani
bija sacījis. Tad tie sacīja: celsimies un būvēsim.
Un tie stiprināja savas rokas uz labu. **19** Kad nu
Sanebalats, tas Horonietis un Tobija, tas kalps,
tas Amonietis, un Gešems, tas Arābs, to dzirdēja,
tad tie mūs apsmēja un mūs nicināja un sacīja:
kas tas tāds darbs, ko jūs darāt? Vai jūs gribat

dumpi celt pret ķēniņu? 20 Tad es tiem atbildēju
un uz tiem sacīju: Dievs debesīs mums dos, ka tas
mums labi izdosies, un mēs, viņa kalpi, celsimies
un (to) uztaisīsim; bet jums nav nekādas daļas,
nedz tiesas, nedz piemiņas Jeruzālemē.

3 Un augstais priesteris Elijašibs cēlās ar saviem
brāļiem, tiem priesteriem, un uztaisīja Avju
vārtus; tie tos iesvētīja un iecēla viņu durvis; tos
tie iesvētīja līdz Meas(Simtnieku) tornim, līdz
Hananeēļa tornim. 2 Un viņiem sānis strādāja
Jērikus vīri, un viņiem sānis strādāja Zakurs,
Imra dēls. 3 Un Zivju vārtus taisīja Senaās
bērni; tie tos salaida un iecēla viņu durvis, viņu
atslēgas un aizšaujamos. 4 Un viņiem sānis
strādāja Meremots, Ūrijas dēls, Akoca dēla dēls.
Un viņiem sānis strādāja Mešulams, Bereķijas
dēls, Mešezabeēļa dēla dēls. Un viņiem sānis
strādāja Cadoks, Baēnas dēls, 5 Un viņiem sānis
strādāja Tekoieši, bet viņu cienīgie nepadeva savu
kaklu, kalpot savam Kungam. 6 Un Vecpilsētas
vārtus taisīja Jojadus, Paseas dēls, un Mešulams,
Besodijas dēls, tie tos salaida un iecēla viņu durvīs
ar viņu atslēgām un viņu aizšaujamiem. 7 Un
viņiem sānis strādāja Gibeonietis Melatija un
Meronietis Jadons, Gibeona un Micpas vīri (kas
pieder) pie zemes valdnieka tiesas viņpus upes.
8 Viņiem sānis strādāja Uziēls, Harhajas dēls,
no tiem sudraba kalējiem. Viņiem sānis strādāja
Hananija, zāļu pārdevēja dēls, un Jeruzālemi atkal
uztaisīja līdz tam Platajam mūrim. 9 Viņiem sānis
strādāja Revaja, Ura dēls, Jeruzālemes pusapriņķa
virsnieks. 10 Un viņiem sānis strādāja Jedaja,
Arumava dēls, savam namam iepretim. Un viņam
sānis strādāja Hatus, Azabenijas dēls. 11 Otru
gabalu uztaisīja Malhija, Harima dēls, un Hašubs,
PaātMoaba dēls, un arī to cepļa torni. 12 Un viņiem
sānis strādāja Šalums, Āloēs dēls, Jeruzālemes
pusapriņķa virsnieks, viņš un viņa meitas. 13
Ielejas vārtus taisīja Hanuns un Zanoas iedzīvotāji;
tie tos taisīja un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas
un viņu aizšaujamos, arī tūkstoš olektis mūra līdz
Mēslu vārtiem. 14 Un Mēslu vārtus taisīja Malhija,
Rekaba dēls, vīna dārzu apgabala virsnieks; viņš
tos uztaisīja, un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas
un viņu aizšaujamos. 15 Un Akas vārtus taisīja
Šalums, KalKosus dēls, Micpas apriņķa virsnieks;
viņš tos uztaisīja un tos apsedza un iecēla viņu
durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos, tā arī to
mūri pie Šelahas dīķa, pie ķēniņa dārza, līdz tām
pakāpēm, kas nonāk no Dāvida pilsētas. 16 Aiz viņa
taisīja Nehemija, Azbuka dēls, Betzura pusapriņķa
virsnieks, līdz pret Dāvida kapam un līdz Azujas
dīķim un līdz varoņu namam. 17 Aiz viņa taisīja
leviti, Rehums, Banus dēls. Viņam sānis strādāja
Hašabija, Ķeģilas pusapriņķa virsnieks par savu
apgabalu. 18 Aiz viņa strādāja viņu brāļi, Bavajus,
EnHadada dēls, Ķeģilas pusapriņķa virsnieks. 19
Viņam sānis strādāja Ezers, Ješuūs dēls, Micpas
virsnieks, otru gabalu, turpat pretī, kur uzkāpj
pie bruņu nama pašā stūrī. 20 Aiz viņa strādāja
uzcītīgi Bāruks, Zebajus dēls, otru gabalu, no
tā stūra līdz Elijašiba, augstā priestera, nama
durvīm. 21 Aiz viņa strādāja Merimots, Ūrijas
dēls, Akoca dēla dēls, otru gabalu, no Elijašiba
nama durvīm līdz Elijašiba nama galam. 22 Un
aiz viņa strādāja priesteri, tie vīri no (Jardānes)
ielejas. 23 Aiz tiem strādāja Benjamins un Hašubs
savam namam iepretim. Aiz tiem strādāja Azarija,
Maāsejas dēls, Ananijas dēla dēls, pie sava nama.
24 Aiz viņa strādāja Binuūs, EnHadada dēls, otru
gabalu, no Azarijas nama līdz kaktam un līdz
stūrim, 25 Palals, Uzijus dēls, stūrim iepretim un
tam augstam tornim iepretim, kas no augšēja
ķēniņa nama izceļas un stāv pie cietuma pagalma.
Aiz viņa Pedaja, Pareūs dēls. 26 Bet Dieva nama
kalpotāji dzīvoja Ofelā līdz Ūdens vārtiem pret rīta
pusi un pret to torni, kas tur izceļas. 27 Aiz tiem
strādāja Tekoieši otru gabalu, tam lielam tornim
iepretim, kas tur izceļas, un līdz Ofela mūrim. 28
Augšpus Zirgu vārtiem strādāja priesteri, ikviens
savam namam iepretim. 29 Aiz tiem strādāja
Cadoks, Imera dēls, savam namam iepretim. Un
aiz viņa Šemaja, Šehanijas dēls, Rīta vārtu sargs.
30 Aiz viņa strādāja Hananija, Šelemijas dēls,
un Hanuns, Calafa sestais dēls, otru gabalu. Aiz
viņiem strādāja Mešulams, Bereķijas, dēls, savam
kambarim iepretim. 31 Aiz viņa strādāja Malkija,
sudraba kalēja dēls, līdz Dievu nama kalpotāju un
zāļu pārdevēju namam, Tiesas vārtiem iepretim,
līdz stūra uzkāpēm. 32 Un starp stūra uzkāpēm
un Avju vārtiem strādāja sudraba kalēji un zāļu
pārdevēji.

4 Kad nu Sanbalats dzirdēja, ka mēs to mūri
uzceļam, tad viņš apskaitās un palika varen
dusmīgs un apsmēja Jūdus. 2 Un tas sacīja savu
brāļu un Samarijas karaspēka priekšā: ko tie
nespēcīgie Jūdi dara? Vai tiem būs dot tādu vaļu?
Vai tie upurēs? Vai viņi vienā dienā to pabeigs? Vai
viņi tos sadedzinātos akmeņus no pelnu čupām
darīs dzīvus? 3 Un Tobija, tas Amonietis, stāvēja
viņam blakām un sacīja: lai tik taisa! Kad tur
lapsa uzlēks, tad tā viņu akmeņu mūri nogāzīs! 4
Klausi, ak mūsu Dievs, kā mēs esam nievāti, un
atgriez viņu nievāšanu uz viņu galvu un nodod
tos par apsmieklu cietuma zemē, 5 Un neapklāj
viņu noziegumu, un viņu grēki lai netop izdzēsti

Tavā priekšā, jo tie (Tevi) kaitinājuši to strādnieku
priekšā. 6 Bet mēs cēlām to mūri un tas mūris
tapa uzcelts līdz pusei, tad tie ļaudis jo priecīgi
sāka strādāt. 7 Kad nu Sanbalats un Tobija un
tie Arābi un Amonieši un Ašdodieši dzirdēja, ka
Jeruzālemes mūri gana augsti bija celti, ka tās
starpas jau taisījās cieti, tad tie ļoti apskaitās.
8 Un tie sametās visi uz vienu roku, nākt un
karot pret Jeruzālemi un viņu postīt. 9 Bet mēs
pielūdzām savu Dievu un likām vakti viņu dēļ
dienām naktīm viņiem pretī. 10 Tad Jūda sacīja:
nesēju spēks ir noguris un daudz ir gruvešu, tā
ka mēs pie mūra nevaram strādāt. 11 Bet mūsu
ienaidnieki sacīja: tiem nemanot un neredzot mēs
nāksim viņu vidū un tos nokausim un tam darbam
darīsim galu. 12 Un notikās, kad tie Jūdi, kas
viņiem sānis dzīvoja, nāca un mums gan desmit
reiz sacīja no visām vietām: griežaties atpakaļ
pie mums! 13 Tad es tais lejas vietās aiz tā mūra
un uz tiem kalniem nostādīju tos ļaudis pēc viņu
radiem ar viņu zobeniem, viņu šķēpiem un viņu
stopiem. 14 Un es lūkoju un cēlos un sacīju uz
tiem virsniekiem un priekšniekiem un tiem citiem
ļaudīm: nebīstaties no viņiem; pieminiet to lielo
bijājamo Kungu un karojiet par saviem brāļiem,
saviem dēliem un savām meitām, savām sievām
un saviem namiem. 15 Un notikās, kad mūsu
ienaidnieki bija dzirdējuši, ka tas mums tapis
zināms, un ka Dievs viņu padomu bija iznīcinājis,
tad mēs visi griezāmies atpakaļ pie mūra, ikkatrs
pie sava darba. 16 Un no tās dienas manu jaunekļu
viena daļa darīja to darbu, un otra daļa turēja
šķēpus un priekšturamās bruņas un stopus un
krūšu bruņas, un tie virsnieki stāvēja aiz visa Jūda
nama. 17 Kas mūri cēla un kas nastu nesa un kas
uzkrāva, tie visi ar vienu roku darīja darbu un ar
otru tie turēja kara ieročus. 18 Un tie strādnieki
bija jozuši ikviens savu zobenu ap saviem gurniem
un tā tie strādāja, bet kas bazūni pūta, tas bija
man blakām. 19 Un es sacīju uz tiem virsniekiem
un uz tiem valdniekiem un uz tiem citiem ļaudīm:
tas darbs ir liels un garš, un mēs esam atšķirti tālu
cits no cita. 20 Tai vietā, kur jūs dzirdēsiet bazūnes
skaņu, tur jums pie mums būs sapulcēties; mūsu
Dievs priekš mums karos. 21 Tā mēs darījām to
darbu. Un viena puse no tiem turēja šķēpus no
rīta gaismas, līdz kamēr zvaigznes sāka spīdēt.
22 Tanī laikā es arī sacīju uz tiem ļaudīm: lai
ikviens ar savu puisi pa nakti paliek Jeruzālemē,
ka tie mums naktī ir par sargiem un dienā palīdz
pie darba. 23 Un ne es, ne mani brāļi, ne mani
jaunekļi, ne tie sargi, kas aiz manis stāvēja, mēs
nenovilkām savas drēbes un ikkatram bija savas
bruņas pie rokas.

5 Un tie ļaudis un viņu sievas daudz brēca pret
saviem brāļiem, tiem Jūdiem. 2 Jo tur bija,
kas sacīja: mēs ar saviem dēliem un ar savām
meitām esam daudzi, mums vajag labības ko ēst,
lai dzīvojam. 3 Tur arī bija, kas sacīja: izdosim
ķīlām savus tīrumus un savus vīna dārzus un
savus namus, ka varam labības dabūt pret badu. 4
Vēl bija, kas sacīja: mēs naudu esam aizņēmuši uz
saviem tīrumiem un saviem vīna dārziem priekš
ķēniņa mesliem. 5 Un tomēr mūsu miesa ir kā
mūsu brāļu miesa, mūsu bērni kā viņu bērni, un
redzi, mums jādod savi dēli un savas meitas jūgā
par kalpiem. Un no mūsu meitām jau kādas ir
jūgā padotas un padoma mūsu rokā nav, arī mūsu
tīrumi un mūsu vīna dārzi pieder citiem. 6 Tad
es ļoti apskaitos, kad dzirdēju viņu brēkšanu un
šos vārdus. 7 Un es to pārdomāju savā sirdī un
bāros ar tiem virsniekiem un valdniekiem 8 Un
uz tiem sacīju: jūs plēšat augļus viens no otra?
Un es pret tiem savedu lielu draudzi un uz tiem
sacīju: mēs savus brāļus, tos Jūdus, kas pagāniem
bija pārdoti, cik spēdami esam atpirkuši, un jūs
savus brāļus gribat pārdot un lai mēs tos pērkam?
Tad tie cieta klusu un nemācēja ne vārda atbildēt.
9 Tad es sacīju: nav labi, ko jūs darāt! Vai jums
nebija staigāt mūsu dievbijāšanā, to pagānu, mūsu
ienaidnieku nievāšanas dēļ? 10 Arī es un mani
brāļi un mani jaunekļi tiem esam devuši naudu
un labību. Lai jel šo parādu tiem atlaižam. 11
Atdodiet jel tiem šodien viņu tīrumus, viņu vīna
dārzus, viņu eļļas dārzus un viņu namus un to
simto tiesu naudas un labības un vīna un eļļu, ko
jūs no tiem (augļos) esat ņēmuši. 12 Tad tie sacīja:
mēs atdosim un nemeklēsim no tiem nekā; mēs
darīsim, kā tu saki. Un es aicināju priesterus un
tiem liku zvērēt, ka tā darīs. 13 Es arī izkratīju
savu azoti un sacīju: lai Dievs ikkatru, kas šo
vārdu neturēs, tā izkrata no viņa nama un no viņa
mantas, un lai tas tā ir izkratīts un iztukšots. Un
visa draudze sacīja: Āmen! Un slavēja To Kungu.
Un tie ļaudis darīja pēc šī vārda. 14 No tām
dienām, kad man tapa pavēlēts, būt par zemes
valdītāju Jūdu zemē, no ķēniņa Artakserksus
divdesmitā gada līdz trīsdesmit otram gadam,
caurus divpadsmit gadus, arī neesmu ēdis zemes
valdītāja maizi, ne es, ne mani brāļi. 15 Jo tie
pirmie zemes valdītāji, kas priekš manis bijuši, tie
tiem ļaudīm bija grūti darījuši un no tiem ņēmuši
maizi un vīnu un vēl četrdesmit sudraba sēķeļus;
pat viņu jaunekļi valdīja pār tiem ļaudīm, bet es
tā neesmu darījis, Dievu bīdamies. 16 Es arī pats

esmu strādājis pie tā mūra, un tīrumu mēs neesam
pirkuši, un visi mani puiši tur kopā bija pie darba.
17 Un Jūdi un valdnieki, simts piecdesmit vīri,
un kas no tiem apkārtējiem pagāniem pie mums
nāca, ir bijuši pie mana galda. 18 Un ikkatrā dienā
tapa sataisīts viens vērsis, sešas barotas avis un
putni man kļuva sataisīti, arī daudz vīna priekš ik
desmit dienām; tomēr es zemes valdītāja maizi
nemeklēju, jo tā kalpošana šiem ļaudīm bija grūta.
19 Piemini, Dievs, man par labu visu, ko es šiem
ļaudīm esmu darījis!

6 Un notikās, kad Sanbalats un Tobija un Arābs
Gešems un mūsu citi ienaidnieki dzirdēja, ka
mēs to mūri bijām uzcēluši un iekš tā caurums
neatlikās, (jebšu es līdz šim durvis vēl nebiju
iecēlis vārtos), 2 Tad Sanbalats un Gešems pie
manis sūtīja un lika sacīt: nāc, saiesim kopā Onus
klajuma ciemos. Bet tie domāja, man ļaunu darīt.
3 Un es sūtīju vēstnešus pie tiem un liku sacīt:
man liels darbs darāms, ka nevaru nonākt; kāpēc
šim darbam būs kavēties, ka es to pamestu un
pie jums nonāktu? 4 Un tie gan četras reizes pie
manis sūtīja ar šo pašu valodu, un es sūtīju pie
tiem atpakaļ ar to pašu valodu. 5 Tad Sanbalats
piektā reizē pie manis sūtīja savu puisi tāpat
ar neaiztaisītu grāmatu viņa rokā. Iekš tās bija
rakstīts: 6 Ļaudis dzird, un Gešems saka, ka tu
ar tiem Jūdiem domā atkāpties un tāpēc to mūri
uztaisi, un ka tu viņiem gribi būt par ķēniņu, - tā
runā, - 7 Ka tu arī praviešus iecēlis, kas lai izsauc
par tevi Jeruzālemē un saka: viņš ir ķēniņš iekš
Jūda. Un nu ķēniņš tādu valodu dzirdēs; nāc tad
jel un lai mēs kopā sarunājamies. 8 Bet es sūtīju
pie viņa sacīdams: no tā, ko tu runā, nekas nav
noticis; no savas sirds tu to esi izdomājis. 9 Jo visi
tie mūs baidīja un sacīja: viņu rokām būs no tā
darba atstāties, ka tas netop darīts. Un nu, stiprini
Tu, (ak Dievs), manas rokas. 10 Kad es nu nācu
Šemajas namā, - tas bija Delajas, Mehetabeēļa
dēla, dēls, (bet viņš bija ieslēdzies), tad viņš sacīja:
sanāksim Dieva namā, pašā Dieva nama vidū, un
lai mēs Dieva nama durvis aizslēdzam, jo tie nāks,
tevi nokaut, pašā naktī tie nāks, tevi nokaut. 11
Bet es sacīju: vai tādam vīram, kā es, būs bēgt?
Vai tādam, kā es, Dieva namā būs iet, lai paliktu
dzīvs? Es neiešu. 12 Jo redzi, es manīju, ka Dievs
viņu nebija sūtījis. Bet viņš runāja šo sludināšanu
uz mani, tāpēc ka Tobija un Sanebalats viņu bija
derējuši. 13 Viņš bija derēts, lai es izbīstos un
tā daru un apgrēkojos, ka tie kādu ļaunu slavu
atrastu, ar ko mani varētu nievāt. 14 Piemini,
mans Dievs, Tobiju un Sanbalatu pēc šiem darbiem
un arī pravieti Noadiju un tos citus praviešus,
kas ir meklējuši, mani darīt bailīgu! 15 Tad nu
tas mūris tapa pabeigts Elula mēneša divdesmit
piektā dienā, piecdesmit divās dienās. 16 Un
kad visi mūsu ienaidnieki to dzirdēja, tad visi
apkārtējie pagāni bijās un viņu drošība zuda, jo
tie samanīja, ka šis darbs ar mūsu Dieva palīgu
bija padarīts. 17 Tanīs dienās arī daudz virsnieki
no Jūda rakstīja grāmatas; tās tapa sūtītas pie
Tobijas, un Tobija sūtīja atkal pie tiem. 18 Jo
daudzi iekš Jūda viņam bija zvērējuši, tāpēc ka tas
bija Šehanijas, Arahus dēla, znots, un viņa dēls
Jehohanans bija apņēmis Mešulama, Bereķijas
dēla, meitu. 19 Tie runāja arīdzan labu par viņu
manā priekšā, un manus vārdus tie nonesa pie
viņa; tad Tobija sūtīja grāmatas, ka tas mani
biedinātu.

7 Kad nu mūris bija uztaisīts, tad es iecēlu durvis,
un vārtu sargi un dziedātāji un leviti tapa
iecelti, 2 Un es pavēlēju savam brālim Hananum
un Hananijam, Jeruzālemes pils virsniekam, (jo
tas bija uzticams vīrs un dievbijīgs pār daudziem),
3 Un uz tiem sacīju: Lai Jeruzālemes vārti netop
atdarīti, pirms saule nesilda, un tiem vēl klāt esot
durvis lai atkal aizslēdz un aizšauj. Un Jeruzālemes
iedzīvotājus ieceļat par sargiem, ikkatru uz savu
vakti un ikkatru savam namam pretim. 4 Bet
pilsēta bija plata un liela un ļaužu tur bija maz
un nami nebija uzcelti, 5 Tad mans Dievs man
iedeva sirdī, sapulcināt virsniekus un priekšniekus
un tos ļaudis, lai sarakstītu radu rakstus. Un es
atradu vienu radu rakstu grāmatu par tiem, kas
pirmie bija pārnākuši, un es atradu, ka tur tā
bija rakstīts: 6 Šie ir tie valsts bērni, kas bija
pārnākuši no tā cietuma, kur NebukadNecars,
Bābeles ķēniņš, tos bija aizvedis, un kas ir
griezušies atpakaļ uz Jeruzālemi un uz Jūdu,
ikviens savā pilsētā; 7 Kas nākuši ar Zerubabeli,
ar Ješuū, Nehemiju, Azariju, Raāmiju, Naēmanu,
Mordohaju, Bilšanu, Mizperetu, Biģevaju, Neūmu,
Baēnu. Šis ir Israēla vīru skaits. 8 Pareūs bērni bija
divtūkstoš simt septiņdesmit divi; 9 Zeroatijas
bērni: trīssimt septiņdesmit divi; 10 Arus bērni:
sešsimt piecdesmit divi; 11 PaātMoaba bērni, no
Ješuūs un Joaba bērniem: divtūkstoš astoņsimt
astoņpadsmit; 12 Elama bērni: tūkstoš divsimt
piecdesmit četri; 13 Zatus bērni: astoņsimt
četrdesmit pieci; 14 Zakajus bērni: septiņsimt
sešdesmit; 15 Banus bērni: sešsimt četrdesmit
astoņi; 16 Bebajus bērni: sešsimt divdesmit astoņi;
17 Azgada bērni: divtūkstoš trīssimt divdesmit
divi; 18 Adonikama bērni: sešsimt sešdesmit
septiņi; 19 Biģevajus bērni: divtūkstoš sešdesmit
septiņi; 20 Adina bērni: sešsimt piecdesmit pieci;

21 Atera bērni no Hizkijas (nama): deviņdesmit
astoņi; 22 Hašuma bērni: trīssimt divdesmit astoņi;
23 Becajus bērni: trīssimt divdesmit četri; 24
Ariva bērni: simts divpadsmit; 25 Gibeona bērni:
deviņdesmit pieci; 26 Bētlemes un Netofas vīri:
simts astoņdesmit astoņi; 27 Anatotas vīri: simts
divdesmit astoņi; 28 BetAsmavetas vīri: četrdesmit
divi; 29 KiriatJearimas, Kaviras un Beērotas vīri:
septiņsimt četrdesmit trīs; 30 Rāmas un Gabas
vīri: sešsimt divdesmit viens; 31 Mikmasas vīri:
simts divdesmit divi; 32 Bēteles un Ajas vīri: simts
divdesmit trīs; 33 Otra Nebus vīri: piecdesmit divi;
34 Otra Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit
četri; 35 Harima bērni: trīssimt divdesmit; 36
Jērikus bērni: trīssimt četrdesmit pieci; 37 Lodas,
Adidas un Onus bērni: septiņsimt divdesmit
viens; 38 Zenaūs bērni: trīstūkstoš deviņsimt
trīsdesmit. 39 Priesteri: Jedajas bērni, no Ješuūs
nama: deviņsimt septiņdesmit trīs; 40 Imera bērni:
tūkstoš piecdesmit divi; 41 Pašhura bērni: tūkstoš
divsimt četrdesmit septiņi; 42 Harima bērni:
tūkstoš septiņpadsmit. 43 Leviti: Ješuūs bērni
no Kadmiēļa, no Odavijas bērniem: septiņdesmit
četri. 44 Dziedātāji, - Asafa bērni: simts četrdesmit
astoņi. 45 Vārtu sargi: Šaluma bērni, Atera bērni,
Talmona bērni, Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja
bērni: simts trīsdesmit astoņi. 46 Dieva nama
kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni, Tabaota bērni,
47 Ķerus bērni, Ziūs bērni, Padona bērni, 48 Lebana
bērni, Agaba bērni, Zalmajus bērni, 49 Anana
bērni, Ģideļa bērni, Gaāra bērni. 50 Reajus bērni,
Recina bērni, Nekoda bērni, 51 Gazama bērni, Uzus
bērni, Paseūs bērni, 52 Besajus bērni, Meūnima
bērni, Nevusima bērni, 53 Bakbuka bērni, Akuva
bērni, Arura bērni, 54 Baceluta bērni, Mekida
bērni, Arsas bērni, 55 Barkus bērni, Sisera bērni,
Tamus bērni, 56 Necius bērni, Ativus bērni, 57
Salamana kalpu bērni, Sotajus bērni, Sofereta
bērni, Pridus bērni, 58 Jaēlus bērni, Darkona
bērni, Ģideļa bērni, 59 Šefatijas bērni, Atila bērni,
Poķereta bērni no Cebaīm, Amona bērni, 60 Dieva
nama kalpotāju un Salamana kalpu bērnu bija
pavisam trīssimt deviņdesmit divi. 61 Un šie
pārnāca līdz no TelMelakas, TelArzus, Ķeruba,
Adona, Imera. Bet tie sava tēva namu un savu
dzimumu nevarēja pierādīt, vai tie bija no Israēla.
62 Delajas bērni, Tobijas bērni, Nekoda bērni:
sešsimt četrdesmit divi. 63 Un no priesteriem:
Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus bērni, kas
no Barzilajus, tā Gileādieša, meitām sievu bija
ņēmis, un pēc viņa vārda bija nosaukts. 64 Šie
savus radu rakstus meklēja bet neatrada; tāpēc
tie no priestera amata tapa atmesti. 65 Un zemes
soģis uz tiem sacīja: lai neēd no tā vissvētākā,
tiekams priesteris celtos ar urim un tumim. 66
Visa šī draudze bija kopā: četrdesmit divi tūkstoši
trīssimt sešdesmit, 67 Bez kalpiem un kalponēm, -
šo bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit septiņi.
Un tiem bija divsimt četrdesmit pieci dziedātāji
un dziedātājas. 68 Viņu zirgu bija septiņsimt
trīsdesmit seši, viņu zirgēzeļu divsimt četrdesmit
pieci, 69 Kamieļu četrsimt trīsdesmit pieci, ēzeļu
seštūkstoš septiņsimt divdesmit. 70 Un no cilts
virsniekiem šie deva ko pie tā darba: zemes soģis
piemeta pie tās mantas tūkstoš zelta gabalus,
piecdesmit bļodas un piecsimt trīsdesmit priesteru
svārkus. 71 Un no cilts virsniekiem piemeta
pie tās mantas uz to darbu divdesmit tūkstoš
zelta gabalus un divtūkstoš divsimt mārciņas
sudraba. 72 Un ko tie citi ļaudis meta, tas bija
divdesmit tūkstoš zelta gabali un divtūkstoš
mārciņas sudraba un sešdesmit septiņi priesteru
svārki. 73 Un priesteri un leviti un vārtu sargi
un dziedātāji un tie ļaudis un tie Dieva nama
kalpotāji un viss Israēls dzīvoja savās pilsētās.

8 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla
bērni bija savās pilsētās, tad visi ļaudis
sapulcinājās kā viens vienīgs vīrs laukā priekš
Ūdens vārtiem un sacīja uz Ezru, to rakstu
mācītāju, lai tas atnes Mozus bauslības grāmatu,
ko Tas Kungs Israēlim bija pavēlējis. 2 Un priesteris
Ezra atnesa bauslību draudzes priekšā, vīriem un
sievām un visiem, kas to varēja saprast, pirmā
dienā septītā mēnesī. 3 Un lasīja no tās uz
lauka Ūdens vārtu priekšā no pašas gaismas līdz
pusdienai vīru un sievu priekšā, kas tik saprata,
un visu ļaužu ausis (griezās) uz bauslības grāmatu.
4 Un Ezra, tas rakstu mācītājs, stāvēja uz augsta
koka krēsla, ko tie priekš tam bija uztaisījuši, un
viņam sānis stāvēja Matatija un Šemus un Anaja
un Ūrija un Hilķija un Maāseja viņam pa labo
roku, un viņam pa kreiso roku Pedaja un Mišaēls
un Malhija un Hašums un Hašbadanus, Zaharija,
Mešulams. 5 Un Ezra atdarīja to grāmatu priekš
visu ļaužu acīm, jo viņš stāvēja augstāki nekā
visi ļaudis, un kad viņš to atdarīja, tad visi ļaudis
uzcēlās. 6 Un Ezra teica To Kungu, to lielo Dievu,
un visi ļaudis atbildēja: Āmen, Āmen! Savas rokas
paceldami, un locījās un metās uz savu vaigu
zemē priekš Tā Kunga. 7 Un Ješuūs un Banus
un Šerebija, Jamins, Akubs, Šabetajus, Hodija,
Maāseja, Kelitus, Azarija, Jozabads, Hanans, Pelaja
un tie leviti izskaidroja tiem ļaudīm bauslību, un
tie ļaudis stāvēja savā vietā. 8 Un tie lasīja no Dieva
bauslības grāmatas tulkodami un izskaidrodami,

ka lasot to varēja saprast. 9 Tad Nehemija, tas
ir tas zemes soģis, un priesteris Ezra, tas rakstu
mācītājs, un tie leviti, kas tos ļaudis mācīja, sacīja
uz visiem tiem ļaudīm: šī diena Tam Kungam, jūsu
Dievam, ir svēta, neesiet noskumuši un neraudat.
Jo visi ļaudis raudāja, kad tie dzirdēja bauslības
vārdus. 10 Tad viņš uz tiem sacīja: Ejat, ēdiet
treknu un dzeriet saldu, un sūtiet daļas tam,
kam nekā nav sataisīts. Jo šī diena mūsu Kungam
ir svēta. Tad nu neesiet noskumuši, jo prieks
pie Tā Kunga ir jūsu stiprums. 11 Un tie leviti
apklusināja visus ļaudis sacīdami: esiet klusu; jo
šī diena ir svēta, tāpēc neesiet noskumuši. 12
Tad visi ļaudis gāja ēst un dzert un daļas sūtīt un
lielu prieku darīt; jo tie tos vārdus bija sapratuši,
kas tiem bija sacīti. 13 Un otrā dienā visas tautas
cilts virsnieki, priesteri un leviti sapulcējās pie
rakstu mācītāja Ezras, klausīties bauslības vārdus.
14 Un tie atrada bauslībā, ka bija rakstīts, ko
Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis, lai Israēla
bērni lieveņos dzīvo pa tiem svētkiem septītā
mēnesī. 15 Un lai tie to izsludina un izsauc pa
visām pilsētām un Jeruzālemē sacīdami: ejat ārā
kalnos un atnesiet zarus no eļļas kokiem un
zarus no meža eļļas kokiem un zarus no mirtu
kokiem un zarus no palma kokiem un zarus no
(citiem) kupliem kokiem, un taisāt lieveņus, tā kā
ir rakstīts. 16 Tā tie ļaudis izgāja ārā un atnesa un
taisīja sev lieveņus, ikkatrs uz sava jumta un savos
pagalmos un Dieva nama pagalmos un uz Ūdens
vārtu lauka un uz Efraīma vārtu lauka. 17 Un
visa draudze, tie, kas no cietuma bija pārnākuši,
taisīja lieveņus un dzīvoja lieveņos. Jo Israēla
bērni nebija tā darījuši no Jozuas, Nuna dēla, laika
līdz šai dienai, un tur bija varen liela līksmība. 18
Un Dieva bauslības grāmata tapa ikdienas lasīta,
no pirmās dienas līdz beidzamai dienai, un tie
turēja svētkus septiņas dienas un astotā dienā to
atsvēti, tā kā bija nolikts.

9 Un tā paša mēneša divdesmit ceturtā dienā
Israēla bērni sapulcējās, gavēdami un maisos
un ar zemi uz galvām. 2 Un Israēla dzimums
šķīrās no visiem svešiniekiem, un tie stāvēja un
sūdzēja savus grēkus un savu tēvu noziegumus. 3
Un tie cēlās no savas vietas un vienu cēlienu tie
lasīja Tā Kunga, sava Dieva, bauslības grāmatā,
un vienu cēlienu tie sūdzēja (savus grēkus) un
pielūdza To Kungu, savu Dievu. 4 Un augstā levitu
vietā stāvēja: Ješuūs un Banus, Kadmiēls, Šebanija,
Bunus, Šerebija, Banus un Kenanus, un sauca
ar stipru balsi uz To Kungu, savu Dievu. 5 Un
tad sacīja tie leviti Ješuūs un Kadmiēls, Banus,
Azabenija, Šerebija, Hodija, Šebanija, Petahja:
ceļaties, teiciet To Kungu, savu Dievu, mūžīgi
mūžam. Un lai slavēts top Tavas godības vārds, kas
ir augstāks pār visu slavu un teikšanu. 6 Tu esi tas
vienīgais Kungs, Tu esi darījis debesis un debesu
debesis un visu viņu spēku, zemi un visu, kas
zemes virsū, jūru un visu, kas iekš tās, un Tu dari
šo visu dzīvu un debesu spēks klanās Tavā priekšā.
7 Tu esi Tas Kungs un Dievs, kas Ābramu izredzējis
un viņu izvedis no Ura Kaldejā un viņam devis
vārdu Ābrahāmu. 8 Un Tu viņa sirdi esi atradis
uzticīgu Sava vaiga priekšā, un ar viņu esi cēlis
derību, viņam dot Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu
un Fereziešu un Jebusiešu un Ģirgoziešu zemi, to
dot viņa dzimumam; un Tu Savu vārdu stipri esi
turējis, tāpēc ka Tu esi taisns. 9 Un Tu esi redzējis
mūsu tēvu bēdas Ēģiptes zemē un viņu brēkšanu
klausījis pie Niedru jūras, 10 Un esi zīmes un
brīnumus darījis pie Faraona un pie visiem viņa
kalpiem un pie visiem viņa zemes ļaudīm. Jo Tu
zināji, ka tie pret tiem bijuši pārgalvīgi, un Tu Sev
esi darījis slavu, tā kā šodien. 11 Un jūru Tu esi
dalījis viņu priekšā, ka tie pa jūras vidu ir gājuši
sausumā; un kas viņiem pakaļ dzinās, tos Tu esi
iemetis dziļumos, tā kā akmeni stipros ūdeņos. 12
Un dienā Tu tos esi vadījis ar padebeša stabu un
naktī ar uguns stabu, viņiem gaišu darīdams ceļu,
kur tiem bija jāiet. 13 Un Tu esi nolaidies uz Sinaī
kalnu un no debesīm ar tiem runājis un tiem devis
taisnas tiesas, īstenu bauslību, labus likumus un
baušļus. 14 Un savu svēto dusas dienu Tu tiem
esi darījis zināmu, un baušļus un iestādījumus un
bauslību tiem esi pavēlējis caur Mozu, Savu kalpu.
15 Un maizi Tu tiem esi devis no debesīm, kad tie
bija izsalkuši, un ūdeni tiem izvedis no klints, kad
tie bija izslāpuši, un esi uz tiem sacījis, lai ieiet
un iemanto to zemi, pār ko Tu Savu roku pacēli,
viņiem to dot. 16 Bet šie, mūsu tēvi, turējušies
pārgalvīgi un viņu kakls palika stīvs, un tie nav
klausījuši Taviem baušļiem, 17 Un ir liegušies
klausīt un nav pieminējuši Tavus brīnumus, ko
Tu tiem esi darījis, bet tie palikuši stūrgalvīgi un
cēluši virsnieku, iet atpakaļ uz savu kalpošanu,
dumpinieki būdami. Bet Tu Dievs žēlotājs, žēlīgs
un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs un no lielas žēlastības,
Tu tos neesi atstājis. 18 Jebšu tie arī taisīja lietu
teļu un sacīja: šis ir tavs dievs, kas tevi izvedis
no Ēģiptes zemes, - un tevi gauži kaitināja, 19
Tomēr pēc Savas lielās sirdsžēlastības Tu tos neesi
atstājis tuksnesī, tas padebeša stabs neatstājās no
tiem dienā, tos vezdams pa ceļu, nedz tas uguns
stabs naktī, tiem spīdēdams uz ceļa, kur tie gāja.
20 Un Tu esi devis Savu labo Garu, tos pamācīt,
un to mannu Tu neesi atrāvis no viņu mutes, un

tiem ūdeni esi devis, kad tie bija izslāpuši. 21 Tā
Tu tos tuksnesī esi uzturējis četrdesmit gadus,
tiem nekāds trūkums nav bijis, viņu drēbes nav
palikušas vecas un viņu kājas nav uztūkušas. 22
Un Tu tiem esi devis ķēniņu valstis un ļaudis, un
tos esi nošķīris šurp un turp. Tā tie ir iemantojuši
Sihona zemi un Hešbonas ķēniņa zemi un Basanas
ķēniņa Oga zemi. 23 Un viņu bērnus Tu esi vairojis
kā debess zvaigznes un tos ievedis tai zemē, par
ko Tu viņu tēviem esi sacījis, ka tie ieies, to
iemantot. 24 Tā tie bērni tur ir iegājuši un to
zemi iemantojuši, un Tu esi pazemojis tās zemes
iedzīvotājus, tos Kanaāniešus, viņu priekšā un
nodevis viņu rokās viņu ķēniņus un tās zemes
ļaudis, lai ar tiem dara pēc sava prāta. 25 Un
tie ir uzņēmuši stipras pilsētas un treknu zemi
un iemantojuši namus, visāda labuma pilnus,
izcirstas akas, vīna dārzus un eļļas dārzus un
daudz augļu kokus, un tie ir ēduši un paēduši un
tauki palikuši, un ir priecājušies caur Tavu lielo
labdarīšanu. 26 Bet tie ir palikuši pārgalvīgi un
Tev turējušies pretī un atmetuši Tavu bauslību un
nokāvuši Tavus praviešus, kas pret tiem liecināja,
lai pie Tevis atgriežas, un tie ir padarījuši lielas
apkaitināšanas. 27 Tāpēc Tu tos esi devis viņu
naidnieku rokā, kas tos spaidījuši. Bet tiem savu
spaidu laikā uz Tevi brēcot, Tu esi dzirdējis no
debesīm un pēc Savas lielās apžēlošanas Tu tiem
esi devis pestītājus, kas tos izpestīja no viņu
naidnieku rokas. 28 Bet kad tiem bija miers, tad
tie atkal darīja ļaunu Tava vaiga priekšā; tā Tu tos
atstāji viņu ienaidnieku rokā, un tie pār viņiem
valdīja. Kad tie nu atgriezās un uz Tevi brēca, tad
Tu tos esi klausījis no debesīm un tos dažu reizi
izpestījis pēc Savas lielās apžēlošanas. 29 Un Tu
tiem esi devis liecību, lai tie atgriežas pie Tavas
bauslības. Bet tie bija pārgalvīgi un neklausīja
Taviem baušļiem un grēkoja pret Tavām tiesām,
ko cilvēkam būs darīt, lai caur to dzīvo, un tie Tev
griezuši muguru un savu kaklu darījuši stīvu un
nav klausījuši. 30 Un Tu uz tiem esi gaidījis daudz
gadus un tiem liecinājis caur Savu Garu, caur
Saviem praviešiem: bet tie neatgrieza savas ausis.
Tāpēc Tu tos esi nodevis pasaules tautu rokā. 31
Tomēr pēc Savas lielās apžēlošanas Tu tos neesi
pavisam iznīcinājis nedz tos atstājis; jo Tu esi
žēlīgs un sirdsžēlīgs Dievs. 32 Un nu mūsu Dievs,
Tu stiprais, lielais, varenais un bijājamais Dievs,
kas tur derību un sirds žēlastību, - lai Tev nešķiet
maza visa šī grūtība, kas mums uzgājusi mūsu
ķēniņiem, mūsu lielkungiem un mūsu priesteriem
un mūsu praviešiem un mūsu tēviem un visiem
Taviem ļaudīm, no Asīrijas ķēniņa laika līdz šai
dienai. 33 Tomēr Tu esi taisns iekš visa, kas
mums uznācis, jo Tu esi uzticīgi darījis; bet mēs
esam darījuši bezdievīgi. 34 Un mūsu ķēniņi,
mūsu lielkungi, mūsu priesteri un mūsu tēvi nav
turējuši Tavu bauslību un nav vērā ņēmuši Tavas
pavēles un Tavas liecības, ko Tu tiem liecinājis. 35
Jo tie Tev nav kalpojuši savā valstī un iekš Tava
lielā labuma, ko Tu tiem biji devis, un tai plašā
treknā zemē, ko Tu priekš viņiem biji nolicis, un
nav atgriezušies no saviem ļauniem darbiem. 36
Redzi, mēs šodien esam kalpi; arī tai zemē, ko
Tu mūsu tēviem esi devis, viņas augļus un viņas
labumu ēst, - redzi, iekš tās mēs esam kalpi. 37
Un viņas augļi vairojās priekš tiem ķēniņiem, ko
Tu pār mums esi iecēlis mūsu grēku dēļ, un tie
valda pār mūsu miesām un pār mūsu lopiem pēc
savas patikšanas. Tā mēs esam lielās bēdās. 38
Un pēc visa tā mēs cēlām taisnu derību un to
uzrakstījām; un mūsu lielkungi, mūsu leviti un
mūsu priesteri to apzieģelēja.

10 Un uz tā apzieģelētā stāvēja: Nehemija, tas
zemes soģis, Hakalijas dēls, un Cedeķija,
2 Seraja, Azarija, Jeremija, 3 Pašhurs, Amarija,
Malhija, 4 Hatus, Šebanija, Maluks, 5 Harims,
Merimots, Obadija, 6 Daniēls, Ģintuns, Bāruks, 7
Mešulams, Abija, Mejamins, 8 Maāzgus, Bilgajus,
Šemaja: šie bija priesteri. 9 Un leviti: Ješuūs,
Azanijas dēls, Binujus no EnHadada bērniem,
Kadmiēls, 10 Un viņu brāļi Šebanija, Hodija,
Kelitus, Pelaja, Hanans, 11 Miha, Reūbs, Hašabija,
12 Zakurs, Šerebija. Šebanija, 13 Hodija, Banus,
Beninus. 14 Tie ļaužu virsnieki: Pareūs, PaātMoabs,
Elams, Zatus, Banus. 15 Bunus, Azgads, Bebajus.
16 Adonija, Bigvājus, Adins, 17 Aters, Hizkija,
Azurs, 18 Hodija, Hašums, Becajus, 19 Harips,
Anatots, Nebajus, 20 Magpijas, Mešulams, Hezirs,
21 Mešezabeēls, Cadoks, Jaduūs, 22 Platija, Hanans,
Anaja, 23 Hošeja, Hananija, Hašubs, 24 Haloūs,
Pilka, Šobeks, 25 Rehums, Hašabnus, Maāseja.
26 Un Ahija, Hanans, Anans, 27 Maluks, Harims,
Baēnus. 28 Un tie citi ļaudis, priesteri, leviti, vārtu
sargi, dziedātāji, Dieva nama kalpotāji un visi, kas
bija atšķīrušies no tiem pagāniem tanīs zemēs uz
Dieva bauslības pusi, viņu dēli un viņu meitas,
visi prātīgie un mācītie ļaudis, 29 Šie turējās
pie saviem brāļiem, tiem virsniekiem, un svēti
apsolījās un zvērēja, staigāt Dieva bauslībā, kas
caur Mozu, Dieva kalpu, dota, un turēt un darīt
Tā Kunga, mūsu Dieva, baušļus un Viņa tiesas un
Viņa likumus. 30 Un ka mēs negribam dot savas
meitas tiem zemes ļaudīm, nedz ņemt viņu meitas
saviem dēliem. 31 Un kad tie zemes ļaudis preces
un visādu labību atvedīs svētā dienā pārdot, ka

mēs no tiem negribam ņemt svētā dienā vai kādos
citos svētkos, un ka mēs septīto gadu gribam
turēt par vaļas gadu un atlaist visādu nastu.
32 Un tad mēs iecēlām sev bausli, ka ik gadus
gribam dot viena sēķeļa trešo daļu sava Dieva
nama kalpošanai, 33 Tām priekšliekamām maizēm
un tam nemitējamam ēdamam upurim un tam
nemitējamam dedzināmam upurim svētdienās,
jaunos mēnešos un svētkos, tām svētām dāvanām
un tiem grēku upuriem, Israēli salīdzināt, un
visiem darbiem mūsu Dieva namā. 34 Un mēs,
priesteri, leviti un tie ļaudis metām meslus par
malkas došanu, kas bija pievedama pie mūsu
Dieva nama, pēc mūsu tēvu namiem ik gadus savā
laikā, dedzināt uz Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra,
kā tas bauslībā rakstīts; 35 Un ka arī savas zemes
pirmajus un visu augļu pirmajus no visādiem
kokiem gribam ik gadus nest uz Tā Kunga namu,
36 Un savus pirmdzimušos dēlus un lopus, tā kā tas
bauslībā rakstīts; un ka mēs savus pirmdzimušos
vēršus un sīkos lopus gribam novest uz sava Dieva
namu tiem priesteriem, kas mūsu Dieva namā
kalpo; 37 Un ka tos pirmajus no savas mīklas un
no saviem cilājamiem upuriem un visādu koku
augļus, vīnu un eļļu gribam nest tiem priesteriem
sava Dieva nama kambaros, un desmito tiesu
no savas zemes tiem levitiem, un ka šie leviti
to desmito tiesu dabū visās pilsētās, kur zemi
kopjam. 38 Un ka priesterim no Ārona bērniem
būs būt pie tiem levitiem, kad leviti to desmito
tiesu dabū, un levitiem būs to desmito tiesu no
(saviem) desmitiem nest augšām mūsu Dieva
nama mantu kambaros. 39 Jo Israēla bērniem
un Levja bērniem cilājamo upuri, labību, vīnu
un eļļu būs nest tanīs kambaros, kur arī svētās
vietas trauki ir un tie priesteri, kas tur kalpo, un
vārtu sargi un dziedātāji, ka mēs sava Dieva nama
neatstājam.

11 Un tie ļaužu virsnieki dzīvoja Jeruzālemē,
bet tie citi ļaudis mesloja, ka pa vienam
no desmit būs nākt un dzīvot Jeruzālemē, tai
svētā pilsētā, un deviņiem tais citās pilsētās. 2
Un tie ļaudis svētīja visus, kas ar labu prātu
apņēmās Jeruzālemē dzīvot. 3 Un šie ir tie valsts
virsnieki, kas Jeruzālemē dzīvoja. Bet pa Jūda
pilsētām dzīvoja ikviens savā iemantotā tiesā,
savās pilsētās, Israēlieši, priesteri un leviti un
Dieva nama kalpotāji un Salamana kalpu bērni.
4 Un Jeruzālemē dzīvoja no Jūda bērniem un
no Benjamina bērniem. No Jūda bērniem: Ataja,
Uzijas dēls, tas bija Zaharijas, tas Amarijas, tas
Šefatijas, tas Mahalaleēļa dēls, no Pereca bērniem,
5 Un Maāseja, Bāruka dēls, tas bija Kol-Hozus, tas
Hazajas, tas Adajas, tas Jojariba, tas Zaharijas, tas
Šilonus dēls. 6 Visu Pereca bērnu, kas Jeruzālemē
dzīvoja, bija četrsimt sešdesmit astoņi stipri vīri.
7 Un šie ir Benjamina bērni: Sallus, Mešulama
dēls, tas bija Joēda, tas Pedajas, tas Kolajas, tas
Maāsejas, tas Itiēļa, tas Ješajas dēls. 8 Un pēc tā
Gabajs un Sallajus, deviņsimt divdesmit astoņi. 9
Un Joēls, Zihrus dēls, bija uzraugs pār tiem, un
Jūda, Senuūs dēls, bija otrs pilsētas valdnieks. 10
Un no priesteriem: Jedaja, Jojariba dēls, Jaķins.
11 Seraja, Hilķijas dēls, - tas bija Mešulama, tas
Cadoka, tas Merajota, tas Ahitoba dēls, - tas bija
Dieva nama virsnieks, 12 Un viņu brāļi, kas to
darbu namā darīja, to bija astoņsimt divdesmit
divi. Un Adaja, Jeroama dēls, tas bija Pelalijas, tas
Amaca, tas Zaharijas, tas Pašhura, tas Malhijas
dēls, 13 Un viņa brāļi, cilts virsnieki, to bija divsimt
četrdesmit divi. Un Amasajus, Azareēļa dēls, - tas
bija Akuzajus, tas Mešilamota, tas Imera dēls, 14
Un viņa brāļi, stipri vīri, to bija simts divdesmit
astoņi, Un tas uzraugs pār tiem bija Zabdiēls,
Ģedolima dēls. 15 Un no levitiem: Šemaja, Hašuba
dēls, tas bija Azrikama, tas Hašabijas, tas Bunus
dēls, 16 Un Šabetajus un Jozabads no levitu
virsniekiem pār to darbu Dieva nama ārpusē. 17
Un Matanija, Mihas dēls, tas bija Zabdus, tas Asafa
dēls, tas bija tas pirmais, kas pie Dieva lūgšanas
uzņēma to slavas dziesmu. Un Bakbuķijus bija tas
otrais no saviem brāļiem, un Abdus, Šamuūs dēls,
tas bija Galala, tas Jedutuna dēls. 18 Visu levitu
tai svētā pilsētā bija divsimt astoņdesmit četri.
19 Un vārtu sargi: Akubs, Talmons un viņu brāļi,
kas vārtus sargāja; to bija simts septiņdesmit
divi. 20 Bet tie citi no Israēla, no priesteriem un
levitiem, bija pa visām Jūda pilsētām, ikviens savā
īpašumā. 21 Un tie Dieva nama kalpotāji dzīvoja
Ofelā, un Cikus un Ģišpus bija pār Dieva nama
kalpotājiem. 22 Un levitu uzraugs Jeruzālemē
bija Uzus, Banus dēls, tas bija Hašabijas, tas
Matanijas, tas Mihas dēls, no Asafa bērniem, kas
bija dziedātāji pie Dieva nama kalpošanas. 23 Jo
ķēniņa pavēle tiem bija dota un skaidrs nolikums
tiem dziedātājiem, kas ikkatrai dienai krīt. 24 Un
Petahja, Mešezabeēla dēls, no Zerus, Jūda dēla,
bērniem, bija pie ķēniņa rokas visās ļaužu lietās.
25 Un pa ciemiem uz saviem tīrumiem dzīvoja
no Jūda bērniem KiriatArbā un viņas apgabalā,
un Dibonā un viņas apgabalā, un Jekabceēlā un
viņas ciemos, 26 Un Ješuā un Moladā un BePeletā
27 Un HacarŠualā un Bēršebā un viņas apgabalā,
28 Un Ciklagā un Makonā un viņas apgabalā, 29
Un EnRimonā un Caregā un Jeremutā 30 Un
Zanoā, Adulamā un viņas ciemos, Laķisā un viņas

tīrumos, Azekā un viņas apgabalā. Un tie apmetās
no Bēršebas līdz Inoma ielejai. 31 Bet Benjamina
bērni no Gabas dzīvoja Mihmasā un Ajā un Bētelē
un viņas apgabalā. 32 Anatotā, Nobā, Ananijā,
33 Hacorā, Rāmā, Ģitaīmā, 34 Hadadā, Ceboīmā,
Nebalatā, 35 Lodā un Onā, tai amatnieku ielejā. 36
Un no levitiem, kam daļa bija Jūdā, kādi dzīvoja
iekš Benjamina.

12 Šie ir tie priesteri un leviti, kas bija atnākuši
ar Zerubabeli, Šealtiēļa dēlu, un Ješuū: Seraja,
Jeremija, Ezra, 2 Amarija, Maluks, Hatus, 3
Šekanijus, Rehums, Meremots, 4 Idus, Ģintous,
Abija, 5 Mejamins, Maādija, Bilgus, 6 Šemaja
un Jojaribs, Jedaja. 7 Sallus, Amoks, Hilķija un
Jedaja. Šie ir priesteru un viņu brāļu virsnieki
Ješuūs dienās. 8 Un tie leviti bija: Ješuūs, Binujus,
Kadmiēls, Šerebija, Jūda, Matanilus, - tas ar saviem
brāļiem bija iecelts par dziesmu vadoni. 9 Un
Bakbuķija un Unnus, viņu brāļi, stāvēja kalpošanā
viņiem pretī. 10 Un Ješuūs dzemdināja Jojaķimu,
un Jojaķims dzemdināja Elijašibu, un Elijašibs
dzemdināja Jojadu, 11 Un Jojadus dzemdināja
Jonatānu, un Jonatāns dzemdināja Jaduū. 12 Un
Jojaķima dienās bija no priesteriem cilts virsnieki:
Serajam Meraja, Jeremijam Hananija, 13 Ezram
Mešulams, Amarijam Johanans, 14 Malukam
Jonatāns, Šebanijam Jāzeps, 15 Harimam Adnus,
Merajotam Ebkajus, 16 Idum Zaharija, Ģintonam
Mešulams, 17 Abijam Sihrus, Minjaminam
Moadijam Piltajus, 18 Bilgum Šamuūs, Šemajam
Jonatāns, 19 Un Jojaribam Matnajus, Jedajam
Uzus, 20 Sallajam Kallajus, Amokam Ēbers, 21
Hilķijam Hašabija, Jedajam Netaneēls. 22 Elijašiba,
Jojada, Jehohanana un Jaduūs dienās levitu
cilts virsnieki tapa uzrakstīti un priesteri apakš
Dārija, tā Persieša, valdīšanas. 23 Levja bērnu
cilts virsnieki laiku grāmatā ir sarakstīti līdz
Jehohanana, Elijašiba dēla, dienām. 24 Bet levitu
virsnieki bija šie: Hašabija, Šerebija un Ješuūs,
Kadmiēļa dēls, un viņu brāļi bija viņiem klāt,
slavēt un teikt, pēc Dieva vīra Dāvida likuma,
ikkatrs savu laiku. 25 Matanija un Bukbaķija,
Obadijus, Mešulams, Talmons, Akubs, tie bija vārtu
sargi, sargāt mantas namus pie vārtiem. 26 Šie bija
Jojaķima, Ješuūs dēla, Jocadaka dēla dēla, dienās,
un Nehemijas, tā zemes soģa, un priestera Ezras,
tā rakstu mācītāja, dienās. 27 Un pie Jeruzālemes
mūra iesvētīšanas meklēja levitus no visām viņu
vietām, tos vest uz Jeruzālemi, ka tie noturētu
iesvētīšanas prieka svētkus ar pateikšanas un
teikšanas dziesmām un ar pulkstenīšiem un
somastabulēm un koklēm. 28 Un tie dziedātāju
bērni sapulcējās no Jeruzālemes apgabala un no
Netofatas ciemiem, 29 Un no BetGilgalas un no
Ģebas tīrumiem un no Asmavetas. Jo dziedātāji
bija sev uzcēluši ciemus ap Jeruzālemi. 30 Tad
priesteri un leviti šķīstījās un šķīstīja tos ļaudis
un tos vārtus un to mūri. 31 Tad es vedu Jūda
virsniekus uz mūri un liku divus lielus dziedātāju
pulkus uz svētku gājienu pa labo roku ārpus mūra
līdz Mēslu vārtiem. 32 Un tiem gāja pakaļ Ozaja
un viena puse no Jūda virsniekiem, 33 Un Azarijus
un Ezra un Mešulams, 34 Jūda un Benjamins un
Šemaja un Jeremija, 35 Un no priesteru bērniem
ar bazūnēm: Zaharija, Jonatāna dēls, tas bija
Šemajas, tas Matanijas, tas Mikajas, tas Zakura, tas
Asafa dēls, 36 Un viņa brāļi Šemaja un Azareēls,
Milalajus, Ģilalajus, Maājus, Netaneēls un Jūda,
Hananus, ar Tā Dieva vīra Dāvida mūzikas rīkiem;
un Ezra, tas rakstu mācītājs, gāja viņu priekšā.
37 Un pie Akas vārtiem, kas bija pretim, tie gāja
augšām pa tām pakāpēm uz Dāvida pilsētu, pa
mūra uzkāpi uz Dāvida namu, un līdz Ūdens
vārtiem pret rītiem. 38 Tas otrais dziedātāju
pulks gāja it pretī, un es viņam pakaļ ar otru
ļaužu pusi, pa mūri no Cepļa torņa līdz Platajam
mūrim, 39 Un pa Efraīma vārtiem, pa Vecpilsētas
vārtiem un pa Zivju vārtiem un Hananeēļa torni
un Meas(Simtnieku) torni un līdz Avju vārtiem,
un tie apstājās pie Cietuma vārtiem. 40 Un tā
abi dziedātāju pulki stāvēja pie Dieva nama, arī
es un valdnieku viena puse līdz ar mani, 41 Un
priesteri Elijaķims, Maāseja, Minjamins, Mikajus,
Elioēnajus, Zaharija, Ananija ar bazūnēm, 42 Un
Maāseja, Šemaja, Eleazars un Uzus un Jehohanans
un Malhija un Elams un Azars. Un dziedātāji
dziedāja un Jizraķija bija tas vadonis. 43 Un tie
upurēja tai dienā lielus upurus un priecājās; jo
Dievs tos bija iepriecinājis ar lielu prieku; tur
priecājās arī sievas un bērni, tā ka Jeruzālemes
prieks tapa tālu dzirdēts. 44 Tai dienā tur vīri
kļuva iecelti pār mantu kambariem, kur tie
cilājamie upuri, tie pirmaji un tie desmitie, lai
tur sakrāj no pilsētu tīrumiem tās pienākamās
daļas priekš priesteriem un levitiem. Jo Jūda
priecājās par tiem priesteriem un levitiem, kas
tur stāvēja, 45 Un ņēma vērā sava Dieva nama
kopšanu un to šķīstīšanu; tāpat arī dziedātāji un
vārtu sargi pēc Dāvida un viņa dēla Salamana
likuma. 46 Jo vecos laikos Dāvida un Asafa dienās
bija priekšnieki dziedātājiem un Dieva slavas
un pateicības dziesmām. 47 Tāpēc viss Israēls
Zerubabeļa dienās un Nehemijas dienās deva
daļas dziedātājiem un vārtu sargiem, ikdienas

savu dienas daļu. Un deva to svēto tiesu levitiem,
un leviti deva to svēto tiesu Ārona bērniem.

13 Tai dienā Mozus grāmatā lasīja priekš ļaužu
ausīm un tur atrada rakstītu, ka Amoniešiem
un Moabiešiem ne mūžam nebūs nākt Dieva
draudzē, **2** Tāpēc ka viņi nebija nākuši pretī Israēla
bērniem ar maizi un ar ūdeni, bet pret tiem bija
derējuši Bileāmu, viņus nolādēt, lai gan mūsu
Dievs lāstu pārvērta par svētību. **3** Tad notikās, ka
šo bauslību dzirdot tie visus svešiniekus atšķīra
no Israēla. **4** Un priesteris Elijašibs, kas bija iecelts
pār mūsu Dieva nama kambari, papriekš bija
sadraudzējies ar Tobiju, **5** Un viņam bija taisījis
lielu kambari, kur tie papriekš bija nolikuši ēdamo
upuri, vīraku un rīkus un labības, vīna un eļļas
desmitos, kas kļuva nodoti priekš levitiem un
dziedātājiem un vārtu sargiem, līdz ar priesteru
cilājamo upuri. **6** Bet viss tas notika, kamēr
es Jeruzālemē nebiju; jo Artakserksus, Bābeles
ķēniņa, trīsdesmit otrā gadā es nācu pie ķēniņa,
un pēc kāda laika es to no ķēniņa izlūdzos. **7**
Kad es nu nācu uz Jeruzālemi un samanīju to
ļaunumu, ko Elijašibs priekš Tobijas bija darījis,
viņam kambari taisīdams Dieva nama pagalmos, **8**
Tad tas man ļoti rieba, un es izmetu visas Tobijas
nama lietas no tā kambara ārā. **9** Es arī pavēlēju,
to kambari šķīstīt, un es atkal tur ienesu Dieva
nama rīkus ar ēdamo upuri un vīraku. **10** Es arī
samanīju, ka levitiem viņu daļa nebija dota, tā
ka leviti un dziedātāji, kas to darbu darījuši, bija
aizmukuši ikkatrs uz savu tīrumu. **11** Tad es bāros
ar tiem virsniekiem un sacīju: kāpēc Dieva nams
ir atstāts? Un es tos sapulcināju un tos atkal
iecēlu viņu vietā. **12** Tad visa Jūda valsts atnesa
to desmito no labības un no vīna un no eļļas
mantas namos. **13** Un es par mantu sargiem iecēlu
priesteri Šelemiju un rakstu mācītāju Cadoku un
Pedaju no levitiem, un viņiem pa roku Hananu,
Zakura, Matanijas dēla, dēlu; jo šie tapa turēti par
uzticamiem, un tiem tapa uzlikts, lai izdala saviem
brāļiem. **14** Piemini mani, mans Dievs, par to un
neizdeldē manu labdarīšanu, ko esmu darījis pie
sava Dieva nama un pie viņa kalpošanas! **15** Tanīs
dienās es Jūdā redzēju, ka vīna spaidus mina svētā
dienā, un ka kūlīšus saņēma, ko uz ēzeļiem krāva,
vīnu, vīna ķekarus un vīģes un visādu nastu, un
svētā dienā ienesa Jeruzālemē, un es tai dienā
(pret tiem) devu liecību, kad tie barību pārdeva.
16 Tur arī Tirieši dzīvoja, kas zivis atnesa un visādu
preci, un to pārdeva svētā dienā Jūda bērniem un
Jeruzālemē. **17** Tad es bāros ar Jūda virsniekiem
un uz tiem sacīju: kas tas par ļaunu darbu, ko
jūs darāt un pārkāpjat svēto dienu? **18** Vai jūsu
tēvi tā nav darījuši, un mūsu Dievs ir vedis visu
šo nelaimi pār mums un pār šo pilsētu? Un jūs
vairojiet tās dusmas pār Israēli, pārkāpdami svēto
dienu! **19** Un notikās svētai dienai nākot, kad
tumšs metās Jeruzālemes vārtos, tad es pavēlēju
durvis aizslēgt un neatdarīt, kamēr svētā diena
pagājusi. Un no saviem puišiem es kādus liku pie
vārtiem, ka nekādu nastu tur neienestu svētā
dienā. **20** Tad tie zāļu un visādas preces pārdevēji
palika pa nakti ārā Jeruzālemes priekšā vienreiz
un otrreiz. **21** Un es pret tiem apliecināju un
uz tiem sacīju: kāpēc jūs pa nakti paliekat pie
mūra? Ja jūs to atkal darīsiet, tad es jūs grābšu
rokā. No tā laika tie vairs nenāca svētā dienā. **22**
Un levitiem es sacīju, lai šķīstās un nāk vārtus
sargāt, ka svētā diena taptu svētīta. Arī par to
piemini mani, mans Dievs, un žēlo mani pēc Tavas
lielās žēlastības! **23** Es tanīs dienās arī redzēju
Jūdus, kas bija apņēmuši Ašdodiešu, Amoniešu
un Moabiešu sievas. **24** Un viņu bērni runāja pus
Ašdodiski un nemācēja Jūdiski runāt, bet pēc
abēju tautu valodas. **25** Tad es ar tiem bāros un
tos lādēju un situ kādus no tiem un tiem plūcu
matus un tiem liku pie Dieva zvērēt, jums nebūs
savas meitas dot viņu dēliem, nedz ņemt viņu
meitas saviem dēliem nedz sev. **26** Vai šo dēļ
Salamans, Israēla ķēniņš, nav apgrēkojies? Jebšu
nevienai tautai tāds ķēniņš nav bijis, kāds viņš
bija, un viņš savam Dievam bija mīļš, un Dievs
viņu bija iecēlis par ķēniņu pār visu Israēli, un
tomēr ir tādu tās svešās sievas paveda uz grēkiem.
27 Vai tad mēs jums klausīsim un visu tādu lielu
ļaunumu darīsim noziegdamies pret savu Dievu,
ka apņemam svešas sievas? **28** Un viens no Jojada,
Elijašiba dēla, tā augstā priestera, bērniem bija par
znotu palicis Sanebalatam, tam Horonietim, tāpēc
es viņu aizdzinu no sevis projām. **29** Piemini viņus,
mans Dievs, tāpēc ka tie sagānījuši priesteru
amatu un priesteru un levitu derību! **30** Tā es tos
šķīstīju no visiem svešiem ieradumiem un noliku
priesteriem un levitiem, ikkatram savu darīšanu
savā kalpošanā, **31** Un to malkas došanu noliktos
laikos un tos pirmajus. Piemini, mans Dievs, man
to par labu!

Esteres

1 Un notikās Ahasverus laikā, šis ir tas Ahasverus,
kas no Indijas līdz Moru zemei valdīja pār simts
divdesmit septiņām valstīm, - **2** Tanīs dienās,
kad ķēniņš Ahasverus sēdēja uz sava goda krēsla
Sūsanas pilī, **3** Savas valdīšanas trešā gadā viņš
darīja dzīres visiem saviem lielkungiem un saviem
kalpiem, Persiešu un Mēdiešu karavadoņiem,
virsniekiem un valsts valdniekiem, kas viņa
priekšā, **4** Ka viņš parādītu savas valstības bagāto
godību un savas augstības dārgo spožumu, daudz
dienas, simts un astoņdesmit dienas. **5** Kad
nu šīs dienas bija pagājušas, tad ķēniņš visiem
ļaudīm, kas atradās Sūsanas pilī, taisīja dzīres,
gan maziem, gan lieliem, septiņas dienas tai
dārzā ķēniņa nama pagalmā. **6** Tur karājās baltas,
sarkanas un pazilas gardīnes ar dārgām linu un
purpura saitēm sudraba gredzenos pie marmora
pīlāriem piesietas; sēdekļi bija no zelta un sudraba
uz grīdas no sarkana un balta un dzeltena un
melna marmora. **7** Un dzēriens tapa nests zelta
traukos un ikkatrs trauks bija savādāks nekā tie
citi, un ķēniņa vīna bija papilnam, pēc ķēniņa
bagātības. **8** Un pie dzeršanas bija nolikums,
nevienu nespiest, jo tā ķēniņš bija stipri pavēlējis
visiem sava nama lielkungiem, lai ikviens dara kā
tīk. **9** Un ķēniņiene Vasti arī taisīja dzīres tām
sievām ķēniņa Ahasverus pilī. **10** Septītā dienā,
kad ķēniņa sirds bija līksma no vīna, viņš sacīja uz
Meūmanu, Bistu, Arbonu, Bigtu un Abagtu, Zetaru
un Karku, tiem septiņiem kambarjunkuriem, kas
ķēniņa Ahasverus priekšā kalpoja, **11** Lai ķēniņieni
Vasti atved ķēniņa priekšā ar ķēniņa kroni, ka
viņš tiem ļaudīm un lielkungiem rādītu viņas
skaistumu, jo tā bija skaista no vaiga. **12** Bet
ķēniņiene Vasti liedzās nākt uz ķēniņa vārdu caur
tiem kambarjunkuriem. Tad ķēniņš ļoti apskaitās,
un viņa bardzība iekš viņa iedegās. **13** Un ķēniņš
sacīja uz tiem gudriem, kas tos laikus prata, -
(jo tā ķēniņa lietas bija apspriežamas no visiem
likumu un tiesu zinātājiem; **14** Bet šie bija tie
tuvākie pie viņa: Karzenus, Zetars, Admatus,
Taršiš, Meres, Marzenus, Memukans, septiņi
Persiešu un Mēdiešu lielkungi, kas drīkstēja redzēt
ķēniņa vaigu un sēdēja tai augstākā vietā valstī):
15 Ko lai dara pēc tiesas ar ķēniņieni Vasti, tāpēc
ka tā nav darījusi ķēniņa Ahasverus vārdu, kas
caur tiem kambarjunkuriem viņai bija sacīts. **16**
Tad Memukans ķēniņa un to lielkungu priekšā
sacīja: ķēniņiene Vasti ir noziegusies nevien pret
ķēniņu, bet arī pret visiem lielkungiem un pret
visiem ļaudīm, kas dzīvo visās ķēniņa Ahasverus
valstīs. **17** Jo šī ķēniņienes liegšanās izpaudīsies
pie visām sievām, ka tās nicinās savus vīrus pie
sevis un tā sacīs: ķēniņš Ahasverus pavēlēja, lai
ķēniņieni Vasti pie viņa atved, bet tā nenāca.
18 Tagad Persiešu un Mēdiešu lielmātes sacīs
uz visiem ķēniņa lielkungiem, kad dzirdēs šo
ķēniņienes darīšanu, un tad būs ķibeles un dusmu
papilnam. **19** Ja ķēniņam patīk, tad lai no viņa
iziet ķēniņa pavēle un lai top rakstīts Mēdiešu
un Persiešu likumos, tā ka netop pārkāpts, ka
Vastij nebūs vairs nākt ķēniņa Ahasverus priekšā,
un lai ķēniņš viņas godu dod citai, kas labāka ir
nekā viņa. **20** Un kad ķēniņa pavēle taps dzirdēta,
kas sūtama pa visu viņa valsti (jo tā ir liela), tad
visas sievas savus kungus turēs godā, pie augstiem
un zemiem. **21** Un tas vārds patika ķēniņam un
tiem lielkungiem, un ķēniņš darīja pēc Memukana
vārda. **22** Tad grāmatas tapa sūtītas visās ķēniņa
valstīs uz ikvienu valsti pēc viņas valodas un uz
visām tautām pēc viņu mēles, ka ikkatrs vīrs lai
ir kungs savā namā, un to sacīja ikkatrai tautai
viņas valodā.

2 Pēc tam, kad ķēniņa Ahasverus bardzība bija
nostājusies, tad viņš pieminēja Vasti, un ko tā
bija darījusi, un kas par viņu bija nospriests. **2**
Tad ķēniņa jaunekļi, kas viņam kalpoja, sacīja:
lai ķēniņam meklē jaunas jumpravas skaistu
vaigu. **3** Un lai ķēniņš ieceļ uzraugus visās
savās valsts tiesās, ka tie sapulcē visas jaunās
jumpravas skaistu vaigu uz Sūsanas pili, uz to
sievu namu, apakš Egajus, ķēniņa kambarjunkura,
tā sievu sarga, un lai pie tām notiek mazgāšana un
svaidīšana. **4** Un kura jauna meita ķēniņam labi
patiks, tā lai top par ķēniņieni Vastis vietā. Un tas
vārds patika ķēniņam un viņš tā darīja. **5** Un viens
Jūdu vīrs bija Sūsanas pilī, vārdā Mardakajs, tas
bija Jaīra, tas Šimejus, tas Ķisa dēls, Benjaminietis;
6 Tas bija aizvests no Jeruzālemes līdz ar tiem,
kas tapa aizvesti ar Jekaniju, Jūda ķēniņu, ko
NebukadNecars, Bābeles ķēniņš, bija aizvedis. **7**
Un viņš bija Adasas audžu tēvs, tā ir Estere, viņa
brālēna meita, jo viņai nebija ne tēva ne mātes.
Un viņa bija jauna meita daiļu augumu un skaistu
vaigu. Un kad viņas tēvs un viņas māte nomira,
tad Mardakajs viņu bija pieņēmis par meitu. **8** Kad
nu ķēniņa vārds un viņa pavēle izpaudās un daudz
jaunas meitas tika savestas Sūsanas pilī apakš
Egajus rokas, tad Estere arī tapa ņemta ķēniņa
namā, apakš Egajus, tā sievu sarga, rokas. **9** Un
tā meita viņam patika un atrada žēlastību viņa
priekšā, un viņš steidzās tai dot tās svaidāmās
zāles priekš mazgāšanās un viņas daļu, un viņš

tai deva septiņas daiļas jaunas meitas no ķēniņa
nama, un viņš to noveda ar viņas meitām tai
vislabākā vietā sievu namā. 10 Bet Estere nebija
teikusi nedz savus ļaudis nedz savus radus, jo
Mardakajs viņai bija piekodinājis, lai tā to neteicot.
11 Un Mardakajs staigāja ikdienas gar sievu nama
pagalmu, lai dabūtu zināt, kā Esterei klājās un
kas ar to būšot. 12 Kad nu ikvienas jaunietes
reize atnāca iet pie ķēniņa Ahasverus, kad pēc
sievu likuma ar to bija darīts divpadsmit mēnešus,
(jo tik daudz laika pagāja viņu mazgāšanai un
svaidīšanai, proti sešus mēnešus ar mirru eļļu
un sešus mēnešus ar balzamu un citām sievu
zālēm), - 13 Tad tā jauniete nāca pie ķēniņa, un ko
viņa prasīja, to viņai deva, ka viņa ar to ietu no
sievu nama uz ķēniņa namu. 14 Vakarā viņa iegāja
un rītā viņa gāja atpakaļ uz otru sievu namu,
apakš Zaāzgas, ķēniņa kambarjunkura, lieko sievu
sarga; viņa negāja atkal pie ķēniņa, kā vien, kad
ķēniņš viņu gribēja un viņu pie vārda sauca.
15 Kad nu Esteres, Abikaīla, Mardakaja brālēna,
meitas, Mardakaja audzēknes, reize atnāca, iet pie
ķēniņa, tad viņa neprasīja ne ko, ka tik vien ko
Egajus, ķēniņa kambarjunkurs, tas sievu sargs,
sacīja. Un Estere atrada žēlastību pie visiem, kas
viņu redzēja. 16 Tā Estere tapa ņemta pie ķēniņa
Ahasverus ķēniņa namā desmitā mēnesī, tas ir
Tebetmēnesis, viņa valdīšanas septītā gadā. 17 Un
ķēniņš iemīlēja Esteri pār visām sievām, un viņa
atrada vairāk žēlastības un laipnības viņa priekšā
nekā visas jaunietes, un viņš lika ķēniņa kroni uz
viņas galvu un to cēla pār ķēniņieni Vastis vietā.
18 Un ķēniņš taisīja lielas dzīres visiem saviem
lielkungiem un kalpiem, - tās bija Esteres dzīres, -
un deva valstīm atvieglināšanu un izdalīja dāvanas
pēc ķēniņa bagātības. 19 Kad nu otrā reizē tās
jaunietes tapa sapulcētas, tad Mardakajs sēdēja
ķēniņa vārtos. 20 Bet Estere nebija teikusi ne savus
radus, ne savus ļaudis, tā kā Mardakajs tai bija
pavēlējis; jo Estere darīja pēc Mardakaja vārda, kā
to laiku, kad viņa pie tā uzauga. 21 Tanīs dienās,
kad Mardakajs sēdēja ķēniņa vārtos, Bigtans un
Teres, divi ķēniņa kambarjunkuri no tiem sliekšņa
sargiem, apskaitās un meklēja rokas pielikt pie
ķēniņa Ahasverus. 22 Un šī lieta Mardakajum tapa
zināma, un viņš to izteica ķēniņienei Esterei, un
Estere to sacīja ķēniņam Mardakaja vārdā. 23 Un
tā lieta tapa izmeklēta un tā atrasta, un tie divi
tapa pakārti pie koka, un tas tapa ierakstīts laiku
grāmatā priekš ķēniņa.

3 Pēc tam ķēniņš Ahasverus paaugstināja Amanu,
Medatus dēlu, to Agaģieti, un to cēla augsti,
un lika viņa krēslu pār visiem lielkungiem, kas
pie viņa bija. 2 Un visi ķēniņa kalpi, kas ķēniņa
vārtos bija, locījās un klanījās Amana priekšā, jo
ķēniņš tā viņa pēc bija pavēlējis; bet Mardakajs
nelocījās un neklanījās. 3 Tad ķēniņa kalpi, kas
bija ķēniņa vārtos, sacīja uz Mardakaju: kāpēc
tu pārkāpi ķēniņa pavēli? 4 Un tā tie ikdienas
uz viņu runāja, bet viņš tiem neklausīja. Tad
tie to stāstīja Amanam, ka redzētu, vai tāda
Mardakaja pretestība pastāvētu, - jo tas viņiem
bija stāstījis, ka viņš esot Jūds. 5 Kad nu Amans
redzēja, ka Mardakajs nelocījās un viņa priekšā
neklanījās, tad Amans palika ļoti dusmīgs. 6
Bet viņam šķita vēl maz esam, roku pielikt
pie Mardakaju vien, (jo tie viņam bija izteikuši
Mardakaja cilti,) bet Amans meklēja izdeldēt visus
Jūdus pa visu Ahasverus valsti, Mardakaja tautu.
7 Pirmā mēnesī, (tas ir Nīsana mēnesis,) ķēniņa
Ahasverus divpadsmitā gadā, meta meslus, tas ir
pur, priekš Amana ikdienas un ik mēnešus līdz
tam divpadsmitam mēnesim, tas ir Adara mēnesis.
8 Un Amans sacīja uz ķēniņu Ahasveru: viena
tauta ir izkaisīta un izdalīta starp ļaudīm visās
tavas valsts tiesās, un viņiem ir citāda bauslība,
nekā visiem citiem ļaudīm, un ķēniņa pavēli tie
nedara, tāpēc ķēniņam nepieklājās tos ieredzēt.
9 Ja ķēniņam patīk, tad lai raksta, ka tie kļūst
izdeldēti, tad es tiem mantas uzraugiem desmit
tūkstoš talentus sudraba iesvēršu rokā, lai to nes
ķēniņa mantas namā. 10 Tad ķēniņš novilka savu
gredzenu no savas rokas un to deva Agaģietim
Amanam, Medatus dēlam, Jūdu pretiniekam. 11
Un ķēniņš sacīja uz Amanu: tas sudrabs lai tev
paliek, arī tie ļaudis, ka tu ar tiem dari, kā tev
patīk. 12 Tad ķēniņa skrīveri tapa saaicināti,
trīspadsmitā dienā pirmā mēnesī, un tapa rakstīts,
tā kā Amans pavēlēja, uz ķēniņa valdītājiem un
zemes valdniekiem, kas bija pār ikkatru valsti,
un uz ikkatras tautas virsniekiem, ikvienai valstij
pēc viņas valodas un ikvienai tautai pēc viņas
mēles; ķēniņa Ahasverus vārdā tas tapa rakstīts
un ar ķēniņa gredzenu aizzieģelēts. 13 Un tās
grāmatas tapa sūtītas caur skrējējiem pa visām
ķēniņa Ahasverus valstīm, ka visi Jūdi taptu
izdeldēti, nokauti un nomaitāti, gan jauni, gan
veci, bērniņi un sievas, vienā dienā, trīspadsmitā
dienā divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis,
un ka viņu manta taptu laupīta. 14 Tais grāmatās
bija rakstīts: ka pavēle dota visās valstīs, ka visiem
ļaudīm nāktu zināms, lai tie tai pašā dienā būtu
gatavi. 15 Un tie skrējēji izgāja steigšus pēc ķēniņa
vārda; un tā pavēle bija dota Sūsanas pilī. Un
ķēniņš un Amans sēdēja un dzēra, bet Sūsanas
pilsēta iztrūcinājās.

4 Kad nu Mardakajs dabūja zināt visu, kas bija
noticis, tad Mardakajs saplosīja savas drēbes
un apvilka maisu ar pelniem, un gāja pilsētas
vidū, un brēca ar lielu un rūgtu brēkšanu. **2** Un
viņš nāca priekš ķēniņa vārtiem; jo (pašos) ķēniņa
vārtos neviens nevarēja ieiet ar maisu apģērbies.
3 Un visās valstīs un vietās, kurp ķēniņa vārds un
viņa pavēle nonāca, bija lielas bēdas Jūdiem ar
gavēšanu un raudāšanu un bēdāšanos, un daudzi
gulēja maisos un pelnos. **4** Tad Esteres meitas un
viņas kambarjunkuri nāca un viņai to stāstīja, un
ķēniņiene iztrūcinājās ļoti un viņa sūtīja drēbes,
Mardakaju apģērbt un to maisu viņam atņemt, bet
viņš tās nepieņēma. **5** Tad Estere aicināja Ataku,
vienu no ķēniņa kambarjunkuriem, kas viņai
bija iedots, un viņa pavēlēja Mardakaju izvaicāt,
kas un kāpēc tas esot? **6** Un Ataks izgāja pie
Mardakaju uz pilsētas ielu priekš ķēniņa vārtiem.
7 Tad Mardakajs viņam stāstīja visu, kas tam bija
noticis, un to nospriesto sudrabu, ko Amans bija
solījis ķēniņa mantu namā iesvērt par Jūdiem,
ka tie taptu izdeldēti. **8** Un viņš tam deva tās
rakstītās pavēles norakstu, kas Sūsanā bija dota,
ka tie taptu izdeldēti, lai viņš to Esterei rādītu un
viņai stāstītu, un viņai pavēlētu, iet pie ķēniņa,
viņu piesaukt un lūgt savas tautas dēļ. **9** Tad Ataks
nāca un sacīja Esterei Mardakaja vārdus. **10** Un
Estere sacīja uz Ataku un lika Mardakajam teikt:
11 Visi ķēniņa kalpi un visi ķēniņa valsts ļaudis
zina, ka ikkatrs, vīrs vai sieva, kas pie ķēniņa nāk
iekšējā pagalmā, kas nav aicināts, tam nospriests,
to nokaut, (bez vien, kad ķēniņš to zelta scepteri
viņam piesniedz, ka viņš paliek dzīvs). Bet es
neesmu aicināta pie ķēniņa nākt nu jau trīsdesmit
dienas. **12** Un Esteres vārdus atsacīja Mardakajam.
13 Tad Mardakajs Esterei atkal lika sacīt: nedomā
savā prātā, ka tu savu dzīvību ķēniņa namā labāki
izglābsi nekā tie citi Jūdi. **14** Jo ja tu šinī laikā klusu
cietīsi, tad Jūdiem nāks palīdzība un izglābšana no
citas vietas, bet tu un tava tēva nams iesiet bojā.
Un kas zina, vai tu šī laika labad neesi iecelta par
ķēniņieni? **15** Tad Estere Mardakajam lika sacīt: **16**
Ej un sapulcē visus Jūdus, kas Sūsanā atrodas, un
gavējiet priekš manis un neēdiet, nedz dzeriet trīs
dienas, ne dienu ne nakti; es ar savām meitām,
mēs tāpat gavēsim, un tā es iešu pie ķēniņa, jebšu
tas nav pēc likuma; ja tad jāiet bojā, tad jāiet bojā.
17 Tad Mardakajs nogāja un darīja visu, ko Estere
viņam bija pavēlējusi.

5 Tad Estere apģērbās trešā dienā kā ķēniņiene
un gāja ķēniņa nama iekšējā pagalmā, ķēniņa
namam pretī; un ķēniņš sēdēja uz sava goda krēsla
ķēniņa namā, tām nama durvīm pretī. **2** Un kad
ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri pagalmā stāvam,
tad tā atrada žēlastību priekš viņa acīm, tā ka
ķēniņš to zelta scepteri, kas bija viņa rokā, Esterei
piesniedza, un Estere piegāja un aizskāra sceptera
galu. **3** Tad ķēniņš uz viņu sacīja: kas tev kait,
ķēniņiene Estere, jeb ko tu prasi? Un pat valsts
viena puse tev taps dota. **4** Tad Estere sacīja: ja
ķēniņam patīk, tad lai ķēniņš un Amans šodien
nāk uz tām dzīrēm, ko es viņam esmu sataisījusi.
5 Un ķēniņš sacīja: lai Amans steidzās un dara
pēc Esteres vārda. Kad nu ķēniņš un Amans nāca
uz tām dzīrēm, ko Estere bija sataisījusi, **6** Tad
ķēniņš sacīja uz Esteri vīnu dzerot: ko tu lūdzi, tas
tev taps dots, un ko tu prasi, tam būs notikt, arī
līdz pusvalstij. **7** Tad Estere atbildēja un sacīja:
mana lūgšana un mana prasīšana ir šī. **8** Ja esmu
atradusi žēlastību priekš ķēniņa un ja ķēniņam ir
pa prātam, manu lūgšanu man dot un darīt, ko
es prasīšu, tad lai ķēniņš un Amans nāk uz tām
dzīrēm, ko es tiem sataisīšu, tad es rītu darīšu
pēc ķēniņa vārda. **9** Tad Amans tai dienā izgāja
līksms un ar labu prātu. Bet kad Amans Mardakaju
redzēja ķēniņa vārtos, ka tas necēlās un priekš
viņa nelocījās, tad Amans palika dusmu pilns
pret Mardakaju, tomēr viņš savaldījās. **10** Un tas
nāca savā namā, un sūtīja un lika nākt saviem
draugiem līdz ar Zeresu, savu sievu. **11** Un Amans
tiem izteica savas bagātības godu un savu dēlu
pulku, un visu, kā ķēniņš viņu bija paaugstinājis,
un kā tas viņu bija pacēlis pār tiem lielkungiem un
ķēniņa kalpiem. **12** Un Amans sacīja: un ķēniņiene
Estere nevienam nav likusi nākt līdz ar ķēniņu uz
tām dzīrēm, ko tā ir sataisījusi, kā man vien, un
arī uz rītu no viņas esmu aicināts līdz ar ķēniņu.
13 Bet viss tas man nav gana, kamēr es to Jūdu
Mardakaju redzu sēžam ķēniņa vārtos. **14** Tad viņa
sieva Zeresa un visi viņa draugi uz to sacīja: lai
uzceļ koku piecdesmit olektis augstumā, un saki
rītu ķēniņam, ka Mardakaju pie tā būs pakārt, un
tad ej līksms ar ķēniņu uz dzīrēm. Un šis padoms
patika Amanam, un viņš to koku lika uzcelt,

6 Tanī naktī ķēniņam nenāca miegs un viņš
pavēlēja, lai atnes laiku grāmatu, kur tās
vērā liekamās lietas bija uzrakstītas. **2** Un to
lasīja ķēniņa priekšā. Un tur atrada rakstītu, ka
Mardakajs bija zināmu darījis, ka Bigtans un Teres,
ķēniņa divi kambarjunkuri un sliekšņa sargi, bija
meklējuši roku likt pie ķēniņa Ahasverus. **3** Tad
ķēniņš sacīja: kāds gods un kāda paaugstināšana
Mardakajam par to notikusi? Un ķēniņa jaunekļi,
viņa sulaiņi, sacīja: viņam nekas nav noticis. **4**
Tad ķēniņš sacīja: kas ir pagalmā? (Bet Amans bija

nācis ķēniņa nama ārējā pagalmā, ķēniņam sacīt,
lai Mardakaju pakar pie tā koka, ko viņš tam bija
licis uzcelt.) 5 Un ķēniņa jaunekļi uz viņu sacīja:
redzi, Amans stāv pagalmā. Tad ķēniņš sacīja: lai
viņš nāk iekšā. 6 Tad Amans nāca iekšā, un ķēniņš
uz to sacīja: ko būs darīt tādam vīram, ko ķēniņš
labprāt grib godāt? Tad Amans domāja savā sirdī:
kurš būs, ko ķēniņš grib godāt, nekā es pats? 7
Tādēļ Amans sacīja uz ķēniņu: Tam vīram, ko
ķēniņš grib godāt, 8 Tam būs nest ķēniņa drēbes,
ar ko ķēniņš pats mēdz apģērbties, un zirgu, uz
kā ķēniņš mēdz jāt un kam valstības kronis likts
uz galvas. 9 Un to drēbi ar to zirgu būs rokā dot
vienam no tiem lielkungiem un to vīru, ko ķēniņš
grib godāt, ar to būs apģērbt, un viņam likt jāt uz
tā zirga pa pilsētas ielām un viņa priekšā izsaukt:
tā dara tam vīram, ko ķēniņš grib godāt. 10 Tad
ķēniņš sacīja uz Amanu: steidzies, ņem to drēbi un
to zirgu, tā kā tu esi runājis, un dari tā tam Jūdam
Mardakajam, kas sēž ķēniņa vārtos, un lai netrūkst
neviena vārda no visa, ko tu esi runājis. 11 Tad
Amans ņēma tās drēbes un to zirgu un apģērba
Mardakaju, un lika viņam jāt pa pilsētas ielām un
izsauca viņa priekšā: tā dara tam vīram, ko ķēniņš
grib godāt. 12 Pēc tam Mardakajs griezās atpakaļ
ķēniņa vārtos; bet Amans steidzās atkal mājās,
bēdīgs un aizsegtu galvu. 13 Un Amans teica savai
sievai Zeresai un visiem saviem draugiem visu,
kas viņam bija noticis. Tad viņa gudrie un Zeresa,
viņa sieva, uz to sacīja: ja Mardakajs, kā priekšā tu
esi iesācis krist, ir no Jūdu dzimuma, tad tu pret
viņu nekā neiespēsi, bet tu viņa priekšā krizdams
kritīsi. 14 Kad tie vēl ar viņu runāja, tad ķēniņa
kambarjunkuri atnāca un steigšus Amanu noveda
dzīrēs, ko Estere bija sataisījusi.

7 Kad nu ķēniņš un Amans nāca pie ķēniņienes
Esteres uz dzīrēm, 2 Tad ķēniņš sacīja uz
Esteri atkal otrā dienā vīnu dzerot: ko tu lūdzi,
ķēniņiene Estere, tas tev taps dots, un ko tu
prasi, arī līdz pusvalstij, tam būs notikt. 3 Tad
ķēniņiene Estere atbildēja: ja es, ķēniņ, žēlastību
esmu atradusi tavās acīs, un ja ķēniņam patīk,
tad dod man manu dzīvību uz manu lūgšanu un
manus ļaudis uz manu prasīšanu. 4 Jo mēs esam
pārdoti, es un mani ļaudis, ka topam izdeldēti,
nokauti un nomaitāti. Ja mēs būtu pārdoti par
kalpiem un kalponēm, tad es būtu klusu cietusi;
jo nelaime neatsver ķēniņa traucējumu. 5 Tad
ķēniņš Ahasverus atbildēja un sacīja uz ķēniņieni
Esteri: kas tas tāds un kur ir tas, kas to savā prātā
ir apņēmies, tā darīt? 6 Tad Estere atbildēja: tas
pretinieks un ienaidnieks ir šis niknais Amans.
Tad Amans iztrūcinājās ķēniņa un ķēniņienes
priekšā. 7 Un ķēniņš cēlās savā bardzībā no dzīrēm
un gāja uz tā nama dārzu. Un Amans stāvēja un
meklēja savu dzīvību no ķēniņienes Esteres, jo
viņš redzēja, ka ķēniņš par viņu bija nodomājis
nelaimi. 8 Un ķēniņš griezās atpakaļ no nama
dārza uz dzīru namu, un Amans bija nokritis pie tā
sēdekļa, uz kā Estere sēdēja. Tad ķēniņš sacīja: vai
viņš arī pie ķēniņienes varas darbu grib darīt pie
manis namā? Kad šis vārds no ķēniņa mutes izgāja,
tad Amanam aizsedza galvu. 9 Un Arbonus, viens
no ķēniņa kambarjunkuriem, sacīja: redzi, Amana
namā stāv koks piecdesmit olektis augstumā, ko
Amans cēlis priekš Mardakaju, kas runājis labu
priekš ķēniņa. Tad ķēniņš sacīja: pakariet viņu pie
tā. 10 Tad tie pakāra Amanu pie tā koka, ko tas
Mardakajam bija licis uzcelt. Tad ķēniņa bardzība
nostājās.

8 Tanī dienā ķēniņš Ahasverus deva ķēniņienei
Esterei Amana, tā Jūdu ienaidnieka, namu, un
Mardakajs nāca ķēniņa priekšā, jo Estere bija
stāstījusi, kas viņš tai esot. 2 Un ķēniņš novilka
savu gredzenu, ko no Amana bija ņēmis, un to
deva Mardakajam, un Estere iecēla Mardakaju
pār Amana namu. 3 Un Estere runāja vēl ķēniņa
priekšā un krita viņam pie kājām un raudāja un
viņu lūdza, ka viņš atņemtu Amana, tā Agaģieša,
ļaunumu un viņa nodomu, ko viņš izdomājis
pret Jūdiem. 4 Tad ķēniņš Esterei piesniedza
zelta scepteri, un Estere cēlās un stāvēja ķēniņa
priekšā. 5 Un viņa sacīja: ja ķēniņam patīk, un
ja es žēlastību esmu atradusi viņa priekšā, un
ja tas pareizi ir ķēniņa priekšā, un es patīkama
esmu viņa acīs, tad lai top rakstīts, ka Amana,
Medatus, tā Agaģieša dēla, grāmatas un domas
top iznīcinātas, ko viņš rakstījis, gribēdams Jūdus
nomaitāt, kas ir visās ķēniņa valstīs. 6 Jo kā es
varētu redzēt to nelaimi, kas maniem ļaudīm uzies,
un kā es varētu uzlūkot savu radu nomaitāšanu? 7
Tad ķēniņš Ahasverus sacīja uz ķēniņieni Esteri un
uz Jūdu Mardakaju: redzi, Amana namu es esmu
devis Esterei, un viņš ir pakārts pie koka, tādēļ ka
savu roku pielicis pie Jūdiem. 8 Tad nu jūs rakstiet
par tiem Jūdiem, kā jums patīk ķēniņa vārdā un
aizspiežat to ar ķēniņa gredzenu, jo to rakstu,
kas ķēniņa vārdā rakstīts un ar ķēniņa zieģeli
aizspiests, to nedrīkst pārgrozīt. 9 Tad ķēniņa
rakstītāji tanī laikā tapa aicināti trešā mēnesī,
tas ir Zivana mēnesis, divdesmit trešā dienā, un
tapa rakstīts, tā kā Mardakajs pavēlēja, Jūdiem
un valdniekiem un zemes valdītājiem un valsts
lieliem kungiem, no Indijas līdz Moru zemei, simts
divdesmit septiņās valstīs un uz ikvienu valsti

viņas rakstā un uz ikvienu tautu viņas valodā, un
Jūdiem pēc viņu rakstiem un pēc viņu valodas. 10
Un tas tapa rakstīts ķēniņa Ahasverus vārdā un
aizspiests ar ķēniņa gredzenu. Un tās grāmatas
tapa sūtītas caur skrējējiem, kas jāja uz čakliem
zirgiem no ķēniņa staļļiem. 11 Ķēniņš atļaujot
Jūdiem visās pilsētās sapulcēties un savu dzīvību
aizstāvēt, izdeldēt, nokaut un nomaitāt visu to
ļaužu un valsts spēku, kas nāktu virsū, laupīt
bērnus un sievas, un viņu mantu, - 12 Vienā dienā,
pa visām ķēniņa Ahasverus valstīm, trīspadsmitā
dienā divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis.
13 Tais grāmatās bija rakstīts: ka pavēle dota pa
visām valstīm, ka visiem ļaudīm nāk zināms, lai
Jūdi ir gatavi uz to dienu atriebties pie saviem
ienaidniekiem. 14 Tad tie skrējēji izgāja jāšus
ar ķēniņa čakliem zirgiem ātri steigdamies, pēc
ķēniņa vārda, un tā pavēle tapa dota Sūsanas pilī.
15 Un Mardakajs izgāja no ķēniņa ar pazilām un
baltām ķēniņa drēbēm un ar lielu zelta kroni un ar
uzvalku no dārga audekla un purpura, un Sūsanas
pilsēta gavilēja un līksmojās. 16 Pie Jūdiem bija
spožums un līksmība un prieks un gods. 17 Un
visās valstīs un visās pilsētās, kur ķēniņa vārds
un pavēle nāca zināmi, bija prieks un līksmība
pie Jūdiem, dzīres un labas dienas, un daudz no
pagāniem palika par Jūdiem, jo bailes no Jūdiem
tiem bija uzkritušas.

9 Tad nu divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara
mēnesis, trīspadsmitā dienā, kad pēc ķēniņa
vārda un pavēles notikās, tai dienā, kad Jūdu
ienaidnieki cerēja tos pārvarēt, bet tas otrādi
pārgriezās, ka Jūdi pārvarēja savus nīdētājus, - 2
Tad Jūdi sapulcējās savās pilsētās pa visām ķēniņa
Ahasverus valstīm, ka tie rokas pieliktu pie tiem,
kas viņu nelaimi meklēja, un neviens nepastāvēja
viņu priekšā, jo bailes no viņiem bija nākušas pār
visiem ļaudīm. 3 Un visi lielkungi pa tām valstīm
un valdnieki un zemes valdītāji un ķēniņa mantas
uzraugi godāja Jūdus, jo bailes no Mardakaja pār
tiem bija nākušas. 4 Jo Mardakajs bija liels ķēniņa
namā, un viņa slava izgāja pa visām valstīm, jo tas
vīrs Mardakajs tapa jo dienas jo augstāks. 5 Bet
Jūdi kāvās pret visiem saviem ienaidniekiem, ar
zobenu kaudami un nokaudami un nomaitādami,
un darīja ar saviem nīdētājiem pēc sava prāta. 6
Un Sūsanas pilī Jūdi ir nokāvuši un nomaitājuši
piecsimt vīrus 7 Un Parzandatu un Dalvonu un
Azvatu 8 Un Poratu un Adaliju un Aridatu 9 Un
Parmastu un Arisaju un Aridaju un Vajezatu. 10
Amana, Medatus dēla, Jūdu ienaidnieka, desmit
dēlus tie nokāva, bet tie savas rokas nepielika
pie laupījuma. 11 Tai dienā nokauto skaits tapa
zināms ķēniņam Sūsanas pilī. 12 Un ķēniņš sacīja
uz ķēniņieni Esteri: Sūsanas pilī Jūdi ir nokāvuši
un nomaitājuši piecsimt vīrus, un arī Amana
desmit dēlus, ko tad tie nebūs darījuši citās ķēniņa
valstīs? Un nu, kas ir tava lūgšana, tas tev taps
dots; un kas vēl tava prasīšana, tai būs notikt.
13 Tad Estere sacīja: ja ķēniņam patīk, tad lai tie
Jūdi, kas ir Sūsanā, arī rītu dara pēc šīs dienas
atvēlēšanas, un lai Amana desmit dēli pie koka
top pakārti. 14 Tad ķēniņš pavēlēja, lai to dara, un
tā pavēle tapa dota Sūsanā, un tie pakāra Amana
desmit dēlus. 15 Un tie Jūdi, kas bija Sūsanā,
sapulcējās četrpadsmitā dienā, Adara mēnesī,
un nokāva Sūsanā trīssimt vīrus, bet tie savu
roku nepielika pie laupījuma. 16 Un tie citi Jūdi,
kas bija ķēniņa valstīs, sapulcējās, ka tie savas
dzīvības labad kautos un ka tiem miers būtu no
saviem ienaidniekiem, un tie nokāva no saviem
nīdētājiem septiņdesmit piecus tūkstošus, bet
tie savas rokas nepielika pie laupījuma. 17 Tas
notikās trīspadsmitā dienā, Adara mēnesī, un
viņa četrpadsmitā dienā tie dusēja, un šo dienu
iecēla par dzīru un līksmības dienu. 18 Bet tie
Jūdi, kas Sūsanā bija sapulcējušies trīspadsmitā
un četrpadsmitā dienā, tie dusēja piecpadsmitā
dienā un to iecēla par dzīru un līksmības dienu. 19
Tāpēc tie Jūdi, kas ciemos un miestos dzīvoja, to
četrpadsmito Adara mēneša dienu cēla par prieku
un dzīru un svētku dienu, un kur cits citam sūtīja
dāvanas. 20 Un Mardakajs uzrakstīja šās lietas un
sūtīja grāmatas pie visiem Jūdiem, kas bija visās
ķēniņa Ahasverus valstīs tuvu un tālu, 21 Tiem par
stipru likumu iestādīdams, lai četrpadsmito un
piecpadsmito Adara mēneša dienu ik gadus svētī,
22 Tādēļ ka pa tām dienām Jūdi bija mieru dabūjuši
no saviem ienaidniekiem, un tādēļ ka tai mēnesī
viņu noskumšana bija pārvērtusies par prieku
un viņu bēdas par labām dienām, lai tie tās dara
par dzīru un līksmības dienām un sūta cits citam
dāvinājumus un nabagiem dāvanas. 23 Un Jūdi
pieņēma, kā tie bija sākuši darīt, un ko Mardakajs
tiem bija rakstījis. 24 Proti ka Amans, Medatus
dēls, tas Agaģietis, visu Jūdu ienaidnieks, pret
Jūdiem bija nodomājis, tos izdeldēt, un ka viņš
metis meslus, tas ir pur, tos biedināt un nomaitāt.
25 Bet kad (Estere) ķēniņa priekšā nākusi, tad šis
caur grāmatām pavēlējis, ka viņa niknās domas,
ko viņš par Jūdiem bija nodomājis, atgrieztos uz
viņa galvu, un tie viņu ar viņa dēliem pakāruši
pie koka. 26 Tādēļ tie šās dienas sauca purim,
no tā meslu vārda „pur“. Tādēļ pēc visiem tiem
vārdiem tai grāmatā, un ko tie paši bija redzējuši
un kas tiem bija noticis, 27 Jūdi to iecēla un nolika

priekš sevis un saviem bērniem un visiem, kas
viņiem pieķērās, ka to nepārkāptu, bet ka svētītu
šās divas dienas pēc viņu rakstiem un pēc viņu
nospriestā laika ikgadus; 28 Ka šīs dienas taptu
pieminētas un turētas pie visiem pēcnākamiem,
ikvienā augumā, ikvienā radā, ikvienā valstī un
ikvienā pilsētā, un ka tās purim dienas nepārkāptu
Jūdu starpā un ka viņu piemiņa netaptu aizmirsta
pie viņu bērnu bērniem. 29 Un ķēniņiene Estere,
Abikaīla meita, un Mardakajs, tas Jūds, rakstīja it
tikuši(ar visu savu spēku un ietekmi) apstiprināt
šo otru grāmatu par tiem purim. 30 Un viņš
sūtīja grāmatas visiem Jūdiem uz visām simts
divdesmit septiņām ķēniņa Ahasverus valstīm ar
miera un uzticības vārdiem, 31 Lai tie šīs purim
dienas pastāvīgi svētī savā nospriestā laikā, tā kā
Mardakajs, tas Jūds, un ķēniņiene Estere to bija
iecēluši, un tā kā tie paši sev un savam dzimumam
bija apstiprinājuši, līdz ar to gavēņu un gaudu
iestādījumu. 32 Un Estere apstiprināja ar savu
pavēli šos purim likumus, un tie tapa ierakstīti
grāmatā.

10 Un ķēniņš Ahasverus uzlika klausību zemei
un jūras salām. 2 Bet visi viņa varas un viņa
stipruma darbi un Mardakaja lielā paaugstināšana,
ar ko ķēniņš viņu paaugstinājis, tas viss rakstīts
Mēdiešu un Persiešu ķēniņu laiku grāmatā. 3 Jo
Jūds Mardakajs bija otrais pie ķēniņa Ahasverus
un augsts pie Jūdiem un pieņēmīgs(patīkams) pie
visiem saviem brāļiem; jo viņš meklēja labumu
priekš savas tautas, un runāja par visa sava
dzimuma labklāšanos.

Ījaba

1 Viens vīrs bija Uca zemē, Ījabs vārdā, un tas
bija sirdsskaidrs un taisns un dievbijīgs un
sargājās no ļauna. **2** Un tam dzima septiņi dēli un
trīs meitas. **3** Un viņam lopu bija septiņtūkstoš
avis un trīstūkstoš kamieļi un piecsimt jūgi vēršu
un piecsimt ēzeļu mātes un ļoti liela saime; un
viņš bija lielāks nekā visi austruma ļaudis. **4**
Un viņa dēli gāja un taisīja dzīres ikviena namā
savā dienā, un sūtīja un aicināja savas trīs māsas,
līdz ar tiem ēst un dzert. **5** Kad nu tās dzīru
dienas bija apkārt, tad Ījabs sūtīja (atgādinājumu
šķīstīties) un tos svētīja un cēlās no rīta agri un
upurēja dedzināmos upurus pēc visu viņu skaita,
jo Ījabs sacīja: Varbūt, ka mani dēli apgrēkojušies
un Dievam savā sirdī atsacījuši. Tā Ījabs darīja
ikdienas. **6** Un notikās kādā dienā, kad Dieva
bērni nāca stāties Tā Kunga priekšā, tad sātans
arīdzan atnāca viņu starpā. **7** Un Tas Kungs sacīja
uz sātanu: no kurienes tu nāci? Un sātans Tam
Kungam atbildēja un sacīja: esmu gājis apkārt pa
pasauli un to esmu izstaigājis. **8** Un Tas Kungs
sacīja uz sātanu: vai tu neesi licis vērā Manu
kalpu Ījabu? Jo neviena tāda nav pasaulē kā viņš,
sirdsskaidrs, taisns un dievbijīgs vīrs, un kas
tā sargās no ļauna. **9** Tad sātans atbildēja Tam
Kungam un sacīja: vai tad Ījabs velti Dievu bīstas?
10 Vai Tu viņu un viņa namu un visu, kas tam
pieder, neesi visapkārt aptaisījis tā kā ar sētu?
Viņa roku darbu Tu esi svētījis, un viņa lopi ir
vairojušies zemē. **11** Bet nu izstiep jel Savu roku
un aizskar, kas tam pieder, tiešām viņš Tev vaigā
atsacīsies. **12** Un Tas Kungs sacīja uz sātanu: redzi,
viss, kas tam pieder, lai ir tavā rokā, tikai pie viņa
paša nepieliec savu roku. Un sātans aizgāja no Tā
Kunga. **13** Kad nu kādā dienā viņa dēli un meitas
ēda un vīnu dzēra sava pirmdzimušā brāļa namā,
14 Tad vēstnesis nāca pie Ījaba un sacīja: vērši ara
un ēzeļu mātes pie tiem bija klāt ganos. **15** Tad
Arābi ielauzās un tos paņēma un kāva tos puišus
ar zobena asmeni, un es viens pats tikai esmu
izbēdzis, tev to stāstīt. **16** Kamēr tas vēl runāja,
cits atnāca un sacīja: Dieva uguns krita no debess
un iededzināja avis un puišus un tos sadedzināja
pavisam, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev
to stāstīt, **17** Kamēr tas vēl runāja, cits atnāca un
sacīja: Kaldeji taisījās trijos pulkos un uzbruka
kamieļiem un tos paņēma un kāva tos puišus
ar zobena asmeni, un es viens pats tikai esmu
izbēdzis, tev to stāstīt. **18** Kamēr tas vēl runāja,
cits atnāca un sacīja: tavi dēli un tavas meitas ēda
un dzēra vīnu sava pirmdzimušā brāļa namā. **19**
Un redzi, briesmīga vētra nāca no tuksneša puses
un aizņēma tos četrus nama stūrus, ka tas sagruva
uz tiem jaunekļiem, un tie nomira, un es viens
pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **20** Tad
Ījabs cēlās un saplēsa savus svārkus un apcirpa
savu galvu un metās pie zemes un pielūdza **21** Un
sacīja: kails esmu nācis no savas mātes miesām un
kails atkal aiziešu. Tas Kungs ir devis, Tas Kungs
ir ņēmis, Tā Kunga vārds lai ir slavēts! **22** Visās
šinīs lietās Ījabs neapgrēkojās un neturējās aplam
pret Dievu.

2 Un notikās atkal kādā dienā, kad Dieva bērni
nāca, stāties Tā Kunga priekšā, tad arī sātans
atnāca viņu starpā, stāties Tā Kunga priekšā. **2** Un
Tas Kungs sacīja uz sātanu: no kurienes tu nāci?
Un sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: esmu
gājis apkārt pa pasauli un to esmu izstaigājis.
3 Tad Tas Kungs sacīja uz sātanu: vai tu neesi
licis vērā Manu kalpu Ījabu? Jo neviena tāda nav
pasaulē kā viņš, sirdsskaidrs un taisns, dievbijīgs
vīrs, un kas tā sargās no ļauna; un viņš vēl turas
stipri pie savas sirdsskaidrības, bet tu Mani esi
skubinājis pret viņu, viņu velti samaitāt. **4** Tad
sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: ādu par
ādu; un visu, kas cilvēkam pieder, to viņš dod
par savu dzīvību. **5** Bet izstiep jel Savu roku un
aizskar viņa kaulus un viņa miesas; tiešām viņš
Tev vaigā atsacīsies. **6** Un Tas Kungs sacīja uz
sātanu: redzi, lai viņš ir tavā rokā, bet taupi viņa
dzīvību. **7** Tad sātans aizgāja no Tā Kunga un
sita Ījabu ar nikniem augoņiem no pēdas līdz
galvas virsai. **8** Un viņš ņēma poda gabalu, ar
to kasīties, un bija apsēdies pelnos. **9** Tad viņa
sieva uz viņu sacīja: vai tu vēl stipri turies pie
savas sirds skaidrības? Atsaki Dievam un mirsti.
10 Bet viņš uz to sacīja: tu runā kā daža neprātīga
runā; vai labumu gan saņemsim no Dieva, bet
ļaunumu vis nesaņemsim? Visās šinīs lietās Ījabs
neapgrēkojās ar savām lūpām. **11** Kad nu Ījaba
trīs draugi dzirdēja visu šo nelaimi, kas viņam
bija uzgājusi, tad tie nāca ikkatrs no savas vietas,
Elifas no Temanas un Bildads no Šuhas un Cofars
no Naēmas; jo tie bija sarunājušies, nākt un viņu
žēlot un viņu iepriecināt. **12** Un tie pacēla savas
acis no tālienes un viņu nepazina; tad tie pacēla
savu balsi un raudāja, un ikviens no tiem saplēsa
savus svārkus un kaisīja pīšļus uz savām galvām
pret debesīm. **13** Tā tie pie viņa sēdēja zemē
septiņas dienas un septiņas naktis, un neviens uz
to nerunāja ne vārda; jo tie redzēja, ka tās sāpes
bija ļoti lielas.

3 Pēc tam Ījabs atdarīja savu muti un nolādēja
savu dienu. Un Ījabs iesāka un sacīja: **2** Tā
diena lai pazūd, kur esmu dzimis, **3** Un tā nakts,
kur sacīja: puisītis ieņemts. **4** Šī diena lai paliek
tumša, lai Dievs no augšienes pēc viņas nevaicā,
un spožums pār viņu lai nespīd. **5** Tumsa un
nāves ēna lai viņu aizņem, padebeši lai viņu apklāj
un kas vien dienu aptumšo, lai viņu biedē. **6** Šo
nakti lai tumsa apņem, ka tā starp gada dienām
nepriecājās, lai viņa nenāk mēnešu skaitā. **7** Redzi,
šī nakts lai paliek neauglīga, ka tanī nenotiek
gavilēšana. **8** Lai dienu lādētāji to nolād, tie, kas
māk Levijatanu uzrīdīt. **9** Lai viņas rīta zvaigznes
top aptumšotas, lai viņa gaida uz gaismu, bet nekā,
un lai viņa neredz ausekļa spīdumu. **10** Tāpēc ka
tā manām miesām durvis nav aizslēgusi, un bēdas
nav noslēpusi priekš manām acīm. **11** Kāpēc es
neesmu nomiris mātes miesās un bojā gājis, kad
no miesām iznācu? **12** Kāpēc esmu likts klēpī un
kāpēc pie krūtīm, ka man bija zīst? **13** Jo tad es
gulētu un būtu klusu, tad es gulētu, un man būtu
dusa, **14** Līdz ar ķēniņiem un runas kungiem virs
zemes, kas sev kapu vietas uztaisījuši, **15** Vai ar
lieliem kungiem, kam zelts bijis, kas savus namus
ar sudrabu pildījuši; **16** Vai kā norakts nelaikā
dzimis bērns es nebūtu nekas, tā kā bērniņi, kas
nav redzējuši gaismas. **17** Tur bezdievīgie stājās
no trakošanas, un tur dus, kam spēks noguris; **18**
Tur cietumnieki visi līdzi ir mierā, tie nedzird
dzinēja balsi; **19** Tur ir mazs un liels, un kalps ir
vaļā no sava kunga. **20** Kāpēc (Dievs) dod bēdīgam
gaismu un dzīvību tiem, kam noskumusi sirds, **21**
Kas pēc nāves ilgojās, bet tā nenāk, un rok pēc
tās vairāk nekā pēc mantām, **22** Kas priecātos
un gavilētu, kas līksmotos, kad kapu atrastu - **23**
Vīram, kam ceļš ir apslēpts, un ko Dievs visapkārt
apspiedis? **24** Jo maizes vietā man ir nopūtas, un
mana kaukšana izgāzās kā ūdens. **25** Jo briesmas,
ko bijos, man uzgājušas, un no kā man bija bail,
tas man uznācis. **26** Man nav miera, man nav
dusas, es nedabūju atpūsties, un bēdas nāk uz
bēdām.

4 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2**
Vai ļaunā ņemsi, kad tev kādu vārdu teiksim?
Bet, - kas varētu klusu ciest? **3** Redzi, dažu labu tu
esi pamācījis un nogurušas rokas stiprinājis. **4**
Tavi vārdi kritušu ir uzcēluši, un drebošus ceļus
tu esi spēcinājis. **5** Bet kad tas nu nāk uz tevi,
tad tu nogursti, un kad tas tevi aizņem, tad
tu iztrūcinājies. **6** Vai uz tavu Dieva bijāšanu
nebija tava cerība, vai tu nepaļāvies uz saviem
nenoziedzīgiem ceļiem? **7** Piemini jel, kurš
nenoziedzīgs būdams ir bojā gājis, un kur taisni
ir izdeldēti? **8** Tā es gan esmu redzējis: kas
netaisnību ar un varas darbu sēj, tie to pašu
pļauj. **9** Caur Dieva dvašu tie iet bojā, un no viņa
bardzības gara tie iznīkst. **10** Lauvas rūkšana un
liela lauvas balss un jaunu lauvu zobi ir izlauzti.
11 Vecais lauva iet bojā, jo laupījuma nav, un
vecās lauvas bērni izklīst. **12** Un slepeni pie manis
nācis vārds, un mana auss kādu skaņu no tā ir
saņēmusi, **13** Nakts parādīšanu domās, kad ciets
miegs cilvēkiem uziet. **14** Tad bailes man uznāca
un šaušalas un iztrūcināja visus manus kaulus.
15 Un viens gars man gāja garām, ka visi manas
miesas mati cēlās stāvu. **16** Viņš stāvēja, bet es
nepazinu viņa ģīmi, tēls bija priekš manām acīm
un es dzirdēju palēnu balsi: **17** Vai cilvēks taisns
Dieva priekšā, vai vīrs šķīsts priekš sava Radītāja?
18 Redzi, Saviem kalpiem Viņš neuztic, un Saviem
eņģeļiem Viņš pierāda vainu, - **19** Cik vairāk tiem,
kas mālu namos dzīvo, kas ceļas no pīšļiem, kas
nīcīgi kā kodi. **20** Starp rīta un vakara laiku tie top
sašķelti, ka neviens to nenomana, viņi iet pavisam
bojā. **21** Vai viņu gods viņiem netop atņemts? Tie
nomirst, bet ne gudrībā.

5 Sauc jel, vai būs kāds, kas tev atbild? Un pie
kura no svētiem tu gribi griezties? **2** Jo sirdēsti
nokauj ģeķi, un pārsteigšanās nonāvē nejēgu. **3** Es
redzēju ģeķi iesakņotu, bet piepeši nolādēju viņa
namu. **4** Viņa bērni palika tālu no pestīšanas un
tapa satriekti vārtos, un nebija glābēja. **5** Viņa
pļāvumu ēda izsalkuši, un pat no ērkšķu vidus to
lasīja, un laupītāji aprija viņa padomu. **6** Jo no
pīšļiem neizaug nelaime, un no zemes neizplaukst
grūtums. **7** Bet cilvēks uz grūtumu piedzimst, kā
dzirksteles no oglēm paceļas skraidīt. **8** Bet es
meklētu to stipro Dievu un Dievam pavēlētu savas
lietas. **9** Viņš dara lielas lietas, kas nav izprotamas,
un brīnumus, ko nevar skaitīt. **10** Viņš dod lietu
virs zemes un ūdenim liek nākt pār druvām. **11**
Zemos Viņš liek augstā vietā, un bēdīgie tiek celti
laimē. **12** Viņš iznīcina viltniekiem padomu, ka
viņu rokas nekā derīga nevar padarīt. **13** Viņš
satver gudros viņu viltībā, un netikliem padoms
ātri krīt. **14** Pa dienu tie skraida tumsā, un dienas
vidū tie grābstās kā naktī. **15** Bet Viņš izglābj no
zobena, no viņu mutes, un to bēdīgo no varenā
rokas. **16** Tā nabagam nāk cerība, bet blēdībai būs
turēt muti. **17** Redzi, svētīgs tas cilvēks, ko Dievs
pārmāca, tāpēc neņem par ļaunu tā Visuvarenā
pārmācību. **18** Jo Viņš ievaino un atkal sasien,
Viņš sadauza, un Viņa roka dziedina. **19** Sešās
bēdās Viņš tevi izglābs, un septītā tevi ļaunums
neaizskars. **20** Bada laikā Viņš tevi izpestīs no
nāves, un kara laikā no zobena cirtieniem. **21**

No ļaunām mēlēm tu tapsi paglābts, un nebīsies
no posta, kad tas nāks. 22 Postīšanā un badā tu
smiesies, un no zemes zvēriem tu nebīsies. 23
Jo tev būs derība ar akmeņiem tīrumā, un zvēri
laukā turēs ar tevi mieru. 24 Un tu samanīsi, ka
tavs dzīvoklis mierā, un apraudzīsi savu namu
un trūkuma nebūs. 25 Un tu samanīsi, ka tava
dzimuma būs daudz, un tavi pēcnākamie kā zāle
virs zemes. 26 Vecumā tu iesi kapā, tā kā kūlīšus
ieved savā laikā. 27 Redzi, to mēs esam izmeklējuši,
tā tas ir; klausi tu un ņem to labi vērā.

6 Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Kaut manas vaimanas
ar svaru svērtu un turpretī manas bēdas svaru
kausā liktu! 3 Jo tās tagad ir grūtākas nekā jūras
smiltis, tāpēc mana mute muld. 4 Jo tā Visuvarenā
bultas ir iekš manis, mans gars dzer viņu ugunis,
Dieva briesmas karo pret mani. 5 Vai gan meža
ēzelis zviedz, kad tam ir zāle? Vai vērsis mauj,
kad tam sava barība? 6 Vai jēlu var ēst bez sāls?
Vai ir gardums olas baltumā? 7 Ko mana dvēsele
negribēja aizskart, tā nu ir mana bēdu barība. 8
Kaut mana lūgšana notiktu, un Dievs man dotu,
ko es gaidu, 9 Kaut Dievs mani sadauzītu, kaut
tas Savu roku izstieptu un mani satriektu! 10 Tas
man vēl būtu par prieku, un es vēl savās nežēlīgās
sāpēs būtu līksms, ka neesmu aizliedzis tā Svētā
vārdus. 11 Kāds ir mans spēks, ka es vēl varētu
cerēt, un kāds ir mans gals, ka manai dvēselei
būtu jāpaciešās? 12 Vai mans spēks ir akmeņu
spēks, vai mana miesa ir varš? 13 Vai man palīga
netrūkst pavisam, un vai man padoms nav visai
pagalam? 14 Izsamisušam žēlastības vajag no
sava drauga, citādi tas arī tā Visuvarenā bijāšanu
atmet. 15 Mani brāļi mani pieviļ kā strauts, kā
strauta ūdeņi, kas notek; 16 Sajukuši tie bija ar
ledu, un sasniguši ar sniegu, - 17 Tai laikā, kad
karstums tos spiež, tad tie izsīkst, kad karsts
metās, tad tie iznīkst no savas vietas. 18 Viņu ceļi
griežas sānis, tie iet uz tuksnesi un izzūd. 19 Uz
tiem skatās ceļa ļaudis no Temas un cer Šebas
ceļa gājēji. 20 Tie paliek kaunā ar tādu cerību un
nosarkst, tur nonākdami. 21 Tiešām nu jūs neesat
it nekas, redzat briesmas un iztrūcinājāties. 22
Vai es jeb kad sacīju: nesiet man un dodiet man
dāvanas no sava padoma? 23 Jeb glābiet mani
no ienaidnieka rokas un pestījiet mani no varas
darītāju rokas? 24 Mācat mani, es cietīšu klusu,
un pierādiet man, kur es maldījies. 25 Cik spēcīgi
ir taisni vārdi, bet ko norāj jūsu rāšana; 26 Vai
jūs esat apņēmušies vārdus aprāt? Vējam pieder
izsamisuša vārdi. 27 Vai arī bāriņam gribat valgus
mest un bedri rakt savam tuvākam. 28 Bet nu,
lūdzami, uzlūkojiet mani, jums acīs tiešām es
nemelošu. 29 Atbildiet jel, lai nenotiek netaisnība,
atbildiet, jo mana taisnība vēl stāv. 30 Vai tad
uz manas mēles būs netaisnība, vai mana mute
nemanīs, kas ir blēdība?

7 Vai cilvēkam nav karš virs zemes, un vai viņa
dienas nav kā algādža dienas? 2 Tā kā kalps
ilgojās pēc ēnas un kā algādzis gaida uz savu
algu, 3 Tāpat man nākuši daudz bēdīgi mēneši, un
grūtas naktis man ir piešķirtas. 4 Kad apguļos, tad
es saku: kad atkal celšos? un vakars vilcinājās, un
es apnīkstu mētāties gultā līdz gaismai. 5 Mana
miesa ir apsegta ar tārpiem un vātīm, mana āda
sadzīst un čūlo atkal. 6 Manas dienas ir ātrākas
nekā vēvera (audēja) spole un beidzās bez nekādas
cerības. 7 Piemini, ka mana dzīvība ir vējš un
mana acs labuma vairs neredzēs. 8 Acs, kas nu
mani redz, manis vairs neredzēs. Tavas acis uz
mani skatās, un es vairs neesmu. 9 Mākonis iznīkst
un aiziet, - tāpat kas kapā nogrimst, nenāks atkal
augšām. (Sheol h7585) 10 Viņš neatgriezīsies atkal
savā namā, un viņa vieta viņu vairs nepazīs. 11 Tā
tad es savu muti neturēšu, es runāšu savās sirds
bēdās, es žēlošos savā sirdsrūgtumā. 12 Vai tad
es esmu kā jūra, vai kā liela jūras zivs, ka tu ap
mani noliec vakti? 13 Kad es saku: mana gulta
man iepriecinās, manas cisas atvieglinās manas
vaimanas, 14 Tad Tu mani izbiedē ar sapņiem,
un caur parādīšanām Tu mani iztrūcini, 15 Tā ka
mana dvēsele vēlās būt nožņaugta, labāki mirt
nekā tā izģinst. 16 Es esmu apnicis, man netīk
mūžam dzīvot; atstājies jel no manis, jo manas
dienas ir kā nekas. 17 Kas ir cilvēks, ka Tu viņu
tik augsti turi un ka Tu viņu lieci vērā, 18 Un
viņu piemeklē ik rītu, viņu pārbaudi ik acumirkli,
19 Ka Tu nemaz no manis neatstājies un mani
nepameti, ne siekalas ierīt? 20 Ja esmu grēkojis,
ko es Tev darīšu, Tu cilvēku sargs? Kāpēc Tu mani
esi licis Sev par mērķi, ka es sev pašam palicis
par nastu? 21 Un kāpēc Tu manus pārkāpumus
nepiedod un neatņem manu noziegumu? Jo nu
es apgulšos pīšļos, un kad Tu mani meklēsi, tad
manis vairs nebūs.

8 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: 2 Cik
ilgi tu tā gribi runāt? tavas mutes vārdi ir kā
stiprs vējš, kas greznojās. 3 Vai Dievs pārgrozītu
tiesu, un tas Visuvarenais pārgrozītu taisnību?
4 Kad tavi bērni pret Viņu grēkojuši, tad Viņš
tos arī nodevis viņu grēku varā. 5 Bet ja tu pie
laika to stipro Dievu meklēsi un no tā Visuvarenā
žēlastības lūgsies, 6 Ja tu šķīsts būsi un taisns,
tad Viņš tevi gan uzlūkos un atkal uztaisīs tavas
taisnības dzīvokli. 7 Un ja tu iesākumā biji sīks,

pēcgalā tu būsi ļoti liels. 8 Jo vaicā jel tiem
senajiem, un liec vērā, ko viņu tēvi piedzīvojuši.
9 Jo mēs esam vakarēji un nezinām nenieka; jo
mūsu dienas ir kā ēna virs zemes. 10 Viņi tevi gan
mācīs un tev sacīs un no savas sirds runās. 11 Vai
ašķi aug bez dūņām, vai niedres izaug bez ūdens?
12 Vēl zaļo, netiek plūktas, bet nokalst ātrāki nekā
visa cita zāle. 13 Tā iet visiem, kas Dievu aizmirst,
un blēža cerība iet bojā, 14 Viņa drošums iznīkst,
un viņa patvērums ir kā zirnekļa tīkls. 15 Viņš
atslienas pie sava nama, bet tas nestāv, viņš gan
pie tā turas, bet tas nepastāv. 16 Gan viņš ir zaļš,
saulei spīdot, un viņa zari izplešas viņa dārzā,
17 Viņa saknes vijās ap akmeņiem un ķērās pie
mūra ēkas. 18 Kad viņš to izdeldē no viņa vietas,
tad šī viņu aizliedz: Es tevi neesmu redzējusi. 19
Redzi, tāds ir viņa ceļa prieks, un no pīšļiem izaug
atkal citi. 20 Redzi, Dievs neatmet sirdsskaidro,
un neņem bezdievīgo pie rokas. 21 Kamēr Viņš
tavu muti piepildīs ar smiešanos un tavas lūpas ar
gavilēšanu, 22 Tavi ienaidnieki taps apģērbti ar
kaunu, un bezdievīgo dzīvokļa vairs nebūs.

9 Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Patiesi, es zinu,
ka tas tā ir: jo kā cilvēks varētu taisns būt tā
stiprā Dieva priekšā? 3 Ja viņš grib ar To tiesāties,
tad tas Viņam uz tūkstošiem ne vārda nevar
atbildēt. 4 Viņš ir gudrs no sirds un stiprs no
spēka; kas pret Viņu var tiepties un pastāvēt?
5 Viņš pārceļ kalnus, un tie nemana, ka Viņš
tos apgāž Savā dusmībā. 6 Viņš kustina zemi
no viņas vietas, ka viņas pamati trīc. 7 Viņš
pavēl saulei, tad tā neuzlec, Viņš aizspiež zieģeli
priekš zvaigznēm. 8 Viņš viens izplata debesis
un staigā pa jūras augstumiem. 9 Viņš radījis tos
vāģus(Lāci), Orijonu un Sietiņu un tās zvaigznes
pret dienasvidu. 10 Viņš dara lielas lietas, ko
nevar izprast, un brīnumus, ko nevar izskaitīt. 11
Redzi, Viņš man iet secen, ka To neredzu, Viņš
staigā garām, ka To nesamanu. 12 Redzi, kad Viņš
aizgrābj, kas Viņu kavēs, kas uz Viņu sacīs: ko
Tu dari? 13 Dievs neaptur Savas dusmas, apakš
Viņa tā varenā palīgi lokās. 14 Kā tad nu es Viņam
varētu atbildēt un atrast vārdus pret Viņu? 15 Jo,
kad es arī taisns būtu, taču es nevaru atbildēt,
bet man būtu savs soģis jāpielūdz. 16 Jebšu es
sauktu, un Viņš man atbildētu, taču es nevarētu
ticēt, ka Viņš klausīšot manu balsi. 17 Jo Viņš
sagrābtu mani tā kā ar vētru un vairotu manas
nepelnītas vainas. 18 Viņš manam garam neļautu
atspirgties, bet mani pieēdinātu ar rūgtumiem.
19 Ja spēka vajag, redzi, Viņš ir varens, un ja
tiesā jānāk, kas Viņu sauks priekšā? 20 Ja es būtu
taisns, tad mana mute mani pazudinātu, ja es būtu
skaidrs, taču Viņš man pierādītu vainu. 21 Es esmu
nenoziedzīgs, es savu dvēseli nežēloju, man riebj
dzīvot. 22 Viena alga! tādēļ es saku: Viņš izdeldē
nenoziedzīgu un bezdievīgu. 23 Kad Viņa rīkste
piepeši nonāvē, tad Viņš smejas par nenoziedzīgo
izsamišanos. 24 Zeme top dota bezdievīgā rokā,
Viņš apklāj viņas tiesnešu vaigus. Ja tas tā nav,
kas tad to dara? 25 Manas dienas jo ātras bijušas
nekā skrējējs, tās ir aiztecējušas un labuma nav
redzējušas. 26 Tās aizgājušas kā vieglas laivas, kā
ērglis, kas šaujas uz barību. 27 Kad es domāju: es
gribu aizmirst savas vaimanas un pamest savu
skumību un atspirgties, 28 Tad es iztrūkstos par
visām savām sāpēm; es zinu, ka Tu mani neturi
par nenoziedzīgu, 29 Ja man būs vainīgam būt,
- kāpēc tad man velti nodarboties? 30 Jebšu es
mazgātos sniegā un šķīstītu savas rokas sārmā, 31
Taču Tu mani iemērktu bedrē, tā ka manas drēbes
no manis kaunētos. 32 Jo Viņš nav tāds vīrs kā es,
kam es varētu atbildēt, ka mēs kopā varētu iet
priekš tiesas. 33 Nav mūsu starpā izšķīrēja, kas
savu roku varētu likt uz mums abiem. 34 Kad Viņš
atņemtu Savu rīksti no manis un Viņa biedēklis
mani neiztrūcinātu, - 35 Tad es runātu un no Viņa
nebītos; jo tā tas ar mani vis nav.

10 Mana dvēsele apnikusi dzīvot; savas
vaimanas es neaizturēšu, es runāšu savas
dvēseles rūgtumā. 2 Es sacīšu uz Dievu: nepazudini
mani, dod man zināt, kāpēc Tu ar mani tiesājies. 3
Vai Tev patīk varas darbu darīt, atmest Savas rokas
darbu un bezdievīgo padomam dot spožumu; 4
Vai Tev ir miesīgas acis, vai Tu redzi, kā cilvēks
redz? 5 Vai Tavas dienas ir kā cilvēka dienas un
Tavi gadi kā kāda vīra dienas, 6 Ka Tu manu
noziegumu meklē un vaicā pēc maniem grēkiem,
7 Lai gan Tu zini, ka es bezdievīgs neesmu, un
ka neviena nav, kas no Tavas rokas izglābj, 8
Tavas rokas mani sataisījušas un darījušas, kāds es
viscaur esmu, un tomēr Tu mani aprij. 9 Piemini
jel, ka Tu mani kā mālu esi taisījis, vai Tu mani
atkal darīsi par pīšļiem? 10 Vai Tu mani neesi
izlējis kā pienu, un man licis sarikt kā sieram? 11
Ar ādu un miesu Tu mani esi apģērbis, ar kauliem
un dzīslām mani salaidis! 12 Dzīvību un žēlastību
Tu man esi devis, un Tavas acis sargāja manu
dvēseli. 13 Un to Tu Savā sirdī esi slēpis, es zinu,
ka tas Tev prātā stāvēja. 14 Kad es grēkoju, tad Tu
to gribēji pieminēt un mani neatlaist no maniem
noziegumiem. 15 Ja es bezdievīgs biju, ak vai, man!
Bet ja biju taisns, taču man nebija galvu pacelt, ar
lielu kaunu ieraugot savas bēdas. 16 Un ja es galvu
paceļu, kā lauva Tu mani gribēji vajāt, un arvien

atkal brīnišķi pret mani rādīties, 17 Pret mani
vest Savus lieciniekus citus par citiem un vairot
Savu dusmību pret mani, celt pret mani vienu
kara spēku pēc otra. 18 Kāpēc tad Tu mani esi
izvedis no mātes miesām? Kaut es būtu nomiris un
neviena acs mani nebūtu redzējusi, 19 Tad es būtu
kā kas mūžam nav bijis, no mātes miesām es būtu
kapā guldīts. 20 Vai nav īss mans mūžs? Mities jel,
atstājies no manis, ka es maķenīt atspirgstos, 21
Pirms es noeju, un vairs neatgriežos, uz tumsības
un nāves ēnas zemi, 22 Uz zemi, kur bieza tumsība
kā pusnakts, kur nāves ēna un nekāda skaidrība,
un kur gaisma ir kā tumsība.

11 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja:
2 Vai uz tik daudz vārdiem nebūs atbildēt,
vai mutīgam cilvēkam lai paliek taisnība? 3 Vai
tad citiem uz tavām blēņām būs klusu ciest,
ka tu mēdi, un neviens tevi neapkauno, 4 Un
saki: mana mācība ir skaidra, un es esmu šķīsts
priekš Tavām acīm, (ak Dievs!) 5 Bet tiešām,
kaut Dievs runātu un atdarītu Savas lūpas pret
tevi 6 Un tev stāstītu to apslēpto gudrību, kas
ir gudrība pār gudrību, tad tu zinātu, ka Dievs
nemaz vēl visus tavus noziegumus nepiemin. 7
Vai tu Dieva apslēptos padomus vari atrast, vai
attapt tā Visuvarenā pilnību? 8 Viņa ir augstāka
nekā debesis, - ko tu vari darīt? Dziļāka nekā
elle, - ko tu vari zināt? (Sheol h7585) 9 Garāka nekā
zeme savā mērā, un platāka nekā jūra! 10 Kad
Viņš uzbrūk un gūsta, priekš tiesas stāda, kas
Viņam to liegs? 11 Jo Viņš pazīst neliešus, Viņš
redz negantību, vai vērā nelikdams. 12 Bet pirms
ģeķis nāk pie gudrības, tad meža lops paliek par
cilvēku. 13 Ja tu pacelsi savu sirdi un izplētīsi
savas rokas uz Viņu, - 14 Ja tu to ļaunumu, kas
tavā rokā, tālu atmetīsi, un netaisnībai neļausi
mājot savā dzīvoklī, 15 Tad tu savu vaigu varēsi
pacelt bez vainas un varēsi pastāvēt un nebūs
jābīstas. 16 Tad tu bēdas varēsi aizmirst, un tās
tā pieminēt, kā ūdeni, kas aizskrien. 17 Un tavs
mūžs stāvēs spožāks nekā dienas vidus, un pat
tumsa būs kā rīta gaisma. 18 Un tu varēsi ticēt, ka
vēl ir cerība, un redzēsi, ka vari mierā dusēt. 19
Un varēsi apgulties, un neviens tevi neizbiedēs,
un daudzi vēl tevi godinās. 20 Bet bezdievīgo acis
izīgst un viņu patvērums iet bojā, un viņu cerība
iznīks kā pēdīgā dvaša.

12 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Tas ir tiesa,
jūs esat ļaudis un ar jums gudrība izmirs.
3 Man arīdzan ir sirds, tāpat kā jums, jūs man
priekšā neesat, un kas tad to gudrību nezin? 4 Es
pat savam tuvākam esmu par apsmieklu, es, kas
Dievu piesaucis un no Viņa esmu paklausīts, par
apsmieklu tas taisnais un sirdsskaidrais. 5 Kauns
nelaimei pēc laimīga domām; tas gaida to, kam
kāja slīd. 6 Postītāju dzīvokļiem labi klājās, un
mierā paliek bezdievīgi un kam Dievs ir dūrē. 7
Un tiešām, vaicā jel lopiem, tie tev to mācīs, un
putniem apakš debess, tie tev to stāstīs. 8 Jeb runā
ar zemi, tā tev mācīs, un jūras zivis tev to izteiks.
9 Kas neatzīst pie visa tā, ka Tā Kunga roka to
darījusi. 10 Viņa rokā ir visu dzīvo dvēsele un
visu cilvēku miesu gars. 11 Vai auss nepārbauda
vārdus, kā mute bauda barību? 12 Pie veciem ir
gudrība un ilgs mūžs dod saprašanu. 13 Pie Viņa
ir gudrība un spēks, Viņam ir padoms un prāts. 14
Redzi, Viņš nolauž, un neviens nevar uztaisīt. Viņš
ko aizslēdz, un neviens nevar atvērt. 15 Redzi, kad
Viņš ūdeņus satur, tad tie izsīkst, un kad Viņš tos
laiž vaļā, tad tie zemi griež apkārt. 16 Pie Viņa ir
spēks un pastāvība, Viņa priekšā ir, kas maldās
un kas maldina. 17 Viņš ved padomu devējus par
laupījumu, un tiesnešus Viņš dara par ģeķiem. 18
Ķēniņu saites Viņš sarauj un apjož pašiem gurnus
ar saitēm. 19 Viņš ved cienīgus par laupījumu, un
apgāž varenus. 20 Viņš atņem runātājiem valodu
un noņem vecajiem prātu. 21 Viņš izlej negodu
pār lieliem kungiem, un vareniem Viņš jostu raisa
vaļā. 22 Viņš atklāj dziļumus tumsai, un nāves
ēnu Viņš ved gaismā. 23 Viņš vairo ļaudis un tos
izdeldē, Viņš ceļ spēkā tautas un tās izklīdina. 24
Viņš ļaužu virsniekiem virs zemes atņem sirdi un
tos maldina tuksnesī, kur ceļa nav. 25 Tie grābsta
tā kā tumsā, kur gaismas nav, un Viņš tiem liek
maldīties kā piedzērušiem.

13 Redzi, to visu mana acs redzējusi, mana auss
dzirdējusi un to likusi vērā. 2 Ko jūs protat,
to es arīdzan protu, jūs man neesat priekšā. 3
Bet es gribu runāt uz to Visuvareno, un man
gribās aizbildināties tā stiprā Dieva priekšā. 4
Jo tiešām, jūs esat melu runātāji, jūs visi esat
nelietīgi dziednieki. 5 Kaut jūs pavisam klusu būtu,
tas jums būtu par gudrību. 6 Klausiet jel manu
aizbildināšanos, un ņemiet vērā manas mutes
tiesāšanos. 7 Vai gribat netaisnību runāt Dieva
labad un Viņa labad izteikt viltību? 8 Vai Viņu
gribat aizbildināt un Dievam būt pārstāvētāji?
9 Vai būs labi, kad Viņš jūs meklēs, vai Viņu
pievilsiet, kā cilvēku pieviļ? 10 Sodīt Viņš jūs
sodīs, ja jūs slepeni vaigu uzlūkojat. 11 Vai Viņa
augstība jūs neiztrūcinās un bailes no Viņa jums
neuzkritīs? 12 Jūsu mācības būs kā pelni, un jūsu
augstie vārdi kā mālu kopas. 13 Palieciet man
klusu, un es runāšu, lai man notiek, kas notikdams.
14 Kāpēc man savu miesu bija zobos ņemt, un savu

dvēseli likt savā rokā? 15 Redzi, jebšu Viņš mani
nokaus, taču es uz Viņu gribu cerēt, es tikai savus
ceļus gribu aizbildināt Viņa priekšā. 16 Jau tas
man būs par pestīšanu, ka viltnieks Viņa priekšā
nenāks. 17 Klausāties, klausāties manus vārdus,
un mana valoda lai skan jūsu ausīs. 18 Redzat jel,
es esmu gatavs uz tiesu, es zinu, ka man paliks
taisnība. 19 Kas ar mani varētu tiesāties? Patiesi
tad es ciestu klusu un mirtu. 20 Divas lietas tikai
man nedari, tad es neapslēpšos Tavā priekšā.
21 Lai Tava roka paliek tālu no manis, un Tava
briesmība lai mani neizbiedē. 22 Tad sauc, un
es atbildēšu, vai es runāšu, un Tu atbildi man.
23 Cik man ir noziegumu un grēku? Dari man
zināmus manus grēkus un manus pārkāpumus.
24 Kāpēc Tu apslēpi Savu vaigu un mani turi par
Savu ienaidnieku? 25 Vai Tu biedināsi šaubīgu
lapu un vajāsi izkaltušus rugājus. 26 Jo Tu man
nospriedi rūgtumus un lieci manīt manas jaunības
noziegumus. 27 Tu lieci manas kājas siekstā un
glūni uz visiem maniem ceļiem un ieslēdzi manas
pēdas aplokā, - 28 Un tomēr šis iznīkst kā trūdi, tā
kā drēbe, ko kodes saēd.

14 Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo īsu laiku
un ir pilns grūtuma. 2 Viņš izaug kā puķe
un novīst, viņš bēg kā ēna un nepastāv. 3 Un
par tādu Tu atveri savas acis un vedi mani Tavas
tiesas priekšā. 4 Kas dos šķīstu no nešķīstiem?
Nav neviena. 5 Viņa dienas jau ir nospriestas,
viņa mēnešu pulks stāv pie Tevis, Tu tam esi
licis robežu, to viņš nepārkāps. 6 Griez nost
Savas acis no tā, ka atpūšās, ka tas priecājās kā
algādzis, savu dienu nobeidzis. 7 Jo kokam, kad
top nocirsts, ir cerība, ka atkal atjaunosies, un
viņa atvases nemitās. 8 Jebšu viņa sakne zemē
kļūst paveca, un viņa celms pīšļos mirst, 9 Taču
no ūdens smaržas viņš atkal izplaukst un dabū
zarus kā iedēstīts. 10 Bet vīrs mirst, un ir pagalam,
cilvēks izlaiž dvēseli, - un kur nu ir? 11 Ūdeņi
iztek no ezera, un upe izsīkst un izžūst. 12 Tāpat
cilvēks apgūlās un necēlās vairs; kamēr debesis
zūd, tie neuzmodīsies, un netaps traucēti no sava
miega. 13 Ak, kaut Tu mani apslēptu kapā un mani
apsegtu, kamēr Tava dusmība novērstos; kaut
Tu man galu nolemtu un tad mani pieminētu!
(Sheol h7585) 14 Kad vīrs mirst, vai tas atkal dzīvos?
Es gaidītu visu savu kalpošanas laiku, kamēr
nāktu mana atsvabināšana. 15 Tu sauktu un es
Tev atbildētu; Tu ilgotos pēc Sava roku darba.
16 Bet nu Tu skaiti manus soļus un neapstājies
manu grēku dēļ. 17 Mana pārkāpšana ir noglabāta
un apzieģelēta, un Tu pielieci vēl klāt pie mana
nozieguma. 18 Tiešām, kalns sagrūst, kad tas
krīt, un klints aizceļas no savas vietas. 19 Ūdens
izgrauž akmeņus, un viņa plūdi aizpludina zemes
pīšļus, un cilvēka cerībai Tu lieci zust. 20 Tu viņu
pārvari pavisam un viņš aiziet; Tu pārvērti viņa
ģīmi, un tā Tu viņu aizdzeni. 21 Vai viņa bērni
tiek godā, viņš to nezin, vai tie ir trūkumā, ir to
viņš no tiem nesamana. 22 Viņa paša miesās ir
sāpes, un viņa paša dvēselei jāžēlojās.

15 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja:
2 Vai tad gudram vīram būs runāt tukšas
domas un savu sirdi pildīt ar vēju? 3 Pārmācīt ar
vārdiem, kas nepieklājās, un ar valodu, kur labums
neatlec? 4 Tiešām, tu iznīcini Dieva bijāšanu un
nicini pielūgšanu Dieva priekšā. 5 Jo tava mute
parāda tavu noziegumu, un tu esi uzņēmies runāt,
kā gudrinieki runā. 6 Tava mute tevi pazudina,
un ne es; tavas lūpas pret tevi dod liecību. 7 Vai
tu esi tas pirmais cilvēks piedzimis, vai tu esi
dzemdināts, pirms kalni bija? 8 Vai tu esi dzirdējis
Dieva apslēpto padomu, vai tu gudrību esi iezīdis?
9 Ko tu zini, ko mēs nezinātu, ko tu proti, un mēs
to neprastu? 10 Arī mūsu starpā ir sirmi un veci,
kas ilgāki dzīvojuši, nekā tavs tēvs. 11 Vai Dieva
iepriecināšanas priekš tevis mazas, un vārds,
laipnīgi uz tevi runāts? 12 Kāpēc tava sirds tevi tā
apmāna, kāpēc tavas acis tā spulgo, 13 Ka tavas
dusmas ceļas pret Dievu un izverd tādu valodu
no tavas mutes?! 14 Kas ir cilvēks, ka tas būtu
šķīsts, un ka būtu taisns, kas no sievas dzimis? 15
Redzi, Saviem svētiem Viņš neuztic un debesis
nav šķīstas priekš Viņa acīm. 16 Ne nu vēl tas
negantais un samaitātais cilvēks, kas netaisnību
dzer kā ūdeni. 17 Es tev stāstīšu, klausies mani,
un es tev teikšu, ko esmu redzējis, 18 Ko gudrie
stāstījuši no saviem tēviem un nav slēpuši, - 19
Tiem vien zeme bija dota, un svešinieks viņu
starpā nebija nācis, - 20 Bezdievīgais mokās visu
mūžu, un briesmīgais, cik tam gadi nolikti. 21 Viņa
ausīs skan briesmas, pašā mierā viņam uzbrūk
postītājs. 22 Viņš neuzticās iznākt no tumsības; jo
zobens uz viņu gaida. 23 Viņš skraida šurp un turp
pēc maizes, kur varētu dabūt; viņš zin tumsības
dienu sev tuvu klātu. 24 Bēdas un izbailes viņu
biedē, viņu pārvar kā ķēniņš, uz kaušanos gatavs.
25 Jo viņš izstiepa savu roku pret Dievu un cēlās
pret to Visuvareno. 26 Viņš skrēja pret Viņu ar
pašu galvu, ar savu priekšturamo bruņu biezām
pumpām. 27 Viņš savu vaigu tauki izbaroja un
kopa resnu vēderu. 28 Viņš dzīvoja izpostītās
pilsētās un namos, kur nebija jādzīvo, kuriem
nolemts būt par akmeņu kopām. 29 (Tāpēc) viņš
nepaliks bagāts, un viņa manta nepastāvēs, un

viņa laime neizplētīsies virs zemes. 30 Viņš no
tumsības ārā neiznāks, liesma izkaltēs viņa zarus,
caur Dieva mutes dvašu viņš aizies. 31 Lai viņš
nepaļaujas uz nelietību, ar to viņš pieviļas; jo
nelietība būs viņa alga. 32 Tā alga nāks priekšlaiku,
un viņa zars nezaļos. 33 Viņš zaudēs kā vīna koks
savus ķekarus un nometīs kā eļļas koks savus
ziedus. 34 Jo bezdievīgo saime paliks neauglīga,
un uguns norīs dāvanu ņēmēju dzīvokļus. 35 Tie
ir grūti ar netaisnību un dzemdē postu, un savām
sirds domām tie pieviļas.

16 Tad Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Tādas lietas
nu papilnam esmu dzirdējis, jūs visi esat
nelāga iepriecinātāji. 3 Vai tie uzpūstie vārdi nu
būs galā, vai kas tevi dzen tā atbildēt? 4 Es gan
tāpat runātu kā jūs, kad jūsu dvēsele būtu manā
vietā, ar vārdiem es pret jums turētos un kratītu
savu galvu pār jums. 5 Es jūs stiprinātu ar savu
muti, jūs iepriecinātu ar savām lūpām. 6 Kad es
runāju, tad manas sāpes nerimst, un kad es klusu
ciešu, vai tad tās nostājās? 7 Tiešām, nu Viņš mani
nokausējis; Tu esi izklīdinājis visu manu saimi, 8
Un mani darījis grumbainu, - tas ir par liecību, un
mana liecība cēlās pret mani un mani apsūdzēja
pašā vaigā. 9 Viņa bardzība mani saplosīja un
vajāja, Viņš sakož Savus zobus par mani, mans
pretinieks met briesmīgas acis uz mani. 10 Tie
atplēš muti pret mani, un lādot tie mani sit vaigā,
tie sapulcējās kopā pret mani. 11 Dievs mani
nodevis neliešiem un man licis nākt bezdievīgu
rokā. 12 Es biju mierā, bet Viņš mani sadauzījis,
Viņš mani grābis pie kakla un mani satriecis un
mani licis Sev par mērķi. 13 Viņa bultas ap mani
skraida, Viņš sašķēlis manas īkstis un nav taupījis,
Viņš manu žulti izlējis zemē. 14 Plosīdams Viņš
mani plosot plosījis, Viņš kā pats varenais pret
mani lauzies. 15 Es maisu esmu šuvis ap savu ādu
un savu ragu licis pīšļos, 16 Mans vaigs ir nosarcis
no raudām, un pār maniem acu vākiem ir nāves
ēna, 17 Jebšu netaisnība nav manā rokā, un mana
lūgšana ir šķīsta. 18 Zeme, neapklāj manas asinis,
un mana saukšana lai nemitās! 19 Jau tagad, redzi,
mans liecinieks ir debesīs, un mans liecības devējs
debess augstībā. 20 Mani draugi ir mani mēdītāji,
bet no manas acs asaras pil uz Dievu, 21 Kaut Viņš
tiesu nestu starp vīru un Dievu un starp cilvēka
bērnu un viņa draugu! 22 Jo tie noliktie gadi ies
galā, un es aiziešu ceļu, kur atpakaļ negriezīšos.

17 Mans gars ir vājš, manas dienas pagalam,
kaps man ir klāt. 2 Tiešām, mēdītāji mani
apstāj un uz viņu tiepšanos jāskatās manām acīm.
3 Galvo jel, pārstāvi Tu mani pie Sevis paša, kur tad
cits man roku dos! 4 Jo viņu sirdīm Tu saprašanu
esi apslēpis; tāpēc Tu viņiem virsroku nedosi. 5
Kas savus draugus izdāvā par laupījumu, tā bērnu
acis izīgs. 6 Bet Viņš mani darījis ļaudīm par
sakāmu vārdu, ka esmu tāds, kam spļauj vaigā. 7
Tādēļ mana acs ir tumša no skumības, un visi mani
locekļi ir kā ēna. 8 Taisnie par to iztrūcinājās,
un nenoziedzīgais iekarst par neganto. 9 Bet
taisnais turas pastāvīgi uz sava ceļa, un kam
šķīstas rokas, pieņemas stiprumā. 10 Tad nu jūs
visi nāciet tik atkal vien, gudra es neatradīšu jūsu
starpā. 11 Manas dienas ir pagājušas, mani padomi
iznīcināti, ko mana sirds bija kopusi. 12 Nakti tie
sauc par dienu, un gaismu saka tuvu esam, kur
tumsa klātu. 13 Ko man vēl gaidīt, kaps būs mans
nams; tumsā es uztaisīšu savu gultu. (Sheol h7585)
14 Trūdus es saucu par savu tēvu, tārpus par savu
māti un māsu. 15 Kur tad būs mana cerība, manu
cerību, kas to redzēs? 16 Kapā tā nogrims, kad it
visiem pīšļos būs dusa. (Sheol h7585)

18 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: 2
Cik ilgi vēl jūs grābstīsities pēc vārdiem?
Pieņemiet padomu, un tad runāsim. 3 Kāpēc mēs
topam turēti par lopiem, un par muļķiem jūsu
acīs? 4 Tava dvēsele no dusmām plīst; vai tad
tevis dēļ zeme paliks tukša un klintis celsies no
savas vietas? 5 Tomēr bezdievīgo gaisma izdzisīs,
un viņa uguns liesma nespīdēs. 6 Gaišums paliek
tumšs viņa dzīvoklī, un viņa spīdeklis pār viņu
izdziest. 7 Viņa varas ceļi paliek šauri, un paša
padoms viņu gāž. 8 Jo viņa kājas to iedzen tīklā,
un viņš staigā pār slazda valgiem. 9 Valgs saista
viņa pēdas, un saites viņu satver. 10 Viņa valgs ir
apslēpts zemē, un viņa slazds uz ceļa. 11 Visapkārt
bailība viņu iztrūcina un viņu dzen uz visiem
soļiem. 12 Nelaime taisās viņu rīt, un posts ir
gatavs viņu gāzt. 13 Tas ēd viņa miesas, un nāves
pirmdzimušais rij viņa locekļus. 14 Viņa cerība
tiek atņemta no viņa dzīvokļa, un viņam jānoiet
pie briesmu ķēniņa. 15 Viņa dzīvoklī dzīvo visai
sveši, uz viņa mājas vietu kaisa sēru. 16 No apakšas
sakalst viņa saknes, un no augšienes novīst viņa
zari. 17 Viņa piemiņa iznīkst no zemes, un slava
viņam nepaliek pasaulē. 18 No gaismas to izstumj
tumsā un aizdzen no zemes virsas. 19 Viņam
nav nedz bērna, nedz bērnu bērna savos ļaudīs,
un neviens neatliek viņa māju vietās. 20 Kas
rietumos, iztrūcinājās par viņa dienu, un kas
austrumos, tos pārņem šaušalas. 21 Tiešām, tā
notiek netaisno dzīvokļiem un tādu ļaužu vietai,
kas Dievu neatzīst.

19 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi jūs
manu dvēseli bēdināsiet un mani mocīsiet
ar vārdiem? **3** Jūs gan desmitkārt mani likuši
kaunā un nekaunaties mani tā nomākt. **4** Un ja es
tiešām esmu maldījies, tad tā maldīšanās ir mana.
5 Vai tad jums tiešām tā bija lielīties pret mani
un pierādīt manu kaunu? **6** Ņemiet jel vērā, kā
Dievs mani lauzis un mani apvaldzinājis ar Savu
tīklu. **7** Redzi, es brēcu par varas darbu, bet man
neatbild; es kliedzu pēc palīga, bet tiesas nav. **8**
Manam ceļam Viņš licis šķēršļus, ka netieku uz
priekšu, un uz manām tekām Viņš licis tumsību.
9 Manu godu Viņš man novilcis un atņēmis manas
galvas kroni. **10** Viņš mani nopostījis visapkārt,
ka eju bojā, un manu cerību Viņš izsakņojis kā
koku. **11** Viņš iededzinājis Savu bardzību pret
mani un mani tur kā Savu ienaidnieku. **12** Viņa
kara spēki sanākuši kopā un pret mani taisījuši
savu ceļu un apmetuši lēģeri ap manu dzīvokli. **13**
Manus brāļus viņš atšķīris tālu no manis, un mani
draugi man palikuši visai sveši. **14** Mani tuvinieki
atstājās, un mani draugi mani aizmirst. **15** Mana
saime un manas kalpones tur mani par svešinieku,
un es esmu kā svešs viņu acīs. **16** Es saucu savu
kalpu, bet tas neatbild, tas man mīļi jālūdzās ar
savu muti. **17** Mana dvaša riebj manai sievai,
un mana smaka manas mātes bērniem. **18** Pat
puikas mani nicina; kad es ceļos, tad tie man runā
pretim. **19** Visi mani uzticamie draugi mani tur
par negantību, un ko es mīlējis, tie ir griezušies
pret mani. **20** Mani kauli līp pie manas ādas un pie
manas miesas, un maniem zobiem āda vien atliek.
21 Apžēlojaties par mani, apžēlojaties par mani,
mani draugi! Jo Dieva roka mani aizskārusi. **22**
Kāpēc jūs mani vajājat, kā tas stiprais Dievs, un no
manas miesas nevarat pieēsties? **23** Ak kaut mani
vārdi taptu sarakstīti, ak kaut tie taptu iezīmēti
grāmatā! **24** Kaut tie ar dzelzs kaltu un svinu par
mūžīgu piemiņu taptu iecirsti akmenī. **25** Bet es
zinu, ka mans Pestītājs dzīvs, un pēcgalā Viņš
celsies pār pīšļiem. **26** Un kad mana āda, kas tā
sasista, vairs nebūs, tad vaļā no savas miesas es
skatīšu Dievu. **27** Tiešām, es Viņu sev skatīšu, un
manas acis Viņu redzēs, un nebūs svešs. - Mana
sirds iekš manis ilgojās. **28** Kad jūs sakāt: Kā mēs
to vajāsim? Un ka tā vaina pie manis atrasta: **29**
Tad bīstaties no zobena; jo zobens ir tā bardzība
par noziegumiem, lai jūs atzīstat, ka ir sodība.

20 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja: **2**
Uz to manas sirds domas mani spiež atbildēt,
un es nevaru valdīties. **3** Es dzirdu pārmācišanu
sev par kaunu, bet mans gars savā gudrībā zinās
atbildēt. **4** Vai tu nezini, ka mūžam tā bijis, kamēr
Dievs cilvēkus licis virs zemes, **5** Ka bezdievīgo
lielība ilgi nepastāv, un ka blēdnieka prieks paliek
tik acumirkli? **6** Jebšu viņa greznība uzkāptu līdz
debesīm, un viņa galva sniegtu līdz padebešiem,
7 Taču kā viņa sūds viņš mūžam zudīs; kas viņu
redzējuši, tie sacīs: kur viņš ir? **8** Viņš aizskries
kā sapnis, ka to nevarēs atrast, un pazudīs kā
parādīšana naktī. **9** Acs, kas viņu redzējusi, to
vairs neredzēs, un viņa vieta to vairs neieraudzīs.
10 Viņa bērni pielabināsies pie nabagiem, un viņa
roka dos atpakaļ viņa mantu. **11** Viņa kauli bija
pilni jaunības spēka, bet apgulsies ar viņu pīšļos.
12 Jebšu blēdība bijusi salda viņa mutei, un viņš
to slēpis apakš savas mēles, **13** Un viņš to mīlējis
un nepametis, bet to paturējis savā mutē: **14**
Taču viņa barība pārvērtīsies viņa iekšās, par
odžu žultīm tā būs iekš viņa. **15** Mantu, ko ierijis,
viņš atkal izvems, un Dievs to izgrūdīs viņam no
vēdera. **16** Odžu žultis viņš zīdīs, glodeņu dzelonis
viņu nokaus. **17** Viņš neredzēs upes, kas ielejās
tek no medus un piena. **18** Viņš gan strādās, bet to
atdos un no tā nebaudīs; cik viņš arī neiemantos,
prieka tam nebūs. **19** Jo viņš nospaidījis un atstājis
nabagus, namus viņš laupījis, bet tos neuzcels. **20**
Jo viņa kuņģis nebija pildāms, viņš neizglābsies
caur savu mantu. **21** Viņa rīklei nekas neizmuka,
tādēļ viņa labums nepastāvēs. **22** Pašā bagātā
pilnībā viņam būs bēdas, visu apbēdināto roka
nāks viņam virsū. **23** Un notiks, lai viņa kuņģis
top pilns, tad (Dievs) uz viņu sūtīs savas bardzības
karstumu un uz viņu liks lītin līt, lai to rij. **24**
Viņš bēgs no dzelzs bruņām, un vara stops viņam
izšaus cauri. **25** Viņš izvelk un no viņa miesām
nāk ārā, no viņa žultīm spīdoša dzelzs, un nāves
šausmas viņu pārņem. **26** Visāda tumsība apklās
viņa krājumu, neuzpūsts uguns viņu aprīs, un
nomaitās to atlikumu viņa dzīvoklī. **27** Debess
viņa noziegumu darīs zināmu, un zeme celsies
pret viņu. **28** Viņa nama krājums aizies, viņam
izšķīdīs Dieva dusmības dienā. **29** Šī ir bezdievīga
cilvēka daļa no Dieva, un viņa nospriesta mantība
no tā stiprā Dieva.

21 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Klausāties,
klausāties manu valodu, un tā mani
iepriecinājāt. **3** Paciešaties man runājot, pēc
apsmejiet manu valodu. **4** Vai tad es vaidu par
cilvēkiem, un kā lai mans prāts nav skumīgs?
5 Skatāties uz mani, tad jūs iztrūcināsities un
liksiet roku uz muti. **6** Kad es to pieminu, tad es
iztrūkstos, un šaušalas pārņem manu miesu. **7**
Kāpēc bezdievīgi paliek dzīvi, top veci, un vareni

spēkā? 8 Viņu sēkla pastāv viņu priekšā līdz ar
viņiem, un viņu bērni priekš viņu acīm. 9 Viņu
namam ir miers bez bailēm, un Dieva rīkste nenāk
pār tiem. 10 Viņa vērsis aplec un nepaliek bez
augļiem, viņa govs vedās un neizmetās. 11 Savus
bērnus tie izlaiž kā avju pulku, un viņu puikas
lēkā. 12 Tie ir līksmi ar bungām un koklēm un
priecājās ar stabules skaņu. 13 Tie pavada savas
dienas labklājībā, un acumirklī tie iegrimst kapā.
(Sheol h7585) 14 Taču tie sacījuši uz Dievu: Nost
no mums, jo Tavus ceļus mēs negribam atzīt. 15
Kas ir tas Visuvarenais, ka mēs tam kalpotu, un
kāds labums mums atlec, ka to piesauktu? 16
(Bet) redzi, viņu labums nestāv viņu rokā; tādēļ
bezdievīgo padoms lai ir tālu nost no manis.
17 Cikkārt tad izdziest bezdievīgo gaišums, un
posts tiem uznāk, ka Dievs (tiem) liek valgus
Savā dusmībā? 18 Ka tie ir kā rugāji priekš vēja
un kā pelus, ko vētra aizrauj. 19 Dievs pataupot
viņa nelaimi uz viņa bērniem. Lai Viņš to viņam
pašam atmaksā, ka pats to mana. 20 Viņa paša
acis lai redz savu postu, un pats lai dzer no tā
Visuvarenā bardzības. 21 Jo kādas tam bēdas par
savu namu, kad paša vairs nav, kad viņa mēnešu
skaits ir beigts. 22 Kas mācītu saprašanu Dievam,
kas arī tos augstos tiesā? 23 Viens nomirst pilnā
spēkā visā mierā un laimē; 24 Viņa trauki ir pilni
piena, un viņa kauli ir tauki no smadzenēm. 25
Cits atkal mirst ar rūgtu dvēseli un nekad nav
baudījis labuma. 26 Tie kopā guļ pīšļos, un abus
tārpi apklāj. 27 Redzi, es zinu jūsu domas un
jūsu gudrību, ar ko jūs mani gribat nomākt. 28
Jo jūs sakāt: kur ir tā varenā nams, un kur to
bezdievīgo telts un dzīve? 29 Vai neesat vaicājuši,
kas tālus ceļus gājuši; vai nezināt, ko tie stāsta? 30
Ka ļaunais glābjās nelaimes dienā, un bardzības
dienā tie top pasargāti. 31 Kas viņam acīs pārmetīs
viņa ceļu, kas viņu sodīs, kad tas ko dara? 32 Ar
godu viņš top pavadīts kapā, un kaps tam stāv par
dzīvu piemiņu. 33 Kapa smiltis ir viņam vieglas,
un visi cilvēki iet viņam pakaļ, kā tie priekš viņa
bijuši bez skaita. 34 Kā tad jūs mani tik velti
iepriecinājat? Jūsu atbildes ir un paliek blēņas.

22 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja:
2 Vai Dievam kāds labums no cilvēka? Nē,
labums tam pašam, ka ir prātīgs. 3 Vai tas tam
Visuvarenam par labu, kad tu taisns, jeb par
mantu, ka tu savus ceļus nenoziedzīgi staigā? 4
Vai tad Viņš tavas Dieva bijāšanas dēļ tevi sodīs
un ar tevi ies tiesā? 5 Vai tava blēdība nav liela
un tavi noziegumi bez gala? 6 Jo savus brāļus tu
esi ķīlājis bez vainas un novilcis kailiem drēbes.
7 Piekusušo tu neesi dzirdinājis ar ūdeni un
izsalkušam liedzis maizi. 8 Kur kāds bija varens,
tam piederēja zeme, un kas bija augstā godā,
tas tur dzīvoja. 9 Atraitnes tu esi atlaidis tukšā,
un bāriņu elkoņi ir salauzti. 10 Tādēļ ir virves
ap tevi, un izbailes tev piepeši uzgājušas. 11 Jeb
vai tu neredzi tumsu un ūdens plūdus, kas tevi
apklāj? 12 Vai Dievs nav augšām debesīs? Redzi jel
zvaigžņu augstumu, cik tās augstas! 13 Un tu saki:
ko Dievs zin? Vai Viņš aiz tumšiem mākoņiem
māk tiesāt? 14 Padebeši ir Viņa aizsegs, ka neredz,
un Viņš staigā debesīs. 15 Vai tu vecās pasaules
ceļu gribi staigāt, ko netaisnie ļaudis gājuši, 16
Kas priekšlaiku bojā gājuši, - plūdi izgāzušies
pār viņu pamatiem. 17 Kas uz to stipro Dievu
sacīja: Nost no mums! un ko tas Visuvarenais
tiem varētu darīt? 18 Tomēr Tas viņu namus bija
pildījis ar labumu. Šo bezdievīgo padoms lai ir
tālu no manis. 19 Taisnie to redz un priecājās,
un nenoziedzīgais par tiem smiesies: 20 Tiešām,
izdeldēti ir mūsu ienaidnieki, un uguns aprijis
viņu pārējo mantu. 21 Meklē Viņa draudzību, tad
paliksi mierā, no tā tev nāks labums. 22 Pieņem
jel mācību no Viņa mutes un liec Viņa vārdus
savā sirdī. 23 Ja tu atgriezīsies pie tā Visuvarenā
un atmetīsi netaisnību tālu no sava dzīvokļa, tad
tu tapsi uztaisīts. 24 Liec pīšļos mantu un upes
oļos zeltu, 25 Tad tas Visuvarenais tev būs par
zeltu un Viņš tev būs par spožu sudrabu. 26 Tad tu
par to Visuvareno priecāsies un pacelsi uz Dievu
savu vaigu. 27 Tu Viņu piesauksi, un Viņš tevi
paklausīs, un tu maksāsi savus solījumus. 28 Ko tu
apņemsies, tas tev notiks, un uz taviem ceļiem
spīdēs gaišums. 29 Kad iet uz leju, tad tu saki: uz
augšu! Un Viņš izglābs to, kam noskumis vaigs. 30
Viņš izpestīs to, kas nav nenoziedzīgs; tavu roku
šķīstības dēļ tas taps izpestīts.

23 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Vēl šodien
man jātiepjas manās vaimanās, tā roka uz
manis ir smagāka, nekā manas nopūtas. 3 Ak
kaut es Viņu zinātu atrast un varētu aiztikt līdz
Viņa krēslam. 4 Es Viņam liktu priekšā savu lietu
un raudzītu pierādīt savu taisnību. 5 Es gribētu
dzirdēt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu, un vērā
ņemt, ko Viņš man sacītu: 6 Vai Viņš pēc Sava
lielā spēka ar mani tiesāsies? Nē, Viņš klausīsies
uz mani. 7 Tad taisns ar Viņu tiesātos, un es
mūžam taptu izglābts no sava soģa. 8 Bet, ja es eju
pret rītiem, tad Viņa tur nav, ja eju pret vakariem,
tad Viņu nemanu. 9 Ja Viņš ziemeļos dara Savu
darbu, tad es Viņu neraugu, ja Viņš nogriežas uz
dienasvidu, tad es Viņu neredzu. 10 Bet Viņš zina
manu ceļu; ja Viņš mani pārbaudītu, tad es taptu

atrasts kā zelts. 11 Mana kāja turējās Viņa pēdās,
es Viņa ceļu esmu sargājis un neesmu atkāpies.
12 No Viņa lūpu pavēles es neesmu atkāpies, Viņa
mutes vārdus es vairāk esmu glabājis nekā savu
padomu. 13 Bet kad Viņš uz ko pastāv, kas Viņu
novērsīs? Ko Viņš grib, to Viņš dara. 14 Jo Viņš
izdara, ko Viņš par mani nodomājis, un vēl daudz
tādu padomu ir pie Viņa. 15 Tādēļ es iztrūcinājos
priekš Viņa vaiga; kad es to apdomāju, tad es
bīstos Viņa priekšā. 16 Tas stiprais Dievs manu
sirdi darījis bailīgu, un tas Visuvarenais mani
iztrūcinājis. 17 Jo tādā tumsībā es vēl neesmu
izdeldēts, lai gan tumsa manu vaigu apklājusi.

24 Kāpēc tas Visuvarenais nav nolicis tiesas
laikus, un kāpēc tie, kas Viņu pazīst, neredz
Viņa dienas? 2 Robežas pārceļ, ganāmu pulku
laupa un gana. 3 Bāriņu ēzeli aizdzen un atraitnes
govi ķīlā. 4 Nabagus grūž no ceļa un bēdu ļaudīm
zemē visiem jāapslēpjās. 5 Redzi, kā mežu ēzeļi
tuksnesī tie iziet pie sava darba, agri celdamies pēc
maizes, tuksnesis tiem ir barība priekš bērniem.
6 Tīrumā tie sev pļauj lopu ēdamo, un nolasa
atlikas bezdievīgā vīna dārzā. 7 Kaili tie guļ bez
drēbēm, apsega tiem nav pret aukstumu. 8 Tie
mirkst no lietus uz kalniem, un bez patvēruma
būdami tie apkampj klintis. 9 Bāriņu rauj no
krūtīm un ņem no nabaga ķīlas. 10 Kaili tie iet
bez drēbēm, un izsalkuši tie nes kūlīšus. 11 Šiem
eļļa jāizspiež starp viņu mūriem, vīna spaids
tiem jāmin un jāslāpst. 12 Pilsētās ļaudis nopūšās
un ievainoto dvēsele kliedz; un taču Dievs to
grēku nesoda. 13 Tie ir gaismas pretinieki, Viņa
ceļus tie nepazīst un nepaliek uz Viņa tekām.
14 Gaismai austot slepkava ceļas, nokauj nabagu
un bēdīgu, un naktī tas top par zagli. 15 Un
laulības pārkāpēja acs gaida krēslību un saka:
Neviena acs mani nepazīs; un apslēpj savu vaigu
ar apsegu. 16 Tie tumsā ielaužās namos, dienas
laikā slēpjās, no gaismas nekā negrib zināt. 17 Jo
visiem šiem tumša nakts ir par dienu, jo nakts
briesmas tiem ir pazīstamas. 18 Ātri tas nozūd pa
ūdens virsu, viņa ežas ir nolādētas virs zemes,
tas vairs nestaigās uz savu vīna dārzu. 19 Bula
laiks un karstums aizņem sniega ūdeni, tāpat
elle tos, kas grēkojuši. (Sheol h7585) 20 Pats mātes
klēpis viņu aizmirst, tas ir gardums tārpiem, tas
netop vairs pieminēts, netaisnība top salauzta kā
sapuvis koks; 21 Jo viņš aplaupīja neauglīgo, kas
nedzemdē, un nedarīja nekā laba atraitnei. 22 Bet
Dievs arī uztur varas darītājus ar savu spēku; vēl
ceļas kas vairs neticēja, ka dzīvos. 23 Viņš tiem
dod drošību un stiprumu, un Viņa acis skatās uz
viņu ceļiem. 24 Tie ir augsti cēlušies, un mazs
brīdis, tad to vairs nav; tie apgulstās, tiek savākti
kā visi citi, un top nopļauti kā vārpas. 25 Vai tas tā
nav? Kas mani darīs par melkuli un manu valodu
pierādīs par tukšu?

25 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: 2
Valdība un briesmas ir pie Viņa, Viņš mieru
gādā Savā debess augstībā. 3 Kas var izskaitīt Viņa
karapulkus? Un pār ko Viņa gaisma neceļas? 4
Kā tad cilvēks varētu būt taisns Dieva priekšā,
un šķīsts, kas no sievas dzimis? 5 Skaties uz pašu
mēnesi, tas nav skaidrs, un zvaigznes nav šķīstas
priekš Viņa acīm, 6 Ne vēl cilvēks, kas ir kode, un
cilvēka bērns, kas ir tārps?

26 Un Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Kā tu nu
palīdzējis nestipram un stiprinājis nespēcīgo
elkoni! 3 Kā tu nu padomu devis negudram un
saprašanu izrādījis ļoti skaidri! 4 Kam tu teic
šos vārdus, un kā dvaša no tevis iziet? 5 Miroņi
sāk trīcēt apakš ūdeņiem, un tie, kas tur mīt. 6
Elle Viņa priekšā ir atvērta, un nāves bezdibenim
nav apsega. (Sheol h7585) 7 Viņš zvaigžņu debesi
gaisā izpletis un zemi piekāris, kur nekas. 8 Viņš
saņem ūdeni Savos mākoņos, un padebeši apakš
Viņa nesaplīst. 9 Viņš aizklāj Savu goda krēslu,
Viņš izpleš tam priekšā Savu padebesi. 10 Viņš
ap ūdeņiem licis ežu, līdz kur gaisma un tumsa
šķirās. 11 Debess pīlāri trīc un iztrūcinājās no Viņa
draudiem. 12 Caur Viņa spēku jūra saceļas viļņos,
un caur Viņa ziņu augstie viļņi tiek sašķelti. 13
Caur Viņa vēju debess paliek skaidra, un Viņa
roka nodur žiglo čūsku. 14 Redzi, tā ir Viņa ceļu
maliņa, un kāda lēna balss tikai, ko samanām; kas
Viņa varas pērkoni varētu dzirdēt?

27 Un Ījabs teica vēl tālāk savus teikumus un
sacīja: 2 Tik tiešām kā Dievs dzīvs, kas man
taisnību neizspriež, un tas Visuvarenais, kas manu
dvēseli apbēdinājis - 3 Kamēr mana dvēsele vēl
ir iekš manis un Tas Gars no Dieva manās nāsīs
- 4 Manas lūpas nerunās netaisnību, un mana
mēle neteiks melus. 5 Es nebūt nevaru teikt, ka
jums taisnība; kamēr man dvaša zūd, es aizstāvēšu
savu nenoziedzību. 6 Es turēšos stipri pie savas
taisnības un no tās neatlaidīšos; mana sirds mani
nekož manu dienu pēc. 7 Manam ienaidniekam
būs palikt par blēdi, un manam pretiniekam par
netaisnu. 8 Jo kāda ir blēdnieka cerība, kad Dievs
atņem un aizrauj viņa dvēseli? 9 Vai Dievs klausīs
viņa saukšanu, kad viņam uznāk bēdas? 10 Jeb
vai viņš var prieku dabūt pie tā Visuvarenā, vai
viņš Dievu var piesaukt ikkatrā laikā? 11 Es jums
mācīšu, kāda ir Dieva roka; kāds tā Visuvarenā

padoms, to negribu slēpt. 12 Redzi, jūs visi to
redzat, kāpēc tad jūs domājiet tukšas domas? 13
Šī ir bezdievīga cilvēka alga pie Dieva un varas
darītāju daļa, ko tie no tā Visuvarenā dabūs. 14
Ja tam daudz bērnu, tad zobens nāk pār tiem,
un viņa pēcnākamie nepaēdīs maizes. 15 Viņa
atlikušos mēris liek kapā, un viņa atraitnes nedabū
raudāt. 16 Kad viņš naudu sakrāj kā pīšļus un
drēbes sagādā kā mēslus, 17 Tad viņš gan sagādā,
bet taisnie tās apvilks, un nenoziedzīgie dalīs to
naudu. 18 Viņš uztaisījis savu namu kā kode un
kā gans uztaisa būdu. 19 Bagāts tas apgūlās, un
tad nekad vairs; viņš atdara savas acis, un nav
vairs nekas. 20 Bailība tam uzbrūk kā ūdens, naktī
viņu aizrauj viesulis. 21 Austriņa vējš viņu aizrauj,
ka tas aiziet, un aizpūš viņu no savas vietas. 22
(Dievs) šauj uz viņu un netaupa, no Viņa rokas tas
bēg šurpu turpu. 23 Par to sasit plaukstas un to
aizsvilpo no viņa vietas.

28 Tiešām, sudrabam ir savi ceļi, kur tas rodas,
un kausējamam zeltam sava vieta. 2 Dzelzs
no zemes top ņemta, un no akmeņiem varš top
kausēts. 3 Tumsai gals likts, un caur caurim cilvēks
izmeklē arī pašā galējā tumsā apslēptos akmeņus.
4 Viņš izrok ceļu turp, kur neviens nedzīvo, un kur
neviena kāja neved; tur viņš karājās un nolaižās
tālu no cilvēkiem. 5 No zemes virsas izaug maize,
viņas apakša top apgriezta kā no uguns. 6 Viņas
akmeņos ir safīri, un tur rodas zelta graudi. 7 Ne
ērglis šo ceļu nav ieraudzījis, ne vanaga acs to
nav redzējusi. 8 Briesmīgi zvēri pa to nav gājuši,
un lauva pa to nav staigājis. 9 Cilvēks pieliek
savu roku pie akmeņiem, un izrok kalnu pamatus;
10 Viņš izcērt ceļus akmeņu kalnos, un viņa acs
ierauga visādus dārgumus; 11 Viņš aizdara ūdeņus,
kā nesūcās cauri, un izved gaismā, kas ir apslēpts.
12 Bet gudrību, kur to atrod, un kur mājo atzīšana?
13 Cilvēks nezin, ar ko lai to pērk un dzīvo zemē
to nevar uziet. 14 Bezdibenis saka: te viņas nav;
un jūra saka: tā nav pie manis. 15 Zeltu par viņu
nevar dot, nedz sudraba maksu par viņu iesvērt.
16 To nevar uzsvērt ar Ofira zeltu nedz ar dārgiem
oniksa un safīra akmeņiem. 17 To neatsver ne
zelts, ne spīdoši akmeņi, to nevar izmīt pret zelta
glītumiem. 18 Par pērlēm un kristālu nav ko runāt;
jo gudrību mantot ir pārāki par pērlēm. 19 Moru
zemes topāzs viņai nav līdzīgs, un visu šķīstais
zelts viņu nepanāk. 20 Nu tad, no kurienes nāk
gudrība un kur mājo atzīšana? 21 Jo tā ir apslēpta
priekš visu acīm, kas dzīvo, un putniem apakš
debess tā ir nezināma. 22 Elle un nāve saka: ar
savām ausīm gan esam dzirdējuši viņas slavu. 23
Dievs pazīst viņas ceļu, un Tas zin viņas vietu.
24 Jo Viņš skatās līdz pasaules galiem, Viņš redz,
kas apakš visām debesīm. 25 Kad Viņš vējam
deva savu svaru un ūdeni nosvēra pēc mēra, 26
Kad Viņš lietum sprieda likumu un zibenim un
pērkonam ceļu, 27 Tad Viņš to izredzēja un to
izteica, Viņš to sataisīja un izdibināja, 28 Un sacīja
uz cilvēku: redzi, Tā Kunga bijāšana, tā ir gudrība,
un atstāties no ļauna, tā ir atzīšana.

29 Un Ījabs teica vēl tālāk savus teikumus un
sacīja: 2 Ak kaut es vēl būtu tāds kā pirmajos
mēnešos, kā tai laikā, kad Dievs mani pasargāja; 3
Kad Viņa spīdeklis spīdēja pār manu galvu, un
es Viņa gaismā staigāju pa tumsību; 4 Kā es biju
savas jaunības laikā, kad Dievs mājoja pār manu
dzīvokli, 5 Kad tas Visuvarenais vēl bija ar mani,
un mani bērni man apkārt; 6 Kad savus soļus
mazgāju krējumā, un akmens kalni man izlēja eļļas
upes. 7 Kad es pa vārtiem izgāju pilsētā, kad savu
krēslu noliku uz tirgus(laukuma); 8 Tad jaunekļi
mani redzot stājās pie malas, un sirmgalvji pacēlās
un palika stāvot. 9 Virsnieki mitējās runāt un lika
roku uz savu muti, 10 Lielkungu balss apklusa,
un viņu mēle pielipa pie zoda. 11 Jo kura auss
mani dzirdēja, tā mani teica laimīgu, un kura acs
mani redzēja, tā deva man liecību. 12 Jo es izglābu
nabagu, kas brēca, un bāriņu, kam nebija palīga.
13 Svētība no tā, kas ietu bojā, nāca pār mani, un
atraitņu sirdi es iepriecināju. 14 Es apģērbos ar
taisnību, un tā mani aptērpa, mana krietnība man
bija kā mētelis un kā ķēniņa cepure. 15 Es biju
aklam acs un biju tizlam kāja. 16 Nabagiem es biju
par tēvu, un nezināma sūdzību es izvaicāju. 17 Es
salauzīju netaisnā dzerokšļus un izrāvu laupījumu
no viņa zobiem. 18 Un es sacīju: es nomiršu savā
ligzdā un manu dienu būs daudz kā smiltis. 19
Mana sakne izpletīsies pie ūdens, un rasa paliks
pa nakti uz manām lapām. 20 Mana godība būs
vienmēr jauna pie manis, un manam stopam labi
izdosies manā rokā. - 21 Uz mani klausījās un
gaidīja un klusu saņēma manu padomu. 22 Pēc
maniem vārdiem neviens vairs nerunāja, un mana
valoda uz tiem pilēja. 23 Pēc manis ilgojās kā pēc
lietus, un atpleta savu muti kā uz vasaras lietu. 24
Es tiem uzsmaidīju, kad tiem nebija drošības, un
mana vaiga gaišumu tie neskumdināja. 25 Es tiem
biju ceļa rādītājs un sēdēju goda vietā un mājoju
kā ķēniņš starp saviem pulkiem, kā noskumušu
iepriecinātājs.

30 Bet nu par mani smejas, kas jaunāki nekā es,
kuru tēvus es nebūtu cienījis likt pie saviem
lopu suņiem. 2 Viņu roku spēku kur es to liktu?
viņu zaļums un krietnums bija pagalam. 3 No

trūkuma un bada izdēdējuši tie grauza noras,
tumšās tuksneša un posta vietās. 4 Tie nātres
izplūca pa krūmiem un paegļu saknes tiem bija
par barību. 5 No ļaužu vidus tie tapa izdzīti un
tiem uzkliedza kā zagļiem. 6 Bailīgās gravās tiem
bija jādzīvo, ir zemes un akmeņu caurumos. 7
Krūmos tie brēca, un dadžos tie gūlās, 8 Nesaprašu
un negoda ļaužu bērni, kas no zemes bija izdzīti!
9 Bet nu es tiem esmu tapis par dziesmiņu un
esmu tiem par pasaku. 10 Tie mani tura par
negantību, atstājās tālu no manis un nekaunas
man vaigā spļaudīt. 11 Jo Dievs manu dvēseli
ir darījis gurdenu un mani apbēdinājis; tad tie
vairs nevaldās manā priekšā. 12 Pa labo roku
ceļas puikas un stumda manas kājas un taisa savu
ceļu, mani samaitāt. 13 Tie salauž manu laipu,
tie palīdz mani gāzt, paši būdami bez palīga. 14
Tie nāk kā caur platu plīsumu; ar lielu troksni
tie plūst šurpu. 15 Briesmas man uzbrukušas, kā
ar vētru aizdzīta mana godība, un kā mākonis
nozudusi mana laime. 16 Tādēļ nu mana dvēsele
nerimst iekš manis, un bēdu laiks mani aizgrābis.
17 Naktī mani kauli top izurbti iekš manis, un
kas mani graužz, nerimst. 18 Caur varenu spēku
mans apģērbs pārvērties; tas mani žņaudz, kā
apkakle. 19 Viņš mani iemetis dubļos, un es esmu
tapis kā pīšļi un pelni. 20 Es Tevi piesaucu, bet Tu
man neatbildi, es gaidu, bet Tu tik skaties. 21 Tu
pret mani esi palicis briesmīgs, ar Savu vareno
roku Tu man turies pretī. 22 Tu mani pacēli, kā
vējš mani aiznes, un man izkūst visa laime. 23 Jo
es zinu, ka Tu mani nodosi nāvē, kur visi dzīvie
kopā aiziet mājot. 24 Tomēr, vai krītot neizstiepj
roku, jeb vai bojā ejot nebrēc. 25 Vai es neraudāju
par grūtdienīti vai mana dvēsele nenoskuma par
apbēdināto? 26 Bet kad es nu gaidīju labumu,
tad nāca ļaunums; kad es cerēju uz gaišumu, tad
nāca tumsība. 27 Manas iekšas verd un nemitās,
bēdu dienas man uzgājušas. 28 Es esmu melns,
bet ne no saules, es paceļos un kliedzu draudzes
vidū. 29 Vilkiem esmu palicis par brāli un pūces
bērniem par biedri. 30 Mana āda palikusi melna
uz manis, un mani kauli ir izkaltuši no karstuma.
31 Tādēļ mana kokle ir tapusi par žēlabām un
mana stabule par vaimanām.

31 Es derību esmu derējis ar savām acīm, ka
man nebija uzlūkot sievieti. 2 Bet kādu daļu
Dievs man dod no augšienes, jeb kādu mantību
tas Visuvarenais no debesīm? 3 Vai netaisnam
nepienākas nelaime un ļauna darītājam nedienas?
4 Vai Viņš neredz manus ceļus, vai Viņš neskaita
visus manus soļus? 5 Ja esmu dzinis netaisnību
un mana kāja steigusies uz nelietību, - 6 Lai
Viņš mani nosver taisnā svaru kausā, tad Dievs
atzīs manu nenoziedzību. 7 Ja mani soļi no ceļa
noklīduši, un mana sirds dzinusies pakaļ manām
acīm, ja kas pielipis pie manām rokām: 8 Tad
lai es sēju, un cits to ēd, un mani iedēsti lai top
izsakņoti. 9 Ja mana sirds ļāvās apmānīties sievas
dēļ un ja esmu glūnējis pie sava tuvākā durvīm,
10 Tad lai mana sieva maļ citam, un svešs lai pie
tās pieglaužas. 11 Jo šī ir negantība un noziegums
priekš tiesnešiem. 12 Jo tas ir uguns, kas rij līdz
pašai ellei un būtu izsakņojis visu manu padomu.
(questioned) 13 Ja esmu nicinājis sava kalpa vai
savas kalpones tiesu, kad tiem kas bija pret mani:
14 Ko es tad varētu darīt, kad tas stiprais Dievs
celtos, un kad Viņš meklētu, ko es varētu atbildēt?
15 Vai Tas, kas mani radījis mātes miesās, nav
radījis viņu arīdzan? Vai Tas pats mūs miesās
nav sataisījis(viena veida)? 16 Ja nabagam esmu
liedzis, kad tam gribējās, vai licis izīgt atraitnes
acīm, 17 Ja esmu ēdis savu kumosu viens pats, tā
ka bāriņš no tā arī nebūtu ēdis, - 18 Jo no manas
jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva, un
no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis, -
19 Ja esmu redzējis kādu bojā ejam, kam drēbju
nebija, un ka nabagam nebija apsega; 20 Ja viņa
gurni man nav pateikušies, kad viņš bija sasilis no
manu jēru ādām; 21 Ja savu roku esmu pacēlis
pret bāriņu, kad es redzēju savu palīgu vārtos: 22
Tad lai mans elkonis atkrīt no pleca un mana roka
lai nolūst no stilba. 23 Jo mani biedina Dieva sods
un Viņa augstības priekšā esmu nespēcīgs. 24 Ja
uz zeltu esmu licis savu cerību, vai uz šķīstu zeltu
sacījis: mans patvērums; 25 Ja esmu priecājies,
ka man liela manta un ka mana roka ko laba
sakrājusi; 26 Ja saules gaišumu esmu uzlūkojis, kad
tas spīdēja, vai mēnesi, kad tas spoži tecēja, 27 Un
mana sirds būtu ļāvusies pievilties, ka savu roku
no mutes uz tiem būtu pacēlis (tos godināt); 28 Tas
arī būtu noziegums priekš tiesnešiem, jo es būtu
aizliedzis Dievu augstībā. 29 Ja esmu priecājies
par sava nīdētāja nelaimi un lēkājis, kad posts to
aizņēma. 30 Jo es savai mutei neļāvu grēkot, ka
es viņa dvēseli būtu lādējis, - 31 Ja manai saimei
nebija jāsaka: vai kāds pie viņa galda gaļas nav
paēdis? 32 Svešiniekam nebija jāpaliek par nakti
ārā, savas durvis es atdarīju pret ceļa pusi - 33
Ja kā Ādams esmu apklājis savus pārkāpumus,
savu noziegumu apslēpdams savā sirdī 34 Ka man
bija bail no tā lielā pulka, vai ka radu pelšana
man biedēja, ka es klusu turējos, negāju ārā pa
durvīm - 35 Ak kaut man būtu, kas mani klausītu!
redzi, še mans raksts, lai Dievs man atbild, un tas
raksts, ko mans pretinieks rakstījis! 36 Tiešām, uz

saviem kamiešiem es to gribu nest, to sev gribu
apsiet kā kroni. 37 Visus savus soļus es tam gribu
izstāstīt, kā valdnieks es pie tā gribu pieiet - 38 Ja
mans tīrums par mani kliedz, un viņa vagas kopā
raud, 39 Ja es viņa augļus esmu velti ēdis un arāju
dvēselei licis nopūsties: 40 Tad lai man aug dadži
kviešu vietā un ērkšķi miežu vietā! Tā Ījaba vārdi
beidzās.

32 Tad tie trīs vīri mitējās Ījabam atbildēt,
tāpēc ka tas pats sevi turēja par taisnu. 2
Bet Elihus, Baraheēļa dēls, tas Buzietis, no Rāma
radiem, apskaitās pret Ījabu lielās dusmās, tāpēc
ka tas savu dvēseli taisnoja pār Dievu. 3 Viņš
arī apskaitās par saviem trim draugiem, ka tie
atbildes neatrada un tomēr Ījabu pazudināja. 4
Jo Elihus bija gaidījis ar Ījabu runāt, tāpēc ka tie
bija vecāki nekā viņš. 5 Bet kad Elihus redzēja,
ka atbildes nebija to triju vīru mutē, tad viņš
apskaitās. 6 Un Elihus, Baraheēļa dēls, tas Buzietis,
atbildēja un sacīja: es esmu jauns, bet jūs esat veci,
tāpēc es esmu gaidījis un bijājies, jums izteikt savu
padomu. 7 Es domāju: lai tie gadi runā, un gadu
vairums lai izteic gudrību. 8 Bet tas ir Tas Gars iekš
cilvēka un tā visuvarenā Dieva dvaša, kas tos dara
gudrus. 9 Veci nav tie gudrākie nedz sirmgalvji,
kas prot tiesu. 10 Tādēļ es gribu runāt, - klausiet
mani, es arīdzan parādīšu savu zināšanu. 11 Redzi,
es esmu gaidījis uz jūsu vārdiem, esmu klausījies
uz jūsu gudrību, vai jūs atrastu tos īstenos vārdus.
12 Kad es nu jūs liku vērā, redzi, tad nav neviena,
kas Ījabu būtu pārliecinājis, kas uz viņa vārdiem
būtu atbildējis jūsu starpā. 13 Tad nu nesakāt: mēs
esam dzirdējuši gudrību; Dievs vien viņu pārvarēs,
un ne cilvēks. 14 Pret mani vēl viņš vārda nav
cēlis, un ar jūsu valodu es viņam gan neatbildēšu.
- 15 Tie ir izbiedēti, vairs nevar atbildēt, tiem
trūkst valodas. 16 Es esmu gaidījis, bet tie nerunā,
tie stāv klusu un vairs neatbild. 17 Tad nu es
atbildēšu savu tiesu, es arīdzan parādīšu savu
zināšanu. 18 Jo es esmu tik pilns vārdu, ka gars
manu sirdi spiež. 19 Redzi, mana sirds ir kā jauns
vīns, kas nestāv vaļā, tā gribētu plīst, kā jauni
ādas trauki. 20 Es runāšu, lai es varu atpūsties, es
atdarīšu savas lūpas un atbildēšu. 21 Cilvēka vaigu
es neuzlūkošu un nerunāšu nevienam pa prātam.
22 Jo cilvēkam pa prātam runāt es nemāku, lai
mans Radītājs mani ātri neaizņem projām.

33 Bet tu, Ījab, klausi jel manu valodu un ņem
vērā visus manus vārdus. 2 Redzi nu, es savas
lūpas esmu atdarījis, mana mēle manā mutē runā.
3 Mani teikumi būs sirds taisnība, un manas lūpas
skaidri izrunās, ko zinu. 4 Dieva Gars mani radījis,
un tā Visuvarenā dvaša man devusi dzīvību. 5 Ja
tu vari, atbildi man, taisies pret mani un nostājies.
6 Redzi, es piederu Dievam tā kā tu, no zemes
es arīdzan esmu ņemts. 7 Redzi, iztrūcināt es
tevi neiztrūcināšu, un mana roka pār tevi nebūs
grūta. 8 Tiešām, tu esi runājis priekš manām
ausīm, to vārdu balsi es esmu dzirdējis: 9 „Es
esmu šķīsts, bez pārkāpšanas, es esmu skaidrs,
un man nozieguma nav; 10 Redzi, Viņš atrod
iemeslus pret mani, Viņš mani tura par Savu
ienaidnieku; 11 Viņš manas kājas liek siekstā, Viņš
apsargā visus manus ceļus.“ 12 Redzi, tur tev nav
taisnības; es tev atbildu, ka Dievs ir daudz augstāks
pār cilvēku. 13 Kāpēc tu pret Viņu tiepies, kad
Viņš neatbild par visiem saviem darbiem? 14 Jo
Dievs runā vienreiz, un vēl otrreiz, bet to neliek
vērā. 15 Sapnī caur nakts parādīšanām, kad ciets
miegs cilvēkiem uzkrīt, kad tie guļ savā gultā,
16 Tad Viņš atdara cilvēku ausi un apzieģelē, ko
Viņš tiem grib mācīt. 17 Lai cilvēku novērš no
nedarba un pasargā vīru no lepnības. 18 Lai izglābj
viņa dvēseli no kapa un viņa dzīvību, ka nekrīt
caur zobenu. 19 Viņš to arī pārmāca ar sāpēm
gultā un lauž visus viņa kaulus. 20 Tā ka viņa
sirds neņem pretī maizi, nedz viņa dvēsele kādu
gardumu. 21 Viņa miesa nodilst, ka no tās nekā
vairs neredz, un kauli nāk ārā, kas nebija redzami,
22 Un viņa dvēsele nāk tuvu pie bedres, un viņa
dzīvība pie nāves sāpēm. 23 Ja tad pie viņa nāk
vēstnesis, ziņas devējs kā viens no tūkstošiem,
rādīt cilvēkam kas pareizi: 24 Tad Viņš tam ir
žēlīgs. un saka: atpestī to, ka negrimst kapā, jo
esmu atradis salīdzināšanu. 25 Tad viņa miesa
būs zaļāka nekā jaunībā, tas nāks atkal pie savas
jaunības dienām. 26 Tas lūgs Dievu, un Viņš to
žēlos, - tas uzskatīs Dieva vaigu ar prieku, un Dievs
cilvēkam atmaksās viņa taisnību. 27 Tad šis izteiks
cilvēkiem un sacīs: es biju grēkojis un pārgrozījis
tiesu, bet Viņš to man nav pielīdzinājis. 28 Viņš
ir atpestījis manu dvēseli, ka tā negrimst kapā,
un mana dzīvība redz gaišumu. 29 Redzi, to visu
dara tas stiprais Dievs divi un trīskārt cilvēkam,
30 Ka viņa dvēseli novērstu no kapa, ka tā taptu
apgaismota dzīvības gaismā. 31 Liec vērā, Ījab,
klausies mani, ciet klusu, un es runāšu. 32 Jeb, ja
tev ir ko sacīt, tad atbildi man; runā, jo es labprāt
redzētu tavu taisnību. 33 Ja nav, tad klausies mani,
ciet klusu, un es tev mācīšu gudrību.

34 Un Elihus atbildēja un sacīja: 2 Klausāties,
gudrie, manu valodu, un prātīgie, atgriežat
ausis pie manis; 3 Jo auss pārbauda vārdus, tā kā
mute bauda barību. 4 Lai pārspriežam savā starpā,

lai kopā atzīstam, kas ir labi. 5 Jo Ījabs saka: es
esmu taisns, bet Dievs ir atņēmis manu tiesu.
6 Lai gan man taisnība, mani tura par melkuli,
manas mokas ir nedziedinājamas, lai gan neesmu
noziedzies. 7 Kur ir gan cilvēks, kā Ījabs, kas
zaimošanu dzer kā ūdeni, 8 Un draudzējās ar
ļaundarītājiem un staigā ar bezdievīgiem? 9 Jo
viņš saka: cilvēkam nekā nepalīdz, ka tas mīļo
Dievu. 10 Tādēļ, gudrie vīri, klausāties mani.
Nevar būt, ka Dievs ir ļauns un tas Visuvarenais
netaisns. 11 Jo Viņš cilvēkam maksā pēc viņa
darba, un ikkatram liek klāties pēc viņa gājuma.
12 Patiesi, Dievs nedara ļauna, un tas Visuvarenais
nepārgroza tiesu! 13 Kam pasaule ir pavēlēta, ja
ne Viņam, un kas ir radījis visu zemi? 14 Ja Viņš
Savu sirdi grieztu uz Sevi pašu vien, un Savu garu
un Savu dvašu ņemtu pie Sevis: 15 Tad visa miesa
kopā mirtu, un cilvēks taptu atkal par pīšļiem. 16
Ja nu tev ir saprašana, klausi to, ņem vērā manas
valodas balsi. 17 Vai jel, kas taisnību ienīst, varēs
vadīt? Kā tad tev bija tiesāt to Vistaisnāko? 18
Viņu, kas uz ķēniņu var sacīt: tu netikli, un uz
valdnieku: tu blēdi; 19 Kas neuzlūko valdnieku
vaigu un neieredz bagātus vairāk nekā nabagus,
jo tie visi ir Viņa roku darbs. 20 Acumirklī tie
nomirst, un nakts vidū tautas top iztrūcinātas un
iet bojā, un varenie top aizrauti un ne caur cilvēka
roku. 21 Jo Viņa acis skatās uz cilvēka ceļiem,
un Viņš redz visus viņa soļus. 22 Tumsas nav
nedz nāves ēnas, kur ļaundarītāji varētu slēpties.
23 Viņam cilvēks ilgi nav jāmeklē, ka lai nāk uz
tiesu Dieva priekšā. 24 Viņš satriec varenos bez
izmeklēšanas un ieceļ citus viņu vietā. 25 Tāpēc
ka Viņš zina viņu darbus, Viņš tos apgāž naktī, ka
tie top satriekti. 26 Viņš tos šausta kā bezdievīgus,
tādā vietā, kur visi redz. 27 Tāpēc ka tie no Viņa
atkāpušies un nav apdomājuši visus Viņa ceļus.
28 Ka nabaga brēkšanai bija jānāk pie Viņa, un
bēdīgā kliegšanu Viņš paklausīja. 29 Kad Viņš dod
mieru, kas tad pazudinās? Kad Viņš Savu vaigu
apslēpj, kas Viņu skatīs? Tā tas ir ar tautām, tā ar
ikvienu cilvēku, 30 Lai nelieša cilvēks nevalda un
tautai nav par valgiem. 31 Jo uz Dievu jāsaka: man
bija jācieš, es vairs negrēkošu. 32 Ko es neredzu,
to māci tu man; ja esmu darījis netaisnību, tad to
vairs nedarīšu. 33 Vai Dievs lai atlīdzina pēc tava
prāta? Jo tu neesi mierā! tad spriedi tu, ne es! Un
ko tu taču māki sacīt! 34 Prātīgi ļaudis man sacīs,
un ikviens gudrs vīrs, kas uz mani klausījies: 35
Ījabs runājis neprazdams, un viņa vārdi nav bijuši
gudri. 36 Kaut Ījabs taptu pārbaudīts līdz galam,
ka viņš runā, kā bezdievīgi ļaudis. 37 Jo viņš krauj
grēku uz grēku, viņš mūsu priekšā zaimo un runā
daudz pret to stipro Dievu. -

35 Un Elihus vēl atbildēja un sacīja: 2 Vai tev
šķiet pareizi esam, ka tu saki: mana taisnība
iet pāri par Dieva taisnību, 3 Ka tu saki: kas man
no tās atlec, ko es ar to vairāk panākšu nekā ar
saviem grēkiem? 4 Es tev vārdu atbildēšu un
taviem draugiem pie tevis: 5 Skaties pret debesi
un redzi, uzlūko padebešus, kas ir augsti pāri pār
tevi. 6 Ja tu grēko, ko tu Viņam vari darīt? Un lai
tavu pārkāpumu daudz, ko tu Viņam padarīsi?
7 Ja tu esi taisns, kas Viņam no tā tiek, jeb ko
Viņš dabū no tavas rokas? 8 Tev cilvēkam tava
bezdievība par postu, un tev cilvēka bērnam tava
taisnība nāk par labu. 9 Par varas darbu pulku
tie brēc, tie kliedz lielo kungu elkoņa dēļ. 10 Bet
neviens nesaka: kur ir Dievs, mans Radītājs, kas ir
naktī dod slavas dziesmas, 11 Kas mūs darījis jo
izmācītus, nekā lopus virs zemes, un gudrākus
pār putniem apakš debess. 12 Tie tur brēc, bet
Viņš neatbild ļauno pārgalvības dēļ. 13 Tiešām,
Dievs netaisnību nepaklausa un tas Visuvarenais
to neuzlūko. 14 Jebšu tu saki, ka tu Viņu neredzēsi,
tā tiesas lieta ir Viņa priekšā, gaidi tik uz Viņu. 15
Bet nu, ka Viņa dusmība vēl nepiemeklē, vai Viņš
tādēļ vērā neliek, ka pārkāpumu ir tik daudz?
16 Un tomēr Ījabs tukšiem vārdiem atvēris savu
muti un daudz runājis bez saprašanas.

36 Un Elihus vēl runāja un sacīja: 2 Pagaidi
man vēl maķenīt, es tev mācīšu, jo no Dieva
puses vēl kas jāsaka. 3 Es meklēšu savu atzīšanu
no tālienes un gādāšu savam radītājam taisnību.
4 Jo tiešām, mana valoda nav meli; tavā priekšā ir,
kam atzīšanas netrūkst. 5 Redzi, Dievs ir varens
un tomēr neatmet, Viņš ir varens gudrības spēkā.
6 Viņš bezdievīgam neliek dzīvot, un bēdīgam
nes tiesu. 7 Viņš nenovērš savas acis no taisnā,
bet pie ķēniņiem uz goda krēsla, tur Viņš tiem
liek sēdēt mūžam, ka top paaugstināti. 8 Un
kur cietuma ļaudis ir ķēdēs un top turēti bēdu
saitēs, 9 Tur Viņš tiem dara zināmu viņu darbu
un viņu pārkāpumus, ka cēlušies lepnībā. 10 Viņš
tiem atdara ausi mācībai, un saka, lai atgriežas
no netaisnības. 11 Ja tie nu klausa un Viņam
kalpo, tad tie pavada savas dienas labumā un
savus gadus laimē. 12 Un ja tie neklausa, tad tie
krīt caur zobenu un mirst bez atzīšanas. 13 Bet
kam neskaidra sirds, tie kurn, tie nepiesauc, kad
Viņš tos saistījis. 14 Tā tad viņu dvēsele mirst
jaunībā, un viņu dzīvība paiet ar mauciniekiem.
15 Bet bēdīgo Viņš izpestī viņa bēdās, un atver
viņa ausis bēdu laikā. 16 Tāpat Viņš tevi izraus

no bēdu rīkles uz klaju vietu, kur bēdu nav, un
tavs galds būs pilns ar treknumu. 17 Bet ja tu esi
pilns bezdievīgas tiesāšanās, tad tiesa un sodība
tevi ķers. 18 Lai sirds rūgtums tev jel neskubina
zaimot, un tā lielā pārbaudīšana lai tevi nenovērš.
19 Vai tu ar brēkšanu no bēdām tiksi vaļā, vai
cīnīdamies ar visu spēku? 20 Neilgojies pēc tās
nakts, kas noceļ tautas no savas vietas. 21 Sargies,
negriezies pie netaisnības, jo tā tev vairāk patīk
nekā pacietība. 22 Redzi, Dievs ir augsts savā
spēkā; kur ir tāds mācītājs, kā Viņš? 23 Kas Viņam
raudzīs uz Viņa ceļu, vai kas uz Viņu sacīs: Tu
dari netaisnību? 24 Piemini, ka arī tu paaugstini
Viņa darbu, par ko ļaudis dzied. 25 Visi ļaudis to
skatās ar prieku, cilvēks to ierauga no tālienes.
26 Redzi, Dievs ir augsts un neizmanāms, Viņa
gadu pulku nevar izdibināt. 27 Viņš savelk ūdens
lāsītes, un lietus līst no viņa miglas. 28 Tas līst no
padebešiem un pil uz daudz cilvēkiem. 29 Vai var
izprast, kā padebeši izplešas, un kā Viņa dzīvoklis
rīb? 30 Redzi, Viņš ģērbjas zibeņu spīdumā un
apklājās ar jūras dziļumiem. 31 Jo tā Viņš soda
tautas un dod barības papilnam. 32 Viņa abējās
rokās spīdumi, un Viņš tiem rāda, kur lai sper. 33
Pērkona balss sludina Viņu nākam, un ganāmi
pulki, ka Viņš tuvu.

37 Patiesi, par to trīc mana sirds un uzlec no
savas vietas. 2 Klausiet, jel klausiet, kā Viņa
pērkons rūc, un kāda balss no Viņa mutes iziet. 3
Viņš to izlaiž pa visām debesīm, un Savu spīdumu
pa visiem zemes galiem. 4 Pēc tam rūc Viņa
balss, Viņš liek pērkonam rībēt ar varenu skaņu
un neaiztur tos (zibeņus), kad Viņa balss nāk
dzirdama. 5 Tas stiprais Dievs ar Savu balsi liek
pērkonam rūkt brīnišķi, Viņš dara lielas lietas,
ko neizprotam. 6 Jo Viņš saka uz sniegu: krīti uz
zemi, un uz stipro lietu, tad stiprais lietus ir klāt
ar varu. 7 Viņš aizzieģelē visu cilvēku roku, lai
Viņu pazīst visi ļaudis, ko viņš radījis. 8 Zvēri iet
savā alā un paliek savā vietā. 9 No dienvidu puses
nāk vētra un no ziemeļa puses aukstums. 10 Caur
tā stiprā Dieva pūšanu nāk salna, ka platas upes
aizsalst. 11 Viņš arī apkrauj ar ūdeņiem biezos
mākoņus un izplēš Savus ugunīgos padebešus.
12 Tie griežas apkārt pēc Viņa gudrā prāta, ka
tie padara visu, ko Viņš tiem pavēl pa visu plato
pasauli, 13 Vai par rīksti savai zemei, vai par labu
Viņš tā liek notikt. 14 Liec to vērā, Ījab, stāvi
klusu, un apdomā tā stiprā Dieva brīnumus. 15
Vai tu zini, kad Dievs nodomājis, Savu debesu
spīdumam likt spīdēt? 16 Vai tu zini padebešu
lidināšanos, tā Visuzinātāja brīnumus? 17 Tu,
kam drēbes paliek karstas, kad Viņš zemi svilina
dienas vidus bulā. 18 Vai tu ar Viņu esi izpletis tos
spožos padebešus, kas cieti stāv kā liets spieģelis?
19 Stāsti mums, ko mums Viņam būs sacīt, jo aiz
tumsības mēs nekā nevaram izdarīt. 20 Vai Viņam
lai saka, ka es runāšu? Jo kurš cilvēks vēlētos, lai
viņu aprij! 21 Un nu gan saules gaismu neredz,
kas pie debesīm spoži spīd, bet kad vējš pūš, tā
skaidrojās. 22 No ziemeļiem nāk zelts, - bet Dievs
mājo bijājamā godībā. 23 To Visuvareno, to mēs
nepanāksim, kas liels spēkā, bet tiesu un taisnības
pilnību Viņš negroza. 24 Tāpēc cilvēki Viņu bīstas,
Viņš neuzlūko nevienu pašgudru.

38 Tad Tas Kungs Ījabam atbildēja no vētras un
sacīja: 2 Kas tas tāds, kas (Dieva) padomu
aptumšo ar neprātīgiem vārdiem? 3 Apjoz jel
kā vīrs savus gurnus, tad Es tev gribu vaicāt,
un tu Mani māci. 4 Kur tu biji, kad Es zemei
liku pamatu? Izteic to, ja tev ir tāds gudrs prāts.
5 Vai tu zini, kas viņai mēru licis, jeb kas pār
viņu ir vilcis mēra auklu? 6 Uz ko viņas pamati
ierakti, jeb kas licis viņas stūra akmeni, 7 Kad rīta
zvaigznes kopā priecīgi dziedāja, un visi Dieva
bērni gavilēja? 8 Jeb kas jūru aizslēdzis ar durvīm,
kad tā izlauzās, un iznāca kā no mātes miesām,
9 Kad Es to ģērbu ar padebešiem, un krēslībā
ietinu tā kā tinamos autos, 10 Kad Es tai noliku
Savu robežu, un liku aizšaujamos un durvis, 11
Un sacīju: tiktāl tev būs nākt un ne tālāki, un
še būs apgulties taviem lepniem viļņiem? 12
Vai tu savā mūžā rītam licis aust, vai auseklim
rādījis savu vietu, 13 Lai satver zemes stūrus,
ka tie bezdievīgie no tās top izkratīti; 14 Ka tā
pārvēršas kā zieģeļa vasks un visas lietas rādās kā
apģērbā, 15 Un bezdievīgiem zūd viņu gaišums,
un pacelts elkonis salūst? 16 Vai tu esi nācis līdz
jūras avotam un staigājis bezdibeņu dziļumos?
17 Vai tev atdarījušies nāves vārti, un vai tu esi
redzējis nāves ēnas vārtus? 18 Vai esi skatījies līdz
pasaules malām? Stāsti, ja tu visu to zini. 19 Kur ir
tas ceļš, kur gaisma mājo, un tumsa - kur ir viņas
vieta? 20 Vai tu to varētu pārvest viņas robežā
un izzināt viņas nama ceļus? 21 Tu to zini, jo tai
laikā tu biji piedzimis, un tev ir daudz to gadu!
22 Vai tu esi nācis, kur tie sniega krājumi, un vai
esi redzējis krusas krājumus, 23 Ko Es taupu uz
spaidu laiku, uz kaušanas un kara dienu? 24 Pa
kuru ceļu gaisma dalās un kā austrenis izplešas
virs zemes? 25 Kas lietum rādījis, kur lai gāžas,
un ceļu zibeņiem un pērkoniem, 26 Ka lietus līst,
kur cilvēka nav, tuksnesī, kur neviens nedzīvo, 27
Ka viņš dzirdina tukšo posta vietu un zālītei liek
dīgt? 28 Vai lietum ir tēvs, vai kas dzemdinājis
rasas lāsi? 29 No kura klēpja cēlies ledus, un no

kā dzimusi debess salna, **30** Ka ūdeņi sastingst
kā akmens, un jūras dziļumi aizsalst cieti? **31** Vai
tu vari sasiet Sietiņa saites, vai atraisīt Orijona
zvaigžņu saiti? **32** Vai tu zvaigznes vari izvest
savā laikā un vadīt debess vāgus un viņu ratus?
33 Vai tu zini debess likumus, jeb vai proti, kā
tie valda virs zemes? **34** Vai tu savu balsi vari
pacelt uz padebešiem, lai ūdeņi plūst zemē uz
tevi? **35** Vai vari sūtīt zibeņus, ka tie iet un uz
tevi saka: redzi, še mēs esam? **36** Kas lika gudrību
tumšos mākoņos un prātu debess spīdumos? **37**
Kas skaita mākoņus ar gudrību, un kas māk apgāzt
padebešus, **38** Ka pīšļi top aplieti, ka tie saskrien
un salīp pītēs? **39** Vai tu māki medīt laupījumu
priekš lauvas un pildīt jauno lauvu tukšo vēderu,
40 Kad tie nogulstas alās un biezos krūmos glūn?
41 Kas gādā krauklim barību, kad viņa bērni uz
Dievu brēc un šurpu turpu skraida, kad nav ko
ēst?

39 Vai tu zini to laiku, kad mežu kazas dzemdē,
vai tu esi manījis stirnu dzemdēšanu? **2** Vai
tu vari skaitīt tos mēnešus, kad tās nesās, un vai
zini to laiku, kad tās vedās, **3** Kad tās lokās, saviem
bērniem liek izplēsties cauri un nokrata savas
sāpes? **4** Viņu bērni nāk spēkā, uzaug laukā, tie
iziet un neatgriežas pie tām atpakaļ. **5** Kas meža
ēzelim licis vaļā staigāt, un kas tā zvēra saites ir
atraisījis, **6** Kam Es klajumu esmu devis par māju
un tuksnesi par dzīvokli? **7** Viņš apsmej pilsētas
troksni, un dzinēja brēkšanu tas nedzird. **8** Tas
dzenās pa kalniem, kur viņam ir barība, un meklē
visādu zaļu zāli. **9** Vai tu domā, ka meža vērsis tev
kalpos, vai tas naktī paliks pie tavas siles? **10** Vai
tu meža vērsi ar dzeņaukstēm māki piesiet pie
arkla, vai tas pēc tava prāta ecēs ielejās? **11** Vai tu
uz to vari paļauties, ka tam daudz spēka, un viņu
ņemsi savā darbā? **12** Vai tu viņam vari uzticēt,
ka tas tev atkal savāks tavu izsējumu un savedīs
tavā piedarbā? **13** Strausa spārni jautri plivinājās,
vai tie ir mīlīgi, kā stārķa spārni un spalvas? **14**
Tas savas olas atstāj zemē, lai smiltīs silst, **15** Un
aizmirst, ka kāja tās var samīt, un lauka zvēri tās
var samīdīt. **16** Tas nežēlo savus bērnus, tā kā
tie tam nepiederētu; un ka velti dējis, par to tas
nebēdā. **17** Jo Dievs tam atņēmis gudrību un nav
devis daļu pie saprašanas. **18** Bet kad tas projām
šaujas, tad tas apsmej zirgu un jātnieku. **19** Vai tu
zirgam vari dot spēku un viņam kaklu pušķot ar
krēpēm? **20** Vai tu tam vēlējis lēkt kā sisenim?
Kad tas lepni šņāc, tad jaizbīstas. **21** Viņš cērt ar
kāju ielejā un ir priecīgs ar spēku un iziet pretī
apbruņotam pulkam. **22** Viņš smejas par bailēm
un netrūkstas un nebēg atpakaļ no zobena. **23** Kad
bultas skan makā un šķēpi un zobeni zib, **24** Tad
tas raustās, trako un uzcērt zemi un nav turams
uz vietas, kad trumetes skan. **25** Kad trumetes
skan, tad tas iezviedzās, un samana kaušanu no
tālienes, kara kungu saukšanu un kara troksni. **26**
Vai caur tavu padomu vanags lidinājās un izplēš
savus spārnus pret dienasvidu? **27** Vai uz tavu
vārdu ērglis dodas uz augšu, un taisa savu ligzdu
augstumā? **28** Viņš dzīvo akmens kalnos un tur
paliek uz augstām klintīm un kalnu galiem. **29** No
turienes viņš lūko pēc barības, un viņa acis redz
tālu. **30** Viņa bērni dzer asinis, un kur maitas, tur
viņš ir.

40 Un Tas Kungs atbildēja Ījabam un sacīja: **2**
Vai vainotājs ies tiepties ar to Visuvareno?
Kas Dievu pamāca, lai uz to atbild! **3** Bet Ījabs
atbildēja Tam Kungam un sacīja: **4** Redzi, es esmu
mazs, ko lai es Tev atbildu? Es likšu roku uz muti.
5 Es reiz esmu runājis, bet vairs neatbildēšu; un
otru reiz, bet vairs to nedarīšu. **6** Un Tas Kungs
atbildēja Ījabam no vētras un sacīja: **7** Apjoz jel
kā vīrs savus gurnus, tad Es tev gribu vaicāt, un
tu mani māci. **8** Vai tu Manu tiesu iznīcināsi,
vai tu Mani pazudināsi, ka tu būtu taisns? **9** Jeb
vai tev ir tāds elkonis kā tam stipram Dievam,
vai tev ir pērkona balss kā viņam? **10** Aptērpies
tad ar greznību un augstību, un apģērbies ar
lielu godu un godību. **11** Izgāz savas dusmības
bardzību, un uzlūko visus lepnos un pazemo tos.
12 Uzlūko visus lepnos un gāz tos zemē un satriec
tos bezdievīgos savā vietā. **13** Guldi tos kapā pīšļos
un sedz viņu vaigus ar tumsību. **14** Tad arī Es tevi
teikšu, ka tava labā roka tev palīdzējusi. **15** Redzi
nu, beēmots (upes-zirgs), ko Es līdz ar tevi esmu
radījis, ēd zāli kā vērsis. **16** Redzi jel, viņa spēks ir
viņa gurnos un viņa stiprums viņa vēdera dzīslās.
17 Viņš kustina savu asti kā ciedra koku, viņa cisku
dzīslas kopā ir sapītas. **18** Viņa kauli ir kā ciets
varš, viņa locekļi kā dzelzs mieti. **19** Viņš ir Dieva
ceļu pirmais; kas viņu radījis, Tas viņam devis
savu zobenu. **20** Kalni viņam izdod barību, un tur
trencās visi lauka zvēri. **21** Koku biezumā viņš
apgulstas, niedrēs un dūņās paslēpies. **22** Koku
biezums viņu apsedz ar savu ēnu, upes kārkli
viņu apslēpj. **23** Redzi, kad upe plūst, tad viņš
nedreb, viņš ir drošs, kad Jardāne pat līdz viņa
mutei celtos. **24** Vai viņu var gūstīt, viņa acīm
redzot? vai viņam virvi var vilkt caur nāsīm?

41 Vai tu levijatanu vari ķert ar makšķeri, jeb
viņa mēli ar dziļi iemestu virvi? **2** Vai tu
viņam riņķi māki likt nāsīs un ar asmeni izdurt
viņa žaunas? **3** Vai tu domā, ka tas tevis daudz

lūgsies un labus vārdus uz tevi runās? 4 Vai viņš
derēs derību ar tevi, ka tu viņu vari ņemt par
mūžīgu vergu? 5 Vai tu ar viņu varēsi spēlēties
kā ar putniņu, jeb viņu saistīsi savām meitām?
6 Vai zvejnieku biedrībā viņu pārdod, vai viņu
izdala pircējiem? 7 Vai tu viņa ādu vari piedurt
pilnu ar šķēpiem, jeb viņa galvu ar žebērkļiem? 8
Kad tu savu roku viņam pieliksi, tad pieminēsi,
kāds tas karš, un vairs to nedarīsi. 9 Redzi, tāda
cerība ir velti; jau viņu ieraugot krīt gar zemi.
10 Neviens nav tik drošs, viņu kaitināt, - kas tad
būtu, kas Man varētu celties pretim? 11 Kas Man
ko laba papriekš darījis, ka Man to bija atmaksāt?
Kas ir apakš visām debesīm, tas Man pieder. 12
Un lai vēl pieminu viņa locekļus, stiprumu un
viņa vareno augumu. 13 Kas drīkstētu viņa bruņas
atsegt, kas līst viņa zobu starpā? 14 Kas viņa vaiga
žokļus var atplēst? Ap viņa zobiem ir briesmas.
15 Lepni ir viņa bruņu zvīņas, cieti kā ar zieģeli
saspiesti kopā. 16 Viens tik tuvu pie otra, ka ne
vējš netiek starpā. 17 Tie līp viens pie otra, un
turas kopā, ka nešķiras. 18 Viņš šķauda ugunis, un
viņa acis ir kā rīta blāzmas stari. 19 No viņa mutes
šaujās ugunis, degošas dzirksteles no tās izlec.
20 No viņa nāsīm iziet dūmi kā no verdoša poda
un katla. 21 Viņa dvaša varētu iededzināt ogles,
un liesmas iziet no viņa mutes. 22 Viņa kakls ir
visai stiprs, un viņa priekšā lec bailes. 23 Viņa
miesas locekļi kā sakalti, tie turas cieti kopā, ka
nevar kustināt. 24 Viņa sirds ir cieta kā akmens
un cieta kā apakšējais dzirnu akmens. 25 Kad viņš
ceļas, tad stiprie izbīstas, no bailēm tie paģībst. 26
Kad viņam cērt ar zobenu, tas nekož, nedz šķēps,
ne bulta, ne žebērklis. 27 Dzelzs priekš viņa kā
salmi, un varš kā sapraulējis koks. 28 Bulta viņu
neaiztrieks; lingas akmeņi viņam ir kā pelus. 29
Lielas bozes viņam ir kā pelus, viņš smejas, kad
šķēps svelpj. 30 Viņa pavēderē asi kasīkļi, un kā
ar ecešām viņš brauc pa dubļiem. 31 Viņš dara,
ka dziļumi verd kā pods, un sajauc jūru kā zalves
virumu. 32 Kur viņš gājis ceļš spīd; tie ūdens viļņi
ir kā sudraboti. 33 Virs zemes cits viņam nav
līdzinājams, viņš tāds radīts, ka nebīstas. 34 Viss,
kas ir augsts, viņam nav nekas; viņš visu lepno
zvēru ķēniņš.

42 Tad Ījabs Tam Kungam atbildēja un sacīja:
2 Es atzīstu, ka Tu visu iespēji, un nekāds
padoms Tev nav neizdarāms. 3 Kas tas tāds, kas
Dieva padomu neprātīgi aptumšo? Tā tad es esmu
runājis, ko nesapratu, man visai brīnišķas lietas,
ko nezināju. 4 Klausi jel, un es runāšu, es tev
vaicāšu, un Tu mani pamāci. 5 Ausīm es no Tevis
biju dzirdējis, bet nu mana acs Tevi redzējusi. 6
Tāpēc man ir žēl un sirds man sāp par to pīšļos
un pelnos. - 7 Un notikās, kad Tas Kungs šos
vārdus uz Ījabu bija runājis, tad Tas Kungs sacīja
uz Elifasu no Temanas: manas dusmas ir iedegušās
pret tevi un pret taviem diviem draugiem, jo
jūs neesat pareizi runājuši par mani, kā Mans
kalps Ījabs. 8 Tādēļ ņemat sev septiņus vēršus
un septiņus aunus un ejat pie Mana kalpa Ījaba
un upurējiet dedzināmos upurus priekš sevis, un
lai Mans kalps Ījabs par jums lūdz; jo viņu Es
uzlūkošu, ka Es jums nedaru pēc jūsu ģeķības;
jo jūs neesat pareizi par Mani runājuši, kā Mans
kalps Ījabs. 9 Tā Elifas no Temanas un Bildads
no Šuhas un Cofars no Naēmas nogāja un darīja,
kā Tas Kungs uz tiem bija sacījis, un Tas Kungs
uzlūkoja Ījabu. 10 Un Tas Kungs novērsa Ījaba
cietumu, kad viņš par saviem draugiem lūdza;
un Tas Kungs atdeva Ījabam visu otrtik kā tam
bijis. 11 Un visi viņa brāļi un visas viņa māsas un
visi, kas viņu iepriekš bija pazinuši, nāca pie viņa
un ēda maizi ar to viņa namā, un žēloja viņu un
iepriecināja viņu par visu nelaimi, ko Tas Kungs
tam bija uzlicis. Un tie viņam deva ikkatrs vienu
kesitu naudas un ikkatrs vienu zelta pieres rotu.
12 Un Tas Kungs svētīja Ījabu beidzot vairāk nekā
papriekš, ka tam bija četrpadsmit tūkstoš avis
un seštūkstoš kamieļi un tūkstoš jūgi vēršu un
tūkstoš ēzeļu mātes. 13 Viņam arī dzima septiņi
dēli un trīs meitas. 14 Un viņš nosauca tās pirmās
vārdu Jemimu un tās otras vārdu Ķeciju un tās
trešās vārdu Ķerenapuku. 15 Un visā tai zemē
tik skaistas sievas neatrada kā Ījaba meitas. Un
viņu tēvs tām deva mantību starp viņu brāļiem.
16 Un Ījabs dzīvoja pēc tam simts četrdesmit
gadus un redzēja bērnus un bērnu bērnus līdz
ceturtam augumam. 17 Un Ījabs nomira vecs un
labi padzīvojis.

Psalmi

1 Svētīgs tas cilvēks, kas nestaigā bezdievīgo
runās, nedz stāv uz grēcinieku ceļa, nedz sēž
mēdītāju biedrībā; **2** Bet kam labs prāts pie Tā
Kunga bauslības, un kas Viņa bauslību pārdomā
dienās, naktīs. **3** Jo tas ir kā koks stādīts pie
ūdens upēm, kas savus augļus nes savā laikā, un
viņa lapas nesavīst, un viss, ko viņš dara, tas labi
izdodas. **4** Tā nav bezdievīgiem, bet tie ir kā pelus,
ko vējš izputina. **5** Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs
sodā, nedz grēcinieki taisno draudzē. **6** Jo Tas
Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo ceļš ies
bojā.

2 Kāpēc pagāni trako, un ļaudis domā uz
nelietību? **2** Ķēniņi virs zemes saceļas un
valdnieki sadomājās kopā pret To Kungu un pret
Viņa svaidīto. **3** Sarausim viņu saites un atmetīsim
viņu virves! **4** Bet kas debesīs valda, smejas, un
Tas Kungs tos tur par nieku. **5** Tad Viņš runās uz
tiem Savās dusmās, un ar Savu bardzību Viņš tos
iztrūcinās. **6** Bet Es Savu ķēniņu esmu svaidījis pār
Ciānu, Savu svēto kalnu. **7** Es sludināšu likumu:
Tas Kungs uz mani sacījis: tu esi Mans Dēls, šodien
Es tevi esmu dzemdinājis. **8** Prasi Man, tad Es
tev došu tautas par mantību, un pasaules galus
par īpašumu. **9** Tu tos satrieksi ar dzelzs rīksti,
kā podnieka trauku tu tos sadauzīsi. **10** Nu tad,
jūs ķēniņi, paliekat prātīgi, liekaties pamācīties,
jūs soģi virs zemes. **11** Kalpojiet Tam Kungam ar
bijāšanu un priecājaties ar drebēšanu. **12** Skūpstāt
To Dēlu, lai Viņš nedusmo un jūs bojā neejat uz
ceļa, jo drīz Viņa dusmas iedegsies, bet svētīgi
visi, kas pie Viņa tveras.

3 Dāvida dziesma, kad tas bēga no sava
dēla Absaloma. Ak Kungs! cik daudz manu
pretinieku! Daudz, kas ceļas pret mani **2** Daudz
saka uz manu dvēseli: tai pestīšanas nav pie
Dieva.(Sela.) **3** Bet Tu, Kungs, esi par bruņām
ap mani, mana godība un kas paceļ manu galvu.
4 Es piesaucu To Kungu ar savu balsi, un Viņš
mani paklausa no Sava svētā kalna. (Sela) **5** Es
apgūlos un aizmigu, un atmodos, jo Tas Kungs
mani uztur **6** Es nebīstos no daudz tūkstošiem
ļaužu, kas visapkārt pret mani stājās. **7** Celies,
Kungs, glābi mani, mans Dievs, jo Tu visiem
maniem ienaidniekiem siti vaigā, Tu bezdievīgiem
salauzi zobus. **8** Pie Tā Kunga ir pestīšana! Tava
svētība pār Taviem ļaudīm! (Sela)

4 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm.
Kad es saucu, tad paklausi mani, Tu, manas
taisnības Dievs; bēdās Tu mani esi iepriecinājis; esi
man žēlīgs un paklausi manu lūgšanu. **2** Cilvēku
bērni, cik ilgi mans gods paliks kaunā? Cik ilgi jūs
mīlēsiet nīcīgas lietas un meklēsiet melus? (Sela)
3 Atzīstiet jel, ka Tas Kungs brīnišķi vadījis to, kas
Viņu bīstas; Tas Kungs mani paklausa, kad es Viņu
piesaucu. **4** Dusmojiet, bet negrēkojiet, runājiet
savā sirdī uz savām gultām un esiet klusu (Sela) **5**
Upurējiet taisnības upurus un paļaujaties uz To
Kungu. **6** Daudzi saka: kas mums rādīs labumu?
Pacel, ak Kungs, pār mums Sava vaiga gaišumu. **7**
Tu manai sirdij devis vairāk prieka nekā viņiem,
kad tiem labības un vīna papilnam. **8** Es apgulšos
ar mieru un aizmigšu, jo Tu vien, Kungs dari, ka
es droši dzīvoju.

5 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz
stabulēm. Ak Kungs, klausies uz maniem
vārdiem, ņem vērā manas domas. **2** Samani manas
kliegšanas balsi, mans ķēniņ un mans Dievs, jo es
Tevi gribu pielūgt. **3** Rītos, ak Kungs, klausi manu
balsi, rītos es uz Tevi gribu sataisīties un skatīties.
4 Jo Tu neesi tāds Dievs, kam bezdievība patīk;
kas ir ļauns, tas pie Tevis nepaliek. **5** Trakotāji
nepastāvēs priekš Tavām acīm, Tu ienīsti visus
ļauna darītājus. **6** Tu nomaitā melkuļus, asins
vainīgie un viltnieki Tam Kungam ir negantība. **7**
Bet es iešu Tavā namā caur Tavu lielo žēlastību,
es pielūgšu Tava svētuma mājoklī, Tevi bīdamies.
8 Kungs, vadi mani pēc Savas taisnības, manu
glūnētāju dēļ, dari līdzenu Savu ceļu manā priekšā.
9 Jo viņu mutē nav nekādas patiesības, viņu sirdīs
ir ļaunums, viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savu
mēli tie glauda. **10** Sodi tos, ak Dievs, lai tie
krīt no saviem padomiem; atstum tos viņu lielos
noziegumos, jo tie pret Tevi sacēlušies, **11** Bet
lai priecājās visi, kas uz Tevi cerē, mūžīgi lai tie
gavilē, jo Tu tos pasargi; lai līksmojās iekš Tevis,
kas Tavu vārdu mīļo. **12** Jo Tu, Kungs, svētīsi to
taisno, un to pušķosi ar žēlastību kā ar bruņām.

6 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm
ar astoņām stīgām. Ak Kungs, nesodi mani Savā
dusmībā, un nepārmāci mani Savā bardzībā! **2**
Kungs, esi man žēlīgs, jo es esmu noguris, dziedini
mani, Kungs, jo mani kauli ir iztrūkušies, **3** Un
mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies, bet Tu, Kungs,
cik ilgi? **4** Griezies atpakaļ, Kungs, izglābi manu
dvēseli, atpestī mani Tavas žēlastības dēļ. **5** Jo
nāvē Tevi nepiemin; kas kapā Tevi slavēs? **(Sheol
h7585)** **6** Es esmu piekusis no savas vaidēšanas, uz
savas gultas es raudu cauru nakti, mana guļama
vieta plūst no asarām, **7** Mana acs ir noģindusi
no skumības, un ir novītusi manu ienaidnieku

dēļ. 8 Atkāpjaties no manis, visi ļauna darītāji, jo
Tas Kungs klausa manu raudu balsi. 9 Tas Kungs
klausa manu lūgšanu, manu pielūgšanu Tas Kungs
pieņem. 10 Visi mani ienaidnieki paliks kaunā, tie
ļoti iztrūksies, atkāpsies un paliks kaunā piepeši.

7 Dāvida dziesma, ko viņš Tam Kungam dziedāja,
par Benjaminieti Kušu. Kungs, mans Dievs, uz
Tevi es paļaujos, atpestī mani no visiem maniem
vajātājiem un izglābi mani, 2 Ka tas manu dvēseli
nelaupa kā lauva, to saplosīdams, tādēļ ka glābēja
nav. 3 Kungs, mans Dievs, ja to esmu darījis,
ja netaisnība ir manās rokās, 4 Ja esmu ļaunu
maksājis tam, kas mierīgi ar mani dzīvoja, vai
aplaupījis to, kas mani bez vainas apbēdināja, 5
Tad lai ienaidnieks manu dvēseli vajā un panāk,
lai samin manu dzīvību pie zemes un noliek
manu godu pīšļos. (Sela) 6 Celies, ak Kungs, Savā
dusmībā, stājies pretī manu spaidītāju bardzībai,
uzmosties manis labad; Tu tiesu turēsi. 7 Tautu
pulks lai metās ap Tevi, bet Tu pār to atkal pacelies
augstībā. 8 Tas Kungs nesīs tiesu tām tautām;
tiesā mani, Kungs, pēc manas taisnības un manas
bezvainības. 9 Lai jel beidzās bezdievīgo niknums,
bet stiprini to taisno, jo Tu pārbaudi sirdis un
īkstis, ak taisnais Dievs! 10 Manas priekšturamās
bruņas ir Dieva rokā, Viņš palīdz tiem sirds
taisniem. 11 Dievs ir taisns soģis un tāds Dievs,
kas ikdienas biedina. 12 Ja kas negrib atgriezties,
tad viņš savu zobenu trinis, savu stopu uzvilcis
un sataisījis, 13 Un priekš tā nāvīgus ieročus
salicis, savas bultas darījis degošas. 14 Redzi,
kāds ieņem netaisnību un nesās ar nelaimi, bet
dzemdē nieku. 15 Tas bedri racis un izmetis, bet
iekritis tai bedrē, ko taisījis. 16 Viņa ļaunums
atgriezīsies uz viņa galvu, un viņa varas darbs
nometīsies uz viņa galvas virsu. 17 Es slavēšu To
Kungu Viņa taisnības dēļ, un dziedāšu Tā Kunga,
tā Visaugstākā, Vārdam.

8 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, uz Ģittit.
Kungs, mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir
Tavs Vārds visās zemēs, kas esi cēlis Savu godību
pār debesīm! 2 No bērniņu un zīdāmo mutes Tu
esi sataisījis spēku, Savu pretinieku dēļ, apklusināt
ienaidnieku un atriebēju. 3 Kad es redzu Tavu
debesi, Tavu pirkstu darbu, mēnesi un zvaigznes,
ko Tu esi taisījis: - 4 Kas ir tas cilvēks, ka Tu
viņu piemini, un tas cilvēka bērns, ka Tu viņu
uzlūko? 5 Tu viņu mazliet no Dieva esi atšķīris,
un ar godību un jaukumu Tu viņu esi pušķojis. 6
Tu viņu esi iecēlis par valdnieku pār Tavu roku
darbiem, visu Tu esi licis apakš viņa kājām, 7 Avis
un vēršus visnotaļ, arī lauka zvērus, 8 Putnus
apakš debess, zivis jūrā, kas jūras ceļus pārstaigā.
9 Kungs, mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir
Tavs Vārds visās zemēs!

9 Dāvida dziesma, dziesmu vadonim, pēc „mūt-
laben.“Es pateikšos Tam Kungam no visas
sirds, es sludināšu visus Tavus brīnumus. 2 Es
priecāšos iekš Tevis un līksmošos, es dziedāšu
Tavam Vārdam, ak Visuaugstākais. 3 Ka mani
ienaidnieki ir griezušies atpakaļ, krituši un bojā
gājuši Tavā priekšā. 4 Jo Tu esi iztiesājis manu
tiesu un manu tiesas lietu, Tu sēdi uz Sava godības
krēsla, taisns soģis. 5 Tu rāji pagānus un nomaitā
bezdievīgo, viņu vārdu Tu izdeldi mūžīgi mūžam,
6 Ienaidnieks pagalam! Mūžīgi izpostīts! Pilsētas
Tu esi nopostījis, viņu piemiņa ir iznīkusi līdz
ar viņām. 7 Bet Tas Kungs valda mūžīgi, Savas
godības krēslu Viņš sataisījis uz tiesu. 8 Un Viņš
tiesās pasauli ar taisnību, un spriedīs par tautām
ar patiesību. 9 Un Tas Kungs būs patvērums
tam nabagam, patvērums bēdu laikā. 10 Un uz
Tevi cerēs, kas Tavu Vārdu pazīst, jo Tu, ak
Kungs, neatstāj, kas Tevi meklē. 11 Dziedājiet Tam
Kungam, kas Ciānā mājo, sludinājiet tiem ļaudīm
Viņa darbus. 12 Jo Viņš piemeklē asinis, Viņš tās
piemin, Viņš neaizmirst nabaga brēkšanu. 13 Esi
man žēlīgs, ak Kungs, uzlūko manas bēdas, kas
man notiek no maniem ienaidniekiem; Tu mani
paaugstini no nāves vārtiem. 14 Tādēļ es sludināšu
visu Tavu slavu Ciānas meitas vārtos, es līksmošos
par Tavu pestīšanu. 15 Pagāni nogrimuši tai bedrē,
ko tie bija rakuši, viņu kāja ir gūstīta tai tīklā,
ko tie bija apslēpuši. 16 Tas Kungs ir parādījies,
Viņš tiesu nesis, bezdievīgais ir satīstījies savā
roku darbā: (kokļu skaņa. (Sela) 17 Bezdievīgie
griezīsies atpakaļ uz elli, visi pagāni, kas Dievu
aizmirst. (Sheol h7585) 18 Jo nabags nemūžam netaps
aizmirsts, un bēdu ļaužu cerība neies bojā ne
mūžam. 19 Celies, ak Kungs, ka cilvēki nepārvar,
lai pagāni top tiesāti priekš Tava vaiga. 20 Met, ak
Kungs, bailību uz tiem, lai pagāni atzīst, ka tie ir
cilvēki. (Sela)

10 Kāpēc Tu, Kungs, stāvi no tālienes, paslēpies
bēdu laikā? 2 No bezdievīgā lepnības bailes
nāk nabagam; lai tie top gūstīti savās blēņās,
ko tie izdomājuši. 3 Jo bezdievīgais lielās ar
savas dvēseles kārību, plēsējs lād, viņš zaimo
To Kungu. 4 Bezdievīgais savā lielā lepnībā
nebēdā par nevienu; visas viņa domas ir: Dieva
neesam. 5 Viņa ceļi allažiņ izdodas, Tava sodība
ir tālu no viņa; šņākdams viņš turas pret visiem
saviem pretiniekiem. 6 Viņš saka savā sirdī: es
netapšu kustināts, jo ļaunumā es nenākšu līdz

radu radiem. 7 Viņa mute pilna lāstu un viltus
un varmācības, apakš viņa mēles ir grūtums un
bēdas. 8 Viņš, sēž paslēpies aiz sētām, viņš nokauj
nenoziedzīgo slepenās vietās, viņa acis glūn uz
nabagu. 9 Viņš glūn slepenībā kā lauva savā alā,
viņš glūn sakampt bēdīgo, viņš sakampj bēdīgo,
to ievilkdams savā tīklā. 10 Viņš tup un nometās
un uzkrīt ar varu nelaimīgiem. 11 Viņš saka savā
sirdī: Dievs ir aizmirsis, Viņš Savu vaigu apslēpis,
Viņš neredz ne mūžam. 12 Celies, ak Dievs Kungs,
pacel Savu roku, neaizmirsti bēdīgos. 13 Kādēļ
bezdievīgais Dievu zaimos un sacīs savā sirdī: Tu
nemeklēsi? 14 Tu gan redzi, jo Tu uzlūko mokas
un sirdēstus, likdams to Savās rokās; nelaimīgais
uz Tevi paļaujas, Tu esi bāriņa palīgs. 15 Salauz
bezdievīgā elkoni un meklē ļaunā bezdievību, ka
to vairs neatrod. 16 Tas Kungs ir ķēniņš mūžīgi
mūžam; pagāni ir bojā gājuši no Viņa zemes, 17
Nabagu ilgošanos Tu klausi, ak Kungs! Tu viņiem
sirdi stiprini, Tava auss to liek vērā, 18 Tiesu
nesdams bāriņam un apspiestam, lai cilvēks, kas
no zemes, vairs nedara varas darbus.

11 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es
paļaujos uz To Kungu. Kā tad jūs sakāt uz
manu dvēseli: skrej uz saviem kalniem kā putns!
2 Jo redzi, bezdievīgie uzvelk stopu, tie liek savas
bultas uz auklām, slepeni šaut tos, kas sirds taisni.
3 Jo pamati top nopostīti; ko darīs taisnais? 4
Tas Kungs ir Savā svētā namā, Tā Kunga godības
krēsls ir debesīs, Viņa acis skatās, Viņa acu skati
pārmana cilvēku bērnus. 5 Tas Kungs pārbauda
taisno, bet bezdievīgo un varas darbu mīļotāju
Viņa dvēsele ienīst. 6 Pār bezdievīgiem Viņš liks
līt valgiem, ugunij un sēram, un varena vētra
būs viņu daļa. 7 Jo Tas Kungs ir taisns, Viņš mīļo
taisnību, Viņa vaigs uzlūko taisno.

12 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim uz
astoņām stīgām. Palīdz, ak Kungs! Jo svētie
ir zustin zuduši, un ticīgo ir maz starp cilvēku
bērniem. 2 Tie runā nelietību ikviens ar savu
tuvāko; lūpām smaidīdami, ar divējādu sirdi tie
runā. 3 Lai Tas Kungs izdeldē visu liekulību, to
mēli, kas runā lielību, 4 Kas saka: mēs pārvarēsim
ar savu mēli, mūsu mute ir ar mums; kas mums ir
par kungu? 5 Tad nu nabagu postīšanas dēļ un
bēdīgo nopūšanās dēļ Es celšos, saka Tas Kungs:
Es došu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgojās. 6
Tā Kunga vārdi ir šķīsti vārdi, kā sudrabs mālu
traukā kausēts un septiņkārt šķīstīts. 7 Kaut Tu, ak
Kungs, tos gribētu pasargāt, kaut Tu mūs gribētu
paglabāt no šīs cilts mūžīgi. 8 Bezdievīgie lepni
staigā visapkārt, kur netiklība augsti ceļas starp
cilvēku bērniem.

13 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Cik
ilgi, ak Kungs, Tu mani it visai aizmirsti?
Cik ilgi Tu apslēpi Savu vaigu priekš manis? 2
Cik ilgi man būs padomu meklēt savā dvēselē
un savā sirdī ikdienas baiļoties? Cik ilgi mans
ienaidnieks pār mani paaugstināsies? 3 Skaties,
paklausi mani, ak Kungs, mans Dievs, apgaismo
manas acis, ka es nāvē neaizmiegu, 4 Ka mans
ienaidnieks nesaka: es viņu esmu pārvarējis, un
ka mani pretinieki nepriecājās, ka es šaubos. 5 Bet
es cerēju uz Tavu žēlastību, mana sirds līksmojās
iekš Tavas pestīšanas. 6 Es dziedāšu Tam Kungam,
ka Viņš man labu dara.

14 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Ģeķi
saka savā sirdī Dieva nav; tie ir samaitājušies
un sagānījušies ar savu darbošanos, neviena nav,
kas labu dara. 2 Tas Kungs skatās no debesīm uz
cilvēku bērniem, raudzīt, vai jel kas būtu prātīgs,
kas meklē Dievu. 3 Bet tie visi atkāpušies, visnotaļ
smirdoši tapuši, neviena nav, kas labu dara, nav it
neviena. 4 Vai tad nav nekādas atzīšanas tiem
ļauna darītājiem, kas ēd manus ļaudis, tā kā ēd
maizi, bet To Kungu tie nepiesauc? 5 Tad tie
bīdamies izbīstas, jo Dievs ir pie tās taisnās cilts.
6 Jūs nievājat nabaga padomu, bet Tas Kungs
ir viņa patvērums. 7 Ak! Kaut no Ciānas nāktu
Israēla pestīšana! Kad Tas Kungs atkal atved Savus
cietuma ļaudis, tad Jēkabs priecāsies un Israēls
līksmosies.

15 Dāvida dziesma. Kungs, kas mājos Tavā
dzīvoklī? un kas dzīvos uz Tava svētā kalna? 2
Kas bezvainīgi staigā un taisnību dara un patiesību
runā no sirds dziļuma; 3 Kas ar savu mēli citu
neaprunā, savam tuvākam ļauna nedara, un neceļ
kauna valodu pret savu tuvāko; 4 Kas bezdievīgo
neciena, bet godā tos, kas To Kungu bīstas, kas
zvērējis sev par skādi, un to nepārkāpj; 5 Kas
savu naudu nedod uz netaisniem augļiem un
neņem dāvanas pret nenoziedzīgo. Kas tā turas,
tas nešaubīsies ne mūžam.

16 Dāvida sirds dziesma. Pasargi mani, ak Dievs!
jo es paļaujos uz Tevi. 2 Es saku uz To Kungu:
Tu esi Tas Kungs, bez Tevis man labuma nav. 3 Pie
tiem svētiem, kas virs zemes, un tiem godīgiem ir
viss mans labais prāts. 4 Tiem, kas pieņem citu
dievu, būs lielas sāpes; es neupurēšu viņu asiņu
dzeramos upurus, un neņemšu savā mutē viņu
vārdu. 5 Tas Kungs ir mana tiesa un mana daļa,
Tu glabā manu mantas tiesu. 6 Man daļa tikusi

jaukā vietā, tiešām, man ir nākusi skaista manta.
7 Es slavēšu To Kungu, kas man dod padomu,
pat naktī mana sirds mani pamāca. 8 Es turu To
Kungu bez mitēšanās savā priekšā, jo Viņš man
ir pa labai rokai, - es nešaubišos. 9 Tādēļ mana
sirds priecājās, un mans gods līksmojās, un pat
mana miesa dzīvos droši. 10 Jo Tu manu dvēseli
nepametīsi kapā, Savam Svētam Tu neliksi redzēt
satrūdēšanu. (Sheol h7585) 11 Tu man dari zināmu
dzīvības ceļu, priekš Tava vaiga ir līksmošanās
pilnība, un prieks un jaukums pie Tavas labās
rokas mūžīgi.

17 Dāvida lūgšana. Kungs, ņem vērā taisnību,
klausies uz manu brēkšanu, griez savas ausis
uz manu lūgšanu, kas nenāk no viltīgām lūpām.
2 No tava vaiga lai nāk mana tiesa; tavas acis
skatās uz to, kas ir taisnība. 3 Tu pārbaudi manu
sirdi, Tu piemeklē to naktīs, Tu mani esi kausējis
un nekā neatradis; es esmu apņēmies, ka manai
mutei nebūs pārkāpt. 4 Pie cilvēku darbiem es
sargos caur Tavas mutes vārdu no pārkāpēja
pēdām. 5 Uzturi manu gājienu uz Taviem ceļiem,
ka mani soļi nešaubās. 6 Es Tevi piesaucu, jo
Tu mani paklausi, ak Dievs! Griez' Savu ausi pie
manis, klausi manu valodu. 7 Parādi brīnišķi Savu
žēlastību, Tu, kas glābi no pretiniekiem tos, kas
tvērās pie Tavas labās rokas. 8 Pasargi mani kā
acs raugu acī, apslēp mani savu spārnu pavēnī 9
No bezdievīgo vaiga, kas mani posta, no maniem
nikniem ienaidniekiem, kas ap mani apmetās. 10
Savu cieto sirdi tie aizslēguši, ar savu muti tie
runā lepni. 11 Tie nu ir visapkārt ap mums mūsu
ceļos, ar savām acīm tie glūn, mūs gāzt pie zemes.
12 Viņa ģīmis ir kā lauva, kas tīko saplosīt, un kā
jauns lauva, kas sēž paslēpies. 13 Celies, Kungs,
steidzies viņam pretī, nogāz viņu, izglāb ar Savu
zobenu manu dvēseli no bezdievīgā, 14 No tiem
ļaudīm ar Savu roku, ak Kungs! no šās pasaules
ļaudīm, kam sava tiesa ir šai dzīvībā, kam vēderu
Tu pildi ar Savu mantu, kam dēlu papilnam, un
kas savu mantu atstāj saviem bērniem. 15 Bet
es skatīšu Tavu vaigu iekš taisnības, uzmodies
mielošos no Tava ģīmja.

18 Dziedātāju vadonim, Dāvida, Tā Kunga kalpa,
dziesma. Šīs dziesmas vārdus viņš runājis
uz To Kungu, kad Tas Kungs viņu bija izglābis
no visu ienaidnieku rokas un no Saula rokas;
tad viņš sacīja: No sirds dziļuma es Tevi mīlēju,
Kungs, mans stiprums. 2 Tas Kungs ir mans
akmens kalns, mana pils un mans glābējs, mans
stiprais Dievs, mans patvērums, uz ko es paļaujos,
manas priekšturamās bruņas un mans pestīšanas
rags un mans augstais palīgs. 3 Es piesaukšu To
Kungu, kas teicams, tad es tapšu atpestīts no
saviem ienaidniekiem. 4 Nāves saites ap mani
tinās, un Beliala(iznīcības) upes mani izbiedēja. 5
Elles saites mani apņēma, un nāves valgi mani
pārvarēja. (Sheol h7585) 6 Savās bēdās es piesaucu To
Kungu un kliedzu uz savu Dievu, tad Viņš klausīja
manu balsi no Sava nama, un mana brēkšana Viņa
priekšā nāca Viņa ausīs. 7 Zeme tapa kustināta un
drebēja, un kalnu pamati trīcēja un kustējās, kad
Viņš apskaitās. 8 Dūmi uzkāpa no Viņa nāsīm,
un rijoša uguns no Viņa mutes, zibeņi no Viņa
iedegās. 9 Viņš nolaida debesis un nokāpa, un
tumsa bija apakš Viņa kājām. 10 Un Viņš brauca
uz ķeruba un skrēja, Viņš skrēja ātri uz vēja
spārniem. 11 Viņš lika tumsību Sev par apsegu,
Viņa dzīvoklis ap Viņu bija ūdeņu tumsība un
biezi padebeši. 12 No spožuma Viņa priekšā šķēlās
Viņa padebeši ar krusu un degošiem zibeņiem. 13
Tas Kungs lika pērkoniem rībēt no debesīm, un tas
Visuaugstais pacēla Savu balsi, krusu un degošus
zibeņus. 14 Un Viņš meta Savas bultas un tos
izklīdināja, un daudz zibeņus un tos iztrūcināja.
15 Un ūdeņu dziļumi rādījās un zemes pamati tapa
atklāti no Tavas bāršanās, - ak Kungs, no Tavu
nāšu dvašas pūšanas. 16 Viņš izstiepa roku no
augstības un ņēma mani, Viņš mani izvilka no
lieliem ūdeņiem. 17 Viņš mani atpestīja no mana
stiprā ienaidnieka un no maniem nīdētājiem,
jo tie bija jo vareni ne kā es. 18 Tie cēlās pret
mani manā bēdu laikā; bet Tas Kungs bija mans
patvērums. 19 Un Viņš mani izveda klajumā, Viņš
mani izrāva, jo Viņam bija labs prāts uz mani.
20 Tas Kungs man atmaksā pēc manas taisnības,
pēc manu roku šķīstības Viņš man atdod. 21 Jo es
esmu sargājis Tā Kunga ceļus, un neesmu atkāpies
no sava Dieva. 22 Jo visas Viņa tiesas ir manā
priekšā, un Viņa likumus es nelieku nost no sevis.
23 Bet es esmu bezvainīgs Viņa priekšā un sargos
no grēkiem. 24 Un Tas Kungs man atdos pēc
manas taisnības, pēc manu roku šķīstības priekš
Viņa acīm. 25 Pie tiem svētiem Tu rādies svēts
un pie tiem sirdsskaidriem Tu rādies skaidrs. 26
Pie tiem šķīstiem Tu rādies šķīsts, un pie tiem
pārvērstiem (un pretdabiskiem) Tu pārvērties
(un maldini). 27 Jo bēdīgus ļaudis Tu atpestī un
lepnas acis Tu pazemo. 28 Jo Tu apgaismo manu
spīdekli; Tas Kungs, mans Dievs, dara gaišu manu
tumsību. 29 Jo ar Tevi es varu sadauzīt kara spēku,
un ar savu Dievu es varu lēkt pār mūriem. 30 Tā
stiprā Dieva ceļš ir bezvainīgs, Tā Kunga valoda ir
šķīsta, Viņš ir par priekšturamām bruņām visiem,
kas uz Viņu paļaujas. 31 Jo kur ir kāds Dievs kā

vien Tas Kungs? Un kur ir kāds patvērums kā
vien mūsu Dievs? 32 Dievs, tas mani apjož ar
spēku un dara manus ceļus bezvainīgus. 33 Viņš
man kājas dara kā stirnām, un mani uzceļ manā
augstā vietā. 34 Viņš manu roku māca karot, tā ka
mans elkonis uzvelk vara stopus. 35 Un Tu man
dod Savas pestīšanas priekšturamās bruņas, un
Tava labā roka mani satur, un Tava laipnība mani
paaugstina. 36 Maniem soļiem Tu esi darījis platu
ceļu apakš manis, ka mani krimšļi nav slīdējuši.
37 Es dzīšos pakaļ saviem ienaidniekiem un tos
panākšu, un negriezīšos atpakaļ, kamēr tos būšu
izdeldējis. 38 Es tos sadauzīšu, ka tie nevarēs
celties, tiem jākrīt apakš manām kājām. 39 Jo
Tu mani apjozīsi ar spēku uz karu, Tu nospiedīsi
apakš manis, kas pret mani ceļas. 40 Tu maniem
ienaidniekiem liksi bēgt manā priekšā, un savus
nīdētājus es iznīcināšu. 41 Tie brēks, bet glābēja
nav, uz To Kungu, bet Viņš tiem neatbild. 42
Es tos sagrūdīšu kā pīšļus vēja priekšā, un tos
izārdīšu kā dubļus uz ielām. 43 Tu mani izglābsi no
ļaužu ķildām, Tu mani iecelsi tautām par galvu;
ļaudis, ko es nepazinu, man kalpos. 44 Tie man
klausīs ar paklausīgām ausīm, svešnieku bērni
manā priekšā mīlīgi rādīsies. 45 Svešinieku bērni
nonīks un drebēdami izies no savām pilīm. 46 Tas
Kungs ir dzīvs, un slavēts lai ir mans patvērums,
un augsti slavēts lai ir Dievs, mans Pestītājs. 47
Tas stiprais Dievs, kas man dod atriebšanu, un
tautas nomet apakš manis; 48 Kas mani izrauj
no maniem ienaidniekiem; Tu mani paaugstini
pār tiem, kas pret mani ceļas, Tu mani izglāb no
varas darītājiem. 49 Tāpēc, ak Kungs, es Tevi gribu
slavēt starp tautām un dziedāt Tavam vārdam,
50 Jo Tu glābi Savu ķēniņu ar lielu glābšanu, un
parādi žēlastību Savam svaidītam, Dāvidam un
viņa dzimumam mūžīgi.

19 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Debesis
izteic tā stiprā Dieva godu, un izplatījums
pasludina Viņa roku darbu. 2 Diena dienai to
liecina, un nakts naktij to dara zināmu. 3 Nav
ne valodas ne runas, kur viņu balsi nedzird. 4
Viņu skaņa iziet pa visu zemes virsu, un viņu
valoda līdz pasaules galam. Viņš saulei telti tur
darījis. 5 Un tā iziet kā brūtgāns no sava kambara,
un priecājās kā kāds varonis ceļu tecēt. 6 No
viena debess gala viņa uzlec un tek apkārt līdz
otram galam, un priekš viņas karstuma nekas
nav apslēpts. 7 Tā Kunga bauslība ir pilnīga un
atspirdzina dvēseli, Tā Kunga liecība ir patiesīga
un dara neprātīgo gudru. 8 Tā Kunga pavēles ir
taisnas un dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis
ir šķīsts un apskaidro acis. 9 Tā Kunga bijāšana
ir šķīsta un pastāv mūžīgi, Tā Kunga tiesas ir
patiesība un visas kopā taisnas. 10 Tās ir vairāk
iekārojamas nekā zelts un daudz tīra zelta un,
tās ir saldākas nekā medus un tīrs medus. 11 Arī
tavs kalps caur tām top skaidri pamācīts, tam
ir daudz algas, kas tās tur. 12 Kas samana tās
maldīšanās? Šķīsti mani no apslēptām vainām. 13
Pasargi Savu kalpu arī no tīšiem grēkiem, ka tie
nevalda pār mani; tad es būšu bezvainīgs un šķīsts
no lielām pārkāpšanām. 14 Lai Tev patīk manas
mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā,
ak Kungs, mans patvērums un mans Pestītājs.

20 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Lai
Tas Kungs tevi paklausa bēdu laikā, lai
Jēkaba Dieva vārds tevi paaugstina. 2 Lai Viņš tev
palīdzību sūta no svētās vietas un tevi spēcina
no Ciānas. 3 Lai Viņš piemin visus tavus upurus,
un tavus dedzināmos upurus tur par trekniem.
4 Lai Viņš tev dod pēc tavas sirds, un piepilda
visus tavus padomus. 5 Mēs priecāsimies par tavu
pestīšanu, un sava Dieva vārdā mēs celsim karogu;
lai Tas Kungs piepilda visas tavas lūgšanas. 6 Nu
es zinu, ka Tas Kungs Savam svaidītam palīdz;
Viņš to paklausīs no Savām svētām debesīm caur
Savas labās rokas stipro pestīšanu. 7 Šie paļaujas
uz ratiem un šie uz zirgiem, bet mēs pieminam
Tā Kunga, sava Dieva, vārdu. 8 Tie ir gāzušies un
krituši, bet mēs esam cēlušies un stāvam. 9 Ak
Kungs, palīdzi ķēniņam! Lai viņš mūs paklausa tai
dienā, kad saucam.

21 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kungs,
par Tavu spēku ķēniņš priecājās, un cik ļoti
viņš līksmojās par Tavu pestīšanu! 2 Tu viņam dod,
ko viņa sirds kāro, un neliedzi, ko viņa mute lūdz.
(Sela) 3 Jo Tu nāci viņam pretim ar labu svētīšanu,
Tu lieci uz viņa galvu kroni no šķīsta zelta. 4 Viņš
lūdz no Tevis dzīvību, to Tu viņam esi devis, ilgu
dzīvošanu mūžīgi mūžam. 5 Viņam ir liela godība
caur Tavu pestīšanu, Tu lieci godību un jaukumu
uz viņu. 6 Jo Tu viņu iecēli par svētību mūžīgi,
Savā priekšā Tu viņu iepriecini ar prieku. 7 Jo
ķēniņš cerē uz To Kungu, un caur tā Visuaugstākā
žēlastību viņš nešaubīsies. 8 Tava roka atradīs
visus Tavus ienaidniekus, Tava labā roka atradīs
Tavus nīdētājus. 9 Tu tos darīsi kā degošu cepli
Savas dusmības laikā; Tas Kungs tos aprīs Savā
bardzībā, un uguns tos norīs. 10 Viņu augļus Tu
nomaitāsi no zemes virsas un viņu dzimumu no
cilvēku bērniem. 11 Jo tie ļaunu pret Tevi darījuši,
tie izdomāja negantību, bet nespēja to izdarīt.
12 Tu darīsi, ka tie griež muguru, Savu stopu
Tu stiepsi pret viņu vaigiem. 13 Paaugstinājies,

Kungs, Savā stiprumā, tad dziedāsim un teiksim
Tavu varu ar dziesmām.

22 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim pēc:
„rīta blāzmas stirna“. Mans Dievs! Mans
Dievs! Kāpēc Tu mani esi atstājis? Tu esi tālu no
manas palīdzības, no manas kaukšanas vārdiem. **2**
Mans Dievs, es saucu dienā, bet Tu man neatbildi,
un nakti es arī klusu neciešu. **3** Bet Tu esi svēts,
dzīvodams starp Israēla slavas dziesmām. **4** Uz
Tevi mūsu tēvi cerējuši, tie ir cerējuši, un Tu tos
esi izglābis. **5** Uz Tevi tie saukuši un ir izpestīti,
tie cerējuši uz Tevi un nav palikuši kaunā. **6** Bet
es esmu tārps un ne cilvēks, cilvēku apsmiekls
un ļaužu nicināts. **7** Visi, kas mani redz, mani
apmēda, atplēš lūpas un krata galvu sacīdami: **8**
Viņš to Tam Kungam sūdzējis; lai Tas viņu izrauj
un viņu izglābj, ja Tam pie viņa ir labs prāts.
9 Tomēr Tu tas esi, kas mani izvedis no mātes
miesām; Tu man licis paļauties uz Tevi no mātes
krūtīm. **10** Uz Tevi es esmu mests no mātes klēpja,
no mātes miesām Tu esi mans Dievs. **11** Neesi
tālu no manis, jo bailība ir tuvu, jo palīga nav. **12**
Lieli vērši mani apstājuši, trekni buļļi ap mani
apmetušies. **13** Tie atplēš savu rīkli pret mani kā
lauva, plezdams un rūkdams. **14** Es esmu izgāzts
kā ūdens, visi mani kauli ir izlauzti, mana sirds
ir manās miesās kā izkausēts vasks. **15** Mans
spēks ir izkaltis kā poda gabals, un mana mēle
līp pie mana zoda, un Tu mani nolieci nāves
pīšļos, **16** Jo suņi mani apstājuši, un ļaundarītāju
bars ap mani ir apmeties, tie manas rokas un
manas kājas ir izurbuši. **17** Es visus savus kaulus
varu skaitīt, bet viņi skatās un lūko uz mani ar
prieku. **18** Tie dala manas drēbes savā starpā un
met kauliņus par manu apģērbu. **19** Bet Tu, ak
Kungs, neesi tālu, mans stiprums, steidzies man
palīgā. **20** Izglāb manu dvēseli no zobena, manu
vientuli no suņu varas. **21** Izpestī mani no lauvas
rīkles un paklausi mani no vēršu ragiem. **22** Es
sludināšu Tavu vārdu saviem brāļiem, es Tevi
slavēšu draudzes vidū. **23** Slavējiet To Kungu,
jūs, kas Viņu bīstaties, viss Jēkaba dzimums lai
Viņu godā, un bīstaties, viss Israēla dzimums.
24 Jo Viņš nav nicinājis nedz apsmējis bēdīga
bēdas, nedz no tā apslēpis Savu vaigu, un kad
tas Viņu piesauca, tad Viņš paklausīja. **25** No
Tevis es dziedāšu tai lielā draudzē, es maksāšu
savus solījumus to priekšā, kas Viņu bīstas. **26**
Tie bēdīgie ēdīs un būs paēduši, un kas To Kungu
meklē, Viņu slavēs; jūsu sirds dzīvos mūžīgi. **27**
Visi zemes gali to pieminēs un atgriezīsies pie
Tā Kunga, un visas pagānu tautas klanīsies Viņa
priekšā. **28** Jo Tam Kungam pieder tā valstība,
un Viņš valda pār tām tautām. **29** Visi treknie
virs zemes ēdīs un pielūgs, visi, kas pīšļos guļ,
klanīsies Viņa priekšā, arī tie, kas nevarēja uzturēt
savu dzīvību. **30** Viņam būs dzimums, kas Viņam
kalpos, par To Kungu sludinās līdz radu radiem;
31 Nāks un sludinās Viņa taisnību tiem ļaudīm,
kas vēl dzims, ka Viņš to ir darījis.

23 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man
netrūks nenieka. **2** Viņš man liek ganīties
uz zālainām ganībām, Viņš mani vada pie palēna
ūdens. **3** Viņš atspirdzina manu dvēseli, Viņš mani
ved uz taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. **4** Jebšu
es arī staigātu nāves ēnas ielejā, taču ļaunuma
nebīstos; jo Tu esi pie manis, Tavs koks(ganu
vēzda) un Tavs zizlis mani iepriecina. **5** Tu sataisi
manā priekšā galdu pret maniem ienaidniekiem,
Tu svaidi manu galvu ar eļļu, mans biķeris ir
papilnam pieliets. **6** Tiešām, labums un žēlastība
mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā
Kunga namā vienmēr.

24 Dāvida dziesma. tā zeme pieder Tam Kungam
ar savu pilnumu, zemes virsas, un kas uz tā
dzīvo. **2** Jo Viņš to pie jūras stādījis un pie upēm to
stiprinājis. **3** Kas kāps uz Tā Kunga kalnu? Un kas
stāvēs Viņa svētā vietā? **4** Kam ir nenoziedzīgas
rokas un šķīsta sirds, kam dvēsele nenesās uz
nelietību, un kas ar viltu nezvērē. **5** Tas dabūs
svētību no Tā Kunga, un taisnību no Dieva, sava
Pestītāja. **6** Šī tā cilts, kas pēc Viņa vaicā, kas
tavu vaigu meklē iekš Jēkaba. (Sela) **7** Jūs vārti,
paceliet savas palodas, un topiet paaugstinātas,
jūs mūžīgās durvis, lai tas godības Ķēniņš ieiet! **8**
Kas tas tāds godības Ķēniņš? Tas Kungs, stiprs
un varens, Tas Kungs, varens karā. **9** Jūs vārti,
paceliet savas palodas, un paaugstinājaties, jūs
mūžīgās durvis, lai tas godības Ķēniņš ieiet! **10**
Kas tas tāds godības Ķēniņš? Tas Kungs Cebaot,
tas ir tas godības Ķēniņš. (Sela)

25 Dāvida dziesma. Mana dvēsele ilgojās, Kungs,
pēc Tevis. **2** Mans Dievs, uz Tevi es cerēju,
nepamet mani kaunā, lai mani ienaidnieki par
mani nepriecājās. **3** Jo neviens, kas uz Tevi gaida,
nepaliek kaunā; tie top kaunā, kas velti dodas
uz viltību. **4** Kungs, dari man zināmus Tavus
ceļus, māci man Tavas tekas. **5** Vadi mani Tavā
patiesībā un māci mani, jo Tu esi mans Dievs un
Pestītājs; cauru dienu es Tevi gaidu. **6** Piemini,
Kungs, Savu apžēlošanu un Savu žēlastību, kas
no mūžības. **7** Nepiemini manas jaunības grēkus
nedz manas pārkāpšanas, bet piemini mani pēc
Tavas žēlastības, Tavas lēnības dēļ ak Kungs! **8** Tas
Kungs ir labs un taisns, tāpēc Viņš grēciniekiem

māca to ceļu. 9 Pazemīgos Viņš vada taisnībā, un
māca pazemīgiem Savu ceļu. 10 Tā Kunga ceļi
visi ir žēlastība un patiesība tiem, kas tur Viņa
derību un liecību. 11 Tava vārda dēļ, ak Kungs!
piedod manu noziegumu, jo tas ir liels. 12 Kas ir
tas, kas To Kungu bīstas? tam Viņš mācīs to ceļu,
kas uzņemams. 13 Viņa dvēsele mitīs labumā,
un viņa dzimums iemantos zemi. 14 Tā Kunga
noslēpums ir pie tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa
derība tiem dod saprašanu. 15 Manas acis vienmēr
raugās uz To Kungu, jo Viņš izvilks manu kāju no
tīkla. 16 Griezies pie manis un esi man žēlīgs, jo
es esmu vientulis un bēdīgs. 17 Mana sirds bailība
ir varen liela, izved mani no manām bēdām. 18
Uzlūko manas bēdas un manas mokas, un piedod
visus manus grēkus. 19 Redzi, ka daudz ir manu
ienaidnieku, un ka tie ar briesmīgu nīdēšanu mani
ienīst. 20 Pasargi manu dvēseli un izglāb mani,
nepamet mani kaunā, jo es paļaujos uz Tevi. 21
Sirds skaidrība un taisnība lai mani pasargā, jo es
gaidu uz Tevi. 22 Ak Dievs, izpestī Israēli no visām
viņa bēdām.

26 Dāvida dziesma. Kungs, spried man tiesu, jo
es staigāju savā sirds skaidrībā un paļaujos uz
To Kungu - es nešaubīšos. 2 Pārbaudi mani, Kungs,
un izmeklē mani, izlūko manas īkstis un manu
sirdi. 3 Jo Tava žēlastība ir priekš manām acīm,
un es staigāju Tavā patiesībā. 4 Es nesēžos pie
neliešiem un netinos ar viltniekiem. 5 Es ienīstu
ļaundarītāju draudzi, un nesēžu pie bezdievīgiem.
6 Es mazgāju savas rokas nenoziedzībā un esmu,
Kungs, ap Tavu altāri, 7 Lai ar teikšanas balsi
daru zināmus un sludināju visus Tavus brīnumus.
8 Kungs, es mīlēju Tava nama mājokli un Tavas
godības telts vietu. 9 Neaizrauj manu dvēseli līdz
ar grēciniekiem nedz manu dzīvību līdz ar asins
ļaudīm; 10 Viņu rokās ir negantība, un viņu labā
roka ir pilna dāvanu. 11 Bet es staigāju savā sirds
skaidrībā; atpestī mani un apžēlojies par mani. 12
Mana kāja stāv uz līdzena ceļa, draudzes sapulcēs
es teikšu To Kungu.

27 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gaišums
un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas
Kungs ir manas dzīvības stiprums, no kā man
baiļoties? 2 Kad ļaunie, mani pretinieki un
ienaidnieki, uz mani laužas manu miesu ēst, tad
tiem būs piedauzīties un krist. 3 Kad arī pulki
pret mani apmetās, taču mana sirds nebīstas;
kad karš pret mani ceļas, tad es paļaujos uz
Viņu. 4 Vienu lietu es no Tā Kunga lūdzos, to es
meklēju tikuši(mana sirds vēlēšanās), ka es varu
dzīvot Tā Kunga namā visu savu mūžu, raudzīt Tā
Kunga laipnību un pielūgt Viņa svētā vietā. 5 Jo
ļaunā dienā Viņš mani paslēpj Savā dzīvoklī Viņš
mani sargā Savas telts ēnā, Viņš mani paaugstina
uz akmens kalnu. 6 Un nu mana galva taps
paaugstināta pār maniem ienaidniekiem, kas ir ap
mani; un es upurēšu Viņa teltī teikšanas upurus, es
dziedāšu un slavēšu To Kungu. 7 Klausi, ak Kungs,
manu balsi; kad es saucu, tad žēlo mani un atbildi
man. 8 Mana sirds saka uz tevi: „Meklējiet Manu
vaigu!“Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu. 9 Neapslēp
Savu vaigu priekš manis, neatstum Savu kalpu
dusmībā, - Tu esi mans palīgs; neatmet mani un
neatstāj mani, ak Dievs, mans Pestītājs. 10 Jo mans
tēvs un mana māte mani atstājuši, bet Tas Kungs
mani uzņem. 11 Māci man, Kungs, Tavu ceļu, un
vadi mani uz īstenu ceļu, manu ienaidnieku dēļ. 12
Nenodod mani manu pretinieku prātam, jo viltīgi
liecinieki ceļas pret mani un runā netaisnību.
13 Ja es nebūtu ticējis, ka es redzēšu Tā Kunga
labumu dzīvības zemē, (tad es būtu bojā gājis). 14
Gaidi uz To Kungu, esi drošs un stiprs savā sirdī,
un gaidi uz To Kungu.

28 Dāvida dziesma. Tevi es piesaucu, Kungs,
mans patvērums, nestāvi man klusu; ja Tu
man klusu stāvēsi, tad es tapšu līdzīgs tiem, kas
grimst bedrē. 2 Klausi manas sirds lūgšanas balsi,
kad uz Tevi kliedzu, kad savas rokas paceļu pret
Tava nama vissvēto vietu. 3 Neaizrauj mani ar
tiem bezdievīgiem un ļaundarītājiem, kas no
miera runā ar savu tuvāko, bet ļaunums ir viņu
sirdī. 4 Dod tiem pēc tā, ko tie dara, un pēc
viņu blēdīgiem darbiem, dod tiem pēc viņu roku
darbiem, atmaksā tiem pēc viņu nopelna. 5 Jo
tie neņem vērā, ko Tas Kungs dara, nedz viņa
rokas darbu. Viņš tos sadauzīs un tos neuztaisīs.
6 Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš ir klausījis
manas sirds lūgšanas balsi. 7 Tas Kungs ir mans
stiprums un manas priekšturamās bruņas; mana
sirds paļaujas uz Viņu, un man top palīdzēts; par
to mana sirds priecājās, un es Viņam pateikšu ar
dziesmām. 8 Tas Kungs tiem ir par stiprumu, Viņš
ir Sava svaidītā stiprums un pestīšana. 9 Atpestī
Savus ļaudis un svētī Savu īpašumu, un gani tos
un paaugstini tos mūžīgi.

29 Dāvida dziesma. Dodiet Tam Kungam, jūs
varenie, dodiet Tam Kungam godu un spēku.
2 Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet
To Kungu svētā glītumā. 3 Tā Kunga balss pār
ūdeņiem, tas stiprais, godības pilnais Dievs liek
pērkoniem rūkt, Tas Kungs pār lieliem ūdeņiem.
4 Tā Kunga balss iet ar spēku, Tā Kunga balss iet
ar godību. 5 Tā Kunga balss salauž ciedra kokus,

Tas Kungs salaužciedra kokus uz Lībanus. 6 Un
liek tiem lēkāt kā teļam, Lībanum un Sirjonam kā
jaunam vērsim. 7 Tā Kunga balss cērt ar uguns
liesmām. 8 Tā Kunga balss dara tuksnesi drebam,
Tas Kungs dara drebam Kadešas tuksnesi. 9 Tā
Kunga balss iztrūcina stirnas un atklāj mežus, un
Viņa svētā vietā ikviens slavē Viņa godu. 10 Tas
Kungs nosēdies, sūtīt ūdens plūdus; Tas Kungs
sēdēs, viens ķēniņš mūžīgi. 11 Tas Kungs dos
Saviem ļaudīm stiprumu, Tas Kungs svētīs Savus
ļaudis ar mieru.

30 Dziesma pie Dāvida nama iesvētīšanas. Es
Tevi augsti teikšu, Kungs, jo Tu mani augsti
esi cēlis, un maniem ienaidniekiem neesi ļāvis
priecāties par mani. 2 Kungs, mans Dievs, kad es
Tevi piesaucu, tad Tu mani dziedināji. 3 Kungs,
Tu manu dvēseli esi izvedis no elles, Tu mani
dzīvu esi uzturējis, ka neesmu nogrimis kapā.
(Sheol h7585) 4 Dziedājiet Tam Kungam, jūs Viņa
svētie, un teiciet Viņa svēto piemiņu. 5 Jo Viņa
dusmība pastāv acumirkli, Viņa žēlastība cauru
mūžu: vakarā nāk raudāšana, bet rītā prieks. 6
Es gan sacīju, kad man labi klājās: es nešaubīšos
ne mūžam, 7 Jo, Kungs, caur Tavu labprātību
Tu manu kalnu esi darījis pastāvīgu; bet kad
Tu Savu vaigu paslēpi, tad es iztrūcinājos. 8
Tevi es piesaucu, Kungs, un pielūdzu Tevi, ak
Kungs no sirds. 9 Kāds labums atlec no manām
asinīm, kad es būšu kapā grimis? Vai pīšļi Tevi
slavēs? Vai tie sludinās Tavu patiesību? 10 Klausi,
Kungs, un apžēlojies par mani: Kungs, esi man
par palīgu! 11 Manas žēlabas Tu esi pārvērtis par
līksmību, Tu man to maisu esi novilcis un mani
apjozis ar prieku. 12 Tāpēc Tev dziedās mans gods
un nestāvēs klusu; Kungs, mans Dievs, es Tev
pateikšos mūžīgi.

31 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Uz tevi,
Kungs, es paļaujos, nepamet mani kaunā
mūžīgi, izglāb mani caur Tavu taisnību. 2 Atgriez
Savu ausi pie manis, izglāb mani drīz, esi man par
stipru patvērumu, par stipru pili man palīdzēt.
3 Jo Tu esi mans akmens kalns un mana stiprā
pils, un Tava Vārda dēļ ved un vadi mani. 4 Izved
mani no tīkla, ko tie priekš manis paslēpuši, jo Tu
esi mans stiprums. 5 Tavā rokā es pavēlu savu
garu, Tu mani esi atpestījis, Kungs, Tu stiprais
patiesības Dievs. 6 Es ienīstu tos, kas dodas uz
blēņu mācībām, bet es paļaujos uz To Kungu. 7 Es
priecāšos un līksmošos par Tavu žēlastību, ka Tu
uzlūko manas bēdas, un vērā lieci manu dvēseli
bailēs, 8 Un nenodod mani ienaidnieka rokā; Tu
manām kājām lieci stāvēt plašā vietā. 9 Esi man
žēlīgs, ak Kungs! Jo man ir bail', no skumības ir
sarucis mans vaigs, mana dvēsele un mana miesa.
10 Jo mana dzīvība ir nonīkusi caur noskumšanu
un mani gadi caur nopūšanos, mans spēks caur
manu noziegumu ir sakritis, un mani kauli ir
sanīkuši. 11 Caur visiem saviem pretiniekiem
es esmu par kaunu tapis saviem kaimiņiem, un
saviem pazīstamiem par biedēkli; kas mani uz
ielām redz, tie bēg no manis. 12 Es sirdīs esmu
aizmirsts kā mironis, esmu tapis kā sadauzīts
trauks. 13 Jo es dzirdu no daudziem lamāšanās:
bailība ir visapkārt; kad tie kopā sarunājās pret
mani, tie domā paņemt manu dzīvību. 14 Bet es
cerēju uz Tevi, Kungs; es saku tā: Tu esi mans
Dievs. 15 Mani laiki stāv Tavā rokā; izglāb mani
no manu ienaidnieku rokas un no tiem, kas
mani vajā. 16 Liec Savam vaigam spīdēt pār Savu
kalpu, atpestī mani caur Tavu žēlastību. 17 Kungs,
neliec man kaunā palikt, jo es Tevi piesaucu; lai
bezdievīgie paliek kaunā un top klusināti ellē.
(Sheol h7585) 18 Lai mēmas paliek melkuļu lūpas
kas bezkaunīgi runā pret taisno ar lepnību un
nicināšanu. 19 Cik liels ir Tavs labums, ko Tu esi
glabājis tiem, kas Tevi bīstas, un sataisījis tiem,
kas cilvēku priekšā uz Tevi paļaujas. 20 Tu tos
slēpi Sava vaiga ēnā priekš cilvēku dumpjiem, Tu
tos glabā kā namā priekš rējēju mēlēm. 21 Slavēts
lai ir Tas Kungs, jo Viņš brīnišķi man parādījis
Savu žēlastību tā kā stiprā pilsētā. 22 Gan es sacīju
savās bailēs: es esmu atmests no Tava vaiga; taču
Tu klausīji manas sirds lūgšanas balsi, kad es
Tevi piesaucu. 23 Mīlējiet To Kungu, visi Viņa
svētie; Tas Kungs pasargā tos ticīgos, un atmaksā
papilnam tam, kas dara pārgalvību. 24 Esiet droši
un stipri savā sirdī, visi, kas cerējiet uz To Kungu.

32 Dāvida pamācīšana. Svētīgs ir tas, kam
pārkāpumi piedoti, kam grēki apklāti. 2
Svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs noziegumus
nepielīdzina, un kura garā viltības nav. 3 Kad es
klusu cietu, tad panīka mani kauli caur manu
kaukšanu cauru dienu. 4 Jo Tava roka dienām
naktīm bija grūta uz manis, ka mans zaļums
nokalta kā vasaras bullā. (Sela) 5 Savus grēkus
es Tev sūdzu un neapklāju savus noziegumus; es
sacīju: es izteikšu Tam Kungam savus pārkāpumus,
tad Tu piedevi manu grēku noziegumus. (Sela) 6
Par to Tevi pielūgs visi svētie īstenā atrašanas
laikā; tādēļ jebšu lieli ūdens plūdi nāktu, taču
tie tos neaizņems. 7 Tu esi mans patvērums, no
bailēm Tu mani pasargāsi; Tu liksi atskanēt ap
mani pestīšanas gavilēm. (Sela) 8 "Es tev došu
saprašanu un tev mācīšu to ceļu, pa kuru jāiet; Es
došu padomu, Mana acs būs pār tevi. 9 Neesiet kā

zirgi un zirgēzeļi, kam prāta nav, kam iemaukti un
laužņi jāliek mutē, kad negrib nākt pie tevis." 10
Bezdievīgam ir daudz sāpes, bet kas uz To Kungu
cer, to žēlastība apkamps. 11 Priecājaties iekš Tā
Kunga un līksmojaties, jūs taisnie, un slavējiet,
visi jūs sirds skaidrie.

33 Dziedājiet priecīgi Tam Kungam, jūs taisnie;
tiem sirds skaidriem pieklājās teikšana. 2
Pateiciet Tam Kungam ar koklēm un dziedājiet
Viņam ar desmit stīgu spēlēm. 3 Dziedājiet Viņam
jaunu dziesmu, skandinājiet jauki ar bazūņu
skaņu. 4 Jo Tā Kunga vārds ir taisns, un viss
Viņa darbs ir pastāvīgs. 5 Viņš mīļo taisnību un
tiesu; zeme ir pilna Tā Kunga žēlastības. 6 Caur
Tā Kunga vārdu debesis darītas, un viss viņu
spēks caur Viņa mutes garu. 7 Viņš sakrāj jūras
ūdeni kā kopu, un liek dziļumus slepenībā. 8
Bīstaties no Tā Kunga, visa pasaule, baiļojaties
priekš Viņa, visi zemes iedzīvotāji. 9 Kad Viņš
runā, tad notiek, kad Viņš pavēl, tad stāv. 10 Tas
Kungs iznīcina tautu padomu, Viņš salaužļaužu
domas. 11 Tā Kunga padoms pastāv mūžīgi, Viņa
sirds domas uz radu radiem. 12 Svētīga tā tauta,
kam Tas Kungs ir par Dievu, tie ļaudis, ko Viņš Sev
izredzējis par īpašumu. 13 Tas Kungs skatās no
debesīm un uzlūko visus cilvēku bērnus. 14 Viņš
raugās no Sava stiprā krēsla uz visiem, kas dzīvo
virs zemes. 15 Viņš sataisa visas viņu sirdis, Viņš
liek vērā visus viņu darbus. 16 Ķēniņam nepalīdz
viņa lielais spēks, vareno neizglābs viņa lielais
stiprums. 17 Arī zirgi nevar palīdzēt, un viņu
lielais spēks nevar izglābt. 18 Redzi, Tā Kunga
acs uzlūko tos, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa
žēlastību. 19 Ka Tas viņu dvēseli izpestī no nāves,
un bada laikā tos uztur dzīvus. 20 Mūsu dvēsele
gaida uz To Kungu; Viņš mums ir par palīgu un
par priekšturamām bruņām. 21 Jo mūsu sirds
priecājās iekš Viņa, un mēs paļaujamies uz Viņa
svēto vārdu. 22 Lai, ak Kungs, Tava žēlastība pār
mums paliek, itin kā mēs uz Tevi cerējam.

34 Dāvida dziesma, kad viņš izlikās negudrs
Abimeleka priekšā, kas viņu aizdzina, un
viņš aizgāja. Es teikšu To Kungu allažiņ, Viņa
teikšana būs manā mutē vienmēr. 2 Mana dvēsele
lielīsies ar To Kungu; pazemīgie to dzirdēs un
priecāsies. 3 Teiciet augsti To Kungu līdz ar mani;
mēs kopā augsti slavēsim Viņa vārdu. 4 Es meklēju
To Kungu, un Viņš man atbildēja, un izglāba mani
no visām manām izbailēm. 5 Kas Viņu uzlūko un
Viņam pieskrien(tuvojās priecīgi), to vaigs netaps
kaunā. 6 Kad šis bēdīgais sauca, tad Tas Kungs
klausīja un to izpestīja no visām viņa bēdām. 7 Tā
Kunga eņģelis apmetās ap tiem, kas Viņu bīstas,
un tos izglābj. 8 Baudāt un redzat, ka Tas Kungs
ir labs; svētīgs tas vīrs, kas uz Viņu paļaujas. 9
Bīstaties To Kungu, jūs Viņa svētie, jo kas Viņu
bīstas, tiem netrūkst nenieka. 10 Jaunie lauvas
cieš trūkumu un badu, bet kas To Kungu meklē,
tiem netrūkst nekāda labuma. 11 Nāciet šurp,
bērni, klausiet mani, es jums mācīšu Tā Kunga
bijāšanu. 12 Kas tas vīrs, kam gribās dzīvot? Kam
tīk redzēt labas dienas? 13 Pasargi savu mēli
no ļauna un savas lūpas no viltīgas valodas; 14
Atkāpies no ļauna un dari labu, meklē mieru
un dzenies tam pakaļ. 15 Tā Kunga acis lūko uz
taisniem, un Viņa ausis uz viņu kliegšanu. 16 Tā
Kunga vaigs ir pretī tiem, kas ļaunu dara, ka Tas
viņu piemiņu izdeldē no zemes. 17 Kad taisnie
sauc, tad Tas Kungs klausa, un tos izglābj no
visām viņu bēdām. 18 Tas Kungs ir tuvu tiem, kam
satriektas sirdis, un palīdz tiem, kam sagrauzts
prāts. 19 Taisnam ir daudz bēdu, bet no visām
tām Tas Kungs to izpestī. 20 Viņš pasargā visus
viņa kaulus, ka neviens no tiem netiek salauzts.
21 Blēdība nokaus bezdievīgo, un kas taisno ienīst,
tie būs noziedzīgi. 22 Tas Kungs izpestī Savu kalpu
dvēseli, un visi, kas tic uz Viņu, nebūs noziedzīgi.

35 Dāvida dziesma. Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas
ar mani iet tiesā, karo ar tiem, kas ar mani
karo. 2 Sagrāb priekšturamās bruņas un ieroci un
celies man par palīgu. 3 Izvelc šķēpu un zobenu
pret tiem, kas man dzenās pakaļ; saki uz manu
dvēseli: Es esmu tava pestīšana. 4 Lai top kaunā
un par apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, lai top
dzīti atpakaļ un likti kaunā, kas pret mani ļaunu
domā. 5 Lai tie top kā pelavas vējā, un Tā Kunga
eņģelis lai tos aizdzen. 6 Viņu ceļš lai paliek tumšs
un slidens, un Tā Kunga eņģelis lai tos vajā. 7 Jo
bez vainas tie priekš manis apslēpuši sava tīkla
bedri, bez vainas tie priekš manas dvēseles rakuši
bedri. 8 Posts tam uzies, kad viņš to nezin, un
viņa tīkls, ko tas ir paslēpis, sagūstīs viņu pašu;
sev par postu viņš tur iekritīs. 9 Bet mana dvēsele
priecāsies iekš Tā Kunga, un līksmosies par Viņa
pestīšanu. 10 Visi mani kauli sacīs: Kungs, kas ir
kā Tu? Tu bēdīgo izglābi no tā, kas ir stiprāks,
nekā viņš, arī bēdīgo un nabagu no viņa laupītāja.
11 Viltus liecinieki ceļas, tie prasa no manis, ko
es nezinu. 12 Tie man maksā ļaunu par labu;
mana dvēsele ir atstāta. 13 Bet es, kad tie bija
neveseli, apvilku maisu un mērdēju savu dvēseli
ar gavēšanu un lūdzu no sirds dibina. 14 Es tā
staigāju, tā kā viņš man būtu par draugu un brāli,
es gāju noskumis, nospiests, tā kā kas žēlojās
par savu māti. 15 Bet kad es straipalēju, tad tie

priecājās un sapulcējās, nelieši, ko es nepazinu,
sapulcējās pret mani; tie plosās un nepaliek klusu.
16 Ar viltīgiem mēdītājiem un kumosu lišķiem
tie griež zobus pret mani. 17 Kungs, cik ilgi Tu
to gribi redzēt? Izglāb manu dvēseli no viņu
postīšanas, manu vientuli no jauniem lauvām.
18 Es Tev pateikšos lielā draudzē, ļaužu pulkā es
Tevi slavēšu 19 Lai par mani nepriecājās, kas mani
ienīst par nepatiesu, nedz mirkšķina ar acīm, kas
mani nīdē bez vainas. 20 Jo no miera tie nerunā,
bet izgudro viltīgus vārdus pret tiem klusiem iekš
zemes. 21 Tie atplēš savu muti pret mani, tie saka:
tā, tā, mūsu acs to redzējusi! 22 Kungs, Tu to
redzi, neciet klusu, Kungs, neesi tālu no manis! 23
Uzmodies un celies par manu tiesu, mans Dievs
un mans Kungs, par manu lietu. 24 Tiesā mani
pēc Tavas taisnības, Kungs, mans Dievs, ka tie
par mani nepriecājās. 25 Lai tie nesaka savā sirdī:
labi, tas mums pa prātam; lai tie nesaka: mēs
viņu esam aprijuši. 26 Lai kopā top kaunā un par
apsmieklu, kas priecājās par manu nelaimi; lai
top apģērbti ar kaunu un negodu tie, kas pret
mani lielās. 27 Priecīgi lai dzied un līksmojās, kam
patīk mana taisnība, lai tie saka vienmēr: augsti
slavēts lai ir Tas Kungs, kam labs prāts pie Sava
kalpa labklāšanās. 28 Tad mana mēle sludinās
Tavu taisnību, un ikdienas Tavu slavu.

36 Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma. Dziedātāju
vadonim. Savā sirds dziļumā es nomanu
vienu Dieva vārdu par bezdievīgā pārkāpšanu:
ka Dieva bijāšanas nav priekš viņa acīm. 2 Jo tas
pārrunājās pats savās acīs, ka viņa noziegumu
neatradīs un nenīdēs. 3 Viņa mutes vārdi ir
nelietība un viltība, viņš vairs neprot laba darīt.
4 Viņš izdomā nelietību savā gultā, viņš iet pa
tādu ceļu, kas nav labs, ļaunu viņš neatmet. 5 Ak
Kungs, Tava žēlastība sniedzās līdz pat debesīm,
un Tava patiesība līdz padebešiem. 6 Tava taisnība
stāv tāpat kā Dieva kalni, Tavas tiesas kā lieli
dziļumi; Kungs, Tu palīdzi cilvēkiem un lopiem. 7
Cik dārga ir, ak Dievs, Tava žēlastība, ka cilvēku
bērni patveras apakš Tavu spārnu ēnas! 8 Tie
top pildīti no Tava nama taukumiem, un Tu tos
dzirdini no Tava garduma upēm, 9 Jo pie Tevis ir
dzīvības avots, Tavā gaismā mēs redzam gaismu.
10 Izplet Savu žēlastību pār tiem, kas Tevi pazīst,
un Savu taisnību pār sirds skaidriem. 11 Lai lepno
kāja nenāk pār mani, un bezdievīgo roka lai mani
nevajā. 12 Redzi, ļaundarītāji krīt; tie top zemē
gāzti un vairs nevar celties.

37 Dāvida dziesma. Neapskaities par
bezdievīgiem, neiekarsies par ļauna
darītājiem, 2 Jo tā kā zāle tie drīz top nocirsti, un
savītīs kā zaļa zāle. 3 Cerē uz To Kungu un dari
labu, paliec savā zemē un uzturies ar uzticību. 4
Priecājies iekš Tā Kunga, tad Viņš tev dos tavas
sirds lūgšanas. 5 Pavēli Tam Kungam savu ceļu un
cerē uz Viņu, tad Viņš gan darīs. 6 Viņš liks aust
tavai taisnībai kā gaismai un tavai tiesai kā dienas
spožumam. 7 Ciet klusu Tam Kungam un gaidi uz
Viņu, neapskaities par to, kam ceļš labi izdodas,
par vīru, kas dodas uz blēdīgiem padomiem. 8
Atstājies no dusmības un mities no bardzības,
nesaskaities, ka tu ļauna nedari. 9 Jo ļaunie taps
izdeldēti; bet kas uz To Kungu gaida, tie zemi
iemantos. 10 Mazs brīdis vēl, un bezdievīgā vairs
nav; un kad Tu raudzīsi pēc viņa vietas, tad tā
vairs nav. 11 Bet lēnprātīgie iemantos zemi un
priecāsies lielā mierā. 12 Bezdievīgais glūn uz
taisno un sakož savus zobus pret viņu. 13 Bet
Tas Kungs par viņu smejas, jo tas redz, ka viņa
diena nāks. 14 Bezdievīgie izvelk zobenu un
uzvelk savu stopu, gāzt bēdīgo un nabagu un
nokaut tos, kas uz taisniem ceļiem. 15 Bet viņu
zobens ies viņu pašu sirdī, un viņu stopi taps
salauzti. 16 Tas mazums, kas taisnam, ir labāks,
nekā tā bagātība, kas daudz bezdievīgiem. 17 Jo
bezdievīgiem elkonis taps salauzts, bet Tas Kungs
uztur taisnos. 18 Tas Kungs zina sirds skaidro
dienas, un viņu manta paliks mūžīgi. 19 Bēdu
laikā tie netaps kaunā, un bada laikā tie taps
paēdināti. 20 Jo bezdievīgie ies bojā, un Tā Kunga
ienaidnieki kā lauku jaukums iznīks, tie iznīks
kā dūmi. 21 Bezdievīgais aizņem uz parādu un
neatdod, bet taisnais ir žēlīgs un devīgs. 22 Jo Tā
Kunga svētītie iemantos zemi, bet Viņa nolādētie
taps izdeldēti. 23 No Tā Kunga būs stiprināti tāda
vīra soļi, un ved tādu, kura ceļš viņam patīk. 24 Ja
viņš krīt, tad nepaliek guļam, jo Tas Kungs viņu
tur pie rokas. 25 Es esmu jauns bijis un arī vecs
palicis, bet es neesmu redzējis taisno atstātu,
nedz viņa dzimumu meklējam maizi. 26 Vienmēr
viņš apžēlojās un aizdod, un viņa dzimums ir par
svētību. 27 Atstājies no ļauna un dari labu, tad
tu paliksi mūžīgi. 28 Jo Tas Kungs mīl tiesu un
neatstās Savus svētos; tie top mūžīgi pasargāti,
bet bezdievīgo dzimums top izdeldēts. 29 Taisnie
iemantos zemi, un dzīvos iekš tās mūžam. 30
Taisnā mute izteic gudrību, un viņa mēle runā
tiesu. 31 Dieva bauslība ir viņa sirdī, viņa soļi
nestraipelēs. 32 Bezdievīgais glūn uz taisno un
meklē viņu nokaut. 33 Bet Tas Kungs to nepamet
viņa rokā, un to nepazudina, kad to tiesā. 34 Gaidi
uz To Kungu un sargi Viņa ceļu, tad Viņš tevi
paaugstinās, ka tu zemi iemanto; tu redzēsi, ka

bezdievīgie taps izdeldēti. 35 Es esmu redzējis
vienu bezdievīgu, tas darīja varas darbus un
zaļoja kā paša audzis koks. 36 Bet tas iznīka, un
redzi, tā nebija vairs; es pēc viņa vaicāju bet viņš
netapa atrasts. 37 Ņem vērā sirds skaidro un
uzlūko taisno, jo tādam vīram beidzot labi klāsies.
38 Bet pārkāpēji kopā taps samaitāti, bezdievīgie
taps beidzot izdeldēti. 39 Bet taisno palīdzība ir
no Tā Kunga; Tas tiem ir par stiprumu bēdu laikā.
40 Un Tas Kungs tiem palīdzēs un tos izglābs, Viņš
tos izglābs no bezdievīgiem, un tos izpestīs, jo tie
paļaujas uz Viņu.

38 Dāvida dziesma, par piemiņu. Kungs, nesodi
mani Savā dusmībā, un nepārmāci mani Savā
bardzībā. 2 Jo Tavas bultas man ir iespiedušās,
un Tava roka pār mani nolaidusies. 3 Nekādas
veselības nav pie manas miesas caur Tavu
dusmību, nekāda miera nav manos kaulos caur
maniem grēkiem. 4 Jo mani noziegumi iet pāri pār
manu galvu, kā grūta nasta tie man palikuši par
daudz grūti. 5 Manas vātis smird un tek manas
ģeķības dēļ. 6 Es eju salīcis un ļoti nospiests,
cauru dienu es eju noskumis. 7 Jo manas iekšas ir
moku pilnas, nekādas veselības nav pie manas
miesas. 8 Es esmu pavisam sastindzis un sasists, es
kaucu savas sirds vaimanās. 9 Kungs, Tavā priekšā
ir visa mana kārošana, un mana nopūšanās Tev
nav apslēpta. 10 Mana sirds trīc, mans spēks
mani atstājis, arī pat manu acu gaismiņas man
vairs nav. 11 Mani mīļie un mani draugi stāv tālu
nost no manas mocības, un mani tuvākie stāv no
tālienes. 12 Un kas manu dvēseli meklē, liek man
valgus, un kas manu nelaimi meklē, runā postu
un izdomā viltību cauru dienu. 13 Bet es esmu
kā kurls, kas nedzird, un kā mēms, kas neatver
savu muti. 14 Un es esmu kā vīrs, kas nedzird,
un kam mutē vārdu pretim nav. 15 Jo es gaidu,
Kungs, uz Tevi, Tu paklausīsi, Kungs, mans Dievs.
16 Jo es sacīju: lai tie par mani nepriecājās; kad
mana kāja šaubās, tad tie lai nelielās pret mani.
17 Jo es esmu pie pašas krišanas un manas sāpes ir
vienmēr manā priekšā. 18 Jo savu noziegumu es
izsūdzu, un man ir bail manu grēku dēļ. 19 Bet
mani ienaidnieki dzīvo un ir vareni, un kas mani
par nepatiesu ienīst, tie vairojās. 20 Un kas ļaunu
par labu maksā, tie stāv man pretim, tāpēc ka es
uz labu dzenos. 21 Neatstājies no manis, Kungs,
mans Dievs! neesi tālu no manis nost, 22 Steidzies
man palīgā, Kungs, mana pestīšana!

39 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim,
Jedutunam. Es esmu apņēmies, ka savu ceļu
sargāšu, ka negrēkošu ar savu mēli; es sargāšu
savu muti kā ar iemauktiem, kamēr bezdievīgais
manā priekšā. 2 Es esmu palicis kā mēms un klusu
cietis, un nepieminu vairs labuma, bet manas
sāpes vairojās. 3 Mana sirds ir iekarsusi iekš
manis; kad es uz to domāju, tad es iedegos kā
uguns; es runāju ar savu mēli: 4 Kungs, māci man
manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es
zinu, cik nīcīgs es esmu. 5 Redzi, Tu manas dienas
esi licis plaukstas platumā, un mans mūžs ir kā
nekas Tavā priekšā; tiešām niecība vien ir ikviens
cilvēks savā stiprumā. (Sela) 6 Cilvēks staigā kā
ēna un nieka dēļ raizējās; viņš krāj, bet nezin, kas
to dabūs. 7 Nu tad, uz ko man būs gaidīt, Kungs?
Es cerēju uz Tevi. 8 Izglāb mani no visām manām
pārkāpšanām, un neliec man ģeķiem palikt par
apsmieklu. 9 Es esmu klusu un neatdaru savu
muti; jo Tu to esi darījis. 10 Atņem Savu mocību
no manis, jo es nīkstu no Tavas rokas grūtuma. 11
Kad Tu cilvēku pārmāci par noziegumiem, tad
Tu iznīcini viņa skaistumu kā kodes; tiešām: visi
cilvēki ir niecība.(Sela.) 12 Klausi, Kungs, manu
lūgšanu, ņem vērā manu saukšanu, un neciet
klusu pie manām asarām, jo es esmu svešinieks
un piedzīvotājs Tavā priekšā, tā kā visi mani tēvi.
13 Atstājies no manis, ka es atspirgstos, pirms
noeju un vairs neesmu.

40 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es
gaidu gaidīdams uz To Kungu, Viņš griežas
pie manis un paklausa manu kliegšanu. 2 Jo
Viņš mani izvilka no briesmīgas bedres un no
dubļainām dūņām un cēla manas kājas uz akmens
kalnu un stiprināja manus soļus. 3 Un ir licis
manā mutē jaunu dziesmu, teikšanas dziesmu
mūsu Dievam; daudzi to redzēs un bīsies un cerēs
uz To Kungu. 4 Svētīgs tas vīrs, kas savu cerību
liek uz To Kungu, un negriežās pie tiem lepniem
un pie tiem, kas ar meliem tinās. 5 Kungs, mans
Dievs, lieli ir Tavi brīnumi, ko Tu mums parādi,
un Tavi padomi; nekas Tev nav līdzinājams. Es tos
gribu pasludināt un izteikt, tie nav izskaitāmi.
6 Upuri un ēdami upuri Tev nepatīk, ausis Tu
man esi atvēris; dedzināmos upurus un grēku
upurus Tu neprasi. 7 Tad es sacīju: Redzi, es nāku,
grāmatā stāv par mani rakstīts. 8 Man ir prieks,
darīt Tavu prātu, mans Dievs, un Tava bauslība ir
manā sirds dziļumā. 9 Es sludināšu taisnību lielā
draudzē; redzi, savas lūpas es neaizdarīšu; Kungs,
Tu to zini. 10 Tavu taisnību es neslēpju savā sirdī,
no Tavas patiesības un pestīšanas es runāju, Tavu
žēlastību un uzticību es neslēpju lielā draudzē.
11 Tu, ak Kungs, nenovērs Savu apžēlošanu no
manis; lai Tava žēlastība un patiesība vienmēr
mani pasargā! 12 Jo ap mani ir apmetušās bēdas,

ko nevar skaitīt, mani noziegumi mani sagrābuši,
ka nevaru redzēt; viņu ir vairāk, nekā matu uz
manas galvas, un mana sirds mani atstājusi. 13 Lai
tev patīk, Kungs, mani izglābt, steidzies, ak Kungs,
man palīgā! 14 Lai top kaunā un kopā paliek par
apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, to samaitāt;
lai top dzīti atpakaļ un paliek kaunā, kas par manu
nelaimi priecājās! 15 Lai savas bezkaunības dēļ
tie iztrūcinājās, kas no manis saka: tā, tā. 16 Lai
priecājās un līksmojās iekš Tevis visi, kas Tevi
meklē, un lai tie, kas Tavu pestīšanu mīļo, allažiņ
saka: Tas Kungs ir augsti teicams. 17 Gan es esmu
bēdīgs un nabags, bet Tas Kungs par mani gādā.
Tu esi mans palīgs un mans glābējs; ak, mans
Dievs, nekavējies!

41 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Svētīgs
tas, kas nabagu apgādā; to Tas Kungs izglābs
ļaunā dienā. 2 Tas Kungs to pasargās un uzturēs
pie dzīvības, Viņš tam liks labi klāties virs zemes
un to nenodos viņa ienaidnieku prātam. 3 Tas
Kungs to atspirdzinās uz neveselības gultas; Tu
viņam palīdzēsi guļā no visas viņa sērgas. 4 Es
sacīju: ak Kungs, esi man žēlīgs, dziedini manu
dvēseli, jo es pret Tevi esmu grēkojis. 5 Mani
ienaidnieki runā ļaunu no manis: kad viņš nomirs
un viņa vārds ies bojā? 6 Un kad tie nāk, mani
apraudzīt, tad tie viltu runā; ar savu sirdi tie
sameklē niekus, iziet ārā un izplukšķ. 7 Visi, kas
mani ienīst, musina kopā pret mani, un domā
ļaunu pret mani. 8 Blēņu darbu tie apņēmušies
savā prātā: kad tas guļ, tad viņš vairs necelsies! 9
Un pat mans draugs, kam es uzticējos, kas manu
maizi ēda, mani min pa kājām. 10 Bet Tu, ak Kungs,
esi man žēlīgs, un uzcel mani, tad es tiem to
maksāšu! 11 Pie tam es zinu, ka Tev labs prāts pie
manis, ka mans ienaidnieks par mani negavilēs.
12 Bet Tu mani uzturi manā nenoziedzībā, un
mani iecel Savā priekšā mūžīgi. 13 Slavēts lai ir
Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! Āmen,
Āmen.

42 Koraha bērnu mācība, dziedātāju vadonim.
Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana
dvēsele brēc, ak Dievs, pēc Tevis! 2 Manai dvēselei
slāpst pēc Dieva, pēc tā dzīvā Dieva; kad nākšu
turp un parādīšos priekš Dieva vaiga? 3 Manas
asaras ir mana barība dienām naktīm, tāpēc ka
vienmēr uz mani saka: kur ir tavs Dievs? 4 To es
pieminu un izgāžu savu dvēseli pie sevis paša, jo
es gribētu labprāt noiet ar to draudzi un ar tiem
uz Dieva namu staigāt, ar priecīgām dziesmām
un teikšanām tai pulkā, kas svētkus tur. 5 Ko tu
bēdājies, mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš
manis? Cerē uz Dievu, jo es viņam vēl pateikšu
par viņa vaiga pestīšanu. 6 Mans Dievs, mana
dvēsele ir noskumusi, tāpēc es Tevi pieminu no
Jardānes un Hermona zemes, no Micar kalna. 7
Tavi plūdi šņāc, un jūra uz jūru rūc, visas Tavas
bangas un Tavi viļņi iet pāri pār manu galvu.
8 Dienā Tas Kungs ir cēlis savu žēlastību, un
naktī es viņam dziedu, es pielūdzu savas dzīvības
Dievu, 9 Un saku uz Dievu, savu akmens kalnu:
kāpēc Tu mani esi aizmirsis? Kāpēc man būs
staigāt noskumušam, kad ienaidnieks spaida?
10 Manu pretinieku mēdīšana ir kā nāve manos
kaulos, kad tie uz mani vienmēr saka: kur ir tavs
Dievs? 11 Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un esi tik
nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es Viņam
vēl pateikšos, ka tas manam vaigam par pestīšanu
un mans Dievs.

43 Tiesā mani, Dievs, un iztiesā manu tiesu
pret tiem nesvētiem ļaudīm, izglāb mani no
tiem viltīgiem un netaisniem. 2 Jo Tu esi mans
stiprais Dievs, kāpēc Tu mani atstūmi? Kāpēc man
būs staigāt noskumušam, kad ienaidnieks spaida?
3 Sūti Savu gaišumu un Savu patiesību, ka tie
mani vada un noved uz Tavu svēto kalnu un Tavā
dzīvoklī; 4 Ka es ieeju pie Dieva altāra, pie tā stiprā
Dieva, kas man par prieku un līksmību, un Tev uz
koklēm pateicos, ak Dievs, mans Dievs! 5 Ko tu
bēdājies, mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš
manis? Cerē uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos,
ka tas manam vaigam par pestīšanu un mans
Dievs.

44 Koraha bērnu pamācība. Dziedātāju vadonim.
Dievs, ar savām ausīm mēs to esam dzirdējuši,
mūsu tēvi to mums ir teikuši: vienu darbu Tu
esi darījis viņu laikā sendienās. 2 Ar savu roku
pagānus Tu esi izdzinis, bet viņus Tu esi dēstījis;
tautas Tu esi mocījis, bet viņus Tu esi izplatījis. 3
Jo tie to zemi caur savu zobenu nav iemantojuši,
un viņu elkonis tiem nav palīdzējis, bet Tava
labā roka un Tavs elkonis un Tava vaiga gaišums,
jo Tev bija labs prāts pie tiem. 4 Tu tas esi, ak
Dievs, mans ķēniņš; sūti Jēkabam pestīšanu. 5
Ar Tevi mēs gribam sadauzīt savus ienaidniekus,
Tavā vārdā gribam samīt, kas mums ceļas pretim.
6 Jo es neceru uz savu stopu, un mans zobens
man nevar palīdzēt. 7 Bet Tu mūs izglābi no
mūsu pretiniekiem, un Tu mūsu ienaidniekus lieci
kaunā. 8 Ar Dievu mēs lielāmies cauru dienu un
pateicamies Tavam vārdam mūžīgi. (Sela) 9 Bet
nu Tu mūs atstūmi un lieci mūs kaunā un neizej
ar mūsu karaspēku. 10 Tu mūs dzeni atpakaļ
priekš mūsu pretiniekiem, ka mūsu ienaidnieki

mūs aplaupa. 11 Tu mūs nodevi kā avis par barību,
un mūs izkaisi starp pagāniem. 12 Tu pārdevi
Savus ļaudis pa velti, un nespriedi priekš viņiem
nekādas maksas. 13 Tu mūs cēli par apsmieklu
mūsu kaimiņiem, par nievāšanu un apmēdīšanu
tiem, kas ir ap mums. 14 Tu mūs dari par sakāmu
vārdu starp pagāniem, ka tautas par mums galvu
krata. 15 Cauru dienu mans negods man ir klāt,
un kauns apklāj manu vaigu 16 Mēdītāju un
zaimotāju valodas pēc, ienaidnieku un atriebēju
dēļ. 17 Viss tas mums uzgājis, taču mēs Tevi
neesam aizmirsuši, nedz viltīgi darījuši pret Tavu
derību. 18 Mūsu sirds nav atpakaļ griezusies,
nedz mūsu soļi noklīduši no Taviem ceļiem, 19
Ka Tu mūs tā satriec zvēru vidū, un mūs apklāj
ar nāves ēnu. 20 Ja mēs būtu aizmirsuši sava
Dieva vārdu, un pacēluši savas rokas uz kādu
svešu dievu, 21 Vai Dievs to nevarētu samanīt? Jo
Viņš zina sirds noslēpumus. 22 Bet Tevis pēc mēs
topam nāvēti visaugošu dienu, un topam turēti
līdzi kaujamām avīm. 23 Uzmosties, Kungs, kāpēc
Tu guli? Mosties, neatstum mūžīgi. 24 Kāpēc Tu
apslēpi Savu vaigu un aizmirsti mūsu bēdas un
mokas? 25 Jo mūsu dvēsele ir nospiesta pīšļos,
mūsu vēders līp pie zemes. 26 Celies mums par
palīgu, un izglāb mūs Savas žēlastības dēļ.

45 Koraha bērnu mīlestības dziesma un
pamācība. Dziedātāju vadonim, pēc,
„lilijas.“Mana sirds izverd košu vārdu; es
dziedāšu Ķēniņam; mana mēle ir veikla rakstītāja
rakstāmais. 2 Tu esi tas skaistākais starp cilvēku
bērniem, Tavas lūpas ir laipnības pilnas, tādēļ
Dievs Tevi svētī mūžīgi. 3 Apjozi Savu zobenu
pie Saviem gurniem, Tu varenais, Savu godību
un jaukumu. 4 Lai Tev labi izdodas Tavā godībā,
celies patiesībai, lēnībai un taisnībai par labu, tad
Tava labā roka Tev mācīs brīnuma darbus. 5 Tavas
bultas ir asas ķēniņa ienaidnieku sirdī; tautas
apakš Tevis kritīs. 6 Tavs godības krēsls, ak Dievs,
paliek mūžīgi mūžam, Tavas valstības scepteris
ir taisns scepteris. 7 Tu mīļo taisnību un ienīsti
bezdievību, tādēļ Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis
ar prieka eļļu pāri pār Taviem biedriem. 8 Visas
Tavas drēbes ir(smaržu pilnas ar) mirres, alvejas
un kasija(kanēlis), ziloņkaulu namos stīgu spēles
Tevi iepriecina. 9 Tavā glītumā staigā ķēniņu
meitas, brūte stāv Tev pa labo roku šķīstā Ofira
zeltā. 10 Klausies, meita, un redzi un griez šurp
savas ausis, un aizmirsti savus ļaudis un sava tēva
namu. 11 Tad Ķēniņam patiks tavs skaistums, jo
Viņš ir tavs Kungs, un tev būs Viņu pielūgt. 12
Cora meita būs klāt ar dāvanām, bagāti ļaudis
tavā priekšā pielūgs. 13 Viscaur skaistums ir
ķēniņa meitas pilī, viņas apģērbs ir no rakstīta
zelta darba! 14 Izrakstītās drēbēs viņa top vadīta
pie Ķēniņa, viņas draudzenes, tās jaunavas, kas
iet viņai pakaļ, top vestas pie Tevis! 15 Ar prieku
un līksmību tās top vadītas, un ieiet Ķēniņa pilī.
16 Tavu tēvu vietā Tev būs dēli, tos Tu celsi par
lieliem kungiem pār visu zemi. 17 Es pieminēšu
Tavu vārdu uz visiem radu radiem, tādēļ tautas
Tevi teiks mūžīgi mūžam.

46 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim,
augstām balsīm. Dievs ir mūsu patvērums
un stiprums, īsti varens palīgs bēdu laikā. 2 Tādēļ
nebīstamies, lai arī zeme pazūd, un kalni pašā
jūras vidū nogrimst, 3 Lai viņas ūdeņi kauc un
plosās un no viņas greznošanās kalni dreb. (Sela)
4 Taču upes strautiņi iepriecinās Dieva pilsētu,
kur tā Visuaugstākā svētie dzīvokļi. 5 Dievs ir
viņas vidū; tā nešaubīsies, Dievs viņai palīdzēs
rītam austot. 6 Pagāni kauc, valstis krīt, zeme
izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi. 7 Tas Kungs
Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais
patvērums. (Sela) 8 Nāciet un raugāt Tā Kunga
darbus, kas postīšanu sūta virs zemes, 9 Kas
kariem liek mitēties pa visu pasauli, kas stopus
salauž un šķēpus sadauza, kas ratus ar uguni
sadedzina. 10 Nostājaties un atzīstiet, ka Es esmu
Dievs. - Es būšu paaugstināts starp pagāniem.
Es būšu paaugstināts zemes virsū. 11 Tas Kungs
Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais
patvērums. (Sela)

47 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim.
Plaukšķinājiet priecīgi, visi ļaudis, un
gavilējiet Dievam ar priecīgu balsi. 2 Jo Tas Kungs,
tas visuaugstais, ir bijājams, liels ķēniņš pa visu
zemi. 3 Viņš sadzīs tautas apakš mums, un ļaudis
apakš mūsu kājām. 4 Viņš mums izrauga mūsu
mantojumu, Jēkaba godību, ko Viņš mīļo. (Sela) 5
Dievs uzkāpj ar gavilēšanu, Tas Kungs ar skaņu
bazūni. 6 Dziediet Dievam, dziedājiet; dziediet
mūsu Ķēniņam, dziedājiet. 7 Jo Dievs ir Ķēniņš pār
visu zemi, dziediet Viņam dziesmu. 8 Dievs valda
pār pagāniem, Dievs sēž uz Sava svētā krēsla. 9
Tautu lielkungi sapulcējušies par tautu Ābrahāma
Dievam, jo zemes varenie pieder Dievam; Viņš ir
ļoti paaugstināts.

48 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim.
Tas Kungs ir liels un ļoti teicams mūsu Dieva
pilsētā Viņa svētā kalnā. 2 Jauki paceļas Ciānas
kalns, visas zemes prieks, ziemeļa pusē, tā lielā
Ķēniņa pilsēta. 3 Dievs viņas pilīs ir atzīts par
patvērumu. 4 Jo redzi, ķēniņi sapulcējās un atnāca
kopā; 5 Tie redzēja un brīnījās, tie iztrūcinājās un

steidzās projām. 6 Drebēšana tos tur aizņēma,
mokas tā kā sievu bērnu sāpēs. 7 Tu sadauzi
lielos jūras kuģus caur austriņu. 8 Tā kā bijām
dzirdējuši, tā to esam redzējuši Tā Kunga Cebaot
pilsētā, mūsu Dieva pilsētā. Dievs to stiprinās
mūžīgi. (Sela) 9 Ak Dievs, mēs pieminam Tavu
žēlastību Tavā svētā namā. 10 Ak Dievs, tā kā Tavs
vārds, tāpat ir Tava slava līdz pasaules galam, Tava
labā roka ir taisnības pilna. 11 Lai Ciānas kalns
priecājās un Jūda meitas lai līksmojās Tavu tiesu
labad. 12 Ejat ap Ciānu un apmetaties ap viņu,
skaitiet viņas torņus. 13 Liekat vērā viņas mūrus,
apraugāt viņas augstos namus, ka pēcnākamiem
radiem to varat izteikt. 14 Jo šis Dievs ir mūsu
Dievs mūžīgi mūžam. Viņš mūs vadīs līdz mūža
galam.

49 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim.
Klausāties to, visi ļaudis, grieziet ausis šurp,
visi pasaules iedzīvotāji, 2 Tā zemi kā augsti, bagāti
kā nabagi kopā. 3 Manas mutes runa ir gudrība,
un manas sirds domas ir prātīgas. 4 Es griezišu
savu ausi pie viena sakāma vārda, un izteikšu savu
mīklu uz koklēm. 5 Kāpēc man bīties ļaunās dienās,
kad manu vajātāju noziegums ap mani metās? 6
Tie paļaujas uz savu padomu un greznojās ar savu
lielo bagātību. 7 Savu brāli neviens nevar atpestīt
nedz Dievam par to dot atpirkšanas maksu, 8 (Jo
visai dārga ir viņu dvēseles atpestīšana un no(tā)
tam jāatstājas mūžīgi,) 9 Ka tas dzīvotu mūžam
un kapu neredzētu. 10 Tiešām redzēs, ka gudri
mirst, ka ģeķi un neprātīgi kopā iet bojā un savu
mantu pamet citiem. 11 Tās ir viņu sirdsdomas, ka
viņu namiem būs stāvēt mūžīgi, viņu dzīvokļiem
līdz radu radiem; tie nosauc valstis pēc saviem
vārdiem. 12 Bet cilvēks greznībā nepastāv, viņš
līdzinājās lopiem, ko nokauj. 13 Šis ir tas ceļš
ģeķiem un tiem, kas viņiem iet pakaļ un kam
viņu vārdi patīk. (Sela) 14 Tie taps noguldīti ellē
kā avis, nāve tos ganīs; bet tie taisnie par tiem
valdīs rītam austot, un viņu augumu aprīs elle,
ka nebūs, kur palikt. (Sheol h7585) 15 Bet Dievs
atpestīs manu dvēseli no elles varas, jo Viņš mani
pieņems. (Sela) (Sheol h7585) 16 Nebēdājies par to,
kad kāds top bagāts, kad viņa nama gods top liels.
17 Jo viņš mirdams neko neņems līdz, viņa godība
tam neies pakaļ. 18 Jebšu viņš savu dvēseli svētī,
kamēr viņš dzīvo, un tevi teic, ka tu sev labas
dienas sagādājis. 19 Tomēr tu noiesi pie viņa tēvu
radiem, kas gaismu neredz ne mūžam. 20 Cilvēks,
kas greznībā un nav prātīgs, tas līdzinājās lopiem,
ko nokauj.

50 Asafa dziesma. Tas stiprais Dievs, Dievs
Tas Kungs, runā, un sauc zemi no rītiem
līdz vakariem. 2 No Ciānas, kur tas pilnīgais
skaistums, Dievs parādās ar spožumu. 3 Mūsu
Dievs nāk un necieš klusu; rijoša uguns iet Viņa
priekšā, un Viņam apkārt liela vētra. 4 Viņš sauc
debesīm augšā, un zemei, tiesāt Savus ļaudis.
5 Sapulcinājiet Man Manus svētos, kas Manu
derību derējuši ar upuriem. 6 Un debesis stāsta
Viņa taisnību, jo Dievs pats ir soģis. (Sela) 7
Klausiet, Mani ļaudis, Es runāšu; Israēl, Es došu
liecību pret tevi: Es, Dievs, esmu tavs Dievs. 8
Tavu upuru pēc Es tevi nepārmācu, nedz tavu
dedzināmo upuru pēc, kas vienmēr Manā priekšā.
9 No tava nama Es vēršus neņemšu, nedz āžus
no taviem laidariem. 10 Jo visi meža zvēri Man
pieder, tie lopi uz kalniem pa tūkstošiem. 11 Es
zinu visus putnus uz kalniem, un tie zvēri laukā
ir manā priekšā. 12 Ja Man gribētos ēst, tad Es
tev to nesacītu, jo Man pieder pasaule un viņas
pilnums. 13 Vai Man ēst vērša gaļu un dzert āžu
asinis? 14 Upurē Dievam pateicību un maksā tam
Visuaugstam savus solījumus. 15 Un piesauc Mani
bēdu laikā, tad Es tevi gribu izraut, un tev būs
Mani godāt. 16 Bet uz bezdievīgo Dievs saka: kā
tu drīksti daudzināt Manus likumus un Manu
derību ņemt savā mutē. 17 Kad tu tomēr ienīsti
pārmācību, un laidi pār galvu Manus vārdus? 18
Kad tu zagli redzi, tad tu viņam skrej līdz, un tev
ir dalība ar laulības pārkāpējiem. 19 Ar savu muti
tu dodies uz ļaunu, un tava mēle dzen viltību. 20
Tu sēdi runādams pret savu brāli, tavas mātes
dēlu tu apmelo. 21 To tu dari, un kad Es ciešu
klusu, tad tu domā, ka Es tāds pat esmu kā tu; bet
Es tevi pārmācīšu un tev to turēšu priekš acīm.
22 Saprotiet jel to, jūs, kas Dievu aizmirstat, lai
Es nesaplosu, un izglābēja nav. 23 Kas pateicību
upurē, tas Mani tur godā; un tas ir tas ceļš, kā Es
tam rādīšu Dieva pestīšanu.

51 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kad
pravietis Nātans pie viņa nāca, kad viņš bija
gājis pie Batsebas. Apžēlojies par mani, ak Dievs,
pēc Savas žēlastības, izdeldē manus pārkāpumus
pēc Savas lielās sirdsžēlastības! 2 Mazgā mani labi
no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem
grēkiem. 3 Jo es atzīstu savus pārkāpumus, un
mani grēki ir manā priekšā vienmēr. 4 Tev vienam
es esmu grēkojis un ļaunu darījis priekš Tavām
acīm, ka Tu palieci taisns Savos vārdos un šķīsts
Savā tiesā. 5 Redzi, noziedzībā esmu dzemdināts,
un grēkos māte mani ieņēmusi. 6 Redzi, tev patīk
sirds patiesība, tad dari man zināmu to apslēpto
gudrību. 7 Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, ka

topu šķīsts, mazgā mani, ka topu baltāks nekā
sniegs. 8 Liec man dzirdēt prieku un līksmību, ka
tie kauli līksmojās, ko Tu esi satriecis. 9 Apslēp
Savu vaigu no maniem grēkiem un deldē visu
manu noziegumu. 10 Radi iekš manis, ak Dievs,
šķīstu sirdi un atjauno iekš manis pastāvīgu garu.
11 Nemet mani nost no Sava vaiga, un neatņem no
manis Savu Svēto Garu. 12 Atdod man atkal Savas
pestīšanas prieku, un uzturi mani ar labprātīgu
garu. 13 Tad es mācīšu pārkāpējiem Tavus ceļus,
ka grēcinieki pie Tevis atgriežas. 14 Izglābi mani
no asins vainām, ak Dievs, tu Dievs mans Pestītājs;
tad mana mēle slavēs Tavu taisnību. 15 Kungs,
atdari manas lūpas, tad mana mute izteiks Tavu
slavu. 16 Jo Tev netīk upuris, citādi es to gribētu
dot, dedzināms upuris Tev nepatīk. 17 Dieva
upuris ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu
sirdi Tu, Dievs, nesmādēsi. 18 Dari labu Ciānai pēc
Savas labprātības, uztaisi Jeruzālemes mūrus. 19
Tad Tev patiks taisnības upuri, dedzināmais un
visa(kopējais) sadedzināmais upuris, tad upurēs
vēršus uz Tava altāra.

52 Dāvida mācības dziesma dziedātāju vadonim,
Kad Doēgs, tas Edomietis, nāca un Saulam
sludināja un tam sacīja: Dāvids ir nācis Aķimeleka
namā. Ko tu lielies ar ļaunumu, tu varmāka? Dieva
žēlastība pastāv vienmēr. 2 Tava mēle meklē
postu kā trīts dzenams nazis, tu viltus perētājs. 3
Tu mīļo ļaunumu vairāk nekā labumu, un melus
vairāk nekā taisnību. (Sela) 4 Tu labprāt runā
posta vārdus, tu viltus mēle. 5 Tad Dievs arī tevi
postīs mūžīgi, Viņš tevi sagrābs un tevi izraus no
dzīvokļa, un izsakņos no dzīvības zemes. (Sela) 6
Un tie taisnie to redzēs un bīsies un smiesies par
viņu: 7 Redzi, tas ir tas vīrs, kas Dievu neturēja
par savu spēku, bet paļāvās uz savu lielo bagātību;
tas bija varens savā ļaunumā. 8 Bet es būšu
kā zaļš eļļas koks Dieva namā, es paļaujos uz
Dieva žēlastību mūžīgi mūžam. 9 Es Tev pateikšos
mūžam, ka Tu to esi darījis, un gaidīšu uz Tavu
Vārdu, jo tas ir labs priekš Taviem svētiem.

53 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju vadonim
ar stabulēm. Ģeķis saka savā sirdī: Dieva
nav. Tie samaitājās un sagānās ar netaisnību, nav
neviena, kas labu dara. 2 Dievs skatās no debesīm
uz cilvēku bērniem, redzēt, vai jel kas esot prātīgs,
kas Dievu meklē. 3 Bet tie visi atkāpušies, tie kopā
samaitājušies; nav, kas labu dara, it neviena. 4
Vai tad to neatzīst tie ļauna darītāji, kas manus
ļaudis ēd, kā ēd maizi, bet Dievu tie nepiesauc.
5 Tad tiem uzkrita bailes, kur bailes nebija; jo
Dievs izklīdināja tavu spaidītāju kaulus; Tu tos liki
kaunā, jo Dievs tos bija atmetis. 6 Ak, kaut Israēla
pestīšana nāktu no Ciānas! Kad Dievs novērsīs
Savu ļaužu cietumu, tad Jēkabs priecāsies un
Israēls līksmosies.

54 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju
vadonim, uz koklēm. Kad Zifieši nāca un
Saulam sacīja: vai Dāvids pie mums nav paslēpies?
Ak Dievs atpestī mani caur Savu vārdu un nes
man tiesu caur Savu varu. 2 Ak Dievs, klausi
manu lūgšanu, liec vērā, ko mana mute runā. 3 Jo
svešinieki ceļas pret mani, un briesmīgi ļaudis
meklē manu dvēseli; tie netur Dievu priekš savām
acīm. (Sela) 4 Redzi, Dievs man ir par palīgu;
Tas Kungs ir tas, kas manu dvēseli uztur. 5 Viņš
maksās to ļaunumu maniem nicinātājiem; izdeldē
tos pēc Tavas uzticības. 6 Tad es Tev upurēšu ar
labu prātu, es pateikšos, Kungs, Tavam Vārdam,
ka tas ir tik labs. 7 Jo Viņš mani izglābis no visām
bēdām, ka mana acs ar prieku uzlūko manus
ienaidniekus.

55 Dāvida mācības dziesma, dziedātāju
vadonim, uz koklēm. Griezies, ak Dievs,
pie manas lūgšanas un nepaslēpies no manām
sirds nopūtām. 2 Liec mani vērā un paklausi
mani; es esmu pilns nemiera savās raizēs, ka
man jānopūšās. 3 Tāpēc ka ienaidnieks kliedz
un bezdievīgais spaida; jo tie gāž postu uz mani
un ienīst mani ar dusmām. 4 Mana sirds mokās
iekš manis, un nāves izbailes man uzkritušas. 5
Trīcēšana un drebēšana man uzgājusi, un bailes
man uzbrukušas. 6 Es sacīju: kaut man būtu
spārni kā balodim; es gribētu skriet, kur varētu
palikt. 7 Redzi, es tālu nobēgtu un apmestos
tuksnesī. (Sela) 8 Steigšus es izglābtos no bargas
aukas un vētras. 9 Aprij tos, Kungs, sajauc viņu
mēles; jo es redzu varas darbus un ķildas pilsētā.
10 Dienām naktīm tādas lietas ir pa viņas mūriem,
un netaisnība un varas darbs ir viņas vidū. 11
Posts tur iekšā, pārestība un viltība neatstājās
no viņas ielām. 12 Jo tas nav ienaidnieks, kas
mani apkauno, to es varētu panest; tas nav mans
nīdētājs, kas pret mani lielās, priekš tā es varētu
apslēpties; 13 Bet tu esi cilvēks no manas kārtas,
mans biedrs un mans draugs. 14 Mēs kopā mīļi
sarunājamies un kopā gājām Dieva namā. 15 Lai
nāve tiem uzbrūk, lai tie dzīvi nogrimst ellē,
jo blēdības ir iekš viņu dzīvokļiem pašā viņu
vidū. (Sheol h7585) 16 Bet es piesaukšu Dievu, un
Tas Kungs mani izpestīs. 17 Vakaros un rītos un
dienas vidū es nopūtīšos un žēlošos, tad Viņš
klausīs manu balsi. 18 Viņš uz mieru atpestī manu
dvēseli no tiem, kas pret mani karo, jo to ir liels

pulks man pretim. 19 Tas stiprais Dievs, kas
mūžam paliek, mani paklausīs un tos pazemos.
(Sela) Jo tie nemaz neatgriežas un Dievu nebīstas!
20 Jo tie pieliek savas rokas pie viņa draugiem
un sagāna viņa derību. 21 Viņu mute ir glumāka
nekā sviests, bet viņu sirdī ir karš; viņu vārdi ir
mīkstāki nekā eļļa, un ir taču pliki zobeni. 22 Met
savu nastu uz To Kungu, Tas tevi uzturēs; Viņš ne
mūžam neļaus, ka taisnais šaubās. 23 Bet Tu, ak
Dievs, tos nometīsi dziļā bedrē. Tie asins kārīgie
un viltnieki nepanāks ne pusmūžu; bet es uz Tevi
paļaujos.

56 Dāvida sirds dziesma dziedātāju vadonim,
pēc: „mēmais balodis svešumā"; kad Fīlisti
Gatā viņu bija saņēmuši. Apžēlojies par mani,
ak Dievs, jo cilvēki mani grib aprīt; cauru dienu
pretinieks mani apbēdina. 2 Mani ienaidnieki
cauru dienu mani grib aprīt, jo daudz ir, kas
man pretī stāv lepnībā. 3 Baiļu dienā es uz Tevi
paļaujos. 4 Iekš Dieva es slavēšu Viņa vārdu,
es paļaušos uz Dievu un nebīšos; ko miesa man
darīs? 5 Cauru dienu tie pārgroza manus vārdus,
visas viņu domas pret mani ir uz ļaunu. 6 Tie
turas kopā un glūn, tie apsargā manas pēdas,
tā kā kas pēc manas dvēseles tīko. 7 Vai tad
tie ar tādu netaisnību izglābsies? Gāz zemē, ak
Dievs, tos ļaudis iekš dusmības! 8 Tu skaiti manas
bēgšanas, saņem traukā manas asaras; vai tās nav
Tavā grāmatā? 9 Tad mani ienaidnieki griezīsies
atpakaļ tai dienā, kad es saukšu; to es zinu, ka
Dievs ir ar mani. 10 Iekš Dieva es slavēšu to vārdu,
iekš Tā Kunga es slavēšu to vārdu. 11 Es paļaujos
uz Dievu, es nebīšos; ko cilvēki man var darīt?
12 Tev, Dievs, es esmu apsolījies, Tev es maksāšu
pateicības upurus. 13 Jo Tu manu dvēseli esi
izglābis no nāves, ir manu dvēseli no slīdēšanas,
ka es priekš Dieva vaiga staigāju dzīvības gaismā.

57 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim,
pēc: „nesamaitā"; kad tas no Saula bēga alā.
Apžēlojies par mani, ak Dievs, apžēlojies par mani,
jo uz Tevi cerē mana dvēsele, un apakš Tavu
spārnu ēnas es gribu cerēt, kamēr nelaime būs
pārgājusi. 2 Es piesaukšu Dievu, to visuaugsto, to
stipro Dievu, kas par mani visu izdarīs. 3 Viņš
sūta no debesīm un palīdz man, un apkauno
manu aprijēju. (Sela) Dievs sūta Savu žēlastību un
patiesību. 4 Mana dvēsele ir starp lauvām; es guļu
starp cilvēku bērniem kā starp liesmām; viņu
zobi ir šķēpi un bultas, un viņu mēle ass zobens.
5 Parādi, Dievs, Savu augstību pār debesīm, un
Savu godību pār visu pasauli! 6 Tie izpleš tīklu
maniem soļiem, mana dvēsele ir nospiesta; manā
priekšā tie bedri rakuši, paši krituši iekšā. (Sela) 7
Mana sirds ir droša, Dievs, mana sirds ir droša,
es dziedāšu un slavēšu. 8 Uzmosties, mans gods,
uzmostaties, stabules un kokles, es uzmodīšos ar
rīta blāzmu. 9 Es Tev pateikšos, Kungs, starp tiem
ļaudīm, es Tevi slavēšu starp tautām. 10 Jo Tava
žēlastība ir liela līdz debesīm, un Tava patiesība
līdz padebešiem. 11 Parādi, Dievs, Savu augstību
pār debesīm, Savu godību pār visu pasauli.

58 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim,
pēc: „nesamaitā."Vai tad jūs esat mēmi, ka
nerunājat taisnību un nepareizi tiesājat, jūs cilvēku
bērni? 2 Tiešām, savā sirdī jūs darāt netaisnību
virs zemes, ar savām rokām jūs dzenaties uz varas
darbu. 3 Bezdievīgie maldās no mātes klēpja,
kas melus runā, alojās no pašām mātes miesām.
4 Tiem ir tāds niknums kā čūsku dzelonis, kā
kurlai odzei, kas savu ausi aizbāž, 5 Ka tā nedzird
vārdotāja balsi, kas labi māk apvārdot. 6 Ak Dievs,
salauzi viņiem zobus mutē, ak Kungs, izrauj jauno
lauvu dzerokļus! 7 Lai tie izšķīst kā ūdens, kas
notek; kad tie uzvelk savas bultas, tad lai tās ir
kā aplauztas, 8 Tā kā gliemezis, kas izkūst, tā lai
tie izgaist tā kā sievas nelaikā dzimis bērns, tā
lai tie neredz saules. 9 Pirms jūsu ērkšķi dabūs
asus galus, viņš tos aizraus dzīvus, kā ar karstu
dusmību. 10 Tas taisnais priecāsies, kad viņš redz
atriebšanu, viņš mazgās savas kājas bezdievīgo
asinīs. 11 Un cilvēki sacīs: tam taisnam būs augļi;
tiešām, Dievs ir soģis virs zemes.

59 Dāvida sirds dziesma, pēc: „nesamaitā"; kad
Sauls nosūtīja, vaktēt to namu, ka viņu
nokautu. Izglāb mani, mans Dievs, no maniem
ienaidniekiem, pasargi mani no tiem, kas pret
mani ceļas. 2 Izglāb mani no ļauna darītājiem un
atpestī mani no asins ļaudīm. 3 Jo redzi tie glūn
uz manu dvēseli, vareni sapulcējās pret mani, lai
gan neesmu grēkojis nedz noziedzies, ak Kungs!
4 Bez vainas tie tek un sataisās. Uzmosties man
palīgā un skaties! 5 Tu, ak Kungs, Dievs Cebaot,
Israēla Dievs, uzmosties, piemeklēt visus pagānus,
neapžēlojies par nevienu, kas tik viltīgi dodas uz
netaisnību. (Sela) 6 Vakarā tie atnāk, rūc kā suņi,
un tekā(skraida) apkārt pa pilsētu. 7 Redzi, tie
ar savu muti plukšķ, zobeni ir viņu lūpās, jo -
kas to dzird? 8 Bet Tu, Kungs, par tiem smiesies,
Tu apmēdīsi visus pagānus. 9 Pret viņu varu es
gaidīšu uz Tevi, jo Dievs ir mans patvērums. 10
Dievs man bagātīgi parāda Savu žēlastību, Dievs
man liek ar prieku uzlūkot savus pretiniekus.
11 Nenokauj tos, ka mani ļaudis to neaizmirst,
izklīdini tos ar Savu varu, un nogāz tos, ak Kungs,

mūsu priekšturamās bruņas! 12 Tīri grēks ir viņu
lūpu vārdi, tāpēc lai tie top sagūstīti savā lepnībā,
viņu lādēšanas un to melu pēc, ko tie runā. 13
Izdeldē tos dusmībā, izdeldē tos, ka to vairs nav,
un lai atzīst, ka Dievs ir valdītājs iekš Jēkaba līdz
pasaules galam. (Sela) 14 Vakarā tie atnāk, rūc kā
suņi, un tekā apkārt pa pilsētu. 15 Tie skraida šurp
un turp barības pēc, un kad nav paēduši, paliek
pa nakti. 16 Bet es dziedāšu no Tava stipruma un
teikšu rītos Tavu žēlastību, jo Tu man esi bijis
augsts patvērums un glābšana bēdu dienā. 17 No
Tevis es dziedāšu, mans stiprums, jo Tu, Dievs, esi
mans patvērums, mans žēlīgais Dievs!

60 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim,
iemācīt pēc: „lilija ir liecība"; Kad viņš kāvās
ar Sīriešiem no Mezopotamijas un ar Sīriešiem
no Cobas, un Joabs nāca atpakaļ un sakāva no
Edomiešiem divpadsmit tūkstošus sāls ielejā.
Dievs, Tu mūs esi atmetis, izkaisījis, Tu esi bijis
dusmīgs, griezies atkal pie mums. 2 Tu zemi esi
kustinājis un šķēlis, dziedini viņas plīsumus, jo
viņa šaubās. 3 Tu Saviem ļaudīm grūtumu esi licis
redzēt, ar reibuma vīnu Tu mūs esi dzirdinājis. 4
Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esi devis karogu, celties
patiesības labad. (Sela) 5 Lai Tavi mīļie taptu
atsvabināti, tad palīdzi nu ar Savu labo roku un
paklausi mūs! 6 Dievs runā Savā svētā vietā,
par to es priecājos; es dalīšu Šehemi un mērošu
Sukota ieleju. 7 Gileāds Man pieder, un Manasus
Man pieder, un Efraīms ir Manas galvas stiprums,
Jūda ir Mans valdības zizlis. 8 Moabs ir Mans
mazgājamais trauks; Savu kāju Es stiepju pār
Edomu; tu, Fīlistu zeme, kliedzi par Mani! 9 Kas
mani vadīs tai stiprā pilsētā? Kas mani pavadīs līdz
Edomam? 10 Vai ne tu, Dievs, kas mūs biji atmetis
un neizgāji, ak Dievs, ar mūsu karaspēku? 11 Dod
mums palīgu bēdu laikā, jo cilvēku pestīšana nav
nekas. 12 Ar Dievu darīsim stiprus darbus. Viņš
samīdīs mūsu pretiniekus.

61 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, uz
koklēm. Klausi, ak Dievs, manu saukšanu,
ņem vērā manu lūgšanu. 2 No zemes gala es
Tevi piesaucu, kad mana sirds bēdājās; vadi Tu
mani uz akmens kalnu, jo man tas par augstu.
3 Jo Tu man esi patvērums, stiprs tornis pret
maniem ienaidniekiem. 4 Es palikšu Tavā dzīvoklī
mūžīgi, es patveršos Tavu spārnu pavēnī. (Sela) 5
Jo Tu, Dievs, esi klausījis manas solīšanas, Tu devis
mantību tiem, kas Tavu Vārdu bīstas. 6 Tu vairosi
ķēniņam dzīvības laiku; viņa gadi paliks līdz radu
radiem. 7 Viņš sēdēs mūžīgi Dieva priekšā; parādi
viņam žēlastību un patiesību, kas viņu pasargā.
8 Tad es dziedāšu Tavam Vārdam mūžīgi, lai es
maksāju savus solījumus dienu no dienas.

62 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim,
Jedutunam. Tiešām, mana dvēsele ir klusu
uz Dievu, no Viņa nāk mana pestīšana. 2 Tiešām,
Viņš ir mans akmens kalns un mans Pestītājs,
mans patvērums, ka es daudz nešaubīšos. 3 Cik
ilgi jūs visi vienam krītat virsū, to satrieciet kā
ielīkušu sienu un iedauzītu mūri? 4 Viņi uz to vien
domā, viņu nogāzt no viņa godības; tiem patīk
meli; ar savu muti tie svētī, bet sirds dziļumā
tie lād. (Sela) 5 Tiešām, mana dvēsele, esi klusu
uz Dievu, jo no Viņa ir mana cerība. 6 Viņš
vien ir mans akmens kalns un mans Pestītājs,
mans patvērums, ka es nešaubīšos, 7 Pie Dieva ir
mana pestīšana un mans gods, mana stipruma
klints, mana cerība stāv uz Dievu. 8 Cerējiet uz
Viņu vienmēr, jūs ļautiņi, izgāziet savu sirdi Viņa
priekšā; Dievs mums ir par patvērumu. (Sela) 9
Tiešām, cilvēku bērni nav nekas, lieli ļaudis ir
nelietība; uz svariem likti tie kopā būtu vieglāki
nekā vējš. 10 Nepaļaujaties uz netaisnību un uz
laupījumu neliekat tukšu cerību; kad bagātība
vairojās, tad nedodaties uz to ar savu sirdi. 11
Dievs vienu vārdu ir runājis, to dažkārt esmu
dzirdējis, ka Dievs ir varens. 12 Un Tu, ak Kungs,
esi žēlīgs, jo Tu maksā ikvienam pēc viņa darba.

63 Dāvida dziesma, kad viņš bija Jūda tuksnesī.
Ak Dievs! Tu esi mans stiprais Dievs, Tevi es
meklēju pašā rītā, pēc Tevis slāpst manai dvēselei,
pēc Tevis ilgojās mana miesa sausā un izkaltušā
zemē, kur ūdens nav. 2 Tā es svētā vietā pēc
Tevis esmu skatījies, redzēt Tavu spēku un Tavu
godību. 3 Jo Tava žēlastība ir labāka nekā dzīvība;
manas lūpas Tevi slavē. 4 Tā es Tevi gribētu teikt
mūžam, un pacelt savas rokas Tavā Vārdā. 5 Tad
mana dvēsele taptu paēdināta kā ar taukumiem
un gardumiem, un mana mute Tevi slavētu ar
priecīgām lūpām. 6 Es Tevi pieminu apguldamies,
un uzmozdamies es domāju uz Tevi. 7 Jo Tu esi
mans palīgs, un Tavu spārnu pavēnī es dziedāšu
priecīgi. 8 Mana dvēsele Tev pieķeras, Tava labā
roka mani tura. 9 Bet tie, kas manu dvēseli meklē
izpostīt, nogrims pašos zemes dziļumos. 10 Tos
nodos zobena asmenim un tie būs lapsām par
barību. 11 Bet ķēniņš priecāsies iekš Dieva; kas
pie tā zvēr, tas lielīsies; jo melkuļu mute taps
aizbāzta.

64 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Klausi,
ak Dievs, manu balsi, kad es žēlojos; pasargi
manu dzīvību no ienaidnieku briesmām. 2 Apslēp
mani no ļaunu ļaužu padomiem, no ļaundarītāju

trakošanas. 3 Tie savas mēles trin kā zobenu, un
uzvelk savas bultas, savus rūgtos vārdus, 4 Šaut
slepeni nenoziedzīgam; tie šauj viņam piepeši un
nebīstas. 5 Tie iedrošinājās paši ļaunā padomā, tie
runā, slepeni likt valgus, un saka: kas to redzēs? 6
Tie domā uz visādu blēdību, tiem gatavs ir viņu
gudrais padoms, prātu un sirdi nevienam nevar
izdibināt. 7 Bet Dievs ar bultu tos šaus piepeši,
ka tiem gan sāpēs. 8 Caur savu pašu mēli tie
taps apgāzti; ikkurš, kas uz tiem skatās, bēgs. 9
Un visi cilvēki bīsies un sacīs: to Dievs ir darījis,
un sapratīs, ka tas ir Viņa darbs. 10 Tas taisnais
priecāsies iekš Tā Kunga, un paļausies uz Viņu,
un visi sirdsskaidrie teiktin teiksies.

65 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Dievs,
klusībā iekš Ciānas Tu topi slavēts, un
solījumi Tev top maksāti. 2 Tu paklausi lūgšanas,
visa miesa nāk pie Tevis. 3 Noziegumi mūs ir
pārvarējuši, - mūsu pārkāpumus, tos Tu salīdzini!
4 Svētīgs tas, ko Tu izredzi, un kam Tu vaļu dod
pie Tevis nākt un dzīvot Tavos pagalmos; mēs
tapsim paēdināti no Tava nama labuma Tavā svētā
dzīvoklī. 5 Paklausi mūs pēc tās taisnības, kas
brīnišķas lietas dara, ak Dievs, mūsu Pestītājs,
Tu patvērums visām zemes robežām, un tiem,
kas tālu pie jūras dzīvo. 6 Tu stiprini kalnus ar
Savu spēku, Tu apjozies ar varu, 7 Tu klusini jūras
kaukšanu, viņas viļņu kaukšanu un ļaužu troksni,
8 Ka tie, kas dzīvo tanīs robežās, bīstas no Tavām
zīmēm. Tu iepriecini visu, kas kust, vakarā un
rītā. 9 Tu piemeklē zemi un to dzirdini un to dari
ļoti bagātu. Dieva upīte ir ūdens pilna. Tu liec
viņu labībai labi izdoties, jo tā Tu zemi apkopi. 10
Tu slacini viņas vagas, un liec lietum līt uz viņas
arumiem; Tu tos dari mīkstus caur lāsēm, Tu svētī
viņas asnus. 11 Tu pušķo gadu ar Savu labumu,
un Tavas pēdas pil no taukumiem. 12 Tuksneša
ganības pil un pakalni ar prieku ir apjozti. 13
Lauki ir apģērbti ar ganāmiem pulkiem, un ielejas
ar labību apklātas, ka gavilē un dzied.

66 Dziesma dziedātāju vadonim. Gavilējiet
Dievam, visa zeme! 2 Dziediet Viņa vārda
godībai, teiciet Viņa godu. 3 Sakait uz Dievu: kāds
bijājams Tu esi Savos darbos! Tavi ienaidnieki
Tev padosies Tavas lielās varas pēc. 4 Lai visa
zeme Tevi pielūdz un Tev dzied, lai dzied Tavam
Vārdam! (Sela) 5 Nāciet un raugāt Dieva darbus.
Viņš ir bijājams Savos darbos pie cilvēku bērniem.
6 Viņš pārvērta jūru par sausumu, kājām varēja
iet caur upi; par to mēs iekš Viņa priecājamies. 7
Viņš valda mūžīgi ar Savu spēku, Viņa acis raugās
uz tautām, Viņš atkāpējiem neļauj paaugstināties.
(Sela) 8 Teiciet mūsu Dievu, jūs tautas, liekat
dzirdēt Viņa teikšanas slavu. 9 Viņš uztur dzīvas
mūsu dvēseles un neliek slīdēt mūsu kājām. 10 Jo
Tu, Dievs, mūs esi pārbaudījis; Tu mūs esi kausējis,
kā sudrabu kausē. 11 Tu mums esi licis iekrist
valgos, uz mūsu muguru Tu esi licis grūtu nastu.
12 Tu cilvēkiem esi licis celties pār mūsu galvu;
mēs bijām nākuši ugunī un ūdenī, bet Tu mūs esi
izvedis pie atspirgšanas. 13 Es iešu Tavā namā
ar dedzināmiem upuriem, es Tev maksāšu savu
apsolījumu, 14 Uz ko manas lūpas ir atdarījušās,
un ko mana mute runājusi, kad man bija bail.
15 Es tev upurēšu taukus dedzināmos upurus ar
kvēpināšanu no auniem; es Tev upurēšu vēršus
ar āžiem. (Sela) 16 Nāciet, klausāties visi, kas
Dievu bīstaties: es jums izteikšu, ko Viņš darījis
pie manas dvēseles. 17 Viņu es piesaucu ar savu
muti, un Viņš tapa slavēts no manas mēles. 18 Ja
es netaisnību atrastu savā sirdī, tad Tas Kungs
mani nebūtu klausījis. 19 Bet tiešām, Dievs ir
klausījis, manas lūgšanas balsi Viņš ņēmis vērā.
20 Slavēts Dievs, kas nav atmetis manu lūgšanu,
nedz novērsis Savu žēlastību no manis.

67 Dziesma dziedātāju vadonim, dziedama uz
koklēm. Lai Dievs par mums apžēlojās un
mūs svētī, lai Viņš apgaismo Savu vaigu pār
mums! (Sela) 2 Ka virs zemes Tavs ceļš top zināms,
starp visiem pagāniem Tava pestīšana. 3 Tev,
Dievs, pateicās ļaudis, Tev pateicās visi ļaudis. 4
Tautas priecājās un gavilē, ka Tu ar taisnību tiesā
ļaudis un vadi tautas zemes virsū. 5 Tev, Dievs,
pateicās ļaudis, Tev pateicās visi ļaudis. 6 Zeme
izdod savus augļus; Dievs, mūsu Dievs, svētī mūs!
7 Svēti mūs, Dievs, un visi zemes gali lai Viņu
bīstas!

68 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim
dziedama. Lai Dievs ceļas, ka Viņa ienaidnieki
top izklīdināti, un Viņa nīdētāji bēg Viņa priekšā.
2 Izdzen tos, tā kā dūmi top izdzīti; tā kā vasks
ugunī top kausēts, tāpat bezdievīgie ies bojā Dieva
priekšā. 3 Bet taisnie priecāsies un līksmosies
Dieva priekšā, un no sirds dibina(dziļuma)
priecāsies. 4 Dziediet Dievam, dziediet Viņa
vārdam, sataisiet ceļu Tam, kas brauc pa
tuksnešiem. Viņa vārds ir Kungs, - un līksmojaties
Viņa priekšā. 5 Viņš ir bāriņu tēvs un atraitņu
tiesnesis, Viņš ir Dievs Savā svētā dzīvoklī, 6
Tāds Dievs, kas vientuļiem dod namā dzīvot,
kas cietumniekus izved pie labklāšanās; bet
atkāpējiem jādzīvo tukšumā. 7 Dievs, kad Tu
gāji Savu ļaužu priekšā, kad Tu staigāji tuksnesī,
(Sela) 8 Tad zeme drebēja un debesis pilēja Dieva

priekšā, un tas Sinaī, Tā Dieva priekšā, kas ir
Israēla Dievs. 9 Tu, Dievs, devi nolīt bagātam
lietum; Savu iemantojamo tiesu, kas bija noguruši,
Tu spirdzināji, 10 Ka Tava draudzīte tur var dzīvot;
Tu, Dievs, atspirdzini bēdīgos ar Savu labumu.
11 Tas Kungs dod vēsti ar lielu pulku priecas
sludinātāju. 12 Karaspēku ķēniņi bēga, tie bēga,
un nama dzīvotāja izdalīja laupījumu. 13 Kad
lēģerī esat apmetušies, tad jūs spīdiet kā baložu
spārni ar sudrabu apklāti, un kam ir spalvas kā
zaļgans zelts. 14 Kad tas Visuvarenais tur ķēniņus
izkaisa, tad ir balts kā sniegs uz Zalmona. 15 Dieva
kalns ir Basanas kalns, kalns ar daudz virsotnēm
ir Basanas kalns. 16 Kāpēc jūs apskaužat, jūs
augstie kalni to kalnu, kur Dievam patīk mājot?
Tiešām, Tas Kungs tur dzīvos mūžam. 17 Dieva
ratu ir daudz tūkstošu tūkstoši, Tas Kungs ir
viņu vidū, tā kā uz Sinaī Savā svētumā. 18 Tu esi
uzkāpis augstībā, cietumu Tu esi vedis cietumā,
par dāvanām Tu esi dabūjis cilvēkus, arī atkāpējus,
ka tie dzīvo, ak Kungs Dievs. 19 Slavēts lai ir Tas
Kungs, ikdienas Viņš nes mūsu nastu; Dievs ir
mūsu pestīšana. (Sela) 20 Dievs mums ir Dievs, kas
pilnīgi izpestī, un pie Tā Kunga Dieva ir izvešana
no nāves. 21 Tiešām, Dievs sadauzīs pieri Saviem
ienaidniekiem, un matu pilno galvu tiem, kas
staigā savos noziegumos. 22 Tas Kungs saka, Es
atvedīšu, Es atvedīšu atkal no Basanas, Es atvedīšu
atkal no jūras dziļumiem. 23 Tādēļ tu mērksi
savu kāju ienaidnieku asinīs, un tavi suņi tās
laizīs. 24 Tavi gājumi, ak Dievs, top redzēti, mana
stiprā Dieva, mana ķēniņa, gājumi svētā vietā. 25
Dziedātāji iet papriekš, spēlētāji pakaļ bungotāju
meitu starpā. 26 Teiciet Dievu, To Kungu, draudzes
sapulcē, jūs, kas no Israēla avota. 27 Tur pār tiem
valda mazais Benjamins, Jūda lielkungi ar saviem
pulkiem, Zebulona lielkungi, Naftalus lielkungi.
28 Tavs Dievs ir pavēlējis tavai valstij būt stiprai;
stiprini, ak Dievs, ko Tu mums par labu esi darījis.
29 Tava nama dēļ Jeruzālemē ķēniņi Tev atnesīs
dāvanas. 30 Rāj to zvēru niedrēs, to vēršu pulku
ar tautu teļiem, lai tie zemē metās ar sudraba
gabaliem. Viņš izklīdina tautas, kam tīk karot. 31
Lieli kungi nāks no Ēģiptes, Moru zeme steigsies,
izstiept savas rokas uz Dievu. 32 Jūs pasaules
valstis, dziediet Dievam, dziediet Tam Kungam,
(Sela) 33 Tam, kas brauc pa debesu debesīm, kas
no iesākuma. Redzi, Viņš dos Savam pērkonam
spēcīgu skaņu. 34 Dodiet Dievam godu! Viņa
augstība ir pār Israēli, un Viņa spēks pār augstiem
padebešiem. 35 Dievs, Tu esi bijājams no Savas
svētās vietas, Tu stiprais Israēla Dievs. Viņš dod
tiem ļaudīm stiprumu un spēku, - slavēts lai ir
Dievs!

69 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc:
„lilijas“. Dievs, palīdz man; jo ūdeņi ir nākuši
līdz pašai dvēselei. 2 Es grimstu dziļos dubļos,
kur nevar stāvēt, es esmu nācis dziļos ūdeņos un
viļņi mani apklāj. 3 Es esmu piekusis no savas
saukšanas, mans kakls ir aizsmacis, manas acis
īgst, - tomēr es gaidu uz savu Dievu. 4 Vairāk nekā
matu uz manas galvas ir to, kas mani bez vainas
ienīst; vareni ir tie, kas mani grib samaitāt, kas
mani par nepatiesu ienīst; man jāmaksā, ko es
neesmu laupījis. 5 Ak Dievs, Tu zini manu ģeķību,
un mani noziegumi Tev nav apslēpti. 6 Lai pie
manis netop kaunā, kas Tevi gaida, ak Kungs,
Dievs Cebaot! lai pie manis netop kaunā, kas Tevi
meklē, ak Israēla Dievs! 7 Jo Tevis pēc es nesu
negodu; mans vaigs ir apklāts ar kaunu. 8 Es esmu
palicis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas
mātes bērniem. 9 Jo karstums Tava nama labad
mani ir ēdis, un Tavu zaimotāju zaimošana ir
kritusi uz mani. 10 Un es raudu, un mana dvēsele
gavē, bet tas man ir tapis par kaunu. 11 Es esmu
apvilcis maisu, bet es tiem esmu tapis par sakāmu
vārdu. 12 Kas vārtos sēž, tie plukšķ par mani, un
es esmu par smieklu vīna dzērājiem. 13 Bet es Tevi
pielūdzu, Kungs, pieņēmīgā laikā; pēc Savas lielās
žēlastības, ak Dievs, paklausi mani, pestīdams pēc
Savas patiesības. 14 Izrauj mani no dubļiem, ka
es neapslīkstu, ka es topu izglābts no nīdētājiem
un no dziļiem ūdeņiem. 15 Lai ūdens viļņi mani
neapklāj, un dziļumi lai mani neaprij, un bedres
malas lai nesagāžas kopā pār mani. 16 Paklausi
mani, ak Kungs, jo Tava žēlastība ir laba; griezies
pie manis pēc Savas lielās sirds žēlastības! 17 Un
neapslēp Savu vaigu priekš Sava kalpa, jo man
ir bail; steidzies, paklausi mani. 18 Nāc klāt pie
manas dvēseles, atpestī to, izglāb mani manu
ienaidnieku dēļ. 19 Tu zini manu kaunu un manu
negodu un manu apsmieklu; visi mani pretinieki
ir Tavā priekšā. 20 Kauns man lauž sirdi, un es
nīkstu; es gaidīju, vai kādam nebūtu žēl, bet nav, -
un uz iepriecinātājiem, bet es neatrodu. 21 Un
tie man žulti dod ēst un etiķi dzert, kad es gauži
izslāpis. 22 Lai viņu galds viņu priekšā top par
valgu, par atmaksu un par slazdu. 23 Lai viņu acis
top apstulbotas, ka tie neredz, un lai viņu gurni
allažiņ šaubās. 24 Izgāz pār tiem Savu dusmību,
un Tava karsta bardzība lai viņus sagrābj. 25 Viņu
māja lai top par posta vietu, un neviena lai nav,
kas dzīvo viņu dzīvokļos. 26 Jo tie to vajā, ko Tu
esi sitis, un apsmej mokas tiem, ko Tu ievainojis.
27 Lai tiem krājās noziegums uz noziegumu, ka

tie nenāk pie Tavas taisnības. 28 Izdeldē tos no
dzīvības grāmatas, ka tie ar tiem taisniem netop
uzrakstīti. 29 Bet es esmu bēdīgs un moku pilns; ak
Dievs, Tava pestīšana lai mani paceļ. 30 Es slavēšu
Dieva vārdu ar dziesmu un Viņu paaugstināšu ar
pateicību. 31 Tas patiks Tam Kungam vairāk nekā
vērsis, kam ragi un nagi. 32 Tie bēdīgie raugās un
priecājās, un jūs, kas Dievu meklējat, jūsu sirds
dzīvos. 33 Jo Tas Kungs paklausa nabagus, un
nenicina Savus cietumniekus. 34 Lai Viņu teic
debesis un zeme, jūra un viss, kas iekš tās kustās.
35 Jo Dievs atpestīs Ciānu un uztaisīs Jūda pilsētas,
un tie tur dzīvos un to iemantos. 36 Un Viņa kalpu
dzimums to iemantos, un kas Viņa Vārdu mīļo,
tie tur dzīvos.

70 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, par
piemiņu. Steidzies, ak Dievs, mani izglābt,
ak Kungs, man palīdzēt. 2 Lai top kaunā un kļūst
apkaunoti, kas manu dvēseli meklē, lai top atpakaļ
dzīti un paliek kaunā, kas priecājās par manu
nelaimi. 3 Lai tie griežas atpakaļ sava kauna dēļ,
kas saka: Tā, tā! 4 Iekš Tevis lai priecājās un
līksmojās visi, kas Tevi meklē; lai tie, kas Tavu
pestīšanu mīļo, vienmēr saka: augsti slavēts ir
Dievs. 5 Bet es esmu bēdīgs un nabags; - ak Dievs,
steidzies pie manis. Tu esi mans palīgs un mans
glābējs, ak Kungs, nekavējies!

71 Uz tevi, Kungs, es paļaujos, ne mūžam neliec
man palikt kaunā. 2 Izglāb mani caur Savu
taisnību un atsvabini mani, atgriez Savu ausi pie
manis un atpestī mani. 3 Esi man par patvērumu,
kur es varu dzīvot, kur vienmēr varu bēgt. Tu
esi solījis, mani atpestīt, jo Tu esi mans kalns un
mana stiprā pils. 4 Mans Dievs, izglāb mani no
bezdievīgā rokas, no netaisnā un varas darītāja
rokas, 5 Jo Tu esi mana cerība, Kungs, Dievs, mana
drošība no manas jaunības. 6 Uz Tevi es esmu
paļāvies no mātes miesām, Tu mani esi izvilcis
no mātes miesām, mana dziesma Tevi teic bez
mitēšanās. 7 Es esmu daudziem par ērmu, bet Tu
esi mans stiprais patvērums. 8 Lai mana mute
pildās ar Tavu teikšanu, cauru dienu ar Tavu godu.
9 Neatmet mani vecumā, neatstāj mani, kad spēks
man zūd. 10 Jo mani ienaidnieki mani aprunā, un
kas uz manu dvēseli glūn, tie kopā sprież padomu
11 Sacīdami: Dievs viņu ir atstājis, dzenaties pakaļ,
sagrābiet viņu, jo glābēja nav. 12 Dievs, neesi tālu
no manis, mans Dievs, steidzies man palīgā. 13 Lai
top kaunā, lai iet bojā, kas manai dvēselei turas
pretī, ar kaunu un smieklu lai top apsegti, kas
meklē manu nelaimi. 14 Bet es vienmēr cerēšu
un vairošu visu Tavu slavu. 15 Mana mute izteiks
Tavu taisnību, cauru dienu Tavu pestīšanu, jebšu
to nemāku izskaitīt. 16 Es staigāšu Tā Kunga
spēkā, es pieminēšu Tavu taisnību, Tevi vien. 17
Ak Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības;
un līdz šim es pasludināju Tavus brīnumus. 18
Tad nu arīdzan, kad vecums un sirmi mati ir
klāt, neatstāj mani, ak Dievs, tiekams es Tavu
elkoni būšu pasludinājis bērnu bērniem un Tavu
stiprumu visiem pēcnākamiem. 19 Tava taisnība,
ak Dievs, ir it augsta, Tu dari lielas lietas; Dievs,
kas ir tāds kā Tu? 20 Tu man lieci redzēt daudz
bēdas un mokas, Tu mani darīsi atkal dzīvu,
un mani izvilksi no zemes dziļumiem. 21 Vairo
manu godu, un iepriecini mani atkal. 22 Es Tevi
arī slavēšu ar stīgu skaņām par Tavu uzticību,
mans Dievs; es Tevi slavēšu ar koklēm, ak Svētais
iekš Israēla! 23 Manas lūpas gavilēs, kad es Tev
dziedāšu, un mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis. 24
Un arī mana mēle Tavu taisnību izrunās cauru
dienu, jo tie ir tapuši kaunā un apkaunoti, kas
meklē manu nelaimi.

72 Salamana dziesma. Dievs, dod Savas tiesas
ķēniņam, un Savu taisnību ķēniņa dēlam, 2
Ka viņš Tavus ļaudis tiesā ar taisnību, un Tavus
bēdīgos ar tiesu. 3 Kalni nesīs tiem ļaudīm
mieru, ir pakalni caur taisnību. 4 Viņš nesīs tiesu
bēdu ļaudīm un palīdzēs nabagu bērniem un
sadauzīs nicinātājus. 5 Tevi bīsies, kamēr saule
būs un mēnesis spīdēs, līdz radu radiem. 6 Viņš
nolaidīsies kā lietus uz zāli, kā lāses, kas zemi
slacina. 7 Viņa laikā ziedēs taisnais un liels miers,
tiekams mēneša vairs nebūs. 8 Viņš valdīs no jūras
līdz jūrai, no tās lielās upes līdz zemes galiem.
9 Viņa priekšā locīsies, kas tuksnesī dzīvo, un
Viņa ienaidnieki laizīs pīšļus. 10 Ķēniņi no Taršiša
un no tām salām atnesīs meslus, Arābijas un
Šebas ķēniņi atvedīs dāvanas. 11 Visi ķēniņi Viņa
priekšā klanīsies, visi pagāni Viņam kalpos. 12 Jo
Viņš izglābs to bēdīgo, kas sauc, un to nabagu,
kam palīga nav. 13 Viņš apžēlosies par nabagu
un bēdīgo, un bēdīgo dvēseli Viņš izglābs. 14
Viņš atsvabinās viņu dvēseles no viltības un varas
darba, un viņu asinis būs dārgas Viņa acīs. 15
Un Viņš dzīvos, un Viņam taps dots no Arābijas
zelta, un vienmēr priekš Viņa lūgs, ikdienas Viņu
teiks. 16 Zeme būs labības pilna līdz kalnu galiem,
viņas augļi viļņos tā kā Lībanus, un tie, kas pilsētā
ir, zaļos kā zāle virs zemes. 17 Viņa vārds paliks
mūžīgi; kamēr saule būs, Viņa vārds augļosies,
un iekš Viņa svētīsies; visi pagāni Viņu slavēs.
18 Slavēts lai ir Dievs Tas Kungs, Israēla Dievs,
kas vien brīnumus dara, 19 Un slavēts lai ir Viņa
godības vārds mūžīgi, un visa zeme lai top pilna

Viņa godības. Āmen, Āmen. **20** Še Dāvida, Isajus
dēla, lūgšanās beidzās.

73 Asafa dziesma. Tiešām, Dievs ir Israēla
labums, tiem, kam sirdis ir šķīstas. **2** Bet
gandrīz es būtu paklupis ar savām kājām, mani
soļi tik (tikko) neslīdēja. **3** Jo man bija dusmas
par lielīgiem, kad es redzēju, ka bezdievīgiem tik
labi klājās. **4** Jo vārgšanas tiem nav līdz nāvei,
un tie resni nobarojušies. **5** Tie nav bēdās kā citi
ļaudis, un netop mocīti kā citi cilvēki. **6** Tādēļ ar
lepnību tie izrotājās un ar blēdību tie apģērbjas
kā ar skaistām drēbēm. **7** No taukiem spīd viņu
acs, viņu sirdsdomās plūst pāri. **8** Tie zobo, runā
nikni no varas darba, tie lielās pārlieku. **9** Tie
paceļas ar savu muti līdz debesīm, un viņu mēle
šaujās pa zemes virsu. **10** Tādēļ ļaudis piemetās
tiem klāt, un tiem rodas ūdens papilnam, **11** Un
tie saka: kā Dievs zinās? Un vai tas Visuaugstais
ir zinātājs? **12** Redzi, tādi ir tie bezdievīgie, un
tomēr tiem arvien labi klājās pasaulē, un tie vairo
savu bagātību. **13** Tiešām, velti es esmu šķīstījis
savu sirdi un mazgājis savas rokas nenoziedzībā,
14 Un biju mocīts cauru dienu, un sods bija man
klāt ik rītu. **15** Tomēr ja es sacītu: es runāšu tāpat
kā viņi, redz, ar to es apgrēkotos pie Tavu bērnu
draudzes. **16** Tāpēc es domāju, ka es to varētu
saprast, bet tas bija visai grūti priekš manām
acīm, **17** Tiekams es gāju Dieva svētumā un ņēmu
vērā, kas viņiem pēcgalā notiek. **18** Tiešām, tu tos
vedi uz slidenām vietām un tos nogāzi, ka tie iet
postā. **19** Kā viņi tik piepeši iet bojā! Tie iznīkst
un iet bojā ar briesmām. **20** Tā kā sapnis zūd, kad
uzmostas, tā tev, Kungs, ceļoties viņi nebūs nekas.
21 Kad rūgta taptu man sirds un riebtu man īkstis,
22 Tad es būtu neprātīgs un nezinātu nekā; es
būtu kā lops Tavā priekšā. **23** Bet pie Tevis es
palieku vienmēr; Tu mani turi pie manas labās
rokas. **24** Tu mani vadīsi pēc Sava padoma, un pēc
mani uzņemsi godā. **25** Kad Tu esi mans, tad man
nevajag ne debess, ne zemes. **26** Jebšu man arī
mirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs esi manas
sirds patvērums un mana daļa mūžīgi. **27** Jo redzi,
kas tālu no Tevis, tie ies bojā; Tu izdeldē visus,
kas no Tevis atkāpjas. **28** Bet man tas ir prieks,
tuvu būt pie Dieva, ka es savu cerību lieku uz To
Kungu Dievu, ka es izteicu visus Tavus darbus.

74 Asafa pamācība. Ak Dievs, kāpēc Tu mūs
mūžīgi atstūmis, un Tava dusmība kūp pār
Tavas ganības avīm? **2** Piemini Savu draudzi, ko Tu
mantojis no veciem laikiem, un Sev par mantību
atpestījis, Ciānas kalnu, uz kā Tu dzīvo. **3** Cel
Savas kājas uz to mūžīgo postījumu; ienaidnieks
visu ir samaitājis svētā vietā. **4** Tavi pretinieki rūc
Tavā namā, savas zīmes tie likuši par zīmēm. **5**
Tie izrādās, tā kā biezā mežā cirtēji cirvjus cilā. **6**
Un nu tie viņas izgreznojumu visnotaļ sadauza
ar cirvjiem un veseriem. **7** Tie Tavā svētā vietā
met uguni, līdz zemei tie sagāna Tava vārda mājas
vietu. **8** Tie saka savā sirdī: izpostīsim tos(namus)
pavisam; visus Dieva lūgšanas namus tai zemē tie
ir sadedzinājuši. **9** Savas zīmes mēs neredzam:
neviena pravieša vairs nav, nedz kāda cita pie
mums, kas zinātu, cik ilgi tā būs. **10** Cik ilgi, ak
Dievs, pretinieks nievās, un ienaidnieks zaimos
Tavu vārdu mūžam? **11** Kāpēc Tu atrauj Savu
roku, ak, Savu labo roku? Izvelc to no Savas azotes
un dari galu. **12** Taču Dievs ir mans ķēniņš no
iesākuma, kas pasniedz visu palīgu zemes virsū.
13 Tu caur Savu spēku jūru esi pāršķīris, Tu esi
salauzījis pūķu galvas ūdenī. **14** Tu esi satriecis
levijatana galvas, Tu to esi devis par barību tai
tautai tuksnesī. **15** Tu esi izšķēlis avotus un upes,
Tu esi izkaltējis varenas upes. **16** Tiem pieder
diena un nakts, Tu esi radījis gaismu un sauli. **17**
Tu zemei esi licis visas robežas, vasaru un ziemu
Tu esi darījis. **18** Piemini to, ka ienaidnieks To
Kungu nievā, un ģeķu ļaudis zaimo Tavu vārdu.
19 Nenodod zvēram Savas ūbeles dvēseli, Savu
bēdīgo pulku neaizmirsti mūžam. **20** Piemini to
derību, jo zemes alas ir palikušas par slepkavu
bedrēm. **21** Lai nospiestais neaiziet ar kaunu, lai
bēdīgie un nabagi slavē Tavu vārdu. **22** Celies,
Dievs, iztiesā Savas tiesas, piemini tās nievāšanas,
kas Tev notiek no tiem ģeķiem ik dienas. **23**
Neaizmirsti Savu pretinieku kliegšanu; to troksni,
kas vienmēr pret Tevi no Taviem ienaidniekiem.

75 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim,
dziedama, pēc: „nesamaitā!“Mēs Tev
pateicamies, Dievs, mēs pateicamies, ka Tavs
vārds ir it tuvu; Tavi brīnumi top slavēti. **2** „Kad
Es īsto laiku pratīšu, tad Es it taisni tiesāšu. **3**
Zeme un visi viņas iedzīvotāji trīc, bet Es viņas
pīlārus esmu stiprinājis.“(Sela.) **4** Es sacīju uz tiem
lielīgiem: nelielāties; un uz tiem bezdievīgiem:
nelepojaties ar varu; **5** Nelielāties ar varu, un
nerunājiet tik pārgalvīgi. **6** Ka (nekāds palīgs
nenāks) nedz no rīta puses, nedz no vakara puses,
nedz no tuksneša kalniem. **7** Bet Dievs ir soģis, kas
citu pazemo un citu paaugstina. **8** Jo Tam Kungam
biķeris ir rokā, kur stiprs vīns papilnam iejaukts,
un Viņš dod no tā dzert; bet visiem bezdievīgiem
virs zemes būs dzert un izsūkt tās mieles. **9** Bet
es to pasludināšu mūžīgi, es dziedāšu Jēkaba

Dievam, 10 Un salauzīšu visiem bezdievīgiem
galvas, ka taisniem galvas top paaugstinātas.

76 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim,
dziedama ar koklēm. Dievs ir atzīts iekš
Jūda, iekš Israēla viņa vārds ir liels; 2 Un Salemē
ir Viņa telts, un Ciānā Viņa dzīvoklis. 3 Tur Viņš
salauza stopa bultas, priekšturamās bruņas un
zobenu un karu.(Sela.) 4 Spožs Tu esi un augsts
uz kalniem, kur laupījumu sakrāj. 5 Tie sirds
lepnie ir aplaupīti un guļ savā miegā; visiem
vareniem ļaudīm rokas nogurušas. 6 No Tavas
rāšanās, ak Jēkaba Dievs, nāves miegā nogāzti
rati un zirgi. 7 Tu, Tu esi bijājams, un kas Tavā
priekšā var pastāvēt Tavas dusmības laikā? 8 No
debesīm Tu lieci dzirdēt tiesu, zeme bīstas un
top klusa, 9 Kad Dievs ceļas uz sodību, palīdzēt
visiem bēdīgiem virs zemes. (Sela) 10 Kad cilvēki
bargojās, tad Tavs gods paaugstinājās, un ar
visukarstām dusmām Tu apjozies. 11 Solāties
un maksājiet Tam Kungam, savam Dievam. Visi,
kas ap Viņu, lai nes dāvanas Tam bijājamam, 12
Kas sirdi paņem lieliem kungiem, un ir bijājams
pasaules ķēniņiem.

77 Azava dziesma, dziedātāju vadonim
Jedutunam. Es saucu ar savu balsi uz Dievu
un brēcu, es saucu uz Dievu, un Viņš klausās
uz mani. 2 Bēdu laikā es meklēju To Kungu,
mana roka izstiepjas naktī un nenogurst, mana
dvēsele negribās būt iepriecināma. 3 Kad es Dievu
pieminu, tad es nopūšos; kad es apdomāju, tad
mana sirds bēdājās. (Sela) 4 Tu turi nomodā
manas acis es esmu tā izmisis, ka nespēju runāt. 5
Es pieminu vecos laikus, senos gadus, 6 Es atminu
savu dziesmu naktī, mana sirds ir domu pilna,
mans gars meklē gaismu. 7 Vai tad Tas Kungs
atstums mūžīgi un vairs nebūs žēlīgs? 8 Vai tad
Viņa žēlastība mitēsies mūžam? Vai tā solīšana
pagalam uz bērnu bērniem? 9 Vai tad Dievs
ir aizmirsis žēlot? Vai Viņš aizslēdzis dusmībā
Savu sirds žēlastību? (Sela) 10 Tad es saku: tās
ir manas bēdas; tā Visuaugstākā labā roka to
var nogriezt. 11 Es pieminu Tā Kunga darbus,
es tiešām pieminu Tavus brīnumus no veciem
laikiem. 12 Es pārdomāju visus Tavus darbus un
pieminu, ko Tu dari. 13 Ak Dievs, Tavs ceļš ir svēts;
kur ir tāds liels Dievs, kā Tu, Dievs? 14 Tu esi tas
stiprais Dievs, kas brīnumus dara; Savu spēku Tu
esi darījis zināmu tautu starpā. 15 Savus ļaudis Tu
esi atpestījis ar stipru elkoni, Jēkaba un Jāzepa
bērnus. (Sela) 16 Ūdeņi Tevi redzēja, ak Dievs!
ūdeņi Tevi redzēja un drebēja, pat dziļumi trīcēja.
17 Biezie padebeši izgāza ūdeņus, augstie padebeši
izlaida pērkonus, un Tavas bultas šaudījās. 18
Tavi pērkoni rūca viesulī, zibeņi apspulgoja zemi,
zeme trīcēja un drebēja. 19 Tavs ceļš bija jūrā un
Tavs gājums dziļos ūdeņos, un Tavas pēdas nebija
manāmas. 20 Tu vadīji Savus ļaudis kā avju pulku
caur Mozu un Āronu.

78 Asafa pamācība. Klausiet, mani ļaudis, manu
mācību, atgrieziet savas ausis uz manas
mutes valodu. 2 Es atdarīšu savu muti sakāmos
vārdos un izrunāšu līdzības no veciem laikiem.
3 Ko esam dzirdējuši un zinām, un ko mūsu
tēvi mums ir stāstījuši, 4 To mēs viņu bērniem
neslēpsim, bet izteiksim tiem pēcnākamiem Tā
Kunga teicamo slavu un Viņa stiprumu un Viņa
brīnumus, ko Viņš darījis. 5 Jo Viņš ir iecēlis
liecību iekš Jēkaba un licis bauslību iekš Israēla,
ko Viņš mūsu tēviem pavēlējis, to mācīt saviem
bērniem. 6 Ka tie pēcnākamie to zinātu, tie
bērni, kas vēl dzims; ka tie celtos un to stāstītu
arī saviem bērniem. 7 Un ka tie savu cerību
liktu uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, bet
sargātu Viņa pavēles; 8 Un ka tie nebūtu tādi
kā viņu tēvi, atkāpēja un pārgalvīga tauta, kas
savā sirdī nebija pastāvīga, un kam gars neturējās
pie Dieva. 9 Efraīma dēli, apbruņoti strēlnieki ar
stopiem, atkāpās kaušanas dienā. 10 Tie neturēja
Dieva derību un liedzās staigāt Viņa bauslībā,
11 Un aizmirsa Viņa darbus un brīnumus, ko
Viņš bija parādījis. 12 Viņu tēvu priekšā Viņš
darīja brīnumus Ēģiptes zemē, Coana laukā. 13
Viņš pāršķīra jūru un lika tiem cauri iet, un
pacēla ūdeņus stāvu kā kopu; 14 Un vadīja tos ar
padebesi dienā un cauri nakti ar uguns gaišumu.
15 Viņš pāršķēla klintis tuksnesī un tos dzirdināja
papilnam kā no dziļumiem. 16 Viņš arī izveda upes
no akmens un lika tecēt ūdenim straumēm. 17
Taču tie joprojām grēkoja pret Viņu un apkaitināja
to Visuaugstāko tuksnesī, 18 Un kārdināja Dievu
savā sirdī, barību prasīdami savai dvēselei, 19 Un
runāja pret Dievu un sacīja: vai Dievs gan varēs
sataisīt galdu tuksnesī? 20 Redzi, Viņš gan klinti
sitis, ka ūdens iztecējis un upes izplūdušas, vai
Viņš arī maizi varēs dot, vai Viņš varēs gādāt gaļu
Saviem ļaudīm? 21 Kad Tas Kungs to dzirdēja,
tad tas apskaitās, un uguns iedegās pret Jēkabu,
un bardzība cēlās pret Israēli. 22 Tāpēc, ka tie
neticēja uz Dievu, nedz cerēja uz Viņa pestīšanu.
23 Tad Viņš pavēlēja padebešiem augšām un
atdarīja debesu durvis, 24 Un lika mannai uz tiem
līt, ko ēst, un deva tiem labību no debesīm. 25
Ikkurš no tiem ēda debesu maizi, Viņš tiem sūtīja
barības papilnam. 26 Viņš lika celties austriņam
no debesīm un atveda dienvidus vēju caur savu

Spēku, 27 Un birdināja gaļu uz tiem kā putekļus
un spārnainus putnus kā jūras smiltis, 28 Un lika
tiem krist viņu lēģera vidū, visapkārt ap viņu
dzīvokļiem. 29 Tad tie ēda un pārēdās; un Viņš
tiem lika notikt pēc viņu kārības. 30 Bet pirms
tie savu kārību bija pildījuši, kamēr viņu barība
vēl bija viņu mutē, 31 Tad Dieva dusmība pret
tiem cēlās un nokāva viņu stipros un nomaitāja
Israēla jaunekļus. 32 Par visu to tie taču vēl vairāk
grēkoja un neticēja Viņa brīnumiem. 33 Tādēļ Tas
nobeidza viņu dzīvību nīcībā un viņu gadus ātrā
postā. 34 Kad Viņš tos kāva, tad tie vaicāja pēc
Viņa un atgriezās un steigšus meklēja Dievu, 35 Un
atminējās, Dievu esam viņiem par patvērumu, un
to visaugstāko Dievu esam viņiem par Pestītāju.
36 Un tie Viņam smaidīja ar savu muti un Viņam
meloja ar savu mēli. 37 Jo viņu sirds nepastāvēja
pie Viņa, un tie nebija uzticīgi Viņa derībā. 38
Bet Viņš bija sirdsžēlīgs un piedeva noziegumu
un tos nesamaitāja, bet novērsa dažkārt Savu
dusmību un nepamodināja visu Savu bardzību.
39 Jo Viņš pieminēja, ka tie ir miesa, tā kā vējš,
kas aizskrien un atpakaļ negriežas. 40 Cik reiz
tie Viņu apkaitināja tuksnesī un Viņu tirināja
tai tukšā vietā! 41 Jo tie kārdināja Dievu allaž
no jauna un noskumdināja Israēla svēto. 42 Tie
nepieminēja Viņa roku nedz to dienu, kad Viņš
tos no tā spaidītāja izglāba, 43 Kad Viņš Savas
zīmes parādīja Ēģiptē un Savus brīnumus Coana
klajumā, 44 Un pārvērta viņu upes par asinīm
un viņu strautus, ka nevarēja dzert, 45 Un sūtīja
starp tiem kukaiņus, kas tos ēda, un vardes, kas
tos samaitāja, 46 Un deva viņu augļus spradžiem,
un viņu darbus siseņiem, 47 Un nomaitāja viņu
vīnakokus caur krusu un viņu vīģes kokus ar
lieliem krusas gabaliem, 48 Un nokāva viņu govis
ar krusu un viņu sīkos lopus ar zibeņiem, 49
Un uzgāza tiem Savu karsto dusmību, bardzību
un postu un bēdas, un uzlaida tiem nelaimes
eņģeļus, 50 Un deva vaļu Savai dusmībai un
neatrāva viņu dvēseles no nāves, un nodeva viņu
lopus mērim, 51 Un kāva visus pirmdzimušos
Ēģiptē, vīru pirmdzemdinātos Hama dzīvokļos,
52 Un veda Savus ļaudis kā avis un vadīja tos
tuksnesī kā ganāmu pulku, 53 Un vadīja tos bez
bēdām, ka tie nebijās, bet viņu ienaidniekus jūra
apklāja. 54 Un Viņš tos veda Savās svētās robežās,
uz šo kalnu, ko Viņa labā roka uzņēmusi. 55 Un
izdzina viņu priekšā pagānus, un tos izdalīja par
mantības daļu un Israēla ciltīm lika dzīvot viņu
mājās. 56 Taču tie kārdināja un apkaitināja to
visuaugstāko Dievu un neturēja Viņa liecības, 57
Un atkāpās un atmeta ticību, tā kā viņu tēvi; tie
atmuka kā viltīgs stops, 58 Un Viņu apkaitināja
ar saviem elku kalniem un to tirināja ar savām
bildēm. 59 Dievs dzirdēja un apskaitās, un Israēls
Tam ļoti rieba. 60 Un Dievs atstāja to dzīvokli iekš
Šīlo, to telti, ko Viņš bija ņēmis par mājas vietu
cilvēku starpā. 61 Un deva viņu spēku cietumā un
viņu godību pretinieka rokā; 62 Un nodeva Savus
ļaudis zobenam un apskaitās pret Savu tautu. 63
Uguns aprija viņu jaunekļus, un viņu jaunavām
nedziedāja kāzu dziesmas. 64 Viņu priesteri krita
caur zobenu, un viņu atraitnes neraudāja. 65 Tad
Tas Kungs uzmodās kā viens, kas gulējis, tā kā
varonis kliedz, kas vīnu dzēris, 66 Un sita Savus
pretiniekus no aizmugures, un lika tos kaunā uz
mūžīgiem laikiem, 67 Un atmeta Jāzepa dzīvokli,
un neizvēlēja Efraīma cilti, 68 Bet izvēlēja Jūda
cilti, Ciānas kalnu, ko Viņš mīlēja; 69 Un uztaisīja
Savu svēto vietu kā debes'augstumu, stipru, kā
pasauli, ko uz mūžīgiem laikiem radījis. 70 Un
Viņš izredzēja Dāvidu, Savu kalpu, un ņēma to no
avju laidariem, 71 No zīdītāju avīm Viņš tam lika
nākt, ganīt Jēkabu, Savu tautu un Israēli, Savu
mantību. 72 Un viņš tos ganīja ar skaidru sirdi, un
tos valdīja ar prātīgu roku.

79 Asafa dziesma. Ak Dievs, pagāni Tavā tautā ir
ielauzušies, tie ir sagānījuši Tavu svēto namu
un Jeruzālemi darījuši par akmeņu kopām; 2
Tavu kalpu apkautas miesas tie ir devuši putniem
apakš debess par barību, Tavu svēto miesas zemes
zvēriem. 3 Viņu asinis tie ir izlējuši ap Jeruzālemi
kā ūdeni, un neviena nebija, kas apraka. 4 Mēs
saviem kaimiņiem esam palikuši par apsmieklu,
mūs apmēda un apsmej tie, kas ap mums. 5 Cik
ilgi, ak Kungs, vai tad Tu gribi mūžīgi dusmot?
Vai tad Tavai bardzībai būs degt kā ugunij? 6
Izgāz Savu dusmību pār tiem pagāniem, kas Tevi
nepazīst, un pār tām valstīm, kas Tavu Vārdu
nepiesauc. 7 Jo tie Jēkabu ēduši un postījuši
viņa dzīvokļus. 8 Nepiemini mums mūsu tēvu
noziegumus; steidzies, Tava sirds žēlastība lai
mums nāk pretim, jo mēs esam ļoti panīkuši.
9 Palīdzi mums, ak Dievs, mūsu Pestītājs, Sava
godājamā vārda dēļ un izglāb mūs un piedod
mūsu grēkus Sava vārda dēļ. 10 Kāpēc pagāniem
būs sacīt: kur ir viņu Dievs? Lai pagāni priekš
mūsu acīm atzīst, ka Tu atriebi Savu kalpu izlietās
asinis. 11 Lai cietumnieku nopūšanās nāk Tavā
priekšā: uzturi dzīvus nāves bērnus pēc Tava lielā
elkoņa, 12 Un atmaksā septiņkārt mūsu kaimiņiem
viņu klēpī to nievāšanu, ar ko tie Tevi, Kungs,
nievājuši. 13 Tad mēs, Tavi ļaudis un Tavas ganības

avis, Tevi teiksim mūžīgi, Tavu slavu sludināsim
uz radu radiem.

80 Asafa dziesma dziedātāju vadonim, pēc:
„Lilijas ir liecība“. Israēla gans, klausies, Tu,
kas Jāzepu vadi kā avis; Tu, kas sēdi pār ķerubiem,
parādies ar spožumu! **2** Uzmodini savu varu priekš
Efraīma, Benjamina un Manasus, un nāc mūs
pestīt. **3** Ak Dievs, atgriez mūs un liec Savam
vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti. **4** Kungs, Dievs
Cebaot, cik ilgi Tava dusmība kūpēs pie Tavu ļaužu
lūgšanas? **5** Tu tos ēdini ar asaru maizi un tos
dzirdini ar lielu mēru asaru. **6** Tu mūs esi licis
par ķildu mūsu kaimiņiem, un mūsu ienaidnieki
mūs apmēda. **7** Dievs Cebaot, atgriezi mūs un liec
Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti. **8** Vienu
vīna koku Tu esi atvedis no Ēģiptes, pagānus Tu
esi izdzinis un to dēstījis. **9** Vietu priekš viņa Tu
esi sataisījis un viņam licis iesakņoties, ka viņš
zemi piepildījis. **10** Kalni ar viņa ēnu ir apklāti un
Dieva ciedru koki ar viņa zariem. **11** Viņš izplēta
savus zarus līdz pat jūrai un savus jaunos zariņus
līdz tai lielai upei. **12** Kāpēc tad Tu viņa sētu
esi salauzījis, ka visi, kas iet garām, viņu plosa?
13 Mežacūka viņu izrakusi, un lauka zvēri viņu
noēduši. **14** Dievs Cebaot, atgriezies jel, skaties
no debesīm un redzi un uzlūko šo vīna koku,
15 To stādu, ko Tava labā roka dēstījusi, un To
Dēlu, ko Tu Sev esi izredzējis! **16** Viņš ar uguni
ir sadedzināts un izcirsts; no Tava vaiga rāšanas
tie iet bojā. **17** Tava roka lai ir pār to vīru pie
Tavas labās rokas, pār To Cilvēka Dēlu, ko Tu
Sev esi izredzējis. **18** Tad mēs neatkāpsimies no
Tevis; uzturi mūs dzīvus, tad mēs Tavu vārdu
piesauksim. **19** Ak Kungs, Dievs Cebaot, atgriez
mūs, liec Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti.

81 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim uz Ģittit.
Dziediet priecīgi Dievam, mūsu stiprumam,
gavilējiet Jēkaba Dievam. **2** Uzdziedat dziesmas un
dodiet šurp bungas, mīlīgas kokles ar stabulēm.
3 Pūtiet trumetes jaunā mēnesī, pilnā mēnesī,
mūsu svētku laikā. **4** Jo tas ir likums iekš Israēla,
tiesa no Jēkaba Dieva. **5** To Viņš licis par liecību
iekš Jāzepa, kad izgāja pār Ēģiptes zemi, kad es
dzirdēju valodu, ko nesapratu. **6** “Viņa kamiešiem
Es esmu atņēmis nastu, un viņa rokas atsvabinājis
no nestavas. **7** Kad tu Mani piesauci bēdās, tad Es
tevi izglābu; Es tevi paklausīju, paslēpies pērkona
padebešos, Es tevi pārmanīju pie bāršanās ūdens.
8 Klausāties, Mani ļaudis, Es jums došu liecību;
Israēl, kaut tu Mani klausītu! **9** Lai tavā starpā nav
cita Dieva, un tev nebūs pielūgt svešu Dievu. **10** Es
esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no
Ēģiptes zemes; atplet savu muti, lai Es to pildu. **11**
Bet Mani ļaudis neklausa Manu balsi un Israēlim
Manis negribās. **12** Tad Es tos arī esmu pametis
viņu cietam sirds prātam, ka tie staigā pēc saviem
padomiem. **13** Kaut Mani ļaudis Man klausītu, un
Israēls staigātu uz Maniem ceļiem! **14** Es pazemotu
viņu ienaidniekus drīz un grieztu Savu roku pret
viņu spaidītājiem. **15** Kas To Kungu ienīst, tiem
bija Viņam padoties, tad tie mūžīgi pastāvētu. **16**
Un Viņš tos barotu ar briedušiem kviešiem, un ar
medu no akmens kalna Es tevi pieēdinātu.”

82 Asafa dziesma. Dievs stāv Savā draudzē, Viņš
tura tiesu starp tiem dieviem. **2** Cik ilgi
jūs gribat netaisni tiesāt un uzlūkot bezdievīgo
ļaužu vaigu? (Sela) **3** Izdodiet tiesu nabagam un
bāriņam, taisnojiet bēdīgo un nabagu. **4** Izglābiet
nabagu un bēdīgo, izraujiet viņu no bezdievīgo
rokas. **5** Bet tie to neatzīst un nesaprot, tie staigā
tumsībā; par to zemes pamatiem jāšaubās. **6**
Gan Es esmu sacījis: jūs esat dievi, un visi tā
Visuaugstākā bērni. **7** Bet jūs nomirsiet kā cilvēki
un iesiet bojā tāpat kā citi lieli kungi. **8** Celies, ak
Dievs, tiesā pasauli, jo Tev būs par mantību visas
tautas.

83 Asafa dziesma. Ak Dievs, neciet klusu, neesi
kā mēms un nekavējies, ak stiprais Dievs! **2**
Jo redzi, Tavi ienaidnieki trako un Tavi nīdētāji
paceļ galvu. **3** Tie ņēmās viltīgus padomus pret
Taviem ļaudīm un sarunājās pret tiem, ko Tu
glabā. **4** Tie saka tā: nāciet, izdeldēsim tos, ka tie
vairs nav tauta, un ka Israēla vārds vairs netop
pieminēts. **5** Jo no sirds tie kopā ir sarunājušies un
derību pret Tevi derējuši, **6** Edoma un Ismaēliešu
teltis, Moabs un Hagarieši, **7** Ģebals, Amons un
Amaleks, Fīlisti ar Tirus iedzīvotājiem. **8** Arī Asurs
stāv viņiem klāt un ir Lata bērniem par elkoni.
(Sela) **9** Dari tiem kā Midijanam, kā Siseram, kā
Jabinam pie Kisones upes. **10** Tie ir samaitāti
Endorā un palikuši zemei par mēsliem. **11** Dari
tos un viņu lielos kungus tā kā Orebu un Zebu,
un visus viņu virsniekus kā Zebahu un Calmunu,
12 Kas sacīja: ņemsim to jauko Dieva zemi sev
par mantu. **13** Mans Dievs, dari tos par viesuli,
par pelavām vēja priekšā. **14** Tā kā uguns mežu
sadedzina, un kā liesma kalnus iededzina; **15** Tāpat
dzenies tiem pakaļ ar Savu vētru un iztrūcini tos
ar Savām aukām. **16** Pildi viņu vaigus ar kaunu, ka
tie, Kungs, meklē Tavu Vārdu. **17** Lai tie top kaunā
un iztrūcinājās mūžīgi mūžam un kļūst apkaunoti
un iet bojā. **18** Lai tie atzīst, ka Tu vien ar Savu
Vārdu esi Tas Kungs, tas Visuaugstākais pār visu
pasauli.

84 Koraha bērnu dziesma uz Ģittit, dziedātāju vadonim. Cik mīlīgas ir Tavas mājvietas, ak Kungs Cebaot! **2** Mana dvēsele iekārojās un ilgojās ļoti pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa priecājās iekš tā dzīvā Dieva. **3** Putniņš ir atradis namu un bezdelīga savu ligzdu, kur tā savus bērnus izperē, - pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans ķēniņš un mans Dievs. **4** Svētīgi ir, kas Tavā namā dzīvo, tie Tevi slavē vienmēr. (Sela) **5** Svētīgi tie cilvēki, kas savu stiprumu meklē pie Tevis, kam sirdīs stāv Tavi ceļi, **6** Kas caur raudu ieleju staigājot to dara par avoksnainu zemi; un lietus to pušķo ar svētību. **7** Tie iet no spēka uz spēku, tie parādās Dieva priekšā iekš Ciānas. **8** Kungs, Dievs Cebaot, klausi manu lūgšanu, atgriez ausis, ak Jēkaba Dievs. (Sela) **9** Dievs, mūsu priekšturamās bruņas, skaties un uzlūko Sava svaidītā vaigu. **10** Jo viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstošas citas; man gribās labāki pie Dieva nama sliekšņa stāvēt, nekā mājot bezdievības dzīvokļos. **11** Jo Dievs Tas Kungs ir saule un priekšturamās bruņas; Tas Kungs dod žēlastību un godu, Viņš neatrauj labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā. **12** Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas.

85 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim. Tu, ak Kungs, Savai zemei lēnīgs bijis un Jēkaba cietumu novērsis, **2** Tu Savu ļaužu noziegumu esi piedevis, visus viņu grēkus apklājis; (Sela) **3** Tu visu Savu dusmību atņēmis, no Savas karstās bardzības atstājies: **4** Atved mūs atpakaļ, ak Dievs, mūsu Pestītājs, un lai Tava dusmība pret mums mitās. **5** Vai tad Tu mūžīgi pret mums gribi dusmoties un Tavu bardzību turēt uz bērnu bērniem? **6** Vai tad Tu negribi mūs atkal atspirdzināt, ka Tavi ļaudis iekš Tevis var priecāties? **7** Parādi mums, Kungs, Tavu žēlastību un dod mums Tavu pestīšanu. **8** Es klausīšu, ko Tas Kungs, tas stiprais Dievs, runā, jo Viņš sola mieru Saviem ļaudīm un Saviem svētiem, lai tie negriežās uz ģeķību. **9** Tiešām, Viņa palīdzība ir tuvu klāt tiem, kas Viņu bīstas, ka mūsu zemē gods mājo, **10** Ka žēlastība un uzticība sastopas, ka taisnība un miers skūpstās, **11** Ka patiesība no zemes izaug un taisnība no debesīm skatās. **12** Un Tas Kungs dos labumu un mūsu zeme dos savus augļus. **13** Taisnība staigās Viņa priekšā un ņemsies Viņa pēdas par ceļu.

86 Dāvida lūgšana. Kungs, atgriez Savas ausis, paklausi mani, jo es esmu bēdīgs un nabags. **2** Pasargi manu dvēseli, jo es esmu bezvainīgs; palīdz, mans Dievs, Savam kalpam, kas uz Tevi paļaujas. **3** Esi man žēlīgs, ak Kungs! jo es saucu uz Tevi cauru dienu. **4** Iepriecini Sava kalpa dvēseli, jo mana dvēsele, Kungs, nesās uz Tevi. **5** Jo Tu, Kungs, esi labs, un piedod labprāt no lielas žēlastības visiem, kas Tevi piesauc. **6** Kungs, klausies uz manu lūgšanu un ņem vērā manas piesaukšanas balsi. **7** Bēdu laikā es Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausi. **8** Neviens starp tiem dieviem nav kā Tu, Kungs, un tā nav nekas kā Tavi darbi. **9** Visas tautas, Kungs, ko Tu esi radījis, nāks un pielūgs Tavā priekšā, un godās Tavu vārdu. **10** Jo Tu esi liels un dari brīnumus, Tu esi Dievs, Tu vien. **11** Māci man, Kungs, Tavu ceļu, es staigāšu iekš Tavas patiesības; valdi manu sirdi pie tā viena, Tavu vārdu bīties. **12** Kungs, mans Dievs, es Tevi slavēšu no visas sirds, un godāšu Tavu vārdu mūžīgi. **13** Jo Tava žēlastība ir liela pār mani un Tu manu dvēseli esi atpestījis no tās dziļās elles. **(Sheol h7585)** **14** Ak Dievs, lepni ļaudis ceļas pret mani un varas darītāju bars meklē manu dvēseli un Tevi netur priekš savām acīm. **15** Bet Tu, Dievs Kungs, esi sirds žēlīgs un lēnprātīgs, pacietīgs un no lielas žēlastības un uzticības. **16** Atgriezies pie manis un esi man žēlīgs, dod Savu spēku Savam kalpam, un atpestī Savas kalpones dēlu. **17** Dari zīmi pie manis, ka man labi klājās, ka mani nīdētāji to redz un kaunas, ka Tu, Kungs, man palīdzi un mani iepriecini.

87 Koraha bērnu dziesma. Viņas pamati ir likti uz svētiem kalniem. **2** Tas Kungs mīļo Ciānas vārtus pār visiem Jēkaba dzīvokļiem. **3** Teicamas lietas par tevi top sludinātas, tu Dieva pilsēta. (Sela) **4** Es pieskaitīšu Rahabu un Bābeli pie tiem, kas mani pazīst; redzi, Fīlisti un Tirus ar Moru ļaudīm: šis tur ir dzimis. **5** Un par Ciānu sacīs: šis un tas tur ir dzimis, un tas Visuaugstais pats to stiprina. **6** Tas Kungs skaitīs un rakstīs tās tautas: šis tur ir dzimis. (Sela) **7** Un dziedot un dejot sauks: visi mani avoti, (ak Ciāna), ir iekš Tevis.

88 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim, ar stabulēm dziedama. Hemana, Ezraka dēla, pamācība. Kungs, Dievs, mans Pestītājs, es Tevi piesaucu dienām naktīm. **2** Lai nāk mana lūgšana Tavā priekšā, atgriez Savu ausi pie manas kliegšanas. **3** Jo mana dvēsele ir bēdu pilna, un mana dzīvība ir tikusi klāt pie elles. **(Sheol h7585)** **4** Es topu līdzināts tiem, kas bedrē nogrimst, es esmu kā vīrs, kam spēka nav. **5** Pie tiem nomirušiem es esmu piešķirts, tā kā tie nokautie, kas kapā guļ, ko Tu vairs nepiemini, un kas no Tavas rokas ir atšķirti. **6** Tu mani esi licis visdziļākā bedrē, tumsībā un dziļumā. **7** Tava bardzība mani spiež,

Tu mani apbēdini ar visiem Saviem plūdiem.
(Sela) 8 Manus draugus Tu esi licis tālu no manis,
tiem Tu mani esi darījis par negantību: es esmu
kā cietumā un nevaru tikt ārā. 9 Mana acs īgst
no bēdām, ak Kungs. Es Tevi piesaucu ikdienas,
es izstiepju savas rokas uz Tevi. 10 Vai tad Tu
pie mirušiem darīsi brīnumus? Jeb vai aizmigušie
celsies un Tev pateiksies? (Sela) 11 Vai kapā
sludinās Tavu žēlastību un Tavu uzticību nāves
vietā? 12 Vai Tavus brīnumus tumsībā atzīs un
Tavu taisnību tai zemē, kur neko vairs nepiemin?
13 Bet es Tevi piesaucu, Kungs, un mana lūgšana
nāk agri Tavā priekšā. 14 Kāpēc Tu atstūmi, Kungs,
manu dvēseli un paslēpi Savu vaigu priekš manis?
15 Es esmu bēdīgs un novārdzis no pašas jaunības,
es ciešu Tavas briesmas, ka es gandrīz izmistu. 16
Tava bardzība iet pār mani, Tavas briesmas mani
nospaida. 17 Tās mani apņem kā ūdens plūdi
cauru dienu, tās visai(pilnīgi) mani apstāj. 18 Tu
dari, ka draugi un tuvākie paliek tālu nost no
manis; mani pazīstamie priekš manis apslēpjās.

89 Etana, Ezraka dēla, pamācība. Es dziedāšu no
Tā Kunga žēlastības mūžīgi un darīšu zināmu
Viņa patiesību ar savu muti līdz radu radiem. 2 Jo
es saku: "Mūžīga žēlastība uzcelta debesīs; tur Tu
piestiprini Savu patiesību." 3 "Es esmu derību
derējis ar Savu izredzēto, Es Dāvidam, Savam
kalpam, esmu zvērējis. 4 Es apstiprināšu tavu
dzimumu mūžīgi un uztaisīšu tavu goda krēslu
līdz bērnu bērniem." (Sela) 5 Par to debesis slavē,
ak Kungs, Tavus brīnumus, ir Tavu patiesību tai
svētā draudzē. 6 Jo kas ir debesīs Tam Kungam
līdzīgs? Kas ir kā Tas Kungs starp Dieva bērniem?
7 Tas stiprais Dievs ir ļoti bijājams to svēto draudzē
un bīstams pār visiem, kas ir ap Viņu. 8 Kungs,
Dievs Cebaot, kas ir tāds kā Tu, tāds varens, ak
Kungs! Un Tava patiesība ir ap Tevi. 9 Tu valdi
pār grezno jūru; kad viņas viļņi ceļas, tad Tu
tos klusini. 10 Tu satrieci Rahabu kā nokautu,
Tu izkaisi Savus ienaidniekus ar Savu vareno
elkoni. 11 Tev pieder debesis, arī zeme Tev pieder;
zemes virsu un viņas pilnumu Tu esi radījis. 12
Ziemeli un dienasvidu tu esi radījis; Tābors un
Hermons gavilē par Tavu vārdu. 13 Tev ir spēcīgs
elkonis, stipra ir Tava roka un augsta Tava labā
roka. 14 Taisnība un tiesa ir Tava valdības krēsla
pamati, žēlastība un patiesība iet Tavā priekšā.
15 Svētīgi tie ļaudis, kas māk gavilēt; ak Kungs,
tie staigā Tava vaiga gaišumā. 16 Par Tavu vārdu
tie priecājās vienmēr un caur Tavu taisnību tie ir
paaugstināti. 17 Jo Tu esi viņu stipruma rota, un
caur Tavu labprātību Tu mūsu ragu paaugstini. 18
Jo mūsu priekšturamās bruņas ir no Tā Kunga,
un no Israēla Svētā ir mūsu ķēniņš. 19 Citkārt
Tu runāji caur parādīšanu Savam svētam un
sacīji: Es esmu vienam varenam palīgu sniedzis,
Es esmu paaugstinājis vienu izredzētu no tiem
ļaudīm. 20 Es Dāvidu, Savu kalpu, esmu atradis,
ar Savu svēto eļļu Es to esmu svaidījis. 21 Mana
roka būs līdz ar to vienmēr, un Mans elkonis
viņu spēcinās; 22 Ienaidnieks viņu nevajās un
ļaundaris viņu nespaidīs. 23 Bet Es satriekšu
viņa pretiniekus viņa priekšā un sadauzīšu viņa
ienaidniekus. 24 Un Mana uzticība un žēlastība
būs ar viņu, un viņa rags caur Manu vārdu taps
paaugstināts. 25 Un Es viņa roku likšu līdz jūrai,
un viņa labo roku līdz tām lielupēm. 26 Viņš
Mani piesauks: Tu esi mans Tēvs, mans Dievs
un manas pestīšanas patvērums. 27 Un Es viņu
iecelšu par to pirmdzimušo, par to visaugsto starp
tiem ķēniņiem virs zemes. 28 Savu žēlastību Es
viņam turēšu mūžīgi, un Mana derība ar viņu
paliks pastāvīga. 29 Es viņam došu dzimumu
mūžīgi un darīšu viņa goda krēslu kā debesu
dienas. 30 Bet kad viņa bērni Manu bauslību
atstās un Manās tiesās nestaigās; 31 Kad tie Manus
likumus sagānīs un Manus baušļus neturēs; 32
Tad Es viņu pārkāpumus piemeklēšu ar rīksti
un viņu noziegumus ar sitieniem. 33 Bet Savu
žēlastību Es no viņa neatraušu un Savu patiesību
Es neaizliegšu. 34 Es Savu derību nesagānīšu un,
ko Manas lūpas runājušas, to Es nepārgrozīšu. 35
Vienu lietu pie Savas svētības Es esmu zvērējis:
tiešām, Es Dāvidam nemelošu. 36 Viņa dzimums
būs mūžīgi, un viņa goda krēsls manā priekšā kā
saule. 37 Viņš būs mūžīgi stiprs kā mēnesis un
būs pastāvīgs, kā tas liecinieks padebešos. (Sela)
38 Bet nu Tu viņu esi atstūmis un atmetis, Tu esi
apskaities pret Savu svaidīto. 39 Tu Sava kalpa
derību esi iznīcinājis, viņa kroni Tu esi nometis
zemē. 40 Tu esi salauzis visus viņa mūrus, viņa
stiprās pilis Tu esi licis drupās. 41 Visi, kas iet
garām, viņu aplaupa; viņš saviem kaimiņiem ir
palicis par apsmieklu. 42 Tu paaugstināji viņa
spaidītāju labo roku, Tu iepriecināji visus viņa
ienaidniekus. 43 Arī viņa zobena asmeni Tu esi
atņēmis un neesi licis viņam pastāvēt karā. 44
Tu viņa glītumam licis mitēties un nogāzis zemē
viņa goda krēslu. 45 Tu esi paīsinājis viņa jaunības
dienas, Tu viņu apsedzis ar kaunu. (Sela) 46 Cik
ilgi, ak Kungs, Tu gribi pilnīgi apslēpties, un cik
ilgi Tava bardzība degs kā uguns? 47 Piemini,
kāds ir mans mūžs, cik nīcīgus Tu visus cilvēku
bērnus esi radījis? 48 Kurš cilvēks dzīvo, kas
nāvi neredzēs? Kas savu dvēseli izglābs no kapa
varas? (Sela) **(Sheol h7585)** 49 Kungs, kur ir Tava

senējā žēlastība, ko Tu Savā uzticībā Dāvidam esi
zvērējis? 50 Piemini, ak Kungs, Savu kalpu kaunu,
ko es savā sirdī nesu, no visām pasaules tautām,
51 Ka Tavi ienaidnieki nievā, ak Kungs, ka tie nievā
Tava svaidītā pēdas. 52 Slavēts lai ir Tas Kungs
mūžīgi! Āmen, Āmen.

90 Mozus, Tā Dieva vīra, lūgšana. 2 Kungs, Tu
mums esi par patvērumu uz radu radiem;
pirms kalni radušies un Tu zemi un pasauli biji
sataisījis, Tu esi mūžīgi mūžam tas stiprais Dievs.
3 Tu cilvēkus dari par pīšļiem un saki: griežaties
atpakaļ, jūs cilvēku bērni. 4 Jo tūkstoši gadi Tavā
priekšā ir kā tā diena, kas vakar pagājusi, un kā
vienas nakts vaktis. 5 Tu tos aizrauj kā plūdos; tie
ir kā miegs, tie ir agrumā kā zāle, kas atzeļ, 6 Kas
rītā zaļo un atzeļ, un vakarā top nopļauta un kalst.
7 Jo caur Tavu dusmību mēs iznīkstam un caur
Tavu bardzību mēs topam izbiedēti. 8 Tu lieci
mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu apslēptos
grēkus priekš Sava vaiga gaišuma. 9 Jo visas mūsu
dienas aiziet caur Tavu dusmību; mēs pavadām
savus gadus kā pasaku. 10 Mūsu dzīvības laiks
stāv septiņdesmit gadus, vai, ja kas ļoti stiprs,
astoņdesmit gadus, un viņas labums ir grūtums
un bēdas; jo tā aiziet ātri un mēs skrienam nost.
11 Bet kas atzīst Tavas dusmības stiprumu un
Tavu bardzību, Tevi bīdamies? 12 Māci mums
mūsu dienas tā skaitīt, ka gudru sirdi dabūjam. 13
Atgriezies, Kungs, atkal pie mums, - cik ilgi tad
tas būs? un esi Saviem kalpiem žēlīgs. 14 Paēdini
mūs agri ar Savu žēlastību, tad mēs gavilēsim,
un priecāsimies visu savu mūžu. 15 Iepriecini
mūs pēc tām dienām, kur Tu mūs apbēdinājis,
pēc tiem gadiem, kur esam redzējuši ļaunumu.
16 Parādi Saviem kalpiem Savus darbus un Savu
godu viņu bērniem. 17 Un Tā Kunga, mūsu Dieva,
laipnība lai paliek pār mums! Un pašķir pie mums
mūsu roku darbu, mūsu roku darbu, to Tu pašķir!

91 Kas sēž tā Visuaugstākā patvērumā un mīt
tā Visuvarenā ēnā, 2 Tas saka uz To Kungu:
mana cerība un mana stipra pils, mans Dievs, uz
ko es paļaujos. 3 Jo Viņš tevi glābj no mednieka
valgiem, no kaitīgā mēra. 4 Viņš tevi sedz
Saviem spārniem, un apakš Viņa spārniem tu
esi glābts; Viņa patiesība ir par apsegu un par
priekšturamām bruņām, 5 Ka tev nav ko bīties no
nakts baidekļiem, no bultām, kas dienā skraida, 6
No mēra, kas tumsā lien, no sērgas, kas dienas
vidū samaitā. 7 Jebšu tūkstoši krīt tev sānis, un
desmit tūkstoši pie tavas labās rokas, taču tevi
neaizņems. 8 Tiešām, ar savām acīm tu uzlūkosi
un redzēsi, kā bezdievīgiem top atmaksāts. 9
Tu, Kungs, esi mans patvērums! To Visuaugstāko
tu esi licis par savu stiprumu. 10 Ļaunums tev
neuzies, un pie tava dzīvokļa mokas nepiestāsies.
11 Jo Viņš Saviem eņģeļiem par tevi pavēlēs,
tevi pasargāt uz visiem taviem ceļiem. 12 Tie
tevi uz rokām nesīs, ka tu savu kāju pie akmens
nepiedauzīsi. 13 Pār lauvām un odzēm tu kāpsi un
samīsi jaunos lauvas un pūķus. 14 „Viņš tveras pie
Manis, un Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu,
jo viņš pazīst Manu vārdu. 15 Viņš Mani piesauc,
un Es viņu paklausīšu. Es viņam klāt esmu bēdās,
Es viņu gribu izraut un viņu pagodināt. 16 Ar
ilgu dzīvošanu Es viņu gribu paēdināt un viņam
parādīt Savu pestīšanu“.

92 Dziesma svētdienā dziedama. Laba lieta ir, To
Kungu slavēt un dziedāt Tavam Vārdam, Tu
Visuaugstākais, 2 Rītos izteikt Tavu žēlastību un
naktīs Tavu uzticību, 3 Uz tām desmit stīgām un
uz stabulēm, ar spēlēšanu uz koklēm. 4 Jo, Kungs,
Tu mani iepriecini ar Saviem darbiem; es gavilēju
par to, ko Tava roka dara. 5 Ak Kungs, cik lieli ir
Tavi darbi, cik ļoti dziļas Tavas domas! 6 Nejēga to
neatzīst, un ģeķis to nesaprot. 7 Gan bezdievīgie
zaļo kā zāle, un visi ļauna darītāji zeļ; tomēr tie
top izdeldēti mūžīgi mūžam. 8 Bet Tu, Kungs, esi
tas augstākais mūžīgi. 9 Jo redzi, Tavi ienaidnieki,
ak Kungs, redzi, Tavi ienaidnieki iet bojā, visi
ļaundarītāji top izkaisīti. 10 Bet Tu paaugstini
manu ragu kā vērša ragu; es esmu apliets ar jaunu
eļļu. 11 Un manas acis uzlūko ar prieku manus
nicinātājus, manas ausis iepriecinājās par tiem,
kas ļaunā prātā pret mani ceļas. 12 Taisnais zaļo kā
palma koks, viņš aug kā ciedru koks uz Lībanus. 13
Kas Tā Kunga namā ir stādīti, tie zaļo mūsu Dieva
pagalmos. 14 Vēl pašā vecumā tie nes augļus, tie
ir auglīgi un zaļi, 15 Un stāsta, ka Tas Kungs, mans
patvērums, ir taisns, un netaisnības nav pie Viņa.

93 Tas Kungs ir ķēniņš un ar godību ģērbies,
Tas Kungs ir ģērbies un apjozies ar spēku;
tādēļ pasaule stāv stipra, ka nešaubās. 2 Tavs
valdības krēsls stāv stiprs no sendienām; Tu esi
no mūžības. 3 Upes paceļ, ak Kungs, upes paceļ
savu kaukšanu, upes paceļ savu krākšanu. 4 Pār
lielu ūdeņu krākšanu, pār varenām jūras bangām
Tas Kungs ir jo varens augstībā. 5 Tavas liecības ir
visai uzticamas; svētums ir Tava nama jaukums,
ak Kungs, mūžīgi.

94 Kungs, Dievs, Tu atriebējs, ak Tu stiprais
Dievs, Tu atriebējs, parādies! 2 Celies, Tu
pasaules soģi, atmaksā tiem lepniem pēc viņu
nopelna. 3 Cik ilgi tiem bezdievīgiem, Kungs,

cik ilgi tiem bezdievīgiem būs priecāties? 4
Pārplūstot tie runā pārgalvīgi, un visi ļaundarītāji
greznojās. 5 Ak, Kungs, tie samin Tavus ļaudis un
nospiež Tavu īpašumu, 6 Atraitnes un svešiniekus
tie nokauj un nomaitā bāriņus, 7 Un saka: Tas
Kungs to neredz, un Jēkaba Dievs to nemana. 8
Ņemiet vērā, jūs bezprātīgie starp tiem ļaudīm,
un jūs ģeķi, kad jūs paliksiet gudri? 9 Kas ausi
ir dēstījis, vai tas nedzirdēs? Kas aci darījis, vai
tas neredzēs? 10 Kas tautas pārmāca, vai tas
nesodīs? Tas, kas cilvēkiem māca atzīšanu, 11
Tas Kungs zin cilvēku domas, ka tās ir nelietīgas.
12 Svētīgs tas vīrs, ko Tu, Kungs, pārmāci, un
kam Tu māci Savu bauslību, 13 To mierināt bēdu
dienās, tiekams bezdievīgam bedri raks. 14 Jo
Tas Kungs neatstums Savus ļaudis un nepametīs
Savu mantas tiesu. 15 Jo pie taisnības jāgriežas
tiesai, un tam piekritīs visi sirdsskaidrie. 16 Kas
mani aizstāv pret netaisniem? Un kas man stāv
klāt pret ļaundarītājiem? 17 Ja Tas Kungs nebūtu
mans palīgs, tad gan mana dvēsele drīz gulētu
klusumā. 18 Kad es jau sacītu: kāja man slīd, tad
Tava žēlastība, ak Kungs, mani tur. 19 Kad man
daudz sirdēstu, tad Tava iepriecināšana ielīksmo
manu dvēseli. 20 Vai Tu biedrs būtu tam posta
krēslam, kas blēdību izperē taisnības vietā? - 21
Tie sapulcējās pret taisnā dvēseli un pazudina
nenoziedzīgas asinis. 22 Bet Tas Kungs ir mans
patvērums, un mans Dievs mana pils, kur glābjos.
23 Un Viņš tiem atmaksās viņu noziegumu un tos
izdeldēs viņu blēdībā. Tas Kungs, mūsu Dievs, tos
izdeldēs.

95 Nāciet, dziedāsim Tam Kungam priecīgi,
gavilēsim savas pestīšanas patvērumam. 2
Ejam priekš Viņa vaiga ar pateikšanu, gavilēsim
Viņam ar dziesmām. 3 Jo Tas Kungs ir tas lielais
un stiprais Dievs un tas lielais ķēniņš pār visiem
dieviem. 4 Viņa rokā ir zemes dziļumi, un kalnu
augstumi Viņam pieder. 5 Viņam pieder jūra, jo
Viņš to radījis, un Viņa rokas sausumu ir cēlušas.
6 Nāciet, pielūgsim, klanīsimies un metīsimies
ceļos priekš Tā Kunga, sava radītāja. 7 Jo Viņš
ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa ganības ļaudis
un Viņa rokas avis. 8 Šodien, kad jūs Viņa balsi
dzirdiet, tad neapcietinājiet savas sirdis, tā kā
Meribā, tā kā Masā tuksnesī, 9 Kur jūsu tēvi Mani
kārdināja, Mani pārbaudīja, lai gan Manus darbus
redzēja. 10 Man četrdesmit gadus raizes ir bijušas
ar šo tautu, tā ka Es sacīju: tie ir ļaudis, kam sirds
maldās un kas Manus ceļus nepazīst. 11 Tādēļ Es
Savā dusmībā esmu zvērējis: tiešām, tiem nebūs
nākt pie Manas dusas.

96 Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu,
dziediet Tam Kungam visa pasaule; 2 Dziediet
Tam Kungam, teiciet Viņa Vārdu, sludinājiet dienu
no dienas Viņa pestīšanu. 3 Izteiciet pagānu starpā
Viņa godu, visu tautu starpā Viņa brīnumus. 4 Jo
Tas Kungs ir liels un ļoti teicams, Viņš ir bijājams
pār visiem dieviem. 5 Jo visi tautu dievi ir elki,
bet Tas Kungs ir radījis debesis. 6 Augstība un
godība ir Viņa priekšā, spēks un glītums Viņa
svētā vietā. 7 Dodiet Tam Kungam, jūs ļaužu
tautas, dodiet Tam Kungam godu un spēku. 8
Dodiet Tam Kungam Viņa vārda godu, nesiet
dāvanas un nāciet Viņa pagalmos. 9 Pielūdziet To
Kungu svētā glītumā, priekš Viņa vaiga lai dreb
visa pasaule. 10 Sakait starp tautām: Tas Kungs
ir ķēniņš: tādēļ pasaule stāv stipra, ka nešaubās;
Viņš tiesās tos ļaudis ar taisnību. 11 Priecājies,
debess, un līksmojies, zeme, jūra lai krāc un viss,
kas tur iekšā. 12 Lauks lai priecājās ar visu, kas
tur stāv, visi meža koki lai gavilē 13 Priekš Tā
Kunga vaiga, jo Viņš nāk, jo Viņš nāk pasauli
tiesāt. Zemes virsu Viņš tiesās ar taisnību un tos
ļaudis ar Savu patiesību.

97 Tas Kungs ir ķēniņš, - lai priecājās zeme, un
salas lai līksmojās lielā pulkā. 2 Padebesis
un krēslība ir ap Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa
godības krēsla stiprums. 3 Uguns iet Viņa priekšā
un iededzina visapkārt Viņa pretiniekus. 4 Viņa
zibeņi apgaismo pasauli; zemes virsas to redz un
dreb. 5 Kalni izkūst kā vaski Tā Kunga priekšā, tā
visas pasaules Kunga priekšā. 6 Debesis izstāsta
Viņa taisnību, un visi ļaudis redz Viņa godu. 7
Kaunā top visi, kas bildēm kalpo un lielās ar
elkiem; pielūdziet Viņu, visi dievi. 8 Ciāna klausās
un priecājās, Jūda meitas līksmojās, Kungs, kad Tu
tiesā. 9 Jo Tu, Kungs, esi tas Visuaugstākais pār
visu pasauli, ļoti paaugstināts pār visiem dieviem.
10 Ienīstiet ļaunu, jūs, kas To Kungu mīļojiet;
Viņš pasargā Savu svēto dvēseles, no bezdievīgo
rokas Viņš tos izglābs. 11 Taisnam aust gaišums,
un prieks sirdsskaidriem. 12 Priecājaties iekš Tā
Kunga, jūs taisnie, un teiciet Viņa svēto vārdu.

98 Dziesma. Dziediet Tam Kungam jaunu
dziesmu, jo Viņš dara brīnumus; Viņš palīdz
ar Savu labo roku un ar Savu svēto elkoni. 2 Tas
Kungs ir zināmu darījis Savu pestīšanu, tautu
priekšā Viņš parādījis Savu taisnību. 3 Viņš
pieminējis Savu žēlastību un Savu uzticību Israēla
namam, un visi zemes gali redz mūsu Dieva
pestīšanu. 4 Gavilējiet Tam Kungam, visa zeme,
skandinājiet priecīgi, līksmojaties priecīgi un
dziediet. 5 Dziediet Tam Kungam ar koklēm, ar

koklēm un dziesmas skaņu, 6 Ar trumetēm un
ar bazūņu skaņu, gavilējiet tā ķēniņa, Tā Kunga
priekšā. 7 Lai jūra krāc un kas iekš tās ir, zemes
virsas un kas tur dzīvo. 8 Lai upes plaukšķina,
un kalni lai kopā līksmojās 9 Tā Kunga priekšā,
jo Viņš nāk zemi tiesāt; Viņš tiesās pasauli ar
taisnību un tos ļaudis ar tiesu.

99 Tas Kungs ir ķēniņš, - tautas dreb; Viņš sēž
pār ķerubiem, - zeme trīc. 2 Tas Kungs ir liels
iekš Ciānas, un Viņš ir augsts pār visiem ļaudīm.
3 Tavu lielo un bijājamo Vārdu lai teic, jo Tas ir
svēts; 4 Ar taisnību Tu esi nodibinājis ķēniņa
stiprumu, kas tiesu mīļo; Tu esi iecēlis tiesu un
taisnību iekš Jēkaba. 5 Paaugstinājiet To Kungu,
mūsu Dievu, un pielūdziet Viņa kāju pamesla
priekšā; Viņš ir svēts. 6 Mozus un Ārons starp Viņa
priesteriem, un Samuēls starp tiem, kas piesauc
Viņa Vārdu; tie piesauca To Kungu, un Viņš tos
paklausīja. 7 Viņš runāja uz tiem padebeša-stabā;
tie turēja Viņa liecības un tos likumus, ko Viņš
tiem bija devis. 8 Kungs, mūsu Dievs, Tu tos
paklausīji, Tu stiprais Dievs tiem piedevi un biji
atriebējs par viņu darbiem. 9 Paaugstinājiet To
Kungu, mūsu Dievu, un pielūdziet Viņa svētā
kalnā, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir svēts.

100 Pateicības dziesma. Gavilējiet Tam
Kungam, visa pasaule. 2 Kalpojiet Tam
Kungam ar prieku, nāciet priekš Viņa vaiga ar
gavilēšanu. 3 Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs;
Viņš mūs ir darījis, un ne mēs paši, par Saviem
ļaudīm un par Savas ganības avīm. 4 Ieejat pa
Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar
teikšanu; pateiciet Viņam, slavējiet Viņa Vārdu. 5
Jo Tas Kungs ir labs; Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
un Viņa patiesība līdz radu radiem.

101 Dāvida dziesma. No žēlastības un tiesas es
gribu dziedāt, - Tev, Kungs, es dziedāšu. 2
Es likšu vērā nenoziedzības ceļu, - kad Tu nāksi
pie manis? - Es staigāšu ar skaidru sirdi savā
namā. 3 Uz ļaunām lietām es nelūkošu, grēka
darbu es ienīstu, ka tas nebūs pie manis. 4 Nikna
sirds lai ir tālu no manis, ļauna es negribu zināt.
5 Kas savu tuvāko slepeni aprunā, to es izdeldēšu,
kam lepnas acis un grezna sirds, to es necietīšu. 6
Manas acis raugās uz tiem uzticīgiem iekš zemes,
ka tie paliek pie manis; kas taisnu ceļu staigā, tas
man kalpos. 7 Kas blēdību dara, tas nepaliks manā
namā; kas melus runā, nepastāvēs priekš manām
acīm. 8 Ik rītus es nomaitāšu visus bezdievīgos
iekš zemes, ka es izdeldu visus ļaundarītājus no
Tā Kunga pilsētas.

102 Bēdu cilvēka lūgšana, kad tas ir noskumis
un savas žēlabas izgāž Tā Kunga priekšā.
Ak Kungs, klausi manu lūgšanu, un mana saukšana
lai nāk pie Tevis. 2 Neapslēp Savu vaigu priekš
manis, atgriez Savu ausi pie manis bēdu laikā;
tai dienā, kad es saucu, paklausi mani drīz. 3
Jo manas dienas ir iznīkušas kā dūmi, un mani
kauli ir izdeguši kā pagale. 4 Mana sirds ir sasista
un izkaltusi kā zāle, tā ka es aizmirstu pat savu
maizi ēst. 5 Mani kauli līp pie manas miesas no
kaukšanas un nopūšanās. 6 Es esmu tā kā dumpis
tuksnesī, es esmu kā apogs (pūce) izpostītās vietās.
7 Es esmu nomodā un tāpat kā vientulis putns
uz jumta. 8 Mani ienaidnieki mani nievā cauru
dienu; kas pret mani trako, tie mani dara par lāsta
vārdu. 9 Jo es ēdu pelnus kā maizi un sajaucu
savu dzērienu ar asarām, 10 Tavas bardzības un
dusmības pēc, jo Tu mani esi pacēlis un atkal
nogāzis. 11 Manas dienas ir kā ēna pavakarē, un
es kalstu kā zāle. 12 Bet Tu, Kungs, paliec mūžīgi
un Tava piemiņa līdz radu radiem. 13 Kaut Tu
celtos un apžēlotos par Ciānu, jo jau ir laiks par
viņu apžēloties, jo tas nospriestais laiks ir atnācis.
14 Jo Tavi kalpi mīļo viņas akmeņus un žēlojās,
ka tā guļ pīšļos. 15 Tad pagāni bīsies Tā Kunga
Vārdu, un visi ķēniņi virs zemes Tavu godību,
16 Kad Tas Kungs Ciānu uztaisīs un parādīsies
Savā godībā. 17 Viņš griežas pie bēdu ļaužu
lūgšanas un nenicina pielūgšanu. 18 Lai tas top
uzrakstīts pēcnākamiem, un tie ļaudis, kas vēl
taps radīti, slavēs To Kungu. 19 Jo Viņš skatās no
Sava svēta augstuma, Tas Kungs lūko no debesīm
uz zemi, 20 Ka Viņš dzird cietumnieku nopūšanos
un atsvabina nāves bērnus; 21 Ka Tā Kunga vārds
top sludināts Ciānā un Viņa slava Jeruzālemē,
22 Kad tautas sapulcējās kopā un valstis, Tam
Kungam kalpot. 23 Bet Viņš ir pazemojis ceļā
manu spēku un paīsinājis manas dienas. 24 Es
saku: mans Dievs, neņem mani nost pusmūžā.
Tavi gadi paliek līdz radu radiem. 25 Senlaikus
Tu esi nodibinājis zemi, un debesis ir Tavu roku
darbs. 26 Tās zudīs, bet Tu pastāvēsi; tās sadils
visas, kā drēbes; Tu tās pārvērtīsi kā drānas, un
tās pārvērtīsies; 27 Bet Tu palieci tas pats, un Tavi
gadi nebeigsies. 28 Tavu kalpu bērni paliks, un
viņu dzimums būs pastāvīgs Tavā priekšā.

103 Dāvida dziesma. Teici To Kungu, mana
dvēsele, un viss, kas iekš manis, Viņa
svēto vārdu. 2 Teici To Kungu, mana dvēsele, un
neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis. 3 Viņš piedod
visus tavus grēkus un dziedina visas tavas vainas.
4 Viņš izglābj tavu dzīvību no samaitāšanas un
pušķo tevi ar žēlastību un apžēlošanām. 5 Viņš

pieēdina tavu muti ar labumu, ka tu atjaunojies kā
ērglis. 6 Tas Kungs izdod taisnību un tiesu visiem,
kas top apbēdināti. 7 Viņš Mozum darījis zināmus
Savus ceļus, Israēla bērniem Savus darbus. 8
Žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un no
lielas žēlastības. 9 Viņš ķildu neturēs mūžam
un nedusmosies mūžīgi. 10 Viņš mums nedara
pēc mūsu grēkiem un mums nemaksā pēc mūsu
noziegumiem. 11 Jo cik augstas debesis ir pār
zemi, tik spēcīga Viņa žēlastība pār tiem, kas Viņu
bīstas. 12 Cik tālu rīti no vakariem, tik tālu Viņš
liek mūsu pārkāpumus nost no mums. 13 Tā kā
tēvs apžēlojās par bērniem, tā Tas Kungs žēlo
tos, kas Viņu bīstas. 14 Jo Viņš zin, kāds radījums
mēs esam, Viņš piemin, ka mēs esam pīšļi. 15
Cilvēks savā dzīvībā ir kā zāle, viņš zied kā puķe
laukā. 16 Kad vējš pār to pāriet, tad viņas vairs
nav, un viņas vietu vairs nepazīst. 17 Bet Tā Kunga
žēlastība paliek mūžīgi mūžam pār tiem, kas Viņu
bīstas, un Viņa taisnība līdz bērnu bērniem 18 Pie
tiem, kas Viņa derību tur un Viņa baušļus piemin,
ka tie tos dara. 19 Tas Kungs ir stiprinājis Savu
godības krēslu debesīs, un Viņa valstība valda pār
visu. 20 Teiciet To Kungu, Viņa eņģeļi, jūs stiprie
karotāji, kas Viņa vārdu izdara, klausīdami Viņa
vārda balsi. 21 Teiciet To Kungu, visi Viņa spēcīgie
pulki, jūs Viņa sulaiņi, kas dara pēc Viņa prāta. 22
Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi visās vietās, kur
Viņš valda. Teici To Kungu, mana dvēsele.

104 Teici To Kungu, mana dvēsele! Kungs,
mans Dievs, Tu esi ļoti liels, ar augstību
un godību aptērpies. 2 Tu ģērbies gaišumā kā
apģērbā; tu izklāj debesis kā telti. 3 Tu ūdeņus
augstībā sev lieci par grīdu, tu dari padebešus par
saviem ratiem, tu staigā uz vēja spārniem. 4 Tu
dari vējus par Saviem eņģeļiem un uguns liesmas
par Saviem sulaiņiem. 5 Zemi Tu esi dibinājis uz
viņas pamatiem, ka tā nešaubās ne mūžam. 6 Ar
jūras dziļumiem Tu to apsedzis kā ar apģērbu,
ūdeņi stāvēja pār kalniem. 7 No Taviem draudiem
tie bēga, no Tava pērkona tie steidzās projām;
8 Kalni cēlās un lejas nogrima tai vietā, ko Tu
tām biji licis. 9 Tu esi licis robežas, tās tie (ūdeņi)
nepārkāps un zemi vairs neapklās. 10 Tu izvadi
avotus pa ielejām, ka tie tek starp kalniem. 11 Tie
dzirdina visus lauka zvērus, tur atdzeras meža
ēzeļi. 12 Pie tiem mīt debesputni, zaros tie dzied.
13 Tu slapini kalnus no augšienes; ar augļiem, ko
Tu radi, zeme top piepildīta. 14 Tu liec zālei augt
priekš lopiem un sējai cilvēkam par labu, lai nāk
maize no zemes 15 Un vīns, kas iepriecina cilvēka
sirdi, ka viņa vaigs top skaistāks nekā no eļļas, un
ka maize spēcina cilvēka sirdi. 16 Tā Kunga koki
top papilnam slacināti, ciedra koki uz Lībanus, ko
Viņš ir dēstījis. 17 Tur putni dara ligzdas un stārķi
dzīvo uz priedēm. 18 Augstie kalni ir priekš mežu
kazām, klintis kalna āpšiem par patvērumu. 19
Tu esi darījis mēnesi laikmetiem, saule zin savu
noiešanu. 20 Tu dari tumsu, ka nakts metās; tad
kustās visi meža zvēri. 21 Jaunie lauvas rūc pēc
laupījuma, meklēdami savu barību no Dieva. 22
Un kad saule lec, tad tie atkal aizbēg un apguļas
savās alās. 23 Tad cilvēks iziet pie sava darba,
pie sava lauka darba līdz vakaram. 24 Cik lieli ir
Tavi darbi, ak Kungs! Tos visus Tu esi darījis ar
gudrību, - zeme ir Tava padoma pilna. 25 Redzi,
jūra, liela un plata uz abējām pusēm! Tur mudžēt
mudž neskaitāmā pulkā visādi zvēri, lieli, mazi.
26 Tur iet lielas laivas un Levijatans, ko Tu esi
radījis, tur dzīvoties. 27 Tie visi uz Tevi gaida, ka
Tu tiem barību dodi savā laikā. 28 Kad Tu tiem
dod, tad tie salasa; kad Tu Savu roku atveri, tad
tie ar labumu top pieēdināti. 29 Tu apslēpi Savu
vaigu, tad tie iztrūkstas; Tu atņem viņiem dvašu,
tad tie mirst un paliek atkal par pīšļiem. 30 Tu sūti
Savu Garu, tad tie top radīti, un Tu atjauno zemes
ģīmi. 31 Tā Kunga godība paliek mūžīgi; Tas Kungs
priecājās par Saviem darbiem. 32 Viņš uzlūko
zemi, tad tā dreb; Viņš aizskar kalnus, tad tie kūp.
33 Es dziedāšu Tam Kungam, kamēr es dzīvoju; es
slavēšu savu Dievu ar dziesmām, kamēr šeit esmu.
34 Manas domas Viņam lai patīk; es priecāšos iekš
Tā Kunga. 35 Grēcinieki no zemes lai izzūd un
bezdievīgo lai vairs nav. Teici To Kungu, mana
dvēsele, Alleluja.

105 Pateiciet Tam Kungam, piesauciet Viņa
Vārdu, dariet zināmus starp tiem ļaudīm
Viņa darbus. 2 Dziediet Viņam, slavējiet Viņu ar
dziesmām, pārdomājiet visus Viņa brīnumus. 3
Slavējiet Viņa svēto vārdu; lai tās sirdis priecājās,
kas To Kungu meklē. 4 Vaicājiet pēc Tā Kunga un
pēc Viņa spēka, meklējiet vienmēr Viņa vaigu.
5 Pieminiet Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis,
Viņa brīnuma darbus un Viņa mutes tiesas, - 6
Tu Ābrahāma, Viņa kalpa dzimums, jūs Jēkaba
bērni, Dieva izredzētie! 7 Viņš ir Tas Kungs, mūsu
Dievs; Viņa tiesas iet pār visu zemi. 8 Viņš piemin
Savu derību mūžam, to vārdu, ko Viņš ir iecēlis
tūkstošiem dzimumiem, 9 Ko Viņš ar Ābrahāmu
derējis un ko zvērējis Īzakam. 10 To Viņš arī
Jēkabam ir iecēlis par likumu, Israēlim par mūžīgu
derību, 11 Sacīdams: tev Es došu Kanaāna zemi,
jūsu mantības daļu; 12 Kad tie vēl bija mazs
pulciņš, ne daudz, un svešinieki iekš tās, 13 Un
staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts

pie otras valsts ļaudīm, 14 Viņš nevienam neļāva
tos apbēdināt, Viņš arī ķēniņus sodīja viņu dēļ: 15
Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna
Maniem praviešiem! 16 Viņš aicināja badu pār
zemi, Viņš atņēma visu maizes padomu. 17 Viņš
sūtīja viņu priekšā vienu vīru; Jāzeps tapa pārdots
par kalpu. 18 Viņa kājas tapa spaidītas siekstā,
viņa miesas nāca dzelzīs, 19 Tiekams viņa vārds
notika, un Tā Kunga sludinājums to pārbaudīja.
20 Tas ķēniņš sūtīja un lika to atraisīt, tas ļaužu
valdītājs to atlaida vaļā. 21 Viņš to iecēla par
kungu savam namam un par valdnieku visai savai
mantai. 22 Ka tas saistītu viņa lielkungus pēc sava
prāta un mācītu gudrību viņa vecākajiem. 23 Tā
Israēls nāca Ēģiptes zemē un Jēkabs piemita Hama
zemē. 24 Un Viņš Saviem ļaudīm lika augumā augt
un tos darīja jo varenus nekā viņu pretiniekus. 25
Viņš pārvērsa viņu sirdi, ienīdēt Viņa ļaudis un ar
viltu glūnēt uz Viņa kalpiem. 26 Viņš sūtīja Mozu,
Savu kalpu, un Āronu, ko Viņš bija izredzējis. 27
Tie darīja viņu starpā Dieva brīnumus un brīnuma
zīmes Hama zemē. 28 Viņš sūtīja tumsu, tad kļuva
tumšs; un tie Viņa Vārdam neturējās pretī. 29
Viņš pārvērsa viņu ūdeņus par asinīm un nokāva
viņu zivis. 30 Viņu zeme mudžēja no vardēm
viņu ķēniņu kambaros. 31 Viņš runāja, tad nāca
kukaiņi, utis visās viņu robežās. 32 Viņš tiem deva
krusu lietus vietā, uguns liesmas viņu zemē, 33
Un sasita viņu vīna kokus un viņu vīģes kokus un
salauzīja kokus viņu robežās. 34 Viņš runāja, tad
nāca siseņi un vaboles neizskaitāmā pulkā, 35 Kas
apēda visu zāli viņu zemē, un norija viņu zemes
augļus. 36 Viņš kāva arī visus pirmdzimtos viņu
zemē un visu viņu pirmo stiprumu. 37 Un tos
izveda ar sudrabu un zeltu, un neviena gurdena
nebija viņu ciltīs. 38 Ēģiptes zeme priecājās, kad
tie izgāja, jo viņu bailes uz tiem bija kritušas. 39
Viņš deva padebesi par apsegu, un uguni naktī par
gaismu. 40 Tie lūdza un viņš lika nākt paipalām un
tos ēdināja ar debes'maizi. 41 Viņš pāršķēla klinti,
tad ūdens iztecēja, un upes skrēja tuksnesī. 42 Jo
Viņš pieminēja Savu svēto vārdu un Ābrahāmu,
Savu kalpu. 43 Tā Viņš izveda Savus ļaudis ar
prieku un Savus izredzētos ar gavilēšanu, 44 Un
tiem deva pagānu zemes; tie iemantoja tautu
sviedrus, 45 Lai turētu Viņa likumus un sargātu
Viņa bauslību. Alleluja.

106 Alleluja! Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš
ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
2 Kas var izteikt Tā Kunga varenos darbus un
izstāstīt visu Viņa teicamo slavu? 3 Svētīgi tie,
kas tiesu tur un dara taisnību vienmēr. 4 Piemini
mani, ak Kungs, pēc Sava labā prāta uz Saviem
ļaudīm, piemeklē mani ar Savu pestīšanu; 5
Ka redzam labumu pie Taviem izredzētiem un
priecājamies par Tavu ļaužu prieku un lielāmies
ar Tavu īpašumu. 6 Mēs esam grēkojuši līdz
ar saviem tēviem, esam noziegušies un bijuši
bezdievīgi. 7 Mūsu tēvi Ēģiptē nelika vērā Tavus
brīnumus, tie nepieminēja Tavu lielo žēlastību,
bet bija pārgalvīgi jūrmalā pie niedru jūras. 8 Viņš
tiem palīdzēja Sava vārda dēļ, ka tiem parādītu
Savu varu. 9 Un Viņš rāja niedru jūru, ka tā
sasīka, un Viņš vadīja caur dziļumiem kā pa
tuksnesi. 10 Un Viņš tos atpestīja no ienaidnieku
rokas un tos atsvabināja no nīdētāju rokas. 11
Ūdeņi apsedza viņu pretiniekus, ka neviens no
tiem neatlika. 12 Tad tie ticēja Viņa vārdiem, tie
dziedāja Viņa slavu. 13 Bet steigšus tie aizmirsa
Viņa darbus, tie nenogaidīja Viņa nodomu; 14
Bet kārot iekārojās tuksnesī un kārdināja Dievu
tai posta vietā. 15 Tad Viņš tiem deva pēc viņu
kārības, bet darīja viņu dvēseles nīkstam. 16 Un
tie apskauda Mozu lēģerī un Āronu, Tā Kunga
svēto. 17 Zeme atvērās un aprija Datanu un apklāja
Abirama biedrus. 18 Un uguns iedegās viņu pulkā,
liesma sadedzināja tos bezdievīgos. 19 Tie taisīja
teļu Horebā un klanījās tās bildes priekšā, 20 Un
pārvērsa savu godu par vērša ģīmi, kas ēd zāli. 21
Viņi aizmirsa Dievu, savu Pestītāju, kas lielas lietas
bija darījis Ēģiptes zemē, 22 Brīnumus Hama zemē,
briesmīgus darbus pie niedru jūras. 23 Tā ka Viņš
nodomāja tos izdeldēt, ja Mozus, Viņa izredzētais,
nebūtu stājies tai plaisumā Viņa priekšā, novērst
Viņa bardzību, lai nesamaitātu. 24 Tie necienīja
to jauko zemi, tie neticēja Viņa Vārdam, 25 Bet
kurnēja savās teltīs un nepaklausīja Tā Kunga
balsij. 26 Tāpēc Viņš pacēla pret tiem Savu roku,
tos nosist tuksnesī 27 Un nogāzt viņu dzimumu
starp pagāniem un tos izkaisīt pa tām zemēm.
28 Tie pieķērās arī BaālPeoram un ēda mirušu
upurus, 29 Un apkaitināja To Kungu ar saviem
darbiem, ka mocība starp viņiem ielauzās. 30 Tad
Pinehas cēlās un sodīja, un tā mocība mitējās. 31
Un tas viņam tapa pielīdzināts par taisnību uz
bērnu bērniem mūžīgi. 32 Un tie Viņu apkaitināja
pie bāršanās ūdens, ka Mozum viņu dēļ ļaunums
uzgāja. 33 Jo tie padarīja viņa sirdi rūgtu, ka viņš
neapdomīgi runāja ar savām lūpām. 34 Tie arī
neizdeldēja tās tautas, kā Tas Kungs tiem bija
pavēlējis; 35 Bet tie sajaucās ar pagāniem un
mācījās viņu darbus; 36 Un kalpoja viņu elkiem,
un tie viņiem palika par valgu. 37 Pat savus dēlus
un savas meitas tie upurēja nešķīstiem gariem, 38
Un izlēja nenoziedzīgas asinis, savu dēlu un savu
meitu asinis, ko tie upurēja Kanaāna elkiem, tā ka

zeme tapa apgānīta caur asins vainām. 39 Un tie
sagānījās ar saviem darbiem un maukoja ar savām
darīšanām. 40 Par to Tas Kungs ļoti iedusmojās
pret Saviem ļaudīm un turēja par negantību Savu
īpašumu; 41 Un Viņš tos nodeva pagānu rokā,
un viņu nīdētāji par tiem valdīja. 42 Un viņu
ienaidnieki tos apbēdināja un tos pazemoja apakš
savas rokas. 43 Viņš tos izglāba daudzkārt, taču
tie Viņu apkaitināja ar savu padomu un iznīka
savu noziegumu dēļ. 44 Bet Viņš uzlūkoja viņu
bēdas un dzirdēja viņu kliegšanu, 45 Un pieminēja
viņu labad Savu derību, un Viņam bija žēl pēc
Savas lielās žēlastības, 46 Un lika tiem atrast sirds
žēlastību pie visiem, kas tos turēja cietumā. 47
Atpestī mūs, Kungs, mūsu Dievs, un sapulcini mūs
no tiem pagāniem, ka mēs pateicamies Tavam
svētam vārdam un lielāmies ar Tavu slavu. 48
Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi
mūžam, un visi ļaudis lai saka: Āmen! Alleluja.

107 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir labs, un
Viņa žēlastība paliek mūžīgi! 2 Lai tā saka
tie, ko Tas Kungs ir atpestījis, ko Viņš izglābis no
spaidītāju rokas 3 Un sapulcinājis no tām zemēm,
no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un no jūras.
4 Tie, kas tuksnesī maldījās pa nestaigātiem ceļiem
un neatrada pilsētu, kur varēja dzīvot, 5 Izsalkuši
un izslāpuši, ka viņa dvēsele nogura. 6 Tad tie To
Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglāba
no viņu bailēm, 7 Un Viņš tos vadīja pa taisnu
ceļu, ka tie gāja uz to pilētu, kur varēja dzīvot:
8 Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa
žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku
bērniem, 9 Ka Viņš paēdinājis iztvīkušo un ar
labumu piepildījis izsalkušo. - 10 Tie, kas tumsībā
sēdēja un nāves ēnā, saistīti bēdās un dzelzīs, 11
Tāpēc ka tie bija pretī turējušies Dieva baušļiem
un nicinājuši tā Visuaugstākā padomu; 12 Tādēļ
viņu sirds tapa apbēdināta ar grūtumu, un tie
pakrita un palīga nebija. 13 Tad tie To Kungu
piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglāba no viņu
bailēm 14 Un tos izveda no tumsības un nāves
ēnas un saraustīja viņu saites: 15 Tiem būs Tam
Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa
brīnumiem pie cilvēku bērniem, 16 Ka Viņš salauž
vara durvis un sadauza dzelzs bultas. - 17 Tie
ģeķi, kas tapa mocīti savu grēku ceļu un savu
noziegumu dēļ, 18 Tā ka viņu dvēselei riebās visa
barība, un ka tie nogrima līdz pat nāves vārtiem.
19 Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš
tos izglāba no viņu bailēm. 20 Viņš sūtīja Savu
vārdu un tos dziedināja un tos izrāva no viņu
bedrēm: 21 Tiem būs Tam Kungam pateikties par
Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku
bērniem, 22 Un pateikšanas upurus upurēt un
Viņa darbus izteikt ar prieku. - 23 Tie, kas ar lielām
laivām pa jūru līgojās un strādāja savu darbu uz
lieliem ūdeņiem, 24 Kas Tā Kunga darbu redzējuši
un Viņa brīnumus jūras dziļumos, 25 Kad Viņš
runāja un pacēla vētru, kas viļņus paaugstināja,
26 Un tie tā kā uz debesīm kāpa un atkal nogrima
dziļumos, ka viņu dvēsele no bailības izkusa, 27
Un tapa mētāti un zvalstījās, kā piedzēruši un
visa viņu gudrība iznīka. 28 Tad tie To Kungu
piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglāba no
viņu bailēm; 29 Viņš klusināja vētru, tā ka viļņi
norima; 30 Un tie priecājās, ka norima, un Viņš
tos veda uz ostu, kurp tiem gribējās: 31 Tiem būs
Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un
par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem. 32 Un
Viņu paaugstināt ļaužu draudzē un Viņu slavēt
vecaju vidū. 33 Viņš upes padara par tuksnesi
un ūdens avotus par izkaltušām vietām, 34 Un
auglīgu zemi Viņš padara par neauglīgu viņas
iedzīvotāju blēdības dēļ; 35 Un tuksnesi viņš atkal
padara ūdeņainu un sauso zemi avoksnainu. 36
Un liek tur dzīvot tiem izsalkušiem, ka tie var
uzcelt pilsētu, kur mājot, 37 Un apsēt tīrumus
un dēstīt vīna dārzus, kas nes bagātus augļus. 38
Un Viņš tos svētī, ka tie ļoti vairojās, un viņu
lopi nenonīkst. 39 Un viņi bija mazumā gājuši un
panīkuši caur nelaimes varu un bēdām. 40 Viņš
izgāž nievāšanu uz lieliem kungiem un liek tiem
aloties tuksnesī, kur ceļa nav; 41 Bet paaugstina
bēdīgo no viņa bēdām un vairo viņa dzimumu kā
avju pulku. 42 To sirdsskaidrie redz un priecājās,
un visai blēdībai jātur mute. 43 Kas gudrs, lai to
ņem vērā un lai atzīst Tā Kunga žēlastības darbus.

108 Dāvida dziesma. Ak Dievs, mana sirds ir
droša, es dziedāšu un slavēšu ar dziesmām,
mans gods arīdzan. 2 Mostaties, stabules un
kokles, ar ausekli es modīšos. 3 Es Tev pateikšos,
Kungs, starp ļaudīm, es Tev dziedāšu starp tautām.
4 Jo Tava žēlastība ir liela līdz pat debesīm un
Tava patiesība līdz augstiem padebešiem. 5
Paaugstinājies, Dievs, pār debesīm un Savu godību
pār visu pasauli, 6 Lai Tavi mīļie top atsvabināti;
atpestī caur Savu labo roku un paklausi mani. 7
Dievs runā Tavā svētā vietā: “Par to Es priecājos.
Es dalīšu Šehemi un mērošu Sukota leju. 8 Gileāds
Man pieder, ir Manasus Man pieder, Efraīms ir
Manas galvas stiprums, Jūda ir Mans valdības
zizlis. 9 Moābs ir Mans mazgājamais trauks, Savu
kurpi Es metu pār Edomu, par Fīlistu zemi Es
gavilēju.” 10 Kas mani vadīs tai stiprā pilsētā?
Kas man pavadīs līdz Edomam? 11 Vai ne Tu,

Dievs, kas mūs biji atmetis un neizgāji, ak Dievs,
ar mūsu karaspēku? 12 Dod mums palīgu bēdu
laikā, jo cilvēku pestīšana nav nekas. 13 Ar Dievu
mēs darīsim stiprus darbus; Viņš saspārdīs mūsu
spaidītājus.

109 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Ak
Dievs, ko es slavēju, nestāv klusu! 2 Jo
bezdievīgu muti un viltīgu muti tie pret mani
ir atvēruši, tie runā uz mani ar melu mēli. 3 Ar
naidīgiem vārdiem tie metās ap mani un karo
pret mani bez vainas. 4 Par to, ka es tos mīlēju,
tie turas man pretī; bet es lūdzu Dievu. 5 Tie man
maksā ļaunu par labu un ienaidību par mīlestību.
6 Cel pār to vienu bezdievi, un viens pretinieks lai
viņam stāv pa labo roku. 7 Kad viņš top tiesāts,
tad lai top pazudināts, un viņa Dieva lūgšana
lai viņam top par grēku. 8 Lai viņa dienas iet
mazumā, un viņa amatu cits lai dabū. 9 Viņa
bērni lai paliek par bāriņiem un viņa sieva par
atraitni. 10 Lai viņa bērni skraida apkārt un ubago
un maizes meklē tālu no savām izpostītām māju
vietām. 11 Lai tas parādu dzinējs izplēš visu, kas
tam pieder, un sveši lai aplaupa viņa peļņu. 12
Lai tam nav, kas parāda žēlastību, un lai nav, kas
žēlo viņa bāriņus. 13 Lai viņa pēcnākamie top
izdeldēti; viņu vārds lai izzūd otrā augumā. 14
Viņa tēvu noziegums lai top pieminēts Tā Kunga
priekšā, un viņa mātes grēki lai neizzūd. 15 Lai tie
vienmēr paliek Tā Kunga priekšā, un viņa piemiņa
lai no zemes top izdeldēta. 16 Tādēļ ka viņš nebūt
nepieminēja žēlastību darīt, bet vajāja bēdīgo un
nabagu un to, kam bija noskumusi sirds, ka viņš
to nokautu. 17 Tāpēc ka viņš lāstu gribēja, tas
viņam nāks; un svētības viņam negribējās, tad
tā arī paliks tālu no viņa. 18 Un viņš aptērpās ar
lāstu, tā kā ar drēbēm, un tas nāca viņa iekšās
kā ūdens un kā eļļa viņa kaulos. 19 Tad lai tas
viņam ir kā apģērbs, ar ko tas apsedzās, un josta,
ar ko tas allaž apjožas. 20 Šī alga lai notiek no Tā
Kunga maniem pretiniekiem un tiem, kas ļaunu
runā pret manu dvēseli. 21 Bet Tu, ak Kungs,
dari ar mani Sava vārda pēc, jo Tava žēlastība
ir laba; izglāb mani. 22 Jo es esmu bēdīgs un
nabags, un mana sirds iekš manis ir ievainota.
23 Es aizeju kā ēna pavakarē, un topu vajāts kā
sisenis. 24 Mani ceļi šļūk no gavēšanas, un mana
miesa izdilusi, ka treknuma vairs nav. 25 Un es
tiem esmu par apsmieklu; kad tie mani redz,
tad tie krata galvu. 26 Palīdz man, Kungs, mans
Dievs, atpestī mani pēc Savas žēlastības! 27 Tad
tie atzīs, ka tā Tava roka, ka Tu, Kungs, to darījis.
28 Kad tie lād, tad Tu svētī; kad tie ceļas, tad lai
top kaunā; bet Tavs kalps lai priecājās. 29 Mani
pretinieki lai ar kaunu top apģērbti un ar savu
negodu apsegti kā ar svārkiem. 30 Es Tam Kungam
no sirds pateikšu ar savu muti un Tam dziedāšu
lielā draudzē. 31 Jo tam bēdīgam Viņš stāv pa labo
roku, to atpestīdams no tiem, kas viņa dvēseli
notiesā.

110 Dāvida dziesma. Tas Kungs sacījis uz manu
Kungu: "Sēdies pa Manu labo roku, tiekams
Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām
kājām." 2 Tas Kungs sūtīs Tava stipruma scepteri
no Ciānas; valdi Savu ienaidnieku vidū. 3 Tavā
kara dienā Tavi ļaudis labprātīgi parādās svētā
glītumā; Tavi jaunekļi Tev nāk kā rasa no ausekļa.
4 Tas Kungs ir zvērējis un Tam nebūs žēl: "Tu
esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas." 5
Tas Kungs pie Tavas labās rokas satrieks ķēniņus
Savas dusmības dienā. 6 Viņš turēs tiesu pagānu
starpā; Viņš piepildīs zemi ar miroņiem. Viņš
satrieks to, kas ir galva pār lielu zemi. 7 Viņš
dzers no upes uz ceļa, tādēļ Viņš pacels galvu.

111 Alleluja! Es pateicos Tam Kungam no visas
sirds to taisno vidū un draudzē. 2 Tā Kunga
darbi ir lieli; tie top meklēti no visiem, kam pie
tiem labs prāts. 3 Viņa darbi ir slava un godība,
un Viņa taisnība pastāv mūžīgi. 4 Viņš saviem
brīnumiem ir cēlis piemiņu, tas žēlīgais un sirds
žēlīgais Kungs. 5 Viņš dod barību tiem, kas Viņu
bīstas, un Savu derību Viņš piemin mūžīgi. 6
Viņš Saviem ļaudīm dara zināmus Savus spēcīgos
darbus, ka Viņš tiem dod pagānu mantību. 7 Viņa
roku darbi ir patiesība un tiesa; visi Viņa baušļi ir
uzticami. 8 Tie ir stipri mūžīgi mūžam un notiek
patiesi un taisni. 9 Viņš sūta pestīšanu Saviem
ļaudīm, Viņš pavēl, ka Viņa derībai būs stāvēt
mūžīgi; svēts un bijājams ir Viņa Vārds. 10 Tā
Kunga bijāšana ir gudrības iesākums; tam ir laba
saprašana, kas to (baušļus) dara; viņa gods pastāv
mūžīgi.

112 Alleluja! Svētīgs ir tas vīrs, kas To Kungu
bīstas, kam pie Viņa baušļiem labs prāts.
2 Tā dzimums būs varens virs zemes; taisno
cilts taps svētīta. 3 Padoms un bagātība ir viņa
namā, un viņa taisnība pastāv mūžīgi. 4 Taisniem
tumsībā aust gaišums; jo Viņš ir žēlīgs, sirds žēlīgs
un taisns. 5 Labi tam cilvēkam, kas apžēlojās un
aizdod, tiesā tas savu lietu vedīs galā. 6 Jo tas
nešaubīsies ne mūžam; taisnais paliks mūžīgā
piemiņā. 7 No ļaunas slavas tas nebīstas viņa
sirds ir stipra un paļaujas uz To Kungu. 8 Viņa
sirds ir droša un nebīstas; tiekams ar prieku
skatās uz saviem pretiniekiem. 9 Viņš izdala un
dod nabagiem; viņa taisnība paliek mūžīgi, viņa

rags top paaugstināts ar godu. 10 Bezdievīgais to
redzēs un apskaitīsies, viņš sakodīs savus zobus
un iznīks; ko bezdievīgie kāro, ies bojā.

113 Alleluja! Teiciet, jūs Dieva kalpi, teiciet
Tā Kunga vārdu. 2 Slavēts lai ir Tā Kunga
vārds no šī laika mūžīgi mūžam. 3 No saules
uzlēkšanas līdz viņas noiešanai lai slavēts ir Tā
Kunga vārds. 4 Tas Kungs ir augsts pār visām
tautām, Viņa gods iet pār debesīm. 5 Kas ir tāds
kā Tas Kungs, mūsu Dievs? Kas ļoti augsti ir
apsēdies; 6 Kas dziļi noskatās debesīs un virs
zemes; 7 Kas nabagu paceļ no pīšļiem un bēdīgo
paaugstina no dubļiem, 8 Ka Viņš to sēdina pie
lieliem kungiem, pie savu ļaužu lielkungiem; 9
Kas neauglīgai liek dzīvot namā, ka tā top priecīga
dēlu māte. Alleluja!

114 Kad Israēls izgāja no Ēģiptes, Jēkaba nams
no svešas valodas ļaudīm, 2 Tad Jūda
Viņam tapa par svētu daļu, un Israēls par Viņa
valstību. 3 Jūra redzēja un bēga, Jardāne griezās
atpakaļ; 4 Kalni lēkāja kā auni, pakalni kā jēri. 5
Kas tev bija, jūra, ka tu bēdz, un tev, Jardāne, ka
tu atpakaļ griezies? 6 Jums, kalni, ka jūs lēkājāt kā
auni, pakalni, kā jēri? 7 Priekš Tā Kunga drebi,
zeme, Jēkaba Dieva priekšā, 8 Kas klinti pārvērsa
par ezeru un akmeņus par ūdens avotiem.

115 Ne mums, ak Kungs! ne mums, bet Savam
vārdam dod godu, pēc Savas žēlastības
un patiesības. 2 Kāpēc pagāniem būs sacīt: kur
nu ir viņu Dievs? 3 Bet mūsu Dievs ir debesīs;
visu, ko Viņš grib, to Viņš dara. 4 Viņu dievekļi ir
sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. 5 Tiem ir
mute, bet tie nerunā, tiem ir acis, bet tie neredz;
6 Tiem ir ausis un tie nedzird, tiem ir deguns
un tie neož; 7 Rokas tiem ir, bet tie netausta;
tiem ir kājas, bet tie nestaigā; tie nerunā ar savu
rīkli. 8 Kas tos taisa, ir tādi pat kā viņi, tādi
pat visi, kas uz tiem paļaujas. 9 Israēl, cerē uz
To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās
bruņas. 10 Ārona nams, cerē uz To Kungu! Viņš
tiem ir palīgs un priekšturamās bruņas. 11 Jūs
visi, kas To Kungu bīstaties, cerējiet uz To Kungu!
Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās bruņas. 12
Tas Kungs mūs piemin un mūs svētī; Viņš svētīs
Israēla namu, Viņš svētīs Ārona namu. 13 Viņš
tos svētīs, kas To Kungu bīstas, ir mazus, ir lielus.
14 Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus. 15
Jūs esat Tā Kunga svētītie; Viņš radījis debesis un
zemi. 16 Debesu debesis Tam Kungam pieder, bet
zemi Viņš devis cilvēku bērniem. 17 Nomirušie To
Kungu neslavēs nedz tie, kas nogrimuši klusumā.
18 Bet mēs gribam slavēt To Kungu, no šī laika
mūžīgi. Alleluja!

116 Es mīlu(to Kungu), ka Tas Kungs klausa
manu balsi un manu pielūgšanu. 2 Jo Viņš
griež Savu ausi pie manis, tādēļ es Viņu piesaukšu
visu mūžu. 3 Nāves saites mani bija apņēmušas,
un elles bēdas man bija uzgājušas, bēdas un bailes
man nāca virsū. (Sheol h7585) 4 Bet es piesaucu Tā
Kunga vārdu: ak Kungs, izglāb manu dvēseli! 5
Tas Kungs ir žēlīgs un taisns, un mūsu Dievs ir
sirds žēlīgs. 6 Tas Kungs pasargā vientiesīgos; kad
es biju bēdās, tad Viņš man palīdzēja. 7 Esi atkal
mierā, mana dvēsele, jo Tas Kungs tev dara labu.
8 Jo tu manu dvēseli esi izglābis no nāves, manas
acis no asarām, manu kāju no slīdēšanas. 9 Es
staigāšu Tā Kunga priekšā dzīvo zemē. 10 Es ticu,
tāpēc es runāju. Es biju ļoti apbēdināts; 11 Es sacīju
savās bailēs: visi cilvēki ir melkuļi. 12 Kā es Tam
Kungam maksāšu visas labdarīšanas, ko Viņš pie
manis darījis? 13 Es pacelšu to pestīšanas biķeri
un piesaukšu Tā Kunga vārdu. 14 Es maksāšu Tam
Kungam savus solījumus visu Viņa ļaužu priekšā.
15 Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs. 16 Ak
Kungs, es esmu tiešām Tavs kalps, es esmu Tavs
kalps, Tavas kalpones dēls, Tu manas saites esi
atraisījis. 17 Tev es upurēšu pateicības upurus
un piesaukšu Tā Kunga vārdu. 18 Es maksāšu
Tam Kungam savus solījumus visu Viņa ļaužu
priekšā, 19 Tā Kunga nama pagalmos, tavā vidū,
Jeruzāleme. Alleluja!

117 Teiciet To Kungu, visas tautas, slavējiet
Viņu, visi ļaudis. 2 Jo Viņa žēlastība un
patiesība ir varena pār mums mūžīgi. Alleluja!

118 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs,
un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 2 Lai saka
Israēls: Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 3 Lai saka
Ārona nams: Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 4 Lai
saka, kas To Kungu bīstas: Viņa žēlastība paliek
mūžīgi. 5 No bēdām es To Kungu piesaucu, un Tas
Kungs mani paklausīja plašā vietā. 6 Tas Kungs ir
ar mani, es nebīstos; ko cilvēki man var darīt? 7
Tas Kungs ir mans palīgs, un es ar prieku skatīšos
uz saviem nīdētājiem. 8 Labāki ir, paļauties uz
To Kungu, nekā cerēt uz cilvēkiem. 9 Labāki
ir, paļauties uz To Kungu, nekā cerēt uz lieliem
kungiem. 10 Visi pagāni apmetās ap mani, bet
Tā Kunga Vārdā es tos izdeldēšu. 11 Tie metās
pret mani visapkārt, bet Tā Kunga Vārdā es tos
izdeldēšu. 12 Tie apmetās ap mani kā bites, bet
tie izdziest kā uguns ērkšķos; Tā Kunga Vārdā
es tos izdeldēšu. 13 Tu man grūdin pagrūdi, lai

es krītu; bet Tas Kungs ir mans palīgs. **14** Tas
Kungs ir mans stiprums un mana dziesma un
ir mans Pestītājs. **15** Gavilēšanas un pestīšanas
balss (atskan) taisno dzīvokļos; Tā Kunga labā
roka dara varenus darbus **16** Tā Kunga labā roka
ir paaugstināta, Tā Kunga labā roka dara varenus
darbus. **17** Es nemiršu, bet dzīvošu un izteikšu Tā
Kunga darbus. **18** Gan Tas Kungs mani pārmāca,
bet taču Viņš mani nenodod nāvei. **19** Atdariet
man taisnības vārtus, ka es pa tiem ieeju un Tam
Kungam pateicos. **20** Šie ir Tā Kunga vārti, pa
tiem tie taisnie ieies. **21** Es tev pateicos, ka tā
mani esi paklausījis un man bijis par Pestītāju.
22 Tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, ir
palicis par stūra akmeni. **23** Tas ir no Tā Kunga,
un ir brīnums mūsu acīs. **24** Šī ir tā diena, ko Tas
Kungs darījis; priecāsimies un līksmosimies par
to. **25** Ak Kungs, palīdzi nu! ak Kungs, lai labi
izdodas! **26** Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā;
mēs svētījam jūs no Tā Kunga nama. **27** Tas Kungs
ir tas stiprais Dievs, kas mūs apgaismo. Piesieniet
svētku upurus ar saitēm līdz altāra ragiem. **28** Tu
esi mans Dievs, un es Tev pateicos; mans Dievs, es
Tevi paaugstināšu. **29** Pateiciet Tam Kungam, jo
Viņš ir laipnīgs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi.

119 Svētīgi tie, kas nenoziedzīgi savos ceļos,
kas staigā Tā Kunga bauslībā. **2** Svētīgi tie,
kas Viņa liecības tur, kas no visas sirds Viņu meklē,
3 Netaisnību nedara, bet staigā pa Viņa ceļiem.
4 Tu esi pavēlējis, Tavus baušļus cieti sargāt. **5**
Kaut mani ceļi uz to vien dzītos, Tavus likumus
sargāt. **6** Kad es raudzīšos uz visiem Taviem
baušļiem, tad netapšu kaunā. **7** Es Tev pateikšos
ar skaidru sirdi, kad būšu mācījies Tavas taisnības
tiesas. **8** Es turēšu Tavus likumus; neatstāj mani
pavisam. **9** Kā jauneklis savu ceļu turēs šķīstu?
Kad viņš turas pēc Taviem vārdiem. **10** Es Tevi
meklēju no visas sirds; neliec man nomaldīties
no Taviem baušļiem. **11** Es paturu Tavus vārdus
savā sirdī, ka negrēkoju pret Tevi. **12** Slavēts esi
Tu, Kungs; māci man Tavus likumus. **13** Ar savām
lūpām es izteikšu visas Tavas mutes tiesas. **14**
Es priecājos par Tavas liecības ceļu kā vien par
kādu mantu. **15** Es pārdomāju Tavas pavēles un
ņemu vērā Tavus ceļus. **16** Es priecājos par Taviem
likumiem; Tavu vārdu es neaizmirstu. **17** Dari
labu Savam kalpam, ka es dzīvoju un pasargu
Tavu vārdu. **18** Atdari manas acis, ka es uzlūkoju
Tavas bauslības brīnumus. **19** Es esmu svešinieks
virs zemes; neapslēp priekš manis Tavus baušļus.
20 Mana dvēsele ir satriekta caur ilgošanos pēc
Tavām tiesām vienmēr. **21** Tu rāji pārgalvjus, tos
nolādētos, kas no Taviem baušļiem nomaldās. **22**
Novērs no manis kaunu un negodu, jo es turu
Tavas liecības. **23** Kaut arī lieli kungi sēž un runā
pret mani, bet Tavs kalps apdomā Tavus likumus.
24 Tavas liecības ir mans prieks un padoms. **25**
Mana dvēsele līp pie pīšļiem; dari man dzīvu pēc
Tava Vārda. **26** Es izteicu savus ceļus, un Tu mani
paklausi; māci man Tavus likumus. **27** Liec man
saprast Tavu likumu ceļus, ka es varu pārdomāt
Tavus brīnumus. **28** Mana dvēsele raud noskumusi;
stiprini mani ar Tavu Vārdu. **29** Novērs no manis
viltības ceļu un dāvini man Tavu bauslību. **30**
Patiesības ceļu es esmu izredzējies, Tavas tiesas
esmu licis savā priekšā. **31** Es turos pie Tavām
liecībām, ak Kungs, nepamet mani kaunā. **32**
Kad Tu manu sirdi atvieglini, tad es teku Tavas
bauslības ceļu. **33** Māci man, Kungs, Tavu likumu
ceļus, ka es tos pasargu līdz galam. **34** Dod man
saprašanu, ka es Tavu bauslību sargu un to turu
no visas sirds. **35** Vadi mani uz Tavas bauslības
ceļu, jo pie tā man ir labs prāts. **36** Loki manu sirdi
pie Tavām liecībām, un ne pie mantu kārības. **37**
Nogriez manas acis, ka tās neskatās uz nelietību,
dari mani dzīvu uz Tava ceļa. **38** Apstiprini Savam
kalpam Tavu vārdu, tiem par labu, kas Tevi bīstas.
39 Novērs manu kaunu, par ko es bīstos, jo Tavas
tiesas ir labas. **40** Redzi, es mīlu Tavas pavēles;
dari mani dzīvu pēc Tavas taisnības. **41** Kungs, lai
man nāk Tava žēlastība, Tava pestīšana pēc Tava
vārda, **42** Ka varu atbildēt savam mēdītājam, jo es
paļaujos uz Tavu vārdu. **43** Un neatrauj pavisam
no manas mutes patiesības vārdu, jo es ceru uz
Tavām tiesām. **44** Es turēšu Tavu bauslību vienmēr,
mūžīgi mūžam. **45** Un es staigāšu bez bēdām, jo es
meklēju Tavas pavēles. **46** Par Tavām liecībām es
runāšu ķēniņu priekšā un nepalikšu kaunā. **47** Es
priecājos par Taviem baušļiem, ko es mīlēju. **48**
Un es paceļu savas rokas pie Taviem baušļiem,
ko es mīlēju, un pārdomāju Tavus likumus. **49**
Piemini Savam kalpam to vārdu, uz ko Tu man
lieci cerēt. **50** Šī ir mana iepriecināšana manās
bēdās, jo Tava apsolīšana mani dara dzīvu. **51**
Pārgalvji mani apsmej pārlieku, bet es neatkāpjos
no Tavas bauslības. **52** Kungs, kad es pieminu
Tavas tiesas no senlaikiem, tad topu iepriecināts.
53 Lielas dusmas mani pārņēmušas to bezdievīgo
dēļ, kas Tavu bauslību atstāj. **54** Tava bauslība
ir mana dziesma manas svešniecības namā. **55**
Kungs, naktī es pieminu Tavu vārdu un turu Tavu
bausli. **56** Tā ir mana manta, ka es turu Tavas
pavēles. **57** Tu, Kungs, esi mana daļa; es esmu
solījis, turēt Tavus Vārdus. **58** Es Tevi pielūdzu no
visas sirds; esi man žēlīgs pēc Tavas apsolīšanas.
59 Es apdomāju savus ceļus un griežu savas kājas

pie Tavām liecībām. **60** Es steidzos un nekavējos,
Tavus baušļus turēt. **61** Bezdievīgie man apmetuši
valgus, taču es neaizmirstu Tavu bauslību. **62**
Nakts vidū es ceļos, Tev pateikties par Tavas
taisnības tiesām. **63** Es piebiedrojos visiem, kas
Tevi bīstas, un visiem, kas tur Tavas pavēles. **64**
Kungs, zeme ir pilna Tavas žēlastības; māci man
Tavus likumus. **65** Tu dari labu Savam kalpam,
ak Kungs, pēc Sava vārda. **66** Māci man labu
saprašanu un atzīšanu, jo es ticu Taviem baušļiem.
67 Pirms tapu pazemots, es alojos; bet nu es turu
Tavu Vārdu. **68** Tu esi labs un dari labu, māci man
Tavus likumus. **69** Pārgalvji izperē melus pret
mani, bet es turu Tavas pavēles no visas sirds. **70**
Viņu sirds ir bieza kā tauki, bet es priecājos par
Tavu bauslību. **71** Labi man, ka esmu apbēdināts,
lai mācos Tavus likumus. **72** Tavas mutes bauslība
man ir labāka nekā tūkstoši zelta un sudraba.
73 Tavas rokas mani radījušas un taisījušas; dari
mani gudru, ka es mācos Tavus baušļus. **74** Kas
Tevi bīstas, mani uzlūko un priecājās; jo es gaidu
uz Taviem vārdiem. **75** Es zinu, Kungs, ka Tavas
tiesas ir taisnas, un Tu mani esi pazemojis pēc
Tavas uzticības. **76** Lai jel Tava žēlastība man ir par
iepriecināšanu, tā kā Tu Savam kalpam esi solījis.
77 Lai Tava žēlastība man notiek, ka es dzīvoju, jo
Tava bauslība ir mans prieks. **78** Lai top kaunā
pārgalvji, kas mani ar meliem nospiedušī; bet es
pārdomāju Tavas pavēles. **79** Lai pie manis griežas,
kas Tevi bīstas, un kas pazīst Tavas liecības. **80** Lai
mana sirds ir skaidra pie Taviem likumiem, ka
netopu kaunā. **81** Manai dvēselei slāpst pēc Tavas
pestīšanas; es ceru uz Taviem vārdiem. **82** Manas
acis ilgojās pēc Tavām apsolīšanām, ka es saku:
kad Tu mani iepriecināsi? **83** Jo es esmu kā ādas
trauks dūmos; taču es neaizmirstu Tavus likumus.
84 Cik tad Tavam kalpam dienu? Kad Tu turēsi
sodu pār maniem vajātājiem? **85** Pārgalvji man rok
bedres, tie, kas neturas pēc Tavas bauslības. **86** Visi
Tavi baušļi ir patiesība; tie mani vajā ar meliem,
- palīdzi man! **87** Tie mani gandrīz iznīcinājuši
virs zemes, bet es neesmu atstājis Tavas pavēles.
88 Atspirdzini mani pēc Tavas žēlastības, tad es
sargāšu Tavas mutes liecību. **89** Kungs, Tavs vārds
pastāv mūžīgi debesīs. **90** Tava patiesība stāv līdz
radu radiem. Tu zemi esi stiprinājis, ka tā stāv. **91**
Pēc Taviem likumiem tie vēl šodien stāv, jo viss
Tev kalpo. **92** Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans
prieks, tad es jau sen būtu bojā gājis savās bēdās.
93 Tavas pavēles es neaizmirsīšu ne mūžam, jo
caur tām Tu mani esi atspirdzinājis. **94** Tavs es
esmu, atpestī mani; jo es meklēju Tavas pavēles.
95 Bezdievīgie glūn uz mani, mani samaitāt, bet
es lieku vērā Tavas liecības. **96** Es esmu redzējis,
ka ikvienam stiprumam ir gals, bet Tavs bauslis
pastāv bez gala. **97** Cik ļoti es mīlēju Tavu bauslību!
To es pārdomāju ikdienas. **98** Ar Saviem baušļiem
Tu dari mani gudrāku pār maniem ienaidniekiem,
jo tie (baušļi) ir mūžam pie manis. **99** Es esmu
vairāk izmācīts nekā visi mani mācītāji, jo es
pārdomāju Tavas liecības. **100** Es esmu prātīgāks
nekā tie vecie, jo es turu Tavas pavēles. **101** Es
atrauju savu kāju no visiem blēžu ceļiem, ka es
sargāju Tavu vārdu. **102** Es neatkāpjos no Tavām
tiesām, jo Tu mani māci. **103** Cik saldi ir Tavi vārdi
manai mutei, saldāki par medu manām lūpām!
104 Caur Tavām pavēlēm es topu prātīgs, tādēļ es
ienīstu visus viltus ceļus. **105** Tavs vārds ir manas
kājas spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem. **106**
Es esmu zvērējis un to turēšu stipri, ka es sargāšu
Tavas taisnības tiesas. **107** Es esmu ļoti apbēdināts,
Kungs, atspirdzini mani pēc Tava vārda. **108** Ak
Kungs, lai Tev jel patīk manas mutes upuri, un
māci man Tavas tiesas. **109** Mana dvēsele stāv
vienmēr manā rokā, taču es neaizmirstu Tavu
bauslību. **110** Bezdievīgie man liek valgus, taču es
nealojos no Tavām pavēlēm. **111** Tavas liecības
es turu par savu mantu mūžīgi, jo tās ir manas
sirds līksmība. **112** Es griežu savu sirdi, darīt Tavus
likumus mūžīgi līdz pat galam. **113** Es ienīstu
tos divprātīgos un mīlēju Tavu bauslību. **114** Tu
esi mans patvērums un manas priekšturamās
bruņas; uz Tavu vārdu es gaidu. **115** Atstājaties
no manis, jūs ļauna darītāji, ka es varu turēt
sava Dieva baušļus. **116** Uzturi mani pēc Tava
Vārda, ka es dzīvoju, un lai es kaunā netopu
savā cerībā. **117** Stiprini mani, ka topu vesels,
tad es skatīšos uz Taviem likumiem vienmēr.
118 Tu atmeti visus, kas no Taviem likumiem
nomaldās; jo meli ir viņu viltus būšana. **119** Tu
atmeti visus bezdievīgos virs zemes kā sārņus,
tādēļ es mīļoju Tavas liecības. **120** Es tā bīstos
no Tevis, ka šaušalas pāriet pār manām miesām,
un man ir bail no Tavām sodībām. **121** Es daru
tiesu un taisnību; nenodod mani maniem varas
darītājiem. **122** Aizstāvi Tu Savu kalpu uz labu, ka
pārgalvji mani nepārvar. **123** Manas acis ilgojās
pēc Tavas pestīšanas un pēc Tava taisnā vārda.
124 Dari pēc Savas žēlastības Savam kalpam un
māci man Tavus likumus. **125** Es esmu Tavs kalps;
dari man gudru, ka es atzīstu Tavas liecības. **126**
Laiks ir, ka Tas Kungs Savu darbu dara; tie lauzuši
Tavu bauslību. **127** Tādēļ es mīļoju Tavu bauslību
vairāk nekā zeltu un šķīstu zeltu. **128** Tādēļ es turu
visas pavēles par it taisnām; ikkatru viltus ceļu es
ienīstu. **129** Tavas liecības ir brīnišķas, tādēļ mana

dvēsele tās tur. **130** Kad Tavi Vārdi atveras, tad tie
apgaismo un dara vientiesīgos gudrus. **131** Savu
muti es atdaru ilgodamies, jo Tavu baušļu man
gribās. **132** Griezies pie manis un esi man žēlīgs,
kā Tu mēdzi darīt tiem, kas Tavu vārdu mīl. **133**
Stiprini manus soļus iekš Taviem vārdiem, un lai
ļaunums nevalda pār mani. **134** Atpestī mani no
cilvēku spaidiem, tad es turēšu Tavas pavēles. **135**
Apgaismo Savu vaigu pār Savu kalpu un māci man
Tavus likumus. **136** Manas acis izraud asaru upes,
tāpēc ka netur Tavu bauslību. **137** Kungs, Tu esi
taisns un Tavas tiesas ir taisnas. **138** Taisnībā Tu
esi piekodinājis un lielā patiesībā Savas liecības.
139 Mans karstums mani gandrīz nomācis, tāpēc
ka mani pretinieki aizmirst Tavus vārdus. **140** Tavi
Vārdi ir ļoti šķīsti, un Tavs kalps tos mīļo. **141**
Es esmu mazs un nievāts, bet Tavas pavēles es
neaizmirstu. **142** Tava taisnība ir taisnība mūžīgi,
un Tava bauslība ir patiesība. **143** Bēdas un bailes
man uzgājušas, bet Tavi baušļi ir mans prieks.
144 Tavu liecību taisnība ir mūžīga; liec man to
saprast, tad es dzīvošu. **145** Es saucu no visas
sirds, paklausi mani, Kungs, tad es turēšu Tavus
likumus. **146** Es Tevi piesaucu, palīdzi man, ka
turu Tavas liecības. **147** Es nāku ar mazu gaismiņu
un kliedzu; uz Tavu Vārdu es ceru. **148** Agri
manas acis mostas, pārdomāt Tavus Vārdus. **149**
Klausi manu balsi pēc Tavas žēlastības; Kungs,
atspirdzini mani pēc Tavām tiesām. **150** Kas dzenās
pēc blēdības, tie laužās uz mani, tie atkāpjas tālu
no Tavas bauslības. **151** Kungs, Tu esi tuvu, un
visi Tavi baušļi ir patiesība. **152** No iesākuma
es zinu, ka Tu Savas liecības esi stiprinājis uz
mūžību. **153** Uzlūko manās bēdās un izglāb mani,
jo Tavu bauslību es neaizmirstu. **154** Iztiesā Tu
manu tiesu un atpestī mani, atspirdzini mani pēc
Taviem Vārdiem. **155** Pestīšana paliek tālu no
bezdievīgiem, jo tie nemeklē Tavus likumus. **156**
Kungs, liela ir Tava apžēlošanās; atspirdzini mani
pēc Tavām tiesām. **157** Daudz ir manu vajātāju un
pretinieku; bet es neatkāpjos no Tavām liecībām.
158 Es redzu pārkāpējus, un man sāp, ka tie netur
Tavus Vārdus. **159** Uzlūko, ka es Tavas pavēles
mīļoju; ak Kungs, atspirdzini mani pēc Tavas
žēlastības. **160** Tavs vārds visnotaļ ir patiesība,
un visas Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi. **161**
Lieli kungi mani vajā bez vainas, bet mana sirds
bīstas no Taviem Vārdiem. **162** Es priecājos par
Tavu Vārdu, kā kas dabūjis lielu laupījumu. **163** Es
ienīstu melus un turu tos par negantību; Tavu
bauslību es mīļoju. **164** Es Tevi teicu septiņkārt
dienā par Tavām taisnām tiesām. **165** Kas Tavu
bauslību mīļo, tiem ir liels miers un tie nekur
nepiedurās. **166** Ak Kungs, es gaidu uz Tavu
pestīšanu un daru pēc Taviem baušļiem. **167** Mana
dvēsele tur Tavas liecības, un es tās ļoti mīļoju,
168 Es pasargu Tavas pavēles un Tavas liecības, jo visi
mani ceļi ir Tavā priekšā. **169** Ak Kungs, lai mana
saukšana nāk priekš Tava vaiga! Dari mani gudru
pēc Tava Vārda! **170** Lai mana sirds lūgšana nāk
priekš Tava vaiga! Izglāb mani pēc Tava Vārda!
171 Manas lūpas teiktin teiks Tavu slavu, kad tu
man māci Tavus likumus. **172** Mana mēle dziedās
no Taviem vārdiem, jo visi Tavi baušļi ir taisnība.
173 Lai Tava roka man nāk palīgā, jo Tavas pavēles
es esmu izredzējies. **174** Kungs, man gribās Tavas
pestīšanas, un Tava bauslība ir mans prieks. **175**
Lai dzīvo mana dvēsele, ka tā Tevi var teikt, un lai
Tavas tiesas man palīdz. **176** Es maldos kā pazudusi
avs, - meklē Savu kalpu, jo es neaizmirstu Tavas
pavēles.

120 Svētku dziesma. Es piesaucu To Kungu
savās bēdās, un Viņš mani paklausa. **2**
Kungs, izglāb manu dvēseli no melkuļu lūpām un
viltnieku mēlēm. **3** Ko viltīgā mēle Tev dos, jeb ko
viņa Tev pieliks? **4** Tā ir kā varoņa asas bultas,
kā degošas paegļu ogles. **5** Ak vai, man, ka esmu
svešinieks iekš Mešeha, un ka man jādzīvo Kedara
dzīvokļos. **6** Par ilgu manai dvēselei dzīvot pie
tiem, kas mieru ienīst. **7** Es turu mieru, bet tikko
es runāju, tad tie ceļ ķildu.

121 Svētku dziesma. Es paceļu savas acis
uz tiem kalniem, no kurienes man nāk
palīdzība. **2** Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas
debesis un zemi radījis. **3** Viņš tavai kājai neliks
slīdēt; kas tevi pasargā, Tas nesnauž. **4** Redzi,
Israēla sargs nesnauž un neguļ. **5** Tas Kungs tevi
pasargā; Tas Kungs ir tava ēna pa tavu labo roku,
6 Ka dienā saule tevi nespiež, nedz mēnesis naktī.
7 Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, lai Viņš
sarga tavu dvēseli. **8** Tas Kungs lai pasargā tavu
iziešanu un ieiešanu, no šī laika mūžīgi.

122 Dāvida svētku dziesma. Es priecājos
ar tiem, kas uz mani saka: iesim Tā
Kunga namā. **2** Mūsu kājas stāvēs tavos vārtos,
Jeruzāleme. **3** Jeruzāleme, kas atkal par pilsētu
uzcelta, kas visapkārt sastiprināta, **4** Kurp tās ciltis
iet, Tā Kunga ciltis, kā Israēlim pavēlēts, pateikt
Tā Kunga vārdam. **5** Jo tur tie tiesas krēsli likti,
Dāvida nama krēsli. **6** Vēlējiet mieru Jeruzālemei;
lai labi klājās tiem, kas tevi mīļo. **7** Miers lai ir iekš
taviem mūriem, labklāšana iekš taviem skaistiem
namiem. **8** Savu brāļu un savu draugu labad es

tev vēlēšu mieru. 9 Tā Kunga, mūsu Dieva, nama
labad, es meklēšu tavu labumu.

123 Svētku dziesma. Es paceļu savas acis uz
Tevi, kas sēdi debesīs. 2 Redzi, kā kalpu
acis uz sava kunga rokām, un kā kalpoņu acis uz
savas valdnieces rokām, tā mūsu acis skatās uz
To Kungu, mūsu Dievu, tiekams Viņš mūs žēlos.
3 Esi mums žēlīgs, ak Kungs, esi mums žēlīgs,
jo mēs esam pārlieku nievāti. 4 Mūsu dvēsele
pārlieku top mēdīta no grezniem un nievāta no
augstprātīgiem.

124 Dāvida svētku dziesma. Ja Tas Kungs pie
mums nebūtu bijis, tā lai jel Israēls saka,
2 Ja Tas Kungs pie mums nebūtu bijis, kad cilvēki
pret mums cēlās: 3 Tad tie mūs dzīvus būtu
aprijuši, kad viņu dusmība pret mums apskaitās;
4 Tad ūdens mūs būtu apslīcinājis, un upes būtu
plūdušas pār mūsu dvēseli; 5 Tad augsti viļņi būtu
gājuši pār mūsu dvēseli. 6 Lai Tas Kungs ir slavēts,
kas mūs nav nodevis viņu zobiem par laupījumu.
7 Mūsu dvēsele ir izglābta, kā putns no mednieka
valgiem: valgs pārrauts, un mēs esam izglābti. 8
Mūsu palīdzība ir iekš Tā Kunga vārda, kas radījis
debesis un zemi.

125 Svētku dziesma. Kas uz To Kungu cerē, tie
nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs, kā Ciānas
kalns. 2 Ap Jeruzālemi ir kalni, bet Tas Kungs
ir ap Saviem ļaudīm no šī laika mūžīgi. 3 Jo
bezdievības scepteris nepaliks pār taisno ļaužu
mantas daļu, ka tie taisnie neizstiepj savas rokas
pie netaisnības. 4 Kungs, dari labu labiem un
tiem, kas savā sirdī skaidri. 5 Bet kas nogriežas uz
saviem līkiem ceļiem, tos Tas Kungs aizdzīs ar
ļauna darītājiem; bet miers lai ir pār Israēli.

126 Svētku dziesma. Kad Tas Kungs atkal
atveda Ciānas cietumniekus, tad mēs bijām
tā kā kas sapņus redz; 2 Tad mūsu mute bija pilna
smiešanās un mūsu mēle pilna gavilēšanas; tad
sacīja starp pagāniem: Tas Kungs lielas lietas pie
šiem ir darījis. 3 Tas Kungs lielas lietas pie mums
ir darījis, par to priecājamies. 4 Ak Kungs, atved
atpakaļ mūsu cietumniekus, kā upes dienvidu
zemē! 5 Kas ar asarām sēj, ar gavilēšanu pļaus;
6 Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet
tiešām ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus
kūlīšus.

127 Salamana svētku dziesma. Ja Tas Kungs
namu neuztaisa, tad darbojās velti, kas
pie tā strādā; ja Tas Kungs pilsētu neapsargā, tad
sargs velti nomodā. 2 Velti jums, agri celties un
vēlu palikt nomodā un ēst savu maizi ar bēdām.
Tiešām, Saviem mīļiem Viņš dod miegā. 3 Redzi,
bērni ir manta no Tā Kunga, un miesas auglis ir
dāvana. 4 Tā kā bultas stipra vīra rokās, tāpat ir
jaunie bērni. 5 Svētīgs tas vīrs, kas savu bultu
maku ar to pildījis; tie netaps kaunā, kad tiem
vārtos nāk runas ar saviem ienaidniekiem.

128 Svētku dziesma. Svētīgs ikviens, kas To
Kungu bīstas un staigā viņa ceļos. 2 Tu
mitināsies no savu roku darba; svētīgs tu esi, tev
labi klājās. 3 Tava sieva būs kā auglīgs vīna koks
ap tavu namu, tavi bērni kā eļļas zari ap tavu
galdu. 4 Redzi, tā ir svētīts tas vīrs, kas To Kungu
bīstas. 5 Tas Kungs lai tevi svētī no Ciānas, ka
tu redzi Jeruzālemes labumu visas savas mūža
dienas, 6 Un redzi savu bērnu bērnus: Miers lai ir
pār Israēli.

129 Svētku dziesma. Tie mani daudzkārt
apbēdinājuši no manas jaunības, tā lai
Israēls saka; 2 Tie mani daudzkārt apbēdinājuši
no manas jaunības, bet tie mani nav pārvarējuši.
3 Arāji ir aruši uz manas muguras, tie savas vagas
garas dzinuši. 4 Tas Kungs ir taisns, Viņš sacirtis
bezdievīgo valgus. 5 Lai top kaunā un atpakaļ
dzīti visi kas Ciānu ienīst. 6 Lai tie top kā zāle uz
jumtiem, kas nokalst, pirms tā top plūkta, 7 Ar
ko pļāvējs nepilda savu roku, nedz kopiņu sējējs
savu klēpi. 8 Un tie, kas garām iet, lai nesaka: Tā
Kunga svētība lai nāk pār jums, mēs jūs svētījam
Tā Kunga Vārdā.

130 Svētku dziesma. No dziļumiem es Tevi
piesaucu, Kungs. 2 Ak Kungs, klausi manu
balsi, lai Tavas ausis uzmana uz manas sirds
lūgšanas balsi. 3 Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus
pielīdzināt, - ak Kungs, kas pastāvēs? 4 Bet pie
Tevis ir piedošana, lai Tevi bīstas. 5 Es gaidu uz
To Kungu, mana dvēsele gaida, un es ceru uz Viņa
vārdu. 6 Mana dvēsele gaida uz To Kungu vairāk
nekā uz rīta gaismu sargi, kas rītu gaida. 7 Israēls
lai cerē uz To Kungu, jo pie Tā Kunga ir žēlastība
un daudz pestīšanas pie Viņa. 8 Un Viņš atpestīs
Israēli no visiem viņa noziegumiem.

131 Dāvida svētku dziesma. Kungs, mana sirds
nav lepna, un manas acis nav greznas;
es netinos ar lielām lietām, kas man ir visai
brīnišķas. 2 Tiešām, savu dvēseli es esmu remdējis
un klusinājis, kā bērnu, kas atšķirts no savas
mātes; mana dvēsele ir pie manis kā atšķirts
bērns. 3 Israēl, cerē uz To Kungu no šī laika un
mūžīgi!

132 Svētku dziesma. Kungs, piemini Dāvidu
un visas viņa rūpes. 2 Tas Tam Kungam
zvērējis un solījies Jēkaba varenajam: 3 Es neiešu
sava nama dzīvoklī, es nekāpšu savas gultas cisās;
4 Es nedošu savām acīm miegu redzēt nedz snaust
saviem acu vākiem; 5 Līdz kamēr būšu atradis
vietu Tam Kungam un mitekli Jēkaba varenajam.
6 Redzi, mēs par to esam dzirdējuši Efratā, mēs to
esam atraduši Jaāra laukos. 7 Iesim Viņa mājas
vietā un pielūgsim priekš Viņa kāju pamesla. 8
Celies, Kungs, uz Savu dusas vietu, Tu un Tavas
spēcības šķirsts; 9 Lai Tavi priesteri apģērbjās
ar taisnību, un Tavi svētie lai gavilē. 10 Neatmet
Sava svaidītā vaigu, Sava kalpa Dāvida dēļ. 11
Tas Kungs Dāvidam tiešām ir zvērējis, no tā Viņš
nenovērsīsies: No tavas miesas augļiem būs, ko
celšu uz tavu godības krēslu. 12 Ja tavi bērni turēs
Manu derību un Manu liecību, ko Es tiem mācīšu,
tad arī viņu bērni sēdēs uz tava godības krēsla
mūžīgi. 13 Jo Tas Kungs Ciānu ir izredzējis, tur
Viņam gribās dzīvot. 14 Šī ir Mana dusas vieta
mūžīgi, šeit Es dzīvošu, jo tās Man gribās. 15
Svētīdams Es svētīšu viņas barību un paēdināšu
viņas nabagus ar maizi, 16 Un apģērbšu viņas
priesterus ar pestīšanu, un viņas svētie gavilēt
gavilēs. 17 Tur Es Dāvidam uzcelšu ragu, došu
spīdekli Savam svaidītam. 18 Viņa ienaidniekus Es
apģērbšu ar kaunu, bet viņam ziedēs viņa kronis.

133 Dāvida svētku dziesma. Redzi, cik jauki un
cik mīlīgi, kad brāļi dzīvo vienprātīgi. 2
Tas ir, kā tā vislabākā eļļa, kas no Ārona galvas
notek viņa bārdā, kas notek līdz viņa drēbju
vīlei, 3 Tā kā rasa, kas no Hermona nokrīt uz
Ciānas kalniem; jo Tas Kungs tur apsola svētību
un dzīvību mūžīgi.

134 Svētku dziesma. Redzi, teiciet To Kungu,
visi Tā Kunga kalpi, kas naktī stāvat Tā
Kunga namā. 2 Paceliet savas rokas pret to svēto
vietu un teiciet To Kungu. 3 Tas Kungs, kas debesis
un zemi radījis, Tas lai tevi svētī no Ciānas.

135 Alleluja! Slavējiet Tā Kunga vārdu, slavējiet
jūs, Tā Kunga kalpi, 2 Kas stāvat Tā Kunga
namā, mūsu Dieva nama pagalmos, 3 Slavējiet To
Kungu, jo Tas Kungs ir labs, dziediet Viņa vārdam,
jo Viņš ir mīlīgs. 4 Jo Tas Kungs Jēkabu Sev
izredzējis, Israēli par Savu īpašumu. 5 Jo es zinu,
ka Tas Kungs ir liels, un mūsu Kungs lielāks nekā
visi dievi. 6 Visu, ko Tas Kungs grib, to Viņš dara,
debesīs un virs zemes, jūrā un visos dziļumos. 7
Viņš uzved miglu no zemes galiem, dod zibeņus
pie lietus, izved vēju no viņa kambariem. 8 Viņš
nokāva Ēģiptes pirmdzimušos, gan cilvēkus gan
lopus. 9 Viņš sūtīja zīmes un brīnumus tavā
vidū, Ēģiptes zemē, pret Faraonu un visiem viņa
kalpiem. 10 Viņš kāva daudz tautas un nokāva
varenus ķēniņus, 11 Sihonu, Āmoriešu ķēniņu, un
Ogu, Basanas ķēniņu, un visas Kanaāna valstis;
12 Un deva viņu zemi par mantību, par mantību
Saviem Israēla ļaudīm; 13 Kungs, Tavs vārds paliek
mūžīgi, Kungs, Tava piemiņa paliek līdz radu
radiem. 14 Jo Tas Kungs tiesās Savus ļaudis un
apžēlosies par Saviem kalpiem. 15 Pagānu elki ir
sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. 16 Tiem ir
mute, bet tie nerunā, tiem ir acis, bet tie neredz,
17 Tiem ir ausis, bet tie nedzird, ir dvašas tiem
nav mutē. 18 Tādi pat kā viņi, ir tie, kas tos
taisa, un visi, kas uz tiem paļaujas. 19 Jūs, Israēla
nams, teiciet To Kungu; jūs, Ārona nams, teiciet
To Kungu. 20 Jūs Levja nams, teiciet To Kungu;
jūs, kas To Kungu bīstaties, teiciet To Kungu.
21 Slavēts lai ir Tas Kungs no Ciānas, kas dzīvo
Jeruzālemē. Alleluja!

136 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs,
un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 2 Pateiciet
tam dievu Dievam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
3 Pateiciet tam kungu Kungam, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; 4 Tam, kas vien lielus brīnumus
dara, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 5 Kas debesis
ar gudrību radījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
6 Kas zemi pār ūdeņiem izplatījis, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi. 7 Kas lielus spīdekļus darījis, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 8 Sauli, lai dienu
valda, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 9 Mēnesi un
zvaigznes, lai nakti valda, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi. 10 Kas ēģiptiešiem viņu pirmdzimtos
nokāvis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 11 Un
Israēli no viņu vidus izvedis; jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; 12 Ar stipru roku un izstieptu
elkoni, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 13 Kas
Niedras jūru pāršķīris, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi; 14 Un Israēli caur viņu cauri izvedis,
jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 15 Un Faraonu
ar viņa karaspēku iegāzis Niedras jūrā, jo Viņa
žēlastība paliek mūžīgi; 16 Kas savus ļaudis pa
tuksnesi vadījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi;
17 Kas lielus ķēniņus kāvis, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi; 18 Un nokāvis varenus ķēniņus, jo Viņa
žēlastība paliek mūžīgi; 19 Sihonu, Āmoriešu
ķēniņu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 20 Un
Ogu, Basanas ķēniņu, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi; 21 Un devis viņu zemi par mantību, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 22 Par mantību
Israēlim, savam kalpam, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi; 23 Kas mūs pieminējis mūsu bēdās, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; 24 Un mūs izrāvis no

mūsu spaidītājiem, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi;
25 Kas visai miesai dod barību, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi. 26 Pateiciet Dievam debesīs, jo Viņa
žēlastība paliek mūžīgi.

137 Pie Bābeles upēm, tur mēs sēdējām un
raudājām, kad pieminējām Ciānu. 2 Savas
kokles tur pakārām vītolos. 3 Jo mūsu aizvedēji
cietumā tur no mums prasīja dziesmas un mūsu
spaidītāji līksmību: Dziediet mums dziesmu no
Ciānas. 4 Kā mēs varētu dziedāt Tā Kunga dziesmu
svešā zemē? 5 Ja es tevi aizmirstu, Jeruzāleme,
tad lai mana labā roka top aizmirsta. 6 Mana mēle
lai pielīp pie mana zoda, ja es tevi nepieminu,
ja es nepaceļu Jeruzālemi par savu vislielāko
prieku. 7 Kungs, piemini Jeruzālemes dienu Edoma
bērniem, kas sacīja: Nopostiet, nopostiet to līdz
pat viņas pamatiem. 8 Tu posta pilna Bābeles
meita, svētīgs ir, kas tev atmaksā, kā tu mums esi
darījusi; 9 Svētīgs būs, kas tavus jaunos bērnus
sagrābs un tos satrieks pie akmens.

138 Dāvida dziesma. Es Tev pateicos no visas
savas sirds, dievu priekšā es Tev gribu
dziedāt. 2 Es pielūgšu Tavā svētā namā, un
pateikšos Tavam vārdam par Tavu žēlastību
un patiesību, jo Tu pāri par Savu vārdu esi
paaugstinājis Savas apsolīšanas. 3 Tai dienā, kad
es piesaucu, tad Tu mani paklausīji, Tu manai
dvēselei esi devis drošību un spēku. 4 Visi ķēniņi
virs zemes Tev pateiksies, Kungs, kad tie dzirdēs
Tavas mutes vārdus, 5 Un tie dziedās no Tā Kunga
ceļiem, jo Tā Kunga godība ir liela. 6 Jo Tas Kungs
ir augsts, un taču Viņš uzlūko pazemīgo un pazīst
lepno no tālienes. 7 Kad es staigāju pašā bēdu
vidū, tad Tu mani atspirdzini; Tu izstiep Savu
roku pret manu ienaidnieku dusmību, un Tava
labā roka man palīdz. 8 Tas Kungs to priekš manis
izdarīs. Tava žēlastība, Kungs, paliek mūžīgi; Savu
roku darbu Tu neatstāsi.

139 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim.
Kungs, Tu mani pārmani un pazīsti. 2
Tu zini manu sēdēšanu un celšanos, Tu noproti
manas domas no tālienes. 3 Lai eju, lai guļu, Tu
esi ap mani, un Tev zināmi visi mani ceļi. 4 Jo nav
ne vārda uz manas mēles; redzi, Kungs, to visu Tu
zini. 5 Tu meties ap mani pakaļā un priekšā un
turi Savu roku pār mani. 6 Šī atzīšana man ir visai
brīnišķa un augsta, es to nevaru izprast. 7 Kur
man būs aiziet no Tava Gara, un kur man būs bēgt
no Tava vaiga? 8 Ja es kāptu debesīs, tad Tu tur esi;
ja es nogultos ellē, redzi, Tu tur arīdzan esi. (Sheol
h7585) 9 Ja es ņemtu ausekļa spārnus un paliktu
jūras galā. 10 Tad arī tur Tava roka mani vadīs,
un Tava labā roka mani turēs. 11 Ja es sacītu: Lai
tumsība mani apklāj un par nakti lai paliek gaisma
ap mani: 12 Tad ir tumsība Tavā priekšā nebūtu
tumša, un nakts spīdētu kā diena, tumsība būtu
kā gaisma. 13 Jo Tu esi radījis manas īkstis, Tu
mani esi apsedzis manas mātes miesās. 14 Es Tev
pateicos, ka es ļoti brīnišķi esmu darīts, brīnišķi ir
Tavi darbi, un mana dvēsele to it labi zin. 15 Mani
kauli Tev nebija apslēpti, kad es slepenībā tapu
darīts, kad es tapu iztaisīts zemes dziļumos. 16
Tavas acis redzēja mani, vēl neiztaisītu pīti(miesas
iedīgli), un visas nākamās dienas bija rakstītas
Tavā grāmatā, kad vēl nebija nevienas. 17 Cik
dārgas man ir Tavas domas, ak Dievs! Cik liels ir
viņu skaits! 18 Kad tās jāskaita, tad viņu vairāk
nekā smiltis. Es uzmostos un vēl esmu pie Tevis.
19 Ak Dievs, kaut Tu bezdievīgo nokautu, un kaut
asinsvainīgie no manis atstātos. 20 Tie par Tevi
runā ar negantību un Tavi ienaidnieki lepojās ar
viltu. 21 Vai man nebūs ienīdēt, kas Tevi, Kungs,
ienīst, un ieriebt, kas pret Tevi ceļas? 22 Ienīdēt
es tos ienīstu, tie man ir ienaidnieki. 23 Pārbaudi
mani, ak Dievs, un atzīsti manu sirdi, izmeklē
mani un atzīsti manas domas, 24 Un redzi, vai es
esmu negantā ceļā, un vadi mani uz mūžīgu ceļu.

140 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim.
Izglāb mani, Kungs, no ļauniem cilvēkiem,
izrauj mani no varas darītājiem, 2 Kas ļaunu domā
savā sirdī, kas ikdienas saceļ karu. 3 Tie trin
savu mēli kā čūska, odžu dzelonis ir apakš viņu
lūpām. (Sela) 4 Pasargi mani, Kungs, no bezdievīgo
rokām, izglāb mani no varas darītājiem, kas domā
nostumt manas kājas. 5 Tie lepnie man liek valgus
un virves, tie man izpleš tīklu ceļmalā un liek man
slazdus. (Sela) 6 Es saku uz To Kungu: Tu esi mans
Dievs, klausies, ak Kungs, uz manas sirds lūgšanas
balsi. 7 Kungs, Dievs, mans stiprais Pestītājs, Tu
apsedz manu galvu kaušanas laikā. 8 Nedod, ak
Kungs, tam bezdievīgam, ko viņš kāro, un lai
viņa padoms neizdodas, jo tie greznojās. (Sela) 9
Tiem, kas ap mani metās, lai nāk uz viņu galvu
tā nelaime, par ko tie runā. 10 Degošas ogles lai
krīt uz tiem. Viņš tos gāzīs ugunī, dziļās bedrēs,
ka tie vairs necelsies. 11 Lielmutis nepastāvēs
virs zemes, nelaime varmāku vajās un trieks. 12
Es zinu, ka Tas Kungs iztiesās nabaga lietas un
bēdīgā tiesu. 13 Tiešām, taisnie Tavam vārdam
pateiksies, sirdsskaidrie pastāvēs Tavā priekšā.

141 Dāvida dziesma. Kungs, Tevi es piesaucu,
steidzies pie manis, klausies uz manu
balsi, kad es Tevi piesaucu. 2 Lai mana lūgšana
Tavā priekšā top cienīta kā kvēpināmais upuris,

manu roku pacelšana kā vakara upuris. 3 Kungs,
sargi manu muti un pasargi manas lūpas. 4
Nedod manai sirdij griezties uz ļaunu, bezdievīgu
darbu darīt ar ļaundarītājiem, ka nebaudu no
viņu kārumiem. 5 Lai taisnais mani sit, tā būs
žēlastība, un lai viņš mani pārmāca, tā būs eļļa uz
manu galvu, tam lai mana galva neliedzās; bet
es vienmēr lūdzu pret viņu ļauniem darbiem. 6
No akmens kalniem viņu soģi lai top nogāzti; tad
dzirdēs manus vārdus, ka tie mīlīgi. 7 Kā zemi
uzplēš un uzar, tā mūsu kauli ir izkaisīti līdz pašam
kapam. (Sheol h7585) 8 Bet uz Tevi, Kungs, Dievs,
manas acis raugās, uz Tevi paļaujos, neatstum
manu dvēseli. 9 Pasargi mani no tā valga, ko tie
man ir izmetuši, un no ļauna darītāju slazdiem.
10 Bezdievīgie kritīs savos tīklos, kamēr es iešu
garām.

142 Dāvida pamācība; lūgšana, kad viņš bija
alā. Es piesaucu To Kungu ar savu balsi,
es lūdzu To Kungu ar savu balsi. 2 Es izgāžu
savu žēlošanos Viņa priekšā, es izstāstu Viņa
priekšā savas bēdas. 3 Kad mans gars iztrūcināts,
tad Tu zini manu ceļu; tie man liek valgus ceļā,
kur es eju. 4 Skaties pa labo roku un redzi,
tur nav neviena, kas mani grib pazīt: es nekur
nevaru izbēgt, neviens nebēdā par manu dvēseli.
5 Tevi es piesaucu, Kungs; es saku: Tu esi mana
cerība, mana daļa dzīvo zemē. 6 Ņem vērā manu
kliegšanu, jo es esmu ļoti nonīcis; izglāb mani no
maniem vajātājiem, jo tie man ir visai vareni. 7
Izved manu dvēseli no cietuma, ka es pateicos
Tavam vārdam; par mani gavilēs taisnie, kad Tu
man labu darīsi.

143 Dāvida dziesma. Ak Kungs, klausi manu
lūgšanu, ņem vērā manas sirds lūgšanas
Savas patiesības dēļ, paklausi mani Savas taisnības
dēļ! 2 Un neej sodā ar Savu kalpu, jo Tavā priekšā
neviens, kas dzīvo, nav taisns. 3 Jo ienaidnieks vajā
manu dvēseli, viņš samin manu dzīvību pie zemes,
viņš mani liek tumsībā, kā tos, kas jau sen miruši.
4 Un mans gars iekš manis iztvīcis, mana sirds
iekš manis nonīkusi. 5 Es pieminu senos laikus, es
pārdomāju visus Tavus darbus, es runāju pie sevis
par to, ko Tava roka darījusi. 6 Es izplešu savas
rokas uz Tevi, mana dvēsele ir Tavā priekšā kā
izkaltusi zeme. (Sela) 7 Steidzies mani paklausīt,
Kungs, - mans gars nonīcis; neapslēp Savu vaigu
priekš manis, lai netopu kā tie, kas grimst bedrē.
8 Liec man agri dzirdēt Tavu žēlastību, jo es
paļaujos uz Tevi; dari man zināmu to ceļu, pa
ko man jāiet; jo uz Tevi nesās mana dvēsele. 9
Izglāb mani, Kungs, no maniem ienaidniekiem,
Tev es pavēlos(iekš Tevis es patveros). 10 Māci
man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs,
Tavs labais Gars lai mani vada pa taisnu ceļu. 11
Tava vārda dēļ ak Kungs, atspirdzini mani, izved
manu dvēseli no bēdām Savas taisnības dēļ. 12 Un
izposti manus ienaidniekus Savas žēlastības dēļ,
un iznīcini visus, kas manu dvēseli apbēdina, jo es
esmu Tavs kalps.

144 Dāvida dziesma. Slavēts lai ir Tas Kungs,
mans patvērums, kas manām rokām māca
kauties, un maniem pirkstiem karot, 2 Mans
žēlotājs un mana stiprā pils, mans patvērums
un mans izglābējs, manas priekšturamās bruņas,
uz ko es paļaujos, kas manus ļaudis man dara
paklausīgus. 3 Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu
piemini? Un cilvēka bērns, ka Tu viņu lieci vērā?
4 Cilvēks ir kā dvaša, viņa laiks ir kā ēna, kas aiziet.
5 Kungs, nolaid Savas debesis un kāp zemē, aizskar
kalnus, ka tie kūp. 6 Met zibeņus un izkaisi tos,
šaudi Savas bultas un izbiedē tos. 7 Izstiep Savas
rokas no augstības, atpestī mani un izglāb mani
no lieliem ūdeņiem, no svešinieku rokas! 8 Viņu
mute runā melus, un viņu labā roka ir viltus roka.
9 Ak Dievs, es Tev dziedāšu jaunu dziesmu, es Tev
dziedāšu ar desmit stīgu koklēm. 10 Tu ķēniņiem
dod pestīšanu, un izglābi Savu kalpu Dāvidu no
nikna zobena. 11 Izglābi mani un atpestī mani no
svešinieku rokas, kas ar savu muti melus runā,
un viņu labā roka ir viltus roka; 12 Ka mūsu
dēli uzaug savā jaunībā kā stādi, mūsu meitas kā
izcirsti stūra pīlāri pils namos. 13 Ka mūsu klētis
ir pilnas un izdod visādu mantu, ka mūsu ganāmie
pulki pa tūkstošiem vedās un pa simts tūkstošiem
mūsu laidaros; 14 Ka mūsu liellopi augļojās, un ka
postīšanas, laupīšanas, vaidēšanas nav pa mūsu
ielām. 15 Svētīga tā tauta, kam tā klājās, svētīga
tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu.

145 Dāvida teikšana. Es Tevi augsti teikšu,
mans Dievs, Tu Ķēniņ, un slavēšu Tavu
vārdu mūžīgi mūžam. 2 Ikdienas es Tevi gribu
teikt un slavēšu Tavu vārdu mūžīgi mūžam. 3 Tas
Kungs ir liels un ļoti slavējams, un Viņa augstība ir
neizdibinājama. 4 Bērnu bērni slavēs Tavus darbus
un stāstīs Tavu varu. 5 Es teikšu Tavas godības
augstību un pārdomāšu Tavus brīnuma darbus. 6
Par Taviem vareniem spēka darbiem runās, un es
sludināšu Tavu augstību. 7 Tavas lielās lēnības
piemiņu teiktin teiks un Tavu taisnību slavēs ar
dziesmām. 8 Žēlīgs un sirds žēlīgs ir Tas Kungs,
pacietīgs un no lielas lēnības. 9 Tas Kungs ir labs
visiem, un Viņa apžēlošanās parādās pie visiem
Viņa darbiem. 10 Visi Tavi darbi, Kungs, Tevi teiks,

un Tavi svētie Tevi slavēs. 11 Tie izteiks Tavas
valstības godību un runās par Tavu varu; 12 Lai
cilvēku bērniem Tava vara top zināma un Tavas
valstības augstība un godība. 13 Tava valstība ir
mūžīga valstība, un Tava valdīšana paliek līdz
visiem radu radiem. 14 Tas Kungs ir atspaids
visiem, kas krīt, un uzceļ visus nospiestos. 15 Visas
acis gaida uz Tevi un Tu tiem dod viņu barību savā
laikā: 16 Tu atveri Savu roku un pieēdini visus, kas
dzīvo, ar labu prātu. 17 Tas Kungs ir taisns visos
Savos ceļos un svēts visos Savos darbos. 18 Tas
Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem,
kas Viņu piesauc patiesībā. 19 Viņš dara, ko tie
grib, kas Viņu bīstas, un klausa viņu kliegšanu
un tiem palīdz. 20 Tas Kungs pasargā visus, kas
Viņu mīļo, un izdeldēs visus bezdievīgos. 21 Mana
mute runās Tā Kunga slavu un visa miesa teiks
Viņa svēto vārdu mūžīgi mūžam.

146 Alleluja! Slavē To Kungu, mana dvēsele.
2 Es slavēšu To Kungu, kamēr dzīvošu,
es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl še būšu.
3 Nepaļaujaties uz lieliem kungiem, uz cilvēku
bērniem, kas nekā nevar palīdzēt. 4 Cilvēka garam
jāiziet, viņam jāpaliek atkal zemes kārtā, tai dienā
visi viņa nodomi iet bojā. 5 Svētīgs tas, kam Jēkaba
Dievs par palīgu un kam cerība stāv uz To Kungu,
savu Dievu! 6 Viņš debesis un zemi radījis, jūru un
visu, kas tur iekšā; Viņš uzticību tur mūžīgi. 7 Viņš
tiesu nes tiem, kas varas darbus cieš, dod maizi
izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina cietumniekus.
8 Tas Kungs atdara akliem acis, Tas Kungs uzceļ
nospiestus; Tas Kungs mīļo taisnus. 9 Tas Kungs
pasargā svešiniekus un bāriņus un uztur atraitnes,
bet bezdievīgiem Viņš ceļus samaitā. 10 Tas Kungs
valdīs mūžīgi, tavs Dievs, ak Ciāna, līdz radu
radiem. Alleluja!

147 Teiciet To Kungu, jo ir labi, mūsu Dievu
slavēt; šī teikšana ir mīlīga un pieklājās.
2 Tas Kungs uztaisa Jeruzālemi, Viņš sapulcina
Israēla ļaudis, kas bija izdzīti. 3 Viņš dziedina
tos, kam satriektas sirdis, un remdē viņu sāpes. 4
Viņš skaita zvaigžņu pulku, Viņš sauc tās visas pa
vārdam. 5 Mūsu Kungs ir liels un varens spēkā,
Viņa gudrība ir neizmērojama. 6 Tas Kungs paceļ
bēdīgos un pazemo bezdievīgos līdz zemei. 7
Pateiciet Tam Kungam ar slavas dziesmām, teiciet
mūsu Dievu ar koklēm! 8 Viņš debesi apklāj
ar mākoņiem, Viņš lietu dod zemei, Viņš liek
zālei augt uz kalniem; 9 Viņš lopiem dod barību,
jauniem kraukļiem, kad tie sauc. 10 Viņam nav
labs prāts pie zirga stipruma, Viņam nepatīk
vīra lieli. 11 Tam Kungam patīk tie, kas Viņu
bīstas, kas gaida uz Viņa žēlastību. 12 Teici To
Kungu, Jeruzāleme, slavē savu Dievu, Ciāna. 13
Jo Viņš stiprina tavu vārtu aizšaujamos, Viņš
svētī tavus bērnus tur iekšā. 14 Viņš dod mieru
tavām robežām, Viņš tevi paēdina ar briedušiem
kviešiem. 15 Viņš sūta Savas apsolīšanas virs
zemes, Viņa vārds tek(izplatās) ar steigšanos. 16
Viņš dod sniegu kā vilnu, Viņš kaisa salnu kā
pelnus. 17 Viņš met Savu krusu kā kumosus. Kas
var pastāvēt priekš Viņa aukstuma? 18 Viņš sūta
Savu vārdu, un kūst, Viņš liek savam vējam pūst,
tad ūdeņi notek. 19 Viņš Jēkabam dara zināmu
Savu vārdu, Israēlim Savus likumus un tiesas, 20
Tā Viņš nedara nevienai citai tautai; Viņa tiesas
tās nepazīst. Alleluja!

148 Alleluja! Teiciet To Kungu debesīs, teiciet
Viņu augstībā. 2 Teiciet Viņu, visi Viņa
eņģeļi, teiciet Viņu, visi Viņa karapulki; 3 Teiciet
Viņu, saule un mēnesis, teiciet Viņu visas spožās
zvaigznes; 4 Teiciet Viņu, jūs debesu debesis, un
jūs ūdeņi, kas ir pār debesīm. 5 Lai tie Tā Kunga
vārdu teic, jo kad Viņš pavēlēja, tad tie tapa radīti.
6 Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam, Viņš
tiem ir likumu licis, ko tie nevar pārkāpt. 7 Teiciet
To Kungu virs zemes, jūs lielās jūras zivis un visi
dziļumi, 8 Uguns un krusa, sniegs un migla, vējš
un auka, kas Viņa vārdu izdara, 9 Kalni un visi
pakalni, augļu koki un visi ciedru koki, 10 Meža
zvēri un visi lopi, tārpi un spārnainie putni, 11 Jūs
ķēniņi virs zemes un visi ļaudis, lieli kungi un
visi zemes soģi, 12 Jaunekļi un jaunietes, veci ar
jauniem: 13 Tiem būs teikt Tā Kunga vārdu, jo
Viņa vārds vien ir augsts, Viņa augstība ir pārāka
par zemi un debesi, 14 Un Viņš ir paaugstinājis
Savu ļaužu ragu, slavu visiem Saviem svētiem,
Israēla bērniem, tiem ļaudīm, kas Viņam tuvu.
Alleluja!

149 Alleluja! Dziediet Tam Kungam jaunu
dziesmu, svēto draudze lai Viņu teic. 2
Israēls lai priecājās iekš sava Radītāja, Ciānas bērni
lai līksmojās par savu Ķēniņu! 3 Lai tie Viņa vārdu
teic ar stabulēm, lai tie Viņam dzied ar bungām un
koklēm. 4 Jo Tam Kungam labs prāts pie Saviem
ļaudīm, Viņš pagodina bēdīgos ar pestīšanu. 5
Svētie priecāsies godā, tie līksmosies savās gultās.
6 Viņu mute paaugstinās Dievu, un viņu rokās
būs abējās pusēs griezīgs zobens, 7 Atriebties pie
pagāniem un sodīt tautas, 8 Saistīt viņu ķēniņus
ķēdēs un viņu lielkungus dzelzs pinekļos, 9 Darīt
tiem pēc tās tiesas, kas ir rakstīta. Tāds gods būs
visiem Viņa svētiem. Alleluja!

150 Alleluja! Teiciet Dievu Viņa svētā vietā,
teiciet To Kungu Viņa stiprā izplatījumā.
2 Teiciet Dievu par Viņa lielo varu, teiciet To
Kungu Viņa lielās augstības pēc. **3** Teiciet Viņu
ar bazūnes skaņu, teiciet Viņu ar stabulēm un
koklēm. **4** Teiciet Viņu ar bungām un stabulēm,
teiciet Viņu ar stīgām un svilpēm. **5** Teiciet
Viņu ar skaņiem pulksteņiem, teiciet Viņu ar
gavilēšanas pulksteņiem. **6** Viss, kam ir dvaša, lai
slavē To Kungu. Alleluja!

Salamana Pamācības

1 Salamana, Dāvida dēla, Israēla ķēniņa, sakāmie
vārdi, **2** Atzīt gudrību un mācību, un saprast
prātīgu valodu, **3** Pieņemties apdomībā, taisnībā,
tiesā un skaidrībā, **4** Ka tiem vēl nejēgām tiek
samaņa, jauniem atzīšana un apdomīgs prāts.
5 Kas gudrs, klausīs un pieaugs mācībā, un kas
prātīgs, ņemsies labus padomus, **6** Ka izprot
sakāmus vārdus un mīklas, gudro valodas un viņu
dziļos vārdus. **7** Tā Kunga bijāšana ir atzīšanas
iesākums; gudrību un mācību ģeķi nicina. **8** Klausi,
mans bērns, sava tēva pārmācībai un nepamet
savas mātes mācību; **9** Jo tas ir jauks krāšņums
tavai galvai un zelta rota tavam kaklam. **10** Mans
bērns, kad grēcinieki tevi vilina, tad neklausi!
11 Kad tie saka: „Nāc mums līdz, glūnēsim uz
asinīm, glūnēsim uz nenoziedzīgo par nepatiesu!
12 Kā elle norīsim viņus dzīvus, un sirds skaidrus
kā tādus, kas bedrē grimst. **(Sheol h7585)** **13** Mēs
atradīsim visādas dārgas mantas, pildīsim savus
namus ar laupījumu. **14** Tava daļa tev būs mūsu
starpā, viens pats maks būs mums visiem.“ **15**
Mans bērns, nestaigā vienā ceļā ar tiem; sargi
savu kāju no viņu pēdām; **16** Jo viņu kājas skrien
uz ļaunu un steidzās asinis izliet. **17** Bet lai arī
tīklu izplāta visiem putniem priekš acīm; tas ir
par velti! **18** Tā arī viņi glūn uz savām pašu asinīm
un glūn uz savu pašu dzīvību. **19** Tā iet visiem,
kas plēš netaisnu mantu; kam šī ir, tam tā paņem
dzīvību. **20** Dieva gudrība skaņi sauc uz lielceļiem,
uz ielām tā paceļ savu balsi; **21** Tā izsaucās,
kur ļaužu vislielais troksnis; kur ieiet pilsētas
vārtos, tā runā savu valodu: **22** Cik ilgi, nejēgas,
jūs mīlēsiet nejēdzību, un smējējiem gribēsies
apsmiet, un ģeķi ienīdēs atzīšanu? **23** Griežaties
pie manas mācības! Redzi, es jums došu savu garu
un jums darīšu zināmus savus vārdus. **24** Tādēļ
nu, ka es aicināju, un jūs liedzaties, ka savu roku
izstiepju, un nav, kas uzklausa, **25** Un jūs visu
manu padomu atmetiet un manas pārmācības
negribiet; **26** Tādēļ arī es smiešos par jūsu postu,
es smiešos, kad jums izbailes uzies, **27** Kad pār
jums izbailes nāks kā auka, un posts jums uzbruks
kā vētra, kad briesmas un bailes jums uzies. **28**
Tad tie mani sauks, bet es neatbildēšu, tie mani
meklēs agri, bet mani neatradīs, **29** Tādēļ ka tie
atzīšanu ienīdējuši un Tā Kunga bijāšanu nav
pieņēmuši. **30** Tiem negribējās mana padoma, tie
ir nicinājuši visu manu pārmācīšanu; **31** Tādēļ
tie ēdīs no sava ceļa augļiem, un būs paēduši no
saviem padomiem. **32** Jo nesaprašu nomaldīšanās
tos nokauj, un ģeķu pārdrošība tos nomaitā. **33**
Bet kas mani klausa, tas dzīvos droši, un savā
mierā tas ļauna nebīsies.

2 Mans bērns, ja tu pieņemsi manus vārdus,
un sirdī glabāsi manu mācību, **2** Savu ausi
griezt uz gudrību un savu sirdi uz atzīšanu, **3**
Tiešām, ja tu atzīšanas lūgsies un savu balsi
pacelsi pēc saprašanas, **4** Ja tu viņu meklēsi kā
sudrabu un tai pakaļ dzīsies kā mantai; **5** Tad
tu sapratīsi Tā Kunga bijāšanu un atradīsi Dieva
atzīšanu; **6** (Jo Tas Kungs dod gudrību, no viņa
mutes nāk atzīšana un saprašana: **7** Viņš taisniem
paglabā labklāšanos un ir par bruņām tiem, kas
bezvainībā staigā, **8** Sargādams taisnības ceļus un
pasargādams savu taisno tekas;) **9** Tad tu atzīsi,
kas taisnība un tiesa, un kas skaidrība un ceļš uz
visu labu, **10** Ja gudrība nāks tavā sirdī, un atzīšana
tavai dvēselei būs mīļa, **11** Tad labs padoms tevi
pasargās un saprašana tevi paglabās, **12** Ka tā
tevi izglābj no ļauna ceļa, no vīra, kas netiklību
runā, **13** Kas atstājuši skaidrības ceļus, staigā pa
tumsības ceļiem, **14** Kas priecājās ļaunu darīt un
prieku atrod netiklībā un viltībā, **15** Kuru ceļi ir
greizi, un kas savās tekās netikli; **16** Ka tā tevi
izglābj no svešas sievas, no svešnieces ar mīkstiem
vārdiem, **17** Kas atstāj savas jaunības vīru, un
aizmirst sava Dieva derību; **18** (Jo viņas nams
pašķiebjās uz nāvi, un viņas ceļi pie miroņiem;
19 Visi, kas pie tās ieiet, negriežas atpakaļ, nedz
atrod dzīvības ceļus;) **20** Ka, lai tu staigā pa
labo ceļiem un sargi taisno tekas; **21** Jo taisnie
dzīvos zemē, un sirdsskaidrie tur paliks; **22** Bet
bezdievīgie no zemes taps izdeldēti, un kas ticību
netur, no tās taps izsakņoti.

3 Mans bērns, neaizmirsti manu mācību, bet lai
tava sirds patur manus baušļus. **2** Jo tie tev
pieliks daudz dienu un dzīvības gadus un mieru.
3 Žēlastība un ticība tevi neatstās; sien tos ap savu
kaklu un ieraksti tos savas sirds galdiņā; **4** Tad tu
atradīsi žēlastību un labprātību Dieva un cilvēku
acīs. **5** Paļaujies uz To Kungu no visas savas sirds
un nepaļaujies uz savu gudrību. **6** Visos savos
ceļos ņem Viņu vērā, tad Viņš darīs līdzenas tavas
tekas **7** Neesi gudrs savās acīs; bīsties To Kungu
un atkāpies no ļauna. **8** Tās būs tavai miesai zāles,
kas dziedina, un atspirgšana taviem kauliem. **9**
Godā To Kungu no savas mantas, un no visa sava
ienākuma pirmajiem, **10** Tad tavi šķūņi pildīsies ar
pilnību, un tavi vīna spaidi plūdīs no jauna vīna.
11 Mans bērns, neatmet Tā Kunga pamācīšanu,
un lai viņa pārmācīšana tev neriebj; **12** Jo ko Tas
Kungs mīļo, to Viņš pārmāca, kā tēvs dēlu, pie kā
tam labs prāts. **13** Svētīgs tas cilvēks, kas atradis

gudrību, un cilvēks, kam tiek saprašana. 14 Viņu
mantot ir labāki nekā sudrabu mantot, un viņu
krāt labāki nekā spožu zeltu. 15 Viņa ir dārgāka
pār pērlēm un viss, ko tu kārotos, tai netiek līdzi.
16 Garš mūžs ir viņas labā rokā, un viņas kreisā
bagātība un gods. 17 Viņas ceļi ir jauki ceļi, un
visas viņas tekas ir miers. 18 Viņa ir dzīvības koks
tiem, kas viņu tver, un kas viņu cieti tur, tas ir
laimīgs. 19 Tas Kungs ar gudrību licis pamatus
zemei, ar saprašanu viņš sataisījis debesis. 20 Caur
viņa ziņu plūda ūdens plūdi, un padebeši pilēja
ar rasu. 21 Mans bērns, lai tās neizzūd no tavām
acīm, pasargi apdomīgu prātu un samaņu. 22 Jo
tā būs tavas dvēseles dzīvība un glītums tavam
kaklam. 23 Tad tu savu ceļu staigāsi droši, un tava
kāja nepiedauzīsies; 24 Apguldamies tu nebīsies,
bet gulēsi, un tavs miegs būs gards. 25 Tu nebīsies
no piepešas izbailes, nedz no bezdievīgo posta,
kad tas nāk; 26 Jo Tas Kungs būs tavs patvērums
un pasargās tavu kāju no valgiem. 27 Neliedzies
labu darīt, kam tas nākas, ja Dievs devis, ka tev
pie rokas, to darīt; 28 Nesaki uz savu tuvāko: „Ej
un nāc, es tev rīt došu!“un tev tomēr ir. 29 Neperē
ļauna pret savu tuvāko, kad tas tev uzticēdamies
pie tevis dzīvo. 30 Nebaries par nepatiesu ar
cilvēku ja viņš tev ļauna nav darījis. 31 Neapskaudi
varas darītāju un neizraugies sev neviena no viņa
ceļiem; 32 Jo netiklais Tam Kungam ir negantība,
bet viņam ir draudzība ar sirdsskaidriem. 33 Tā
Kunga lāsti ir bezdievīga namā, bet taisno mājas
vietu viņš svētī. 34 Smējējus tiešām viņš apsmies,
bet pazemīgiem dos žēlastību. 35 Gudrie iemantos
godu, bet ģeķi atradīs kaunu.

4 Klausāties, mani bērni, tēva pamācīšanu un
meklējiet atzīšanu mācīties; 2 Jo es jums dodu
labu mācību, neatmetiet manu bauslību! 3 Jo
es biju sava tēva dēls, savai mātei luteklītis un
vienīgais; 4 Un viņš mani mācīja un sacīja: Lai tava
sirds pieņem manus vārdus, turi manus baušļus,
tad tu dzīvosi; 5 Manto gudrību, manto atzīšanu;
neaizmirsti un negriezies nost no manas mutes
vārdiem; 6 Neatstāj to, tad viņa tevi paglābs; mīļo
viņu, tad viņa tevi pasargās. 7 Gudrības iesākums
ir: Manto gudrību un ar visu savu padomu
samanto atzīšanu. 8 Turi viņu augsti, tad viņa
tevi paaugstinās, viņa tevi cels godā, ja tu viņu
apkampsi. 9 Viņa dos jauku glītumu tavai galvai;
krāšņu kroni viņa tev dāvinās. 10 Klausies, mans
bērns, un pieņem manus vārdus, tad vairosies
tavas dzīvības gadi. 11 Es tev mācīšu gudrības ceļu,
es tevi vadīšu uz taisna ceļa, 12 Ka staigājot tavi
soļi nemetās, un tekot tu nepiedauzies. 13 Turies
cieti pie pamācības, neatstājies no tās, sargi to; jo
tā ir tava dzīvība. 14 Uz bezdievīgo tekas nenāc
un uz ļauno ceļa neej! 15 Stājies no tā, nestaigā uz
viņa; raujies no tā un ej garām! 16 Jo tie neaiziet
gulēt, pirms nav ļauna darījuši, un tiem nenāk
miegs, pirms nav kādu zemē gāzuši. 17 Jo tie ēd
bezdievības maizi un dzer negantības vīnu. 18
Bet taisno celiņš ir kā spožs gaišums, kas spīd
un spīd, līdz diena aust. 19 Bezdievīgo ceļš ir kā
akla tumsība; tie nezin, pār ko tie kritīs. 20 Ņem
vērā, mans dēls, manus vārdus, griez savu ausi uz
manu valodu, 21 Lai tie nezūd no tavām acīm;
paglabā tos savā sirds dziļumā; 22 Jo tie ir dzīvība
tiem, kas tos atrod, un visai viņu miesai zāles, kas
dziedina. 23 Pār visu, kas jāsargā, sargi savu sirdi;
jo no tās iziet dzīvība. 24 Atstādini no sevis netiklu
muti, un netaisnas lūpas lai ir tālu no tevis. 25 Lai
tavas acis taisni skatās, un tavi acu raugi taisni
tavā priekšā. 26 Nosver savu kāju soļus, tad visi
tavi ceļi labi izdosies. 27 Negriezies ne uz labo ne
kreiso pusi; sargi savu kāju no ļauna.

5 Mans bērns, ņem vērā manu gudrību, griez
savu ausi pie manas mācības, 2 Ka tu sargi
apdomību, un tavas lūpas glabā atzīšanu. 3 Jo
svešas sievas lūpas pil kā tīrs medus, un viņas
mute ir glumāka nekā eļļa; 4 Bet gals tai ir rūgts kā
vērmeles, un ass kā abējās pusēs griezīgs zobens.
5 Viņas kājas nokāpj nāvē, viņas soļi aizsniedz
elli; (Sheol h7585) 6 Lai neapdomā dzīvības ceļus,
viņas pēdas grozās, ka nezin kur. 7 Nu tad, bērni,
klausiet man un neatkāpjaties no manas mutes
vārdiem. 8 Lai tavs ceļš paliek tālu no viņas,
un nenāc tuvu pie viņas nama durvīm, 9 Ka tu
nedod svešām savu jaunības spēku un savus gadus
tam briesmīgam, 10 Ka sveši nepieēdās no tava
spēka, un tavs grūtais pūliņš nenāk svešā namā,
11 Un tev pēcgalā nav jānopūšas, kad tava āda un
miesa diltin nodilusi, 12 Un tev nav jāsaka: „Ak,
kā es esmu nīdējis pamācīšanu, un mana sirds
smējusies par rāšanu, 13 Un neesmu klausījis sava
pamācītāja balsi, un savu ausi neesmu griezis
uz tiem, kas mani mācīja! 14 Tikko nelaimē vēl
neesmu visai(dziļi) iestidzis, pašā draudzes un
ļaužu vidū!“ 15 Dzer ūdeni no savas akas, un
tekošu ūdeni no sava avota. 16 Vai tavi avoti lai
iztek laukā, un ūdens upes uz ielām? 17 Lai tās tev
vien pieder, un nevienam svešam līdz ar tevi. 18
Tavs avots lai ir svētīts, un tu priecājies par savas
jaunības sievu. 19 Ak kāda tā mīlīga, kā stirna, un
daiļa, kā kalnu kaza! Pie viņas krūtīm pieglaudies
allažiņ un ar viņas mīlestību ielīksmojies vienmēr!
20 Un kādēļ tu, mans bērns, ar citu gribi jaukties un
svešas sievietes krūtis apkampt! 21 Jo cilvēka ceļi
stāv priekš Tā Kunga acīm, un Tas sver visus viņa

soļus. 22 Bezdievīgo gūstīs viņa paša noziegumi,
un ar savu grēku saitēm viņš taps saistīts. 23 Bez
pamācīšanas palicis, viņš nomirs, un savā lielā
ģeķībā viņš gāzīsies.

6 Mans bērns, ja tu priekš sava tuvākā galvojis
un roku devis priekš cita, 2 Tad tu esi sasaistīts
ar savas mutes valodu un savaldzināts ar savas
mutes vārdiem. 3 Tad dari jel tā mans bērns, un
izglābies, ja tu savam tuvākam rokā esi nācis; ej,
meties zemē priekš viņa un spied savu tuvāko;
4 Nedod savām acīm miega, nedod savām acīm
dusas; 5 Izglābies kā stirna no viņa rokas un
kā putns no mednieka rokas! 6 Ej pie skudras,
sliņķi, skaties viņas ceļus un topi gudrs! 7 Lai
tai nav valdnieka, ne virsnieka, ne kunga, 8 Tā
tomēr savu maizi sagādā vasarā, savu barību
sakrāj pļaujamā laikā. 9 Cik ilgi tu gulēsi, sliņķi?
Kad tu celsies no sava miega? 10 Guli maķenīt,
snaudi maķenīt, saliec maķenīt rokas miegā; 11
Tad tava nabadzība tev pienāks nākdama, un tavs
trūkums, kā apbruņots vīrs. 12 Nelieša cilvēks ir
tāds negants vīrs, kas staigā ar netiklu muti, 13
Met ar acīm, piegrūž ar kājām, zīmē ar pirkstiem.
14 Netiklība ir viņa sirdī, viņš domā vienmēr uz
ļaunu, saceļ ķildas. 15 Tādēļ viņam nelaime nāks
piepeši, viņš ātri taps satriekts un dziedināšanas
nebūs. 16 Šās sešas lietas Tas Kungs ienīst, un
tā septītā viņam ir negantība: 17 Lepnas acis,
melu mēle un rokas, kas nenoziedzīgas asinis izlej,
18 Sirds, kas negantus nodomus perē; kājas, kas
mudīgas uz ļaunu skriet; 19 Viltīgs liecinieks, kas
droši melus runā, un kas ķildu ceļ starp brāļiem.
- 20 Mans bērns, glabā sava tēva pamācīšanu un
nepamet savas mātes mācību. 21 Sasien to allažiņ
uz savas sirds un sien to ap savu kaklu. 22 Kad tu
staigā, tad tā tevi pavadīs; kad tu apgulies, tad tā
tevi apsargās, un kad tu uzmodies, tad tā ar tevi
runās; 23 Jo pamācīšana ir spīdeklis, un mācība
gaišums, un kad pārmāca un rāj, tas ir dzīvības
ceļš; 24 Ka tās tev izsargā no negodīgas sievas,
no svešas sievietes mīkstās mēles. 25 Nekāro
savā sirdī pēc viņas skaistuma, un lai viņa tevi
nesagūsta ar savām acīm; 26 Jo caur mauku tiek
līdz maizes drupekļiem, un vīra sieva tev notvers
pat dārgo dzīvību. 27 Vai arī uguni var klēpī ņemt,
un drēbes nesadegtu? 28 Vai uz kvēlošām oglēm
var iet un nesadedzinātu kājas? 29 Tāpat, kas ieiet
pie otra sievas; nesodīts nepaliks, kas to aizskar.
30 Zaglim nepiedod vis, ka zog izsalcis, vēderu
pildīt. 31 Bet pieķerts tas septiņkārt atlīdzinās,
visu sava nama padomu tas atdos. 32 Kas ar sievu
laulību pārkāpj, tam prāta nav; to tik dara, kas
sev dzīvību grib nogalināt. 33 Tam būs kāviens
un kauns un negods bez gala; 34 Jo viņas vīra
dusmas iekarsušās netaupīs atriebšanas laikā. 35
Tas nebēdās ne par kādu līdzību(izpirkumu), un
nebūs miera, cik dāvanu arī nedotu.

7 Mans bērns, sargi manus vārdus un glabā pie
sevis manu mācību. 2 Sargi manu pamācīšanu,
tad tu dzīvosi, un manu mācību kā savu acu raugu.
3 Sien to ap saviem pirkstiem, ieraksti to savas
sirds galdiņā. 4 Saki uz gudrību: Tu esi mana
māsa! un atzīšanu sauc par savu radinieci, 5 Ka
tu sevi pasargi no svešas sievas, no svešinieces
ar mīkstiem vārdiem. 6 Jo es skatījos pa sava
nama logu, caur saviem skadriņiem, 7 Un redzēju
nejēgu vidū un ieraudzīju starp zēniem neprātīgu
jaunekli. 8 Tas gāja pa ielu ap nama stūri, staigāja
pa viņas nama ceļu, 9 Pavakarē, krēslā, nakts
vidū un tumsā. 10 Un redzi, viņu sastapa sieva,
maukas apģērbā un viltu sirdī. 11 Šī bija trakule
un palaidne, viņas kājas nemetās mājā; 12 Te viņa
ārā, te uz ielām un glūn aiz visiem stūriem. 13
Un tā viņu apkampa un skūpstīja kā bezkauņa un
uz to sacīja: 14 „Pateicības upuri man bija jānes;
šodien es savu solījumu esmu pildījusi. 15 Tādēļ
esmu izgājusi tev pretī, tavu vaigu meklēt un tevi
esmu atradusi. 16 Ar apsegiem esmu klājusi savu
gultu, ar strīpainiem Ēģiptes palagiem. 17 Savu
gultu esmu izkvēpinājusi ar mirrēm, alvejām un
kanēli; 18 Nāc, lai izbaudām kārības līdz rītam,
lai izpriecājamies mīlestībā; 19 Jo vīrs nav mājās,
viņš aizgājis tālā ceļā, 20 Viņš naudas maku
ņēmis līdz, tik uz svētkiem vēl pārnāks mājās."
21 Viņa to pierunāja ar savu vārdu drūzmu, ar
savu mīksto mēli tā viņu aizrāva. 22 Uz reizi tas
viņai gāja pakaļ, kā vērsis iet pie kaušanas un
kā nelietis, saistīts uz sodu, 23 Kamēr bulta viņa
aknas pāršķeļ; tā putns skrien sprostā un nezin,
ka tas pret viņa dzīvību. 24 Nu tad, bērni, klausiet
mani, un ņemiet vērā manas mutes vārdus. 25
Lai tava sirds nenomaldās uz viņas ceļiem un
nenoklīsti uz viņas gaitām; 26 Jo daudz ir to
nokauto, ko tā gāzusi zemē, un liels pulks, ko viņa
nogalinājusi. 27 Viņas nams ir ceļi uz elli, kas
novada nāves kambaros. (Sheol h7585)

8 Vai gudrība nesauc, un atzīšana nepaceļ savu
balsi? 2 Kalnu virsgalā tā stāv, ceļmalā uz
ceļu jūtīm; 3 Pie vārtiem pilsētas priekšā, kur pa
vārtiem ieiet, viņa skaņi sauc: 4 „Uz jums, vīri, es
saucu, un mana balss iet pie cilvēku bērniem. 5
Ņemiet vērā, nejēgas, gudrību, un, ģeķi, paliekat
prātīgi! 6 Klausāties, jo es runāšu augstas lietas
un atdarīšu savu muti ar skaidriem vārdiem. 7 Jo
mana mute runās patiesību, un bezdievība manām

lūpām ir negantība. 8 Visi manas mutes vārdi stāv
taisnībā, iekš tiem nav netiklības, nedz viltības.
9 Tie ir visnotaļ taisni tam, kas tos saprot un
skaidri tiem, kas atzīšanu atraduši. 10 Pieņemiet
manu mācību labāki nekā sudrabu, un atzīšanu
vairāk nekā tīru zeltu; 11 Jo gudrība ir labāka
pār pērlēm, un viss, ko tu kārotu, tai netiek līdz.
12 Es, tā gudrība, mītu pie samaņas un atrodu
vērtīgu padomu. 13 Tā Kunga bijāšana ir: ienīdēt
ļaunu, lepnību, augstprātību un ļaunu ceļu, un
es ienīstu netiklu muti. 14 Pie manis ir padoms
un palīgs; es esmu atzīšana, man ir spēks. 15
Caur mani valda ķēniņi, un dod taisnus likumus
valdītāji; 16 Caur mani valda varenie un lielkungi,
visi zemes soģi. 17 Es mīlēju tos, kas mani mīl, un
kas mani tikuši(centīgi) meklē, tie mani atrod. 18
Bagātība un gods ir pie manis, paliekama manta
un taisnība. 19 Mani augļi ir labāki nekā zelts un
tīrs zelts, un mans ienākums nekā šķīsts sudrabs.
20 Es vadu uz taisnības ceļa, taisnas tiesas pēdās,
21 Ka tiem, kas mani mīl, dodu iemantot pilnību un
pildu viņu mantu. 22 Tas Kungs mani nolika par
sava ceļa iesākumu, par savu radījumu pirmaju
no mūžības. 23 No mūžības es esmu iecelta, no
iesākuma, no pasaules gala. 24 Kad dziļumi vēl
nebija, tad es piedzimu, kad avoti vēl nebija,
no ūdeņiem grūti. 25 Pirms kalnu pamati tapa
nolikti, priekš pakalniem, tad es piedzimu. 26
Viņš vēl nebija radījis zemi nedz klajumus, nedz
sācis pasaules pīšļus; 27 Kad viņš debesis sataisīja,
tad es tur biju; kad viņš izplatīja debess velvi
pār dziļumiem, 28 Kad viņš padebešus augšām
nostiprināja, kad dziļumu avoti krākdami krāca,
29 Kad viņš jūrai lika robežas, ka ūdeņi neplūstu
pār viņas malām, kad viņš nostiprināja zemes
pamatus: 30 Tad es biju pie viņa tā izdarītāja un
biju viņa prieks dienu dienas un līksmojos viņa
priekšā vienmēr: 31 Es līksmojos viņa pasaules
virsū un mans prieks ir pie cilvēku bērniem. 32
Tad klausiet nu mani, mani bērni; jo svētīgs, kas
manus ceļus sargā. 33 Klausiet pamācīšanai un
topiet gudri, un neatmetat viņu. 34 Svētīgs tas
cilvēks, kas mani klausa, kas kavējās pie manām
durvīm dienu no dienas, sargāt manu durvju
stenderus; 35 Jo kas mani atrod, tas atrod dzīvību
un dabūs žēlastību no Tā Kunga. 36 Bet kas pret
mani grēko, tas dara varu savai dvēselei; kas mani
ienīst, tie visi līdz mīļo nāvi."

9 Dieva gudrība ir uztaisījusi savu namu, viņa
uzcirtusi savus septiņus pīlārus; 2 Viņa
nokāvusi savus kaujamos, jaukusi savu vīnu, ir
jau klājusi savu galdu; 3 Viņa izsūtījusi savas
kalpones; viņa sauc no pilsētas augstākām vietām:
4 „Kas nejēga, lai griežas šurp!"kas neprātīgs, uz
to viņa saka: 5 „Nāciet, ēdiet no manas maizes,
un dzeriet no vīna, ko esmu jaukusi. 6 Atstājiet
nejēdzību, tad dzīvosiet, un staigājiet pa atzīšanas
ceļu!" 7 Kas smējēju pamāca, tas dabūs kaunu, un
kas bezdievīgo pārmāca, apsmieklu. 8 Nepamāci
smējēju, ka viņš tevi neienīst; pamāci prātīgo, tas
tevi mīlēs. 9 Dod prātīgam, tad viņš tiks jo prātīgs,
māci taisnu, tad viņš pieaugs mācībā. 10 Tā Kunga
bijāšana ir gudrības iesākums, un izprast, kas
svēts, tā ir atzīšana. 11 Jo caur mani taps daudz
tavu dienu un vairosies tev dzīvības gadi. 12 Ja
tu gudrs, tad tu sev gudrs; ja tu smējējs, tad tu
viens pats to nesīsi. 13 Nejēdzība ir sieva tītīga,
ģeķīga, kas neatjēdz nenieka 14 Tā sēž sava nama
durvīs uz goda krēsla pilsētas augstās vietās, 15
Aicināt tos, kas iet garām pa ceļu, kas staigā savās
taisnās tekās. 16 Kas nejēga, lai griežas šurp! Un
kas neprātīgs, uz to viņa saka: 17 „Zagts ūdens ir
salds, un slēpta maize garda!" 18 Bet tas nemana,
ka tur miroņi, un elles dziļumos viņas viesi! (Sheol
h7585)

10 Salamana sakāmie vārdi. Gudrs dēls ir tēva
prieks, bet ģeķīgs mātes sirdēsti. 2 Netaisnas
mantas nelīdz nenieka, bet taisnība izpestī no
nāves. 3 Tas Kungs taisnai dvēselei neliek bada
ciest; bet bezdievīga negausību viņš izšķiež. 4
Kas slinku roku strādā, top nabags; bet čakla roka
dara bagātu. 5 Kas vasarā sakrāj, ir prātīgs; bet
kas pļaujamā laikā guļ, paliek kaunā. 6 Svētība
pār taisna galvu, bet bēdas aizbāzīs bezdievīgiem
muti. 7 Taisnam piemiņa paliek svētīta, bet
bezdievīgiem slava iznīks. 8 Kam gudra sirds, tas
pieņem mācību, bet kas muti palaiž, ies bojā. 9
Kas skaidrībā staigā, tas staigā ar mieru; bet kas
savus ceļus groza, to pienāks. 10 Kas ar acīm met,
tas pieved bēdas; un kas muti palaiž, ies bojā. 11
Taisnam mute ir dzīvības avots; bet bēdas aizbāzīs
bezdievīgiem muti. 12 Ienaids ceļ bāršanos; bet
mīlestība apklāj visus pārkāpumus. 13 Uz prātīga
lūpām rodas gudrība, bet pār ģeķa muguru nāk
rīkste. 14 Prātīgie pietur savu padomu, bet ģeķu
mute ir briesmas tuvumā. 15 Bagātam manta ir
viņa stiprā pils, bet tukšinieku briesmas ir viņu
nabadzība. 16 Taisna krājumiņš ir uz dzīvību, bet
bezdievīga ienākums uz grēku. 17 Pārmācīšanu
pieņemt ir ceļš uz dzīvību, bet kas par mācību
nebēdā, tas maldās. 18 Viltīgas lūpas slēpj ienaidu,
un kas niknu slavu ceļ, ir nelga. 19 Vārdu pulkā
netrūkst grēku, bet kas savas lūpas valda, ir gudrs.
20 Taisnam mēle ir tīrs sudrabs, bezdievīgā sirds
neder nekam. 21 Taisna lūpas daudziem ganība,

bet ģeķi nomirs savā sirds ģeķībā. 22 Tā Kunga
svētība dara bagātu, un rūpes tur nekā nepieliek.
23 Ģeķim prieks, blēņas darīt, bet prātīgam vīram
gudrība. 24 No kā bezdievīgais bīstas, tas viņam
uziet, un ko taisnie vēlās, to Viņš tiem dod. 25
Tā kā vētra pārskrien, tāpat bezdievīgā vairs
nebūs, bet taisnais pastāv mūžīgi. 26 Kā skābums
zobiem un dūmi acīm, tā sliņķis tiem, kas to
sūta. 27 Tā Kunga bijāšana vairo dienas, bet
bezdievīgo gadi top paīsināti. 28 Ko taisnie gaida,
būs līksmība, bet bezdievīgo cerība zudīs. 29
Tā Kunga ceļš sirdsskaidriem ir par stiprumu,
bet ļauna darītājiem par izbailēm. 30 Taisnais
nešaubīsies ne mūžam, bet bezdievīgie nepaliks
zemes virsū. 31 No taisnā mutes zaļo gudrība, bet
netikla mēle taps izdeldēta. 32 Taisnā lūpas zin,
kas pieklājās, bet bezdievīgo mute ir netikla.

11 Viltīgs svars Tam Kungam ir negantība, bet
pilnīgs svara akmens Viņam patīk. 2 Kur nāk
lepnība, tur arī nāk kauns, bet pie pazemīgiem
ir gudrība. 3 Taisno sirdsskaidrība tos vada, bet
neliešu netiklība tos posta. 4 Manta nepalīdz
atriebšanas dienā, bet taisnība izpestī no nāves. 5
Skaidram taisnība līdzina ceļu, bet bezdievīgais
kritīs caur savu bezdievību. 6 Taisno taisnība
tos izglābs, bet nebēdnieki savaldzināsies savā
kārībā. 7 Kad bezdievīgs cilvēks mirst, tad viņa
cerība iznīkst, un netaisno gaidīšana ir pagalam.
8 Taisnais tiek izglābts no bēdām, un bezdievīgais
nāk viņa vietā. 9 Blēdis savu tuvāko bendē ar
muti, bet taisnie, to manot, paglābjas. 10 Kad
taisnam labi klājās, tad pilsēta priecājās, un
gavilē, kad bezdievīgais iet postā. 11 Caur taisna
svētību pilsēta ceļas, bet caur bezdievīga muti
tā top nopostīta. 12 Kas savu tuvāko nicina, tam
nav saprašanas; bet gudrs vīrs cieš klusu. 13
Mēlnesis apkārt lienot izmuld, kas slēpjams; bet
kam uzticīgs prāts, tas to apklāj. 14 Kur vadīšanas
nav, tur ļaudis nīkst; bet kur padoma devēju
papilnam, tur labi izdodas. 15 Kas par svešu galvo,
tam būs bēdu gan; bet kas galvošanu ienīst, tas
paliek mierā. 16 Mīlīga sieva panāk godu, tā kā
varenie panāk bagātību. 17 Žēlīgs vīrs savai paša
dvēselei dara labu, bet niknais savai paša miesai
dara grūti. 18 Bezdievīgais pelnās tukšu algu,
bet kas taisnību sēj, tam alga pastāvīga. 19 Kā
taisnība ir uz dzīvību, tā ļaunam pakaļ dzīties ir
uz nāvi. 20 Kam netikla sirds, tas Tam Kungam
ir negantība; bet kam skaidrs ceļš, tas Viņam
patīk. 21 Uz radu radiem paliek blēža vaina; bet
taisno dzimums taps izglābts. 22 Skaista sieva, kas
goda neprot, ir zelta gredzens cūkas purnā. 23 Ko
taisnie vēlās, ir visnotaļ labums; bet bezdievīgo
cerība ir pārgalvība. 24 Cits izkaisa, un tam vēl
krājās; un cits taupa pārlieku, bet tik uz trūcību. 25
Tā dvēsele, kas svētī, tiks trekna, un kas dzirdina,
tas atkal taps dzirdināts. 26 Kas aiztur labību, to
ļaudis lād, bet svētība būs pār pārdevēja galvu.
27 Kas dzenās pēc laba, tas ir patīkams, bet kas
meklē ļaunu, tam tas arī nāks. 28 Kas uz savu
bagātību palaižās, tas iznīks, bet taisnie zaļos kā
lapas, 29 Kas savu namu pilda ar nemieru, tas
mantos vēju, un ģeķis būs par kalpu tam, kam
ir gudra sirds. 30 Taisna auglis ir dzīvības koks,
un gudrais manto sirdis. 31 Redzi, taisnam virs
zemes top atmaksāts, cik vairāk vēl bezdievīgam
un grēciniekam.

12 Kas labprāt panes pārmācīšanu, tas mīļo
atzīšanu, bet kas nepanes rājienu, tas paliek
muļķis. 2 Kas labs, tas Tam Kungam patīkams,
bet vīru, kas viltu perē viņš pazudina. 3 Cilvēks
nepastāvēs, kad ir bezdievīgs, bet taisno sakne
netaps kustināta. 4 Tikla sieva ir sava vīra kronis,
bet netikla ir kā puve viņa kaulos. 5 Taisno
domas ir tiesa, bet bezdievīgo padomi viltība. 6
Bezdievīgo vārdi glūn uz asinīm; bet taisno mute
tos izpestī. 7 Bezdievīgie top iznīcināti, ka to
vairs nav; bet taisno nams pastāvēs. 8 Kā kuram
saprašana, tā viņam slava; bet par apsmieklu būs,
kam netikla sirds. 9 Labāks tas zemais, kas sev
pašam par kalpu, nekā kas lepojās, un maizes
nav. 10 Taisnais gādā par sava lopa dzīvību, bet
bezdievīgo sirds ir nežēlīga. 11 Kas savu zemi
kopj, būs maizes paēdis, bet kas niekus triec,
tam nav jēgas. 12 Bezdievīgais traucās pēc blēžu
medījuma; bet taisno sakne nes augļus. 13 Ļaunais
savaldzinājās savas mutes grēkos; bet taisnais izies
no bēdām. 14 Pēc savas mutes augļiem ikviens top
pieēdināts ar labumu, un cilvēkam top maksāts
pēc viņa roku darbiem. 15 Ģeķa ceļš ir taisns paša
acīs, bet kas padomam klausa, tas ir gudrs. 16 Ģeķa
apskaišanās tūdaļ top zināma; bet kas slēpj, ka ir
apkaunots, tas ir gudrs. 17 Kas patiesību runā, tas
saka taisnību; bet nepatiess liecinieks teic melus.
18 Dažs aplam runājot kā ar zobenu iedur; bet
gudro mēle ir zāles, kas dziedina. 19 Patiesa mute
pastāvēs mūžīgi, bet viltīga mēle tik acumirkli. 20
Viltība ir sirdī tiem, kas ļaunu perē; bet kas dod
miera padomu, dara prieku. 21 Taisnam nekāds
ļaunums nenotiks, bet bezdievīgiem ļaunuma
uzies papilnam. 22 Viltīgas lūpas Tam Kungam ir
negantība; bet kas uzticību dara, tas viņam labi
patīk. 23 Gudrs cilvēks neizteic savu padomu;
bet nejēgu sirds izkliedz ģeķību. 24 Čakla roka

valdīs, bet slinka dos meslus. 25 Raizes sirdī
nospiež cilvēku, bet labs vārds to iepriecina. 26
Taisnais savam tuvākam rāda ceļu, bet bezdievīgo
ceļš maldina. 27 Sliņķis neceps savu medījumu,
bet uzcītīgam cilvēkam ir skaista manta. 28 Uz
taisnības ceļa ir dzīvība, un uz viņas ceļa tekām
nav nāve.

13 Gudrs dēls klausa tēva pārmācīšanai, bet
mēdītājs neklausa rāšanai. 2 Ikviens baudīs
labumu no savas mutes augļiem, bet netiklo prieks
ir mokas. 3 Kas sarga savu muti, tas pasargā
savu dvēseli; bet kas muti palaiž, tam briesmīgi
klāsies. 4 Sliņķa dvēsele iekāro, - bet nekā; bet
čaklo dvēsele dabū papilnam. 5 Taisnais ienīst
melu valodu, bet bezdievīgais paliek kaunā un
apsmieklā. 6 Taisnība pasargā to, kas bezvainīgs
savā ceļā, bet bezdievība gāž grēkos. 7 Cits lielās,
ka bagāts, kam nav it nenieka, un cits turas kā
nabags, un tam liela manta. 8 Bagātam, kad
apvainojies, par dvēseli jāmaksā; bet kas nabags,
tas nedzird draudus. 9 Taisno gaišums spīdēs
priecīgi, bet bezdievīgo spīdeklis apdzisīs. 10
Caur lepnību nāk riešana vien, bet gudrība dara
apdomīgus. 11 Manta vēja grābeklim iet mazumā,
bet kas rokā sakrāj, tas to vairo. 12 Cerība, kas
kavējās, graužsirdi, bet kad nāk, ko gaida, tas
ir dzīvības koks. 13 Kas par vārdu nebēdā; tas
dara sev postu; bet kas mācību tur godā, tam labi
klāsies. 14 Gudra vīra mācība ir dzīvības avots,
izsargāties no nāves valgiem. 15 Mīlīgs prāts
dara patīkamu, bet netikļa ceļš dara sāpes. 16
Gudrais (savu darbu) dara apdomīgi, bet ģeķis
dara aklus darbus. 17 Bezdievīgs kalps iekritīs
nelaimē, bet uzticams kalps ir zāles, kas dziedina.
18 Kas par mācību nebēdā, tam nāk tukšība un
kauns; bet kas pamācīšanu pieņem, tas kļūs godā.
19 Kad notiek, ko cerē, tas dvēselei gards; bet
atstāties no ļauna ģeķiem ir negantība. 20 Kas
draudzējās ar gudriem, tas taps gudrs; bet kas
ģeķiem biedrs, tiks postā. 21 Nelaime dzīsies
grēciniekiem pakaļ, bet taisniem ar labu tiks
atmaksāts. 22 Kas ir labs, tā manta nāk uz bērnu
bērniem; bet grēcinieka krājums taisnam top
pataupīts. 23 Daudz maizes ir nabagu vagās, bet
citi iet postā caur savu netaisnību. 24 Kas rīksti
taupa, tas ienīst savu dēlu; bet kas viņu mīļo,
tas to pārmāca drīz. 25 Taisnais ēd, kamēr viņa
dvēselei gan; bet bezdievīgo vēders paliek tukšs.

14 Gudra sieva uztaisa savu namu, bet
neprātniece to noposta pati savām rokām.
2 Kas savā skaidrībā staigā, tas bīstas To Kungu;
bet netiklais savā ceļā nebēdā par Viņu. 3 Ģeķa
mutē ir viņa lepnības rīkste, bet gudro lūpas viņus
pasargā. 4 Kur vēršu nav, tur sile tīra; bet caur
vēršu spēku nāk liela raža. 5 Patiess liecinieks
nemelo, bet nepatiess liecinieks izverd melus. 6
Garzobis meklē gudrību un neatrod; bet prātīgam
atzīšana nāk lēti. 7 Ej nost no ģeķa acīm; jo gudru
valodu tu nedzirdēsi! 8 Prātīga vīra gudrība ir
šī, savu ceļu saprast; bet nejēgu ģeķība ir aloties.
9 Ģeķiem grēku upuris nelīdz, bet pie taisniem
ir labpatikšana. 10 Sirds pati vien zina savas
sāpes, un cits neviens nenomana viņas prieku. 11
Bezdievīgo nams taps nopostīts, bet taisno būdiņa
zaļos. 12 Dažs ceļš liekās iesākumā labs, savā galā
ved nāvē. 13 Pat smejoties sirds brīžam sāp, un
līksmība beidzās bēdās. 14 Kas atkāpjas, tā sirds
baudīs savu darbu augļus, tāpat labs vīrs savus. 15
Nejēga tic visu, bet prātīgais ņem vērā savus soļus.
16 Gudrais bīstas un izsargās no ļauna, bet ģeķis ir
kā uguns un drošs. 17 Ātras dusmas dara ģeķību,
un niķainu cilvēku ienīst. 18 Nesaprašu mantība
ir ģeķība, bet prātīgo kronis atzīšana. 19 Ļauniem
jāklanās priekš labiem, un bezdievīgiem taisna
vārtos. 20 Pat draugs nabagu ienīst, bet bagātiem
mīlētāju daudz. 21 Kas pulgo savu tuvāko, grēko;
bet svētīgs, kas par nabagu apžēlojās. 22 Vai tad
neceļā nekļūs, kas ļaunu perē? bet kam prāts
uz labu, panāks žēlastību un uzticību. 23 Kur
sviedriem strādā, tur kas atliek; bet kur vārdi vien,
tur trūcība. 24 Bagātība ir gudriem par kroni, bet
nejēgu ģeķība paliek ģeķība. 25 Patiess liecinieks
izpestī dvēseles, bet kas melus runā, ir blēdis. 26
Tā Kunga bijāšanā ir liela drošība, un tā būs viņa
bērniem par patvērumu. 27 Tā Kunga bijāšana ir
dzīvības avots, izsargāties no nāves valgiem. 28
Ķēniņa gods stāv ļaužu pulkā, bet ļaužu trūkums
ir valdnieku vaidi. 29 Lēnprātīgam liela gudrība,
bet ātrais ir liels ģeķis. 30 Lēna sirds ir miesas
dzīvība, bet ātrs prāts ir puveši kaulos. 31 Kas
nabagu nospiež, pulgo viņa Radītāju; bet kas par
sērdieni apžēlojās, tas godā Dievu. 32 Bezdievīgais
pazūd savā postā, bet taisnais arī savā nāvē ir
drošs, 33 Prātīgo sirdī gudrība dus, bet ģeķu starpā
tā parādās. 34 Taisnība tautu paaugstina, bet grēks
ir ļaužu posts. 35 Tiklam kalpam ķēniņa žēlastība,
bet viņa dusmas bezkaunīgam.

15 Lēna atbilde klusina bardzību, bet rūgta
valoda ceļ dusmas. 2 Gudra mēle dara mācību
mīlīgu, bet ģeķu mute izverd ģeķību. 3 Tā Kunga
acis ir visās malās un ņem vērā ļaunus un labus. 4
Mēle, kas mierina, ir dzīvības koks, bet netikla lauž
sirdi. 5 Ģeķis smejas par sava tēva pamācīšanu,
bet kas mācību pieņem, pieaugs gudrībā. 6 Taisna
namā ir liela svētība, bet pie bezdievīga ienākuma

posts. 7 Gudro lūpas sēj atzīšanu, bet ģeķu sirds
tāda vis nav. 8 Bezdievīgo upuris Tam Kungam ir
negantība, bet taisno lūgšana viņam labi patīk. 9
Bezdievīga ceļš Tam Kungam ir negantība, bet
kas pēc taisnības dzenās, to viņš mīl. 10 Grūta
pārmācīšana būs tam, kas no ceļa atstājās; kas
pamācīšanu ienīst, tas nomirs. 11 Elle un viņas
bezdibenis ir Tā Kunga priekšā, vai tad ne jo vairāk
cilvēku bērnu sirdis! (Sheol h7585) 12 Mēdītājs nemīl
to, kas viņu pamāca, viņš nemetās pie gudriem.
13 Priecīga sirds dara vaigu priecīgu, bet sirdēsti
nospiež garu. 14 Prātīga vīra sirds meklē atzīšanu,
bet ģeķu vaigs ganās ģeķībā. 15 Bēdīga cilvēka
dienas ir visas līdz ļaunas, bet priecīgai sirdij ir
dzīres bez mitēšanās. 16 Labāk ir mazumiņš ar Tā
Kunga bijāšanu, nekā liela manta, kur raizes klāt.
17 Kāpostu virums ar mīlestību ir labāks, nekā
barots vērsis ar naidu. 18 Sirdīgs(dusmīgs) vīrs
ceļ ķildu, bet lēnprātīgais klusina bāršanos. 19
Sliņķa ceļš ir kā ērkšķu krūms, bet taisno tekas ir
līdzenas. 20 Gudrs dēls iepriecina tēvu, bet ģeķīgs
cilvēks pulgo savu māti. 21 Ģeķība neprātīgiem
ir prieks, bet prātīgs vīrs staigā pareizi. 22 Kur
padoma nav, tur nodoms netiek galā, bet caur
daudz padoma devējiem tas izdodas. 23 Vīrs
priecājās par savas mutes atbildi, un vārds īstenā
laikā, cik tas labs! 24 Gudram dzīvības ceļš iet uz
augšu, lai izbēg no elles apakšā. (Sheol h7585) 25
Lepniem Tas Kungs namu noposta, bet uztaisa
atraitnes ežas. 26 Ļauna vīra nodomi Tam Kungam
ir negantība, bet laipnīga valoda šķīsta. 27 Rautin
raujot cilvēks izposta savu namu, bet kas kukuļus
ienīst, tas dzīvos. 28 Taisna sirds apdomā, ko
atbildēt, bet bezdievīgo mute izverd ļaunumu.
29 Tas Kungs ir tālu no bezdievīgiem, bet taisno
lūgšanu viņš paklausa. 30 Spožas acis iepriecina
sirdi; laba vēsts stiprina kaulus. 31 Auss, kas
klausa dzīvības mācībai, mājos gudro vidū. 32 Kas
mācību atmet, tas zaudē dvēseli; bet kas mācībai
klausa, ņemas gudrībā. 33 Tā Kunga bijāšana ir
pamācīšana uz gudrību, un pazemība ved godā.

16 Cilvēks sirdī gan apņemas, bet no Tā Kunga
nāk, ko mēle runā. 2 Cilvēka ceļi visi ikkatram
savās acīs šķīsti; bet Tas Kungs pārbauda sirdi.
3 Pavēli savus darbus Tam Kungam, tad tavi
nodomi pareizi izdosies. 4 Tas Kungs visu ir
darījis pēc savas ziņas, arī bezdievīgo uz ļauno
dienu. 5 Ikviens, kam lepna sirds, Tam Kungam ir
negantība, tiešām tiesa, tas nesodīts nepaliks. 6
Caur žēlastību un ticību noziegumi top salīdzināti,
un caur Tā Kunga bijāšanu cilvēks izsargās no
ļauna. 7 Kad cilvēka ceļi Tam Kungam patīk, tad
tas pat viņa ienaidniekus ar to salīdzina. 8 Labāk
ir mazumiņš ar taisnību, nekā liels ienākums ar
netaisnību. 9 Cilvēka sirds nodomā savu ceļu, bet
Tas Kungs pašķir viņa gājumu. 10 Dieva padoms
ir uz ķēniņa lūpām; viņa mutei neviļās tiesā. 11
Taisni svari un svara kausi ir no Tā Kunga, un visi
svara akmeņi maisā viņa darbs. 12 Bezdievību
darīt ķēniņiem ir negantība; jo caur taisnību goda
krēsls top stiprināts. 13 Taisnas lūpas ķēniņiem
labi patīk; un kas patiesību runā, to tie mīļo. 14
Ķēniņa dusmas ir nāves vēsts, bet gudrs vīrs tās
remdē. 15 Ķēniņa vaiga spīdumā ir dzīvība, un
viņa laipnība kā vēlais lietus. 16 Gudrību iemantot,
cik daudz labāki tas ir pār zeltu, un saprašanā
ņemties sver vairāk nekā sudrabs. 17 Taisna ceļš
ir izsargāties no ļauna, kas savu ceļu sargā, tas
pasargā savu dvēseli. 18 Lepojies un tu iesi postā;
lielies un tu kritīsi 19 Labāki ir pazemīgam būt ar
pazemīgiem, nekā laupījumu dalīt ar lepniem. 20
Kas gudrs visās lietās, atrod labumu; un svētīgs,
kas uz To Kungu paļaujas. 21 Kam samanīga
sirds, to sauc par gudru, un mīlīgas lūpas vairo
atzīšanu. 22 Saprašana ir dzīvs avots tam, kam tā
ir; bet ģeķu pamācīšana paliek ģeķība. 23 Gudra
sirds māca savu muti un vairo uz savām lūpām
atzīšanu. 24 Laipnīga valoda ir tīrs medus, dvēselei
salda un kauliem zāles, kas dziedina. 25 Dažs ceļš
liekās iesākumā labs, bet savā galā ved nāvē. 26
Kas (citu) apgrūtina, apgrūtina sev pašu; jo tāds
savu muti atdara pret sev pašu. 27 Nelietis saceļ
nelaimi, un uz viņa lūpām ir kā degots uguns. 28
Netikls cilvēks ceļ ķildas, un lišķis sarīdina radus.
29 Kas savu tuvāko kārdina un viņu noved uz
nelabu ceļu, tas padara varas darbu. 30 Kas ar
acīm met, tas nodomā blēņas; kas lūpas sakož, tas
gatavs uz ļaunu; 31 Sirmi mati ir goda kronis; uz
taisnības ceļa to atrod. 32 Lēnprātīgais ir labāks
nekā stiprais; un kas sevi pašu valda, labāks nekā,
kas pilsētu ieņem. 33 Meslus met klēpī, bet Tas
Kungs ir tas nolēmējs.

17 Sauss kumoss ar mieru ir labāks, nekā pilns
nams ar kaujamiem, kur ķildas. 2 Gudrs kalps
valdīs pār netiklu dēlu un dalīs mantojumu starp
brāļiem. 3 Kausējamais katls sudrabu, un ceplis
zeltu, bet Tas Kungs pārbauda sirdis. 4 Netiklis
klausās uz blēņu valodām, melkulis griež ausi uz
neliešu mēlēm. 5 Kas nabagu apsmej, tas nievā
viņa Radītāju, un kas par viņa bēdām priecājās,
nepaliks nesodīts. 6 Sirmgalvju kronis ir bērnu
bērni, un bērnu goda rota ir viņu tēvi. 7 Ģeķiem
nepieder augsti vārdi, nedz lielam kungam melot.
8 Kam ir ko dot, tam tas ir kā dārgs akmens; kur tik
tas griežas, tur labi izdodas. 9 Kas grēku apklāj, tas

iekopj draudzību; bet kas vainu no jauna aizņem,
sarīdina radus. 10 Aprāšana vairāk satriec prātīgo,
nekā simts sitienu ģeķi. 11 Dumpinieks meklē tik
ļaunu vien, bet bargs vēstnesis pret viņu taps
sūtīts. 12 Labāki lāču māti sastapt, kurai bērni
paņemti, nekā ģeķi viņa ģeķībā. 13 Kas labu ar
ļaunu atmaksā, no tā nama ļaunums neatstāsies.
14 Ķildu sākt ir kā ūdens dambi izplēst; pirms sāk
jaukties, atstājies. 15 Kas bezdievīgu taisno un
taisnu pazudina, tie abi Tam Kungam ir negantība.
16 Ko palīdz ģeķim maksa rokā, gudrību pirkt,
kad jēgas nav. 17 Draugs mīļo ikkatrā laikā, bet
brālis piedzen bēdu dienā. 18 Tas ir negudrs,
kas roku dod galvodams priekš sava tuvākā. 19
Kas ķildu mīļo, tas mīļo grēku; un kas savas
durvis taisa augstas, tas meklē nelaimi. 20 Kam
nelieša sirds, tas laba neatradīs; un kam netikla
mēle, tas iekritīs nelaimē. 21 Kas ģeķi dzemdina,
tam tas būs par skumjām, un ģeķa tēvs nevar
priecāties. 22 Priecīga sirds dziedina vainas, bet
sagrauzts gars izkaltē kaulus. 23 Bezdievīgais ņem
slepeni dāvanas, locīt taisnības ceļu. 24 Prātīga
cilvēka vaigā ir gudrība, bet ģeķa acis laistās līdz
pasaules galiem. 25 Ģeķīgs dēls savam tēvam par
sirdēstiem, un rūgtums tai, kas viņu dzemdējusi.
26 Jau nav labi, taisno sodīt, ne vēl goda vīru
sist taisnības dēļ. 27 Kas savu muti valda, tam ir
samaņa, un kam lēns gars, tas ir prāta vīrs. 28 Pat
ģeķi, kad tik klusu cieš, notur par gudru, un par
prāta vīru, kamēr savu muti tur.

18 Kas ar citiem kopā neturas, tas savu gribu
tik meklē, un ir kavēklis visās lietās. 2 Ģeķim
netīk gudra valoda, bet tik vien atklāt savu paša
sirdi. 3 Bezdievīgam staigā līdz negods un ar
apsmieklu kauns. 4 Vārdi cilvēka mutē ir dziļš
ūdens, un gudrības avots ir tekoša ūdens upīte.
5 Nav labi bezdievīga vaigu cienīt un nospiest
taisno tiesā. 6 Ģeķa lūpas ieved ķildā, un viņa
mute brēc pēc sitieniem. 7 Ģeķa mute sev pašai
par postu, un viņa lūpas paša dvēselei par slazda
valgu. 8 Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai
pie sirds. 9 Kas laisks pie darba, tas palaidņa
brālis. 10 Tā Kunga vārds ir stipra pils; tur taisnais
glābjas un top izglābts. 11 Bagātam manta ir viņa
stiprā pils un viņam šķiet augsts mūris. 12 Priekš
bojāiešanas cilvēka sirds top lepna, bet pazemība
ved godā. 13 Kas atbild, pirms dzirdējis, tas tam
par ģeķību un kaunu. 14 Vīra gars panes savas
bēdas, bet kad gars izmisis, kas to var panest?
15 Prātīga sirds iemanto atzīšanu, un gudra auss
meklē atzīšanu. 16 Dāvanas cilvēkam līdzina ceļu
un viņu ved kungu priekšā. 17 Kas pirmais sūdz,
tam taisnība; kad nu nāk viņa pretinieks, tad to
tirda. 18 Mesli nobeidz ķildas un izšķir varenos.
19 Apkaitināts brālis ir cietāks nekā stipra pils, un
ķilda nekā pils vārtu aizšaujamais. 20 No mutes
augļiem ikkatrs savu vēderu pildīs, un viņa lūpu
padoms to ēdinās. 21 Nāve un dzīvība stāv mēles
galā; kā kurš runā, tā tam būs. 22 Kas sievu atradis,
tas atradis labumu un mantojis žēlastību no Tā
Kunga. 23 Nabags runā lūgdamies, bet bagāts
atbild bargi. 24 Citam daudz draugu uz postu; bet
ir draugi, kas labāki nekā brālis.

19 Nabags savā vientiesībā staigādams ir
labāks, nekā ģeķis ar netiklu muti. 2 Arī
pārsteigšanās bez ziņas nav laba, un ātri skrejot
klūp. 3 Ģeķība cilvēkam sajauc ceļus, ka viņa
sirds kurn pret To Kungu. 4 Manta pieved daudz
draugu, bet nabagu draugs atstāj. 5 Nepatiess
liecinieks nesodīts nepaliks, un kas melus runā,
neizglābsies. 6 Augstam kungam daudz pieglaužas,
un ikkatrs ir devīgam vīram draugs. 7 Nabagu
ienīst visi viņa brāļi, cik vairāk viņa draugi no
viņa atraujas; meklē tos pirmos vārdus, to nav.
8 Kas gudrību panāk, mīl savu dvēseli; kas ar
prātu dzīvo, atrod labumu. 9 Nepatiess liecinieks
nesodīts nepaliks, un kas droši melus runā, aizies
postā. 10 Ģeķim nepieder kārumā dzīvot, ne vēl
kalpam pār kungiem valdīt. 11 Prātīgs cilvēks
ir lēns uz dusmām, un viņa rota ir, kaitināšanu
aizmirst. 12 Ķēniņa dusmība ir kā jauna lauvas
rūkšana; bet Viņa žēlastība kā rasa uz zāles. 13
Ģeķīgs dēls ir tēvam par sirdēstiem, un sievas
riešana ir pilēšana bez gala. 14 Namu un mantu
manto no vecākiem, bet prātīgu sievu no Tā
Kunga. 15 Slinkums iemidzina miegā, un kūtra
dvēsele cietīs badu. 16 Kas mācību sargā, tas
sargā savu dvēseli; kas savu ceļu neņem vērā, tas
mirs. 17 Kas par nabagu apžēlojās, tas aizdod Tam
Kungam, un tas tam atmaksās viņa labdarīšanu.
18 Pārmāci savu dēlu, kamēr vēl cerība, bet nedod
savai dvēselei vaļas, viņu nokaut. 19 Kam liela
sirds, tam jācieš sods; jo gribi novērst, jo iet
vairumā. 20 Klausi padomam un pieņem mācību,
ka tu pēcgalā palieci gudrs. 21 Cilvēka sirdī ir
daudz nodomu, bet Tā Kunga padoms, tas pastāv.
22 Cilvēka gods ir labu darīt, un nabags ir labāks,
nekā melkulis. 23 Tā Kunga bijāšana ir uz dzīvību;
jo tāds būs paēdis un dzīvos, ļauna neaizskarts.
24 Sliņķis slēpj roku azotē, pat pie mutes viņš to
neliek. 25 Per garzobi, tad tas nejēga atjēgs, un
pamāci prātīgo, tad viņš atzīs, kas der. 26 Kas
tēvu posta un māti izdzen, tas ir bezkaunīgs un
negants bērns. 27 Neklausi, mans bērns, mācībai,
kas nomaldina no gudrības vārdiem. 28 Nelieša

liecinieks apsmej tiesu, un bezdievīgo mute ierij
netaisnību. 29 Garzobiem sodība gatava un pēriens
ģeķu mugurai.

20 Vīns ir zobgalis, stiprs dzēriens trakgalvis;
kas no tā straipalē, nav gudrs. 2 Ķēniņa
draudi ir kā jauna lauvas rūkšana; kas viņu
apkaitina, tas grēko pret savu dzīvību. 3 Vīram
gods, būt tālu no bāršanās; bet kas vien ģeķis,
iemaisās. 4 Aukstuma dēļ sliņķis near; pļaujamā
laikā viņš meklēs augļus, bet nekā! 5 Vīra padoms
sirdī ir dziļš ūdens, bet gudrs vīrs to izsmeļ.
6 Ir daudz, kas katrs savu labu sirdi teic; bet
uzticamu vīru, kas to atradīs! 7 Taisnais staigā
savā skaidrībā; svētīgi būs viņa bērni pēc viņa! 8
Ķēniņš, uz soģa krēsla sēžot, izdeldē visu ļaunu ar
savām acīm. 9 Kas var sacīt: Es esmu šķīsts savā
sirdī, es esmu tīrs no grēkiem? 10 Divējāds svars un
divējāds mērs, šie abi Tam Kungam ir negantība.
11 Jau pie bērna darbošanās var nomanīt, vai viņa
vīra darbi būs skaidri un taisni. 12 Ausi dzirdošu
un aci redzošu, abas darījis Tas Kungs. 13 Nemīlē
miegu, ka nepalieci par nabagu; atdari savas acis,
tad būsi maizes paēdis. 14 „Slikts, slikts!“saka
pircējs; bet aizgājis, tad lielās. 15 Ja arī zelta
un pērļu ir daudz, tomēr tas skaistākais glītums
ir gudras lūpas. 16 „Atņem viņam drēbi, jo tas
priekš sveša galvojis, un tā nezināmā parādnieka
vietā ķīlā tu to!“ 17 Zagta maize dažam salda,
bet pēcgalā viņa mute būs pilna zvirgzdu. 18 Ar
padomu ved nodomus galā, un karu tu vedi ar
gudriem padomiem. 19 Mēlnesis apkārt lienot
izpļurkstē, kas slēpjams; bet tu netinies ar to, kas
savu muti nevalda. 20 Kas tēvu un māti lād, tā
spīdeklis izdzisīs visu dziļākā tumsībā, 21 Mantība,
ko no pirmā gala iegūst, beidzamā galā nebūs
svētīga. 22 Nesaki: Es atriebšu ļaunu! Gaidi uz To
Kungu, un viņš tevi izpestīs. 23 Divējāds svars
Tam Kungam negantība, un viltīgs svara kauss
nav labs. 24 No Tā Kunga ir cilvēka soļi; kā gan
cilvēks izprastu savu ceļu! 25 Svētas lietas aplam
solīt un pēc apdomāt, būs cilvēkam par valgu. 26
Gudrs ķēniņš izdeldē bezdievīgos un ved skrituli
pār tiem. 27 Dieva gaišums ir cilvēka dvēsele, kas
pārzina visu sirds dziļumu. 28 Žēlastība un ticība
pasargā ķēniņu, un caur žēlastību stāv stiprs viņa
goda krēsls. 29 Jaunekļu krāšņums ir viņu spēks,
un sirmi mati veco goda kronis. 30 Zilu un jēlu
sapērt, tā nelieti noberž tīru un ar sitieniem līdz
kauliem.

21 Ķēniņa sirds ir Tā Kunga rokā kā ūdens
upes, un viņš to loka, kurp gribēdams. 2
Ikvienam savi ceļi liekās taisni; bet Tas Kungs
pārbauda sirdis. 3 Darīt, kas taisnība un tiesa,
Tam Kungam vairāk patīk, nekā upuris. 4 Acu
lepnība un sirds greznība, bezdievīga spīdeklis,
ir grēks. 5 Darbīga cilvēka nodomi ved tik pie
vairuma; bet kas pārsteidzīgs, tiek pie trūkuma.
6 Mantas ar meliem krāt ir zūdošs tvaiks tiem,
kas meklē nāvi. 7 Bezdievīgo varas darbi posta
pašus, ka liedzās taisnību darīt. 8 Līkus ceļus
staigā blēdis, bet taisnais ir skaidrs savā darbā. 9
Nama augšā kaktiņā dzīvot ir labāki, nekā namā
kopā ar rējēju sievu. 10 Bezdievīga dvēsele kāro
ļaunu; viņa acīs tuvākais neatrod žēlastības. 11 Per
garzobi, tad tas nejēga atjēgs; un pamāci prātīgo,
tad viņš atzīs, kas der. 12 Taisns (Dievs) skatās uz
bezdievīgā namu; viņš bezdievīgos gāž nelaimē.
13 Kas ausi aizbāž priekš nabaga kliegšanas, tas
arīdzan sauks un netaps paklausīts. 14 Dāvanas,
klusu dotas, klusina bardzību, un dāvanas klēpī
bargas dusmas. 15 Prieks ir taisnam taisnību
darīt, bet ļaundarītājiem būs izbailes. 16 Cilvēks,
kas nomaldījies no labiem ceļiem, dabūs dusu
miroņu draudzē. 17 Par tukšinieku paliks, kas
līksmībā dzīvo, un kas vīnu un eļļu mīļo, tas
nepaliks bagāts. 18 Bezdievīgais priekš taisnā top
nodots, un nelietis sirdsskaidrā vietā. 19 Labāk
dzīvot tukšā zemē, nekā pie rējējas un dusmīgas
sievas. 20 Gudra dzīvoklī ir mīlīga manta un eļļa;
bet ģeķa cilvēks to izšķērdē. 21 Kas dzenās pēc
taisnības un apžēlošanas, atradīs dzīvību, taisnību
un godu. 22 Gudrais uzņem varenu ļaužu pilsētu
un apgāž stiprumu, uz ko viņi paļaujas. 23 Kas
muti un mēli sargā, tas pasargā savu dvēseli no
briesmām. 24 Kas pārgalvis un lepns, to pareizi
sauc par zaimotāju, un ko viņš dara, ir traka
pārgalvība. 25 Slinkam gan iegribās, bet tas mirst;
jo rokas liedzās strādāt. 26 Cauru dienu viņam
gribās un gribās; bet taisnais dod un neliedzās. 27
Bezdievīgo upuris ir negantība; jo vairāk, kad to
upurē ļaunā sirds padomā. 28 Melu liecinieks ies
bojā; bet vīrs, kas dzirdējis, varēs vienmēr runāt.
29 Bezdievīgam pierē bezkaunīga drošība; bet
taisnais, šis drošs savā ceļā. 30 Nedz gudrība, nedz
saprašana, nedz padoms palīdz pret To Kungu. 31
Zirgu gan sakopj uz kaujas dienu; bet no Tā Kunga
nāk uzvarēšana.

22 Laba slava der vairāk, nekā liela bagātība;
mīlestība pie ļaudīm labāka, nekā sudrabs
un zelts. 2 Bagāts sastopas ar nabagu; Tas Kungs
viņus visus radījis. 3 Gudrais paredz nelaimi un
paglābjas; bet neprāta ļaudis skrien vien un dabū
ciest. 4 Pazemības, proti Dieva bijības alga ir
bagātība un gods un dzīvība. 5 Ērkšķi un valgi
ir netiklam ceļā; kas savu dvēseli sargā, paliks

tālu no tiem. 6 Māci bērnam viņa ceļu, tad viņš,
arī vecs palicis, no tā neatkāpsies. 7 Bagātais
valda pār nabagiem, un kas aizņēmās, ir aizdevēja
kalps. 8 Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus un ies
bojā caur savas blēdības rīksti. 9 Žēlīga acs taps
svētīta; jo viņa no savas maizes dod nabagam.
10 Izdzen garzobi, tad aizies ķilda, un riešana
mitēsies un kauns. 11 Kam šķīsta sirds un mute
mīlīga, tam ķēniņš ir par draugu. 12 Tā Kunga acis
pasargā, kam atzīšana; bet nelieša vārdus viņš
izdeldē. 13 Slinkais saka: „Lauva ir ārā; ielas vidū
mani saplosīs!“ 14 Maukas mute ir dziļa bedre;
ko Tas Kungs ienīst, tas krīt tur iekšā. 15 Blēņas
līp bērna sirdī; bet pārmācības rīkste tās izdzen
tālu. 16 Kas no nabaga plēš, savu mantu vairot,
tas to atkal dos bagātam līdz pat trūcībai. 17 Griez
savu ausi un klausies gudro vārdu un loki savu
sirdi pie manas atzīšanas. 18 Jo tas būs jaukums,
ja tu tos sirdī pasargāsi un tos visnotaļ stādīsi
uz savām lūpām. 19 Lai tava cerība stāv uz To
Kungu. Šodien es tevi mācu, tiešām tevi! 20 Vai
tev jau sen to neesmu rakstījis ar padomiem un
mācībām, 21 Ka tev rādītu taisnus un patiesīgus
vārdus, atbildēt patiesības vārdus tiem, kas tevi
sūta. 22 Neaplaupi nabagu, tādēļ ka tas nabags,
un nenospaidi sērdieni tiesas priekšā; 23 Jo Tas
Kungs iztiesās viņu tiesu un laupīs dvēseli tiem,
kas tos laupa. 24 Netinies ar bargu, un nesameties
ar to, kam ātras dusmas, 25 Ka tu nemācies viņa
tekas un nesavaldzini savu dvēseli. 26 Neturies pie
tiem, kas ar roku apsolās un par parādu galvo; 27
Kad tev nebūs ko maksāt, tad noņems tavu gultu
apakš tevis. 28 Neatcel vecās robežas, ko tavi tēvi
likuši. 29 Ja tu vīru redzi, kas tikuši(prasmīgi)
savu darbu dara, tas stāvēs ķēniņu priekšā, un
nestāvēs šādu tādu ļaužu priekšā.

23 Kad tu sēdies, maizi ēst ar valdnieku, tad
ņem labi vērā, kas tavā priekšā. 2 Tu nazi
lieci pie savas rīkles, ja esi negausis cilvēks. 3
Neiegribies viņa gardumu; jo tā ir viltus maize. 4
Nedzenies bagāts tapt, atmet tādu savu padomu.
5 Vai tu savām acīm ļausi laisties, kur nav nekā?
Jo tas tiešām ņemsies spārnus, kā ērglis, kas pret
debesi skrien. 6 Neēd tā maizi, kam skaudīga acs,
un nekāro viņa gardumus; 7 Jo kādas viņa sirds
domas, tāds viņš ir. „Ēd un dzer!“tā viņš tev saka,
bet viņa sirds nav ar tevi. 8 Tavi kumosi, ko tu
ieēdis, tev būs jāaizvemj, un tavi mīlīgie vārdi būs
bijuši veltīgi. 9 Nerunā priekš ģeķa ausīm; jo viņš
tik nievās tavus prātīgos vārdus. 10 Neatcel vecās
robežas un nenāc uz bāreņu tīrumiem; 11 Jo viņu
atriebējs ir varens; tas iztiesās viņu tiesu pret
tevi. 12 Loki savu sirdi pie pamācīšanas un savas
ausis pie prātīgas valodas. 13 Neatrauj bērnam
pārmācību; ja tu viņu ar rīkstēm šaustīsi, tad
tādēļ jau nemirs. 14 Tu viņu šaustīsi ar rīkstēm
un izglābsi viņa dvēseli no elles. (Sheol h7585) 15
Mans dēls, ja tava sirds gudra, tad mana sirds
priecāsies, tiešām tā priecāsies; 16 Un manas īkstis
no prieka lēks, ja tavas lūpas runās skaidrību. 17
Lai tava sirds nedeg uz grēciniekiem; bet turies
vienmēr Tā Kunga bijāšanā. 18 Jo tiešām nāks
pastara diena, un tava gaidīšana nebūs veltīga.
19 Klausies tu, mans bērns, un esi gudrs un turi
savu sirdi taisnā ceļā. 20 Neesi ar vīna dzērājiem,
kas rijot savu pašu miesu rij; 21 Jo dzērājs un
rijējs panīks, un paģiras vilks skrandas mugurā.
22 Klausi savam tēvam, kas tevi dzemdinājis, un
nenicini savu māti, kad tā būs veca. 23 Pērc
patiesību, un nepārdod gudrību, pamācīšanu un
atzīšanu. 24 Ar lielu prieku priecāsies taisnā tēvs,
un kas gudru dzemdina, tas līksmosies par viņu.
25 Lai tavs tēvs un tava māte priecājās, un lai
līksmojās, kas tevi dzemdējusi. 26 Dod man savu
sirdi, mans dēls, un lai mans ceļš tavām acīm labi
patīk. 27 Jo mauka ir dziļa bedre, un sveša sieva
šaura aka. 28 Tiešām tā glūn kā laupītājs, un vairo
atkāpējus pasaulē. 29 Kam gaudas? Kam vaidi?
Kam bāršanās? Kam žēlabas? Kam skrambas par
velti? Kam neskaidras acis? 30 Tiem, kas pie vīna
kavējās, tiem, kas nāk salda dzēriena meklēt. 31
Neskaties pēc vīna, ka viņš tāds sarkans, ka biķerī
tas zvīļo, ka tik vēlīgi nostaigā lejā. 32 Pēc viņš
dzeļ kā čūska un dur kā odze. 33 Tavas acis skatās
pēc svešām sievām, un tava sirds runā netiklību,
34 Un tu esi, kā kas jūras vidū guļ, un kā kas masta
virsgalā guļ. 35 „Mani sit, bet man nesāp; mani
grūsta, bet es nejūtu. Kad jel uzmodīšos? Tad
sākšu atkal no gala!“

24 Neiekarsies uz nelabiem cilvēkiem un nekāro
būt ar viņiem; 2 Jo viņu sirds domā uz
postu, un viņu lūpas runā mokas. 3 Ar gudrību
uzceļ namu un ar saprašanu to stiprina, 4 Un
ar samaņu pilda kambarus ar visādu dārgu un
jauku bagātību. 5 Gudrs vīrs ir spēcīgs, un vīrs,
kam atzīšana, ir varens spēkā; 6 Jo ar gudriem
padomiem tu izvedīsi savu karu, un uzvarēšana ir,
kur padoma devēju papilnam. 7 Ģeķim gudrība
ir neaizsniedzama; savu muti lai tas neatdara
pilsētas vārtos. 8 Kas tīšām ļaunu dara, tas jāsauc
blēdis pār visiem blēžiem. 9 Ģeķības nodomi ir
grēks, un mēdītājs cilvēkiem ir negantība. 10 Ja tu
bēdu dienā nogursi, tad tavs spēks pagalam. 11
Glāb, kas uz nāvi pazudināti, un kas pie kaušanas
top vesti, vai tu no tiem atrausies? 12 Ja tu saki:

„Redzi, mēs to nezinām!“Vai tad tas, kas sirdis
pārmana, to nemana, un kas tavu dvēseli pasargā,
to nezin un cilvēkiem neatmaksās pēc viņu darba?
13 Ēd, mans dēls, medu, jo tas ir labs, un tīrs
medus ir salds tavā mutē; 14 Tāpat tavai dvēselei
būs gudrības atzišana, ja tu to atrodi; jo ir pastara
diena, un tava gaidīšana nebūs veltīga. 15 Neglūn,
tu bezdievīgais, uz taisnā dzīvokli, neposti viņa
vietu; 16 Jo taisnais krīt septiņ reiz un ceļas
augšām; bet bezdievīgie nogrimst nelaimē. 17
Nepriecājies, kad tavs ienaidnieks krīt, un lai tava
sirds nelīksmojās, kad viņš klūp, 18 Ka Tas Kungs
to neredz, un tas viņa acīm neriebj, un viņš savu
dusmību no tā nenovērš. 19 Neapskaities par
ļauniem un neiekarsies par bezdievīgiem! 20 Jo
ļaunam nenāk cerētais gals; bezdievīgo spīdeklis
izdzisīs. 21 Mans dēls, bīsties To Kungu un ķēniņu,
un nejaucies ar dumpiniekiem. 22 Jo piepeši nāks
viņiem nediena, - un abēju sodu, kas to zin! 23
Arī šie ir gudro vārdi: Tiesā cilvēka vaigu uzlūkot
nav labi. 24 Kas uz vainīgo saka: „Tev taisnība!“to
cilvēki lād un ļaudis ienīst. 25 Bet tie (viņiem) mīļi,
kas (tādu) pārmāca, un pār tiem nāks visu labākā
svētība. 26 Kas pareizi atbildējis, ir kā saldu muti
devis. 27 Padari savu darbu laukā un apkopies
tīrumā, un tad vēl uztaisi savu namu. 28 Nedod
velti liecību pret savu tuvāko! Vai tu mānīsi ar
savām lūpām? 29 Nesaki: „Kā viņš man darījis,
tā es viņam darīšu; es tam atmaksāšu pēc viņa
darba!“ 30 Es gāju gar sliņķa tīrumu un gar ģeķa
vīna kalnu. 31 Un redzi, tur auga tik nātres vien,
un dadži pārņēma visu, un viņa akmeņu mūris
bija sagruvis. 32 Un es to ieraudzīju, to liku vērā:
es to redzēju, ņēmos mācību: 33 Guli maķenīt,
snaud maķenīt, saliec maķenīt rokas miegā; 34
Tad tava nabadzība tev pienāks nākdama, un tavs
trūkums kā apbruņots vīrs.

25 Šie arīdzan ir Salamana sakāmie vārdi, ko
Hizkijas, Jūda ķēniņa, vīri ir sakrājuši. 2
Dieva gods ir, kādu lietu apslēpt, bet ķēniņu gods
ir, kādu lietu izdibināt. 3 Debess ir augsta, un zeme
dziļa, un ķēniņu sirds neizdibinājama. 4 Atšķir
sārņus no sudraba, tad tiek kausētājam trauks; 5
Atšķir bezdievīgo nost no ķēniņa, tad viņa goda
krēsls ar taisnību top stiprināts. 6 Nelielies ķēniņa
priekšā un nestājies lielu kungu vietā. 7 Jo tas
ir labāki, ka tev saka: „Virzies augšup!“nekā ka
tevi pazemo vareno priekšā, ko tavas acis redz.
8 Nepārsteidzies strīdēties; jo citādi, ko tu galā
darīsi, kad tavs tuvākais tevi gānījis. 9 Izšķir
pats savas ķildas ar savu tuvāko un neatklāj cita
noslēpumu, 10 Ka tevi nerāj, kas to dzird, un
tavam kaunam nav gala. 11 Vārds īstenā laikā
runāts ir zelta āboli sudraba traukos. 12 Gudrs
pamācītājs paklausīgām ausīm ir zelta gredzens
un zelta ķēdes. 13 Kā sniega dzestrums pļaujamā
laikā, tāds ir uzticams kalps tam, kas to sūta; jo tas
atspirdzina sava kunga dvēseli. 14 Kas ar dāvanām
lielās melodams, ir kā mākoņi un vējš bez lietus.
15 Ar lēnu garu pierunā valdnieku un ar mīkstu
mēli lauž kaulus. 16 Medu atradis, ēd savu tiesu,
ka tu pārēdies to neizvem. 17 Reti vien cel savu
kāju tuvākā namā, ka viņš tevis neapnīkst un tevis
neienīst. 18 Kas pret savu tuvāko dod nepatiesu
liecību, ir kā veseris un zobens un asa bulta. 19 Uz
neuzticamu paļauties bēdu dienā ir izlūzis zobs
un kliba kāja. 20 Kas noskumušai sirdij dziesmas
dzied, ir kā kad drēbes novelk ziemas laikā un
kā etiķis uz sāls. 21 Kad tavs ienaidnieks izsalcis,
ēdini viņu ar maizi, un kad izslāpis, dzirdini viņu
ar ūdeni; 22 Jo tā tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa
galvas, un Tas Kungs tev to atmaksās. 23 Ziemelis
dzemdē lietu, un glūnētāja mēle skābu ģīmi. 24
Nama augšā kaktiņā dzīvot ir labāki, nekā namā
kopā ar rējēju sievu. 25 Laba ziņa no tālas zemes
ir dzestrs ūdens izslāpušai dvēselei. 26 Taisnais,
kas bezdievīga priekšā lokās, ir sajukusi aka un
sajaukts avots. 27 Daudz medus ēst nav labi, un
savu paša godu meklēt nav gods. 28 Kas prātu
nemāk valdīt, ir izlauzta pilsēta bez mūriem.

26 Kā sniegs vasarai un lietus pļaujamam
laikam, tā ģeķim nepieder gods. 2 Kā putns
nolidinājās, kā bezdelīga aizskrien, tā nenopelnīti
lāsti neaizņem. 3 Zirgam pātaga, ēzelim iemaukti
un ģeķa mugurai rīkste. 4 Neatbildi ģeķim pēc
viņa ģeķības, ka tu viņam līdzi netopi. 5 Atbildi
ģeķim pēc viņa ģeķības, ka viņš pats neturās par
gudru. 6 Darbu uzticēt nelgam rokā, ir nocirst
kājas un izbaudīt briesmas. 7 Kā klibam karājās
kājas, tā ģeķa mutē gudrības vārdi. 8 Kas ģeķim
dod godu, ir kā kas akmeni piesien pie lingas.
9 Kā ērkšķi, kas tikuši piedzēruša rokā, tāds ir
sakāms vārds ģeķu mutē. 10 Manīgs visu izdara;
bet kas nelgu der, sader tekuli. 11 Kā suns atiet pie
saviem vēmekļiem, tā pat ģeķis atgriežas atpakaļ
pie savas ģeķības. 12 Kad tu redzi vīru, kas savās
acīs gudrs, tad no muļķa vairāk cerības, nekā no
tāda. 13 Sliņķis saka: „Jauns lauva uz ceļa, lauva
uz ielām!“ 14 Durvis grozās eņģēs, un sliņķis savā
gultā. 15 Sliņķis slēpj savu roku azotē, un tam
grūti to atkal pie mutes likt. 16 Sliņķis savā prātā
gudrāks nekā septiņi, kas runā prātīgi. 17 Kas
garām ejot iejaucās citu ķildā, ir kā kas suni ņem
aiz ausīm. 18 Tā kā, kad (ārprātīgs) par smieklu
šautu ar šķēpiem un nāvīgām bultām, 19 Tā pat ir,
kas savu tuvāko pievīlis saka: Vai to par smieklu

vien nedarīju? 20 Kad malkas nav, tad uguns
izdziest, un kad lišķa nav, tad ķilda rimst. 21 Kā
ogles liesmu un malka uguni, tā rējējs cilvēks
saceļ ķildu. 22 Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un
iet visai pie sirds. 23 Dedzīgi vārdi, bet neganta
sirds ir poda gabals pārvilkts ar netīru sudrabu.
24 Kas tevi ienīst, ir ar muti draugs, bet savā sirdī
viņš domā uz viltu. 25 Kad tas mīlīgi runā, tad
netici viņam, jo septiņas negantības viņa sirdī.
26 Lai gan ienaidu aizsedz ar viltu, tomēr viņa
niknums ļaužu priekšā nāks gaismā. 27 Kas bedri
rok, tas tanī iekritīs, un kas akmeni veļ uz to
tas atvelsies. 28 Viltus mēle ienīst to, kam pati
dzēlusi, un mīksta mute padara nelaimi.

27 Nelielies ar rītdienu; jo tu nezini, ko diena
atnesīs. 2 Lai cits tevi slavē un ne paša mute,
svešs un ne paša lūpas. 3 Akmens ir grūts un
smiltis smagas, bet ģeķa sēras sūrākas nekā abi.
4 Nežēlība ir briesmīga lieta un bardzība ir kā
plūdi; bet priekš skaudības, kas tur pastāvēs!
5 Labāki skaidri pārmācīt, nekā mīlestība, ko
nedabū redzēt. 6 Drauga sitieni nāk no labas sirds,
bet viltīga ir nīdētāja skūpstīšana. 7 Paēdis arī
tīru medu min pa kājām, bet izsalkušam ikviens
rūgtums ir salds. 8 Kā putns, kas savu ligzdu
atstājis, tāds ir cilvēks, no dzimtenes aizgājis. 9
Eļļa un kvēpināšana iepriecina sirdi; tāds mīlīgs ir
draugs, kas padomu dod no sirds. 10 Neatstāj savu
draugu, nedz sava tēva draugu, un savā bēdu laikā
neej sava brāļa namā; labāks ir kaimiņš tuvumā,
nekā brālis tālumā. 11 Esi gudrs, mans dēls,
tad mana sirds priecāsies, un es varēšu atbildēt
saviem nievātājiem. 12 Gudrais paredz nelaimi un
paglābjās; bet neprāta ļaudis skrien vien un dabū
ciest. 13 „Atņem tam drēbi; jo viņš priekš sveša
galvojis, un tā nezināmā vietā ķīlā to.“ 14 Ja arī
cilvēks no paša rīta skaņā balsī savu tuvāko svētī,
to viņam tomēr var pārgriezt par lāstiem. 15 Bez
gala pil, kad lietus līst, un rējēja sieva tāda pat.
16 Kas tādu grib valdīt, tas valda vēju un tur eļļu
savā rokā. 17 Dzelzs trinās pie dzelzs un cilvēks
trinās pie cilvēka. 18 Kas vīģes koku kopj, ēdīs
viņa augļus, un kas par savu kungu gādā, taps
godā. 19 Kā vaigam vaigs atspīd ūdenī, tā cilvēka
sirds cilvēkam. 20 Elle un bezdibenis nav pildāmi,
tāpat cilvēka acis nav pildāmas. (Sheol h7585) 21
Kausējams katls sudrabam, ceplis zeltam, un vīrs
pēc savas slavas. 22 Ja tu ģeķi piestā ar piestalu
putraimos sagrūstu, ģeķība no viņa neatstāsies.
23 Liec labi ziņā savus sīkos lopus un ņem vērā
savus ganāmos, 24 Jo mantas nepaliek mūžīgi,
nedz ķēniņa kronis uz radu radiem. 25 (Bet) kad
siens nopļauts, un jauns zaļums nācis, un zāles uz
kalniem salasītas, 26 Tad tev jēri būs apģērbam,
un āži par tīruma maksu, 27 Un kazu piena būs
diezgan tev un tavam namam par barību un par
uzturu tavām kalponēm.

28 Bezdievīgais bēg, kur dzinēja nav; bet taisnie
ir droši, kā jauns lauva. 2 Caur dumpjiem
zemei tiek daudz valdnieku; bet ja ļaudis prātīgi
un apdomīgi, tad valdnieks paliek ilgi. 3 Nabaga
kungs, kas nabagus apspiež, ir kā plūdu lietus,
un maizes nav. 4 Kas paši mācību atstāj, tie slavē
bezdievīgus; bet kas mācību tura, tie ļaunojās par
tiem. 5 Ļauni ļaudis neatzīst, kas Dieva tiesa, bet
kas To Kungu meklē, tie atzīst visu. 6 Labāks ir
nabags, kas staigā skaidrībā, nekā bagāts netiklā
ceļā. 7 Kas glabā mācību, tas ir prātīgs bērns;
bet kas rijēju biedrs, dara tēvam kaunu. 8 Kas
savu mantu vairo ar augļošanu un augļus ņemot,
tas to krāj tādam, kas par nabagiem apžēlojās.
9 Kas savu ausi nogriež no Dieva bauslības, pat
tāda cilvēka lūgšana ir neganta. 10 Kas maldina
bezvainīgus uz ļauniem ceļiem, tas pats kritīs
savā bedrē; bet tie sirdsskaidrie iemantos labumu.
11 Bagāts vīrs savā prātā gudrs; bet nabags, kas
prātīgs, to izmana. 12 Kad taisnie gavilē, tas ir
liels jaukums; bet kad bezdievīgie galvu paceļ tad
ļaudis slēpjas. 13 Kas savus pārkāpumus apklāj,
tam tas neizdosies; bet kas tos izsūdz un atstāj,
tas dabūs žēlastību. 14 Svētīgs, kas Dievu bīstas
vienmēr; bet kas savu sirdi apcietina, kritīs postā.
15 Bezdievīgais, kas valda pār nabaga ļaudīm, ir
rūkdams lauva un izsalcis lācis. 16 Valdnieks nav
gudrs, ja mudīgs uz varas darbiem; bet kas labprāt
neplēš, dzīvos ilgi. 17 Pie kā rokām cilvēka asinis
līp, tas bēgs līdz bedrei; palīga tas nedabūs. 18
Kas staigā vientiesībā, tam labi klāsies; bet blēdis
pa diviem ceļiem vienā klups. 19 Kas savu zemi
kopj, būs maizes paēdis; bet kas niekus triec, būs
bada paēdis. 20 Godīgs vīrs būs bagāti svētīts,
bet kas dzenās bagāts palikt, nebūs nenoziedzīgs.
21 Nav labi, cilvēka vaigu uzlūkot; jo tāds arī
par maizes kumosu dara netaisnību. 22 Kas ar
skaudīgu aci dzenās pēc bagātības, neapdomā,
ka viņam trūcība pienāks. 23 Kas cilvēku aprāj,
tas pēc atradīs vairāk pateicības, nekā tāds, kam
mīksta mēle. 24 Kas savu tēvu vai māti laupa un
saka: „Tas nav grēks!“tāds ir slepkavas biedrs.
25 Negausis saceļ nemieru; bet kas uz To Kungu
cerē, tas būs turīgs. 26 Kas uz savu sirdi paļaujas,
ir ģeķis; bet kas ar gudrību staigā, tiks izglābts. 27
Kas nabagam dod, tam nepietrūks; bet kas savas
acis priekš tā aizslēdz, tam uzies daudz lāstu. 28
Kad bezdievīgie paceļ galvu, tad ļaudis slēpjas;
bet kad tie beigti, tad taisnie iet vairumā.

29 Vīrs, kas pārmācīts, tomēr ciets, taps piepeši
salauzts, un nebūs, kas dziedina. **2** Kad
taisnie iet vairumā, tad ļaudis priecājās; bet kad
bezdievīgais valda, tad ļaudis nopūšās. **3** Kas
gudrību mīļo, iepriecina savu tēvu; bet kas ar
maukām pinās, tas izplītē savu mantu. **4** Caur
tiesu un taisnību ķēniņš dara valsti pastāvam;
bet kas dāvanas plēš, tas to izposta. **5** Kas
otram mīksti pieglaužas, met tīklu viņa soļiem.
6 Bezdievīgais savaldzinājās savos grēkos, bet
taisnais priecājās un līksmojās. **7** Taisnais ņem
vērā nabaga žēlošanos; bezdievīgais par to nemaz
nebēdā. **8** Kam viss tik smiekls, sakurina pilsētu;
bet gudrie apslāpē kaislību. **9** Gudrs ar ģeķi pie
tiesas, tad skaistās, tad smejas, galā netiek. **10**
Asins vīri ienīst bezvainīgo, bet taisnie rūpējās par
viņa dvēseli. **11** Ģeķis izkrata visu savu padomu,
bet gudrs vīrs to patur pie sevis. **12** Kungs, kas
uz meliem klausa, tam visi kalpi blēži. **13** Nabagi
un mantas plēsēji sastop viens otru; abiem Tas
Kungs dod acu gaismu. **14** Ķēniņš, kas nabagiem
nes taisnu tiesu, tā goda krēsls pastāvēs mūžīgi.
15 Rīkste un pārmācība dod gudrību; bet bērns
savā vaļā dara mātei kaunu. **16** Kur bezdievīgie
iet vairumā, tur vairojās grēki; bet taisnie redzēs
viņu krišanu. **17** Pārmāci savu dēlu, tad tev būs
prieks no viņa un tavai dvēselei līksmība. **18**
Kur Dieva mācības nav, tur ļaudis nevaldāmi; bet
svētīgs, kas mācību sargā. **19** Kalps ar vārdiem
nav mācams; lai gan labi prot, taču neklausa, **20**
Kad tu vīru redzi, kam veikla mēle, tad no muļķa
vairāk cerības nekā no tāda. **21** Kad kalpu no
pirmā gala izlutina, tad pēcgalā grib būt par pašu
dēlu. **22** Ātrs cilvēks saceļ bāršanos, un sirdīgs
vīrs padara daudz grēku. **23** Cilvēka lepnība viņu
gāzīs, bet pazemīgs gars panāks godu. **24** Kas ar
zagli dalās, tas ienīst savu dvēseli; viņš dzird Dieva
lāstus un nepierāda. **25** Priekš cilvēkiem drebēt
ieved valgos; bet kas uz To Kungu paļaujas, ir
drošā vietā. **26** Daudzi meklē valdnieka vaigu; bet
no Tā Kunga nāk katram tā tiesa. **27** Netaisnais
riebj taisniem, un kas bezvainīgs savā ceļā, riebj
bezdievīgam.

30 Agura, Jakes dēla, vārdi šā vīra sludināšana
un mācība. Es esmu nodarbojies ar Dievu,
esmu nodarbojies ar Dievu un noguris. **2** Jo es
esmu nejēga pār citiem, un man nav cilvēka
saprašanas! **3** Es arī gudrības neesmu mācījies,
nedz svētu atzišanu atzinis. **4** Kas ir uzkāpis
debesīs un nācis zemē? Kas sagrābj vēju savās
rokas? Kas saista ūdeni drēbē? Kas liek zemei
visas robežas? Kāds viņam vārds, un kāds viņa
dēlam vārds, ja tu to zini? **5** Visi Dieva vārdi ir
šķīsti; Viņš ir par priekšturamām bruņām tiem,
kas uz Viņu paļaujas. **6** Nepieliec nekā pie viņa
vārdiem, ka viņš tevi nesoda, un tu netopi atrasts
melkulis. **7** Divas lietas lūdzos no tevis, neliedz
man tās, pirms es mirstu: **8** Nelietība un meli
lai paliek tālu no manis; nabadzību un bagātību
nedod man, bet paēdini mani ar manu dienišķu
maizi, **9** Ka es paēdis tevi neaizliedzu un nesaku:
Kas ir Tas Kungs? vai nabags palicis nezogu un
sava Dieva vārdu velti nevalkāju. - **10** Neapmelo
kalpu pie viņa kunga, ka viņš tevi nelād, un tu
netopi noziedzīgs. **11** Ir suga, kas tēvu lād un
māti nesvētī; **12** Ir suga, kas pati savās acīs šķīsta,
bet no saviem sārņiem nav mazgāta; **13** Ir suga,
cik augsti tā ceļ acis, cik augsti acu plakstiņus!
14 Ir suga, zobeni ir viņas zobi un naži viņas
dzerokļi, rīt nabagus no zemes nost un sērdienīšus
cilvēku starpā. - **15** Asins sūcējai ir divas meitas:
„Dod šurp, dod šurp!"- Šās trīs nav pieēdināmas,
un tā ceturtā nesaka: Gan. **16** Elle, neauglīgais
klēpis, zeme, nepiedzirdināma ar ūdeni, un uguns
nesaka: Gan. - **(Sheol h7585)** **17** Acs, kas tēvu apsmej
un liedzās mātei klausīt, to izknābs kraukļi pie
upes, un jaunie ērgļi to ēdīs. **18** Šās trīs lietas man
ir visai brīnums, un to ceturto es neizprotu: **19**
Ērgļa ceļš debesīs, čūskas ceļš pār klinti, laivas
ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie meitas. **20** Tāds
pat ir sievas ceļš, kas laulību pārkāpj; viņa ēd,
noslauka muti un saka: Es ļauna neesmu darījusi.
- **21** Par trim lietām nodreb zeme, un ceturto tā
nevar panest: **22** Par kalpu, kad tas paliek par
kungu, un par ģeķi, kad tas maizes paēdis, **23** Par
nopeltu, kad tā tiek pie vīra, un par kalponi, kad
tā top savas saimnieces mantiniece. **24** Šie četri ir
mazi virs zemes un tomēr gudrāki nekā tie gudrie:
25 Skudras, nespēcīga tauta, tomēr savu barību
vasarā sagādā; **26** Truši, nespēcīga tauta, tomēr
liek savus namus akmens kalnos; **27** Siseņiem
nav ķēniņa, tomēr viņi visi iziet, pulkos dalīti; **28**
Zirneklis auž abām rokām, un tomēr ir ķēniņu
pilīs.- **29** Šiem trim ir laba gaita, un tas ceturtais
iet it lepni: **30** Vecs lauva, varens starp zvēriem,
kas nevienam ceļu negriež. **31** Ērzelis, kam labi
gurni, vai āzis, un ķēniņš, savus ļaudis vedot. **32** Ja
tu ģeķis bijis, paaugstinādamies, un ko nodomājis,
tad: roku uz muti! **33** Satricini pienu, būs sviests;
satrīcini degunu, būs asinis; un satrīcini dusmas,
būs plēšanās.

31 Ķēniņa Lemuēļa vārdi, tā mācība, ko viņa
māte tam mācīja. **2** Ak, mans dēls! ak manas
miesas dēls! tu manu solījumu dēls. **3** Nedod
sievām savu spēku, nedz savu ceļu tām, kas

ķēniņus samaitā. **4** Ķēniņiem nebūs, ak Lemuēl,
ķēniņiem nebūs vīna dzert, nedz valdniekiem
stipra dzēriena iekārot, **5** Ka dzerdami neaizmirst
likumus, un nepārgroza tiesu visiem sērdieņiem.
6 Dodiet stipru dzērienu tam, kas iet bojā, un vīnu,
kam noskumusi sirds: **7** Tāds lai dzer, ka aizmirst
savu nabadzību, un vairs nepiemin savas bēdas. **8**
Atdari savu muti par mēmo un par visiem, kas
ir atstāti. **9** Atdari savu muti, tiesā taisni un nes
tiesu nabagam un sērdienim. **10** Tikušu (tikumīgu)
sievu, kas tādu atrod, pāri par pērlēm ir viņas
dārgums. **11** Uz viņu uzticas vīra sirds un labuma
tam netrūkst nekāda. **12** Tā dara tam labu, ne
ļaunu visās sava mūža dienās. **13** Viņa gādā par
vilnu un liniem un strādā priecīgām rokām. **14** Tā
ir kā laivinieka laiva, sagādā maizi no tālienes.
15 Jau pašā naktī tā ceļas un dod barību savai
saimei un kalponēm iespriesto tiesu. **16** To zemes
stūri, ko cerē, tā dabū, no savu roku augļiem
tā dēsta vīna dārzu. **17** Ar spēku tā jož savus
gurnus un savas rokas ar stiprumu. **18** Tā mana, ka
viņas pūliņš labi sokas, un gaisma tai neapdziest
naktī. **19** Tā stiepj savu roku pie kodeļa un tver ar
pirkstiem ratiņu. **20** Tā sērdieņus mīlīgi apkampj
un pasniedz nabagiem roku. **21** Savam namam tā
nebīstas sniega, jo saime divkārtīgi ģērbta. **22** Tā
sev taisa apsegus, dārgs audeklis un purpurs tai ir
apģērbs. **23** Tai vīrs ir pazīstams vārtos, kad tas
sēž ar zemes vecajiem. **24** Viņa auž linu svārkus un
pārdod, un izdod pircējiem jostas. **25** Stiprums un
gods tai apģērbs; tā smejas par nākamo laiku. **26**
Savu muti tā atdara ar gudrību, un uz viņas mēles
ir jauka mācība. **27** Viņa skatās pēc visām sava
nama gaitām un neēd savu maizi ar slinkumu. **28**
Viņas bērni pieceļas un teic viņu laimīgu; viņas
vīrs, tas to slavē: **29** Daudz mātes meitām ir goda
tikums, bet tu esi pāri par visām! **30** Daiļums viļ
un skaistums paiet; dievbijīga sieva, tā ir teicama!
31 Teiciet viņu par viņas roku augļiem, un viņas
pašas darbi lai viņu ļaudīs teic!

Salamans Mācītājs

1 Dāvida dēla, Jeruzālemes ķēniņa, mācības vārdi.
2 Niecība vien, saka tas mācītājs, niecība vien,
viss ir niecība. **3** Kāds labums cilvēkam atlec
no visa viņa grūta darba, ar ko viņš nodarbojās
pasaulē. **4** Cits dzimums aiziet un cits dzimums
nāk; bet zeme pastāv mūžīgi. **5** Saule lec un
saule noiet un steidzās uz savu vietu, kur tā atkal
uzlec. **6** Vējš iet pret dienasvidu un iet apkārt pret
ziemeļa pusi; tas pūš visapkārt griezdamies un
riņķī apgriežas atpakaļ. **7** Visas upes ietek jūrā,
tomēr jūra netop pilnāka. Tai vietā, no kurienes
upes nāk, turp tās atkal atgriežas atpakaļ. **8** Visās
lietās ir tik daudz grūtuma, ka neviens to nevar
izteikt. Acīm nepietiek redzot, un ausīm nepietiek
dzirdot. **9** Kas jau ir bijis, tas vēl būs; un kas jau ir
darīts, tas vēl taps darīts; un it nekā jauna nav
pasaulē. **10** Vai ir kas, par ko varētu sacīt: redzi, tas
ir jauns? Tas jau ilgi bijis vecos laikos, kas bijuši
priekš mums. **11** Kas pagājis, netop pieminēts; un
kas nāks, to arī nepieminēs tie, kas pēc tam būs. **12**
Es, tas mācītājs, biju ķēniņš pār Israēli Jeruzālemē.
13 Un apņēmos savā sirdī, ar gudrību izmeklēt un
izdibināt visu, kas apakš debess notiek. Šo grūto
pūliņu Dievs cilvēku bērniem ir uzlicis, lai ar to
nopūlējās. **14** Es uzlūkoju visus darbus, kas pasaulē
notiek, un redzi, viss bija niecība un grābstīšanās
pēc vēja. **15** Kas līks, nevar palikt taisns; un kā
nav, to nevar skaitīt. **16** Es runāju savā sirdī un
sacīju: redzi, es gudrībā esmu augsti cēlies un
pieņēmies vairāk nekā visi, kas priekš manis bijuši
Jeruzālemē, un mana sirds ir redzējusi gudrības
un zinības papilnam. **17** Un es apņēmos savā sirdī,
atzīt gudrību un zinību, neprātību un ģeķību. Bet
es samanīju, ka tā ir grābstīšanās pēc vēja. **18** Jo
kur daudz gudrības, tur ir daudz grūtības, un jo
vairāk atzīšanas, jo vairāk bēdu.

2 Es sacīju savā sirdī: nu tad, gribu baudīt priekus
un redzēt labas dienas; bet redzi, arī tā ir
niecība! **2** Uz smiešanos es sacīju: tu esi neprātīga,
un uz prieku: ko tu dari? **3** Tad es savā sirdī
apņēmos, mielot savu miesu ar vīnu, un kamēr
sirds uz gudrību dotos, arī baudīt ģeķību, tiekams
es redzētu, kas cilvēku bērniem labi būtu, kas
tiem jādara apakš debess savā dzīvības laikā. **4** Es
darīju lielus darbus; es uzcēlu sev ēkas, dēstīju
vīna dārzus; **5** Es sev kopu dārzus un jaukas
birzes un stādīju tur visādus augļu kokus. **6** Es
sev izraku dīķus, no tiem slacināt birzi, kur koki
zaļoja. **7** Es pirku kalpus un kalpones, man bija arī
dzimta saime un vēršu un avju lielāks pulks, nekā
visiem, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē. **8** Es
sev arī sakrāju sudrabu un zeltu un dārgumus no
ķēniņiem un valstīm. Es sev sagādāju dziedātājus
un dziedātājas, un ko cilvēku bērni mēdz iekārot,
sievas pār sievām. **9** Un es paliku lielāks un lielāks
un pieņēmos pār visiem, kas priekš manis bijuši
Jeruzālemē, arī mana gudrība man palika. **10** Un
visu, ko manas acis iekāroja, to es tām neatrāvu; es
neliedzu savai sirdij nekāda prieka; jo mana sirds
priecājās par visu manu pūliņu, un šī bija mana
daļa no visa mana pūliņa. **11** Tad es uzlūkoju visus
savus darbus, ko manas rokas bija darījušas, un to
pūliņu, ar ko es grūti biju pūlējies, un redzi, viss
bija niecība un grābstīšanās pēc vēja, un labuma
nav pasaulē. **12** Un es griezos, redzēt gudrību un
neprātību un ģeķību. Jo ko tas cilvēks (darīs), kas
nāks pēc ķēniņa? to pašu, kas jau sen darīts. **13**
Un es redzēju, ka gudrība ir labāka nekā ģeķība,
tā kā gaisma labāka nekā tumsība. **14** Gudram
acis stāv galvā, un ģeķis staigā tumsībā; bet es arī
manīju, kā viņiem visiem vienāds liktenis. **15** Tad
es sacīju savā sirdī: kad man tāds pat liktenis kā
ģeķim, kāpēc tad es tik pārlieku esmu dzinies pēc
gudrības? Un es sacīju savā sirdī: Arī tā ir niecība.
16 Jo gudro tāpat mūžam nepiemin kā ģeķi; jo kas
tagad ir, tas nākošā laikā viss top aizmirsts, un
tāpat gudrais mirst kā ģeķis. **17** Tādēļ es ienīdēju
šo dzīvību, jo es turēju par ļaunu, kas pasaulē
notiek; jo viss tas ir niecība un grābstīšanās pēc
vēja. **18** Es arī ienīdēju visu savu pūliņu, ar ko es
biju nopūlējies pasaulē, ka man tas bija jāpamet
cilvēkam, kas būs pēc manis. **19** Jo kas zin, vai
viņš būs gudrs vai ģeķis; un tomēr viņš valdīs
pār visu manu darbu, ar ko esmu nopūlējies,
un ko ar gudrību esmu padarījis pasaulē; arī tā
ir niecība. **20** Tāpēc es griezos, ka mana sirds
apnikusi atstātos no visa tā pūliņa, ar ko biju
nopūlējies pasaulē. **21** Jo jebšu kas savu darbu ar
gudrību un ziņu un pareizi dara, taču viņam sava
daļa jāpamet citam, kas pie tā nav strādājis; arī tā
ir niecība un liela nelietība. **22** Kas tad cilvēkam
atlec no visa viņa darba un viņa sirds pūliņa,
ar ko viņš nopūlējies pasaulē? **23** Jo visas viņa
dienas ir sāpes, un viņa darbs ir sirdēsti, arī naktī
viņa sirds nedus; tā ir arīdzan niecība. **24** Vai tad
nebūs labāki cilvēkam, ka viņš ēd un dzer un savai
dvēselei ļauj labumu baudīt pie sava pūliņa? Bet
es esmu redzējis, ka arī tas nāk no Dieva rokas. **25**
Kas gan var ēst un kas var ko baudīt bez Viņa? **26**
Jo cilvēkam, pie kā Viņam labs prāts, Viņš dod
gudrību un atzīšanu un prieku, bet grēciniekam
Viņš dod grūtumu, ka tas kopj un krāj un tomēr

atstāj tam, pie kā Dievam labs prāts. Arī tā ir
niecība un grābstīšanās pēc vēja.

3 Katram darbam ir nolikts laiks un katram
nodomam apakš debess ir savs brīdis. **2** Savs
laiks piedzimt, savs laiks mirt, savs laiks dēstīt un
savs laiks dēstīto ravēt. **3** Savs laiks nokaut un savs
laiks dziedināt, savs laiks nolauzt un savs laiks
uzcelt. **4** Savs laiks raudāt un savs laiks smieties,
savs laiks vaidēt un savs laiks diet. **5** Savs laiks
akmeņus mest un savs laiks akmeņus kraut, savs
laiks apkampt un savs laiks šķirties. **6** Savs laiks
meklēt un savs laiks zaudēt, savs laiks glabāt un
savs laiks nomest. **7** Savs laiks saplēst un savs
laiks sašūt, savs laiks klusu ciest un savs laiks
runāt. **8** Savs laiks mīlēt un savs laiks nīdēt, savs
laiks karam un savs laiks mieram. **9** Kāds labums
strādniekam no sava pūliņa? **10** Es esmu redzējis
grūtumu, ko Dievs cilvēku bērniem uzlicis, ar to
mocīties. **11** Viņš visu jauki ir darījis savā laikā;
pat mūžību viņš licis viņu sirdīs; tik cilvēks nevar
izprast Dieva darbu, ne viņa iesākumu, ne galu. **12**
Es samanīju, ka priekš viņiem nekas nav labāks,
nekā priecāties un labu darīt savā laikā, **13** Un ka
ikkatrs cilvēks ēd un dzer un ko laba bauda pie
visa sava pūliņa: tā ir Dieva dāvana. **14** Es zinu, ka
viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi, tam neko
nevar pielikt nedz no tā ko atraut, un Dievs to
dara, lai Viņu bīstas. **15** Kas jau bijis, tas tagad
ir, un kas vēl būs, tas jau bijis; un Dievs atjauno
to, kas bija pagājis. **16** Un es vēl pasaulē esmu
redzējis tiesas vietu, - tur bija bezdievība, un
taisnības vietu, - tur bija bezdievība. **17** Es sacīju
savā sirdi: Dievs tiesās taisno un bezdievīgo; jo
katram nodomam ir tur savs laiks, un visi darbi
(taps tiesāti). **18** Es sacīju savā sirdī: tas ir cilvēku
bērnu dēļ, Dievs tos grib pārbaudīt un tiem rādīt,
ka tie paši par sevi ir kā lopi. **19** Jo kāds cilvēku
bērnu liktenis, tāds lopu liktenis; tiem ir viens
liktenis: kā viens mirst, tā otrs mirst, - tiem visiem
ir viena dvaša, un cilvēks nav pārāks pār lopiem;
jo viss ir niecība. **20** Visi noiet vienā vietā, visi
ir no pīšļiem un visi griežas atpakaļ pīšļos. **21**
Kas pārmana cilvēku bērnu dvašu, vai tā augšup
iet, un lopu dvašu, vai tā lejup nokāpj? **22** Tādēļ
es redzēju, ka nekas nav labāks, nekā ka cilvēks
priecājās pie sava darba; jo tā ir viņa daļa. Jo kas
viņu vedīs tai vietā, kur tas varētu redzēt, kas pēc
viņa notiks?

4 Un es griezos un redzēju visus spaidus, kas
notiek pasaulē, un redzi, tur bija apspiesto
asaras, un iepriecinātāja tiem nebija, un viņu
spaidītāju roka tiem darīja pāri, un iepriecinātāja
tiem nebija. **2** Tad es slavēju tos mirušos, kas
jau bija nomiruši, vairāk nekā tos dzīvos, kas vēl
dzīvi. **3** Un vēl labāki nekā tiem abiem ir tam,
kas vēl nemaz nav, kas nemaz vēl nav redzējis
to blēdību, kas notiek pasaulē. **4** Vēl es redzēju
visādu pūliņu un visādu darba izveicību, ar ko cits
citam grib tikt pāri(skaudībā); arī tā ir niecība
un grābstīšanās pēc vēja. **5** Ģeķis saliek savas
rokas un ēd savu paša miesu. **6** Sauja pilna ar
mieru ir labāka nekā abas rokas pilnas ar pūliņu
un grābstīšanos pēc vēja. **7** Atkal es griezos un
redzēju niecību pasaulē. **8** Tur ir viens pats un ne
divi, viņam arī nav ne dēla ne brāļa, un viņam ir
pūliņu bez gala, un viņa acīm bagātības nepietiek.
Kam tad par labu es pūlējos un atrauju savai
dvēselei labumu? Tā ir arīdzan niecība un liels
grūtums. **9** Diviem ir labāki nekā vienam, jo tiem
ir laba alga no sava pūliņa. **10** Jo kad tie krīt,
tad draugs draugu uzceļ; bet vai tam, kas viens,
kad tas krīt un otra nav, kas viņu uzceļ. **11** Kad
divi kopā guļ, tad tiem ir silti, bet kā viens var
sasildīties? **12** Un ja kas to vienu pārvarētu, tad
tie divi tam taču var pretī stāvēt, un trīskārtīgu
auklu drīz nepārraus. **13** Labāki nabaga bērns,
kas gudrs, nekā vecs ķēniņš, kas ir ģeķis, un vairs
nezin mācības pieņemt. **14** Jo šis nāk no cietuma
nama un top par ķēniņu, lai gan nabags bija
piedzimis savā valstī. **15** Es ieraudzīju visus, kas
dzīvo pasaulē, staigājam ar šo jaunekli, to otru,
kam bija stāvēt viņa vietā. **16** Visu to ļaužu, kam
viņš par priekšnieku, bija bezgalīgs pulks; bet tie,
kas vēl pēc būs, par viņu nepriecāsies. Tiešām tā
arī ir niecība un grābstīšanās pēc vēja.

5 Sargi savu kāju, kad tu ej Dieva namā, un nāc
labāk klausīties nekā upurēt kā ģeķi, jo tie
nezina, ka tie ļaunu dara. **2** Neesi ātrs ar savu muti
un lai tava sirds nepārsteidzās, kādu vārdu Dieva
priekšā izrunāt. Jo Dievs ir debesīs un tu virs
zemes, tāpēc lai ir maz tavu vārdu. **3** Jo kā sapnis
nāk, kur lielas rūpes, tā ģeķa valoda, kur aplam
daudz vārdu. **4** Ja tu Dievam solījumu solījis, tad
nekavējies to maksāt; jo viņam nav labs prāts
pie ģeķiem. **5** Ko tu esi apsolījis, to pildi; labāki
nesolīt, nekā solīt un nepildīt. **6** Nedod savai mutei
vaļas, savu miesu apgrēcināt, un nesaki Dieva
vēstneša priekšā, man ir misējies. Kāpēc Dievs lai
apskaitās par tavu valodu un iznīcina tavu roku
darbu? **7** Jo kur daudz sapņu un arī, kur daudz
vārdu, tur ir niecība; bet tu bīsties Dievu. **8** Kad
tu redzi, ka nabagu apspiež kādā valstī un atrauj
tiesu un taisnību, tad nebrīnies par to; jo vēl ir
viens augstāks pār to augsto; tas liek vērā, un tas
Visuaugstākais ir pār tiem visiem. **9** Pie visa tā

zemei par labu: ķēniņš, kam rūp zemes kopšana.
10 Kas naudu mīļo, tam naudas netiek gan; un
kas bagātību mīļo, tas no tās laba neredzēs, - arī
tā ir niecība. 11 Kur manta vairojās, tur vairojās
ēdāji; kāds tad labums tam, kam tā pieder, kā tik
acīm skatīties? 12 Strādniekam miegs gards, vai
maz vai daudz ēdis; bet bagātais, kas pieēdies,
netiek pie miega. 13 Tas ir liels ļaunums, ko es
redzēju pasaulē, kad bagātība tam, kas to sargā,
pašam paliek par nelaimi. 14 Jo tāda bagātība iet
bojā caur kādu nelaimi, un kad tam dēls dzimis,
tad šim nekā nav pie rokas. 15 Tā kā viņš nācis
no mātes miesām, tāpat viņš pliks atkal aizies,
kā atnācis; viņš arī neņems nekā līdz no sava
pūliņa, ko savā rokā varētu aiznest, 16 Un arī
tas ir liels ļaunums, ka viņš itin tā atkal aiziet,
kā atnācis. Kāds labums tad viņam atlec, ka viņš
velti pūlējies, 17 Ka viņš arī visu mūžu tumsā ēdis
un lielos sirdēstos un vājībā un dusmās? 18 Tad
nu uzskatu par labu, ka jauki ir ēst un dzert, un
labumu baudīt pie visa sava pūliņa, ar ko kāds
pūlējās pasaulē to īso mūžu, ko Dievs tam dod; jo
tā ir viņa daļa. 19 Jo kuram cilvēkam Dievs devis
bagātību un mantu, un tam dod vaļu no tās ēst
un savu daļu ņemt un priecāties pie sava darba,
tā ir Dieva dāvana. 20 Jo viņš daudz nepiemin
savas dzīvības dienas, tāpēc ka Dievs viņa sirdi ar
prieku apdāvina.

6 Ir ļaunums, ko es redzēju pasaulē, kas grūti
panesams cilvēkiem: 2 Vīrs, kam Dievs devis
bagātību un mantu un godu, un viņam priekš
savas sirds nekāda trūkuma nav no visa, kas tik
viņam gribās, un Dievs viņam nedod vaļas no tā
ēst, bet svešs vīrs to apēd; tā ir niecība un liels
ļaunums. 3 Ja vīrs simts bērnus dzemdinātu un
daudz gadus dzīvotu, un tam būtu garš mūžs,
un viņa dvēsele nebautītu no tā labuma, un
tam arī netiktu ne kapa vieta, tad es saku, ka
nelaika(nedzīvi piedzimušam) bērnam labāki ir
nekā tādam. 4 Jo niecībā šis nāk, un tumsībā šis
aiziet, un ar tumsību šī vārds top aizklāts. 5 Arī
sauli šis nav redzējis nedz atzinis, - šim labāka
dusa nekā tam. 6 Un jebšu tas divtūkstoš gadus
dzīvotu un laba neredzētu, - vai visi nenoiet uz
vienu vietu? 7 Viss cilvēka pūliņš ir priekš viņa
mutes, bet sirds no tā nepaēdās. 8 Jo kas atlec
gudram vairāk nekā ģeķim? Kas nabagam, kas zin
staigāt cilvēku vidū? 9 Labāki ir acīm redzēt, nekā
sirdī iekārot; arī tā ir niecība un grābstīšanās pēc
vēja. 10 Kas notiek, tā vārds jau sen ir nosaukts, un
ir nolikts, kas cilvēks būs, un viņš nespēj tiesāties
ar to, kas ir stiprāks nekā viņš. 11 Tiešām, daudz
vārdu ir, kas vairo niecību; un kas tur cilvēkam
atlec? 12 Jo kas zin, kas cilvēkam ir par labu šinī
mūžā, ko viņš savā niecībā pavada kā ēnu? Jo kas
cilvēkam var stāstīt, kas pēc viņa notiks pasaulē?

7 Laba slava ir labāka nekā salda eļļa, un miršanas
diena labāka nekā dzimšanas diena. 2 Labāki
ir vaidu namā iet nekā dzīru namā; jo tas ir
visu cilvēku gals, un tas, kas dzīvo, to ņem pie
sirds. 3 Noskumt ir labāki nekā smieties; jo kad
vaigs noskumis, tas sirdij labi. 4 Gudru ļaužu
sirds ir vaidu namā, bet ģeķu sirds ir prieku
namā. 5 Labāk ir klausīties gudra vīra rāšanu,
nekā klausīties ģeķa dziesmu. 6 Jo kā ērkšķi
sprakst apakš poda, tāpat ir ģeķa smiešanās, - tā
ir arī niecība. 7 Tiešām, netaisna peļņa arī gudru
padara neprātīgu, un dāvanas samaitā sirdi. 8
Labāks ir kādas lietas gals nekā viņas iesākums.
Lēnprātīgais ir labāks nekā lepnais. 9 Neesi ātrs
savā prātā dusmot, jo dusmība mājo ģeķu azotē.
10 Nesaki: kā tas nāk, ka senās dienas bijušas
labākas nekā šīs! Jo ar gudrību tu to nevaicā. 11
Gudrība ir tik laba kā mantība un labums tiem,
kas sauli redz. 12 Jo gudrības pavēnī ir kā naudas
pavēnī; un tas ir atzīšanas labums, ka gudrība dod
dzīvību tiem, kam tā ir. 13 Uzlūko Dieva darbu, jo
kas to var darīt taisnu, ko viņš ir darījis līku? 14
Baudi labumu labā dienā, bet ļaunu dienu ņem arī
par labu; jo Dievs dara gan šo gan to, tāpēc ka
cilvēkam nebūs zināt, kas būs pēc viņa. 15 Visu to
esmu redzējis savas niecības dienās: Cits ir taisns,
kas savā taisnībā iet bojā, un cits ir bezdievīgs, kas
savā blēdībā ilgi pastāv. 16 Neesi pārlieku taisns
un neturies pats par visai gudru, - kāpēc tu gribi
iet bojā? 17 Neesi pārlieku bezdievīgs, un neesi
visai ģeķīgs; kāpēc tu gribi nomirt nelaikā? 18
Labi ir, ka tu šo satver un arī no tā otra savu roku
neatrauj; jo kas Dievu bīstas, tas no visa tā izsprūk.
19 Gudrība stiprina gudro vairāk nekā desmit
vareni, kas ir pilsētā. 20 Tiešām, nav neviena
cilvēka, kas taisns būtu virs zemes, kas labi darītu
un negrēkotu. 21 Neliec arī vērā visus vārdus, kas
top runāti, lai tev nav jādzird, ka tavs kalps tev
lād. 22 Jo daudzkārt arī tava sirds zin, ka arī tu
citus esi lādējis. 23 Visu šo es ar gudrību esmu
izmeklējis. Es sacīju: es dabūšu gudrību, bet viņa
bija vēl tālu no manis. 24 Tālu ir, kas ir, un ļoti
dziļš; kas to var atrast? 25 Es griezos ar savu sirdi,
ka es zinātu un izvaicātu un meklētu gudrību un
skaidrību, un ka es atzītu bezdievību par ģeķību
un neprātību par nelietību. 26 Un es atradu vienu
lietu rūgtāku nekā nāvi: sievu, kā sirds ir tīkli
un valgi un kā rokas ir saites. Kas labs ir Dieva
priekšā, tas no viņas izglābsies, bet grēcinieks

caur viņu taps sagūstīts. 27 Redzi, šo esmu atradis,
saka tas mācītājs, citu pēc cita, ka es to galavārdu
atrastu. 28 To mana dvēsele vēl meklē, un to es
vēl neesmu atradis: Starp tūkstošiem es vienu
vīru esmu atradis, bet sievu starp šiem visiem
es neesmu atradis. 29 Bet redzi, to tikai es esmu
atradis, ka Dievs cilvēku ir radījis taisnu, bet tie
dodas uz daudz gudrošanām.

8 Kas ir kā gudrais un kas zin sacīt, kādas tās
lietas ir? Cilvēka gudrība dara gaišu viņa vaigu
un viņa bargums pārvēršās. 2 Es (saku): liec
vērā ķēniņa pavēli, kā tu Dievam esi zvērējis.
3 Nesteidzies no viņa vaiga iet nost, netinies
nekādā ļaunā darbā; jo visu, ko viņš grib, to viņš
dara. 4 Kur ķēniņa vārds ir, tur ir vara, un kas
uz viņu var sacīt: ko tu dari? 5 Kas bausli tur,
tas neredzēs ļauna; un gudra sirds zin laiku un
tiesu. 6 Jo ikkatram padomam ir savs laiks un
sava tiesa; jo cilvēka ļaunums to smagi spiež. 7 Jo
viņš nezin, kas notiks un kas viņam sacīs, kā tas
būs? 8 Cilvēka nav, kam būtu vara pār garu, to
garu aizturēt; viņam arī nav varas pār miršanas
dienu, un nav atlaišanas karā; tā arī bezdievība to
neizglābs, kas to dara. 9 Visu to es esmu redzējis,
un esmu griezis savu sirdi uz ikvienu darbu, ko
dara pasaulē. Dažkārt cilvēks pār cilvēku valda
sev par nelaimi. 10 Es arī vēl redzēju bezdievīgus,
kas tika aprakti un nāca pie dusas; bet tālu aizgāja
no svētās vietas un tika aizmirsti pilsētā, kas bija
darījuši taisnību; arī tā ir niecība. 11 Kad tiesu par
ļauno darbu nenes drīzumā, tad cilvēku bērnu
sirds paliek droša, ļaunu darīt. 12 Jebšu grēcinieks
simts reizes ļaunu dara un dzīvo ilgi, tomēr es
zinu, ka dievbijīgiem labi klāsies, kas priekš viņa
bīstas. 13 Bet bezdievīgam labi neklāsies, un viņš
ilgi nedzīvos, tā kā ēna; tādēļ ka viņš priekš Dieva
nebīstas. 14 Niecība ir, kas notiek virs zemes, ka ir
taisni cilvēki, kam tā klājās, tā kā būtu darījuši
bezdievīgi, un ir bezdievīgi, kam tā klājās, tā kā
būtu darījuši taisni; es sacīju: arī tā ir niecība.
15 Tādēļ es slavēju to prieku, ka cilvēkam cita
labuma nav pasaulē, kā vien ēst un dzert un
priecāties, un tas viņam atlec no viņa pūliņa viņa
dzīvības laikā, ko Dievs viņam dod pasaulē. 16
Kad es apņēmos, gudrību atzīt un ieraudzīt to
grūtumu, kas virs zemes notiek, ka dažs ne dienu
ne nakti miegu neredz savām acīm. 17 Tad es
redzēju visu Dieva darbu, ka cilvēks to darbu
nevar izprast, kas notiek pasaulē; jebšu cilvēks
darbojās izdomāt, tomēr viņš to neizdibinās, un
jebšu arī tas gudrais sacītu, ka viņš to zina, tomēr
viņš to nevar atrast.

9 Tiešām, visu to es esmu ņēmis pie sirds, visu
to skaidri saprast, ka taisnie un gudrie ar
saviem darbiem ir Dieva rokā. Un cilvēks arī nezin,
vai piedzīvos mīlestību vai ienaidību. 2 Visas
lietas notiek visiem vienlīdzīgi, un viens liktenis
taisnam un bezdievīgam, labam un šķīstam kā arī
nešķīstam, tam, kas upurē, kā tam, kas neupurē,
labam kā grēciniekam, tam, kas aplam zvēr, kā arī
tam, kas no zvēresta bīstas. 3 Tā ir ļauna lieta pie
visa, kas notiek pasaulē, ka visiem viens liktenis;
un arī cilvēku bērnu sirds ir pilna ļaunuma, un
neprātība ir viņu sirdīs, kamēr tie dzīvo, un pēc
tiem jāmirst. 4 Jo kas vien vēl dzīvs, priekš tā
ir cerība; jo dzīvs suns ir labāks nekā nomiris
lauva. 5 Jo tie dzīvie zin, ka tiem jāmirst; bet
tie nomirušie nezin it nekā, tiem arī vairs nav
algas. 6 Bet viņu piemiņa ir aizmirsta, un viņu
mīlestība un viņu naids un viņu skaudība jau ir
iznīkusi, un tiem nav vairs daļas ne mūžam pie
nekā, kas notiek pasaulē. 7 Ej tad, ēd savu maizi
ar prieku, un dzer savu vīnu ar labu prātu; jo
Dievam jau ir labs prāts pie tava darba. 8 Lai
tavas drēbes allažiņ ir baltas, un eļļas lai tavai
galvai netrūkst. 9 Baudi šo dzīvību ar to sievu,
ko tu mīļo, kamēr tev ir šī niecīgā dzīvība, ko
viņš tev ir devis pasaulē, visu savu niecīgo mūžu;
jo šī ir tava daļa šinī mūžā un pie tava pūliņa,
ar ko tu pūlējies pasaulē. 10 Visu, ko tava roka
atrod, kas jādara, to dari tikuši(ar visu spēku), jo
ne darba, ne padoma, ne ziņas, ne gudrības nav
kapā, kur tu noej. (Sheol h7585) 11 Atkal es redzēju
pasaulē, ka pie skriešanas nepalīdz čaklam būt,
pie karošanas nepalīdz stipram būt, pie maizes
pelnīšanas nepalīdz gudram būt, pie bagātības
nepalīdz prātīgam būt, pie goda nepalīdz mācītam
būt, bet tiem visiem nāk savs laiks un sava laime.
12 Un cilvēks arī nezin savu laiku; kā zivis, kas
top zvejotas ar ļaunu tīklu, un kā putniņi, kas
ar valdziņiem top notverti, tāpat cilvēku bērni
top savaldzināti nelabā dienā, kad tā piepeši
tiem uzbrūk. 13 Arī šo gudrību es esmu redzējis
pasaulē, un tā man rādījās liela: 14 Maza pilsēta
un ne daudz ļaužu iekš tās, un pret to nāca liels
ķēniņš un to apstāja un uztaisīja lielas skanstes
ap viņu. 15 Un tur atradās nabaga vīrs, tas bija
gudrs, tas to pilsētu izpestīja caur savu gudrību,
un neviens cilvēks šo nabaga vīru nepieminēja.
16 Tad es sacīju: gudrība ir labāka nekā stiprums,
un tomēr tā nabaga gudrība top nicināta, un viņa
vārdi netop klausīti 17 Gudro vārdi, kas mierā top
klausīti, ir labāki, nekā valdnieka brēkšana ģeķu
vidū. 18 Gudrība ir labāka nekā kara bruņas; bet
viens vienīgs blēdis samaitā daudz labuma.

10 Nosprāgušas mušas dara smirdam un
rūgstam aptiekāra zāles; tāpat no lielāka
svara, nekā gudrība un gods, ir maķenīt ģeķības
(tāpat arī mazliet ģeķības pārsver cienījama vīra
gudrību un godu). **2** Gudra vīra sirds ir pa viņa
labo roku, bet ģeķa sirds ir pa viņa kreiso roku. **3**
Un arī kad ģeķis pa ceļu staigā, tad viņam prāta
trūkst, un viņš saka uz ikkatru, ka esot ģeķis. **4** Ja
valdnieka dusmība pret tevi ceļas, tad neatstājies
no savas vietas, jo lēnprātība klusina lielus grēkus.
5 Vēl ir ļaunums, ko pasaulē esmu redzējis, proti
misēklis, kas ceļas no valdnieka. **6** Dažs ģeķis
top celts lielā godā, un bagātie sēž zemajā vietā.
7 Es esmu redzējis kalpus uz zirgiem, un lielus
kungus kājām tāpat kā kalpus. **8** Kas bedri rok, tas
kritīs iekšā; un kas sētu ārda, tam čūska iedzels. **9**
Kas akmeņus veļ, tas no tiem dabūs sāpes; kas
malku skalda, tas ievainosies. **10** Kad dzelzs ir
nodilusi un viņas asmens netop tecināts(asināts),
tad vairāk spēka jāpieliek; bet gudrība veicina
darbu. **11** Kad čūska iedzēlusi, pirms apvārdota,
tad vārdotājam peļņas nav. **12** Vārdi no gudra
vīra mutes ir jauki; bet ģeķa lūpas pašu aprij. **13**
Viņa mutes vārdu iesākums ir ģeķība, un viņa
valodas gals ir neprātība un posts. **14** Ģeķis gan
daudz runā, bet cilvēks nezin, kas notiks, un kas
būs pēc viņa; kas viņam to teiks? **15** Ģeķa pūliņš
to nogurdina, jo tas nezina ceļu uz pilsētu. **16**
Ak vai, tev, zeme, kam ķēniņš ir bērns, un kam
lielkungi rīta laikā plītē. **17** Labi tev, zeme, kam
ķēniņš ir cienījams, un kam lielkungi īstā laikā
ēd, stiprināties un ne plītēt. **18** Caur kūtrību sijas
gāžas, un aiz slinkām rokām namam pil cauri. **19**
Dzīres top taisītas par prieku, un vīns ielīksmo
tos, kas dzīvo, un nauda visu to gādā. **20** Nelādi
ķēniņu savā sirdī, un nelādi bagātu savā guļamā
kambarī, jo putni apakš debess aiznes to skaņu un
ar spārniem skriedami izpauž to valodu.

11 Met savu maizi ūdenī, ar laiku tu to atdabūsi.
2 Izdali to septiņiem vai astoņiem, jo tu
nezini, kāda nelaime būs virs zemes. **3** Kad
padebeši pilni, tad tie izlej lietu uz zemi; un kā
koks kritīs pret dienvidu vai pret ziemeli, - kur
koks krīt, tur tas arī paliek. **4** Kas uz vēju mana, tas
nesēj, un kas uz padebešiem raugās, tas nepļauj. **5**
Tā kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, jeb kā kauli aug
grūtas sievas miesās, tāpat tu nezini Dieva darbu,
ko Viņš visu padara. **6** No rīta sēj savu sēklu un
neliec mierā savu roku vakarā; jo tu nezini, kā jo
labi izdosies, vai šā vai tā; un kad abējādi izdotos,
tad būtu jo labi. **7** Gaišums ir salds un acīm tīk
sauli redzēt. **8** Bet jebšu cilvēks daudz gadus dzīvo
un arvienu priecājās, tad lai tomēr viņš arī piemin
tās nebaltās dienas, jo viņu būs daudz. Viss, kas
nāk, ir niecība. **9** Priecājies, jaunekli, savā jaunībā,
un lai tava sirds tur labu prātu savas jaunības
dienās, un staigā kā tava sirds kāro un kā tavām
acīm patīk; bet zini, ka Dievs par visu šo tevi vedīs
priekš tiesas. **10** Tad izmet nu skumību no savas
sirds un aizdzen ļaunumu no savām miesām; jo
jaunība un rīta blāzma(bērnība) ir niecība.

12 Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms
tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojās,
kur tu sacīsi: tie man nepatīk. **2** Pirms saule un
gaišums un mēnesis un zvaigznes aptumšojās, un
padebeši nāk atkal pēc lietus, **3** Tai laikā, kad tie
nama sargi trīcēs, un tie stiprie vīri locīsies, un
tie malēji stāvēs klusu, tāpēc ka viņu palicis maz,
un tie, kas pa logiem skatās, paliks tumši, **4** Un
tās divas durvis pret ielu taps aizslēgtas, tā ka
malšanas skaņa paliks lēnāka, un viņš uzmostas,
kad putniņa balsi dzird, un kad klusu skan visas
dziesmas, **5** Kad arī kalnus bīsies un baiļosies,
pa ceļu ejot, un kad tas mandeļu koks ziedēs, un
sisenis būs par nastu, un līksmība zudīs; jo cilvēks
iet uz savu mūža namu, un tie žēlotāji ies apkārt
pa ielām; **6** Pirms tā sudraba virve trūks, un tas
zelta trauks saplīst un tas smeļamais pie avota
izkalst, un tas skritulis pie akas salūst; **7** Jo pīšļiem
būs atkal zemē griezties, kā tie ir bijuši, un garam
atkal pie Dieva, kas to ir devis. **8** Niecība vien!
saka tas mācītājs, viss ir niecība! **9** Nu vēl atliek:
šis mācītājs bija gudrs, un viņš ļaudīm mācīja
atzīšanu, un sadomāja un izmeklēja un sastādīja
daudz sakāmus vārdus. **10** Tas mācītājs meklēja,
skaistus vārdus atrast un taisnības vārdus pareizi
sarakstīt. **11** Gudru vīru vārdi ir kā dzenuļi, un kā
iesistas naglas viņu (atziņas) krājumi, no viena
Gana doti. **12** Un beidzot: sargies, mans dēls!
Grāmatu rakstīšanai nav gala un daudz lasīšanas
nopūlē miesu. **13** Visas mācības gala vārds ir šis:
bīsties Dievu un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas
visiem cilvēkiem. **14** Jo Dievs ikkatru darbu vedīs
tiesā līdz ar visu, kas ir apslēpts, vai tas labs vai
ļauns.

Augstā Dziesma

1 Salamana augstā dziesma. **2** Lai viņš mani
skūpsta ar savas mutes skūpstīšanu; jo tava
mīlestība ir jo mīlīgāka nekā vīns. **3** Tavai eļļai
ir salda smarža; tavs vārds ir izlieta eļļa, tāpēc
jaunavas tevi mīl. **4** Velc mani, tad mēs tev
tecēsim pakaļ; ķēniņš mani ved savos kambaros;
mēs līksmosimies un priecāsimies par tevi; mēs
pieminēsim tavu mīlestību vairāk nekā vīnu;
patiesīgi tevi mīl. **5** Es esmu melna, bet mīlīga,
jūs Jeruzālemes meitas, tā kā Ķedara teltis, kā
Salamana gardīnes(aizkari). **6** Neuzlūkojiet mani,
ka esmu pamelna, jo saulē esmu nodegusi; manas
mātes bērni pret mani apskaitušies, tie mani likuši
par vīna dārzu sargātāju; savu pašu vīna dārzu
neesmu apsargājusi. **7** Saki man, tu, ko mana
dvēsele mīl, kur tu gani, kur tu gulies pusdienā? Jo
kāpēc man būs aloties pie tavu biedru ganāmiem
pulkiem? **8** Ja tu to nezini, tu visu skaistākā starp
sievām, tad ej jel pa avju pēdām un gani savus
kazlēnus pie ganu teltīm. **9** Es tevi līdzināju,
mana draudzene, ar tiem zirgiem pie Faraona
ratiem. **10** Tavi vaigi ir mīlīgi sprādzēs, tavs kakls
pērļu rotā. **11** Mēs tev taisīsim zelta sprādzes ar
sudraba podziņām. **12** Kamēr ķēniņš pie galda,
mana nardes puķīte dod savu smaržu. **13** Mans
draugs man ir mirru pušķis, pie manām krūtīm
piesprausts. **14** Mans draugs man ir vīna ķekars
Enģedi vīna dārzos. **15** Redzi, tu esi skaista, mana
draudzene, redzi, tu esi skaista, tavas acis ir kā
baložu acis. **16** Redzi, tu esi skaists, mans draugs,
un mīlīgs, un mūsu dusas vieta zaļo. **17** Mūsu
namu baļķi ir ciedri, mūsu sijas ir cipreses.

2 Es esmu roze Šaronā un lilija ielejā. **2** Tā kā lilija
starp ērkšķiem, tāda ir mana draudzene starp
tām meitām. **3** Tā kā ābele starp meža kokiem,
tāds ir mans draugs starp tiem dēliem. Es ilgojos
sēdēt viņa pavēnī, un viņa auglis manai mutei
salds. **4** Viņš mani ved vīna namā, un mīlestība ir
viņa karogs pār mani. **5** Atspirdzinājiet mani ar
vīna ogām un spēcinājiet mani ar āboliem; jo es
nīkstu no mīlestības. **6** Viņa kreisā roka ir apakš
manas galvas, un viņa labā roka mani apkampj. **7**
Es jūs mīļi lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, pie tām
stirnām un kalnu kazām laukā, neuztraucat un
nemodinājat mīlestību, kamēr tai pašai patīk. **8**
Šī ir mana drauga balss; redzi, viņš nāk un lēkā
pa tiem kalniem un deij pa tiem pakalniem. **9**
Mans draugs ir līdzīgs stirnai vai jaunam briedim.
Redzi, viņš stāv aiz sienas, skatās caur logiem un
raugās caur skadriņiem. **10** Mans draugs atbild
un saka uz mani: celies, mana draudzene, mana
skaistā, un nāc! **11** Jo redzi, ziema ir pagājusi,
stiprais lietus jau ir pārgājis un nost. **12** Puķes
rādās laukā, dziesmu laiks atnācis, un ūbeles
balss dzirdama mūsu zemē. **13** Vīģes koks dabūjis
pumpurus, un vīna koki plaukst un dod smaržu;
celies, nāc, mana draudzene, mana skaistā, nāc
šurp! **14** Mans balodis akmeņu kalnos, apslēptos
plaisumos, parādi man savu vaigu, dod man savu
balsi dzirdēt; jo tava balss ir salda, un tavs vaigs ir
mīlīgs. **15** Gūstat mums lapsas, tās mazās lapsas,
kas vīna dārzus maitā, jo mūsu vīna dārzi stāv
ziedos. **16** Mans draugs ir mans, es esmu viņa,
kas pa tām lilijām gana. **17** Kamēr diena metās
dzestra un ēnas bēg, atgriezies, mans draugs, kā
stirna, vai kā jauns briedis pa kalnu plaisumiem.

3 Naktī savā gultā es meklēju to, ko mana dvēsele
mīl; es meklēju, bet viņu neatradu. **2** Es celšos
jel un iešu pilsētā apkārt pa gatvēm un ielām; es
meklēšu to, ko mana dvēsele mīl. Es meklēju, bet
viņu neatradu. **3** Sargi mani atrada, kas pilsētā
iet apkārt: vai jūs neesat redzējuši to, ko mana
dvēsele mīl? **4** Kad es maķenīt tiem biju pagājusi
garām, tad es atradu to, ko mana dvēsele mīl; es
viņu turu un to neatlaidīšu, kamēr es viņu vedīšu
savas mātes namā, savas dzemdētājas kambarī.
5 Es jūs mīļi lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, pie
tām stirnām un kalnu kazām, neuztraucat un
nemodinājat mīlestību, kamēr tai pašai patīk. **6**
Kas ir šī, kas no tuksneša nāk kā dūmu stabs,
apkvēpināta ar mirrēm un vīraku, ar visādām
veikalnieku zālēm? **7** Redzi, ap Salamana krēslu
apkārt ir sešdesmit varoņi no Israēla varoņiem. **8**
Tie visi tur zobenus, mācīti karot; ikkatram savs
zobens pie gurniem pret nakts bailēm. **9** Ķēniņš
Salamans sev licis taisīt nesamu krēslu no Lībanus
kokiem. **10** Viņa stabus viņš taisīja no sudraba, to
lēni no zelta, to sēdekli no purpura, viņa iekšpuse
bija izpušķota no Jeruzālemes meitu mīlestības.
11 Ejat ārā un uzlūkojiet, Ciānas meitas, ķēniņu
Salamanu ar to kroni, ar ko viņa māte to kronēja
viņa kāzu dienā un viņa sirds līksmības dienā.

4 Redzi, tu esi skaista, mana draudzene, redzi, tu
esi skaista; tavas acis ir kā baložu acis aiz tava
galvas apsega. Tavi mati ir kā kazu pulks, kas guļ
uz Gileād kalna. **2** Tavi zobi ir kā avju pulks, kas
cirptas un iznāk no peldēšanas, kas visas dvīņus
vedās, un neviena starp viņām nav neauglīga. **3**
Tavas lūpas ir kā purpura aukla, un tava mute ir
mīlīga. Tavi vaigi ir kā granātābola puses aiz tava
galvas apsega. **4** Tavs kakls ir kā Dāvida tornis,
kas taisīts, lai tur ieročus uzkar, kur tūkstošas

priekšturamās bruņas uzkārtas, visādas stipru
vīru bruņas. 5 Tavas krūtis ir kā divas jaunas
stirnas, kā kalnu kazas dvīņi, kas liliju starpā
ganās. 6 Kad diena metās dzestra, un ēnas bēg,
tad iešu pie mirru kalna un pie vīraka pakalna.
7 Tu esi visai skaista, mana draudzene, un pie
tevis nav vainas. 8 Nāc man līdz no Lībanus, mana
brūte, nāc man līdz no Lībanus. Skaties no Amana
kalna gala, no Senira un Hermona gala, no lauvu
alām, no leopardu kalniem. 9 Tu man sirdi esi
paņēmusi, mana māsa, mīļā brūte; tu man sirdi esi
paņēmusi ar vienu actiņu, ar vienu kakla ķēdīti.
10 Cik skaista ir tava mīlestība, mana māsa, mīļā
brūte! Cik labāka ir tava mīlestība pār vīnu, un
tavas eļļas smarža pār visām kvēpināmām zālēm.
11 Tavas lūpas, ak brūte! Pil no kausētā medus;
medus un piens ir apakš tavas mēles, un tava
drēbju smarža ir kā Lībanus smarža. 12 Tu esi
aizslēgts dārzs, mana māsa, mīļā brūte, aizslēgts
avots, aizslēgta aka. 13 Tavi zari ir kā jauks dārzs,
kur granātu ābeles ar dārgiem augļiem, kovera
puķes ar nardēm, 14 Narde un safrans, kalmes
un kanēlis, ar visādiem vīraka kokiem, mirres un
alvejas, līdz ar vislabākām smaržīgām zālēm. 15
Tā kā dārzu aka (tu esi), kā aka ar dzīvu ūdeni, un
kā strauti no Lībanus. 16 Celies, ziemeli, un nāc,
dienvidu vējš, pūt pa manu dārzu, ka viņa zāles
pil (smaržas no dārza augiem). Mans draugs lai
nāk savā dārzā, un lai ēd savus skaistos augļus.

5 Es nāku savā dārzā, mana māsa, mīļā brūte;
es plūcu savas mirres un savu balzamu, es ēdu
savas šūnas ar savu medu, es dzeru savu vīnu un
savu pienu. Ēdiet, mīļie, dzeriet un padzeraties,
draugi! 2 Es guļu, bet mana sirds ir nomodā;
tā ir mana drauga balss, kas klaudzina: atdari
man, mana māsa, mana draudzene, mans balodis,
mana sirds skaidrā; jo mana galva ir rasas pilna,
mani mati ar nakts lāsēm. 3 „Es savus svārkus
esmu novilkusi, kā man tos atkal būs apvilkt? Es
savas kājas esmu mazgājusi, kā man tās atkal būs
darīt netīras?“ 4 Mans draugs savu roku stiepa pa
logu, un mana sirds par to trīcēja. 5 Es pacēlos,
savam draugam atdarīt, un no manām rokām
pilēja mirres un no maniem pirkstiem tekošas
mirres pie durvju atslēgas. 6 Es savam draugam
atdarīju, bet mans draugs bija projām, viņš bija
aizgājis. Mana dvēsele izgāja pēc viņa vārdiem. Es
viņu meklēju, bet es viņu neatradu; es viņu saucu,
bet viņš man neatbildēja. 7 Sargi, kas pilsētā iet
apkārt, mani atrada; mani sita un mani ievainoja;
tie mūru sargi norāva manu apsegu no manis. 8
Es jums piekodināju, Jeruzālemes meitas, kad jūs
manu draugu atrodat, ko jūs viņam sacīsiet? Ka es
esmu apsirgusi no mīlestības. 9 Kāds tad ir tavs
draugs pār citiem draugiem, tu visuskaistākā starp
sievām? Kāds ir tavs draugs pār citiem draugiem,
ka tu mums tā esi piekodinājusi? 10 Mans draugs
ir balts un sarkans, pārāks pār tūkstošiem. 11 Viņa
galva ir visušķīstākais zelts, viņa mati ir kupli jo
kupli, melni kā krauklis. 12 Viņa acis ir kā baložu
acis pie ūdens strautiem, ar pienu mazgātas,
skaistā pilnumā. 13 Viņa vaigi ir kā balzama dobes,
tā kā smaržīgas puķes uz pakalniem. Viņa lūpas ir
kā rozes, kur pil tekošas mirres. 14 Viņa rokas ir kā
zelta gredzeni ar turķizu akmeņiem pildīti. Viņa
miesa ir kā daiļš ziloņkaulu darbs, ar safīriem
pušķots; 15 Viņa lieli ir kā marmora pīlāri uz
visšķīstākā zelta pamatiem. Viņa augums ir kā
Lībanus, dižens kā ciedri. 16 Viņa mute ir salda, un
visa viņa būšana ļoti mīlīga. Tāds ir mans draugs,
un tāds ir mans mīļākais, Jeruzālemes meitas.

6 Kurp tavs draugs ir nogājis, tu visu skaistākā
starp sievām? Uz kuru pusi tavs draugs ir
griezies, ka mēs līdz ar tevi viņu meklējam. 2 Mans
draugs ir nogājis savā dārzā, pie tām smaržīgām
dobēm, pa dārzu pastaigāties un lilijas lasīt. 3
Mans draugs ir mans un es esmu viņa, kas starp
lilijām gana. 4 Tu esi skaista, mana draudzene, tā
kā Tirca, mīlīga kā Jeruzāleme, briesmīga kā kara
spēki ar karogiem. 5 Nogriez savas acis no manis,
jo tās mani pārvarējušas. Tavi mati ir kā kazu
pulks, kas guļ uz Gileād kalna. 6 Tavi zobi ir kā
avju pulks, kas nāk no peldēšanas, kas visas dvīņus
vedās, un neviena starp viņām nav neauglīga. 7
Tavi vaigi ir kā granātābola puses aiz tava galvas
apsega. 8 Sešdesmit ir ķēniņienes un astoņdesmit
liekas sievas un tas jaunavu pulks nav izskaitāms.
9 Bet viena vienīga ir mans balodis, mana sirds
skaidrā, tā vienīgā savai mātei, tā mīļākā savai
dzemdētājai. Kad tās meitas viņu redz, tad tās
viņu teic, ķēniņienes un liekās sievas viņu slavē.
10 Kas tā tāda, kas spīd kā auseklis, skaista kā
mēnesis, skaidra kā saule, briesmīga kā karaspēki
ar karogiem? 11 Es nogāju riekstu dārzā, redzēt
zaļos augļus pie upes, un lūkot, vai vīna koks zied
un granātu koki plaukst. 12 Es nesajutu, ka mana
dvēsele mani bija pacēlusi uz manas slavētās
tautas goda ratiem. 13 Atgriezies, atgriezies, ak
Sulamite! Atgriezies, atgriezies, ka mēs tevi varam
skatīt. Ko jūs redzat pie Sulamites? Kā diešanu pie
Mahānaīma.

7 Cik skaisti ir tavi soļi kurpēs, tu valdnieka
meita. Tavi gurni tā ir salikti kā divas sprādzes,
ko gudra meistara roka darījusi. 2 Tavs klēpis ir

kā apaļš biķeris, kam dzēriena netrūkst; viņš ir kā
kviešu kopa, apsprausta ar lilijām. 3 Tavas krūtis ir
kā divas stirnas, kā kalnu kazas dvīņi. 4 Tavs kakls
ir kā tornis no ziloņkauliem, tavas acis ir kā tie
dīķi Hešbonē pie Batrabim vārtiem, tavs deguns
ir kā tornis uz Lībanus, kas pret Damasku skatās.
5 Tava galva uz tevis ir kā Karmels, un tavi kuplie
galvas mati kā purpurs, ķēniņš ar bizēm saistīts. 6
Cik skaista un cik mīlīga tu esi, ak mīlestība ar
saviem jaukumiem! 7 Šis tavs augums ir līdzīgs
palma kokam un tavas krūtis vīna ķekariem. 8 Es
sacīšu: es kāpšu uz palma koku, es tveršu viņa
zarus, lai tavas krūtis ir kā ķekari pie vīna koka,
un tava vaiga smarža kā āboli, 9 Un tava mute
kā labs vīns, kas manam draugam viegli ieiet
un miegaino lūpas dara runājam. 10 Es piederu
savam draugam, un sirds viņam nesās uz mani. 11
Nāc, mans draugs, ejam laukā, mitīsim ciemos.
12 Iesim agri uz vīna dārziem, lūkosim, vai vīna
koks zied, vai jaunie pumpuri sprāgst, un granātu
koki plaukst. Tur es tev rādīšu savu mīlestību. 13
Tie dudaīm dod smaržu, un pie mūsu durvīm ir
visādi dārgi augļi, jauni un veci; mans draugs, es
tos priekš tevis esmu glabājusi.

8 Kaut tu būtu mans brālis, kas zīdis manas
mātes krūtis? Kad es tevi atrastu ārā, es tevi
skūpstītu un netaptu nicināta. 2 Es tevi vadītu, es
tevi vestu savas mātes namā, ka tu mani mācītu;
tad es tev dotu dzert jauktu vīnu un no savu
granātābolu sulas. 3 Viņa kreisā roka ir apakš
manas galvas, un viņa labā roka mani apkampj.
4 Es jūs mīļi lūdzu, Jeruzālemes meitas, ko jūs
uztraucat un modinājāt mīlestību, pirms tai pašai
patīk? 5 Kas tā tāda, kas nāk no tuksneša un
atslienas uz savu draugu? Apakš ābeles es tevi
esmu uzmodinājis; tur tava māte tevi ar sāpēm ir
dzemdējusi, tur sāpes ir bijušas tavai dzemdētājai.
6 Liec mani kā zieģeli pie savas sirds, kā gredzenu
pie savas rokas! Mīlestība ir stipra kā nāve un
viņas karstums ir varens kā elle; viņas liesmas
ir degošas liesmas, Dieva liesmas. (Sheol h7585) 7
Lieli ūdeņi mīlestību nevar apdzēst, nedz upes
viņu apslīcināt. Jebšu kas visu sava nama mantu
gribētu dot par mīlestību, tomēr viņš paliktu tikai
par apsmieklu. 8 Mums ir viena maza māsa, kam
krūšu vēl nav, - ko mēs ar savu māsu darīsim tai
dienā, kad viņu precēs? 9 Ja viņa ir mūris, tad
mēs uz viņu uztaisīsim sudraba torni; ja viņa ir
durvis, tad mēs tās sargāsim ar ciedru dēļiem.
10 Es biju mūris un manas krūtis bija kā torņi;
tad es viņa acīs atradu mieru. 11 Salamanam bija
vīna dārzs BaālAmonā, šo vīna dārzu viņš izdeva
sargiem, ikviens par viņa augļiem deva tūkstoš
sudraba gabalus. 12 Mans vīna dārzs, kas man
pieder, ir manā priekšā. Tie tūkstoš sudraba gabali
ir priekš tevis, Salaman! Bet divsimt ir priekš viņa
augļu sargiem. 13 Tu, kas tais dārzos dzīvo, tie
biedri tavu balsi ņem vērā, dodi man to dzirdēt.
14 Steidzies, mans draugs, un esi tā kā stirna vai
kā jauns briedis pa smaržīgiem puķu kalniem.

Jesajas

1 Jesajas, Amoca dēla, parādīšana, ko viņš redzējis
par Jūdu un Jeruzālemi Uzijas, Jotama, Ahaza
un Hizkijas, Jūda ķēniņu, dienās. **2** Klausāties,
debesis, un ņem vērā, zeme, jo Tas Kungs runā:
"Bērnus Es esmu uzaudzinājis un izvilcis, bet tie
no Manis atkāpušies. **3** Vērsis pazīst savu kungu
un ēzelis sava kunga sili; Israēls nepazīst, Mani
ļaudis nesaprot." **4** Ak vai, tai grēcīgai tautai, tiem
ļaudīm, kas grūti noziegušies, tam ļaundarītāju
dzimumam, tiem bērniem, kas samaitājās; tie ir
atstājuši To Kungu, nicinājuši to Svēto iekš Israēla,
nogriezušies atpakaļ. **5** Par ko jūs vēl vairāk būs
sist, kad jūs vienmēr atkāpjaties? Visa galva ir
vāja, un visa sirds nogurusi. **6** No pēdas līdz pat
galvai tur nav veseluma, bet vātis un brūces un
jaunas vainas, kas nav izspiestas nedz sasietas
nedz ar eļļu mīkstinātas. **7** Jūsu zeme ir postaža,
jūsu pilsētas ar uguni sadedzinātas, jūsu tīrumus,
sveši ļaudis tos ēd, jums klāt esot, un ir posts, kā
sveši ļaudis posta. **8** Un Ciānas meita atlikusi kā
būdiņa vīna dārzā, tā kā pieguļnieka vietiņa gurķu
dārzā, kā aplēģerēta pilsēta. **9** Ja Tas Kungs Cebaot
mums nebūtu atlicinājis kādu mazumu, mēs būtu
kā Sodoma, mēs būtu tā kā Gomora. **10** Klausiet
Tā Kunga vārdu, Sodomas virsnieki, ņemiet vērā
mūsu Dieva mācību, Gomoras ļaudis. **11** Kas
man no jūsu upuru pulka? Saka Tas Kungs; Es
esmu apnicis aunu dedzināmos upurus un barotu
teļu taukus, un vēršu un jēru un āžu asinis Es
negribu. **12** Kad jūs nākat parādīties Manā priekšā,
kas to no jums prasa, ka jūs saminat Manus
pagalmus? **13** Nenesiet vairs nelietīgu ēdamu
upuri, tā Man ir neganta kvēpināšana; jaunos
mēnešus un svētdienas un draudzes sapulces Es
neieredzu, jūsu svētki ir blēdība. **14** Mana dvēsele
ienīst jūsu jaunos mēnešus un jūsu svētku laikus.
Tie Man ir par nastu, Es esmu piekusis tos panest.
15 Un kad jūs savas rokas izpletīsiet, Es apslēpju
Savas acis no jums, un kad jūs daudz lūgšanas
turiet, tomēr Es neklausu, jo jūsu rokas ir asiņu
pilnas. **16** Mazgājaties, šķīstaties, atmetat savus
ļaunos darbus no Manām acīm nost, nedarāt vairs
ļauna. **17** Mācieties labu darīt, meklējat tiesu,
atgriežat varas darītāju, izdodiet bāriņam tiesu,
aizstāviet atraitni. **18** Tad nāciet nu, tiesāsimies,
saka Tas Kungs: kad jūsu grēki tik sarkani būtu
kā asinis, taču tie taps balti kā sniegs, un jebšu
tie būtu kā purpurs, taču tie kļūs tāpat kā vilna.
19 Ja jūs gribēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdīsiet
zemes labumu. **20** Bet ja jūs liedzaties un turaties
pretī, tad jūs no zobena tapsiet aprīti; jo Tā
Kunga mute to runājusi. **21** Kā tā ticīgā pilsēta
palikusi par mauku? Tā bija pilna tiesas, taisnība
tur mājoja, bet nu slepkavas. **22** Tavs sudrabs ir
tapis par sārņiem, tavs vīns ir jaukts ar ūdeni. **23**
Tavi virsnieki ir atkāpēji un zagļu biedri; tie visi
kāro dāvanas un dzenās pēc maksas; bāriņam tie
neizdod tiesu un atraitnes sūdzība nenāk viņu
priekšā. **24** Tādēļ saka Tas Kungs Dievs Cebaot,
Israēla Varenais: ak vai! Es iepriecināšos par
Saviem pretiniekiem, es atriebšos pie Saviem
ienaidniekiem. **25** Un Es griezīšu Savu roku pret
tevi un tīrīšu kā ar sārmu tavus sārņus un nošķiršu
visu tavu alvu. **26** Un Es tev atkal došu soģus kā
senāk, un padoma devējus kā vecos laikos. Pēc
tam tu tapsi saukta taisnības pils, ticīgā pilsēta.
27 Ciāna caur tiesu taps izpestīta un viņas(dēli)
atgriezīsies caur taisnību. **28** Bet tie pārkāpēji un
grēcinieki visi taps satriekti, un kas no Tā Kunga
atkāpjās, ies bojā. **29** Jo tie taps kaunā to ozolu
dēļ, ko jūs bijāt iekārojuši, un jūs kaunēsities to
dārzu dēļ, ko bijāt izredzējušies. **30** Jo jūs būsiet tā
kā ozols, kam lapas savīst, un kā dārzs, kam ūdens
nav. **31** Tad varenais būs kā pakulas, un viņa darbs
kā dzirkstele, un abi kopā degs un nebūs neviena,
kas dzēš.

2 Šis ir tas vārds, ko Jesaja, Amoca dēls, redzējis
par Jūdu un Jeruzālemi. **2** Un notiks pastara
laikā, tad Dieva nama kalns stāvēs pāri pār visiem
kalniem un būs paaugstināts pār pakalniem, un
visi pagāni uz viņu plūdīs, **3** Un daudz tautas ies
un sacīs: ejam, kāpsim uz Tā Kunga kalnu, uz
Jēkaba Dieva namu, lai Viņš mums māca Savus
ceļus, un lai staigājam Viņa tekās, jo no Ciānas
iziet mācība, un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. **4**
Un Viņš tiesās starp pagāniem un pārmācīs daudz
tautas, un tie pārkals savus zobenus par lemešiem
un savus šķēpus par cirpēm(ecešām). Jo tauta pret
tautu nepacels zobenu un vairs nemācīsies karu.
5 Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā Kunga gaismā.
6 Bet Tu esi atstājis Savus ļaudis, Jēkaba namu,
jo tie ir pilni austruma ļaužu (bezdievības) un ir
zīlnieki tā kā Fīlisti, un ar svešinieku bērniem
tiem ir draudzība. **7** Un viņu zeme ir pilna sudraba
un zelta, un mantas tiem bez gala, un viņu zeme
ir pilna zirgu, un ratu tiem bez gala. **8** Un viņu
zeme ir pilna elka dievu, un savu roku darbu
tie pielūdz, to, ko pašu pirksti taisījuši. **9** Bet
ļaudis tiek pazemoti, un vīri gāzti, un piedot tu
viņiem nepiedosi. **10** Lieni klints alā un paslēpies
pīšļos priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš
viņa augstās godības. **11** Ļaužu lepnās acis taps
pazemotas, un vīru augstība taps locīta, bet Tas
Kungs vien būs augsts tanī dienā. **12** Jo Tā Kunga

Cebaot diena būs pret visu lepnumu un lielumu,
un pret visu augstumu, ka tas top pazemots, 13 Un
pret visiem lieliem un augstiem Lībanus ciedru
kokiem un pret visiem Basanas ozoliem 14 Un pret
visiem lieliem kalniem un pret visiem augstiem
pakalniem. 15 Un pret visiem augstiem torņiem
un pret visiem stipriem mūriem 16 Un pret visiem
jūras kuģiem un pret visiem skaistiem tēliem.
17 Un ļaužu lepnība taps locīta, un vīru augstība
pazemota, bet Tas Kungs vien būs augsts tanī
dienā. 18 Un elkadievi ies pavisam bojā. 19 Tad ies
kalnu alās un zemes plaisumos priekš Tā Kunga
iztrūcināšanas un priekš viņa augstās godības,
kad viņš celsies, iztrūcināt zemi. 20 Tai dienā
cilvēks savus sudraba elkus un savus zelta elkus,
ko tie sev bija taisījuši pielūgt, nometīs kurmjiem
un sikspārņiem, 21 Un ies klints aizās un kalnu
alās, priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš
Viņa augstās godības, kad Viņš celsies, iztrūcināt
zemi. 22 Tad nepaļaujaties uz cilvēku, kam dvaša
nāsīs; jo par ko tas turams?

3 Jo redzi, Tas Kungs Dievs Cebaot atņems no
Jeruzālemes un Jūda patvērumu un padomu,
visu maizes padomu un visu ūdens padomu, 2
Vareno un karavīru, soģi un pravieti un gudro un
vecaju, 3 Virsnieku pār piecdesmit un godināto un
padoma devēju un amata pratēju un apvārdotāju.
4 Un Es viņiem došu puikas par virsniekiem, un
nesaprašas pār viņiem valdīs. 5 Un tie ļaudis
māksies virsū cits citam, ikkatrs savam tuvākam,
puika trakos pret sirmgalvi un nelga pret cienīgo.
6 Tad satvers viens otru sava tēva namā un (sacīs):
tev ir drēbes, esi mums par virsnieku, un lai tava
roka nogriež šo postu. 7 Bet viņš tai dienā atbildēs
un sacīs: es negribu būt tas dziedinātājs, manā
namā ne maizes ne drēbju, neceļat mani par ļaužu
virsnieku. 8 Jo Jeruzāleme gruvusi, un Jūda ir
kritis, tādēļ kā viņu mēles un darbi ir pret To
Kungu, kaitināt Viņa godības acis. 9 Viņu vaiga
izskats dod liecību pret viņiem, un savus grēkus
tie izteic, tā kā Sodoma, un tos neapslēpj. Vai
viņu dvēselēm! Jo tie sev pašiem dara ļaunu. 10
Sakait par taisno, ka tam labi klāsies, jo tas ēdīs
savu darbu augļus. 11 Ak vai, tam bezdievīgam!
Tam labi neklāsies, jo pēc viņa rokas darba viņam
taps maksāts. 12 Mani ļaudis! Viņu dzinēji ir
bērni, un sievas valda pār tiem; Mani ļaudis! Tavi
vadoņi tevi maldina un to ceļu, kur tev jāstaigā,
tie samaitā. 13 Tas Kungs ceļas, tiesāties un stāv,
tiesu spriest tautām. 14 Tas Kungs nāk uz tiesu ar
Savu ļaužu vecajiem un viņu lieliem kungiem: un
jūs to vīna dārzu esat noēduši; nabaga laupījums
ir jūsu namos. 15 Kas jums prātā, ka jūs saminat
Manus ļaudis un satriecat bēdīgo vaigus? Saka Tas
Kungs Dievs Cebaot. 16 Vēl Tas Kungs saka: tādēļ
ka Ciānas meitas lepojās un staigā izstieptu kaklu
un mirkšķina ar acīm un iet maziem solīšiem,
skandinādamas savu kāju gredzenus, 17 Tad Tas
Kungs Ciānas meitām darīs pakausi pliku un
atsegs viņu kaunumu. 18 Tai dienā Tas Kungs
atņems tos skaistos kāju gredzenus, tās saulītes
un tos mēnestiņus, 19 Tos ausu glītumus, tās roku
sprādzes un tos vaiga apsegus, 20 Tās cepures
un prievītes un jostas un ožamos trauciņus un
pesteļus. 21 Tos pirkstu gredzenus un tās pieres
sprādzes, 22 Tās svētku drēbes un tos mēteļus
un apsegus un makus, 23 Un tos spieģeļus un
dārgos kreklus un tos galvas lakatus un uzvalkus.
24 Un smaržas vietā būs puvums, un jostas vietā
valgs, un sprogaino matu vietā plika galva, un
plata mēteļa vietā šaurs maiss, un skaistuma vietā
uguns vātis. 25 Tavi vīri kritīs caur zobenu un tavs
spēks(varoņi) karā. 26 Un viņas vārti bēdāsies un
žēlosies, un iztukšota viņa sēdēs zemē.

4 Un septiņas sievas sagrābs vienu vīru tanī
dienā un sacīs: mēs ēdīsim savu pašu maizi un
ģērbsimies ar savām pašu drēbēm, lai mēs tikai
topam nosauktas pēc tava vārda, - atņem mūsu
negodu. 2 Tanī dienā Tā Kunga Atvase būs par
glītumu un par godu, un tas zemes Auglis par
augstumu un krāšņumu Israēla izglābtiem. 3 Un
Ciānas atlikušie un Jeruzālemes atlicinātie taps
nosaukti Viņam svēti, ikkatrs, kas Jeruzālemē
rakstīts uz dzīvību. 4 Kad Tas Kungs nomazgās
Ciānas meitu sārņus un Jeruzālemes asinsvainas
izdeldēs no viņas vidus caur sodības Garu un caur
uguns Garu. 5 Un Tas Kungs radīs pār visu Ciānas
kalna vietu un pār viņas svētku sapulcēm padebesi
dienā un dūmus un uguns liesmas spožumu naktī;
jo pār visu godību būs apsegs. 6 Un būs telts par
pavēni dienā pret karstumu un par glābšanu un
par patvērumu pret plūdiem un lietu.

5 Nu tad, es dziedāšu savam mīļam, sava drauga
dziesmu par Viņa vīna dārzu: manam mīļam
bija vīna dārzs taukā pakalnā. 2 Un Viņš to
aptaisīja ar sētu un tīrija no akmeņiem un tur
stādīja labus vīna kokus un uztaisīja torni vidū
un raka vīna spaidu iekšā un gaidīja, ka tas nesīs
labus ogu ķekarus, bet tas nesa sūrus ķekarus.
3 Nu tad, Jeruzālemes iedzīvotāji un Jūda vīri,
tiesājat jel starp Mani un Manu vīna dārzu. 4
Ko tad vēl vairāk bija darīt pie Mana vīna dārza,
nekā Es esmu darījis? Kāpēc Es esmu gaidījis, ka
tas labus ogu ķekarus nestu, un viņš nesis sūrus
ķekarus? 5 Nu tad, Es jums teikšu, ko Es ar Savu

vīna dārzu darīšu. Es atņemšu viņa sētu, ka viņš
top noganīts, Es noārdīšu viņa mūri, ka viņš top
samīts. 6 Un Es viņu darīšu par postažu: viņš
netaps apgraizīts nedz apkapāts, bet dadži un
ērkšķi tur uzdīgs, un Es pavēlēšu padebešiem,
ka uz to nebūs līt lietum. 7 Tiešām, Tā Kunga
Cebaot vīna dārzs ir Israēla nams, un Jūda vīri
ir Viņa līksmības stādi. Viņš gaida uz tiesu, un
redzi, asins plūdi, uz taisnību, un redzi, vaidi! 8
Ak vai, tiem, kas rauj namu pie nama, krāj tīrumu
pie tīruma, kamēr vietas vairs neatliek, un ka jūs
paliekat tie vienīgie iedzīvotāji zemē! 9 Tas Kungs
Cebaot saka manās ausīs: tiešām, daudz namu būs
postā, lieli un skaisti bez iedzīvotāja. 10 Tiešām,
desmit vīna dārza birzumi nesīs vienu vienīgu
batu, un viens gomers sēklas nesīs vienu ēfu. 11
Ak vai, tiem, kas agri cēlušies skrien pēc stipra
dzēriena, un kavējās līdz tumsai, kamēr vīns tos
sakarsē! 12 Un tur ir kokles un soma stabules,
bungas un stabules un vīns viņu dzīrēs; bet Tā
Kunga darbu tie neuzlūko, uz Viņa roku darbu
tie nerauga. 13 Tādēļ Mani ļaudis cietumā taps
aizvesti no nejauši, un viņu cienīgie cietīs badu,
un viņu dzīrenieki iztvīks no slāpēm. 14 Tādēļ elle
atpletusi savu rīkli un atdarījusi savu muti bez
mēra, ka nogrimst (Jeruzālemes) greznums un
viņas ļaužu drūzma, un viņas troksnis, un kas tur
līksmojās. (Sheol h7585) 15 Tad ļaudis taps locīti un
vīri pazemoti, un lepno acis taps pazemotas. 16
Bet Tas Kungs Cebaot parādīsies augsts tiesā, un
Dievs, tas svētais, parādīsies svēts taisnībā. 17 Tad
jēri (tur) barosies kā savās ganībās, un svešinieki
noēdīs bagāto izpostītās vietas. 18 Ak vai, tiem, kas
netaisnību velk ar nelietības valgiem, un grēku
kā ar ratu virvēm! 19 Kas saka: Lai Viņš steidzās,
lai Viņš drīz dara Savu darbu, ka mēs to redzam,
un lai tuvojās un nāk tas padoms, kas Israēla
Svētajam, ka mēs to manam. 20 Ak vai, tiem, kas
ļaunu saka labu esam un labu esam ļaunu, kas
tumsību dara par gaismu un gaismu par tumsību,
kas rūgtu dara par saldu un saldu par rūgtu! 21
Ak vai, tiem, kas gudri savās acīs un prātīgi pēc
pašu prāta! 22 Ak vai, tiem, kas varoņi uz vīna
dzeršanu un spēka vīri uz stipru dzērienu. 23
Kas dāvanu dēļ bezdievīgo attaisno un taisniem
atrauj taisnību! 24 Tādēļ tā kā uguns liesma aprij
rugājus un kā svelmē siens sagrūst, tāpat būs
viņu sakne kā prauli, un viņu ataugas izputēs
kā putekļi, tādēļ ka tie atmet Tā Kunga Cebaot
bauslību un nicina Israēla Svētaja vārdus. 25 Tādēļ
Tā Kunga dusmība iedegās pret Viņa ļaudīm, un
Viņš izstiepj Savu roku pret tiem un tos sit, ka
kalni dreb, un viņu miroņi ir kā dubļi ielas vidū.
Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa
roka vēl ir izstiepta. 26 Un Viņš paceļ karogu tiem
pagāniem, kas tālu, un pasvilps kādam no zemes
gala. Un redzi, ātri un steigšus tas nāk. 27 Neviens
nepiekūst un neklūp viņu starpā, neviens nesnaužu
nedz guļ, nedz viņa gurnu josta ir atraisīta, nedz
viņa kurpju siksna sarauta. 28 Viņa bultas ir asas
un visi viņa stopi uzvilkti, viņa zirgu nagi tik
cieti kā akmens, un viņu rati kā viesulis. 29 Viņu
rūkšana ir kā briesmīgām lauvām, un tie rūc kā
jauni lauvas un tas kauc un satver laupījumu un
aiznes, un glābēja nav. 30 Un tas kauc pret viņiem
tai diena, kā jūra kauc; kad zemi uzlūko, redzi, tā
ir tumša, rīb un zib, tumši pār tiem arī debesis.

6 Tanī gadā, kad ķēniņš Uzija nomira, tad es
To Kungu redzēju sēžam uz augsta un uzcelta
godības krēsla, un Viņa (drēbju) vīles piepildīja
Dieva namu. 2 Serafi stāvēja augšā ap viņu;
ikvienam bija seši spārni; ar diviem tas apsedza
savu vaigu, un ar diviem tas apsedza savas kājas,
un ar diviem tas skrēja. 3 Un tie cits uz citu saucu
un sacīja: svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaot,
visa zeme ir pilna viņa godības! 4 Un sliekšņa
pamati trīcēja no tām saucēju balsīm, un tas nams
tapa pilns dūmu. 5 Tad es sacīju: Ak vai, man! Jo
man jāiet bojā, jo es esmu vīrs nešķīstām lūpām
un dzīvoju starp ļaudīm, kam nešķīstas lūpas;
jo manas acis redzējušas to Ķēniņu, To Kungu
Cebaot! 6 Tad viens no tiem serafiem atskrēja
pie manis, un viņa rokā bija degoša ogle, ko viņš
ar stangām bija ņēmis no altāra. 7 Un viņš ar to
aizskāra manu muti un sacīja: redzi, šī tavas lūpas
aizskārusi, tā tavs noziegums no tevis atņemts,
un tavi grēki salīdzināti. 8 Un es dzirdēju Tā
Kunga balsi sakām: ko Es sūtīšu un kas mums ies?
Tad es sacīju: redzi, še es esmu, sūti mani. 9 Tad
Viņš sacīja: ej un saki uz šiem ļaudīm: dzirdēt
dzirdiet, bet nesaprotiet, un redzēt redziet, bet
neņemiet vērā. 10 Apcietini šo ļaužu sirdi un dari
viņu ausis biezas un apstulbo viņu acis, ka tie
savām acīm neredz un savām ausīm nedzird un
ar savu sirdi nesaprot un neatgriežas un netop
dziedināti. 11 Tad es sacīju: cik ilgi, Kungs? Un
Viņš sacīja: līdz kamēr pilsētas būs izpostītas,
ka vairs nav iedzīvotāja, un nami, ka vairs nav
cilvēka, un zeme nopostīta par tuksnesi. 12 Jo Tas
Kungs cilvēkus aizdzīs tālu nost, un atstātu vietu
būs daudz zemes vidū. 13 Un ja tanī vēl desmitā
tiesa paliks, tad tā atkal ies postā. Bet kā ozols un
kā liepa, kam celms paliek, kad to nocērt, - svēts
dzimums būs tas celms.

7 Un notikās Ahaza, Jūda ķēniņa, dienās, - tas
bija Uzijas dēla Jotama dēls, - ka Recins, Sīrijas
ķēniņš, un Pekas, Remalijas dēls, Israēla ķēniņš,
uz Jeruzālemi cēlās, pret viņu karot, bet karodami
pret viņu tie nekā neiespēja. **2** Un Dāvida namam
teica un sacīja: Sīrieši apmetušies pret Efraīmu.
Tad viņa sirds un viņa ļaužu sirds drebēja, tā kā
meža koki dreb no vēja. **3** Un Tas Kungs sacīja
uz Jesaju: izej jel Ahazam pretī, tu un tavs dēls
ŠearJašubs, augšēja dīķa grāvja galā, ceļmalā, pie
vadmalnieku tīruma, **4** Un saki uz viņu: sargies
un esi klusu, nebīsties, un lai tava sirds nebaiļojās
no šiem diviem kūpošiem prauliem, no Recina
un Sīriešu un Remalijas dēla karstām dusmām.
5 Tādēļ ka Sīrieši pret tevi ļaunu sadomājuši ar
Efraīmu un Remalijas dēlu sacīdami: **6** Celsimies
pret Jūdu un izbiedēsim to un uzņemsim to un
celsim tur Tabeala dēlu par ķēniņu; - **7** Tā saka
Tas Kungs Dievs: tas nenotiks un nebūs. **8** Bet
Damaskus būs Sīrijas galva, un Recins Damaskus
galva, un vēl būs sešdesmit pieci gadi, tad Efraīms
taps satriekts, ka vairs nebūs tauta. **9** Un Samarija
būs Efraīma galva, un Remalijas dēls Samarijas
galva. Ja neticēsiet, tad nepastāvēsiet. **10** Un
Tas Kungs runāja vēl uz Ahazu un sacīja: **11**
Prasies kādu zīmi no Tā Kunga, sava Dieva, prasi
to, vai dziļi dziļumā vai augsti augstumā! **(Sheol
h7585)** **12** Tad Ahazs sacīja: es neprasīšu, es arī To
Kungu nekārdināšu. **13** Tad viņš sacīja: klausiet
jel, jūs no Dāvida nama, vai tas jums vēl maz,
kaitināt cilvēkus, ka nu arī kaitinājiet manu
Dievu? **14** Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi:
redzi, jumprava būs grūta un dzemdēs dēlu un
nosauks viņa vārdu Immanuel (Dievs ar mums).
15 Sviestu un medu viņš ēdīs, kad viņš zin ļaunu
atmest un labu uzņemt. **16** Jo pirms tas puisītis zin
ļaunu atmest un labu uzņemt, zeme būs izpostīta,
no kuras diviem ķēniņiem tev bailes. **17** Un Tas
Kungs atvedīs pār tevi un pār taviem ļaudīm un
pār tavu tēva namu dienas, kādas nav nākušas no
tā brīža, kamēr Efraīms no Jūda ir atkāpies, proti
Asīrijas ķēniņu. **18** Jo tai dienā Tas Kungs pasvilps
tām mušām, kas ir Ēģiptes upju galā, un to biti,
kas Asīrijas zemē. **19** Un tie nāks un apmetīsies
visi dziļās ielejās un kalnu gravās un visos ērkšķu
krūmos un visās ganībās. **20** Tai dienā Tas Kungs
ar derētu dzenamu nazi, kas viņpus upes, caur
Asīrijas ķēniņu, nodzīs galvu un kāju matus, ir
visu bārdu Viņš nodzīs. **21** Un tai dienā cilvēks
turēs kādu gotiņu un kādas divas aitiņas. **22** Un
tie tik daudz piena dos, ka tas sviestu ēdīs, jo
ikkatrs, kas tai zemē atliks, tas ēdīs sviestu un
medu. **23** Un tai dienā notiks, ka ikkatrā vietā,
kur bijuši tūkstoš vīna koki, kas maksāja tūkstoš
sudraba gabalus, tur būs ērkšķi un krūmi, **24** Ka
ar bultām un stopiem tur būs jāiet, jo visa tā
zeme būs ērkšķi un krūmi. **25** Un uz visiem tiem
kalniem, ko citkārt apkapāja ar kapļiem, tur tu
neiesi, bīdamies no ērkšķiem un krūmiem, bet
lieli lopi tur staigās, un sīki lopi tos mīdīs.

8 Un Tas Kungs sacīja uz mani: ņem lielu galdu
un raksti uz to ar cilvēka rakstu: „Māer šalal,
kaš bas“(laupījums steidzās, laupīšana nāk ātri). **2**
Un es sev ņēmu uzticamus lieciniekus, priesteri
Ūriju, un Zakariju, Jebereķijas dēlu. **3** Un es gāju
pie tās pravietes, un tā tapa grūta un dzemdēja
dēlu. Un Tas Kungs sacīja: nosauc viņa vārdu:
Māer šalal, kaš bas. **4** Jo pirms tas zēns māk saukt:
mans tēvs, mana māte! Tad Damaskus mantu un
Samarijas laupījumu nesīs Asīrijas ķēniņa priekšā.
5 Tas Kungs vēl runāja uz mani un sacīja: **6** Tādēļ
ka šie ļaudis nicina Šiloas ūdeni, kas lēniņām tek,
un tiem ir prieks pie Recina un Remalijas dēla, **7**
Redzi, tad Tas Kungs pār tiem atvedīs stipro un
vareno lielupes ūdeni, Asīrijas ķēniņu un visu
viņa godību, un tas plūdīs pār visiem saviem
krastiem un ies pār visām savām malām, **8** Un tas
ielauzīsies Jūdā un to pārplūdīs, un ies cauri un
sniegsies līdz pat kaklam, un tas izstieps savus
spārnus un piepildīs visu tavu zemi, Immanuel!
9 Trakojiet, tautas, un topat satriektas! Ņemiet
vērā, visi pasaules gali! Jožaties un topat satriekti,
jožaties un topat satriekti! **10** Izdomājiet padomu,
bet tas iznīks, runājiet vārdu, bet tas nenotiks,
jo ar mums ir Dievs (Immanuels.) **11** Jo tā Tas
Kungs uz mani runājis, mani satverdams ar Savu
roku, un mani mācījis, nestaigāt šo ļaužu ceļu,
un sacījis: **12** Jums nebūs sacīt, „derība“visur, kur
šie ļaudis saka „derība“, un nebūs bīties, kur tie
bīstas, nedz baiļoties. **13** To Kungu Cebaot, to jums
būs svētīt, un Viņš lai ir jūsu bijāšana, un Viņš lai
ir jūsu bailība. **14** Tad Viņš jums būs par svētumu,
bet par piedurānās akmeni un par piedauzīšanās
klinti abiem Israēla namiem, par valgu un slazdu
Jeruzālemes iedzīvotājiem. **15** Un daudzi no tiem
klups un kritīs un taps satriekti un savaldzināti
un sagūstīti. **16** Sasien to liecību, aizzieģelē to
mācību iekš maniem mācekļiem, **17** Un es ceru
uz To Kungu, kas Savu vaigu apslēpis no Jēkaba
nama, un es gaidu uz Viņu. **18** Redzi, es un tie
bērni, ko Tas Kungs man devis, par zīmēm un
par brīnumiem iekš Israēla no Tā Kunga Cebaot,
kas mājo Ciānas kalnā. **19** Kad tie nu uz jums
sacīs: vaicājiet tos pareģus un zīmju cienītājus,
kas čirkst un čukst, (tad sakāt): vai ļaudīm nebūs
vaicāt savu Dievu? Vai tad mirušus būs vaicāt

priekš dzīviem? 20 (Griežaties) Pie bauslības un
liecības! Ja tie tā nerunās (saskaņā ar šo Vārdu),
tad auseklis(gaisma) tiem neausīs. 21 Bet tie ies
apkārt, grūti apbēdināti un izsalkuši. Un kad būs
izsalkuši, tad tie dusmosies un lādēs savu ķēniņu
un savu dievu. Un kad tie skatās uz augšu, 22
Vai uzlūko zemi, redzi, bēdas un tumsība; tie ir
apstulboti bēdās un maldās tumsībā.

9 Bet tumsība nepaliks, kur (tagad) bēdas;
pirmajā laikā Viņš kaunā licis Zebulona zemi
un Naftalus zemi, bet pastara laikā Viņš cels godā
jūrmalu, AizJardāni un pagānu Galileju. 2 Tie
ļaudis, kas staigā tumsībā, redz lielu gaišumu; kas
dzīvo nāves ēnas zemē, pār tiem spīd spožums.
3 To tautu Tu esi vairojis; lielu prieku Tu tai esi
devis; tie priecāsies Tavā priekšā, tā kā priecājās
pļaujamā laikā, tā kā līksmojās laupījumu dalot.
4 Jo viņu nastas jūgu un viņu muguras rīksti un
viņu dzinēja dzenuli Tu esi salauzis kā Midijana
laikā. 5 Jo kurpes, autas uz kara troksni, un
drēbes, apgānītas asinīm, taps sadedzinātas un
no uguns aprītas. 6 Jo viens bērns mums dzimis,
viens dēls mums dots, un valdība ir uz Viņa
kamieša; un Viņa vārds top saukts: Brīnums,
Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs,
Miera lielkungs. 7 Lai valdība top vairota, un
mieram nav gala uz Dāvida goda krēsla un Viņa
valstībā, ka Viņš to sataisa un stiprina ar tiesu
un taisnību no šī laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga
Cebaot karstums. 8 Tas Kungs vienu vārdu ir
sūtījis pie Jēkaba, un tas ir nolaidies pie Israēla. 9
Un visi ļaudis to samanīs, Efraīms un Samarijas
iedzīvotāji, kas lielībā un sirds lepnībā saka:
10 Ķieģeļi gruvuši, bet ar cirstiem akmeņiem
atkal uztaisīsim, meža vīģu koki ir nocirsti, bet
viņu vietā stādīsim ciedru kokus. 11 Jo Tas
Kungs paaugstina Recina pretiniekus pār viņu
un saskubina viņa ienaidniekus, 12 Sīriešus no
rītiem un Fīlistus no vakariem, ka tie Israēli ēd
pilnā mutē. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas,
un Viņa roka vēl ir izstiepta. 13 Bet tie ļaudis
negriežas pie Tā, kas tos sit, un nemeklē To Kungu
Cebaot. 14 Tādēļ Tas Kungs nocirtīs no Israēla
galvu un asti, zaru un celmu vienā dienā. 15 Vecaji
un augstie ir tā galva, bet pravietis, kas melus
māca, tā aste. 16 Jo šo ļaužu vadoņi ir viltnieki,
un kas no tiem top vadīti, tie iet bojā. 17 Tādēļ
Tas Kungs par viņu jaunekļiem nepriecāsies un
neapžēlosies par viņu bāriņiem un atraitnēm, jo
tie visi ir blēži un ļaundari, un ikviena mute runā
blēņas. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un
Viņa roka vēl ir izstiepta. 18 Jo bezdievība deg kā
uguns un aprij ērkšķus un dadžus un aizdedzina
mežu biezumus un augsti dūmi paceļas gaisā. 19
Jo caur Tā Kunga Cebaot bardzību zeme kvēlo, un
ļaudis ir kā uguns barība, un viens otru nežēlo.
20 Pa labo roku rij, un tomēr ir izsalkuši, un pa
kreiso roku ēd, un tomēr nav paēduši, ikkatrs
ēd sava elkoņa miesu, 21 Manasus Efraīmu, un
Efraīms Manasu, un abi kopā pret Jūdu. Ar visu
to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir
izstiepta.

10 Ak vai, tiem, kas ceļ netaisnus likumus, un
tiem rakstītājiem, kas raksta grūtu tiesu, 2
Ka nabagiem tiesu neizdod un tiesu laupa tiem
bēdīgiem starp Maniem ļaudīm, ka atraitnes
aplaupa un bāriņus posta! 3 Bet ko jūs darīsiet
piemeklēšanas dienā un tai postā, kas nāk no
tālienes? Pie kā bēgsiet pēc palīdzības, un kur
glabāsiet savu godību? 4 Bet jūs locīsities starp
gūstītiem un kritīsiet starp nokautiem. Ar visu
to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir
izstiepta. 5 Ak vai, Asuram! Tas ir Manas dusmības
rīkste, un viņa rokā Manas bardzības zizlis. 6 Es
viņu sūtu pret viltīgiem ļaudīm un viņam pavēlu
pret ļaudīm, par kuriem Es apskaities, lai viņš tos
laupīdams laupa un postīdams posta, un tos samin
kā dubļus uz ielām. 7 Bet viņam tā nešķiet, un
viņa sirds tā nedomā; jo viņš apņēmies izdeldēt
un izsakņot daudz tautas. 8 Jo viņš saka: vai mani
virsnieki visi kopā nav ķēniņi? 9 Vai Kalno nav
kā Karķemis? Vai Hamata nav kā Arvada? Vai
Samarija nav kā Damaskus? 10 Tā kā mana roka
dabūjusi tās elku dievu valstis, jebšu viņu dievekļu
bija vairāk nekā to, kas Jeruzālemē un Samarijā, -
11 Vai es nevarētu darīt pie Jeruzālemes un pie
viņas elkiem tāpat, kā esmu darījis pie Samarijas
un viņas elkiem? 12 Bet kad Tas Kungs visu Savu
darbu būs pabeidzis Ciānas kalnā un Jeruzālemē,
tad (sacīs): Es piemeklēšu to sirds lepnības augli
pie Asīrijas ķēniņa un viņa acu augsto greznību.
13 Jo tas saka: caur savas rokas spēku es to esmu
darījis un caur savu gudrību, jo es esmu prātīgs.
Es esmu atņēmis tautu robežas un laupījis viņu
mantas un kā varonis zemē gāzis valdniekus. 14
Un mana roka atradusi tautu bagātību kā ligzdu,
un es esmu sagrābis visu pasauli, kā sagrābj
atstātas olas, un neviens nav bijis, kas spārnu
būtu kustinājis vai muti atdarījis vai pīkstējis. 15
Vai tad cirvis lai lielās pret to, kas ar to cērt?
Jeb vai zāģis lai turas pretī tam, kas to velk! tā
kā zizlis to turētu, kas viņu paceļ, tā kā rīkste to
cilātu, kas nav koks! 16 Tādēļ Tas Kungs Dievs
Cebaot sūtīs diloni starp viņa (Asura) trekniem,

un apakš viņa godības dedzin degs, kā uguns deg.
17 Un Israēla gaišums būs uguns, un viņa Svētais
būs liesma, kas sadedzinās un norīs viņa ērkšķus
un dadžus vienā dienā. 18 Un viņš aprīs viņa meža
un viņa dārza godību, līdz ar dvēseli un miesu,
un tas novārgs kā vārgulis. 19 Un viņa meža
atlikušie koki būs mazs pulciņš, ka zēns tos varētu
sarakstīt. 20 Tanī dienā Israēla atlikušie, un Jēkaba
nama izglābtie nepaļausies vairs uz to, kas viņu
sitis, bet uzticībā paļausies uz To Kungu, to Svēto
iekš Israēla. 21 Tie atlikušie atgriezīsies, Jēkaba
atlikušie, pie tā visuvarenā Dieva. 22 Jo jebšu tavi
ļaudis, Israēl, ir kā jūras smiltis, tomēr (tikai) viņu
atlikums atgriezīsies. Jo gals ir nospriests pilnīgā
taisnībā. 23 Jo Tas Kungs Dievs Cebaot nolikto gala
spriedumu izdarīs pa visu zemes virsu. 24 Tāpēc
Tas Kungs Dievs Cebaot saka tā: Mani ļaudis, kas
dzīvojat Ciānā, nebīstaties no Asura, kad tas jūs sit
ar rīksti, un savu zizli paceļ pret jums, kā notika
Ēģiptē. 25 Jo vēl mazs brīdis, tad dusmība būs
pagalam, un Mana bardzība tos izdeldēs. 26 Jo Tas
Kungs Cebaot pacels pātagu pret to, kā Viņš sita
Midijanu pie Horeba kalna, un Ciņa zizlis ir pār
jūru un viņš to paceļ kā Ēģiptes zemē. 27 Un tai
dienā viņa nasta atstāsies no tava kamieša un viņa
jūgs no tava kakla, un tas jūgs šķīdīs no treknuma.
28 Tas nāk uz Ajatu, tas iet caur Migronu, Mikmasā
tas atstāj savas lietas. 29 Tie iet caur šaurumu,
Ģebā tie paliek par nakti, Rāma dreb, Saula Ģibeja
bēg. 30 Kliedz stiprā balsī, Galima meita! Klausies,
Laīša! nabaga Anatota! 31 Madmena bēg, Ģebimas
iedzīvotāji glābjās. 32 Vēl šodien tas apmetīsies
Nobā, pacels roku pret Ciānas meitas kalnu, pret
Jeruzālemes pakalnu. 33 Redzi, Tas Kungs Dievs
Cebaot nokapā tos zarus ar briesmīgu varu, un
tie, kas ir augsti augumā, top nocirsti, un tie lielie
pazemoti. 34 Un Viņš nocērt ar dzelzi biezos meža
krūmus, un Lībanus krīt caur vareno.

11 Un atvase nāks no Isajus celma, un zars no
viņa saknēm nesīs augļus. 2 Un uz Tā dusēs
Tā Kunga Gars, gudrības un saprašanas Gars,
padoma un stipruma Gars, atzīšanas un Dieva
bijāšanas Gars. 3 Un salda smarža Viņam ir Tā
Kunga bijāšana. Un Viņš netiesās pēc tam, ko Viņa
acis redz, un nesodīs pēc tam, ko Viņa ausis dzird.
4 Bet Viņš tiesās nabagus ar taisnību un spriedīs
pazemīgiem tai zemē pēc patiesības un sitīs zemi
ar Savas mutes zizli un nokaus bezdievīgo ar
Savu lūpu dvašu. 5 Jo taisnība būs josta ap Viņa
gurniem, un patiesība būs josta ap Viņa īkstīm.
6 Un vilks mājos pie jēra, un pardelis(pantēra)
apgulsies pie kazlēna. Un teļš un jauns lauva un
trekni lopi būs kopā, un mazs puisēns tos ganīs. 7
Govs un lāču māte būs kopā ganos, un viņu bērni
gulsies kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis. 8 Un
zīdāms bērns priecāsies pie odzes cauruma, un no
krūts atšķirts bāzīs savu roku pūķa alā. 9 Ļauna
nekur vairs nedarīs nedz noziegsies visā Manā
svētā kalnā; jo zeme ir pilna Tā Kunga atzīšanas,
tā kā ūdens apklāj jūras dibenu. 10 Un notiks
tai dienā: pagāni vaicās pēc Isajus saknes, kas
tautām stāv par karogu, un viņa dusas vieta būs
godība. 11 Un notiks tai dienā: Tas Kungs otram
kārtam atkal izstieps Savu roku, sadabūt Savu
ļaužu atlikušos, kas būs atlikuši no Asura un no
Ēģiptes un no Patrus un Moru zemes un no Elama
un no Sineāra un no Hamata un no jūras salām.
12 Un Viņš uzcels karogu pagāniem un sapulcēs
Israēla aizdzītos un Jūda izkaisītos no visiem
četriem zemes stūriem. 13 Un Efraīma skaudība
mitēsies, un Jūda pretinieki taps izdeldēti; Efraīms
neapskaudīs Jūdu, un Jūda nespaidīs Efraīmu. 14
Un tie skries Fīlistiem uz pleciem pret vakara pusi,
tie kopā aplaupīs tos iedzīvotājus pret rītiem,
pret Edomu un Moabu tie izstieps savu roku, un
Amona bērni tiem būs paklausīgi. 15 Un Tas Kungs
izdeldēs Ēģiptes jūras mēli un cilās Savu roku
pret lielupi Savā karstā dusmībā, un to sasitīs
septiņās upītēs, ka ar kurpēm varēs iet cauri. 16
Un staigājams ceļš būs Viņa ļaužu atlikušiem, kas
būs atlikuši no Asura, tā kā Israēlim notika tai
dienā, kad izgāja no Ēģiptes zemes.

12 Un tai dienā tu sacīsi: es Tev pateicos, Kungs,
ka Tu dusmīgs bijis uz mani, un Tava dusmība
ir novērsusies, un Tu mani iepriecini. 2 Redzi,
Dievs ir mana pestīšana, es cerēšu un nebīšos,
jo Tas Kungs Dievs ir mans stiprums un mana
slavas dziesma, un Viņš man ir par pestīšanu. 3
Un ar prieku jūs smelsiet ūdeni no pestīšanas
avotiem 4 Un sacīsiet tai dienā: pateicieties Tam
Kungam, piesauciet Viņa vārdu, dariet zināmus
Viņa darbus starp tautām, pieminiet, ka Viņa
vārds ir paaugstināts. 5 Dziedājiet Tam Kungam,
jo Viņš ir darījis augsti teicamas lietas, lai tas tiek
zināms pa visām zemēm. 6 Gavilē un slavē, Ciānas
iedzīvotāja, jo Israēla Svētais ir liels tavā vidū.

13 Spriedums par Bābeli, ko Jesaja, Amoca
dēls, redzējis. 2 Izceļat karogu augstā kalnā,
paceļat balsi, metat ar roku, lai ieiet pa valdnieku
vārtiem. 3 Es esmu pavēlējis Saviem svētītiem,
arī Savus stipros aicinājis uz Savu dusmību, tos,
kas priecājās par Manu godību. 4 Ļaužu troksnis
ir kalnos, kā no lielas tautas, trokšņa skaņa no
sapulcinātu tautu valstīm. Tas Kungs Cebaot
pārlūko karaspēku. 5 Tie nāk no tālas zemes,

no pasaules gala, Tas Kungs ar Savas dusmības
rīkiem, postīt visu zemi. 6 Kauciet, jo Tā Kunga
diena ir tuvu, viņa nāk kā posts no tā Visuvarenā.
7 Tādēļ visas rokas būs nogurušas, un visu cilvēku
sirdis izkusīs. 8 Un tie iztrūcināsies, mokas un
bēdas tos sagrābs, tiem būs sāpes, kā sievai,
kas dzemdē; tie skatās kā stulbi cits uz citu,
viņu vaigi deg kā liesmās. 9 Redzi, Tā Kunga
diena nāk briesmīga, ar dusmām un ar karstu
bardzību, un dara zemi par tuksnesi un izdeldē
grēciniekus no viņas nost. 10 Jo debess zvaigznes
un viņas spīdumi nedos savu gaismu, saule uzlecot
aptumšosies, un mēnesis neļaus spīdēt savam
gaišumam. 11 Jo Es piemeklēšu bezdievību pie
pasaules, un viņu netaisnību pie ļauniem, Es
iznīcināšu lepniem lielību un nogāzīšu vareniem
greznību, 12 Ka vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts,
un cilvēks dārgāks nekā Ofira dārgumi. 13 Tāpēc
es darīšu debesi drebam, un zeme taps kustināta
no savas vietas, caur Tā Kunga Cebaot bardzību
un caur viņa karstās dusmības dienu. 14 Un tie
būs kā izbiedināta stirna un kā avis, ko neviens
nesapulcina; ikviens griezīsies pie savas tautas, un
ikviens bēgs uz savu zemi. 15 Ikvienu, ko atradīs,
nodurs, un ikviens, ko gūstīs, kritīs caur zobenu.
16 Un viņu bērniņi taps satriekti priekš viņu
acīm, viņu nami taps nopostīti, un viņu sievas
piesmietas. 17 Redzi, Es pamodināšu pret tiem
Mēdiešus, kas sudrabu necienī un zelta nekāro 18
Un tie nošaudīs jaunekļus ar stopiem un nežēlos
bērnus mātes miesās, bērnus viņu acis nesaudzēs.
19 Un Bābele, valstu glītums, Kaldeju skaistums un
lepnums, būs tā kā Sodoma un Gomora, ko Dievs
apgāzis. 20 Tur ne mūžam neviens vairs nedzīvos,
tur neviens nemājos līdz radu radiem, Arābi tur
neapmetīsies, gani tur neganīs. 21 Bet tuksneša
zvēri tur mitīs, un viņu namos mājos pūces pa
pulkiem, un tur dzīvos strausi un jodi tur lēkās. 22
Un vilki kauks cits pret citu viņas atstātos namos,
un pūķi tanīs lepnās pilīs. Un viņas laiks jau tuvu
nācis, un viņas dienas nekavēsies.

14 Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal
izredzēs Israēli un tos pārvedīs savā zemē.
Un svešinieki ar tiem biedrosies un pieķersies
Jēkaba namam. 2 Un tautas tos ņems un vadīs uz
viņu vietām, un Israēla nams Tā Kunga zemē tos
iemantos par kalpiem un kalponēm, un tie tos
turēs cietumā, kas viņus bija cietumā turējuši,
un valdīs par saviem dzinējiem. 3 Un notiks tai
dienā, kad Tas Kungs tev dusu dos no tavām
sāpēm un no tavām izbailēm un no tās grūtās
kalpošanas, ar ko tie tevi kalpinājuši, 4 Tad tu šo
dziesmu dziedāsi pret Bābeles ķēniņu un sacīsi:
Kā tas dzinējs pagalam! Kā tie spaidi pagalam! 5
Tas Kungs bezdievīgiem salauzis zizli, valdītājiem
rīksti, 6 Kas ļaudis briesmīgi mocīja ar mokām bez
mitēšanās, kas ar bardzību valdīja pār tautām, ar
spaidīšanu bez gala. 7 Visa zeme dus un atpūšas, tā
skanēt skan no gavilēšanas. 8 Un priedes priecājās
par tevi un ciedru koki uz Lībanus (un saka):
kamēr tu guli pie zemes, neviens nenāk, mūs
nocirst. 9 Elle apakšā tevis dēļ rīb, tev pretim ejot;
kad tu nāci, viņa tevis dēļ uzmodina mirušos, visus
zemes lielkungus, viņa visiem tautu ķēniņiem liek
celties no krēsliem. (Sheol h7585) 10 Tie visi runā
un saka uz tevi: arī tu esi palicis bez spēka tā kā
mēs, tu mums palicis līdzīgs. 11 Tava greznība
nogrimusi ellē un tavu kokļu skaņa; kodes būs
tavas cisas, un tārpi tavs apsegs. (Sheol h7585) 12
Kā tu esi kritis no debesīm, tu rīta zvaigzne,
tu ausekļa dēls! Kā tu nocirsts zemē, kas tautas
pārvarēji? 13 Un tu sacīji savā sirdī: es uzkāpšu
debesīs, es paaugstināšu savu goda krēslu pār
Dieva zvaigznēm, es apsēdīšos uz saiešanas kalna
ziemeļu galā, 14 Es uzkāpšu padebešu kalnos, tam
Visuaugstajam es līdzināšos. 15 Tiešām, ellē tu esi
nogāzts, pašā bedres dziļumā. (Sheol h7585) 16 Kas
tevi redz, tie uz tevi skatās un tevi aplūko: vai
šis tas vīrs, kas zemi kustināja un darīja valstis
drebam. 17 Kas pasauli pārvērta par tuksnesi un
viņas pilsētas postīja, kas viņas ļaudis no cietuma
neatlaida mājās? 18 Visi tautu ķēniņi, tie visi guļ
zemē ar godu, ikviens savā namā. 19 Bet tu esi tālu
atmests no sava kapa, kā nieka žagars, apklāts ar
nokautiem, zobena nodurtiem, kas grimst akmeņu
bedrē, - tā kā samīta maita. 20 Ar viņiem kopā
tu nebūsi kapā; jo savu zemi tu esi postījis un
nokāvis savus ļaudis; ļauna darītāju dzimums
netiks pieminēts mūžīgi. 21 Taisāties kaut viņa
bērnus viņu tēvu nozieguma dēļ, ka tie neceļas un
zemi neiemanto un nepiepilda pasauli ar pilsētām.
22 Jo Es celšos pret tiem, saka Tas Kungs Cebaot,
un izdeldēšu no Bābeles vārdu un dzimumu un
bērnu un bērna bērnu, saka Tas Kungs. 23 Un Es
to došu par īpašumu ežiem un par ūdens purvu,
un Es tos izmēzīšu ar izdeldēšanas slotu, saka Tas
Kungs Cebaot. 24 Tas Kungs Cebaot ir zvērējis un
sacījis: tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā notiks,
un kā Es esmu nospriedis, tā būs, 25 Ka Es Asuru
satriekšu Savā zemē, un uz Saviem kalniem viņu
samīdīšu, ka viņa jūgs no tiem top atņemts un
viņa nasta zūd no viņu pleciem. 26 Šis ir tas
padoms, kas nospriests pār visu zemi, un šī ir tā
roka, kas izstiepta pār visām tautām. 27 Jo Tas
Kungs Cebaot to nodomājis; kas to iznīcinās? Un

Viņa roka ir izstiepta, kas to novērsīs? 28 Tai gadā,
kad ķēniņš Ahazs nomira, notika šis spriedums:
29 Nepriecājies, visa Fīlistu zeme, ka tā rīkste
salauzta, kas tevi sita. Jo no čūskas saknes nāk
odze, un viņas auglis būs spārnains pūķis. 30 Jo
visupēdīgie nabagi baudīs pilnību, un tukšinieki
apgulsies ar mieru. Bet tavu sakni Es nokaušu
caur badu, un tavus atlikušos viņš kaus zemē. 31
Kauciet, vārti! Kliedz, pilsēta! Izkūsti, visa Fīlistu
zeme! Jo no ziemeļa puses nāk dūmi, un neviens
no viņa pulkiem nenoklīst. 32 Un ko tad atbildēs
tautu vēstnešiem? Ka Tas Kungs Ciānu stiprinājis
un Viņa ļaužu bēdīgie tur atrod patvērumu.

15 Spriedums par Moabu. Moaba Ara pa nakti
postīta, izdeldēta! Tiešām, Moaba Ķire pa
nakti postīta, izdeldēta. 2 Uz Baītu un Dibonu, uz
elku kalniem iet raudāt; uz Nebus un uz Medbas
Moabs kauc. Visas viņu galvas ir nodzītas plikas
un visiem bārda nogriezta. 3 Savās ielās tie iet
apjozušies ar maisiem, pa saviem jumtiem un
ceļiem visi kauc un plūst asarās. 4 Hešbona un
Eleale brēc, viņas balss top dzirdēta līdz Jācai.
Tādēļ vaid paši Moaba apbruņotie, dvēsele viņam
trīc. 5 Mana sirds brēc par Moabu; viņa bēgļi bēg
līdz Coārai, līdz Eglatšilišijai; jo uz Luķitu kāpj
ar raudāšanu, un ceļā pret Horonaīm kliedz par
izpostīšanu. 6 Jo Nimrim ūdeņi izsīkuši; jo zāle
nokaltusi, zaļums iznīcis, nekas vairs nezeļ. 7
Tāpēc to krājumu, ko sakrājuši, un ko glabājuši,
to tie ved pār kārklu upi. 8 Jo brēkšana iet pa
Moaba robežām, viņa kaukšana līdz Eglaīm, viņa
kaukšana līdz Elim akai. 9 Jo Dimonas ūdeņi ir
pilni asiņu. Jo vēl vairāk Es uzlikšu Dimonai, lauvu
tiem, kas Moabā izglābušies un tai zemē atlikuši.

16 Sūtait jērus zemes valdītājam no Zelas pa
tuksnesi uz Ciānas meitas kalnu. 2 Jo kā putni
no ligzdas izdzīti skraida, tā būs Moaba meitas pie
Arnonas pārceļamām vietām. 3 Dodiet padomu,
nesiet tiesu, dariet pavēni pašā dienas vidū kā
naktī; apslēp izdzītos, nedari bēdzēju zināmu! 4
Lai mani izdzītie tavā starpā piemīt, Moab, esi tu
viņiem par patvērumu no postītāja! Jo spaidītājam
nāks gals, postīšana beigsies, saminēji no zemes
taps izdeldēti. 5 Un goda krēsls ir stiprināts
caur žēlastību, un uz tā sēž ar patiesību Dāvida
dzīvoklī tas, kas tiesu spriež un tiesu kopj un prot
taisnību. 6 Moaba lepnību esam dzirdējuši, ka tas
ļoti lepns, viņa augstprātību un lepnību un viņa
pārgalvību un viņa tukšo lielību. 7 Tādēļ Moabs
kauks par Moabu, visi kopā kauks; par Ķirarezetes
pamatiem jūs nopūtīsieties, tie pavisam salauzīti.
8 Jo Hešbonas druvas postītas, arī Sibmas vīna
koks - tautu valdnieki saminuši viņa brangos
stādus, tie sniedzās līdz Jaēzerai un stiepās pa
tuksnesi, viņa zari izplētās un cēlās pār jūru. 9
Tāpēc es gauži raudu kā Jaēzera par Sibmas vīna
koku; es tevi slacināju ar savām asarām, Hešbona
un Eleale; jo pār taviem vasaras augļiem un pār
tavu pļaušanu nākusi kara kliegšana. 10 Tā ka
prieks un līksmība atņemti no dārziem, un vīna
kalnos nedzied un negavilē. Vīna spiedējs vīna
nemin vīna spaidā, prieka dziesmām esmu licis
mitēties. 11 Tāpēc manas iekšas trīc par Moabu
kā kokle un mana sirds par Ķirarezeti. 12 Un
notiks, kad Moabs rādīsies un nomocīsies elku
kalnā un ies pielūgt savā svētā vietā, tad viņš
nespēs nenieka. 13 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir
runājis pret Moabu sen laiku. 14 Bet nu Tas Kungs
runā un saka: pa trim gadiem, kādi ir algādža
gadi, Moaba godība taps kaunā ar visu lielo ļaužu
pulku, un kas atliek, to būs gauži maz, ne daudz.

17 Spriedums par Damasku: Redzi, Damaska
taps nomesta, ka vairs nav pilsēta, bet
sagruvusi akmeņu kopa. 2 Aroēra pilsētas būs
atstātas ganāmiem pulkiem; tie tur apmetīsies
un neviens tos neizbiedēs. 3 Un stiprums zudīs
no Efraīma un valdīšana no Damaskas, un kas no
Sīriešiem atlikuši, tie būs kā Israēla bērnu godība,
saka Tas Kungs Cebaot. 4 Un notiks tai dienā, ka
Jēkaba godība ies mazumā, un viņa treknā miesa
izdils. 5 Jo tā būs, kā pļāvējs sakampj labību, un
viņa roka pļauj vārpas, un būs, kā kad vārpas lasa
Refaīm ielejā. 6 Tomēr atlikums tur atliksies, kā
pie eļļas koka, kad to nokrata, kādas divas trīs ogas
pašā koka galā, un kādas četras piecas pie viņa
auglīgiem zariem, saka Tas Kungs, Israēla Dievs. 7
Tanī dienā cilvēks skatīsies uz savu Radītāju, un
viņa acis raudzīsies uz to Svēto iekš Israēla. 8
Un neskatīsies uz tiem altāriem, ko paša rokas
cēlušas, un neraudzīsies uz to, ko viņa pirksti ir
taisījuši, nedz uz tām Ašerām nedz uz tiem saules
stabiem. 9 Tanī dienā viņa stiprās pilsētas būs kā
mežos un kalnos sagruvušas pilis, ko tie atstājuši,
no Israēla bērniem bēgdami, un būs posts. 10 Jo
tu esi aizmirsis Dievu, savu Pestītāju, un neesi
pieminējis sava patvēruma klinti. 11 Tādēļ tu
gan stādīji skaistus dārzus un apstādīji ar svešas
zemes stādiem. Tai dienā, kad tu tos stādīji, tu tos
gan apkopi, un strādāji, ka tavam sējumam agri
bija jāzied, bet tas pļaujamais iznīks bēdu laikā
un nāves skumjās. 12 Vai, lielu tautu rūkšana,
kas kauc, kā jūra kauc, un ļaužu pulku troksnis,
kas rūc, kā vareni ūdeņi krāc. 13 Tautas rūc, kā
lieli ūdeņi krāc, bet Viņš to aprāj, un tas bēg tālu
nost un top dzenāts kā pelus pa kalniem no vēja,

kā putekļi no viesuļa. 14 Vakara laikā, - redzi,
briesmas; pirms gaisma aust, pagalam! Šī ir tā alga
mūsu laupītājiem, un tā tiesa mūsu postītājiem.

18 Ak vai, zeme, kur spārni žvingst, viņpus
Kūsa upēm; 2 Tā sūta vēstnešus pār jūru
un niedru laivās pār ūdeņiem. Ejat, jūs čaklie
vēstneši, pie tautas, kas bijājama tālu tālu, pie
tautas, kas pavēlētāja un saminēja, kam upes zemi
dala. 3 Visi jūs pasaules iedzīvotāji un jūs ļaudis
virs zemes, kad karogs taps izcelts kalnos, tad
redziet, un kad trumete skanēs, tad dzirdiet! 4 Jo
tā Tas Kungs uz mani sacījis: "Es turēšos klusu
un skatīšos no Sava mājokļa, kā karstums spiež
saulei spīdot un padebesis raso pļaujama laika
karstumā." 5 Jo priekš pašas pļaujas, kad ziedi
noziedējuši un kad no ziediem ķekari jau ietekās,
tad Viņš stīgas nogriezīs ar dārza nazi un zarus
atņems un nokapās. 6 Tie visi taps atstāti kalnu
ērgļiem un zemes zvēriem, un tie ērgļi tur paliek
pa vasaru un visi zemes zvēri tur mīt pa ziemu.
7 Tanī laikā Tam Kungam Cebaot nesīs dāvanas
no tās tautas, kas lielu slaiku augumu, un no tās
tautas, kas bijājama tālu tālu, no tās tautas, kas
pavēlētāja un saminēja, kam upes zemi dala, uz
to vietu, kur Tā Kunga Cebaot vārds, uz Ciānas
kalnu.

19 Spriedums par Ēģipti. Redzi, Tas Kungs brauc
uz viegla padebeša un nāk uz Ēģiptes zemi; un
Ēģiptes elkadievi dreb Viņa priekšā, un ēģiptiešu
sirds iekš tiem izkūst. 2 Jo Es sarīdinu Ēģipti
pret Ēģipti, ka tie karos ikkatrs pret savu brāli,
un ikkatrs pret savu tuvāko, pilsēta pret pilsētu,
valsts pret valsti. 3 Un ēģiptiešu prāts panīks viņu
sirdī, un viņu padomu Es iznīcināšu; tad tie vaicās
savus dievekļus un tos vārdotājus un zīlniekus
un zīmju cienītājus. 4 Un Es Ēģipti nodošu bargu
kungu rokā, un briesmīgam ķēniņam būs pār
tiem valdīt, saka Tas Kungs Dievs Cebaot. 5 Un
ūdens izžūs jūrā, un tā upe izsīks un izžūs. 6
Un strauti smirdēs, Ēģiptes grāvji paliks sekli
un sausi, niedres un ašķi(meldri) savītīs. 7 Upes
liči, upes malas un viss sējums pie upes savītīs,
izputēs un izzudīs. 8 Un zvejnieki žēlosies un visi
bēdāsies un vaidēs, kas makšķeri met upē, un kas
tīklu met ūdenī. 9 Un kaunā paliks, kas smalkas
dzijas vērpj un kas baltas drānas auž. 10 Un zemes
pīlāri būs satriekti, un visi algādži apbēdināti.
11 Tīri ģeķi ir Coana virsnieki, Faraona gudrie
padoma devēji; padoms ir palicis par ģeķību. Kā
jūs varat sacīt uz Faraonu: es esmu gudru ļaužu
dēls, vecu ķēniņu dēls. 12 Kur nu ir tavi gudrie?
Lai tie tev dara zināmu, ka tu atzīsti, ko Tas Kungs
Cebaot nodomājis par Ēģipti. 13 Coana virsnieki ir
palikuši par ģeķiem, Nofas virsnieki pievīlās un
Ēģipti paved uz maldīšanos viņas cilšu galvas. 14
Tas Kungs pār viņiem izlējis maldu garu, ka tie
apmāna ēģiptiešus visā viņu darīšanā, un šie kā
piedzērušies vārtās savos vēmekļos. 15 Un tad
ēģiptiešiem nekāds darbs neizdosies, ne galvai, ne
astei, ne celmam, ne zaram. 16 Tai dienā ēģiptieši
būs kā sievas un bēdāsies un baiļosies no Tā Kunga
Cebaot paceltās rokas, ko Viņš pret tiem paceļ.
17 Un Jūda zeme būs Ēģiptei par briesmām; kas
viņu pieminēs, tas baiļosies no Tā Kunga Cebaot
padoma, ko Viņš pret tiem nodomājis. 18 Tai
dienā piecas pilsētas Ēģiptes zemē runās Kanaāna
valodu un zvērēs Tam Kungam Cebaot; vienu
sauks Irhāeres (saules pilsēta, vai posta pilsēta).
19 Tai dienā Tam Kungam būs altāris Ēģiptes vidū
un piemiņas stabs pie viņas robežām priekš Tā
Kunga. 20 Un tas būs Tam Kungam Cebaot par
zīmi un par liecību Ēģiptes zemē; kad tie brēks
uz To Kungu apspiedēju dēļ, tad Viņš tiem sūtīs
pestītāju un aizstāvētāju, kas tos atpestīs. 21 Un
Tas Kungs Sevi darīs zināmu Ēģiptei, un Ēģipte
tai dienā To Kungu atzīs un Viņam kalpos ar
kaujamiem un ēdamiem upuriem un Tam Kungam
solīs solījumus un tos nomaksās. 22 Un Tas Kungs
sitīs Ēģipti, Viņš to sitīs un dziedinās, un tie
atgriezīsies pie Tā Kunga, un Viņš no tiem ļausies
pielūgties un tos dziedinās. 23 Tai dienā būs liels
ceļš no Ēģiptes uz Asīriju, un Asīrija ies uz Ēģipti
un Ēģipte uz Asīriju, un Ēģipte līdz ar Asīriju
kalpos (Tam Kungam.) 24 Tai dienā Israēls būs tas
trešais ar Ēģipti un Asīriju, par svētību virs zemes.
25 Jo Tas Kungs Cebaot tos svētīs sacīdams: svētīti
lai ir Mani ļaudis, Ēģipte un Asurs, Manu roku
darbs, un Israēls, Mana mantība.

20 Tanī gadā, kad Tartans gāja uz Ašdodu,
Asīrijas ķēniņa Zargona sūtīts, un karoja
pret Ašdodu un to uzņēma, - 2 Tai laikā Tas
Kungs runāja caur Jesaju, Amoca dēlu, sacīdams:
ej un atraisi to maisu no saviem gurniem, un
novelc savas kurpes no savām kājām. Un viņš tā
darīja un staigāja pliks un basām kājām. 3 Tad
Tas Kungs sacīja: tā kā Mans kalps Jesaja staigā
pliks un basām kājām, trīs gadus par zīmi un
priekšzīmi Ēģiptei un Moru zemei, - 4 Tā Asīrijas
ķēniņš aizvedīs Ēģiptes cietumniekus un Moru
ļaužu aizdzītos, jaunus un vecus, plikus un basām
kājām, ar atsegtu pakaļu Ēģiptei par kaunu. 5
Un iztrūcināsies un kaunēsies Moru ļaužu dēļ,
uz ko paļāvās, un Ēģiptes dēļ ar ko lielījās. 6 Un
šīs jūrmalas ļaudis sacīs tai dienā: redzi, vai šis ir

mūsu patvērums, kurp mēs skrējām pēc palīga,
ka tiktu izglābti no Asīrijas ķēniņa? Kā nu mēs
izglābsimies?

21 Spriedums par jūras tuksnesi. Tā kā aukas
no dienvidiem(Negebas), kas visu apgāž,
tā nāks no tuksneša, no briesmīgas zemes. **2**
Grūta parādīšana man darīta zināma. Laupītājs
laupa, postītājs posta. Nāc šurp, Elam, apstāj,
Medija! Visām nopūtām par tiem es darīšu galu. **3**
Tādēļ mani gurni dreb, raizes mani sagrābušas, kā
dzemdētājas raizes. Es lokos, ka vairs nedzirdu,
un iztrūcinājos, ka vairs neredzu. **4** Mana sirds
trīc, izbailes mani iztrūcina, mīļā nakts tumsa
man palikusi par biedēkli. **5** Sataisi galdu, nostādi
vaktis, ēd, dzer! Ceļaties, virsnieki, svaidat bruņas.
6 Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: ej, nostādi
vaktnieku, lai tas stāsta, ko redz. **7** Un viņš
redzēja ratus, jātniekus pa pāriem, ēzeļu pulku,
kamieļu pulku, un viņš klausīdamies klausījās
it uzmanīgi, **8** Un sauca ar lauvas balsi: Kungs,
es stāvu uz vakts torņa visu cauru dienu un
vaktēdams vaktēju caurām naktīm. **9** Redzi, tur
nāk rati ar vīriem un jātnieki pa pāriem. Tad viņš
atbildēja un sacīja: kritusi, kritusi Bābele, un visi
viņas dievekļu tēli ir sadauzīti pie zemes. **10** Ak
tu mans izkultais, tu mana klona labībiņa! Ko es
esmu dzirdējis no Tā Kunga Cebaot, Israēla Dieva,
to jums esmu pasludinājis. **11** Spriedums par
Dumu: uz mani sauc no Seīra: sargs, cik gara vēl
nakts? Sargs, cik gara vēl nakts? **12** Tas sargs saka:
rīts nāk un atkal nakts. Ja gribat vaicāt, vaicājiet!
Atgriežaties, nāciet! **13** Spriedums par Arābiju:
Arābijas tuksnešos paliekat par nakti, jūs Dedana
ceļa vīri. **14** Nāciet izslāpušiem pretī ar ūdeni,
jūs Temas zemes iedzīvotāji, pasniedziet maizi
bēdzējiem. **15** Jo tie bēg no zobena, no izvilkta
zobena un no uzvilkta stopa un no briesmīgas
kaujas. **16** Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: gada
laikā, kādi ir algādža gadi, tad beigsies visa
Ķedara godība. **17** Un strēlnieku atlikums no tiem
vareniem Ķedara bērniem būs mazums; jo Tas
Kungs, Israēla Dievs, to ir runājis.

22 Spriedums par parādīšanas ieleju. Kas tev
ir, ka jūs visi kāpiet uz jumtiem? **2** Tu biji
trokšņa pilna, ļaužu pilna pilsēta, līksma pils. Tavi
nokautie nav ar zobenu nokauti nedz karā krituši.
3 Visi tavi virsnieki kopā bēguši, bez stopiem tie
ir gūstīti, visi, kas pie tevis top atrasti, ir sasieti,
tie tālu bēguši. **4** Tādēļ es saku: Atstājaties nost
no manis, lai es gauži raudu, nepūlējaties, mani
iepriecināt par manas tautas nopostīšanu. **5** Jo tā
ir trokšņa un posta un jukas diena no Tā Kunga
Dieva Cebaot parādīšanas ielejā, kur mūri grūst,
un brēkšana atskan kalnos. **6** Jo Elams nes bultu
maku, tur ir vīri uz ratiem, tur ir jātnieki, un
Ķire nāk ar spožām priekšturamām bruņām. **7** Un
tavas jaukās ielejas būs pilnas ratu, un jātnieki
apmetīsies pret vārtiem. **8** Viņš atsegs apsegu
no Jūda, un tai dienā tu lūkosi pēc tām bruņām
ciedru koku namā. **9** Un jūs redzat Dāvida pilsētas
plaisas esam daudz, un jūs krājat lejas dīķa ūdeni.
10 Un jūs skaitiet Jeruzālemes namus un nolaužat
namus, mūri stiprināt. **11** Jūs rokat arīdzan grāvi
starp abējiem mūriem priekš vecā dīķa ūdens. Bet
jūs neskatāties uz to, kas to dara, un nelūkojiet
uz to, kas to sen nolicis. **12** Un tai dienā Tas
Kungs Dievs Cebaot aicinās raudāt un žēloties, un
apcirpties un maisus apvilkt. **13** Bet redzi, prieks
un līksmība, vēršu kaušana un avju kaušana, gaļas
ēšana un vīna dzeršana: ēdīsim un dzersim, jo
rītu mums jāmirst **14** Bet Tas Kungs Cebaot darījis
zināmu manās ausīs: tiešām, šis noziegums jums
netaps piedots, kamēr jūs mirsiet, saka Tas Kungs
Dievs Cebaot. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs Cebaot:
celies, ej pie šī mantas sarga, pie Šebnas, kas celts
pār to namu, (un saki) **16** Ko tu še dari, un kam tu
še to dari, ka tu še kapu sev izcērt, ka kalnā roc
savu kapu, klintī sev izcērt mājokli? **17** Redzi, Tas
Kungs ar varenu sviedienu tevi nosviedīs, cieti
tevi sagrābis. **18** Velšus Viņš tevi aizvels ar tādu
velšanu kā lodi uz zemi, lielu un plašu; tur tu
nomirsi, tur paliks tavas godības rati, tu negods
sava kunga namam. **19** Un Es tevi nogāzīšu no
tavas vietas, un no tava amata Es tevi nocelšu. **20**
Un notiks tai dienā, tad Es aicināšu Savu kalpu
Elijaķimu, Hilķijas dēlu, **21** Un Es viņu apģērbšu ar
taviem svārkiem un viņu apjozīšu ar tavu jostu,
un tavu valdīšanu Es nodošu viņa rokā, un viņš
būs par tēvu Jeruzālemes iedzīvotājiem un Jūda
namam. **22** Un Es Dāvida nama atslēgu likšu uz
viņa pleciem, un kur viņš atvērs, tur neviens
neaizslēgs, un kur viņš aizslēgs, tur neviens
neatvērs. **23** Un Es viņu iesitīšu kā naglu stiprā
vietā, un viņš būs par goda krēslu sava tēva namā.
24 Un pie viņa pieķersies visa viņa tēva nama
godība, bērni un bērnu bērni, visi mazie trauki,
bļodas un krūzes. **25** Tai dienā, saka Tas Kungs
Cebaot, tā nagla lieksies, kas stiprā vietā bija
iesista, tā lūzīs un kritīs, un tā nasta pie tās ies
bojā; jo Tas Kungs to ir runājis.

23 Spriedums par Tiru. Kauciet, Taršiša kuģi, jo
tur ir posts, ka nama vairs nav, neviens vairs
uz turieni neiet. No Ķitiju zemes viņiem šī ziņa
nākusi. **2** Paliekat klusu, jūs jūrmalas iedzīvotāji!

Sidonas veikalnieki, tie jūras braucēji tevi citkārt
pildīja. 3 Un tā sēkla no Šihora un tās upes labība
pa lieliem ūdeņiem vesta, bija viņas krājums, un
tur bija tas tautu tirgus. 4 Kaunies, Sidona! Jo tā
jūra, tā jūras pils runā un saka: es neesmu bijusi
grūta, nedz dzemdējusi, ne jaunekļus, ne jaunietes
es neesmu uzaudzinājusi. 5 Kad vēsts nonāk uz
Ēģipti, tad iztrūcināsies, kas par Tiru dzirdēs.
6 Ceļaties pāri uz Taršišu, kauciet, jūs jūrmalas
iedzīvotāji. 7 Vai šī ir jūsu līksmā pilsēta, kas
cēlusies no vecu veciem laikiem? Viņas kājas to
tālu aiznesušas, svešās zemēs apmesties? 8 Kas to
nolēmis par Tiru, to kronētāju, kam veikalnieki ir
lielkungi, kam tirgotāji ir tie cienīgie virs zemes?
9 Tas Kungs Cebaot to ir nolēmis, ka Viņš kaunā
liktu ikvienu glītu greznumu, un negodā visus
cienīgos virs zemes. 10 Pārplūsti pār savu zemi
kā upe, tu Taršiša meita! Nava vairs, kas tevi
saista. 11 Viņš Savu roku ir izstiepis pār jūru,
valstis Viņš dara drebam. Tas Kungs pavēlējis
par Kanaānu, viņas stiprās pilis izdeldēt. 12 Un
Viņš sacījis: tu nelīksmosies vairs, tu apsmietā
jaunava, Sidonas meita. Celies pie Ķitijiem, ej
projām, arī tur tev dusas nebūs. 13 Redzi Kaldeju
zemi, šī tauta, kas nav bijusi, (Asurs to tuksneša
zvēriem ir sataisījis), tie savus stipros torņus ir
uzcēluši un Tirus skaistos namus apgāzuši un
to nopostījuši. 14 Kauciet, Taršiša kuģi, jo jūsu
stiprās pilis ir izpostītas. 15 Un notiks tai dienā,
tad Tirus taps aizmirsts septiņdesmit gadus, viena
ķēniņa mūžu; bet kad tie septiņdesmit gadi būs
pagalam, tad Tirum tā ies, kā par mauku dzied:
16 Ņem kokli, ej apkārt pa pilsētu, tu aizmirstā
mauka! Spēlē jautri, dziedi daudz, lai tevi piemin!
17 Un notiks pēc septiņdesmit gadiem, tad Tas
Kungs piemeklēs Tiru, un Tirus atkal tiks pie
savas maucības algas, un dzīs maucību ar visām
pasaules valstīm, kas virs zemes. 18 Bet viņa peļņa
un viņa maucības alga Tam Kungam tiks svētīta,
tā netaps sakrāta nedz glabāta; bet viņu peļņa būs
tiem, kas Tā Kunga priekšā dzīvo, ka tie ēd un
paēd un glīti apģērbjās.-

24 Redzi, Tas Kungs zemi dara tukšu, un to
izposta un pārvērš viņas seju un izklīdina
viņas iedzīvotājus. 2 Un kā tiem ļaudīm,
tāpat klāsies priesterim; kā kalpam, tāpat viņa
kungam; kā kalponei tāpat viņas saimniecei; kā
pircējam, tāpat pārdevējam; kā aizdevējam, tāpat
aizņēmējam; kā pagaidu dzinējam, tāpat pagaidu
maksātajam. 3 Postīt to zemi izpostīs, un laupīt
viņu izlaupīs; jo Tas Kungs šo vārdu ir runājis. 4
Zeme tvīkst un nīkst, zemes virsas gurst un vīst,
ļaužu augstie tai zemē gurst. 5 Jo zeme ir sagānīta
no saviem iedzīvotājiem, jo tie pārkāpj bauslību
un pārgroza likumu un laužto mūžīgo derību.
6 Tādēļ lāsti zemi noēd, un kas tur dzīvo, tiem
jācieš; tādēļ zemes iedzīvotāji nokalst un maz
cilvēku atliks. 7 Vīns nonīcis, vīna koks savītis,
visi, kam bija priecīga sirds, nopūšas. 8 Bungu
prieks apklusis, līksmu ļaužu troksnis nostājies,
kokles prieks pagalam. 9 Vīnu vairs nedzer ar
dziesmām, stiprais dzēriens dzērājiem rūgts. 10
Tukša pilsēta izpostīta, visi nami aizslēgti, ka
nevar ieiet. 11 Vīna pēc žēlojās uz ielām, zuduši
visi prieki, zemes līksmība ir projām. 12 Posts vien
pilsētā atlicis, un vārti salauzti drupu drupās. 13 Jo
tā notiks pa zemes virsu tautu starpā, kā kad eļļas
koku nokrata, tā kā kad atlikas lasa pēc ķekaru
noņemšanas. 14 Tie paceļ savu balsi un dzied
priecīgi, pār Tā Kunga godību tie gavilē no jūras
puses. 15 Tādēļ godinājiet To Kungu austruma
zemē, tais jūras salās Tā Kunga, Israēla Dieva,
vārdu. 16 No zemes gala mēs dzirdam dziesmas
par godu tam taisnam. Bet man jāsaka: nelaime,
nelaime, ak vai, man! Laupītāji laupa, laupīdami
laupa laupītāji. 17 Briesmas un bedre un valgs pār
tevi, tu zemes iedzīvotājs! 18 Kas no briesmu balss
izbiedēts bēgs, tas kritīs bedrē, un kas no bedres
izkāps, tas taps sagūstīts valgā. Jo augstības logi
atvērti un zemes pamati trīc. 19 Zeme sprāgdama
sprāgs, zeme plīsdama plīsīs, zeme trīcēdama
trīcēs, 20 Zeme streipuļos kā piedzēris vīrs un
šūposies kā šūpulis, un viņas grēki uz viņas būs
smagi, un viņa kritīs un necelsies vairs augšām.
21 Un tai dienā Tas Kungs piemeklēs to augstības
karaspēku augstībā un tos zemes ķēniņus virs
zemes. 22 Un tie taps ieslodzīti kā cietumnieki
bedrē, un taps saslēgti cietumā, un pēc ilga laika
tie atkal taps piemeklēti. 23 Un mēnesis nosarks,
un saule nobālēs, jo Tas Kungs Cebaot ir ķēniņš
Ciānas kalnā un Jeruzālemē, un viņas vecaju
priekšā būs godība.

25 Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi gribu
paaugstināt, slavēt Tavu vārdu; jo Tu esi
darījis brīnumus. Tavi padomi no sen dienām ir
patiesība un uzticība. 2 Jo Tu pilsētu esi padarījis
par akmeņu kopu, stipru pili par gruvešiem, svešu
ļaužu skaistos namus, ka tā vairs nav pilsēta, -
nemūžam to vairs neuzcels. 3 Tāpēc Tevi slavēs
stipra tauta, varenu ļaužu pilsētas Tevi bīsies. 4
Jo Tu esi patvērums nabagam, patvērums vājam
viņa bēdās, aizsegs pret plūdiem, pavēnis pret
karstumu; jo tie briesmīgie šņāc kā plūdi pret
mūri. 5 Tā kā karstumu izkaltušā zemē, tā Tu
nospiedi svešo ļaužu trakumu; kā karstums caur
padebeša ēnu, tā briesmīgo ļaužu dziesma apklusa.

6 Un Tas Kungs Cebaot darīs uz šī kalna visām
tautām taukas dzīres, dzīres no veca vīna, no
taukiem ēdieniem un no veca izkāsta vīna. 7 Un
Viņš izdeldēs uz šī kalna to vaiga apsegu, ar ko
visas tautas ir apsegtas, un to deķi, ar ko visi
pagāni apklāti. 8 Viņš nāvi aprīs mūžīgi. Un Tas
Kungs Dievs noslaucīs asaras no visiem vaigiem un
atņems Savu ļaužu negodu no visas zemes virsas;
jo Tas Kungs to ir runājis. 9 Un tai dienā sacīs:
redzi, šis ir mūsu Dievs, uz Viņu esam gaidījuši, ka
Viņš mūs izpestī. Šis ir Tas Kungs, uz Viņu esam
gaidījuši, lai priecājamies un līksmojamies par
Viņa pestīšanu. 10 Jo Tā Kunga roka dusēs uz šā
kalna. Bet Moabs taps samīts apakš Viņa, tā kā
salmi top samīdīti mēslos. 11 Un Viņš tur izpletīs
Savas rokas tā kā peldētājs tās izpleš peldēdams,
un Dievs pazemos viņa greznību līdz ar viņa roku
viltību. 12 Un tavus augstos stipros pils mūrus
Viņš gāzīs, pazemos un pīšļos metīs pie zemes.

26 Tai dienā šo dziesmu dziedās Jūda zemē:
mums ir stipra pilsēta, pestīšanu Viņš mums
ceļ par mūri un par stipru pili. 2 Atveriet vārtus, lai
taisni ļaudis ieiet, kas ticību tur. 3 Kam nešaubīgs
prāts, tam Tu uzturi pastāvīgu mieru, jo uz Tevi
viņš paļaujas. 4 Paļaujaties uz To Kungu mūžīgi, jo
Tas Kungs Dievs ir viens akmens kalns mūžīgi. 5
Jo Viņš nogāž, kas augstībā dzīvo, to augsto pili, to
Viņš pazemo, to Viņš pazemo pie zemes, to Viņš
met pīšļos. 6 Kājas viņu samīs, zemu ļaužu kājas,
nabagu pēdas, 7 Taisnam ceļš ir līdzens, taisnam
teku Tu līdzini. 8 Uz Tevi, uz Tavas tiesāšanas
ceļu mēs arī gaidām, Kungs; pēc Tava vārda un
pēc Tavas piemiņas dvēsele kāro! 9 Mana dvēsele
ilgojās pēc Tevis naktī, un mans gars iekš manis
agri Tevi meklē. Jo kad Tava sodība parādās virs
zemes, tad pasaules iedzīvotāji mācās taisnību.
10 Kad bezdievīgam parāda žēlastību, tad viņš
nemācās taisnību; viņš dara netaisnību taisnā
zemē, jo viņš neredz Tā Kunga augstību. 11 Kungs,
Tava roka ir paaugstināta, to tie neredz; tie redzēs
kaunēdamies to karstumu par Taviem ļaudīm,
un uguns aprīs Tavus pretiniekus. 12 Kungs, Tu
mums dosi mieru, jo visu mūsu darbu Tu mums
esi padarījis. 13 Kungs, mūsu Dievs, citi kungi
bez Tevis pār mums valdījuši; bet caur Tevi vien
mēs pieminam Tavu vārdu. 14 Tie ir nomiruši
un netaps dzīvi, tie ir ēnas un vairs necelsies; tā
Tu tos esi piemeklējis un izdeldējis un visu viņu
piemiņu iznīcinājis. 15 Tu, Kungs, esi vairojis tos
ļaudis, vairojis tos ļaudis, parādījis savu godību,
tālu aizcēlis visas zemes robežas. 16 Kungs, bēdās
tie Tevi meklē, kad Tu tos pārmāci, tad tie gauži
lūdzās. 17 Tā kā grūtai sievai ir sāpes, kad viņai
dzemdēšana uziet, un tā brēc savās raizēs, tā mēs
bijām, Kungs, Tavā priekšā. 18 Mēs bijām grūti,
mēs bijām raizēs, bet dzemdējām tik vēju; mēs tai
zemei nevarējām palīdzēt, un pasaules iedzīvotāji
nedzima. 19 Tavi mirušie dzīvos, mani miroņi
celsies augšām. Uzmostaties un gavilējiet, jūs,
kas pīšļos guliet; jo Tava rasa ir kā rasa uz zāli,
un mirušos zeme izdos ārā. 20 Ejat, Mani ļaudis,
ejat savos kambaros, un aizslēdzat savas durvis
aiz sevis, paslēpjaties kādu mazu brīdi, kamēr
tā dusmība pāriet. 21 Jo redzi, Tas Kungs izies
no Savas vietas, piemeklēt netaisnību pie zemes
iedzīvotājiem, un zeme atsegs savas asinis un
neapklās vairs savus nokautos.

27 Tai dienā Tas Kungs ar Savu cieto, lielo un
stipro zobenu piemeklēs Levijatanu, to žiglo
čūsku, un Levijatanu, to lunkano čūsku, un nokaus
to lielo pūķi, kas jūrā. 2 Tai dienā būs jauks vīna
dārzs, dziediet par to. 3 Es, Tas Kungs, to pasargu,
ik acumirkli Es to slacinu, lai neviens to neaiztiek,
nakti un dienu Es to sargāju. 4 Dusmu Man vairs
nav. - Ja būtu Manā priekšā ērkšķi un dadži, karā
Es pret tiem celtos un tos visus sadedzinātu, 5 Ja
tie nemeklē Manu palīgu, un neder mieru ar Mani,
mieru ja neder ar Mani. 6 Nākošā laikā Jēkabs
iesakņosies, Israēls zaļos un ziedēs un zemes virsu
pildīs ar augļiem. 7 Vai Viņš to tā sitis, kā Viņš
viņa sitējus sitis? Vai Viņš to tā kāvis, kā Viņš viņu
kāvējus kāvis? 8 Mēreni Tu viņu sodīji, kad to liki
aizvest, to gauži vētīdams rīta vēja dienā. 9 Tādēļ
Jēkaba noziegums caur to top salīdzināts, un kad
viņa grēki atņemti, tad šie ir visi tie augļi, ka visus
altāra akmeņus darīs par izkaisītiem gruvekļiem;
Ašeras un saules stabi nepastāvēs. 10 Jo tā stiprā
pilsēta būs tukša, tās mājvietas taps pamestas un
atstātas kā tuksnesis; tur teļi taps ganīti, un tur
tie gulsies un noēdīs viņa krūmus. 11 Kad viņa
zari būs nokaltuši, tad tie taps nolauzti, un sievas
nāks un ar tiem kurinās. Jo tie ir ļaudis, kam prāta
nav, tādēļ viņu Radītājs par tiem neapžēlosies, un
kas tos ir darījis, tas viņiem žēlastības neparādīs.
12 Un notiks tai dienā, tad Tas Kungs augļus sakrās
no lielupes malas līdz Ēģiptes upei; un jūs visi
līdz tapsiet salasīti, Israēla bērni. 13 Un tai dienā
ar lielu bazūni taps bazūnēts, un tad nāks, kas
pazuduši Asura zemē un kas izdzīti Ēģiptes zemē,
un pielūgs To Kungu uz tā svētā kalna Jeruzālemē.

28 Ak vai, tam kronim, ar ko lepojās Efraīma
piedzērušies, vai tai savītušai puķei, viņu
goda glītumam, kas pušķo bagātās ielejas galvu
tiem, kas vīna pārvarēti. 2 Redzi, viens stiprs
un varens no Tā Kunga tā kā barga krusa, kā

briesmīga vētra, tā kā vareni ūdens plūdi, kas
varen uzplūst, tā Viņš gāzīs pie zemes ar varu.
3 Kājām samīs to kroni, ar ko lepojās Efraīma
piedzērušies. 4 Un tai vīstošai puķei, viņu goda
glītumam, kas pušķo tās bagātās ielejas galvu,
notiek kā agri ienākušai vīģei priekš lasāmā laika;
tiklīdz kas to redz un dabū savā rokā, tas to
tūdaļ apēd. 5 Tai dienā Tas Kungs Cebaot būs
par skaistu kroni un par krāšņu vainagu Savu
ļaužu atlikumam, 6 Un par tiesas Garu tiem,
kas sēž tiesas amatā, un par stiprumu tiem, kas
karu(ienaidu) dzen atpakaļ līdz vārtiem. 7 Bet
arī šie streipuļo no vīna un sajukuši no stipra
dzēriena. Priesteris un pravietis streipuļo no
stipra dzēriena, tie ir vīna pārvarēti, tie sajukuši
no stipra dzēriena, tie streipuļo pie parādīšanām
un klūp tiesu spriezdami. 8 Jo visi galdi ir pilni
netīru vēmekļu, ka vietas vairs nav. 9 Kam tad
tas atzīšanu mācīs, un kam tas mācību darīs
zināmu? Tiem no piena atradinātiem, tiem no
krūtīm nošķirtiem? 10 Jo (tie saka:) pavēli uz
pavēli, pavēli uz pavēli, likumu uz likumu, likumu
uz likumu, maķenīt še, maķenīt te! 11 Tāpēc ar
lūpām, kas stostās, un ar svešu mēli viņš runās uz
šiem ļaudīm, kam viņš bija sacījis: 12 „Še ir dusa,
dodiet piekusušam atpūsties! Un še ir atspirgšana,
“- bet tie to negribēja dzirdēt. 13 Tādēļ tiem
notiks Tā Kunga vārds: pavēli uz pavēli, pavēli
uz pavēli, likumu uz likumu, likumu uz likumu,
maķenīt še, maķenīt te, ka tie ies un atpakaļ kritīs
un sadauzīsies un taps savaldzināti un sagūstīti.
14 Tādēļ klausiet Tā Kunga vārdu, jūs mēdītāji,
kas valda pār šiem Jeruzālemes ļaudīm. 15 Jo
jūs sakāt, mēs derību esam derējuši ar nāvi un
esam saderējušies ar elli; lai arī tādas pātagas
nāk kā plūdi, tomēr tās mūs neaizņems; jo melus
esam likuši sev par patvērumu, un apakš viltus
esam apslēpušies. (Sheol h7585) 16 Tādēļ tā saka
Tas Kungs Dievs: redzi, Es esmu, kas Ciānā liek
pamata akmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra
akmeni, kas it stipri nolikts: kas tic, tas nebēgs.
17 Un Es iecelšu tiesu par mēru un taisnību par
svaru, un krusa aizraus to melu patvērumu, un
ūdens pārpludinās to slēpšanas vietu. 18 Un jūsu
derība ar nāvi taps iznīcināta, un jūsu līgums
ar elli, tas nepastāvēs. Kad tās pātagas nāks kā
plūdi, tad jūs no tām tapsiet samīti. (Sheol h7585)
19 Cikkārt tās nāks, tās jūs aizraus, jo ik rītu tās
nāks, dienu nakti. Tikai briesmas būs, dzirdēt to
sludināšanu. 20 Jo gulta ir īsa, ka nevar izstiepties,
un apsegs šaurs, ka nevar ietīties. 21 Jo Tas Kungs
tāpat celsies kā pie Pracim kalna, Viņš tāpat
dusmosies kā Gibeonas ielejā, Savu darbu darīt,
- Viņa darbs būs dīvains, un Savu strādāšanu
pastrādāt, Viņa strādāšana būs dīvaina. 22 Nu
tad, nemēdiet vairs, ka jūsu saites netop cietākas,
jo es esmu dzirdējis izdeldēšanu, noliktu no Tā
Kunga Dieva Cebaot pār visu zemi. 23 Griežat
šurp ausis un klausiet manu balsi, ņemiet vērā un
klausiet, ko es runāju. 24 Vai tad arājs vienmēr
ars, kad grib sēt, kārtos un ecēs savu zemi? 25 Vai
nav tā? Kad viņš to virsu ir līdzinājis, tad kaisa
dilles un met ķimenes, vai sēj kviešus pēc kārtas,
vai miežus, vai rudzus, ikkatru savā vietā. 26 Un
viņa Dievs viņam rādījis, kā piederas, un viņu
pamācījis. 27 Jo dilles netop kultas ar ruļļiem,
nedz bluķi top vesti pār ķimenēm, bet dilles top
kultas ar spriguli, un ķimenes ar kulstekli. 28
Vai maizes labība top sagrūsta? Nē, to nesakuļ
pavisam; to izkuļ ar saviem bluķiem un zirgiem,
bet nesagrūž. 29 Arī tas nāk no Tā Kunga Cebaot,
Viņš ir brīnišķīgs padomā un liels gudrībā.

29 Ak vai, Ariel, Ariel, pilsēta, kur Dāvids mitis,
lai vēl gads ar gadu mijās, lai vēl svētki savā
rindā pāriet. 2 Tad Es Arieli gribu apbēdināt, un tur
būs vaidi un skumjas, un Man tomēr būs kā Ariels
(Dieva lauva). 3 Jo Es gan apmetīšos visapkārt pret
tevi un tevi spaidīšu ar karaspēku un uzcelšu pret
tevi vaļņus. 4 Tad tu tapsi pazemota, tu runāsi no
zemes, un tava valoda skanēs klusiņām no pīšļiem,
un tava balss būs kā burvja balss no zemes, un tava
valoda čukstēs no pīšļiem. 5 Un tavu ienaidnieku
pulks būs tāpat kā smalki putekļi, un tas varas
darītāju pulks kā vieglas pelavas, un tas notiks
vienā acumirklī piepeši. 6 Tu tapsi piemeklēta no
Tā Kunga Cebaot ar pērkoni un ar zemes trīcēšanu
un ar lielu rūkšanu, ar viesuli un ar aukām un ar
rijošu uguns liesmu. 7 Bet kā sapņa parādīšana
naktī, tā būs visu pagānu pulks, kas karos pret
Arieli, un visi, kas karos pret viņu un pret viņa
pilīm un to spaidīs. 8 Tas būs tā, kā kad izsalcis
sapnī redz, ka tas ēd, bet kad uzmostas, tad viņa
sirds tukša, vai kā kad izslāpis sapnī redz, ka tas
dzer, bet kad uzmostas, tad vēl ir izslāpis, un viņa
sirds tvīkst. Tā būs ar visu pagānu pulku, kas karo
pret Ciānas kalnu. 9 Iztrūcinājāties un brīnāties,
paliekat stulbi un akli! Tie ir piedzērušies, bet ne
no vīna, tie streipuļo, bet ne no stipra dzēriena. 10
Jo Tas Kungs pār jums izlējis grūta miega garu, un
jūsu acis, tos praviešus, Viņš ir aizdarījis, un jūsu
galvas, tos redzētājus, apstulbojis. 11 Tādēļ jums
visa parādīšana palikusi kā aizzieģelētas grāmatas
vārdi, ko vienam dod, kas māk lasīt, un saka: lasi
jel šo! Un viņš saka: es nevaru, ja tā ir aizzieģelēta.
12 Un to grāmatu dod vienam, kas nemāk lasīt, un
saka: lasi jel šo! Un viņš saka: es nemāku lasīt.

13 Jo Tas Kungs ir sacījis: tādēļ ka šie ļaudis pie
Manis nāk ar savu muti un Mani godā ar savām
lūpām, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost, un
ka tie Mani bīstas pēc cilvēku baušļiem, kas tiem
top mācīti, 14 Tādēļ, redzi, Es joprojām ar šiem
ļaudīm darīšu brīnišķi, brīnišķi un apbrīnojami,
ka viņu gudro gudrība zudīs, un viņu prātīgo
prāts apslēpsies. 15 Ak vai, tiem, kas savu padomu
dziļi grib apslēpt no Tā Kunga, un kuru darbi
notiek tumsībā, un kas saka: kas mūs redz un
kas mūs pazīst? 16 Ak tavu bezprātību! Vai māls
turams podniekam līdzi, ka darbs sacītu par savu
darītāju: viņš mani nav darījis, un tēls par savu
tēlotāju: viņš neprot? 17 Vai nav tikai mazs brīdis
vēl, ka Lībanus taps darīts par auglīgu tīrumu,
un auglīgais tīrums taps turēts par mežu? 18 Un
tai dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus, un aklo
acis redzēs no krēslas un tumsas. 19 Un bēdīgiem
būs atkal prieks iekš Tā Kunga, un nabagi starp
cilvēkiem līksmosies iekš Israēla Svētā, 20 Ka
varas darītājam gals klāt, un mēdītājs beigts, un
visi izdeldēti, kas uz blēņām domā, 21 Kas viena
vārda dēļ cilvēku notiesā un liek valgus tam, kas
vārtos pārmāca, un taisno nospiež ar viltu. 22
Tādēļ Tas Kungs, kas Ābrahāmu atpestījis, saka
uz Jēkaba namu: Jēkabs vairs netaps kaunā, un
viņa vaigs vairs nenobālēs. 23 Jo kad viņš, kad
viņa bērni redzēs Manu roku darbu savā vidū,
tad tie svētīs Manu Vārdu un svētīs to Svēto iekš
Jēkaba un bīsies Israēla Dievu. 24 Un tie, kam gars
alojās, nāks pie saprašanas, un kurnētāji pieņems
mācību.

30 Ak vai, tiem stūrgalvīgiem bērniem, saka Tas
Kungs, kas padomu ņemas, bet ne no Manis,
un derību der, bet bez Mana Gara, un krāj grēku
uz grēku! 2 Kas ceļas iet uz Ēģipti, nevaicādami
Manu muti, un stiprinājās ar Faraona spēku un
meklē patvērumu apakš Ēģiptes ēnas. 3 Faraona
spēks jums būs par kaunu, un tas patvērums
apakš Ēģiptes ēnas par apsmieklu. 4 Jo viņa (t.i.
Jūda) virsnieki gan bijuši Coanā, un viņa vēstneši
nākuši līdz Hanesai, 5 Bet visi paliks kaunā pie
tās tautas, kas viņiem nederēs nedz par palīgu,
nedz par citu labumu, bet būs par kaunu vien
un par apsmieklu. 6 Spriedums par dienvidu
Beēmotu(zvēru). Pa bēdu un izbaiļu zemi, kur
lauvu mātes un lauvas, odzes un skrejoši pūķi,
tie savu mantu vedīs kumeļu mugurā, un savu
bagātību uz kamieļu kupriem, pie tautas, kas nekā
nepalīdz. 7 Jo Ēģiptes zeme nav nekas un it nekā
nepalīdzēs; tādēļ Es to nosaucu par lielmuti, kas
paliek sēžot uz vietas. 8 Nu tad ej, raksti to viņu
priekšā uz galdu un ieraksti to grāmata, ka tas
paliek uz nākamām dienām mūžīgi mūžam. 9 Jo
tā ir stūrgalvīga tauta, tie ir melkuļu bērni, bērni,
kas Tā Kunga bauslību negrib klausīt, 10 Kas uz
redzētājiem saka: neredziet! Un uz sludinātājiem:
nesludinājiet mums patiesīgu mācību! Runājiet
uz mums ar mīkstu mēli! Sludinājiet viltu! 11
Atkāpjaties no ceļa, atstājaties no tekas, lai paliek
nost no mums Israēla Svētais! 12 Tādēļ Israēla
Svētais tā saka: Tāpēc ka jūs šo vārdu atmetat
un ceriet uz varas darbu un blēdību un uz to
paļaujaties, 13 Tāpēc jums šis noziegums būs
tā kā plaisums ielīkušā krītošā augstā mūrī, kas
piepeši vienā acu mirklī sagrūs. 14 Un tas tos
sadauzīs tāpat kā podnieks sadauza trauku, ko
dauzot netaupa, un kad tas satriekts, neviena
gabaliņa neatliek, ar ko uguni varētu ņemt no
ugunskura vai ūdeni smelt no akas. 15 Jo tā saka
Tas Kungs Dievs, tas Svētais iekš Israēla: caur
atgriešanos un norimšanu jūs taptu izglābti, caur
klusu sirdi un cerību jūs varētu stipri būt, bet
jūs neesat gribējuši. 16 Un jūs sakāt: nē, bet uz
zirgiem mēs gribam skriet: tāpēc jums būs skriet;
un uz čakliem zirgiem mēs gribam jāt: tāpēc arī
tie jās čakli, kas jums dzenās pakaļ. 17 Viens
tūkstotis (bēgs) no viena vienīga (vīra) draudiem,
no piecu draudiem jūs bēgsiet, līdz kamēr no
jums atliksies tik kā masta koks kalna galā un
kā karogs pakalna virsū. 18 Un tādēļ Tas Kungs
gaidīs, pirms jums būs žēlīgs, un augsti pacelsies,
pirms pār jums apžēlosies; jo Tas Kungs ir Dievs,
kas tiesās: svētīgi visi, kas uz Viņu cerē. 19 Jo
tu, Ciānas tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, raudot tu
vienmēr neraudāsi, apžēlodamies Viņš par tevi
apžēlosies uz tavas saukšanas balsi; kad Viņš tevi
dzirdēs, tad tev atbildēs. 20 Tas Kungs jums dos
bēdās maizi un izbailēs ūdeni. Un tavi mācītāji
vairs neapslēpsies, bet tavas acis redzēs tavus
mācītājus. 21 Un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šo
vārdu: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! Kad jūs
nogriezušies vai pa labo vai pa kreiso roku. 22
Un jūs sagānīsiet savu izgriezto sudraba bilžu
uzvalkus un savu izlieto zelta bilžu drēbes; tās tu
nometīsi tā kā sārņus un sacīsi uz tām: nost! 23
Tad Viņš dos lietu tavai sēklai, ar ko tu savu zemi
esi apsējis, un maizi no zemes augļiem, un tā būs
trekna un tauka. Un tavi lopi tai dienā taps ganīti
plašās ganībās. 24 Un tie vērši un ēzeļi, ar ko zemi
strādās, ēdīs sālītu mistru, kas vētīts ar liekšķeri
un vētekli. 25 Un pa visiem augstiem kalniem un
pa visiem lieliem pakalniem būs upītes un ūdens
strauti, tās lielās kaušanas dienā, kad torņi sagrūs.
26 Un mēness gaišums būs kā saules gaišums, un
saules gaišums septiņkārt gaišāks nekā septiņu

dienu gaišums, tai dienā, kad Tas Kungs Savu
ļaužu vainu sasies un to vāti dziedinās, ar ko
tie ievainoti. 27 Redzi, Tā Kunga vārds nāk no
tālienes, Viņa dusmība deg un ir grūti nesama,
Viņa lūpas ir bardzības pilnas, un Viņa mēle tā kā
rijoša uguns. 28 Un Viņa dvaša ir kā ūdens plūdi,
kas sniedzās līdz kaklam, ka Viņš pagānus sijā
ar posta sietu un tautām žokļos liek iemauktus,
kas maldina. 29 Tad pie jums dziedās kā svētku
naktī, un jūsu sirds priecāsies it(kā tiem), kas
ar stabulēm nāk uz Tā Kunga kalnu, uz Israēla
akmens kalnu. 30 Un Tas Kungs liks dzirdēt Savas
balss godību un liks redzēt Savu izstiepto elkoni
ar bargām dusmām un ar rijošu uguns liesmu,
ar zibeni un ar plūdiem un ar krusu. 31 Jo Asurs
iztrūcināsies no Tā Kunga balss, kad Viņš ar rīksti
sitīs. 32 Un pie katra cirtiena ar to nospriesto
rīksti, ko Tas Kungs laidīs Asuram virsū, skanēs
bungas un kokles, un ar karstu karošanu Viņš
pret to karos. 33 Jo bedre jau sen ir gatava, arī
priekš ķēniņa tā ir gatava, dziļa un plata; viņas
uguns- un malkas- kopa ir varen liela; Tā Kunga
dvaša to iededzinās kā sēra strautu.

31 Ak vai, tiem, kas uz Ēģipti iet pēc palīdzības
un paļaujas uz zirgiem un cerē uz ratiem,
tāpēc ka to ir daudz, un uz jātniekiem, tāpēc ka to
ir liels pulks, bet uz to Svēto iekš Israēla nerauga
un To Kungu nemeklē. 2 Bet arī Viņš ir gudrs
un liek ļaunumam nākt un neņem atpakaļ Savus
vārdus, bet ceļas pret bezdievīgo namu un pret
ļauna darītāju palīgu. 3 Jo ēģiptieši ir cilvēki un
ne Dievs, un viņu zirgi ir miesa un ne gars. Un Tas
Kungs izstieps Savu roku, un tas palīgs klūp un,
kam top līdzēts, tas krīt, un tie visi kopā iet bojā.
4 Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: tā kā lauva un kā
jauns lauva rūc par savu laupījumu, un, jebšu pret
viņu liels ganu pulks top sasaukts, tomēr viņš
neizbīstas priekš viņu balss un nebaidās no viņa
lielā pulka, tāpat Tas Kungs Cebaot nolaidīsies,
karot uz Ciānas kalna un uz viņas augstuma. 5 Tā
kā putni lidinājās, tāpat Tas Kungs Cebaot apklās
Jeruzālemi, un apklādams izpestīs un žēlodams
izglābs. 6 Atgriežaties, Israēla bērni, pie Tā, no kā
tik tālu esat atkāpušies. 7 Jo tai dienā tie atmetīs
ikkatrs savus sudraba elkus un savus zelta elkus,
ko jūsu rokas ir taisījušas sev par grēku. 8 Un
Asurs kritīs caur zobenu, bet ne caur vīra zobenu,
un to norīs, bet ne cilvēka zobens, un tas bēgs
no zobena un viņa jaunekļi paliks par vergiem. 9
Un viņa kalns trīcēs no bailēm, un viņa lielkungi
iztrūcināti bēgs no karoga; to saka Tas Kungs,
kam Ciānā uguns un Jeruzālemē ugunskurs.

32 Redzi, viens ķēniņš valdīs ar taisnību, un
lielkungi valdīs pēc tiesas 2 Un ikkatrs būs kā
patvērums pret vēju un pavēnis pret negaisu, tā kā
ūdens upes izkaltušā zemē, kā varena klints kalna
ēna iztvīkušā zemē. 3 Un redzētāju acis nebūs
vairs aptumšotas, un klausītāju ausis klausīsies. 4
Un neapdomīgiem sirds zinās saprast, un tiem,
kam grūta valoda, mēle būs čakla un runās skaidri.
5 Ģeķi vairs nesauks par lielkungu, un blēdi vairs
nesauks par cienīgu. 6 Jo ģeķis runā ģeķību, un
viņa sirds dara blēņas, tas dzen negantību, un
runā māņus pret To Kungu un pamet izsalkušā
dvēseli tukšu un nedod dzert noslāpušam. 7
Jo blēža padomi ir neganti, viņš izdomā viltu,
samaitāt bēdu ļaudis ar melu valodu, arī kad
nabags taisnību runā. 8 Bet tiem cienīgiem ir
cienīgas domas un tie pastāvīgi turas pie tam,
kas cienījams. - 9 Ceļaties, lepnās sievas, klausiet
manu balsi, jūs meitas, kas tik droši dzīvojat,
ņemat vērā manu valodu. 10 Pēc gada un kādām
dienām jūs drošās drebēsiet; jo vīna ogas nelasīs
un dārza augļus nesaņems. 11 Trīciet, lepnās!
Drebiet, drošās, noģērbjaties un atsedzaties un
apjožaties ap saviem gurniem (ar maisu)! 12
Raudot sitīsiet pie krūtīm par tiem jaukiem
tīrumiem, par tiem auglīgiem vīna kokiem. 13
Manu ļaužu zemē uzdīgs ērkšķi un dadži, ir visos
prieka namos tai līksmā pilsētā. 14 Jo tie augstie
nami taps atstāti, pilsētas troksnis apklusīs, torņi
un pils vietas būs par alām mūžīgi, meža ēzeļiem
par līksmību un ganāmiem pulkiem par ganību, -
15 Līdz kamēr pār mums top izliets Tas Gars no
augšienes. Tad tuksnesis būs par auglīgu tīrumu,
un auglīgais tīrums kā mežs. 16 Un tiesa dzīvos
tuksnesī, un taisnība mājos uz auglīga tīruma.
17 Un taisnības nopelns būs miers, un taisnības
auglis būs klusums un drošība mūžīgi. 18 Un mani
ļaudis dzīvos miera namos un drošos dzīvokļos un
netraucētos mitekļos. 19 Bet krusa būs, kad mežs
gāzīsies, un pilsēta nogrims zemībā. 20 Svētīgi
jūs, kas sējat pie visiem ūdeņiem, kas vērša un
ēzeļa kāju tur varat palaist vaļā.

33 Ak vai, tev, postītāj, kas pats neesi postīts,
un laupītāj, kas neesi aplaupīts; kad būsi
beidzis postīt, pats tapsi postīts, kad būsi beidzis
laupīt, tad tevi aplaupīs. 2 Kungs, esi mums žēlīgs,
uz Tevi mēs gaidām; esi viņu elkonis ikkatru rītu,
un mūsu pestīšana bēdu laikā. 3 Tautas bēg no
trokšņa rībēšanas, pagāni izklīst, kad tu celies. 4
Jūsu laupījumu sagrābj, tā kā vaboles lauku noēd,
tā kā siseņi skraida, tā tur skraida. 5 Tas Kungs ir
paaugstināts, jo viņš dzīvo augstībā, viņš Ciānu
piepildījis ar tiesu un taisnību. 6 Un tavā laikā būs

ticība, pestīšanas bagātība, gudrība un atzīšana,
Tā Kunga bijāšana būs Viņa manta. 7 Redzi, viņu
varenie ārā brēc, tie miera vēstneši gauži raud.
8 Lielceļi ir tukši, un tur nav ceļa gājēju, Viņš
laužderību, Viņš atmet pilsētas un nebēdā par
cilvēkiem. 9 Zeme vaid un tvīkst, Lībanus kaunās
un kalst, Šarona ieleja palikusi kā tuksnesis,
Basans un Karmels birdina savas lapas. 10 Nu
Es celšos, saka Tas Kungs, nu Es paaugstināšos,
nu Es parādīšos liels. 11 Jūs nesaties ar salmiem,
rugājus jūs dzemdēsiet; jūsu trakums ir uguns, kas
pašus aprīs. 12 Tautas taps dedzinātas kā kaļķi,
ar uguni taps sadedzināti, kā nocirsti ērkšķi. 13
Klausiet jūs, kas esat tālu, ko Es esmu darījis, un
kad esat tuvu, atzīstiet Manu varu. 14 Grēcinieki
Ciānā ir izbijušies, drebēšana uzkrīt bezdievīgiem,
(tie saka): kurš no mums var dzīvot rijošā ugunī?
Kurš no mums var palikt mūžīgās liesmās? 15 Kas
taisnībā staigā un runā patiesību, kas netaisnu
peļņu ienīst, kas savas rokas sargā no dāvanu
ņemšanas, kas savas ausis aizbāž, neklausīties uz
asins padomu, kas savas acis aizdara, nelūkot uz
ļaunu, - 16 Tas dzīvos augstībā, kalnu stiprumi
viņam būs par patvērumu; viņam būs sava maize,
ūdens viņam nepietrūks. 17 Tavas acis redzēs
ķēniņu viņa skaistumā. Tās redzēs plašu zemi.
18 Tava sirds pieminēs to bailību un sacīs: Kur
ir tas rakstītājs, kur ir tas svērējs, kur ir tas
torņu uzzīmētājs 19 To briesmīgo tautu tu vairs
neredzēsi, tos ļaudis, kam sveša mēle, ka nevar
izprast, kas valodā stostās, ka nevar saprast. 20
Redzi Ciānu, mūsu saiešanas pilsētu! Tavas acis
redzēs Jeruzālemi, drošu dzīvokli, telti, kas netop
aizvesta, kam vadži netop izvilkti ne mūžam, un
kam virves netop saraustītas. 21 Jo Tas Kungs
būs tur pie mums, tas augsti teicamais; tā būs
vieta, kur upes un plati strauti, ka laiva ar airiem
tur neies, un liela laiva tur necelsies pāri. 22 Jo
Tas Kungs ir mūsu tiesātājs, Tas Kungs ir mūsu
bauslības devējs, Tas Kungs ir mūsu ķēniņš, Viņš
mūs atpestīs. 23 Tavas virves būs vaļējas, tās
masta koku stingri neturēs, arī karogs nebūs
izplests, - tad taps daudz laupījuma izdalīts, kā arī
tizlie laupīs laupījumu. 24 Un neviens iedzīvotājs
nesacīs: es esmu vājš; jo tiem ļaudīm, kas tur
dzīvo, grēki būs piedoti.

34 Nāciet klāt, pagāni, klausīties, un tautas,
ņemiet vērā! Lai dzird zeme un kas tur mīt,
pasaule un viss, kas tur rodas! 2 Jo Tā Kunga
dusmība ir pār visiem pagāniem un bardzība pār
visu viņu pulku; Viņš tos izdeldēs un tos nodos uz
kaušanu. 3 Un viņu nokautie taps nosviesti, un
no viņu līķiem celsies smaka, un kalni izkusīs no
viņu asinīm. 4 Un viss debesu pulks iznīkst, un
debesis top satītas kā grāmatu rullis, un viss viņu
pulks savīst, tā kā lapas vīst pie vīnakoka, un kā
tās vīst pie vīģes koka. 5 Jo Mans zobens ir dusmu
pilns debesīs; redzi, tas nolaidīsies par sodību
uz Edomu un uz tiem ļaudīm, ko Es izdeldēšu. 6
Tā Kunga zobens aptraipās asinīm un taukiem,
jēru un āžu asinīm, aunu ĩkšķu(nieru) taukiem; jo
Tam Kungam ir upurēšana Bocrā un liela kaušana
Edoma zemē. 7 Tad sumbri līdz ar viņiem kritīs
pie zemes, un jauni vērši līdz ar barotiem, un viņu
zeme būs piedzērusies no asinīm un viņu pīšļi
taps trekni no taukiem. 8 Jo šī būs atriebšanas
diena Tam Kungam, atmaksāšanas gads, lai Ciāna
dabū taisnību. 9 Un (Edoma) upes pārvērtīsies
par darvu un viņa pīšļi par sēru, un viņa zeme
taps par degošu darvu. 10 Ne nakti, ne dienu tas
neizdzisīs, bet viņas dūmi uzkāps mūžīgi, līdz
cilšu ciltīm tā būs postā, neviens tur nestaigās ne
mūžam. 11 Bet pelikāns un ezis to iemantos, un
pūce un krauklis tur mājos; jo viņš to atmēros
tuksnesim un nosvērs postam. 12 Viņas cienīgie,
- tiem vairs nebūs ķēniņa, ko lai izsauc, un visi
viņas lielkungi būs par nieku. 13 Un viņas skaistos
namos uzdīgs ērkšķi, nātres un dadži viņas pilīs,
un būs mājas vieta vilkiem un pagalms jauniem
strausiem. 14 Tur satiekās tuksneša vilki un šakāļi,
un jods(āžkāja) brēc uz jodu, ir nakts biedēklis tur
apmetīsies un dusēs. 15 Un tas lēkātājs zalktis tur
darīs ligzdu un dēs un perēs un sapulcinās savu
perēkli apakš savas ēnas, arī vanagi viens ar otru
tur pulcēsies. 16 Meklējiet Tā Kunga grāmatā un
lasiet! Neviena no tiem netrūkst, tie visi sarodas
kopā; jo (Tā Kunga) mute to ir pavēlējusi, un
Viņa Gars tos sapulcinās. 17 Un Viņš pats tiem to
daļu nolēmis, un Viņa roka tiem to ir nomērojusi
par tiesu, mūžam tie to paturēs, uz dzimumu
dzimumiem tie tur mitīs.

35 Sausā un tukšā zeme priecāsies, un klajums
līksmosies un ziedēs kā rozes. 2 Ziedēt tas
ziedēs un līksmosies ar prieku un gavilēšanu;
Lībanus godība tam ir dota, Karmeļa un Šarona
glītums, - tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu Dieva
glītumu. 3 Stiprinājiet nogurušās rokas un dariet
stingrus gurdenos ceļus. 4 Sakāt tām samisušām
sirdīm: esiet stipras, nebīstaties! Redzi, jūsu Dievs!
Atriebšana nāk, atmaksāšana no Dieva; Viņš nāk
un jūs atpestīs. 5 Tad aklu acis taps atvērtas un
kurlu ausis atdarītas. 6 Tad tizlais lēkās kā stirna,
un mēmu mēle slavēs priecīgi. Jo tuksnesī izvirs
ūdeņi, un upes klajumos. 7 Un sausums taps par
ezeru un izkaltusi zeme par ūdens avotiem. Tanīs
vietās, kur vilki mituši, būs zāle ar niedrēm un

ašķiem(ezera meldrs). 8 Un tur būs liels ceļš. Ceļš, ko nosauks par svētu ceļu; kas nešķīsts, pa to nestaigās, jo tas pieder šķīstiem, kas pa to ceļu staigā, - pašas nesaprašas tur nevar maldīties. 9 Tur nebūs lauvas, un plēsīgs zvērs tur nerādīsies un neatradīsies, bet tie atpestītie pa to staigās. 10 Un Tā Kunga atpirktie griezīsies atpakaļ un nāks uz Ciānu ar gavilēšanu, un mūžīga līksmība būs pār viņu galvām; prieks un līksmība tos apkamps, bet skumjas un bēdas bēgs projām.

36 Un notikās ķēniņa Hizkijas četrpadsmitā gadā, tad Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, cēlās pret visām stiprām Jūda pilsētām un tās uzņēma. 2 Un Asīrijas ķēniņš sūtīja Rabzaku no Laķisa uz Jeruzālemi pie ķēniņa Hizkijas ar varen lielu karaspēku, un viņš stāvēja pie augšēja dīķa grāvjiem, vadmalnieka tīruma ceļa malā. 3 Tad pie viņa izgāja nama uzraugs Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna, un kanclers Joaks, Asafa dēls. 4 Un Rabzakus uz tiem sacīja: sakāt jel Hizkijam: Tā saka tas lielais ķēniņš, Asīrijas ķēniņš: Kas tas tāds patvērums, uz ko tu paļaujies? 5 Es saku: tas ir tukšs vārds, ka diezgan esot padoma un spēka uz karu; uz ko tad tu paļaujies, ka tu no manis esi atkritis? 6 Redzi, tu paļaujies uz to salūzušo niedri, uz Ēģipti. Kas uz to atspiežas, tam tā ies rokā un to pārdurs. Tāds ir faraons, Ēģiptes ķēniņš, visiem, kas uz viņu paļaujas. 7 Bet ja tu uz mani saki: Mēs paļaujamies uz To Kungu, savu Dievu, - vai tas nav tas pats, kam kalnus un altārus Hizkija ir nopostījis un sacījis uz Jūdu un Jeruzālemi: priekš šī altāra še jums būs pielūgt? 8 Nu tad, noderi jel ar manu kungu, Asīrijas ķēniņu, un es tev došu divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem likt virsū. 9 Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu virsnieku no mana kunga vismazākiem kalpiem? Bet tu paļaujies uz Ēģipti, ratu un jātnieku dēļ. 10 Vai tad nu es bez Tā Kunga esmu cēlies pret šo zemi, to izpostīt? Tas Kungs uz mani sacījis: Celies pret šo zemi un izposti to! 11 Tad Elijaķims un Šebna un Joāks sacīja uz Rabzaku: Runā jel ar saviem kalpiem sīriski, mēs to gan protam, un nerunā ar mums jūdiski priekš šo ļaužu ausīm, kas ir uz mūra. 12 Bet Rabzakus sacīja: Vai mans kungs mani sūtījis pie tava kunga un pie tevis, šos vārdus runāt, vai ne pie tiem vīriem, kas sēž uz mūra, kam līdz ar jums būs jāēd savi sūdi un jādzer savi mīzali? 13 Un Rabzakus nostājās un sauca ar stipru balsi jūdiski un sacīja: klausāties tā lielā ķēniņa, Asīrijas ķēniņa, vārdus! 14 Tā saka ķēniņš: Lai Hizkija jūs neapmāna, jo viņš jūs nevarēs izglābt. 15 Lai arī Hizkija jums nedara cerību uz To Kungu, sacīdams: tiešām, Tas Kungs mūs izglābs, šī pilsēta netaps dota Asīrijas ķēniņa rokā! 16 Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā saka Asīrijas ķēniņš: Deriet ar mani mieru un nākat pie manis ārā, tad ikviens ēdīs no sava vīna koka un ikviens no sava vīģes koka, un ikviens dzers ūdeni no savas akas, 17 Kamēr es nākšu, un jūs aizvedīšu tādā zemē, kā jūsu zeme, zeme, kur ir labība un vīns, zeme, kur ir maize un vīna dārzi. 18 Lai Hizkija jūs nepieviļ, sacīdams: Tas Kungs mūs izglābs! Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi izglābuši no Asīrijas ķēniņa rokas? 19 Kur ir Hamatas un Arpadas dievi, kur ir Sefarvaimas dievi? Vai tie gan Samariju izglābuši no manas rokas? 20 Kurš no visiem šo zemju dieviem savu zemi izglābis no manas rokas? Kā tad Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas? 21 Bet tie cieta klusu un viņam neatbildēja neviena vārda, jo ķēniņš bija pavēlējis un sacījis: Jums nebūs viņam atbildēt. 22 Tad nama uzraugs Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asafa dēls, nāca pie Hizkijas ar saplēstām drēbēm un viņam stāstīja Rabzakus vārdus.

37 Kad nu ķēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš saplēsa savas drēbes un apsedzās ar maisu un gāja Tā Kunga namā, 2 Un sūtīja nama uzraugu Elijaķimu un skrīveri Šebnu un tos priesteru vecajus, maisos ģērbušos, pie pravieša Jesajas, Amoca dēla. 3 Un tie uz viņu sacīja: Tā saka Hizkija: Šī diena ir bēdu- un sodības- un kauna-diena; jo bērni nākuši uz dzimšanu, un spēka nav dzemdēt. 4 Kaut Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdētu Rabzakus vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, ir sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu, un pārmācītu par tiem vārdiem, ko Viņš ir dzirdējis, Tas Kungs, tavs Dievs! Celies tad un lūdz par tiem atlikušiem, kas vēl atrodas. 5 Un ķēniņa Hizkijas kalpi nāca pie Jesajas. 6 Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums būs sacīt savam kungam: tā saka Tas Kungs: nebīsties par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas ķēniņa sulaiņi Mani zaimojuši. 7 Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzirdēs baumas un ies atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam likšu krist caur zobenu viņa zemē. 8 Tad Rabzakus gāja atpakaļ un atrada Asīrijas ķēniņu pret Libnu karojam, jo viņš bija dzirdējis, ka tas no Laķisa jau bija aizgājis. 9 Un viņš par Tiraku, Moru ķēniņu, dzirdēja sakām: viņš ir izgājis, ar tevi karot. 10 Kad viņš to dzirdēja, tad viņš atkal sūtīja vēstnešus pie Hizkijas un sacīja: tā runājiet uz Hizkiju, Jūda ķēniņu, un sakāt: lai tevi nepieviļ tavs Dievs, uz ko tu paļaujies sacīdams: Jeruzāleme netaps dota Asīrijas ķēniņa rokā. 11 Redzi, tu esi

dzirdējis, ko Asīrijas ķēniņi darījuši visām zemēm,
tās izdeldēdami; un tu domā izglābties? 12 Vai
pagānu dievi tos glābuši, ko mani tēvi postījuši,
Gozanu un Haranu un Recevu un Edeņa bērnus,
kas bija Telasarā. 13 Kur ir Hamatas ķēniņš un
Arpadas ķēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un
Ivas ķēniņš? 14 Kad nu Hizkija bija dabūjis tās
grāmatas no vēstneša rokas un tās izlasījis, tad
viņš gāja Tā Kunga namā, un Hizkija tās atpleta
Tā Kunga priekšā. 15 Un Hizkija pielūdza Tā
Kunga priekšā un sacīja: 16 Ak Kungs Cebaot,
Tu Israēla Dievs, kas sēž pār ķerubiem, Tu viens
pats esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu esi
radījis debesis un zemi. 17 Atgriez, ak Kungs,
Savas ausis un klausies, atveri, ak Kungs, Savas
acis un redzi, un dzirdi visus Sanheriba vārdus,
ko viņš sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu. 18 Patiesi,
Kungs, Asīrijas ķēniņi ir postījuši visas zemes
malas ar visām viņu valstīm, 19 Un viņu dievus
metuši ugunī, jo tie nebija dievi, bet cilvēku roku
darbs, koks un akmens, tāpēc tie tos ir postījuši.
20 Nu tad, ak Kungs, mūsu Dievs, izglāb mūs jel
no viņa rokas, lai visas valstis virs zemes atzīst,
ka Tu vien esi Tas Kungs. 21 Tad Jesaja, Amoca
dēls, sūtīja pie Hizkijas un lika sacīt: Tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: par ko tu Mani esi pielūdzis
pret Sanheribu, Asīrijas ķēniņu, - 22 Šis ir tas
vārds, ko Tas Kungs pret viņu runājis: tevi nievā,
tevi apsmej jaunava Ciānas meita, aiz tevis galvu
krata Jeruzālemes meita. 23 Ko tu esi apsmējis un
zaimojis, un pret ko tu esi pacēlis balsi un augsti
uzcēlis savas acis? Pret To Svēto iekš Israēla. 24
Caur saviem kalpiem tu To Kungu esi apmēdījis
un sacījis: ar savu ratu pulku es uzkāpju kalnu
galos, Lībanus virsgalā, un izcērtu viņa augstos
ciedru kokus un izlasītās priedes, un tieku līdz
pat viņa galam, viņa kuplākam mežam. 25 Es roku
un dzeru ūdeni un no manu kāju pēdām paliek
sausas visas Ēģiptes upes. 26 Vai tu neesi dzirdējis,
ka Es jau sen iepriekš to esmu sataisījis, jau vecos
laikos to esmu apņēmies. Un tagad Es tam esmu
licis notikt, ka tu izposti stipras pilsētas un dari
par akmeņu kopām. 27 Tāpēc viņu iedzīvotājiem
nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā,
un tie bija ka zāle laukā un kā uzzēlis zaļums,
tā kā zāle uz jumtiem, kā rūsaina labība, pirms
nāk stiebros. 28 Bet Es zinu tavu sēdēšanu un
tavu iziešanu un tavu ieiešanu un tavu trakošanu
pret Mani. 29 Tavas trakošanas dēļ pret Mani un
tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manās ausīs, Es
Savu kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužņus tavā
mutē, un Es tev likšu griezties atpakaļ pa to ceļu,
kur tu esi nācis. 30 Un tas tev būs par zīmi: šai
gadā ēdīs papuvē augušu un otrā gadā ataugu,
bet trešā gadā sējat un pļaujat un stādāt vīna
dārzus un ēdat viņu augļus. 31 Un kas no Jūda
nama ir izglābts un atlicis, sakņos atkal zemjup
un nesīs augļus augšup. 32 Jo no Jeruzālemes izies
atlikuši un atpestīti no Ciānas kalna. To darīs
Tā Kunga Cebaot karstums. 33 Tādēļ tā saka Tas
Kungs par Asīrijas ķēniņu: viņš šai pilsētā nenāks
un tanī neiešaus nevienu bultu un nepacels pret
to priekšturamās bruņas un neuzmetīs pret to
valni. 34 Pa to pašu ceļu, kur viņš nācis, viņam
būs griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš nenāks,
saka Tas Kungs. 35 Jo Es šo pilsētu paglabāšu un
izpestīšu, Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad.
36 Tad Tā Kunga eņģelis izgāja un nokāva Asiriešu
lēģerī simts astoņdesmit piecus tūkstošus. Un
kad no rīta agri cēlās, redzi, tad tur viss bija
pilns miroņu. 37 Tā Sanheribs, Asīrijas ķēniņš,
aizgāja un gāja projām un griezās atpakaļ un
palika Ninivē. 38 Un kad viņš pielūdza Nizroka,
sava dieva, namā, tad Adrameleķs un Sarecers,
viņa dēli, to nokāva ar zobenu un aizbēga uz
Ararat zemi. Un viņa dēls Asaradons palika par
ķēniņu viņa vietā.

38 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu,
un pravietis Jesaja, Amoca dēls, nāca pie
tā un uz to sacīja: Tā saka Tas Kungs: Apkopi
savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi vesels. 2 Tad
Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu un pielūdza
To Kungu un sacīja: 3 Ak Kungs, piemini jel, ka
es Tavā priekšā esmu staigājis patiesībā no visas
sirds un darījis, kas Tev patīk. Un Hizkija raudāja
gauži. 4 Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jesaju:
5 Ej un saki Hizkijam: Tā saka Tas Kungs, tava
tēva Dāvida Dievs: Es tavu lūgšanu esmu klausījis,
Es tavas asaras esmu redzējis. Redzi, Es tavām
dienām pielikšu vēl piecpadsmit gadus. 6 Un tevi
un šo pilsētu es izpestīšu no Asīrijas ķēniņa rokas
un pasargāšu šo pilsētu. 7 Un šī būs tā zīme no Tā
Kunga, ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko Viņš runājis:
8 Redzi, tai ēnai, kas ar sauli pa tiem kāpieniem pie
Ahaza saules stundeņa uz priekšu gājusi, Es likšu
iet atpakaļ desmit kāpienus. Un saule gāja atpakaļ
desmit kāpienus pa tiem pašiem kāpieniem, kā
tā bija gājusi uz priekšu. 9 Šis ir Hizkijas, Jūda
ķēniņa, raksts, kad viņš bija slims bijis un no savas
slimības palicis vesels. 10 Es sacīju: Pašās savās
labākās dienās man jānokāpj kapa vārtos, mani
atliekamie gadi man top atņemti. (Sheol h7585) 11 Es
sacīju: Es vairs neredzēšu To Kungu, To Kungu tai
zemē, kur tie dzīvie, es vairs neieraudzīšu cilvēkus
tai vietā, kur tie aizmigušie mājo. 12 Mans nams

top noplēsts un aizcelts, kā ganu būdiņa; es savu
dzīvību satinu kā audējs (savu audekli). Viņš mani
nogriež kā no riestavas. Pirms nakts metās, Tu
man dari galu. 13 Es gaidīju līdz rītam, bet kā
lauva Viņš salauž visus manus kaulus. Pirms nakts
metās, Tu man darīsi galu. 14 Es kliedzu kā dzērve
un bezdelīga, es vaidēju kā balodis, manas acis
nogura uz augšu skatoties. Ak Kungs, man ir bail,
izpestī mani! 15 Ko lai es saku? Kā viņš man solījis,
tā viņš ir darījis; klusu es nu staigāšu visu savu
mūžu manas dvēseles skumju dēļ. 16 Ak Kungs!
No tā cilvēks atdzīvojās, un iekš tā visa stāv mana
gara dzīvība, Tu mani atspirdzināsi un mani atkal
darīsi dzīvu. 17 Redzi, rūgtums palicis man par
svētību, pats rūgtums, bet Tu manu dvēseli mīlīgi
esi apkampis, ka tā nenāktu trūdēšanas bedrē, jo
Tu visus manus grēkus esi metis aiz Sevi. 18 Jo elle
Tevi neteic, un nāve Tevi neslavē; tie, kas grimst
bedrē, necerē uz Tavu patiesību. (Sheol h7585) 19
Tie dzīvie, tie dzīvie, tie Tevi slavē, kā es šodien;
tēvs bērniem dara zināmu Tavu patiesību. 20 Tas
Kungs ir man par pestīšanu, un mēs dziedāsim
savas dziesmas, kamēr dzīvosim Tā Kunga namā.
21 Un Jesaja sacīja: Lai ņem vienu vīģu rausi un
liek plāksteri uz to trumu, tad viņš paliks vesels.
22 Un Hizkija sacīja: Kāda ir tā zīme, ka es noiešu
Tā Kunga namā?

39 Tanī laikā Merodaks BalAdans, BalAdana
dēls, Bābeles ķēniņš, sūtīja grāmatas un
dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija dzirdējis, ka viņš
bija slims bijis un atkal palicis vesels. 2 Un Hizkija
priecājās par tiem un tiem rādīja savu mantas
namu, to sudrabu un zeltu, tās dārgās zāles un to
smalko eļļu un visu savu bruņu namu un visu, kas
viņa mantās bija; nekas nebija visā viņa namā un
visā viņa valstī, ko Hizkija tiem nebūtu rādījis. 3
Tad pravietis Jesaja nāca pie ķēniņa Hizkijas un uz
to sacīja: Ko šie vīri sacījuši un no kurienes tie pie
tevis nākuši? Un Hizkija sacīja: Tie no tālas zemes
pie manis nākuši, no Bābeles. 4 Un viņš sacīja: Ko
tie laba redzējuši tavā namā? Un Hizkija sacīja:
Tie visu redzējuši, kas manā namā, nekā nav no
manām mantām, ko es tiem nebūtu rādījis. 5 Tad
Jesaja sacīja uz Hizkiju: Klausies Tā Kunga Cebaot
vārdu. 6 Redzi, dienas nāks, ka viss, kas ir tavā
namā, un ko tavi tēvi līdz šai dienai sakrājuši,
taps novests uz Bābeli, nekas netaps atlicināts,
saka Tas Kungs. 7 Un no taviem dēliem, kas no
tevis nāks, ko tu dzemdināsi, viņi ņems, ka tie
būs par kambar junkuriem Bābeles ķēniņa pilī.
8 Un Hizkija sacīja uz Jesaju: Tā Kunga vārds ir
labs, ko tu runājis. Un viņš sacīja: Kad tik miers
un drošība pastāv manā laikā.

40 Iepriecinājiet, iepriecinājiet Manus ļaudis,
saka jūsu Dievs. 2 Runājiet laipnīgi ar
Jeruzālemi un sauciet uz viņu, ka viņas karošana
pagalam, ka viņas noziegums salīdzināts, ka viņa
divkārtīgu tiesu dabūjusi no Tā Kunga rokas
par visiem saviem grēkiem. 3 Saucēja balss
ir tuksnesī: sataisiet Tam Kungam ceļu, dariet
klajumā staigājamu ceļu mūsu Dievam. 4 Visas
ielejas taps paaugstinātas un visi kalni taps
pazemoti, un kas nelīdzens, taps līdzens, un kas
celmains, taps klajums. 5 Un Tā Kunga godība taps
parādīta un visa miesa kopā to redzēs, jo Tā Kunga
mute ir runājusi. 6 Balss saka: Sauc! Un viņš saka:
Ko man būs saukt? Visa miesa ir zāle, un viss
viņas labums kā puķe laukā. 7 Zāle nokalst, puķe
savīst, kad Tā Kunga Gars pūš virsū; tiešām tie
ļaudis ir zāle. 8 Zāle nokalst, puķe savīst, bet mūsu
Dieva vārds pastāv mūžīgi. 9 Ciāna, labas vēsts
sludinātāja, kāp uz augstu kalnu; Jeruzāleme,
labas vēsts sludinātāja, pacel savu balsi ar spēku,
pacel to, nebīsties! Saki Jūda pilsētām: redzi, jūsu
Dievs! 10 Redzi, Tas Kungs Dievs nāk varens, un
Viņa elkonis valdīs, redzi, Viņa alga ir pie Viņa,
un Viņa atmaksāšana Viņa priekšā. 11 Viņš ganīs
Savu ganāmo pulku kā gans, Viņš sapulcinās tos
jērus Savās rokās un nesīs Savā klēpī un vedīs
lēnītiņām tās grūtās avju mātes. 12 Kas izmērojis
ūdeni ar sauju un apņēmis debesis ar sprīdi un
satvēris zemes pīšļus ar sieciņu(mērtrauku) un
nosvēris kalnus ar svaru un pakalnus svaru kausā.
13 Kas ir pamācījis Tā Kunga Garu un bijis Viņa
padoma devējs, kas Viņam būtu mācījis gudrību?
14 Pie kā Viņš padomu meklējis, ka tas Viņam
saprašanu būtu devis un Viņam būtu mācījis
tiesas ceļu, un Viņam būtu mācījis atzīšanu un
Viņam zināmu darījis gudrības ceļu? 15 Redzi,
tautas ir kā pilīte pie spaiņa un kā puteklītis svaru
kausā; redzi, Viņš salas paceļ kā putekļus. 16 Un ar
Lībanu nepietiek priekš dedzināšanas, un ar viņa
zvēriem priekš Viņa dedzināmiem upuriem. 17
Visas tautas ir kā nekas priekš Viņa, un pie Viņa
top turētas par nieku un par neko. 18 Kam jūs
līdzināsiet to stipro Dievu? Jeb kādu līdzību jūs
Viņam gribat taisīt? 19 Gan amatnieks lej bildi un
sudrabkalis to apvelk ar zeltu un pielej sudraba
ķēdes klāt. 20 Kas ir nabags, kam maz pie rokas
upurēt, tas izmeklē koku, kas nesatrūd, viņš sev
meklē gudru meistaru, taisīt bildi, kas nešķobās.
21 Vai jūs nezināt? Vai jūs nedzirdat? Vai jums no
iesākuma nav stāstīts? Vai jūs neesat izpratuši
zemes radīšanu? 22 Viņš sēž pār zemes virsu, un
viņas iedzīvotāji ir kā siseņi. Viņš debesis izklāj kā
smalku palagu un tās izpleš kā telti, kur dzīvo. 23

Viņš lielus kungus dara par nieku un zemes soģus
par neko. 24 Tā kā tie nebūtu ne dēstīti, ne sēti,
nedz viņu celms iesakņojies zemē; kad Viņš uz
tiem pūtīs, tad tie nokaltīs, un viesulis tos aizvedīs
kā pelus. 25 Ar ko tad jūs Mani līdzināsiet, kam Es
būtu līdzīgs? Saka tas Svētais. 26 Paceļat savas acis
uz augšu un skatāties, kas šīs lietas ir radījis un
izved viņu pulku pēc skaita? Viņš tos visus sauc
pie vārda pēc sava lielā spēka, un viņa stiprums ir
tik varens, ka neviena netrūkst. 27 Kāpēc tad tu
saki, Jēkab, un tu Israēl, runā: mans ceļš ir priekš
Tā Kunga paslēpts, un mana tiesa aiziet manam
Dievam garām? 28 Vai tu to nezini, vai tu to neesi
dzirdējis? Mūžīgs Dievs ir Tas Kungs, kas zemes
galus radījis; viņš nepiekūst un nenogurst, viņa
prāts ir neizprotams. 29 Viņš piekusušiem dod
spēku un vairo stiprumu nespēcīgiem. 30 Jaunie
piekusīs un nogurs un jaunekļi kritin kritīs: 31
Bet kas uz To Kungu paļaujas, dabūs jaunu spēku;
tie skries uz augšu ar spārniem kā ērgļi, tie tecēs
un nepiekusīs, tie staigās un nenogurs,

41 Ciešat Man klusu, salas, un lai tautas ņemas
jaunu spēku. Lai tie atnāk, lai nu runā,
ejam kopā tiesāties. 2 Kas no austruma puses to
uzmodinājis, kam taisnība iet līdz, kur viņš staigā?
Kas tautas viņa priekšā ir nodevis un darījis,
ka viņš valda pār ķēniņiem, un tos devis viņa
zobenam kā pīšļus un viņa stopam kā izkaisītas
pelavas, 3 Ka viņš tiem dzenās pakaļ un neaiztikts
iet ceļu, kur viņa kāja nebija gājusi? 4 Kas to
ir darījis un pastrādājis? Tas, kas cilvēku ciltis
aicinājis no iesākuma. Es Tas Kungs esmu tas
pirmais un pie tiem pēcnākamiem Es vēl esmu
tas pats. 5 Salas to redzēja un bijājās, zemes
gali drebēja; tie atnāca tuvu un piegāja klāt. 6
Viens palīdzēja otram un sacīja uz savu brāli: Esi
stiprs! 7 Un kalējs drošināja sudrabkali, kas ar
veseri gludina to, kas sit uz laktu, un sacīja par to
taisīto darbu: Tas būs labs; pēc viņš to stiprināja
ar naglām, lai nekust. 8 Bet tu, Israēl, Mans kalps,
Jēkab, ko Es esmu izredzējis, Ābrahāma, Mana
mīļā, dzimums, 9 Tu, ko Es esmu sagrābis no
pasaules galiem un esmu aicinājis no viņas malām,
un uz ko Es sacījis: Tu esi Mans kalps, tevi Es esmu
izredzējis un tevi neesmu atmetis, - 10 Nebīsties, jo
Es esmu ar tevi, neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs;
Es tevi stiprināju, Es tev arī palīdzu, Es tevi arī
turu ar Savas taisnības labo roku. 11 Redzi, kaunā
taps un par apsmieklu visi, kas pret tevi iedegās;
iznīks un ies bojā tie ļaudis, kas ar tevi strīdās. 12
Tu tos meklēsi, bet tos neatradīsi; tie ļaudis, kas
ar tevi strīdās, iznīks, un kas ar tevi karo, taps
par nieku. 13 Jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, satveru
tavu labo roku, Es, kas uz tevi saku: Nebīsties,
Es tev palīdzu. 14 Nebīsties, tārpiņ Jēkab, Israēla
pulciņ; Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, un tavs
Pestītājs ir Tas Svētais iekš Israēla. 15 Redzi, Es
tevi daru par asiem jauniem kuļamiem ratiem,
kam asas naglas, tu kalnus sakulsi un satrieksi
un darīsi pakalnus par pelavām. 16 Tu tos vētīsi,
ka vējš tos aiznes un viesulis tos izkaisa. Bet tu
priecāsies iekš Tā Kunga un lielīsies iekš Israēla
svētā Dieva. 17 Tie bēdīgie un nabagi meklē ūdeni,
un nav, viņu mēle kalst no tvīkšanas. Es Tas Kungs
tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu. 18
Es upes izlaidīšu no plikiem kalniem un avotus
pašās ielejās; Es tuksnesi darīšu par ūdens ezeru
un sausu zemi par ūdens avotiem. 19 Es tuksnesī
stādīšu ciedrus, akācijas un mirtes un eļļas kokus;
Es sausā klajumā stādīšu priedes, egles un buksu
kokus kopā. 20 Lai tie redz un atzīst, apdomā un
visi kopā saprot, ka Tā Kunga roka to ir darījusi,
un tas Svētais iekš Israēla to ir radījis. 21 Nesiet
šurp savas tiesas lietas, saka Tas Kungs, atnesiet,
ar ko jūs savu taisnību varat pierādīt, saka Jēkaba
ķēniņš. 22 Lai nāk un mums sludina tās lietas, kas
vēl notiks. Stāstiet tās pirmās lietas, kas ir bijušas,
ka mēs tās savā sirdī ievērojam un zinām viņu
galu, vai sludinājiet mums tās nākamās lietas. 23
Stāstiet tās zīmes, kas vēl būs, ka atzīstam, jūs
esam dievus. Un dariet ko darīdami, vai labu, vai
ļaunu, tad saskatīsimies un to kopā redzēsim. 24
Redzi, jūs neesat nekas, un jūsu darbs nav it nekas;
negantība ir, pēc jums kārot. 25 Es to pamodināju
no ziemeļa puses, un viņš nāk no saules lēkšanas,
kas piesauc Manu vārdu; viņš ies pār valdniekiem
kā pār dubļiem, un kā podnieks min mālus. 26
Kas to stāstījis no iesākuma, ka mēs to zinātu,
jeb pagājušos laikos, ka mēs sacītu: Taisnība? Bet
neviena nav, kas to stāstījis, un neviena, kas ko
labu sludinājis, un neviena, kas no jums būtu
dzirdējis vārdus. 27 Es tas pirmais saku uz Ciānu:
Redzi, te tas ir! - un uz Jeruzālemi: Es došu prieka
vēstnesi. 28 Un Es skatos, bet tur nav neviena,
un viņu starpā tur nav padoma devēja, ka Es tos
vaicātu un tie dotu atbildi. 29 Redzi, tie visi nav
nekas, viņu darbi nav it nekas, viņu lietās bildes
ir tukšs vējš.

42 Redzi, Tas ir Mans kalps, kam Es palīdzu,
Manis izredzēts, pie kā Manai dvēselei labs
prāts. Es savu Garu esmu licis uz Viņu, tautām
iznest tiesu. 2 Viņš nebrēks nedz pacels Savu
balsi, un Viņa balsi nedzirdēs pa ielām. 3 Ielūzušu
niedri Viņš nesalauzīs un kvēlošu dakti Viņš
neizdzēsīs, Viņš tiesu nesīs ar patiesību. 4 Viņš
nenogurs un nesalūzīs, kamēr iecels tiesu virs

zemes, un jūras salas cerēs uz Viņa bauslību. 5
Tā saka Dievs, Tas Kungs, kas debesis radījis un
izplāta, kas zemi izklājis ar viņas augļiem, kas
dvašu dod tiem ļaudīm, kas tur mīt, un garu tiem,
kas virs tās staigā. 6 "Es Tas Kungs Tevi esmu
aicinājis iekš taisnības un Tevi satveru pie Tavas
rokas un Tevi pasargāju un Tevi ieceļu par derību
ļaudīm, par gaišumu pagāniem, 7 Atvērt akliem
acis un saistītos izvest no cietuma un no cietuma
nama tos, kas sēž tumsībā. 8 Es esmu Tas Kungs,
tas ir Mans vārds, un Savu godu Es citam nedošu,
nedz Savu slavu elkiem. 9 Redzi, kas papriekš
sludināts, tas ir noticis, un jaunu Es stāstu; pirms
tas izplaukst, Es jums to dodu dzirdēt." 10 Dziediet
Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu no zemes
galiem; jūras braucēji ar viņas pilnumu, salas
ar saviem iedzīvotājiem. 11 Tuksnesis un viņa
pilsētas lai paceļ balsi, un ciemi, kur Ķedars dzīvo;
lai gavilē, kas dzīvo klints kalnos, lai tie sauc
no kalnu galiem. 12 Lai Tam Kungam dod godu
un lai pasludina Viņa slavu salās. 13 Tas Kungs
iziet kā varonis, kā karavīrs Viņš iekarsis dusmās;
Viņš sauc, Viņš kliedz, Saviem ienaidniekiem Viņš
rādās varens. 14 Sen laiku Es esmu klusu cietis,
esmu klusu bijis un savaldījies. Bet nu Es brēkšu,
kā sieva, kas dzemdē, elzdams un pūzdams ar
varu. 15 Es postīšu kalnus un pakalnus un likšu
sakalst visam viņu zaļumam un darīšu upes par
salām, un izžāvēšu ezerus. 16 Un Es vadīšu aklus
pa ceļu, ko tie nav zinājuši, Es tiem likšu staigāt
pa tekām, ko tie nav pazinuši, Es darīšu tumsību
priekš viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par
līdzenumu. Tā Es darīšu un tos neatstāšu. 17 Bet
atpakaļ būs griezties un palikt visiem kaunā, kas
paļaujas uz elkiem un saka uz lietām bildēm: Jūs
esat mūsu dievi. 18 Klausāties, kurlie, un skatāties,
aklie, un redziet. 19 Kas ir tik akls kā Mans kalps
un tik kurls kā Mans vēstnesis, ko Es sūtu? Kas
ir tik akls kā Tas mīļais, un tik akls kā Tā Kunga
kalps? 20 Tu esi daudz redzējis, bet neesi ievērojis,
ausis atdarījis, bet viņš nedzird. 21 Tam Kungam
bija labs prāts Savas taisnības dēļ, dot lielu un
augstu bauslību. 22 Bet tie ir postīti un aplaupīti
ļaudis, visi saistīti alās un apslēpti cietuma namos,
tie ir palikuši par laupījumu, un nav neviena, kas
tos izglābj, par postījumu, un nav neviena, kas
saka: Atdod atpakaļ. 23 Kas jūsu starpā to liek
vērā, kas uzmana un klausās, kas pēc būs? 24 Kas
Jēkabu nodeva uz postu un Israēli laupītājiem?
Vai ne Tas Kungs, pret ko esam grēkojuši? - Jo tie
negribēja staigāt Viņa ceļos un neklausīja Viņa
bauslībai. 25 Tāpēc Viņš pār tiem ir izgāzis Savas
dusmības bardzību un kara briesmas, ka visapkārt
dega; bet tie to neatzina, - un Viņš tos iededzināja,
bet tie to neņēma pie sirds.

43 Bet nu Tas Kungs, tavs Radītājs, Jēkab, un
tavs darītājs, Israēl, saka tā: nebīsties, jo Es
tevi esmu atpestījis, Es tevi esmu saucis pie tava
vārda; tu esi Mans. 2 Kad tu iesi caur ūdeņiem,
tad Es būšu pie tevis, un caur upēm, tad tās
tevi nepārplūdīs. Kad tu iesi caur uguni, tad tu
nesadegsi, un liesma tevi neaizdedzinās. 3 Jo
Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, tas Svētais iekš
Israēla, tavs Pestītājs. Ēģipti Es dodu par tavu
izpirkšanas maksu, Moru zemi un Sabu tavā vietā.
4 Tāpēc ka tu esi dārgs Manās acīs un cienīgs, un
Es tevi mīļoju, Es esmu devis cilvēkus tavā vietā
un tautas par tavu dvēseli. 5 Nebīsties, jo Es esmu
pie tevis, Es atvedīšu tavu dzimumu no rīta puses
un tevi sapulcināšu no vakara puses. 6 Es sacīšu
uz ziemeli: Dod šurp! Un uz dienvidu: Neaiztur!
Atved Manus dēlus no tālienes un Manas meitas
no zemes galiem, 7 Ikkatru, kas pēc Mana Vārda
nosaukts, un ko Es esmu radījis Sev par godu, ko
esmu taisījis un darījis. 8 Atved tos aklos ļaudis,
kam tomēr acis, un tos kurlos, kam tomēr ausis. 9
Lai visi pagāni top sapulcināti, un tautas lai sanāk
kopā. Kurš no tiem to stāstīs? Lai tie mums stāsta
tās pagājušās lietas, lai tie atved savus lieciniekus
un taisnojās, ka šie dzird un saka: Tas ir tiesa. 10
Jūs esat Mani liecinieki, saka Tas Kungs, un Mans
kalps, ko esmu izredzējis, lai jūs atzīstat un Man
ticat un saprotat, ka Es tas esmu. Priekš Manis
neviens dievs nav bijis un pēc Manis neviens
nebūs. 11 Es, Es esmu Tas Kungs, un Pestītāja
nav kā vien Es. 12 Es esmu pasludinājis, Es esmu
palīdzējis, Es esmu zināmu darījis, un sveša(dieva)
nebija jūsu starpā. Un jūs esat Mani liecinieki, saka
Tas Kungs, ka Es esmu Dievs. 13 Arī no šīs dienas
Es esmu tas pats, un neviena nav, kas var izglābt
no Manas rokas; ko Es daru, kas to var novērst?
14 Tā saka Tas Kungs, jūsu Pestītājs, tas Svētais
iekš Israēla: jūsu dēļ Es uz Bābeli esmu sūtījis
un visus Kaldejus aizdzinis, ka bija jābēg ar tām
laivām, ar kurām bija līksmojušies. 15 Es esmu Tas
Kungs, jūsu Svētais, Israēla Radītājs, jūsu ķēniņš!
16 Tā saka Tas Kungs, kas ceļu darījis jūrā un
teku stipros ūdeņos, 17 Kas izved ratus un zirgus,
kara pulku un spēku, - kopā tie ir apgūlušies, tie
necelsies atkal augšām, tie ir izdzēsti, kā dakts
tie ir izdzisuši. 18 Nepieminiet tās vecās lietas un
nedomājiet vairs uz to, kas pagājis. 19 Redzi, Es
daru jaunas lietas; jau plaukst, jūs to atzīsiet; Es
darīšu ceļu tuksnesī un upes tukšās vietās. 20 Zvēri
laukā Mani godās, šakāļi un strausi, jo Es ūdeni
došu tuksnesī un upes tukšā vietā, dzirdināt Savus

ļaudis, Savus izredzētos. 21 Šos ļaudis Es Sev esmu
radījis, tie teiks Manu slavu. 22 Un tu Mani neesi
piesaucis, Jēkab, nedz Manis pēc pūlējies, Israēl!
23 Tu Man neesi atnesis savu dedzināmo upuru
avis, nedz Mani godājis ar saviem kaujamiem
upuriem. Es tevi neesmu kalpinājis ar ēdamiem
upuriem, nedz tevi apgrūtinājis ar vīraku. 24 Tu
Man neesi par naudu pircis smaržīgas kalmes
un neesi Mani mielojis ar savu upuru taukiem.
Bet tu Mani esi kalpinājis ar saviem grēkiem, tu
Mani esi apgrūtinājis ar saviem noziegumiem. 25
Es, Es tas esmu, kas izdeldu tavus pārkāpumus
Sevis dēļ un nepieminu tavus grēkus. 26 Atgādini
Mani, lai mēs kopā tiesājamies, teic jel, kā tu vari
taisnoties. 27 Tavs pirmais tēvs ir grēkojis un tavi
aizstāvētāji pret Mani noziegušies. 28 Tāpēc Es
esmu licis negodā svētuma virsniekus un Jēkabu
nodevis lāstam un Israēli kaunam.

44 Bet nu klausies, mans kalps Jēkab, un Israēl,
ko esmu izredzējis. 2 Tā saka Tas Kungs,
kas tevi radījis un taisījis no mātes miesām, kas
tev palīdz: Nebīsties, Mans kalps Jēkab, un tu
Ješurun, ko Es esmu izredzējis. 3 Jo Es liešu ūdeni
uz iztvīkušiem un straumes uz izkaltušiem. Es
izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu
svētību uz taviem bērnu bērniem, 4 Ka tie zaļos
kā zāle, kā vītoli pie ūdens strautiem. 5 Šis sacīs:
Es piederu Tam Kungam! Un cits sauks Jēkaba
vārdu, un trešais rakstīs ar savu roku: Es padodos
Tam Kungam! Un godās Israēla vārdu. 6 Tā saka
Tas Kungs, Israēla ķēniņš un viņa Pestītājs, Tas
Kungs Cebaot: Es esmu tas pirmais un Es esmu
tas pēdīgais, un cita Dieva nav, kā Es vien. 7
Un kas tā var sludināt kā Es, lai saka un lai liek
Man priekšā, kamēr Es esmu licis pirmos ļaudis
pasaulē. Lai tie jel stāsta tās nākamās lietas un
kas notiks. 8 Neizbaiļojaties un nebīstaties, -
vai Es to sen jau tev neesmu darījis zināmu un
stāstījis? Un jūs esat Mani liecinieki, vai ir cits
Dievs nekā Es vien? Tiešām, nav cita akmens
kalna, Es nezinu neviena. 9 Elku taisītāji visi nav
nekas, un viņu mīlulīši neder nekam, un paši ir
viņu liecinieki, ka tie neredz un nesaprot; tādēļ
tie paliks kaunā. 10 Kas ir dievu taisījis un elku
lējis, kas nekam neder? 11 Redzi, visi viņu biedri
paliks kaunā, jo tie taisītāji ir cilvēki. Tad lai tie
visi gan sapulcinājas un ceļas, tomēr tie izbīsies
un kopā paliks kaunā. 12 Kalējs taisa cirvi un
strādā svelmē un to pataisa ar veseriem un to
izstrādā ar sava elkoņa stiprumu; viņš cieš arī
badu, ka paliek bez spēka, viņš nedzer ūdeni, ka
paliek gurdens. 13 Kas koka darbu strādā, izvelk
mēra auklu, nozīmē to ar sarkanu krītu, aptēš
to ar cirvjiem un apraksta to ar cirkuli un dara
to pēc vīra ģīmja, kā skaistu cilvēku, lai stāv
namā. 14 Viņš sev cērt ciedru kokus, ņem kļavu
vai ozolu, un izlasās kādu starp meža kokiem; osi
viņš dēstījis un lietus to ir uzaudzinājis. 15 Tie
ir cilvēkam dedzināt, un viņš ņem no tiem un
sildās, un iededzina un cep maizi un arī iztaisa
dievekli un to pielūdz, dara elku un metās priekš
tā ceļos. 16 Vienu pusi viņš sadedzina ugunī, no
tās puses viņš ēd gaļu, viņš cep cepešus un paēd,
pats arī sildās un saka: nu labi, man paliek silti, es
samanu uguni. 17 Un to, kas atliek, viņš taisa par
dievu, sev par elku; priekš tā viņš metās ceļos un
klanās un to pielūdz un saka: izpestī mani, jo tu
esi mans dievs. 18 Tie neatzīst un nesaprot, jo
viņu acis aizlipušas, ka tie neredz, un viņu sirdis,
ka tie nesaprot. 19 Un neviens to neņem pie sirds,
un nav ne atzīšanas, ne saprašanas, ka sacītu:
vienu pusi es esmu sadedzinājis ar uguni un uz
tām oglēm arī maizi cepis, es gaļu pie tā esmu
cepis un ēdis, vai nu man to, kas atliek bija darīt
par negantību, vai man priekš koka gabala bija
ceļos mesties? 20 Kam prāts nesās uz pelniem, to
apmānītā sirds maldina, un viņš neizglābj savu
dvēseli un nesaka: vai nav viltība manā labā rokā?
21 Piemini to, Jēkab un Israēl, jo tu esi Mans kalps;
Es tevi esmu radījis, tu esi Mans kalps, Israēl,
neaizmirsti Mani. 22 Es izdeldu tavus pārkāpumus
kā miglu un tavus grēkus ka mākoni. Atgriezies
pie Manis, jo Es tevi esmu atpestījis. 23 Gavilējat,
debesis, jo Tas Kungs to ir darījis, sauciet priecīgi,
zemes dziļumi, ceļat troksni, kalni, ar prieku
dziesmām, meži un visi koki iekš tā; jo Tas Kungs
Jēkabu atpestījis un Israēli pagodinājis. 24 Tā saka
Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi taisījis no mātes
miesām. Es esmu Tas Kungs, kas visu dara, kas
debesi izpletis, Es viens pats, un kas zemi izklājis,
bez cita neviena, 25 Kas iznīcina zīlnieku zīmes un
zvaigžņu cienītājus dara trakus, kas gudriem liek
atpakaļ griezties un viņu gudrību dara par ģeķību.
26 Kas apstiprina Sava kalpa vārdu un liek izdoties
Savu vēstnešu padomam; kas uz Jeruzālemi saka,
lai tur atkal ļaudis dzīvo, un uz Jūda pilsētām:
Jūs tapsiet atkal uztaisītas, un Es uztaisīšu viņas
postītās vietas; 27 Kas uz dziļumu saka: Izsīksti!
Un tavus strautus Es darīšu sausus; 28 Kas uz Kiru
saka: Mans gans! Un viņš izdarīs visu Manu prātu,
sacīdams uz Jeruzālemi: topi celta! Un Dieva nams
lai top taisīts!

45 Tā saka Tas Kungs uz savu svaidīto, Kiru:
Es to satveru pie viņa labās rokas, ka Es
tautas viņa priekšā metu pie zemes, un atraisu
ķēniņu jostas, un atdaru priekš viņa durvis, un

vārti nepaliek aizslēgti. 2 Es iešu tavā priekšā
un darīšu līdzenus nelīdzenos ceļus, es salauzīšu
vara durvis un sadauzīšu dzelzs aizšaujamos. 3
Un Es tev došu mantas, kas tumsā, un apslēpto
bagātību, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, kas
tevi sauc pie vārda, tas Israēla Dievs, 4 Jēkaba,
Mana kalpa dēļ, un Israēla, Mana izredzētā, dēļ.
Un Es tevi saucu pie tava vārda, Es tevi mīlīgi
uzrunāju, kad tu Mani vēl nepazini. 5 Es esmu Tas
Kungs, un cits neviens, dieva nav, kā Es vien. Es
tevi esmu apjozis, jebšu tu Mani nepazini, 6 Lai
zināms top no saules uzlēkšanas un noiešanas,
ka neviena nav bez Manis: Es esmu Tas Kungs,
un cits neviens. 7 Es ceļu gaismu un radu tumsu,
Es daru mieru un radu ļaunumu. Es Tas Kungs
daru to visu. 8 Piliet, debesis, no augšienes, un
padebeši lai izlej taisnību; lai zeme atveras un
izdod pestīšanu, un taisnība lai līdz izaug: Es Tas
Kungs to esmu radījis. 9 Vai tam, kas pretī runā
savam radītājam, poda gabals starp poda gabaliem
no zemes! Vai gan māls saka uz savu taisītāju:
ko tu dari? Jeb vai tavs darbs sacīs: viņam nav
rokas? 10 Ak vai, tam, kas saka uz tēvu: kam
tu dzemdini? Un uz māti: kam tu dzemdē? 11
Tā saka Tas Kungs, tas Svētais iekš Israēla un
viņa Radītājs: Vaicājiet no Manis nākamas lietas;
Manus bērnus un Manas rokas darbu pavēliet
Man. 12 Es esmu darījis zemi un radījis cilvēku
zemes virsū. Es tas esmu, Manas rokas izplātījušas
debesis, un Es pavēlu visam viņu spēkam. 13 Es
viņu esmu uzmodinājis taisnībā un darīšu visus
viņa ceļus līdzenus. Viņš uzcels Manu pilsētu un
atlaidīs Manus cietumniekus, ne par maksu un ne
par dāvanām, saka Tas Kungs Cebaot. 14 Tā saka
Tas Kungs: ēģiptiešu padoms, Moru ļaužu manta
un Zabieši, vīri garu augumu, nāks pie tevis un tev
piederēs, un staigās tev pakaļ; saistīti tie atnāks
un klanīsies priekš tevis, tie tevi pielūgs: Patiesi,
Dievs ir ar tevi, un nav cita Dieva. 15 Patiesi, Tu
esi apslēpts Dievs, Israēla Dievs, Pestītājs. 16 Tie
taps kaunā un par apsmieklu visi; tie aizies kopā
ar kaunu, kas taisa elka dievus. 17 Bet Israēls top
atpestīts caur To Kungu ar mūžīgu pestīšanu;
jūs netapsiet kaunā nedz par apsmieklu mūžīgi
mūžam. 18 Jo tā saka Tas Kungs, kas debesis
radījis, tas Dievs, kas zemi iztaisījis un darījis; Viņš
to ir cēlis, Viņš to nav radījis, ka būtu tukša, bet
Viņš to taisījis, lai tur dzīvo: Es esmu Tas Kungs,
un cits neviens. 19 Es neesmu slepeni runājis
kādā tumšā zemes vietā. Es uz Jēkaba dzimumu
neesmu sacījis: meklējiet Mani velti! Es esmu Tas
Kungs, kas runā taisnību un sludina patiesību.
20 Sapulcējaties un nāciet, tuvojaties visi līdz,
kas izglābti no pagāniem! Tie nezin nenieka, kas
apkārt nēsā savus izgrieztos koka tēlus, un pielūdz
dievu, kas nevar izpestīt. 21 Sludiniet un nāciet
klāt, sarunājaties kopā. Kas to ir darījis zināmu
no veciem laikiem, kas to sen stāstījis? Vai ne Es,
Tas Kungs? Un cita Dieva nav, kā Es vien, taisna
Dieva un Pestītāja neviena nav, kā Es vien. 22
Griežaties pie Manis, tad jūs tapsiet pestīti, visas
pasaules gali, jo Es esmu Dievs, un cits neviens.
23 Es esmu zvērējis pie Sevis paša, taisnība no
Manas mutes izgājusi, vārds, kas nav pārgrozāms:
tiešām, visi ceļi Manā priekšā locīsies, visas mēles
Man zvērēs. 24 Par Mani sacīs: tiešām, iekš Tā
Kunga ir taisnības darbi un stiprums. Pie Viņa
ies. Bet kas Viņam turas pretī, paliks kaunā. 25
Iekš Tā Kunga taps taisnoti un lielīsies visi, kas no
Israēla dzimuma.

46 Bels grūst, Nebus krīt, viņu tēlus uzliek
kustoņiem un lopiem; ko jūs nesat, ir nesama
nasta piekusušiem (lopiem). 2 Tie visi kopā klūp
un krīt, tie nevar izglābt to nastu, bet iet paši
cietumā. 3 Klausies uz Mani, Jēkaba nams, un
visi atlikušie no Israēla nama, ko esmu nesis no
mātes miesām un uzņēmis no mātes klēpja. 4 Un
līdz pašam vecumam Es būšu tas pats, kamēr jūs
topat sirmi, Es nesīšu. Es to esmu darījis, un Es
jūs uzņemšu, un Es nesīšu un izglābšu. 5 Kam jūs
Mani līdzināsiet un turēsiet līdzīgu? Ar ko Mani
salīdzināsiet, ka būtu vienādi? 6 Tie izber zeltu no
maka un sver sudrabu ar svaru, tie sader sudraba
kalēju, un tas to iztaisa par dievekli, tie metās
ceļos un to pielūdz. 7 Tie to ceļ uz pleciem, to nes,
un to noliek savā vietā. Tur viņš stāv un neatstājās
no savas vietas; viņu arī piesauc, bet tas neatbild
un neviena neizglābj no bēdām. 8 Pieminiet to
un turaties stipri, jūs pārkāpēji, ņemiet to pie
sirds. 9 Pieminiet pagājušās lietas no vecu veciem
laikiem; jo Es esmu Dievs, un cits neviens, Es esmu
Dievs, un nav neviena kā Es, 10 Kas no iesākuma
galu dara zināmu, un no senlaikiem to, kas vēl
nav noticis, kas saka: Mans padoms pastāvēs, un
Es darīšu visu, kas Man patīk. 11 Es aicināju ērgli
no rīta puses un vīru pēc Sava padoma no tālas
zemes. Es to esmu runājis un tam likšu nākt, Es to
esmu apņēmies, Es to arī izdarīšu. 12 Klausāties
uz Mani, cietsirdīgie, kas esat tālu no taisnības.
13 Es Savu taisnību tuvu esmu atnesis, tā nebūs
tālu, un Mana pestīšana nekavēsies, jo Es došu
pestīšanu Ciānā, iekš Israēla Savu godību.

47 Kāp zemē un sēdi pīšļos, jaunava, Bābeles
meita; sēdies zemē, Kaldeju meita, goda
krēsla nav! Jo tevi vairs nesauks par smalku un

kāru(mīlīgu). 2 Ņem dzirnas un mal miltus, atklāj
savu apsegu, atsedz kājas, atklāj ceļus, brien
caur upēm. 3 Tavs kailums taps atsegts, un tavs
kaunums būs redzams, Es atriebšos un nežēlošu
neviena. 4 Mūsu Pestītāja vārds ir Kungs Cebaot,
tas Svētais iekš Israēla. 5 Sēdi klusu un lien tumsā,
Kaldeju meita, jo tevi vairs nesauks par valstu
valdnieci. 6 Es biju dusmīgs par Saviem ļaudīm, Es
liku negodā Savu mantības tiesu, un tos nodevu
tavā rokā. Bet tu viņiem neparādīji žēlastības,
tiem veciem tu uzliki savu ļoti grūto jūgu, 7 Un
sacīji: Es būšu mūžīgi valdniece; tā ka tu šīs lietas
neesi pie sirds ņēmusi, tu neesi apdomājusi galu.
8 Tad nu, klausies šo, tu vēlīgā, kas bez bēdām
sēdi un saki savā sirdī: es un cita neviena! Es
nepalikšu par atraitni un nebūšu bez bērniem. 9
Tomēr šīs divas lietas piepeši nāks pār tevi vienā
dienā: bērnu nebūs, un atraitne būsi, ar pilnu
mēru tas nāks pār tevi, ar visu tavu lielo buršanu
un ar visu tavu varen lielo vārdošanu. 10 Jo tu esi
paļāvusies uz savu blēdību un sacījusi: neviens
mani neredz. Tava gudrība un tava zināšana tevi
pievīlusi, un tu esi sacījusi savā sirdī: es un cita
neviena! 11 Tādēļ pār tevi nāks ļaunums ko tu
nemācēsi atburt, un uz tevi kritīs posts, ko tu
ar upuriem nevarēsi novērst, jo piepeši pār tevi
nāks nelaime, ko tu neparedzi. 12 Paliec jel pie
savas vārdošanas un pie savas lielās buršanas, ar
ko tu esi darbojusies no savas jaunības, varbūt
varēsi izpestīties, varbūt ko izbiedēt! 13 Tu esi
piekususi no savu padomu pulka. Lai jel nu ceļas
un lai tevi glābj tie debess dalītāji un zvaigžņu
skaitītāji, kas pēc mēnešiem ziņo to, kas pār tevi
nāks. 14 Redzi, tie ir kā rugāji, uguns tos aprīs, tie
savas dvēseles nevarēs izglābt no varenas liesmas.
Tās nebūs ogles, kur sildīties, nedz uguns, pie ka
atsēsties. 15 Tādi tev būs tie, ar ko esi darbojusies,
tavi biedri no tavas jaunības; ikviens maldīsies pa
savu ceļu, neviens tevi neizpestīs.

48 Klausāties šo, Jēkaba nams, ko sauc pēc
Israēla vārda un kas iztecējuši no Jūda avota,
kas zvērējāt pie Tā Kunga vārda un pieminat
Israēla Dievu, bet nevis patiesībā nedz taisnībā! 2
Jo tie nosaucās pēc tās svētās pilsētas un paļaujas
uz Israēla Dievu; Kungs Cebaot ir viņa vārds. 3
"Tās priekšējās lietas Es sen jau esmu pasludinājis,
un no Manas mutes tās nākušas, un Es tās esmu
darījis zināmas. Piepeši tās esmu izdarījis, un tās
notikušas. 4 Es zināju tevi esam stūrgalvīgu, un
ka tavs pakausis ir dzelzs gabals un tava piere
varš. 5 Tādēļ tev to sen esmu pasludinājis, pirms
tas notika, Es tev to esmu devis dzirdēt, ka tu
nesacītu: mans elkadievs to darījis un mans tēls
un mana bilde to pavēlējuši. 6 Tu to esi dzirdējis,
redzi nu visu to! Vai tad jums to nebūs pasludināt?
No šā brīža Es tev daru zināmas jaunas lietas un
apslēptas lietas, ko tu nezini. 7 Tagad tās radītas
un nevis sen, un ne dienu iepriekš tu no tām
neesi dzirdējis, lai nevari sacīt: redzi, es to esmu
zinājis. 8 To tu neesi ne dzirdējis ne zinājis nedz
tava auss senāk bijusi atdarīta. Jo Es zināju, ka tu
esi pavisam neuzticams, un ka no mātes miesām
tevi sauc (par) pārkāpēju. 9 Sava vārda dēļ Es
Savu dusmību pavilcināju, un Savas slavas dēļ Es
savaldos tev par labu, ka tevi neizdeldu. 10 Redzi,
Es tevi esmu šķīstījis, tomēr nekā sudrabu, Es tevi
esmu pārbaudījis bēdu ceplī. 11 Manis dēļ, Manis
dēļ Es to daru, lai(Mans vārds) netop zaimots. Un
Savu godu Es nedošu citam. 12 Klausies uz Mani,
Jēkab, un Israēl, Manis aicināts, Es tas esmu, Es
tas pirmais un Es tas pēdīgais. 13 Tiešām, Mana
roka zemi ir likusi, un Mana labā roka izplātījusi
debesis; kad Es uz tām saucu, tad tās visnotaļ
stāv. 14 Sapulcējaties visi un klausāties, kurš no
šiem šīs lietas pasludinājis? Tas, ko Tas Kungs
mīl, tas izdarīs Viņa prātu pret Bābeli, un Viņa
elkonis būs pret Kaldejiem. 15 Es, Es to esmu
runājis, un Es viņu esmu aicinājis, Es viņam likšu
nākt, un viņa ceļš labi izdosies. 16 Nākat klāt
pie Manis, klausāties šo: no iesākuma Es nekā
neesmu runājis slepenībā, (bet) no tā laika, kad tas
sācies, es še esmu." Un nu Tas Kungs Dievs mani
sūtījis un Viņa Garu. 17 Tā saka Tas Kungs, tavs
Pestītājs, tas Svētais iekš Israēla: Es Tas Kungs,
tavs Dievs, Es tevi mācu, kas piederas, Es tevi vadu
pa to ceļu, kur jāiet. 18 Kaut tu Manus baušļus
liktu vērā, tad tavs miers būtu kā upe, un tava
taisnība kā jūras viļņi. 19 Un tavs dzimums būtu
kā smiltis, un tavas miesas augļi kā viņu zvirgzdes,
un viņa vārds neizzustu nedz taptu izdeldēts
Manā priekšā. 20 Ejat ārā no Bābeles, bēdziet no
Kaldejiem, ar prieka balsīm sludinājiet, dariet to
zināmu, izpaudiet to līdz zemes galiem, sakāt:
Tas Kungs Savu kalpu Jēkabu atpestījis. 21 Un tie
neizslāpa, kad Viņš tos vadīja pa tuksnesi, Viņš
tiem ūdeni iztecināja no klints un šķēla klinti, ka
ūdens iztecēja. 22 Bet bezdievīgiem nav miera,
saka Tas Kungs.

49 Klausāties uz mani, salas, un ņemiet vērā,
tauta no tālienes: Tas Kungs mani aicinājis
no mātes miesām, Viņš manu vārdu minējis,
kad es vēl biju mātes miesās. 2 Un Viņš manu
muti darījis kā asu zobenu, Savas rokas ēnā
Viņš mani apslēpis. Viņš mani iecēlis par spožu
bultu un glabājis Savā bultu makā. 3 Un Viņš
uz mani sacījis: tu esi Mans kalps, Israēl, pie kā

Es pagodināšos. 4 Bet es sacīju: es esmu velti
strādājis, es savu spēku esmu tērējis par neko un
velti; tomēr mana tiesa ir pie Tā Kunga un mana
alga pie mana Dieva. 5 Un nu saka Tas Kungs,
kas no mātes miesām mani darījis Sev par kalpu,
Jēkabu atkal atvest pie Viņa un Israēli pie Viņa
sapulcināt - un es esmu pagodināts Tā Kunga acīs,
un mans Dievs ir mans stiprums. 6 Viņš saka:
tas ir maz, ka tu esi Mans kalps, uztaisīt Jēkaba
ciltis un atkal atvest Israēla izsargātos; bet Es
tevi arī pagāniem esmu iecēlis par gaišumu, ka
tu esi Mana pestīšana līdz pasaules galiem. 7 Tā
saka Tas Kungs, Israēla Pestītājs, viņa Svētais, uz
to, kam dvēsele top nicināta, ko ļaudis tur par
negantību, kas varas darītājiem par kalpu. Ķēniņi
redzēs un pacelsies, lielkungi metīsies zemē Tā
Kunga dēļ, kas ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas
tevi izredzējis. 8 Tā saka Tas Kungs: Es tevi esmu
paklausījis labā pieņemīgā laikā, un tev esmu
palīdzējis pestīšanas dienā. Un Es tevi pasargāšu
un tevi iecelšu tautai par derību, zemi uztaisīt, ka
ikviens iemanto savu postīto daļu, 9 Un sacīt uz
tiem, kas cietumā: ejat ārā! Uz tiem, kas tumsā:
nāciet gaismā! Tie ganīsies ceļmalā un ganība tiem
būs visās augstās vietās. 10 Tie ne izsalks, nedz
izslāps, tos arī nespiedīs ne karstums, ne saule;
jo viņu apžēlotājs tos vadīs un tos vedīs lēniņām
pie ūdens avotiem. 11 Un Es darīšu visus Savus
kalnus par ceļu, un Mani lielceļi taps paaugstināti.
12 Redzi, šie nāks no tālienes, un redzi, šie no
ziemeļa puses un no jūras, un šie no Sinimas
zemes. 13 Gavilējat, debesis, un priecājies, zeme,
sākat gavilēt, kalni, jo Tas Kungs iepriecina Savus
ļaudis un apžēlojās par Saviem bēdīgiem. 14 Bet
Ciāna saka: Tas Kungs mani atstājis, un Tas Kungs
mani aizmirsis. 15 Vai sieva var aizmirst savu
zīdāmo bērnu, neapžēlodamās par savu miesīgo
dēlu? Un jebšu viņa to aizmirstu, tomēr Es tevi
neaizmirsīšu! 16 Redzi, Savās rokās Es tevi esmu
rakstījis, tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā. 17
Tavi bērni steigsies šurp, bet tavi postītāji un
izdeldētāji ies projām no tevis. 18 Pacel savas
acis visapkārt, un redzi: visi šie sapulcinājās un
nāk pie tevis. Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs, tu tapsi ar visiem šiem apģērbta tā kā
ar glītumu un apjozīsies ar tiem kā brūte, 19
Jo tava aplaupītā, iztukšotā, nopostītā zeme tev
nu taps visai šaura tik daudz iedzīvotāju dēļ, un
tavi aprijēji atkāpsies tālu no tevis. 20 Tad tie
bērni, kas bija zuduši, sacīs priekš tavām ausīm:
tā vieta priekš manis ir šaura; ej tālāk, ka es varu
dzīvot. 21 Bet tu sacīsi savā sirdī: kas man šos
dzemdinājis, jo es biju bez bērniem, vientule, es
biju cietumā vesta un atstumta; kas tad šos man
ir uzaudzinājis? Redzi, es biju atstāta viena, kur
tad šie bija? 22 Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es
pacelšu Savu roku uz pagāniem un izcelšu tautām
Savu karogu, tad tie tavus dēlus atnesīs klēpī, un
tavas meitas nesīs uz kamiešiem. 23 Un ķēniņi
būs tavi audzinātāji un viņu ķēniņienes tavas
zīdītājas. Tie metīsies uz vaigu zemē priekš tevis
un laizīs tavu kāju pīšļus. Tad tu manīsi, ka Es
esmu Tas Kungs, pie kā netop kaunā, kas uz Mani
cerē. 24 Vai gan varenam var atņemt laupījumu?
Jeb vai taisni var izsprukt no viņa cietuma? 25
Bet nu Tas Kungs tā saka: tiešām, cietumnieki
varenajam taps atņemti, un laupījums izspruks
varas darītājam; jo taviem pretiniekiem Es stāšos
pretī, un tavus bērnus Es izpestīšu. 26 Un tavus
spaidītājus Es ēdināšu ar viņu pašu miesām, un
tie piedzersies no savām pašu asinīm kā no salda
vīna, un visa miesa manīs, ka Es esmu Tas Kungs,
tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas Varenais iekš
Jēkaba.

50 Tā saka Tas Kungs: Kur ir jūsu mātes šķiršanās
grāmata, ar ko Es viņu būtu atstādinājis,
un kur ir Mans parādu dzinējs, kam Es jūs būtu
pārdevis? Redzi, jūs savu noziegumu dēļ esat
pārdoti, un jūsu pārkāpumu dēļ jūsu māte ir
atstādināta 2 Kāpēc Es nācu, un neviena tur
nebija? Kāpēc Es saucu, un neviens neatbildēja?
Vai tad Mana roka īsin paīsināta, ka tā nevar
atpestīt? Jeb vai Man spēka nav izglābt? Redzi, ar
Saviem draudiem Es jūru daru sausu, pārvēršu
straumes par tuksnesi, ka viņu zivis smird, jo
ūdens nav, un tās mirst aiz slāpēm. 3 Es apģērbju
debesis ar krēslību un daru maisu viņām par
apsegu. 4 Tas Kungs Dievs man ir devis mācītu
mēli, ka es zinu ar vārdiem stiprināt nogurušus.
Viņš uzmodina ik rītu, Viņš uzmodina manu ausi,
klausīties kā tie, kas mācās. 5 Tas Kungs Dievs man
ausi ir atdarījis, un es neesmu bijis stūrgalvīgs un
neesmu atkāpies atpakaļ. 6 Es savu muguru devu
tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas mani
plūca; es neapslēpu savu vaigu no nievāšanas un
spļaudalām. 7 Jo Tas Kungs Dievs man palīdz,
tādēļ es nepaliku kaunā. Tāpēc es savu vaigu esmu
darījis kā kramu, jo es zinu, ka nepalikšu kaunā. 8
Viņš ir tuvu, kas mani taisno, kas gan ar mani
tiesāsies? Saiesim kopā! Kas ir mans pretinieks
tiesā? Lai nāk klāt pie manis! 9 Redzi, Tas Kungs
Dievs man palīdz; kas mani pazudinās? Redzi,
tie visi sadils kā drēbe, kodes tos ēdīs. 10 Kurš
jūsu starpā bīstas To Kungu, un klausa Viņa kalpa
balsi? Kas tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas
lai paļaujas uz Tā Kunga vārdu un cerē uz savu

Dievu. 11 Redzi, jūs visi, kas uguni sakurat un
sataisāt ugunīgas bultas, ejat paši savās uguns
liesmās un tais bultās, ko esat iededzinājuši! Tas
jums notiek no Manas rokas, sāpēs jums jāguļ.

51 Klausāties uz Mani, kas taisnībai dzenaties
pakaļ, kas To Kungu meklējat. Uzlūkojiet to
akmens kalnu, no kā esat cirsti, un to akas bedri,
kur esat izrakti. 2 Uzlūkojiet Ābrahāmu, savu
tēvu, un Sāru, kas jūs dzemdējusi. To Es aicināju,
kad viņš vēl bija viens pats, un Es to svētīju un
vairoju. 3 Jo Tas Kungs iepriecinās Ciānu, Viņš
iepriecinās visas viņas tukšās vietas un darīs viņas
tuksnesi kā Edeni un viņas lauku kā Tā Kunga
dārzu; prieku un līksmību tur atradīs, pateikšanu
un slavas dziesmas. 4 Ņem Mani vērā, Mana tauta,
atgriežat ausis pie Manis, Mani ļaudis, jo no Manis
iziet bauslība, un Savu tiesu Es iecelšu tautām
par gaišumu. 5 Mana taisnība ir tuvu klāt, Mana
pestīšana parādās, un Mans elkonis sodīs tautas.
Uz Mani salas gaida un cerē uz Manu elkoni.
6 Paceliet savas acis uz debesīm un skatāties
uz zemi apakšā; jo debesis iznīks kā dūmi, un
zeme nodils kā drēbe, un viņas iedzīvotāji nomirs
kā mušas. Bet Mana pestīšana pastāvēs mūžīgi,
Mana taisnība netiks apgāzta. 7 Klausāties uz
Mani, kas taisnību pazīstat, ļaudis, kam Mana
bauslība ir sirdī. Nebīstaties par cilvēku nievāšanu
un neiztrūcinājāties no viņu zaimošanām. 8 Jo
tārpi tos ēdīs kā drēbi, un kodes tos sakapās kā
vilnu, bet Mana taisnība pastāvēs mūžīgi un Mana
pestīšana uz cilšu ciltīm. 9 Uzmosties, uzmosties,
apvelc stiprumu, Tā Kunga elkonis, uzmosties kā
sendienās, vecu vecos laikos! Vai Tu neesi tas,
kas Rahabu (Ēģipti) pāršķēlis un to pūķi nodūris?
10 Vai Tu neesi, kas jūru darījis sausu, tos lielos
ūdeņu dziļumus darījis par ceļu, ka tie atpestītie
gāja cauri? 11 Un Tā Kunga atpirktie griezīsies
atpakaļ un nāks uz Ciānu ar gavilēšanu, un mūžīga
līksmība būs pār viņu galvām; prieks un līksmība
tos apkamps, skumjas un bēdas bēgs projām. 12
Es, Es esmu jūsu iepriecinātājs: kas tu esi, ka
bīsties no cilvēkiem, kam jāmirst, un no cilvēku
bērniem, kas iznīkst kā zāle, 13 Un aizmirsti To
Kungu, savu Radītāju, kas debesis izpletis un zemi
dibinājis, un bīsties bez mitēšanās cauru dienu
no spaidītāja bardzības, kad tas taisās maitāt?
Bet kur nu ir tā spaidītāja bardzība? 14 Steigšus
saslēgtais tiek svabads un nenomirs bedrē, un
maizes viņam netrūks. 15 Jo Es esmu Tas Kungs,
tavs Dievs, kas kustina jūru, ka viņas viļņi kauc:
Kungs Cebaot ir Viņa vārds. 16 Un Es lieku Savus
vārdus tavā mutē un tevi apklāju ar Savas rokas
ēnu, ka Es dēstu debesis un stādu zemi un saku uz
Ciānu: tu esi Mana tauta. 17 Uzmosties, uzmosties,
celies Jeruzāleme, kas no Tā Kunga rokas esi
dzērusi Viņa bardzības biķeri; reibuma biķeri tu
esi izdzērusi un izsūkusi. 18 No visiem bērniem,
ko tā ir dzemdējusi, neviena nebija, kas viņu būtu
vadījis(drošībā un miera vietā), un no visiem
bērniem, ko tā uzaudzinājusi, neviena, kas viņu
pie rokas būtu ņēmis. 19 Šīs divējas lietas tev ir
notikušas, kas tad tevi žēlos? Posts un nelaime un
bads un zobens, kas tad tevi var iepriecināt? 20
Tavi bērni pamiruši, tie guļ uz visu ielu stūriem
kā stirna tīklā, tie bija pilni Tā Kunga bardzības,
tava Dieva draudu. 21 Tāpēc klausies jel šo, tu
apbēdinātā un apreibusī, bet ne no vīna. 22 Tā
saka tavs Kungs, Tas Kungs, un tavs Dievs, kas
Saviem ļaudīm tiesu nesīs: redzi, Es ņemu no
tavas rokas to reibuma biķeri, Savas bardzības
biķeri, tev vairs to nebūs dzert. 23 Bet Es to došu
rokā taviem spaidītājiem, kas uz tavu dvēseli saka:
lokies, ka mēs ejam pāri, un noliec savu muguru
pār zemi un par ielu tiem, kas staigā pāri.

52 Uzmosties, uzmosties! Apvelc savu stiprumu,
Ciāna! Apvelc savas goda drēbes, svētā
pilsēta Jeruzāleme! Jo neviens, kas neapgraizīts
un nešķīsts, pie tevis vairs nenāks. 2 Nokrati
pīšļus, celies, apsēdies, Jeruzāleme! Atraisi sava
kakla saites, apcietinātā Ciānas meita! 3 Jo tā saka
Tas Kungs: jūs esat par velti pārdoti, jūs arī bez
naudas tapsiet atpirkti. 4 Jo tā saka Tas Kungs
Dievs: vecos laikos Mani ļaudis nogāja uz Ēģipti,
tur piemist, un Asurs tos bez vainas apbēdināja.
5 Un nu, kas nu Man še? Saka Tas Kungs. Jo Mani
ļaudis ir par velti atņemti, viņu pārvarētāji gavilē,
saka Tas Kungs, un Mans Vārds top zaimots bez
mitēšanās cauru dienu. 6 Tādēļ Mani ļaudis Manu
Vārdu pazīs tai dienā, ka Es tas esmu, kas saka:
še Es esmu. 7 Cik jaukas ir uz kalniem prieka
vēstnešu kājas, kas sludina mieru, sola labumu,
sludina pestīšanu un uz Ciānu saka: tavs Dievs ir
ķēniņš! 8 Klau, tavu sargu balss! Tie paceļ balsi
un gavilē visi, jo tie acīm redz, ka Tas Kungs
Ciānu atkal ved atpakaļ. 9 Sauciet, gavilējiet, visas
Jeruzālemes mūru drupas, jo Tas Kungs Savus
ļaudis ir iepriecinājis, Viņš Jeruzālemi atpestījis.
10 Tas Kungs ir atsedzis Savu svēto elkoni priekš
visu pagānu acīm, un visas zemes gali redzēs
mūsu Dieva pestīšanu. 11 Ārā, ārā, izejiet no
turienes ārā, neaizskariet nešķīstu, ejat ārā no
viņu vidus, šķīstaties, kas Tā Kunga rīkus nesat. 12
Neizejat steigšus un neejat projām bēgšus, jo Tas
Kungs ies jūsu priekšā, un jums pakaļ ies Israēla
Dievs. 13 Redzi, Mans kalps darīs prātīgi, viņš būs
paaugstināts un augsti celts un ļoti augsti turēts.

14 Kā daudz tevis dēļ ir iztrūkušies, - tik nejauks
bija viņa vaigs un ne pēc cilvēka, un viņa ģīmis ne
pēc cilvēka bērniem, - 15 Tā viņš iztrūcinās daudz
tautas, un ķēniņi saturēs savu muti viņa priekšā.
Jo kam par to nebija sludināts, tie to redzēs, un
kas to nebija dzirdējuši, tie to samanīs.

53 Kas tic mūsu sludināšanai? Un kam Tā Kunga
elkonis ir parādīts? 2 Jo Tas uzaug Viņa
priekšā tā kā zariņš un kā sakne no sakaltušas
zemes. Viņam nebija nekāda jaukuma nedz
skaistuma, un mēs viņu uzlūkojām, un tur nebija
nekāda krāšņuma, kas mums būtu paticis. 3 Viņš
bija nievāts un ļaužu atstāts, pulgots, pilns sāpju
un vājības. Un Viņš bija pulgots, ka vaigu priekš
Viņa apslēpa, un mēs Viņu necienījām. 4 Tiešām,
Viņš nesa mūsu sērgas un uzkrāvās mūsu sāpes;
bet mēs Viņu turējām par sodītu, Dieva sasistu
un nospaidītu. 5 Bet Viņš mūsu pārkāpumu dēļ
ir ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts. Tā
sodība guļ uz Viņa, caur ko mums miers nāk,
un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. 6
Mēs visi maldījāmies kā avis, mēs raudzījāmies
ikviens uz savu ceļu, bet Tas Kungs Viņam uzlika
visus mūsu grēkus. 7 Vārdzināts Viņš zemojās un
neatdarīja Savu muti, tā kā jērs, kas top vests pie
kaušanas un kā avs, kas klusu paliek priekš sava
cirpēja; tāpat Viņš neatdarīja Savu muti. 8 No
bailības un sodības Viņš ir izrauts, bet kas no Viņa
cilts to apdomāja, ka Viņš tapa aizrauts no dzīvo
zemes un bija mocīts Manas tautas pārkāpumu
dēļ? 9 Kapu Viņam lēma pie bezdievīgiem, un pie
tā bagātā Viņš bija Savā nāvē, lai gan netaisni
nebija darījis nedz viltība bijusi Viņa mutē. 10
Bet Tas Kungs gribēja Viņu sagrauzt ar sāpēm:
Kad Tu Viņa dvēseli būsi nodevis par nozieguma
upuri, tad Viņš redzēs dzimumu un dzīvos ilgi,
un Tā Kunga prāts labi izdosies caur Viņa roku.
11 Tādēļ ka Viņa dvēsele grūti strādājusi, Viņš
redzēs prieku un (panākumu) papilnam. Caur
Savu atzīšanu Mans kalps, Tas Taisnais, darīs
daudz taisnus, jo Viņš nesīs viņu noziegumus. 12
Tāpēc Es Viņam došu lielu pulku par daļu, un
Viņš dalīs tos varenos kā laupījumu, tādēļ ka
Viņš līdz pat nāvei pazemojies un ir pieskaitīts
pārkāpējiem; un Viņš daudzu grēkus nesis un par
pārkāpējiem lūdzis.

54 Dziedi priecīgi, neauglīgā, kas neesi
dzemdējusi, līksmodamies slavē un gavilē,
kam bērnu sāpes nav bijušas. Jo tai vientulei ir
vairāk bērnu, nekā tai laulātai, saka Tas Kungs. 2
Paplēti savas telts vietu, un paplašini sava dzīvokļa
aizkarus, nekavē, pagarini savas virves un stiprini
savus telts mietus. 3 Jo tu vairosies pa labo un pa
kreiso roku, un tavs dzimums iemantos tautas un
dzīvos postītās pilsētās. 4 Nebīsties, jo tu netapsi
kaunā, un nekaunies, jo tu netapsi apsmieklā, jo
tu aizmirsīsi savas jumpravības kaunu un savas
atraitnības negodu tu vairs nepieminēsi. 5 Jo tavs
Radītājs ir tavs vīrs, Kungs Cebaot ir Viņa vārds,
un tas Svētais iekš Israēla ir tavs Pestītājs, - Viņš
tiek saukts visas pasaules Dievs. 6 Jo Tas Kungs
tevi aicinājis kā atstātu un no sirds noskumušu
sievu, un kā jaunības sievu, kas bija nicināta, saka
tavs Dievs. 7 Mazu acumirkli Es tevi biju atstājis,
bet ar lielu žēlastību Es tevi gribu sapulcināt. 8
Dusmu brīdī Es Savu vaigu esmu apslēpis no tevis
kādu acumirkli, bet ar mūžīgu žēlastību Es par tevi
gribu apžēloties, saka Tas Kungs, tavs Pestītājs. 9
Jo tas Man būs kā Noas ūdeņi, kur Es zvērēju, ka
Noas ūdeņiem nebija vairs pārplūst zemi; tāpat
Es esmu zvērējis, ka Es par tevi vairs negribu
dusmoties, nedz tevi rāt. 10 Jo kalni atkāpsies
un pakalni šaubīsies, bet Mana žēlastība no tevis
neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīsies,
saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs. 11 Tu apbēdinātā,
vētrām šaubītā, tu neiepriecinātā, redzi, Es tavus
akmeņus likšu skaistumā un tevi uztaisīšu uz
safīriem. 12 Un tavus logus Es darīšu no kristāla
un tavus vārtus no rubīna akmeņiem un visas
tavas robežas no dārgiem akmeņiem. 13 Un visi
tavi bērni būs no Tā Kunga mācīti, un tavu bērnu
miers būs liels. 14 Caur taisnību tu tapsi stiprināta.
Tu būsi tālu no bēdām, jo tev nav ko bīties, un no
briesmām, jo tās tev neuznāks. 15 Redzi, pulcēt
sapulcējās, bet tas nav no manis; kas vien pret tevi
pulcējās, tas tevis pēc kritīs. 16 Redzi, Es kalēju
esmu radījis, kas ogles uzpūš ugunī un ieroci taisa
pēc sava amata, arī to postītāju Es esmu radījis
priekš postīšanas. 17 Nevienam ierocim, kas pret
tevi taisīts, neizdosies, un tu notiesāsi katru mēli,
kas ceļas tiesā pret tevi. Šī ir Tā Kunga kalpu daļa,
un viņu taisnība ir no Manis, saka Tas Kungs.

55 Nu tad, visi iztvīkušie, nāciet pie ūdens, un
kam naudas nav, nāciet, pērciet un ēdiet,
nāciet un pērciet bez naudas un bez maksas,
vīnu un pienu. 2 Kāpēc jūs naudu nosverat par
to, kas maize nav, un savu pelņu par to, no kā
nevar paēst? Klausāties, klausāties uz Mani tad
baudīsiet labumu un jūsu dvēsele atspirdzināsies
taukumos. 3 Griežat šurp savu ausi un nāciet
pie Manis, klausiet, tad jūsu dvēsele dzīvos! Jo
Es jums celšu mūžīgu derību: Dāvida pastāvīgās
apžēlošanas. 4 Redzi, Es viņu esmu iecēlis tautām
par liecinieku, tautām par virsnieku un valdītāju.
5 Redzi, tu sauksi tautas, ko nepazini, un ļaudis, kas

tevi nepazina, pie tevis steigsies, Tā Kunga, tava
Dieva, Israēla Svētā, dēļ, jo Tas tevi pagodinājis.
6 Meklējiet To Kungu, kamēr Tas atrodams,
piesauciet Viņu, kamēr Tas tuvu. 7 Lai bezdievīgais
atstāj savu ceļu un ļaundarītājs savas domas un
atgriežas pie Tā Kunga, tad Viņš par to apžēlosies
un pie mūsu Dieva, jo pie Viņa ir daudz piedošanas.
8 Jo Manas domas nav jūsu domas un jūsu ceļi
nav Mani ceļi, saka Tas Kungs. 9 Jo tā kā debesis
augstākas nekā zeme, tā Mani ceļi augstāki nekā
jūsu ceļi, un Manas domas nekā jūsu domas. 10
Jo tā kā lietus un sniegs nāk no debesīm un turp
neatgriežas, bet slapina zemi un dara to auglīgu
un zaļojam, ka tā dod sēklu sējējam un maizi
ēdējam, 11 Tāpat būs Mans vārds, kas iziet no
Manas mutes; tas neatgriezīsies pie Manis tukšs,
bet darīs, kas Man patīk, un izdosies labi, par ko
Es to sūtu. 12 Jo ar prieku jūs iziesiet un ar mieru
jūs tapsiet vadīti, kalni un pakalni jūsu priekšā
gavilēs gavilēdami, un visi koki laukā plaukšķinās.
13 Ērkšķu vietā uzaugs priedes, un dadžu vietā
uzaugs mirtes, un tas Tam Kungam būs par slavu
un par mūžīgu zīmi, kas netaps izdeldēta.

56 Tā saka Tas Kungs: turiet tiesu un dariet
taisnību; jo Mana pestīšana ir tuvu nākusi,
un Mana taisnība parādīsies. 2 Svētīgs tas cilvēks,
kas to dara, un tas cilvēka bērns, kas stipri pie tā
turas, kas svētdienu svēti un to nesagāna, un sargā
savu roku, ka nedara ļauna. 3 Un tas svešinieks,
kas Tam Kungam pieķeras, lai nerunā un nesaka:
Tas Kungs mani patiesi atšķirs no saviem ļaudīm;
un, kas rāmits(kastrēts), lai nesaka: redzi, es
esmu sakaltis koks. 4 Jo tā saka Tas Kungs uz
tiem rāmitiem: kas svētī Manas svētdienas un
to pieņem, kas Man patīk, un stipri tura Manu
derību, 5 Tiem Es došu vietu Savā namā un
Savos mūros, un vārdu, kas labāks nekā dēli un
meitas, mūžīgu vārdu Es tiem došu, kas netaps
izdeldēts: 6 Un tos svešiniekus, kas Tam Kungam
pieķeras, Viņam kalpot un Tā Kunga vārdu mīlēt,
Viņam būt par kalpiem, - visus, kas svētdienu
svētī un to nesagāna, un kas stipri turas pie
Manas derības, 7 Tos Es nesīšu uz Savu svēto
kalnu un tos iepriecināšu Savā lūgšanas namā;
viņu dedzināmie un viņu kaujamie upuri būs
patīkami uz Mana altāra. Jo Mans nams taps
nosaukts lūgšanas nams visām tautām. 8 Tas
Kungs Dievs, kas sapulcina Israēla izdzītos, saka:
Es pie viņa vēl vairāk sapulcināšu pār tiem, kas
jau ir sapulcināti. 9 Visi lauka zvēri, nāciet ēst,
arī visi meža zvēri. 10 Visi viņu sargi ir akli, tie
nezin nekā, tie visi ir mēmi suņi, kas nemāk riet,
sapņodami tie guļ, iemīl miegu. 11 Un šie suņi
ir plēsīgi un nepieēdināmi. Un šie ir gani, kam
pašiem nav saprašanas, tie visi līdz beidzamam iet
ikviens pa savu ceļu, pēc savas peļņas. 12 Nāciet
šurp, (tie saka) es dabūšu vīnu, un dzersim stipru
dzērienu un rītā lai ir kā šodien, papilnam, jo
vairāk jo labāk.

57 Taisnais iet bojā, un nav neviena, kas to
ņem pie sirds, un dievbijīgie top aizrauti, un
neviens to neliek vērā. Jo taisnais top aizrauts,
pirms ļaunums nāk. 2 Kas savu taisno ceļu gājuši,
nāk pie miera un dus savos kambaros. 3 Bet jūs,
nākat šurp, zīlnieces bērni, laulības pārkāpēja un
maucinieces dzimums. 4 Par ko jūs smejaties?
Pret ko jūs atplēšat savu muti un izstiepjat savu
mēli? Vai jūs neesat pārkāpēju bērni un viltnieku
dzimums? 5 Jūs esat sakarsuši uz dievekļiem apakš
visiem zaļiem kokiem un nokāvāt bērnus pie upēm
apakš akmens kalnu stūriem. 6 Pie gludeniem
upes akmeņiem bija tava daļa, tā bija tava tiesa,
un tiem tu izlēji dzeramu upuri un upurēji ēdamu
upuri; vai Man ar to bija mierā būt? 7 Tu taisīji
savu gultu lielā un augstā kalnā, ir tur tu uzkāpi,
upurus upurēt. 8 Un aiz durvīm un stenderēm tu
liki savu piemiņas zīmi, jo atstādamies no manis
tu atsedzi un kāpi un taisīji platu savu gultu un
līki ar tiem. 9 Tu iemīlēji viņu gultu un uzlūkoji
to vietu. Tu gāji ar eļļu pie ķēniņa un nesi daudz
smaržīgu zāļu, un tālu sūtīji savus vēstnešus un
meties zemē līdz ellei. (Sheol h7585) 10 Tu nopūlējies
savā garā ceļā un nesacīji: velti! Tu atradi jaunu
spēku, tāpēc tu nenoguri. 11 Bet no kā tev bija
bail un ko tu bijies? Jo tu paliki par meli un Mani
nepieminēji un neņēmi pie sirds. - Vai nav tā, kad
Es sen dienām klusu cietis, tad tu Manis nebīsties?
12 Es darīšu zināmu tavu taisnību un tavus darbus,
ka tie tev nepalīdzēs. 13 Kad tu brēksi, tad lai
tev palīdz tavs (dievekļu) pulks; bet vējš tos visus
aiznesīs, un vēsma tos aizraus. Bet kas uz Mani
paļaujas, tas iemantos zemi un Manu svēto kalnu.
14 Un Viņš sacīs: līdziniet, līdziniet, sataisiet ceļu,
atņemat šķēršļus no Manu ļaužu ceļa. 15 Jo tā
saka tas Augstais un Varenais, kas dzīvo mūžīgi
un kā vārds ir svēts: Es dzīvoju augstībā un svētā
vietā un pie tā, kam sagrauzts un pazemīgs gars,
ka dzīvu daru garu pazemīgiem un dzīvu daru
sirdi sagrauztiem. 16 Jo Es nebāršos mūžīgi nedz
dusmošos bez gala; jo priekš Mana vaiga nonīktu
gars un tās dvēseles, ko esmu radījis. 17 Es biju
apskaities par viņu grēcīgo mantas kārību un tos
situ un apslēpos un apskaitos, taču tie atkāpušies
aizgāja pa savas sirds ceļu. 18 Es ieraudzīju viņu
ceļus, un tos dziedināšu, un Es tos vadīšu un došu
prieku tiem, kas apbēdināti. 19 Es radīšu lūpu

augļus: miers, miers lai ir tiem, kas tālu un kas
tuvu, saka Tas Kungs, un Es tos dziedināšu. 20 Bet
tie bezdievīgie ir kā aizkustināta jūra, kas nevar
nostāties, un viņas viļņi izmet dūņas un dubļus.
21 Bezdievīgiem nav miera, saka mans Dievs.

58 Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi
kā bazūni, un pasludini Maniem ļaudīm viņu
pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus. 2 Jo
Tie Mani meklē ikdienas, tā kā tiem būtu labs
prāts pie Manu ceļu atzīšanas. Kā ļaudis, kas
darījuši taisnību un nebūtu atstājuši sava Dieva
tiesu, tie prasa no Manis taisnības tiesu; tie grib,
lai Dievs tiem tuvojās. 3 Kāpēc (tā tie saka) mēs
gavējam, un tu to neuzlūko? Kāpēc mēs mērdējam
savu dvēseli, un tu to negribi zināt? Redzi, tai
dienā, kad jūs gavējat, tad jūs ejat pēc savas peļņas
un dzenat visus savus strādniekus. 4 Redzi, jūs
gavējat bārdamies un riedamies un bezdievīgi
kaudamies ar dūri. Jūs negavējat, kā pieklājās, lai
jūsu balsis būtu dzirdamas augstībā. 5 Vai tāda
ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kur cilvēks
savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre
un gulstas uz maisa un pelnos, vai jūs to saucat
par gavēšanu un par dienu, kas Tam Kungam
patīk? 6 Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk:
atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt,
spaidītus atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? 7
Vai tā nepiederas, maizi lauzt izsalkušiem, namā
ievest nabaga izdzītus, kailu ieraugot, to apsegt
un neapslēpties no sava tuvāka? 8 Tad ausīs tava
gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība no jauna
zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga
godība tevi pavadīs. 9 Tad tu sauksi, un Tas Kungs
atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu.
Ja no sava vidus izraidīsi varmācību, mitēsies
ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļauna, 10 Un ja
tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi
apbēdināto dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs
tumsībā, un tava krēsla būs kā dienas vidus; 11 Un
Tas Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās
tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus.
Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots,
kam ūdens netrūkst. 12 Un tavi bērni uzcels vecu
vecās posta vietas, tu atjaunosi pagājušu cilšu
pamatus un tevi sauks (par) plaisumu aizmūrētāju
un ceļu atjaunotāju, kur var dzīvot. 13 Ja tu savu
kāju savaldi svētdienā un nedari, kas tev patīk,
Manā svētā dienā, un ja tu dusas dienu nosauci
par līksmību, par Tā Kunga svēto (dienu), kas
cienījama, un tu tā viņu godā turi, ka nestaigā
savus ceļus nedz ej pēc savas pelņas nedz runā
liekus vārdus. 14 Tad tu priecāsies iekš Tā Kunga,
un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem, un Es
tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību; jo Tā
Kunga mute to runājusi.

59 Redzi, Tā Kunga roka nav paīsināta, palīdzēt,
un Viņa auss nav bieza, dzirdēt. 2 Bet jūsu
noziegumi jūs atšķir no jūsu Dieva, un jūsu grēki
apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausa.
3 Jo jūsu rokas ir sagānītas ar asinīm un jūsu
pirksti ar netaisnību, jūsu lūpas runā viltību, un
jūsu mēle izdomā nepatiesību. 4 Neviena nav, kas
taisnību sludina, un neviena, kas uzticīgi tiesā;
tie paļaujas uz tukšiem niekiem un runā viltu,
tie nesās ar nelietību un dzemdē postu. 5 Tie
perē čūsku pautus(olas) un auž zirnekļa tīklus.
Kas no viņu pautiem ēd, tam jāmirst, un kad
vienu samin, tad odze izlec. 6 Viņu audumi neder
drēbēm, un ar viņu darījumiem nevar apsegties,
viņu darbi ir nelietīgi darbi, un varmācība ir
viņu rokās. 7 Viņu kājas skrien uz ļaunumu un
steidzās izliet nenoziedzīgas asinis, viņu domas
ir nelietīgas domas, posts un nelaime ir uz viņu
ceļiem. 8 Miera ceļu tie nezin, un tiesa nav viņu
gājumos, tie groza savus ceļus; neviens, kas pa
tiem staigā, nezin mieru. 9 Tādēļ tiesa ir tālu no
mums, un taisnība mūs nepanāk, mēs gaidām
uz gaismu, bet redzi, te ir tumsa, - uz spožumu,
bet mēs staigājam krēslā. 10 Mēs grābstāmies
gar sienām, kā akli, un kā kam acu nav, tā mēs
grābstāmies; mēs piedauzamies dienas vidū tā kā
krēslā, pašā zaļā dzīvībā esam kā miruši. 11 Mēs
rūcam visi kā lāči, vaidam kā baloži, gaidām uz
tiesu bet nav, uz pestīšanu, bet tā no mums tālu.
12 Jo mūsu pārkāpumu ir daudz Tavā priekšā,
un mūsu grēki dod pret mums liecību. Jo mūsu
pārkāpumi ir mūsu priekšā, un mēs zinām savus
noziegumus, 13 Mēs esam atkāpušies un To Kungu
aizlieguši, nogriezušies no sava Dieva, runājam
varmācību un bezdievību, sadomājam un izgāžam
no sirds melu valodu. 14 Tiesa ir atstumta nost, un
taisnība stāv no tālienes, jo patiesība klūp uz ielas,
un skaidrība netiek iekšā. 15 Tiešām, patiesība
palikusi reta, un kas no ļauna atkāpjas, paliek par
laupījumu. Tas Kungs to redzēja, un tas viņam
nepatika, ka taisnības nav. 16 Un Viņš redzēja, ka
neviena nav, un brīnījās, ka aizstāvētāja nav. Un
Viņam palīdzēja Viņa elkonis, un Viņa taisnība
Viņu turēja. 17 Un Viņš apvilka taisnību kā krūšu
bruņas un lika galvā pestīšanas bruņu cepuri,
un Viņš apvilka par apģērbu atriebšanas drēbes
un apņēma karstu dusmību kā mēteli. 18 Tā
kā pelnījuši, tā Viņš atmaksās, bardzību Saviem
pretiniekiem, atmaksu Saviem ienaidniekiem,
salām Viņš atlīdzinās, kā pelnījušas. 19 Tad bīsies
Tā Kunga vārdu no vakara puses un no saules

uzlēkšanas Viņa godību; jo Viņš nāks kā uzplūdusi
upe, ko Tā Kunga dvaša dzen. 20 Un Pestītājs
nāks Ciānai un tiem, kas iekš Jēkaba atgriežas
no pārkāpšanas, saka Tas Kungs. 21 "Šī ir Mana
derība ar tiem," saka Tas Kungs: "Mans Gars, kas
uz tevi, un mani vārdi, ko esmu licis tavā mutē, tie
neatstāsies no tavas mutes, nedz no tava dzimuma
mutes, nedz no tavu bērnu bērnu mutes," saka
Tas Kungs, "no šī laika mūžīgi mūžam.

60 Celies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk,
un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. 2 Jo
redzi, tumsība apklāj zemi un krēslība ļaudis, bet
pār tevi uzlēks Tas Kungs, un Viņa godība pār
tevi rādīsies. 3 Un pagāni staigās tavā gaismā
un ķēniņi tai spožumā, kas pār tevi uzlēcis. 4
Pacel savas acis visapkārt un skaties: visi tie ir
sapulcināti un nāk pie tevis. Tavi dēli nāk no
tālienes, un tavas meitas uz rokām top atnestas.
5 Tad tu redzēsi un izplūdīsi kā upe, un tava
sirds brīnīsies un izpletīsies, jo jūras draudze pie
tevis atgriezīsies un pagānu spēks nāks pie tevis.
6 Tevi apklās kamieļu pulks, čaklie kamieļi no
Midijanas un Epas, visi tie nāks no Sabas, zeltu
un vīraku tie atnesīs un teiks Tā Kunga slavu. 7
Visas avis no Ķedara sapulcēsies pie tevis, tie auni
no Nebajota tev kalpos, tie nāks par labprātību
uz Manu altāri, un Es pagodināšu Savas godības
namu. 8 Kas ir tie, kas skriedami nāk kā padebeši,
un kā baloži pie saviem logiem? 9 Jo salas gaida
uz Mani un Taršiša kuģi iet apriekš, tavus bērnus
atvest no tālienes, un viņu zeltu un sudrabu līdz
ar tiem, Tā Kunga, tava Dieva vārdam un tam
Svētajam iekš Israēla; jo Viņš tevi pagodinājis. 10
Un sveši uzcels tavus mūrus, un viņu ķēniņi tev
kalpos; jo Savā dusmībā Es tevi esmu sitis, bet
Savā žēlastībā Es par tevi esmu apžēlojies. 11 Un
tavi vārti stāvēs vienmēr vaļā un netaps aizslēgti
ne dienu ne nakti, ka pie tevis var atvest pagānu
spēku un viņu ķēniņus ar pavadīšanu. 12 Jo tās
tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā,
un šīs tautas pavisam taps izdeldētas. 13 Lībanus
godība nāks pie tevis, priede, kļava un bukses
koks, tie visi, un pušķos Mana svētuma vietu, un
Es pagodināšu to vietu, kur Manas kājas dus. 14
Un pazemīgi nāks pie tevis tavu spaidītāju bērni,
un visi, kas tevi zaimojuši, klanīsies līdz tavām
pēdām un tevi nosauks par Tā Kunga pilsētu, par
Ciānu, kur tas Israēla Svētais. 15 Par to, ka tu
esi bijusi atstāta un ienīdēta un neapmeklēta, Es
tevi iecelšu par mūžīgu greznumu, par prieku
līdz cilšu ciltīm. 16 Un tu zīdīsi pagānu pienu, un
ķēniņu krūtis tu zīdīsi. Un tu atzīsi, ka Es, Tas
Kungs, esmu tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas
varenais iekš Jēkaba. 17 Vara vietā Es atnesīšu
zeltu, un dzelzs vietā Es atnesīšu sudrabu un koku
vietā varu un akmeņu vietā dzelzi, un darīšu
mieru par tavu valdītāju un taisnību par tavu
uzraugu. 18 Varas darbs tavā zemē vairs netaps
dzirdēts, un ne posts ne pazušana tavās robežās,
bet tu nosauksi pestīšanu par saviem mūriem
un slavu par saviem vārtiem. 19 Saule tev vairs
nebūs par gaismu dienā, nedz mēnesis tev spīdēs
par spīdekli, bet Tas Kungs tev būs par mūžīgu
gaismu, un tavs Dievs par tavu greznumu. 20
Tava saule vairs nenoies un tavs mēnesis vairs
nemainīsies; jo Tas Kungs tev būs par mūžīgu
gaismu, un tavām skumju dienām būs gals. 21
Un tavi ļaudis būs visnotaļ taisni, tie turēs to
zemi par īpašumu mūžam, tie būs Manis dēstīts
zars un Manu roku darbs, Man par godu. 22 Tas
mazākais paliks par tūkstoti un tas sīkākais par
varenu tautu. Es Tas Kungs to pasteigšu (izpildīt)
savā laikā.

61 Tā Kunga Dieva Gars ir uz manis, jo Tas
Kungs mani svaidījis, nabagiem sludināt
prieka vēsti, mani sūtījis, sagrauztas sirdis
dziedināt, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu
un saistītiem pilnīgu atraisīšanu, 2 Pasludināt Tā
Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atriebšanas
dienu, iepriecināt visus noskumušos, 3 Tiem
apbēdinātiem iekš Ciānas uzlikt un dāvināt
glītumu pelnu vietā, prieka eļļu skumības vietā,
skaistas drēbes izmisuša prāta vietā, ka tie top
nosaukti stipri taisnības koki, Tā Kunga iedēsti
Viņam par godu. 4 Un tie uztaisīs vecās posta
vietas un uzcels senlaiku drupas un atjaunos
sagruvušas pilsētas, kas jau priekš cilšu ciltīm
bijušas postā. 5 Un svešinieki stāvēs un ganīs jūsu
lopus, un svešuma bērni būs jūsu arāji un jūsu
vīna dārznieki. 6 Bet jūs tapsiet saukti Tā Kunga
priesteri, uz jums sacīs: mūsu Dieva kalpi. Jūs
ēdīsiet pagānu spēku un mantosiet viņu godību. 7
Sava kauna vietā jūs dabūsiet divkārtīgi (godu),
un negoda vietā tie gavilēs par savu tiesu. Jo tie
mantos savā zemē divkārtīgu daļu, un tiem būs
mūžīga līksmība. 8 Jo Es Tas Kungs mīlu tiesu
un ienīstu netaisnu laupījumu. Un Es tiem dodu
viņu algu pēc taisnības un daru ar tiem mūžīgu
derību. 9 Un viņu dzimums taps pazīstams starp
pagāniem, un viņu bērnu bērni starp tautām;
visi, kas tos redzēs, tos pazīs, jo tie ir dzimums,
ko Tas Kungs svētījis. 10 Es priecājos ar lielu
prieku iekš Tā Kunga, mana dvēsele līksmojās iekš
mana Dieva. Jo Viņš mani apģērbis ar pestīšanas
drēbēm, ar taisnības svārkiem Viņš mani apsedzis,
tā kā brūtgāns ģērbjas svētku glītumā, un kā

brūte greznojās savā skaistā apģērbā. 11 Jo kā
zeme izdod savus augļus, un kā dārzs liek uzdīgt
savam sējumam, tā Tas Kungs Dievs liks izplaukt
taisnībai un slavai priekš visām tautām.

62 Ciānas dēļ es klusu necietīšu un Jeruzālemes
labad es nerimšu, kamēr viņas taisnība aust
kā spožums un viņas pestīšana iedegās kā uguns. 2
Un tautas redzēs tavu taisnību un visi ķēniņi tavu
godību, un tevi sauks ar jaunu vārdu, ko Tā Kunga
mute skaidri noteiks. 3 Un tu būsi skaists kronis
Tā Kunga rokā un ķēniņa galvas glītums tava Dieva
rokā. 4 Uz tevi vairs nesacīs: atstāta, un uz tavu
zemi vairs nesacīs: izpostīta. Bet tevi nosauks: pie
kā Man ir labs prāts, - un tavu zemi: tā laulātā. Jo
Tam Kungam ir labs prāts pie tevis, un tava zeme
taps laulāta. 5 Jo kā jauneklis laulājās ar jaunavu,
tā ar tevi laulāsies tavi bērni, un kā brūtgāns
priecājās par brūti, tā par tevi priecāsies tavs
Dievs. 6 Jeruzāleme, Es iecelšu sargus uz taviem
mūriem, kas nekad ne dienu ne nakti necietīs
klusu! Jūs, kas To Kungu piesaucat, nestāviet
klusu! 7 Neliekat Viņu mierā, kamēr Viņš stiprina
Jeruzālemi un to padara slavenu virs zemes. 8
Tas Kungs ir zvērējis pie Savas labās rokas un pie
Sava stiprā elkoņa: Tavu labību Es vairs nedošu
ēst taviem ienaidniekiem, un svešinieki nedzers
vairs tavu vīnu, ar ko tu esi pūlējies. 9 Bet kas
to sakrāj, tie to ēdīs un slavēs To Kungu, un kas
to lasīs, tie to dzers Manos svētos pagalmos. 10
Izejiet, izejiet pa vārtiem, sataisiet tiem ļaudīm
ceļu, līdziniet, līdziniet staigājamu ceļu, atņemiet
akmeņus, izceļat karogu pār tautām. 11 Redzi, Tas
Kungs sludina līdz pasaules galam: sakāt Ciānas
meitai: redzi, tava pestīšana nāk, redzi, Viņa alga
ir pie Viņa un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā. 12 Un
tos sauks: „Svētā tauta“, „Tā Kunga atpestītie“un
tevi sauks „Meklētā“, „neatstātā pilsēta“.

63 Kas tas ir, kas nāk no Edoma, sarkanām
drēbēm no Bocras, grezns Savā apģērbā,
lepns Savā lielā spēkā? Es, kas runāju taisnību, un
varens esmu atpestīt. 2 Kāpēc tad tavs apģērbs tik
sarkans un tavas drēbes kā vīna spaida minējam?
3 Es to spaidu esmu minis viens pats, un neviens
no tautām nebija ar Mani. Un Es tos esmu minis
Savā dusmībā un saminis Savā bardzībā. Tad
viņu sula apslacināja Manas drēbes, un viss Mans
apģērbs tapa aptraipīts. 4 Jo atriebšanas diena ir
Manā sirdī, un Mans pestīšanas gads ir atnācis. 5
Jo Es skatījos, un palīga nebija, un Es brīnījos, bet
atspaida nebija; tāpēc Man palīdzēja Mans elkonis,
un Mana bardzība Man bija par atspaidu. 6 Un Es
saminu tautas Savā dusmībā un tās piedzirdināju
Savā bardzībā un nometu zemē viņu spēku. 7 Es
pieminēšu Tā Kunga žēlastību, Tā Kunga teicamo
slavu par visu, ko Tas Kungs mums parādījis, un
par to lielo labumu pie Israēla nama, ko Viņš tiem
darījis pēc Savas bagātās žēlastības un pēc Savas
lielās apžēlošanas. 8 Jo Viņš sacīja: tie tomēr ir
Mani ļaudis, bērni, kas nevils; un Viņš tiem palika
par Pestītāju. 9 Visās viņu bēdās Viņš par tiem
bēdājās, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba. Caur
Savu mīlestību un caur Savu žēlastību Viņš tos
atpestīja un uzņēma un tos nesa no veciem laikiem
allažiņ. 10 Bet tie turējās pretī un apkaitināja
Viņa Svēto Garu, tāpēc Viņš tiem pārvērtās par
ienaidnieku, Viņš pats karoja pret tiem. 11 Tad
Viņa tauta pieminēja vecos Mozus laikus: Kur
ir, kas tos no jūras izveda ar Sava ganāmā pulka
ganu? Kur ir, kas viņu sirdīs deva Savu Svēto
Garu? 12 Kas Mozu pie labās rokas pavadīja ar
Savas godības elkoni, kas ūdeņus pāršķēla viņu
priekšā un Sev darīja mūžīgu vārdu? 13 Kas tos
vadīja caur dziļumiem, kā zirgu pa klajumu, un tie
neklupa? 14 Tā kā ganāms pulks nokāpj ielejā, tā
Tā Kunga Gars tos vadījis pie dusas. Tā Tu Savus
ļaudis esi vadījis, ka Tu Sev darītu slavenu vārdu.
15 Raugies no debesīm un skaties zemē no tās
vietas, kur Tava svētā godība mājo. Kur ir Tava
karstā mīlestība un Tava vara, Tava lielā sirds
iežēlošanās un Tava žēlastība? Tās turas cieti pret
mani. 16 Tu tomēr esi mūsu Tēvs, jo Ābrahāms
mūs nezin un Israēls mūs nepazīst. Tu, Kungs,
esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs, no veciem laikiem
tas ir Tavs vārds. 17 Kungs, kāpēc Tu mums lieci
maldīties no Taviem ceļiem, kāpēc Tu mūsu sirdi
apcietini, ka Tevi nebīstamies? Griezies atpakaļ
Savu kalpu dēļ, to cilšu labad, kas Tava mantība.
18 Uz īsu laiku Tava svētā tauta bija mantojusi,
- mūsu pretinieki samina Tavu svēto vietu. 19
Mēs esam palikuši tā kā tādi, par kuriem Tu ne
mūžam neesi valdījis, un kas nav nosaukti pēc
Tava vārda.

64 Ak kaut Tu pārplēstu debesis un nonāktu
zemē, ka kalni izkustu Tavā priekšā! 2 Tā kā
uguns iededzina žagarus, un kā uguns ūdeni dara
uzverdam, - ka Tavs vārds tiktu zināms Taviem
pretiniekiem, ka pagāni drebētu Tavā priekšā; 3
Caur tiem brīnumiem, ko Tu dari mums negaidot,
kaut Tu nonāktu zemē, kaut kalni izkustu Tavā
priekšā! 4 Nemūžam nav dzirdēts, nedz samanīts,
nedz acīm redzēts cits Dievs, kā vien Tu, kas tā
dara tam, kas uz Viņu gaida. 5 Tu nāci tiem tuvu,
kas taisnību dara ar prieku, kas Tevi piemin uz
Taviem ceļiem. Redzi, Tu esi apskaities, tāpēc ka
mēs esam grēkojuši, un ilgi tā esam palikuši; vai

tapsim izglābti? 6 Mēs visi esam kā nešķīsti, un
visa mūsu taisnība kā sārņaina drēbe. Un mēs visi
novīstam kā lapa, un mūsu grēki mūs aizrauj kā
vējš. 7 Un neviena nav, kas Tavu Vārdu piesauc,
kas uzmostas un tveras pie Tevis. Jo Tu apslēpi
Savu vaigu no mums un liec mums nīcin iznīkt
caur mūsu grēkiem. 8 Nu tad, Kungs, Tu esi mūsu
Tēvs, mēs esam māls, un Tu esi mūsu darītājs, un
mēs visi esam Tavas rokas darbs. 9 Neapskaisties,
Kungs, tik ļoti, un nepiemini noziegumu mūžīgi,
redzi, uzlūko jel, ka mēs visi esam Tavi ļaudis.
10 Tavas svētās pilsētas palikušas par tuksnesi,
Ciāna par tuksnesi, Jeruzāleme par postažu. 11
Mūsu svētais un skaistais Dieva nams, kur mūsu
tēvi Tevi slavējuši, ir sadedzināts ar uguni, un
viss mūsu acu prieks ir bojā gājis. 12 Kungs, vai
Tu būsi ciets, šās lietas redzēdams? Vai Tu klusu
cietīsi, un mūs tik ļoti apbēdināsi?

65 Es topu meklēts no tiem, kas pēc Manis
nevaicāja, Es topu atrasts no tiem, kas Mani
nemeklēja. Es esmu sacījis uz tautu, kas Manu
vārdu nepiesauca: redzi, še Es esmu, redzi, še Es
esmu. 2 Es izplešu Savas rokas cauru dienu uz
pārgalvīgiem ļaudīm, kas uz nelaba ceļa staigā
pēc savām pašu domām, 3 Uz ļaudīm, kas vienmēr
Mani kaitina, kas Manā priekšā upurē dārzos un
kvēpina uz ķieģeļiem, 4 Kas sēž pie kapenēm un
kapu alās paliek pa naktīm un ēd cūku gaļu, un
negantas sulas ir viņu traukos. 5 Kas saka: paliec,
nenāc man klāt, jo es esmu svēts priekš tevis.
Šie būs par dūmiem Manā dusmībā, par uguni,
kas deg cauru dienu. 6 Redzi, tas ir Manā priekšā
rakstīts: Es necietīšu klusu, bet Es atmaksāšu, un
pat viņu azotē Es atmaksāšu 7 Jūsu noziegumus
un jūsu tēvu noziegumus kopā, saka Tas Kungs, ka
ir kvēpinājuši uz kalniem un Mani zaimojuši uz
pakalniem; tāpēc viņu algu Es papriekš atmaksāšu
viņu azotē. 8 Tā saka Tas Kungs: tā kā kad vīnu
atrod ķekarā un saka: nemaitā to, jo svētība
tur iekšā, tāpat Es darīšu Savu kalpu dēļ, ka
Es tos visus nenomaitāju. 9 Bet Es no Jēkaba
radīšu dzimumu un no Jūda, kas manto Manus
kalnus, un Mani izredzētie to iemantos, un Mani
kalpi tur dzīvos. 10 Un Šarons taps par avju
ganībām, un Ahora ieleja par lopu laidaru priekš
Maniem ļaudīm, kas Mani meklējuši. 11 Bet jūs,
kas no Tā Kunga atkāpušies, kas Manu svēto kalnu
aizmirstat un galdu sataisiet tam Gad (Liktenim)
un dzeramus upurus ielejat tai Meni (Laimei), - 12
Es jūs arī nolikšu zobenam, ka jums visiem būs
locīties pie kaušanas, tāpēc ka Es esmu aicinājis,
bet jūs neesat atbildējuši, Es esmu runājis, un
jūs neesat klausījuši, bet darījuši, kas ļauns bija
Manās acīs, un izraudzījušies, kas Man nepatika.
13 Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Mani
kalpi ēdīs, bet jūs būsiet izsalkuši; redzi, Mani
kalpi dzers, bet jūs iztvīksiet; redzi, Mani kalpi
priecāsies, bet jūs tapsiet kaunā; 14 Redzi, Mani
kalpi gavilēs sirds priekā, bet jūs brēksiet sirdēstos
un kauksiet satriektā garā. 15 Un jūs atstāsiet
savu vārdu Maniem izredzētiem par lāstu vārdu,
un Tas Kungs Dievs tevi nokaus, bet Savus kalpus
Viņš nosauks ar citu vārdu; 16 Un kas virs zemes
svētīsies, tas svētīsies pie tā patiesā Dieva, un
kas virs zemes zvērēs, tas zvērēs pie tā patiesā
Dieva; jo tās pirmās bēdas būs aizmirstas un
priekš Manām acīm apslēptas. 17 Jo redzi, Es radu
jaunas debesis un jaunu zemi, un tās pirmās lietas
vairs nepieminēs, un tās vairs nenāks prātā. 18
Bet priecājaties un līksmojaties mūžīgi mūžam
par to, ko Es radu. Jo redzi, Es radīšu Jeruzālemi
par prieku un viņas ļaudis par līksmību. 19 Un
Es priecāšos par Jeruzālemi un līksmošos par
Saviem ļaudīm, un tur vairs netaps dzirdēta ne
raudāšanas balss, ne kaukšanas balss. 20 Tur
nebūs vairs bērniņi, kas ilgi nedzīvos, nedz veci,
kas savas dienas nepiepilda; bet jauneklis mirs
simts gadus vecs būdams, un bezdievīgais taps
nolādēts simts gadus vecs būdams. 21 Un tie
uztaisīs namus un dzīvos iekš tiem, tie dēstīs vīna
dārzus un ēdīs viņu augļus. 22 Tie neuztaisīs, lai
cits tur dzīvo, un nedēstīs, lai cits to ēd; jo Manu
ļaužu mūžs būs ka koku mūžs un Mani izredzētie
baudīs savu roku darbu. 23 Tie nestrādās velti,
nedz dzemdēs bērnus briesmīgam galam. Jo tie ir
Tā Kunga svētīto dzimums un viņu bērnu bērni
līdz ar tiem. 24 Un notiks, pirms tie sauc, tad Es
atbildēšu, kad tie vēl runā, tad Es klausīšu. 25
Vilki un jēri ies kopā ganos un lauva ēdīs salmus
kā vērsis, un pīšļi būs čūskas barība; tie nedarīs
ļauna un nedarīs posta visā Manā svētā kalnā,
saka Tas Kungs.

66 Tā saka Tas Kungs: Debesis ir Mans goda
krēsls, un zeme ir Mans kāju pamesls; kur
būtu tas nams, ko jūs Man taisītu, un kur būtu
vieta priekš Manas dusas? 2 Jo Mana roka visas
šīs lietas radījusi, un tā visas tās cēlušās, saka Tas
Kungs; bet uz to Es skatīšos, proti uz nabagu, un
kam sagrauzts gars, un kas priekš Mana Vārda
dreb. 3 Kas vērsi nokauj, ir kā kas vīru nokauj;
kas jēru upurē, ir kā kas sunim laužkaklu; kas
ēdamu upuri upurē, ir kā kas upurē cūku asinis;
kas vīraku dedzina par piemiņas upuri, ir kā kas
elku teic. Jo tie izvēlās savus pašu ceļus, un viņu
dvēselei ir labs prāts pie savām negantībām. 4
Tad arī Es tiem novēlēšu mokas un atvedīšu pār

tiem briesmas, tāpēc ka Es saucu, un neviens
neatbildēja, Es runāju, un neviens neklausīja,
bet tie ir darījuši, kas ļauns priekš Manām acīm,
un izvēlējušies, kas Man nepatika. **5** Klausiet Tā
Kunga vārdu, kas Viņa vārdu bīstaties. Jūsu brāļi,
kas jūs ienīst, kas jūs atstumj Mana Vārda dēļ,
saka: lai Tas Kungs pagodinājās, ka mēs redzam
jūsu prieku; bet tie taps kaunā. **6** Trokšņa balss būs
pilsētā, balss no Dieva nama, Tā Kunga balss, kas
Saviem ienaidniekiem atmaksā, kā tie pelnījuši.
7 Pirms nāca bērnu sāpes, viņa ir dzemdējusi,
pirms viņai uzgāja bailība, viņai dēls ir dzimis.
8 Kas jel jebkad šo dzirdējis, kas šādas lietas
redzējis? Vai zeme var piedzimt vienā dienā, vai
tautu var dzemdēt vienā reizē? Jo Ciāna, tikko
tai bērnu sāpes uznāca, arī dzemdējusi savus
bērnus. **9** Vai Es liktu nākt līdz dzimšanai un
neļautu dzemdēt? Saka Tas Kungs: Vai Es, kas dod
spēku dzemdēt, atkal aizturētu? Saka tavs Dievs.
10 Priecājaties ar Jeruzālemi un līksmojaties par
viņu visi, kas to mīlējāt, priecājaties priecādamies
ar viņu visi, kas par to bijāt noskumuši, **11** Ka zīžat
un papilnam dabūjat no viņas iepriecināšanas
krūtīm, ka baudāt un atspirdzinājaties no viņas
godības pilnuma. **12** Jo tā saka Tas Kungs: redzi,
Es vedīšu mieru pār to kā upi un pagānu godību
kā izplūdušu strautu; tad jūs zīdīsiet, tapsiet klēpī
nesti un uz ceļiem mīļi auklēti. **13** Tā kā tādu,
ko māte iepriecina, tāpat Es jūs iepriecināšu, un
Jeruzālemē jūs tapsiet iepriecināti. **14** Un jūs to
redzēsiet, un jūsu sirds līksmosies, un jūsu kauli
zaļos kā zāle. Tad Tā Kunga roka būs zināma
visiem Viņa kalpiem, un Viņa ienaidniekiem Viņa
dusmas. **15** Jo redzi, Tas Kungs nāks ar uguni, un
Viņa rati kā viesulis, bargi izgāzt Savu dusmību
un rāt ar uguns liesmām. **16** Jo ar uguni Tas Kungs
tiesās un ar Savu zobenu visu miesu, un liels
pulks būs Tā Kunga nokauto. **17** Kas svētījās un
šķīstās elku dārzos cits par citu un ēd cūkas gaļu
un negantību un peles, tie kopā taps izdeldēti,
saka Tas Kungs. **18** Bet Es (zinu) viņu darbus
un viņu domas! Notiks, ka Es sapulcināšu visas
tautas un mēles, un tie nāks un redzēs Manu
godību. **19** Un Es tiem celšu zīmi un sūtīšu no
tiem izglābtiem pie pagāniem uz Taršišu, Pulu
un Ludu, pie tiem stopu strēlniekiem, pie Tūbala
un Javana, uz tālejām salām, kas Manu slavu nav
dzirdējuši un Manu godību nav redzējuši, un tie
tām tautām darīs zināmu Manu godību. **20** Un
tie atvedīs visus jūsu brāļus no visām tautām
Tam Kungam par upuri, uz zirgiem un ratiem un
uz nestavām un uz zirgēzeļiem un uz čakliem
kamieļiem, pie Mana svētā kalna uz Jeruzālemi,
saka Tas Kungs, tā kā Israēla bērni upuri atnes
šķīstā traukā uz Tā Kunga namu. **21** Un arī no
tiem Es ņemšu par priesteriem un par levitiem,
saka Tas Kungs. **22** Jo tā kā tās jaunās debesis un
tā jaunā zeme, ko Es radu, stāvēs Manā priekšā,
saka Tas Kungs, tāpat stāvēs arī jūsu dzimums
un jūsu vārds. **23** Un notiks, ka visa miesa nāks
ik jaunus mēnešus un ik svētdienas un pielūgs
Manā priekšā, saka Tas Kungs. **24** Un tie izies
ārā un redzēs to nomirušo miesas, kas no Manis
atkāpušies. Jo viņu tārps nemirs un viņu uguns
neizdzisīs, un tie būs negantība visai miesai.

Jeremijas

1 Jeremijas vārdi, kas bija Hilķijas dēls, no tiem
priesteriem Anatotā Benjamina zemē. **2** Uz
to Tā Kunga vārds notika Josijas, Amona dēla,
Jūda ķēniņa dienās, viņa valdīšanas trīspadsmitā
gadā. **3** Tāpat uz viņu notika Jojaķima, Josijas
dēla, Jūda ķēniņa dienās, kamēr beidzās Cedeķijas,
Josijas dēla, Jūda ķēniņa, vienpadsmitais gads, kad
Jeruzālemes ļaudis tapa aizvesti piektā mēnesī. **4**
Un Tā Kunga vārds notika uz mani un sacīja: **5**
Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi esmu
pazinis, un pirms tu iznāci no mātes miesām, Es
tevi esmu svētījis; tautām par pravieti Es tevi
esmu licis. **6** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs, redzi,
es neprotu runāt, jo es esmu jauns. **7** Bet Tas
Kungs uz mani sacīja: nesaki, es esmu jauns; jo
visur, kurp Es tevi sūtīšu, tev būs iet, un visu,
ko Es tev pavēlēšu, tev būs runāt. **8** Nebīsties no
viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi izglābšu, saka
Tas Kungs. **9** Un Tas Kungs izstiepa Savu roku
un aizskāra manu muti, un Tas Kungs sacīja uz
mani: redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē. **10**
Redzi, Es tevi šodien ieceļu pār tautām un pār
valstīm, izraut un salauzīt un izdeldēt un izpostīt,
tad uztaisīt un dēstīt. **11** Un Tā Kunga vārds uz
mani notika un sacīja: ko tu redzi, Jeremija? Un
es sacīju: es redzu zizli (mandeļu koka zaru). **12**
Un Tas Kungs uz mani sacīja: tu esi labi redzējis;
jo Es būšu nomodā par Savu vārdu, ka Es to
daru. **13** Un Tā Kunga vārds notika uz mani
otru reiz un sacīja: ko tu redzi? Un es sacīju:
es redzu verdošu podu no ziemeļa puses. **14**
Un Tas Kungs uz mani sacīja: no ziemeļa puses
ļaunums gāzīsies pār visiem zemes iedzīvotājiem.
15 Jo redzi, Es saucu visas ķēniņu valstu ciltis no
ziemeļa puses, saka Tas Kungs, un tie nāks un
cels ikviens savu krēslu priekš Jeruzālemes vārtu
durvīm un pret visiem viņas mūriem visapkārt un
pret visām Jūda pilsētām. **16** Un Es spriedīšu Savu
sodību pret viņiem par visu viņu ļaunumu, ka tie
Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un
klanījušies priekš savu roku darba. **17** Tu tad apjoz
savus gurnus un celies un runā uz tiem visu, ko
Es tev pavēlēšu; neiztrūcinājies priekš viņiem, lai
Es tevi neiztrūcināju viņu priekšā. **18** Jo redzi, Es
tevi šodien ceļu par stipru pilsētu un par dzelzs
stabu un par vara mūri pret visu šo zemi, pret
Jūda ķēniņiem, pret viņu lielkungiem, pret viņu
priesteriem un pret tās zemes ļaudīm. **19** Un tie
karos pret tevi, bet nekā neiespēs pret tevi; jo Es
esmu ar tevi, saka Tas Kungs, tevi izglābt.

2 Un Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja:
2 Ej un sauc Jeruzālemes ausīs un saki: Tā
saka Tas Kungs: Es tevi pieminēju, kad tu vēl biji
mīlīga meita un mīļa brūte, kad tu Man staigāji
pakaļ tuksnesī, neapsētā zemē. **3** Israēls bija
Tam Kungam svētīts un viņa augļu pirmaji; visi,
kas to ēda, tie tapa noziedzīgi, ļaunums nāca
pār tiem, saka Tas Kungs. **4** Klausiet Tā Kunga
vārdu, Jēkaba nams, visas Israēla nama ciltis. **5**
Tā saka Tas Kungs: kādu netaisnību jūsu tēvi pie
Manis atraduši, ka tie tālu no Manis atkāpušies un
nelietībai dzinušies pakaļ un tapuši nelieši, **6** Un
nav sacījuši: kur ir Tas Kungs, kas mūs izveda no
Ēģiptes zemes, kas mūs vadīja tuksnesī, tukšā un
nestaigātā zemē, izkaltušā un nāves ēnas zemē,
tai zemē, kur neviens negāja cauri un kur neviens
cilvēks nedzīvoja? **7** Un Es jūs ievedu auglīgā
zemē, ēst viņas augļus un viņas labumu. Bet kad
jūs nācāt iekšā, tad jūs Manu zemi sagānījāt un
darījāt Manu īpašumu par negantību. **8** Priesteri
nesacīja: kur ir Tas Kungs? Un bauslības mācītāji
Mani nepazina un gani atkāpās no Manis, un
pravieši mācīja Baāla vārdā un dzinās pakaļ tiem,
kas nekā neder. **9** Tāpēc Es vēl ar jums tiesāšos,
saka Tas Kungs, un ar jūsu bērnu bērniem Es
tiesāšos. **10** Jo ceļaties pāri uz Ķitiju salām un
lūkojiet un sūtiet uz Ķedaru un ņemiet labi vērā
un raugiet, vai tur tā noticis. **11** Vai kādi pagāni
dievus pārmijuši, jebšu tie nav dievi? Bet Mani
ļaudis savu godību pārmijuši ar to, kas nekā neder.
12 Iztrūcinājaties par to, debesis, un trīciet un
drebiet ļoti, saka Tas Kungs. **13** Jo Mani ļaudis
dara divkārtīgu ļaunumu: tie Mani atstāj, to dzīvo
ūdens avotu, un izcērt sev akas, cauras akas, kas
ūdeni netur. **14** Vai Israēls ir kalps jeb dzimts
vergs? Kāpēc tad viņš ir palicis par laupījumu? **15**
Jaunie lauvas rūc pret viņu, tie paceļ savas balsis
un posta viņa zemi; viņa pilsētas ir sadedzinātas,
ka neviens tur nedzīvo. **16** Arī Nofas un Takvanesas
bērni tev nogana galvu. **17** Vai tu pats sev to
nedari, ka tu To Kungu, savu Dievu atstāji tanī
laikā, kad Viņš tevi veda uz ceļu? **18** Un nu, ko
tev iet Ēģiptes ceļu, dzert Šihora ūdeni? Un ko
tev iet Asura ceļu, dzert lielās upes ūdeni? **19**
Tava blēdība tevi pārmācīs, un tava atkāpšanās
tevi sodīs. Tāpēc atzīsti un redzi, ka tas ir ļauni
un rūgti, ka tu To Kungu, savu Dievu, atstāji, un
Manas bijāšanas nav pie tevis, saka Tas Kungs
Dievs Cebaot. **20** Jo no veciem laikiem tu savu jūgu
esi salauzusi un savas saites saraustījusi un saki:
es nekalpošu; jo uz visiem augstiem pakalniem un
apakš visiem zaļiem kokiem tu skraidīji, maucību
dzīt. **21** Es tevi biju dēstījis par jauku vīna koku,

par it taisnu sēklu; kā tad tu Man esi pārvērtusies
par sveša vīna koka rūgto meža zaru? 22 Jo jebšu
tu mazgātos ar sārmu un ņemtu daudz ziepes
klāt, tomēr tavs noziegums paliek iezīmēts manā
priekšā, saka Tas Kungs Dievs. 23 Kā tu vari
sacīt, es neesmu sagānījusies, es Baāliem neesmu
dzinusies pakaļ? Redzi savu ceļu tai ielejā, ņem
vērā, ko tu esi darījusi, 24 Tu čaklā kamieļu māte,
kas šurpu turpu skraida, meža ēzeļu māte, ar
tuksnesi apradusi, kas savā kārībā elš, - kas viņas
karstumu savaldīs? Kas to grib meklēt tam nav
jāpiekūst; jaunā mēnesī to var atrast. 25 Neskrej
tā, ka tev apavi nokrīt un ka tu noslāpsti. Bet tu
saki: tas ir velti, nekā! Jo es mīlēju tos svešos un
dzīšos tiem pakaļ. 26 Tā kā zaglis kaunas, kad to
pienāk, tā Israēla nams taps kaunā, paši, viņu
ķēniņi, viņu lielkungi un viņu priesteri un viņu
pravieši, 27 Kas uz koku saka: tu esi mans tēvs,
- un uz akmeni: tu mani esi dzemdinājis. Jo tie
Man piegriež muguru, ne vaigu. Bet nelaimes
dienā tie saka: celies un izpestī mūs. 28 Kur tad ir
tavi dievi, ko tu sev esi taisījusi? Lai tie ceļas, vai
tie bēdu laikā tevi var izpestīt; jo cik tev pilsētu,
tik tev arī dievu, Jūda! 29 Kāpēc jūs strīdaties
pret Mani? Jūs visi no Manis esat atkāpušies, saka
Tas Kungs. 30 Jūsu bērnus Es esmu velti sitis,
tie to pārmācību nav pieņēmuši. Jūsu zobens ir
aprijis jūsu praviešus, kā plēsīgs lauva. 31 Ak tu
tauta, ņem jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es
Israēlim esmu tuksnesis vai tumša zeme? Kāpēc
tad Mani ļaudis saka: mēs iesim savā vaļā, mēs
nenāksim vairs pie Tevis? 32 Vai jaunava aizmirst
savu rotu, vai brūte savu greznumu? Bet Mani
ļaudis Mani ir aizmirsuši jau neskaitāmas dienas.
33 Cik brangi tavi ceļi, meklēt mīlestību! Tāpēc
tu arī radini savus ceļus uz blēdībām. 34 Pat pie
tavu drēbju vīlēm atrodas nabagu nenoziedzīgu
dvēseļu asinis, ko tu nepienāci kā ielauzušos. Bet
par to visu (Es ar tevi tiesāšos). 35 Un tu saki:
es esmu nenoziedzīga, tāpēc lai viņa bardzība
no manis nogriežas. Redzi, Es par to tiesāšos ar
tevi, ka tu saki: es neesmu grēkojusi! 36 Kam tu
tik ļoti steidzies pārgrozīt savu ceļu? Pie Ēģiptes
tu tāpat paliksi kaunā, ka tu kaunā palikusi pie
Asura. 37 Arī no turienes tu iziesi, rokas pār
galvu sasizdama. Jo Tas Kungs ir atmetis, uz ko
paļaujies, un tev ar viņiem labi neizdosies.

3 Un Viņš saka: kad vīrs atstumj savu sievu,
un tā aiziet no viņa un ņem citu vīru, vai
tas viņu atkal drīkst pieņemt? Vai tāda zeme
netaptu ļoti sagānīta? Bet tu ar daudz drauģeļiem
esi maucību dzinusi un griezies atkal pie Manis,
saka Tas Kungs. 2 Pacel savas acis uz tiem elku
kalniem un skaties: kur tu neesi tapusi apsmieta!
Tu viņu dēļ esi ceļmalā sēdējusi kā Arābs tuksnesī;
tā tu zemi esi sagānījusi ar savu maucību un ar
savu blēdību. 3 Tādēļ agrais lietus top aizturēts,
un vēlais lietus nenāk. Bet tev ir maukas piere,
tu negribi kaunēties. 4 Un taču no šī laika tu
Mani piesauci: mans Tēvs! Tu esi manas jaunības
draugs! 5 Vai Viņš vienmēr dusmosies, vai Viņš
bardzību turēs mūžīgi? Redzi, tā tu runā un dari
ļaunu cik spēdama. 6 Un Tas Kungs sacīja uz mani
ķēniņa Josijas dienās: Vai esi redzējis, ko Israēla
cilts atkāpdamās darījusi? Viņa gāja uz ikkatru
elka kalnu un apakš visiem zaļiem kokiem un tur
maukoja. 7 Un Es sacīju, kad tā visu to bija darījusi,
atgriezies pie Manis; bet tā neatgriezās; un to
redzēja viņas māsa, tā neuzticīgā Jūda cilts. 8 Un
Es redzēju, lai gan Es tādēļ, ka tā pārkāpēja Israēla
cilts laulību bija pārlauzusi, viņu biju atstājis un
tai devis šķiršanās grāmatu, ka tomēr viņas māsa,
neuzticīgā Jūda cilts, nebijās, bet nogāja un dzina
pati arīdzan maucību. 9 Un ar savas maucības
slavu tā ir sagānījusi zemi, jo tā lauza laulību
ar akmeņiem un kokiem. 10 Un pie visa tā arī
viņas māsa, neuzticīgā Jūda cilts, pie Manis nav
atgriezusies no visas savas sirds, bet ar viltu,
saka Tas Kungs. 11 Un Tas Kungs sacīja uz mani:
Israēla cilts, tā atkāpēja, izturas taisnāki, nekā
neuzticīgā Jūda cilts. 12 Ej un sauc šos vārdus pret
ziemeļa pusi un saki: atgriezies, Israēla cilts, tu
atkāpēja, saka Tas Kungs, tad Es Savu dusmību
negriezišu uz tevi. Jo Es esmu žēlīgs, saka Tas
Kungs, Es negribu mūžīgi dusmoties. 13 Atzīsti
tikai savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret
To Kungu, savu Dievu, un šurp turp esi skraidījusi
pie svešiem, apakš ikkatra zaļa koka, bet Manai
balsij jūs neesat paklausījuši, saka Tas Kungs. 14
Atgriežaties, atkāpēji bērni, saka Tas Kungs, -
jo Es jūs esmu precējis un jūs uzņemšu, vienu
no pilsētas un divas no cilts, un Es jūs vedīšu uz
Ciānu. 15 Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta,
un tie jūs ganīs ar ziņu un prātu. 16 Un notiks,
kad jūs vairosities un būsiet auglīgi tai zemē
tanīs dienās, saka Tas Kungs, tad vairs nesacīs:
„Tā Kunga derības šķirsts“un tas arī vairs prātā
nenāks un to arī vairs nepieminēs nedz meklēs
nedz to atkal uztaisīs. 17 Tanī laikā Jeruzāleme
taps nosaukta: „Tā Kunga goda krēsls“, un pie
viņas visi pagāni taps sapulcināti, tādēļ ka Tā
Kunga vārds ir Jeruzālemē; un tie nestaigās vairs
pēc savas niknās sirds domām. 18 Tanīs dienās
Jūda nams ies pie Israēla nama, un tie nāks kopā
no ziemeļu zemes uz to zemi, ko es jūsu tēviem
esmu devis par mantību. 19 Es gan sacīju: kā Es

tevi stādīšu starp tiem bērniem un tev došu jauku
zemi, visglītāko mantību starp tautu glītumiem!
Un sacīju: „Mans Tēvs!“jūs Mani sauksiet un no
Manis neatkāpsities. 20 Patiesi, tā kā sieva savam
draugam ir neuzticīga, tā jūs esat bijuši neuzticīgi
pret Mani, jūs no Israēla nama, saka Tas Kungs.
21 Balss taps dzirdēta uz kalniem, Israēla bērnu
raudāšana un žēlošanās, ka tie pārgrozījuši savu
ceļu un aizmirsuši To Kungu, savu Dievu. 22
Atgriežaties, atkāpēji bērni, Es jūsu atkāpšanos
dziedināšu. Redzi, mēs nākam pie Tevis, jo Tu,
Kungs, esi mūsu Dievs. 23 Patiesi, tas ir viltus
ar tiem pakalniem un ar visiem tiem kalniem;
patiesi, pie Tā Kunga, mūsu Dieva, ir Israēla
pestīšana. 24 Jo tas kauna darbs ir apēdis mūsu
tēvu pūliņu no mūsu jaunības, viņu avis un viņu
vēršus, viņu dēlus un viņu meitas. 25 Mēs guļam
savā kaunā, un mūsu negods mūs apklāj. Jo mēs
esam grēkojuši pret To Kungu, savu Dievu, mēs
un mūsu tēvi no savas jaunības līdz šai dienai, un
neesam klausījuši uz Tā Kunga, sava Dieva, balsi.

4 Ja tu atgriezīsies, Israēl, saka Tas Kungs, pie
Manis atgriezīsies, un ja tu savas negantības
Manā priekšā atstāsi un neskraidīsi apkārt, 2 Un
ja tu zvērēsi: „tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo!“Ar
patiesību, ar tiesu un ar taisnību, tad tautas iekš
viņa svētīsies un ar viņu lielīsies. 3 Jo tā saka Tas
Kungs uz Jūda un Jeruzālemes vīriem: ariet sev
jaunu zemi un nesējat ērkšķos. 4 Apgraizaties Tam
Kungam un atņemat nost savas sirds priekšādu,
Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji, ka Mana
bardzība neizšaujās kā uguns un nedeg, ka neviens
nevar dzēst, jūsu nedarbu dēļ. 5 Sludinājiet
Jūdā un Jeruzālemē, liekat to dzirdēt un stāstiet,
bazūnējat ar bazūni tai zemē, sauciet ar pilnu muti
un sakāt: sapulcinājaties un iesim stiprās pilsētās.
6 Paceļat karogu uz Ciānu, bēgat, nestāvat. Jo Es
atvedu nelaimi no ziemeļa puses un lielu postu. 7
Lauva ceļas no sava biezuma, un tautu maitātājs
nāk; viņš ir izgājis no savas vietas, tavu zemi
darīt tukšu, lai tavas pilsētas top izpostītas, ka
neviens tur vairs nedzīvo. 8 Tādēļ apjoziet maisus,
žēlojaties un kauciet, jo Tā Kunga bardzības
karstums no mums neatstājās. 9 Tai dienā, saka
Tas Kungs, iznīks ķēniņa sirds drošība un lielo
kungu sirds drošība, un priesteri izbīsies, un
pravieši iztrūcināsies. 10 Tad es sacīju: ak Kungs,
Dievs! Patiesi, šiem ļaudīm un Jeruzālemei Tu esi
ļāvis kļūt lielā viltū, ka sacīja: jums būs miers! Kur
tomēr zobens sniedzās līdz pat dvēselei. 11 Tanī
laikā sacīs uz šiem ļaudīm un uz Jeruzālemi: sauss
vējš nāk no augstiem tuksneša kalniem pret Manu
tautu, ne vētīšanas, ne tīrīšanas pēc. 12 Vējš Man
nāks, kas stiprāks būs nekā viņi, tad arī Es nesīšu
tiesu pret viņiem. 13 Redzi, viņš cēlās kā debesis,
un viņa rati ir kā viesulis, viņa zirgi ir čaklāki
nekā ērgļi, - ak vai, mums, jo mēs esam postā! 14
Mazgā savu sirdi no ļaunuma, Jeruzāleme, ka topi
izglābta; cik ilgi tu savas nelietības domas glabāsi
savā sirdī? 15 Jo balss sludina no Dana un ziņo
bēdas no Efraīma kalniem. 16 Dariet pagāniem
zināmu, redzi, sludinājiet par Jeruzālemi: sargi
nāk no tālas zemes, un tie paceļ savu balsi pret
Jūda pilsētām. 17 Kā sargi ap tīrumu, tā tie būs
visapkārt pret viņu, tādēļ ka tā pret Mani cēlusies,
saka Tas Kungs. 18 Tavs ceļš un tavi nedarbi
tev to padara; tā ir tava blēdība, kas tik rūgta,
ka tā sniedzās līdz pat tavai sirdij. 19 Ak manas
iekšas, manas iekšas! Kā bērnu sāpes man spiežas
caur manu sirdi, mana sirds lec iekš manis, es
nevaru klusu ciest, jo mana dvēsele dzird bazūnes
skaņu un kara troksni. 20 Posts pār postu tiek
daudzināts. Jo visa zeme ir postīta, piepeši ir
postīti mani dzīvokļi, acumirklī manas teltis. 21
Cik ilgi jel man būs redzēt karogu, dzirdēt bazūnes
skaņu? 22 Tiešām, mani ļaudis ir traki un mani
nepazīst; tie ir ģeķīgi bērni un neprātīgi. Tie gan
ir gudri, ļaunu darīt, bet labu darīt tie nemāk. 23
Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir tumša un tukša,
- un debesi, un viņai nav sava gaišuma. 24 Es
uzlūkoju kalnus, un redzi, tie dreb, un visi kalni
trīc. 25 Es lūkoju, un redzi, neviena cilvēka nav,
un visi putni apakš debess ir aizskrējuši. 26 Es
lūkoju, un redzi, auglīgais lauks ir tuksnesis, un
visas viņa pilsētas ir salauztas priekš Tā Kunga
un priekš Viņa bardzības karstuma. 27 Jo tā saka
Tas Kungs: visa tā zeme būs postā, tomēr Es to
neizpostīšu pavisam. 28 Tādēļ zeme bēdāsies, un
debess augšām aptumšosies, jo Es to esmu runājis
un apņēmies, un tas Man nebūs žēl, un no tā Es
neatkāpšos. 29 Visas pilsētas bēgs no jātnieku un
strēlnieku trokšņa, tie ies biezos mežos un kāps
uz klints kalniem, visas pilsētas taps atstātas, un
neviena nebūs, kas tur dzīvos. 30 Ko tu tad darīsi,
tu postītā? Jebšu tu apģērbsies ar purpuru, jebšu
tu izgreznosies ar zelta glītumu, jebšu tu savas
acis darīsi jaukas, tad tu tomēr velti izgreznosies.
Tie draugeļi tevi apsmies, tie meklēs tavu dvēseli.
31 Jo Es dzirdu kā dzemdētājas balsi, vaidēšanu, kā
no tās, kas cieš pirmās bērnu sāpes, Ciānas meitas
balsi; tā vaid un izpleš savas rokas: ak vai, man! Jo
manu dvēseli nomāc slepkavas.

5 Ejat apkārt pa Jeruzālemes ielām un pieraugāt
jel un ņemiet vērā un meklējiet pa viņas platām
ielām, vai jūs varat kādu atrast, vai ir kāds, kas
taisnību dara un patiesību meklē, - tad Es viņai

piedošu. 2 Un jebšu tie visi saka: tik tiešām kā Tas
Kungs dzīvo, tomēr tie zvēr nepatiesi. 3 Ak Kungs!
Vai Tavas acis (neraugās) uz ticību? Tu tos siti,
bet tie nejūt sāpes, Tu tos apbēdini, bet tie negrib
pieņemt pārmācību; tie savus vaigus apcietinājuši
vairāk nekā akmeni, tie negrib atgriezties. 4 Un
es sacīju: tiešām, tie ir nabagi, tie ir neprātīgi,
tādēļ ka tie nezin Tā Kunga ceļu, sava Dieva
tiesu, 5 Es iešu pie tiem lieliem un runāšu ar
tiem, jo tie zin Tā Kunga ceļu, sava Dieva tiesu.
Bet tie visi kopā to jūgu salauzuši un tās saites
saraustījuši. 6 Tādēļ tos sitīs lauva no meža, un
vilks no tuksneša tos postīs, pardelis(leopards)
glūn pret viņu pilsētām, visi, kas no turienes iziet,
taps saplosīti. Jo viņu grēki ir vairojušies, viņu
pārkāpumi augumā auguši. 7 Kādēļ tad lai Es tevi
žēloju? Tavi bērni Mani atstāj un zvērē pie tā, kas
dievs nav. Kad Es nu tos esmu pieēdinājis, tad tie
laužlaulību un iet pa pulkiem mauku namā. 8 Kā
baroti ērzeļi tie ceļas agri, ikviens zviedz pēc sava
tuvākā sievas. 9 Vai Man tos nebūs piemeklēt, saka
Tas Kungs, jeb vai Manai dvēselei nav jāatriebjās
pie tādiem ļaudīm, kā šie? 10 Kāpjat uz viņas
mūriem un samaitājiet tos, bet neizpostiet tos
pavisam. Atņemiet viņas stīgas, jo tās nav no Tā
Kunga. 11 Jo Israēla nams un Jūda nams palikuši
visai neuzticīgi pret Mani, saka Tas Kungs. 12 Tie
aizliedz To Kungu un saka: viņš nav tas, un mums
ļaunums neuzies, mēs neredzēsim nedz zobenu
nedz badu. 13 Arī pravieši aizies vējā, jo (Dieva)
vārds nav pie viņiem; pašiem tiem tas tā notiks. 14
Tādēļ saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot: Tāpēc ka
jūs šo vārdu sakāt, redzi, Es Savu vārdu tavā mutē
darīšu par uguni un šos ļaudis par malku, un tas
tos aprīs. 15 Redzi, Es atvedīšu pār jums tautu no
tālienes, Israēla nams, saka Tas Kungs. Tā ir stipra
tauta, veca tauta, tauta, kam valodu tu nesaproti,
un nesajēdzi, ko tā runā. 16 Viņas bultu maks ir kā
atvērts kaps, tie visi ir varoņi. 17 Un tā ēdīs tavu
pļāvumu un tavu maizi, tā ēdīs tavus dēlus un
tavas meitas, tā ēdīs tavas avis un tavus vēršus,
tā ēdīs tavu vīna koku un tavu vīģes koku; tavas
stiprās pilsētas, uz ko tu paļaujies, tā izpostīs ar
zobenu. 18 Tomēr ir tanīs dienās Es jums pavisam
negribu galu darīt, saka Tas Kungs. 19 Un kad jūs
sacīsiet: kādēļ Tas Kungs, mūsu Dievs, mums visas
šās lietas ir darījis? Tad tev uz viņiem būs sacīt: tā
kā jūs Mani esat atstājuši un kalpojuši svešiem
dieviem savā zemē, tāpat jūs kalposiet svešiem
zemē, kas jums nepieder. 20 Sludinājiet to Jēkaba
namā, liekat to dzirdēt iekš Jūda un sakāt: 21
Klausiet jel to, ģeķīgie un neprātīgie ļaudis, kam
acis ir, un neredz, kam ausis ir, un nedzird. 22
Vai jūs Mani negribat bīties? Saka Tas Kungs, vai
Manā priekšā negribat drebēt? Es smiltis lieku
jūrai par ežu, par mūžīgu robežu, ka par to nebūs
iet pāri; jebšu viņas viļņi kust, tad tie tomēr nekā
neiespēj, jebšu tie gan kauc, tad tie tomēr pār
to neiet pāri. 23 Bet šiem ļaudīm ir bezdievīga
un stūrgalvīga sirds, tie atkāpjas un aiziet, 24 Un
nesaka savā sirdī: lai jel bīstamies To Kungu, savu
Dievu, kas mums dod lietu agri un vēlu - savā
laikā, kas mums pasargā pļaujamā laika noliktās
nedēļas. 25 Jūsu noziegumi to aizkavē, un jūsu
grēki to labumu jums aiztur. 26 Jo starp Maniem
ļaudīm atrodas bezdievīgi; tie glūn, kā mednieki
mēdz, tie liek valgus un gūsta cilvēkus. 27 Kā
putnu sprosts ir pilns putnu, tā viņu nams ir pilns
viltības, tādēļ tie ir palikuši lieli un bagāti. 28 Tie
ir tauki, tie ir gludeni, no tiem plūst ļaunums, tie
neiztiesā tiesu nedz bāriņa lietas, ka šiem būtu
labi, un nabagiem tie tiesu neizdod. 29 Vai Man
tos nebūs piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai
dvēselei nebūs atriebties pie tādiem ļaudīm, kā
šie? 30 Briesmīgas un negantas lietas notiek šai
zemē. 31 Pravieši māca viltīgi, un priesteri valda
pēc sava padoma, un Maniem ļaudīm tas tā patīk.
Bet ko tad jūs pēcgalā darīsiet?

6 Bēgat, Benjamina bērni, no Jeruzālemes,
bazūnējat Tekoā, ceļat ugunszīmi BetKeremē,
jo bēdas rādās no ziemeļa puses un liels posts. 2
Es izdeldu Ciānas meitu, to jauko un vēlīgo. 3 Gani
uz viņu nāks ar saviem ganāmiem pulkiem, tie
uzcels teltis visapkārt ap viņu, tie noganīs ikviens
savu vietu. 4 Taisāties uz karu pret viņu, ceļaties,
ejam pašā dienas vidū. Ak vai, (bēdas) mums! Jo
vakars metās un ēnas paliek garākas. 5 Ceļaties,
un ejam pašā naktī un izpostīsim viņas jaukos
namus. 6 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot: nocērtiet
kokus un uzmetiet valni pret Jeruzālemi; šī ir
tā pilsēta, kas taps piemeklēta. Viņas vidū ir tik
netaisnība vien. 7 Kā avots izverd savu ūdeni, tā
viņa izverd savu ļaunumu. Varasdarbu un postu
tur dzird, kaušanās un plēšanās bez mitēšanās
ir manā priekšā. 8 Pieņem mācību, Jeruzāleme,
lai Mana dvēsele no tevis nenogriežas, lai Es tevi
nedaru par tuksnesi, par zemi bez iedzīvotāja. 9
Tā saka Tas Kungs Cebaot: kas atliek no Israēla, to
tie otrā reizē nolasīs kā vīna koku. Ņem traukus
atkal rokā kā vīna ogu lasītājs. 10 Uz ko lai es
runāju un dodu liecību, ka tie to dzird? Redzi,
viņu ausis ir neapgraizītas, ka tie nevar dzirdēt.
Redzi, Tā Kunga vārds tiem ir par apsmieklu, pie
tā tiem nav labs prāts. 11 Tādēļ es esmu pilns
Tā Kunga bardzības, ka nevaru valdīties. Izgāz
to arī pār bērniem uz ielām, un pār to jaunekļu

draudzi kopā, jo vīri un sievas tiks aizņemti, veci
un kas mūžu piedzīvojuši. 12 Un viņu nami taps
citiem līdz ar tīrumiem un sievām; jo Es izstiepšu
Savu roku pret tās zemes iedzīvotājiem, saka Tas
Kungs. 13 Jo visi ir mantas kārīgi, tā mazi kā lieli;
tā pravietis kā priesteris, visi dzen viltību. 14 Un
tie dziedina Manas tautas vainu kā par nieku,
sacīdami: miers, miers! Kur tomēr miera nav. 15
Tie krituši kaunā, ka darījuši negantību. Bet tie
nemaz nekaunas un neprot kauna. Tāpēc tie kritīs
starp tiem krituši em; kad es tos piemeklēšu, tad
tiem būs krist, saka Tas Kungs. 16 Tā saka Tas
Kungs: stājaties uz ceļiem un raugāt un vaicājiet
pēc tiem senajiem ceļiem, kurš tas labais ceļš,
un staigājiet pa to, tad jūs atradīsiet dusu savai
dvēselei. Bet tie saka: mēs negribam staigāt. 17
Es arī esmu iecēlis sargus pār jums, klausāties
uz trumetes skaņu. Bet tie saka: mēs negribam
klausīties. 18 Tāpēc klausāties, tautas, un ņem
vērā, draudze, kas viņu starpā notiek. 19 Klausies,
zeme! Redzi, Es vedīšu ļaunumu pār šiem ļaudīm,
viņu padomu augļus, jo tie neklausās uz Manu
vārdu, un Manu bauslību tie atmet. 20 Par ko
tad Man tas vīraks, kas nāk no Sabas, un tās
labās niedres no tālās zemes? Jūsu dedzināmie
upuri Man nepatīk, un jūsu kaujamie upuri Man
nemīlami. 21 Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi, Es
šiem ļaudīm likšu piedauzekļus, un tēvi un bērni
kopā pie tiem piedauzīsies, kaimiņš ar kaimiņu
ies bojā. 22 Tā saka Tas Kungs: redzi, tauta nāk no
ziemeļa zemes, un liela tauta celsies no pasaules
malām; 23 Tā nes stopus un šķēpus, tā ir briesmīga
un nežēlīga, viņu balss kauc kā jūra, un tie jāj
uz zirgiem; tie ir apbruņoti kā karavīri pret tevi,
Ciānas meita. 24 Kad mēs par viņiem baumas
dzirdējām, tad mūsu rokas nogura, bailība mums
uzbruka un sāpes kā dzemdētājai. 25 Neizejat
laukā un nestaigājat pa ceļu, jo ienaidnieka zobens
ir visapkārt par iztrūcināšanu. 26 Ak, mana tauta,
apjoz maisu un nometies pelnos, žēlojies kā par
vienīgo dēlu, bēdājies gauži, jo postītājs nāk
pār mums piepeši. 27 Es tevi esmu iecēlis par
pārbaudītāju starp Maniem ļaudīm kā stipru pili,
ka tev viņu ceļu būs atzīt un pārbaudīt. 28 Tie
visi ir tie lielākie atkāpēji un staigā viltībā, tie ir
varš un dzelzs, tie visi ir samaitātāji. 29 Plēšas ir
sadegušas, no viņu uguns nāk tikai svins, kausētājs
velti kausējis, jo sārņi nav atšķirti. 30 Tie top
nosaukti par atmestu sudrabu, jo Tas Kungs tos ir
atmetis.

7 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā
Kunga, kas sacīja: 2 Stājies Tā Kunga nama
vārtos un sludini tur šo vārdu un saki: klausiet Tā
Kunga vārdu, visi no Jūda, kas caur šiem vārtiem
ieejat, To Kungu pielūgt. 3 Tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: dariet taisnus savus ceļus
un savus darbus, tad es jums likšu dzīvot šinī
vietā. 4 Nepaļaujaties uz melu vārdiem, kad saka:
šis ir Tā Kunga nams, Tā Kunga nams, Tā Kunga
nams! 5 Bet ja patiesi darīsiet labus savus ceļus
un savus darbus un nesīsiet tikuši(taisnīgu) tiesu
cits citam, 6 Ja neapbēdināsiet svešinieku, bāriņu
un atraitni un neizliesiet nenoziedzīgas asinis šinī
vietā un nedzīsities pakaļ svešiem dieviem, sev
pašiem par postu, 7 Tad Es jums likšu dzīvot šai
vietā, tai zemē, ko Es esmu devis jūsu tēviem,
mūžīgi mūžam. 8 Redzi, jūs paļaujaties uz melu
vārdiem, kas nekam nelīdz. 9 Vai tad jums bija
zagt, nokaut un laulību pārkāpt un nepatiesi
zvērēt un Baālam kvēpināt un dzīties pakaļ citiem
dieviem, ko nepazīstat, 10 Un tad nākt un stāties
Manā priekšā šinī namā, kas nosaukts pēc Mana
Vārda, un sacīt: mēs esam glābti, šo negantību
darīt? 11 Vai tad šis nams, kas nosaukts pēc Mana
Vārda, ir slepkavu bedre jūsu acīs? Redzi, Es to
gan esmu redzējis, saka Tas Kungs. 12 Jo ejat
jel uz Manu vietu, kas bija Šīlo, kur Es Savam
vārdam papriekš liku mājot, un lūkojiet, ko Es tur
esmu darījis Savu Israēla ļaužu ļaunuma dēļ. 13
Un nu tādēļ ka jūs visus šos darbus darāt, saka
Tas Kungs, un Es uz jums tikuši(nemitīgi) esmu
runājis, bet jūs neesat klausījuši, Es jūs esmu
aicinājis, bet jūs neesat atbildējuši, 14 Tad Es šim
namam, kas pēc Mana Vārda nosaukts, uz ko
jūs paļaujaties, un pie šās vietas, ko Es jums un
jūsu tēviem esmu devis, tāpat darīšu, kā esmu
darījis Šīlo. 15 Un Es jūs atmetīšu no Sava vaiga,
tā kā esmu atmetis visus jūsu brāļus un visu
Efraīma dzimumu. 16 Tu tad nelūdz priekš šiem
ļaudīm un nenes Manā priekšā par viņiem ne
piesaukšanu ne lūgšanu, un neaizlūdz pie Manis,
jo Es tevi neklausīšu. 17 Vai tu neredzi, ko tie
dara Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās? 18 Bērni
salasa malku, un tēvi kurina uguni, un sievas
mīca mīklu un taisa raušus debess ķēniņienei un
upurē dzeramus upurus citiem dieviem, Mani
kaitināt. 19 Bet vai tad tie Mani apkaitina? saka
Tas Kungs. Vai tie to (nedara) sev pašiem par
kaunu? 20 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi,
Mana dusmība un Mana bardzība izgāzīsies pār šo
vietu, pār cilvēkiem un lopiem un meža kokiem
un zemes augļiem un degs un neizdzisīs. 21 Tā
saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: liekat savus
dedzināmos upurus klāt pie saviem kaujamiem
upuriem un ēdat gaļu. 22 Jo jūsu tēviem, kad
Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, Es neesmu ne

teicis ne pavēlējis par dedzināmiem upuriem nedz
kaujamiem upuriem. 23 Bet šo vārdu Es tiem
esmu pavēlējis un sacījis: klausiet Manu balsi,
tad Es jums būšu par Dievu un jūs Man būsiet
par ļaudīm, un staigājiet pa visiem tiem ceļiem,
ko Es jums pavēlēšu, lai jums labi klājās. 24 Bet
tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši, bet
staigājuši pēc savas ļaunās sirds padoma un prāta,
un Man ir pagriezuši muguru un ne vaigu. 25 No
tās dienas, kad jūsu tēvi izgājuši no Ēģiptes zemes
līdz šai dienai, Es vienā sūtīšanā pie jums esmu
sūtījis visus Savus kalpus, tos praviešus. 26 Bet tie
Mani nav klausījuši, nedz savas ausis atgriezuši,
bet bijuši stūrgalvīgi, niknāki turēdamies nekā
viņu tēvi. 27 Tu gan visus šos vārdus uz viņiem
runāsi, bet tie tevi neklausīs, tu tos gan aicināsi,
bet tie neatbildēs. 28 Tāpēc saki uz tiem: šie ir tie
ļaudis, kas Tā Kunga, sava Dieva, balsi neklausa
un mācību nepieņem. Patiesība bojā gājusi un
iznīkusi no viņu mutes. 29 Nocērp savas galvas
greznumu un met to nost, un raudi gauži uz
kailiem kalniem, jo Tas Kungs atmetis un atstājis
šo Savas dusmības cilti. 30 Jo Jūda bērni ir darījuši,
kas ļauns Manās acīs, saka Tas Kungs. Tie savus
negantos elkus likuši tai namā, kas nosaukts pēc
Mana Vārda, to sagānīdami; 31 Un ir uzcēluši
Tovetes altārus Ben-Inoma ielejā, sadedzināt savus
dēlus un savas meitas ar uguni, ko Es neesmu
pavēlējis, un kas nav nācis Manā sirdī. 32 Tādēļ
redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka to vairs
nesauks par Toveti un Ben-Inoma ieleju, bet par
slepkavu ieleju, un Tovetē apbedīs, jo citur vietas
nebūs. 33 Un šo ļaužu miroņi būs par barību
putniem apakš debess un zvēriem virs zemes, un
neviens tos neaizdzīs. 34 Un Es darīšu, ka Jūda
pilsētās un Jeruzālemes ielās mitēsies prieka balss
un līksmības balss, brūtgāna balss un brūtes balss;
jo tā zeme būs postā.

8 Tanī laikā, saka Tas Kungs, Jūda ķēniņu kaulus
un viņu lielkungu kaulus un viņu priesteru
kaulus un praviešu kaulus un Jeruzālemes
iedzīvotāju kaulus izmetīs no viņu kapiem. 2 Un
izmētās pret sauli un pret mēnesi un pret visu
debess pulku, ko tie mīlējuši un kam tie kalpojuši
un kam tie dzinušies pakaļ un ko tie meklējuši un
ko tie pielūguši. Ne tos sakrās, ne tos apraks, tie
būs par mēsliem zemes virsū. 3 Un nāvi vēlēsies
dzīvības vietā visi atlikušie, kas no šās niknās
cilts atliks visās malās, kurp Es tos atlikušos būšu
aizdzinis, saka Tas Kungs Cebaot. 4 Un saki uz
tiem: tā saka Tas Kungs: kad krīt, vai atkal neceļas:
kad nogriežas, vai atkal negriežas atpakaļ? 5
Kāpēc tad šie Jeruzālemes ļaudis atkāpjas bez
mitēšanās atkāpdamies? Tie stipri turas pie viltus
un liedzās atgriezties. 6 Es esmu vērā ņēmis un
dzirdējis: tie runā, kas nepareizi; neviena nav,
kam būtu žēl savas blēdības, kas sacītu: ko esmu
darījis? Visi atkāpjas, skriedami kā traks ērzelis
kas karā. 7 Stārķis apakš debess zin savus laikus,
un ūbele un dzērve un bezdelīga ņem vērā savu
atnākšanas laiku, bet mani ļaudis neatzīst Tā
Kunga tiesu. 8 Kā tad jūs sakāt: mēs esam gudri,
un Tā Kunga bauslība ir pie mums? Tiešām, redzi,
rakstu mācītāju viltīgie raksti to pārvērtuši par
meliem. 9 Gudrie top apkaunoti, iztrūcināti un
sagūstīti; redzi, Tā Kunga vārdu tie ir atmetuši,
kāda gudrība tad tiem ir? 10 Tādēļ Es viņu sievas
došu citiem, viņu tīrumus svešiem mantiniekiem;
jo mazi un lieli, visi kāri pēc mantas; pravietis
un priesteris, abi dzen viltību. 11 Un tie dziedina
Manas tautas vainu kā par nieku un saka: miers!
Miers! Kur tomēr miera nav. 12 Tie ir tapuši
kaunā, tāpēc ka darījuši negantību, bet tie nemaz
nekaunas un kauna neprot; tādēļ tie kritīs starp
tiem kritušiem, savas piemeklēšanas laikā tie
gāzīsies pie zemes, saka Tas Kungs. 13 Es tos
rautin aizraušu, saka Tas Kungs, ka ķekari nepaliks
pie vīna koka nedz vīģes pie vīģes koka, ir lapas
nokritīs, un Es tiem dodu, kas pār tiem nāks. 14
Ko tad kavējamies? Pulcējaties un iesim stiprās
pilsētās un meklēsim tur galu! Jo Tas Kungs, mūsu
Dievs, mums nolicis galu un mūs dzirdinājis ar
žulti, tāpēc ka esam apgrēkojušies pret To Kungu.
15 Gaida mieru, bet nav labuma, dziedināšanas
laiku, bet redzi, izbailes. 16 No Dana jau dzirdama
viņa zirgu šņākšana; visa zeme dreb no viņa
ērzeļu zviegšanas skaņas; tie nāk un noēd zemi ar
viņas pilnumu, pilsētas un kas tur dzīvo. 17 Jo
redzi, Es sūtu jūsu starpā čūskas un odzes, pret
ko nepalīdz vārdošana, - tās jūs kodīs, saka Tas
Kungs! 18 Kas mani iepriecinās skumjās! Mana
sirds man gurst. 19 Redzi, Manas tautas kliegšanas
balss skan no tālas zemes: vai tad Tas Kungs
vairs nav Ciānā? Vai viņas ķēniņš tur nav? Kāpēc
tie Mani apkaitinājuši ar saviem dievekļiem, ar
svešām nelietībām? 20 Pļauja ir pagājusi, augļu
laiks pagalam, bet mēs neesam atpestīti. 21 Es
esmu satriekts savas tautas posta dēļ, es esmu
noskumis, izbailes mani sagrābušas. 22 Vai tad
zāļu nav Gileādā? Vai tur nav ārsta? Kāpēc tad
manas tautas sērga nav dziedināta?

9 Ak kaut manā galvā jel būtu ūdens un manas
acis taptu par asaru avotiem, tad es dienām
naktīm apraudātu savas tautas nokautos. 2 Ak
kaut man tuksnesī būtu ceļavīra mājas vieta,

tad es savus ļaudis atstātu un no tiem aizietu,
jo tie visi ir laulības pārkāpēji, blēžu draudze.
3 Tie uzvelk savu mēli kā stopu uz meliem un
ne uz patiesību, tie top vareni virs zemes, tie
dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet Mani tie
nepazīst, saka Tas Kungs. 4 Sargājaties ikviens no
sava drauga, un nepaļaujaties ne uz savu brāli;
jo brālis brāli krāpj, un draugs staigā draugu
aprunādams. 5 Cits pret citu dzen viltību un
nerunā patiesību, tie māca savu mēli melot, tie
nopūlējās netaisnību darīdami. 6 Tava mājas vieta
ir pašas viltības vidū, caur viltību tie liedzās Mani
pazīt, saka Tas Kungs. 7 Tādēļ, tā saka Tas Kungs
Cebaot: redzi, Es tos kausēšu un pārbaudīšu, -
jo kā lai Es citādi daru Savas tautas priekšā? 8
Viņu mēle ir nāvīga bulta, tā runā viltu, ikviens
ar savu muti runā par mieru ar savu tuvāku, bet
savā sirdī tam liek valgus. 9 Vai Man tos nebūs
piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai dvēselei
nebūs atriebties pie tādiem ļaudīm, kā šie? 10
Man jāsāk raudāšana un kaukšana par kalniem
un raudu dziesma par ganībām tuksnesī; jo tās ir
nodedzinātas, ka neviens tur nestaigā, un ganāmā
pulka balsi tur nedzird; putni apakš debess un
lopi ir aizskrējuši un aizgājuši. 11 Un Jeruzālemi
Es likšu par akmeņu kopu un par mājokli tuksneša
zvēriem, un Jūda pilsētas Es darīšu par postažu
bez iedzīvotājiem. 12 Kas ir tāds gudrs vīrs, kas to
saprot? Un uz ko Tā Kunga mute runājusi, ka tas
to var pasludināt? Kādēļ zeme iet bojā un izdeg kā
tuksnesis, kur neviens nestaigā? 13 Un Tas Kungs
sacīja: tādēļ ka tie atstājuši Manu bauslību, ko Es
tiem esmu licis priekšā, un nav klausījuši Manu
balsi nedz pēc tās staigājuši, 14 Bet staigājuši
pēc savas sirds stūrgalvības un Baāliem pakaļ,
kā viņu tēvi tos mācījuši. 15 Tādēļ, tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs: Redzi, Es šos ļaudis
ēdināšu ar vērmelēm un tos dzirdināšu ar žultīm.
16 Un Es tos izkaisīšu starp tautām, ko tie nav
pazinuši nedz viņu tēvi, un sūtīšu zobenu tiem
pakaļ, tiekams Es tos būšu izdeldējis. 17 Tā saka
Tas Kungs Cebaot: ņemiet to vērā un aicinājiet
raudu sievas, lai tās nāk, un sūtat pēc tām gudrām
sievām, lai tās atnāk, 18 Un steigšus sāk par mums
raudāšanu, ka mūsu acis tek asarām un mūsu
acu plakstiņi plūst ūdenim. 19 Jo kaukšanas balss
dzirdama no Ciānas: ak! Kā esam postīti, ļoti
kaunā likti, jo mēs atstājam zemi, jo tie apgāzuši
mūsu mājokļus! 20 Klausiet tad Tā Kunga vārdu,
sievas, un lai jūsu auss uzņem viņa mutes vārdu,
un mācat savām meitām raudu dziesmas, un viena
otrai lai māca gaudas. 21 Jo nāve kāpj iekšā pa
mūsu logiem, tā nāk mūsu jaukos namos, nokaut
bērniņus pa ielām un jaunekļus pa gatvēm. 22
Runā, tā saka Tas Kungs: miroņu miesas gulēs
kā mēsli uz tīruma un kā kūļi aiz pļāvēja, ko
neviens nesaņem. 23 Tā saka Tas Kungs: gudrais
lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās
ar savu stiprumu, bagātais lai nelielās ar savu
bagātību. 24 Bet kas grib lielīties, tas lai lielās ar
to, ka viņš Mani pazīst un zin, ka Es esmu Tas
Kungs, kas dara žēlastību, tiesu un taisnību virs
zemes; jo pie tām Man ir labs prāts, saka Tas
Kungs. 25 Redzi, nāk dienas, saka Tas Kungs, ka Es
piemeklēšu apgraizītos līdz ar neapgraizītiem, 26
Ēģiptes zemi un Jūdu un Edomu un Amona bērnus
un Moabu un visus, kam apcirptas bārdas, kas
tuksnesī dzīvo. Jo visi pagāni ir neapgraizīti, bet
Israēla namam ir neapgraizīta sirds.

10 Klausiet to vārdu, ko Tas Kungs uz jums
runā, Israēla nams. 2 Tā saka Tas Kungs:
nemācaties pagānu ceļu un neizbīstaties no debess
zīmēm, jebšu pagāni no tām izbīstas. 3 Jo pagānu
likumi ir nelietība. Jo tas ir koks, mežā cirsts, darbs
no amatnieka rokām ar cirvi. 4 Viņš to izgrezno
ar sudrabu un ar zeltu, stiprina ar naglām un ar
āmuriem, ka nešaubās. 5 Tie ir kā tēsti stabi un
nerunā, tie top apkārt nēsāti, jo paši nestaigā.
Nebīstaties no viņiem, jo tie nedara ļauna, arī
labu darīt tie nevar. 6 Bet nu neviena nav, kā
Tu, Kungs; Tu esi liels, un liels ir Tavs vārds ar
spēku. 7 Kas Tevi nebītos, Tu tautu Ķēniņ? Jo tas
Tev nākas, tādēļ ka starp visiem pagānu gudriem
un visās viņu valstīs neviena tāda nav, kā Tu. 8
Tiešām, tie visi kopā ir neprātīgi un ģeķīgi. Jo
viņu mācība ir nelietība, tie ir koks. 9 Izkalts
sudrabs top atvests no Taršiša un zelts no Ūpaza,
kalēja darbam un kausētāja rokām; pazilas drēbes
un purpurs ir viņu apģērbs; tie visi ir amatnieku
darbs. 10 Bet Tas Kungs ir patiesi Dievs, Viņš ir
dzīvs Dievs un mūžīgs Ķēniņš. No Viņa bardzības
zeme dreb, un tautas Viņa dusmību nevar panest.
11 Tā jums uz tiem būs sacīt: tiem dieviem, kas
debesi un zemi nav darījuši, tiem būs iet bojā no
zemes un no šīs pasaules. 12 Viņš zemi radījis
caur Savu spēku un pasauli dibinājis caur Savu
gudrību un debesis izpletis caur Savu padomu.
13 Kad Viņa balss atskan, tad ūdeņi krāc debesīs,
un Viņš liek miglai celties no zemes galiem, Viņš
dara zibeņus ar lietu un liek vējam nākt no Viņa
alām. 14 Visi cilvēki paliek stulbi bez saprašanas,
visi kausētāji top kaunā ar saviem tēliem, jo ko tie
lej, ir meli, un dvašas tur nav. 15 Tie ir nelietība
un apsmejams darbs; piemeklēšanas laikā tie iet
bojā. 16 Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo Viņš ir visu
lietu Radītājs, un Israēls ir Viņa mantības cilts, -

Kungs Cebaot ir Viņa vārds. **17** Pacel savu paunu
no zemes, tu kas sēdi spaidos. **18** Jo tā saka Tas
Kungs: redzi, šoreiz Es metu projām tās zemes
iedzīvotājus kā ar lingu, un Es tos spaidīšu, ka tiek
atrasti. **19** Vai manu bēdu! Mana vaina ir sāpīga!
Bet es saku: tās ir gan sāpes, bet man tās jāpanes.
20 Mana telts ir postīta, un visas manas virves
ir sarautas; mani bērni no manis aizgājuši un to
vairs nav. Neviena nav, kas manu dzīvokli uztaisa
un manas teltis uzceļ. **21** Jo tie gani palikuši stulbi
un nav To Kungu meklējuši, tādēļ tiem nav labi
izdevies, bet viss viņu ganāmais pulks izklīdis. **22**
Klau, ko dzird! Redzi, nāk liels troksnis no ziemeļa
zemes, postā likt Jūda pilsētas un darīt par mājokli
tuksneša zvēriem. **23** Es zinu, ak Kungs, ka cilvēka
ceļš pie viņa paša nestāv; tas nestāv pie vīra, kā
lai staigā, kurp tas lai sper savus soļus. **24** Pārmāci
mani, ak Kungs, bet ar žēlastību, ne savā bardzībā,
ka Tu mani neiznīcini. **25** Izgāz Savu dusmību
pār tiem pagāniem, kas tevi nepazīst, un pār tām
ciltīm, kas Tavu vārdu nepiesauc. Jo tie Jēkabu
aprijuši, tie viņu apēduši un viņu izdeldējuši un
viņa druvas izpostījuši.

11 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika
uz Jeremiju: **2** Klausiet šās derības vārdus
un runājiet uz Jūda vīriem un uz Jeruzālemes
iedzīvotājiem. **3** Un saki uz tiem: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: nolādēts lai ir tas cilvēks,
kas neklausa šās derības vārdiem, **4** Ko Es jūsu
tēviem esmu pavēlējis, kad tos izvedu no Ēģiptes
zemes, no tā dzelzs cepļa, un sacīju: klausiet
Manu balsi, un dariet to, tā kā Es jums pavēlu,
tad jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es jums būšu
par Dievu, **5** Lai Es to zvērestu piepildu, ko Es
jūsu tēviem esmu zvērējis, viņiem dot zemi, kur
piens un medus tek, tā kā tas šodien ir. Tad
es atbildēju un sacīju: Āmen, Kungs! **6** Un Tas
Kungs sacīja uz mani: izsauc visus šos vārdus
pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, un
saki: klausiet šās derības vārdus un dariet tos.
7 Jo Es jūsu tēviem skaidri esmu apliecinājis tai
dienā, kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, līdz šai
dienai, tikuši(vienmēr) liecību dodams, un sacīju:
klausiet Manu balsi. **8** Bet tie nav klausījuši nedz
savas ausis atgriezuši, bet staigājuši ikviens pēc
savas niknās sirds stūrgalvības. Tāpēc Es liku
pār tiem nākt visiem šīs derības vārdiem, ko
Es pavēlēju darīt, un tie nav darījuši. **9** Un Tas
Kungs uz mani sacīja: sabiedrība rodas starp
Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem. **10** Tie
ir atgriezušies pie savu vectēvu noziegumiem,
kas liegušies Maniem vārdiem klausīt, un citiem
dieviem dzinušies pakaļ, tiem kalpot. Israēla nams
un Jūda nams pārkāpuši Manu derību, ko Es ar
viņu tēviem esmu cēlis. **11** Tādēļ tā saka Tas
Kungs: redzi Es pār tiem vedīšu ļaunumu, no kā tie
nevarēs izbēgt; kad tie tad uz Mani brēks, tad Es
tos neklausīšu. **12** Un Jūda pilsētas un Jeruzālemes
iedzīvotāji noies un brēks uz tiem dieviem, kam
tie kvēpinājuši; bet pestīt tie tos neatpestīs viņu
nelaimes laikā. **13** Jo cik tev pilsētu, Jūda, tik arī
tavu dievu, un cik Jeruzālemē ielu, tik altāru jūs
esat cēluši par kaunu, altārus Baālam kvēpināt.
14 Tu tad nelūdz par šiem ļaudīm un nenes par
tiem piesaukšanu un lūgšanu, jo Es neklausīšu,
kad tie Mani piesauks par savu nelaimi. **15** Kas
Manam mīļam ir Manā namā, kur tā top darīts,
tāda blēdība no tāda pulka! Vai solījumi un upura
gaļa atņems nelaimi no tevis? Tad tu varētu
gavilēt. **16** Tas Kungs tevi nosauca par zaļu eļļas
koku, kas jauks un auglīgs, bet nu Viņš tam uguni
pielicis ar lielu trokšņa skaņu, un viņa zari lūst.
17 Jo Tas Kungs Cebaot, kas tevi dēstījis, tas par
tevi nospriedis nelaimi, Israēla nama un Jūda
nama niknuma dēļ, ko tie savā starpā dara, Mani
apkaitināt, Baālam kvēpinādami. **18** Nu Tas Kungs
man to ir zināmu darījis, un es to zinu; Tu man esi
rādījis viņu padomu. **19** Un es biju tā kā lēna avs,
ko ved pie kaušanas, un es nezināju, ka tie pret
mani bija domājuši tādas domas: lai to koku ar
viņa augļiem maitājam un viņu izdeldam no dzīvo
zemes, ka viņa vārdu vairs nepieminētu. **20** Bet
Tu, Kungs Cebaot, taisnais soģi, kas pārbaudi īkstis
un sirdis, liec man redzēt Tavu atriebšanu pie
viņiem, jo Tev es esmu pavēlējis savu tiesas lietu.
21 Tādēļ tā saka Tas Kungs pret Anatotas vīriem,
kas tavu dvēseli meklē un saka: nesludini pret
mums Tā Kunga Vārdā, ja negribi mirt caur mūsu
rokām. **22** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi,
Es tos piemeklēšu un tiem jaunekļiem būs mirt
caur zobenu, viņu dēli un viņu meitas mirs badā,
ka no tiem nekas neatliks. **23** Jo nelaimei Es likšu
nākt pār Anatotas vīriem viņu piemeklēšanas
gadā.

12 Tu, ak Kungs, palieci taisns, kad es ar Tevi
gribētu tiesāties; tomēr par tiesu ar Tevi
gribu runāt. Kāpēc bezdievīgiem ceļš labi izdodas,
un visiem, kas dara viltu, labi klājās? **2** Tu tos
esi dēstījis, un tie ir iesakņojušies un aug un nes
augļus; Tu gan esi tuvu viņu mutei, bet tālu no
viņu sirdīm. **3** Bet mani, ak Kungs, Tu pazīsti,
mani Tu redzi un pārbaudi manu sirdi, kāda tā ir
tavā priekšā. Aizrauj viņus kā avis uz kaušanu un
nolieci tos uz nokaušanas dienu! **4** Cik ilgi tad
zeme lai bēdājās un zāle visur laukā lai savīst?

Iedzīvotāju blēdības dēļ lopi un putni iet bojā. Jo
tie saka: viņš neredz, kā mums pēcgalā klāsies! 5
Kad tu skrēji ar kājniekiem un tie tevi nokausēja,
kā tad tu varētu skrieties ar zirgiem? Un ja tu
jūties drošs miera zemē, ko tad tu darīsi Jardānes
varenos biezumos? 6 Jo, pat tavi brāļi un tavs tēva
nams ir neuzticīgi pret tevi un sauc pilnā balsī
tev pakaļ. Neuzticies tiem, kad tie laipnīgi ar tevi
runā. 7 Es Savu namu esmu atstājis un atmetis
Savu mantas tiesu un to, ko Mana dvēsele mīļo,
nodevis viņa ienaidniekiem rokā. 8 Mana mantība
Man ir palikusi kā lauva mežā; tā savu balsi pret
Mani pacēlusi, tādēļ Es to esmu ienīdējis. 9 Mana
mantība Man ir kā raibs putns, kam putni uzkrīt
no visām pusēm. Nāciet, sapulcinājaties, visi zvēri
laukā, nāciet un ēdiet. 10 Daudz gani maitājuši
Manu vīna dārzu, tie ir saminuši Manu tīrumu,
Manu jauko tīrumu tie darījuši par tukšu postažu.
11 Tas ir postā, izpostīts tas bēdājās Manā priekšā;
visa zeme ir postīta, jo neviena nav, kam sirds to
ņem vērā. 12 Pa visiem tuksneša kalniem postītāji
nākuši, jo Tā Kunga zobens rij no viena zemes
gala līdz otram, un miera nav nevienai miesai. 13
Tie sēj kviešus, bet ērkšķus tie pļauj, tie gan grūti
strādā, bet nepelna nekā. Tā tad topat kaunā ar
saviem augļiem caur Tā Kunga karsto bardzību.
14 Tā saka Tas Kungs par visiem maniem nikniem
kaimiņiem, kas aizskar to mantību, ko Es esmu
devis mantot Saviem Israēla ļaudīm: Es tos izraušu
no viņu zemes un Jūda namu Es izraušu no viņu
vidus. 15 Un notiks, kad Es tos būšu izrāvis, tad Es
atkal par tiem apžēlošos, Es tos vedīšu atpakaļ,
ikkatru savā daļā un ikkatru savā zemē. 16 Un
ja tie Manu ļaužu ceļu tikuši(rūpīgi) mācīsies un
zvērēs pie Mana Vārda: „Tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo!“Tā kā tie Manus ļaudis ir mācījuši pie Baāla
zvērēt, - tad tie taps uzņemti Manu ļaužu vidū. 17
Bet ja tie neklausīs, tad Es šo tautu izraušu un to
pavisam izdeldēšu, saka Tas Kungs.

13 Tā Tas Kungs uz mani sacījis: ej un pērc sev
nātnu(linu) jostu un jozies ar to ap saviem
gurniem, bet neliec to ūdenī. 2 Tad es pirku jostu
pēc Tā Kunga vārda un apjozos ar to ap saviem
gurniem. 3 Un Tā Kunga vārds notika uz mani
otru reiz un sacīja: 4 Ņem to jostu, ko tu esi pircis,
kas ap taviem gurniem, un celies, ej pie Eifrates
un apslēp to tur kādā klints plaisumā. 5 Un es
gāju un to apslēpu pie Eifrates, kā Tas Kungs man
bija pavēlējis. 6 Tad pēc ilgāka laika Tas Kungs uz
mani sacīja: celies, ej pie Eifrates un ņem to jostu
no turienes, ko Es tev esmu pavēlējis, tur apslēpt.
7 Tad es gāju pie Eifrates un raku un ņēmu to
jostu no tās vietas, kur to biju apslēpis, un redzi,
tā josta bija maitāta un nederēja vairs nekam. 8
Tad Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: 9 Tā
saka Tas Kungs: tāpat Es maitāšu Jūda lepnību un
Jeruzālemes lielo lepnību. 10 Šie niknie ļaudis, kas
negrib klausīt Manus vārdus un staigā pēc savas
sirds stūrgalvības un dzenās citiem dieviem pakaļ,
viņiem kalpot un priekš viņiem klanīties, tie būs
kā šī josta, kas nekam vairs neder. 11 Jo kā josta
pieglaužas pie vīra gurniem, tā Es visu Israēla
namu un visu Jūda namu esmu sev pieglaudījis,
saka Tas Kungs, ka tie Man būtu par ļaudīm un
par vārdu un par slavu un par godu, bet tie nav
klausījuši. 12 Tāpēc saki uz tiem šo vārdu: tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: visi trauki top ar
vīnu pildīti. Kad tie uz tevi sacīs: Vai tad mēs to
nezinām, ka visi trauki ar vīnu top pildīti? 13 Tad
tev uz viņiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs: redzi,
visus šās zemes iedzīvotājus, un ķēniņus, kas uz
Dāvida goda krēsla sēž, un priesterus un praviešus
un visus Jeruzālemes iedzīvotājus Es pildīšu ar
reibumu. 14 Un Es tos sadauzīšu vienu pret otru,
tēvus un bērnus, visus kopā, saka Tas Kungs,
Es nesaudzēšu un netaupīšu, nedz apžēlošos, ka
Es tos neizdeldētu. 15 Klausiet un ņemiet vērā,
nelepojaties, jo Tas Kungs to runājis. 16 Dodiet
Tam Kungam, savam Dievam, godu, pirms tumsa
metās, un pirms jūsu kājas piedauzās pie krēslības
kalniem, un jūs uz gaismu gaidāt, bet Viņš to darīs
par nāves ēnu un pārvērtīs par tumsību. 17 Bet
kad jūs to neklausīsiet, tad mana dvēsele raudās
slepeni tādas lepnības dēļ. Un manas acis izlies
gaužas asaras un asarām plūdīs, tādēļ ka Tā Kunga
ganāmais pulks top aizvests cietumā. 18 Saki uz
ķēniņu un uz ķēniņieni: zemojaties, sēžaties zemē,
jo viss jūsu galvas glītums, jūsu godības kronis, ir
nokritis. 19 Pilsētas pret dienvidiem ir aizslēgtas,
un nav, kas tās atver, visa Jūda cilts ir aizvesta,
tā ir pavisam aizvesta. 20 Paceļat savas acis un
raugāt, kas nāk no ziemeļiem. Kur ir tas ganāmais
pulks, kas tev bija dots, tavas godības avis? 21
Ko tu sacīsi, kad Viņš tev cels par galvu tos, ko
tu sev pielabinājis par draugiem? Vai tad tevi
sāpes nesagrābs, kā sievu, kas dzemdē? 22 Kad
tu tad savā sirdī sacīsi: Kāpēc man tas notiek?
Tavu lielo noziegumu dēļ tavu drēbju vīles ir
atsegtas un tavas kājas piesmietas. 23 Vai Moru
vīrs var savu ādu pārvērst jeb pardelis(leopards)
savus raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt,
kad esat ieraduši ļaunu darīt. 24 Tādēļ Es tos
gribu izkaisīt kā pelavas, kas izput no tuksneša
vēja. 25 Šī būs tava daļa, tā tiesa, ko Es tev esmu
nospriedis, saka Tas Kungs, tāpēc ka tu mani esi
aizmirsusi un paļāvusies uz meliem. 26 Tad arī Es

tavas drēbju vīles atsegšu pār tavu vaigu, ka tavs
kauns top redzams. 27 Jo Es esmu redzējis tavu
laulības pārkāpšanu, tavu nešķīsto iekārošanu,
tavu neganto maukošanu uz elku kalniem, laukā
tavu negantību. Ak vai, tev, Jeruzāleme! Vai tad tu
negribi palikt šķīsta, cik ilgi tas vēl būs?

14 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Jeremiju,
par to bula(sausuma) laiku. 2 Jūda bēdājās,
un viņa vārti tvīkst, sērodamies tie guļ pie zemes,
un Jeruzālemes brēkšana kāpj uz augšu. 3 Un
viņu cienīgie sūta savus zemos pēc ūdens; tie
nāk pie akām, neatrod ūdens, atgriežas ar saviem
traukiem tukšā, top kaunā un noskumst un apsedz
savu galvu. 4 Tāpēc ka zeme iztrūkusies, ka lietus
nav virs zemes, arāji ir nokaunējušies, apsedz
savu galvu. 5 Pat stirna laukā atnesās un atstāj
(savus bērnus), tāpēc ka zāles nav. 6 Un meža
ēzeļi stāv pakalnos un tvarsta vēju, kā tuksneša
vilki; viņu acis pamirst, tāpēc ka zāles nav. 7 Ak
Kungs, jebšu mūsu noziegumi liecina pret mums,
tomēr palīdzi Tava Vārda dēļ, jo mūsu atkāpšanās
ir liela, pret Tevi esam grēkojuši. 8 Ak Israēla
cerība, viņa Pestītājs bēdu laikā, kāpēc Tu gribi
būt kā svešinieks šai zemē, jeb kā ceļavīrs, kas
nāk, tik palikt par nakti? 9 Kāpēc Tu gribi būt kā
vīrs, kas iztrūcies, kā varonis, kas nevar glābt?
Tomēr Tu Kungs esi mūsu vidū, un mēs pēc Tava
Vārda esam nosaukti, neatstājies no mums! 10
Tā saka Tas Kungs uz šiem ļaudīm: tie mīļo šurp
un turp skraidīt un nevalda savas kājas, tāpēc
Tam Kungam nav labs prāts pie tiem. Nu Viņš
pieminēs viņu noziegumu un piemeklēs viņu
grēkus. 11 Un Tas Kungs sacīja uz mani: nelūdz
par šiem ļaudīm, tiem par labu. 12 Jebšu tie gavē,
taču Es viņu brēkšanu neklausīšu, un jebšu tie
upurē dedzināmus upurus un ēdamus upurus,
tad Man tomēr pie tiem nebūs labs prāts, bet
caur zobenu un caur badu un caur mēri Es tos
izdeldēšu. 13 Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Redzi,
pravieši saka uz tiem: jūs neredzēsiet zobenu,
un bads jūs neaizņems, bet es jums došu īstenu
mieru šinī vietā. 14 Un Tas Kungs sacīja uz mani:
tie pravieši sludina melus Manā Vārdā, Es tos
neesmu sūtījis nedz tiem pavēlējis nedz uz tiem
runājis. Tie jums sludina melu parādīšanu un
zīlēšanu un nelietību un savu pašu sirds viltību.
15 Tādēļ saka Tas Kungs tā par tiem praviešiem,
kas Manā Vārdā sludina, ko Es neesmu sūtījis, un
kas saka, zobens nebūs nedz bads šinī zemē: caur
zobenu un caur badu šie pravieši taps aprīti. 16 Un
tie ļaudis, kam šie sludina, gulēs uz Jeruzālemes
ielām aiz bada un zobena, un nebūs, kas tos
aprok ar viņu sievām un ar viņu dēliem un ar
viņu meitām; tā Es viņu ļaunumu izgāzīšu pār
viņiem. 17 Tāpēc saki uz tiem šo vārdu: manas
acis plūst asarām dienās un naktīs un nemitās; jo
tā jaunava, manu ļaužu meita, ir satriekta ar lielu
triecienu, ar varen lielu mocību. 18 Kad es izeju
laukā, tad redzi, tur ir zobena nokauti, kad es nāku
pilsētā, tad redzi, tur guļ badu miruši. Un pravieši
un priesteri iet apkārt pa zemi, ko tie nepazīst.
19 Vai tad Tu Jūdu pavisam esi atmetis, jeb vai
Tava dvēsele Ciānu apnikusi? Kāpēc Tu mūs esi
sitis, ka mums dziedināšanas vairs nav? Gaida uz
mieru, bet labuma nav, un uz dziedināšanas laiku,
bet redzi, izbailes. 20 Kungs, mēs atzīstam savu
bezdievību un savu tēvu noziegumu, ka pret tevi
esam grēkojuši. 21 Neatmet mūs Tava Vārda dēļ,
un lai Tavs godības krēsls netop nievāts; piemini
un neiznīcini Savu derību ar mums. 22 Vai ir starp
pagānu elkiem, kas liek lietum līt, jeb vai debess
var dot lietu? Vai Tu tas neesi, ak Kungs, mūsu
Dievs? Tāpēc mēs uz Tevi gribam gaidīt, jo Tu
dari visas šīs lietas.

15 Un Tas Kungs sacīja uz mani: jebšu pat
Mozus un Samuēls Manā priekšā stāvētu,
tomēr Man nebūtu labs prāts pie šiem ļaudīm;
dzen tos nost no Mana vaiga, lai tie iet projām.
2 Un kad tie uz tevi sacīs: kurp mums būs iet?
Tad saki uz tiem: tā saka Tas Kungs: kam nāve
uziet, tam lai uziet, un kam zobens uziet, tam
lai uziet, un kam bads uziet, tam lai uziet, un
kam cietums uziet, tam lai uziet. 3 Jo Es tos
piemeklēšu ar četrkārtīgām mocībām, saka Tas
Kungs: ar zobenu tos nokaudams un ar suņiem
tos raustīdams un ar putniem apakš debess un ar
zemes zvēriem, ka tie top aprīti un izdeldēti. 4
Un Es tos nodošu uz vārdzināšanu visās pasaules
valstīs, Manasus, Hizkijas dēla, Jūda ķēniņa dēļ, par
to, ko viņš Jeruzālemē darījis. 5 Jo kas tevi saudzēs,
Jeruzāleme, jeb kas tevi žēlos, jeb kas noies, vaicāt
pēc tavas labklāšanās? 6 Tu mani esi atstājusi,
saka Tas Kungs, tu esi atpakaļ gājusi; tāpēc Es
Savu roku pret tevi gribu izstiept un tevi izdeldēt;
Es esmu apnicis žēlot. 7 Un Es tos ar vētekli
izvētīšu ārā pa zemes vārtiem, un Es Saviem
ļaudīm nolaupīšu bērnus un tos izdeldēšu, tādēļ
ka tie neatgriežas no saviem ceļiem. 8 Atraitņu
Man būs vairāk viņu starpā nekā jūras smiltis. Es
tiem uzvedīšu pār jaunekļu māti postītāju dienas
vidū, Es piepeši uz to metīšu bailes un briesmas.
9 Kas septiņus bērnus dzemdējusi, iztvīks un
izlaidīs savu dvēseli. Viņas saule noies vēl dienas
laikā, viņa taps kaunā un par apsmieklu; un viņu
atlikušos Es nodošu zobenam viņu ienaidnieku
priekšā, saka Tas Kungs. 10 Ak vai, man, mana

māte, ka tu mani esi dzemdējusi, strīdus vīru un
ķildas vīru visai zemei! Es neesmu aizdevis un
man nav aizdevuši tomēr visi mani lād. 11 Tas
Kungs sacīja: tiešām, Es tevi stiprināju uz labu,
tiešām, Es daru, ka nelaimes laikā un spaidu laikā
ienaidnieks lūgdamies pie tevis griezīsies. 12 Vai
tad ar dzelzi var salauzt, ziemeļa dzelzi un varu?
13 Tavu padomu un tavu mantu Es nodošu par
laupījumu bez maksas, un to visu tavu grēku dēļ
pa visām tavām robežām. 14 Un Es likšu taviem
ienaidniekiem to nest uz zemi, ko tu nepazīsti.
Jo Manas bardzības uguns ir iededzies, tas degs
pār jums. 15 Ak Kungs, Tu to zini, piemini mani
un piemeklē mani un atrieb mani pie maniem
vajātājiem! Pēc Savas lēnprātības neņem mani
nost; zini, ka es Tevis dēļ topu nievāts. 16 Kad
Tavs Vārds man notika, tad es to esmu uzņēmis,
un Tavs Vārds man ir bijis par prieku un par sirds
līksmību, jo es esmu nosaukts pēc Tava Vārda, ak
Kungs Dievs Cebaot! 17 Es neesmu sēdējis smējēju
draudzē un neesmu priecājies (ar tiem); Tavas
rokas dēļ es esmu vientulis sēdējis, jo Tu mani
esi pildījis ar skumību. 18 Kāpēc tad manas sāpes
nemitās, un mana mocība ir tik grūta, ka negribās
dziedinājumu? Vai Tu man gribi būt kā viltīga
upe, kā ūdens, kas izsīkst. 19 Tāpēc Tas Kungs tā
saka: ja tu atgriezīsies, tad Es tevi griezīšu atpakaļ
un tu stāvēsi Manā priekšā. Un ja tu izšķirsi to,
kas cienīgs no tā, kas niecīgs, tad tu būsi tā kā
Mana mute. Tiem būs pie tevis griezties, bet tu
negriezīsies pie viņiem. 20 Jo Es tevi ceļu šiem
ļaudīm par stipru vara mūri; tie gan pret tevi
karos, bet tevi nepārspēs; jo Es esmu ar tevi, tevi
atpestīt un tevi izglābt, saka Tas Kungs. 21 Tiešām,
Es tevi atpestīšu no ļauno rokas un tevi izglābšu
no briesmīgo dūres.

16 Un Tā Kunga vārds uz mani tā notika: 2 Tev
nebūs sievu ņemt, tev arī nebūs šinī vietā
dzemdināt ne dēlus ne meitas. 3 Jo tā saka Tas
Kungs par tiem dēliem un par tām meitām, kas
šai vietā piedzimuši, ir par viņu mātēm, kas tos
dzemdē un par viņu tēviem, kas tos dzemdina šai
zemē: 4 Tie nomirs ar nāvīgām sērgām, tie netaps
apraudāti nedz aprakti, tie būs par mēsliem virs
zemes; tie taps aprīti caur zobenu un caur badu,
un viņu miesas būs par barību putniem apakš
debess un zvēriem virs zemes. 5 Jo tā saka Tas
Kungs: tev nebūs iet raudu namā, un neej gaust
nedz par tiem žēloties. Jo tā saka Tas Kungs:
No šiem ļaudīm Es esmu atņēmis Savu mieru,
žēlastību un apžēlošanu, 6 Tā ka lieli un mazi šai
zemē nomirs un netaps aprakti, tie arī netaps
apraudāti un nevienam nebūs graizīties, nedz
apcirpties viņu dēļ. 7 Tiem arī nebūs lauzt sēru
maizi, tos iepriecināt par mirušu, un tos nebūs
dzirdināt ar iepriecināšanas biķeri par tēvu vai
māti. 8 Tāpat neej dzīru namā pie tiem sēdēt ēst
un dzert. 9 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: redzi, šinī vietā priekš jūsu acīm un jūsu
dienās Es likšu mitēties prieka balsij un līksmības
balsij, brūtgāna balsij un brūtes balsij. 10 Un kad
tu šiem ļaudīm visus šos vārdus teiksi un tie uz
tevi saka: Kāpēc Tas Kungs pret mums runā visu
šo lielo ļaunumu? Un kas ir mūsu noziegums, un
kas ir mūsu grēks, ar ko esam apgrēkojušies pret
To Kungu, savu Dievu? 11 Tad tev uz tiem būs
sacīt: tādēļ ka jūsu tēvi Mani atstājuši, saka Tas
Kungs, un citiem dieviem dzinušies pakaļ un tiem
kalpojuši un tos pielūguši, bet Mani atstājuši un
nav turējuši Manu bauslību. 12 Un jūs esat niknāki
darījuši nekā jūsu tēvi. Jo redzi, jūs staigājat
ikviens pēc savas niknās sirds stūrgalvības un
Mani neklausiet. 13 Un tā tad Es jūs izmetīšu no
šīs zemes uz zemi, ko nepazināt, ne jūs ne jūsu
tēvi, un tur jūs kalposiet citiem dieviem dienām
naktīm, tādēļ ka Es jums neparādīšu žēlastību.
14 Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka
vairs nesacīs: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas
Israēla bērnus no Ēģiptes zemes izvedis, "- 15
Bet: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēla
bērnus no ziemeļu zemes izvedis un no visām
zemēm, kurp viņš tos bija aizdzinis"; jo Es tos
atkal atvedīšu viņu zemē, ko esmu devis viņu
tēviem. 16 Redzi, Es sūtīšu pēc daudz zvejniekiem,
saka Tas Kungs, - tiem tos būs zvejot, un pēc tam
Es sūtīšu pēc daudz medniekiem, tie tos medīs pa
visiem kalniem un pa visiem pakalniem, un pat
akmens kalnu plaisumos. 17 Jo Manas acis redz
visus viņu ceļus, Manā priekšā tie nav apslēpti,
nedz viņu noziegums apklāts priekš Manām acīm.
18 Bet papriekš Es viņu noziegumu un viņu grēku
atmaksāšu divkārtīgi, tāpēc ka tie Manu zemi
sagānījuši ar savu elka dievu maitām un Manu
mantas tiesu piepildījuši ar savām negantībām.
19 Ak Kungs, tu esi mans spēks un mans stiprums
un mans patvērums bēdu dienā. Pie tevis nāks
tautas no pasaules galiem un sacīs: tiešām, mūsu
tēvi turējuši viltīgus un nelietīgus dievekļus, kas
nekā nevarēja palīdzēt. 20 Vai tad cilvēkam sev
būs dievus taisīt, kas dievi nav? 21 Tādēļ redzi, Es,
šim brīdim, tiem darīšu zināmu, Es tiem darīšu
zināmu Savu roku un Savu varu, un tiem būs atzīt,
ka Mans vārds ir: Tas Kungs.

17 Jūda grēki ir rakstīti ar dzelzs rakstāmo, ar
dimanta asmeni, tie ir ierakstīti viņu sirds

galdā un uz jūsu altāru ragiem, 2 Tā ka viņu bērni
piemin savus altārus un savas Ašeras pie zaļiem
kokiem uz augstiem pakalniem. 3 Bet Es Savu
kalnu līdz ar to tīrumu, tavu padomu un visas
tavas mantas nodošu par laupījumu līdz ar taviem
elku kalniem, to grēku dēļ, kas visās tavās robežās.
4 Tā tu caur savu paša vainu no savas daļas tapsi
izdzīts, ko Es tev biju devis. Un Es tev likšu kalpot
taviem ienaidniekiem zemē, ko tu nepazīsti; jo
jūs Manas bardzības uguni esat iededzinājuši,
kas degs mūžīgi. 5 Tā saka Tas Kungs: Nolādēts
tas cilvēks, kas paļaujas uz cilvēkiem un ieceļ
miesu par savu elkoni, un kā sirds no Tā Kunga
atkāpjās. 6 Jo tas būs tā kā vientulis koks klajumā
un neredzēs labumu nākam, bet paliek izkaltušās
tuksneša vietās, neauglīgā zemē, kur neviens
nedzīvo. 7 Svētīgs tas cilvēks, kas uz To Kungu
paļaujas, un kura cerība ir Tas Kungs. 8 Jo tas būs
kā koks, kas pie ūdens dēstīts, kas savas saknes
izlaiž pie upes un nejūt, kad karstums nāk; viņa
lapas paliek zaļas, un sausā gadā viņš nebēdā un
nemitās augļus nest. 9 Sirds ir viltīga pār visām
lietām un samaitāta, kas to var izzināt? 10 Es,
Tas Kungs, izmanu sirdi un pārbaudu īkstis un
dodu ikvienam pēc viņa ceļiem, pēc viņa darbu
augļiem. 11 Tā kā irbe perē olas, ko nav dējusi,
tāpat ir, kas bagātību sakrāj, bet ne ar taisnību;
pusmūžā viņam tā jāatstāj un galā viņš ir ģeķis.
12 Bet Tu godības sēdeklis, augsts no iesākuma,
mūsu svētuma vieta, 13 Ak Kungs, Tu Israēla
cerība, visi, kas Tevi atstāj, taps kaunā! "Tie, kas
no Manis atkāpjas, taps zemē rakstīti, jo tie atstāj
To Kungu, to dzīvā ūdens avotu." 14 Dziedini
mani, ak Kungs, tad es būšu dziedināts, atpestī
mani, tad es būšu atpestīts, jo tu esi mana slava.
15 Redzi, tie uz mani saka: kur ir Tā Kunga vārds?
Lai jel nāk. 16 Bet es neesmu liedzies, par ganu
būt, Tev pakaļ iet, un nelaimes dienas es neesmu
vēlējies. Tu to zini: kas no manas mutes izgājis,
tas ir atklāts Tavā priekšā. 17 Neesi man par
briesmām! Tu esi mans patvērums ļaunā dienā.
18 Lai mani vajātāji top kaunā, bet lai es netopu
kaunā; lai tie top iztrūcināti, bet lai es netopu
iztrūcināts; lai nāk pār tiem nelaimes diena, un
satriec tos ar divkārtīgu satriekšanu. 19 Tā Tas
Kungs uz mani sacīs: ej un stāvi ļaužu vārtos,
kur Jūda ķēniņi ieiet, un kur tie iziet, un visos
Jeruzālemes vārtos, 20 Un saki uz tiem: klausiet
Tā Kunga vārdu, Jūda ķēniņi, un visa Jūda cilts, un
visi Jeruzālemes iedzīvotāji, kas pa šiem vārtiem
ieejat. 21 Tā saka Tas Kungs: sargājaties par savām
dvēselēm, un nenesiet nekādu nastu svētdienā,
un nevediet nekā pa Jeruzālemes vārtiem. 22 Un
neiznesiet nastas no saviem namiem svētdienā
un nedariet nekādu darbu, bet svētījiet to svēto
dienu, kā Es jūsu tēviem esmu pavēlējis. 23 Bet
tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši,
bet tie bijuši stūrgalvīgi un nav klausījuši un
mācību nav pieņēmuši. 24 Tad nu tā notiks: ja
jūs Mani klausīt klausīsiet, saka Tas Kungs, un
nenesīsiet nastas pa šīs pilsētas vārtiem svētdienā,
un svētīsiet to svēto dienu, tai dienā nekādu
darbu nedarīdami, 25 Tad pa šīs pilsētas vārtiem
ies ķēniņi un lielkungi, kas sēž uz Dāvida goda
krēsla un brauks ar ratiem un zirgiem, tie un viņu
lielkungi, Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji,
un šī pilsēta stāvēs mūžīgi. 26 Un nāks no Jūda
pilsētām un no Jeruzālemes apkārtnes un no
Benjamina zemes un no lejas un no kalniem un no
dienvidiem(Negebas) un atnesīs dedzināmu upuri
un kaujamu upuri un ēdamu upuri un vīraku, un
pienesīs teikšanas upuri Tā Kunga namā. 27 Bet ja
jūs Mani neklausīsiet, svēto dienu nesvētīdami un
svētdienā nastas nesdami pa Jeruzālemes vārtiem,
tad Es viņas vārtos iededzināšu uguni, kas aprīs
Jeruzālemes skaistos namus un neizdzisīs.

18 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika uz
Jeremiju: 2 Celies un noej podnieka namā,
un tur Es tev likšu dzirdēt Savus vārdus. 3 Tad es
nogāju podnieka namā, un redzi, viņš strādāja
darbu uz skrituļa. 4 Un tas pods, ko viņš no
māliem taisīja, neizdevās podnieka rokā, tad viņš
no tā atkal taisīja citu podu, kā tas podniekam
patika. 5 Tad Tā Kunga vārds uz mani tā notika:
6 Vai Es jums tā nevaru darīt, kā šis podnieks,
tu Israēla nams? Saka Tas Kungs. Redzi, kā māls
podnieka rokā, tā jūs esat Manā rokā, tu Israēla
nams. 7 Vienreiz Es runāju par vienu tautu un
par vienu valsti, ka Es to gribu izdeldēt un postīt
un nomaitāt. 8 Bet ja šī tauta atgriežas no sava
ļaunuma, par ko Es esmu runājis, tad Man tā
ļaunuma arī būs žēl, ko Es viņai gribēju darīt. 9 Un
atkal Es par vienu tautu un par vienu valsti runāju,
ka Es to gribu uztaisīt un dēstīt. 10 Bet ja tā priekš
Manām acīm ļaunu dara un Manu balsi neklausa,
tad Man arī būs žēl tā labuma, ko Es biju solījis
viņai darīt. 11 Un nu runā jel uz Jūda vīriem un
uz Jeruzālemes iedzīvotājiem un saki: tā saka Tas
Kungs: redzi, Es pret jums daru ļaunumu un Man
ir nodoms pret jums. Atgriežaties jel ikviens no
sava ļaunā ceļa un griežaties uz labiem ceļiem un
pie labiem darbiem. 12 Bet tie saka: velti! Jo mēs
staigāsim pēc savām domām un darīsim ikviens
pēc savas ļaunās sirds stūrgalvības. 13 Tādēļ tā
saka Tas Kungs: vaicājiet jel starp pagāniem,
kas tādas lietas dzirdējis? Israēla meita dara ļoti

negantas lietas. 14 Vai Lībanus sniegs atstājās
no lauku klints? Vai svešie aukstie tekošie ūdeņi
izsīkst? 15 Jo Mani ļaudis Mani aizmirsuši; tie
kvēpina tiem nelietīgiem; šie tos darījuši klūpam
viņu ceļos uz tām vecām tekām, ka tiem bija
jāstaigā pa nestaigāta ceļa tekām, 16 Ka viņu zeme
paliek postā un par apsmieklu mūžīgi; visi, kas
tur iet garām, iztrūcināsies un kratīs savu galvu.
17 Kā rīta vējš, tā Es tos izkaisīšu ienaidnieku
priekšā, Es tiem rādīšu muguru un ne vaigu
viņu nelaimes dienā. 18 Tad tie sacīja: nāciet,
sadomāsim padomu pret Jeremiju, jo bauslība
nevar zust priesteriem nedz padoms gudriem
nedz mācība praviešiem. Nāciet, kausim to ar
mēli un neklausīsim nepavisam viņa vārdiem.
19 Kungs, ņem mani vērā un klausi uz manu
pretinieku balsi! 20 Vai tad labu būs atmaksāt ar
ļaunu? Jo tie manai dvēselei bedri rakuši. Piemini,
ka es tavā priekšā esmu stāvējis un priekš tiem
labu runājis, novērst tavu dusmību no viņiem.
21 Tāpēc nodod viņu bērnus badam, un lai tie
aiziet caur zobena varu, un lai viņu sievas paliek
bez bērniem un par atraitnēm, un lai viņu vīri
kautin top nokauti un viņu jaunekļi ar zobenu
nosisti karā. 22 Lai brēkšana top dzirdēta viņu
namos, kad piepeši pār tiem nāk karapulki; tāpēc
ka tie bedri rakuši, mani gūstīt, un slepeni valgus
likuši manām kājām. 23 Jo Tu, Kungs, zini visu
viņu padomu pret mani, ka tie mani grib nokaut;
neliecies salīdzināties par viņu noziegumiem un
neizdeldē viņu grēkus Tavā priekšā, bet lai tie
top nogāzti Tavā priekšā; tā dari ar tiem Tavas
bardzības laikā.

19 Tā saka Tas Kungs: ej un pērc sev no podnieka
māla krūzi, un ņem pie sevis kādus no ļaužu
vecajiem un no priesteru vecajiem. 2 Un ej ārā uz
Ben-Inoma ieleju, kas ir priekš Ķieģeļu vārtiem,
un sludini tur tos vārdus, ko Es uz tevi runāšu,
3 Un saki: klausiet Tā Kunga vārdu, Jūda ķēniņi
un Jeruzālemes iedzīvotāji! Tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es vedīšu nelaimi pār
šo vietu, no kā visiem, kas to dzirdēs, ausīs skanēs.
4 Tāpēc ka tie Mani atstāj un šo vietu svešiem
nodevuši un tur kvēpinājuši svešiem dieviem, ko
ne viņi, ne viņu tēvi, ne Jūda ķēniņi nav pazinuši,
un to vietu piepildījuši ar nenoziedzīgām asinīm,
5 Un Baālam uztaisījuši altārus un savus bērnus
ar uguni sadedzinājuši Baālam par dedzināmiem
upuriem, ko Es neesmu pavēlējis, un neesmu
runājis, un kas Man nav nācis sirdī. 6 Tādēļ, redzi,
nāks dienas, saka Tas Kungs, ka šī vieta vairs
netaps nosaukta Tovete vai Ben-Inoma ieleja,
bet slepkavu ieleja. 7 Jo Es iznīcināšu Jūda un
Jeruzālemes padomu šinī vietā, un tiem likšu krist
caur zobenu priekš viņu ienaidniekiem un caur
to rokām, kas viņu dvēseli meklē, un Es nodošu
viņu miesas par barību putniem apakš debess un
zvēriem virs zemes. 8 Un šo pilsētu Es likšu par
posta vietu un par apsmieklu; visi, kas iet garām,
tie iztrūksies un svilpos par visām viņu mokām.
9 Un Es tiem došu ēst viņu dēlu miesas un viņu
meitu miesas, un tie ēdīs ikviens sava tuvāka
miesas tais bēdās un bailēs, ar ko tos spaidīs viņu
ienaidnieki un kas viņu dvēseles meklē. 10 Tad
tev to krūzi būs sadauzīt priekš to vīru acīm, kas
tev gājuši līdz, 11 Un uz tiem sacīt: tā saka Tas
Kungs Cebaot: tāpat es šos ļaudis un šo pilsētu
sadauzīšu, tā kā sadauza māla trauku, kas vairs
nevar vesels tapt, un Tovetē raks līķus, tāpēc
ka citas kapu vietas nebūs. 12 Tā es šai vietai
darīšu, saka Tas Kungs, un viņas iedzīvotājiem,
un darīšu šo pilsētu kā Toveti. 13 Un Jeruzālemes
nami un Jūda ķēniņu nami būs sagānīti, tā kā
Tovetes vieta, un visi tie nami, uz kuru jumtiem
tie kvēpinājuši visam debess spēkam un dzeramus
upurus upurējuši svešiem dieviem. 14 Kad nu
Jeremija no Tovetes pārnāca, kurp Tas Kungs viņu
bija sūtījis sludināt, tad viņš nostājās Tā Kunga
nama pagalmā un sacīja uz visu tautu: 15 Tā saka
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es likšu
nākt pār šo pilsētu un visām viņas pilsētām visai
nelaimei, ko Es par to esmu runājis, tādēļ ka tie
savu pakausi apcietinājuši un Manus Vārdus nav
klausījuši.

20 Kad nu priesteris Pašhurs, Imera dēls, kas
Tā Kunga namā bija iecelts par uzraugu,
dzirdēja, ka Jeremija šos vārdus sludināja, 2
Tad Pašhurs sita pravieti Jeremiju un viņu ielika
cietumā, kas bija augšējos Benjamina vārtos pie
Tā Kunga nama. 3 Un otrā dienā Pašhurs Jeremiju
izveda ārā no cietuma, un Jeremija uz viņu sacīja:
Tas Kungs tavu vārdu nenosauc Pašhur, bet Magur
Misabib. 4 Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es tevi darīšu
par izbailēm tev un visiem taviem draugiem, un
tie kritīs caur savu ienaidnieku zobenu, tavām
acīm to redzot. Un visu Jūdu Es nodošu Bābeles
ķēniņam rokā; tas tos aizvedīs uz Bābeli un tos
sitīs ar zobenu. 5 Un visu šīs pilsētas padomu
un visu viņas sagādu(krājumus) un visus viņas
dārgumus un visas Jūda ķēniņu mantas Es nodošu
viņu ienaidniekiem rokā, un tie tos aplaupīs un
tos ņems un tos vedīs uz Bābeli. 6 Un tu, Pašhur,
un visi tava nama iedzīvotāji, iesiet cietumā, un
tu nāksi uz Bābeli un tur nomirsi un tur tapsi
aprakts, tu un visi tavi draugi, kam tu melus esi
sludinājis. 7 Kungs, Tu mani esi pārrunājis, un es

esmu licies pārrunāties, Tu esi stiprāks bijis ne
kā es un pārvarējis. Bet es esmu cauru dienu par
apsmieklu, visi tie mani apmēda. 8 Jo kamēr es
runāju, brēcu un saucu par varas darbu un postu,
tikmēr man Tā Kunga vārds ir tapis par apsmieklu
un apmēdīšanu katru dienu. 9 Tad es domāju: es
Viņu vairs nepieminēšu un nerunāšu vairs Viņa
vārdā. Bet tas manā sirdī bija kā degots uguns,
ieslēgts manos kaulos, un es piekusu to visu ciest,
un nevarēju. 10 Jo es esmu dzirdējis no daudziem
aprunāšanu: bailība visapkārt! Apsūdziet to, lai
to apsūdzam! Visi mani draugi glūn uz manu
klupšanu; tie saka, tas gan taps pārrunāts un mēs
to pārspēsim un pie tā atriebsimies. 11 Bet Tas
Kungs ir pie manis stiprs un varens, tāpēc mani
vajātāji klups un neiespēs nekā, tie visai taps
kaunā, ka tie neprātīgi darījuši, ar mūžīgu negodu,
ko neaizmirsīs. 12 Tad, Kungs Cebaot, kas pārbaudi
to taisno, kas redzi īkstis un sirdis, lai es pie
tiem redzu Tavu atriebšanu; jo Tev es savu lietu
esmu pavēlējis. 13 Dziediet Tam Kungam, slavējiet
To Kungu, jo viņš nabaga dvēseli atpestījis no
ļaundarītāju rokas. 14 Nolādēta lai ir tā diena,
kad es esmu dzimis; tā diena, kad mana māte
mani dzemdējusi, lai tā nav svētīta. 15 Nolādēts
lai ir tas vīrs, kas manam tēvam to prieku teicis
un sacījis: tev dēliņš piedzimis, prieka vēsti tam
atnesdams. 16 Šis vīrs lai ir kā tās pilsētas, ko Tas
Kungs ir apgāzis bez žēlastības; lai tas agri dzird
brēkšanu un pusdienā kara troksni, 17 Ka viņš
mani nav nokāvis mātes miesās, ka mana māte
būtu bijusi mans kaps un viņas miesas mūžam
būtu palikušas grūtas. 18 Kāpēc es esmu izgājis no
mātes miesām, redzēt grūtumu un sirdēstus, un
pavadīt savas dienas ar kaunu?

21 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā
Kunga, kad ķēniņš Cedeķija pie viņa sūtīja
Pašhuru, Malhijas dēlu, un priesteri Cefaniju,
Maāsejas dēlu, un sacīja: 2 Vaicā jel To Kungu
par mums; jo Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
pret mums karo. Varbūt ka Tas Kungs ar mums
darīs pēc saviem brīnumiem, ka šis no mums
atstātos. 3 Tad Jeremija uz tiem sacīja: sakāt tā
Cedeķijam: 4 Tā saka Tas Kungs Israēla Dievs:
redzi, Es griezīšu atpakaļ tos kara ieročus, kas ir
jūsu rokās, ar ko jūs karojat pret Bābeles ķēniņu
un pret Kaldejiem, kas pret jums ārpus mūriem
apmetušies, un tos sapulcināšu šīs pilsētas vidū. 5
Un Es pats pret jums karošu ar izstieptu roku un
ar stipru elkoni un ar bardzību un ar karstumu
un lielām dusmām. 6 Un Es kaušu šās pilsētas
iedzīvotājus, gan cilvēkus, gan lopus; caur lielu
mēri tiem būs mirt. 7 Un pēc tam, saka Tas Kungs,
Es nodošu Cedeķiju, Jūda ķēniņu, un viņa kalpus
un tos ļaudis, kas šai pilsētā atlikuši no mēra,
no zobena un no bada, Nebukadnecara, Bābeles
ķēniņa, rokā un viņu ienaidnieku rokā un to rokā,
kas viņu dzīvību meklē. Un viņš tos sitīs ar zobena
asmeni, viņš tos nesaudzēs, netaupīs, nežēlos.
8 Un uz šiem ļaudīm tev būs sacīt: tā saka Tas
Kungs: redzi, Es jums lieku priekšā dzīvības ceļu
un nāves ceļu. 9 Kas šai pilsētā paliek, tie mirs
caur zobenu, caur badu un caur mēri. Bet kas iziet
un dodas pie tiem Kaldejiem, kas pret jums ir
apmetušies, tas dzīvos un mantos savu dvēseli. 10
Jo Es Savu vaigu esmu griezis pret šo pilsētu par
ļaunu un ne par labu, saka Tas Kungs; tā Bābeles
ķēniņam taps rokā dota un viņš to sadedzinās
ar uguni. 11 Un par Jūda ķēniņa namu klausiet
Tā Kunga vārdu: 12 Ak Dāvida nams, tā saka Tas
Kungs, nesiet ik rītu tiesu un izglābiet aplaupīto
no spaidītāja rokas, ka Mana dusmība neizšaujās
kā uguns un nedeg, ka neviens nevar dzēst, jūsu
darbu ļaunuma dēļ. 13 Redzi, Es celšos pret tevi,
kas dzīvo ielejā, tu klajuma klints, saka Tas Kungs,
pret jums, kas teiciet: kas mums varētu uzbrukt
vai nākt mūsu māju vietās? 14 Es jūs piemeklēšu
pēc jūsu darbu augļiem, saka Tas Kungs, un Es
iededzināšu viņas mežā uguni, tas aprīs visu viņas
apkārtni.

22 Tā saka Tas Kungs: noej Jūda ķēniņa namā
un runā tur šo vārdu 2 Un saki: klausi Tā
Kunga vārdu, Jūda ķēniņ, kas sēdi Dāvida goda
krēslā, tu un tavi kalpi un tavi ļaudis, visi, kas
ieejat pa šiem vārtiem. 3 Tā saka Tas Kungs:
nesiet tiesu un taisnību un izglābiet aplaupīto no
spaidītāja rokas, un neplēšat svešinieku, bāriņu,
atraitni, nedariet varas darbu un neizlejat šai
vietā nenoziedzīgas asinis. 4 Jo kad jūs tā darīsiet,
tad pa šā nama vārtiem ieies ķēniņi, kas sēdēs
uz Dāvida goda krēsla, un brauks ar ratiem un
zirgiem, pats un viņa kalpi un viņa ļaudis. 5 Bet
ja jūs šos vārdus neklausīsiet, tad Es pie Sevis
esmu zvērējis, saka Tas Kungs, ka šim namam
būs palikt par posta vietu. 6 Jo tā saka Tas Kungs
par Jūda ķēniņa namu: tu Man esi kā Gileāda,
kā Lībanus galva, bet tiešām, Es tevi darīšu par
tuksnesi un tās pilsētas bez iedzīvotājiem. 7 Jo
Es pret tevi iecelšu postītājus, ikvienu ar saviem
ieročiem; tie nocirtīs tavus labākos ciedru kokus
un tos metīs ugunī. 8 Tad daudz pagānu šai
pilsētai ies garām un sacīs cits uz citu: kādēļ
Tas Kungs šai lielai pilsētai tā darījis? 9 Un tie
sacīs: tādēļ ka tie atstājuši Tā Kunga, sava Dieva,
derību un zemē metušies priekš citiem dieviem
un tiem kalpojuši. 10 Neraudiet par nomirušo

un nežēlojiet viņu; raudiet raudādami par to,
kas aiziet, jo tas neatgriezīsies atpakaļ, redzēt
savas dzimtenes zemi. 11 Jo tā saka Tas Kungs par
Šallumu, Josijas dēlu, Jūda ķēniņu, kas valda sava
tēva Josijas vietā, kas no šās vietas aizgājis: viņš
vairs negriezīsies atpakaļ, 12 Bet tai vietā, kurp
tie viņu aizveduši, viņš mirs un šo zemi viņš vairs
neredzēs. 13 Vai tam, kas savu namu uztaisa ar
netaisnību un savas istabas ar viltu, kas savam
tuvākam liek velti strādāt, un tam nedod savu
algu, 14 Kas domā: es sev uztaisīšu augstu namu
un plašas istabas, un liek sev logus izcirst un ar
ciedru kokiem apsegt un ar sarkanumu apsvaidīt.
15 Vai tu domā valdīt, tādēļ ka tu ar ciedru kokiem
greznojies? Vai tavs tēvs neēda un nedzēra un
darīja tiesu un taisnību? Tad viņam labi klājās.
16 Viņš izdeva tiesu nabagam un bēdīgam, tad
viņam labi klājās. Vai tas nav mani atzīt? saka
Tas Kungs. 17 Bet tavas acis un tava sirds uz citu
neskatās kā vien mantu krāt un nenoziedzīgas
asinis izliet, apspiest un darīt varas darbu. 18
Tādēļ, tā saka Tas Kungs par Jojaķimu, Josijas,
Jūda ķēniņa dēlu: par to nevaidēs: vai, mans brāli!
Vai, mana māsa! par to nevaidēs: vai, kungs! Vai,
cienīgais. 19 Bet kā ēzeli aprok, tā viņu apraks, un
viņš taps rauts un izmests tālu no Jeruzālemes
vārtiem. 20 Kāp uz Lībanu un sauc un pacel savu
balsi Basanā un brēc no Abarima, jo visi tavi
mīluļi ir satriekti. 21 Es runāju uz tevi, kad tev vēl
labi klājās, bet tu sacīji: es neklausīšu. Tas ir tavs
ceļš no pašas jaunības, ka tu Manu balsi neesi
klausījis 22 Vējš aizraus visus tavus ganus, un
tavi mīluļi ies cietumā; tad tu tiešām tapsi kaunā
un par apsmieklu visas savas blēdības dēļ. 23 Tu
uz Lībanus dzīvo un ciedru kokos taisi ligzdas,
kā tev klāsies, kad tev sāpes uzies, mokas, kā
dzemdētājai? 24 Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka
Tas Kungs: kaut arī Kanija, Jojaķima dēls, Jūda
ķēniņš, būtu pie Manas labās rokas spiežamais
gredzens, tomēr Es tevi no tejienes aizraušu. 25
Un Es tevi nodošu rokā tiem, kas tavu dvēseli
meklē, un tiem rokā, priekš kā vaiga tu bīsties,
proti Nebukadnecera, Bābeles ķēniņa, un Kaldeju
rokā. 26 Un Es izmetīšu tevi un tavu māti, kas tevi
dzemdējusi, uz citu zemi, kur jūs neesiet dzimuši,
un tur jums būs jāmirst. 27 Un tai zemē, kurp
viņu dvēselei gribēsies atpakaļ griezties, turp tie
neatgriezīsies. 28 Vai šis vīrs Kanija ir viens nieka
sadauzāms pods, jeb vai viņš trauks, kas nevienam
nepatīk? Kāpēc viņš un viņa dzimums atmesti
uz to zemi, ko tie nepazīst? 29 Ak zeme, zeme,
zeme! Klausi Tā Kunga vārdu! 30 Tā saka Tas
Kungs: pieraksti šo vīru par neauglīgu, par vīru,
kam savu mūžu labi neizdosies. Jo nevienam no
viņa dzimuma labi neklāsies, kas varētu sēdēt uz
Dāvida goda krēsla un turpmāk valdīt pār Jūdu.

23 Ak vai, jums, gani, kas Manas ganības avis
nomaitājat un izklīdinājāt, saka Tas Kungs. 2
Tādēļ tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem
ganiem, kas Manus ļaudis gana: Jūs Manas avis
esat izklīdinājuši un tās esat izdzinuši un par
tām neesiet zinājuši. Redzi! Es jūs piemeklēšu
jūsu ļauno darbu dēļ, saka Tas Kungs. 3 Un Es
pats sapulcināšu Savas atlikušās avis no visām
zemēm, kurp tās esmu izdzinis, un tās atkal
atvedīšu uz viņu ganībām, un tās būs auglīgas un
vairosies. 4 Un Es pār tām iecelšu ganus, kas tās
ganīs, un tās vairs nebīsies, nedz baiļosies, nedz
taps piemeklētas, saka Tas Kungs. 5 Redzi, nāks
dienas, saka Tas Kungs, kad Es Dāvidam uzcelšu
taisnības Atvasi, un Tas valdīs kā ķēniņš, un Viņam
labi izdosies, un Viņš darīs tiesu un taisnību
virs zemes. 6 Viņa laikā Jūda taps atpestīts un
Israēls dzīvos droši. Un tas būs Viņa vārds, ar
ko Viņš taps nosaukts: Tas Kungs mūsu taisnība.
7 Tāpēc redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka
vairs nesacīs: "Tik tiešām ka Tas Kungs dzīvo,
kas Israēla bērnus izvedis no Ēģiptes zemes", 8
Bet: „Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas Israēla
nama dzimumu izvedis un atvedis no tās zemes
pret ziemeļa pusi, un no visām zemēm, kurp Es
to biju aizdzinis", jo tie dzīvos savā zemē. 9 Par
tiem praviešiem mana sirds iekš manis ir salauzta,
visi mani kauli dreb, es esmu kā piedzēris vīrs
un kā vīrs, ko vīns pārvarējis Tā Kunga priekšā
un priekš Viņa svētiem vārdiem. 10 Jo zeme ir
pilna laulības pārkāpēju, jo zeme bēdājās lāstu
dēļ tuksneša ganības izkalst, tādēļ ka viņu ceļš ir
ļauns, un viņu vara netaisna. 11 Jo tā pravietis
kā priesteris ir nesvēti, pat Savā namā Es atrodu
viņu blēdību, saka Tas Kungs. 12 Tāpēc viņu
ceļš būs kā slidenums tumsībā, tur piedauzīsies
un kritīs. Jo Es vedīšu pār tiem nelaimi viņu
piemeklēšanas gadā, saka Tas Kungs. 13 Pie tiem
praviešiem Samarijā Es gan redzēju ģeķību, jo
tie sludināja caur Baālu un pievīla Manus Israēla
ļaudis. 14 Bet pie tiem praviešiem Jeruzālemē
Es redzu negantību; tie pārkāpj laulību un tinās
ar viltību un stiprina ļaundarītāju rokas, ka tie
neatgriežas neviens no sava ļaunuma; tie visi Man
ir kā Sodoma un viņas iedzīvotāji kā Gomora. 15
Tāpēc Tas Kungs Cebaot par šiem praviešiem tā
saka: redzi, Es tos ēdināšu ar vērmelēm un tos
dzirdināšu ar žultīm, jo no Jeruzālemes praviešiem
bezkaunība izgājusi pa visu zemi. 16 Tā saka Tas

Kungs Cebaot: neklausiet to praviešu vārdiem, kas
jums sludina; tie jūs ved nelietībā, tie runā savas
sirds parādīšanu, ne no Tā Kunga mutes. 17 Tie
saka allažiņ uz tiem, kas Mani zaimo: Tas Kungs ir
runājis, ka jums būs miers, un uz visiem, kas pēc
savas sirds stūrgalvības staigā, tie saka: nelaime
nenāks pār jums. 18 Jo kas bijis Tā Kunga padoma
devējs? Kas viņa vārdu redzējis vai dzirdējis? Kas
viņa vārdu vērā ņēmis un klausījis? 19 Redzi, Tā
Kunga vētra celsies ar bardzību, un briesmīgs
viesulis, tas gāzīsies bezdievīgiem uz galvu. 20 Tā
Kunga bardzība negriezīsies atpakaļ, tiekams Viņš
nebūs padarījis un piepildījis Savas sirds domas;
nākamās dienās jūs to gan manīsiet. 21 Es nesūtīju
praviešus, un tomēr tie tecēja; Es nerunāju, un
tomēr tie sludināja. 22 Bet ja tie būtu stāvējuši
Manā padomā, tad tie Manu vārdu būtu darījuši
zināmu Maniem ļaudīm un tos būtu nogriezuši
no viņu ļaunā ceļa un no viņu ļauniem darbiem.
23 Vai Es esmu Dievs, kas tikai ir tuvu, saka Tas
Kungs, un neesmu arī Dievs, kas ir tālu? 24 Vai
kas laban arī var tverties apslēptās vietās, ka Es
to neredzētu? saka Tas Kungs. Vai Es nepiepildu
debesis un zemi? saka Tas Kungs. 25 Es to esmu
dzirdējis, ko tie pravieši saka, kas Manā Vārdā
sludina melus un saka: es esmu sapni redzējis, es
esmu sapni redzējis. 26 Cik ilgi tas būs to praviešu
sirdī, kas sludina melus un sludina savas sirds
viltību, 27 Kas uz to dodas, lai Mani ļaudis Manu
vārdu aizmirst caur viņu sapņiem, ko tie cits
citam stāsta, kā viņu tēvi Manu vārdu aizmirsuši
caur Baālu? 28 Lai tas pravietis, kas sapņus redz,
sapņus stāsta, un pie kā Mans vārds ir, tas lai
Manu vārdu runā patiesībā. Kāda daļa pelavām
ar graudiem? saka Tas Kungs. 29 Vai Mans vārds
nav kā uguns, saka Tas Kungs, un kā veseris, kas
sagrauž akmens kalnus? 30 Tādēļ redzi, Es celšos,
saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus
vārdus zog cits citam. 31 Redzi, Es celšos, saka
Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas runā savus
pašu vārdus un saka: Viņš to runājis! 32 Redzi, Es
celšos pret tiem, kas sludina melu sapņus, saka
Tas Kungs, un tos stāsta un pieviļ Manus ļaudis ar
saviem meliem un ar savām tukšām blēņām, un
Es tomēr tos neesmu sūtījis un tiem nekā neesmu
pavēlējis, un tie nepavisam neder šiem ļaudīm,
saka Tas Kungs. 33 Kad nu šie ļaudis vai kāds
pravietis vai priesteris tev vaicās un sacīs: kas
ir Tā Kunga nasta? Tad tev tiem būs sacīt, jūs
esat tā nasta, un Es jūs gribu atmest, saka Tas
Kungs. 34 Un ja būs kāds pravietis, vai priesteris,
vai cilvēks, kas sacīs: Tā Kunga nasta, - to vīru un
viņa namu Es piemeklēšu. 35 Tā jums būs sacīt
ikvienam uz savu tuvāku un ikvienam uz savu
brāli: ko Tas Kungs atbildējis, un ko Tas Kungs
runājis? 36 Bet Tā Kunga nastu jums vairs nebūs
pieminēt, jo ikvienam savs vārds būs par nastu,
tāpēc ka jūs esat pārgrozījuši tā dzīvā Dieva, Tā
Kunga Cebaot, mūsu Dieva, vārdus. 37 Tā tev būs
sacīt uz to pravieti: ko tev Tas Kungs atbildējis, un
ko Tas Kungs runājis? 38 Bet tāpēc ka jūs sakāt:
Tā Kunga nasta, tad Tas Kungs tā saka: Tāpēc ka
jūs šo vārdu sakāt: Tā Kunga nasta, - kur Es taču
pie jums esmu sūtījis un sacījis, jums nebūs sacīt:
Tā Kunga nasta, - 39 Tādēļ, redzi, Es jūs pavisam
aizmirsīšu un jūs atmetīšu no Sava vaiga, ar visu
to pilsētu, ko Es jums un jūsu tēviem esmu devis.
40 Un Es pār jums celšu mūžīgu kaunu un mūžīgu
negodu, ko neaizmirsīs.

24 Tas Kungs man rādīja un redzi, tur bija
nolikti divi vīģu kurvji Tā Kunga nama
priekšā, kad Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija
aizvedis Jekoniju, Jojaķima dēlu, Jūda ķēniņu līdz
ar Jūda lielkungiem, un amatniekus un kalējus,
un tos bija novedis no Jeruzālemes uz Bābeli. 2
Vienā kurvī bija ļoti labas vīģes, kā agrejās vīģes,
bet otrā kurvī bija ļoti nelāga vīģes, ko nevarēja
ēst aiz viņu nelāguma. 3 Un Tas Kungs sacīja uz
mani: ko tu redzi, Jeremija? Un es sacīju: vīģes.
Tās labās vīģes ir ļoti labas un tās nelāga vīģes ir
ļoti nelabas, ka nevar ēst aiz nelāguma. 4 Tad Tā
Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 5 Tā saka
Tas Kungs, Israēla Dievs: tā kā šās vīģes labas, tā
Es atzīšu par labiem tos, kas no Jūda aizvesti, ko
no šās vietas esmu aizsūtījis uz Kaldeju zemi. 6
Un Es Savu aci uz tiem metīšu par labu, un tos
atvedīšu atpakaļ uz šo zemi, un tos uztaisīšu un
nenolauzīšu, Es tos dēstīšu un neizraušu. 7 Un Es
tiem došu sirdi, Mani atzīt, ka Es esmu Tas Kungs,
un tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par
Dievu; jo tie pie Manis atgriezīsies no visas savas
sirds. 8 Bet kādas tās nelāga vīģes ir, ko nevar ēst
aiz nelāguma, tā saka Tas Kungs, par tādiem Es
darīšu Cedeķiju, Jūda ķēniņu, un viņa lielkungus
un Jeruzālemes atlikušos, kas atlikuši šai zemē un
kas dzīvo Ēģiptes zemē. 9 Un Es tos nodošu uz
vārdzināšanu, uz nelaimi visās pasaules valstīs,
uz nievāšanu un uz lamāšanu, uz mēdīšanu un
lādēšanu visās vietās, kurp tos būšu aizdzinis. 10
Un Es tiem sūtīšu zobenu, badu un mēri, tiekams
tie būs izdeldēti no tās zemes, ko Es tiem un viņu
tēviem esmu devis.

25 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju par
visiem Jūda ļaudīm Jūda ķēniņa Jojaķima,
Josijas dēla, ceturtā gadā; tas bija Nebukadnecara,

Bābeles ķēniņa, pirmais gads; - 2 To pravietis
Jeremija runājis uz visiem Jūda ļaudīm un uz
visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem un sacījis: 3
No Jūda ķēniņa Josijas, Amona dēla, trīspadsmitā
gada līdz šai dienai, šos divdesmit trīs gadus, Tā
Kunga vārds uz mani noticis, un es uz jums esmu
runājis vienā runāšanā, bet jūs neesat klausījuši,
4 Un Tas Kungs pie jums vienmēr sūtījis vienā
sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus, bet jūs
neesat klausījuši un neesat savas ausis atgriezuši
paklausīt. 5 Tie sacīja: atgriežaties jel ikviens
no sava niknā ceļa un no sava darba ļaunuma,
tad dzīvosiet tai zemē, ko Tas Kungs devis jums
un jūsu tēviem, mūžīgi mūžam. 6 Nedzenaties
citiem dieviem pakaļ tiem kalpot un tos pielūgt,
un neapkaitinājat Mani caur savu roku darbu,
ka Es jums nedaru ļauna. 7 Bet jūs Mani neesat
klausījuši, saka Tas Kungs, Mani kaitinādami caur
savu roku darbu, sev pašiem par ļaunu. 8 Tādēļ
tā saka Tas Kungs Cebaot: Tāpēc ka jūs neesat
klausījuši Manus Vārdus, 9 Redzi, tad Es sūtīšu
un ņemšu visas ciltis no ziemeļa puses, saka Tas
Kungs, līdz ar Nebukadnecaru, Bābeles ķēniņu,
Savu kalpu, un tās vedīšu pār šo zemi un pār viņas
iedzīvotājiem un pār visiem ļaudīm visapkārt,
un Es tos izdeldēšu un tos darīšu par biedēkli
un par apsmieklu un mūžīgu tuksnesi. 10 Un Es
tiem iznīcināšu prieka balsi un līksmības balsi,
brūtgāna balsi un brūtes balsi, dzirnavu troksni
un sveces spīdumu. 11 Un visa šī zeme paliks par
posta vietu un par tuksnesi. Un šie ļaudis kalpos
Bābeles ķēniņam septiņdesmit gadus. 12 Bet kad
tie septiņdesmit gadi būs pilni, tad Es, saka Tas
Kungs, piemeklēšu pie Bābeles ķēniņa un pie šiem
ļaudīm, viņu noziegumu, tāpat pie Kaldeju zemes,
un to darīšu par mūžīgu tuksnesi. 13 Un Es vedīšu
pār šo zemi visus Savus Vārdus, ko Es par to
esmu runājis, visu, kas šai grāmatā rakstīts, ko
Jeremija par visiem šiem ļaudīm sludinājis. 14 Jo
arī tos kalpinās varenas tautas un lieli ķēniņi. Tā
Es tiem atmaksāšu pēc viņu darīšanas un pēc viņu
roku darbiem. 15 Jo tā Tas Kungs, Israēla Dievs,
uz mani sacījis: ņem no Manas rokas šo biķeri
bardzības vīna un dodi to dzert visiem ļaudīm,
pie kā Es tevi sūtu, 16 Lai tie dzer, streipuļo un
trako caur to zobenu, ko Es viņu starpā sūtīšu. 17
Un es ņēmu to biķeri no Tā Kunga rokas un devu
visiem ļaudīm dzert, pie kā Tas Kungs mani bija
sūtījis, 18 Proti Jeruzālemei un Jūda pilsētām un
viņas ķēniņiem un viņas lielkungiem, tos darīt
par postu un par biedēkli, par apsmieklu un par
lāstu, tā kā tas šodien ir, 19 Faraonam, Ēģiptes
ķēniņam un viņa kalpiem un viņa lielkungiem un
visiem viņa ļaudīm, 20 Un visām jauktām tautām,
un visiem ķēniņiem Uc zemē un visiem ķēniņiem
Fīlistu zemē un Askalonai un Gazai un Ekronei un
Aškodas atlikušiem, 21 Edomam un Moabam un
Amona bērniem, 22 Un visiem Tirus ķēniņiem
un visiem Sidonas ķēniņiem, tiem ķēniņiem, kas
salās viņpus jūras, 23 Dedanam un Temanam un
Buzam un tiem, kam apcirptas bārdas, 24 Un
visiem Arābijas ķēniņiem un visiem ķēniņiem pār
jauktām tautām, kas tuksnesī dzīvo, 25 Un visiem
Zimrus ķēniņiem un visiem Elama ķēniņiem un
visiem Medijas ķēniņiem, 26 Un visiem ziemeļu
ķēniņiem tuvu un tālu, vienam kā otram, un
visām zemes valstīm, kas virs zemes, un Šešaka
ķēniņš dzers pēc viņiem. 27 Tev uz tiem būs sacīt:
tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dzeriet
un piedzeraties un vemjat un krītat, ka jūs atkal
neceļaties priekš tā zobena, ko Es sūtīšu jūsu
starpā. 28 Un kad tie liegsies to biķeri ņemt no
tavas rokas un dzert, tad tev uz tiem būs sacīt: tā
saka Tas Kungs Cebaot: tiešām, jums būs dzert. 29
Jo redzi, tai pilsētā, kas nosaukta pēc Mana Vārda,
Es iesāku ar to ļaunumu; vai jūs paliksiet itin
bez soda? Jūs nepaliksiet bez soda, jo Es zobenu
atsaucu pār visiem zemes iedzīvotājiem, saka Tas
Kungs Cebaot. 30 Tad tev visus šos vārdus tiem
būs sludināt un uz tiem sacīt: Tas Kungs rūks no
augšienes un pacels Savu balsi no Savas svētās
vietas, Viņš rūkdams rūks pret Savu mājokli, Viņš
kliegšanu cels, kā vīna minēji, pret visiem zemes
iedzīvotājiem. 31 Skaņa ies līdz pasaules galam,
jo Tam Kungam ir strīdus ar tautām, Viņš turēs
tiesu pār visu miesu; bezdievīgos Viņš nodod
zobenam, saka Tas Kungs. 32 Tā saka Tas Kungs
Cebaot: redzi, nelaime izies no tautas uz tautu,
un liela vētra celsies no pasaules gala. 33 Un Tā
Kunga nokautie gulēs tai dienā no viena pasaules
gala līdz otram, tie netaps žēloti nedz salasīti
nedz aprakti, tie būs par mēsliem virs zemes.
34 Kauciet, gani, un brēciet un vārtaties pelnos,
ganāmā pulka lepnie; jo jūsu dienas ir piepildītas
uz kaušanu, un Es jūs izklīdināju, ka jūs krītat kā
dārgs trauks. 35 Un tie gani nevarēs izbēgt, un tā
ganāmā pulka lepnie neizmuks. 36 Klau! Gani brēc
un ganāmā pulka lepnie kauc, jo Tas Kungs viņu
ganību postījis. 37 Un miera lauki taps postīti caur
Tā Kunga bardzības karstumu. 38 Viņš kā jauns
lauva atstājis Savu dzīvokli; jo viņu zeme ir tapusi
par posta vietu caur to briesmīgo dusmību un
Viņa bardzības karstumu.

26 Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, valdīšanas
iesākumā šis vārds no Tā Kunga notika
sacīdams: 2 Tā saka Tas Kungs: stājies Tā Kunga

nama pagalmā, un runā uz visām Jūda pilsētām,
kas nāk pielūgt Tā Kunga namā, visus vārdus, ko
Es tev esmu pavēlējis uz tiem runāt, neatrauj ne
vārda. 3 Varbūt tie klausīs un atgriezīsies ikviens
no sava niknā ceļa, tad Man arī būs žēl tā ļaunuma,
ko Es tiem domāju darīt viņu darbu ļaunuma
dēļ. 4 Saki tad uz tiem: tā saka Tas Kungs: ja jūs
Man neklausīsiet un nestaigāsiet Manā bauslībā,
ko Es jums esmu devis, 5 Ka jūs klausiet Manu
kalpu, to praviešu, vārdiem, ko Es vienmēr pie
jums sūtu vienā sūtīšanā, kam jūs taču neesat
klausījuši, 6 Tad Es šo namu darīšu tā kā Šīlo,
un šo pilsētu Es likšu par lāstu visām zemes
tautām. 7 Un priesteri un pravieši un visi ļaudis
dzirdēja Jeremiju šos vārdus runājam Dieva namā.
8 Kad Jeremija bija pabeidzis visu runāt, ko Tas
Kungs bija pavēlējis runāt uz visiem ļaudīm, tad
priesteri un pravieši un visi ļaudis viņu sagrāba
un sacīja: tiešām, mirt tev jāmirst. 9 Kā tu drīksti
Tā Kunga Vārdā sludināt un sacīt: šis nams būs
tā kā Šīlo, šī pilsēta būs postā bez iedzīvotāja!
Un visi ļaudis sapulcējās pret Jeremiju Tā Kunga
namā. 10 Kad nu Jūda lielkungi to dzirdēja, tad tie
nogāja no ķēniņa nama uz Tā Kunga namu un
apsēdās priekš Tā Kunga jauno vārtu durvīm. 11
Tad tie priesteri un tie pravieši runāja uz tiem
lielkungiem un uz visiem ļaudīm un sacīja: šis vīrs
ir nāvi pelnījis, jo viņš pret šo pilsētu ir sludinājis,
kā jūs savām ausīm dzirdējuši. 12 Bet Jeremija
runāja uz visiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm
un sacīja: Tas Kungs mani sūtījis, sludināt pret
šo namu un pret šo pilsētu visus vārdus, ko jūs
esat dzirdējuši. 13 Nu tad, griežaties uz labiem
ceļiem un pie labiem darbiem, un paklausiet Tā
Kunga, sava Dieva, balsij, tad Tam Kungam būs žēl
tā ļaunuma, ko Viņš pret jums runājis. 14 Bet es,
redzi, es esmu jūsu rokās, dariet man, kā jūsu acīs
labi un pareizi! 15 Bet tomēr ziniet, kad jūs mani
nokausiet, tad jūs nenoziedzīgas asinis krāsiet uz
sevi un uz šo pilsētu un uz viņas iedzīvotājiem,
jo Tas Kungs mani patiesi pie jums sūtījis, visus
šos vārdus runāt jūsu ausīs. 16 Tad tie lielkungi
un visi ļaudis sacīja uz tiem priesteriem un uz
tiem praviešiem: pie šā vīra nav nāves vainas,
jo viņš uz mums runājis Tā Kunga, mūsu Dieva,
vārdā. 17 Arī citi vīri no zemes vecajiem cēlās un
runāja uz visu ļaužu draudzi un sacīja: 18 Miha no
Marezas ir sludinājis Hizkijas, Jūda ķēniņa dienās,
un uz visiem Jūda ļaudīm runājis un sacījis: tā
saka Tas Kungs Cebaot: Ciāna taps arta kā tīrums,
un Jeruzāleme būs par akmeņu kopu, un šā nama
kalns taps par meža kalnu. 19 Vai Hizkija, Jūda
ķēniņš, un visa Jūda cilts viņu nokāvuši? Vai viņš
nebijās To Kungu un nepielūdza Tā Kunga priekšā.
Tad Tam Kungam bija žēl tā ļaunuma, ko Viņš
pret tiem bija runājis. Un vai mēs lai darām lielu
ļaunumu pret savām dvēselēm? 20 Un atkal viens
vīrs bija sludinājis Tā Kunga Vārdā, Ūrija, Šemajas
dēls, no KiriatIearimas, un tas sludināja pret šo
pilsētu un šo zemi ar tādiem pat vārdiem kā
Jeremija. 21 Kad nu ķēniņš Jojaķims un visi viņa
varenie un visi lielkungi viņa vārdus dzirdēja,
tad ķēniņš viņu meklēja nokaut. Bet Ūrija to
dzirdējis bijās un bēga un nāca uz Ēģiptes zemi. 22
Bet ķēniņš Jojaķims sūtīja vīrus uz Ēģiptes zemi,
Elnatanu, Akbora dēlu, un citus vīrus uz Ēģipti. 23
Tie izveda Ūriju no Ēģiptes un atveda pie ķēniņa
Jojaķima, un tas viņu nokāva ar zobenu, un meta
viņa miesas zemu ļaužu kapos. 24 Bet Aīkama,
Safana dēla, roka bija ar Jeremiju, ka viņš tiem
ļaudīm netapa rokā dots, viņu nokaut.

27 Jojaķima (Cedeķijas), Josijas dēla, Jūda ķēniņa
valdīšanas iesākumā šis vārds no Tā Kunga
notika uz Jeremiju: 2 Tā saka Tas Kungs uz mani:
taisi sev saites un jūgus un liec tos pie sava kakla,
3 Un sūti tos pie Edoma ķēniņa, pie Moaba ķēniņa,
pie Amona bērnu ķēniņa un pie Tirus ķēniņa
un pie Sidonas ķēniņa ar tiem vēstnešiem, kas
nākuši uz Jeruzālemi pie Jūda ķēniņa Cedeķijas; 4
Un pavēli tiem sacīt uz saviem kungiem: tā saka
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: tā jums saviem
kungiem būs sacīt: 5 Es esmu radījis zemi un
cilvēkus un lopus, kas virs zemes, ar Savu lielo
spēku un ar Savu izstiepto elkoni, un Es to dodu
tam, kas Manām acīm patiks. 6 Nu tad visas šās
zemes Es dodu rokā Nebukadnecaram, Bābeles
ķēniņam, Savam kalpam, un pat zvērus laukā
Es dodu viņam kalpot. 7 Un visiem ļaudīm būs
kalpot viņam un viņa dēlam un viņa dēla dēlam,
tiekams laiks nāks arī viņa zemei, tad lielas tautas
un lieli ķēniņi viņu sev kalpinās. 8 Un tos ļaudis
un to valsti, kas viņam, Nebukadnecaram, Bābeles
ķēniņam, nekalpos, un kas savu kaklu negribēs likt
apakš Bābeles ķēniņa jūga, to tautu Es piemeklēšu
ar zobenu un ar badu un ar mēri, saka Tas Kungs,
tiekams Es tos būšu izdeldējis caur viņa roku. 9
Jūs tad neklausiet saviem praviešiem un saviem
zīlniekiem un saviem sapņotājiem un saviem
vārdotājiem un saviem burvjiem, kas uz jums
runā un saka: jūs nekalposiet Bābeles ķēniņam. 10
Jo tie jums sludina melus, lai Es jūs tālu aizvedu
no jūsu zemes, un lai Es jūs izdzenu, un lai jūs ejat
bojā. 11 Bet tiem ļaudīm, kas savu kaklu pados
Bābeles ķēniņa jūgam un viņam kalpos, tiem Es
likšu palikt savā zemē, saka Tas Kungs, un tie to
apkops un tur dzīvos. 12 Un Es runāju pēc visiem

šiem vārdiem uz ķēniņu Cedeķiju, Jūda ķēniņu,
un sacīju: padodiet savus kaklus Bābeles ķēniņa
jūgam un kalpojiet viņam un viņa ļaudīm, tad
jūs dzīvosiet. 13 Kāpēc jūs gribat mirt, tu un tavi
ļaudis, caur zobenu, caur badu un caur mēri, kā
Tas Kungs runājis par tiem ļaudīm, kas Bābeles
ķēniņam nekalpos? 14 Tad neklausiet to praviešu
vārdiem, kas uz jums runā un saka: jūs nekalposiet
Bābeles ķēniņam, - jo tie jums sludina melus. 15 Jo
Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs, un tie Manā
Vārdā sludina melus, lai Es jūs izdzenu, un jūs ejat
bojā, jūs un tie pravieši, kas jums sludina. 16 Es
runāju arī uz tiem priesteriem un uz visiem šiem
ļaudīm un sacīju: tā saka Tas Kungs: neklausiet
savu praviešu vārdiem, kas jums sludina un saka:
redzi, Tā Kunga nama trauki drīz taps pārvesti no
Bābeles, jo tie jums sludina melus. 17 Neklausiet
tiem, kalpojiet Bābeles ķēniņam, tad jūs dzīvosiet.
Kāpēc tad šai pilsētai būs tapt postītai? 18 Bet ja
tie ir pravieši, un ja Tā Kunga vārds ir pie viņiem,
tad lai tie jel To Kungu Cebaot pielūdz, ka tie
trauki, kas Tā Kunga namā un Jūda ķēniņa namā
un Jeruzālemē atlikuši, nenāk uz Bābeli. 19 Jo
tā saka Tas Kungs Cebaot par tiem pīlāriem un
par to jūru un par tiem krēsliem un par tiem
atlikušiem traukiem, kas šai pilsētā atlikuši, 20
Ko Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nav paņēmis,
kad viņš Jekaniju, Jojaķima dēlu, Jūda ķēniņu,
no Jeruzālemes aizveda uz Bābeli līdz ar visiem
Jūda un Jeruzālemes cienīgiem - 21 Jo tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs, par tiem rīkiem, kas
atlikuši Tā Kunga namā un Jūda ķēniņa namā un
Jeruzālemē: 22 Tie taps aizvesti uz Bābeli, un tur
tie būs līdz tai dienai, kad Es tos piemeklēšu, saka
Tas Kungs, jo Es tos atvedīšu atpakaļ uz šo vietu.

28 Un tanī gadā, Cedeķijas, Jūda ķēniņa,
valdīšanas iesākumā, ceturtā gadā, piektā
mēnesī, pravietis Kananija, Acura dēls, no
Gibeonas, runāja uz mani Tā Kunga namā priekš
priesteru un visu ļaužu acīm un sacīja: 2 Tā
runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka: Es
Bābeles ķēniņa jūgu esmu salauzis. 3 Vēl būs divi
pilni gadi, tad Es atkal uz šo vietu atvedīšu visus
Tā Kunga nama rīkus, ko Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, ir paņēmis no šīs vietas un aizvedis uz
Bābeli. 4 Un Jekaniju, Jojaķima dēlu, Jūda ķēniņu,
un visus no Jūda aizvestos, kas uz Bābeli nākuši, Es
atvedīšu uz šo vietu, saka Tas Kungs, jo Es salauzīšu
Bābeles ķēniņa jūgu. 5 Tad pravietis Jeremija
sacīja uz pravieti Kananiju priekš priesteru un
visu ļaužu acīm, kas tur stāvēja Tā Kunga namā,
6 Un pravietis Jeremija sacīja: Āmen! Tā lai Tas
Kungs dara, lai Tas Kungs tavus vārdus apstiprina,
ko tu esi sludinājis, ka Viņš atved Dieva nama
rīkus un visus aizvestos no Bābeles atkal uz šo
vietu. 7 Bet klausi jel šo vārdu, ko es runāšu
priekš tavām ausīm un priekš visu ļaužu ausīm. 8
Tie pravieši, kas no sen laikiem priekš manis un
priekš tevis bijuši, tie pret daudz zemēm un lielām
valstīm sludinājuši par karu un par postu un par
mēri. 9 Bet tas pravietis, kas mieru sludina, kad tā
pravieša vārds notiek, tiks atzīts par pravieti, ko
Tas Kungs tiešām sūtījis. 10 Tad pravietis Kananija
ņēma to jūgu no pravieša Jeremijas kakla un
to salauza. 11 Un Kananija runāja priekš visu
ļaužu acīm un sacīja: tā saka Tas Kungs: tāpat Es
salauzīšu Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, jūgu,
no visu ļaužu kakla, pirms divi gadi būs pagalam.
Un pravietis Jeremija gāja savu ceļu. 12 Tad Tā
Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad pravietis
Kananija to jūgu no pravieša Jeremijas kakla bija
salauzis, un sacīja: 13 Ej un runā uz Kananiju un
saki: tā saka Tas Kungs: koka jūgus tu esi salauzis,
bet viņu vietā taisījis dzelzs jūgus. 14 Jo tā saka
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dzelzs jūgu Es
visiem šiem ļaudīm esmu licis ap kaklu, ka tiem
būs kalpot Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam,
un tiem būs viņam kalpot, jo pat zvērus laukā
Es viņam esmu devis. 15 Un pravietis Jeremija
sacīja uz pravieti Kananiju: klausi jel, Kananija!
Tas Kungs tevi nav sūtījis, un tu dari, ka šie ļaudis
paļaujas uz meliem. 16 Tādēļ Tas Kungs tā saka:
redzi! Es tevi atmetīšu no zemes virsas; šinī gadā
tu mirsi, jo tu esi mācījis atkāpties no Tā Kunga.
17 Tā pravietis Kananija nomira tanī gadā, septītā
mēnesī.

29 Un šie ir tās grāmatas vārdi, ko pravietis
Jeremija sūtīja no Jeruzālemes tiem
atlikušiem vecajiem, kas bija aizvesti, un tiem
priesteriem un tiem praviešiem un visiem ļaudīm,
ko Nebukadnecars no Jeruzālemes bija aizvedis
uz Bābeli, 2 Kad ķēniņš Jekanija un ķēniņiene
un ķēniņa sulaiņi un Jūda un Jeruzālemes
lielkungi līdz ar tiem amatniekiem un kalējiem no
Jeruzālemes bija projām, - 3 Caur Eleazu, Safana
dēlu, un Gemariju, Hilķijas dēlu, ko Cedeķija,
Jūda ķēniņš, uz Bābeli sūtīja pie Nebukadnecara,
Bābeles ķēniņa: 4 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs, uz visiem aizvestiem, kas no Jeruzālemes
aizvesti uz Bābeli: 5 Uztaisiet namus un dzīvojiet
iekš tiem un dēstiet dārzus un ēdiet no viņu
augļiem. 6 Ņemiet sievas un dzemdinājiet dēlus
un meitas un vediet saviem dēliem sievas un
dodiet savas meitas vīriem, lai tās dzemdē dēlus
un meitas, un vairojaties tur un neejat mazumā,
7 Un meklējiet tās pilsētas labklāšanos, kurp Es

jūs esmu licis aizvest, un pielūdziet To Kungu
viņas dēļ, jo kad viņai labi klāsies, tad arī jums
labi klāsies. 8 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: lai jūsu pravieši un jūsu zīlnieki, kas jūsu
vidū, jūs nepieviļ, un neklausiet saviem sapņiem,
ko jūs sapņojat. 9 Jo tie jums sludina melus Manā
Vārdā; Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs. 10
Jo tā saka Tas Kungs: tiešām, kad septiņdesmit
gadi Bābelē būs pagalam, tad Es jūs piemeklēšu
un jums likšu notikt pēc Sava žēlīgā vārda un jūs
atvedīšu atpakaļ uz šo vietu. 11 Jo Es zinu, kādas
domas Es par jums domāju, saka Tas Kungs: miera
domas un ne ļaunas domas, ka Es jums dodu to
cerēto galu. 12 Tad jūs Mani piesauksiet un iesiet
un Mani pielūgsiet, un Es jūs paklausīšu. 13 Un jūs
meklēsiet un Mani atradīsiet, kad jūs pēc Manis
vaicāsiet no visas savas sirds. 14 Un Es no jums
likšos atrasties, saka Tas Kungs, un atgriezīšu
(atpakaļ no) jūsu cietuma un jūs sapulcināšu no
visām tautām un no visām vietām, kurp Es jūs
esmu aizdzinis, saka Tas Kungs, un jūs vedīšu
atkal uz to vietu, no kurienes Es jūs esmu licis
aizvest. 15 Kad jūs sakāt: Tas Kungs mums Bābelē
praviešus cēlis - 16 Tiešām, tā saka Tas Kungs,
par to ķēniņu, kas sēž uz Dāvida goda krēsla,
un par visiem ļaudīm, kas šai pilsētā dzīvo, par
jūsu brāļiem, kas ar jums nav gājuši cietumā, 17
Tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, Es sūtīšu starp
viņiem zobenu, badu un mēri, un darīšu tos kā
nelāga vīģes, ko nevar ēst aiz nelāguma. 18 Un
Es tiem dzīšos pakaļ ar zobenu, ar badu un ar
mēri, un tos nodošu uz vārdzināšanu visās zemes
valstīs, par lāstu, par biedēkli un par apsmieklu
un par negodu starp visām tautām, kurp Es tos
aizdzīšu: 19 Par to, ka tie Maniem vārdiem nav
klausījuši, saka Tas Kungs, kad Es Savus kalpus, tos
praviešus, pie tiem tikuši(neatlaidīgi) sūtīju vienā
sūtīšanā; bet jūs neesat klausījuši, saka Tas Kungs.
20 Tad klausiet Tā Kunga vārdu, jūs visi, kas esat
aizvesti, ko Es no Jeruzālemes uz Bābeli esmu
nosūtījis. 21 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs, pret Ahabu, Kolajas dēlu, un pret Cedeķiju,
Mazejas dēlu, kas jums melus sludina Manā Vārdā!
Redzi, Es tos nodošu Nebukadnecaram, Bābeles
ķēniņam, rokā, tas tos sitīs priekš jūsu acīm; 22
Un no tiem celsies lāstu vārdi pie visiem no Jūda
aizvestiem, kas ir Bābelē, un sacīs: lai Tas Kungs
tev dara kā Cedeķijam un kā Ahabam, ko Bābeles
ķēniņš pie uguns cepis, 23 Tādēļ ka tie ģeķību
darījuši iekš Israēla un laulību pārkāpuši ar savu
tuvāko sievām un runājuši melu vārdus Manā
Vārdā, ko Es tiem nebiju pavēlējis, un Es esmu
Tas, kas to zin un apliecina, saka Tas Kungs. 24 Un
pret Nekalamieti Šemaju runā un saki: 25 Tā runā
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka: tādēļ,
ka tu grāmatas sūtījis savā vārdā visiem ļaudīm
Jeruzālemē un priesterim Cefanijam, Mazejas
dēlam, un visiem priesteriem ar tiem vārdiem: 26
Tas Kungs tevi licis par priesteri priestera Jojadas
vietā, ka jums būs uzraugiem būt Tā Kunga namā
pār ikkatru vīru, kas trako un sevi par pravieti
turas, ka tev tos būs likt cietumā un siekstā; 27 Nu
tad, kāpēc tu Jeremiju no Anatotas neesi aprājis,
kas jūsu starpā turas par pravieti? 28 Tāpēc ka
viņš pie mums uz Bābeli sūtījis un sacījis: būs ilgi,
uztaisiet namus un dzīvojiet un dēstiet dārzus
un ēdiet viņu augļus. 29 Un priesteris Cefanija
lasīja šo grāmatu priekš praviešа Jeremijas ausīm.
30 Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jeremiju: 31
Sūti jel pie visiem aizvestiem un saki: tā saka Tas
Kungs pret Nekalamieti Šemaju: tādēļ ka Šemaja
jums ir sludinājis, un Es to neesmu sūtījis, un ir
darījis, ka jūs paļaujaties uz meliem, 32 Tādēļ Tas
Kungs tā saka: redzi, Es piemeklēšu Nekalamieti
Šemaju un viņa dzimumu; viņam neviena nebūs,
kas šo ļaužu vidū dzīvos un redzēs to labumu, ko
Es Saviem ļaudīm darīšu, saka Tas Kungs, jo viņš
ir mācījis atkāpties no Tā Kunga.

30 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no
Tā Kunga sacīdams: 2 Tā runā Tas Kungs,
Israēla Dievs, un saka: raksti sev grāmatā visus
šos vārdus, ko Es uz tevi esmu runājis. 3 Jo redzi,
nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es vedīšu atpakaļ
Savu Israēla ļaužu un Jūda cietumniekus, saka Tas
Kungs; un Es tos vedīšu atpakaļ uz to zemi, ko Es
viņu tēviem esmu devis, to iemantot. 4 Un šie
ir tie vārdi, ko Tas Kungs runājis par Israēli un
par Jūdu. 5 Jo tā saka Tas Kungs: mēs dzirdam
briesmu balsi, tur ir bailes un nemiers. 6 Vaicājiet
jel un raugāt, vai vīrietis dzemdē? Kāpēc tad es
redzu, ka ikkatrs vīrs savas rokas uz ciskām tura,
tā kā sieva, kas dzemdē, un visi vaigi palikuši bāli?
7 Ak vai! Jo tā diena ir tik liela, ka citas tādas
nav, un tas ir Jēkaba bēdu laiks; tomēr viņš no
tā taps izpestīts. 8 Jo notiks tai dienā, saka Tas
Kungs Cebaot, ka Es nolauzīšu viņa jūgu no tava
kakla un saraustīšu tavas saites, ka sveši viņu
vairs nekalpinās. 9 Bet tie kalpos Tam Kungam,
savam Dievam, un Dāvidam, savam ķēniņam, ko
Es tiem celšu. 10 Bet tu nebīsties, Mans kalps
Jēkab, saka Tas Kungs, un nebaiļojies, Israēl. Jo
redzi, Es tevi izpestīšu no tās tālās zemes, un
tavu dzimumu no viņa cietuma zemes, un Jēkabs
pārnāks un dzīvos mierīgi un droši un neviens
viņu netraucēs. 11 Jo Es esmu pie tevis, saka Tas
Kungs, ka Es tevi izglābju. Jo Es daru galu visiem

pagāniem, kurp Es tevi esmu izklīdinājis, bet
tev Es nedarīšu galu, bet Es tevi pārmācīšu pēc
taisnības, un nepārmācītu tevi nepametīšu. 12 Jo
tā saka Tas Kungs: tava vaina ir nāvīga, tava vāts
nav dziedinājama. 13 Neviena nav, kas tavu vainu
pārrauga un aizsien: dziedinājamas zāles tev nav.
14 Visi tavi mīļotāji tevi aizmirsuši, tie nevaicā
pēc tevis; jo Es tevi esmu sitis ar ienaidnieka
sitieniem, ar briesmīgu pārmācīšanu tavu daudzo
noziegumu dēļ tāpēc ka tavu grēku ļoti daudz.
15 Ko tu kliedz par savu vainu, un ka tavas sāpes
ir nāvīgas? Tavas lielās noziedzības dēļ ka tavu
grēku ir ļoti daudz, Es tev to esmu darījis. 16 Tādēļ
visi, kas tevi rij, taps aprīti, un visi tavi pretinieki,
tie visi ies cietumā, un kas tevi aplaupa, būs
paši par laupījumu, un visi, kas tevi posta, tos Es
nodošu, ka taps izpostīti. 17 Jo Es atkal aizsiešu
tavas vātis un dziedināšu tavas vainas, saka Tas
Kungs, tāpēc ka tie tevi nosauc par aizdzītu: „šī ir
Ciāna, neviens pēc tās nevaicā“. 18 Tā saka Tas
Kungs: redzi, Es vedīšu atpakaļ Jēkaba dzīvokļu
cietumniekus un apžēlošos par viņa mājas vietām,
un tā pilsēta taps uztaisīta uz sava kalna, un tas
augstais nams stāvēs savā vecā vietā. 19 Un no
tiem izies pateikšana un līksmošanās balss, un
Es tiem likšu vairumā iet un ne mazumā, un Es
tos pagodināšu, ka vairs nebūs nievājami. 20 Un
viņa dēli būs kā citkārt, un viņa draudze Manā
priekšā pastāvēs, un Es piemeklēšu visus viņa
spaidītājus. 21 Un viņa cienīgais būs no viņa, un
viņa valdnieks nāks no viņa vidus, un Es viņam
likšu nākt tuvu, un viņš nāks pie Manis klāt. Jo
kas tas tāds, kas iedrošinātos Man tuvoties? saka
Tas Kungs. 22 Un jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es
jums būšu par Dievu. 23 Redzi, vētra no Tā Kunga
celsies ar bardzību, briesmīga vētra, tā gāzīsies
bezdievīgiem uz galvu. 24 Tā Kunga bardzības
karstums nemitēsies, tiekams Viņš izdarīs un
piepildīs Savas sirds domas. Nākamās dienās jūs
gan to samanīsiet.

31 Tanī laikā, saka Tas Kungs, Es visām Israēla
ciltīm būšu par Dievu, un tās Man būs par
ļaudīm. 2 Tā saka Tas Kungs: Tie ļaudis, kas
atlikuši no zobena, atraduši žēlastību tuksnesī;
Es iešu, Israēli vest pie dusas. 3 Tas Kungs man
parādījies no tālienes: Es tevi esmu mīļojis ar
mūžīgu mīlestību, tādēļ Es tevi žēlīgi esmu vilcis
pie Sevis. 4 Es tevi atkal uztaisīšu, un tu tapsi
uzcelta, Israēla meita! Tu atkal pušķosies ar savām
bungām un iziesi priecīgi diedama. 5 Tu atkal
dēstīsi vīna dārzus Samarijas kalnos, dēstītāji tos
dēstīs un droši baudīs. 6 Jo būs diena, kad sargi
sauks uz Efraīma kalniem: ceļaties, ejam augšā uz
Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva. 7 Jo tā saka Tas
Kungs: sauciet par Jēkabu ar līksmību un gavilējiet
par tautu galvu, sludinājiet, teiciet un sakiet: ak
Kungs, pestī Savus ļaudis, Israēla atlikušos! 8
Redzi, Es tos atvedīšu no ziemeļu zemes un tos
sapulcināšu no zemes galiem; viņu starpā būs akli
un tizli, grūtas un dzemdētājas kopā, lielā pulkā
tie šurp atgriezīsies. 9 Tie nāks ar raudāšanu, un
ar pielūgšanu Es tos gribu vest un vadīt pie ūdens
strautiem pa līdzenu ceļu, kur tie nepaklups; jo
Es esmu Israēlim palicis par tēvu un Efraīms ir
Mans pirmdzimtais. 10 Klausiet Tā Kunga vārdu,
jūs tautas, un sludiniet pa tām salām, kas tālu,
un sakāt: kas Israēli izklīdinājis, Tas viņu atkal
sapulcinās un to sargās kā gans savu ganāmo
pulku. 11 Jo Tas Kungs Jēkabu atpircis un viņu
izglābis no rokas, kas bija stiprāka nekā viņš. 12
Un tie nāks un gavilēs Ciānas kalnā un plūdīs pie
Tā Kunga dāvanām, pie labības un pie vīna un pie
eļļas un pie jauniem jēriem un vēršiem, un viņu
dvēsele būs kā mitrs dārzs, un tie vairs nebūs
noskumuši. 13 Tad jaunava priecāsies diedama
un jaunekļi un sirmgalvji kopā. Jo Es pārvērtīšu
viņu skumību par prieku un tos iepriecināšu
un ielīksmošu pēc viņu noskumšanas 14 Un Es
mielošu priesteru dvēseli ar taukumiem, un Mani
ļaudis taps pieēdināti ar Manu labumu, saka Tas
Kungs. 15 Tā saka Tas Kungs: brēkšana ir dzirdama
Rāmā, žēlošanās un gauža raudāšana; Rahēle
apraud savus bērnus, un negribās iepriecinājuma
par saviem bērniem, jo to vairs nav. 16 Tā saka Tas
Kungs: atrauj savu balsi no raudāšanas un savas
acis no asarām, jo tur ir alga tavam darbam, saka
Tas Kungs; tie atgriezīsies no ienaidnieka zemes.
17 Un cerība ir tavai nākamībai, saka Tas Kungs: jo
tavi bērni nāks atpakaļ savās robežās. 18 Es klausīt
esmu klausījies, ka Efraīms žēlojās: Tu mani esi
pārmācījis, un es esmu pārmācīts kā nevaldāms
teļš. Atgriez mani, tad es atgriezīšos. Jo Tu, Kungs,
esi mans Dievs. 19 Tiešām, kad es nogriezos, tad
man nāca žēlums, un kad es to atzinu, tad es
situ uz saviem gurniem, jo es esmu apkaunots un
kaunā tapis, nesdams savas jaunības negodu. 20
Vai Efraīms Man nav dārgs dēls un mīļš bērns, ka
cikkārt Es par viņu runāju, pieminēdams Es viņu
pieminu? Tāpēc Mana sirds trīc par viņu, ka Es
apžēlodamies par viņu apžēlojos, saka Tas Kungs.
21 Uzcel sev stabus, liec sev zīmes, un ņem vērā
to ceļu, ko tu staigājis: Griezies atpakaļ, Israēla
meita, griezies atpakaļ uz šīm savām pilsētām.
22 Cik ilgi tu maldīsies, tu atkāpēja meita? Jo Tas
Kungs ir radījis ko jaunu virs zemes: sieva būs
ap vīru. 23 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla

Dievs: "šo vārdu tie vēl runās Jūda zemē un viņas
pilsētās, kad Es atpakaļ vedīšu viņa cietumniekus:
lai Tas Kungs tevi svētī, tu taisnības mājokli, tu
svētais kalns! 24 Un Jūda ar visām savām pilsētām
kopā tur dzīvos, arāji un kas staigā ar ganāmiem
pulkiem. 25 Jo Es dzirdināšu iztvīkušo dvēseli
un atspirdzināšu ikkatru noskumušu dvēseli." 26
Tāpēc es uzmodos un skatījos, un mans miegs
man bija gards. 27 Redzi, nāks dienas, saka Tas
Kungs, ka Es Israēla namu un Jūda namu augļošu
ar cilvēku dzimumu un ar lopu dzimumu. 28 Un
kā Es pret tiem esmu bijis nomodā, tos izraudams
un nolauzdams un postīdams un samaitādams
un mocīdams, tā Es par tiem gribu nomodā būt,
tos uztaisīdams un dēstīdams, saka Tas Kungs,
29 Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas
vīnogas, un bērniem zobi apmizējuši. 30 Bet
ikvienam sava nozieguma dēļ būs mirt, ikviens
cilvēks, kas ēd skābas vīnogas, tam zobi apmizēs.
31 Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es jaunu
derību celšu ar Israēla namu un ar Jūda namu, 32
Ne tādu derību, kā esmu cēlis ar viņu tēviem, kad
tos pie rokas satvēru un izvedu no Ēģiptes zemes;
to Manu derību tie iznīcinājuši, tad Es arīdzan par
tiem neesmu bēdājis, saka Tas Kungs. 33 Bet šī
ir tā derība, ko Es ar Israēla namu celšu pēc šīm
dienām, saka Tas Kungs: Es došu Savu bauslību
viņu prātā un to rakstīšu viņu sirdī, un Es tiem
būšu par Dievu, un tie Man būs par tautu. 34 Un
tad draugs draugu vairs nemācīs nedz brālis brāli,
sacīdams: atzīstiet To Kungu! Jo tie visi Mani
atzīs, ir viņu mazie, ir viņu lielie, saka Tas Kungs.
Jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu
vairs viņu grēkus. 35 Tā saka Tas Kungs, kas
sauli dienā dod pār spīdekli, mēnesi un zvaigznes
pēc saviem likumiem par spīdekļiem naktī, kas
jūru kustina, ka viņas viļņi kauc, Kungs Cebaot ir
Viņa vārds: 36 Kad šie likumi Manā priekšā zudīs,
saka Tas Kungs, tad arī Israēla dzimums zudīs, ka
nebūs vairs tauta Manā priekšā mūžīgi. 37 Tā saka
Tas Kungs: Kad debesis augšām varēs mērot un
zemes dibenus apakšā varēs izmanīt, tad Es arī
atmetīšu visu Israēla dzimumu, visa tā dēļ, ko tie
darījuši, saka Tas Kungs. 38 Redzi, nāks dienas,
saka Tas Kungs, ka šī pilsēta Tam Kungam taps
uzcelta no Hananeēļa torņa līdz stūru vārtiem. 39
Un mēra aukla izstiepsies tālāki uz priekšu līdz
Gāreba pakalnam un griezīsies uz Goātu. 40 Un
visa miroņu un pelnu ieleja, un visi tīrumi līdz
Kidronas upei, līdz zirgu vārtu stūrim pret rītiem,
būs Tam Kungam svēti; tur vairs neko neizdeldēs
nedz nolauzīs ne mūžam.

32 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā
Kunga, Cedeķijas, Jūda ķēniņa, desmitā gadā,
- šis gads bija Nebukadnecara astoņpadsmitais
gads. 2 To brīdi Bābeles ķēniņa karaspēks bija
apmeties pret Jeruzālemi, un pravietis Jeremija
bija ieslēgts cietuma pagalmā Jūda ķēniņa namā.
3 Jo Cedeķija, Jūda ķēniņš, viņu bija cietumā
ieslēdzis un sacījis: Kāpēc tu sludini un saki: tā
saka Tas Kungs: redzi, Es nododu šo pilsētu Bābeles
ķēniņa rokā, un viņš to uzņems, 4 Un Cedeķija,
Jūda ķēniņš, neizspruks no Kaldeju rokas, bet viņš
tiešām taps nodots Bābeles ķēniņa rokā, un viņš to
bildinās muti pret muti un to redzēs aci pret aci,
5 Un tas novedīs Cedeķiju uz Bābeli, un tur viņš
paliks, kamēr Es viņu piemeklēšu, saka Tas Kungs.
Jo kad jūs pret Kaldejiem karosiet, tad tas jums
labi neizdosies. 6 Un Jeremija sacīja: Tā Kunga
vārds uz mani tā noticis: 7 Redzi, Hanameēls, tava
tēva brāļa Šaluma dēls, nāks pie tevis un sacīs:
pērc manu tīrumu Anatotā; jo tev krīt atpirkšanas
tiesa, viņu pirkt. 8 Un Hanameēls, mana tēva
brāļa dēls, nāca pie manis cietuma pagalmā pēc
Tā Kunga vārda un sacīja uz mani: pērc jel manu
tīrumu, kas ir Anatotā Benjamina zemē, jo tev
krīt mantošanas un atpirkšanas tiesa, pērc to sev.
9 Tad es nomanīju, ka tas bija Tā Kunga vārds, un
es pirku no Hanameēļa, sava tēva brāļa dēla, to
tīrumu Anatotā, un es viņam iesvēru to naudu,
septiņus sēķeļus un desmit sudraba gabalus, 10 Un
es rakstīju to grāmatā un to aizzieģelēju un to liku
apliecināt caur lieciniekiem un iesvēru to naudu
uz svariem, 11 Un es paņēmu to aizzieģelēto
pirkšanas norakstu, pirkšanas grāmatu ar to
norunu un nosacījumu, un arī to neaizzieģelēto.
12 Un es devu to pirkšanas norakstu Bārukam,
Nerijas, Makazejas dēla, dēlam priekš Hanameēļa,
sava tēva brāļa, acīm, un priekš to liecinieku
acīm, kas bija parakstījušies pirkšanas norakstā un
priekš visu Jūdu acīm, kas sēdēja cietuma pagalmā.
13 Un es pavēlēju Bārukam priekš viņu acīm
un sacīju: 14 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: ņem šos rakstus, šo pirkšanas norakstu, to
aizzieģelēto, un šo neaizzieģelēto norakstu, un liec
tos mālu traukā, ka tie ilgi var pastāvēt. 15 Jo tā
saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: vēl šai zemē
taps pirkti nami un tīrumi un vīna dārzi. 16 Un es
pielūdzu To Kungu, kad es to pirkšanas norakstu
biju devis Bārukam, Nerijas dēlam, un sacīju: 17
Kungs, redzi, debesis un zemi Tu esi radījis ar
Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkoni, Tev
nekas nav neiespējams. 18 Tu dari žēlastību pie
tūkstošiem un atmaksā tēvu noziegumu uz viņu
bērnu galvām pēc viņiem, tu lielais un varenais

Dievs, kam vārds ir Kungs Cebaot, **19** Liels padomā
un varens darbos; jo Tavas acis ir atvērā pār
visiem cilvēku bērnu ceļiem, ikvienam dot pēc
viņa ceļiem un pēc viņa darbu augļiem; **20** Zīmes
un brīnumus Tu esi darījis Ēģiptes zemē līdz šai
dienai, gan pie Israēla, gan pie (citiem) cilvēkiem,
un esi Sev vārdu cēlis, kā tas šodien ir. **21** Un Savus
Israēla ļaudis Tu esi izvedis no Ēģiptes zemes
ar zīmēm un brīnumiem un ar stipru roku un
izstieptu elkoni un lielām briesmām, **22** Un tiem
esi devis šo zemi, ko Tu viņu tēviem biji zvērējis,
tiem to dot, zemi, kur piens un medus tek. **23** Un
tie ir nākuši un to iemantojuši, bet Tavu balsi tie
nav klausījuši un Tavā bauslībā tie nav staigājuši;
neko, ko Tu viņiem esi pavēlējis darīt, tie nav
darījuši; tad Tu visam šim ļaunumam esi licis
nākt pār viņiem. **24** Redzi, tie valņi nākuši līdz
pat pilsētai, to uzņemt, un tā pilsēta caur zobenu
un badu un mēri taps dota Kaldeju roka, kas pret
to karo, un ko Tu esi runājis, tas tā noticis, un
raugi, Tu pats to redzi! **25** Un tomēr Tu, Kungs,
Dievs, uz mani esi sacījis: pērc sev tīrumu par
naudu, un lai liecinieki to apliecina, jebšu tā
pilsēta ir dota Kaldeju rokā. **26** Tad Tā Kunga
vārds tā notika uz Jeremiju: **27** Redzi, Es esmu
Tas Kungs, Dievs pār visu miesu. Vai kāda lieta
Man neiespējama? **28** Tāpēc tā saka Tas Kungs:
redzi, Es šo pilsētu nododu Kaldeju rokā, Bābeles
ķēniņa Nebukadnecara rokā, un viņš to uzņems.
29 Un Kaldeji, kas pret šo pilsētu karo, nāks un
iededzinās šo pilsētu ar uguni un to sadedzinās līdz
ar tiem namiem, uz kuru jumtiem tie kvēpinājuši
Baālam un citiem dieviem upurējuši dzeramus
upurus, mani kaitinādami. **30** Jo Israēla bērni un
Jūda bērni ir darījuši tikai, kas ļauns Manās acīs,
no savas jaunības, tiešām, Israēla bērni Mani tikai
kaitinājuši ar savu roku darbiem, saka Tas Kungs.
31 Jo šī pilsēta Mani ir kaitinājusi uz dusmību un
uz bardzību no tās dienas, kad tie to cēluši līdz
šai dienai, tā ka tā Man jāatmet no Mana vaiga,
32 Visa Israēla bērnu un Jūda bērnu ļaunuma
dēļ ko tie darījuši, Mani kaitinādami, viņi, viņu
ķēniņi, viņu lielkungi, viņu priesteri un viņu
pravieši un Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji.
33 Tie Man griezuši muguru un ne vaigu. Jebšu
Es tos vienmēr pamācīju vienā mācīšanā, tomēr
tie neklausīja, mācību pieņemt. **34** Bet tie savas
negantības ir likuši tai namā, kas pēc Mana Vārda
nosaukts, to sagānīdami. **35** Un tie ir altārus
cēluši Baālam Ben-Inoma ielejā, un savus dēlus
un savas meitas tie upurējuši Molokam, ko Es
tiem neesmu pavēlējis un kas nav nācis Manā
sirdī, ka tiem bija šo negantību darīt un Jūdu
apgrēcināt. **36** Un nu tāpēc Tas Kungs, Israēla
Dievs, tā saka par to pilsētu, par ko jūs sakāt: tā ir
Bābeles ķēniņam rokā dota caur zobenu un caur
badu un caur mēri: **37** Redzi, Es tos sapulcināšu
no visām zemēm, kurp tos esmu aizdzinis Savā
karstumā un Savā bardzībā un Savā lielā dusmībā,
un tos vedīšu atpakaļ uz šo vietu, un tiem likšu
dzīvot bez bailēm. **38** Un tie Man būs par tautu,
un Es tiem būšu par Dievu. **39** Un Es tiem došu
vienādu sirdi un vienādu ceļu, ka tie Mani bīstas
visu savu mūžu, sev pašiem par labu un saviem
bērniem pēc viņiem. **40** Un Es ar tiem derēšu
mūžīgu derību, ka Es negribu mitēties labu darīt,
un Es Savu bijāšanu viņiem došu sirdī, ka tie
no Manis neatkāpjās. **41** Un Es priecāšos viņiem
labu darīt, un Es tos šai zeme dēstīšu uzticībā,
no visas Savas sirds un no visas Savas dvēseles.
42 Jo tā saka Tas Kungs: (Tā) kā Es šiem ļaudīm
esmu uzvedis visu šo lielo ļaunumu, tā Es tiem
atvedīšu visu labu, ko Es par tiem runājis. **43**
Un tīrumi taps pirkti šai zemē, par ko jūs sakāt:
tā ir postaža bez cilvēka un lopa, tā ir dota
Kaldejiem rokā. **44** Tīrumi taps par naudu pirkti un
grāmatas rakstītas un aizzieģelētas, un liecinieki
to apliecinās Benjaminas zemē un ap Jeruzālemi
un pa Jūda pilsētām un pa kalnu pilsētām un pa
ielejas pilsētām un pa dienvidu(Negebas) pilsētām;
jo Es vedīšu atpakaļ viņu cietumniekus, saka Tas
Kungs.

33 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju otru
reizi, kad viņš vēl bija ieslēgts cietuma
pagalmā, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs, kas
to dara, Tas Kungs, kas to izdara, lai tas notiek
- Kungs ir viņa vārds - **3** Piesauc Mani, tad Es
tev atbildēšu un tev darīšu zināmas lielas un
brīnišķas lietas, ko tu nezini. **4** Jo tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs, par šīs pilsētas namiem un
par Jūda ķēniņa namiem, kas tiek nolauzīti vaļņu
un zobena priekšā, **5** Par tiem, kas nāk karot
pret Kaldejiem, lai tos (namus) pilda ar miroņu
miesām, ko Es nokauju Savā bardzībā un Savā
dusmībā, un tādēļ ka Es Savu vaigu no šīs pilsētas
esmu apslēpis, visa viņu ļaunuma dēļ: **6** Redzi, Es
to sasiešu un dziedināšu, un tos darīšu veselus,
un tiem parādīšu pilnīgu un pastāvīgu laimi. **7** Un
Es vedīšu atpakaļ Jūda cietumniekus un Israēla
cietumniekus, un tos uztaisīšu tā kā paprieksš. **8** Un
Es tos šķīstīšu no visa viņu nozieguma, ar ko tie
pret Mani grēkojuši, un Es tiem piedošu visus viņu
pārkāpumus, ar ko tie pret Mani grēkojuši un ar
ko tie no Manis atkāpušies. **9** Un tad(Jeruzāleme)
Man būs par prieka vārdu, par slavu un par godu

pie visām tautām virs zemes, kas dzirdēs visu to
labumu, ko Es tiem daru, un tās bīsies un drebēs
par visu to labumu un par visu to mieru, ko Es
viņai dodu. 10 Tā saka Tas Kungs: šinī vietā, par
ko jūs sakāt, tā ir postaža bez cilvēka un lopa,
pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, kas ir
postītas, ka tur nav ne cilvēka, ne iedzīvotāja, ne
lopa, 11 Tur atkal dzirdēs prieka balsi un līksmības
balsi, brūtgāna balsi un brūtes balsi, balsi no tiem,
kas saka: teiciet To Kungu Cebaot, jo Tas Kungs
ir labs, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi, - un kas
nes pateicības upuri Tā Kunga namā. Jo Es vedīšu
atpakaļ tās zemes cietumniekus kā papriekš, saka
Tas Kungs. 12 Tā saka Tas Kungs Cebaot: šinī
vietā, kas ir postaža bez cilvēka un lopa, un visās
apkārtējās pilsētās būs atkal ganu dzīvokļi, kas
ganīs ganāmus pulkus. 13 Pa kalnu pilsētām un
lejas pilsētām un pa dienvidu(Negebas) pilsētām
un Benjamina zemē un ap Jeruzālemi un pa Jūda
pilsētām ganāmi pulki atkal ies apakš skaitītāju
rokām, saka Tas Kungs. 14 Redzi, nāks dienas,
saka Tas Kungs, ka Es piepildīšu to labo vārdu, ko
Es esmu runājis uz Israēla namu un Jūda namu.
15 Tanīs dienās un tanī laikā Es Dāvidam likšu
izplaukt taisnības Zaram, un tas darīs tiesu un
taisnību virs zemes. 16 Tanīs dienās Jūda taps
atpestīts, un Jeruzāleme dzīvos bez bailēm, un
šis ir tas (vārds), ar ko Viņu sauks: Tas Kungs
mūsu taisnība. 17 Jo tā saka Tas Kungs: Dāvidam
netrūks vīra, kas sēdēs Israēla nama goda krēslā.
18 Arī priesteru, levitu netrūks Manā priekšā, kas
upurē dedzināmos upurus un iededzina ēdamus
upurus un sataisa kaujamus upurus mūžīgi. 19 Un
Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju un sacīja: 20
Tā saka Tas Kungs: ja jūs varat iznīcināt Manu
derību ar dienu un Manu derību ar nakti, ka
dienas un nakts vairs nav savā laikā, 21 Tad arī
iznīks Mana derība ar Manu kalpu Dāvidu, ka
tam dēla nebūs, kas valda uz viņa goda krēsla, un
(Mana derība) ar levitiem, priesteriem, Maniem
kalpotājiem. 22 Tā kā debess pulku nevar skaitīt
un jūras smiltis nevar mērot, tāpat Es vairošu
Sava kalpa Dāvida dzimumu un levitus, kas Man
kalpo. 23 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju
sacīdams: 24 Vai tu neredzi, ko šie ļaudis runā un
saka? Tās divas ciltis, ko Tas Kungs bija izredzējis,
Viņš nu atmetis, un tie nievā Manus ļaudis, tā kā
tie vairs nebūtu tauta viņu priekšā. 25 Tā saka Tas
Kungs: ja Mana derība ar dienu un nakti nepastāv,
ja Es debess un zemes likumus neesmu cēlis, 26
Tad Es arī atmetīšu Jēkaba un Sava kalpa Dāvida
dzimumu, ka neņemu no viņa dzimuma valdītājus
pār Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba dzimumu. Jo Es
vedīšu atpakaļ viņu cietumniekus un apžēlošos
par viņiem.

34 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā
Kunga, kad Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
un viss viņa karaspēks un visas pasaules valstis,
kas bija apakš viņa valdīšanas, un visas tautas
karoja pret Jeruzālemi un visām viņas pilsētām: 2
Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: ej un runā uz
Cedeķiju, Jūda ķēniņu, un saki uz to: tā saka Tas
Kungs: Redzi, Es šo pilsētu dodu Bābeles ķēniņam
rokā, un viņš to sadedzinās ar uguni. 3 Un tu
neizbēgsi no viņa rokas, bet tapsi grābtin sagrābts
un viņam dots rokā, un tavas acis redzēs Bābeles
ķēniņa acis un viņš ar tevi runās muti pret muti
un tu nāksi uz Bābeli. 4 Bet klausi Tā Kunga
vārdu, Cedeķija, Jūda ķēniņ! Tā saka Tas Kungs uz
tevi: tu nemirsi caur zobenu, 5 Tu nomirsi mierā.
Un kā sārtu dedzinājuši taviem tēviem, tiem
agrākajiem ķēniņiem, kas priekš tevis bijuši, tāpat
tev dedzinās un par tevi žēlosies: "Ak vai, Kungs!"
Jo Es šo vārdu esmu runājis, saka Tas Kungs. 6
Un pravietis Jeremija sacīja visus šos vārdus uz
Cedeķiju, Jūda ķēniņu, Jeruzālemē, 7 Kad Bābeles
ķēniņa kara spēks karoja pret Jeruzālemi un pret
visām atlikušām Jūda pilsētām, pret Laķisu un pret
Azeku; jo šīs stiprās pilsētas bija atlikušas no Jūda
pilsētām. 8 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju
no Tā Kunga, kad ķēniņš Cedeķija bija derību
derējis ar visiem ļaudīm, kas Jeruzālemē, viņiem
izsaukt svabadības gadu, 9 Ka ikvienam bija atlaist
savu kalpu un ikvienam savu kalponi, kas vien
no Ebreju cilts, ka Jūdu starpā neviens savu brāli
nekalpinātu. 10 Tad paklausīja visi lielkungi un
visi ļaudis, kas šo derību bija derējuši, ka ikviens
savu kalpu un savu kalponi atlaistu vaļā un vairs
nekalpinātu, - tie paklausīja un tos atlaida. 11 Bet
pēc tie tiem kalpiem un tām kalponēm, ko tie bija
atlaiduši vaļā, lika nākt atkal atpakaļ un tos spieda
atkal būt par kalpiem un par kalponēm. 12 Tādēļ
Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju no Tā Kunga
sacīdams: 13 Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es
esmu derību derējis ar jūsu tēviem, kad tos izvedu
no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, un sacīju: 14
Septītā gadā jums būs atlaist ikvienam savu brāli,
kas ir Ebrejs, kas tev ir pārdots un sešus gadus tev
kalpojis, un tev būs viņu atlaist no sevis svabadu;
bet jūsu tēvi Mani neklausīja un nepiegrieza savas
ausis. 15 Tad jūs nu šodien bijāt atgriezušies un
darījuši, kas bija tiesa Manās acīs, izsaukdami
svabadību ikviens savam tuvākam, un jūs bijāt
derību derējuši Manā priekšā, tai namā, kas pēc
Mana Vārda nosaukts. 16 Bet jūs esat atkāpušies,
Manu Vārdu sagānījuši un ņēmuši atpakaļ ikviens

savu kalponi, ko bijāt atlaiduši svabadus savā
vaļā, un esiet tos spieduši, būt par kalpiem un
par kalponēm. 17 Tādēļ tā saka Tas Kungs: jūs
Mani neesat klausījuši, svabadību izsaukt ikviens
savam brālim un ikviens savam tuvākam. Redzi,
tad Es pret jums izsaucu svabadību, saka Tas
Kungs, zobenam, mērim un badam, un Es jūs
nodošu uz vārdzināšanu visās pasaules valstīs.
18 Un Es nodošu tos vīrus, kas Manu derību
pārkāpuši, kas nav turējuši tās derības vārdus,
ko tie Manā priekšā derējuši, tā kā to teļu, ko tie
divējos gabalos pārcirtuši un kuru gabalu starpā
gājuši cauri, 19 Jūda lielkungus un Jeruzālemes
lielkungus, ķēniņa sulaiņus un priesterus un visus
zemes ļaudis, kas starp tā teļa gabaliem gājuši
cauri. 20 Un Es tos nodošu viņu ienaidniekiem
rokā, tiem rokā, kas viņu dvēseli meklē, un viņu
miesas būs par barību putniem apakš debess un
zvēriem virs zemes. 21 Un Cedeķiju, Jūda ķēniņu,
un viņa lielkungus es nodošu viņu ienaidniekiem
rokā un tiem rokā, kas viņu dvēseli meklē, proti
Bābeles ķēniņa karaspēka rokā, kas tagad no jums
aizcēlies. 22 Redzi, Es došu pavēli, saka Tas Kungs,
un tos atvedīšu atkal uz šo pilsētu, un tie pret to
karos un to uzņems un to sadedzinās ar uguni, un
Es izpostīšu Jūda pilsētas, ka nevienam tur nebūs
dzīvot.

35 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā
Kunga, Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa,
dienās sacīdams: 2 Noej pie Rekabiešiem un runā
ar tiem un ved tos Tā Kunga namā, vienā no
tiem kambariem, un dod tiem vīnu dzert. 3 Tad
es ņēmu Jaazaniju, Jeremijas dēlu, Habacinijas
dēla dēlu, līdz ar viņa brāļiem un visiem viņa
dēliem un visu Rekabiešu namu, 4 Un tos vedu Tā
Kunga namā Jegdalijas dēla, Dieva vīra Anana dēlu
kambarī, kas ir sānis lielkungu kambarim, virs
durvju sarga Mazejas, Šaluma dēla, kambara. 5 Un
Rekabiešu nama bērniem es cēlu priekšā kausus
pilnus ar vīnu un biķerus un uz tiem sacīju: dzeriet
vīnu! 6 Bet tie sacīja: mēs nedzeram vīna, jo
Jonadabs, Rekaba dēls, mūsu tēvs, mums pavēlējis
un sacījis: jums nebūs vīna dzert, ne jums, ne
jūsu bērniem ne mūžam. 7 Un namus jums nebūs
taisīt nedz sēklu sēt nedz vīna dārzus dēstīt nedz
turēt, bet jums būs teltīs dzīvot visu savu mūžu,
ka ilgi dzīvojat tai zemē, kur jūs piemītat. 8 Tad
mēs Jonadaba, Rekaba dēla, sava tēva, balsij esam
klausījuši visās lietās, ko viņš mums pavēlējis, tā
ka mēs vīna savu mūžu nedzeram, ne mēs, ne
mūsu sievas, ne mūsu dēli, ne mūsu meitas, 9 Un
ka mēs namus neuztaisam sev par mājokli, arī vīna
dārzu mums nav, ne tīruma, ne sējuma; 10 Bet mēs
mītam teltīs, un klausam un darām visu, ko mums
mūsu tēvs Jonadabs pavēlējis. 11 Bet notikās,
kad NebukadNecars, Bābeles ķēniņš, pret šo zemi
cēlās, tad mēs sacījām: nāciet, iesim uz Jeruzālemi
no Kaldeju kara spēka un no Sīriešu spēka; tā mēs
esam apmetušies Jeruzālemē. 12 Tad Tā Kunga
vārds notika uz Jeremiju sacīdams: 13 Tā saka
Tas Kungs Cebaot Israēla Dievs: ej un saki Jūda
vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem: Vai negribat
mācību pieņemt un klausīt Maniem Vārdiem?
saka Tas Kungs. 14 Jonadaba, Nekaba dēla, vārdi
tiek pastāvīgi turēti, kas saviem bērniem aizliedzis
vīnu dzert, un tie līdz šai dienai nav dzēruši,
bet klausījuši sava tēva pavēlei. Bet Es uz jums
esmu runājis vienmēr vienā runāšanā, un jūs
Man neesat klausījuši. 15 Un Es pie jums esmu
sūtījis bez mitas vienā sūtīšanā visus Savus kalpus,
tos praviešus, un sacījis: atgriežaties jel ikviens
no sava niknā ceļa un dariet labus darbus un
nedzenaties citiem dieviem pakaļ, tiem kalpot,
tad jūs paliksiet tai zemē, ko esmu devis jums un
jūsu tēviem. Bet jūs savas ausis neesat atgriezuši
nedz Mani klausījuši. 16 Jonadaba, Rekaba dēla,
bērni pastāvīgi ir turējuši sava tēva pavēli, ko
viņš pavēlējis, bet šie ļaudis Man neklausa. 17
Tādēļ, tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Israēla
Dievs: redzi, Es vedīšu pār Jūdu un pār visiem
Jeruzālemes iedzīvotājiem visu ļaunumu, ko Es
pret tiem esmu runājis, tādēļ ka Es uz tiem esmu
runājis, bet tie nav klausījuši, Es tos esmu aicinājis,
bet tie nav atbildējuši. 18 Un uz Rekabiešu namu
Jeremija sacīja: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: tādēļ ka jūs esat klausījuši Jonadaba, sava
tēva, likumam un sargājuši visas viņa pavēles
un darījuši visu, ko viņš jums bija pavēlējis, 19
Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs:
Jonadabam, Rekaba dēlam, ne mūžam netrūks
vīra, kas stavēs Manā priekšā.

36 Un Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, ceturtā
gadā notika uz Jeremiju šis vārds no Tā
Kunga: 2 Ņem sev grāmatu un raksti tanī visus
vārdus, ko Es uz tevi esmu runājis par Israēli un
par Jūdu un par visām tautām, kamēr Es uz tevi
esmu runājis, no Josijas dienām līdz šai dienai. 3
Varbūt ka Jūda nams liks vērā visu to ļaunumu,
ko Es tiem domāju darīt, ka ikviens atgriežas no
sava ļaunā ceļa, un Es piedošu viņu noziegumus
un viņu grēkus. 4 Tad Jeremija aicināja Bāruku,
Nerijas dēlu, un Bāruks rakstīja no Jeremijas
mutes grāmatā visus Tā Kunga vārdus, ko viņš uz
to bija runājis. 5 Un Jeremija pavēlēja Bārukam un
sacīja: es topu aizturēts, ka nevaru iet Tā Kunga
namā. 6 Tad ej tu un lasi no tās grāmatas, ko tu

no manas mutes esi rakstījis, Tā Kunga vārdus
priekš to ļaužu ausīm Tā Kunga namā gavēņa
dienā, arī priekš visas Jūda cilts ausīm, kas atnāk
no savām pilsētām, tev tos būs lasīt. 7 Varbūt ka
tie zemē metīsies un pielūgs Tā Kunga priekšā
un atgriezīsies ikviens no sava ļaunā ceļa, jo tā
dusmība un bardzība ir liela, ko Tas Kungs ir
runājis pret šiem ļaudīm. 8 Un Bāruks, Nerijas
dēls, darīja, tā kā pravietis Jeremija viņam bija
pavēlējis, un lasīja no tās grāmatas Tā Kunga
vārdus Tā Kunga namā. 9 Un notikās Jojaķima,
Josijas dēla, Jūda ķēniņa, piektā gadā, devītā
mēnesī, tad izsauca gavēni Tā Kunga priekšā
visiem ļaudīm Jeruzālemē un visiem ļaudīm, kas
no Jūda pilsētām nāca uz Jeruzālemi. 10 Tad
Bāruks no tās grāmatas lasīja priekš visu ļaužu
ausīm Jeremijas vārdus Tā Kunga namā, rakstītāja
Ģemarijas, Safana dēla, kambarī, augšējā pagalmā,
pie Tā Kunga nama jauniem vārtiem. 11 Kad nu
Mikaja, Ģemarijas dēls, Safana dēla dēls, no tās
grāmatas dzirdēja visus Tā Kunga vārdus, 12 Tad
viņš nogāja ķēniņa namā, rakstītāja kambarī, un
redzi, tur sēdēja visi lielkungi, rakstītājs Elišamus
un Delaja, Šemajas dēls, un Elnatans, Akbora dēls,
un Ģemarija, Safana dēls, un Cedeķija, Kananijas
dēls, un visi lielkungi. 13 Un Mikaja tiem teica
visus tos vārdus, ko bija dzirdējis Bāruku no tās
grāmatas lasam priekš ļaužu ausīm. 14 Tad visi tie
lielkungi sūtīja pie Bāruka Jehūdi, Netanijas dēlu,
kas bija Kušijas dēla Šelamijas dēls, un sacīja: to
grāmatu, no kuras tu esi lasījis priekš ļaužu ausīm,
ņem savā rokā un nāc. Tā Bāruks, Nerijas dēls,
ņēma to grāmatu savā rokā un gāja pie tiem. 15 Un
tie uz viņu sacīja: apsēdies un lasi to priekš mūsu
ausīm. Un Bāruks lasīja priekš viņu ausīm. 16 Un
kad tie visus tos vārdus dzirdēja, tad cits uz citu
bailīgi skatījās, un tie sacīja uz Bāruku: tiešām, visi
šie vārdi mums jāsaka ķēniņam. 17 Un tie Bāruku
vaicāja un sacīja: teic mums jel, kā tu visus šos
vārdus no viņa mutes esi rakstījis? 18 Un Bāruks
uz tiem sacīja: viņš visus šos vārdus no savas
mutes uz mani teica, un es tos ar tinti rakstīju
grāmatā. 19 Tad tie lielkungi sacīja uz Bāruku:
ej un paslēpies, tu un Jeremija, un lai neviens
nezin, kur jūs esat. 20 Tad tie gāja pie ķēniņa
pils pagalmā, bet to grāmatu tie nolika rakstītāja
Elišamus kambarī, un teica priekš ķēniņa ausīm
visus šos vārdus. 21 Tad ķēniņš sūtīja Jehūdi
pēc tās grāmatas, un tas to ņēma no rakstītāja
Elišamus kambara, un Jehūdis lasīja priekš ķēniņa
ausīm un priekš visu lielkungu ausīm, kas pie
ķēniņa stāvēja. 22 Bet ķēniņš sēdēja ziemas namā
devītā mēnesī, un viņa priekšā uguns kurējās. 23
Un kad Jehūdis trīs vai četrus gabalus bija lasījis,
tad viņš to sagrieza ar spalvas nazi un iemeta
ugunī ugunskurā, tiekams visa grāmata sadega tai
ugunī, kas bija ugunskurā. 24 Un tie neizbijās nedz
saplēsa savas drēbes, ne ķēniņš, ne viņa kalpi,
kas bija dzirdējuši visus šos vārdus. 25 Un lai gan
Elnatans un Delaja un Ģemarija ķēniņu lūdza, to
grāmatu nesadedzināt, viņš tos neklausīja. 26 Un
ķēniņš pavēlēja Jerameēlim, Ameleķa dēlam, un
Serajam, Asriēļa dēlam, un Šelamijam, Abdeēļa
dēlam, sagrābt rakstītāju Bāruku un pravieti
Jeremiju, bet Tas Kungs tos bija apslēpis. 27 Tad
Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad ķēniņš to
grāmatu un tos vārdus bija sadedzinājis, ko Bāruks
no Jeremijas mutes bija sarakstījis, sacīdams: 28
"Ņem sev atkal citu grāmatu un raksti tanī visus
tos pašus vārdus, kas stāvēja tai pirmā grāmatā,
ko Jojaķims, Jūda ķēniņš, sadedzinājis. 29 Un saki
par Jojaķimu, Jūda ķēniņu: tā saka Tas Kungs:
tu šo grāmatu esi sadedzinājis un sacījis: Kāpēc
tu tanī esi rakstījis un sacījis: Bābeles ķēniņš
nācin nāks un samaitās šo zemi un no tās izdeldēs
cilvēkus un lopus. 30 Tāpēc Tas Kungs tā saka par
Jojaķimu, Jūda ķēniņu: viņam nebūs neviena, kas
sēdēs uz Dāvida goda krēsla, un viņa līķis nomests
gulēs dienas karstumā un nakts aukstumā. 31
Un Es pie viņa un pie viņa dzimuma un pie viņa
kalpiem piemeklēšu viņa noziegumu, un vedīšu
pār tiem un pār Jeruzālemes iedzīvotājiem un
pār visiem Jūda vīriem visu to ļaunumu, ko Es
pret tiem esmu runājis, bet tie nav klausījuši."
32 Un Jeremija ņēma citu grāmatu un to deva
rakstītājam Bārukam, Nerijas dēlam, un tas no
Jeremijas mutes tanī rakstīja visus tās grāmatas
vārdus, ko Jojaķims, Jūda ķēniņš, bija sadedzinājis
ar uguni, un pie tiem vēl tapa pielikti daudz tādi
pat vārdi.

37 Un ķēniņš Cedeķija, Josijas dēls, valdīja
Jekanijas, Jojaķima dēla, vietā; to
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija iecēlis par
ķēniņu Jūda zemē. 2 Bet ne viņš, ne viņa kalpi, ne
tie ļaudis tai zemē neklausīja Tā Kunga vārdiem,
ko viņš bija runājis caur pravieti Jeremiju. 3 Un
ķēniņš Cedeķija sūtīja Juhalu, Šelemijas dēlu, un
priesteri Cefaniju, Mazejas dēlu, pie pravieša
Jeremijas un lika sacīt: lūdz jel par mums To
Kungu, mūsu Dievu. 4 Jo Jeremija gāja vēl iekšā
un ārā starp tiem ļaudīm un vēl nebija cietumā
ielikts. 5 Un Faraona karaspēks bija cēlies no
Ēģiptes zemes, un tie Kaldeji, kas ap Jeruzālemi
bija apmetušies, to baumi par tiem dzirdējuši, no
Jeruzālemes bija aizgājuši. 6 Tad Tā Kunga vārds
notika uz pravieti Jeremiju sacīdams: 7 Tā saka

Tas Kungs, Israēla Dievs: tā jums būs atsacīt Jūda
ķēniņam, kas jūs pie Manis sūtījis, Mani vaicāt:
redzi, Faraona karaspēks, kas jums izgājis palīgā,
griezīsies atpakaļ uz savu zemi, uz Ēģipti. 8 Un
Kaldeji nāks atpakaļ un karos pret šo pilsētu un
to uzņems un to sadedzinās ar uguni. 9 Tā saka
Tas Kungs: nepieviļat savas dvēseles, sacīdami:
Kaldeji tiešām no mums aizies projām, - jo tie
neaizies. 10 Jo jebšu jūs kautu visu Kaldeju spēku,
kas pret jums karo, un atliktos no tiem (tikai)
kādi ievainoti vīri, tad tie celsies ikkatrs savā teltī
un sadedzinās šo pilsētu ar uguni. 11 Un notikās,
kad Kaldeju spēks no Jeruzālemes bija aizgājis
priekš Faraona karaspēka, 12 Tad Jeremija izgāja
no Jeruzālemes, iet uz Benjamina zemi un tur
uzņemt savu daļu to ļaužu vidū. 13 Un kad viņš
nāca Benjamina vārtos, tad tur bija tas sargu
virsnieks, Jerija vārdā, Šelemijas dēls, Kananijas
dēla dēls, tas sagrāba pravieti Jeremiju un sacīja:
tu gribi pāriet pie Kaldejiem. 14 Un Jeremija
sacīja: tas nav tiesa, es nepāriešu pie Kaldejiem.
Bet Jerija viņu neklausīja un sagrāba Jeremiju
un to noveda pie tiem lielkungiem. 15 Un tie
lielkungi apskaitās par Jeremiju un viņu sita un
lika cietumā, rakstītāja Jonatana namā, jo to tie
bija darījuši par cietuma namu. 16 Tā Jeremija
gāja cietumā tais pagrabos, un tur Jeremija sēdēja
daudz dienas. 17 Tad ķēniņš Cedeķija sūtīja un
lika viņu atvest, un ķēniņš viņu vaicāja paslepeni
savā namā un sacīja: vai ir kāds vārds no Tā
Kunga? Un Jeremija sacīja: ir. Un viņš sacīja: tu
Bābeles ķēniņam tapsi dots rokā. 18 Un Jeremija
sacīja uz ķēniņu Cedeķiju: ko es esmu grēkojis
pret tevi un pret taviem kalpiem un pret šiem
ļaudīm, ka jūs mani esat likuši cietumā? 19 Kur
nu ir jūsu pravieši, kas jums sludināja un sacīja:
Bābeles ķēniņš nenāks pret jums nedz pret šo
zemi? 20 Tad nu, klausi jel, ak kungs un ķēniņ! Lai
jel mana lūgšana tavā priekšā ir pieņēmīga, un
neved mani atpakaļ rakstītāja Jonatana namā, ka
es tur nemirstu. 21 Tad ķēniņš Cedeķija pavēlēja,
lai Jeremiju tura cietuma pagalmā, un viņam
ikdienas tapa dots viens maizes rieciens no cepēju
ielas, tiekams visa maize pilsētā bija apēsta. Tā
Jeremija palika cietuma pagalmā.

38 Bet Šefatija, Matana dēls, un Ģedalija,
Pašhura dēls, un Juhals, Šelemijas dēls, un
Pašhurs, Malhijas dēls, dzirdēja tos vārdus, ko
Jeremija uz visiem ļaudīm runāja sacīdams: 2 Tā
saka Tas Kungs: kas šai pilsētā paliek, tas mirs
caur zobenu, caur badu un caur mēri, bet kas
iet ārā pie Kaldejiem, tas dzīvos un savu dvēseli
paturēs un dzīvos. 3 Tā saka Tas Kungs: šī pilsēta
dotin taps dota Bābeles ķēniņa karaspēkam rokā,
ka tas to uzņem. 4 Tad tie lielkungi sacīja uz
ķēniņu: liec jel šo vīru nokaut; jo tā viņš rokas
dara gurdenas tiem karavīriem, kas vēl atliek šai
pilsētā, un rokas visiem ļaudīm, kad viņš tādus
vārdus uz tiem runā; jo šis vīrs nemeklē šo ļaužu
labumu, bet viņu ļaunumu. 5 Un ķēniņš Cedeķija
sacīja: redzi, viņš ir jūsu rokās, jo ķēniņš pret
jums nekā nespēj. 6 Tad tie ņēma Jeremiju, un
to iemeta Malhijas, ķēniņa dēla, bedrē, kas bija
cietuma pagalmā, un Jeremiju nolaida ar virvēm,
bet tai bedrē nebija ūdens, bet dubļi, un Jeremija
iegrima dubļos. 7 Un Ebedmelehs, Moru vīrs,
ķēniņa sulainis, kas bija ķēniņa namā, dzirdēja, ka
tie Jeremiju bija metuši bedrē, un ķēniņš sēdēja
Benjamina vārtos. 8 Tad Ebedmelehs izgāja no
ķēniņa nama un runāja uz ķēniņu un sacīja: 9
Mans kungs un ķēniņ, šie vīri ir ļaunu darījuši ar
visu, ko tie darījuši pravietim Jeremijam, ko tie
metuši bedrē, un viņam savā vietā badu jāmirst,
tāpēc ka maizes pilsētā vairs nav. 10 Tad ķēniņš
Ebedmeleham, tam Moru vīram, pavēlēja un
sacīja: ņem no šejienes trīsdesmit vīrus līdz un
izvelc pravieti Jeremiju no bedres, pirms viņš
mirst. 11 Tad Ebedmelehs ņēma tos vīrus un nāca
ķēniņa namā apakš mantu kambara un ņēma no
turienes kādas vecas saplīsušas drēbju lupatas un
tās nolaida ar virvēm pie Jeremijas bedrē. 12 Tad
tas Moru vīrs Ebedmelehs sacīja uz Jeremiju: liec
jel tās vecās saplīsušās drēbju lupatas apakš savām
roku padusēm ap tām virvēm, un Jeremija tā
darīja. 13 Un tie Jeremiju izvilka ar tām virvēm un
viņu izcēla no bedres, un Jeremija palika cietuma
pagalmā. 14 Tad ķēniņš Cedeķija nosūtīja un lika
atvest pravieti Jeremiju pie sevis trešajā ieejamā
vietā pie Tā Kunga nama. Un ķēniņš sacīja uz
Jeremiju: es tev ko vaicāšu, neapslēp man nekā.
15 Tad Jeremija sacīja uz Cedeķiju: kad es tev to
sacīšu, tad tu mani kautin nokausi, un kad es tev
padomu došu, tad tu tomēr mani neklausīsi. 16
Un ķēniņš Cedeķija Jeremijam zvērēja paslepeni
un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas
mums šo dvēseli radījis, es tevi nenokaušu un
tevi nenodošu šiem vīriem rokā, kas tavu dvēseli
meklē. 17 Tad Jeremija sacīja uz Cedeķiju: tā
saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Israēla Dievs:
ja tu iet iziesi pie Bābeles ķēniņa lielkungiem,
tad tava dvēsele dzīvos, un šī pilsēta netaps ar
uguni sadedzināta, un tad tu dzīvosi, tu un tavs
nams. 18 Bet ja tu neiziesi pie Bābeles ķēniņa
lielkungiem, tad šī pilsēta Kaldejiem taps dota
rokā, un tie to sadedzinās ar uguni, un tu no
viņu rokas neizspruksi. 19 Un ķēniņš Cedeķija

sacīja uz Jeremiju: es bīstos no tiem Jūdiem, kas
Kaldejiem piekrituši, ka mani nenodod viņu rokā,
un tie mani neapmēda. 20 Un Jeremija sacīja:
tevi nenodos; klausi jel Tā Kunga balsij, ko es uz
tevi runāju, tad tev labi klāsies, un tava dvēsele
dzīvos. 21 Bet ja tu liedzies iet ārā, tad šis ir
tas vārds, ko Tas Kungs man parādījis: 22 Redzi,
visas sievas, kas Jūda ķēniņa namā atliek, taps
izvestas pie Bābeles ķēniņa lielkungiem, un tās
sacīs: tavi draugi tevi pievīluši un tevi pārvarējuši,
un kad nu tavas kājas iegrimušas dubļos, tad tie
griezušies atpakaļ. 23 Un visas tavas sievas un visi
tavi bērni taps izvesti pie Kaldejiem, un tu pats
neizspruksi no viņu rokām, bet tu tapsi sagrābts
caur Bābeles ķēniņa roku un sadedzināsi šo pilsētu
ar uguni. 24 Tad Cedeķija sacīja uz Jeremiju: lai
neviens nezin par šiem vārdiem, ka tu nemirsti.
25 Un kad tie lielkungi dzirdēs, ka es ar tevi esmu
runājis, un tie nāk pie tevis un uz tevi saka: saki
mums jel, ko tu ar ķēniņu esi runājis, neslēp to
mums, tad mēs tevi nenokausim, un ko ķēniņš
uz tevi runājis? 26 Tad tev uz tiem būs sacīt:
es pakritu lūgdams ķēniņa priekšā, ka tas mani
neliktu vest Jonatana namā, tur mirt. 27 Kad nu
visi lielkungi pie Jeremijas nāca un viņu vaicāja,
tad viņš tiem sacīja pēc visiem šiem vārdiem, ko
ķēniņš bija pavēlējis. Un tie viņu atstāja mierā, jo
tie to lietu nedabūja dzirdēt. 28 Un Jeremija palika
cietuma pagalmā līdz tai dienai, kad Jeruzāleme
tapa uzņemta.

39 Un notikās, kad Jeruzāleme bija uzņemta:
(Cedeķijas, Jūda ķēniņa, devītā gadā, desmitā
mēnesī, Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, un
viss viņa karaspēks nāca pret Jeruzālemi un
apmetās ap viņu; 2 Vienpadsmitā Cedeķijas
gadā, ceturtā mēnesī, devītā mēneša dienā tie
ielauzās pilsētā) 3 Tad visi Bābeles ķēniņa
lielkungi iegāja iekšā un apstājās pie vidējiem
vārtiem, proti NergalSarecers, SamgarNebo,
kambarjunkuru virsnieks Sarzeķims, gudro
virsnieks NergalSarecers, un visi citi Bābeles
ķēniņa lielkungi. 4 Un notikās, kad Cedeķija, Jūda
ķēniņš, un visi karavīri tos redzēja, tad tie bēga un
izgāja naktī no pilsētas ārā pa to ceļu pie ķēniņa
dārza, pa vārtiem starp tiem diviem mūriem, un
viņš gāja pa klajuma ceļu. 5 Bet Kaldeju spēks
viņiem dzinās pakaļ un panāca Cedeķiju Jērikus
klajumos un to saņēma un veda augšām pie
Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, uz Riblu Hamatas
zemē, un tas par viņu sprieda tiesu. 6 Un Bābeles
ķēniņš nokāva Cedeķijas bērnus Riblā priekš viņa
acīm, un visus cienīgos no Jūda Bābeles ķēniņš
nokāva. 7 Un viņš lika izdurt Cedeķijas acis un
to saistīja ar divām vara ķēdēm, viņu aizvest uz
Bābeli. 8 Un Kaldeji sadedzināja ķēniņa namu un
tos ļaužu namus ar uguni un noārdīja Jeruzālemes
mūrus. 9 Bet tos atlikušos ļaudis, kas pilsētā bija
atlikuši, un tos bēgļus, kas pie viņa bija pārgājuši,
līdz ar tiem citiem ļaudīm, kas bija atlikuši,
pils karavīru virsnieks Nebuzaradans noveda uz
Bābeli. 10 Bet no tiem ļaudīm, kas bija zemas
kārtas, kam nekā nebija, pils karavīru virsnieks
Nebuzaradans, pameta Jūda zemē un deva tiem tai
dienā vīna dārzus un tīrumus. 11 Bet par Jeremiju
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija pavēlējis pils
karavīru virsniekam Nebuzaradanam un sacījis: 12
Ņem viņu un lūko labi pēc viņa un nedari viņam
nekā ļauna, bet kā viņš tev sacīs, tā dari ar viņu.
13 Tad sūtīja pils karavīru virsnieks Nebuzaradans
un kambarjunkuru virsnieks Nebuzazbans un
gudro virsnieks NergalSarecers un Bābeles ķēniņa
virsnieki visi, 14 Tie sūtīja un ņēma Jeremiju
no cietuma pagalma un nodeva viņu Ģedalijam,
Aīkama dēlam, Safana dēla dēlam, viņu vest namā;
tā viņš palika pie tiem ļaudīm. 15 Bet Tā Kunga
vārds bija noticis uz Jeremiju, kad viņš vēl cietuma
pagalmā tapa turēts, sacīdams: 16 Ej un runā uz to
Mora vīru Ebedmelehu un saki: tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es Saviem vārdiem
likšu nākt pār šo pilsētu par ļaunu un ne par labu,
un tai dienā tas būs priekš tavām acīm. 17 Bet tevi
Es tai dienā gribu izglābt un tu netapsi nodots
tiem vīriem rokā, no kā tu bīsties. 18 Jo Es tiešām
tevi izglābšu un tu nekritīsi caur zobenu, bet savu
dvēseli paturēsi, tāpēc ka tu esi paļāvies uz Mani,
saka Tas Kungs.

40 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika
no Tā Kunga, kad pils karavīru virsnieks
Nebuzaradans viņu ņēma un atlaida no Rāmas, kur
viņš bija ķēdēs saslēgts starp visiem Jeruzālemes
un Jūda ļaudīm, kas tapa aizvesti uz Bābeli
cietumā. 2 Bet pils karavīru virsnieks lika Jeremiju
atvest un sacīja uz viņu: Tas Kungs, tavs Dievs,
šo ļaunumu par šo vietu runājis, 3 Un Tas Kungs
tam ir licis nākt un darījis, kā viņš ir runājis,
jo jūs esat grēkojuši pret To Kungu un neesat
klausījuši viņa balsij, tāpēc jums tā noticis. 4 Tad
nu redzi, es tevi šodien laižu vaļā no tām ķēdēm
pie tavām rokām; ja tev patīk man nākt līdz uz
Bābeli, tad nāc, es labi par tevi gādāšu. Bet ja
tas tev nepatīk, man nākt līdz uz Bābeli, tad lai
paliek. Redzi, visa zeme ir tavā priekšā, kurp iet
tev liekās labi un taisni, turp ej. 5 Un viņam vēl
projām neejot, tas sacīja: tad griezies pie Ģedalijas,
Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ko Bābeles ķēniņš
iecēlis pār Jūda pilsētām, un dzīvo pie tā starp

tiem ļaudīm, jeb visur, kur tev patīk iet, turp
ej. Un pils karavīru virsnieks viņam deva ceļa
maizi un dāvanu un viņu atlaida. 6 Tā Jeremija
nāca pie Ģedalijas, Aīkama dēla, uz Micpu, un
dzīvoja pie tā starp tiem ļaudīm, kas bija atlikuši
tai zemē. 7 Kad nu visi kara virsnieki, kas laukā
turējās līdz ar saviem karavīriem, dzirdēja, ka
Bābeles ķēniņš Ģedaliju, Aīkama dēlu, bija iecēlis
pār to zemi, un ka viņš tam bija novēlējis vīrus un
sievas un bērniņus un tās zemes ļaudis no zemas
kārtas, kas uz Bābeli nebija aizvesti, 8 Tad tie nāca
pie Ģedalijas uz Micpu, proti Ismaēls, Netanijas
dēls, un Jehohanans un Jonatans, Kareūs dēli, un
Seraja, Tanumeta dēls, un Evajus dēli no Netofas
un Jaazanija, Maāhatus dēls, līdz ar saviem vīriem.
9 Un Ģedalija, Aīkama dēls, Safana dēla dēls,
zvērēja tiem un viņu vīriem un sacīja: nebīstaties
Kaldejiem kalpot, palieciet šai zemē un kalpojiet
Bābeles ķēniņam, tad jums labi klāsies. 10 Un
redzi, es dzīvoju Micpā, stāvēt Kaldeju priekšā, kas
pie mums nāk; tad nu krājiet vīnu un labību un
eļļu un liekat to savos traukos un dzīvojiet savās
pilsētās, ko esat uzņēmuši. 11 Un visi Jūdi, kas
bija Moabā un pie Amona bērniem un Edomā un
visās tanīs valstīs, kad dzirdēja, ka Bābeles ķēniņš
kādus bija atstājis iekš Jūda, un pār tiem bija
iecēlis Ģedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla dēlu,
12 Tad visi Jūdi griezās atpakaļ no visām vietām,
kurp tie bija aizdzīti, un nāca uz Jūda zemi pie
Ģedalijas uz Micpu un sakrāja vīnu un labību lielā
pulkā. 13 Bet Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara
virsnieki, kas laukā turējās, nāca pie Ģedalijas
uz Micpu 14 Un sacīja uz viņu: vai tu gan zini,
ka Baālis, Amona bērnu ķēniņš, ir sūtījis Ismaēli,
Netanijas dēlu, tev ņemt dzīvību? Bet Ģedalija,
Aīkama dēls, viņiem neticēja. 15 Tad Jehohanans,
Kareūs dēls, runāja uz Ģedaliju paslepeni Micpā
un sacīja: lūdzams liec man iet un nokaut Ismaēli,
Netanijas dēlu, ka neviens to nezin. Kāpēc viņam
tevi būs nokaut un visiem Jūdiem, kas pie tevis
sapulcinājušies, izklīst un tiem atlikušiem no Jūda
iet bojā? 16 Bet Ģedalija, Aīkama dēls, sacīja uz
Jehohananu, Kareūs dēlu: Nedari tā, jo tu runā
melus par Ismaēli.

41 Bet septītā mēnesī Ismaēls, Netanijas dēls,
Elišama dēla dēls, no ķēniņa dzimuma, un
ķēniņa virsnieki nāca līdz ar desmit vīriem pie
Ģedalijas, Aīkama dēla, uz Micpu, un tie tur kopā
ēda maizi Micpā. 2 Un Ismaēls, Netanijas dēls,
cēlās ar tiem desmit vīriem, kas pie viņa bija, un
sita ar zobenu Ģedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla
dēlu; tā viņš to nokāva, ko Bābeles ķēniņš bija
iecēlis pār to zemi. 3 Un Ismaēls kāva arī visus
Jūdus, kas Micpā bija pie viņa, pie Ģedalijas, un tos
Kaldejus, kas tur atradās, tos karavīrus. 4 Un otrā
dienā pēc Ģedalijas nokaušanas, kad neviens par
to nezināja, 5 Tad vīri nāca no Sihemas, no Šīlo un
no Samarijas, astoņdesmit vīri, ar nodzītu bārdu
un saplēstām drēbēm un iegraizītām miesām,
un viņu rokā bija ēdams upuris un vīraks, ka to
nestu Tā Kunga namā. 6 Un Ismaēls, Netanijas
dēls, izgāja no Micpas viņiem pretī, un raudāja
iedams. Un kad tos sastapa, tad viņš uz tiem
sacīja: nāciet pie Ģedalijas, Aīkama dēla. 7 Bet
kad tie nāca pilsētas vidū, tad Ismaēls, Netanijas
dēls, tos nokāva (un iemeta) bedrē, viņš un tie
vīri, kas bija pie viņa. 8 Bet starp tiem bija desmit
vīri, tie sacīja uz Ismaēli: nenokauj mūs, jo mums
ir apslēptas mantas tīrumā, kvieši un mieži un
eļļa un medus. Tad viņš tos atstāja un nenokāva
ar viņu brāļiem. 9 Un tā bedre, kurp Ismaēls
nometa to vīru līķus, ko viņš līdz ar Ģedaliju
bija nokāvis, bija tā pati, ko ķēniņš Asa bija racis
pret Baešu, Israēla ķēniņu; šo Ismaēls, Netanijas
dēls, pildīja ar tiem nokautiem. 10 Un Ismaēls
aizveda visus atlikušos ļaudis, kas bija Micpā,
proti ķēniņa meitas un visus ļaudis, kas Micpā bija
atstāti, ko pils karavīru virsnieks Nebuzaradans
bija atstājis pie Ģedalijas, Aīkama dēla, un Ismaēls,
Netanijas dēls, tos aizveda un gāja pāri pie Amona
bērniem. 11 Kad nu Jehohanans, Kareūs dēls, un
visi kara virsnieki, kas bija pie viņa, dzirdēja to
ļaunumu, ko Ismaēls, Netanijas dēls, bija darījis,
12 Tad tie ņēma visus (kara)vīrus, un gāja karot
pret Ismaēli, Netanijas dēlu, un to atrada pie tā
lielā ūdens, kas ir pie Gibeonas. 13 Un kad visi
ļaudis, kas bija pie Ismaēla, redzēja Jehohananu,
Kareūs dēlu, un visus kara virsniekus, kas pie
viņa, tad tie priecājās. 14 Un visi ļaudis, ko Ismaēls
no Micpas bija aizvedis, griezās un gāja atpakaļ
pie Jehohanana, Kareūs dēla. 15 Tomēr Ismaēls,
Netanijas dēls, ar astoņiem vīriem izmuka no
Jehohanana un gāja pie Amona bērniem. 16 Tad
Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki,
kas bija pie viņa, paņēma visus atlikušos ļaudis,
ko viņš atkal bija atvedis no Ismaēla, Netanijas
dēla, no Micpas, kad šis bija nokāvis Ģedaliju,
Aīkama dēlu, karavīrus, sievas un bērnus un
ķēniņa sulaiņus, ko viņš no Gibeonas atkal bija
atvedis, 17 Un gāja un apmetās Ķimkama mājas
vietā pie Bētlemes, iedami uz Ēģipti Kaldeju
priekšā. 18 Jo tie bijās no viņiem, tāpēc ka Ismaēls,
Netanijas dēls, bija nokāvis Ģedaliju, Aīkama dēlu,
ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis pār to zemi.

42 Tad visi kara virsnieki, Jehohanans, Kareūs
dēls, un Jaazanija, Ozajas dēls, un visi ļaudis,

mazi un lieli, piegāja 2 Un sacīja uz pravieti
Jeremiju: lai jel mūsu sirsnīgā lūgšana tev ir
pieņēmīga, un lūdz mūsu dēļ To Kungu, savu
Dievu, par šiem atlikušiem, jo no daudziem mēs
mazums esam atlikušies, kā tavas acis mūs redz, 3
Ka Tas Kungs, tavs Dievs, mums darītu zināmu
to ceļu, pa ko mums jāstaigā un to vārdu, pēc
kā mums jādara! 4 Un pravietis Jeremija uz
tiem sacīja: es paklausīšu, redzi, es pielūgšu To
Kungu, jūsu Dievu, pēc jūsu vārdiem, un visu,
ko Tas Kungs atbildēs, to es jums sacīšu un nekā
neslēpšu. 5 Tad tie sacīja uz Jeremiju: lai Tas
Kungs pret mums ir patiesīgs un taisns liecinieks,
ja mēs nedarīsim pēc ikkatra vārda, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, mums pavēlēs. 6 Lai būtu labs, lai
ļauns, mēs klausīsim Tā Kunga, sava Dieva balsij,
pie kā mēs tevi sūtam; lai mums labi klājās, kad
mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausīsim. 7 Un
pēc desmit dienām Tā Kunga vārds notika uz
Jeremiju. 8 Tad viņš aicināja Jehohananu, Kareūs
dēlu, un visus kara virsniekus, kas bija pie viņa,
un visus ļaudis, mazus un lielus. 9 Un viņš uz
tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, pie
kā jūs mani esat sūtījuši, jūsu lūgšanu nest priekš
Viņa vaiga. 10 Ja jūs paliksiet dzīvot šai zemē,
tad Es jūs gribu uztaisīt un nenolauzīt, Es jūs
gribu dēstīt un neizraut, jo Man jau ir žēl tā
ļaunuma, ko Es jums esmu darījis. 11 Nebīstaties
no Bābeles ķēniņa, no kā vaiga jūs bīstaties;
nebīstaties no viņa, saka Tas Kungs; jo Es esmu ar
jums, jūs atpestīt un jūs izglābt no viņa rokas.
12 Un Es jums došu žēlastību, ka viņš par jums
apžēlojās un jūs atkal atlaiž uz jūsu zemi. 13 Bet
ja jūs sacīsiet: mēs šai zemē negribam palikt,
un neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsij, 14
Un sacīsiet: Nē, bet mēs iesim uz Ēģiptes zemi,
kur neredzēsim karu un nedzirdēsim trumetes
balsi, nedz būsim izsalkuši pēc maizes, un tur
mēs gribam dzīvot, 15 Nu tad klausiet Tā Kunga
vārdu, jūs atlikušie no Jūda! Tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: ja jūs savu vaigu griezīsiet,
iet uz Ēģipti un iesiet tur piemājot, - 16 Tad tas
zobens, no kā jūs bīstaties, jūs panāks Ēģiptes
zemē, un tas bads, par ko jūs bēdājaties, jums tur
noies pakaļ, un jūs tur nomirsiet. 17 Tā visiem
vīriem, kas savu vaigu griež, iet uz Ēģipti, tur
piemājot, būs mirt caur zobenu un caur badu
un caur mēri, un no tiem neviens neatliks un
neizbēgs no tā ļaunuma, ko Es pār tiem vedīšu.
18 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: tā
kā Mana dusmība un Mana bardzība ir izgāzta
pār Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā Mana bardzība
pār jums izgāzīsies, kad jūs iesiet uz Ēģipti, un jūs
būsiet par lāstu un briesmām un par apsmieklu
un kaunu, un vairs neredzēsiet šo vietu. 19 Tas
Kungs pret jums runājis, jūs atlikušie no Jūda:
neejat uz Ēģipti. Ziniet zinādami, ka es šodien pret
jums esmu liecību devis. 20 Jo jūs pieviļat savas
dvēseles: Jūs mani esat sūtījuši pie Tā Kunga, sava
Dieva, un sacījuši: lūdz par mums To Kungu, mūsu
Dievu, un tā kā Tas Kungs, mūsu Dievs, sacīs, tā
mums to dari zināmu, un mēs to gribam darīt. 21
Nu es jums to esmu sacījis, bet jūs neklausāt Tā
Kunga, sava Dieva, balsij, nedz tam, ar ko Viņš
mani pie jums sūtījis. 22 Tad ziniet nu, ka jūs caur
zobenu, caur badu un caur mēri mirsiet tai vietā,
kurp gribat iet, tur piemājot.

43 Un kad Jeremija bija beidzis runāt uz visiem
ļaudīm visus Tā Kunga, viņu Dieva, vārdus,
ar ko Tas Kungs, viņu Dievs, viņu pie tiem bija
sūtījis, (proti) visus šos vārdus, 2 Tad runāja
Azarija, Ozajas dēls, un Jehohanans, Kareūs dēls,
un visi tie nebēdnieki, un sacīja uz Jeremiju: tu
runā melus; Tas Kungs, mūsu Dievs, tevi nav
sūtījis nedz sacījis: jums nebūs iet uz Ēģipti, tur
piemist. 3 Bet Bāruks, Nerijas dēls, tevi pret mums
skubina, mūs nodot Kaldejiem rokā, lai tie mūs
nokauj un aizved uz Bābeli. 4 Un Jehohanans,
Kareūs dēls, un visi tie kara virsnieki un visi
tie ļaudis neklausīja Tā Kunga balsij, palikt Jūda
zemē. 5 Bet Jehohanans, Kareūs dēls, un visi
kara virsnieki ņēma visus Jūda atlikušos, kas no
visām tautām, kurp tie bija aizdzīti, bija griezušies
atpakaļ dzīvot Jūda zemē, 6 Vīrus un sievas un
bērnus un ķēniņa meitas, un visas tās dvēseles, ko
pils karavīru virsnieks Nebuzaradans, bija atstājis
pie Ģedalijas, Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ir
pravieti Jeremiju un Bāruku, Nerijas dēlu, 7 Un tie
gāja uz Ēģiptes zemi, jo tie neklausīja Tā Kunga
balsij, un tie nāca uz Takvanesu. 8 Tad Tā Kunga
vārds notika uz Jeremiju Takvanesā sacīdams: 9
Ņem savā rokā lielus akmeņus un ieroc tos mālos
akmeņu bruģī, kas ir pie Faraona nama durvīm
Takvanesā, priekš Jūdu vīru acīm, un saki uz tiem:
10 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi,
Es sūtīšu un atvedīšu Nebukadnecaru, Bābeles
ķēniņu, Savu kalpu, un celšu viņa goda krēslu
pār šiem akmeņiem, ko Es esmu ieracis, un viņš
izplētīs savu skaisto telti tur virsū. 11 Un viņš
nāks un sitīs Ēģiptes zemi; kam nāve uziet, tam lai
uziet, un kam cietums uziet, tam lai uziet, un kam
zobens uziet, tam lai uziet. 12 Un Es iededzināšu
uguni Ēģiptes dievu namos, un viņš tos sadedzinās
un aizvedīs. Un viņš apvilks Ēģiptes zemi, ka gans
apvelk savu mēteli, un viņš izies no turienes ar
mieru. 13 Un viņš satrieks BetŠemes (saules dieva)

pīlārus Ēģiptes zemē un sadedzinās Ēģiptes dievu
namus ar uguni.

44 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju pret
visiem Jūdiem, kas Ēģiptes zemē dzīvoja, kas
Migdolā dzīvoja un Takvanesā un Novā un Patros
zemē, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: jūs esat redzējuši visu ļaunumu, ko
Es esmu vedis pār Jeruzālemi un pār visām Jūda
pilsētām, un redzi, tā ir šodien posta vieta bez
iedzīvotāja, **3** Viņu bezdievības dēļ ko tie darījuši,
Mani kaitinādami, kad tie gāja kvēpināt un kalpot
citiem dieviem, ko tie nepazina, ne paši, ne jūs, ne
jūsu tēvi. **4** Un Es pie jums vienmēr esmu sūtījis
vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus,
un sacījis: nedariet jel šo negantību, ko Es ienīstu.
5 Bet tie nav klausījuši, nedz savas ausis griezuši,
ka atgrieztos no savas bezdievības, nekvēpināt
citiem dieviem. **6** Tāpēc Mana bardzība un Mana
dusmība izgāzusies un degusi Jūda pilsētās un
Jeruzālemes ielās, tā ka tās palikušas par tuksnesi
un posta vietu, tā kā tas šodien ir. **7** Un nu, tā
saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: Kāpēc jūs
darāt tādu lielu ļaunumu pret savām dvēselēm, ka
top izdeldēti jūsu starpā vīrs un sieva, bērns un
zīdāmais no Jūda vidus, un nekā no jums neatliek,
8 Mani kaitinādami ar savu roku darbiem un
kvēpinādami citiem dieviem Ēģiptes zemē, kurp
jūs esat gājuši, tur piemājot, lai paši sev sataisāt
izdeldēšanu un topat par lāstu un apsmieklu starp
visām zemes tautām? **9** Vai esiet aizmirsuši savu
tēvu bezdievību un Jūda ķēniņu bezdievību un
viņu sievu bezdievību un savu bezdievību un
savu sievu bezdievību, ko tie darījuši Jūda zemē
un Jeruzālemes ielās? **10** Un tomēr tie līdz šai
dienai vēl nav sagrauzti un nebīstas nedz staigā
Manā bauslībā un Manos likumos, ko Es esmu
licis priekšā jums un jūsu tēviem. **11** Tādēļ tā saka
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es griezīšu
Savu vaigu uz jums par ļaunumu un izdeldēšu
visu Jūdu. **12** Un Es ņemšu Jūda atlikušos, kas savu
vaigu griezuši, iet uz Ēģiptes zemi, tur piemājot,
un tie visi dabūs galu Ēģiptes zemē, tie kritīs caur
zobenu, caur badu tiem būs gals, gan maziem
gan lieliem, caur zobenu un caur badu tie mirs
un būs par lāstu un briesmām un par apsmieklu
un kaunu. **13** Es arī tos piemeklēšu, kas dzīvo
Ēģiptes zemē, tā kā es Jeruzālemi esmu piemeklējis
ar zobenu, ar badu un ar mēri. **14** Un neviens
neizbēgs un neizspruks no Jūda atlikušiem, kas
nākuši uz Ēģiptes zemi, tur piemājot, lai varētu
atgriezties uz Jūda zemi, uz kurieni viņu dvēsele
ilgojās atpakaļ griezties un tur dzīvot; jo tie
negriezīsies atpakaļ, bez tiem vien, kas izbēg.
15 Tad visi vīri, kas zināja savas sievas citiem
dieviem kvēpinām, un visas sievas, kas tur stāvēja
lielā pulkā, līdz ar visiem ļaudīm, kas dzīvoja
Ēģiptes zemē iekš Patros atbildēja Jeremijam un
sacīja: **16** Uz to vārdu, ko tu mums esi sacījis Tā
Kunga Vārdā, mēs tev negribam klausīt, **17** Bet
mēs darīsim pēc visiem vārdiem, kas no mūsu
mutes nākuši, un kvēpināsim debess ķēniņienei un
upurēsim viņai dzeramus upurus, tā kā mēs esam
darījuši paši un mūsu tēvi, mūsu ķēniņi un mūsu
lielkungi pa Jūda pilsētām un Jeruzālemes ielām;
tad mums bija maizes papilnam un mēs bijām
līksmi un neredzējām ļauna. **18** Bet no tā brīža,
ka esam mitējušies kvēpināt debess ķēniņienei
un viņai upurēt dzeramus upurus, tad mums
ir bijis visāds trūkums, un mēs ejam bojā caur
zobenu un caur badu. **19** Un kad mēs tai debess
ķēniņienei kvēpinām un viņai upurējam dzeramus
upurus, vai tad mēs bez savu vīru ziņas tai taisām
raušus, to tēlodami, un tai upurējam dzeramus
upurus? **20** Tad Jeremija runāja uz visiem ļaudīm,
uz vīriem un uz sievām un uz visiem ļaudīm,
kas viņam to vārdu bija atbildējuši, un sacīja:
21 Vai Tas Kungs nav pieminējis un pie sirds
ņēmis to kvēpināšanu, ko jūs esat kvēpinājuši pa
Jūda pilsētām un Jeruzālemes ielām, jūs un jūsu
tēvi, jūsu ķēniņi un jūsu lielkungi un tās zemes
ļaudis? **22** Un Tas Kungs vairs nevarēja paciest to
bezdievību, ko jūs darījāt un to negantību, ko jūs
darījāt. Tādēļ jūsu zeme ir tapusi par postu un par
briesmām un par lāstu, ka neviens tur nedzīvo, kā
tas šodien ir. **23** Tāpēc ka jūs esat kvēpinājuši un
pret To Kungu grēkojuši un neesat klausījuši Tā
Kunga balsij nedz staigājuši viņa bauslībā un viņa
likumos un viņa liecībās, tādēļ jums šis ļaunums
noticis, kā tas šodien ir. **24** Un Jeremija sacīja
uz visiem ļaudīm un uz visām sievām: klausiet
Tā Kunga vārdu, jūs visi no Jūda cilts, kas esat
Ēģiptes zemē. **25** Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs, sacīdams: jūs un jūsu sievas ar savu muti
esat runājuši un ar savām rokām to darījuši. Jūs
esat sacījuši: mēs turēsim savus solījumus, ko
esam apsolījuši, kvēpināt debess ķēniņienei un
tai upurēt dzeramus upurus. Nu tad turat stipri
savus solījumus un dariet, ko esat apsolījuši. **26**
Tad nu klausiet Tā Kunga vārdu, jūs visi no Jūda,
kas dzīvojat Ēģiptes zemē: redzi, Es zvērēju pie
Sava lielā vārda, saka Tas Kungs, ka Mans Vārds
no nekāda vīra mutes vairs netaps saukts visā
Ēģiptes zemē, kas sacītu: tik tiešām kā Tas Kungs
Dievs dzīvo! **27** Redzi, Es būšu nomodā pār tiem
uz ļaunu un ne uz labu, un visi vīri no Jūda, kas
Ēģiptes zemē, taps izdeldēti ar zobenu un ar badu,

tiekams būs pagalam. 28 Bet kas izbēgs zobenam,
tie griezīsies atpakaļ no Ēģiptes zemes uz Jūda
zemi, mazs pulciņš, un tad visi Jūda atlikušie, kas
nākuši piemist Ēģiptes zemē, atzīs, kura vārds
pastāvēs, vai Mans, vai viņu. 29 Un tas jums
būs par zīmi, saka Tas Kungs, ka Es jūs šai vietā
piemeklēšu, lai zināt, ka Mani vārdi piepildīsies
pie jums uz ļaunu. 30 Tā saka Tas Kungs: redzi,
Es nodošu Faraonu Hofru, Ēģiptes ķēniņu, viņa
ienaidniekiem rokā, un tiem rokā, kas meklē viņa
dvēseli, tā kā Es Cedeķiju, Jūda ķēniņu, esmu devis
rokā Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, viņa
ienaidniekam, un tiem, kas viņa dvēseli meklēja.

45 Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija runājis
uz Bāruku, Nerijas dēlu, kad viņš šos vārdus
no Jeremijas mutes rakstīja grāmatā, Jojaķima,
Josijas dēla, Jūda ķēniņa, ceturtā gadā, sacīdams:
2 Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, uz tevi,
Bāruk: 3 Tu saki: vai man! Jo Tas Kungs bēdas
pielicis manām sāpēm; es esmu piekusis no savas
vaidēšanas un neatrodu miera. 4 Tā tev būs sacīt
uz viņu: tā saka Tas Kungs: redzi, ko Es esmu
uztaisījis, to Es nolaužu, un ko esmu dēstījis, to Es
izrauju, un tā klāsies visai šai zemei. 5 Un tu sev
meklē lielas lietas? Nemeklē tās! Jo redzi, Es vedu
ļaunumu pār visu miesu, saka Tas Kungs. Bet tev
Es došu paturēt tavu dvēseli visur, kur vien tu
iesi.

46 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz pravieti
Jeremiju pret pagānu tautām: 2 Pret Ēģipti,
pret Faraonu Nekus, Ēģiptes ķēniņa, karaspēku,
kas bija pie Eifrat upes, pie Karķemisa, ko
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, sakāva Jojaķima,
Josijas dēla, Jūda ķēniņa, ceturtā gadā. 3 Taisiet
gatavas bruņas un sedzamas bruņas un ejat
karā. 4 Sedlojiet zirgus un kāpiet virsū, jātnieki,
nostājaties vara cepurēs, triniet šķēpus, apvelciet
krūšu bruņas. 5 Kāpēc Es tos redzu bailīgus un
atpakaļ bēgam, un viņu varenos sakautus un
bēgam, ka neskatās atpakaļ? Briesmas visapkārt,
saka Tas Kungs. 6 Ne čaklais var izbēgt, ne varenais
izsprukt; pret ziemeli pie Eifrat upes krasta tie
klūp un krīt. 7 Kas tas, kas ceļas, kā upe, kam
ūdeņi veļas kā straumes? 8 Ēģiptes zeme ceļas kā
upe, un viņas ūdeņi veļas kā straumes un saka: "Es
celšos liela, es apklāšu zemi, es maitāšu pilsētas,
un kas tur dzīvo." 9 Ceļaties, zirgi, rībiet, rati! Lai
varoņi iziet, Moru ļaudis un no Puta, kas bruņas
tura, un Līdieši, kas stopu nes un uzvelk. 10 Šī
diena ir Tā Kunga, Tā Kunga Cebaot atriebšanās
diena, ka Viņš atriebjās pie Saviem pretiniekiem,
un zobens ēdīs un rīs un piedzersies no viņu
asinīm. Jo Tam Kungam, Tam Kungam Cebaot, ir
kauja ziemeļu zemē pie Eifrat upes. 11 Ej augšā uz
Gileādu un dabū zalves(balzāmu), jaunava, Ēģiptes
meita! Velti, ka tu daudz zāļojies, jo dziedināšanas
tev nav. 12 Tautas dzird tavu kaunu, un zeme ir
pilna tavas kaukšanas, jo ir straipelejuši varonis
uz varoni, un abi kopā krituši. 13 Šis ir tas vārds,
ko Tas Kungs runāja uz pravieti Jeremiju par
Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, nākšanu, kaut
Ēģiptes zemi: 14 Sludinājiet Ēģiptes zemē, dariet
zināmu Migdalā, sauciet to arī Novā un Takvanesā,
sakāt: celies un taisies gatava, jo zobens ir aprijis,
kas ap tevi. 15 Kāpēc tavi varenie nogāzti? Tie
nepastāvēja, jo Tas Kungs tos gāzis. 16 Viņš dara,
ka daudzi gāžas, un viens krīt uz otru, un tie
saka: ceļaties, iesim atpakaļ pie saviem ļaudīm un
uz savu dzimteni no rijēja zobena. 17 Tur sauc:
Faraons, Ēģiptes ķēniņš, ir pagalam, viņš savu
laiku nav licis vērā. 18 Tik tiešām kā Es dzīvoju,
saka tas Ķēniņš, kam vārds ir Kungs Cebaot: viņš
nāks kā Tābors starp kalniem un kā Karmels
jūrmalā. 19 Gādā sev ceļa lietas, iedzīvotāja,
Ēģiptes meita, jo Nofa taps par tuksnesi un taps
sadedzināta, ka neviens tur nedzīvos. 20 Ēģipte ir
dižena tele, dundurs no ziemeļiem nāk, tiešām
nāk. 21 Arī viņas karavīri viņas vidū ir kā baroti
teļi; tomēr arī tie griež muguru, visi kopā bēg un
nestāv, jo viņu nelaimes diena tiem uzbrukusi,
viņu piemeklēšanas laiks. 22 Viņas balss būs, tā
kā čab, čūskai lienot, jo tie celsies uz turieni ar
karaspēku un nāks pie viņiem ar cirvjiem, kā
malkas cirtēji. 23 Tie nocirtīs viņas mežu, saka Tas
Kungs, jebšu tas ir liels un biezs, jo to ir vairāk
nekā siseņu, ka tos nevar skaitīt. 24 Ēģiptes meita
stāv kaunā, rokā dota ļaudīm no ziemeļiem. 25
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, saka: redzi, Es
piemeklēšu Amonu Noā un Faraonu un Ēģipti un
viņas dievus un viņas ķēniņus, Faraonu un tos,
kas uz viņu paļaujas; 26 Un Es tos nodošu tiem
rokā, kas viņu dvēseles meklē, un Nebukadnecara,
Bābeles ķēniņa, rokā, un viņa kalpu rokā. Bet
pēcgalā tur dzīvos tā kā vecos laikos, saka Tas
Kungs. 27 Bet tu, nebīsties, Mans kalps Jēkab, un
neiztrūcinājies, Israēl! Jo redzi, Es tevi atpestīšu
no tālienes un tavu dzimumu no viņa cietuma
zemes; un Jēkabs griezīsies atpakaļ un paliks
mierā, un viņam klāsies labi, un neviens viņu
neiztrūcinās. 28 Tu tad nebīsties, Mans kalps
Jēkab, saka Tas Kungs; jo Es esmu pie tevis. Jo Es
darīšu galu visām pagānu tautām, kurp Es tevi
biju aizdzinis, bet tev Es nedarīšu galu, bet Es
tevi pārmācīšu pēc taisnības, un tevi nepametīšu
nepārmācītu.

47 Šis ir tas vārds, kas notika uz pravieti
Jeremiju pret Fīlistiem, pirms Faraons sakāva
Gacu. 2 Tā saka Tas Kungs: redzi, ūdens celsies no
ziemeļiem un plūdīs un pārplūdīs zemi un visu
viņas pilnumu, pilsētas, un viņas iedzīvotājus;
un tie cilvēki brēks, un visi zemes iedzīvotāji
kauks. 3 No skrejošu zirgu varenā trokšņa, no viņu
ratu rībēšanas un no viņu riteņu rūkšanas tēvi
neraudzīsies atpakaļ pēc bērniem, jo rokas būs
nogurušas, 4 Tās dienas dēļ kas nāk, postīt visus
Fīlistus un izdeldēt Tiru un Sidonu līdz ar tiem
citiem palīgiem; jo Tas Kungs izpostīs Fīlistus,
kas atlikušies no Kaftora salas. 5 Kailums nāk
pār Gacu, Askalona izdeldēta, tas atlikums viņas
ielejā. Cik ilgi tu pats gribi graizīties? 6 Ak vai, Tā
Kunga zobens! Cik ilgi tu nerimsi? Lien jel savās
makstīs, dusi un esi klusu. 7 Bet kā tam rimt? Jo
Tas Kungs tam pavēlējis pret Askalonu un pret
jūrmalu; uz turieni Viņš to sūtījis.

48 Pret Moabu Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs,
tā saka: Ak vai, par Nebu! Tas ir postīts,
Kiriataīma tapusi kaunā un ieņemta, tas augstais
patvērums ir kaunā un izbiedināts. 2 Moaba lielība
pagalam; Hešbonā domā ļaunu pret viņu: nāciet,
izdeldēsim to, ka nav vairs tauta. Arī tu, Madmene,
nogursi, zobens dzīsies tev pakaļ. 3 Klau, brēkšana
no Horonaīmas, posts, drupas un gruvekļi. 4
Moabs ir satriekts, viņa bērnus dzird kliedzam. 5
Pa Luķitas teku iet uz augšu un raud raudādami, un
kur iet lejā no Horonaīmas, dzird bailīgu kliegšanu
par postu. 6 Bēdziet, glābiet savas dvēseles, bet
tu būsi kā vientulis koks tuksnesī! 7 Jo tāpēc
ka tu paļaujies uz saviem darbiem un uz savām
mantām, tu arīdzan tapsi uzņemts, un Kamos
aizies cietumā līdz ar visiem saviem svētītājiem
un saviem lielkungiem. 8 Jo postītājs nāks pār
ikkatru pilsētu, ka neviena pilsēta neizmuks, un
ieleja taps maitāta, un klajums taps postīts, kā Tas
Kungs to runājis: 9 Dodiet Moabam spārnus, jo tā
kā skriešus viņš aizies, un viņa pilsētas taps par
posta vietām bez iedzīvotāja. 10 Nolādēts lai ir,
kas Tā Kunga darbu kūtri dara, un nolādēts lai
ir, kas savu zobenu aiztur no asinīm! 11 Moabs
no savas jaunības bijis bez bēdām un klusu ir
gulējis uz savām mielēm un nav pārliets no trauka
traukā, un nav cietumā gājis, tāpēc viņam palikusi
sava smaka, un viņa smarža nav pārvērtusies. 12
Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es
pie tā sūtīšu gāzējus, kas viņu gāzīs un iztukšos
viņa traukus un saplēsīs viņa ādas traukus. 13 Un
Moabs taps kaunā par Kamosu, kā Israēla nams ir
kaunā tapis par Bēteli, uz ko tie paļāvās. 14 Kā jūs
varat sacīt: mēs esam varoņi un stipri vīri karā?
15 Moabs ir postīts un viņa pilsētās kāpj iekšā,
un viņa izlasītie jaunekļi iet pie kaušanas, saka
tas ķēniņš, Kungs Cebaot ir viņa vārds. 16 Moaba
posts ir tuvu atnācis, un viņa nelaime ļoti steidzās.
17 Žēlojiet viņu visi kaimiņi un visi, kas pazīstat
viņa vārdu, sakāt: Ak kā ir salūzis varas scepteris
un godības zizlis! 18 Kāp zemē no savas godības,
sēdi izkaltušā zemē, iedzīvotāja, Dibonas meita,
jo Moaba postītājs pret tevi ceļas un maitā tavas
stiprās pilis. 19 Stāvi ceļmalā un raugi, Aroēra
iedzīvotāja, vaicā bēglim un prasi izglābtai: kas ir
noticis? 20 Moabs stāv kaunā, tas ir izbiedināts;
kauciet un kliedziet, pasludinājiet pie Arnonas, ka
Moabs izpostīts. 21 Sodība ir nākusi pār to klajo
zemi, pār Holonu un pār Jacku un pār Mevaotu, 22
Un pār Dibonu un pār Nebu un pār BetDiblataīmu,
23 Un pār Kiriataīmu un pār BetGamulu un pār
BetMeonu, 24 Un pār Ķiriotu un pār Bacru, un pār
visām Moaba zemes pilsētām, kas tālu un tuvu. 25
Moaba rags nocirsts un viņa elkonis satriekts, saka
Tas Kungs. 26 Piedzirdinājiet viņu, jo viņš pret To
Kungu ir paaugstinājies, lai Moabs žņaudz rokas
savā vemšanā, un lai arī viņš ir par apsmieklu.
27 Jo vai Israēls tev nav bijis par apsmieklu? Vai
tad viņš tapa pieķerts starp zagļiem, ka tu galvu
kratīji, par viņu runādams? 28 Atstājiet pilsētas
un dzīvojiet akmens kalnos, Moaba iedzīvotāji,
un topiet kā baloži, kas taisa ligzdu pie stāva
bezdibeņa. 29 Mēs Moaba lepnību esam dzirdējuši,
ka tas ir ļoti lepns, viņa augstību un viņa lepnību
un viņa greznību un viņa sirds lielību. 30 Es
pazīstu viņa trakumu, bet tas neizdosies, saka Tas
Kungs, un viņa lielīšanās to nepadarīs. 31 Tādēļ Es
kaukšu par Moabu un brēkšu par visu Moabu, un
kliegšu par Ķirarezetes ļaudīm. 32 Kā par Jaēzeru,
tā Es par tevi raudāšu, tu vīna koks Sibmā! Tavas
vīna stīgas cēlušās pār jūru un sniegušās līdz
Jaēzeras jūrai; tas postītājs uzkritis dārza un vīna
kalna augļiem. 33 Prieks un līksmība ir nost no
tā auglīgā tīruma, no Moaba zemes; Es atraušu
vīnu no vīna spaidiem, tur nemīdīs vīna ogas ar
gavilēm; tās gaviles nav gaviles. 34 No Hešbonas
brēc līdz Elealei, līdz Jācai tie paceļ savu balsi, no
Coāras līdz Horonaīmai, līdz EglatŠilišijai, jo ir
Nimrimas ūdeņi taps postā. 35 Un Es iznīcināšu
Moabā, saka Tas Kungs, tos, kas uz elku kalniem
upurē, un kas saviem dieviem kvēpina. 36 Tādēļ
Mana sirds vaid par Moabu kā stabules, un Mana
sirds vaid kā stabules par Ķirarezetes ļaudīm, jo
viņu manta, ko tie krājušies, iet bojā. 37 Jo visas
galvas būs plikas un visas bārdas nodzītas, visas
rokas būs sagraizītas, un ap gurniem būs maiss 38
Uz visiem Moaba jumtiem un uz visām viņu ielām

ir vaidas vien, jo es Moabu esmu sadauzījis tā kā
nepatīkamu trauku, saka Tas Kungs. 39 Kā viņš ir
iztrūcināts, kā tie kauc, kā Moabs muguru griež
savā kaunā! Moabs visiem saviem kaimiņiem ir
par apsmieklu un par biedēkli. 40 Jo tā saka Tas
Kungs: redzi, viņš ātri skrien kā ērglis, un izplēš
savus spārnus pār Moabu. 41 Pilsētas ir uzvarētas
un stiprās pilis ir uzņemtas, un Moaba vareno
sirds būs tai dienā kā sievas sirds bērnu sāpēs.
42 Jo Moabs taps izdeldēts, ka vairs nav tauta, jo
viņš pret To Kungu ir paaugstinājies. 43 Briesmas
un bedre un valgs pār tevi, Moaba iedzīvotājs!
saka Tas Kungs. 44 Kas izbēg no briesmām, kritīs
bedrē, un kas izkāpj no bedres, taps gūstīts valgā,
jo Es Moabam sūtīšu viņu piemeklēšanas gadu,
saka Tas Kungs. 45 Hešbonas ēnā stāv bēdzēji bez
spēka, bet no Hešbonas izies uguns un liesma
no Sihona un aprīs Moaba pakausi un to trokšņa
darītāju galvas. 46 Vai tev, Moab! Kamosa ļaudis
ir gājuši bojā, jo tavi dēli aizvesti cietumā, arī
tavas meitas ir cietumā. 47 Bet pēclaikā Es vedīšu
atpakaļ Moaba cietumniekus, saka Tas Kungs. Tik
daudz par Moaba sodību.

49 Pret Amona bērniem Tas Kungs tā saka:
vai tad Israēlim nav bērnu, vai viņam
nav mantinieka? Kāpēc tad Malkoms ir Gada
mantinieks, un viņa ļaudis dzīvo šajās pilsētās? 2
Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es pār
Amona Rabu likšu dzirdēt kara brēkšanu, un tā taps
par gruvešu kopu, un viņas apkārtēji ciemi taps
ar uguni sadedzināti. Un Israēls iemantos savus
mantotājus, saka Tas Kungs. 3 Kauc, Hešbona,
jo Aja ir postīta; kauciet, Rabas meitas, apjoziet
maisus, vaidiet un skraidiet apkārt gar mūriem, jo
Malkoms ies cietumā ar visiem saviem svētītājiem
un lielkungiem. 4 Ko tu lielies ar savām ielejām?
Tavas ielejas ir pārplūdušas, tu atkāpēja meita,
kas paļaujies uz savām mantām (un saki): kas
celsies pret mani? 5 Redzi, saka Tas Kungs Dievs
Cebaot, es pār tevi vedīšu bailes no visiem, kas ir
ap tevi; jūs tapsiet izdzīti, ikkatrs taisni projām,
un neviena nebūs, kas tos bēdzējus sapulcina.
6 Bet pēclaikā Es vedīšu atpakaļ Amona bērnu
cietumniekus, saka Tas Kungs. 7 Pret Edomu Tas
Kungs Cebaot tā saka: vai tad gudrības vairs nav
Temanā? Vai padoms iznīcis pie tiem prātīgiem?
8 Vai viņu gudrība izzudusi? Bēdziet, griežaties,
slēpjaties, Dedana iedzīvotāji, jo Es vedu nelaimi
pār Ēsavu viņa piemeklēšanas laikā. 9 Ja vīna
lasītāji tev būtu uznākuši, tad tie kādus ķekarus
būtu atstājuši; kad zagļi būtu nākuši naktī, vai
tie nebūtu samaitājuši pēc vajadzības? 10 Bet Es
Ēsavu esmu atsedzis, Es viņa slepenās vietas esmu
atklājis, ka tas nevarēs apslēpties; viņa dzimums
ir postīts un viņa brāļi un viņa kaimiņi, un to vairs
nav. 11 Atstāj savus bāriņus, tad Es tos uzturēšu
dzīvus, un savas atraitnes, lai tās cerē uz Mani. 12
Jo tā saka Tas Kungs: redzi, kam tiesa nebija biķeri
dzert, tiem tiešām jādzer, vai tad tu paliksi bez
sodības? Tu nepaliksi bez sodības, bet tu tiešām
dzersi. 13 Jo Es esmu zvērējis pie Sevis paša, saka
Tas Kungs, ka Bocrai būs tapt par posta vietu, par
apsmieklu, par tuksnesi un par lāstu, un visas
viņas pilsētas taps par mūžīgiem tuksnešiem. 14
Es esmu dzirdējis ziņu no Tā Kunga, un vēsts ir
sūtīta tautām: sapulcinājaties un nāciet pret viņu
un ceļaties karā. 15 Jo redzi, Es tevi mazu daru
tautu starpā, nicinātu pie cilvēkiem. 16 Bailes no
tevis tevi pievīlušas, un tava sirds lepnība, tāpēc
ka tu dzīvo klints plaisumos un mīti uz augstiem
kalniem. Jebšu tu savu ligzdu tik augsti taisītu
kā ērglis, tomēr Es tevi no turienes nogrūdīšu,
saka Tas Kungs. 17 Tā Edoms būs par tuksnesi,
visi, kas viņam ies garām, iztrūcināsies un svilpos
par visām viņa mokām; 18 Tā kā Sodoma un
Gomora ir apgāztas līdz ar saviem kaimiņiem,
saka Tas Kungs, tā tur neviens nedzīvos, un
cilvēka bērns tur nemitīs. 19 Redzi, viņš ceļas
kā lauva no Jardānes vareniem biezumiem pret
stipriem dzīvokļiem; jo Es viņu no turienes piepeši
aizdzīšu, un kas izredzēts, to Es pār to celšu.
Jo kas ir tāds kā Es, un kas Mani sauks tiesā,
un kas ir tas gans, kas Manā priekšā pastāvēs?
20 Tāpēc klausiet Tā Kunga padomu, ko Viņš
nospriedis par Edomu, un Viņa domas, ko Viņš
nodomājis par Temana iedzīvotājiem. Tiešām,
viņus aizvedīs kā ganāmā pulka jērus; tiešām,
viņu ganības iztrūcināsies par viņiem. 21 Zeme
trīcēs no viņu krišanas trokšņa; kliegšana, viņas
balss būs dzirdama pie niedru jūras. 22 Redzi,
viņš celsies un skries kā ērglis un izplētīs savus
spārnus pār Bocru. Un Edoma vareno sirds būs
tai dienā kā sievas sirds bērnu sāpēs. 23 Pret
Damasku: Hamata un Arpada kaunas; tās izbijušās,
tāpēc ka dzirdējušas bailīgu ziņu; jūrmalā ir bailes,
ka nevar dusēt. 24 Damaskus ir noguris, ir griezies
uz bēgšanu, drebuļi to sagrābuši, bailība un sāpes
to sagrābušas kā sievu, kas dzemdē. 25 Kā? Vai tā
nu nav atstāta, tā slavenā pilsēta, Mana prieka
pilsēta? 26 Tāpēc viņas jaunekļi kritīs pa viņas
ielām, un visi karavīri taps izdeldēti tai dienā, saka
Tas Kungs Cebaot. 27 Un es iededzināšu uguni
Damaskus mūros, un tas norīs BenHadada skaistos
namus. - 28 Pret Ķedaru un Hacora valstīm, ko
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, sakāva, Tas Kungs
tā saka: ceļaties, ejat pret Ķedaru, un postait

austruma bērnus. 29 Tie paņems viņu dzīvokļus
un ganāmos pulkus, viņu teltis un visus viņu
rīkus, un aizvedīs sev viņu kamieļus un izsauks
pār tiem: briesmas visapkārt! 30 Bēdziet, skrieniet
ātri, paslēpjaties, Hacora iedzīvotāji, saka Tas
Kungs! Jo Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, pret
jums nospriedis padomu un pret jums nodomājis
domas. 31 Ceļaties, ejat pret tiem ļaudīm, kas
mierīgi un droši dzīvo, saka Tas Kungs, kam
nedz durvju, nedz aizšaujamo, - tie dzīvo par
sevi. 32 Viņu kamieļi būs par laupījumu, un viņu
lielie ganāmie pulki taps aizvesti. Un Es izkaisīšu
visos vējos tos, kam apcirptas bārdas, un no
visām pusēm Es pār viņiem atvedīšu samaitāšanu,
saka Tas Kungs. 33 Un Hacors būs par mājas
vietu tuksneša zvēriem un postā(neauglīgu vietu)
mūžam; tur neviens nedzīvos, cilvēka bērns tur
nemitīs. 34 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika
uz pravieti Jeremiju pret Elamu, Cedeķijas, Jūda
ķēniņa, valdīšanas iesākumā, sacīdams: 35 Tā saka
Tas Kungs Cebaot: redzi, Es salauzīšu Elama stopu,
viņa stiprāko varu. 36 Un Es vedīšu pār Elamu
tos četrus vējus no tām četrām debess malām,
un Es tos izkaisīšu šinīs vējos, un tautas nebūs,
kurp nenāks Elama aizdzītie. 37 Un Es izbiedināšu
Elamu viņa ienaidnieku priekšā un to priekšā, kas
meklē viņa dvēseli, un vedīšu pār tiem ļaunumu,
savas dusmības karstumu, saka Tas Kungs; un Es
sūtīšu zobenu tiem pakaļ, tiekams tiem būšu galu
darījis. 38 Un Es celšu Savu goda krēslu Elamā
un iznīcināšu no turienes ķēniņu un lielkungus,
saka Tas Kungs. 39 Bet pēclaikā Es vedīšu atpakaļ
Elama cietumniekus, saka Tas Kungs.

50 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runājis pret
Bābeli, pret Kaldeju zemi, caur pravieti
Jeremiju. 2 Sludinājiet starp tautām un izsauciet
to un izceļat karogu, izsauciet un neapslēpiet to,
sakāt: Bābele uzņemta, Bels stāv kaunā, Merodaks
satriekts, viņu dievekļi apkaunoti, viņu elkudievi
satriekti. 3 Jo pret viņu nāk tauta no ziemeļa puses;
tā viņas zemi darīs par tuksnesi bez iedzīvotāja;
tā cilvēki kā lopi bēguši, aizgājuši projām. 4 Tanīs
dienās un tanī laikā, saka Tas Kungs, Israēla bērni
līdz ar Jūda bērniem nāks; tie ies raudādami vienā
raudāšanā un meklēs To Kungu, savu Dievu. 5 Tie
vaicās pēc Ciānas, viņu vaigi (griezīsies) šurp pa
to ceļu. Nāciet, pieķersimies Tam Kungam mūžīgā
derībā, kas netaps aizmirsta. 6 Mani ļaudis bija
pazudušas avis, viņu gani tās bija pievīluši, tie tās
bija maldinājuši kalnos, ka gāja no kalniem uz
pakalniem, aizmirsa savus laidarus. 7 Visi, kas
tos atrada, tos aprija, un viņu pretinieki sacīja:
mēs nebūsim noziedzīgi, jo tie ir grēkojuši pret
To Kungu, pret to taisnības dzīvokli un viņu tēvu
patvērumu, pret To Kungu. 8 Bēdziet no Bābeles
un ejat ārā no Kaldeju zemes un esiet tie auni
ganāmā pulka priekšā. 9 Jo redzi, Es celšu lielu
tautu pulku no ziemeļa zemes un to vedīšu pret
Bābeli; tie pret viņu nostāsies, un tad viņa taps
uzņemta. Viņu bultas būs kā no krietna karavīra,
neviena neatgriezīsies tukša. 10 Un Kaldeju zeme
būs par laupījumu; visi, kas to aplaupa, pieēdīsies,
saka Tas Kungs. 11 Jo priecājaties tik vien un
lecat no prieka, jūs Manas mantības postītāji;
lecat tik vien kā tele uz metiena un zviedzat
kā ērzeļi. 12 Jūsu māte taps ļoti apkaunota,
kas jūs dzemdējusi, tā nosarks; redzi, pagānu
gals ir tuksnesis, sausums un posts. 13 Aiz Tā
Kunga dusmības tur nedzīvos, bet tā būs pavisam
tuksnesis; visi, kas Bābelei ies garām, brīnīsies
un svilpos par viņas mokām. 14 Taisāties pret
Bābeli visapkārt, visi, kas stopu velk, šaujiet uz to,
netaupiet bultas, jo tā grēkojusi pret To Kungu. 15
Ceļat visapkārt kara troksni pret to! Tā padevusies,
viņas pamati gruvuši, viņas mūri noārdīti. Jo tā ir
Tā Kunga atriebšana; atriebjaties pret viņu, tā kā
viņa darījusi, tā dariet viņai. 16 Izdeldat no Bābeles
tā sējēju, kā to, kas sirpi ņem rokā pļaujamā laikā!
No tā briesmīgā zobena ikviens griezīsies pie savas
tautas un ikviens bēgs uz savu zemi. 17 Israēls ir
noklīdusi avs, ko lauvas trenkājušas. Tas pirmais,
kas viņu ēdis, bija Asīrijas ķēniņš, un nu pēdīgi
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, satriecis viņa
kaulus. 18 Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: redzi, Es piemeklēšu Bābeles ķēniņu un
viņa zemi, tā kā esmu piemeklējis Asīrijas ķēniņu,
19 Un vedīšu Israēli atpakaļ viņa dzīvoklī, un tas
ganīsies pa Karmeli un Basanu, un viņa dvēsele
taps pieēdināta pa Efraīma un Gileāda kalniem. 20
Tanīs dienās un tanī laikā, saka Tas Kungs, Israēla
noziegums taps meklēts, bet vairs nebūs, un Jūda
grēki, bet tie netaps atrasti, jo Es tiem piedošu,
ko Es atlicināšu. 21 Celies pret to divkārtīgo
dumpotāju zemi un pret tiem iedzīvotājiem, kas
taps piemeklēti; posti un deldē viņiem pakaļ
dzīdamies, saka Tas Kungs, un dari, tā kā Es tev
esmu pavēlējis. 22 Kara troksnis tai zemē un liels
posts! 23 Kā visas pasaules veseris salauzts un
satriekts! Kā Bābele palikusi par posta vietu starp
tautām! 24 Es tev esmu licis valgus, un tu nezinot
esi savaldzināta, Bābele; tu esi atrasta un sagrābta,
tādēļ ka tu Tam Kungam esi turējusies pretī. 25
Tas Kungs Savu mantas namu atdarījis un Savas
dusmības rīkus ņēmis ārā, jo Tam Kungam, Tam
Kungam Cebaot, ir darbs Kaldeju zemē. 26 Nāciet
šurp pret viņu no pasaules gala, atdariet viņas

klētis, sametiet to kā labību kaudzēs, un izdeldiet
to, ka no tās nekas neatliek. 27 Nokaujiet visus
viņas vēršus, lai tie iet pie kaušanas. Ak vai, par
tiem! Jo viņu diena ir nākusi, viņu piemeklēšanas
laiks. 28 Klau! Bēgļi un izsprukušie no Bābeles
zemes, lai pasludina Ciānā Tā Kunga, mūsu Dieva,
atriebšanu, to atriebšanu Viņa nama dēļ. 29
Sasauciet pret Bābeli strēlniekus; visi, kas stopu
velkat, apmetaties ap viņu, ka neviens neizsprūk,
atmaksājiet viņai pēc viņas darba, dariet viņai, tā
kā viņa darījusi. Jo tā ir lepojusies pret To Kungu,
to Svēto iekš Israēla. 30 Tāpēc viņas jaunekļi
kritīs pa viņas ielām, un visi viņas karavīri tai
dienā taps izdeldēti, saka Tas Kungs. 31 Redzi,
Es ceļos pret tevi, tu lepnā, saka Tas Kungs,
Tas Kungs Cebaot: jo tava diena ir nākusi, tavas
piemeklēšanas laiks. 32 Tad tā lepnā klups un
kritīs, un nebūs, kas viņu uzcels, jo Es iededzināšu
uguni viņas pilsētās; tas visu norīs visapkārt. 33 Tā
saka Tas Kungs Cebaot: Israēla bērni līdz ar Jūda
bērniem ir nospaidīti, un visi, kas tos cietumā
likuši, viņus tura stipri un liedzās viņus atlaist.
34 Bet viņu Pestītājs ir stiprs, Kungs Cebaot ir
viņa vārds, viņš tiesādams tiesās viņu lietu, ka
šo zemi dara dusam, bet Bābeles iedzīvotājus
drebam. 35 Zobens nāks pār Kaldejiem, saka Tas
Kungs, un pār Bābeles iedzīvotājiem, un pār viņas
lielkungiem un pār viņas gudriem. 36 Zobens
nāks pār viņas zīlniekiem, ka tie top par ģeķiem,
zobens pār viņas vareniem, ka tie baiļojās. 37
Zobens pār viņas zirgiem un pār viņas ratiem
un pār visu saskrējušo ļaužu pulku, kas ir viņas
vidū, ka tie paliek par bābām; zobens pār viņas
mantām, ka tās top laupītas. 38 Kaltētājs nāks pār
viņas ūdeņiem, ka tie izsīkst; jo tā ir elkdievīga
zeme un trako ar saviem dievekļiem. 39 Tāpēc tur
mitīs tuksneša zvēri un kaucēji, ir jauni strausi tur
dzīvos, un tā vairs netaps apdzīvota ne mūžam,
un tur iedzīvotāju nebūs līdz radu radiem. 40 Tā
kā Dievs apgāzis Sodomu un Gomoru un viņu
kaimiņus, saka Tas Kungs, tā tur neviens nedzīvos
nedz cilvēku bērns tur mitīs. 41 Redzi, tauta nāk
no ziemeļa puses, liela tauta, un daudz ķēniņi
cēlās no pasaules galiem. 42 Tiem ir stopi un
šķēpi, tie ir bargi un nebūs žēlīgi, viņu balss
kauks kā jūra, un tie jās uz zirgiem apbruņoti
kā karavīri pret tevi, Bābeles meita! 43 Bābeles
ķēniņš dzird viņu baumu, un viņa rokas nogurst,
bailes viņu sagrābj, sāpes kā sievu, kas dzemdē.
44 Redzi, viņš ceļas kā lauva no Jardānes vareniem
biezumiem pret stipriem dzīvokļiem; jo Es viņu
no turienes piepeši aizdzīšu, un kas ir izredzēts,
to Es pār to celšu. Jo kas ir tāds kā Es, un kas Mani
sauks tiesā, un kas ir tas gans, kas Manā priekšā
pastāvēs? 45 Tāpēc klausāt Tā Kunga padomu,
ko Viņš nospriedis par Bābeli, un Viņa domas,
ko Viņš nodomājis par Kaldeju zemi. Tiešām,
viņus aizvedīs kā ganāmā pulka jērus; tiešām,
viņu ganības iztrūcināsies par viņiem. 46 Un zeme
trīcēs no trokšņa, ka Bābele uzņemta, un brēkšana
būs dzirdama starp tautām.

51 Tā saka Tas Kungs: redzi, Es celšu maitātāja
garu pret Bābeli un pret tiem, kas dzīvo
Manu pretinieku serdē. 2 Un Es sūtīšu Bābelei
vētītājus, kas tos vētīs un iztukšos viņas zemi, jo
tie būs visapkārt ap viņu nelaimes dienā. 3 Lai
strēlnieks stopu uzvelk pret strēlnieku un pret
to, kas lepojās savās krūšu bruņās. Un nežēlojiet
viņas jaunekļus, izdeldiet visu viņas spēku, 4 Ka
nokauti krīt Kaldeju zemē un nodurti pa viņas
ielām. 5 Jo Israēls un Jūda savā atraitnībā netaps
pamesti no sava Dieva, Tā Kunga Cebaot, jebšu
viņu zeme noziegusies pret to Svēto iekš Israēla.
6 Bēdziet no Bābeles un izglābiet ikviens savu
dvēseli, ka neejat bojā viņas noziegumā, jo šis
ir Tā Kunga atriebšanas laiks, Viņš tai atmaksā
algu. 7 Bābele bija zelta biķeris Tā Kunga rokā, kas
piedzirdināja visu pasauli; tautas dzēra no viņas
vīna, tāpēc tautas palika trakas. 8 Bābele ir piepeši
kritusi un satriekta. Kauciet par viņu, ņemiet
zāles viņas vātīm, varbūt tā taps dziedināta. 9
Mēs Bābeli dziedinājām, bet tā nav sadzijusi.
Atstājiet viņu, un ejam ikviens uz savu zemi, jo
viņas sodība iet līdz pat debesīm un aizsniedz
padebešus. 10 Tas Kungs ir gaismā nesis mūsu
taisnību, nāciet, lai izteicam Ciānā Tā Kunga,
sava Dieva, darbu. 11 Trinat bultas, sagrābiet
bruņas; Tas Kungs pamodinājis Mēdiešu ķēniņu
sirdi, jo Viņa padoms ir pret Bābeli, to samaitāt;
jo šī ir Tā Kunga atriebšana, atriebšana Viņa
nama dēļ. 12 Izceļat karogu uz Bābeles mūriem,
vairojiet sargāšanu, ieceļat sargus, liekat karotājus
slepenās vietās; jo Tas Kungs ir ko apņēmies
un darīs arīdzan, ko Viņš runājis pret Bābeles
iedzīvotājiem. 13 Tu, kas pie tā lielā ūdens dzīvo,
kam daudz mantas, tavs gals nācis, un tavas
mantas kārības mērs ir pilns. 14 Tas Kungs Cebaot
ir zvērējis pie Savas dvēseles: “Lai gan Es tevi
esmu pildījis ar cilvēkiem kā ar siseņiem; tomēr
pret tevi dziedās prieka dziesmu.” 15 Kas zemi
radījis ar Savu spēku, kas pasauli iztaisījis ar Savu
gudrību un debesis izpletis ar Savu saprašanu. 16
Kad viņa balss atskan, tad ūdeņi krāc debesīs; Viņš
liek miglai celties no zemes galiem. Viņš dara
zibeņus ar lietu un liek vējam ārā nākt no savām

alām. 17 Visi cilvēki paliek stulbi bez saprašanas,
visi kausētāji top kaunā ar saviem tēliem; jo ko tie
lej, ir meli, un dvašas tur nav. 18 Tie ir nelietība
un apsmejams darbs, piemeklēšanas laikā tie iet
bojā. 19 Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo viņš ir visu
lietu un savas tautas Radītājs, Kungs Cebaot ir
viņa vārds. 20 Tu esi Mans veseris, Manas kara
bruņas, un caur tevi Es sadauzu tautas, un caur
tevi Es maitāju valstis, 21 Un caur tevi Es sadauzu
zirgu un viņa jātnieku, un caur tevi Es sadauzu
ratus un braucējus. 22 Un caur tevi Es sadauzu
vīrus un sievas, un caur tevi Es sadauzu vecus
un jaunus, un caur tevi Es sadauzu jaunekļus un
jaunietes. 23 Un caur tevi Es sadauzu ganu un
viņa ganāmo pulku, caur tevi Es sadauzu arāju
un viņa jūgu, un caur tevi Es sadauzu kungus
un valdniekus. 24 Bet Bābelei un visiem Kaldeju
zemes iedzīvotājiem Es atmaksāšu pēc visas viņu
bezdievības, ko tie darījuši pie Ciānas priekš jūsu
acīm, saka Tas Kungs. 25 Redzi, saka Tas Kungs, Es
celšos pret tevi, maitātāja kalns, kas visu pasauli
samaitā, un Es izstiepšu Savu roku pret tevi un
tevi novelšu no taviem akmeņu kalniem, un darīšu
tevi par degošu kalnu, 26 Ka no tevis nevar ņemt
nedz stūra akmeni nedz pamata akmeni, jo tu
būsi par mūžīgu posta vietu, saka Tas Kungs. 27
Izceļat karogu virs zemes, bazūnējat ar bazūnēm
starp tautām, sataisiet tautas uz karu pret viņu,
aicinājiet pret viņu Ararata, Meni un Aškenasa
valstis, ieceļat kara virsnieku pret viņu, atvediet
zirgus kā briesmīgus siseņus; 28 Sataisiet tautas uz
karu pret viņu, Medijas ķēniņus, viņas valdniekus
un visus viņas lielkungus un visas viņu valstis! 29
Tad zeme drebēs un trīcēs, jo Tā Kunga domas
pret Bābeli piepildās, darīt Bābeles zemi par
posta vietu bez iedzīvotāja. 30 Bābeles varenie
mitējušies karot, tie paliek stiprās pilīs, viņu vara
ir izsīkusi, tie ir tapuši par bābām, viņas māju
vietas iededzinātas, viņas aizšaujamie salauzti. 31
Bēglis tek bēglim pretī un vēstnesis vēstnesim, un
stāsta Bābeles ķēniņam, ka viņa pilsēta ieņemta no
visām pusēm, 32 Un ka braslas ieņemtas, un dīķi
ugunī nodeguši, un karavīri noguruši. 33 Jo tā saka
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: Bābeles meita
ir kā klons kuļamā laikā; vēl maķenīt, tad viņai
nāks pļaujamais laiks. 34 Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, mani aprijis, viņš mani sadauzījis, viņš
mani darījis par tukšu trauku, viņš mani aprijis
kā pūķis, viņš savu vēderu pildījis ar maniem
gardumiem, viņš mani aizdzinis. 35 Tas varas
darbs, kas man un manai miesai darīts, lai nāk pār
Bābeli, tā lai saka Ciānas iedzīvotāja, un manas
asinis lai nāk pār Kaldejas iedzīvotājiem, tā lai
saka Jeruzāleme. 36 Tādēļ Tas Kungs tā saka:
"Redzi, Es tiesāšu tavu lietu un tevi atriebšu,
un Es viņas jūrai likšu izsīkt un viņas avotiem
izžūt. 37 Un Bābele taps par akmeņu kopu, par
šakāļu mājokli, par tuksnesi un par apsmieklu,
bez iedzīvotāja. 38 Tie kopā rūks kā lauvas un
ņurdēs kā jauni lauvas. 39 Kad tie būs iekarsēti,
tad es tiem celšu priekšā viņu dzērienu un tos
piedzirdināšu, ka tie bļaustīsies, bet aizmigsies uz
mūžīgu miegu un ne mūžam vairs neuzmodīsies,"
saka Tas Kungs. 40 "Es tos vedīšu kā jērus pie
kaušanas, kā aunus ar āžiem. 41 Kā Šešaks tā ir
ieņemts un pasaules slava tā pārvarēta! Kā Bābele
ir tapusi par biedēkli starp tautām! 42 Jūra ir
plūdusi pār Bābeli, un ar viņas viļņu pulku tā ir
apklāta. 43 Viņas pilsētas palikušas par tuksnesi,
par izkaltušu sausu zemi, par zemi, kur neviens
nedzīvo, kur cilvēka bērns nestaigā. 44 Un Es
piemeklēšu Belu Bābelē un izraušu no viņa rīkles,
ko viņš ierijis, un tautas vairs netecēs pie viņa, jo
arī Bābeles mūri ir krituši. 45 Izejiet, Mani ļaudis,
no viņas vidus, un izglābiet ikviens savu dvēseli
no Tā Kunga bardzības karstuma. 46 Un jūsu sirds
lai netop bailīga, un neizbīstaties no tās baumas,
kas tai zemē taps dzirdēta; jo bauma nāks vienā
gadā, un pēc tam cita bauma otrā gadā, un varas
darbs būs tai zemē, valdnieks pret valdnieku. 47
Tāpēc redzi, nāk dienas, tad Es piemeklēšu Bābeles
dievekļus, un visa viņas zeme taps kaunā un visi
viņas nokautie gulēs viņas vidū. 48 Un par Bābeli
gavilēs debesis un zeme, un viss, kas tur ir, ka
no ziemeļa puses pār viņu nāk postītāji, saka Tas
Kungs. 49 Un kā Bābele gāzusi Israēla nokautos,
tā Bābelē kritīs visas zemes nokautie. 50 Jūs no
zobena izglābtie, ejat un nestāviet! Pieminiet To
Kungu tālā zemē un turat Jeruzālemi savā sirdī. 51
Mēs esam palikuši kaunā, jo mēs esam dzirdējuši
apsmieklu; kauns ir apklājis mūsu vaigu, tāpēc
ka sveši nākuši pār Tā Kunga nama svētumu."
52 "Tāpēc redzi, nāk dienas," saka Tas Kungs,
"tad Es piemeklēšu viņas dievekļus, un visā viņas
zemē vaidēs nāvīgi ievainotie. 53 Jebšu Bābele
kāptu debesīs un stiprinātu savu varu augstībā,
tad tomēr postītāji no Manis nāks pār viņu,"
saka Tas Kungs. 54 Kliegšanas balss ir dzirdama
no Bābeles un liels posts no Kaldejas. 55 Jo Tas
Kungs izposta Bābeli un iznīcina no tās to lielo
troksni, jo viņu viļņi kauc kā vareni ūdeņi, viņu
varenais troksnis skan. 56 Jo postītājs nāk pār
viņu, pār Bābeli, un viņas varenie top gūstīti,
viņu stopi top salauzti. Jo Tas Kungs ir Dievs,
tas atmaksātājs, atmaksādams viņš atmaksā. 57
"Un Es piedzirdināšu viņas lielkungus un viņas

gudros, viņas valdniekus un viņas virsniekus
un viņas varoņus, un tie gulēs mūžīgu miegu
un neuzmodīsies," saka tas ķēniņš, kam vārds
ir Kungs Cebaot. 58 Tā saka Tas Kungs Cebaot:
"Platie Bābeles mūri visai(pilnīgi) taps nopostīti,
un viņas augstie vārti ar uguni sadedzināti, tā
ka tautas velti strādājušas, un ļaudis ugunij par
labu pūlējušies." 59 Šis ir tas vārds, ko pravietis
Jeremija pavēlēja Serajam, Nerijas dēlam, Mazejas
dēla dēlam, kad šis ar Cedeķiju, Jūda ķēniņu, gāja
uz Bābeli, viņa valdīšanas ceturtā gadā, un Seraja
bija tas ceļa lielkungs. 60 Un Jeremija rakstīja visu
to ļaunumu, kam bija nākt pār Bābeli, grāmatā,
visus šos vārdus, kas rakstīti pret Bābeli. 61 Un
Jeremija sacīja uz Seraju: "Kad tu nonāksi Bābelē,
tad pielūko un lasi visus šos vārdus, 62 Un saki:
ak Kungs, Tu pret šo vietu esi runājis, ka to gribi
izdeldēt, tā ka tur vairs nepaliek iedzīvotāju, ne
cilvēku ne lopu, bet ka tai jāpaliek par mūžīgu
posta vietu. 63 Un kad tu šo grāmatu esi izlasījis,
tad piesien pie tās akmeni un iemet to Eifrat upē,
64 Un saki: tāpat Bābele nogrims un nenāks vairs
augšā aiz tās nelaimes, ko Es pār viņu vedīšu, un
tie nogurs." Tik tālu Jeremijas vārdi.

52 Cedeķija bija divdesmit un vienu gadu vecs,
kad tapa par ķēniņu, un valdīja vienpadsmit
gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Amutale,
Jeremijas meita no Libnas. 2 Un viņš darīja, kas bija
ļauns Tā Kunga acīs, tā kā Jojaķims bija darījis. 3 Jo
tā notika Tā Kunga bardzības dēļ pret Jeruzālemi
un pret Jūdu, līdz kamēr Viņš tos atmeta no Sava
vaiga. Un Cedeķija atkāpās no Bābeles ķēniņa. 4
Un viņa valdīšanas devītā gadā, desmitā mēnesī,
desmitā mēneša dienā, Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, nāca pats ar visu savu karaspēku pret
Jeruzālemi, un tie apmetās ap viņu un uztaisīja
pret viņu visapkārt vaļņus. 5 Tā tā pilsēta tapa
apsēsta līdz ķēniņa Cedeķijas vienpadsmitam
gadam. 6 Ceturtā mēnesī, devītā mēneša dienā,
bads augtin auga pilsētā, un zemiem ļaudīm
nebija vairs maizes. 7 Tad ielauzās pilsētā un
visi karavīri bēga un izgāja naktī no pilsētas ārā
pa vārtu ceļu starp abiem mūriem pie ķēniņa
dārza. Bet Kaldeji bija visapkārt ap pilsētu. 8
Un viņi gāja pa klajuma ceļu; bet Kaldeju spēks
dzinās ķēniņam pakaļ un panāca Cedeķiju Jērikus
klajumos, un viss viņa spēks izklīda no viņa nost. 9
Tad tie sagrāba ķēniņu un viņu noveda pie Bābeles
ķēniņa uz Riblu Hamatas zemē, un tas sprieda
tiesu par viņu. 10 Un Bābeles ķēniņš nokāva
Cedeķijas bērnus priekš viņa acīm, ir visus Jūda
lielkungus viņš nokāva Riblā, 11 Un viņš izdūra
Cedeķijam acis un viņu saistīja ar divām vara
ķēdēm; un Bābeles ķēniņš viņu noveda uz Bābeli
un viņu lika cietuma namā līdz viņa miršanas
dienai. 12 Pēc tam, piektā mēnesī, desmitā mēneša
dienā, tas bija ķēniņa Nebukadnecara, Bābeles
ķēniņa, deviņpadsmitais gads, NebuzarAdans, pils
karavīru virsnieks, kas stāvēja Bābeles ķēniņa
priekšā, nāca uz Jeruzālemi, 13 Un sadedzināja
Tā Kunga namu un ķēniņa namu līdz ar visiem
Jeruzālemes namiem, un visus lielos namus viņš
sadedzināja ar uguni. 14 Un viss Kaldeju spēks,
kas bija pie pils karavīru virsnieka, nolauza visus
Jeruzālemes mūrus visapkārt. 15 Bet zemas kārtas
ļaudis un tos atlikušos, kas pilsētā bija atlicināti,
un tos bēgļus, kas bija pārgājuši pie Bābeles
ķēniņa, un tos citus darba ļaudis, pils karavīru
virsnieks Nebuzar Adans, aizveda projām. 16
Bet no tiem zemas kārtas ļaudīm tai zemē pils
karavīru virsnieks NebuzarAdans kādus atlicināja
par vīna dārzniekiem un arājiem. 17 Un Kaldeji
nolauza tos vara pīlārus pie Tā Kunga nama un
tos krēslus un to vara jūru, kas bija Tā Kunga
namā, un veda visu viņas varu uz Bābeli. 18 Tie
paņēma arī tos podus un tās lāpstas un dakšas
un tos slakāmos traukus un biķerus un visus
vara traukus, ko lietoja pie kalpošanas. 19 Un
pils karavīru virsnieks paņēma līdz tos kausus
un vīraka traukus un slakāmos kausus un podus
un lukturus un karotes un krūzes, kas bija tīra
zelta un tīra sudraba, 20 Tos abus pīlārus, to
vienu jūru, tos divpadsmit vara vēršus apakš tās
un tos krēslus, ko ķēniņš Salamans bija taisījis
priekš Tā Kunga nama. Tas varš no tā, no visiem
tiem rīkiem, nebija sverams. 21 Un katra pīlāra
augstums bija astoņpadsmit olektis un divpadsmit
olekšu aukla gāja ap pīlāri apkārt, un tas varš bija
četru pirkstu biezumā un vidū tukšs. 22 Un tas
kronis uz pīlāra bija no vara, un ikkatra kroņa
augstums bija piecas olektis, un tīkla darbs un
granātāboli bija ap to kroni visapkārt, viss no
vara; un tāpat arī bija pie tā otra pīlāra, un arī tie
granātāboli. 23 Un to granātābolu bija deviņdesmit
seši pret visiem vējiem, visu granātābolu bija
simts tam tīkla darbam visapkārt. 24 Pils karavīru
virsnieks ņēma augsto priesteri Seraju un to otru
priesteri Cefaniju un trīs sliekšņa sargus, 25 Un no
pilsētas viņš ņēma vienu ķēniņa sulaini, kas bija
celts pār tiem karavīriem, un septiņus vīrus no
tiem, kas bija ap ķēniņu, kas pilsētā tapa atrasti,
ir kara vadoņa rakstītāju, kas tās zemes ļaudis
priekš kara uzrakstīja, un sešdesmit vīrus no tās
zemes ļaudīm, kas pilsētā tapa atrasti. 26 Tos
pils karavīru virsnieks NebuzarAdans ņēma un

veda pie Bābeles ķēniņa uz Riblu. **27** Un Bābeles
ķēniņš tos sita un nokāva Riblā Hamatas zemē. Tā
Jūda no savas zemes tapa aizvests. **28** Šie ir tie
ļaudis, ko Nebukadnecars aizveda septītā gadā: trīs
tūkstoš divdesmit trīs Jūdus; **29** Nebukadnecara
astoņpadsmitā gadā: astoņsimt trīsdesmit divas
dvēseles no Jeruzālemes. **30** Nebukadnecara
divdesmit trešā gadā, pils karavīru virsnieks
NebuzarAdans aizveda septiņsimt četrdesmit
piecas Jūdu dvēseles; pavisam četrtūkstoš un
sešsimt dvēseles. **31** Bet trīsdesmit septītā gadā pēc
Jojaķima, Jūda ķēniņa, aizvešanas, divpadsmitā
mēnesī, divdesmit piektā mēneša dienā, Evil-
Merodaks Bābeles ķēniņš savā pirmā valdīšanas
gadā, paaugstināja Jojaķima, Jūda ķēniņa, galvu
un to izveda no cietuma nama, **32** Un runāja
laipnīgi ar viņu un cēla viņa krēslu pār to ķēniņu
krēsliem, kas pie viņa bija Bābelē. **33** Un pārmija
viņa cietuma drēbes, un šis ēda maizi vienmēr
viņa priekšā visu savu mūžu. **34** Un barība viņam
vienmēr no Bābeles ķēniņa tapa dota, ikdienas
nospriesta tiesa, līdz viņa miršanas dienai visu
viņa mūžu.

Raudu Dziesmas

1 Ak cik vientule palikusi tā pilsēta, kas bija
ļaužu pilna! Tā ir kā atraitne, kas bija liela
starp tautām, tā valdniece starp valstīm ir palikusi
par kalponi. **2** Viņa raudāt raud naktīm, un
viņas asaras tek pār viņas vaigu; iepriecinātāja
tai nav starp visiem viņas mīļotājiem; visi viņas
draugi turas viltīgi pret viņu, tie viņai palikuši
par ienaidniekiem. **3** Jūda cilts gājusi svešumā
aiz bēdām un aiz grūtas kalpošanas, tā dzīvo
starp pagāniem, neatrod dusas; visi viņas vajātāji
to panākuši šaurumos. **4** Ciānas ceļi bēdājās,
ka neviens nenāk svētkos; visi viņas vārti ir
postīti; viņas priesteri nopūšas, viņas jaunavas
noskumušas, un viņai ir rūgtas bēdas. **5** Viņas
pretiniekiem tikusi virsroka, viņas ienaidniekiem
klājās labi; jo Tas Kungs viņu apbēdinājis viņas
lielās pārkāpšanas dēļ; viņas bērniņi iet cietumā
pretinieka priekšā. **6** No Ciānas meitas nozudis
viss viņas jaukums; viņas lielkungi ir kā stirnas,
kas neatrod ganību un iet bez spēka vajātāja
priekšā. **7** Jeruzāleme savās bēdu- un klaidu-
dienās piemin visu savu jaukumu, kas viņai bijis
pagājušā laikā; kad nu viņas ļaudis krīt caur
pretinieku roku, un palīga viņai nav, pretinieki
viņai skatās virsū un apsmej viņas svētās dienas.
8 Jeruzāleme ļoti grēkojusi, tāpēc viņa tapusi kā
sārņaina sieva; visi, kas viņu cienīja, viņu tur
negodā, tāpēc ka redz viņas kaunu; un viņa vaid
un ir griezusies atpakaļ. **9** Viņas sārņi līp pie
viņas vīlēm; tā nav domājusi uz savu galu, tāpēc
viņa brīnišķi ir nogāzta, un iepriecinātāja tai nav;
uzlūko, Kungs, manas bēdas, jo ienaidnieks lielās!
10 Pretinieks savu roku ir izstiepis pie visiem viņas
dārgumiem; jo viņai bija jāredz, kā pagāni gāja
tai svētā vietā, par kuriem tu esi pavēlējis, ka
tiem nebūs nākt tavā draudzē. **11** Visi viņas ļaudis
nopūšās, meklēdami maizes; tie savus dārgumus
izdevuši par barību, dvēseli atspirdzināt; redzi,
Kungs, un ņem vērā, kā es esmu nākusi negodā. **12**
Vai jūs to neievērojat visi, kas pa ceļu staigājiet?
Skatāties un raugiet, vai kādas sāpes ir kā manas
sāpes, kas man uznākušas, ar ko Tas Kungs mani
apbēdinājis Savas karstās bardzības dienā. **13** No
augšienes Viņš uguni metis manos kaulos, un tas
tos pārspējis. Viņš manām kājām izpletis tīklu un
man licis atpakaļ griezties, Viņš mani postījis un
darījis sērdzīgu(vāju) cauru dienu. **14** Manu grēku
jūgs ir sasiets caur Viņa roku, tie ir sapinušies
un nākuši pār manu kaklu; Viņš manu spēku ir
salauzis; Tas Kungs mani nodevis tādiem rokā,
kam nevaru pretī turēties. **15** Tas Kungs aizrāvis
visus manus varenos manā vidū; Viņš ir izsaucis
sapulci pār mani, satriekt manus jaunekļus. Tas
Kungs vīna spaidu minis tai jaunavai, Jūda meitai.
16 Par to mana acs raud, manas acis asaru pilnas,
tāpēc ka iepriecinātājs ir tālu no manis, kas varētu
atspirdzināt manu dvēseli; mani bērni ir postīti,
jo ienaidnieks ir pārvarējis. **17** Ciāna izpleš savas
rokas, iepriecinātāja tai nav; jo Tas Kungs ir
sasaucis pret Jēkabu viņa spaidītājus visapkārt;
Jeruzāleme ir kā sārņaina sieva viņu vidū. **18**
Tas Kungs ir taisns, jo es Viņa mutei(baušļiem)
esmu pretī turējusies. Klausiet jel, visas tautas,
un redziet manas sāpes; manas jaunavas un mani
jaunekļi ir gājuši cietumā. **19** Es piesaucu savus
mīļotājus, bet tie mani vīluši; mani priesteri un
vecaji pilsētā nonīkuši, kad meklēja sev barības,
atspirdzināt savu dvēseli. **20** Redzi, Kungs, kā
man ir bail; manas iekšas rūgst, mana sirds lec
iekš manis, jo es esmu gauži turējusies pretī; ārā
zobens man laupījis bērnus un iekšā nāve. **21**
Tie gan dzird mani vaidam, bet iepriecinātāja
nav; visi mani ienaidnieki dzird manu nelaimi un
priecājās, ka Tu tā esi darījis; kad Tu to dienu
atvedīsi, ko esi sludinājis, tad tie būs tā kā es. **22**
Lai nāk visa viņu bezdievība Tavā priekšā, un dari
tiem, kā Tu man esi darījis visu manu pārkāpumu
dēļ, jo manu nopūtu ir daudz, un mana sirds ir
nogurusi.

2 Ak kā Tas Kungs ar Savu dusmību apklājis
Ciānas meitu! Israēla godību Viņš nometis no
debesīm zemē, nav pieminējis Savu kāju pameslu
Savas dusmības dienā! **2** Tas Kungs visus Jēkaba
dzīvokļus aprijis un nav žēlojis; Viņš Jūda meitas
stiprās pilis ir nolauzījis Savā dusmībā; Viņš
nometis pie zemes, Viņš sagānījis to valsti un
viņas valdniekus, **3** Savā bargā dusmībā Viņš
salauzis ikvienu Israēla ragu; Viņš Savu labo roku
atvilcis, kad ienaidnieki nāca, Viņš iededzies pret
Jēkabu kā uguns liesma, kas rij visapkārt. **4** Viņš
Savu stopu uzvilcis kā ienaidnieks, un Savu labo
roku pacēlis kā pretinieks un visu nokāvis, kas
acīm patīk; Viņš Savu bardzību izgāzis kā uguni
Ciānas meitas dzīvoklī. **5** Tas Kungs palicis par
ienaidnieku, Viņš Israēli aprijis; Viņš aprijis visus
viņa skaistos namus, Viņš nopostījis viņa stiprās
pilis un Jūda meitai ir vairojis nopūtas un vaidus.
6 Viņš noplēsis Savu dzīvokli, kas bija kā dārzs,
un nopostījis Savu saiešanas vietu; Tas Kungs
Ciānā licis aizmirst svētkus un svētdienas, un
Savā bargā dusmībā atmetis ķēniņu un priesteri.
7 Tas Kungs atmetis Savu altāri, Viņš iznīcinājis
Savu svēto vietu; viņas skaisto namu mūrus Viņš
ienaidniekiem devis rokā, šie Tā Kunga namā

balsi pacēluši tā kā svētku dienā. 8 Tas Kungs
nodomājis samaitāt Ciānas meitas mūrus, Viņš
to mērauklu vilcis, Savu roku Viņš nav atgriezis,
kamēr to aprija; un Viņš apbēdinājis valni un
mūri; tie abi sagruvuši. 9 Viņas vārti nogrimuši
zemē, Viņš viņas aizšaujamos maitājis un satriecis;
viņas ķēniņš un viņas lielkungi ir starp pagāniem,
bez bauslības, arī viņas pravieši neatrod vairs
parādīšanu no Tā Kunga. 10 Ciānas meitas vecaji
sēž pie zemes un cieš klusu, tie met pīšļus uz savu
galvu un apjozuši maisus; Jeruzālemes meitas
nokārušas savu galvu pie zemes. 11 Manas acis
izēstas no asarām, manas iekšas rūgst; manas
aknas ir izkratītas pie zemes manu ļaužu meitas
posta dēļ, tādēļ ka bērniņi un zīdāmie iztvīkst
pa pilsētas ielām; 12 Uz savām mātēm tie sauca:
kur ir labība un vīns? Kad tie pamira kā nokauti
pa pilsētas ielām, un savu dvēseli izlaida savas
mātes klēpī. 13 Kādu liecību es tev varu atnest,
kam es tevi varu līdzināt, Jeruzālemes meita?
Kam es tevi varu līdzināt, ka es tevi iepriecinātu,
ak jaunava, Ciānas meita! Jo tavs posts ir liels kā
jūra; kas tevi var dziedināt? 14 Tavi pravieši tev
sludinājuši nelietību un viltu un tev nav atklājuši
tavu noziegumu, ka tavu cietumu novērstu, bet
tev sludinājuši nelietīgas un viltīgas mācības.
15 Visi, kas tev iet garām, plaukšķina ar rokām
par tevi, tie svilpo un krata savas galvas par
Jeruzālemes meitu: „Vai šī tā pilsēta, par ko sacīja:
ka tā, tā visskaistākā un visas zemes prieks?“
16 Visi tavi ienaidnieki atplēš savu muti pret
tevi, svilpo un sakož zobus un saka: mēs to esam
aprijuši. Redzi, šī ir tā diena, uz ko mēs gaidījām,
mēs to esam sagaidījuši, mēs to esam redzējuši. 17
Tas Kungs ir darījis, ko bija nodomājis, Viņš Savu
vārdu piepildījis, ko bija pavēlējis sendienās; Viņš
ir salauzis un nav žēlojis un ienaidnieku par tevi
darījis priecīgu un paaugstinājis tavu pretinieku
ragu. 18 Viņu sirds brēc uz To Kungu. Ak Ciānas
meitas mūri, lai dienām naktīm asaras plūst kā
upe, un nedodies mierā, un tava acs lai nežūst.
19 Celies, brēc naktī; kad sāk tumsa mesties, tad
izgāz Tā Kunga priekšā savu sirdi kā ūdeni, pacel
savas rokas uz Viņu par savu bērniņu dvēselēm,
kas badu miruši pa visu ielu galiem. 20 Redzi,
Kungs, lūko jel, kam Tu tā esi darījis? Vai tad
sievām būs ēst savas miesas augļus, tos bērniņus,
ko auklējušas? Vai tad priesteriem un praviešiem
būs tapt nokautiem Tā Kunga svētā vietā? 21 Jauni
un veci guļ pie zemes pa ielām, manas jaunavas
un mani jaunekļi krituši caur zobenu; Tu tos esi
nokāvis Savas bardzības dienā, Tu esi nokāvis un
neesi žēlojis. 22 Tu manus iztrūcinātājus visapkārt
esi saaicinājis, kā uz svētku dienu, un Tā Kunga
bardzības dienā neviens nav izglābies nedz atlicis;
ko es auklēju un audzināju, mans ienaidnieks tos
nokāvis.

3 Es esmu tas vīrs, kas redzējis bēdas caur viņa
dusmības rīksti. 2 Viņš mani vedis un licis
iet tumsībā un ne gaismā. 3 Tiešām, pret mani
Viņš turējis Savu roku arvien atkal cauru dienu.
4 Manu miesu un manu ādu Viņš darījis vecu,
manus kaulus Viņš satriecis. 5 Viņš pret mani
cēlis un ap mani stādījis žulti un rūgtumu. 6
Tumsā Viņš mani nolicis, tā kā tos, kas sen
miruši. 7 Viņš mani aizmūrējis, ka es nevaru
iziet, Viņš mani licis grūtos pinekļos. 8 Un jebšu
es saucu un brēcu, tomēr Viņš aizslēdz Savas
ausis priekš manas lūgšanas. 9 Viņš manu ceļu
aizmūrējis ar izcirstiem akmeņiem, Viņš manas
tekas aizķīlājis. 10 Viņš ir glūnējis uz mani kā
lācis, kā lauva slepenās vietās. 11 Viņš man no
ceļa licis noklīst, Viņš mani saplosījis, Viņš mani
postījis. 12 Viņš savu stopu uzvilcis un mani
bultai licis par mērķi. 13 Viņš savas bultas iešāvis
manās īkstīs. 14 Es visiem saviem ļaudīm esmu
par apsmieklu, viņiem par dziesmiņu cauru dienu.
15 Viņš mani ēdinājis ar rūgtumiem, Viņš mani
dzirdinājis ar vērmelēm. 16 Viņš manus zobus
ar zvirgzdiem(grants akmeņiem) sagrūdis, Viņš
mani aprausis ar pelniem. 17 Tu manai dvēselei
esi atņēmis mieru, man labums jāaizmirst. 18
Tad es sacīju: mana drošība un mana cerība uz
To Kungu ir pagalam. 19 Piemini manas bēdas
un manu grūtumu, tās vērmeles un to žulti. 20
Pieminēdama to piemin mana dvēsele un zemojās
iekš manis. 21 To es likšu pie savas sirds, tāpēc
es gribu cerēt. 22 Tā Kunga žēlastība to dara, ka
mēs vēl neesam pagalam, jo Viņa apžēlošanās ir
bez gala. 23 Tā ir ik rītu jauna, Tava uzticība ir
ļoti liela. 24 Tas Kungs ir mana daļa, saka mana
dvēsele, tādēļ es gribu cerēt uz Viņu. 25 Tas Kungs
ir labs tiem, kas uz Viņu gaida, tai dvēselei, kas
Viņu meklē. 26 Tā ir laba lieta, klusā garā gaidīt
uz Tā Kunga palīdzību. 27 Tas ir labi cilvēkam, ka
viņš jūgu nes savā jaunībā. 28 Viņš sēž vientulis
un cieš klusu, kad tam nasta uzlikta, 29 Lai krīt uz
savu muti pīšļos, - varbūt vēl cerība, - 30 Lai padod
savu vaigu tam, kas viņu sit, un saņem nievāšanas
papilnam. 31 Jo Tas Kungs neatmet mūžīgi. 32
Bet Viņš gan apbēdina, un tad Viņš apžēlojās pēc
Savas lielās žēlastības. 33 Jo ne no Savas sirds Viņš
moka un apbēdina cilvēka bērnus. 34 Kad apakš
kājām min visus cietumniekus virs zemes, 35 Kad
loka vīra tiesu tā Visuaugstākā priekšā, 36 Kad
pārgroza cilvēka tiesu, vai Tas Kungs to neredz?

37 Kas ko sacījis un tas noticis, ko Tas Kungs nav
pavēlējis? 38 Vai no tā Visuaugstākā mutes nenāk
labums un ļaunums? 39 Ko tad cilvēks kurn visu
savu mūžu? Ikviens lai kurn pret saviem grēkiem.
40 Izmeklēsim un pārbaudīsim savus ceļus un
atgriezīsimies pie Tā Kunga. 41 Pacelsim savu sirdi
un savas rokas uz Dievu debesīs (sacīdami): 42 Mēs
esam grēkojuši un esam bijuši neklausīgi, tāpēc
Tu neesi žēlojis. 43 Tu esi ģērbies dusmībā un mūs
vajājis, nokāvis un neesi žēlojis. 44 Tu ar padebesi
esi apsedzies, ka lūgšana nevarēja tikt cauri. 45
Tu mūs esi licis par mēsliem un īgnumu tautu
vidū. 46 Visi mūsu ienaidnieki atpleš savu muti
pret mums. 47 Bailes un bedre nāk pār mums,
nelaime un posts. 48 Manas acis plūst kā ūdens
upes manas tautas meitas posta dēļ. 49 Manas
acis plūst un nevar stāties, mitēšanās nav, 50
Tiekams Tas Kungs no debesīm skatīsies un ņems
vērā. 51 Mana acs dara grūti manai dvēselei visu
manas pilsētas meitu dēļ. 52 Mani ienaidnieki
vajāt mani vajājuši kā putnu bez vainas. 53 Tie
manu dzīvību nomaitājuši bedrē un akmeņus
metuši uz mani. 54 Ūdeņi plūda pār manu galvu;
tad es sacīju: nu esmu pagalam. 55 Es piesaucu,
ak Kungs, Tavu vārdu no dziļās bedres, 56 Un Tu
paklausīji manu balsi. Tu neapslēpi Savu ausi no
manām vaimanām, no manas kliegšanas. 57 Tu
nāci tuvu klāt tai dienā, kad es Tevi piesaucu, un
sacīji: "Nebīsties!" 58 Tu, Kungs, iztiesā manas
dvēseles tiesu, Tu izpestī manu dzīvību. 59 Tu,
Kungs, redzi to netaisnību, kas man notiek, - tiesā
tu manu tiesu! 60 Tu redzi visu viņu atriebšanos,
visas viņu domas pret mani. 61 Tu, Kungs, dzirdi
viņu nievāšanu, visas viņu domas pret mani, 62
Manu pretinieku lūpas un viņu domas pret mani
cauru dienu. 63 Lūko jel: Vai tie sēž vai ceļas,
es esmu viņu dziesmiņa. 64 Tu tiem atmaksāsi,
Kungs, maksu pēc viņu roku darbiem. 65 Tu tiem
dosi apstulbotu sirdi, - Tavi lāsti lai ir pār viņiem!
66 Tu tos vajāsi ar dusmību un tos izdeldēsi apakš
Tā Kunga debesīm.

4 Kā zeltam spožums zudis un šķīstam zeltam
jaukums, svētās vietas akmeņi izkaisīti visos
ielu stūros! 2 Ciānas dārgie bērni, kas bija līdzīgi
šķīstam zeltam, kā tie nu top turēti par māla
traukiem, par podnieka rokas darbu! 3 Pat zvēri
dod krūti un zīdina savus bērnus; bet manas tautas
meita palikusi nežēlīga, tā kā strausi tuksnesī.
4 Zidama bērna mēle līp pie zoda no tvīkšanas,
bērniņi prasa maizes, bet neviena nav, kas tiem to
lauž. 5 Kas gardumus ēda, nu pamirst pa ielām;
kas purpurā uzaudzināti, tie nu apkampj mēslus.
6 Un manas tautas meitas noziegums ir lielāks,
nekā Sodomas grēki, kas piepeši tapa apgāzta,
nevienam nepieliekot rokas. 7 Viņas lielkungi bija
spožāki nekā sniegs un baltāki nekā piens, viņu
ģīmis bija sārtāks nekā krelles, tie bija skaisti kā
safīrs. 8 Bet nu viņu ģīmis tumšāks nekā melnums,
ka tos nepazīst uz ielām; un viņu āda līp pie
viņu kauliem, - tā ir izkaltusi kā malka. 9 Zobena
nokautie ir jo laimīgi nekā bada nokautie, jo šie
pamirst kā nodurti, tādēļ ka nav zemes augļu.
10 Žēlīgu sievu rokas vārījušas savus bērnus, tie
viņām bijuši par barību manas tautas meitas postā.
11 Tas Kungs izdarījis Savu bardzību, Viņš izgāzis
Savas dusmības karstumu un Ciānā iededzinājis
uguni, kas aprijis viņas pamatus. 12 To nebija
ticējuši zemes ķēniņi, nedz kāds no pasaules
iedzīvotājiem, ka pretinieki un ienaidnieki ieies
pa Jeruzālemes vārtiem. 13 Bet tas noticis viņas
praviešu grēku dēļ, viņas priesteru noziegumu
dēļ, tie viņas vidū izlējuši taisno asinis. 14 Tie
skraidīja šurp un turp kā akli pa ielām, sagānīti
asinīm, tā ka nevarēja aizskart viņu drēbes. 15 Un
tiem sauca: atkāpjaties, jūs nešķīstie, atkāpjaties,
atkāpjaties, neaizskariet nekā! Kad tie nu skrēja,
maldījās, tad starp pagāniem sacīja: tiem vairs
ilgāki nebūs mist. 16 Tā Kunga dusmība tos
izkaisījusi, Viņš tos vairs neuzlūkos; tie priesterus
nav cienījuši un vecus nav žēlojuši. 17 Mūsu acis
vēl īgst, skatīdamās pēc mūsu palīga, kas veltīgs,
mēs gaidīt gaidām uz tautu, kas nevar izglābt. 18
Tie mūsu pēdas dzinuši, ka nevarējām staigāt pa
savām ielām; mūsu gals ir tuvu, mūsu dienas ir
pagalam, jo mūsu gals atnācis. 19 Mūsu dzinēji
bijuši čaklāki nekā ērgļi apakš debess, tie mūs
vajājuši pa kalniem, tuksnesī tie mums likuši
valgus. 20 Tā Kunga svaidītais, uz ko mūsu dzīvība
stāvēja, ir gūstīts viņu bedrē, par ko sacījām:
apakš viņa ēnas dzīvosim starp pagāniem. 21
Priecājies un līksmojies, Edoma meita, Uc zemes
iedzīvotāja! Tomēr tas biķeris nāks pie tevis
arīdzan, tu piedzersies un tapsi kaunā. 22 Tavs
noziegums ir deldēts, Ciānas meita, Viņš tevi vairs
neliks aizvest. Bet tavu noziegumu, Edoma meita,
Viņš piemeklēs, tavus grēkus Viņš atklās.

5 Piemini, Kungs, kas mums noticis, skaties un
uzlūko mūsu kaunu. 2 Mūsu mantas tiesa
svešiniekiem kļuvusi, mūsu nami ārzemniekiem.
3 Mēs esam bāriņi bez tēva, mūsu mātes ir kā
atraitnes. 4 Savu ūdeni mēs dzeram par naudu,
savu malku pērkam par maksu. 5 Mēs topam vajāti
pār kaklu pār galvu, mēs esam noguruši, dusas
mums nav. 6 Mēs esam devušies rokā ēģiptiešiem
un Asiriešiem, lai dabūtu maizes paēst. 7 Mūsu tēvi

apgrēkojušies, un to vairs nav, bet mēs nesam viņu
noziegumus. **8** Kalpi valda pār mums, un neviena
nav, kas mūs izglābj no viņu rokām. **9** Mums sava
maize jāatved ar nāves bailēm, tuksneša zobena
priekšā. **10** Mūsu āda ir nomelnējusi kā ceplī no
tāda briesmīga bada. **11** Sievas Ciānā apsmietas,
jaunavas Jūda pilsētās. **12** Lielkungi caur viņu roku
ir pakārti, un vecaju vaigs nav turēts godā. **13**
Jaunekļus dzen pie malšanas, un puiši klūp malku
nesdami. **14** Vecaji atstājās no vārtiem un jaunekļi
no savām dziesmām. **15** Mūsu sirds līksmība ir
pagalam, mūsu diešana palikusi par vaimanām.
16 Mūsu galvas kronis nokritis, - ak vai mums,
ka esam grēkojuši! **17** Tādēļ mūsu sirds gurdena,
tādēļ mūsu acis palikušas tumšas; **18** Ciānas kalna
dēļ, kas izpostīts, ka lapsas pār to tekā. **19** Tu,
Kungs, paliec mūžīgi, Tavs godības krēsls līdz radu
radiem. **20** Kādēļ Tu mūs mūžam gribi aizmirst,
kāpēc Tu mūs tik ilgi gribi atstāt? **21** Kungs,
atgriezi mūs pie Tevis, tad atgriezīsimies, atjauno
mūsu dienas, tā kā vecos laikos. **22** Jeb vai Tu
mūs pavisam esi atmetis un tik ļoti par mums
apskaities?

Ecechiela

1 Un notikās trīsdesmitā gadā, ceturtā mēnesī,
piektā mēneša dienā, kad es biju starp tiem
aizvestiem pie Ķebaras upes, tad debesis atvērās,
un es redzēju Dieva parādīšanas. **2** Piektā mēneša
dienā (tas bija tas piektais gads pēc ķēniņa
Jojaķima aizvešanas cietumā), **3** Tā Kunga vārds
notika uz Ecehiēli, Buzus dēlu, priesteri Kaldeju
zemē, pie Ķebaras upes, un Tā Kunga roka nāca
pār viņu. **4** Tad es skatījos, un redzi, vētra nāca
no ziemeļa puses un liels padebesis, un uguņi
laistījās un spožums tam bija visapkārt, un pašā
vidū spulgoja kā gaišs zelts no uguns. **5** Un no
viņa vidus rādījās tā kā četri dzīvi radījumi, un
tie izskatījās pēc cilvēku līdzības. **6** Un ikvienam
no viņiem bija četri vaigi, un ikvienam bija četri
spārni. **7** Un viņu kājas bija taisnas un viņu
pēdas bija kā teļa nagi un spīdēja kā gludena
vara spožums. **8** Un cilvēku rokas bija apakš viņu
spārniem viņu četros sānos, un visiem četriem bija
savi vaigi un savi spārni. **9** Viņu spārni bija salikti
viens pie otra. Kad tie gāja, tad tie negriezās,
ikkatrs gāja taisni uz priekšu. **10** Un viņu vaigu
izskats (priekšā) bija visiem četriem cilvēka vaigs
un pa labo roku lauvas vaigs, un pa kreiso roku
bija visiem četriem vērša vaigs un ērgļa vaigs
visiem četriem (iekšpusē). **11** Un viņu vaigi un
viņu spārni augšā šķīrās; ikvienam divi (spārni)
sitās kopā un divi apklāja viņu miesas. **12** Un tie
gāja ikviens taisni uz priekšu; kurp gars dzinās,
turp tie gāja un neapgriezās iedami. **13** Un izskats
šiem dzīviem bija kā degošu ogļu izskats, kā lāpu
spīdums; šis uguns spulgoja to dzīvo starpā. Un
tām ugunīm bija spožums, un no tā uguns izšāvās
zibeņi. **14** Un tie dzīvie šāvās šurp un turp kā
zibeņi zibēdami. **15** Un es uzskatīju tos dzīvos, un
redzi, zemē pie tiem dzīviem bija pa skritulim viņu
četru vaigu priekšā. **16** Skrituļa izskats un viņu
darbs bija kā topāza izskats un visiem četriem
bija vienāds izskats, un viņu izskats un viņu darbs
bija tā kā būtu skritulis iekš skrituļa. **17** Iedami tie
gāja uz savām četrām pusēm; tie neapgriezās, kad
tie gāja. **18** Un viņu loki bija augsti un briesmīgi,
un viņu loki bija pilni acu visapkārt pie visiem
četriem skrituļiem. **19** Un kad tie dzīvie gāja, tad
tie skrituļi tiem gāja līdz, un kad tie dzīvie no
zemes pacēlās, tad arī tie skrituļi pacēlās. **20** Kurp
gars dzinās, turp tie gāja pēc gara dzīšanās, un tie
skrituļi tiem pacēlās līdz; jo to dzīvo gars bija iekš
tiem skrituļiem. **21** Kad tie gāja, tad arī šie gāja, un
kad tie stāvēja, tad arī šie stāvēja; un kad tie no
zemes pacēlās, tad arī tie skrituļi tiem pacēlās līdz;
jo to dzīvo gars bija iekš tiem skrituļiem. **22** Un
virs to dzīvo galvām bija tā kā debess izplatījums,
bijājams, kristāla izskatā, augšā plētās pār viņu
galvām. **23** Un apakš šī izplatījuma viņu spārni bija
pacelti vienam pret otru, ikvienam divi spārni,
kas apsedza viņu miesas vienā pusē un otrā pusē.
24 Un tiem ejot es dzirdēju viņu spārnu troksni,
ik kā varenu ūdeņu krākšanu, kā tā Visuvarenā
balsi, kā ļaužu bara troksni, kā kara spēka troksni.
Un kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus nolaida.
25 Un balss atskanēja no tā izplatījuma, kas virs
viņu galvām; kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus
nolaida. **26** Un uz tā izplatījuma virs viņu galvām
bija redzams kā godības krēsls, kā safīra akmeņu
izskats, un uz tā godības krēsla bija tā kā cilvēks,
kas uz tā sēdēja. **27** Un es redzēju tā kā gaiša zelta
spožumu, kā uguns liesmas visapkārt un iekšā, no
viņa gurniem uz augšu un no viņa gurniem uz
apakšu es redzēju kā uguni, un spožums viņam
bija visapkārt. **28** Tā kā varavīksne, kas padebešos
stāv lietus laikā, tāds bija tas spožums visapkārt.
Tā izskatījās Tā Kunga godības līdzība. Un kad es
to redzēju, tad es kritu uz savu vaigu, un dzirdēju
viena runātāja balsi.

2 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, stājies
kājās, tad Es ar tevi runāšu. **2** Un kad Viņš uz
mani runāja, tad nāca gars iekš manis un cēla
mani kājās, un es dzirdēju To, kas uz mani runāja.
3 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, Es tevi
sūtu pie Israēla bērniem, pie tiem stūrgalvīgiem
ļaudīm, kas sacēlušies pret Mani; viņi un viņu tēvi
no Manis atkāpušies līdz šai pašai dienai. **4** Un
tie bērni ir stūrgalvji un cietām sirdīm: Es tevi
sūtu pie tiem, un tev būs uz tiem sacīt: tā saka
Tas Kungs Dievs. **5** Un vai tie klausa, vai neklausa
- jo tie ir pārgalvju suga - taču tiem būs zināt,
ka pravietis ir viņu vidū. **6** Bet tu, cilvēka bērns,
nebīsties no tiem un nebīsties no viņu vārdiem:
jebšu dadži un ērkšķi ap tevi, un tu dzīvo pie
skorpioniem, tomēr nebīsties no viņu vārdiem
un neiztrūksties no viņu vaiga; jo tie ir atkāpēju
suga. **7** Un tev būs Manus vārdus uz tiem runāt,
vai tie klausa, vai neklausa; jo tie ir stūrgalvji. **8**
Bet tu, cilvēka bērns, klausi, ko es tev saku: neesi
neklausīgs, tā kā tā nepaklausīgā tauta. Atver
savu muti un ēd, ko es tev dodu. **9** Tad es redzēju,
un raugi, roka pret mani bija izstiepta, un redzi,
iekš tās bija satīta grāmata. **10** Un viņš to attaisīja
manā priekšā, un tā bija aprakstīta iekšpusē un
ārpusē, un tur bija uzrakstītas raudu dziesmas,
nopūtas un vaimanas.

3 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, ēd, kas
tavā priekšā, ēd šo satīto grāmatu, un ej un
runā uz Israēla namu. **2** Tad es atdarīju savu muti,
un Viņš man deva ēst to satīto grāmatu. **3** Un
Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, dod savam
vēderam ēst un pildi savas iekšas ar šo satīto
grāmatu, ko Es tev dodu. Tad es ēdu, un tas bija
manā mutē tik salds kā medus. **4** Un Viņš sacīja
uz mani: Cilvēka bērns, ej pie Israēla nama un
runā uz tiem Manus vārdus. **5** Jo tu netopi sūtīts
pie ļaudīm, kam tumša valoda un grūta mēle, bet
uz Israēla namu, **6** Ne pie lielām tautām, kam
tumšas valodas un grūtas mēles, kuru vārdus tu
nevari saprast; bet pie tiem Es tevi esmu sūtījis,
tie tevi var saprast. **7** Bet Israēla nams negribēs
tevi klausīt, tāpēc ka tie Mani negrib klausīt. Jo
visam Israēla namam ir bieza piere un cieta sirds.
8 Redzi, tavu vaigu Es daru cietu kā viņu vaigu,
un tavu pieri biezu kā viņu pieri **9** Tavu pieri
Es esmu darījis kā dimantu, cietāku pār klinti.
Nebīsties no tiem un neiztrūksties no viņu vaiga;
jo tie ir atkāpēju suga. **10** Un Viņš sacīja uz mani:
Cilvēka bērns, ņem pie sirds visus Manus vārdus,
ko Es uz tevi runāšu, un klausies tos ar savām
ausīm. **11** Un ej pie tiem aizvestiem, pie savu ļaužu
bērniem, un runā uz tiem un saki uz tiem: tā saka
Tas Kungs Dievs; - vai tie nu klausa, vai neklausa.
12 Tad Tas Gars mani pacēla, un es dzirdēju aiz
sevis liela trokšņa balsi, kad Tā Kunga godība
pacēlās no savas vietas, **13** Un (es dzirdēju) to
dzīvo spārnus, kas viens pie otra sniedzās, un to
skrituļu rībēšanu viņiem līdzās un liela trokšņa
skaņu. **14** Tad Tas Gars mani pacēla un mani
aizņēma, un es gāju rūgts sava gara karstumā,
bet Tā Kunga roka bija pār mani stipra. **15** Un
es nonācu uz Telabību pie tiem aizvestiem, kas
dzīvoja pie Ķebaras upes, un paliku tur, kur tie
dzīvoja, un paliku tur viņu vidū septiņas dienas
ļoti noskumis. **16** Un pēc septiņām dienām Tā
Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **17** Cilvēka
bērns, Es tevi esmu licis par sargu Israēla namam,
ka tev no Manas mutes būs klausīties to vārdu
un viņiem no Manas puses piekodināt. **18** Kad
Es saku uz bezdievīgo: tu mirdams mirsi, - un
tu viņu nepamāci un nerunā, ka tu bezdievīgo
atgriezi no viņa bezdievīgā ceļa un viņu paturi
dzīvu, tad bezdievīgais nomirs savā noziegumā,
bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. **19** Bet
kad tu bezdievīgo pamāci un viņš neatgriežas
no savas bezdievības un no sava bezdievīgā ceļa,
tad viņš nomirs savā noziegumā, bet tu savu
dvēseli esi izglābis. **20** Un kad taisnais nogriežas
no savas taisnības un dara ļaunu, tad Es viņam
likšu piedauzīties, un tas mirs; kad tu viņu neesi
pamācījis, tad viņš nomirs savos grēkos, un viņa
taisnība, ko viņš darījis, netaps pieminēta, bet
viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. **21** Bet kad tu
taisno pamāci, ka tam taisnam nebūs grēkot, un
viņš negrēko, tad viņš tiešām dzīvos, tāpēc ka tas
ir tapis pamācīts, un tu savu dvēseli esi izglābis.
22 Un Tā Kunga roka bija tur uz manis, un Viņš uz
mani sacīja: celies, ej ārā ielejā, un tur Es ar tevi
runāšu. **23** Tad es cēlos un izgāju ielejā, un redzi,
tur stāvēja Tā Kunga godība, tā kā tā godība, ko es
biju redzējis pie Ķebaras upes. Un es nokritu uz
savu vaigu. **24** Tad gars nāca iekš manis un mani
cēla kājās, un Viņš runāja uz mani un sacīja uz
mani: ej, ieslēdzies savā namā. **25** Un redzi, tu
cilvēka bērns, tev apliks virves, un tevi ar tām
saistīs, un tu no tām nevarēsi noiet viņu vidū.
26 Un Es tavai mēlei likšu pielipt pie zoda, un tu
paliksi mēms un tiem nebūsi par pārmācītāju; jo
tie ir atkāpēju suga. **27** Bet kad Es ar tevi runāšu,
tad Es atdarīšu tavu muti, un tev būs sacīt uz tiem:
tā saka Tas Kungs Dievs! Kas klausa, lai klausa, un
kas neklausa, lai neklausa; jo tie ir atkāpēju suga.

4 Un tu cilvēka bērns, ņem sev ķieģeli un liec
to savā priekšā un raksti uz to Jeruzālemes
pilsētu. **2** Un taisi aplēģerēšanu pret to un uztaisi
bulverķus(ielenkšanas torņi) pret to un uzmet
valni pret to un nostādi karaspēku pret to un
liec tai āžus(mūru dragājamais) visapkārt. **3** Un
ņem sev dzelzs pannu un liec to par dzelzs mūri
starp sevi un pilsētu, un griez savu vaigu pret
to, un tā lai tā top apsēsta, un tu to apsēdi. Tā
lai ir zīme Israēla namam. **4** Un tu gulies uz
saviem kreisiem sāniem un liec uz tiem Israēla
nama noziegumu; pēc to dienu skaita, cik uz
tiem gulēsi, tev būs nest viņu noziegumu. **5** Jo
Es tos gadus, cik viņi grēkojuši, tev skaitīšu par
dienām, trīssimt deviņdesmit dienas; tik ilgi tev
būs nest Israēla nama noziegumu. **6** Un kad tu šās
pabeigsi, tad gulies otru reizi uz saviem labiem
sāniem un tev būs nest Jūda nama noziegumu
četrdesmit dienas; Es tev dodu ik dienu par ik
gadu. **7** Un griez savu vaigu un savu atsegto
elkoni pret apsēsto Jeruzālemi, un sludini pret
viņu. **8** Un redzi, Es tev aplikšu virves, ka nevarēsi
grozīties no vieniem sāniem uz otriem, kamēr
būsi pabeidzis savas aplēģerēšanas(aplenkuma)
dienas. **9** Un tu ņem sev kviešus un miežus un
pupas un lēcas, putraimus un rudzus, un liec tos
traukā, un taisi sev no tiem maizi, pēc to dienu
skaita, cik tu gulēsi uz saviem sāniem, ka tev ir
ko ēst trīssimt un deviņdesmit dienas. **10** Tava
barība, ko tu ēdīsi, lai sver divdesmit sēķeļus uz

dienu; savos laikos tev to būs ēst. 11 Arī ūdeni tev
būs dzert ar mēru, inna sesto tiesu, savos laikos
tev to būs dzert. 12 Un tev būs ēst miežu karašas,
un tās cept uz cilvēka sūdiem priekš viņu acīm.
13 Un Tas Kungs sacīja: Israēla bērni tāpat ēdīs
savu maizi nešķīstu starp tiem pagāniem, kurp
Es tos aizdzīšu. 14 Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs!
Redzi, mana dvēsele nekad nav sagānījusies, jo
no savas jaunības es neesmu ēdis ne maitu, ne
saplosītu, un neganta gaļa nav nākusi manā mutē.
15 Un Viņš uz mani sacīja: redzi, Es tev atvēlu
ņemt lopu sūdus cilvēku sūdu vietā, uz kuriem
tev būs sataisīt savu maizi. 16 Un Viņš uz mani
sacīja: cilvēka bērns! Redzi, Es atņemšu maizes
padomu Jeruzālemē, un tie maizi ēdīs pēc svara
un ar sirdēstiem, un dzers ūdeni ar mēru un ar
izbailēm, 17 Tādēļ ka tiem būs maizes un ūdens
trūkums, un tie iztrūksies viens ar otru un ies
bojā savos noziegumos.

5 Un tu, cilvēka bērns, ņem sev asu nazi, bārdas
dzinēja nazi tev būs ņemt, un nodzen ar to savu
galvu un savu bārdu; pēc ņem svarus un dali tos
(matus). 2 Trešo tiesu sadedzini ar uguni pilsētas
vidū, kad aplēģerēšanas dienas pagalam; trešo
tiesu ņem un sacērt to ar zobenu viņai visapkārt,
un trešo tiesu izkaisi vēja, un Es izvilkšu zobenu
viņiem pakaļ 3 Un ņem no tiem kādu mazumiņu
un iesien to savas drēbes stūrī, 4 Un ņem vēl no
tiem un iemet ugunī un sadedzini tos ar uguni;
no tiem izies uguns pār visu Israēla namu. 5 Tā
saka Tas Kungs Dievs: šī ir Jeruzāleme, ko Es esmu
iecēlis vidū starp pagāniem, un viņai visapkārt ir
zemes. 6 Bet viņa turējās pretī Manām tiesām,
noziegdamās vairāk nekā pagāni, un Maniem
likumiem nekā tās valstis, kas viņai visapkārt;
jo tie ir atmetuši Manas tiesas un nav staigājuši
Manos likumos. 7 Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka:
Tāpēc ka jūs vairāk trakojāt nekā tie pagāni, kas
apkārt ap jums, un Manos likumos nestaigājāt
un nedarījāt Manas tiesas un nedarījāt arī pēc
to pagānu tiesām, kas apkārt ap jums, - 8 Tāpēc
Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Es (celšos) pret
tevi, tiešām, Es pats! Tavā starpā Es turēšu tiesu
priekš pagānu acīm. 9 Un Es darīšu tavā starpā,
kā Es vēl neesmu darījis un kā vairs nedarīšu,
visu tavu negantību dēļ. 10 Tāpēc tēvi ēdīs savus
bērnus tavā starpā, un bērni ēdis savus tēvus,
un Es tavā starpā turēšu tiesu un visus tavus
atlikušos izkaisīšu visos vējos. 11 Tādēļ, tik tiešām
kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka
tu esi sagānījusi Manu svēto vietu ar visādiem
gānekļiem un ar visādu negantību, tad Es cirpšu,
un Mana acs nežēlos, un Es netaupīšu. 12 Trešā
tiesa no tevis nomirs ar mēri un iznīks tavā
starpā badā, un trešā tiesa kritīs caur zobenu
visapkārt ap tevi, un trešo tiesu Es izkaisīšu visos
vējos, un Es izvilkšu zobenu tiem pakaļ. 13 Tā
Mana dusmība pilnīgi notiks un Mana bardzība
izgāzīsies uz viņiem, un Es pie tiem atriebšos,
un tie sajutīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas Savā
karstumā runājis, kad Savu bardzību pret tiem
pilnīgi būšu parādījis. 14 Es tevi likšu par tuksnesi
un par kaunu starp tiem pagāniem, kas visapkārt
ap tevi, priekš visu to acīm, kas iet garām. 15 Un
tu būsi par apsmieklu un kaunu, par mācību un
biedēkli tiem pagāniem, kas visapkārt ap tevi,
kad Es tevi sodīšu dusmībā un bardzībā un ar
briesmīgām sodībām, - Es Tas Kungs to esmu
runājis, - 16 Kad Es izsūtīšu pret tiem niknas bada
bultas, kas nomaitās, ko Es izsūtīšu jūs nomaitāt;
un Es vairošu badu pār jums un jums atņemšu
maizes padomu. 17 Un Es pār jums sūtīšu badu un
niknus zvērus, tie laupīs tavus bērnus; un mēris
un asinis ies apkārt tavā starpā, un Es vedīšu
zobenu pār tevi; Es Tas Kungs to esmu runājis.

6 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns! Griez savu vaigu pret Israēla
kalniem un sludini pret tiem 3 Un saki: Israēla
kalni, klausāties Tā Kunga Dieva vārdu! Tā saka
Tas Kungs Dievs uz kalniem un pakalniem, uz
upēm un ielejām: redzi! Es vedu pār jums zobenu
un izdeldu jūsu elku altārus. 4 Un jūsu altāri
taps nopostīti un jūsu saules stabi nolauzti, un es
gāzīšu jūsu nokautos jūsu elku priekšā. 5 Un Es
nodošu Israēla bērnu trūdus viņu elku priekšā un
kaisīšu jūsu kaulus ap jūsu altāriem. 6 Visur, kur
jūs mājojat, pilsētas būs postītas un elku kalni
atstāti, jo jūsu altāri būs sagāzti un nopostīti un
jūsu elki būs salauzti un izdeldēti, un jūsu saules
stabi tiks nocirsti un jūsu darījumi iznīcināti. 7
Un jūsu vidū gulēs nokauti, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs. 8 Bet Es (kādus) atlicināšu, ka
jums paliek, kas zobenam izmūk starp pagāniem,
kad jūs tapsiet izkaisīti pa zemēm. 9 Tad jūsu
izglābtie mani pieminēs starp pagāniem, kur tie
būs cietumā, kad Es būšu salauzis viņu mauku
sirdis, kas no Manis atkāpušās, un viņu acis, kas
mauko pakaļ viņu elkiem, un tiem riebsies tas
ļaunums, ko tie darījuši visās savās negantībās. 10
Un tiem būs samanīt, ka Es esmu Tas Kungs; Es
nebūt neesmu velti runājis, ka viņiem darīšu šo
ļaunumu. 11 Tā saka Tas Kungs Dievs: sasit savas
rokas un sit ar kāju pie zemes un sauc: ak vai! Pār
visām niknām Israēla nama negantībām, jo tie
kritīs caur zobenu, caur badu un caur mēri. 12 Kas

tālu, tas kritīs caur mēri, un kas tuvu, tas kritīs
caur zobenu, bet kas atliksies un izglābsies, nomirs
badā. Tā Es pret tiem izdarīšu savu bardzību. **13**
Tad jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad
viņu nokautie gulēs viņu elku priekšā ap viņu
altāriem pa visiem augstiem pakalniem, pa visiem
kalnu galiem un apakš visiem zaļiem kokiem un
apakš visiem kupliem ozoliem, tais vietās, kur tie
saldu smaržu upurēja visiem saviem elkiem. **14**
Un Es izstiepšu savu roku pār viņiem, un darīšu
zemi par postažu un tuksnesi vairāk nekā Diblas
tuksnesi, visur, kur viņi mājo; un tie samanīs, ka
Es esmu Tas Kungs.

7 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Un tu, cilvēka bērns, tā Tas Kungs Dievs saka
par Israēla zemi: gals, gals nāk pār tiem četriem
zemes stūriem! **3** Nu nāk gals pār tevi, jo Es
sūtīšu savu dusmību pret tevi, un tevi sodīšu pēc
taviem ceļiem un atmaksāšu tev par visām tavām
negantībām. **4** Un Mana acs tevi nežēlos, un Es
netaupīšu, bet Es tev darīšu pēc taviem ceļiem, un
atmaksāšu tavas negantības, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs. **5** Tā saka Tas Kungs Dievs:
nelaime, redzi, nelaime vien nāk! **6** Gals nāk, gals
nāk, tas ir uzmodies pret tevi, redzi, tas nāk! **7** Tavs
liktenis nāk, zemes iedzīvotājs. Laiks nāk, diena
ir tuvu, troksnis, ne gaviles uz kalniem. **8** Nu Es
drīz gribu izgāzt Savu bardzību pār tevi un izdarīt
Savu dusmību pret tevi un tevi sodīt pēc taviem
ceļiem un atmaksāt tev visas tavas negantības.
9 Un Mana acs nežēlos, un Es netaupīšu; pēc
taviem ceļiem Es tev došu un tavas negantības
Es tev atmaksāšu, un jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs, kas sit. **10** Redzi, diena, redzi, tā nāk,
liktenis nāk; rīkste zied, lepnība zaļo. **11** Varas
darbs ir uzaudzis par rīksti bezdievībai, neviens
no tiem neatliksies, neviens no viņu draudzes,
neviens no viņu pulka, nekādas žēlabas par tiem.
12 Laiks nāk, diena nāk. Lai pircējs nepriecājās,
un pārdevējs lai nenoskumst; jo bardzība nāk pār
visu viņas draudzi. **13** Jo pārdevējs neatdabūs,
ko pārdevis, jebšu vēl dzīvos; jo tā parādīšana
nebūs velti notikusi pār visu viņas draudzi, un
neviens, kas noziegumā, neizglābs savu dzīvību.
14 Lai pūš ar trumetēm un visu dara gatavu, tomēr
nebūs, kas ies karā; jo mana dusmība ir pār visu
viņas draudzi. **15** Zobens ir ārā, un mēris un bads
ir iekšā. Kas laukā, tas nomirs caur zobenu, un
kas pilsētā, to aprīs bads un mēris. **16** Un viņu
bēgļi, kas izbēg, būs kalnos un visi vaidēs kā
baloži ielejā, ikkatrs sava nozieguma dēļ. **17** Visas
rokas nogurs un visi ceļi sašļuks. **18** Tie apvilks
maisus, un bailība tos apklās, un pār visiem viņu
vaigiem būs kauns un visas viņu galvas būs plikas.
19 Tie izmetīs savu sudrabu uz ielām, un viņu
zelts būs par sūdiem, viņu sudrabs un viņu zelts
tos nevarēs izglābt Tā Kunga dusmības dienā.
Ar to tie nepieēdinās savu dvēseli, nedz pildīs
savu vēderu; jo tas tiem bija par apgrēcību, ka
noziedzās. **20** Ar savu skaisto glītumu tie dzinuši
lepnību, un no tā taisījuši savus negantos tēlus,
savus riebīgos elkus. Tāpēc Es to tiem esmu darījis
par sūdiem. **21** Un Es to nodošu svešiem rokā par
laupījumu, un bezdievīgiem virs zemes, ka tie
to laupa un ka tie to sagāna. **22** Un Savu vaigu
Es no tiem gribu nogriezt, ka tie Manu mantu
sagāna, un postītāji pār to nāks un to sagānīs.
23 Taisi ķēdes, jo zeme ir pilna asins grēku, un
pilsēta pilna varas darbu. **24** Tāpēc Es atvedīšu no
pagāniem tos niknākos, tie viņu namus iemantos,
un to vareno lepnībai Es darīšu galu, viņu svētekļi
tiks sagānīti. **25** Posts klāt; mieru meklēs, bet nav.
26 Bēdas nāks pār bēdām un vēsts pār vēsti; tad
meklēs parādīšanas no praviešiem, bet bauslība
iznīks priesteriem un padoms vecajiem. **27** Ķēniņš
bēdāsies, un lielkungi būs apģērbti ar izbailēm,
un tās zemes ļaudīm rokas nogurs. Es tiem darīšu
pēc viņu ceļiem un pēc viņu nopelna Es tos gribu
sodīt, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

8 Un notikās sestā gadā, sestā mēnesī, piektā
mēneša dienā: kad es sēdēju savā namā, un
Jūda vecaji sēdēja manā priekšā, tad tur Tā Kunga
Dieva roka krita uz mani. **2** Un es redzēju, un
raugi, tur bija viens, kam ģīmis bija kā uguns; no
viņa gurniem lejup tas bija kā uguns, un no viņa
gurniem augšup tas bija kā debess gaišums un
kā gaiša zelta spožums. **3** Un Viņš izstiepa tā kā
roku un mani sagrāba pie manas galvas matiem.
Un Tas Gars mani pacēla starp zemi un debesi
un mani aiznesa Dieva parādīšanā uz Jeruzālemi
priekš iekšējā pagalma vārtu durvīm, kas stāv
pret ziemeli, tur bija vieta tam riebīgam elka
tēlam, kas bija par riebšanu. **4** Un redzi, tur bija
Israēla Dieva godība tāda pat, kādu es biju redzējis
ielejā. **5** Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns,
pacel jel savas acis pret ziemeli! Un es pacēlu
savas acis pret ziemeli, un redzi, pret ziemeļa pusi
pie altāra vārtiem bija šis riebīgais elks, kur iet
iekšā. **6** Un Viņš sacīja uz mani: cilvēka bērns,
vai tu redzi, ko tie dara, tās lielās negantības, ko
Israēla nams šeit dara, ka Man jāatstāj Sava svētā
vieta? Bet tu redzēsi vēl lielākas negantības. **7**
Tad Viņš mani veda pie pagalma durvīm; un es
redzēju, un raugi, tur bija caurums sienā. **8** Un
Viņš sacīja uz mani: cilvēka bērns, lauzies jel caur
to sienu! Un es lauzos caur to sienu, un redzi, tur

bija durvis. 9 Tad Viņš sacīja uz mani: ej iekšā
un redzi tās niknās negantības, ko tie še dara. 10
Un es gāju iekšā un skatījos, un redzi, tur bija
visādas bildes no līdējiem tārpiem un negantiem
lopiem, visādi Israēla nama elkadievi, rakstīti
pie sienas visapkārt. 11 Un septiņdesmit vīri no
Israēla nama vecajiem un Jazanija, Safana dēls,
šo vidū, stāvēja viņu priekšā, un ikvienam bija
rokā savs kvēpināmais trauks, un smaržīgu dūmu
mākonis cēlās uz augšu. 12 Tad Viņš sacīja uz
mani: vai tu redzi, cilvēka bērns, ko Israēla nama
vecaji dara tumsībā, ikviens savā elku kambarī?
Jo tie saka: Tas Kungs mūs neredz, Tas Kungs
zemi atstājis. 13 Un Viņš sacīja uz mani: tu vēl
redzēsi lielas negantības, ko tie dara. 14 Un Viņš
mani veda pie Tā Kunga nama vārtu durvīm,
kas pret ziemeli, un redzi, tur sēdēja sievas, tās
apraudāja Tamusu. 15 Un Viņš uz mani sacīja: vai
tu to redzi, cilvēka bērns? Tu redzēsi vēl lielākas
negantības nekā šīs. 16 Un Viņš mani ieveda Tā
Kunga nama iekšējā pagalmā, un redzi, pie Tā
Kunga nama durvīm starp priekšnamu un altāri
bija kādi divdesmit pieci vīri, ar muguru pret Tā
Kunga namu un ar vaigu uz rītiem, un tie klanījās
pret rīta pusi saules priekšā. 17 Tad Viņš uz mani
sacīja: vai tu to redzi, cilvēka bērns? Vai Jūda
namam tā maza lieta, darīt tādas negantības, ko
tie še dara, ka zemi piepilda ar varas darbu, un
arvienu atkal Mani kaitina; jo redzi, vīna stīgas tie
tur pie sava deguna! 18 Tāpēc Es arīdzan darīšu
pēc Savas bardzības, un Mana acs nežēlos, un Es
nesaudzēšu. Jebšu tie ar stipru balsi kliedz priekš
Manām ausīm, tomēr Es tos neklausīšu.

9 Un Viņš sauca priekš manām ausīm ar stipru
balsi un sacīja: lai nāk tuvu tie pilsētas
piemeklētāji, un ikviens ar saviem kaujamiem
ieročiem rokā. 2 Un redzi, seši vīri nāca no
augšvārtu ceļa, kas pret ziemeli, ikviens savu
kaujamo ieroci rokā. Bet viens vīrs bija viņu vidū,
audeklī ģērbies, un rakstāmās lietas pie gurniem.
Un tie nāca iekšā un nostājās vara altārim sānis. 3
Un Israēla Dieva godība aizcēlās no tā ķeruba, virs
kā tā bija, pie nama sliekšņa, un sauca tam vīram,
kas ģērbies audeklī, kam tās rakstāmās lietas bija
pie gurniem. 4 Un Tas Kungs uz viņu sacīja: ej pa
pilsētu cauri, pa Jeruzālemi cauri, un apzīmē ar
zīmi pie pierēm tos ļaudis, kas nopūšas un vaid
par visām šīm negantībām, kas viņu starpā top
darītas. 5 Bet uz tiem citiem Viņš sacīja priekš
manām ausīm: ejat pa pilsētu viņam pakaļ un
kaujiet jūsu acs lai nežēlo, un nesaudzējiet. 6
Nokaujiet sirmgalvjus, jaunekļus un jaunietes un
bērnus un sievas, kamēr jūs tos izdeldējat. Bet
neaizskariet nevienu no tiem, pie kā tā zīme ir.
Un iesāciet no manas svētās vietas. Un tie iesāka
pie tiem vecajiem, kas tā nama priekšā bija. 7
Un Viņš uz tiem sacīja: sagāniet to namu un
piepildiet tos pagalmus ar nokautiem; izejiet! Un
tie izgāja un sita to pilsētu. 8 Un notikās, kad tie
tos sita un es atliku, tad es kritu uz savu vaigu
un brēcu un sacīju: ak Kungs, Dievs! Vai Tu visus
atlikušos iekš Israēla gribi izdeldēt, izgāzdams
Savu bardzību pār Jeruzālemi? 9 Tad Viņš uz mani
sacīja: Israēla un Jūda nama noziegums ir ļoti
varen liels, un zeme ir ar asinīm piepildīta, un
pilsēta ir netaisnības pilna; jo tie saka: Tas Kungs
zemi atstājis, un Tas Kungs neredz. 10 Tad ir Mana
acs nežēlos, un Es nesaudzēšu, Es metīšu viņu
grēkus uz viņu galvu. 11 Un redzi, tas vīrs, kas
ģērbies audeklī, kam tās rakstāmās lietas bija pie
gurniem, atnesa vēsti atpakaļ un sacīja: es esmu
darījis, kā Tu man pavēlējis.

10 Un es redzēju, un raugi, uz tā izplatījuma pār
to ķerubu galvām bija kā safīra akmens, tā kā
goda krēsls redzams pār viņiem. 2 Un Viņš runāja
uz to vīru, kas bija ģērbies audeklī, un sacīja: ej
iekšā starp tiem skrituļiem apakš tiem ķerubiem,
un pildi savas rokas ar degošām oglēm, kas starp
tiem ķerubiem, un kaisi tās pār to pilsētu. Un viņš
gāja iekšā priekš manām acīm. 3 Un tie ķerubi
stāvēja tam namam pa labo roku, kad tas vīrs
iegāja, un padebesis piepildīja iekšēju pagalmu. 4
Tad Tā Kunga godība pacēlās no tiem ķerubiem
pie tā nama sliekšņa, un tas nams piepildījās
ar padebesi, un tas pagalms bija pilns spožuma
no Tā Kunga godības. 5 Un to ķerubu spārnu
troksni dzirdēja līdz ārējam pagalmam, kā tā
visuvarenā Dieva balsi, kad Tas runā. 6 Un kad
Viņš tam vīram, kas ģērbies audeklī, bija pavēlējis
un sacījis: ņem uguni no tiem skrituļiem starp
tiem ķerubiem, tad viņš gāja iekšā un piestājās
pie viena skrituļa. 7 Tad ķerubs izstiepa savu roku
starp tiem ķerubiem pēc tā uguns, kas bija starp
tiem ķerubiem, un to ņēma un deva tam vīram
rokā, kas bija ģērbies audeklī; tas to ņēma un
izgāja ārā. 8 Un tur parādījās pie tiem ķerubiem
tā kā cilvēka roka apakš viņu spārniem. 9 Tad
es redzēju, un raugi, četri skrituļi bija pie tiem
ķerubiem, pie ikkatra ķeruba viens skritulis, un
tie skrituļi izskatījās kā turkisa akmeņi: 10 Un tie
četri bija vienādi pēc izskata, tā kā būtu skritulis
iekš skrituļa. 11 Ejot tie gāja uz savām četrām
pusēm, tie ejot negriezās, bet kurp galva turējās,
turp tie gāja pakaļ, tie ejot negriezās. 12 Un visa
viņu miesa un viņu mugura un viņu rokas un viņu
spārni un tie skrituļi bija pilni acu visapkārt pie

tiem četriem un viņu skrituļiem. 13 Tie skrituļi
tapa nosaukti viesulis priekš manām ausīm. 14 Un
ikvienam bija četri vaigi, tas pirmais vaigs bija
ķeruba vaigs, un tas otrais vaigs bija cilvēka vaigs,
un tas trešais bija lauvas vaigs, un tas ceturtais
bija ērgļa vaigs. 15 Un tie ķerubi cēlās. Tie bija tie
paši dzīvie, ko biju redzējis pie Ķebaras upes. 16
Un kad tie ķerubi gāja, tad tie skrituļi gāja viņiem
sānis, un kad tie ķerubi savus spārnus pacēla,
no zemes uz augšu skriet, tad ir tie skrituļi no
viņu sāniem nešķīrās. 17 Kad tie stāvēja, tad ir
šie stāvēja, un kad tie cēlās, tad ir šie cēlās, jo tā
dzīvā gars bija iekš tiem. 18 Un Tā Kunga godība
gāja nost no tā nama sliekšņa un stāvēja uz tiem
ķerubiem, 19 Un tie ķerubi cilāja savus spārnus
un pacēlās no zemes uz augšu priekš manām acīm
iziedami, un tie skrituļi gāja viņiem sānis; un tie
nostājās pie Tā Kunga nama vārtu durvīm pret
rīta pusi, un Israēla Dieva godība bija virsū pār
viņiem. 20 Šie bija tie dzīvie, ko es redzēju apakš
Israēla Dieva pie Ķebaras upes, un es nomanīju,
tos esam ķerubus. 21 Ikvienam bija četri vaigi un
ikvienam bija četri spārni un apakš viņu spārniem
bija kā cilvēku rokas. 22 Un viņu vaigi izskatījās
kā tie, ko biju redzējis pie Ķebaras upes, šiem un
viņiem bija vienāds izskats; un ikviens gāja taisni
uz priekšu.

11 Un Gars mani pacēla un mani nesa pie
Tā Kunga nama priekšējiem vārtiem, kas
pret rītiem stāv; un redzi, pie vārtu durvīm bija
divdesmit un pieci vīri, un viņu vidū es redzēju
Jazaniju, Asura dēlu, un Platiju, Benajas dēlu,
ļaužu virsniekus. 2 Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka
bērns, šie ir tie vīri, kas netaisnību izdomā un dod
ļaunu padomu šinī pilsētā. 3 Tie saka: laiks vēl nav
klāt, namus celt! Šī (pilsēta) ir tas pods un mēs tā
gaļa. 4 Tāpēc sludini pret tiem, sludini, cilvēka
bērns! 5 Tad Tā Kunga Gars krita uz mani un uz
mani sacīja: runā: tā saka Tas Kungs: jūs, ak Israēla
nams, sakāt tā, jo Es zinu, kādas domas jums
nāk prātā. 6 Varen daudz ir to, ko esat nokāvuši
šinī pilsētā, un viņas ielas jūs esat pildījuši ar
nokautiem. 7 Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: jūsu
nokautie, ko jūs viņas vidū esat nogāzuši, tie ir
tā gaļa, un šī ir tas pods, bet jūs no viņas vidus
izvedīs ārā. 8 Jūs bīstaties no zobena, un zobenu
Es vedīšu pār jums, saka Tas Kungs Dievs. 9 Es
jūs no viņas vidus izvedīšu ārā un jūs nodošu
svešiem rokā un nesīšu jums tiesu. 10 Jūs kritīsiet
caur zobenu, Es jūs sodīšu pie Israēla robežām,
un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. 11 Šī
(pilsēta) jums nebūs par podu, un jūs nebūsiet par
gaļu viņas vidū; pie Israēla robežām Es jūs gribu
sodīt. 12 Un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs,
tāpēc ka neesat staigājuši Manos likumos nedz
darījuši Manas tiesas, bet turējušies pēc pagānu
tiesām, kas jums visapkārt. 13 Un notikās, kad es
sludināju, tad Platija, Benajas dēls, nomira. Tad
es kritu uz savu vaigu un brēcu ar stipru balsi
un sacīju: Ak Kungs Dievs, vai tu pavisam galu
darīsi Israēla atlikušiem? 14 Tad Tā Kunga vārds
notika uz mani sacīdams: 15 Cilvēka bērns, tie
ir tavi brāļi, tavi brāļi, tavi radi, un viss Israēla
nams visnotaļ ir tie, uz ko Jeruzālemes iedzīvotāji
saka: atkāpjaties tālu no Tā Kunga, šī zeme mums
ir dota par mantību. 16 Tādēļ saki: tā saka Tas
Kungs Dievs: jebšu Es tos tālu esmu aizvedis starp
tautām un tos izkaisījis pa valstīm: taču Es par
mazu brīdi tiem būšu par svētumu tanīs valstīs,
kur tie nākuši. 17 Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs
Dievs: tiešām, Es jūs sapulcināšu no tām tautām
un jūs salasīšu no tām valstīm, kur esat izkaisīti,
un Es jums došu Israēla zemi. 18 Un tie nāks uz
turieni un ņems visus viņas gānekļus un visas
viņas negantības no tās nost. 19 Un Es tiem došu
vienādu sirdi un Es jums došu jaunu garu, un
atņemšu to akmens sirdi no viņu miesām un tiem
došu miesīgu sirdi, 20 Lai tie staigā Manos likumos
un sarga Manas tiesas un tās dara, un tie Man
būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par Dievu. 21
Bet tiem, kam sirds pēc savu gānekļu un neganto
elku prāta dzenās, tiem Es viņu grēkus metīšu
uz viņu galvu, saka Tas Kungs Dievs. 22 Tad tie
ķerubi pacēla savus spārnus un tie skrituļi bija
viņiem sānis, un Israēla Dieva godība bija virsū
pār tiem. 23 Un Tā Kunga godība cēlās no pilsētas
vidus un nostājās uz tā kalna, kas pilsētai pret
rītiem. 24 Tad Gars mani pacēla un mani aizveda
parādīšanā un caur Dieva Garu uz Kaldeju pie tiem
aizvestiem, un tā parādīšana, ko es biju redzējis,
no manis nozuda. 25 Un es tiem aizvestiem runāju
visus Tā Kunga vārdus, ko Viņš man bija parādījis.

12 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns, tu dzīvo atkāpēju sugā, kam
acis ir redzēt, bet tie neredz, kam ausis ir dzirdēt,
bet tie nedzird, jo tie ir atkāpēju suga. 3 Bet tu,
cilvēka bērns, taisi sev ceļa rīkus un izej pašā
dienas laikā priekš viņu acīm un aizej no savas
vietas uz citu vietu priekš viņu acīm, vai tie
varbūt samanīs, ka tie ir atkāpēju suga. 4 Tāpēc
iznes savus rīkus, kā ceļa rīkus pašā dienas laikā
priekš viņu acīm, un tad izej vakarā priekš viņu
acīm, kā tie iziet, kas uz ceļu dodās. 5 Lauzies
caur sienu priekš viņu acīm un iznes tur (savus
rīkus). 6 Priekš viņu acīm tev tos būs nest uz
pleciem, tumsā tev tos būs iznest, savu vaigu

tev būs apsegt, ka neredzi zemi. Jo Es tevi esmu
licis par brīnuma zīmi Israēla namam. 7 Un es
darīju, kā man bija pavēlēts; es iznesu savus rīkus
dienas laikā, kā ceļa rīkus, un vakarā es caur sienu
izlauzos ar roku; es tos iznesu tumsā, un tos nesu
uz pleciem priekš viņu acīm. 8 Un no rīta Tā
Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 9 Cilvēka
bērns! Vai Israēla nams, tā atkāpēju suga, uz tevi
nav sacījis: ko tu dari! 10 Saki uz tiem: tā saka
Tas Kungs Dievs: šī nasta ir Jeruzālemes valdnieks
un viss Israēla nams, kas tur iekšā. 11 Saki: es
esmu jūsu brīnuma zīme; kā es esmu darījis, tā
viņiem darīs, tie aizies un taps vesti cietumā. 12
Un tas valdnieks, kas viņu vidū, nesīs uz pleciem
tumsā un aizies; tie lauzīsies caur sienu, viņu tur
izvest, viņa vaigs taps apsegts, tādēļ ka viņam
ar acīm zemi nebūs redzēt. 13 Un Es izplētišu
savu tīklu pār viņu, ka viņš top gūstīts manos
valgos, un Es viņu vedišu uz Bābeli Kaldeju zemē,
viņš to neredzēs, bet tur mirs. 14 Un visus, kas
ap viņu, viņa palīgus, un visus viņa pulkus Es
izkaisīšu visos vējos un izvilkšu zobenu viņiem
pakaļ 15 Tā tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad
Es tos izklīdināšu pa tautām un tos izkaisīšu pa
valstīm. 16 Tomēr kādu mazu pulciņu no tiem Es
atlicināšu no zobena, no bada un no mēra, lai tie
viņu negantības stāsta tautu vidū, kurp tie nāks,
un lai samana, ka Es esmu Tas Kungs. 17 Un Tā
Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 18 Cilvēka
bērns, tev savu maizi būs ēst ar drebēšanu un
savu ūdeni dzert ar trīcēšanu un bēdām. 19 Un tev
būs sacīt uz tās zemes ļaudīm: tā saka Tas Kungs
Dievs par Jeruzālemes iedzīvotājiem Israēla zemē:
tie ēdīs savu maizi ar bēdām un dzers savu ūdeni
ar sirdēstiem, tādēļ ka viņu zeme taps tukša no
savas pilnības, visu savu iedzīvotāju varas darbu
dēļ. 20 Un tās pilsētas, kas iedzīvotāju pilnas,
kļūs postītas, un tā zeme būs par tuksnesi, un jūs
samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. 21 Un Tā Kunga
vārds uz mani notika sacīdams: 22 Cilvēka bērns,
kas tas jums par sakāmu vārdu Israēla zemē, ka
jūs sakāt: laiks ilgi velkās, un visa parādīšana būs
nieki! 23 Tādēļ saki uz tiem: tā saka Tas Kungs
Dievs: Es šim sakāmam vārdam likšu zust, ka
to par sakāmu vārdu vairs nelietos iekš Israēla.
Bet runā uz tiem: tās dienas nākušas tuvu līdz
ar ikvienu parādīšanas vārdu. 24 Jo vairs nebūs
veltīgas parādīšanas un viltīgas sludināšanas iekš
Israēla nama. 25 Jo Es, Tas Kungs, Es runāju; tas
vārds, ko Es runāju, notiks un vairs nevilcināsies;
jo jūsu dienās, atkāpēju suga, Es runāšu vienu
vārdu, un tam likšu notikt, saka Tas Kungs Dievs.
26 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
27 Cilvēka bērns, redzi, Israēla nams saka: tā
parādīšana, ko šis redz, velkas uz ilgu laiku, un
šis sludina par laikiem, kas ir tālu. 28 Tāpēc saki
uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs, neviens no
Maniem vārdiem vairs nevilcināsies; tas vārds, ko
Es runāšu, notiks, saka Tas Kungs Dievs.

13 Un Tā Kunga vārds notika uz mani
sacīdams: 2 Cilvēka bērns, sludini pret Israēla
praviešiem, kas nākošas lietas sludina, un saki uz
tiem praviešiem, kas no savas pašu sirds sludina:
klausiet Tā Kunga vārdu. 3 Tā saka Tas Kungs
Dievs: ak vai, tiem trakiem praviešiem, kas pēc
sava pašu prāta staigā, un nekā neredz! 4 Tavi
pravieši, ak Israēl, ir kā lapsas sagruvušos mūros.
5 Jūs nestājaties plaisumos nedz taisiet sētu ap
Israēla namu, un nestāviet karā Tā Kunga dienā. 6
Viņu skatīšana ir viltus un viņu sludināšana meli,
kad tie saka: Tas Kungs to ir sacījis, un tomēr
Tas Kungs tos nav sūtījis, un cerē, ka viņu vārds
piepildīsies. 7 Vai jūsu skatīšana nebija viltus un
jūsu sludināšana nebija meli? Jūs sakāt, Tas Kungs
to ir runājis, un tomēr Es neesmu runājis. 8 Tādēļ
tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs runājiet
melus un skatiet viltu, tādēļ, redzi, Es celšos pret
jums, saka Tas Kungs Dievs. 9 Un Mana roka būs
pret tiem praviešiem, kas viltu redz un melus
sludina. Tiem nebūs būt Manu ļaužu draudzē
un nebūs tapt rakstītiem Israēla nama rakstā un
nebūs nākt Israēla zemē, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs: 10 Tāpēc, tāpēc ka tie Manus
ļaudis pieviļ un saka: miers, kur miera nav. Šis
uztaisa sienu no māliem, un citi to apmet ar
kaļķiem. 11 Saki uz tiem, kas ar kaļķiem apmet:
kritīs; stiprs lietus gāzīsies, un Es metīšu lielus
krusas gabalus, un liels viesulis plosīsies, redzi,
tad tā siena kritīs. 12 Vai uz jums nesacīs: kur
nu ir tie kaļķi, ar ko jūs esat apmetuši? 13 Tāpēc
tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām, Es sūtīšu lielu
viesuli savā bardzībā, un gāzīšu stipru lietu savā
dusmībā, un lielus krusas gabalus savā karstumā,
kas tai darīs galu. 14 Tā Es nolauzīšu to sienu,
ko jūs esat apmetuši ar kaļķiem, un to gāzīšu
pie zemes, un viņas pamats taps atsegts; tā viņa
grūs un jūs viņas vidū iesiet bojā, un samanīsiet,
ka Es esmu Tas Kungs. 15 Tā Es izdarīšu savu
bardzību pret to sienu un pret tiem, kas viņu
apmet ar kaļķiem; un Es uz jums sacīšu: tur vairs
nav nedz sienas, nedz to, kas viņu apmet (ar
kaļķiem), 16 To Israēla praviešu, kas Jeruzālemei
sludina, un priekš viņas redz miera parādīšanas,
un tomēr miera nav, saka Tas Kungs Dievs. 17
Un tu, cilvēka bērns, griez savu vaigu pret savu
ļaužu meitām, kas no savas pašu sirds sludina, un

sludini pret viņām. 18 Un saki: tā saka Tas Kungs
Dievs: ak vai tām, kas šuj spilvenus apakš visu
roku padusēm un taisa pagalvju spilvenus priekš
jauniem un veciem, gūstīt dvēseles! Jūs gūstat
manu ļaužu dvēseles; bet savas pašu dvēseles
gribat paturēt dzīvas. 19 Un jūs Mani sagāniet
pie Maniem ļaudīm par kādām saujām miežu un
par kādiem maizes kumosiem, un nokaujat tās
dvēseles, kam nebija mirt, un paturat dzīvas tās
dvēseles, kam nebija dzīvot, caur saviem meliem
pie Maniem ļaudīm, kas melus klausa. 20 Tādēļ
tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret
jūsu spilveniem(burvju apsēji), ar ko jūs dvēseles
gūstat, ka tās tiek vaļā, un tos raušu no jūsu rokām
un atsvabināšu tās dvēseles, tās dvēseles, ko jūs
gūstat, ka tās tiek vaļā. 21 Es arī saplēsīšu jūsu
pagalvju spilvenus, un atpestīšu Savus ļaudis no
jūsu rokas, tā ka tie jūsu rokā vairs nebūs par
medījumu, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas
Kungs. 22 Tādēļ ka jūs apbēdinājāt tā taisnā sirdi
ar viltu, ko Es neesmu apbēdinājis, un stiprinājāt
tā bezdievīgā rokas, lai tas neatgriežas no sava
ļaunā ceļa, ka dzīvotu: 23 Tādēļ jums vairs nebūs
viltu skatīt nedz melus sludināt, bet Es izglābšu
Savus ļaudis no jūsu rokas, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs.

14 Un pie manis atnāca kādi Israēla vecaji un
apsēdās manā priekšā. 2 Tad Tā Kunga vārds
uz mani notika sacīdams: 3 Cilvēka bērns, šie
vīri savus elkadievus uzņēmuši savā sirdī un to,
kas viņus apgrēcina, cēluši priekš savām acīm;
vai tad tādiem bija Mani jautāt? 4 Tādēļ runā ar
tiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs:
ikviens no Israēla nama, kas savā sirdī uzņem
elkudievus un ceļ priekš savām acīm, kas viņus
apgrēcina, un nāk pie pravieša, - tad Es Tas Kungs
viņam atbildēšu pēc viņu elkadievu pulka, 5 Lai
Es Israēla namam sirdi aizgrābju, jo tie visi no
Manis ir atkāpušies caur saviem elkadieviem. 6
Tāpēc saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs
Dievs: atgriežaties un nogriežaties no saviem
elkadieviem un nogriežat savu vaigu no visām
savām negantībām. 7 Jo ikviens no Israēla nama
un no tiem svešiniekiem, kas Israēla starpā dzīvo,
kas no Manis atkāpjas un uzņem savus elkadievus
savā sirdī un ceļ priekš savām acīm, kas viņus
apgrēcina, un nāk pie pravieša caur viņu Mani
vaicāt, - Es esmu Tas Kungs, - tam no Manis kļūs
atbilde, 8 Un Es celšu Savu vaigu pret šo vīru un
to likšu par zīmi un sakāmu vārdu un to izdeldēšu
no viņa ļaužu vidus, un jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs. 9 Kad nu kāds pravietis pievilsies
un kaut ko runās, šim pravietim Es, Tas Kungs,
atkal likšu pievilties, un izstiepšu Savu roku pret
viņu un to izdeldēšu no Savu Israēla ļaužu vidus.
10 Tā tie nesīs savu noziegumu; kā tā vaicātāja
noziegums būs, tāpat būs tā pravieša noziegums,
11 Lai Israēla nams no Manis vairs nenomaldās un
vairs neapgānās ar visiem saviem pārkāpumiem;
tad tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par
Dievu, saka Tas Kungs, Dievs. 12 Atkal Tā Kunga
vārds uz mani notika sacīdams: 13 Cilvēka bērns,
kad kāda zeme pret Mani apgrēkojās un no Manis
atkāpjas, tad Es izstiepšu Savu roku pret viņu un
viņai atņemšu maizes padomu un tai sūtīšu badu
un izdeldēšu no tās cilvēkus un lopus. 14 Jebšu šie
trīs vīri, Noa, Daniēls un Ījabs būtu viņas vidū, tad
tie caur savu taisnību tikai izglābtu savas dvēseles,
saka Tas Kungs Dievs. 15 Un ja Es sūtītu niknus
zvērus tai zemē, ka tā paliktu bez ļaudīm un par
tuksnesi un to zvēru dēļ neviens tur nestaigātu,
16 Un šie trīs vīri būtu viņas vidū, - tik tiešām kā
Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie neizglābtu
nedz dēlus nedz meitas; tie paši vien izglābtos,
bet tā zeme paliktu par tuksnesi. 17 Jeb kad Es
zobenu sūtītu pār šo zemi un sacītu: zoben, ej
pa to zemi! Un Es no tās izdeldētu cilvēkus un
lopus, 18 Jebšu tie trīs vīri būtu viņas vidū, tik
tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie
neizglābtu nedz dēlus nedz meitas, bet paši vien
izglābtos. 19 Jeb kad Es mēri sūtītu šai zemē,
un pār to izgāztu savu bardzību ar asinīm, un
izdeldētu no tās cilvēkus un lopus, 20 Jebšu Noa,
Daniēls un Ījabs būtu viņas vidū, tik tiešām kā
Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie neizglābtu
nedz dēlus nedz meitas, bet caur savu taisnību
tie izglābtu tikai savu dvēseli. 21 Bet tā saka
Tas Kungs Dievs: jebšu Es pret Jeruzālemi sūtīšu
Savas četras sodības, zobenu un badu un niknus
zvērus un mēri, un izdeldēšu cilvēkus un lopus no
turienes, 22 Tomēr redzi, tur atliks kādi izglābti,
kas taps izvesti, dēli un meitas; redzi, tie nāks pie
jums, un jūs redzēsiet, kā tiem klājās un ko tie
dara, un tapsiet iepriecināti pār to ļaunumu, ko
Es esmu vedis pār Jeruzālemi ar visu to citu, ko Es
pār to esmu vedis. 23 Tie jūs iepriecinās, kad jūs
redzēsiet, kā tiem klājās un ko tie dara, un jūs
redzēsiet, ka Es neesmu darījis bez iemesla, ko Es
tur esmu darījis, saka Tas Kungs Dievs.

15 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns! Vai vīna koks pārāks par
citu koku, vīna stīga, kas ir starp meža kokiem! 3
Vai no tā ņem lietas koku, ko taisīt? Vai no tā ņem
vadzi, pie tā pakārt kādu rīku? 4 Redzi, ugunij to
nodod par barību; uguns ēd viņa abus galus un
apsvilina viņa vidu; vai tas vēl der kādai lietai?

5 Redzi, kad tas vēl bija vesels, tad tas nederēja
nekādai lietai, ne nu vēl, kad uguns to ēdis un
apsvilinājis, vai no tā vēl ko var taisīt? 6 Tāpēc
tā saka Tas Kungs Dievs: tā kā vīna koku starp
meža kokiem Es nododu ugunij, lai to aprij, tā Es
nodošu Jeruzālemes iedzīvotājus. 7 Un Es pret
tiem griezīšu Savu vaigu; no uguns tie iznākuši
un uguns tos aprīs, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas
Kungs, kad Es pret tiem griežu Savu vaigu. 8 Un
Es darīšu to zemi par posta vietu, tāpēc ka tie visi
no Manis atkāpušies, saka Tas Kungs Dievs.

16 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika
sacīdams: 2 Cilvēka bērns, dari Jeruzālemei
zināmas viņas negantības un saki: 3 Tā saka
Tas Kungs Dievs uz Jeruzālemi: tavs rads un
tava dzimtene ir no Kanaāna zemes, tavs tēvs
bija Amorietis, un tava māte Etiete. 4 Un tava
piedzimšana (bija tāda): tai dienā, kad tu dzimi,
tava naba netapa apgraizīta, un ar ūdeni tu netapi
mazgāta, ka kļūtu šķīsta, nedz ar sāli berzta, nedz
autos ietīta. 5 Neviena acs par tevi neapžēlojās,
ka kaut kā žēlodama tevi būtu kopusi, bet tevi
nometa laukā; tik nicināta bija tava dvēsele tai
dienā, kad tu dzimi. 6 Kad Es tev garām gāju, tad
Es tevi redzēju tavās asinīs saminamu, un sacīju
uz tevi tavās asinīs: dzīvo! Tiešām, Es sacīju uz
tevi tavās asinīs: dzīvo! 7 Es tevi ļoti esmu vairojis,
kā augļus tīrumā, un tu esi iezēlusi un uzaugusi
un ienākusies lielā skaistumā. Tavas krūtis ir
piebriedušas un tavi mati paauguši; bet tu biji
kaila un plika. 8 Un kad Es tev garām gāju un tevi
redzēju, raugi, tad bija tas laiks tevi iemīlēt. Tad
Es Savus spārnus izpletu pār tevi un apsedzu tavu
kailumu un tev zvērēju un nācu ar tevi derībā,
saka Tas Kungs Dievs, un tu Man piederēji. 9 Un
Es tevi mazgāju ar ūdeni un noskaloju tavas asinis
no tevis un svaidīju tevi ar eļļu. 10 Es tevi arī
apģērbu ar izrakstītām drēbēm un tev apvilku
pasarkanas kurpes, un tev apjozu šķīstu audekli
un tevi apsedzu ar zīdu. 11 Un Es tevi skaisti
izpušķoju un liku gredzenus ap tavām rokām un
ķēdi ap tavu kaklu. 12 Es liku arī pieres sprādzi pie
tava vaiga un ausu sprādzi pie tavām ausīm un
goda kroni uz tavu galvu. 13 Tā tu biji izgreznota
ar zeltu un sudrabu, un tavas drēbes bija dārgs
audeklis un zīds un izrakstīts darbs. Tu ēdi kviešus
un medu un eļļu, un tu biji ļoti skaista, un tev
izdevās labi, un tu tiki ķēniņa godā. 14 Un slava no
tevis izgāja pa pagānu tautām par tavu skaistumu,
jo tas bija pilnīgs caur Manu glītumu, ko Es tev
biju pielicis, saka Tas Kungs Dievs. 15 Bet tu biji
droša ar savu skaistumu un paļaudamās uz savu
slavu tu paliki par mauku un padevies maucībā
ikkatram, kas gāja garām, un viņam piederēji. 16
Un tu ņēmi no savām drēbēm un taisīji sev raibus
elku altārus un maukoji tur, kā vēl nav ne bijis,
nedz būs. 17 Tu arī ņēmi Mana zelta un Mana
sudraba jaukos glītumus, ko Es tev biju devis, un
taisīji sev vīru tēlus un maukoji ar tiem. 18 Un tu
ņēmi savas izrakstītās drēbes un tās tiem uzsedzi,
un liki Manu eļļu un Manas kvēpināmās zāles tiem
priekšā. 19 Un Manu maizi, ko Es tev devu, miltus
un eļļu un medu, ar ko Es tevi ēdināju, to arīdzan
tu viņiem cēli priekšā par saldu smaržu. Tā tas
noticis, saka Tas Kungs Dievs. 20 Tu arī ņēmi savus
dēlus un savas meitas, ko tu man biji dzemdējusi,
un tos tiem upurēji par barību. Tā kā vēl par maz
būtu, maucību vien dzīt, 21 Tu arī Manus bērnus
kāvi un tos nodevi, un tiem liki priekš viņiem
caur uguni iet. 22 Un visā savā negantībā un savā
maucībā tu nepieminēji savas jaunības dienas,
kad tu biji plika un kaila un saminama savās
asinīs. 23 Un notika pēc visas tavas bezdievības, -
(Vai! Vai tev! saka Tas Kungs Dievs.) 24 Tu sev
taisīji kalnu altārus un elku altārus ikkatrā ielā.
25 Un pie visām ceļu jūtīm(sākumiem) tu uztaisīji
savus elku altārus, un sagānīji savu skaistumu; tu
izpleti savas kājas pret visiem, kas gāja garām, un
dzini lielu maucību. 26 Tu maukojies ar Ēģiptes
bērniem, saviem kaimiņiem, kas lieli miesā un
tu vairoji savu maukošanu, Mani kaitināt. 27
Redzi! Tad Es Savu roku izstiepu pret tevi un
atrāvu Savu nospriesto tiesu un tevi nodevu
tavām ienaidniecēm, Fīlistu meitu prātam, kas
tava negodīga ceļa dēļ kaunējās. 28 Un tad tu
maukojies ar Asura bērniem, jo tu nevarēji gan
dabūt; tiešām, tu ir ar tiem maukodamās nevarēji
gan dabūt. 29 Bet tu savu maukošanu vairoji līdz
veikalnieku zemei, līdz Kaldejai, arī ar to tev
nebija gan. 30 Tik kārīga ir tava sirds, saka Tas
Kungs Dievs, ka tu tādas lietas dari, proti lielas
maukas darbu; 31 Ka tu savus kalna altārus taisīji
pie visām ceļu jūtīm un savus elku altārus taisīji
ikkatrā ielā, un nebija kā cita mauka, smādēdama
maukas algu; 32 Tā kā laulības pārkāpēja sieva,
kas sava vīra vietā pielaiž svešus. 33 Visām citām
maukām top dota alga, bet tu savu algu dod
visiem saviem drauģeļiem un tos apdāvini, lai tie
visapkārt pie tevis nāk, ar tevi maukoties. 34 Tā
notiek pie tevis citādi, nekā pie citām sievām tavā
maucībā, tādēļ ka neviens tev nedzenās pakaļ
maukoties; tu piedāvā naudu, bet tev naudas
nedod; citāda tu esi tapusi. 35 Tādēļ, tu mauka,
klausi Tā Kunga vārdu. 36 Tā saka Tas Kungs
Dievs: Tāpēc ka tavs kauns izgāzts un tavs kailums
atklāts tavā maucībā ar taviem drauģeļiem un ar

visiem taviem negantiem elkiem, ka tu esi izlējusi
savu bērnu asinis, ko tiem esi devusi, 37 Tādēļ
redzi, Es sapulcināšu tavus draugeļus, ar ko tu esi
jaukusies, un visus, ko tu esi mīlinājusi, līdz ar
visiem, ko tu esi ienīdējusi, un Es tos sapulcināšu
visapkārt pret tevi, un atsegšu priekš viņiem tavu
kaunu, ka tiem būs redzēt visu tavu plikumu. 38 Es
tevi sodīšu pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju
tiesas, un izliešu tavas asinis bargās dusmās. 39
Un Es tevi nodošu viņu rokā, un tie nolauzīs tavus
kalna altārus un apgāzīs tavus elku altārus un tev
novilks tavas drēbes un tev atņems tavus dārgos
greznumus un tevi atstās pliku un kailu. 40 Un tie
sasauks pret tevi ļaužu pulku un tevi nomētās ar
akmeņiem un tevi sakaus ar saviem zobeniem.
41 Un tavus namus tie sadedzinās ar uguni un
tev nesīs tiesu priekš daudz sievu acīm. Es tavai
maucībai darīšu galu, ka tu vairs nepiedāvāsi
maukas algu. 42 Un Es izdarīšu Savu bardzību
pret tevi, ka Mana karstā dusmība atstājās no
tevis un Es tieku pie miera un vairs nedusmojos.
43 Tāpēc ka tu neesi pieminējusi savas jaunības
dienas un Mani ar visu to kaitinājusi, redzi, tad
ir Es metu tavus grēkus uz tavu galvu, saka Tas
Kungs Dievs; lai tu vairs nepadodies bezkaunībai
pie visām tavām negantībām. 44 Redzi, ikviens,
kas runā līdzībās, par tevi sacīs: kāda māte, tāda
meita. 45 Tu esi savas mātes meita, kas apnikusi
savu vīru un savus bērnus, un tu esi savu māsu
māsa, kas apnikušas savus vīrus un savus bērnus.
Jūsu māte ir Etiete un jūsu tēvs Amorietis. 46
Tava vecākā māsa ir Samarija ar savām meitām,
kas tev dzīvo pa kreiso roku, un tava jaunākā
māsa, kas dzīvo pa tavu labo roku, tā ir Sodoma
ar savām meitām. 47 Bet tu neesi staigājusi viņu
ceļos un neesi darījusi pēc viņu negantības tik
mazu brīdi; tu esi palikusi niknāka pār viņām
visos savos ceļos. 48 Tik tiešām kā Es dzīvoju,
saka Tas Kungs Dievs, Sodoma, tava māsa, līdz ar
savām meitām tā nav darījusi, kā tu esi darījusi
ar savām meitām! 49 Redzi, šis bija tavas māsas
Sodomas noziegums: lepnība un maizes pilnība un
dzīve bez bēdām bija viņai un viņas meitām; bet
nabagam un bēdīgam tā nesniedza roku. 50 Bet
tie bija lepni un darīja negantības manā priekšā;
to redzēdams Es tos esmu atmetis. 51 Arī Samarija
ne uz pusi tik daudz nav grēkojusi kā tu, un
tu esi darījusi vairāk negantības nekā viņa, tā
ka tu savu māsu esi taisnojusi ar visām savām
negantībām, ko tu darījusi. 52 Tad tu nesi arī savu
kaunu, kad esi aizstāvējusi savas māsas ar saviem
grēkiem, jo tu negantākus esi darījusi, nekā tās;
viņas ir taisnākas nekā tu. Tāpēc kaunies tu arī
un nesi savu kaunu, tādēļ ka tu esi taisnojusi
savas māsas. 53 Bet Es novērsīšu viņu cietumu,
Sodomas un viņas meitu cietumu, un Samarijas
un viņas meitu cietumu, un tavu cietumnieku
cietumu viņu starpā, 54 Lai tu nesi savu kaunu
un kaunies par visu, ko esi darījusi, viņiem par
iepriecināšanu. 55 Kad tavas māsas, Sodoma un
viņas meitas, atgriezīsies pie savas vecās būšanas,
un Samarija ar savām meitām atgriezīsies pie
savas vecās būšanas, tad ir tu ar savām meitām
atgriezīsies pie savas vecās būšanas. 56 Un tava
māsa Sodoma nebija par valodu tavā mutē tavas
lepnības laikā, 57 Pirms tava bezdievība tapa
atklāta, kā tanī laikā, kad tevi pulgoja Sīrijas
meitas un visas apkārtējās Fīlistu meitas tevi
nievāja no visām pusēm. 58 Tava bezkaunība un
tavas negantības tev jānes, saka Tas Kungs. 59 Jo
tā saka Tas Kungs Dievs: Es tev darīšu tāpat, kā tu
esi darījusi, kas esi nicinājusi zvērestu un lauzusi
derību. 60 Bet Es pieminēšu Eavu derību, ko ar tevi
esmu derējis tavas jaunības dienās, un Es celšu
ar tevi mūžīgu derību. 61 Tad tu pieminēsi savus
ceļus, un kaunēsies, kad uzņemsi savas lielās un
mazās māsas, jo Es tev tās došu par meitām, lai
tās gan nav no tavas derības. 62 Jo Es apstiprināšu
Savu derību ar tevi, un tu samanīsi, ka Es esmu
Tas Kungs, 63 Lai tu to piemini un kaunies, un
savu muti vairs neatdari sava kauna dēļ, kad Es
tev visu piedošu, ko tu esi darījusi, saka Tas Kungs
Dievs.

17 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns, liec Israēla namam mīklu
priekšā un stāsti līdzību. 3 Un saki: tā saka Tas
Kungs Dievs: liels ērglis ar lieliem spārniem, ar
stipriem locekļiem un kuplām raibām spalvām
nāca uz Lībanu un paņēma ciedra koka galotni.
4 Viņš nolauza pašu virsgalu un to aiznesa uz
vienu tirgoņu zemi un to iestādīja vienā tirgotāju
pilsētā. 5 Viņš paņēma arīdzan no tās zemes
sēklas un lika to sējamā tīrumā, viņš to paņēma un
stādīja kā vītolu pie liela ūdens. 6 Un tā izplauka
un palika par kuplu vīna koku ar zemu augumu,
jo viņa stīgas locījās uz viņu, un viņa sakne bija
apakš viņa; tā viņš tapa par vīna koku, kas izlaida
stīgas un dabūja zarus. 7 Un vēl viens ērglis
bija ar lieliem spārniem un kuplām spalvām, un
redzi, tas vīna koks locīja savas saknes uz viņu un
izstiepa savus zarus pret viņu, ka viņš šo slacinātu
no sava stādījuma dobēm. 8 Gan tas bija dēstīts
labā zemē pie liela ūdens, ka tam bija stīgas izlaist
un augļus nest un palikt par it labu vīna koku.
9 Saki tad: tā saka Tas Kungs Dievs: vai tam labi
izdosies? Vai viņa saknes netaps izrautas un viņa

augļi nogriezti, ka sakalst un visas viņa zaļās
lapas savīst? Un tas nenotiks caur lielu elkoni
nedz caur lielu ļaužu pulku, ka to izcels no viņa
saknēm. 10 Redzi jel! Viņš gan ir dēstīts, bet vai
tam labi izdosies? Vai tas, kad rīta vējš to aizskars,
kaltin nenokaltīs? Uz tām dobēm, kur tas dēstīts,
tas nokaltīs. 11 Un Tā Kunga vārds notika uz
mani sacīdams: 12 Saki jel uz to atkāpēju sugu:
vai jūs nezināt, kas tas ir? Saki: redzi, Bābeles
ķēniņš ir nācis uz Jeruzālemi un paņēmis viņas
ķēniņu līdz ar viņas lielkungiem un tos aizvedis
pie sevis uz Bābeli. 13 Un viņš no ķēniņa dzimuma
vienu ir ņēmis un ar to cēlis derību un tam licis
zvērēt un atņēmis zemes varenos, 14 Lai tā valsts
būtu zema un nepaaugstinātos, un lai tā derību
turēdama pastāvētu. 15 Bet tas no viņa atkāpās
un sūtīja savus vēstnešus uz Ēģipti, lai tam sūtītu
zirgus un ļaužu pulku. Vai tam izdosies? Vai
tas izglābsies, kas to dara? Vai derības lauzējs
izglābsies? 16 Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs Dievs, tā ķēniņa zemē, kas viņu darījis
par ķēniņu, kam zvērestu viņš nicinājis un kam
derību viņš lauzis, pie tā viņš nomirs Bābelē.
17 Un Faraons karā viņam klāt nestāvēs ar lielu
karaspēku un ar lielu pulku, kad uzmetīs valni un
uztaisīs bulverķus, izdeldēt daudz dvēseles. 18
Jo viņš nicinājis zvērestu un lauzis derību; redzi,
jebšu viņš savu roku bija devis, tomēr viņš visu
to ir darījis, tāpēc viņš neizglābsies. 19 Tādēļ tā
saka Tas Kungs Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, Es
Savu zvērestu, ko viņš nicinājis, un Savu derību,
ko viņš lauzis, gribu mest uz viņa galvu. 20 Un
Es Savu tīklu izpletīšu pār viņu, ka viņš Manos
valgos taps gūstīts, un Es viņu likšu novest uz
Bābeli un tur ar viņu tiesāšos par viņa atkāpšanos,
ka viņš no Manis atkāpies. 21 Un visi viņa bēgļi
ar visiem viņa piederīgiem kritīs caur zobenu,
un tie atlikušie taps izkaisīti visos vējos, un jūs
samanīsiet, ka Es, Tas Kungs, to esmu runājis. 22
Tā saka Tas Kungs Dievs: Es ņemšu no tā augstā
ciedra koka galotnes, un to stādīšu, no paša viņa
virsgala es ņemšu zariņu, un to dēstīšu ļoti augstā
kalnā, 23 Israēla augstā kalnā Es to stādīšu, un
viņš izlaidīs zarus un nesīs augļus un taps par
krāšņu ciedra koku, tā ka apakš viņa dzīvos visādi
putni no visādām spalvām; viņa zaru pavēnī tie
dzīvos. 24 Un visi koki laukā samanīs, ka Es, Tas
Kungs, to augsto koku esmu pazemojis un to zemo
koku paaugstinājis, to zaļo koku kaltējis un to
sakaltušo koku darījis zaļojam. Es, Tas Kungs, to
esmu runājis un to darīšu.

18 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Kāpēc jūs lietojiet šo sakāmo vārdu Israēla
zemē un sakāt: tēvi ēduši skābas vīnogas un
bērniem atmizējuši zobi. 3 Tik tiešām kā Es
dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, pie jums vairs
nenotiks ka šo sakāmo vārdu lietos iekš Israēla. 4
Redzi, visas dvēseles Man pieder; kā tēva dvēsele,
tā arī dēla dvēsele, Man tās pieder. Kura dvēsele
apgrēkojās, tā mirs. 5 Kad nu kas ir taisns un dara,
kas tiesa un taisnība, 6 Kas neēd uz (elku)kalniem
un nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem,
kas sava tuvāka sievu neapgāna un neguļ pie
sārņainas sievas, 7 Un kas nevienu nenospaida un
parādniekam dod atpakaļ viņa ķīlu, kas nelaupa,
bet izsalkušam dod maizes un apģērbj pliko ar
drēbēm, 8 Kas augļus nedzen nedz pagaidus plēš,
savu roku izsargā no netaisnības un taisnu tiesu
nes starp vienu un otru, 9 Kas staigā Manos
likumos un sargā Manas tiesas, turēdams ticību, -
tas ir taisns, tas dzīvos, saka Tas Kungs Dievs. 10
Bet ja tas dzemdinājis dēlu, kas ir laupītājs, kas
asinis izlej, kas savam brālim dara vienu no šīm
lietām, 11 Un kas nedara visas šīs lietas, bet ēd uz
(elku)kalniem un apgāna sava tuvāka sievu, 12
Kas nospaida nabagu un bēdīgo, laupa laupījumu,
neatdod ķīlu un paceļ savas acis uz elkiem, dara
negantību, 13 Izdod uz augļiem un plēš pagaidus,
- vai tam būs dzīvot? Tam nebūs dzīvot; tāpēc ka
tas ir darījis visas tādas negantības, mirtin tam
būs mirt, - viņa asinis lai paliek uz viņa. 14 Bet
redzi, ja tas dzemdinājis dēlu, kas redz visus tēva
grēkus, ko tas dara, un bīstas un nedara tāpat,
15 Neēd uz (elku)kalniem un nepaceļ savas acis
uz Israēla nama elkiem, neapgāna sava tuvākā
sievu, 16 Un nevienu nenospaida, ķīlu nepatur un
laupījumu nelaupa, savu maizi dod izsalkušiem
un pliko apģērbj ar drēbēm, 17 Savu roku izsargā
no netaisnības, neplēš augļus un pagaidus, dara
Manas tiesas un staigā Manos likumos, tam nebūs
mirt par sava tēva netaisnību, bet tiešām tam būs
dzīvot. 18 Bet viņa tēvs, tāpēc ka darījis varas
darbu, laupījis brāļa mantu, un darījis savu ļaužu
starpā, kas nebija labi, redzi, tam būs mirt par
savu noziegumu. 19 Bet jūs sakāt: Kāpēc dēlam
nebūs nest sava tēva noziegumu? Tiešām, dēls,
kas darījis tiesu un taisnību, turējis visus Manus
likumus un tos darījis, tam tiešām būs dzīvot!
Tai dvēselei, kas grēko, tai būs mirt. 20 Dēlam
nebūs nest tēva noziegumu, nedz tēvam nest dēla
noziegumu, uz taisna paliks viņa taisnība, un
uz bezdievīga paliks viņa bezdievība. 21 Bet kad
bezdievīgais atgriežas no visiem saviem grēkiem,
ko tas darījis, un tur visus Manus likumus un
dara, kas tiesa un taisnība, tad tas tiešām dzīvos
un nemirs. 22 Visi viņa grēki, ko viņš darījis,

viņam netaps pieminēti; savas taisnības dēļ, ko
viņš dara, viņš dzīvos. 23 Vai Man bezdievīgā
nāve varētu patikt? saka Tas Kungs Dievs, vai Man
nepatīk, ka viņš atgriežas no sava ceļa un dzīvo?
24 Bet kad taisnais nogriežas no savas taisnības
un dara netaisnību un dara visu negantību, ko
bezdievīgais dara, vai tam būs dzīvot? Visa viņa
taisnība, ko viņš darījis, netaps pieminēta tās
pārkāpšanas dēļ, ar ko viņš pārkāpis, un to grēku
dēļ, ar ko viņš apgrēkojies, viņš mirs. 25 Bet jūs
sakāt: Tā Kunga ceļš nav taisns. Klausiet tad, jūs
no Israēla nama! Vai Mans ceļš nav taisns? Vai
jo vairāk jūsu ceļi nav netaisni? 26 Kad taisnais
nogriežas no savas taisnības un dara netaisnību
un mirst tās dēļ, tad viņš mirst tās netaisnības dēļ,
ko viņš darījis. 27 Bet kad bezdievīgais atgriežas
no savas bezdievības, ko viņš darījis, un dara, kas
tiesa un taisnība, tas paturēs savu dvēseli dzīvu.
28 Tāpēc ka viņš liek vērā un atgriežas no visiem
saviem grēkiem, ko viņš darījis, tad viņš tiešām
dzīvos, viņš nemirs. 29 Un tomēr Israēla nams
saka: Tā Kunga ceļš nav taisns. Vai Mani ceļi,
ak Israēla nams, nav taisni? Vai jo vairāk jūsu
ceļi nav netaisni? 30 Tādēļ Es jūs tiesāšu, jūs no
Israēla nama, ikvienu pēc viņa ceļiem, saka Tas
Kungs Dievs. Atgriežaties un griežaties atpakaļ
no visiem saviem pārkāpumiem, ka noziegums
jums nepaliek par valgu. 31 Atmetiet nost no sevis
visus savus pārkāpumus, ar ko jūs esat pārkāpuši,
un dariet sev jaunu sirdi un jaunu garu. Jo kāpēc
jūs gribat mirt, jūs no Israēla nama? 32 Jo Man
nav patikšanas pie mirēja nāves, saka Tas Kungs
Dievs. Tāpēc atgriežaties un dzīvojiet.

19 Bet tu sāc raudu dziesmu par Israēla
valdniekiem 2 Un saki: kas bija tava māte?
Lauvu māte starp lauvām apguldamās, viņa
uzaudzināja savus bērnus starp jauniem lauvām.
3 Un viņa uzaudzināja vienu no saviem bērniem,
kas kļuva par jaunu lauvu un mācījās laupīt
laupījumu, viņš aprija cilvēkus. 4 Kad tautas to
par viņu dzirdēja, tad tas tapa gūstīts viņu bedrē,
un tie viņu aizveda ar ķēdēm uz Ēģiptes zemi.
5 Kad viņa nu redzēja, ka bija velti un ka viņas
cerība izzudusi, tad viņa ņēma citu no saviem
bērniem un to cēla par jaunu lauvu. 6 Tas staigāja
starp lauvām, kļuva par jaunu lauvu, un mācījās
laupījumu laupīt, viņš aprija cilvēkus. 7 Viņš
atzina viņu atraitnes un postīja viņu pilsētas, tā
ka zeme, un kas iekš tās, iztrūcinājās no viņa
rūkšanas. 8 Tad tās tautas no apkārtējām valstīm
cēlās pret viņu un izplēta savu tīklu pār viņu; viņu
bedrē tas tapa gūstīts. 9 Un tie viņu lika pinekļos
un ķēdēs, un viņu aizveda pie Bābeles ķēniņa;
tie viņu aizveda stiprās pilīs, ka viņa balss vairs
netapa dzirdēta uz Israēla kalniem. 10 Tava māte
bija kā vīna koks, tāpat kā tu, dēstīts pie ūdens,
auglīgs un kupls pie lieliem ūdeņiem. 11 Un viņam
bija stipri zari, kas derēja par valdītāju scepteriem,
un viņš uzauga augsti kuplu zaru vidū un nāca
redzams savā augstumā un savu zaru kuplumā.
12 Bet viņš tapa izrauts ar bardzību un nomests
pie zemes, un rīta vējš izkaltēja viņa augļus; viņa
stiprās stīgas tapa nolauztas un sakalta, uguns tās
aprija. 13 Un nu tas tuksnesī ir dēstīts, izkaltušā
un iztvīkušā zemē. 14 Un uguns ir izlēcis no viņa
stīgu zara un ir aprijis viņa augļus, tā ka pie viņa
vairs nav stipra zara par valdīšanas scepteri. Tā ir
raudu dziesma un būs par raudu dziesmu.

20 Un notikās septītā gadā, piektā mēnesī,
desmitā mēneša dienā, tad nāca vīri no
Israēla vecajiem, To Kungu vaicāt, un apsēdās
manā priekšā. 2 Tad Tā Kunga vārds uz mani
notika sacīdams: 3 Cilvēka bērns, runā uz Israēla
vecajiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs:
vai jūs esat nākuši, Mani vaicāt? Tik tiešām kā Es
dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs: Es negribu, ka jūs
Mani vaicājiet. 4 Vai tu tos gribi tiesāt? Vai tu
gribi tiesāt, cilvēka bērns? Tad stāsti tiem viņu
tēvu negantības! 5 Un saki uz tiem: tā saka Tas
Kungs Dievs: tai dienā, kad Es Israēli izredzēju, tad
Es pacēlu Savu roku pār Jēkaba nama dzimumu
un tiem parādījos Ēģiptes zemē; Es pacēlu Savu
roku pār tiem un sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs. 6 Tai dienā Es pacēlu Savu roku pār tiem
un tos izvedu no Ēģiptes zemes uz zemi, ko Es
priekš viņiem biju izlūkojis, kur piens un medus
tek, kas ir jaukāka pār visām zemēm. 7 Un Es uz
tiem sacīju: atmetiet ikviens savu acu gānekļus
no sevis nost un neapgānāties ar Ēģiptes elkiem;
Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 8 Bet tie bija
stūrgalvīgi pret Mani un negribēja Mani klausīt;
neviens neatmeta savu acu gānekļus un neatstājās
no Ēģiptes elkiem. Tāpēc Es sacīju: Es pār tiem
izgāzīšu Savu bardzību un izdarīšu pie tiem Savu
dusmību pašā Ēģiptes zemē. 9 Bet es darīju sava
vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš pagānu
acīm, kuru vidū tie bija, priekš kuru acīm Es tiem
biju parādījies, tos izvest no Ēģiptes zemes. 10
Un Es tos izvedu no Ēģiptes zemes un tos vadīju
tuksnesī. 11 Un Es tiem devu Savus likumus un
tiem darīju zināmas tiesas, ko cilvēkam būs darīt,
lai caur tām dzīvo. 12 Es tiem arī devu Savas
svētās dienas, ka tās būtu par zīmi starp Mani un
viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas
tos svētī. 13 Bet Israēla nams bija stūrgalvīgs pret

Mani tuksnesī; tie nestaigāja Manos likumos un
atmeta Manas tiesas, ko cilvēkam būs darīt, lai
caur tām dzīvo; un tie ļoti sagānīja Manas svētās
dienas, tā ka Es sacīju: Es Savu bardzību pār tiem
gribu izgāzt tuksnesī un tiem darīt galu. 14 Bet
Es darīju Sava vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts
priekš to pagānu acīm, priekš kuru acīm Es tos
biju izvedis. 15 Un tomēr Es Savu roku pacēlu
pret tiem tuksnesī, tos nevest tai zemē, ko Es
tiem biju devis, kur piens un medus tek, kas ir
jaukāka pār visām zemēm: 16 Tādēļ ka tie atmeta
Manas tiesas un nestaigāja Manos likumos un
sagānīja Manas svētās dienas; jo viņu sirds dzinās
pakaļ viņu elkiem. 17 Bet Mana acs tos žēloja,
ka Es tos nenomaitāju un tiem galu nedarīju
tuksnesī. 18 Un Es sacīju uz viņu bērniem tuksnesī:
nestaigājiet savu tēvu likumos un nesargājiet
viņu tiesas un neapgānāties ar viņu elkiem, 19
Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs; staigājiet manos
likumos un sargājiet manas tiesas un dariet tās.
20 Un svētījiet manas svētās dienas, lai tās ir
par zīmi starp mani un jums, un jūs samanāt,
ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 21 Bet arī tie
bērni bija stūrgalvīgi pret Mani, tie nestaigāja
Manos likumos un nesargāja Manas tiesas, tās
nedarīdami, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām
dzīvo; tie sagānīja Manas svētās dienas, tā ka Es
sacīju: Es Savu bardzību pār tiem gribu izgāzt
un Savu dusmību pret tiem izdarīt tuksnesī. 22
Bet Es atturēju Savu roku Sava vārda dēļ, ka tas
netaptu sagānīts priekš to pagānu acīm, priekš
kuru acīm Es tos biju izvedis. 23 Un taču Es pacēlu
Savu roku pret tiem tuksnesī, tos izkaisīt starp
tiem pagāniem un tos izputināt pa tām valstīm,
24 Tādēļ ka tie Manas tiesas nebija darījuši, bet
bija atmetuši Manus likumus un sagānījuši Manas
svētās dienas un viņu acis dzinās pakaļ viņu tēvu
elkiem. 25 Tāpēc Es tiem arī devu likumus, kas
nebija labi, un tiesas, caur ko tie nevarēja dzīvot.
26 Un Es tos sagānīju ar viņu dāvanām, caur to,
ka tie ikvienai pirmdzimtībai lika caur uguni iet,
lai Es tos nopostītu, lai tie samanītu, ka Es esmu
Tas Kungs. 27 Tādēļ cilvēka bērns, runā uz Israēla
namu un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs:
jūsu tēvi Mani vēl ir zaimojuši, atkāpdamies no
Manis. 28 Kad Es tos biju novedis uz to zemi, par
ko Savu roku biju pacēlis, viņiem to dot, tad tie
izraudzījās ikkatru augstu pakalnu un ikkatru
kuplu koku, un upurēja tur savus upurus un
nonesa tur savas riebīgās dāvanas un kvēpināja
tur savu saldo smaržu un upurēja turpat savus
dzeramos upurus. 29 Un Es uz tiem sacīju: kas
tas par kalnu, kurp jūs ejat? Bet šī vārds līdz šai
dienai ir nosaukts elka kalns. 30 Tādēļ saki uz
Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: jūs esat
sagānījušies pa savu tēvu ceļiem un maukojušies
viņu gānekļiem pakaļ. 31 Tiešām, savas dāvanas
upurēdami, saviem bērniem likdami caur uguni
iet, jūs esat apgānījušies pie visiem saviem elkiem
līdz šai dienai; vai Es no jums ļautos vaicāties, ak
Israēla nams! Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs Dievs, Es negribu, ka jūs Mani vaicājiet. 32
Un kas jums prātā nācis, tas mūžam nenotiks, ka
jūs sakāt: mēs turēsimies kā tās (pagānu) tautas
un kā tās ciltis visās zemēs kalposim kokam un
akmenim. 33 Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs Dievs, ar stipru roku un izstieptu elkoni un
ar izgāztu bardzību Es pār jums gribu valdīt. 34 Es
jūs izvedīšu no tām tautām un jūs sapulcināšu no
tām valstīm, kurp esat izkaisīti, ar stipru roku un
izstieptu elkoni un ar izgāztu bardzību. 35 Un Es
jūs vedīšu uz tautu tuksnesi, un tur es ar jums
tiesāšos vaigu vaigā. 36 Tā kā Es ar jūsu tēviem
esmu tiesājies Ēģiptes zemes tuksnesī, tāpat Es
ar jums tiesāšos, saka Tas Kungs Dievs. 37 Un
Es jums likšu staigāt apakš rīkstes un jūs vedīšu
derības saitēs. 38 Un Es izmēzīšu no jums tos
atkāpējus un atkritējus no Manis, un Es tos gan
izvedīšu no tās zemes, kur piemita, bet uz Israēla
zemi tie vairs nenāks, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs. 39 Bet jūs no Israēla nama, tā
saka Tas Kungs Dievs: noejat, kalpojiet ikviens
saviem elkiem! Bet pēclaikā, tad tiešām jūs Mani
klausīsiet un vairs neapgānīsiet Manu svēto vārdu
ar savām dāvanām un ar saviem elkiem. 40 Jo uz
Mana svētā kalna, uz Israēla augstā kalna, saka
Tas Kungs Dievs, tur Man kalpos viss Israēla nams,
visi, kas tanī zemē; tur man pie tiem būs labs
prāts, un tur Es prasīšu jūsu cilājamos upurus un
jūsu upuru pirmajus, ar visu, ko jūs Man svētījat.
41 Man būs labs prāts pie jums kā pie saldas
smaržas, kad Es jūs no tām tautām izvedīšu un jūs
sapulcināšu no tām valstīm, kur bijāt izkaisīti, un
Es caur jums pagodināšos priekš pagānu acīm.
42 Un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad
Es jūs ievedīšu Israēla zemē, tai zemē, par ko
Es Savu roku esmu pacēlis, to dot jūsu tēviem.
43 Tad jūs tur pieminēsiet savus ceļus un visus
savus darbus, ar ko jūs esat apgānījušies, un jums
pašiem riebs visa jūsu bezdievība, ko esat darījuši.
44 Tā jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad
Es ar jums būšu darījis Sava vārda dēļ, ne pēc
jūsu nikniem ceļiem un netikliem darbiem, ak
Israēla nams, saka Tas Kungs Dievs. 45 Un Tā
Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 46 Cilvēka
bērns, griez savu vaigu pret dienvidiem, un lai

(tava valoda) pil pret dienvidiem, un sludini pret
to mežu dienvidu klajumā. 47 Un saki uz to mežu
dienvidos: klausi Tā Kunga vārdu! Tā saka Tas
Kungs Dievs: redzi Es iededzināšu uguni iekš
tevis, un tas iekš tevis aprīs visus zaļos kokus un
visus sausos kokus; tās varenās liesmas nevarēs
izdzēst, un tā sadegs viss, kas ir no dienvidiem
līdz ziemeļiem. 48 Un visa miesa redzēs, ka Es Tas
Kungs to esmu iededzinājis; tas netaps izdzēsts.
49 Un es sacīju: ak Kungs Dievs! Tie par mani saka:
vai tas nav līdzības stāstītājs?

21 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret
Jeruzālemi, un lai (tava valoda) pil pret tām svētām
vietām un sludini pret Israēla zemi. 3 Un saki uz
Israēla zemi: tā saka Tas Kungs: redzi, Es pret tevi
celšos un izvilkšu Savu zobenu no makstīm un
izsakņošu no tevis taisnus un bezdievīgus. 4 Lai Es
nu no tevis izdeldu gan taisnus gan bezdievīgus,
tad Mans zobens no savām makstīm izlēks pret
visu miesu no dienvidiem līdz ziemeļiem. 5 Un
visa miesa atzīs, ka Es, Tas Kungs, esmu izvilcis
Savu zobenu no makstīm; tas atkal vairs netaps
iebāzts. 6 Bet tu, ak cilvēka bērns, nopūties! Ar
satriektiem gurniem un rūgtās skumjās nopūties
priekš viņu acīm. 7 Un kad tie uz tevi sacīs: ko tu
vaidi? Tad tev būs sacīt: tās baumas dēļ ka tā nāk,
un visas sirdis izkusīs, un visas rokas nogurs, un
visa drošība zudīs, un visi ceļi sašļuks; redzi, tā
nāks un notiks, saka Tas Kungs Dievs. 8 Un Tā
Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 9 Cilvēka
bērns, sludini un saki: tā saka Tas Kungs: saki:
zobens, zobens ir trīts un asināts. 10 Tas ir trīts, lai
kautin kauj, tas ir asināts, lai spīd kā zibens. Vai tad
mums būs priecāties, Mana dēla(Jūda) scepteris
nicina visus kokus? 11 Un Viņš to (zobenu) devis,
lai gludina(spodrina) ka to ņem rokā; tas zobens
ir trīts un asināts, lai kāvējam to dod rokā. 12
Kliedz un kauc, cilvēka bērns! Jo tas celsies pret
Maniem ļaudīm, tas celsies pret visiem Israēla
valdniekiem; zobenam tie nodoti līdz ar Maniem
ļaudīm; tādēļ sit uz saviem gurniem. 13 Tiešām,
tas zobens ir pārbaudīts; un kas būs, kad tas
scepteris, kas nicina, iznīks? saka Tas Kungs Dievs.
14 Tad nu tu, cilvēka bērns, sludini un sasit rokas,
jo tas zobens nāks ar divkārtīgu spēku trešo reiz,
kaujams zobens, tas lielais kaujamais zobens, tiem
visapkārt. 15 Lai sirds izkūst un kritušo ir daudz,
visos viņu vārtos Es sūtu draudošu zobenu. Ak, tas
ir taisīts, lai zib, un ir trīts, lai kauj! 16 Cērt spēcīgi,
sit pa labo roku, griezies, sit pa kreiso roku, kurp
tavs asmens griežas. 17 Arī Es pats sasitīšu Savas
rokas un izdarīšu Savu bardzību; Es, Tas Kungs,
to esmu runājis. 18 Un Tā Kunga vārds notika
uz mani sacīdams: 19 Tu tad, ak cilvēka bērns,
taisi sev divus ceļus, pa kuriem Bābeles ķēniņa
zobenam jānāk; no vienas zemes tiem abiem būs
iziet. Taisi roku(virziena rādītājs) ceļa iesākumā,
kas rāda uz pilsētu. 20 Taisi ceļu, pa ko tas zobens
lai nāk pret Amona bērnu Rabu un (otru) pret
Jūdu uz stipro Jeruzālemes pilsētu. 21 Jo Bābeles
ķēniņš stāvēs uz ceļa jūtīm, kur tie divi ceļi šķirās,
ar zīlēšanu zīlēdams, viņš metīs bultas, viņš vaicās
elkadievus, viņš apraudzīs (upuru)aknas. 22 Tā
zīlēšana zīmēs pa viņa labo roku uz Jeruzālemi,
tur pievest āžus, atvērt muti uz kliegšanu, pacelt
balsi uz kara troksni, likt āžus pret vārtiem,
uzmest vaļņus un uztaisīt bulverķus. 23 Šī būs kā
aplama zīlēšana viņu acīs, tās zvērēšanas dēļ kas
viņiem zvērēta; bet Viņš pieminēs to noziegumu
un tos gūstīs. 24 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs:
Tāpēc ka jūs savus noziegumus esat atgādinājuši,
savus pārkāpumus atklādami, tā ka jūsu grēki
top redzēti visos jūsu darbos; tāpēc ka jūs topat
pieminēti, tad jūs ar rokām tapsiet gūstīti. 25 Un
tu, nesvētais, bezdievīgais Israēla valdnieks, kam
pienākusi sava diena, kurā noziegumi beidzās, 26
Tā saka Tas Kungs Dievs: liec nost galvas glītumu
un ņem zemē kroni, jo tas nepaliks, kā tas bija:
zemais tiks paaugstināts un augstais pazemots. 27
Es to likšu postā, postā, postā, un šī nebūs, līdz
kamēr nāk, kam tā tiesa pieder, - tam Es to došu.
28 Un tu, cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka
Tas Kungs Dievs par Amona bērniem un par viņu
nievāšanu un saki: zobens, zobens izvilkts, lai
kauj, trīts, lai spīd un zib. 29 Kamēr tev aplamas
parādīšanas rāda, kamēr tev melus sludina, tas
tevi liks pie nokauto nesvēto kakliem, kuru diena
nāk gala nozieguma laikā. 30 Bāz zobenu makstīs!
Es tevi sodīšu tai vietā, kur tu radīts, tai zemē,
kur tu dzimis. 31 Un Es izgāzīšu pār tevi Savu
dusmību, Es uzpūtīšu pret tevi Savas bardzības
uguni, un tevi nodošu nežēlīgu cilvēku, niknu
postītāju rokā. 32 Tu būsi ugunij par barību,
tavas asinis tecēs pašā tavā zemē, un tevi vairs
nepieminēs; jo Es Tas Kungs to esmu runājis.

22 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Tad nu, ak cilvēka bērns, vai gribi tiesāt,
vai gribi tiesāt to asins pilsētu? Tad rādi viņai
visas viņas negantības. 3 Un saki: tā saka Tas
Kungs Dievs: ak pilsēta, kas asinis izlej savā vidū,
lai viņas laiks nāk, un kas sev taisa elkus un
apgānās. 4 Caur tām asinīm, ko izlējusi, tu esi
noziegusies, un ar saviem elkiem, ko taisījusi, tu
esi sagānījusies, un tavām dienām esi likusi tuvu

nākt, un esi nākusi savos gados. Tādēļ Es tevi
esmu nodevis pagāniem par nievāšanu un visām
zemēm par apsmieklu. 5 Kas tuvu un kas tālu no
tevis, tie tevi apsmies, tevi, kam vārds sagānīts
un kas nekārtības pilna. 6 Redzi, Israēla valdnieki
ikviens cik spēdams izlej asinis tavā vidū. 7 Tēvu
un māti tie pie tevis nicina, svešiniekam tie dara
varas darbu tavā vidū, bāriņus un atraitnes tie
apspiež pie tevis. 8 Manus svētumus tu nicini,
un Manas svētās dienas tu sagāni. 9 Mēlneši
ir pie tevis, kas asinis izlej; tie ēd tavā vidū uz
(elku)kalniem, dara bezkaunību tavā vidū. 10 Tie
atsedz pie tevis tēva kaunumu, un pieguļ pie tevis
sārņiem nešķīstas sievas. 11 Cits ar sava tuvāka
sievu dara negantību, cits bezkaunīgi apgāna savu
vedeklu, atkal cits atzīst savu māsu, sava tēva
meitu, tavā vidū. 12 Tie ņem pie tevis dāvanas,
izliet asinis; tu piedzen augļus un plēs pagaidus,
un esi plēsīga pie sava tuvākā ar varasdarbu, bet
Mani tu esi aizmirsusi, saka Tas Kungs Dievs. 13
Redzi, tad Es sasitu savas rokas par to mantu, ko
tu plēsi, un par tām asinīm, kas tavā vidū izlietas.
14 Vai tava sirds pastāvēs, vai tavas rokas būs
stipras tanīs dienās, kad Es ar tevi tiesāšos? Es
Tas Kungs to esmu runājis un to darīšu. 15 Un
Es tevi izkaisīšu starp tautām un tevi izklīdināšu
pa valstīm un darīšu galu tavai nešķīstībai tavā
vidū. 16 Un tu būsi nesvēta caur sevi pašu priekš
pagānu acīm un samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs.
17 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
18 Cilvēka bērns! Israēla nams Man ir palicis par
sārņiem, tie visi ir varš un alva un dzelzs un svins
ceplī, tie ir palikuši par sudraba sārņiem. 19 Tādēļ
tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs visi esat
palikuši par sārņiem, tad redzi, Es jūs sapulcināšu
Jeruzālemes vidū. 20 Tā kā sudrabu un varu un
dzelzi un svinu un alvu kopā liek ceplī, un uguni
uzpūš apakšā, lai kausē, tā Es jūs sapulcināšu Savā
dusmībā un bardzībā, un jūs ielikšu un kausēšu.
21 Tiešām, Es jūs sapulcināšu un uzpūtīšu pret
jums Savas dusmības uguni, ka jūs tur iekšā topat
kausēti. 22 Tā kā sudrabs ceplī top kausēts, tāpat
jūs tur tapsiet kausēti, un jūs samanīsiet, ka Es,
Tas Kungs, Savu bardzību esmu izlējis pār jums.
23 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
24 Cilvēka bērns, saki uz to: tu esi zeme, kas
nav šķīstīta, kur nelīst dusmības dienā. 25 Viņas
pravieši cēluši dumpi viņas vidū; tā kā rūcošs
lauva, kad tas laupījumu laupa, tā tie ēd dvēseles,
tie plēš naudu un mantu, tie dara daudz atraitņu
viņas vidū. 26 Viņas priesteri neganti pārkāpj
manu bauslību un sagāna manus svētumus, tie
neizšķir svētu un nesvētu un nemāca izšķirt, kas
šķīsts un kas nešķīsts, tie apsedz savas acis priekš
manām, svētām dienām, un es viņu starpā topu
sagānīts. 27 Viņas virsnieki ir viņas vidū kā vilki,
kas laupa laupījumu, izlej asinis, samaitā dvēseles,
mantas kārības dēļ. 28 Un viņas pravieši tos
apmet ar nelīpamiem kaļķiem un redz aplamas
parādīšanas un sludina tiem melus un saka: tā
saka Tas Kungs Dievs; un tomēr Tas Kungs nav
runājis. 29 Tie ļaudis tai zemē dara varas darbu
un laupīt laupa, un nabagu un bēdīgu tie plēš
un svešinieku tie nospaida bez tiesas. 30 Tad Es
meklēju kādu vīru no tiem, kas atkal sataisītu sētu
un stātos plaisumā, manā priekšā aizstāvēt to
zemi, ka Es to nemaitātu, bet Es neatradu neviena.
31 Tāpēc Es pār tiem esmu izlējis Savu bardzību, ar
Savas dusmības uguni Es tiem esmu galu darījis,
viņu grēkus Es tiem esmu metis uz viņu galvu,
saka Tas Kungs Dievs.

23 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns! Divas sievas bija vienas
mātes meitas, 3 Tās dzina maucību Ēģiptes
zemē, savā jaunībā tās maukojās, tur viņu krūtis
tapa apkamptas, un viņu jumpravības krūtis
aptaustītas. 4 Un tai vecākai bija vārds Aāla, un
viņas māsai Aāliba, un tās Man kļuva par sievām
un dzemdēja dēlus un meitas. Šie bija viņu vārdi:
Aāla ir Samarija, un Aāliba ir Jeruzāleme. 5 Un
Aāla dzina maucību, pie Manis būdama, un iekarsa
pret saviem drauģeļiem, pret Asiriešiem, kas bija
tuvumā, 6 Kas bija apģērbti ar pazilām purpura
drēbēm un bija lielkungi un valdnieki, visnotaļ
iekārojami jaunekļi, jātnieki, kas uz zirgiem jāja. 7
Tā viņa maukoja ar visiem tiem skaistiem Asiriešu
bērniem, pie visiem, pret ko viņa iekarsa, tā
sagānījās ar visiem viņu elkiem. 8 Un viņa arī
nepameta savu maucību ar Ēģipti, jo tie pie viņas
bija gulējuši viņas jaunībā, un viņas jumpravības
krūtis bija aptaustījuši un lielu maucību ar to
dzinuši. 9 Tāpēc Es viņu nodevu viņas drauģeļu
rokā, Asura bērnu rokā, pret kuriem tā bija
iekarsusi. 10 Šie atsedza viņas kaunumu, ņēma
nost viņas dēlus un viņas meitas, un pašu nokāva
ar zobenu. Un viņa palika par pasaku starp sievām
pēc tam, kad sodība par viņu bija turēta. 11 Kad
nu viņas māsa Aāliba to redzēja, tad viņa iekarsa
niknāki nekā tā otra, un viņas maukošana bija
lielāka nekā viņas māsas maukošana. 12 Viņa
iekarsa pret Asura bērniem, tiem lielkungiem un
valdniekiem, kas bija tuvumā, kas bija apģērbti
pilnās bruņās, jātnieki, kas uz zirgiem jāj, visnotaļ
iekārojami jaunekļi. 13 Tad Es redzēju, ka viņa
bija sagānīta, viņām abām bija vienāds ceļš. 14
Tomēr šī vēl vairāk dzina maucību, jo kad viņa

pie sienas redzēja nomālētus vīrus, Kaldeju tēlus,
ar sarkanumu rakstītus, 15 Apjoztus ar jostu
ap saviem gurniem un ar augstām cepurēm uz
savām galvām, kas visi kā valdītāji izskatījās, tā kā
Bābeles bērni Kaldejā, savā dzimtenē, - 16 Tad viņa
pret tiem iekarsa, kad viņas acis tos ieraudzīja, un
sūtīja vēstnešus pie tiem uz Kaldeju. 17 Un Bābeles
dēli nāca pie viņas uz kārības gultu un sagānīja
viņu ar savu maukošanu, un viņa ar tiem sagānījās;
un tad viņas dvēsele viņus apnika. 18 Un kad viņa
parādīja savu maucību un atsedza savu kaunumu,
tad Mana dvēsele viņu apnika, tā kā Mana dvēsele
bija apnikusi viņas māsu. 19 Bet viņa vairot vairoja
savu maukošanu un pieminēja savas jaunības
dienas, kur viņa bija maukojusi Ēģiptes zemē. 20
Un viņa iekarsa pret saviem drauģeļiem, kuru
miesa ir kā ēzeļu miesa un kuru braulums(sēkla)
ir kā ērzeļu braulums. 21 Tā tu esi atjaunojusi
savas jaunības bezkaunību, kur tie no Ēģiptes
aptaustīja tavas krūtis, tavas jaunības krūšu dēļ. 22
Tādēļ, ak Aāliba, tā saka Tas Kungs Dievs, redzi, Es
pamodināšu pret tevi tavus drauģeļus, no kuriem
tava dvēsele ir nogriezusies, un tos atvedīšu
visapkārt pret tevi, 23 Bābeles dēlus un visus
Kaldejus, Pekodu un Šou un Kou un visus Asura
dēlus līdz ar tiem, iekārojamus jaunekļus, kas visi
ir lielkungi un valdnieki, virsnieki un cienīgi, kas
visnotaļ jātnieki uz zirgiem. 24 Un tie nāks pret
tevi ar ratiem, vāģiem un riteņiem un ar tautu
pulkiem; ar krūšu bruņām un priekšturamām
bruņām un dzelzs cepurēm tie pret tevi apmetīsies
visapkārt. Un Es viņiem pavēlēšu sodu, un tie
tevi sodīs pēc savām tiesām. 25 Un Es pie tevis
parādīšu savu karstumu un tie pret tevi turēsies
bargi: tie tev nocirtīs degunu un ausis, un kas no
tevis atliek, tas kritīs caur zobenu. Tie atņems
tavus dēlus un tavas meitas, un kas no tevis atliek,
to uguns aprīs. 26 Arī tavas drēbes tie tev novilks
un noņems tavu jaukumu. 27 Tā Es darīšu galu
tavai bezkaunībai un tavai maukošanai, kas no
Ēģiptes zemes, ka tu savas acis vairs uz tiem
nepacel un Ēģipti vairs nepiemini. 28 Jo tā saka
Tas Kungs Dievs: redzi, Es tevi nodošu rokā tiem,
ko tu ienīsti, rokā tiem, ko tava dvēsele apnikusi.
29 Tie ar tevi darīs kā ienaidnieki, un noņems
visu tavu sagādu un tevi pametīs kailu un pliku,
ka tavs mauku kaunums top atsegts līdz ar tavu
bezkaunību un ar tavu maucību. 30 Tas tev notiks,
tāpēc ka tu pagāniem pakaļ esi maukojusi un ar
viņu elkiem sagānījusies. 31 Savas māsas ceļu tu
esi staigājusi, tāpēc Es viņas biķeri došu tavā rokā.
32 Tā saka Tas Kungs Dievs: tavas māsas biķeris
tev jādzer, tas dziļais un platais, kur daudz saiet
iekšā; par apsmieklu un kaunu tas būs. 33 Tu būsi
pilna reibuma un skumības, tavas māsas Samarijas
biķeris ir spaidu un vaidu biķeris. 34 Tu to dzersi
un izlaizīsi un satrieksi viņa gabalus un saplosīsi
tavas krūtis, jo Es to esmu runājis, saka Tas Kungs
Dievs. 35 Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ
ka tu Mani esi aizmirsusi un Mani aiz muguras
metusi, tad arī nes savu bezkaunību un maucību.
36 Un Tas Kungs sacīja uz mani: cilvēka bērns, vai
tu negribi Aālu un Aālibu tiesāt? Tad teici tām
viņu negantības. 37 Jo tās pārkāpušas laulību,
un asinis ir viņu rokās, un ar saviem elkiem tās
pārkāpušas laulību, saviem bērniem, ko Man bija
dzemdējušas, tās ir likušas caur uguni iet, viņiem
par barību. 38 Tad tās Man vēl to ir darījušas: to
brīdi tās Manu svēto vietu darījušas nešķīstu un
sagānījušas Manas svētās dienas. 39 Jo kad tās bija
nokāvušas savus bērnus saviem elkiem, tad tās tai
pašā dienā nāca Manā svētā vietā, to sagānīt, un
redzi, tā tās ir darījušas Manā namā. 40 Tās arī
pēc vīriem ir sūtījušas, kam no tālienes bija jānāk;
kad vēstnesis uz turieni tapa sūtīts, redzi, tad tie
nāca; priekš tiem tu mazgājies un svaidīji savas
acis un izgreznojies ar skaistumu, 41 Un sēdēji uz
krāšņa sēdekļa, un tam priekšā stāvēja sataisīts
galds, un uz tā tu liki Manas kvēpināmās zāles un
Manu eļļu. 42 Un tur atskanēja nebēdnīgs troksnis
un pie tā lielā vīru pulka tika atvesti dzērāji no
tuksneša, tie lika roku sprādzes ap viņu rokām
un krāšņus kroņus uz viņu galvām. 43 Un Es
sacīju par to, kas veca palikusi maucībā, vai ar to
arīdzan vēl maukot maukosies? 44 Un tie pie tās
iegāja, kā iet pie maukas, tā tie iegāja pie Aālas un
pie Aālibas, tām bezkaunīgām sievām. 45 Tāpēc
taisni vīri viņas sodīs pēc laulības pārkāpēju un
asins izlējēju tiesas, jo tās ir laulības pārkāpējas
un asinis ir viņu rokās. 46 Jo tā saka Tas Kungs
Dievs: es atvedīšu pret tām pulku, un tās nodošu
par laupījumu un postu. 47 Un tas pulks viņas
nomētās ar akmeņiem, un tās sasitīs ar saviem
zobeniem, tie nokaus viņu dēlus un viņu meitas
un sadedzinās viņu namus ar uguni. 48 Tā Es
izdeldēšu to bezkaunību no zemes, ka visas sievas
dabū mācību, ka tās nedara pēc jūsu bezkaunības.
49 Tā jūsu bezkaunība jums taps uzlikta, un jūs
nesīsiet savu elku grēkus un samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs.

24 Un Tā Kunga vārds notika uz mani devītā
gadā, desmitā mēnesī, desmitā mēneša dienā,
sacīdams: 2 Cilvēka bērns, uzraksti sev šīs dienas,
šīs pašas dienas vārdu: Bābeles ķēniņš šai dienā
ir apmeties pret Jeruzālemi. 3 Saki līdzību pret
to atkāpēju sugu un saki uz tiem: tā saka Tas

Kungs Dievs: cel podu pie uguns, cel to klāt, ielej
arīdzan ūdeni iekšā. 4 Saliec tos gabalus tur iekšā,
visus labos gabalus, cisku un pleci, pildi to ar tiem
visulabākiem kauliem. 5 Ņem no visulabākām
avīm un iekuri arī uguni apakš tiem kauliem, lai
labi vārās, un kauli, kas iekšā, lai labi izvārās. 6
Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai tai asins
pilsētai, tam podam, kas sarūsējis un kam rūsa
negrib noiet. Gabalu pēc gabala ņem ārā, meslus
par to nemet. 7 Jo viņas asinis ir viņas vidū, viņa
tās ir izlējusi uz kailas klints un tās nav izgāzusi
zemē, ka pišļi tās apklātu. 8 Sūtīt bardzību un
parādīt atriebšanu, Es viņas asinis esmu licis izliet
uz kailas klints, ka netop apklātas. 9 Tādēļ tā saka
Tas Kungs Dievs: Ak vai, tai asins pilsētai! Arī es
kurināšu uguni lielu. 10 Pienesi daudz malkas,
iededzini uguni, savāri gaļu, un zāļo to ar zālēm,
un lai tie kauli savārās. 11 Pēc tam cel viņu tukšu
uz oglēm, lai tas top karsts un lai viņa varš nodeg
sarkans un viņa netīrums, kas tur iekšā, izkūst, un
viņa rūsa top izdeldēta. 12 Viņš dara lielu pūliņu,
un viņa rūsa negrib noiet, viņa rūsa pastāv ugunī
13 Tavas negantās nešķīstības dēļ; tādēļ ka Es tevi
esmu šķīstījis, un tu neesi palikusi šķīsta, tad tu
no savas nešķīstības vairs netapsi šķīsta, kamēr Es
Savu bardzību pie tevis bušu izdarījis. 14 Es Tas
Kungs to esmu runājis, tā būs, un to Es darīšu, Es
no tā neatstāšos un nesaudzēšu un neapželošos;
pēc taviem ceļiem un pēc taviem darbiem tevi
sodīs, saka Tas Kungs Dievs. 15 Un Tā Kunga
vārds notika uz mani sacīdams: 16 Cilvēka bērns,
redzi, Es atņemšu tavu acu jaukumu caur vienu
sitienu; tomēr tev nebūs žēloties nedz raudāt
nedz asaras izliet. 17 Nopūties klusiņām, necel
raudas par mirušiem. Bet uzsien savu cepuri un
apvelc savas kurpes kājās, neaptin savu muti, tev
arī nebūs ēst raudu maizi. 18 Tā es runāju uz tiem
ļaudīm no rīta, un vakarā mana sieva nomira. Un
es darīju no rīta, kā man bija pavēlēts. 19 Tad
tie ļaudis uz mani sacīja: vai tu negribi mums
stāstīt, kādēļ mums šīs lietas rāda, ka tu tā dari?
20 Un es uz tiem sacīju: Tā Kunga vārds uz mani
noticis sacīdams: 21 Saki Israēla namam: tā saka
Tas Kungs Dievs: redzi, Es sagānīšu Savu svēto
vietu, jūsu lepno stiprumu, jūsu acu jaukumu un
jūsu dvēseļu mīlību, un jūsu dēli un jūsu meitas,
ko jūs esat atstājuši, kritīs caur zobenu. 22 Tad jūs
darīsiet, kā Es esmu darījis, muti jūs neaptīsiet
un raudu maizi neēdīsiet. 23 Un jūsu cepures būs
uz jūsu galvām un jūsu kurpes jūsu kājās. Jūs
nežēlosities nedz raudāsiet, bet iznīksiet savos
noziegumos, un vaidēsiet cits pret citu. 24 Tā
Ecehiēls jums būs par zīmi; itin kā viņš darījis, tā
jūs darīsiet; kad tas notiks, tad jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs Dievs. 25 Un tu, cilvēka bērns,
vai tas nebūs tai dienā, kad Es no tiem atņemšu
viņu drošumu, viņu slavu un prieku, viņu acu
jaukumu un viņu dvēseles mīlību, viņu dēlus un
viņu meitas, 26 Tai dienā nāks pie tevis viens,
kas izglābies un to tavām ausīm stāstīs. 27 Tai
dienā tava mute atvērsies kā arī tam izglābtam,
un tu runāsi un nebūsi vairs mēms. Tā tu būsi
par brīnuma zīmi un tie samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs.

25 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Amona
bērniem un sludini pret tiem. 3 Un saki uz Amona
bērniem: klausiet Tā Kunga Dieva vārdu! Tā saka
Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs par Manu svēto
vietu sakāt: re, re! Tā ir sagānīta! Un par Israēla
zemi: tā ir izpostīta! Un par Jūda namu: tie ir
cietumā gājuši! - 4 Tādēļ redzi, Es tevi nodošu
austruma bērniem par mantību, ka tie tavā vidū
uzceļ savas teltis un tavā vidū uztaisa savas māju
vietas; tie ēdīs tavus augļus un dzers tavu pienu. 5
Un Es Rabu darīšu par kamieļu ganību un Amona
bērnus par avju laidaru, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs. 6 Jo tā saka Tas Kungs Dievs:
tādēļ ka tu esi plaukšķinājusi ar rokām un situsi
ar kājām un no visas sirds lepni(nievājot) esi
priecājusies par Israēla zemi, 7 Tāpēc redzi, Es
izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi nodošu
pagāniem par laupījumu un tevi izdeldēšu no
tautām un tevi nomaitāšu no valstīm; Es tevi
izdeldēšu, un tu samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. 8
Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka Moabs un Seīrs
saka: redzi, Jūda nams ir tā kā visi pagāni, - 9 Tādēļ
redzi, Es atvēršu Moaba sānus no tām pilsētām, no
viņa robežu pilsētām sākot, viņa zemes jaukumu,
Betjesivotu, Baāl Meonu un līdz Kiriataīmai, 10
Austruma bērniem klāt pie Amona bērniem Es
viņu atdošu par mantību, tā kā Amona bērni starp
tautām vairs netaps pieminēti. 11 Un Es turēšu
tiesu par Moabu, un tie samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs. 12 Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka Edoms
ar atriebšanu ir atriebies pret Jūda namu, un
tie ļoti ir noziegušies, pie tiem atriebdamies, 13
Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Es izstiepšu Savu
roku pret Edomu un izdeldēšu no viņa cilvēkus
un lopus, un Es to darīšu par posta vietu, un tie
kritīs caur zobenu no Temana līdz Dedanam. 14
Un Es atriebšos pie Edoma caur Savu Israēla ļaužu
roku, un tie ar Edomu darīs pēc Manas dusmības
un pēc Manas bardzības, tā tie samanīs Manu
atriebšanu, saka Tas Kungs Dievs. 15 Tā saka Tas
Kungs Dievs: tādēļ ka Fīlisti atriebušies un no

sirds lepni atriebušies uz izdeldēšanu pēc veca
ienaida, 16 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi,
Es izstiepju Savu roku pār Fīlistiem un izdeldēšu
Krietus un nomaitāšu tos atlikušos jūrmalā, 17 Un
Es pie tiem izdarīšu lielu atriebšanu ar bargām
sodībām, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs,
kad Es Savu atriebšanu pie tiem būšu izdarījis.

26 Un notikās vienpadsmitā gadā, pirmā mēneša
dienā, tad Tā Kunga vārds notika uz mani
sacīdams: 2 Cilvēka bērns! Tāpēc ka Tirus par
Jeruzālemi sacījis: redzi, tautu vārti ir nolauzti, nu
pie manis griežas, es nu pildīšos, viņa ir postīta! 3
Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret
tevi, ak Tiru, un atvedīšu pagānu pulkus pret tevi,
kā jūra ceļas ar saviem viļņiem. 4 Tie postīs Tirus
mūrus un nolauzīs viņa torņus, un Es nomēzīšu
viņa pīšļus no viņa un to darīšu par kailu klinti
5 Kur tīklus izplētīs jūras vidū; jo es to esmu
runājis, saka Tas Kungs Dievs; un tas būs tautām
par laupījumu. 6 Un viņa ciemi laukā ar zobenu
taps apkauti un samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.
7 Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es atvedīšu
pret Tiru NebukadNecaru, Bābeles ķēniņu, to
ķēniņu ķēniņu no ziemeļiem, ar zirgiem un ratiem
un jātniekiem un lieliem ļaužu pulkiem. 8 Viņš
apkaus tavus ciemus laukā ar zobenu un taisīs
pret tevi bulverķus un uzmetīs pret tevi valni un
uzcels pret tevi sedzamas bruņas. 9 Un viņš cels
savus āžus pret taviem mūriem un nolauzīs tavus
torņus ar saviem dzelzs ieročiem. 10 Putekļi no
viņa zirgu pulka tevi apklās. Tavi mūri drebēs no
jātnieku un riteņu un ratu trokšņa, kad viņš ieies
pa taviem vārtiem, kā ieiet salauztā pilsētā. 11
Viņš samīs ar savu zirgu nagiem visas tavas ielas;
tavus ļaudis viņš nokaus ar zobenu un nogāzīs
pie zemes tavus stipros pīlārus. 12 Un tie laupīs
tavu padomu un postīs tavas preces un nolauzīs
tavus mūrus un apgāzīs tavus skaistos namus un
nometīs tavus akmeņus un tavus kokus un tavus
pīšļus ūdenī. 13 Tad Es darīšu galu tavu dziesmu
skaņai un tavu kokļu balsi vairs nedzirdēs. 14 Un
Es tevi darīšu par kailu klinti, tu būsi vieta, kur
izplēst tīklus, tu vairs netapsi uztaisīts; jo Es, Tas
Kungs, to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. 15
Tā saka Tas Kungs Dievs pret Tiru: vai tās salas no
tavas krišanas trokšņa netrīcēs, kad ievainotie
vaidēs, kad kautin kausies tavā vidū? 16 Un visi
jūras lielkungi nokāps no saviem goda krēsliem un
nometīs savus svārkus un novilks savas izrakstītās
drēbes; tie apģērbsies ar trīcēšanu, apsēdīsies
zemē un ik acumirkli drebēs un iztrūcināsies par
tevi. 17 Un tie par tevi sāks raudu dziesmu un uz
tevi sacīs: Ak vai, kā tu esi bojā gājusi, ļaužu pilnā
jūras pilsēta, tu slavenā pilsēta, kas bija varena
uz jūras, pati un viņas iedzīvotāji, kas izbiedēja
visus, kas gar viņu dzīvoja! 18 Nu salas trīc tavas
krišanas dienā, tiešām salas jūrā dreb par tavu
galu. 19 Jo tā saka Tas Kungs Dievs: kad Es tevi
darīšu par postītu pilsētu, tā kā tās pilsētas, kur
vairs nedzīvo, kad Es jūru pār tevi vedīšu, un liels
ūdens tevi apklās, 20 Tad Es tevi metīšu zemē pie
tiem, kas grimuši bedrē, pie tiem senajiem ļaudīm,
un Es tevi nostumšu zemē, apakšējās un tukšās
zemes vietās mūžīgi, pie tiem, kas nogrimuši
bedrē, tā ka iekš tevis nedzīvos; bet jaukumu Es
celšu dzīvo zemē. 21 Es tev darīšu briesmīgu galu,
un tu vairs nebūsi; kad tevi meklēs, tad tevi ne
mūžam vairs neatradis, saka Tas Kungs Dievs:

27 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
2 Tu tad, ak cilvēka bērns, uzņem raudu
dziesmu par Tiru, 3 Un saki uz Tiru, kas dzīvo
pie jūras ostām un tirgojās ar tautām daudz
salās: tā saka Tas Kungs Dievs: ak Tiru, tu saki:
es esmu brīnum skaists. 4 Tavas robežas ir jūras
vidū, tavi cēlēji tevi darījuši brīnum skaistu.
5 Tie visus tavus galdus ir taisījuši no Senira
priedēm, tie ņēmuši ciedru kokus no Lībanus,
tev taisīt masta kokus. 6 Tavus airus tie taisījuši
no Basanas ozoliem, tavus galdus tie taisījuši
no ziloņkauliem uz dārgu priežu koka no Ķitim
krastiem. 7 Dārgs audekls ar izrakstītu darbu
no Ēģiptes bija tavs zēģelis, tev par karogu; no
zila un sarkana purpura no Elisus salām bija tavi
apsegi. 8 Sidonas un Arvadas iedzīvotāji bija tavi
airētāji; tavi gudrie, ak Tiru, bija pie tevis tavi
stūrētāji. 9 Ģebalas vecaji un viņas gudrie bija
pie tevis, izlabot tavu laivu plaisumus. Visas jūras
laivas un visi laivinieki bija pie tevis, izmainīt
tavas preces. 10 Persieši un Lidieši un Libieši
bija tavā karaspēkā tavi karavīri; priekšturamās
bruņas un dzelzs cepures tie pie tevis uzkāra;
tie tevi greznoja. 11 Arvadas bērni un tavs spēks
bija visapkārt uz taviem mūriem, un sargi bija uz
taviem torņiem, tie uzkāra savas priekšturamās
bruņas visapkārt pie taviem mūriem; tie tevi
darīja brīnum skaistu. 12 Taršišs tirgojās ar tevi
ar daudz un dažādām precēm: sudrabu, dzelzi,
alvu un svinu noveda tavos tirgos. 13 Javans,
Tubals un Mešehs, tie bija tavi veikalnieki: ar
cilvēkiem un vara lietām tie ar tevi tirgojās. 14 No
Togarmas nama noveda tavos tirgos braucamus
un jājamus zirgus un zirgēzeļus. 15 Dedana bērni
bija tavi veikalnieki, daudz salas tirgojās caur tavu
roku; ziloņkaulus un ebon kokus(melnkoks) tie tev
atdeva par maksu. 16 Sīrija ar tevi tirgojās tavu

daudzkārtīgu amata darbu dēļ: rubīnus, purpuru
un rakstītu darbu, dārgu audekli un dārgas krelles
un dārgus akmeņus tie noveda tavos tirgos. 17
Jūda un Israēla zeme, tie bija tavi veikalnieki:
kviešus no Minites un saldi smaržīgas zāles un
medu un eļļu un balzamu tie mainīja tavos tirgos.
18 Damaskus ar tevi tirgojās tavu daudzkārtīgu
amata darbu dēļ ar dažādām precēm, ar saldu
vīnu un baltu vilnu. 19 Vedans un UzalaJavans
veda uz taviem tirgiem izstrādātu dzelzi; kasīju
un kalmu tie pie tevis izmainīja. 20 Dedans
ar tevi tirgojās ar skaistām vadmalām priekš
segliem. 21 Arābija un visi Ķedara lielkungi, tie
tirgojās caur tavu roku, ar jēriem un auniem un
āžiem tie ar tevi tirgojās; 22 Sabas un Raēmas
veikalnieki, tie ar tevi tirgojās; visādas dārgas
zāles, dārgus akmeņus un zeltu tie noveda tavos
tirgos. 23 Harans un Kane un Edens, Zebas, Asura
un Ķilmada veikalnieki ar tevi tirgojās. 24 Tie bija
tavi veikalnieki ar dārgām drēbēm, ar purpura
ziliem un raibi austiem mēteļiem un ar strīpainām
(grīdas)segām un ar pītām un tītām virvēm tavos
tirgos. 25 Taršiša laivas bija tās vedējas uz taviem
tirgiem. Un tu tapi bagāts un augstā godā celts
jūru vidū. 26 Tavi laivinieki tevi veda pa vareniem
ūdeņiem, bet rīta vējš tevi satriecis jūru vidū. 27
Tava manta un tavas preces un tava tirgošana, tavi
laivinieki un tavi stūrmaņi un tavi laivu taisītāji,
un kas ar tevi tirgojās, un visi tavi karavīri, kas
pie tevis, un visa tava draudze, kas tavā vidū,
kritīs jūras vidū tai dienā, kad tu iesi bojā. 28 No
tavu laivinieku brēkšanas lauki drebēs. 29 Un visi
airētāji, stūrmaņi ar visiem jūras laiviniekiem
izkāps no savām laivām un stāvēs uz zemes. 30
Un tie par tevi brēks un gauži kliegs un metīs
pīšļus uz savām galvām, - tie vārtīsies pelnos.
31 Tie tevis dēļ apcirpsies un apjozīs maisus un
raudās par tevi ar dvēseles rūgtumu un gaužām
žēlabām. 32 Un tie vaidēdami par tevi sāks raudu
dziesmu un vaidēs par tevi un sacīs: kas ir kā
Tirus, tā izdeldēts jūras vidū? 33 Kad tavas preces
jūrā tapa vestas, tad tu daudz tautas pieēdināji ar
savām dažādām mantām, un ar savu tirgošanu
tu ķēniņus virs zemes esi darījis bagātus. 34 Bet
nu, kad tu no jūras esi satriekts dziļos ūdeņos,
tad tava tirgošana un visa tava draudze tavā vidū
ir gājusi bojā. 35 Visi salu iedzīvotāji par tevi
iztrūcinājās, un viņu ķēniņiem mati cēlās stāvu,
viņu vaigi nobāl. 36 Tie veikalnieki pa tautām
svilpo par tevi; tu esi galu ņēmis ar briesmām un
nebūsi vairs mūžīgi.

28 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, saki uz Tirus valdnieku: tā
saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tava sirds lepojās
un saka, es esmu dievs, es sēžu uz dieva krēsla
jūru vidū, un tu tomēr esi cilvēks un ne Dievs,
un tu pacēli savu sirdi, kā Dieva sirdi; 3 Redzi, tu
esot gudrāks nekā Daniēls, tev nekas neesot ne
apslēpts ne tumšs. 4 Caur savu gudrību un caur
savu saprašanu tu sev esot dabūjis spēku un krājis
zeltu un sudrabu pie savas mantas. 5 Caur savu
lielo gudrību tu tirgodamies esot vairojis savu
bagātību, un tava sirds lepojās tavas bagātības dēļ.
6 Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs, tādēļ ka tu savu
sirdi esi paaugstinājis, kā Dieva sirdi, 7 Tad redzi,
Es vedīšu svešus pār tevi, tos visbriesmīgākos
starp tautām; tie izvilks savus zobenus pār tavu
jauko gudrību un apgānīs tavu spožumu. 8 Tie tevi
nometīs bedrē, un tu nomirsi kā nokauti mirst
pat jūru vidū. 9 Vai tu tad sava kāvēja priekšā
sacīsi: es esmu dievs, un tu tomēr esi cilvēks un
ne Dievs, un esi sava kāvēja rokā? 10 Tu nomirsi
kā neapgraizītie mirst caur svešu roku; jo Es to
esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. 11 Atkal Tā
Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 12 Cilvēka
bērns! Sāc raudu dziesmu par Tirus ķēniņu un
saki uz viņu: tā saka Tas Kungs Dievs: tu kārtības
zieģelis, pilns gudrības un liela skaistuma, 13 Tu
biji Edenē, Dieva dārzā, visādi dārgi akmeņi bija
tavs apsegs: sardi, topāzi, dimanti, turķisi, oniķi,
jaspisi, safīri, ametisti, smaragdi un zelts. Tavas
bungas un tavas stabules skanēja tavā priekšā,
tai dienā, kad tevi (par ķēniņu) cēla, tās bija
gatavas. 14 Tu biji svaidīts ķerubs, kas sargā; Es
tevi tā biju iecēlis: tu biji uz Dieva svētā kalna, tu
staigāji degošu akmeņu vidū. 15 Tu biji skaidrs
savos ceļos, no tās dienas, kad tevi (par ķēniņu)
cēla, kamēr bezdievība pie tevis tapa atrasta. 16
Caur tavu lielo tirgošanos tava sirds pildījās ar
netaisnību, un tu esi apgrēkojies; tāpēc Es tevi
izmetu kā sagānītu no Dieva kalna un izdeldu tevi,
to ķerubu, kas sargā, no to degošo akmeņu vidus
nost. 17 Tava sirds lepojās tava skaistuma dēļ, tu
savu gudrību esi pazaudējis caur savu spožumu,
tāpēc Es tevi metu pie zemes un lieku tevi par
mācību ķēniņiem. 18 Ar savu noziegumu pulku
caur savu netaisno tirgošanos tu esi sagānījis
savus svētumus. Tāpēc Es lieku ugunij iziet no
tava vidus; tas tevi aprīs, un Es tevi daru par
pelniem virs zemes, priekš visu acīm, kas tevi
ierauga. 19 Visi, kas tevi pazīst starp tautām, par
tevi iztrūcinājās; tu esi galu ņēmis ar briesmām
un nebūsi vairs mūžīgi. 20 Atkal Tā Kunga vārds
uz mani notika sacīdams: 21 Cilvēka bērns, griez
savu vaigu pret Sidonu un sludini pret to. 22 Un
saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos

pret tevi, Sidona, un pagodināšos tavā vidū, un
tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es tiesu
nesīšu pār viņu un svēts parādīšos pie viņas. 23
Jo Es sūtīšu mēri pie viņas un asinis pa viņas
ielām, un kautie kritīs viņas vidū caur zobenu,
kas visapkārt nāks pret viņu, un tie samanīs, ka
Es esmu Tas Kungs. 24 Un Israēla namam vairs
nebūs asu ērkšķu, nedz sāpīgu dadžu no visiem
tiem apkārtējiem, kas tos vajā, un tie samanīs, ka
Es esmu Tas Kungs Dievs. 25 Tā saka Tas Kungs
Dievs: kad Es Israēla namu sapulcināšu no tām
tautām, starp kurām tie izkaisīti, un Es pie viņiem
svēts parādīšos priekš pagānu acīm, tad tie dzīvos
savā zemē, ko Es savam kalpam Jēkabam esmu
devis. 26 Un tie tur dzīvos droši un uztaisīs namus
un dēstīs vīna dārzus. Tiešām, tie dzīvos droši,
kad Es tiesu nesīšu pret visiem tiem apkārtējiem,
kas tos vajājuši, un tie samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs, viņu Dievs.

29 Desmitā gadā, desmitā mēnesī, divpadsmitā
mēneša dienā, Tā Kunga vārds uz mani
notika sacīdams: 2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu
pret Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un sludini pret
viņu un pret visu Ēģipti. 3 Runā un saki: tā saka
Tas Kungs Dievs: Es celšos pret tevi, Faraonu,
Ēģiptes ķēniņ, tu lielais jūras zvērs, kas savu upju
vidū guļ un saka: mana upe ir mana, un to es
sev esmu taisījis. 4 Bet Es likšu makšķeri tavā
pažoklī, un likšu tavu upju zivīm pielipt pie tavām
zvīņām, un izvilkšu no tām upēm tevi un visas
tavu upju zivis, kas līp pie tavām zvīņām. 5 Un Es
tevi nometīšu tuksnesī, tevi, un visas tavu upju
zivis; tu kritīsi uz lauku, tu netapsi sakrāts nedz
salasīts; zvēriem virs zemes un putniem apakš
debess Es tevi dodu par barību. 6 Un visi Ēģiptes
iedzīvotāji samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc
ka tie bijuši niedru stobrs Israēla namam. 7 Kad
tie tevi satvēra rokā, tad tu lūzi un tiem pāršķēli
sānus, un kad tie uz tevi atspiedās, tad tu salūzi
un darīji tiem gurnus slābanus. 8 Tāpēc tā saka
Tas Kungs Dievs: redzi, Es vedīšu pār tevi zobenu
un no tevis izdeldēšu cilvēkus un lopus. 9 Un
Ēģiptes zeme taps postā un par tuksnesi, un tie
samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc ka viņš
sacījis: tā upe ir mana, es to esmu darījis. 10 Tad
nu redzi, Es celšos pret tevi un pret tavām upēm,
un darīšu Ēģiptes zemi par tukšu posta vietu, no
Migdalas līdz Ziēnei un līdz Moru zemes robežām.
11 Pa viņu cilvēka kāja nestaigās, un arī lopa kāja
pa viņu neies un tur nedzīvos caurus četrdesmit
gadus. 12 Jo Es Ēģiptes zemi darīšu par posta vietu
starp postītām zemēm, un viņas pilsētas būs postā
starp postītām pilsētām četrdesmit gadus, un Es
ēģiptiešus izkaisīšu starp tautām un tos izputināšu
pa valstīm. 13 Tomēr tā saka Tas Kungs Dievs: kad
četrdesmit gadi būs pagalam, tad Es sapulcināšu
ēģiptiešus no tām tautām, kurp tie bija izkaisīti.
14 Un Es pārvedīšu ēģiptiešus no cietuma un tos
atkal atvedīšu Patrus zemē, viņu dzimtā zemē,
un tur tie būs viena maza valsts. 15 Un tā būs
mazāka nekā citas valstis un necelsies vairs pār
tām tautām, jo Es viņus mazināšu, lai nevalda
vairs pār tautām. 16 Un Israēla namam tie vairs
nebūs par atspaidu, atgādinādami noziegumu,
kad pēc viņiem skatās; bet tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs Dievs. 17 Un notikās divdesmit
septītā gadā, pirmā mēnesī, pirmā mēneša dienā,
tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 18
Cilvēka bērns! Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
savam karaspēkam licis grūtu darbu darīt pret
Tiru; visas galvas ir plikas un visi pleci noberzti;
tomēr nedz viņam nedz viņa karaspēkam nekāda
alga nav tikusi Tirus dēļ, par to grūto darbu, kas
viņam pret to bijis. 19 Tāpēc tā saka Tas Kungs
Dievs: Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, Es
došu Ēģiptes zemi, un viņš aizvedīs visu viņas
pulku un laupīs viņas laupījumu un mantos viņas
mantu, un tā būs tā alga viņa karaspēkam. 20 Par
darba algu Es tam atdošu Ēģiptes zemi, par to
darbu, ko tie Man darījuši, saka Tas Kungs Dievs.
21 Tai dienā Es likšu izplaukt Israēla nama ragam,
un atdarīšu tev muti viņu vidū; un tie samanīs, ka
Es esmu Tas Kungs.

30 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Tas
Kungs Dievs: kauciet: Ak vai, tai dienai! 3 Jo tā
diena ir tuvu, tiešām Tā Kunga diena ir tuvu,
diena tumši apmākusies, pagānu laiks ir klāt. 4
Un zobens nāks Ēģiptes zemē, un Moru zemē būs
lielas sāpes, kad kautie kritīs Ēģiptes zemē, un
viņas pulki taps aizvesti, un viņas pamati taps
nolauzti. 5 Moru zeme un Libija un Lidija un visādi
ļaudis un Kubs un tās derības zemes bērni kritīs
līdz ar viņiem caur zobenu. 6 Tā saka Tas Kungs:
tiešām, Ēģiptes palīgi kritīs, un viņas lepnais
stiprums taps nogāzts, no Migdolas līdz Ziēnei tie
tur kritīs caur zobenu, saka Tas Kungs Dievs. 7
Un tie taps postīti vidū starp postītām zemēm,
un viņu pilsētas būs starp postītām pilsētām; 8
Un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es
uguni kuršu Ēģiptes zemē, un visi viņas palīgi taps
satriekti. 9 Tai dienā no Manis izies vēstneši ar
laivām, iztrūcināt Moru zemi, kas droši dzīvo, un
pie tiem būs lielas bēdas, tā kā Ēģiptes dienā, jo
redzi, (tie) nāk! 10 Tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām,
Es nobeigšu Ēģiptes pulkus caur Nebukadnecara,

Bābeles ķēniņa, roku. 11 Šis un viņa ļaudis līdz
ar viņu, tie visbriesmīgākie starp tautām, taps
atvesti, postīt zemi, un izvilks savus zobenus pret
Ēģipti un piepildīs zemi ar nokautiem. 12 Un Es
upes darīšu sausas un zemi pārdošu tiem nikniem
rokā, un zemi un kas tur ir, Es izpostīšu caur
svešinieku roku; Es Tas Kungs to esmu runājis.
13 Tā saka Tas Kungs Dievs: un Es izdeldēšu tos
elkus un darīšu galu Nofas(Memfisas) dievekļiem,
un valdnieka vairs nebūs Ēģiptes zemē; un Es
sūtīšu izbailes pār Ēģiptes zemi. 14 Un Es izpostīšu
Patrus zemi, un kuršu uguni Coanā, un turēšu
tiesu Noā: 15 Un Es izgāzīšu Savu bardzību pār
Sinu, Ēģiptes stiprumu, un izdeldēšu tos pulkus
Noā. 16 Un iededzināšu uguni Ēģiptes zemē;
Sina cietīs lielas sāpes, un No taps sašķelta, un
Nofa dienas vidū taps spaidīta. 17 Avenas un
Pibozetes jaunekļi kritīs caur zobenu, un pašas
aizies cietumā. 18 Un Takvanesā gaisma taps
aptumšota, kad Es Ēģiptes jūgu tur salauzīšu un
viņas lepno stiprumu tur nobeigšu; mākonis viņu
apklās, un viņas meitas ies cietumā. 19 Tā Es
turēšu tiesu Ēģiptes zemē, lai tie atzīst, ka Es
esmu Tas Kungs. 20 Un vienpadsmitā gadā, pirmā
mēnesī, septītā mēneša dienā Tā Kunga vārds uz
mani notika sacīdams: 21 Cilvēka bērns! Faraona,
Ēģiptes ķēniņa, elkoni Es esmu satriecis, un redzi,
to nesasies, plāksteri neuzliks, ar autiem neaptīs,
un tas vairs neatspirgs, ka varētu zobenu turēt.
22 Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos
pret Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un satriekšu viņa
elkoņus, to stipro kā to satriekto, un Es viņa
zobenam likšu izkrist no viņa rokas. 23 Un Es
ēģiptiešus izkaisīšu starp tautām un tos izputināšu
pa zemēm. 24 Un Es stiprināšu Bābeles ķēniņa
elkoņus, un Savu zobenu došu viņa rokā, bet
Faraona elkoņus Es satriekšu, ka tam viņa priekšā
būs vaidēt, tā kā ievainots vaid. 25 Tiešām, Es
stiprināšu Bābeles ķēniņa elkoņus, bet Faraona
elkoņi nogurs, un tie samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs, kad Es Savu zobenu došu Bābeles ķēniņam
rokā, un viņš to pacels pār Ēģiptes zemi. 26 Un Es
izkaisīšu ēģiptiešus starp tautām un tos izputināšu
pa zemēm, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

31 Un vienpadsmitā gadā, trešā mēnesī, pirmā
mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika
sacīdams: 2 Cilvēka bērns, runā uz Faraonu,
Ēģiptes ķēniņu, un uz viņa ļaužu pulku: kam tu esi
līdzīgs savā augstībā? 3 Redzi, Asurs bija ciedra
koks uz Lībanus, skaistiem zariem un kuplām
lapām un slaiku augumu, un viņa galotne bija iekš
mākoņiem. 4 Ūdens viņu darīja lielu, un jūras
dziļumi viņu paaugstināja, viņa upes gāja apkārt
ap dārziem, un savus ūdeņus tas sūtīja pie visiem
lauka kokiem. 5 Tāpēc viņa augums bija augstāks
pār visiem lauka kokiem, un viņa zari vairojās
un viņa zariņi plaukstot pagarinājās caur to lielo
ūdeni. 6 Visi putni apakš debess taisīja ligzdas
viņa zaros, un visi lauka zvēri vedās apakš viņa
zariem, un visas lielās tautas sēdēja viņa pavēnī.
7 Tā tas bija skaists savā lielumā un savu zaru
garumā, jo viņa sakne bija pie daudz ūdeņiem.
8 Ciedru koki Dieva dārzā viņu neaptumšoja un
priedes viņa zariem nelīdzinājās, un kļavu koki
nebija tādi kā viņa zariņi, neviens koks Dieva
dārzā viņam nelīdzinājās skaistumā. 9 Es viņu
biju darījis tik skaistu caur viņa zaru pulku, ka
visi Ēdenes koki Dieva dārzā viņu apskauda. 10
Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka tu tā biji
cēlies garumā, un ka viņš savu galotni izstiepis
līdz padebešiem, un viņa sirds sava augstuma
dēļ lepojās, 11 Tāpēc Es viņu nodevu rokā tautu
varenajam, ar viņu darīt pēc patikšanas; Es viņu
izdzinu viņa bezdievības dēļ. 12 Un sveši, tie tautu
briesmīgākie, viņu nocirta un to nometa, viņa
zari krita uz kalniem un pa visām ielejām, un
viņa zariņi tapa nogāzti visās zemes gravās. Un
visas zemes tautas aizgāja no viņa pavēņa un
viņu atstāja. 13 Visi putni apakš debess nolaidās
uz viņa, un visi lauka zvēri bija uz viņa zariem;
14 Lai nekādi pie ūdens dēstīti koki nelepojās
sava auguma pēc, un savu galotni nestiepj līdz
mākoņiem, un nekādi no ūdens slacināti koki
nepaļaujas uz sev pašiem sava augstuma dēļ; jo
tie visi nāvei ir nodoti uz zemes apakšu, cilvēka
bērnu vidū, pie tiem, kas grimst bedrē. 15 Tā saka
Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad tas ellē nogrima,
tad Es cēlu bēdas, Es viņa dēļ apklāju dziļumus un
aizturēju viņa upes, un tie varenie ūdeņi apstājās,
un Es darīju, ka Lībanus viņa dēļ sērojās, un visi
lauka koki nokalta viņa dēļ. (Sheol h7585) 16 No viņa
kritiena trokšņa Es pagānus darīju drebam, kad Es
viņu ellē nogrūdu pie tiem, kas grimst bedrē. Un
visi Ēdenes koki, tie izlasītie un labākie uz Lībanus,
visi no ūdens slacinātie koki iepriecinājās zemes
apakšā. (Sheol h7585) 17 Tie nogrima arīdzan līdz
ar viņu ellē pie tiem zobena nokautiem, kas kā
viņa palīgi bija sēdējuši viņa pavēnī starp tautām.
(Sheol h7585) 18 Kam starp Ēdenes kokiem tu tad esi
līdzīgs godā un augstumā? Arī tu tapsi nogrūsts
ar Ēdenes kokiem zemes apakšā, tu gulēsi vidū
starp neapgraizītiem, pie zobenu nokautiem. Tas
ir Faraons un viss viņa ļaužu pulks, saka Tas Kungs
Dievs.

32 Un divpadsmitā gadā, divpadsmitā mēnesī
pirmā mēneša dienā Tā Kunga vārds uz

mani notika sacīdams: 2 Cilvēka bērns, sāc raudu
dziesmu par Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un saki
uz viņu: ak tautu lauva, tu esi pagalam! Un tu
biji kā jūras zvērs jūrā un izlēci savās upēs un
sajauci ūdeņus ar savām kājām un samini upes.
3 Tā saka Tas Kungs Dievs: Es tādēļ Savu tīklu
izplētīšu pār tevi daudz tautu sapulcē, kas tevi
izvilks Manā tīklā. 4 Tad Es tevi metīšu uz zemi,
Es tevi nosviedīšu uz lauku un visiem putniem
apakš debess Es likšu mist uz tevis un visiem
zvēriem virs zemes no tevis pieēsties, 5 Un metīšu
tavu maitu uz kalniem un pildīšu tās ielejas ar
tavām miesām. 6 Un Es dzirdināšu zemi ar tām
asinīm, kas no tevis izplūst līdz kalniem, un
upes no tevis taps pildītas. 7 Un kad Es tevi
izdzēsīšu, tad Es apsegšu debesi un aptumšošu
viņas zvaigznes, sauli Es apklāšu ar mākoņiem, un
mēneša gaišums vairs nespīdēs. 8 Visus spožos
debess spīdekļus Es tevis dēļ aptumšošu un vedīšu
tumsību pār tavu zemi, saka Tas Kungs Dievs. 9 Es
arī darīšu skumīgas daudz tautu sirdis, kad Es tavu
mocību iznesīšu starp tautām, tanīs valstīs, ko tu
nepazīsti. 10 Un Es darīšu, ka daudz tautas par
tevi iztrūcinājās, un viņu ķēniņiem mati celsies
stāvu par tevi, kad Es cilāšu Savu zobenu viņu
priekšā, un tie drebēs ik acumirkli ikviens par
savu dvēseli tai dienā, kad tu kritīsi. 11 Jo tā saka
Tas Kungs Dievs: Bābeles ķēniņa zobens nāks pār
tevi. 12 Un Es tavu pulku nogāzīšu caur vareno
zobeniem, tie visi ir tie visbriesmīgākie starp
tautām, tie izpostīs Ēģiptes lepnību, un viss viņas
pulks taps izdeldēts. 13 Un visus viņas lopus Es
izdeldēšu pie tā lielā ūdens, ka cilvēka kāja to
vairs nesajauks, ir lopu nags to nesajauks. 14 Tad
Es viņu ūdeņus darīšu skaidrus un viņu upēm
likšu tecēt kā eļļai, saka Tas Kungs Dievs, 15 Kad
Es Ēģipti būšu darījis par posta vietu, un zeme
no savas pilnības būs palikusi tukša, kad Es visus
viņas iedzīvotājus būšu kāvis, - tad samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs. 16 Šī ir tā raudu dziesma, un tā
jādzied; tautu meitas šo raudu dziesmu dziedās;
par Ēģipti un par visu viņas ļaužu pulku tās
dziedās šo raudu dziesmu, saka Tas Kungs Dievs. -
17 Un divpadsmitā gadā, piecpadsmitā mēneša
dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
18 Cilvēka bērns, žēlojies par Ēģiptes ļaužu pulku
un nogremdē to līdz ar tām lepno tautu meitām
zemes apakšā pie tiem, kas grimuši dziļumā. 19
Par ko tu nu esi skaistāka? Kāp zemē un apgūlies
pie neapgraizītiem. 20 Tie kritīs starp zobena
nokautiem. Viņa ir nodota zobenam; aizraujiet
viņu ar visu viņas ļaužu pulku. 21 Tie varoņu
varenie un viņas palīgi ar viņu runās elles vidū:
tie ir nogrimuši, tie guļ starp neapgraizītiem un
zobena nokautiem. (Sheol h7585) 22 Tur ir Asurs
ar visu savu ļaužu pulku, viņu kapi ir visapkārt
ap viņu; tie visi nokauti, caur zobenu krituši. 23
Viņa kaps ir tai visdziļākā bedrē, un viņa ļaužu
pulks ir visapkārt ap viņa kapu; visi nokauti, caur
zobenu krituši, kas briesmas bija cēluši dzīvo
zemē. 24 Tur ir Elams ar visu savu ļaužu pulku
visapkārt ap viņa kapu; tie visi nokauti, caur
zobenu krituši; tie grimuši neapgraizīti zemes
apakšā, kas briesmas bija cēluši dzīvo zemē, tie
nes savu kaunu pie tiem, kas grimuši dziļumā. 25
Pie nokautiem cisas sataisītas viņam un visam
viņa ļaužu pulkam, viņu kapi ir visapkārt ap
viņu; tie visi, neapgraizīti, caur zobenu ir nokauti;
tāpēc ka tie briesmas cēluši dzīvo zemē, tie nes
savu kaunu pie tiem, kas grimuši dziļumā, - viņš
guldināts nokauto vidū. 26 Tur ir Mešehs un
Tūbals ar visu savu ļaužu pulku, visapkārt ap
viņu ir viņu kapi, tie visi, neapgraizīti, ir nokauti
ar zobenu, tāpēc ka bija briesmas cēluši dzīvo
zemē. 27 Tie neguļ pie tiem krituušiem neapgraizīto
varoņiem, kas ellē nogrimuši ar savām bruņām,
kam zobeni likti apakš galvām; viņu noziegumi
nākuši pār viņu kauliem, tāpēc ka bija varoņi par
briesmām dzīvo zemē. (Sheol h7585) 28 Arī tu tapsi
satriekts neapgraizītu vidū un gulēsi pie zobena
nokautiem. 29 Tur ir Edoms, viņa ķēniņi un visi
viņa lielkungi, kas ar savu varoņu godu ir likti
pie zobena nokautiem; tie guļ pie neapgraizītiem
un pie tiem, kas grimuši dziļumā. 30 Tur ir visi
ziemeļa valdnieki un visi Sidonieši, kas nogrimuši
pie nokautiem un kaunā likti, lai gan ar savu varu
bijuši par iztrūcināšanu, un tie guļ neapgraizīti
pie tiem, kas zobena nokauti, un nes savu kaunu
pie tiem, kas nogrimuši dziļumā. - 31 Faraons
tos redzēs un iepriecināsies ar visu savu ļaužu
pulku; ar zobenu ir nokauti, Faraons un viss viņa
karaspēks, saka Tas Kungs Dievs. 32 Jo Es viņam
esmu licis briesmas celt dzīvo zemē, un viņš ir
nolikts neapgraizīto vidū pie tiem, kas zobena
nokauti, Faraons ar visu savu ļaužu pulku, saka
Tas Kungs Dievs.

33 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, runā uz savu ļaužu bērniem
un saki uz tiem: kad Es zobenu vedu pār kādu
zemi, un tās zemes ļaudis ņem vienu vīru no
savām robežām un to ieceļ sev par sargu, 3 Un viņš
redz zobenu pār to zemi nākam un pūš ar bazūni
un pamāca tos ļaudis, 4 Un ja kas to bazūnes
skaņu dzirdēt dzird un neļaujas pamācīties, un
zobens nāk un ņem viņu nost, - šī asinis lai ir

uz viņa galvas. 5 Viņš dzirdēja bazūnes skaņu,
bet nelikās pamācīties, viņa asinis ir uz viņa. Bet
kas ļaujas pamācīties, tas izglābs savu dvēseli. 6
Bet kad tas sargs redz zobenu nākam un nepūš
ar bazūni, tā ka tie ļaudis netiek pamācīti, un
zobens nāk un ņem no tiem kādu dvēseli nost:
tas gan savā noziegumā ir noņemts, bet viņa
asinis Es prasīšu no tā sarga rokas. 7 Tu tad
cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Israēla
namam, ka tev nu no Manas mutes to vārdu būs
klausīt un tos pamācīt no Manas puses. 8 Kad
Es uz bezdievīgo saku. bezdievīgais, tu mirdams
mirsi, un tu nemāci bezdievīgo, lai atgriežas no
sava ļaunā ceļa, tad bezdievīgais nomirs savā
noziegumā, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas
rokas. 9 Bet ja tu bezdievīgo pamāci, lai atgriežas
no sava ceļa, un viņš neatgriežas no sava ceļa, tad
viņš mirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi
izglābis. 10 Tādēļ, cilvēka bērns, saki uz Israēla
namu: jūs runājiet tā un sakāt: mūsu pārkāpumi
un mūsu grēki ir uz mums, un mēs iekš tiem ejam
bojā, kā tad mēs varam dzīvot? 11 Saki uz tiem:
tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs,
Man nepatīk bezdievīgā nāve, bet ka bezdievīgais
atgriežas no sava ceļa un dzīvo. Atgriežaties,
atgriežaties no saviem ļauniem ceļiem. Jo kāpēc
jūs gribat mirt, jūs no Israēla nama? 12 Tu tad,
cilvēka bērns, saki uz savu ļaužu bērniem: taisno
taisnība neizglābs viņa pārkāpšanas dienā, un
bezdievīgais savas bezdievības dēļ neies bojā,
kad tas atgriežas no savas bezdievības. Un pats
taisnais nevar dzīvot caur savu taisnību, kad viņš
apgrēkojās. 13 Kad Es uz taisno saku, ka tas dzīvot
dzīvos, un tas paļaujas uz savu taisnību un dara
nepareizi, tad visa viņa taisnība netaps pieminēta,
bet viņš mirs tai netaisnībā, ko viņš dara. 14 Un
kad Es uz bezdievīgo saku: tu mirdams mirsi, un
tas atgriežas no saviem grēkiem un dara tiesu
un taisnību, 15 Tā ka bezdievīgais ķīlu atdod,
laupījumu maksā un staigā dzīvības likumos,
nevienam nedarīdams nepareizi, - tad tas dzīvot
dzīvos un nemirs. 16 Visi viņa grēki, ko viņš
darījis, viņam netaps pieminēti; viņš darījis tiesu
un taisnību, dzīvot viņš dzīvos. 17 Tomēr tavu
ļaužu bērni saka: Tā Kunga ceļš nav taisns! Bet
viņu ceļš nav taisns. 18 Kad taisnais nogriežas no
savas taisnības un dara nepareizi, tad viņš caur to
mirs. 19 Un kad bezdievīgais nogriežas no savas
bezdievības un dara tiesu un taisnību, tad viņš
caur to dzīvos. 20 Bet jūs sakāt: Tā Kunga ceļš nav
pareizs. Es jūs tiesāšu, ikvienu pēc viņa ceļiem,
ak Israēla nams! - 21 Un notikās divpadsmitā
gadā pēc mūsu aizvešanas, desmitā mēnesī, piektā
mēneša dienā, tad viens pie manis atnāca, kas no
Jeruzālemes bija izglābies, un sacīja: tā pilsēta ir
izkauta. 22 Bet Tā Kunga roka vakarā, iepriekš
tā izglābtā atnākšanas, bija nākusi pār mani un
atvērusi manu muti, pirms šis rītā pie manis
nāca, un mana mute palika atvērta, un es nebiju
vairs mēms. 23 Tad Tā Kunga vārds uz mani
notika sacīdams: 24 Cilvēka bērns! Tie, kas viņās
posta vietās dzīvo Israēla zemē, runā un saka:
Ābrahāms bija viens vienīgs un iemantoja to zemi,
bet mūsu ir daudzi, tā zeme mums ir dota par
mantību. 25 Tādēļ saki uz tiem: tā saka Tas Kungs
Dievs: jūs ēdat asinis un paceļat savas acis uz
saviem elkiem un izlejat asinis, - un jūs to zemi
gribat paturēt par mantību? 26 Jūs stāvat uz savu
zobenu, jūs darāt negantību un apgānāt cits cita
sievu, un jūs to zemi gribat paturēt par mantību?
27 Tā tev uz viņiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs
Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, tie, kas tais posta
vietās dzīvo, kritīs caur zobenu, un to, kas uz
lauka, Es nodošu zvēriem par barību, un tie, kas
stiprās vietās un alās, mirs caur mēri. 28 Un to
zemi Es darīšu par posta vietu un tuksnesi, un
viņas lepnais stiprums beigsies, un Israēla kalni
būs postā, ka tur neviens pāri neies. 29 Tad tie
samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es to zemi
būšu darījis par posta vietu un par tuksnesi visas
viņu negantības dēļ, ko tie darījuši. 30 Un tu,
cilvēka bērns, tavu ļaužu bērni runā pret tevi
istabās un nama durvīs, un viens runā ar otru,
ikviens ar savu brāli, un saka: nāciet jel, dzirdēsim,
kas tas tāds vārds, kas no Tā Kunga nāk. 31 Un tie
nāks pie tevis, tā kā ļaudis mēdz nākt, un sēž tavā
priekšā kā Mani ļaudis un klausa tavus vārdus,
bet tos nedara; jo tie ir mīlīgi ar savu muti, bet
viņu sirds dzenās mantai pakaļ. 32 Un redzi! Tu
tiem esi kā jauka dziesmiņa, kā skaista balss, kas
labi skan, tādēļ tie klausa tavus vārdus, bet tos
nedara. 33 Bet kad nāks, - un redzi, nāk! - Tad tie
samanīs, ka pravietis ir bijis viņu vidū.

34 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, sludini pret Israēla ganiem,
sludini un saki uz tiem, uz tiem ganiem: tā saka
Tas Kungs Dievs: Ak vai, Israēla ganiem, kas sevi
pašus gana! Vai ganiem nebūs avis ganīt? 3 Jūs
ēdat tos taukus un apģērbjaties ar to vilnu, jūs
kaujat to baroto, bet tās avis jūs neganiet. 4
Tās vājās jūs nespēcinājāt, un to neveselo jūs
nedziedinājāt, un to satriekto jūs nesasienat, un
to aizdzīto jūs nenesāt atpakaļ un to pazudušo
jūs nemeklējāt, bet jūs valdāt pār tiem bargi un
ar grūtumu. 5 Tā tās izklīdušas, tāpēc ka gana
nebija, un paliek par barību visiem lauka zvēriem

un izklīst. 6 Manas avis maldās pa visiem kalniem
un pa visiem augstiem pakalniem, Manas avis
izklīdušas pa visu zemes virsu, un nav neviena,
kas pēc tām skatās, un neviena, kas tās meklē. 7
Tādēļ, gani, klausiet Tā Kunga vārdu! 8 Tik tiešām
kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tāpēc ka
Manas avis ir tapušas par laupījumu, un Manas
avis visiem lauka zvēriem par barību, tāpēc ka
gana nebija, un ka Mani gani nelūko pēc Manām
avīm, bet tie gani gana sevi pašus, bet Manas avis
tie negana, - 9 Tādēļ, gani, klausiet Tā Kunga
vārdu! 10 Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos
pret tiem ganiem, un prasīšu Savas avis no viņu
rokas un darīšu, ka tie Manas avis vairs neganīs,
un tie gani vairs neganīs sevi pašus. Un Es izraušu
Savas avis no viņu mutes, ka tās tiem vairs nebūs
par barību. 11 Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi,
Es, tiešām Es vaicāšu pēc Savām avīm un tās
meklēšu. 12 Jo kā gans meklē savu ganāmo pulku
tai dienā, kad viņš ir savu izklīdušo avju vidū, tā Es
meklēšu Savas avis un tās izpestīšu no visām tām
vietām, kurp tās noklīdušas tumšā un vētrainā
dienā. 13 Un Es tās izvedīšu no tām tautām un
tās sapulcināšu no tām zemēm un tās pārvedīšu
viņu pašu zemē un tās ganīšu uz Israēla kalniem,
pa tām lejām un pa visām vietām, kur tai zemē
mīt. 14 Es tās ganīšu labā ganībā, un viņu mitekļi
būs uz Israēla augstiem kalniem; tur tie apgulsies
labos mitekļos un ganīsies taukā ganībā uz Israēla
kalniem. 15 Es pats ganīšu Savas avis un Es pats
tās guldināšu, saka Tas Kungs Dievs. 16 Pazudušo
Es gribu meklēt un aizdzīto Es gribu nest atpakaļ
un satriekto Es gribu sasiet un vārguli Es gribu
spēcināt, bet tauko un stipro Es gribu izdeldēt; Es
tās ganīšu ar taisnību. 17 Jūs, Manas avis! - Tas
Kungs Dievs saka tā: redzi, Es tiesāšu starp avi un
avi, starp auniem un āžiem. 18 Vai tas jums vēl ir
maz, ka jūs noganiet to labo ganību? Vai gribat arī
savu atlikušo ganību samīdīt ar savām kājām? -
Un ka jūs dzerat no skaidra ūdens, - vai to atlikušo
gribat sajaukt ar savām kājām? 19 Vai tad Manām
avīm būs ēst, kas no jūsu kājām ir samīts, un dzert,
kas no jūsu kājām ir sajaukts? 20 Tādēļ Tas Kungs
Dievs tā saka uz tiem: redzi, Es, tiešām Es tiesāšu
starp tām taukām avīm un tām liesām avīm. 21
Tāpēc ka jūs visas vājās stumdiet ar sāniem un
ar pleciem un badiet ar saviem ragiem, kamēr
jūs tās esat izdzinuši ārā. 22 Tāpēc Es Savas avis
gribu pestīt, lai tās vairs nav par laupījumu, un Es
tiesāšu starp avi un avi. 23 Un Es par tiem iecelšu
vienu vienīgu ganu, kas lai tās gana, proti Savu
kalpu Dāvidu; tas tās ganīs, un tas tām būs par
ganu. 24 Un Es Tas Kungs tiem būšu par Dievu, un
mans kalps Dāvids būs tas valdnieks viņu vidū.
Es, Tas Kungs, to esmu runājis. 25 Un Es ar tiem
darīšu miera derību, un izdeldēšu ļaunos zvērus
no zemes, un tie dzīvos tuksnesī bez bailēm un
gulēs mežos. 26 Un Es darīšu viņus un tās vietas
ap Manu kalnu par svētību, un Es došu lietu savā
laikā; tas būs svētības lietus. 27 Un koki uz lauka
dos savus augļus, un zeme dos savus augļus, un
tie būs bez bailēm savā zemē un samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, kad Es būšu salauzis viņu jūga
kokus un tos izglābis no viņu kalpinātāju rokas.
28 Un tie nebūs vairs pagāniem par laupījumu,
un zvēri virs zemes tos vairs neaprīs, bet tie
dzīvos droši, un neviens tos neizbiedēs. 29 Un Es
tiem audzināšu stādu par slavu, un tie tai zemē
vairs netaps aizgrābti caur badu un nenesīs vairs
apsmieklu no pagāniem. 30 Un tie samanīs, ka
Es, Tas Kungs, viņu Dievs, esmu ar viņiem, un
tie, Israēla nams, ir Mani ļaudis, saka Tas Kungs
Dievs. 31 Un jūs esat Manas avis, Manas ganāmās
avis; cilvēki jūs esat, Es esmu jūsu Dievs, saka Tas
Kungs Dievs.

35 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika
sacīdams: 2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu
pret Seīra kalniem un sludini pret tiem, 3 Un saki
uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos
pret tevi, Seīra kalns, un Es izstiepšu Savu roku
pret tevi un tevi darīšu par postažu un tuksnesi.
4 Es tavas pilsētas darīšu par gruvešiem, un tu
tapsi par postažu un samanīsi, ka Es esmu Tas
Kungs. 5 Tādēļ ka tev bija mūžīgs ienaids, un
tu Israēla bērnus esi aizdzinis caur zobena varu
viņu nelaimes laikā, viņu gala nozieguma laikā, 6
Tādēļ, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Dievs, Es tevi darīšu par asinīm, un asinis tevi
vajās; tāpēc ka tu asinis neesi ienīdējis, tad arī
asinis tevi vajās. 7 Un Es darīšu Seīra kalnu par
tuksnesi un postažu, un no viņa izdeldēšu, kas tur
iet un nāk. 8 Un Es viņa kalnus piepildīšu ar viņa
nokautiem; uz taviem pakalniem un tavās ielejās
un visās tavās gravās gulēs zobena nokautie. 9 Es
tevi darīšu par mūžīgu postažu, un tavās pilsētās
nedzīvos; tā jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.
10 Tādēļ ka tu saki: šīs divas tautas un šīs divas
valstis man tiks rokā, un mēs tās gribam iemantot,
jebšu Tas Kungs pats tur būtu, 11 Tādēļ, tik tiešām
kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Es darīšu
pēc tavas bardzības un pēc tavas skaudības, kā
tu savā ienaidā pret tiem esi turējies, un Es Sevi
tiem darīšu zināmu, kad Es tevi sodīšu, 12 Un
tu samanīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu dzirdējis
visas tavas zaimošanas, ko tu pret Israēla kalniem

esi runājis un sacījis: tie ir postīti, tie mums ir
doti, ka tos aprijam. 13 Tā jūs ar savu muti pret
mani esat lielījušies un savus vārdus pret mani
vairojuši, - Es to esmu dzirdējis. 14 Tā saka Tas
Kungs Dievs: Es tevi darīšu par posta vietu, tā ka
visa zeme priecāsies. 15 Tā kā tu esi priecājies par
Manu mantības tiesu, Israēla namu, tāpēc ka tas
ir postīts, tāpat Es tev darīšu. Seīra kalni un viss
Edoms taps visnotaļ par postažu, un tie samanīs,
ka Es esmu Tas Kungs.

36 Un tu cilvēka bērns, sludini par Israēla
kalniem un saki: Israēla kalni, klausiet Tā
Kunga vārdu. 2 Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka
ienaidnieks par jums saka: redzi, tie mūžīgie kalni
mums ir tikuši par mantību, 3 Tādēļ sludini un saki:
tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs visapkārt
esat postīti un aprīti, ka jūs tiem atlikušiem
pagāniem esat par mantību un esat nākuši ļaužu
mēlēs un valodās, 4 Tāpēc, Israēla kalni, klausiet
Tā Kunga Dieva vārdu. Tā saka Tas Kungs Dievs
uz kalniem un pakalniem, gravām un ielejām,
tukšām posta vietām un atstātām pilsētām, kas
ir palikušas par laupījumu un apsmieklu visām
atlikušām tautām visapkārt, - 5 Tāpēc tā saka
Tas Kungs Dievs: tiešām, Es Sava karstuma ugunī
runāju pret tām atlikušām tautām un pret visu
Edomu, kas Manu zemi sev ņēmuši par mantību ar
visas sirds prieku, ar lielu nicināšanu, to izpostīt
un aplaupīt. 6 Tāpēc sludini Israēla zemei un saki
uz kalniem un pakalniem, gravām un ielejām: tā
saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es Savā karstumā
un Savā bardzībā esmu runājis, tāpēc ka jums
apsmiekls bija jānes no pagāniem. 7 Tādēļ Tas
Kungs Dievs tā saka: Es, Es paceļu Savu roku,
tiešām, tām tautām, kas visapkārt ap jums, pašām
būs nest savu apsmieklu. 8 Bet jūs, jūs Israēla
kalni, atkal zaļosiet un nesīsiet savus augļus
Maniem Israēla ļaudīm, jo īsā laikā tie pārnāks. 9
Jo redzi, Es būšu pie jums, un Es skatīšos uz jums,
un jūs tapsiet kopti un apsēti. 10 Un Es vairošu
pie jums cilvēkus, visu Israēla namu visnotaļ: un
pilsētās dzīvos un postītas vietas uztaisīs. 11 Un Es
pie jums vairošu cilvēkus un lopus, tie vairosies
un vaislosies, un Es iekš jums likšu dzīvot kā jūsu
vecos laikos, un Es jums darīšu vairāk labuma
nekā jūsu senajos laikos, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs. 12 Un Es pie jums atvedīšu
cilvēkus, Savus Israēla ļaudis, tie tevi iemantos, un
tu tiem būsi par mantību un tiem vairs nelaupīsi
bērnus. 13 Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka uz
jums saka: tu esi cilvēku rijēja un savu ļaužu
bērnu aplaupītāja, 14 Tādēļ tu cilvēkus vairs nerīsi
un saviem ļaudīm vairs nelaupīsi bērnus, saka Tas
Kungs Dievs. 15 Un Es tev vairs nelikšu dzirdēt
pagānu apsmieklu, un tu nenesīsi vairs tautu
negodu un saviem ļaudīm vairs nelaupīsi bērnus,
saka Tas Kungs Dievs. 16 Atkal Tā Kunga vārds uz
mani notika sacīdams: 17 Cilvēka bērns, Israēla
nams, kad tie savā zemē dzīvoja, tad tie to sagānīja
ar savu ceļu un ar saviem darbiem; viņu ceļš bija
Manā priekšā kā sārņainas sievas nešķīstība. 18
Tādēļ Es Savu bardzību pār viņiem izgāzu to asiņu
dēļ, ko tie tai zemē bija izlējuši, un viņu elku dēļ
ar ko to bija sagānījuši. 19 Un Es tos izkaisīju
starp tautām, un tie tapa izputināti pa valstīm,
Es tos sodīju pēc viņu ceļa un pēc viņu darbiem.
20 Kad tie nu pie tām tautām nonāca, kurp tie
bija gājuši, tad tie sagānīja manu svēto vārdu,
tāpēc ka no tiem tapa sacīts: šie ir Tā Kunga
ļaudis un izgājuši no viņa zemes. 21 Bet Man ir
žēl Sava svētā Vārda, ko Israēla bērni sagānījuši
starp tām tautām, kur tie bija nākuši. 22 Tāpēc
saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: Es
to nedaru jūsu dēļ, Israēla nams, bet Sava svētā
Vārda dēļ, ko jūs esat sagānījuši starp tām tautām,
kur esat nākuši. 23 Jo Es pagodināšu Savu lielo
Vārdu, kas starp pagāniem ir sagānīts, ko jūs viņu
vidū esat sagānījuši. Un pagāni samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, saka Tas Kungs Dievs, kad Es pie
jums svēts parādīšos priekš viņu acīm. 24 Jo Es
jūs atvedīšu no tām tautām un jūs sapulcināšu
no visām valstīm, un Es jūs atvedīšu atkal jūsu
zemē. 25 Un Es uz jums slacināšu šķīstu ūdeni,
ka topat šķīsti; no visas jūsu nešķīstības un no
visiem jūsu elkiem Es jūs šķīstīšu. 26 Un Es jums
došu jaunu sirdi un došu jums jaunu garu, un
atņemšu to akmens sirdi no jūsu miesām un došu
jums miesīgu sirdi. 27 Un Es jums došu Savu
Garu un darīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos
un sargāsiet un darīsiet Manas tiesas. 28 Un
jūs dzīvosiet tai zemē, ko Es jūsu tēviem esmu
devis, un jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es jums
būšu par Dievu. 29 Un Es jūs atpestīšu no visas
jūsu nešķīstības un aicināšu labību un to vairošu
un nevedīšu pār jums badu. 30 Un Es vairošu
koku augļus un tīruma augļus, ka jūs bada dēļ
starp tautām vairs netopat nicināti. 31 Tad jūs
pieminēsiet savus ļaunos ceļus un savus nelabos
darbus un būsiet paši sev riebīgi par saviem
noziegumiem un par savām negantībām. 32 Un to
Es nedaru jūsu dēļ, saka Tas Kungs Dievs, to jums
būs zināt. Kaunaties un nosarkstiet savu ceļu dēļ,
jūs, Israēla nams! 33 Tā saka Tas Kungs Dievs: tai
dienā, kad Es jūs šķīstīšu no visas jūsu nešķīstības,
tad Es pilsētās likšu dzīvot, un postažas taps

uztaisītas. 34 Un tā tukšā zeme atkal taps apkopta,
kur posts bija priekš ikviena acīm, kas gāja garām.
35 Un sacīs: šī zeme, kas bija postā, ir palikusi kā
Ēdenes dārzs, un tās iztukšotās un izpostītās un
sagruvušās pilsētas ir stipras un apdzīvotas. 36
Tad tās tautas, kas atlikušas visapkārt ap jums,
samanīs, ka Es, Tas Kungs, uztaisu sagruvušas
vietas un apdēstu, kas ir izpostīts; Es, Tas Kungs,
to esmu runājis, un Es to darīšu. 37 Tā saka Tas
Kungs Dievs: Es ļaušos atkal pielūgties no Israēla
nama, ka Es tiem parādos; Es vairošu tos ļaudis
kā ganāmu pulku. 38 Tā kā tās svētās avis, kā
Jeruzālemes avis savos svētkos, tā būs tās tukšās
vietas ar cilvēkiem kā ar ganāmu pulku pilnas, un
tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

37 Tā Kunga roka nāca pār mani un mani izveda
caur Tā Kunga Garu, un mani nolika ielejas
vidū; tā bija pilna kaulu. 2 Un Viņš mani veda gar
tiem visapkārt, un redzi, tur bija ļoti daudz tai
ielejā, un redzi, tie bija ļoti izkaltuši. 3 Un Viņš
uz mani sacīja: cilvēka bērns, vai šie kauli taps
dzīvi? Un es sacīju: Kungs Dievs, Tu to zini. 4
Tad Viņš uz mani sacīja: sludini par šiem kauliem
un saki uz tiem: jūs sakaltušie kauli, klausiet Tā
Kunga vārdu! 5 Tā saka Tas Kungs Dievs uz šiem
kauliem: redzi, Es vedīšu garu iekš jums, un jūs
tapsiet dzīvi. 6 Un Es likšu dzīslas uz jums un
likšu miesai pār jums augt un jums pārvilkšu ādu
un došu iekš jums garu, un jūs tapsiet dzīvi un
samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. 7 Tad es tā
sludināju, kā man bija pavēlēts, un tur brakšķēja,
kad es sludināju, un redzi, tur kustējās, un tie
kauli radās kopā, kauls pie kaula. 8 Un es skatījos,
un redzi, dzīslas radās pār tiem un miesa cēlās,
un āda pār tiem pārvilkās, bet gara iekš tiem
nebija. 9 Un Viņš uz mani sacīja: sludini par to
garu, cilvēka bērns, sludini un saki uz to garu: tā
saka Tas Kungs Dievs: gars, nāc no tiem četriem
vējiem un pūt uz tiem nokautiem, ka tie top dzīvi.
10 Un es sludināju, kā Viņš man bija pavēlējis.
Tad gars nāca iekš viņiem, un tie tapa dzīvi un
stājās uz savām kājām, ļoti ļoti liels pulks. 11 Tad
Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns! Šie kauli ir viss
Israēla nams; redzi, tie saka: mūsu kauli sakaltuši
un mūsu cerība iznīkusi, un mēs esam beigti. 12
Tāpēc sludini un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs
Dievs: redzi, Es atvēršu jūsu kapus un jūs izvedīšu
no jūsu kapiem, Mani ļaudis, un Es jūs vedīšu uz
Israēla zemi. 13 Un jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs, kad Es jūsu kapus būšu atvēris un jūs
izvedis no jūsu kapiem, ak Mani ļaudis. 14 Un Es
došu Savu garu iekš jums, un jūs dzīvosiet, un Es
jūs ielikšu jūsu zemē, un jūs samanīsiet, ka Es Tas
Kungs to esmu runājis un darījis, saka Tas Kungs.
15 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
16 Tu tad, cilvēka bērns, ņem sev galdu un raksti
uz to: priekš Jūda un priekš Israēla bērniem, viņa
biedriem. Un ņem vēl vienu galdu un raksti uz
to: priekš Jāzepa, Efraīma un visa Israēla nama,
viņa biedru, galds. 17 Un tad saliec vienu pie otra
par vienu galdu, ka tie top viens tavā rokā. 18 Un
kad tavu ļaužu bērni uz tevi runās un sacīs: vai tu
mums negribi sacīt, kas tas tev ir? 19 Tad runā uz
tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es ņemšu
Jāzepa galdu, kas ir bijis Efraīma, un Israēla cilšu,
viņu biedru, rokā un tos salikšu ar Jūda galdu un
tos darīšu par vienu vienīgu galdu, un tie taps par
vienu Manā rokā. 20 Lai tad tie galdi, uz kuriem
tu būsi rakstījis, ir tavā rokā priekš viņu acīm.
21 Un tu runā uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs:
redzi, Es izvedīšu Israēla bērnus no to pagānu
vidus, kurp tie aizgājuši, un tos sapulcināšu no
visām pusēm un tos pārvedīšu viņu zemē. 22 Un
es tos darīšu par vienu vienīgu tautu tai zemē,
uz Israēla kalniem, un viens vienīgs ķēniņš būs
tiem visiem par ķēniņu. Un tie nebūs vairs divas
tautas un nebūs vairs dalīti divējās valstīs. 23
Un tie nesagānīsies vairs ar saviem elkiem un ar
savām negantībām un ar savām pārkāpšanām.
Es tos atpestīšu no visām viņu mājas vietām,
kur tie apgrēkojušies, un Es tos šķīstīšu: tad tie
Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par Dievu.
24 Un Mans kalps Dāvids būs tiem par ķēniņu,
un tiem visiem būs viens vienīgs gans, un tie
staigās Manās tiesās un turēs Manus likumus un
darīs pēc tiem. 25 Un tie dzīvos tai zemē, ko Es
Savam kalpam Jēkabam esmu devis, kur jūsu tēvi
dzīvojuši. Tiešām, tie tur dzīvos līdz ar saviem
bērniem un bērnu bērniem mūžīgi, un mans kalps
Dāvids būs viņu valdnieks mūžīgi. 26 Un Es ar
tiem darīšu miera derību, un tā būs mūžīga derība
ar tiem, un Es tos iecelšu un tos vairošu un likšu
Savu svēto vietu viņu vidū mūžīgi. 27 Un Mans
dzīvoklis būs pie tiem, un Es tiem būšu par Dievu,
un tie Man būs par ļaudīm. 28 Un pagāni samanīs,
ka Es esmu Tas Kungs, kas Israēli svētī, kad Mana
svētā vieta viņu vidū būs mūžīgi,

38 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Gogu
Magoga zemē, Roša, Mešeha un Tūbala valdnieku,
un sludini pret viņu 3 Un saki: tā saka Tas Kungs
Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu Roša,
Mešeha un Tūbala valdnieks. 4 Un Es tevi vedīšu
un likšu makšķeri tavos žokļos, un tevi izvedīšu ar
visu tavu karaspēku, zirgiem un jātniekiem, kas

visi labi ģērbti, lielu pulku, ar krūšu bruņām un
priekšturamām bruņām, kas visi nes zobenus; 5
Persieši, Moru ļaudis un Libieši viņiem līdz, tie
visi ar priekšturamām bruņām un dzelzs cepurēm.
6 Gomers un visi viņa karavīri, Togarmas nams,
kas pašā ziemeļu galā, ar visiem saviem karogiem;
daudz tautu līdz ar tevi. 7 Esi gatavs un taisies,
tu un viss tavs pulks, kas pie tevis sapulcēts,
un esi tiem par vadoni. Pēc daudz dienām tu
tapsi piemeklēts, 8 Un pēdīgā laikā tu nāksi uz to
zemi, kas ir atkal atvesta no zobena un sapulcēta
no daudz tautām, uz Israēla kalniem, kas bez
mitēšanās tapa postīti, un tā ir izvesta no tautām,
un tie visnotaļ dzīvos droši. 9 Tad tu celsies, nāksi
kā vētra, būsi kā padebesis, kas zemi apklāj, līdz
ar visiem taviem karogiem, un daudz tautu tev
līdz. 10 Tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā celsies
tavā sirdī padomi, un tu domāsi niknas domas,
11 Un sacīsi: es celšos pret to neapstiprināto
zemi, es nākšu pret tiem, kas dzīvo mierīgi un
droši, kas dzīvo visi bez mūriem, un kam nav
nedz aizšaujamo, nedz vārtu, 12 Laupīt laupīdams
un postīt postīdams, savu roku griezdams pret
tām posta vietām, kur atkal dzīvo, un pret tiem
ļaudīm, kas no pagāniem ir sapulcēti, kas lopus
un mantu krājās un dzīvo zemes vidū. 13 Zaba un
Dedans un Taršiša tirgotāji un visi viņu varenie
uz tevi sacīs: vai tu nāci laupīdams laupīt? Vai
tu savu pulku esi sapulcinājis postīdams postīt,
sudrabu un zeltu projām vest, lopus un mantu
atņemt, lielu laupījumu laupīt? 14 Tādēļ sludini,
cilvēka bērns, un saki uz Gogu: tā saka Tas Kungs
Dievs, vai tu tai dienā, kad Mani Israēla ļaudis
dzīvos droši, to nemanīsi? 15 Tad tu nāksi no savas
vietas no ziemeļa gala, tu un daudz tautas tev
līdz, visi, zirgu jājēji, liels pulks un varens spēks.
16 Un tu celsies pret Maniem Israēla ļaudīm kā
padebesis, zemi apklāj. Tas notiks pēdīgā laikā,
ka Es tevi vedīšu pret Savu zemi, lai tās tautas
Mani pazīst, kad Es pie tevis, Gog, svēts parādīšos
priekš viņu acīm. 17 Tā saka Tas Kungs Dievs: tu
tas esi, par ko Es pagājušos laikos esmu runājis
caur Saviem kalpiem, Israēla praviešiem, kas tanīs
dienās, caur daudz gadiem, sludināja, ka Es tevi
vedīšu pret tiem. 18 Bet notiks tai dienā, kad Gogs
nāks pret Israēla zemi, saka Tas Kungs Dievs, tad
Mana bargā dusmība iedegsies. 19 Un Es Savā
karstumā esmu runājis un Savas dusmības ugunī,
ka tai dienā liela drebēšana būs Israēla zemē, 20
Tā ka Manā priekšā trīcēs zivis jūrā, un putni
apakš debess un zvēri laukā un visi tārpi, kas virs
zemes lien, un visi cilvēki, kas zemes virsū, un
kalni gāzīsies, un kalnu gali kritīs, un visi mūri
grūs pie zemes. 21 Un Es aicināšu zobenu pret
viņu uz visiem Maniem kalniem, saka Tas Kungs
Dievs, brāļa zobens būs pret brāli. 22 Un Es ar
tiem tiesāšos caur mēri un caur asinīm un likšu
stipram lietum līt ar lielu krusu, uguni un sēru
uz viņu un uz viņa karogiem un uz visām tām
tautām, kas viņam līdz. 23 Tā Es parādīšos liels un
svēts un Sevi darīšu zināmu daudz tautu acīs, un
tās atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.

39 Un tu, cilvēka bērns, sludini pret Gogu un
saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es
celšos pret tevi, Gog, tu Roša, Mešeha un Tūbala
valdnieks! 2 Un Es tevi griezīšu un vadīšu un tevi
atvedīšu no paša ziemeļa gala un tevi vedīšu uz
Israēla kalniem. 3 Un Es tavu stopu izsitīšu no
tavas kreisās rokas un tavām bultām likšu izkrist
no tavas labās rokas. 4 Uz Israēla kalniem tu kritīsi
ar visiem saviem karogiem un ļaudīm, kas tev līdz.
Visādiem plēsīgiem putniem un lauka zvēriem Es
tevi došu par barību. 5 Tev būs krist uz lauka; jo
Es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. 6 Un Es
sūtīšu uguni uz Magogu, un starp tiem, kas salās
droši dzīvo, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.
7 Un Savu svēto Vārdu Es darīšu zināmu Saviem
Israēla ļaudīm, un vairs neļaušu sagānīt Savu
svēto Vārdu, un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs, tas Svētais iekš Israēla. 8 Redzi, tas nāks un
notiks, saka Tas Kungs Dievs; šī ir tā diena, par ko
Es esmu runājis. 9 Israēla pilsētu iedzīvotāji izies
un iededzinās uguni un sadedzinās tās bruņas un
priekšturamās bruņas un krūšu bruņas un stopus
un bultas un bozes un šķēpus, un kurs no tiem
uguni septiņus gadus, 10 Tā ka tiem malka nebūs
jānes no lauka nedz jācērt mežos, bet tie kurs
uguni no tiem kara rīkiem, un aplaupīs tos, kas
viņus bija aplaupījuši, un postīs tos, kas viņus bija
postījuši, saka Tas Kungs Dievs. 11 Un notiks tai
dienā, ka Es Gogam došu kapu vietu iekš Israēla,
to ieleju, kur no jūras iet pret rīta pusi, tā ka ceļa
ļaudīm ceļš būs aiztaisīts; tur apraks Gogu un visu
viņa pulku, un to nosauks par Goga pulka ieleju.
12 Un Israēla nams tos apraks, lai zeme top šķīsta,
veselus septiņus mēnešus. 13 Un visi zemes ļaudis
raks, un tas tiem būs par slavu tai dienā, kad es
būšu pagodinājies, saka Tas Kungs Dievs. 14 Un tie
izvēlēs vīrus, kas bez mitēšanās zemi pārstaigā,
un kapu racējus tiem līdz, kas staigā apkārt un tos
zemes virsū atlikušos aprok, to (zemi) šķīstīt; pēc
beigtiem septiņiem mēnešiem tie sāks meklēt. 15
Un tie pārstaigātāji ies pa to zemi, un kas cilvēka
kaulu redz, tas liks zīmi pie tā, kamēr tie kapu
racēji to apraks Goga pulka ielejā. 16 Un būs arī
vienas pilsētas vārds: Amona (pulks); tā tie to

zemi šķīstīs. 17 Tu tad, cilvēka bērns, tā saka Tas
Kungs Dievs: saki uz visiem spārnainiem putniem
un uz visiem lauka zvēriem: sapulcējaties un
nāciet, sakrājaties no tām apkārtējām vietām pie
Mana kaujamā upura, ko Es priekš jums esmu
upurējis, pie tā lielā kaujamā upura uz Israēla
kalniem, un ēdat gaļu un dzerat asinis. 18 Jums
būs ēst gaļu no varoņiem un dzert asinis no
valdniekiem virs zemes, no jēriem, no auniem
un āžiem un vēršiem, kas visi Bāsanā baroti. 19
Un jums būs ēst taukus, kamēr jūs pieēdaties,
un dzert asinis, kamēr jūs piedzeraties no Mana
kaujamā upura, ko Es jums esmu kāvis. 20 Un jūs
tapsiet pie Mana galda pieēdināti no zirgiem un
jātniekiem, no varoņiem un visādiem karavīriem,
saka Tas Kungs Dievs. 21 Un Es parādīšu Savu
godību pagānu starpā, un visi pagāni redzēs Manu
sodu, ko Es esmu turējis, un Manu roku, ko Es pie
tiem esmu pielicis. 22 Un Israēla nams samanīs,
ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, no tās dienas
un tā joprojām. 23 Un pagāni samanīs, ka Israēla
nams savu noziegumu dēļ aizvests, tāpēc ka tie
no Manis bija atkāpušies, un ka Es Savu vaigu
no tiem biju apslēpis un tos biju rokā devis viņu
pretiniekiem, tā ka tie visi caur zobenu krituši. 24
Pēc viņu nešķīstības un pēc viņu pārkāpšanām
Es viņiem esmu darījis un no tiem apslēpis Savu
vaigu. 25 Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: nu Es
Jēkaba cietumniekus atkal atvedīšu un apžēlošos
par visu Israēla namu, un Es atriebšos Sava svētā
Vārda dēļ. 26 Un tie nesīs savu kaunu un visu savu
pārkāpumu, ar ko tie pret Mani apgrēkojušies,
kad tie savā zemē droši dzīvos, un nebūs neviena,
kas viņus iztrūcina. 27 Kad Es tos būšu atvedis no
tautām un tos sapulcinājis no viņu ienaidnieku
valstīm, - un Es pie tiem parādīšos svēts priekš
daudz pagānu acīm, 28 Tad tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, viņu Dievs, kas tos esmu licis
aizvest pie pagāniem, bet tos atkal sapulcinājis
viņu zemē un tur vairs neesmu atstājis neviena
no tiem. 29 Un Es no tiem vairs neapslēpšu Savu
vaigu, kad Es Savu Garu būšu izlējis pār Israēla
namu, saka Tas Kungs Dievs.

40 Divdesmit piektā gadā pēc mūsu aizvešanas,
gada iesākumā, desmitā mēneša dienā,
četrpadsmitā gadā pēc tam, kad pilsēta bija kauta,
tai pašā dienā Tā Kunga roka nāca pār mani,
2 Un Tas Kungs mani aizveda turp; caur Dieva
parādīšanām viņš mani aizveda Israēla zemē un
mani nolika uz ļoti augstu kalnu, un uz tā bija kā
pilsētas uztaisījums pret dienvidu pusi. 3 Un kad
Viņš mani turp bija aizvedis, redzi, tad tur bija
viens vīrs, tā ģīmis izlikās kā no vara, un viņa rokā
bija linu aukla un mērojama kārts, un viņš stāvēja
vārtos. 4 Un tas vīrs sacīja uz mani: cilvēka bērns,
skaties ar savām acīm un klausies ar savām ausīm,
un liec vērā visu, ko es tev rādīšu, jo tāpēc tu esi
šurp atvests, lai es tev to rādu; sludini tad visu, ko
tu redzi, Israēla namam. 5 Un redzi, mūris bija
ārā ap to namu visapkārt, un tā vīra rokā bija
mērojamā kārts, sešas olektis gara; vienai olektij
bija garums olekts un plauksta. Un viņš mēroja tās
ēkas platumu vienu kārti un to augstumu vienu
kārti. 6 Un viņš nāca pie tiem vārtiem, kas bija
pret rīta pusi, un viņš uzkāpa uz viņu pakāpēm
un mēroja vārtu slieksni, - tam platums bija viena
kārts, un otru slieksni, tam platums bija viena
kārts. 7 Un ikkatrs kambaris bija vienu kārti garš
un vienu kārti plats, un starp tiem kambariem
(viņš mēroja) piecas olektis, un to vārtu slieksni
pie vārtu pagalma no iekšpuses vienu kārti. 8 Un
viņš mēroja to vārtu pagalmu no iekšpuses vienu
kārti, 9 Un viņš mēroja to vārtu pagalmu, - tur bija
astoņas olektis, un viņa pīlārus divas olektis; un
to vārtu pagalms bija no iekšpuses. 10 Un to vārtu
kambaru pret rītiem bija trīs no šīs un trīs no
otras puses; tiem trim bija vienāds mērs, - arī tiem
pīlāriem no šīs un viņus puses bija vienāds mērs.
11 Un viņš mēroja vārtu durvju platumu desmit
olektis, vārtu garumu trīspadsmit olektis. 12 Un
kambaru priekšā bija vienas olekts starpība no šīs
puses un vienas olekts starpība no viņas puses,
bet ikkatrs kambaris bija sešas olektis no šīs puses
un sešas olektis no viņas puses. 13 Tad viņš mēroja
tos vārtus no viena kambara jumta līdz (otra
kambara) jumtam, - tas platums bija divdesmit
piecas olektis, un durvis bija pret durvīm. 14 Viņš
taisīja arī pīlārus sešdesmit olektis, un priekš
ikkatra pīlāra vienu pagalmu visapkārt ap tiem
vārtiem. 15 Un no vārtu priekšas, kur ieiet, līdz
pagalma priekšgalam pie iekšējiem vārtiem bija
piecdesmit olektis. 16 Un šauri logi bija pie tiem
kambariem un pie viņu pīlāriem uz iekšu pie tiem
vārtiem visapkārt, tā arī pie tiem priekšnamiem,
un tie logi bija visapkārt uz iekšu, un pie tiem
pīlāriem bija palmu koki. 17 Un viņš mani veda
ārējā pagalmā, un redzi, tur bija kambari un grīda,
kas pagalmā bija taisīta visapkārt; uz tās grīdas
bija trīsdesmit kambari. 18 Un tā grīda bija sānis
tiem vārtiem, tam vārtu garumam pretī; šī bija
tā lejas grīda. 19 Un viņš mēroja to platumu no
lejas vārtu priekšgala uz iekšēja pagalma priekšu
no ārienes, simts olektis pret rīta pusi un pret
ziemeļa pusi. 20 Un tos vārtus, kas pret ziemeļa
pusi bija pie tā ārējā pagalma, tur viņš mēroja

to pašu garumu un viņu platumu, 21 Un viņu
kambarus, trīs no šīs puses un trīs no viņas puses.
Un viņu pīlāri un viņu priekšnami bija pēc tā
pirmaju vārtu mēra, piecdesmit olektis bija viņu
garums un divdesmit piecas olektis viņu platums.
22 Un viņu logi un viņu priekšnami un viņu palmu
koki bija pēc to vārtu mēra, kas bija uz ceļa pret
rīta pusi; tur pa septiņām pakāpēm bija jākāpj, un
viņu priekšnami bija viņu priekšā. 23 Un iekšēja
pagalma vārti bija pretī tiem vārtiem pret ziemeļa
pusi un rīta pusi, un viņš mēroja no vārtiem līdz
vārtiem simts olektis. 24 Un viņš mani veda uz to
ceļu pret dienvidu pusi, un redzi, tur bija vārti
pret dienvidu pusi, un viņš mēroja šos pīlārus un
viņu priekšnamus pēc tā paša mēra. 25 Un tiem
bija arīdzan logi pie viņu priekšnamiem visapkārt,
tā kā tie citi logi; tas garums bija piecdesmit
olektis un tas platums divdesmit piecas olektis.
26 Un viņu uzkāpjamie bija septiņas pakāpes, un
viņu priekšnami bija viņu priekšā, un palmu koki
bija pie viņu pīlāriem, viens no šās un viens no
viņas puses. 27 Un vārti bija iekšējā pagalmā arī
pret dienvidu pusi, un viņš mēroja no vārtiem
līdz vārtiem dienvidu pusē simts olektis. 28 Un
viņš mani veda caur Dienvidu vārtiem iekšējā
pagalmā, un viņš mēroja Dienvidu vārtus pēc tā
paša mēra. 29 Un viņu kambari un viņu pīlāri
un viņu priekšnami bija pēc tā paša mēra, un
tiem arī bija logi viņu priekšnamos visapkārt; tas
garums bija piecdesmit olektis, un tas platums
divdesmit piecas olektis. 30 Un priekšnami bija
visapkārt; garums bija divdesmit piecas olektis un
platums piecas olektis. 31 Un viņu priekšnami bija
pie ārējā pagalma, palmu koki bija arīdzan pie
viņu pīlāriem, un viņu uzkāpjamie bija astoņas
pakāpes. 32 Tad viņš mani veda tai iekšējā pagalmā
pret rīta pusi, un viņš mēroja tos vārtus pēc tā
paša mēra, 33 Un viņu kambarus un viņu pīlārus
un viņu priekšnamus pēc tā paša mēra, un tiem arī
bija logi pie viņu priekšnamiem visapkārt; garums
bija piecdesmit olektis un platums divdesmit
piecas olektis. 34 Un viņu priekšnami bija pie
ārējā pagalma, ir palmu koki bija pie viņu pīlāriem
no šīs un no viņas puses, un viņu uzkāpjamie
bija astoņas pakāpes. 35 Pēc viņš mani veda pie
tiem vārtiem pret ziemeļa pusi, un viņš mēroja
pēc tiem pašiem mēriem 36 Viņu kambarus, viņu
pīlārus un viņu priekšnamus; viņiem arīdzan bija
logi visapkārt, - garums bija piecdesmit olektis,
un platums divdesmit piecas olektis. 37 Un viņu
pīlāri bija pie ārējā pagalma, un palmu koki bija
pie viņu pīlāriem, no šīs un no viņas puses, un
viņu uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. 38 Un
viens kambaris un viņa durvis bija pie vārtu
pīlāriem; lai tur mazgātu dedzināmos upurus. 39
Un vārtu priekšnamā bija divi galdi no vienas
puses un divi galdi no otras puses, uz kuriem
lai kautu dedzināmos upurus, grēku upurus un
nozieguma upurus. 40 Un āra pusē, kur uzkāpj
pie Ziemeļu vārtu durvīm, bija divi galdi, un otrā
pusē, kas pie vārtu priekšnamiem, bija divi galdi.
41 Četri galdi no vienas puses, un četri galdi no
otras puses sānis tiem vārtiem; tas ir astoņi galdi,
uz kuriem tapa kauts, 42 Un četri galdi priekš
dedzināmā upura bija no cirstiem akmeņiem, -
garums bija pusotras olektis un platums pusotras
olektis un augstums viena olekts; uz tiem tie rīki
tapa nolikti, ar ko dedzināmie upuri un tie citi
upuri tapa kauti. 43 Un tās malas bija plaukstas
platumā, iekšpusē piestiprinātas visapkārt, un uz
tiem galdiem bija upura gaļa. 44 Un iekšēju vārtu
āra pusē bija divi kambari iekšējā pagalmā, viens
bija sānis Ziemeļu vārtiem un viņa priekša bija
pret dienvidiem, viens bija sānis Rīta vārtiem un
viņa priekša bija pret ziemeli. 45 Un viņš uz mani
sacīja: šis kambaris, kam priekša ir pret dienvidu
pusi, ir priekš tiem priesteriem, kas to namu kopj.
46 Bet tas kambaris, kam priekša ir pret ziemeļa
pusi, ir priekš tiem priesteriem, kas altāri kopj.
Tie ir Cadoka bērni, kas no Levja bērniem Tam
Kungam tuvojās, Viņam kalpot. 47 Un viņš mēroja
to pagalmu - garums bija simts olektis un platums
simts olektis, tas bija četrstūris, un altāris bija
tā nama priekšā 48 Tad viņš mani veda tā nama
priekšnamā un mēroja priekšnama pīlāru, tam
bija piecas olektis no šīs un piecas olektis no viņas
puses, un vārtu platums bija trīs olektis no šīs un
trīs olektis no viņas puses. 49 Priekšnama garums
bija divdesmit olektis, un platums vienpadsmit
olektis, un tam bija pakāpes, kur bija jāuzkāpj, un
stabi bija pie tiem pīlāriem, viens no šīs un viens
no viņas puses.

41 Un viņš mani noveda Dieva namā, un viņš
mēroja tos pīlārus, sešas olektis bija platums
no šīs puses un sešas olektis platums no viņas
puses, tik plats bija tas dzīvoklis. 2 Un durvju
platums bija desmit olektis, un durvīm sānis
piecas olektis no šīs un piecas olektis no viņas
puses. Un viņš mēroja viņa garumu četrdesmit
olektis un platumu divdesmit olektis. 3 Tad viņš
iegāja iekšā un mēroja durvju pīlārus divas olektis
un durvis sešas olektis, un durvju platums bija
septiņas olektis. 4 Un viņš mēroja to garumu
divdesmit olektis un to platumu divdesmit olektis
Dieva nama priekšā. Un viņš uz mani sacīja: šī ir
tā visusvētākā vieta. 5 Un viņš mēroja tā nama

sienu sešas olektis, ikkatra sānu kambara platumu
četras olektis visapkārt tam namam. 6 Un tie
sānu kambari bija viens pie otra trīsdesmit un trīs
sānu kambari, un tie satecēja tai sienā, kas pie
tā nama bija priekš sānu kambariem visapkārt,
ka tie taptu stipri turēti, jo tie nebija stiprināti
tā nama sienā. 7 Un tie sānu kambari izplētās jo
augstāki jo platāki, jo tas nams tapa allažiņ uz
augšu aptaisīts visapkārt, tāpēc tas nams uz augšu
bija platāks, un no apakšas kambara bija jāiet uz
augškambari caur vidējo. 8 Un es redzēju tā nama
augstumu visapkārt: sānu kambaru pamati bija
vesela kārts, sešas lielas olektis no zemes līdz
augšai. 9 Un tās sienas platums, kas priekš tiem
sānu kambariem bija uz ārpusi, bija piecas olektis,
un kas atlikās, bija sānu kambaru iekšpusē. 10
Un starp tiem kambariem bija platums divdesmit
olektis visapkārt tam namam. 11 Un sānu kambaru
durvis bija pie tā atlikuma, vienas durvis pret
ziemeli un otras durvis pret dienvidiem, un tā
atlikuma platums bija piecas olektis visapkārt.
12 Tai ēkai, kas tā atlikuma priekšā bija pret
vakara pusi, platums bija septiņdesmit olektis, un
tās ēkas siena piecas olektis platumā visapkārt,
un viņas garums deviņdesmit olektis. 13 Tad
viņš mēroja to namu, viņa garums bija simts
olektis, (proti) tas atlikums un tā ēka un viņas
sienas bija simts olektis garumā. 14 Un nama
priekšas platums un tas atlikums pret rīta pusi
bija arīdzan simts olektis. 15 Viņš mēroja arī tās
ēkas garumu pret to atlikumu, kas aiz viņas bija,
līdz ar viņas margām: no šīs un no viņas puses
bija simts olektis. Un iekšējais Dieva nams un
pagalma priekšnami. 16 Līdz ar tiem sliekšņiem
un šauriem logiem un tām margām visapkārt
trijās rindās, slieksnim pretī bija apklāti ar dēļiem
visapkārt no zemes līdz logiem, un tie logi bija
apsegti. 17 Un izgriezumi bija virs durvīm un
līdz iekšējam namam un ārā un pie visām sienām
visapkārt, gan ārā, gan iekšpusē. 18 Un bija taisīti
ķerubi un palmu koki, tā ka viens palma koks bija
starp ķerubu un ķerubu. 19 Un ikvienam ķerubam
bija divi vaigi, cilvēka vaigs pret šīs puses palma
koku, un lauvas vaigs pret viņas puses palma
koku; tā tas bija taisīts visā namā visapkārt. 20
No zemes līdz pāri pār durvīm bija ķerubi un
palmu koki taisīti, un pie Dieva nama sienas. 21
Un Dieva nama stenderi bija četrām kantīm, un
svētās vietas priekša tāpat izskatījās. 22 Altāris
bija no koka, trīs olektis augstumā un divas olektis
garumā, un viņa virsas un viņa sienas bija no
koka. Un viņš uz mani runāja: šis ir tas galds, kas
stāv Tā Kunga priekšā. 23 Un Dieva namam un tai
svētai vietai bija katram divas durvis. 24 Un pie
tām durvīm bija divi spārni, ko varēja atvērt un
aizvērt, divi pie vienām durvīm un divi spārni
pie otrām. 25 Un pie tām, proti pie Dieva nama
durvīm, bija taisīti ķerubi un palmu koki, tā kā
bija taisīti pie sienām, un priekšnama priekšā
no āra puses bija koka slieksnis. 26 Un pie tiem
šauriem logiem bija arīdzan palmu koki no šīs un
no viņas puses priekšnama sānos, un pie tā nama
sānu kambariem un pie tiem sliekšņiem.

42 Un viņš mani izveda ārējā pagalmā pret
ziemeli, un viņš mani noveda pie tiem
kambariem, kas bija tam atlikumam pretī un tai
ēkai pretī uz ziemeļa pusi. 2 Tās priekšas garums
bija simts olektis līdz ziemeļa puses durvīm,
un platums bija piecdesmit olektis. 3 Pret tām
divdesmit olektīm, kas bija iekšējam pagalmam,
un pret to grīdu, kas bija ārējam pagalmam,
stāvēja marga pret margu trijās rindās. 4 Un
priekš tiem kambariem bija staigājams ceļš desmit
olektis plats; uz iekšpusi ceļš simts olekšu, un viņu
durvis bija pret ziemeli. 5 Un tie augškambari
bija šaurāki nekā tie apakšējie un tie vidējie; jo
tās margas aizņēma rūmi. 6 Jo jebšu tie trejās
rindās stāvēja, tad tomēr šiem nebija nekādi
stabi kā tie pagalmu stabi, tāpēc tie bija šaurāki
nekā tie apakšējie un tie vidējie no zemes uz
augšu. 7 Un tas mūris, kas kambaru ārapusē bija,
līdz ārējam pagalmam tai kambaru priekšā, tā
garums bija piecdesmit olektis. 8 Jo kambaru
garums ārējā pagalmā bija piecdesmit olektis,
un redzi pret Dieva namu bija simts olektis. 9
Un apakš šiem kambariem bija ieiešana no rīta
puses, kad nāca no ārējā pagalma. 10 Un gar
pagalma mūri pret rīta pusi tā atlikuma un tās
ēkas priekšā bija kambari. 11 Un ceļš bija viņu
priekšā tāds pat kā to kambaru priekšā, kas pret
ziemeli; kā viņu garums, tā viņu platums, un visas
viņu izejamās vietas bija pēc viņu līdzības un
tāpat kā tās citas durvis. 12 Un tādas pat bija
tās durvis tiem kambariem pret dienvidiem, un
vienas durvis bija tai priekšā, it klāt pie tā stāvā
mūra, kad nāk no rīta puses. 13 Tad viņš uz mani
sacīja: tie kambari ziemeļa pusē un tie kambari
dienvidu pusē, kas tā atlikuma priekšā, tie ir svēti
kambari, kur priesteriem, kas pie Tā Kunga pieiet,
būs ēst tās augsti svētās dāvanas. Tur tiem tās
augsti svētās dāvanas būs nolikt, proti ēdamo
upuri un grēku upuri un nozieguma upuri, jo tā
vieta ir svēta. 14 Kad tie priesteri ieiet, tad tiem
no svētās vietas nebūs atkal iziet ārējā pagalmā,
bet tiem turpat būs nolikt savas drēbes, kurās tie

kalpojuši, jo tās ir svētas. Tad tiem būs apvilkt
citas drēbes un izieti ļaužu priekšā. 15 Kad viņš
nu tā nama iekšpuses mērošanu bija pabeidzis,
tad viņš mani veda ārā pie tiem vārtiem pret rīta
pusi, un viņš to mēroja visapkārt. 16 Viņš mēroja
rīta pusi ar mērojamo kārti, piecsimt kārtis bija ar
mērojamo kārti visapkārt. 17 Viņš mēroja ziemeļa
pusi, piecsimt kārtis ar mērojamo kārti visapkārt.
18 Arī dienvidu pusi viņš mēroja piecsimt kārtis
ar mērojamo kārti. 19 Tad viņš griezās uz vakara
pusi un tur mēroja piecsimt kārtis ar mērojamo
kārti. 20 Viņš to mēroja uz visām četrām pusēm.
Visapkārt bija mūris: garumā piecsimt kārtis un
platumā piecsimt, atšķirt to svēto no tā nesvētā.

43 Un viņš mani noveda pie tiem vārtiem, kas
pret rīta pusi. 2 Un redzi, Israēla Dieva
godība nāca no rīta puses, un viņa rībēšana bija kā
varenu ūdeņu rūkšana, un zeme tapa apgaismota
no Viņa godības. 3 Un viņa parādīšanās bija tāda
pati, kādu es redzēju, kad es nācu, to pilsētu postīt,
un tā parādīšanās bija tā kā tā, ko es redzēju pie
Ķebaras upes, un es kritu uz savu vaigu. 4 Un Tā
Kunga godība nāca tai namā pa tiem vārtiem, kas
pret rīta pusi. 5 Un Tas Gars mani pacēla un mani
ieveda iekšējā pagalmā, un redzi, Tā Kunga godība
piepildīja to namu. 6 Un no tā nama es dzirdēju
vienu ar mani runājam, un viens vīrs stāvēja pie
manis. 7 Un Tas uz mani sacīja: "Cilvēka bērns,
šī ir Mana godības krēsla vieta un Manu pēdu
vieta, kur Es Israēla bērnu vidū dzīvošu mūžīgi.
Un Israēla nams, viņi ar saviem ķēniņiem vairs
nesagānīs Manu svēto Vārdu ar savu maucību
un ar savu ķēniņu mirušām miesām pie viņu
miršanas, 8 Kad tie savu slieksni lika pie mana
sliekšņa un savus stabus pie maniem stabiem, ka
tikai siena bija starp mani un viņiem, un sagānīja
manu svēto vārdu ar savām negantībām, ko tie
darīja; tāpēc es tos esmu aprijis savā dusmībā.
9 Nu tie atņems savu maucību un savu ķēniņu
mirušās miesas tālu nost no manis un es dzīvošu
viņu vidū mūžīgi. 10 Tu cilvēka bērns, dari zināmu
Israēla namam šo namu, lai tie kaunas savu
noziegumu dēļ, un lai tie to ēku mēro. 11 Kad
tie nu kaunas par visu, ko tie darījuši, tad rādi
tiem tā nama izskatu un viņa kārtību un viņa
izejamās un ieejamās durvis un visu viņa izskatu
un visus viņa likumus un visu viņa stāvu, un visu
viņa bauslību dari tiem zināmu un raksti priekš
viņu acīm, ka tie visu viņa izskatu un visus viņa
likumus patur un tos dara." 12 Šī ir Tā Dieva
nama bauslība: kalna galā visapkārt līdz viņa
robežām ir vissvētākā vieta; redzi, šī ir tā nama
bauslība. 13 Un šie ir altāra mēri pēc tās olekts,
kas ir lielāka nekā cita olekts par vienu plaukstu.
Viņa pamats ir vienu olekti (augstumā) un vienu
olekti garumā, un viņa malas zimze(apmale) ir
vienu sprīdi visapkārt; un tas ir altāra augstums:
14 No pamata pie zemes līdz apakšējai pakāpei
bija divas olektis un platums viena olekts. Bet no
tās mazās pakāpes līdz tai lielai ir četras olektis
un platums viena olekts. 15 Un altāra ugunskurs
bija četras olektis augstumā, un no ugunskura uz
augšu bija tie četri ragi. 16 Un altāra ugunskurs
bija divpadsmit olektis garumā un divpadsmit
olektis platumā, četrkantīgs uz saviem četriem
sāniem. 17 Un tā (augšēja) pakāpe bija četrpadsmit
olektis garumā un četrpadsmit olektis platumā
savos četros sānos, un tā mala ap viņu bija vienu
pusolekti, un tas pamats pie tās bija viena olekts
visapkārt, un uzkāpšana bija no rīta puses. 18
Un viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, tā saka Tas
Kungs Dievs: šie ir altāra likumi tai dienā, kad
viņš taps taisīts, uz tā upurēt dedzināmos upurus
un uz to slacināt asinis. 19 Un tiem priesteriem,
Levja bērniem, kas ir no Cadoka dzimuma, kas
man tuvojās, man kalpot, saka Tas Kungs Dievs:
tiem tev būs dot vienu jaunu vērsi par grēku
upuri. 20 Un tev no viņa asinīm būs ņemt un to
likt pie viņa četriem ragiem un pie tiem četriem
pakāpes stūriem un pie tās apkārtējās malas, tā
tev to būs šķīstīt un svētīt. 21 Un tev būs ņemt
grēku upura vērsi, un to būs sadedzināt ierādītā
nama vietā, ārā no tās svētās vietas. 22 Un otrā
dienā tev būs upurēt vienu āzi, kas bez vainas,
par grēku upuri, un altāri būs svētīt, tā kā to
svētīja ar to vērsi. 23 Kad tu nu to svētīšanu būsi
pabeidzis, tad tev no ganāmā pulka būs upurēt
vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un vienu aunu,
kas bez vainas. 24 Un tev tos būs upurēt Tā Kunga
priekšā, un priesteriem būs sāli uz tiem mest un
tos upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam.
25 Septiņas dienas tev būs upurēt ikdienas vienu
āzi par grēku upuri, viņiem arī būs upurēt vienu
jaunu vērsi un vienu aunu no ganāmā pulka, kas
abi bez vainas. 26 Septiņas dienas tiem altāri būs
svētīt un viņu šķīstīt un savas rokas pildīt. 27
Un pēc šīm dienām priesteriem astotā dienā un
joprojām būs upurēt jūsu dedzināmos upurus un
jūsu pateicības upurus uz altāra, un man būs labs
prāts pie jums, saka Tas Kungs Dievs.

44 Un viņš mani veda atpakaļ pie svētās vietas
ārējiem vārtiem, kas ir pret rīta pusi, un
tie bija aizslēgti. 2 Un Tas Kungs uz mani sacīja:
šie vārti lai stāv aizslēgti, tie nav jāatver, un
neviens pa tiem lai neieiet, tāpēc ka Tas Kungs,
Israēla Dievs, pa tiem ir iegājis, tāpēc lai tie stāv

aizslēgti. 3 Par valdnieku jāsaka: kas valdnieks,
tas lai tur sēž, maizi ēst Tā Kunga priekšā; pa
vārtu priekšnamu tam būs ieiet un pa to pašu
ceļu tam būs iziet. 4 Un viņš mani veda pie
ziemeļa vārtiem nama priekšā, un es redzēju, un
raugi, Tā Kunga godība piepildīja to namu; tad
es kritu uz savu vaigu. 5 Un Tas Kungs sacīja uz
mani: cilvēka bērns, ņem vērā un redzi ar savām
acīm un klausies ar savām ausīm visu, ko Es ar
tevi runāju par visiem Tā Kunga nama likumiem
un par visiem viņa baušļiem, un ņem vērā tā
nama ieejamo vietu ar visām tām svētās vietas
izejamām vietām. 6 Un saki uz tiem pārgalvīgiem,
uz Israēla namu; tā saka Tas Kungs Dievs: nu ir
gan, Israēla nams, ar visu jūsu negantību. 7 Ja
jūs esat ieveduši svešiniekus ar neapgraizītām
sirdīm un neapgraizītām miesām, ka tie bija
Manā svētā vietā, to sagānīt, Manu namu, kad
jūs upurējāt Manu maizi, taukus un asinis, un tie
Manu derību lauza pie visām jūsu negantībām. 8
Un jūs neesat izpildījuši savu svēto kalpošanu, bet
citus sev esat iecēluši, kalpot Manā svētā vietā. 9
Tā saka Tas Kungs Dievs: nevienam svešiniekam,
kam neapgraizīta sirds un neapgraizīta miesa,
nebūs ieiet Manā svētā vietā, no visiem tiem
svešiniekiem, kas ir starp Israēla bērniem. 10
Bet tie leviti, kas tālu no Manis atkāpušies, kad
Israēls maldīdamies no manis nomaldījās saviem
elkiem pakaļ, tie gan nesīs savu noziegumu. 11
Un tiem būs kalpot Manā svētā vietā par sargiem
pie nama vārtiem, un tiem būs to namu apkopt,
tiem būs kaut dedzināmos un kaujamos upurus
priekš tiem ļaudīm, un viņu priekšā stāvēt, viņiem
kalpodami. 12 Tāpēc ka tie viņiem ir kalpojuši
viņu elku priekšā un Israēla namam bijuši par
apgrēcību uz noziedzību, tāpēc Es paceļu Savu
roku pret tiem, saka Tas Kungs Dievs, ka tiem
būs nest savu noziegumu. 13 Un tiem nebūs Man
tuvoties, Man būt par priesteriem nedz pieiet
pie visām Manām svētām un tām visu svētākām
lietām, bet tiem būs savu kaunu nest un savas
negantības, ko tie darījuši. 14 Tāpēc Es tos ieceļu
par sargiem, to namu kopt pie viņa darba, un pie
visa, kas iekš tā būs jādara. 15 Bet tie priesteri
un Levja cilts, Cadoka bērni, kas to kalpošanu
izpildījuši Manā svētā vietā, kad Israēla bērni no
Manis nomaldījās, tiem Man būs tuvoties, Man
kalpot un stāvēt Manā priekšā, Man upurēt taukus
un asinis, saka Tas Kungs Dievs. 16 Tiem būs ieiet
Manā svētā vietā, un tiem būs nostāties pie Mana
galda, Man kalpot un Manu kalpošanu izpildīt. 17
Un kad tie nāks pie tā iekšējā pagalma vārtiem,
tad tiem būs apvilkt linu drēbes, bet vilnainās
tiem nebūs ģērbties, kad tie iekšējā pagalma vārtu
iekšpusē kalpo. 18 Linu autiem būs būt uz viņu
galvām un linu ūzām(biksēm) uz viņu gurniem,
un tiem nebūs apjozties sviedros. 19 Un kad tie
iziet ārējā pagalmā, proti ārējā pagalmā pie tiem
ļaudīm, tad tiem būs novilkt savas drēbes, ar ko
tie kalpojuši, un tās nolikt svētās vietas kambaros,
un tiem būs apvilkt citas drēbes, lai tie tos ļaudis
nesvētī ar savām drēbēm. 20 Un tiem savu galvu
nebūs pliku nodzīt nedz arī saviem matiem likt
gari izaugt, bet tiem savus matus būs apcirpt. 21
Un nevienam priesterim nebūs vīna dzert, kad
tiem jāiet iekšējā pagalmā. 22 Tiem arīdzan nebūs
ņemt nedz atraitni nedz atšķirtu par sievu, bet
jumpravas no Israēla nama dzimuma; bet atraitni,
kas ir priestera atraitne, to viņi var ņemt. 23
Un tiem būs mācīt Maniem ļaudīm izšķirt svētu
un nesvētu, un tiem darīt zināmu starpību starp
nešķīstu un šķīstu; 24 Un tiem būs stāvēt par
tiesas lietām un tiesāt, pēc Manām tiesām tiem
būs tiesāt, un tiem būs turēt Manus baušļus un
Manus likumus visos Manos svētkos un svētīt
Manas svētdienas. 25 Un nevienam no tiem nebūs
iet pie kāda miruša cilvēka, lai netop nešķīsts;
bet tēva un mātes dēļ, vai dēla un meitas dēļ,
brāļa un māsas dēļ, kas nav bijusi pie vīra, tiem ir
brīv tapt nešķīstiem. 26 Un pēc viņa šķīstīšanās
vēl septiņas dienas jāpieskaita. 27 Un tai dienā,
kad viņš ieies svētā vietā, iekšējā pagalmā, kalpot
svētā vietā, tad tam būs upurēt savu grēku upuri,
saka Tas Kungs Dievs. 28 Un tas tiem būs par
mantību: Es esmu viņu mantība; tāpēc jums tiem
nekādu sevišķu daļu nebūs dot iekš Israēla, - Es
esmu viņu daļa. 29 Ēdamo upuri un grēku upuri
un nozieguma upuri, tos tiem būs ēst, un viss, kas
iekš Israēla (Dievam) apsolīts, tiem piederēs. 30 Un
visu pirmo augļu pirmaji no visa un visi cilājamie
upuri no visiem jūsu cilājamiem upuriem lai
pieder priesteriem. Arī savas mīklas pirmajus
jums būs dot priesterim, lai svētība paliek uz
tava nama. 31 Nekādu maitu, nedz saplosītu no
putniem un no lopiem priesteriem nebūs ēst.

45 Kad jūs nu to zemi izdalīsiet par mantību, tad
jums Tam Kungam būs upurēt cilājamu upuri
no zemes, vienu svētu zemes daļu, divdesmit un
pieci tūkstoši mērojamas kārtis garumā un desmit
tūkstoši platumā; tā būs viena svēta daļa visās
savās ežās(robežās) visapkārt. 2 No tā tai svētai
vietai piederēs pa piecsimt (mērojamām kārtīm)
četriem stūriem visapkārt, un piecdesmit olektis
būs par apgabalu visapkārt. 3 Tā tev no šī mēra
būs mērot garumu divdesmit un piectūkstoš, un
platumu desmit tūkstošus (mērojamās kārtis), un

tur būs tā svētā vieta ar to visu svētāko vietu. 4
Šī būs tās zemes svētā daļa, un būs priekš tiem
priesteriem, kas kalpo svētā vietā, kas nāk klāt
Tam Kungam kalpot, un tā tiem būs vieta priekš
namiem, un svēta vieta atšķirta priekš tā svētuma.
5 Bet divdesmit un piectūkstoš (mērojamas kārtis)
garumā un desmit tūkstošus platumā lai ir par
daļu levitiem, tā nama sulaiņiem, priekš pilsētām,
kur dzīvot. 6 Un pilsētai jums būs dot zemes
gabalu, piectūkstoš (mērojamas kārtis) platumā
un divdesmit un piectūkstoš garumā, sānis tam
svētam zemes gabalam; tas būs priekš visa Israēla
nama. 7 Un valdniekam lai ir sava daļa tā svētā
zemes gabala un tās pilsētas daļas šinī un viņā
pusē, tā svētā zemes gabala un tās pilsētas daļas
vakarā pusē pret vakara pusi un rīta pusē pret
rīta pusi, un tas garums lai ir blakām vienai no
šīm daļām, no vakara puses līdz rīta pusei. 8 (Šis)
zemes (gabals) tam lai ir par daļu iekš Israēla,
un mani valdnieki lai nedara vairs grūti maniem
ļaudīm, bet lai Israēla namam to zemi atstāj pēc
viņu ciltīm. 9 Tā saka Tas Kungs Dievs: lai tas
jums pietiek, Israēla valdnieki! Atstājat varas
darbu un postīšanu un dariet tiesu un taisnību,
neizdzenāt vairs Manus ļaudis, saka Tas Kungs
Dievs. 10 Jums būs turēt taisnu svaru un taisnu
ēfu un taisnu batu. 11 Êfa un bats lai ir vienādi,
tā ka bats ir desmitā tiesa no viena homera, un
ēfa ir desmitā tiesa no viena homera; viņas mērs
lai ir pēc homera. 12 Un vienam sēķelim būs
turēt divdesmit ģera. Pieci sēķeļi lai ir pieci un
desmit sēķeļi lai ir desmit, un piecpadsmit sēķeļi
lai jums ir viena mīne. 13 Šis ir tas cilājamais
upuris, ko jums būs cilāt, vienas ēfas sesto tiesu
no viena homera kviešu, - jums arī būs dot vienas
ēfas sesto tiesu no viena homera miežu. 14 Un
par eļļu ir šis tas likums: no bata eļļas jums
būs upurēt viena bata desmito tiesu no viena
kora, tas ir viens homers no desmit batiem, jo
desmit bati ir viens homers. 15 Atkal no ganāmā
pulka pa jēru no divsimt, no Israēla taukām
ganībām par ēdamo upuri un dedzināmo upuri
un pateicības upuriem, tiem par salīdzināšanu,
saka Tas Kungs Dievs. 16 Visiem ļaudīm iekš
zemes nāksies šo cilājamo upuri dot priekš Israēla
valdnieka. 17 Un valdniekam pienāksies upurēt
dedzināmos upurus un ēdamu upuri un dzeramu
upuri svētkos un jaunos mēnešos un svētdienās.
Visos augstos Israēla nama svētku laikos viņam
grēku upuri un ēdamu upuri un dedzināmu upuri
un pateicības upurus būs upurēt Israēla namam
par salīdzināšanu. 18 Tā saka Tas Kungs Dievs:
pirmā mēnesī, pirmā mēneša dienā, tev būs
ņemt vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un to
svēto vietu svētīt. 19 Un priesterim būs ņemt no
tām grēku upura asinīm, un slacināt uz nama
stenderes un uz altāra pakāpes četriem stūriem
un iekšēja pagalma vārtu stenderes. 20 Tāpat
tev būs darīt septītā mēneša dienā priekš tiem,
kas ir grēkojuši, maldīdamies vai nezinādami;
tā jums to namu būs svētīt. 21 Pirmā mēnesī,
četrpadsmitā mēneša dienā jums būs turēt Pasa
svētkus; septiņas dienas būs svētīt un neraudzētu
maizi ēst. 22 Un valdniekam tai dienā būs upurēt
priekš sevis un visiem ļaudīm iekš zemes vērsi par
grēku upuri. 23 Un tanīs septiņās svētku dienās
viņam būs upurēt Tam Kungam par dedzināmo
upuri septiņus vēršus un septiņus aunus, kas bez
vainas, ikdienas visas septiņas dienas, un ikdienas
vienu āzi par grēku upuri. 24 Un viņam būs nest
par ēdamu upuri vienu ēfu pie vērša un vienu
ēfu pie auna un vienu innu eļļas pie ēfas. 25 Un
septītā mēnesī, piecpadsmitā mēneša dienā viņam
svētkos tāpat būs darīt, septiņas dienas ar tādu
pat grēku upuri un dedzināmu upuri un ēdamu
upuri un eļļu.

46 Tā saka Tas Kungs Dievs: iekšēja pagalma
vārti, kas pret rītiem, lai sešās darba dienās ir
aizslēgti, bet svētdienā lai tie top atvērti, un jauna
mēneša dienā lai tie top atvērti. 2 Un valdniekam
būs ieiet pa vārtu priekšnamu no ārienes, un
nostāties pie vārtu stenderes, un priesteriem būs
upurēt viņa dedzināmo upuri un viņa pateicības
upurus, un viņam pašam būs pielūgt pie vārtu
sliekšņa, un tad iziet, bet vārtiem nebūs tapt
aizslēgtiem līdz vakaram. 3 Un zemes ļaudīm
būs pielūgt pie to pašu vārtu durvīm svētdienās
un jaunos mēnešos Tā Kunga priekšā. 4 Un tas
dedzināmais upuris, ko valdnieks lai upurē Tam
Kungam svētdienā, lai ir seši jēri, kas bez vainas,
un viens auns, kas bez vainas. 5 Un ēdamais upuris
lai ir viena ēfa pie auna, bet pie tiem jēriem lai ir
ēdamais upuris, cik viņa roka dod, un eļļas viens
ins pie ēfas. 6 Bet jauna mēneša dienā: viens jauns
vērsis, kas bez vainas, un seši jēri un viens auns, -
tiem būs bez vainas būt. 7 Un viņam par ēdamo
upuri būs pienest vienu ēfu pie vērša un vienu ēfu
pie auna, bet pie tiem jēriem, cik viņa roka spēs,
un viens ins eļļas pie ēfas. 8 Un kad valdnieks
ieiet, tad viņam pa priekšnama vārtiem būs ieiet
un pa to pašu ceļu atkal iziet. 9 Bet kad zemes
ļaudis Tā Kunga priekšā nāk augstos svētkos, tad
tiem, kas pa Ziemeļa vārtiem ieiet pielūgt, pa
Dienvidu vārtiem atkal būs iziet, un kas ieiet pa
Dienvidu vārtiem, tiem atkal būs iziet pa Ziemeļa
vārtiem; tiem nebūs atkal iet pa tiem vārtiem, pa

kuriem tie iegājuši, bet tiem būs taisni projām
iziet. 10 Un valdniekam būs līdz ar viņiem ieiet,
un kad tie iziet, tiem kopā būs iziet. 11 Bet svētkos
un augstos svētku laikos lai ēdamais upuris ir
viena ēfa pie vērša un viena ēfa pie auna, bet pie
jēriem, cik viņa roka dod, un viens ins eļļas pie
ēfas, 12 Un kad valdnieks labprātīgi upurē Tam
Kungam dedzināmo upuri vai pateicības upuri
no laba prāta, tad viņam būs atdarīt tos vārtus,
kas ir pret rīta pusi, un viņam savu dedzināmo
upuri un savus pateicības upurus nesot būs darīt,
kā viņš svētdienā darījis, un kad viņš atkal iziet,
būs vārtus aizslēgt, kad viņš būs izgājis. 13 Un
gadu vecu jēru, kas bez vainas, tev ikdienas Tam
Kungam būs upurēt par dedzināmo upuri; ik rītu
tev to būs pienest. 14 Un par ēdamu upuri pie tā
tev ik rītu būs nest sesto tiesu ēfas un eļļu trešo
tiesu inna, tos kviešu miltus ar to aptraipīt par
ēdamu upuri Tam Kungam, tas ir mūžīgs likums,
kam nebūs mitēties. 15 Un to jēru un to ēdamo
upuri un to eļļu ik rītu būs upurēt par nemitējamu
dedzināmo upuri. 16 Tā saka Tas Kungs Dievs: kad
valdnieks kādam no saviem dēliem dod dāvanu,
tā ir viņa mantība, tā lai pieder viņa dēliem; tas
ir viņu īpašums par mantību. 17 Bet kad viņš
no savas mantības kādam no saviem kalpiem
dos dāvanu, tam to būs turēt līdz vaļas gadam,
tad valdniekam to atkal būs atdabūt, tik viņa
dēliem var tikt viņa mantība. 18 Valdniekam arī
nekā nebūs ņemt no ļaužu mantības, tiem nebūs
laupīt viņu tiesu. Lai viņš no sava paša padoma
atstāj mantību saviem dēliem, ka mani ļaudis
netop izdzīti, neviens no savas mantības. 19 Un
viņš mani ieveda pa tām durvīm, kas bija sānis
tiem vārtiem, priesteru svētos kambaros, kas pret
ziemeļa pusi, un redzi, galā bija viena vieta pret
vakara pusi. 20 Un viņš uz mani sacīja: šī ir tā
vieta, kur priesteriem būs vārīt nozieguma un
grēka upuri, un kur tiem būs cept ēdamo upuri,
lai tie to neiznes ārējā pagalmā, tos ļaudis svētīt.
21 Tad viņš mani izveda ārējā pagalmā un mani
veda apkārt pa tiem četriem pagalma stūriem. 22
Un redzi, ikkatra pagalma stūrī bija atkal pagalms,
tais četros pagalma stūros bija atšķirti pagalmi,
četrdesmit olektis garumā un trīsdesmit platumā,
un visām tām četrām stūru vietām bija vienāds
mērs. 23 Un mūris bija visapkārt ap visām četrām
un apakšā pie tiem mūriem bija taisīti ugunskuri
visapkārt. 24 Un viņš uz mani sacīja: šie ir tā nama
ugunskuri, kur tā nama sulaiņiem būs vārīt ļaužu
upurus.

47 Un viņš mani veda atpakaļ pie tā nama
durvīm, un redzi, tur ūdens iztecēja apakš tā
nama sliekšņa pret rītiem, jo tā nama priekšgals
bija pret rītiem, un tas ūdens notecēja no apakšas
no tā nama labās puses, sānis altārim pret
dienvidu. 2 Un viņš mani izveda pa Ziemeļa
vārtiem, un mani apveda apkārt pa āra ceļu pie
ārējiem vārtiem, kas pret rītiem, un redzi, ūdens
iztecēja no labās puses. 3 Kad nu tas vīrs izgāja
pret rītiem, tad mēra aukla bija viņa rokā, un viņš
mēroja tūkstoš olektis, un lika man brist pār to
ūdeni, un tas ūdens man sniedzās līdz krimšļiem.
4 Atkal viņš mēroja tūkstoš olektis un lika man
brist pār to ūdeni, un tas ūdens man sniedzās
līdz ceļiem, un viņš mēroja vēl tūkstoš olektis, un
lika man pārbrist, un tas ūdens man sniedzās līdz
gurniem. 5 Atkal viņš mēroja tūkstoš olektis, tad
bija upe, ko es nevarēju izbrist, jo tas ūdens bija
dziļš, ūdens, kur bija jāpeld, upe, kur nevarēja
iet cauri. 6 Un viņš uz mani sacīja: vai tu to esi
redzējis, cilvēka bērns? Tad viņš mani veda atkal
atpakaļ upes malā. 7 Kad es nu nācu atpakaļ,
redzi, tad upes malā bija ļoti daudz koku, šinī un
viņā pusē. 8 Un viņš uz mani sacīja; šis ūdens
iztek pret rīta pusi un notek klajumā, pēc tas nāk
jūrā, un jūrā notecējis tas ūdens taps veselīgs.
9 Un notiek, ka ikviena dzīva dvaša, kas kustās,
kurp šī upe(no diviem avotiem) nāk, dzīvos, un
tur būs ļoti daudz zivju, tāpēc ka šis ūdens turp
nāks, un būs veseli un viss dzīvos, kur šī upe
nāk. 10 Un zvejnieki pie tās stāvēs no Enģediem
līdz EnEģlaīm, tur būs vietas, kur tīklus izmetīs.
Viņu zivis būs pēc savas kārtas, kā tās lielās zivis
jūrā, ļoti daudz. 11 Bet viņas paltis(dumbrāji) un
viņas dīķi netaps veselīgi; tie būs priekš sāls. 12
Un pie tās upes viņas malas abējās pusēs augs
visādi augļu koki, kam lapas nesavītīs un augļi
nemitēsies, un ikmēnešus tie nesīs jaunus augļus.
Jo viņas ūdens iztek no tās svētās vietas, un
viņas augļi būs par barību un viņas lapas par
dziedināšanu. 13 Tā saka Tas Kungs Dievs: šī
lai ir robeža, pēc kuras jums to zemi būs ņemt
par mantību pēc tām divpadsmit Israēla ciltīm:
Jāzepam pienākas divas daļas. 14 Un jums to būs
iemantot, vienam kā otram; par to es savu roku
esmu pacēlis, to dot jūsu tēviem; un šī zeme jums
piekritīs par mantību. 15 Šī nu ir tās zemes robeža:
pret ziemeli no lielās jūras pār Etlonu, kamēr
nāk uz Cedadu, 16 Hamata, Berota, Zibraīma, kas
ir starp Damaskus robežu un Hamatas robežu,
AcarTikons, kas ir pie Averana robežas. 17 Tā būs
tā robeža no jūras līdz AcarEnonam, Damaskus
robežai; un tālāk pret ziemeli ir Hamatas robeža,
un šī būs tā ziemeļa mala. 18 Un tā rītu mala
starp Averanu un Damasku un starp Gileādu un

Israēla zemi jums būs Jardāne; no tās robežas
līdz rītu jūrai jums būs mērot. Un šī ir tā rītu
mala. 19 Un tā dienvidu mala pret dienvidiem
lai ir no Tamāra līdz Kādeša strīdus ūdenim, un
tad gar upi līdz lielai jūrai. Un šī būs tā dienvidu
mala pret dienvidiem. 20 Un tā vakaru mala lai
ir tā lielā jūra no tās robežas, līdz kamēr iet uz
Hamatu. Šī būs tā vakaru mala. 21 Un jums šo
zemi savā starpā būs izdalīt pēc Israēla ciltīm. 22
Un jums to būs izdalīt par mantību sev un arī tiem
svešiniekiem, kas jūsu starpā dzīvo un bērnus
dzemdinājuši jūsu vidū, un tie lai jums ir kā tas,
kas no Israēla bērniem dzimis! 23 Tiem būs līdz ar
jums mantot Israēla cilšu vidū, un tai ciltī, pie
kuras tas svešinieks dzīvo, tur jums viņam būs
dot daļu, saka Tas Kungs Dievs.

48 Šie nu ir tie cilšu vārdi: no ziemeļa puses
sānis Etlona ceļam, kur iet uz Hamatu,
AcarEnons, Damaskus robeža pret ziemeļa pusi,
sānis Hamatai: no rīta puses līdz vakara pusei lai ir
Danam, viena daļa. 2 Un pie Dana robežas no rīta
puses līdz vakara pusei Ašeram viena daļa. 3 Un
pie Ašera robežas no rīta puses līdz vakara pusei
Naftalum viena daļa. 4 Un pie Naftalus robežas
no rīta puses līdz vakara pusei Manasum viena
daļa. 5 Un pie Manasus robežas no rīta puses
līdz vakara pusei Efraīmam viena daļa. 6 Un pie
Efraīma robežas no rīta puses līdz vakara pusei
Rūbenam viena daļa. 7 Un pie Rūbena robežas no
rīta puses līdz vakara pusei Jūdam viena daļa. 8
Un pie Jūda robežas no rīta puses līdz vakara pusei
lai ir tas svētais zemes gabals, ko jums būs atšķirt,
divdesmit un pieci tūkstošus (mērojamās kārtis)
platumā un garumā, tā kā viena no tām citām
daļām no rīta puses līdz vakara pusei, un tur vidū
lai ir tā svētā vieta. 9 Tas svētais zemes gabals,
ko jums būs atšķirt Tam Kungam, lai ir garumā
divdesmit un pieci tūkstošus (mērojamas kārtis)
un platumā desmit tūkstošus. 10 Un šiem lai tas
svētais zemes gabals pieder: priesteriem, pret
ziemeļa pusi divdesmit pieci tūkstošus (olektis),
un pret vakara pusi desmit tūkstošus platumā, un
pret rīta pusi desmit tūkstošus platumā, un pret
dienasvidu divdesmit un pieci tūkstošus garumā.
Un Tā Kunga svētā vieta lai ir viņa vidū. 11 Tas būs
priekš tiem priesteriem, tiem svētītiem, Cadoka
bērniem, kas Manu kalpošanu izpildījuši, kas nav
atkāpušies, kad Israēla bērni atkāpās, kā leviti ir
atkāpušies. 12 Un tiem būs dabūt vienu gabalu no
tā svētā gabala, kas tas vissvētākais gabals ir pie
levitu robežas. 13 Tiem levitiem, sānis priesteru
robežai, būs dabūt divdesmit un piectūkstoš
(olektis) garumā un desmit tūkstošus platumā;
viss garums lai ir divdesmit un pieci tūkstošus, un
platums desmit tūkstošus (olektis). 14 Un tiem no
tā nekā nebūs pārdot, nedz pārmainīt, nedz citam
izdot zemes pirmajus; jo tas ir Tam Kungam svēts.
15 Bet tās piectūkstošas (olektis), kas platumā
atlikušas no tām divdesmit pieci tūkstoš (olektīm),
tās lai nav svētas, pilsētai priekš dzīvokļiem un
ganībām, un tā pilsēta lai tur ir vidū. 16 Un
šie ir viņas mēri: ziemeļa malā četrtūkstoš un
piecsimt olektis, un dienvidu malā četrtūkstoš un
piecsimt, un rīta malā četrtūkstoš un piecsimt, un
vakara malā četrtūkstoš un piecsimt (olektis). 17
Un pilsētas apgabals lai ir pret ziemeli divsimt
un piecdesmit, un pret dienasvidu divsimt un
piecdesmit, un pret rītiem divsimt un piecdesmit,
un pret vakaru divsimt un piecdesmit (olektis). 18
Un tas atlikums garumā gar to svēto zemes gabalu
desmit tūkstoši pret rīta pusi, un desmit tūkstoši
pret vakara pusi, gar to svēto zemes gabalu; viņa
augļi būs par uzturu pilsētas kalpotājiem. 19 Un
pilsētas kalpotāji lai to apstrādā no visām Israēla
ciltīm. 20 Viss svētais zemes gabals lai ir divdesmit
un pieci tūkstoš (olektis) garumā un divdesmit
un piectūkstoš (olektis) platumā; to jums būs
atšķirt par svētu zemes gabalu līdz ar to pilsētas
tiesu. 21 Un kas atliek, tas lai pieder valdniekam,
tā svētā zemes gabala un pilsētas tiesas šinī un
viņā pusē gar tā svētā gabala divdesmit pieci
tūkstoš (olektīm) līdz rīta robežai un pret vakara
pusi gar tām divdesmit piectūkstoš (olektīm) līdz
vakara robežai, sānis tām citām daļām; tas būs
priekš valdnieka. Un tas svētais zemes gabals ar
tā nama svēto vietu lai ir viņa vidū. 22 Un (sākot)
no levitu tiesas un no pilsētas tiesas, (vidū tam,
kas valdniekam pieder,) starp Jūda un Benjamina
robežām, tas lai valdniekam pieder. 23 Tad lai tās
citas tiesas nāk; no rīta puses līdz vakara pusei
Benjaminam viena daļa. 24 Un pie Benjamina
robežas no rīta puses līdz vakara pusei Sīmeanam
viena daļa. 25 Un pie Sīmeana robežas no rīta
puses līdz vakara pusei Īsašaram viena daļa. 26
Un pie Īsašara robežas no rīta puses līdz vakara
pusei Zebulonam viena daļa. 27 Un pie Zebulona
robežas no rīta puses līdz vakara pusei Gadam
viena daļa. 28 Un pie Gada robežas dienvidu
malā pret dienvidiem būs tā robeža no Tamāra
uz Kādeša strīdus ūdeni un tad uz to upi līdz
lielai jūrai. 29 Šī ir tā zeme, ko jums ar mesliem
būs izdalīt par mantību visām Israēla ciltīm, un
šīs lai ir viņu daļas, saka Tas Kungs Dievs. 30
Un šīs lai ir tās pilsētas robežas: ziemeļa pusē
četrtūkstoš un piecsimt mēri. 31 Un pilsētas vārti
lai ir pēc Israēla cilšu vārdiem, trīs vārti pret

ziemeli: Rūbena vārti, vieni, Jūda vārti, vieni,
Levja vārti, vieni. **32** Un pret rītiem četrtūkstoši un
piecsimt (mēri) un trīs vārti: Jāzepa vārti, vieni,
Benjamina vārti, vieni, Dana vārti, vieni. **33** Pret
dienasvidu arīdzan četrtūkstoši un piecsimt mēri
un trīs vārti: Sīmeana vārti, vieni, Īsašara vārti,
vieni, Zebulona vārti, vieni. **34** Pret vakariem
četrtūkstoš un piecsimt (mēri) un trīs vārti: Gada
vārti, vieni, Ašera vārti, vieni, Naftalus vārti,
vieni. **35** Visapkārt astoņpadsmit tūkstoš (mēri).
Un pilsētas vārds būs no tās dienas: še ir Tas
Kungs.

Daniēla

1 Jojaķima, Jūda ķēniņa, trešā valdīšanas gadā
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nāca uz
Jeruzālemi un apmetās pret to. **2** Un Tas Kungs
nodeva Jojaķimu, Jūda ķēniņu, viņa rokā un vienu
daļu Dieva nama trauku, un viņš tos noveda uz
Sineāra zemi sava dieva namā, un tos traukus viņš
nolika sava dieva mantu namā. **3** Un ķēniņš sacīja
uz Aspenasu, savu kambarjunkuru uzraugu, lai no
Israēla bērniem, no ķēniņu un lielkungu dzimuma
izlasa **4** Jaunekļus, kas bez vainas, skaistus vaigā
un samanīgus visādā gudrībā un labi mācītus
un kam gudrs prāts, un kas būtu derīgi ķēniņa
pilī stāvēt, ka tie taptu mācīti Kaldeju rakstā
un valodā. **5** Un ķēniņš tiem sprieda, ko tiem
ikdienas būs dot no ķēniņa ēdiena un no tā
vīna, ko pats dzēra, un ka tie trīs gadus tā taptu
audzināti, un ka pēc stāvētu ķēniņa priekšā. **6**
Starp tiem nu bija no Jūda bērniem Daniēls,
Ananija, Mišaēls un Azarija. **7** Un kambarjunkuru
uzraugs tiem deva citus vārdus un nosauca Daniēli
par Beltsacaru un Ananiju par Sadrahu un Mišaēli
par Mesahu un Azariju par AbedNegu. **8** Bet
Daniēls apņēmās savā sirdī, nesagānīties ar ķēniņa
ēdienu nedz ar to vīnu, ko viņš dzēra, tādēļ tas
lūdza kambarjunkuru uzraugam, lai viņam atļautu
nesagānīties. **9** Un Dievs Daniēlim deva žēlastību
un apžēlošanu kambarjunkuru uzrauga priekšā.
10 Un kambarjunkuru uzraugs sacīja uz Daniēli:
es bīstos savu kungu, ķēniņu, kas jūsu ēdienu
un dzērienu tā nospriedis, ka viņš neierauga, ka
jūsu vaigi vājāki nekā to citu jaunekļu, kas jūsu
vecumā. Tad jūs pār manu galvu vestu gatavu
nāvi no ķēniņa. **11** Bet Daniēls sacīja uz to barības
sargu, ko kambarjunkuru uzraugs bija iecēlis pār
Daniēli, Ananiju, Mišaēli un Azariju: **12** Raugi jel
saviem kalpiem dot kādas desmit dienas zemes
augļus ēst un ūdeni dzert. **13** Un tad lai apskata,
kāds mūsu ģīmis būs tavā priekšā, un kāds to
jaunekļu ģīmis, kas ķēniņa ēdienu ēd, un dari
tad ar saviem kalpiem, kā tu pats redzēsi. **14** Un
viņš tiem paklausīja šinī lietā un raudzīja desmit
dienas ar tiem tā darīt. **15** Un pēc desmit dienām
tas atrada viņu izskatu skaistāku un viņu miesas
pilnīgākas, nekā visu citu jaunekļu, kas ēda no
ķēniņa ēdiena. **16** Tad tas barības sargs atņēma to
viņiem nospriesto ēdienu un vīnu un tiem deva
ēst zemes augļus. **17** Un šiem četriem jaunekļiem
Dievs deva zināšanu un saprašanu visādā rakstā
un gudrībā, bet Daniēlim viņš deva saprast visādas
parādīšanas un sapņus. **18** Un kad tas laiks bija
pagājis, ko ķēniņš bija pavēlējis, viņus priekšā
vest, tad kambarjunkuru uzraugs tos veda pie
Nebukadnecara. **19** Un ķēniņš ar tiem runāja, bet
starp visiem neatradās neviena tāda, kā Daniēls,
Ananija, Mišaēls un Azarija, un tie kalpoja ķēniņa
priekšā. **20** Un visādā gudrībā un zināšanā, ko
ķēniņš tiem jautāja, viņš tos atrada desmitkārt
pārākus nekā visus zīlniekus un vārdotājus pa
visu savu valsti. **21** Un Daniēls tur palika līdz
ķēniņa Kirus pirmam gadam.

2 Un Nebukadnecara valdīšanas otrā gadā
Nebukadnecars redzēja sapņus. No tām viņa
gars iztrūcinājās, ka viņš no miega uzmodās. **2** Un
ķēniņš pavēlēja, atsaukt tos gudros un vārdotājus
un pareģus un Kaldejus, lai tie ķēniņam izstāstītu
viņa sapņus. Un tie nāca un stāvēja ķēniņa priekšā.
3 Un ķēniņš uz tiem sacīja: es esmu redzējis sapni,
un mans gars ir iztrūcināts, un es gribu to sapni
zināt. **4** Tad tie Kaldeji uz viņu sacīja kaldejiski:
lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! Saki saviem kalpiem to
sapni, tad mēs to izstāstīsim. **5** Ķēniņš atbildēja
un sacīja uz tiem Kaldejiem: mans vārds ir teikts:
ja jūs man nedarīsiet zināmu to sapni un kā viņš
izstāstāms, tad jūs tiksiet sasisti gabalos, un jūsu
namus darīs par mēslu čupu. **6** Bet ja jūs man
darīsiet zināmu to sapni un kā tas izstāstāms, tad
jūs dabūsiet dāvanas un mantas un lielu godu no
manis; tādēļ darāt man zināmu to sapni un kā tas
izstāstāms. **7** Tie atbildēja otru reiz' un sacīja: lai
ķēniņš saka saviem kalpiem to sapni, tad mēs to
izstāstīsim. **8** Ķēniņš atbildēja un sacīja: tiešām,
es nomanu, ka jūs tikai laiku gribat vilcināt; jo
jūs redzat, ka mans vārds ir teikts. **9** Bet ja jūs
man to sapni nesakāt, tad jums nāks tā nospriestā
sodība, tāpēc ka jūs esat apņēmušies manā priekšā
runāt melus un nieku vārdus, tiekams laiks paiet.
Tāpēc sakāt man to sapni, tad es atzīšu, ka jūs arī
varēsiet man to izstāstīt. **10** Tie Kaldeji ķēniņam
atbildēja un sacīja: neviena cilvēka nav virs zemes,
kas ķēniņam to lietu varētu sacīt, un nav bijis
neviens liels un varens ķēniņš, kas tādu lietu
būtu prasījis no kāda zīlnieka vai vārdotāja vai
Kaldeja. **11** Jo šī lieta, ko ķēniņš prasa, ir par daudz
grūta, un cita neviena nav, kas ķēniņam to var
darīt zināmu, kā tie dievi vien, kas pie cilvēkiem
nedzīvo. **12** Par to ķēniņš palika dusmīgs un
apskaitās ļoti un pavēlēja, visus gudros Bābelē
nokaut. **13** Un pavēle izgāja, tos gudros kaut, un
arī Daniēls un viņa biedri tapa meklēti, ka tos
nokautu. **14** Tad Daniēls gudri un prātīgi atbildēja
Ariokam, ķēniņa pils karavīru virsniekam, kas
bija izgājis, tos gudros Bābelē nokaut. **15** Viņš
atbildēja un sacīja Ariokam, ķēniņa varenajam:
Kāpēc tāda briesmīga pavēle no ķēniņa? Tad

Arioks Daniēlim to lietu teica. **16** Un Daniēls
gāja iekšā un lūdza ķēniņu, viņam laiku dot,
ka ķēniņam to izstāstīšanu varētu sacīt. **17** Tad
Daniēls nogāja savā namā un to sacīja Ananijam,
Mišaēlim un Azarijam, saviem biedriem, **18** Lai
tie no tā debesu Dieva žēlastību lūgtu par šo
noslēpumu, ka Daniēls un viņa biedri ar tiem vēl
atlikušiem gudriem Bābelē netiktu nokauti. **19** Tad
Daniēlim nakts parādīšanā tas noslēpums tapa
parādīts. **20** Par to Daniēls teica to debesu Dievu,
un Daniēls atbildēja un sacīja: slavēts lai ir Dieva
vārds mūžīgi mūžam, jo Viņam pieder gudrība un
spēks! **21** Jo Viņš pārceļ laikus un stundas, Viņš
noceļ ķēniņus un ieceļ ķēniņus, Viņš gudriem
dod gudrību un saprašanu prātīgiem. **22** Viņš
parāda dziļas un apslēptas lietas, Viņš zin, kas ir
tumsībā, jo pie Viņa mīt gaisma. **23** Es Tevi teicu
un slavēju, manu tēvu Dievs, ka Tu man gudrību
un spēku esi devis, un man nu esi darījis zināmu,
ko mēs no Tevis esam lūguši, jo Tu mums ķēniņa
lietu esi darījis zināmu. **24** Tad Daniēls nogāja
pie Arioka, kam ķēniņš bija pavēlējis, tos gudros
Bābelē nokaut, - viņš nogāja un tā uz viņu sacīja:
nenokauj tos gudros Bābelē; ved mani pie ķēniņa
iekšā, jo es ķēniņam to izstāstīšanu darīšu zināmu.
25 Tad Arioks steigšus ieveda Daniēli iekšā pie
ķēniņa un runāja tā uz viņu: es esmu atradis
vienu vīru no tiem atvestiem Jūdiem, kas ķēniņam
grib sacīt to izstāstīšanu. **26** Ķēniņš atbildēja un
sacīja uz Daniēli, ko sauca par Beltsacaru: vai tu
spēji man to sapni stāstīt, ko es esmu redzējis, un
arī izstāstīt? **27** Daniēls atbildēja ķēniņa priekšā
un sacīja: to noslēpumu, ko ķēniņš prasa, to tie
gudrie, vārdotāji, zīlnieki un pareģi ķēniņam nevar
sacīt. **28** Bet ir viens Dievs debesīs, kas parāda
noslēpumus; Tas ķēniņam Nebukadnecaram dara
zināmu, kas notiks nākamos laikos. **29** Tavs
sapnis un kas tavam prātam uz gultas rādījās, ir
šis: tu, ķēniņ, uz gultas gulēdams, domāji, kas
pēcgalā notiks, un Tas, kas noslēpumus parāda,
tev ir darījis zināmu, kas notiks. **30** Man tad tas
noslēpums ir parādīts ne caur manu gudrību tā
kā tā man būtu lielāka nekā citiem, kas dzīvo, bet
tāpēc, ka ķēniņam tā izstāstīšana taptu zināma,
un tu savas sirds domas dabūtu zināt. **31** Tu,
ķēniņ, skatījies, un redzi, bija liels tēls; šis tēls bija
varens un viņa spožums bija brīnišķīgs; tas stāvēja
tavā priekšā un viņa izskats bija briesmīgs. **32** Šī
tēla galva bija no laba zelta, viņa krūtis un rokas
no sudraba, viņa vēders un gurni bija no vara, **33**
Viņa lieli no dzelzs, viņa kājas bija puse no dzelzs
un puse no māla. **34** Šo tu redzēji, tiekams viens
akmens taisījās vaļā bez rokām, tas sita to tēlu
pie viņa dzelzs un māla kājām, un tās satrieca.
35 Tad uz reizi tapa satriekti dzelzs, māls, varš,
sudrabs un zelts, un tapa tāpat kā pelavas uz
vasaras kloniem, un vējš tos aiznesa, tā ka vieta
tiem netapa atrasta. Bet tas akmens, kas to bija
sasitis, palika par lielu kalnu un piepildīja visu
zemi. **36** Šis ir tas sapnis. Nu mēs ķēniņam gribam
sacīt viņa izstāstīšanu. **37** Tu, ķēniņ, esi ķēniņš pār
ķēniņiem, jo Tas debesu Dievs tev ir devis valdību,
varu, spēku un godu. **38** Un visur, kur cilvēki
dzīvo, Viņš lopus laukā un putnus apakš debess
ir devis tavā rokā un tevi iecēlis par valdītāju
pār to visu: tu esi tā zelta galva. **39** Un pēc tevis
celsies cita valsts, mazāka nekā tava. Pēc tās tā
trešā valsts no vara; tā valdīs pār visu zemi. **40**
Un tā ceturtā valsts būs cieta kā dzelzs. Jo itin kā
dzelzs visu satriec un sadauza, tāpat kā dzelzs, kas
sadauza, arī šī visas tās sadauzīs un satrieks. **41** Un
ka tu esi redzējis tās kājas un viņu pirkstus pusi
no podnieka māla un pusi no dzelzs, tā būs dalīta
valsts; taču tur no dzelzs stipruma būs iekšā, tā kā
tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar podnieka māliem,
42 Un tos kāju pirkstus pusi no dzelzs un pusi
no māla - tā valsts būs uz pusi cieta un uz pusi
gļēva. **43** Un kā tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar
podnieka māliem, - tie gan caur cilvēku sadzīvi
sajauksies, bet viens pie otra nepielips, itin kā
dzelzs nesajaucās ar māliem. **44** Un šo ķēniņu
laikā tas debesu Dievs uzcels valstību, kas mūžīgi
netaps izpostīta, un šī valstība netaps atdota
nevienai citai tautai; tā satrieks un iznīcinās visas
valstis, bet pati viņa pastāvēs mūžīgi. **45** Tāpēc
tu esi redzējis, ka no kalna akmens bez rokām
attaisījās vaļā, kas satrieca to dzelzi, varu, mālu,
sudrabu un zeltu. Tas lielais Dievs ķēniņam ir
darījis zināmu, kas pēc šim notiks. Šis ir tiešām
tas sapnis un viņa izstāstīšana ir patiesīga. **46** Tad
ķēniņš Nebukadnecars nometās uz savu vaigu un
pielūdza Daniēli un pavēlēja, lai tam nes ēdamus
un kvēpināmus upurus. **47** Un ķēniņš atbildēja
Daniēlim un sacīja: tas ir tiešām tiesa, ka jūsu
Dievs ir Dievs pār visiem dieviem un Kungs pār
ķēniņiem, un parāda noslēpumus, tāpēc ka tu šo
noslēpumu varējis izstāstīt. **48** Tad ķēniņš Daniēli
paaugstināja un tam deva daudz lielas dāvanas
un to iecēla par valdītāju pār visu Bābeles valsti
un par virsnieku pār visiem Bābeles gudriem. **49**
Un Daniēls lūdza ķēniņu, un tas iecēla Sadrahu,
Mesahu un AbedNegu par valdniekiem pār Bābeles
valsti. Bet Daniēls palika ķēniņa pilī.

3 Ķēniņš Nebukadnecars lika taisīt tēlu no
zelta; tam bija augstums sešdesmit olektis,
un platums sešas olektis; to viņš uzcēla Bābeles

valstī, Duras klajumā. 2 Un ķēniņš Nebukadnecars
sūtīja un sapulcināja lielkungus, valdītājus, zemes
soģus, tiesas kungus, uzraugus, runas kungus,
tiesnešus un visus valsts valdniekus, ka tie nāktu,
to tēlu iesvētīt, ko ķēniņš Nebukadnecars bija
uzcēlis. 3 Tad sanāca tie lielkungi, valdītāji, zemes
soģi, tiesas kungi, uzraugi, runas kungi, tiesneši
un visi valsts valdnieki uz šī tēla iesvētīšanu, ko
ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis, un tie stāvēja
tā tēla priekšā, ko Nebukadnecars bija uzcēlis.
4 Un tas izsaucējs izsauca ar stipru balsi: jums
top piekodināts, jūs tautas, ļaudis un valodas, 5
Kad jūs dzirdēsiet bazūnes skaņu un trumetes,
kokles, vijoles, somastabules, jaukas dziesmas un
visādus mūzikas rīkus, tad jums būs nomesties un
to zelta tēlu pielūgt, ko ķēniņš Nebukadnecars
uzcēlis. 6 Un kas nenometīsies un nepielūgs,
tas tai pašā stundā taps iemests degošā ceplī.
7 Kad nu visi ļaudis dzirdēja bazūnes skaņu un
trumetes, kokles, vijoles, somastabules un visādus
mūzikas rīkus, tad visi ļaudis, tautas un valodas
nometās un pielūdza to zelta tēlu, ko ķēniņš
Nebukadnecars bija uzcēlis. 8 Tai pašā laikā kādi
Kaldeju vīri piegāja un apsūdzēja Jūdus. 9 Tie
iesāka un sacīja uz ķēniņu Nebukadnecaru: lai
ķēniņš dzīvo mūžīgi! 10 Tu, ķēniņ, esi pavēlējis,
ka visiem cilvēkiem, kad tie dzird bazūnes skaņu
un trumetes, kokles, vijoles, somastabules, jaukas
dziesmas un visādus mūzikas rīkus, būs nomesties
un to zelta tēlu pielūgt, 11 Un ka to, kas pie zemes
nenometīsies un nepielūgs, būs iemest degošā
ceplī. 12 Te ir Jūdu vīri, ko tu esi iecēlis par
Bābeles valsts valdniekiem, Sadrahs, Mesahs un
AbedNegus, šie vīri neliek vērā, ko tu, ķēniņ, esi
pavēlējis, un negodā tavus dievus un nepielūdz to
zelta tēlu, ko tu esi uzcēlis. 13 Tad Nebukadnecars
ar dusmām un bardzību pavēlēja atvest Sadrahu,
Mesahu un AbedNegu. Un tie vīri tapa atvesti
ķēniņa priekšā. 14 Tad Nebukadnecars iesāka
un uz tiem sacīja: vai jūs, Sadrah, Mesah un
AbedNegu, tīši manus dievus necienījāt un to
zelta tēlu nepielūdzāt, ko es esmu uzcēlis? 15 Nu
tad, taisāties, kad jūs dzirdēsiet bazūnes skaņu
un trumetes, kokles, vijoles, somastabules, jaukas
dziesmas un visādus mūzikas rīkus, tad nometaties
un pielūdziet to tēlu, ko es esmu taisījis, bet ja jūs
to nepielūgsiet, tad jūs tai pašā stundā tapsiet
iemesti degošā ceplī; jo kurš ir tas Dievs, kas jūs
no manām rokām varētu izpestīt? 16 Tad Sadrahs,
Mesahs un AbedNegus atbildēja un sacīja uz
ķēniņu Nebukadnecaru: mums nevajag uz šo lietu
atbildēt. 17 Redzi, mūsu Dievs, ko mēs godājam,
gan ir varens mūs izglābt no degoša cepļa un
mūs arī izpestīt no tavas rokas, ak ķēniņ. 18 Un
jebšu Viņš to arī nedarītu, taču tev būs zināt, ka
mēs tavus dievus negribam godāt nedz pielūgt to
zelta tēlu, ko tu esi taisījis. 19 Tad Nebukadnecars
apskaitās, un viņa vaiga izskats pārvērtās pret
Sadrahu, Mesahu un AbedNegu, un viņš atbildēja
un pavēlēja, cepli septiņkārt karstāku kurināt
nekā to mēdza kurināt. 20 Un viņš pavēlēja
tiem stiprākiem vīriem, kas bija viņa karaspēkā,
siet Sadrahu, Mesahu un AbedNegu un iemest
degošā ceplī. 21 Tā šie vīri tapa saistīti ar saviem
mēteļiem, kurpēm, cepurēm un citām drēbēm un
iemesti degošā ceplī. 22 Kad nu ķēniņa vārds drīz
bija jāizdara un ceplis bija briesmīgi karsts, tad tās
liesmas nomaitāja tos vīrus, kas Sadrahu, Mesahu
un AbedNegu iemeta. 23 Bet tie trīs vīri, Sadrahs,
Mesahs un AbedNegus, iekrita saistīti tai degošā
ceplī. 24 Tad ķēniņš Nebukadnecars iztrūcinājās
un pacēlās ātri un sacīja uz saviem runas kungiem:
vai mēs neesam trīs vīrus saistītus metuši ugunī?
Tie atbildēja un sacīja uz ķēniņu: tā tas ir, kungs
ķēniņ. 25 Viņš atbildēja un sacīja: raugi, es redzu
četrus vīrus vaļā staigājam ugunī, un tiem nekas
nekaiš un tā ceturtā izskats ir kā kādam dievu
dēlam. 26 Tad Nebukadnecars piegāja pie tā
degošā cepļa durvīm, iesāka un sacīja: Sadrah,
Mesah un AbedNegu, jūs tā visuaugstākā Dieva
kalpi, izejiet ārā un nāciet šurp. Tad Sadrahs,
Mesahs un AbedNegus izgāja no uguns ārā. 27
Un tie lielkungi, valdītāji, zemes soģi un ķēniņa
runas kungi sapulcinājās, šos vīrus apraudzīt,
ka uguns viņu miesas nebija pārvarējis, un ka
viņu galvas mati nebija apsviluši, un viņu mēteļi
nebija aizskarti, ka arī nekāda deguma smaka
pie tiem netapa saosta. 28 Tad Nebukadnecars
iesāka un sacīja: slavēts lai ir Sadraha, Mesaha
un AbedNegus Dievs, kas Savu eņģeli sūtījis un
Savus kalpus atpestījis, kas uz Viņu paļāvušies un
pārkāpuši ķēniņa vārdu un savas miesas nodevuši,
lai citu dievu ne godātu nedz pielūgtu kā vien savu
Dievu. 29 Tādēļ es pavēlu, ka visus ļaudis, tautas
un mēles, kas Sadraha, Mesaha un AbedNegus
Dievu zaimo, būs sasist gabalos un viņu namus
darīt par mēslu čupu. Jo cita tāda Dieva nav, kas tā
varētu atpestīt; 30 Un ķēniņš Sadraham, Mesaham
un AbedNegum deva lielu varu Bābeles valstī.

4 Ķēniņš Nebukadnecars visiem ļaudīm, tautām
un mēlēm, kas dzīvo pa visu zemi: miers lai
jums ir papilnam! 2 Man ir paticis izsludināt tās
zīmes un tos brīnumus, ko tas visuaugstākais
Dievs pie manis darījis. 3 Jo Viņa zīmes ir lielas
un Viņa brīnumi ir vareni, Viņa valstība ir mūžīga
valstība un Viņa valdīšana paliek līdz radu radiem.

4 Es, Nebukadnecars, dzīvoju droši savā namā un
laimīgi savā pilī. 5 Tad es redzēju sapni, kas mani
izbiedēja, un tās domas, ko es savā gultā domāju,
un manas galvas parādīšanas mani iztrūcināja. 6
Un es pavēlēju visus Bābeles gudros atvest manā
priekšā, lai tie man teiktu šī sapņa izstāstīšanu.
7 Tad tie gudrie, vārdotāji, Kaldeji un pareģi
atnāca, un es tiem teicu to sapni, bet tie man
to neizstāstīja, 8 Tiekams pēdīgi manā priekšā
nāca Daniēls, ko sauc par Beltsacaru pēc mana
dieva vārda un iekš kā ir to svēto dievu gars, un
es tam teicu to sapni: 9 Beltsacar, gudro virsniek,
par ko es zinu, ka svēto dievu gars ir iekš tevis,
un nekāds noslēpums tev nav grūts, tad saki nu
mana sapņa parādīšanu, ko es esmu redzējis, un
viņa izstāstīšanu. 10 Bet tas ir, kas manam prātam
rādījās uz manas gultas. Es skatījos, un redzi,
viens koks bija zemes vidū, un tas bija ļoti augsts.
11 Tas koks bija liels un resns, un viņa augstums
sniedzās līdz debesīm, un tas bija redzams līdz
pasaules galam. 12 Viņa zari bija skaisti, un viņa
augļi bagāti, un barība tam bija priekš visiem;
zemes zvēri apakš viņa atrada pavēni, un putni
apakš debess dzīvoja uz viņa zariem, un visa
miesa no tā barojās. 13 Un es redzēju savas galvas
parādīšanā uz savas gultas, un raugi, svēts sargs
nonāca no debesīm. 14 Tas sauca ar spēku un
sacīja tā: nocērtiet to koku un apcērtiet viņa
zarus un noplūciet viņa lapas un izkaisiet viņa
augļus, lai zvēri apakš viņa aizbēg un putni no
viņa zariem aizskrien. 15 Bet to celmu ar saknēm
atstājiet zemē, bet vara un dzelzs pinekļos, lauka
zālē, lai viņš no debess rasas top slacināts, un
viņa daļa lai ir kā lopiem zāle laukā. 16 Viņa sirds
lai top pārvērsta, ka vairs nav cilvēka sirds, un
lopa sirds lai viņam top dota, kamēr septiņi laiki
paiet pār viņu. 17 Tas ir to sargu padoms, kas top
sludināts, to svēto spriedums ir tā lieta; lai, kas
dzīvo, atzīst, ka tam Visuvaldītājam vara ir pār
cilvēku valstību, un viņš to dod, kam gribēdams,
un pār to ieceļ to zemāko starp cilvēkiem. 18 Šo
sapni es, ķēniņš Nebukadnecars, esmu redzējis.
Tu tad, Beltsacar, izstāsti to, tādēļ ka visi manas
valsts gudrie man to nevar izstāstīt, bet tu to gan
māki, tāpēc ka svēto dievu gars ir iekš tevis. 19
Tad Daniēls, kam Beltsacars vārdā, iztrūcinājās
vienu stundu, un viņa domas viņu izbiedēja. Tad
ķēniņš iesāka un sacīja: Beltsacar, lai tas sapnis
un viņa izstāstīšana tevi neizbiedē. Beltsacars
atbildēja un sacīja: mans kungs, šis sapnis lai
notiek taviem ienaidniekiem un viņa izstāstīšana
taviem pretiniekiem! 20 Tas koks, ko tu esi redzējis
tik lielu un resnu, un kura augstums sniedzās līdz
debesīm, un kas bija redzams pa visu pasauli, 21
Un kura zari skaisti, un kam bija daudz augļu,
un kur barība bija priekš visiem, apakš tā lauka
zvēri dzīvoja, un kura zaros putni apakš debess
ligzdas taisīja, - 22 Tas tu esi, ķēniņ, kas palicis
liels un stiprs, jo tava augstība ir tā augusi, ka tā
sniedzās līdz debesīm, un tava valstība iet līdz
pasaules galam. 23 Ka nu ķēniņš vienu sargu,
vienu svētu, redzējis no debesīm nākam un sakām:
nocērtiet to koku un samaitājiet viņu, bet atstājiet
to celmu ar saknēm zemē, bet vara un dzelzs
pinekļos laukā zālē, ka viņš no debess rasas top
slacināts, un viņa daļa lai ir ar lopiem uz lauka,
tiekams septiņi laiki pār viņu paiet; - 24 Šī ir tā
izstāstīšana, kungs ķēniņ, un šis ir tā Visuaugstākā
padoms, kas nāks pār manu kungu, ķēniņu: 25 Tu
tapsi izstumts no cilvēkiem un dzīvosi pie lopiem
laukā, un tev dos ēst zāli kā vēršiem, un debess
rasa tevi slacinās, un septiņi laiki paies pār tevi,
tiekams tu atzīsti, ka tam Visuaugstākam vara ir
pār cilvēku valstīm, tās dot, kam Viņš grib. 26
Bet kā ir sacīts, lai to celmu ar tā koka saknēm
atstāj zemē: tava valsts tev pastāvēs, kad būsi
atzinis, ka tas debesu Dievs valda. 27 Tādēļ, kungs
ķēniņ, lai tev mans padoms patīk, un atsvabinājies
no saviem grēkiem caur taisnību un no saviem
noziegumiem caur žēlastību pret nabagiem, redzi,
vai varbūt tava labklāšanās nepastavēs vēl ilgāki.
- 28 Tas viss uzgāja ķēniņam Nebukadnecaram. 29
Jo pēc divpadsmit mēnešiem, kad Viņš staigāja
ķēniņa pilī Bābelē, 30 Tad viņš, tas ķēniņš, runāja
un sacīja: vai šī nav tā lielā Bābele, ko es esmu
uztaisījis ķēniņam par mājokli caur savas varas
stiprumu un par savas augstības godību? 31 Šis
vārds vēl bija ķēniņa mutē, tad balss no debesīm
krita: tev, ķēniņ Nebukadnecar, top sacīts: tava
valdība no tevis ir atņemta, 32 Un tu no cilvēkiem
tapsi izstumts un tava dzīve būs pie lopiem laukā,
tev dos zāli ēst kā vēršiem, un tā paies septiņi
laiki, tiekams tu atzīsti, ka tam Visuaugstākam
vara ir pār cilvēku valstīm, un viņš tās dod kam
gribēdams. 33 Tai pašā stundā šis vārds notika
par Nebukadnecaru, un viņš no cilvēkiem tapa
izstumts un ēda zāli kā vērši, un viņa miesas no
debess rasas tapa slacinātas, tiekams viņa mati
auga kā ērgļu spalvas un viņa nagi kā putnu nagi.
34 Un pēc šā laika es, Nebukadnecars, pacēlu savas
acis pret debesīm, jo mana saprašana man nāca
atpakaļ, un es teicu to Visuaugstāko un slavēju un
pagodināju to, kas dzīvo mūžīgi, tāpēc ka Viņa
valdība ir mūžīga valdība, un Viņa valstība paliek
līdz radu radiem. 35 Un visi zemes iedzīvotāji ir tā
kā nekas, un Viņš dara pēc sava prāta ar debesu

spēku un ar zemes iedzīvotājiem, un neviena nav,
kas Viņa roku varētu aizturēt, vai uz Viņu sacīt:
ko Tu dari? 36 Tanī laikā mans prāts man nāca
atpakaļ ir mana valsts godība, mana augstība un
mans spožums man nāca atpakaļ un mani runas
kungi un varenie mani meklēja un es atkal tapu
iecelts savā valstībā, un dabūju vēl lielāku godību.
37 Nu es, Nebukadnecars, slavēju un paaugstināju
un pagodināju to debesu Ķēniņu, jo visi Viņa
darbi ir patiesība un Viņa ceļi taisnība, Viņš ir
varens, tos pazemot, kas lepnībā staigā.

5 Ķēniņš Belsacars taisīja lielas dzīres saviem
tūkstoš virsniekiem un dzēra vīnu ar tiem
tūkstošiem. 2 Kad nu Belsacars vīnu bija baudījis,
tad viņš pavēlēja, atnest tos zelta un sudraba
traukus, ko viņa tēvs Nebukadnecars bija paņēmis
no Jeruzālemes Dieva nama, ka ķēniņš un viņa
varenie un viņa sievas un viņa liekās sievas no
tiem dzertu. 3 Tā tie zelta trauki tapa atnesti,
kas no Jeruzālemes Dieva nama bija ņemti, un
ķēniņš un viņa varenie un viņa sievas un viņa
liekās sievas no tiem dzēra. 4 Tie dzēra vīnu un
slavēja tos zelta un sudraba, vara, dzelzs, koka un
akmens dievus. 5 Tai pašā acumirklī tur iznāca
cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja pretim lukturim
uz ķēniņa pils balto sienu, un ķēniņš redzēja tās
rokas pirkstus, kas rakstīja. 6 Tad ķēniņa ģīmis
palika bāls un viņa domas to iztrūcināja, un viņa
gurni nogura; un viņa lieli drebēja. 7 Un ķēniņš
brēca stipri, lai atved tos vārdotājus, Kaldejus un
pareģus; un ķēniņš iesāka un sacīja uz Bābeles
gudriem: kas šos rakstus lasīs un tos man izstāstīs,
tas taps apģērbts ar purpuru, ar zelta ķēdi ap
kaklu, un viņš būs par trešo valdītāju šinī valstī.
8 Tad visi ķēniņa gudrie nāca iekšā, bet tie tos
rakstus nevarēja lasīt, nedz ķēniņam tos izstāstīt.
9 Tad ķēniņš Belsacars ļoti iztrūcinājās, un viņa
ģīmis palika bāls, un viņa varenie izbijās. 10
Kad ķēniņiene dzirdēja ķēniņa un viņa vareno
vārdus, tad tā iegāja tai istabā, kur tās dzīres
bija, un ķēniņiene runāja un sacīja: lai ķēniņš
dzīvo mūžīgi, un lai tavas domas tevi neizbiedē,
un lai tavs ģīmis nav bāls. 11 Te ir viens vīrs
tavā valstī, iekš tā ir to svēto dievu gars, jo tava
tēva laikā pie viņa atrasts gaišums un saprašana
un gudrība, itin kāda ir dievu gudrība, un tavs
tēvs Nebukadnecars to iecēla par virsnieku tiem
gudriem, vārdotājiem, Kaldejiem un pareģiem,
tavs tēvs, ak ķēniņ! 12 Tādēļ ka augsts gars pie
tā tapa atrasts un saprašana, izstāstīt sapņus un
uzminēt mīklas un izsacīt noslēpumus, proti pie
Daniēla, ko ķēniņš lika nosaukt Belsacaru. Aicini
nu Daniēli, tas tev to izstāstīs. 13 Tad Daniēls
tapa atvests ķēniņa priekšā. Un ķēniņš iesāka un
sacīja uz Daniēli: vai tu esi Daniēls, viens no tiem
atvestiem Jūdiem, ko ķēniņš, mans tēvs, no Jūda
ir atvedis? 14 Es par tevi esmu dzirdējis, ka dievu
gars ir iekš tevis, un ka gaisma un saprašana un
liela gudrība pie tevis atrodas. 15 Nu manā priekšā
ir atvesti tie gudrie un vārdotāji, šos rakstus lasīt
un man darīt zināmu viņu izstāstīšanu, bet tie
man tos vārdus nav varējuši izstāstīt. 16 Bet par
tevi es esmu dzirdējis, ka tu mākot izstāstīt un
noslēpumus izsacīt. Nu tad, ja tu šos rakstus māki
lasīt un man izstāstīt, tad tu tapsi apģērbts ar
purpuru un ar zelta ķēdi ap savu kaklu un būsi
tas trešais valdītājs šinī valstī. 17 Tad Daniēls
atbildēja un sacīja ķēniņa priekšā: paturi sev
savas dāvanas un dod savas mantas citam; bet es
tomēr tos rakstus ķēniņam lasīšu un viņam tos
izstāstīšu. 18 Kungs ķēniņ! Dievs, tas visuaugstais
tavam tēvam Nebukadnecaram ir devis valstību
un varu, godu un augstību. 19 Un tās augstības
dēļ ko viņš tam bija devis, drebēja un trīcēja visi
ļaudis, visas tautas un mēles viņa priekšā. Ko
gribēja, to viņš nokāva, un ko gribēja, to viņš
paturēja dzīvu, un ko gribēja, to viņš paaugstināja,
un ko gribēja, to viņš pazemoja. 20 Bet kad viņa
sirds metās lepna, un viņa gars apcietinājās līdz
pārgalvībai, tad viņš no savas valstības krēsla tapa
nostumts un viņa gods tapa atņemts. 21 Un viņš
no cilvēku bērniem tapa izstumts, un viņa sirds
palika kā lopa sirds, un viņam bija jādzīvo pie
meža ēzeļiem, un zāle jāēd kā vēršiem, un viņa
miesa no debess rasas tapa slacināta, tiekams viņš
atzina, ka tas visu augstākais Dievs ir valdītājs pār
cilvēku valstīm un iecelj pār tām, kuru gribēdams.
22 Un tu, Belsacar, viņa dēls, neesi pazemojis savu
sirdi, jebšu tu visu gan labi esi zinājis, 23 Bet esi
cēlies pret to debesu Kungu, un Viņa nama trauki
ir atnesti tavā priekšā, un tu un tavi varenie un
tavas sievas un tavas liekās sievas no tiem esat
vīnu dzēruši un slavējuši tos sudraba un zelta,
vara, dzelzs, koka un akmens dievus, kas nedz
redz nedz dzird nedz saprot; bet to Dievu, kam
rokā tava dvaša un pie kā stāv visi tavi ceļi, Tam
tu neesi godu devis. 24 Tad tās rokas pirksti no
viņa ir sūtīti un šie raksti rakstīti. 25 Un šis ir tas
raksts, kas rakstīts: Mene, Mene, Teķel Parsin. 26
Un šī ir to vārdu izstāstīšana: Mene: - Dievs tavu
valstību skaitījis un dara tai galu. 27 Teķel: - tu
svaru kausā esi svērts un esi atrasts visai viegls.
28 Peres: - tava valstība ir dalīta un Mēdiešiem un
Persiešiem dota. 29 Tad Belsacars pavēlēja, un
tie apģērba Daniēli ar purpuru un ar zelta ķēdi
ap kaklu, un izsauca par viņu, ka viņš tas trešais

valdnieks valstī. 30 Bet tai pašā naktī Kaldeju
ķēniņš Belsacars tapa nokauts. 31 Un Dārijs, tas
Medietis, uzņēma valdību, sešdesmit un divus
gadus vecs būdams.

6 Un Dārijam patika, iecelt pār valsti simts un
divdesmit valdniekus, kas lai būtu pār visu
valsti. 2 Un pār tiem atkal trīs virsniekus, kuru
starpā Daniēls bija tas pirmais; tiem tie valdnieki
deva atbildēšanu, lai ķēniņam nebūtu rūpes. 3
Bet Daniēls bija pārāks par visiem virsniekiem un
valdniekiem, tāpēc ka gudrs gars bija iekš viņa,
un ķēniņš nodomāja viņu iecelt pār visu valsti. 4
Tad tie virsnieki un valdnieki meklēja iemeslus
pret Daniēli tās valdības dēļ. Bet tie nekādu
iemeslu nedz vainu nevarēja atrast, jo viņš bija
uzticīgs, ka nekādu noziegumu nedz vainu pie viņa
neatrada. 5 Tad tie vīri sacīja: mēs neatradīsim
pret Daniēli nekādus iemeslus, ja mēs pret viņu
nekā neatrodam viņa Dieva kalpošanā. 6 Tad tie
virsnieki un valdnieki nāca lielā pulkā pie ķēniņa
un tā uz viņu sacīja: lai ķēniņš Dārijs dzīvo mūžīgi!
7 Visi valsts virsnieki, priekšnieki, valdnieki, runas
kungi un zemes soģi ir sarunājušies, ka ķēniņam
būtu jāceļ likums un jāizlaiž stipra pavēle, ka
ikviens, kas pa trīsdesmit dienām ko laba lūgs no
kaut kāda dieva vai cilvēka, bez vien no tevis,
kungs ķēniņ, taptu iemests lauvu bedrē. 8 Nu tad,
kungs ķēniņ, apstiprini šo pavēli, un raksti to
grāmatā, ka tā netop pārgrozīta, pēc Mēdiešu un
Persiešu neatsaucamiem likumiem. 9 Tad ķēniņš
Dārijs rakstīja tādu grāmatu un pavēli. 10 Kad
nu Daniēls dzirdēja, tādu grāmatu esam rakstītu,
tad viņš gāja savā namā, bet viņam bija savā
augšistabā atvērti logi pret Jeruzālemi, un viņš
par dienu trīs reiz metās ceļos, lūdza, teica un
pateicās savam Dievam, tā kā viņš arvienu mēdza
darīt. 11 Tad tie vīri nāca lielā pulkā un atrada
Daniēli lūdzam un savu Dievu piesaucam. 12 Un
tie piegāja un runāja ķēniņa priekšā par ķēniņa
pavēli: vai tu, ak ķēniņ, neesi likumu rakstījis, ka
ikviens, kas pa trīsdesmit dienām no kaut kāda
dieva vai cilvēka ko laba lūgs, bez vien no tevis,
ķēniņ, taptu iemests lauvu bedrē? Ķēniņš atbildēja
un sacīja: tas ir tiesa pēc Mēdiešu un Persiešu
neatsaucamiem likumiem. 13 Tad tie atbildēja
un sacīja ķēniņa priekšā: Daniēls, viens no tiem
atvestiem Jūdiem, ķēniņ, nav licis vērā ne tevi, ne
tavu pavēli, ko tu esi rakstījis, jo viņš lūdz trīsreiz
par dienu savu lūgšanu. 14 Šo valodu dzirdējis,
ķēniņš ļoti noskuma un nodarbojās no visas sirds,
ka viņš Daniēli izpestītu; - tiekams saule nogāja,
viņš to meklēja izglābt. 15 Bet tie vīri nāca lielā
pulkā ķēniņa priekšā un sacīja uz ķēniņu: tu zini,
kungs ķēniņ, ka Mēdiešu un Persiešu likumi ir
tādi, ka nevienu pavēli, ne likumu, ko ķēniņš ir
iecēlis, nevar pārgrozīt. 16 Tad ķēniņš pavēlēja,
Daniēli atvest un iemest lauvu bedrē, un ķēniņš
iesāka un sacīja uz Daniēli: tavs Dievs, ko tu
bez mitēšanās godā, Tas lai tevi izpestī. 17 Un
akmens tapa atnests un likts uz bedres caurumu;
to ķēniņš aizzieģelēja ar savu gredzenu un ar savu
lielkungu gredzenu, ka tas spriedums par Daniēli
netaptu pārgrozīts, 18 Tad ķēniņš nogāja uz savu
pili un palika cauru nakti neēdis un nelika sev
celt priekšā barību un nevarēja arī gulēt. 19 No
rīta agri, ar mazu gaismiņu, ķēniņš cēlās un gāja
steigšus pie lauvu bedres. 20 Un pie bedres nācis,
viņš Daniēli sauca ar noskumušu balsi: ķēniņš
sauca un sacīja uz Daniēli: Daniēl, tu dzīvā Dieva
kalps, vai tavs Dievs, ko tu bez mitēšanās godā,
tevi varējis izpestīt no lauvām? 21 Tad Daniēls
sacīja uz ķēniņu: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! 22 Mans
Dievs savu eņģeli sūtījis, tas lauvām aizturējis
rīkli, ka tie mani nav ievainojuši, tāpēc ka viņa
priekšā esmu atrasts nenoziedzīgs un arī pret
tevi, kungs ķēniņ, es nekā ļauna neesmu darījis.
23 Tad ķēniņš palika priecīgs un pavēlēja Daniēli
no bedres izvilkt; un kad Daniēls no bedres tapa
izvilkts, tad nekādas vainas pie viņa neatrada,
tāpēc ka viņš savam Dievam bija uzticējies. 24 Un
ķēniņš pavēlēja, tos vīrus atvest, kas Daniēli bija
apsūdzējuši, un tos meta lauvu bedrē līdz ar viņu
bērniem un sievām, un tie vēl nenonāca dibenā,
tad jau tie lauvas tos sagrāba un satrieca visus
viņu kaulus. 25 Tad ķēniņš Dārijs rakstīja visiem
ļaudīm, visām tautām un mēlēm, kas visapkārt
virs zemes: miers lai jums vairojās! 26 No manis
nāk pavēle, ka visās manas valsts tiesās būs bīties
un drebēt priekš Daniēla Dieva, jo Viņš ir tas
dzīvais Dievs un pastāvīgs mūžīgi, un Viņa valstība
nav nīcīga un Viņa valdībai nav gala. 27 Viņš
atpestī un izglābj un dara brīnumus un zīmes
debesīs un virs zemes; tas Daniēli izpestījis no
lauvu varas. 28 Un šis Daniēls palika varens Dārija
valstī un arī Kirus, Persiešu ķēniņa, valstī.

7 Belsacara, Bābeles ķēniņa, pirmā gadā Daniēls
redzēja sapni un savas galvas parādīšanas
uz savas gultas. Tad viņš to sapni uzrakstīja,
stāstīdams tās svarīgās lietas. 2 Daniēls iesāka un
sacīja: es redzēju savā parādīšanā naktī, un raugi,
tie četri debess vēji lauzās uz lielo jūru. 3 Un četri
lieli zvēri izkāpa no jūras, ikkatrs savu izskatu. 4
Pirmais bija kā lauva, un tam bija kā ērgļu spārni.
Es skatījos, tiekams viņam spārni tapa izrauti un
tas no zemes tapa uzcelts un stāvēja uz kājām kā
cilvēks, un tam tapa dota cilvēka sirds. 5 Un redzi,

tur bija cits zvērs itin kā lācis, tas stāvēja vienā
malā, un tam bija trīs lieli zobi mutē starp saviem
citiem zobiem, un uz to tapa tā sacīts: celies un
ēd daudz gaļas. 6 Pēc tam es redzēju, un raugi,
tur bija vēl cits zvērs itin kā pardelis(leopards),
tam bija četri putnu spārni uz muguras, un šim
zvēram bija četras galvas, un tam tapa dota vara.
7 Un pēc tam es redzēju nakts parādīšanās, un
raugi, ceturtais zvērs, briesmīgs un negants un
ļoti stiprs, un tam bija lieli dzelzs zobi, tas ēda un
satrieca un to, kas atlika, tas samina ar kājām,
un tas bija citāds nekā tie citi zvēri priekš viņa,
un tam bija desmit ragi. 8 Un es tos ragus liku
vērā, un redzi, vēl viens mazs rags cēlās starp
tiem, un viņa priekšā trīs no tiem pirmajiem
ragiem tapa izlauzti, un redzi, tanī ragā bija acis
kā cilvēka acis un mute, kas lielas lietas runāja. 9
Es skatījos, tiekams krēsli tapa nolikti, un laiku
Vecais apsēdās, kam drēbes bija baltas kā sniegs
un galvas mati kā šķīsta vilna, Viņa krēsls bija
kā uguns liesmas, un Viņa skrituļi bija degošs
uguns. 10 Un no Viņa priekšas iztecēja uguns upe.
Tūkstošu tūkstoši Viņam kalpoja, un desmit reiz'
tūkstošu tūkstoši stāvēja Viņa priekšā; tiesa tapa
turēta, un grāmatas tapa atvērtas. 11 Es skatījos
tās lielās valodas dēļ, ko tas rags runāja, es skatījos,
kamēr tas zvērs tapa nonāvēts un viņa miesa
nokauta un nodota, ka ugunī taptu sadedzināta.
12 Arī tiem citiem zvēriem vara tapa atņemta,
jo tiem bija laiks un stunda nolikta, cik ilgi tiem
bija dzīvot. 13 Es redzēju nakts parādīšanās, un
raugi, viens nāca debess padebešos kā Cilvēka
Dēls, un nāca pie tā laiku Vecā, un tapa vests
Viņa priekšā. 14 Un Viņam tapa dota valdība un
godība un valstība: visiem ļaudīm, visām tautām
un valodām būs Viņam kalpot; Viņa valdība ir
mūžīga valdība, kas neiznīkst un Viņa valstībai
nav gala. 15 Man, Daniēlim, sirds miesās nogura,
un manas galvas parādīšanas mani iztrūcināja. 16
Es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un
vaicāju no tā skaidru patiesību par visu to. Un
viņš man to izteica un man izstāstīja šīs lietas: 17
Tie četri lielie zvēri ir četri ķēniņi, kas celsies virs
zemes. 18 Bet tā Visuaugstākā svētie iedabūs to
valstību, un to turēs mūžīgi un mūžu mūžam. 19
Pēc tam es gribēju zināt skaidru patiesību par to
ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi tie citi,
ļoti briesmīgs, kam bija dzelzs zobi un vara nagi,
kas rija un satrieca un to, kas atlika, samina ar
savām kājām, - 20 Un par viņa desmit ragiem
uz viņa galvas, un par to vienu, kas cēlās, priekš
kā trīs bija izkrituši, proti par to ragu, kam acis
bija un mute, kas lielas lietas runāja, un kas
bija lielāks, nekā tie citi. 21 Es redzēju šo ragu
karojam pret tiem svētiem un arī tos pārvaram, 22
Tiekams tas laiku Vecais nāca un tā Visuaugstākā
svētiem nesa tiesu, un tas nospriestais laiks nāca,
kur tiem svētiem bija iedabūt to valstību. 23
Viņš sacīja tā: tas ceturtais zvērs būs tā ceturtā
valsts virs zemes; tā būs citāda nekā visas citas
valstis, un tā aprīs visu pasauli un to samīs un
satrieks. 24 Un tie desmit ragi nozīmē, ka no
tās valsts celsies desmit ķēniņi, un cits pēc tiem
celsies, un tas būs jo varens nekā tie pirmaji un
pazemos trīs ķēniņus. 25 Un tas runās vārdus
pret to Visuaugstāko un postīs tā Visuaugstākā
svētos un apņemsies pārgrozīt svētku laikus un
bauslību, un tie viņam taps rokā doti vienu laiku
un divus laikus un puslaiku. 26 Pēc tam tiesa taps
turēta, un viņam vara atņemta, ka tas pagalam
top izdeldēts un iznīcināts. 27 Bet tā valstība
un valdība un augstība pār visām valstīm apakš
visām debesīm taps dota tā Visuaugstākā svētiem
ļaudīm; tā valstība būs mūžīga valstība, un visi
varenie Viņam kalpos un Viņam paklausīs. 28 Tas
bija to vārdu gals. Bet es, Daniēls, savās domās
tapu iztrūcināts, un mans ģīmis nobāla, un es tos
vārdus paturēju savā sirdī

8 Ķēniņa Belsacara trešā valdīšanas gadā man,
Daniēlim, rādījās parādīšana, pēc tās, kas man
papriekš bija parādījusies. 2 Un es skatījos tai
parādīšanā, un notika, ka es skatīdamies biju
Sūsanas pilī Elama valstī, un es skatījos tai
parādīšanā, un es biju pie Ulaī upes. 3 Un es
pacēlu savas acis un skatījos, redzi, auns stāvēja
upes malā, tam bija divi ragi, un tie divi ragi
bija augsti, un viens bija augstāks nekā otrs, un
tas augstākais izcēlās vēlāk. 4 Es redzēju, ka tas
auns ar saviem ragiem badīja pret vakariem un
pret ziemeļa pusi un pret dienasvidu, un neviens
zvērs pret viņu nevarēja pastāvēt, un neviens
no viņa rokas neizglābās, bet viņš darīja, kas
tam patika un paaugstinājās. 5 Un kamēr es to
pārdomāju, redzi, tad āzis nāca no vakariem pār
visu zemes virsu un neaizskāra zemi, un tam āzim
bija skaists rags starp viņa acīm. 6 Un tas nāca
pie tā auna ar tiem diviem ragiem, ko es biju
redzējis stāvam upes malā, un tas lauzās pret
viņu ar stipru karstumu. 7 Un es redzēju, ka tas
tuvu nāca pie tā auna un pret viņu apskaitās un
badīja to aunu un salauza viņa divus ragus, un
tam aunam nebija spēka, viņa priekšā pastāvēt,
un viņš to nometa zeme un to samina, un neviena
nebija, kas to aunu izglābtu no viņa rokas. 8 Un
tas āzis ļoti paaugstinājās, bet kad tas bija palicis
stiprs, tad tas lielais rags salūza, un viņa vietā

četri skaisti ragi izauga pret tiem četriem debess
vējiem. 9 Un no viena no tiem iznāca viens mazs
rags, tas tapa ļoti liels pret dienasvidu un pret
rītiem un pret to mīlīgo zemi. 10 Un tas tapa liels
līdz debess pulkam un nometa kādus no tā pulka
un no tām zvaigznēm zemē un tos samina. 11 Un
tas tapa liels līdz debess pulka valdniekam, un šim
tapa atņemts tas dienišķais upuris, un viņa svētās
vietas dzīvoklis tapa izpostīts. 12 Un karapulks
tika nodots līdz ar dienišķo upuri apgrēkošanās
dēļ, un tas (rags) nometa patiesību pie zemes, un
ko viņš darīja, tas viņam izdevās. 13 Un es dzirdēju
vienu svētu runājam, un cits svēts sacīja uz to, kas
runāja: uz cik ilgu laiku tad zīmējās tā parādīšana
par to dienišķo upuri un par to briesmīgo grēku,
ka ir tā svētā vieta, ir tas karapulks top nodoti
samīšanai? 14 Un viņš uz mani sacīja: divi tūkstoši
un trīssimt dienas būs skaitāmas no vakara līdz
rītam, tad tā svētā vieta atkal taps iesvētīta. 15
Un kad es, Daniēls, to parādīšanu redzēju, tad es
to meklēju saprast, un redzi, tur stāvēja manā
priekšā viens, no izskata kā vīrs. 16 Un es dzirdēju
starp Ulaī upes (malām) cilvēka balsi, tā sauca un
sacīja: Gabriel, izskaidro šim to parādīšanu. 17
Un viņš nāca tuvu, kur es stāvēju; un kad viņš
nāca, tad es izbijos un kritu uz savu vaigu; un
viņš uz mani sacīja: ņem vērā, cilvēka bērns, jo šī
parādīšana iet uz pastara laiku. 18 Kad viņš nu ar
mani runāja, tad es nokritu pamiris pie zemes, bet
viņš mani aizskāra un mani uzcēla stāvu. 19 Un
viņš sacīja: redzi, es tev daru zināmu, kas notiks
dusmības gala laikā; jo tas iet uz to nolikto laika
galu. 20 Tas auns ar tiem diviem ragiem, ko tu
esi redzējis, tie ir Mēdiešu un Persiešu ķēniņi. 21
Un tas sprogainais āzis ir Grieķu ķēniņš, un tas
lielais rags starp viņa acīm, ir tas pirmais ķēniņš.
22 Un kad tas būs salūzis, tad četri nāks viņa vietā;
četras valstis celsies no tās tautas, bet ne ar tādu
spēku, kāds viņam bija. 23 Bet šīs valsts pastara
laikā, kad tie atkāpēji augumā būs auguši, celsies
nikns un izmanīgs ķēniņš. 24 Un viņa spēks būs
stiprs, bet ne caur paša spēku, un viņš brīnišķi
postīs un viņam laimēsies, un viņš to padarīs.
Un viņš postīs tos varenos un to svēto tautu.
25 Un caur viņa gudrību viltus viņa rokā tam
izdosies, un viņš savā sirdī leposies un nejauši
postīs lielu pulku, un celsies pretī tam valdnieku
Valdniekam, bet viņš bez rokas taps salauzts. 26
Un tas parādījums par vakaru un rītu, par ko
runāts, ir patiesīgs un tu apslēp šo parādījumu,
jo vēl ir ilgs laiks līdz tam. 27 Un es, Daniēls,
paliku vājš un biju kādas dienas slims. Tad es
cēlos un darīju ķēniņa darbu, un iztrūcinājos par
šo parādījumu, bet neviens to nemanīja.

9 Pirmā gadā, kad Dārijs, Ahasverus dēls, no
Mēdiešu dzimuma, bija celts par ķēniņu Kaldeju
valstī, - 2 Viņa valdīšanas pirmā gadā, es, Daniēls,
grāmatā ņēmu vērā to gadu skaitu, par ko Tā
Kunga vārds caur pravieti Jeremiju bija noticis,
ka Jeruzālemei pilnus septiņdesmit gadus jāstāv
postā. 3 Un es griezu savu vaigu pie Dieva, Tā
Kunga, Viņu meklēt ar lūgšanām un pielūgšanām,
ar gavēšanu maisā un pelnos. 4 Un es pielūdzu
To Kungu, savu Dievu, sūdzēju un sacīju: ak
Kungs, stiprais Dievs, Tu lielais un bijājamais,
kas derību un žēlastību turi tiem, kas Tevi mīl
un tura Tavu bauslību, 5 Mēs esam grēkojuši un
netaisnību darījuši un bijuši bezdievīgi un esam
pretī turējušies un atkāpušies no Taviem baušļiem
un no Tavām tiesām. 6 Mēs arī neesam klausījuši
Taviem kalpiem, tiem praviešiem, kas Tavā vārdā
runājuši uz mūsu ķēniņiem, valdniekiem un mūsu
tēviem un visiem zemes ļaudīm. 7 Tu, Kungs, esi
taisns, bet mums jākaunas, kā tas šodien redzams,
gan Jūda vīriem, gan Jeruzālemes iedzīvotājiem
un visiem Israēla bērniem, kas tuvu un kas tālu
pa visām zemēm, kur Tu tos esi izdzinis viņu
pārkāpšanas dēļ, ar ko tie pret Tevi grēkojuši.
8 Ak Kungs, mums jākaunas, ir mūsu ķēniņiem,
valdniekiem un mūsu tēviem, ka mēs pret Tevi
esam grēkojuši! 9 Bet pie Tā Kunga, mūsu Dieva,
ir žēlastība un piedošana, jebšu mēs Viņam esam
pretī turējušies, 10 Un neesam klausījuši Tā Kunga,
sava Dieva balsi, staigāt Viņa bauslībā, ko Viņš
mums bija devis caur Savu kalpu, to praviešu,
roku. 11 Bet viss Israēls Tavu bausli ir pārkāpis un
ir atkāpies, neklausīdams Tavu balsi. Tādēļ tas
lāsts mums ir uzgājis, un kas ir zvērēts, kā rakstīts
Dieva kalpa Mozus bauslībā, tāpēc ka mēs pret
Viņu esam grēkojuši. 12 Un Viņš savus vārdus
ir stipri turējis, ko Viņš runājis pret mums un
pret mūsu tiesas kungiem, kas mūs tiesāja, lielu
ļaunumu pār mums vezdams, kāds nav noticis
apakš visas debess, un kā nu noticis Jeruzālemei.
13 Kā stāv rakstīts Mozus bauslībā, tā viss tas
ļaunums pār mums nācis. Un mēs Tā Kunga, sava
Dieva, vaigu nepielūdzām, ka no grēkiem būtu
atgriezušies un vērā likuši Tavu patiesību. 14
Tādēļ Tas Kungs ir modrīgs bijis ar ļaunumu un
mums to uzvedis, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir
taisns visos Savos darbos, ko Viņš dara, bet mēs
Viņa balsi neesam klausījuši. 15 Un nu, Kungs,
mūsu Dievs, kas esi izvedis Savus ļaudis no Ēģiptes
ar stipru roku un Sev vārdu esi darījis, kā tas vēl
šodien ir, mēs esam grēkojuši, mēs esam bijuši

bezdievīgi. 16 Ak Kungs, pēc visas Tavas taisnības
lai jel Tava dusmība un bardzība nogriežas no
Tavas Jeruzālemes pilsētas, no Tava svētā kalna.
Jo mūsu grēku dēļ un mūsu tēvu noziegumu dēļ
Jeruzāleme un tavi ļaudis tapuši kaunā priekš
visiem, kas ap mums dzīvo. 17 Un nu, mūsu Dievs,
klausi Sava kalpa lūgšanu un viņa piesaukšanu,
un apgaismo Savu vaigu pār Savu svēto vietu, kas
ir postīta, Tevis paša dēļ, ak Kungs; 18 Atgriez
Savu ausi, ak Dievs, un klausi, atver Savas acis
un uzlūko, kā mēs esam postīti, un to pilsētu,
kas pēc Tava vārda nosaukta. Jo mēs nometamies
ar savām lūgšanām Tavā priekšā, ne uz savu
taisnību, bet uz Tavu lielo žēlastību. 19 Ak Kungs,
klausi! Ak Kungs, piedod! Ak Kungs, ņem vērā
un dari to un nekavējies Tevis paša dēļ, mans
Dievs, jo Tava pilsēta un Tavi ļaudis pēc Tava
vārda nosaukti. 20 Kamēr es vēl runāju un lūdzos
un savus grēkus un savu Israēla ļaužu grēkus
sūdzēju un ar savu pielūgšanu nometos Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā sava Dieva svētā kalna dēļ, 21
Kamēr es tā lūgdamies vēl runāju, steigšus pie
manis atskrēja tas vīrs Gabriēls, ko es pirmāk biju
redzējis parādīšanā, un aizskāra mani ap vakara
upura laiku. 22 Un viņš mani mācīja un runāja
ar mani un sacīja: Daniēl, tagad es esmu izgājis,
tev mācīt saprašanu. 23 Kad tu sāki lūgt, tad šis
vārds izgāja, un es esmu nācis, to pasludināt; jo
tu esi ļoti mīļš. Tādēļ saproti to vārdu un ņem
vērā to parādīšanu. 24 Septiņdesmit nedēļas ir
nospriestas par tavu tautu un par tavu svēto
pilsētu, aizslēgt atkāpšanos, aizzieģelēt grēkus,
salīdzināt noziegumu, atvest mūžīgu taisnību,
aizzieģelēt parādīšanas un praviešu vārdus un
svaidīt visu svētāku. 25 Tādēļ zini un proti: kamēr
tas vārds izgājis, Jeruzālemi atkal uzcelt un uztaisīt
līdz vienam Svaidītam (Kristum), Valdniekam, ir
septiņas nedēļas, un sešdesmit un divas nedēļas,
tad atkal uzcels un uztaisīs ar ielām un grāvjiem,
jebšu spaidu laikā. 26 Un pēc tām sešdesmit un
divām nedēļām Svaidītais (Kristus) tiks izdeldēts,
bet ne Sevis dēļ. Un to pilsētu un svēto vietu
izpostīs kāda valdnieka ļaudis, kas nāks un kam
gals būs plūdos, un līdz pat galam būs karš
un noliktā postīšana. 27 Un viņš ar daudziem
derību apstiprinās vienu nedēļu, un nedēļas vidū
kaujamais un ēdamais upuris mitēsies, un viņš
nāks ar negantības spārniem kā postītājs, kamēr
noliktā sodība izgāžas un nobeidz postītāju.

10 Kirus, Persiešu ķēniņa, trešā gadā Daniēlim,
kas nosaukts Beltsacars, šī parādīšana tapa
parādīta, un tas vārds ir patiesīgs un zīmē
lielas bēdas, un viņš to lika vērā un saprata
to parādīšanu. 2 Tanīs dienās es, Daniēls, biju
noskumis cauras trīs nedēļas. 3 Gardas barības es
neēdu, un ne gaļa ne vīns nenāca manā mutē,
es arī nesvaidījos, tiekams trīs veselas nedēļas
bija pagājušas. 4 Un pirmā mēneša divdesmit
ceturtā dienā es biju Hideķeles lielupes malā. 5
Un es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur
bija vīrs nātnu(linu) drēbēs ģērbts, un viņa gurni
bija apjozti ar šķīstu zeltu no Upas. 6 Un viņa
miesas bija kā krizolita akmens un viņa vaigs
kā zibens un viņa acis kā degošas lāpas un viņa
rokas un kājas kā degošs varš un viņa valodas
balss kā trokšņa skaņa. 7 Un es, Daniēls, redzēju
to parādīšanu viens pats, bet tie vīri, kas bija pie
manis, to neredzēja, bet liela bailība tiem uzgāja,
ka tie bēga un paslēpās. 8 Es tad atliku viens
pats un redzēju šo lielo parādīšanu, un pie manis
spēka nepalika, un mans vaigs nejauki nobāla,
un man spēka vairs neatlika. 9 Un es dzirdēju
viņa valodas balsi, un kad es viņa valodas balsi
dzirdēju, tad es nokritu pamiris uz savu vaigu
pie zemes. 10 Un redzi, roka mani aizskāra un
palīdzēja, ka es pacēlos uz saviem ceļiem un uz
savām rokām. 11 Un viņš uz mani sacīja: Daniēl,
tu mīļais vīrs, ņem vērā tos vārdus, ko es uz tevi
runāšu, un celies stāvu, jo tagad es pie tevis esmu
sūtīts. Un kad viņš to vārdu ar mani runāja, tad
es cēlos trīcēdams. 12 Un viņš uz mani sacīja:
nebīsties, Daniēl! Jo no tās pirmās dienas, kad tu
savā sirdī esi dzinies to saprast un esi mērdējies
sava Dieva priekšā, tad tavi vārdi ir paklausīti, un
es tavu vārdu dēļ esmu atnācis. 13 Bet Persiešu
valsts valdnieks man stāvēja pretī divdesmit un
vienu dienu, un redzi, Miķelis, viens no tiem
pirmajiem valdniekiem, man nāca palīgā, tad es
tur uzvarēju pie tiem Persiešu ķēniņiem. 14 Nu
es esmu nācis, tev ziņu dot, kas taviem ļaudīm
notiks nākamā laikā, jo arī vēl šī parādīšana notiks
pēc ilga laika. 15 Un kad viņš šos vārdus ar mani
runāja, tad es ar savu vaigu skatījos pie zemes
un paliku klusu. 16 Un redzi, viens, kas cilvēka
bērniem bija līdzīgs, aizskāra manas lūpas. Tad es
atdarīju savu muti un sacīju uz to, kas pie manis
stāvēja: mans Kungs, par šo parādīšanu mani
locekļi dreb, ka man spēka nepaliek. 17 Un kā šā
sava kunga kalps var runāt ar šo savu kungu, jo
no šī laika spēka pie manis nepaliek, un man arī
dvašas neatliek. 18 Tad atkal viens mani aizskāra,
kam bija cilvēka izskats, un mani spēcināja. 19 Un
viņš sacīja: nebīsties, tu mīļais vīrs! Miers lai ir ar
tevi! Un ņemies drošu, drošu prātu! Un viņam ar
mani runājot, es atspirgu un sacīju: runā, mans
Kungs, jo tu mani esi atspirdzinājis. 20 Tad viņš

sacīja: vai tu zini, kāpēc es pie tevis esmu nācis?
Es nu griezīšos atpakaļ, ar Persiešu valdnieku
karot, un kad es būšu izgājis, tad nāks Grieķu
valdnieks. 21 Bet es tev stāstīšu, kas patiesības
rakstos uzrakstīts; un neviena nav, kas mani pret
viņiem spēcina, kā vien jūsu valdnieks Miķelis.

11 Bet arī es, Dārija, tā Mēdieša,
pirmajā(valdīšanas) gadā pie viņa stāvēju,
viņu spēcināt un stiprināt. 2 Un nu es tev stāstīšu
patiesību. Redzi, trīs ķēniņi vēl celsies Persiešu
zemē, un tas ceturtais būs ļoti bagāts, vairāk nekā
tie citi, un kad viņš savā bagātībā būs spēcinājies,
tad viņš visu pazudinās pret Grieķu valsti. 3 Pēc
celsies varens ķēniņš; tas valdīs ar lielu varu un
darīs, kas viņam patīk. 4 Un kad viņš tā stāvēs,
tad viņa valsts salūzīs un taps dalīta pēc četriem
debess vējiem, bet nenāks uz viņa pēcnākamiem,
nedz ar tādu varu, ar ko viņš valdījis; jo viņa
valsts taps izdeldēta un nāks citiem rokā. 5 Un
dienvidu ķēniņš paliks stiprs, bet viens no viņa
valdniekiem būs jo stiprāks nekā viņš, un tas
valdīs un viņa valstība būs liela valstība. 6 Un
pēc kādiem gadiem tie kopā apdraudzināsies, un
dienvidu ķēniņa meita ies pie ziemeļa ķēniņa,
mieru derēt, bet tai nepaliks elkoņa stiprums, un
ne viņš, ne viņa elkonis nepastāvēs. Bet tā taps
nodota līdz ar tiem, kas to bija atveduši, un līdz ar
to, kas viņu dzemdinājis un kas viņu tanīs laikos
stiprinājis. 7 Bet viena atvase no viņas celma
celsies viņa vietā, tas nāks pret to karaspēku un
uzies ziemeļa puses ķēniņa stiprām pilīm, un tās
pārvarēs un būs spēcīgs. 8 Un arī viņu dievus un
viņu elku tēlus ar viņu dārgiem sudraba un zelta
traukiem viņš aizvedīs uz Ēģipti, un pastāvēs
kādus gadus priekš ziemeļa ķēniņa. 9 Un gan viņš
nāks dienvidu ķēniņa valstī, bet atkal griezīsies
atpakaļ uz savu zemi. 10 Bet viņa dēli taisīsies uz
karu un sapulcinās lielu karaspēku, un tas nāks
nākdams kā straume un plūdīs cauri, un nāks
atkal atpakaļ un karos līdz viņa stiprām pilīm. 11
Un dienvidu ķēniņš apskaitīsies un celsies un
karos ar viņu, ar ziemeļa ķēniņu, un šis gan sakrās
lielu pulku, bet šis pulks taps nodots viņa rokā. 12
Kad tas pulks celsies, tad viņa sirds leposies, un
viņš noguldīs daudz tūkstošus; taču viņš nedabūs
virsroku. 13 Jo ziemeļa ķēniņš atkal sakrās lielāku
pulku, nekā tas pirmais, un pēc kādu gadu laika
viņš nākdams atnāks ar lielu spēku un ar lielu
varu. 14 Un tanī laikā daudzi celsies pret dienvidu
ķēniņu, un kādi varmāki no taviem ļaudīm lepni
pacelsies, lai praviešu parādīšana piepildās, bet
tie kritīs. 15 Un ziemeļa ķēniņš nāks un uzmetīs
vaļņus un uzņems stipru pilsētu, un dienvidu
karaspēki nepastāvēs, nedz viņa izlasītie ļaudis,
pat tiem spēka nebūs pastāvēt. 16 Bet kas pret
viņu nāks, darīs, kas viņam patīk, jo neviens
viņa priekšā nepastāvēs. Viņš apmetīsies arī tai
mīlīgā zemē un to postīs ar savu roku. 17 Un
viņš taisīsies nākt ar visu savu valsts spēku, un
līgs mieru ar to un tam dos vienu meitu par
sievu, gribēdams to zemē gāzt, bet tas nenotiks
un neizdosies. 18 Pēc viņš griezīsies pret tām
salām un uzņems daudz, bet viens karavirsnieks
darīs viņa nievāšanai galu un viņam atmaksās to
nievāšanu. 19 Tā viņš griezīsies atpakaļ uz savas
zemes stiprām pilīm un piedauzīsies un kritīs, ka
nekur vairs netaps atrasts. 20 Un viņa vietā celsies
viens, kas izsūtīs plēsējus uz savas valsts godību,
bet viņš pa kādām dienām taps salauzts, ne caur
dusmību, ne caur karu. 21 Un viņa vietā celsies
viens nelietis, tam ķēniņa gods nav dots, taču
viņš nejauši nāks un uzņems valsti ar mīkstiem
vārdiem. 22 Un tie karaspēki, kas bija uzplūduši,
viņa priekšā taps aizplūdināti un salauzti, ir tas
valdnieks, kas viņam biedrs. 23 Jo viņš ar to būs
viltīgi apbiedrinājies un celsies un to pārvarēs ar
maz ļaudīm. 24 Nejauši viņš nāks tanīs bagātās
(zemes) vietās, un padarīs, ko ne viņa tēvi, ne
tēvu tēvi nebija darījuši; laupījumu un mantu
viņš bagāti starp tiem izdalīs, un tam būs nodomi
pret tām stiprām pilīm kādu noliktu laiku. 25 Un
viņš pamodinās savu spēku un savu sirdi pret
dienvidu ķēniņu ar lielu karaspēku, un dienvidu
ķēniņš taisīsies uz karu pret viņu ar varen lielu
un stipru karaspēku, bet viņš nepastāvēs, jo
viltība pret viņu taps izdomāta. 26 Un kas viņa
maizi ēdīs, tie viņu gāzīs postā, un viņa (ziemeļa
puses ķēniņa) karaspēks ielauzīsies, un daudz
nokauti kritīs. 27 Un šo abēju ķēniņu sirds uz to
stāvēs, ka tie varētu ļaunu darīt (viens otram),
un pie viena galda tie viltīgi runās, bet tiem tā
neizdosies, jo tas gals vēl ir nolikts uz citu laiku.
28 Un viņš griezīsies atpakaļ uz savu zemi ar lielu
mantu, un viņa sirds stāvēs pret to svēto derību,
un viņš to izdarīs un griezīsies atpakaļ uz savu
zemi. 29 Bet savā laikā viņš atkal nāks un celsies
pret dienasvidu, bet tā pēdējā reize nebūs kā tā
pirmā. 30 Jo lielas laivas no Ķitim nāks pret viņu,
tādēļ viņš ar bailību taps apņemts un griezīsies
atpakaļ un apskaitīsies pret to svēto derību un to
izdarīs, un atpakaļ griezdamies viņš tos ņems
vērā, kas atkāpjas no tās svētās derības. 31 Un tad
no viņa celsies karapulki, kas sagānīs to svēto
vietu, to pili, un atņems dienišķo upuri un darīs
negantību un postu. 32 Un ar mīkstiem vārdiem
viņš atvils tos, kas bezdievīgi pārkāpj derību; bet

tie ļaudis, kas savu Dievu pazīst, stipri rādīsies,
un tiem izdosies. 33 Un tie prātīgie starp ļaudīm
daudz citus pamācīs, bet kritīs caur zobenu un
caur liesmām, caur cietumu un aplaupīšanu
kādu laiku. 34 Kad tie nu tā kritīs, tad tiem ar
mazu palīgu taps palīdzēts, bet daudz pie tiem
piestāsies ar viltu. 35 Un no tiem prātīgiem citi
kritīs, ka top kausēti viņu vidū un šķīstīti un
iztīrīti līdz pat beidzamam galam; jo tas vēl iet
līdz noliktam laikam. 36 Un tas ķēniņš darīs, kas
viņam patīk, un paaugstināsies un lielīsies pret
visu, kas ir dievs, un pret to stipro Dievu, kas pār
visiem dieviem, tas runās negantas lietas, un tam
laimēsies līdz kamēr tās dusmas beigsies; jo kas
nospriests, tas notiks. 37 Un savu tēvu dievus tas
neliks vērā nedz sievu iekārošanu, tas arī nekādu
dievu necienīs, jo tas paaugstināsies pār visu. 38
Bet tai vietā tas godās cietokšņa dievu, dievu,
ko viņa tēvi nav pazinuši, to tas godās ar zeltu,
sudrabu, dārgiem akmeņiem un citām dārgām
lietām. 39 Un tām stiprām pilīm tas gādās sveša
dieva ļaudis, un ko tas atzīs, tiem tas dos lielu
godu, un liks tiem valdīt pār daudziem, un izdalīs
zemi par algu. 40 Un gala laikā dienvidu ķēniņš
ar to badīsies, un ziemeļa ķēniņš lauzīsies pret
viņu ar ratiem un jātniekiem un lielām laivām un
nāks uz tām zemēm un tās pārplūdīs un izstaigās.
41 Un viņš nāks uz to mīlīgo zemi, un daudzi
kritīs, bet šie taps izglābti no viņa rokas: Edoms
un Moabs un Amona bērnu lielā puse. 42 Un
viņš izstieps savu roku pār zemēm, arī Ēģiptes
zeme neizbēgs. 43 Un viņš valdīs pār zelta un
sudraba mantām un pār visām dārgām Ēģiptes
lietām, un Lībieši un Moru ļaudis viņam klausīs.
44 Bet baumas no rīta puses un ziemeļa puses viņu
iztrūcinās, tādēļ viņš celsies ar lielu bardzību,
daudz nomaitāt un izdeldēt. 45 Un viņš uzcels
savas teltis starp tām jūrām pie tās mīlīgās zemes
svētā kalna, un viņam nāks savs gals, un nebūs
palīga.

12 Tanī laikā celsies Miķelis, tas lielais valdnieks,
kas tavu ļaužu bērnus aizstāv, un tad būs tāds
bēdu laiks, kāds vēl nav bijis, kamēr ļaudis bijuši,
līdz tam laikam. Un tanī laikā tavi ļaudis taps
izpestīti, visi, kas atrodas grāmatā rakstīti. 2 Un
daudz no tiem, kas guļ zemes pīšļos, uzmodīsies,
citi uz mūžīgu dzīvošanu, bet citi uz mūžīgu kaunu
un negantību. 3 Bet mācītāji spīdēs kā debess
spožums, un kas daudzus veduši uz taisnību, kā
zvaigznes mūžīgi mūžam. 4 Un tu, Daniēl, apslēp
šos vārdus un aizzieģelē šo grāmatu līdz pēdējam
laikam, tad daudzi meklēs tikuši(visapkārt), un
atzīšana vairosies. 5 Un es, Daniēls, skatījos, un
redzi, divi citi stāvēja, viens šai upes malā un otrs
otrā upes malā. 6 Un viens sacīja uz to vīru, kas
bija ģērbts nātnu drēbēs, kas upes virsū stāvēja:
cik ilgi tas būs, kad tiem brīnumiem būs gals?
7 Un es dzirdēju to vīru, kas bija ģērbts nātnu
drēbēs un stāvēja upes virsū, tas pacēla savu labo
un kreiso roku pret debesīm un zvērēja pie Tā, kas
dzīvo mūžīgi, ka viss tas notiks pēc viena laika,
diviem laikiem un pus laika, un kad tās svētās
tautas klīšana būs beigta. 8 To es dzirdēju, bet
nesapratu, un sacīju: mans kungs, kas būs tam
visam gals? 9 Un viņš sacīja: ej, Daniēl, jo šie
vārdi ir apslēpti un aizzieģelēti līdz gala laikam.
10 Daudzi taps šķīstīti un tīrīti un kausēti, un tie
bezdievīgie būs bezdievīgi, un tie bezdievīgie visi
to neliks vērā, bet tie prātīgie to liks vērā. 11 Un
no tā laika, kad tas ikdienas upuris kļūs atņemts
un tā negantība un postīšana notiks, būs tūkstoš
divi simti un deviņdesmit dienas. 12 Svētīgs ir, kas
sagaida un aizsniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit
un piecas dienas. 13 Bet tu noej līdz galam, un tu
dusēsi un atkal celsies, savu daļu dabūt pastarā
laikā.

Hozejas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Hozeju, Beērus dēlu, Uzijas, Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda ķēniņu, dienās un Jerobeama, Jehoas dēla, Israēla ķēniņa dienās. **2** Šis ir tas iesākums, kā Tas Kungs runāja ar Hozeju. Tas Kungs sacīja uz Hozeju: ej, ņem sev maukas sievu un maukas bērnus, jo zeme dzenās tiešām maucībai pakaļ no Tā Kunga nost. **3** Tad viņš nogāja un ņēma Gomeri, Diblaima meitu, un tā tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu. **4** Un Tas Kungs uz viņu sacīja: Sauc viņa vārdu Jezreēli (tas Kungs izkaisīs); jo par īsu laiku Es piemeklēšu Jezreēļa asins vainu pie Jeūs nama un darīšu galu Israēla nama valstībai. **5** Un tai dienā Es salauzīšu Israēla stopu Jezreēļa ielejā. **6** Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja meitu. Un Viņš uz to sacīja: nosauc viņas vārdu LoRukama (neapžēlota), jo Es joprojām vairs neapžēlošos par Israēla namu, ka Es tiem piedotu. **7** Bet par Jūda namu Es apžēlošos un tos atpestīšu caur To Kungu, viņu Dievu; bet Es tos neatpestīšu ne caur stopu, ne caur zobenu, ne caur karu, ne caur zirgiem, ne caur jātniekiem. **8** Kad tā nu to LoRukamu bija atšķīrusi, tad viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu. **9** Un Viņš sacīja: sauc viņa vārdu LoAmmi (ne Mana tauta); jo jūs neesat Mana tauta, un arī Es nebūšu jūsu (Dievs). **10** Bet Israēla bērnu pulks būs kā jūras smiltis, ko nevar ne mērot, ne skaitīt. Un notiks tai vieta, kur uz tiem sacīja: jūs neesat Mani ļaudis, - uz tiem sacīs: Jūs tā dzīvā Dieva bērni! **11** Un Jūda bērni un Israēla bērni sapulcināsies kopā un iecels pār sevi vienu galvu un atnāks no tās zemes jo Jezreēļa diena būs liela.

2 Sakait uz saviem brāļiem: Mani ļaudis, - un uz savām māsām: Ak apžēlotas! **2** Ejat tiesāties ar savu māti, ejat tiesāties, jo tā nav Mana sieva, un Es neesmu viņas vīrs, lai viņa savu maucību noliek no sava vaiga un savu laulības pārkāpšanu no savām krūtīm, **3** Ka Es to nenovelku pliku un viņu nenostādu kā tai dienā, kad viņa piedzima, un viņu nedaru par tuksnesi un nelieku par sausu zemi un viņu nenonāvēju caur tvīkšanu, **4** Un ka neapžēlojos par viņas bērniem, jo tie ir maukas bērni. **5** Jo viņu māte dzen maucību, viņu dzemdētāja ir negodīga; jo tā saka: es iešu saviem draugeļiem pakaļ, kas man dod manu maizi un manu ūdeni, manu vilnu un manus linus, manu eļļu un manu dzērienu. **6** Tādēļ redzi, Es tavu ceļu aiztaisīšu ar ērkšķiem un darīšu tur sienu priekšā, ka viņa savas tekas nevar atrast. **7** Un viņa dzīsies saviem draugeļiem pakaļ, bet tos nepanāks, un viņa tos meklēs, bet neatradīs; tad viņa sacīs: es iešu un atgriezišos pie sava pirmā vīra, jo to brīdi man bija labāki nekā tagad. **8** Jo viņa neatzīst, ka Es tas esmu, kas viņai devis labību un vīnu un eļļu, un vairojis viņas sudrabu un zeltu, ko tie priekš Baāla ir lietojuši. **9** Tādēļ Es atkal atņemšu Savu labību savā laikā un Savu vīnu savā brīdī, un atraušu Savu vilnu un Savus linus, ar ko tie apseguši savu plikumu. **10** Un nu Es viņas kaunu atklāšu priekš viņas draugeļu acīm, un neviens viņu neizglābs no Manas rokas. **11** Un Es nobeigšu visu viņas līksmību, viņas svētkus, viņas jaunos mēnešus un viņas svētdienas un visus viņas svētos laikus. **12** Un Es postīšu viņas vīna koku un vīģes koku, par ko viņa saka: tā ir mana maukas alga, ko man mani draugeļi devuši; bet Es tos darīšu par mežu, un zvēriem laukā tos būs ēst. **13** Un Es pie viņas piemeklēšu tās Baālu dienas, ka viņa tiem ir kvēpinājusi un greznojusies ar savām sprādzēm un glītumiem un dzinusies pakaļ saviem draugeļiem, bet Mani ir aizmirsuši, saka Tas Kungs. **14** Tādēļ redzi, Es viņu labināšu un viņu vedīšu tuksnesī un runāšu mīlīgi ar viņu. **15** Un Es tai atdošu viņas vīna dārzus no tejienes un to Ahora ieleju par cerības durvīm. Un tur viņa dziedās kā savas jaunības dienās, un kā tai laikā, kad viņa cēlās no Ēģiptes zemes. **16** Un tai dienā, saka Tas Kungs, tu sauksi: mans vīrs, un tu Mani vairs nesauksi: mans Baāl. **17** Un Es Baālu vārdus izraušu no viņas mutes, ka tos ar viņu vārdiem vairs nepieminēs. **18** Un tai dienā Es darīšu priekš viņiem derību ar zvēriem laukā un ar putniem apakš debess un ar tārpiem virs zemes, un salauzīšu stopu un zobenu un karu no zemes, un likšu tiem droši dzīvot. **19** Un Es ar tevi saderēšos uz mūžību, un Es ar tevi saderēšos taisnībā un tiesā un žēlastībā un apžēlošanā. **20** Un Es ar tevi saderēšos ticībā, un tu atzīsi To Kungu. **21** Un tai dienā Es paklausīšu, saka Tas Kungs; Es paklausīšu debesi, un tā paklausīs zemi. **22** Un zeme paklausīs labību un vīnu un eļļu, un tie paklausīs Jezreēli. **23** Un Es tos darīšu Sev par dzimumu virs zemes un apžēlošos par to neapžēloto un sacīšu uz tiem, kas nebija Mani ļaudis: jūs esat Mani ļaudis; un tie sacīs: mans Dievs!

3 Un Tas Kungs uz mani sacīja: noej atkal, mīli vienu sievu, kas top mīlēta no sava drauga un tomēr pārkāpj laulību, tā kā Tas Kungs Israēla bērnus mīl, bet tie griežas pie citiem dieviem un iemīl vīna ogu raušus. **2** Un es to sev pirku par piecpadsmit sudraba gabaliem un pusotru omeru

miežu. 3 Un es uz viņu sacīju: daudz dienas tu
man sēdēsi un nedzīsi maucību, nedz būsi pie
vīra: tāpat es turēšos pret tevi. 4 Jo Israēla bērni
paliks ilgu laiku bez ķēniņa un bez valdītāja un
bez upura un bez altāra un bez plecu segas(efoda)
un bez tēliem. 5 Pēc tam Israēla bērni atgriezīsies
un meklēs To Kungu, savu Dievu, un Dāvidu, savu
ķēniņu, un nāks bīdamies pie Tā Kunga un pie
Viņa žēlastības pēdīgās dienās.

4 Klausiet Tā Kunga vārdu, Israēla bērni! Jo Tam
Kungam ir tiesas lieta ar zemes iedzīvotājiem,
tāpēc ka ne uzticības, ne mīlestības, ne Dieva
atzīšanas nav tai zemē. 2 Bet lādēšana un melošana
un kaušana un zagšana un laulības pārkāpšana
laužas iekšā, un asins vaina nāk pēc asins vainas.
3 Tādēļ zeme bēdājās, un visi viņas iedzīvotāji vaid
līdz ar zvēriem laukā un ar putniem apakš debess,
un pat jūras zivis iet bojā. 4 Tomēr lai neviens
nestrīdās un netiesājās ar otru, jo tavi ļaudis ir
kā tādi, kas ar priesteri strīdās. 5 Tādēļ tu klupsi
dienā, un pats pravietis klups ar tevi naktī, un Es
izdeldēšu tavu māti. 6 Mani ļaudis top izdeldēti,
tādēļ ka tie bez atzīšanas. Jo kā tu atzīšanu esi
atmetis, tad arī Es tevi atmetīšu, ka tev Man nebūs
būt par priesteri. Un tāpēc ka tu esi aizmirsis
sava Dieva bauslību, tad arī Es aizmirsīšu tavus
bērnus. 7 Cik daudz viņi bijuši, tik tie pret Mani
apgrēkojušies. Es viņu godu pārvērtīšu par kaunu.
8 Tie ēd Manu ļaužu grēku upurus un ilgojās
ikviens savā dvēselē pēc viņu noziegumiem. 9
Tādēļ priesteris būs tāpat kā tie ļaudis, un Es pie
viņa piemeklēšu viņu ceļus un viņam atmaksāšu
viņu darbus. 10 Un tie ēdīs, bet nepaēdīs, tie
maukos, bet nevairosies, tādēļ ka tie To Kungu
atstājuši un viņu nav cienījuši. 11 Maucība un
vīns un jauns vīns paņem prātu. 12 Mani ļaudis
vaicā savu koku, un viņu spieķis tiem dod ziņas,
jo maucības gars tos pieviļ, ka tie maukodamies
no sava Dieva atkāpjas. 13 Kalnu galos tie upurē
un pakalnos tie kvēpina, apakš ozoliem, liepām
un kļavām, tāpēc ka viņu ēna ir laba; tādēļ jūsu
meitas dzen maucību, un jūsu brūtes pārkāpj
laulību. 14 Es nepiemeklēšu jūsu meitas, ka tās
dzen maucību, nedz jūsu brūtes, ka tās pārkāpj
laulību, jo tie paši iet savrup ar maukām un
upurē ar nešķīstām, tādēļ tie neprātīgie ļaudis
ies postā. 15 Ja tu, Israēl, gribi maukot, tad lai
Jūda nenoziedzās arīdzan. Nenāciet uz Gilgalu
un neejat augšām uz BetAvenu, un nezvērējiet:
tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo. 16 Ja Israēls ir
trakgalvīgs kā trakgalvīga govs, tad arī Tas Kungs
tos ganīs kā jērus plašā zemē. 17 Efraīms ir
apbiedrinājies ar dievekļiem, laižat to mierā! 18
Plītēšanā tie palaidušies, maukot tie maukojās,
viņu valdnieki mīl negodu. 19 Vējš ar saviem
spārniem tos sagrābs, un tie taps kaunā ar saviem
upuriem.

5 Klausiet šo, jūs priesteri, un ņemiet vērā,
Israēla nams, un atgriežat ausis, ķēniņa nams,
jo pār jums nāks sodība, ka esat par valgu tapuši
Micpā un par izplestu tīklu Tāborā. 2 Tie atkāpjās
un dziļi samaitājās, bet Es tiem visnotaļ būšu
par pārmācītāju. 3 Es pazīstu Efraīmu, un Israēls
priekš Manis nav apslēpts, ka tu, Efraīm, tagad
maucību dzeni, un Israēls sagānās. 4 Viņu darbi
nevēl pie Dieva atgriezties, jo maucības gars ir
viņu sirdī, un To Kungu tie neatzīst. 5 Israēla gods
dos liecību pret viņa vaigu, un Israēls un Efraīms
kritīs caur savu noziegumu, arī Jūda kritīs līdz
ar viņiem. 6 Tad tie nāks ar savām avīm un ar
saviem vēršiem, To Kungu meklēt, bet neatradīs, -
Viņš no tiem ir atrāvies. 7 Tie palikuši neuzticīgi
pret To Kungu, jo tie dzemdinājuši svešus bērnus,
un jaunais mēnesis tos norīs ar viņu daļām. 8
Bazūnējiet ar bazūnēm Ģibejā, ar trumetēm Rāmā,
sauciet skaņi BetAvenā: „aiz tevis, Benjamin!“
9 Efraīms taps par tuksnesi sodības dienā; par
Israēla ciltīm Es esmu darījis zināmu, kas tiešām
notiks. 10 Jūda lielkungi ir tapuši kā tie, kas robežu
pārceļ, Es izgāzīšu pār tiem savas dusmas kā ūdeni.
11 Efraīms top nospaidīts, sasists sodā, jo viņam
gribējās pakaļ dzīties (cilvēku) likumiem. 12 Tāpēc
Es Efraīmam būšu kā kode, un Jūda namam kā
kāpurs. 13 Kad Efraīms redzēja savu sērgu un Jūda
savu vainu, tad Efraīms cēlās pie Asura un sūtīja
pie ķēniņa Jareba, bet tas nevar jūs darīt veselus,
nedz dziedināt jūsu vainu. 14 Jo Es būšu Efraīmam
kā lauva un Jūda namam kā jauns lauva. Es, Es
saplosīšu un iešu projām, Es aiznesīšu, un nebūs
glābēja. 15 Es iešu un atgriezīšos uz savu vietu,
tiekams tie savu noziegumu atzīst un meklē manu
vaigu.

6 Kad tiem būs bail, tad tie Mani meklēs: ejam,
atgriezīsimies pie Tā Kunga. Jo Viņš ir saplēsis,
un Viņš mūs dziedinās, Viņš ir sasitis, un Viņš
mūs sasies. 2 Viņš mūs darīs dzīvus pēc divām
dienām, trešā dienā Viņš mūs uzcels, ka dzīvosim
Viņa priekšā. 3 Tad ņemsim vērā, dzīsimies To
Kungu atzīt; Viņš tiešām ausīs kā auseklis un
nāks pie mums kā stiprs lietus, kā vēlais lietus
slacina zemi. 4 Ko lai tev daru, Efraīm, ko lai tev
daru, Jūda? Jo jūsu mīlestība ir kā rīta mākonis
un kā rasa, kas agri izzūd. 5 Tādēļ Es esmu cirtis
ar tiem praviešiem, Es tos esmu kāvis ar Savas
mutes vārdiem, un Mana tiesa ausa kā gaisma.

6 Jo Man patīk mīlestība un ne upuris, un Dieva
atzīšana vairāk nekā dedzināmie upuri. 7 Bet
tie pārkāpj derību kā Ādams, tur tie pret Mani
palikuši neuzticīgi. 8 Gileāda ir pilsēta pilna ļauna
darītāju, ar asiņainām pēdām. 9 Un kā laupītāji
glūn uz kādu cilvēku, tāda ir tā priesteru draudze,
uz Sihemas ceļa tie dzen slepkavību, tiešām tie
dara negantus darbus. 10 Israēla namā Es redzu
briesmīgas lietas: tur ir Efraīma maucība, Israēls
ir sagānījies. 11 Arī tev, Jūda, ir pļauja priekšā,
kad Es pārvedīšu Savus cietuma ļaudis.

7 Kad Es Israēli dziedināšu, tad Efraīma
noziegums taps atsegts un Samarijas ļaunums,
jo tie dara viltību; zagļi ir iekšā, un laupītāji ārā. 2
Un tie nedomā savā sirdī, ka Es visu viņu ļaunumu
pieminu. Bet nu viņu darbi apmetās pret tiem, tie
ir Manā priekšā. 3 Ar savu ļaunumu tie iepriecina
ķēniņu un lielkungus ar saviem meliem. 4 Tie visi
ir laulības pārkāpēji, tie ir kā ceplis, kurināts no
cepēja, kas mīklu samīcījis, mitējās kurināt, kamēr
tā ir uzrūgusi. 5 Mūsu ķēniņa dienā lielkungi
paliek vāji no vīna karstuma; viņš sniedz savu
roku smējējiem. 6 Jo tie ar savu sirdi dodās uz
viltību kā ceplī. Viņu cepējs guļ cauru nakti, rītā
viņš deg kā uguns liesmās. 7 Tie visi ir iekarsuši
kā ceplis un aprij savus tiesnešus, visi viņu ķēniņi
krīt, neviens no tiem mani nepiesauc. 8 Efraīms
jaucās ar tautām, Efraīms ir rausis, ko neapgriež.
9 Sveši norij viņa spēku, un viņš to nemana, arī
sirmums viņam ir uznācis, un viņš to neatzīst.
10 Un Israēla gods dod liecību pret viņa vaigu,
bet tie neatgriežas pie Tā Kunga, sava Dieva, un
tomēr viņu nemeklē. 11 Jo Efraīms ir kā nejēdzīgs
balodis bez prāta; Ēģipti tie piesauc, pie Asura tie
staigā. 12 Kad tie nu tā staigā, tad Es Savu tīklu
pār tiem izpletīšu, Es tos nometīšu(lejā) kā putnus
apakš debess, Es tos pārmācīšu, tā kā ir sludināts
viņu draudzei. 13 Vai tiem! Jo tie bēg no Manis;
posts pār viņiem! Jo tie ir noziegušies pret Mani.
Es tos gan gribētu atpestīt, bet tie runā melus
pret Mani. 14 Un tie Mani nepiesauc no sirds, kad
tie kauc uz savām gultām. Tie sapulcējās labības
un vīna dēļ bet Man tie turas pretī. 15 Gan Es tos
pamācu un stiprināju viņu elkoņus, bet tie domā
ļaunu pret Mani. 16 Tie griežas, bet ne uz to, kas
augšā; tie ir kā viltīgs stops; viņu lielkungi kritīs
caur zobenu viņu trakās mēles dēļ; tas būs viņu
apsmiekls Ēģiptes zemē.

8 Liec bazūni pie savas mutes; Viņš nāk kā ērglis
pret Tā Kunga namu, tādēļ ka tie Manu derību
pārlauzuši un no Manas bauslības atkāpušies. 2 Tad
tie uz Mani kliegs: mans Dievs! Mēs, Israēls, mēs
Tevi pazīstam. 3 Israēls atmet labu, ienaidnieks
viņu vajās. 4 Tie ieceļ ķēniņus, bet bez Manis;
tie ieceļ virsniekus, bet Es tos nepazīstu, no sava
sudraba un no sava zelta tie sev taisa dievekļus, lai
tas top izdeldēts. 5 Tavs teļš, Samarija, ir riebīgs;
Mana dusmība pār tiem iedegusies, - cik ilgi tie
nevar palikt nenoziedzīgi? 6 Jo arī tas ir no Israēla,
kalējs to ir taisījis, un tas nav nekāds dievs; tāpēc
Samarijas teļš taps par gruvešiem. 7 Jo tie sēj
vēju un pļaus auku; viņu druvas necelsies, un kas
izplaukst, tas nedos miltus, un jebšu tas ko dotu,
tomēr sveši to aprīs. 8 Israēls top aprīts; tie ir starp
pagāniem kā trauks, ko neviens negrib, 9 Tāpēc
ka tie skrien pie Asura, kā meža ēzelis, kas skrien
par sevi; Efraīms sader drauģeļus par maksu.
10 Kad tie nu saderās(nolīgst sabiedrotos) starp
pagāniem, tad tūlīt arī es tos sapulcināšu, un tiem
drīz uzies raizes no tā valdnieku ķēniņa nastas. 11
Jo Efraīms ir vairojis altārus par apgrēkošanos,
viņam altāri palikuši par apgrēkošanos. 12 Es tam
uzrakstīju lielu pulku savu baušļu, bet tie tapa
turēti kā sveša lieta. 13 Par upuru dāvanu tie gan
gaļu upurē un to ēd, bet Tam Kungam nav labs
prāts pie tiem; un Viņš pieminēs viņu noziegumus
un piemeklēs viņu grēkus; tie griežas atpakaļ uz
Ēģipti. 14 Jo Israēls ir aizmirsis savu Radītāju un
cēlis pilis, un Jūda vairo stipras pilsētas, bet Es
sūtīšu uguni viņu pilsētās, tas aprīs viņu pilis.

9 Nepriecājies, Israēl, ar gavilēšanu kā tās tautas,
jo tu dzen maucību, atkāpdamies no sava Dieva,
tu mīļo mauku algu uz visiem labības kloniem. 2
Klons un eļļas spaids viņus nemielos un jaunais
vīns tos pievils. 3 Tie nepaliks Tā Kunga zemē,
bet Efraīms griezīsies atpakaļ uz Ēģipti, un Asīrijā
tie ēdīs nešķīstu. 4 Tie Tam Kungam nenesīs
dzeramus upurus no vīna, un viņu kaujamie upuri
viņam nepatiks; tie viņiem būs kā bēru maize.
Visi, kas to ēd, apgānās, jo viņu maize ir priekš
viņiem pašiem, un nenāk Tā Kunga namā. 5 Ko
tad jūs darīsiet svētkos un Tā Kunga svētā dienā?
6 Jo redzi, tiem jāaiziet tā posta dēļ, Ēģipte tos
sapulcinās, Memfisa viņus apraks. Nātres mantos
viņu sudraba dārgumus, ērkšķi būs viņu dzīvokļos.
7 Piemeklēšanas dienas nākušas, atmaksāšanas
dienas ir klāt, Israēls to samanīs! Tie pravieši
ir ģeķi, tie gara vīri ir traki, - visa tava lielā
nozieguma un lielā naida dēļ. 8 Efraīms lūko
manam Dievam garām, un pravieši ir palikuši par
slazda valgiem uz visiem viņa ceļiem, naids ir
viņu dieva namā. 9 Tie ir dziļi maitājušies tā kā
Ģibejas dienās; viņš pieminēs viņu noziegumu,
viņš piemeklēs viņu grēkus. 10 Es atradu Israēli kā
vīna ogu ķekarus tuksnesī, Es ieraudzīju jūsu tēvus

kā pirmajus augļus pie vīģes koka; bet tie nogāja
pie BaālPeora un padevās tam bezkaunīgam un
tapa tik neganti kā viņu drauģeļi. 11 Efraīma
godība aizskries kā putns, ka tur ne dzemdēs,
nedz taps grūtas, nedz ieņems. 12 Un jebšu tie
savus bērnus uzaudzinātu, tomēr Es tiem tos
gribu laupīt, ka cilvēku neatliek. Ak vai, tiem, kad
Es no tiem būšu atstājies! 13 Efraīms, ko Es biju
izredzējis, būt par Tiru, bija stādīts skaistā vietā,
bet Efraīmam savi bērni jaiznes slepkavam. 14
Dod tiem, ak Kungs! Ko lai Tu dodi? Dod tiem
neauglīgas miesas un izsīkušas krūtis. 15 Visa
viņu negantība ir Gilgalā, tur Es tos ienīdēju. Viņu
ļauno darbu dēļ Es tos izdzīšu no Sava nama, Es
joprojām tos vairs nemīļošu; - visi viņu lielkungi
ir atkāpēji. 16 Efraīms ir sasists, viņu sakne ir
izkaltusi; tie nenesīs nekādus augļus; un jebšu tie
dzemdinātu, tomēr Es viņu miesas mīlulīšus gribu
nokaut. 17 Mans Dievs tos atmetīs, tāpēc ka tie
Viņam neklausīja, un tie būs bēguļi starp tautām.

10 Israēls ir kupls vīna koks, kas nes augļus;
jo vairāk bija viņa augļu, jo vairāk viņš
cēla altāru; jo labāka viņa zeme, jo labāki viņš
iztaisīja elku stabus. 2 Viņu sirds ir viltīga; nu
tiks atmaksāts. Viņš salauzīs viņu altārus, postīs
viņu elku stabus. 3 Nu tie sacīs: ķēniņa mums
nav, jo mēs To Kungu neesam bijušies; ko mums
ķēniņš var darīt? 4 Tie runāja vārdus, nepatiesi
zvērēdami un derības derēdami, tāpēc sodība
zaļos kā nāves zāle uz tīruma vagām. 5 Samarijas
iedzīvotāji iztrūcinājās par BetAvenas teļu, viņa
ļaudis par to bēdājās un viņa priesteri par to trīc,
jo viņa godība no tā aiziet. 6 Arī to pašu(elka teļu)
vedīs uz Asīriju par dāvanu priekš ķēniņa Jareba;
Efraīms paliks kaunā, un Israēls taps apkaunots
sava padoma dēļ. 7 Samarijas ķēniņš ir izzudis kā
putas ūdens virsū. 8 Un Avenas kalni, kur Israēls
apgrēkojās, taps izdeldēti, ērkšķi un dadži augs
uz viņu altāriem, un tie sacīs uz tiem kalniem:
apklājiet mūs! - un uz tiem pakalniem: krītiet
pār mums! 9 No Ģibejas dienām tu esi grēkojis,
Israēl: tur tie pastāvējuši; tā kauja Ģibejā pret
tiem negantības bērniem tos neaizņēma. 10 Pēc
Sava prāta Es tos pārmācīšu, un tautas pret tiem
sapulcināsies, kad Es tos sodīšu viņu divēju grēku
dēļ. 11 Jo Efraīms ir teļš, ieradis labprāt kult, bet
Es nākšu par viņa kakla skaistumu, Es Efraīmu
iejūgšu, Jūda ars, un Jēkabs ecēs. 12 Sējiet sev pēc
taisnības, pļaujiet pēc žēlastības, plēsiet sev jaunu
zemi, jo laiks ir, To Kungu meklēt, tiekams tas nāk
un jums māca taisnību. 13 Jūs arat bezdievību,
ļaunumu jūs pļaujat un ēdat melu augļus. 14 Jo
tu paļaujies uz savu ceļu, uz savu varoņu pulku.
Tāpēc liels troksnis celsies pret taviem ļaudīm,
un visas tavas stiprās vietas taps postītas, tā kā
Zalmans BetArbeli postīja kara laikā, kur māte
līdz ar bērniem tapa satriekta. 15 Tāpat jums
notiks caur Bēteli jūsu niknās blēdības dēļ; Israēla
ķēniņš dienai austot nīcin iznīks.

11 Kad Israēls bija bērns, tad Es viņu mīlēju,
un Savu dēlu atsaucu no Ēģiptes. 2 Bet jo
(tie pravieši) tos sauca, jo vairāk tie no viņiem
nogāja; tie upurēja Baāliem un kvēpināja elku
tēliem. 3 Es tomēr Efraīmu mācīju staigāt, Es tos
ņēmu uz Savām rokām, bet tie neatzina, ka Es tos
dziedināju. 4 Es tos vilku ar cilvēka valgiem, ar
mīlestības saitēm, un tiem biju kā kas apaušus
no viņu žokļiem atvieglina, un Es tiem pasniedzu
barību. 5 Viņš neatgriezīsies atpakaļ uz Ēģiptes
zemi, bet Asurs, tas būs viņa ķēniņš, tāpēc ka
tie liedzās atgriezties. 6 Un zobens zibēs viņu
pilsētās un nobeigs un aprīs viņu aizšaujamos
viņu padomu dēļ. 7 Jo Maniem ļaudīm prāts
nesās, no Manis nogriezties; tie gan top aicināti
uz augšu, bet neviena nav, kas ceļas. 8 Kā Es tev
darīšu, Efraīm? Vai Man tevi būs nodot, Israēl?
Vai Es tev darīšu kā Admai? Vai tevi postīšu
kā Ceboīmu? Mana sirds ir griezusies, un Mana
apžēlošanās visai iedegusies. 9 Es nedarīšu pēc
Savas bardzības karstuma, nedz Efraīmu atkal
postīšu, jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, tas Svētais
tavā vidū. Un dusmās Es nenākšu. 10 Tad tie
dzīsies Tam Kungam pakaļ, Viņš kauks kā lauva,
un kad Viņš kauks, tad tie bērni no vakara puses
drebēs. 11 Tie drebēdami nāks no Ēģiptes, kā
putns un kā balodis no Asura zemes, un Es tiem
likšu dzīvot viņu namos, tā saka Tas Kungs. 12
Efraīms Mani apstāj ar meliem un Israēla nams ar
viltu, un Jūda vēl šaubās ap Dievu, to uzticīgo un
svēto.

12 Efraīms grābstās pēc vēja un dzenās pakaļ
rīta vētrai, cauru dienu viņš vairo postu, un
tie ceļ derību ar Asuru, un eļļa top vesta uz Ēģipti.
2 Tam Kungam jātiesājas ar Jūdu, un Jēkabu Viņš
piemeklēs pēc viņa ceļiem, pēc viņa darbiem Viņš
tam atmaksās. 3 Mātes miesās viņš pamina savu
brāli, un savā (vīra) spēkā viņš cīnījās ar Dievu.
4 Viņš stipri cīnījās ar to eņģeli un pārvarēja;
viņš raudāja un Viņu lūdza; Bētelē Viņš to atrada,
un tur Viņš ar mums runāja. 5 Un Tas Kungs ir
tas Dievs Cebaot, Kungs ir Viņa vārds. 6 Tu tad
atgriezies pie sava Dieva, pasargi žēlastību un
tiesu un gaidi bez mitēšanās uz savu Dievu. 7
Kanaāns, viņa rokā ir viltīgs svars, viņam mīl varas
darbu darīt. 8 Efraīms saka: taču es esmu tapis

bagāts, esmu sev dabūjis lielu mantu, pie visas
manas peļņas vainas nav, kas būtu grēks. 9 Bet
Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kamēr no Ēģiptes
zemes; Es tevi vēl likšu lieveņos dzīvot, kā svētku
laikā. 10 Un Es runāju caur praviešiem, un vairoju
parādīšanas, un caur praviešiem Es stāstu līdzības.
11 Ja Gileādā griežas uz grēku, tad tiešām tie paliks
par nieku; Gilgalā tie upurē vēršus; un viņu altāri
būs kā akmeņu kopa tīruma vagās. 12 Jēkabs bēga
uz Sīrijas klajumu, un Israēls kalpoja par sievu,
sievas dēļ viņš bija gans. 13 Un Tas Kungs Israēli
izveda no Ēģiptes caur vienu pravieti, un caur
vienu pravieti tas tapa ganīts. 14 Bet Efraīms Viņu
rūgti apkaitināja, tāpēc viņa Kungs viņa asinīm
liks uz tā palikt, un tam atmaksās Viņa nievāšanu.

13 Kad Efraīms runāja, tad cēlās bailes; viņš
augsti cēlās iekš Israēla, bet viņš noziedzās
caur Baālu un mira. 2 Un nu tie vēl vairāk grēko,
un no sava sudraba tie sev taisa elku stabus,
dievekļus pēc sava prāta; tas visnotaļ ir kalēju
darbs; uz tiem šie runā, cilvēku upurētāji, tie
skūpsta teļus. 3 Tādēļ tie būs kā rīta mākoņi
un kā rīta rasa, kas izzūd kā pelavas no klona,
un kā dūmi no skursteņa top aizdzīti. 4 Bet Es
esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kamēr no Ēģiptes
zemes, un Dieva bez manis tu nepazīsti neviena,
un Pestītāja bez Manis nav neviena. 5 Es par tevi
zināju tuksnesī, tai sausā zemē. 6 Kad tiem bija
ganība, tad tie pieēdās; kad tie bija pieēdušies,
tad viņu sirds lepojās, tāpēc tie Mani aizmirsa.
7 Tādēļ Es tiem paliku kā lauva, kā pardelis Es
glūnēju uz ceļa. 8 Es tos sastapšu kā lācis, kam
bērni laupīti, un saplosīšu viņu cieto sirdi, Es
tos tur aprīšu kā lauva; tie zvēri virs zemes tos
saplosīs. 9 Tas tev par postu, Israēl, ka tu esi
pret Mani, pret savu palīgu. 10 Kur nu ir tavs
ķēniņš? Lai tas tev palīdz visās tavās pilsētās! Un
kur tavi tiesneši, par kuriem tu sacīji: dod man
ķēniņu un virsniekus? 11 Es tev devu ķēniņu savā
dusmībā un to esmu atņēmis savā bardzībā. 12
Efraīma noziegumi ir sakrāti, viņa grēki ir glabāti.
13 Viņam nāks dzemdētājas sāpes; viņš ir negudrs
bērns, jo tas laikā neiet mātes ceļā. 14 Es tos
atpestīšu no elles, Es tos atsvabināšu no nāves.
Nāve, kur ir tavs mēris, elle, kur ir tavs posts!
Žēlums nebūs priekš Manām acīm. (Sheol h7585) 15
Lai viņš arī augļus nes brāļu vidū, bet rīta vējš
nāks, Tā Kunga vējš celsies no tuksneša, un viņa
aka izkaltīs, un viņa avots izsīks; šis laupīs mantu
un visus dārgumus. 16 Samarija ies postā, jo tā
savam Dievam ir turējusies pretī, tā kritīs caur
zobenu, viņu bērni taps satriekti un viņu grūtās
sievas taps uzšķērstas.

14 Atgriezies, ak Israēl, pie Tā Kunga, sava
Dieva, jo tu esi kritis sava nozieguma dēļ.
2 Ņemiet šos vārdus līdz un atgriežaties pie Tā
Kunga un sakāt uz Viņu: piedod visu noziegumu
un parādi žēlastību, ka mēs nesam savu lūpu
upurus. 3 Asurs mūs neizpestīs, mēs nejāsim uz
zirgiem un nesacīsim vairs uz savu roku darbu:
tu esi mūsu dievs! Jo pie Tevis bāriņš atrod
žēlastību. 4 Es dziedināšu viņu atkāpšanos, Es tos
mīlēšu ar labu prātu, jo Mana dusmība no viņa
novērsīsies. 5 Es Israēlim būšu kā rasa: viņš zaļos
kā lilija un iesakņosies kā Libānas(ciedrs). 6 Viņa
zari izplētīsies, un skaistums viņam būs kā eļļas
kokam, un smarža viņam būs kā Libānas(ciedram).
7 Tie, sēdēdami viņa ēnā, atkal audzinās labību
un zaļos kā vīna koks; tam būs slava kā vīnam no
Libānas. 8 Efraīm, kas Man vēl ar dievekļiem?
Es paklausīšu un viņu uzlūkošu. Es būšu kā zaļa
priede, pie Manis tavs auglis rodas. 9 Kas ir gudrs,
ka saprot šās lietas? Kas ir prātīgs, ka tās atzīst? Jo
Tā Kunga ceļi ir taisni, un taisnie pa tiem staigās,
bet pārkāpēji pa tiem kritīs.

Joēla

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Joēli,
Petuēļa dēlu. **2** Klausiet šo vārdu, vecaji, un
atgriežat ausis, visi zemes iedzīvotāji! Vai tāda
lieta notikusi jūsu dienās vai jūsu tēvu dienās? **3**
Sludinājiet to saviem bērniem, un lai jūsu bērni
to stāsta saviem bērniem, un atkal viņu bērni
nākamam augumam. **4** Ko kāpuri atlicina, to ēd
siseņi, un ko siseņi atlicina, to ēd vaboles un ko
vaboles atlicina, to ēd kukaiņi. **5** Uzmostaties,
piedzērušie, un raudiet! Un kauciet, visi vīna
plītnieki, par to jauno vīnu, jo tas ir atrauts no jūsu
mutes. **6** Jo tauta ceļas pret manu zemi, varena un
neskaitāma; viņas zobi ir lauvas zobi, un dzerokļi
viņai ir kā vecam lauvam. **7** Tā ir izpostījusi manu
vīna koku un par žagariem darījusi manu vīģes
koku; viņa to mizot ir nomizojusi un nometusi,
viņa zari ir palikuši balti. **8** Vaidi kā jumprava, ar
maisu apjozusies, sava jaunības brūtgāna dēļ. **9**
Ēdamais upuris un dzeramais upuris ir atrauts
no Tā Kunga nama; priesteri, Tā Kunga sulaiņi,
bēdājās. **10** Tīrums ir postīts, zeme noskumusi,
jo labība ir postīta, vīns sakaltis un eļļa iet
bojā. **11** Arāji paliek kaunā, vīna dārznieki kauc
par kviešiem un miežiem, jo tīruma pļaušana
ir pagalam. **12** Vīna koks ir sakaltis un vīģes
koks iet bojā, granātābele un palmu koks un
ābele, visi koki laukā ir nokaltuši, un līksmība ir
nonīkusi pie cilvēku bērniem. **13** Apjožaties un
žēlojaties, priesteri, kauciet, altāra sulaiņi, ejat,
paliekat maisos cauru nakti, mana Dieva sulaiņi,
jo ēdamais upuris un dzeramais upuris ir atrauts
no mana Dieva nama. **14** Svētījat gavēni, izsauciet
sapulces dienu, sapulcinājiet vecajus, visus zemes
iedzīvotājus uz Tā Kunga, sava Dieva, namu un
piesauciet To Kungu. **15** Ak vai, par to dienu! Jo
Tā Kunga diena ir tuvu un nāks kā posts no tā
Visuvarenā. **16** Vai barība priekš mūsu acīm nav
atrauta, prieks un līksmība no mūsu Dieva nama?
17 Graudi apakš zemes satrūdējuši, mantu nami
ir tukši, šķūņi sagruvuši, jo labība nokaltusi. **18**
Ak, kā vaid lopi! Vēršu ganāmie pulki apstulbuši,
jo tiem nav ganības, un avju pulki iet bojā. **19**
Tevi, ak Kungs, es piesaucu, jo uguns ir aprijis
tuksneša ganības, un liesma ir iededzinājusi visus
kokus laukā. **20** Pat zvēri laukā Tevi piesauc, jo
ūdensupes izsīkušas, un uguns ir aprijis tuksneša
ganības.

2 Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, un lai skan stipri
Manā svētā kalnā; lai visi zemes iedzīvotāji
dreb, jo Tā Kunga diena nāk, jo tā ir tuvu: **2**
Melna un tumša diena, apmākusies un miglaina
diena. Kā rīta blāzma izplešas pār kalniem, tā
liela un varena tauta, kāda nemūžam nav bijusi
un pēc vairs nemūžam nebūs uz radu radiem.
3 Viņas priekšā rij uguns, un viņai nopakaļ deg
liesma; zeme viņas priekšā ir kā Ēdenes dārzs,
bet aiz viņas tukša posta vieta; neviens no tās
nevar izbēgt. **4** Viņu ģīmis ir kā zirgu ģīmis, un kā
jātnieki, tāpat viņi skrien. **5** Tie atlec pa kalnu
virsgaliem, kā rati rīb, kā uguns liesma sprēgā,
kas rugājus aprij, kā varena tauta, kas apbruņota
uz karu. **6** Viņu ieraudzīdami, ļaudis iztrūcinājās,
visu vaigu sārtums nobāl. **7** Tie skrien kā varoņi,
kā kara vīri tie uzkāpj uz mūriem; un tie ikviens
iet pa savu ceļu un neatkāpjās no savas tekas. **8** Tie
nespiež viens otru, ikviens staigā savā kārtā, un
jebšu krīt kara ieročos, tomēr tie netop aizturēti.
9 Tie staigā pa pilsētu, tie skrien pa mūriem, tie
iekāpj namos, tie nāk caur logiem iekšā kā zaglis.
10 Viņas priekšā dreb zeme, debess trīc, saule un
mēnesis aptumšojās, un zvaigznes ierauj savu
spožumu. **11** Un Tas Kungs paceļ Savu balsi Sava
karaspēka priekšā, jo Viņa lēģeris ir varen liels, jo
varens ir Viņa vārda izdarītājs, jo Tā Kunga diena
ir liela un ļoti briesmīga, - kas to var panest? **12** Bet
arī tagad Tas Kungs saka: atgriežaties pie Manis ar
visu savu sirdi, un ar gavēšanu un ar raudāšanu
un ar nožēlošanu. **13** Un saplēšat savas sirdis un
ne savas drēbes, un atgriežaties pie Tā Kunga, sava
Dieva, jo viņš ir laipnīgs un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs
un no lielas žēlastības, un viņam ir žēl par to
postu. **14** Kas zin, varbūt ka Viņš atgriezīsies, un
Viņam būs žēl, un atstās svētību aiz Sevis, ēdamu
upuri un dzeramu upuri priekš Tā Kunga, jūsu
Dieva! **15** Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, svētījiet
gavēni, izsauciet sapulces dienu. **16** Sapulcinājiet
ļaudis, svētījiet draudzi, sapulcinājiet vecajus,
sasauciet bērniņus un zīdāmos pie krūtīm. Lai
brūtgāns iet no sava kambara un brūte no savas
vietas. **17** Starp priekšnamu un altāri lai raud
priesteri, Tā Kunga sulaiņi, un lai saka: ak Kungs,
žēlo Savus ļaudis un nenodod Savu mantību
par nievāšanu, ka pagāni tos neapsmej! Kādēļ
starp tautām būs sacīt: kur viņu Dievs? **18** Tad
Tas Kungs iekarsa Savas zemes pēc un saudzēja
Savus ļaudis. **19** Un Tas Kungs atbildēja un sacīja
uz Saviem ļaudīm: redzi, Es jums sūtīšu labību
un vīnu un eļļu, ka jūs ar to topat pieēdināti,
un Es jūs vairs nenodošu par nievāšanu starp
pagāniem. **20** Un Es atstādināšu tālu no jums to
ziemeļnieku un to aizdzīšu sakaltušā un tukšā
zemē, viņa priekšējus(pulkus) rīta jūrā un viņa
pakaļējus(pulkus) vakara jūrā. Un viņa smarža

kāps uz augšu, un viņa smirdums uzcelsies, jo viņš
lielījās savos darbos. 21 Nebīsties, zeme! Priecājies
un esi līksma, jo Tas Kungs dara lielas lietas.
22 Nebīstaties, zvēri laukā! Jo ganības tuksnesī
atkal nesīs jaunu zāli, jo koki nesīs savus augļus,
vīna koks un vīģes koks izdos savu spēku. 23 Un
Ciānas bērni, priecājaties un līksmojaties iekš Tā
Kunga, sava Dieva! Jo Viņš jums dos taisnības
mācītāju un jums sūtīs lietu, agro lietu un vēlo
lietu kā papriekš. 24 Un kloni būs pilni labības, un
spaidi pārtecēs no vīna un eļļas. 25 Tā Es jums
atmaksāšu tos gadus, ko siseņi, vaboles un kukaiņi
un kāpuri ir noēduši, Mans lielais karaspēks, ko
Es jums biju sūtījis. 26 Un jūs ēdin ēdīsiet un
pieēdīsities un slavēsiet Tā Kunga, sava Dieva,
vārdu, kas brīnišķi jums ir darījis, un Mani ļaudis
netaps kaunā ne mūžam. 27 Un jūs manīsiet, ka
Es esmu Israēla vidū, un ka Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs, un cits neviens, un Mani ļaudis netaps
kaunā ne mūžam. 28 Pēc tam tas notiks, ka Es
Savu Garu izliešu pār visu miesu, un jūsu dēli un
jūsu meitas sludinās praviešu mācību, jūsu vecaji
sapņos sapņus, jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas.
29 Arī pār kalpiem un pār kalponēm Es izliešu
Savu Garu tanīs dienās. 30 Un Es darīšu brīnumus
debesīs un zemes virsū, asinis un uguni un dūmu
tvaiku. 31 Saule taps pārvērsta par tumsību un
mēnesis par asinīm, pirms nekā nāks Tā Kunga
lielā un bijājamā diena. 32 Un notiks, ka ikviens,
kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābts. Jo
Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā Tas
Kungs ir runājis, un pie tiem atlikušiem būs tie,
ko Tas Kungs aicinās.

3 Jo redzi, tanīs dienās un tanī laikā, kad Es Jūda
un Jeruzālemes cietumu atgriezīšu, 2 Tad Es
sapulcināšu visus pagānus un tos novedīšu uz
Jehošafata ieleju un tur ar tiem tiesāšos Savu
ļaužu dēļ un Sava īpašuma, Israēla, dēļ, ko tie
izkaisījuši tautu starpā un izdalījuši Manu zemi.
3 Un par Maniem ļaudīm tie meslus metuši un
puisēnu devuši par mauku un meiteni pārdevuši
par vīnu un ir dzēruši. 4 Un jūs no Tirus un
Sidonas un visām Fīlistu robežām, kas jums ar
Mani? Vai jūs Man ko gribat atdarīt, ko Es jums
darījis, jeb vai jūs Man ko gribat padarīt? Ātri un
piepeši Es to atmaksāšu uz jūsu galvu. 5 Tāpēc
ka jūs esat laupījuši Manu sudrabu un Manu
zeltu, un Manus dārgumus nesuši savu dievekļu
namos; 6 Un Jūda bērnus un Jeruzālemes bērnus
jūs esat pārdevuši Grieķiem, tos tālu aizdzīt no
viņa robežām: 7 Redzi, Es tos uzmodināšu no tās
vietas, kurp jūs tos esat pārdevuši, un atmaksāšu
jūsu maksu uz jūsu galvām. 8 Un Es jūsu dēlus
un jūsu meitas pārdošu Jūdu bērniem rokā; tie
tos pārdos uz Sabu, tautai, kas tālu dzīvo, - jo Tas
Kungs to ir runājis. 9 Izsauciet to starp pagāniem,
svētījiet karu, pamodinājiet tos varenos, lai atnāk
un ceļas visi karavīri. 10 Kaļat savus lemešus par
zobeniem un savas cirpes par šķēpiem! Vājais lai
saka: es esmu stiprs! 11 Sapulcējaties un nāciet
šurp, visas tautas visapkārt, un sakrājaties! Turp
noved, Kungs, savus varenos! 12 Tautas lai ceļas
un sanāk Jehošafata ielejā, jo tur Es sēdēšu un
tiesāšu visas tautas visapkārt. 13 Pieliekat cirpi, jo
pļaujamais ir gatavs; nāciet, minat, jo vīna spaids
ir pilns, un trauki tek pāri, jo viņu blēdība ir
liela. 14 Troksnis, troksnis tai tiesas ielejā, jo Tā
Kunga diena ir tuvu klāt tiesas ielejā. 15 Saule
un mēnesis aptumšojās un zvaigznes ierauj savu
spožumu. 16 Un Tas Kungs rūc no Ciānas, un no
Jeruzālemes viņš paceļ Savu balsi, tā ka debess un
zeme dreb. Bet Tas Kungs ir patvērums Saviem
ļaudīm un stiprums Israēla bērniem. 17 Un jūs
manīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas
dzīvo Ciānā, Savā svētā kalnā, un Jeruzāleme būs
svēta vieta, un sveši tur vairs neies cauri. 18 Un
tai dienā pilēs salds vīns no kalniem un piens
tecēs no pakalniem, un visi Jūda strauti būs pilni
ūdens, un avots izlēks no Tā Kunga nama, tas
slacinās visu Sitimas ieleju. 19 Ēģipte taps postā
un Edoms par tukšu vietu, tā varas darba dēļ, kas
darīts pie Jūda bērniem, kuru zemē tie izlējuši
nenoziedzīgas asinis. 20 Bet Jūda pastāvēs mūžīgi
un Jeruzāleme uz cilšu ciltīm. 21 Un Es atriebšu
tās asinis, ko Es vēl nebiju atriebis. Un Tas Kungs
dzīvos Ciānā.

Amosa

1 Šie ir Amosa, Tekoas avju gana, vārdi, ko viņš ir redzējis pār Israēli Uzijas, Jūda ķēniņa, dienās, un Jerobeama, Jehoas dēla, Israēla ķēniņa, dienās, divus gadus priekš tās zemes trīcēšanas. **2** Un viņš sacīja: Tas Kungs rūc no Ciānas un paceļ Savu balsi no Jeruzālemes, ka ganības bēdājās, un Karmeļa galva nokalst. **3** Tā saka Tas Kungs: treju vai četru Damaskus pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka tie Gileādu kūluši ar asiem dzelzs sprigulļiem, **4** Tāpēc Es sūtīšu uguni Azaēļa namā, tas aprīs BenHadada skaistās pilis. **5** Un Es salauzīšu Damaskus aizšaujamo un izdeldēšu tos iedzīvotājus no Avenas ielejas un to, kas scepteri tur no BetEdenas; un Sīrijas ļaudis taps aizvesti uz Ķiru, saka Tas Kungs. **6** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Gacas pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tādēļ ka tie (Manus ļaudis) lielā pulkā aizveduši, tos nodot Edomam, **7** Tādēļ Es sūtīšu uguni Gacas mūros, tas aprīs viņas skaistos namus. **8** Un Es izdeldēšu tos iedzīvotājus no Ašdodas, un, kas scepteri tur, no Askalonas, un Es griezīšu Savu roku pret Ekronu, ka bojā ies viss Fīlistu atlikums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Tā saka Tas Kungs: treju vai četru Tirus pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka tie Manus ļaudis lielā pulkā nodevuši Edomam un nav pieminējuši brāļu derību, **10** Tāpēc Es sūtīšu uguni Tirus mūros, un tas aprīs viņa skaistos namus. **11** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Edoma pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka viņš savu brāli ar zobenu vajājis, un savu mīlestību iznīcinājis un savā bardzībā arvien plosās un patur mūžam savas dusmas, **12** Tāpēc Es sūtīšu uguni Temanā, tas aprīs Bocras skaistos namus. **13** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Amona bērnu pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka tie Gileādas grūtās sievas uzšķērduši savas robežas izplest, **14** Tāpēc Es iededzināšu uguni Rabas mūros, tas aprīs viņas skaistos namus, kara dienas kliegšanā un vētras dienas aukā. **15** Un viņu ķēniņš ies cietumā ar saviem lielkungiem, saka Tas Kungs.

2 Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Moaba pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu, - tādēļ ka viņš sadedzinājis Edoma ķēniņa kaulus par kaļķiem, **2** Tādēļ Es sūtīšu uguni Moabā, tas aprīs Ķiriota skaistos namus, un Moabs nomirs troksnī, kliegšanā un bazūņu skaņā. **3** Un Es izdeldēšu soģi no viņa vidus un nokaušu visus viņa lielkungus līdz ar viņu, saka Tas Kungs. **4** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Jūda pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tādēļ ka tie Tā Kunga bauslību atmetuši un Viņa likumus nav sargājuši, un viņu meli(elki) tos pievīluši, kuriem viņu tēvi dzinušies pakaļ, **5** Tādēļ Es sūtīšu uguni Jūdā, tas aprīs Jeruzālemes skaistos namus. **6** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Israēla pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka tie taisno pārdod par naudu un nabagu par pāri kurpju. **7** Tie ilgojās, ka zemes pišļi nabagiem nāk uz galvu, un bēdīgā ceļu tie kavē. Vīrs ar savu tēvu iet pie tās pašas meitas un sagāna Manu svēto vārdu. **8** Tie apmetās pie ikkatra altāra uz ķīlātām drēbēm, un dzer vīnu no notiesātiem, savu dievu namā. **9** Es tomēr esmu izdeldējis to Amorieti viņu priekšā, kam augstums bija kā ciedru augstums, un kas bija stiprs kā ozoli; bet Es esmu nomaitājis viņa augļus augšā un viņa saknes apakšā. **10** Un Es tomēr jūs esmu izvedis no Ēģiptes un četrdesmit gadus jūs vadījis tuksnesī, ka jums bija iemantot Amoriešu zemi. **11** Un citus no jūsu dēliem Es esmu cēlis par praviešiem un no jūsu jaunekļiem citus par nazīriem; vai tas tā nav, Israēla bērni? saka Tas Kungs. **12** Bet jūs nazīriem dodiet vīnu dzert, un pavēliet praviešiem un sakāt: jums nebūs sludināt. **13** Redzi, Es jums likšu čīkstēt kā rati čīkst, kas pilni kūļu, **14** Tā ka čaklais neizbēgs, nedz stiprais ar savu spēku ko iespēs, nedz varenais savu dvēseli varēs izglābt. **15** Un stopu vilcējs nepastāvēs, un kas vieglām kājām, neizglābsies, un ne jājējs neizglābs savu dvēseli. **16** Un sirdsvarenais starp tiem stipriem aizbēgs kails tai dienā, saka Tas Kungs.

3 Klausiet šo vārdu, ko Tas Kungs runā uz jums, Israēla bērni, proti uz visām tām ciltīm, ko Es no Ēģiptes zemes esmu izvedis, sacīdams: **2** Es jūs vien esmu atzinis no visām zemes tautām, tādēļ Es pie jums piemeklēšu visus jūsu noziegumus. **3** Vai divi gan kopā staigā, ja tie papriekš nav saderējušies? **4** Vai lauva mežā rūc, kad viņam laupījuma nav? Vai jauns lauva balsi paceļ no savas alas, kad neko nav gūstījis? **5** Vai putns iekrīt valgā pie zemes, kur valga priekš viņa nav? Vai valgs no zemes ceļas, ar ko nekas nav gūstīts? **6** Vai pilsētā bazūnē ar bazūni, un ļaudis neiztrūkstās? Vai kāda nelaime notiek pilsētā, ko Tas Kungs nedara? **7** Tiešām, Tas Kungs Dievs nekā nedara, kad viņš savu noslēpumu neparāda saviem kalpiem, tiem praviešiem. **8** Kad lauva rūc, kas nebītos? Tas Kungs Dievs runā, kam nebūtu jāsludina? **9** Liekat to dzirdēt Ašdodas skaistos namos un Ēģiptes zemes pilīs un sakāt: sapulcinājaties uz Samarijas kalniem un redziet tos lielos trokšņus viņas vidū, un tos nospaidītos viņas starpā. **10** Jo tie nezin darīt, kas tiesa(taisnība), saka Tas Kungs, krādami

netaisnību un varas darbu savās pilīs. 11 Tāpēc
Tas Kungs Dievs tā saka: spaidi zemei visapkārt!
Un viņš nogāzīs tavu stiprumu, un tavi skaistie
nami taps izpostīti. 12 Tā saka Tas Kungs: kā
gans izrauj no lauvas rīkles divus stilbus vai kādu
auss gabaliņu, tā Israēla bērni tiks izglābti, kas
Samarijā sēž gultas kaktā uz Damaskus pēļa. 13
Klausiet un dodiet liecību Jēkaba namam, saka
Tas Kungs Dievs, tas Dievs Cebaot: 14 Tai dienā,
kad Es Israēla pārkāpumus pie viņa piemeklēšu,
tad Es piemeklēšu Bēteles altārus, un tie altāra
ragi taps nocirsti un kritīs zemē. 15 Un Es sitīšu
tiklab ziemas pili kā vasaras pili, un tie ziloņkaulu
nami ies bojā, un daudz nami taps izpostīti, saka
Tas Kungs.

4 Klausiet šo vārdu, Basanas govis, kas Samarijas
kalnā, kas nospaida mazos, satriec nabagus, kas
uz saviem kungiem saka: nesiet šurp, ka dzeram.
2 Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie Sava svētuma:
redzi, dienas nāks pār jums, ka jūs aizvilks ar
kāšiem un jūsu beidzamos ar zivju makšķerēm, 3
Un jūs iziesiet caur mūru plaisām, ikviena taisni
projām, un tapsiet nomestas pret Armonu, saka
Tas Kungs. 4 Ejat uz Bēteli un grēkojiet! (Ejat)
uz Gilgalu un vairojiet pārkāpšanu! Un nesiet
savus upurus rītos, savas desmitās(tiesas) ik trešo
dienu, 5 Un kvēpinājiet pateicības upurus no
raudzēta, un izsauciet labprātības upurus, liekat
to dzirdēt! Jo tā tas jums patīk, Israēla bērni, saka
Tas Kungs Dievs. 6 Tāpēc es arīdzan jūsu zobiem
esmu devis mieru visās jūsu pilsētās un maizes
trūkumu visās jūsu vietās; tomēr jūs pie Manis
neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. 7 Un arī lietu
Es jums esmu aizturējis, kad vēl trīs mēneši bija
līdz pļaujamam laikam, un esmu licis līt pār vienu
pilsētu, bet pār otru ne, viens zemes gabals aplija,
bet otrs gabals sakalta, kur lietus nelija. 8 Un
divas, trīs pilsētas vilkās uz vienu pilsētu, ūdeni
dzert, bet nedabūja nodzerties; taču jūs pie Manis
neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. 9 Es jūs esmu
sitis ar bulu un ar rūsu, un siseņi ēda visu, kas
aug jūsu dārzos un jūsu vīna dārzos un uz jūsu
vīģes kokiem un eļļas kokiem, taču jūs pie Manis
neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. 10 Es esmu
sūtījis mēri jūsu vidū, kā Ēģiptes zemē, Es nokāvu
jūsu jaunekļus caur zobenu un liku jūsu zirgus
aizvest, un jūsu karaspēka smaržai Es liku uzkāpt
jūsu nāsīs; taču jūs pie Manis neesat atgriezušies,
saka Tas Kungs. 11 Es esmu sūtījis postu jūsu
vidū, kā Dievs postījis Sodomu un Gomoru un jūs
bijāt kā pagale izrauta no uguns, taču jūs neesat
atgriezušies pie Manis, saka Tas Kungs. 12 Tādēļ
Es tev tā darīšu, Israēl! Kad Es tev tā gribu darīt,
nu tad sataisies, Israēl, savam Dievam pretim! 13
Jo redzi, kas taisa kalnus, rada vēju un cilvēkam
dara zināmu, kas viņa domās, kas par rīta gaismu
dara tumsu un staigā pār zemes augstumiem,
Kungs Dievs Cebaot ir Viņa vārds.

5 Klausiet šo vārdu, ar ko es par jums sāku raudu
dziesmu, Israēla nams! 2 Israēla meita ir kritusi,
viņa vairs necelsies, viņa ir atstāta zemē, neviena
nav, kas to uzceļ. 3 Jo tā saka Tas Kungs Dievs: tai
pilsētai, kur iziet tūkstoši, atliksies simts, un kur
iziet simts, atliksies desmit Israēla namā. 4 Jo tā
saka Tas Kungs uz Israēla namu: meklējiet Mani
un dzīvojiet! 5 Bet nemeklējiet Bēteli un nenāciet
uz Gilgalu un nenoejat uz Bēršebu, jo Gilgala taps
aizvesta un Bētele paliks par neko. 6 Meklējiet To
Kungu un dzīvojiet, - lai Viņš neizšaujas Jāzepa
namā kā uguns, kas to norij, un neviens to nevar
dzēst Bētelē, - 7 Jūs, kas tiesu pārvēršat par
vērmelēm un stumjat taisnību pie zemes: 8 Kas
radījis Sietiņu un Orijonu un nāves ēnu pārvērš
par rīta gaismu un dienu aptumšo, ka nakts metās,
kas jūras ūdeni sauc un to izgāž pa zemes virsu, -
Kungs ir Viņa vārds, 9 Tam prāts ir, to spēcīgo
postīt, ka posts nāk pār stipro pili. 10 Tie ienīst
to, kas vārtos pārmāca, un kas patiesību runā, to
tie tur par negantu. 11 Tādēļ ka jūs apbēdinājāt
nabagu un ņemat labības dāvanu no viņa, tad jūs
gan esiet uztaisījuši namus no cirstiem akmeņiem,
bet jūs tanīs nedzīvosiet, jūs esat stādījuši diženus
vīna dārzus, bet viņu vīnu jūs nedzersiet. 12 Jo
es zinu, ka jūsu pārkāpumu daudz un jūsu grēku
varen daudz. Tie nospaida taisno un ņem dāvanas,
un nomāc nabagus vārtos. 13 Tādēļ prātīgais
šinīs laikos cieš klusu, jo tie ir nikni laiki. 14
Meklējiet labu un ne ļaunu, lai jūs dzīvojat, un
tā Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, būs ar jums, kā
jūs sakāt. 15 Ienīstiet ļaunu un mīļojiet labu un
spriežat vārtos tiesu, vai varbūt Tas Kungs, tas
Dievs Cebaot, neapžēlosies par Jāzepa atlikušiem.
16 Tādēļ tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Tas
Kungs: visās ielās vaimanas un visās gatvēs saka:
vai, vai! Arāju sauc pie asarām, un pie vaimanām
vaidētājus. 17 Un visos vīna dārzos būs vaimanas,
jo Es iešu caur jūsu vidu, saka Tas Kungs. 18 Ak
vai, tiem, kas ilgojās pēc Tā Kunga dienas! Par ko
tad jums būs Tā Kunga diena? Tā būs tumsa un
ne gaisma. 19 Tā kā kad vīrs bēgtu no lauvas un
to sastaptu lācis! Un nāktu namā un atslietos ar
roku pie sienas, un čūska viņam iedzeltu! 20 Vai
tad Tā Kunga diena nebūs tumsa un ne gaisma,
un nakts, kam nav spožuma? 21 Es ienīstu un
atmetu jūsu svētkus un negribu ost jūsu sapulces.

22 Jo kad jūs Man dedzināmos upurus upurējat
līdz ar saviem ēdamiem upuriem, tad Man pie
viņiem nav labs prāts, un pateicības upuri no jūsu
barotiem lopiem Es negribu ieredzēt. 23 Atstājies
jel no Manis ar savu dziesmu bļaušanu, un tavu
kokļu skaņu Es negribu dzirdēt. 24 Bet lai plūst
tiesa kā ūdens un taisnība kā stipra upe. 25 Vai
četrdesmit gadus tuksnesī jūs Man esat nesuši
upurus un ēdamus upurus, Israēla nams? 26 Bet
jūs nesāt sava(Sikuta) ķēniņa būdu un sava Ķijuna
bildi, sava dieva zvaigzni, ko jūs sev pašiem bijāt
taisījuši. 27 Tādēļ Es jūs aizvedīšu tālu viņpus
Damaskus, saka Tas Kungs, kam vārds ir Dievs
Cebaot.

6 Ak vai, tiem, kas droši dzīvo Ciānā un bez
bēdām uz Samarijas kalna, tiem vareniem
pirmajā tautā, pie kuriem nāk tie no Israēla nama.
2 Ejat uz Kalni un skatāties, un no turienes ejat
uz Hamatu, to lielo pilsētu, tad noejat uz Gadu
Fīlistos, vai tās ir labākas nekā šīs valstis, jeb vai
viņu robežas lielākas nekā jūsu robežas. 3 Jūs,
kam šķiet nelaimes dienu tālu esam un kas tuvu
ceļat varasdarba krēslu, 4 Kas guļat uz ziloņkaulu
gultām un staipāties savās guļās un ēdat jērus
no ganāmā pulka un barotos teļus no laidaru
vidus, 5 Kas pūšat somastabules un izdomājat
mūzikas rīkus kā Dāvids, 6 Kas vīnu dzerat no
kausiem un svaidāties ar visdārgāko eļļu, bet
nebēdājaties par Jāzepa vainu! 7 Tādēļ tie nu
ies cietumā paši pirmie starp cietumniekiem, un
plītnieku kliegšana mitēsies. 8 Tas Kungs Dievs
ir zvērējis pie savas dvēseles, saka Tas Kungs,
tas Dievs Cebaot: Man riebj Jēkaba lepnība un Es
ienīstu viņa skaistos namus, tādēļ Es to pilsētu
nodošu ar visu, kas tur iekšā. 9 Un notiks, ja tur
desmit vīri būs atlikuši vienā namā, tie mirs. 10
Un kad ko ņems viņa svainis vai viņa dedzinātājs,
un iznesīs tos kaulus no nama un sacīs uz to,
kas nama kambarī: vai tur vēl kāds pie tevis? Un
tas sacīs: nav neviena. Tad viņš sacīs: ciet klusu!
Jo Tā Kunga vārdu nebūs pieminēt. 11 Jo redzi,
Tas Kungs dod pavēli, un sitīs to lielo namu, ka
sagrūs, un to mazo namu, ka sadrups. 12 Vai zirgi
var skriet pa klintīm? Vai tur virsū var art ar
vēršiem? Jo jūs esat pārvērtuši tiesu par žulti
un taisnības augļus par vērmelēm? 13 Jūs, kas
priecājaties par nieku un sakāt: Vai mēs caur savu
stiprumu sev neesam varu dabūjuši? 14 Jo redzi,
pret jums, jūs Israēla nams, saka Tas Kungs, tas
Dievs Cebaot, Es celšu vienu tautu, - un tā jūs
nospaidīs no Hamatas ceļa līdz tuksneša upei.

7 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un
redzi, Viņš rādīja siseņus, kad atāls sāka augt,
un redzi, atāls bija audzis pēc ķēniņa pļaušanas. 2
Un kad tie zāli zemes virsū visnotaļ bija aprijuši,
tad es sacīju: Kungs Dievs, piedod jel! Kā Jēkabs
varēs pastāvēt, jo viņš ir mazs. 3 Tad Tam Kungam
bija žēl; tas nenotiks, sacīja Tas Kungs. - 4 Atkal
Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un
redzi, Tas Kungs Dievs sauca un gribēja ar uguni
sodīt, un tas jau norija to lielo jūru un aprija
arī vienu zemes gabalu. 5 Tad es sacīju: Kungs
Dievs, mitējies jel! Kā Jēkabs varēs pastāvēt, jo
viņš ir mazs. 6 Tad tas Tam Kungam bija žēl; ir tas
nenotiks, - sacīja Tas Kungs Dievs. 7 Atkal viņš
man šādu lietu lika redzēt, un redzi, Tas Kungs
stāvēja uz stāva mūra, un lote(svina svērtenis)
bija Viņa rokā. 8 Un Tas Kungs sacīja uz mani: ko
tu redzi, Amos? Tad es sacīju: loti. Tad Tas Kungs
sacīja: redzi, Es pielikšu loti vidū Maniem Israēla
ļaudīm, un viņus vairs netaupīšu; 9 Bet Īzaka elku
kalni taps iznīcināti, un Israēla svētās vietas taps
nopostītas, un Es celšos pret Jerobeama namu
ar zobenu. 10 Tad Amacīja, Bēteles priesteris,
sūtīja pie Jerobeama, Israēla ķēniņa, un sacīja:
Amos ceļ dumpi pret tevi Israēla nama vidū, zeme
nevar panest visus viņa vārdus. 11 Jo tā saka
Amos: Jerobeams nomirs caur zobenu, un Israēls
vešus no savas zemes taps aizvests. 12 Un Amacīja
sacīja uz Amosu: tu redzētāj, ej, bēdz uz Jūda
zemi, un ēd tur savu maizi, 13 Un sludini tur, bet
Bētelē tev joprojām vairs nebūs sludināt, jo te ir
ķēniņa svētā vieta, un te ir valsts pilsēta. 14 Tad
Amos atbildēja un sacīja uz Amacīju: es neesmu
pravietis nedz pravieša dēls, bet es esmu lopu
gans un lasu meža vīģes; 15 Bet Tas Kungs mani
ņēmis no ganāmā pulka, un Tas Kungs uz mani
sacījis: ej, sludini Maniem Israēla ļaudīm. 16 Nu
tad, klausi Tā Kunga vārdu! Tu saki: nesludini pret
Israēli un nemāci pret Īzaka namu. 17 Tādēļ, tā
saka Tas Kungs: tava sieva pilsētā taps par mauku,
un tavi dēli un tavas meitas kritīs caur zobenu,
un tava zeme taps mērota un izdalīta, un tu mirsi
nešķīstā zemē, un Israēls vešus no savas zemes
taps aizvests.

8 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt,
un raugi, tur bija kurvis ar vasaras augļiem. 2
Un Viņš sacīja: ko tu redzi, Amos? Un es sacīju:
kurvi ar vasaras augļiem. Tad Tas Kungs uz mani
sacīja: gals ir nācis maniem Israēla ļaudīm, Es tos
vairs netaupīšu. 3 Un Dieva nama dziesmas tai
dienā taps par kaukšanu, saka Tas Kungs Dievs;
tur būs daudz nomirušas miesas, ikkatrā vietā tās
klusi taps nomestas. 4 Klausiet šo vārdu, jūs, kas

aprijat nabagu un izdeldat bēdu ļaudis tai zemē, 5
Un sakāt: kad jaunais mēnesis pāries, ka labību
pārdodam? Un svētdiena, ka labības klētis varam
atdarīt un mazāku darām ēfu un sēķeli lielāku,
viltīgi pārgrozīdami svaru? 6 Ka tos mazos varam
pirkt par naudu un tos nabagus par pāri kurpju,
tad pelus pārdosim par labību. 7 Tas Kungs ir
zvērējis pie Jēkaba goda: Es visus viņu darbus
neaizmirsīšu nemūžam. 8 Vai šādas lietas dēļ
zemei nebūs kustināties, un visiem iedzīvotājiem
iekš tās nebūs bēdāties? Tā visai uzplūdīs kā upe
un plūdīs un nosīks kā Ēģiptes upe. 9 Un notiks
tai dienā saka Tas Kungs Dievs, tad Es saulei
likšu noiet dienas vidū un aptumšošu zemi pašā
gaismā. 10 Un Es pārvērtīšu jūsu svētkus par
bēdām un visas jūsu dziesmas par vaimanām,
un uz visiem gurniem likšu maisu un uz visām
galvām pleiķi(noskūt galvu), un Es likšu bēdāties
kā par vienīgo dēlu, un gals būs rūgta diena. 11
Redzi, dienas nāk, saka Tas Kungs Dievs, ka es
badu sūtīšu tai zemē, ne badu pēc maizes un ne
tvīkšanu pēc ūdens, bet klausīt Tā Kunga vārdus.
12 Un tie skraidīs no vienas jūras līdz otrai, un
tecēs apkārt no ziemeļa puses līdz rīta pusei Tā
Kunga vārdu meklēt, bet neatradīs. 13 Tai dienā
skaistās jaunavas un jaunekļi apģībs no tvīkšanas,
14 Kas pie Samarijas nozieguma zvērē un saka: tik
tiešām kā tavs Dievs dzīvo, Dan, tik tiešām kā tas
ceļš uz Bēršebu! Un tie kritīs un vairs necelsies.

9 Es redzēju To Kungu stāvam pār altāri, un Viņš
sacīja: sit uz (pīlāra) kroni, ka stenderi trīc,
un sit tos uz pusēm uz visu viņu galvām! Un
Es nokaušu ar zobenu, kas no viņiem atliek; kas
no viņiem bēg, tas neizbēgs, un kas no viņiem
skrien, tas neizglābsies. 2 Jebšu tie ieraktos ellē,
taču Mana roka tos dabūs no turienes, un jebšu
tie uzkāptu debesīs, taču Es tos no turienes
nometīšu. (Sheol h7585) 3 Un jebšu tie apslēptos
Karmeļa virsgalā, taču Es dzīšos pakaļ un tos no
turienes atvedīšu. Un jebšu tie priekš Manām
acīm apslēptos jūras dziļumā, taču Es no turienes
čūskai pavēlēšu, un tā viņiem iedzels. 4 Un jebšu
tie cietumā ietu savu ienaidnieku priekšā, taču Es
zobenam pavēlēšu, un tas tos nokaus, un Es Savu
aci pret tiem pacelšu par ļaunu un ne par labu. 5
Jo Tas Kungs Dievs Cebaot, kad Viņš zemi aizskar,
tad tā izkūst, un visi iedzīvotāji tur bēdājās, un
tā uzplūst kā upe un nosīkst kā Ēģiptes upe. 6
Viņš savu mājokli taisa debesīs un stiprina savu
dzīvokli virs zemes, Viņš sauc jūras ūdeni un to
izlej pa zemes virsu, - Kungs ir Viņa vārds. 7 Vai
jūs Man neesat kā Moru bērni, jūs Israēla bērni?
saka Tas Kungs. Vai Es Israēli neesmu izvedis no
Ēģiptes zemes un Fīlistus no Kaftora un Sīriešus
no Ķiras? 8 Redzi, Tā Kunga Dieva acis (skatās) uz
šo grēcīgo valsti, un Es to izdeldu no zemes virsas,
jebšu Es Jēkaba namu visai(pilnīgi) neizdeldēšu,
saka Tas Kungs. 9 Jo redzi, Es pavēlēšu un sijāšu
Israēla namu starp visiem pagāniem, tā kā (sēkla)
top sijāta sietā, un neviens graudiņš nekrīt pie
zemes. 10 Caur zobenu visi grēcinieki Manā tautā
nomirs, kas saka: ļaunums mums klāt nenāks un
mums neuzies. 11 Tai dienā Es atkal uzcelšu Dāvida
sagruvušo dzīvokli un aptaisīšu viņa šķirbas ar
sētu, un kas pie tā ir salauzīts, to Es atkal uztaisīšu
un to uzcelšu kā vecos laikos, 12 Ka tie iemantos,
kas no Edoma atlicis, un visus pagānus, kas pēc
Mana Vārda taps nosaukti, saka Tas Kungs, un
tas šo dara. 13 Redzi, dienas nāk, saka Tas Kungs,
ka arājs panāks pļāvēju, un vīna ķekaru minējs
sēklas sējēju un kalni pilēs no salda vīna, un visi
pakalni plūdīs. 14 Un Es savus Israēla ļaudis atkal
pārvedīšu no cietuma, un tie uztaisīs izpostītās
pilsētas un tur dzīvos un dēstīs vīna dārzus un
dzers viņu vīnu un kops dārzus un ēdīs viņu
augļus. 15 Un Es tos dēstīšu viņu zemē, un tie
vairs netaps izrauti no savas zemes, ko Es tiem
esmu devis, saka Tas Kungs, tavs Dievs.

Obadjas

1 Obadijas parādīšana. Tā saka Tas Kungs Dievs
par Edomu. Mēs esam vēsti dzirdējuši no Tā
Kunga, un vēstnesis ir sūtīts starp pagāniem:
ceļaties! Tad celsimies pret viņu karā. **2** Redzi, Es
tevi esmu mazu darījis starp tiem pagāniem, tu
esi ļoti nicināts. **3** Tava sirds lielība tevi pievīlusi;
tu dzīvo klints alās, savos augstos dzīvokļos, un
saki savā sirdī: kas mani nometīs pie zemes?
4 Jebšu tu celtos kā ērglis, un jebšu tu savu
ligzdu taisītu starp zvaigznēm, taču Es tevi no
turienes nometīšu, saka Tas Kungs. **5** Kad zagļi
vai laupītāji pie tevis naktī būtu nākuši, (ak,
kā tu esi izdeldēts!) vai tie nebūtu zaguši savu
tiesu? Kad vīna lasītāji pie tevis būtu nākuši, vai
tie kādas vīna stīgas nebūtu atlicinājuši? **6** Kā
Ēsava (mantas) ir izmeklētas un viņa apslēptās
lietas izvaicātas! **7** Visi tavi biedri tevi izdzen
no savām robežām ārā, tavi draugi tevi pieviļ
un pārvar; kas tavu maizi ēd, tie tevi ievaino.
Saprašanas pie viņa nav. **8** Vai tas nenotiks tai
dienā, saka Tas Kungs, ka Es iznīcināšu tos gudros
no Edoma un saprašanu no Ēsava kalniem? **9** Tavi
varenie, Tēman, baiļosies, lai ikviens no Ēsava
kalniem top izdeldēts kaujā. **10** Tā varas darba
dēļ, ko tu savam brālim Jēkabam esi padarījis,
kauns tevi apsegs, un tu tapsi izdeldēts mūžīgi.
11 Tai dienā, kad tu viņam stāvēji pretī, tai dienā,
kad naidnieki viņa spēku aizveda cietumā un
svešinieki iegāja pa viņa vārtiem un meslus meta
par Jeruzālemi, tad tu arīdzan biji kā viens no
tiem. **12** Bet tev vairs ar prieku nebūs redzēt sava
brāļa dienu, viņa nelaimes dienu, nedz līksmoties
par Jūda bērniem viņu bēdu dienā, nedz lepoties
ar savu muti bailības dienā. **13** Neej pa Manu
ļaužu vārtiem viņu nelaimes dienā, nedz skaties
uz viņu ļaunumu viņu posta dienā, nedz izstiep
(rokas) pēc viņu mantām viņu bēdu dienā. **14**
Nestāvi uz ceļa jūtīm, viņu bēgļus izdeldēt, nedz
nodod viņu atlikušos bēdu dienā. **15** Jo Tā Kunga
diena ir klāt pār visiem pagāniem. Tā kā tu esi
darījis, tāpat tev darīs, tavi darbi atgriezīsies uz
tavu galvu. **16** Jo kā jūs esiet dzēruši (Manu dusmu
kausu) uz Mana svētā kalna, tā visi pagāni dzers
bez mitēšanās, it tiešām tie dzers un plītēs, un
būs tā kā tie tur nebūtu bijuši. **17** Bet uz Ciānas
kalna būs izglābšana, un tas būs par svētumu, un
tie no Jēkaba nama iemantos savas tiesas. **18** Un
Jēkaba nams būs uguns, un Jāzepa nams liesma,
un Ēsava nams būs par rugājiem, un tie pret tiem
iedegsies un tos aprīs, tā ka Ēsava namam neviens
neatliks, jo Tas Kungs to ir runājis. **19** Un tie
no dienas vidus iemantos Ēsava kalnus, un kas
ielejā dzīvo, iemantos Fīlistus, un tie iemantos
Efraīma lauku un Samarijas lauku, un Benjamins
Gileādu. **20** Un tie aizvestie no Israēla bērnu kara
spēka iemantos to, kas Kanaāniešiem piederēja
līdz Sareptai, un tie aizvestie no Jeruzālemes, kas
ir Sefaradā, iemantos tās pilsētas pret dienvidiem.
21 Un pestītāji celsies uz Ciānas kalna, tiesāt Ēsava
kalnus, un valstība piederēs Tam Kungam.

Jonas

1 Tā Kunga vārds notika uz Jonu, Amitajus dēlu, sacīdams: **2** Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu,
un sludini pret to, jo viņas bezdievība ir uzkāpusi
Manā priekšā. **3** Bet Jona cēlās, bēgt no Tā Kunga
vaiga uz Taršišu; un viņš nogāja uz Joppi un tur
atrada laivu, kas gāja uz Taršišu, un nodeva maksu
un kāpa iekšā, ar tiem braukt uz Taršišu, nost no
Tā Kunga vaiga. **4** Bet Tas Kungs lika nākt lielam
vējam jūrā, un liela vētra cēlās jūrā, tā ka tā laiva
taisījās lūst. **5** Tad tie laivinieki bijās un kliedza
ikviens uz savu dievu un meta tos rīkus, kas laivā
bija, jūrā, laivu atvieglināt no tiem. Bet Jona bija
nogājis laivas apakšā un gulēja cietā miegā. **6** Tad
laivas virsnieks pie viņa nāca un uz viņu sacīja: ko
tu guli? Celies, piesauc savu Dievu, varbūt ka tas
Dievs mūs pieminēs, ka mēs neejam bojā. **7** Un tie
sacīja cits uz citu: iesim, metīsim meslus(lozes),
lai zinām, kura dēļ šis ļaunums mums uziet? Un
kad tie mesloja, tad Jona tapa iezīmēts. **8** Tad tie
uz viņu sacīja: saki mums jel, kādēļ šis ļaunums
pār mums nāk? Kāds tavs amats un no kurienes tu
nāci? Kura ir tava zeme, un no kuras tautas tu esi?
9 Tad viņš uz tiem sacīja: es esmu Ebrejs un bīstos
To Kungu, to debes' Dievu, kas jūru un sausumu
radījis. **10** Tad tie vīri bijās ar lielu bijāšanu un uz
viņu sacīja: kā tu tā esi darījis? Jo tie vīri zināja,
ka viņš no Tā Kunga vaiga bēga, jo viņš tiem to
bija stāstījis. **11** Un tie uz viņu sacīja: ko lai mēs ar
tevi darām, ka jūra mums nostājās? Jo jūra palika
arvienu briesmīgāka. **12** Un viņš uz tiem sacīja:
ņemiet mani un metiet mani jūrā, tad jūra jums
nostāsies; jo es zinu, ka šī lielā vētra pār jums nāk
manis dēļ. **13** Bet tie vīri airēja un gribēja laivu
vest malā, bet tie neiespēja, jo jūra palika arvienu
briesmīgāka. **14** Tad tie piesauca To Kungu un
sacīja: ak Kungs, lai jel mēs neejam bojā šā vīra
dvēseles dēļ, un nepielīdzini mums nenoziedzīgas
asinis, jo Tu, Kungs, esi darījis, kā Tev bija pa
prātam. **15** Un tie ņēma Jonu un viņu iemeta jūrā;
tad jūra nostājās no savas kaukšanas. **16** Tad tie
vīri bijās To Kungu ar lielu bijāšanu un upurēja
Tam Kungam upurus un solīja solījumus. **17** Un
Tas Kungs sūtīja lielu zivi, Jonu aprīt, un Jona
sabija tās zivs vēderā trīs dienas un trīs naktis.

2 Un Jona pielūdza To Kungu, savu Dievu, no
zivs vēdera **2** Un sacīja: es piesaucu To Kungu
savās bēdās, un Viņš man atbildēja, es kliedzu no
elles vēdera, un Tu klausīji manu balsi. **(Sheol h7585)**
3 Tu mani nometi dziļumā, jūras apakšā, un ūdens
mani apstāja, visi Tavi plūdi un Tavi viļņi gāja pār
mani pāri. **4** Tad es sacīju: es esmu atmests no
Tavām acīm, tomēr es atkal skatīšu Tavu svēto
namu. **5** Ūdens mani apstāja līdz pašai dvēselei,
dziļumi mani apkampa, ašķi apsedza manu galvu.
6 Es nogrimu pie kalnu pamatiem, zeme savas
durvis pār mani bija aizdarījusi mūžīgi, bet Tu
manu dzīvību esi izvedis no posta, Kungs, mans
Dievs. **7** Kad mana dvēsele iekš manis izsamisējās,
tad es pieminēju To Kungu, un mana lūgšana nāca
pie Tevis Tavā svētā namā. **8** Kas turas pie viltīgas
nelietības tie zaudē savu žēlastību. **9** Bet es Tev
upurēšu ar pateicības balsi; ko esmu solījis, to es
maksāšu. Pie Tā Kunga ir pestīšana. **10** Un Tas
Kungs runāja uz to zivi, un tā izvēma Jonu malā.

3 Un Tā Kunga vārds notika otru reizi uz Jonu
sacīdams: **2** Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu,
un sludini pret viņu to sludināšanu, ko Es tev
sacīšu. **3** Tad Jona cēlās un gāja uz Ninivi pēc Tā
Kunga vārda. Bet Ninive bija liela Dieva pilsēta
treju dienu gājumu. **4** Un Jona sāka pilsētā iet
vienas dienas gājumu un sludināja un sacīja: vēl
četrdesmit dienas, tad Ninive taps apgāzta. **5**
Tad Ninives ļaudis ticēja uz Dievu un izsauca
gavēni un apģērbās ar maisiem, gan lieli, gan
mazi. **6** Un kad tas vārds Ninives ķēniņa priekšā
nāca, tad viņš cēlās no sava goda krēsla un nolika
savas ķēniņa drēbes no sevis un apvilka maisu un
apsēdās pelnos. **7** Un viņš lika izsaukt un sludināt
Ninivē ķēniņa un viņa lielkungu pavēli: lai ne
cilvēks, ne lops, ne vērsis, ne avs nekā nebauda,
lai neiet ganos un nedzer ūdeni. **8** Bet cilvēki un
lopi lai sedzās ar maisiem un Dievu gauži piesauc,
un lai tie atgriežas ikviens no sava ļaunā ceļa un
no tā varas darba, kas viņu rokās. **9** Varbūt ka
Dievs atgriezīsies, un Viņam būs žēl un atkāpsies
no Savas dusmības karstuma, ka mēs neejam bojā.
10 Un Dievs redzēja viņu darbus, ka tie atgriezās
no sava niknā ceļa, un Dievam palika žēl viss tas
ļaunums, ko Viņš bija runājis, tiem darīt, un to
nedarīja.

4 Tas rieba Jonam ar gaužu riebšanu, un viņa
dusmība iedegās. **2** Un viņš pielūdza To Kungu
un sacīja: ak Kungs, vai es tā nesacīju, kad es
vēl biju savā zemē? Tāpēc es papriekš steidzos
bēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi žēlīgs un
žēlsirdīgs Dievs, lēnprātīgs un no lielas žēlastības,
kam paliek žēl par to ļaunumu. **3** Tad nu, Kungs,
ņem manu dvēseli no manis, jo man ir labāki mirt
nekā dzīvot. **4** Bet Tas Kungs sacīja: vai tu gan
dusmo pareizi? **5** Un Jona izgāja no pilsētas un
apsēdās pret rīta pusi no pilsētas un tur sev taisīja
būdiņu un apsēdās tur pavēnī, tiekams redzētu,

kas ar to pilsētu būs. **6** Tad Dievs Tas Kungs deva
rīcinus stādu (ar lielām lapām); tas uzauga pār
Jonu, lai viņam būtu ēna pār galvu un lai viņu
atsvabinātu no viņa ļaunuma; un Jona priecājās
par to rīcinus stādu ar lielu prieku. **7** Bet Dievs
deva tārpu otrā dienā, kad saule uzlēca, tas dūra
to rīcinus stādu, ka tas nokalta. **8** Un kad saule
uzlēca, tad Dievs deva sausu rīta vēju, un saule
spieda Jonam uz galvu, ka tas kļuva gurdens, un
viņš savai dvēselei vēlēja mirt un sacīja: labāk
man būtu mirt nekā dzīvot. **9** Tad Dievs sacīja
uz Jonu: vai tev šķiet, ka tu pareizi dusmo par
to rīcinus stādu? Un viņš sacīja: gan pareizi es
dusmoju līdz pat nāvei. **10** Bet Tas Kungs sacīja:
tev ir žēl tā rīcinus stāda, pie kā tu neesi ne
strādājis ne to audzinājis, kas vienā naktī cēlies
un vienā naktī nozudis. **11** Un Man nebija žēlot to
lielo pilsētu Ninivi, kur iekšā daudz vairāk nekā
simts un divdesmit tūkstoši cilvēku, kas nezin
izšķirt labo no kreisās rokas, un daudz lopu?

Michas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Mihu,
to Marezieti, Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda
ķēniņu, dienās, ko viņš redzējis par Samariju un
Jeruzālemi. **2** Klausāties, tautas visas, ņem vērā,
zeme un viss, kas tur iekšā, jo Tas Kungs Dievs
pret jums būs liecinieks, Tas Kungs no Sava svētā
nama. **3** Jo redzi, Tas Kungs iziet no Savas vietas,
viņš nolaižas un stāv uz zemes augstumiem, **4**
Un kalni apakš Viņa izkūst, un ielejas izšķīst kā
vasks ugunī, kā ūdens, kas gāžas uz leju. **5** Šo
visu Viņš darīs Jēkaba nozieguma dēļ un Israēla
bērnu grēku dēļ. Bet kur ir Jēkaba noziegums?
Vai ne Samarijā? Un kur ir Jūda elku altāri?
Vai ne Jeruzālemē? **6** Tāpēc Es Samariju darīšu
par akmeņu kopu laukā, par vīna dārzu, un Es
viņas akmeņus nogāzīšu ielejā un atklāšu viņas
pamatus. **7** Un visi viņas dievekļi taps sadauzīti,
un visas viņas mauku dāvanas taps sadedzinātas
ar uguni, un visus viņas elkadievus Es darīšu
par tuksnesi; jo tie ir sakrāti no mauku algas,
un paliks atkal par mauku algu. **8** Par to man
jābēdājas un jāraud, es iešu aplaupīts un kails, es
sākšu kaukt kā šakāļi un gaust kā jauni strausi. **9**
Jo viņas mocības ir nāvīgas, jo tās ir nākušas līdz
Jūdam, un stiepjas līdz manu ļaužu vārtiem, līdz
Jeruzālemei. **10** Nesludinājiet to Gatā, neraudiet
tik gauži, vārtaties pīšļos pīšļu namā, **11** Aizej
Šafīras iedzīvotāja, bezkaunīgi atsegta! Caēnanas
iedzīvotāja neiziet; žēlošana Betecelē nestājās; **12**
Jo Marotas iedzīvotāja noskumst par to (zudušo)
labumu, ka ļaunums no Tā Kunga ir nācis līdz
Jeruzālemes vārtiem. **13** Jūdz zirgus ratos, Lakisas
iedzīvotāja; še ir grēku iesākums Ciānas meitai, ka
iekš tevis Israēla noziegumi ir atrasti. **14** Tādēļ
sūti dāvanas uz Gatas Marezeti. Aksibas nami
Israēla ķēniņiem paliks par meliem. **15** Es tev vēl
reiz atvedīšu mantinieku, Marezas iedzīvotāja; uz
Adulamu aizies Israēla gods. **16** Nodzeni sev galvu
pliku savu mīļo bērnu dēļ, dari savu pleiķi platu
kā (maitu)lijai, tāpēc ka tie no tevis ir aizvesti.

2 Ak vai, tiem, kas domā netaisnību un sataisa
ļaunumu uz savām cisām; rīta gaismā tie to
izdara, jo viņu roka to iespēj. **2** Un tie iekāro
tīrumus un tos laupa, un namus, un tos paņem;
tā tie dara varas darbu pie vīra un viņa nama,
pie cilvēka un viņa mantas. **3** Tādēļ Tas Kungs tā
saka: redzi, Es domāju ļaunumu pret šo cilti, no tā
jūs savus kaklus neizvilksiet un nestaigāsiet tik
grezni; jo laiks ir ļauns. **4** Tai dienā cels sakāmu
vārdu par jums un gauži žēlosies: „tas noticis“,
sacīs: „mēs pavisam postīti! Manu ļaužu tiesa
top izmīta; kā Viņš man to atrauj! Atkāpējiem
Viņš izdala mūsu tīrumus.“ **5** Tāpēc tev nebūs
neviena, kas tev zemi mēros un dalīs Tā Kunga
draudzē. **6** „Nesludinājiet!” Tā tie sludina. Ja tiem
nesludinās, tad negods nezudīs. **7** Tu, ko sauc par
Jēkaba namu, vai tad Tas Kungs nepacietīgs? Vai
tādi ir viņa darbi? Vai Mani vārdi nav laipnīgi
tam, kas staigā, kā piederās? **8** Bet nesen Mani
ļaudis cēlās kā ienaidnieki; jūs laupāt no apģērba
mēteli tiem, kas mierīgi iet garām un nemeklē
kara. **9** Jūs izdzenāt Manu ļaužu sievas no viņu
skaistiem namiem, jūs atņemat viņu bērniņiem
Manu glītumu mūžam. **10** Ceļaties un ejat projām,
jo šī zeme jums nebūs par dusu tās nešķīstības
dēļ, kas pavisam maitāt samaitā. **11** Ja es būtu tāds
vīrs, kas pēc vēja un viltības grābstās un melotu,
ja es tev sludinātu par vīnu un dzērienu, tad es
būtu pravietis priekš šiem ļaudīm. **12** Pulcināt
Es tevi sapulcināšu, Jēkab, lasīt Es salasīšu kopā
Israēla atlikušos, Es tos kā avis likšu stiprā kūtī,
kā ganāmu pulku viņu laidaros, - tur no cilvēkiem
rībēs. **13** Lauzējs staigās viņu priekšā, tie lauzīsies
iekšā un ieies pa vārtiem un atkal izies tur ārā, un
viņu ķēniņš tiem ies priekšā, un Tas Kungs būs
viņu vadonis.

3 Un es sacīju: “Klausāties jel, Jēkaba virsnieki
un Israēla nama valdnieki: Vai jums nepiekrīt
tiesu zināt? **2** Jūs ienīstat labu un mīļojat ļaunu,
jūs tiem noplēšat ādu un gaļu no viņu kauliem.
3 Tiešām tie ir, kas ēd Manu ļaužu gaļu un tiem
nodīrā ādu un satriec viņu kaulus un pa gabaliem
saliek tā kā podā un kā gaļu katlā.” **4** Tad tie
brēks uz To Kungu, bet Viņš tos nepaklausīs, Viņš
tanī laikā Savu vaigu no viņiem apslēps, tā kā
viņu darbi bijuši ļauni. **5** Tā saka Tas Kungs pret
tiem praviešiem, kas Manus ļaudis maldina, kas
izsauc mieru, kad viņu zobiem ir ko kost; bet kas
viņiem nekā nedod mutē, pret to viņi sludina
karu: **6** “Nakts pār jums metīsies parādīšanu
vietā, un tumsa būs pār jums zīlēšanas vietā, un
saule noies pār šiem praviešiem, un diena taps
melna pār viņiem. **7** Un pareģi taps kaunā, un
zīlnieki nosarks, un tiem visiem būs aptīt savu
muti, jo Dieva atbildes nebūs.” **8** Bet es esmu pilns
spēka no Tā Kunga Gara un pilns tiesas un sirds
drošības, pasludināt Jēkabam viņa pārkāpumu
un Israēlim viņa grēkus. **9** Klausiet jel šo, Jēkaba
nama virsnieki un Israēla nama valdnieki, kam
taisnība ir riebīga un kas pārgrozāt visu patiesību,
10 Un uztaisāt Ciānu ar asinīm un Jeruzālemi ar
netaisnību. **11** Viņas virsnieki tiesā par dāvanām,
un viņas priesteri māca par algu, un viņas pravieši

zīlē par naudu, tomēr tie paļaujas uz To Kungu
un saka: "Vai Tas Kungs nav mūsu vidū? Mums
ļaunums neuzies." 12 Tāpēc jūsu dēļ Ciāna taps
arta kā tīrums, un Jeruzāleme paliks par akmeņu
kopu un šī nama kalns par meža kalnu.

4 Un notiks pastara laikā, tad Tā Kunga nama
kalns stāvēs pāri pār visiem kalniem un būs
paaugstināts pār pakalniem. 2 Un tautas tur
plūdīs un daudz pagāni tur noies un sacīs: "Nāciet,
ejam augšā uz Tā Kunga kalnu un uz Jēkaba Dieva
namu, ka Viņš mums māca Savus ceļus, un mēs
staigājam Viņa tekās", jo no Ciānas izies mācība
un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. 3 Un Viņš
tiesās lielas tautas un sodīs varenus pagānus it
tālu, un tie pārkals savus zobenus par lemešiem
un savus šķēpus par cirpēm (ecešām), tauta pret
tautu nepacels zobenu un vairs nemācīsies karot,
4 Bet tie sēdēs ikviens apakš sava vīna koka un
apakš sava vīģes koka, un nebūs neviena, kas tos
iztrūcinās, jo Tā Kunga Cebaot mute to runājusi.
5 Jo visas tautas staigā ikviena sava dieva vārdā,
bet mēs staigāsim Tā Kunga, sava Dieva, vārdā
mūžīgi mūžam. 6 "Tai dienā," saka Tas Kungs, "Es
sapulcināšu, kas klibo, un salasīšu, kas aizdzīts, un
ko Es biju mocījis, 7 Un Es darīšu, ka klibajam būs
atlikums un ka aizdzītais paliks par varenu tautu,
un Tas Kungs būs ķēniņš pār tiem Ciānas kalnā no
šā laika un mūžīgi mūžam. 8 Un tu ganības torni,
Ciānas meitas stiprums, pie tevis nāks un tev tiks
tā pirmā valdība, Jeruzālemes meitas valstība." 9
Nu tad, kāpēc tu brēc ar tādu brēkšanu? Vai tev
nav ķēniņa? Vai tavs padoma devējs gājis bojā, ka
tevi sāpes sagrābušas, kā dzemdētāju? 10 Ciet jel
un vaidi, Ciānas meita, kā dzemdētāja. Jo nu tu
gan iziesi no pilsētas ārā un dzīvosi laukā un iesi
uz Bābeli, bet tur tu tapsi izglābta, tur tevi Tas
Kungs izpestīs no tavu ienaidnieku rokas. 11 Nu
gan daudz pagānu pret tevi sapulcināti un saka:
lai viņa top sagānīta, lai mūsu acis (prieku) redz
pie Ciānas. 12 Bet tie nezin Tā Kunga domas un
nesaprot Viņa padomu, ka Viņš tos sakrājis kā
kūlīšus piedarbā. 13 Celies un kul, Ciānas meita,
jo Es tavu ragu darīšu par dzelzi un tavus nagus
par varu, un tu sakulsi daudz tautas; tad es Tam
Kungam nosvētīšu, ko viņi laupījuši, un viņu
padomu visas pasaules Valdītājam.

5 Nu tad pulcējies, pulku meita; viņi pret mums
apmetīsies. Tie ar rīksti sitīs Israēla soģi vaigā.
2 Un tu Bētleme Efrata, jebšu tu esi maza starp
tiem tūkstošiem no Jūda, no tevis Man izies (Tas),
kas būs Valdnieks iekš Israēla, un kura iziešana
ir no iesākuma, no mūžīgām dienām. 3 Tādēļ
Viņš tos nodos līdz tam laikam, kur dzemdētāja
dzemdēs. Tad viņa atlikušie brāļi atgriezīsies pie
Israēla bērniem. 4 Un Viņš stāvēs un ganīs Tā
Kunga spēkā, ar Tā Kunga, sava Dieva, vārda
augstību. Un tie dzīvos, jo nu Viņš taps liels
līdz pasaules galiem. 5 Un šis būs miers. Kad
Asurs nāks mūsu zemē un ieies mūsu pilīs, tad
mēs pret to iecelsim septiņus ganus un astoņus
cilvēku virsniekus. 6 Tie noganīs Asura zemi
ar zobenu un Nimroda zemi viņas vārtos. Tā
Viņš mūs izglābs no Asura, kad tas nāks mūsu
zemē, un kad ieies mūsu robežās. 7 Un Jēkaba
atlikums būs daudz tautu starpā kā rasa no Tā
Kunga, kā lietus lāses uz zāles, kas negaida uz
nevienu nedz cerē uz cilvēka bērnu. 8 Tiešām,
Jēkaba atlikums būs pagānu starpā, daudz tautu
vidū, kā lauva starp meža zvēriem, kā jauns lauva
starp avju ganāmiem pulkiem, kas ielauzies samin
un saplosa, un nav glābēja. 9 Tava roka būs
paaugstināta pār taviem pretiniekiem, un visi
tavi ienaidnieki taps izdeldēti. 10 "Un notiks tai
dienā", saka Tas Kungs, "ka Es izdeldēšu tavus
zirgus no tava vidus un iznīcināšu tavus ratus. 11
Un Es izdeldēšu tavas zemes pilsētas un nolauzīšu
visas tavas stiprās vietas. 12 Un Es izdeldēšu
buršanu no tavas rokas, ka zīlnieki pie tevis vairs
nebūs. 13 Un Es izdeldēšu tavus dievekļus un tavus
elkudievu stabus no tava vidus, un tu nemetīsies
zemē priekš savu roku darba. 14 Es izraušu tavas
ašeras no tava vidus un iznīcināšu tavas pilsētas.
15 Un Es atriebšos ar dusmību un bardzību pie
tiem pagāniem, kas neklausa."

6 Klausāties jel, ko Tas Kungs saka: "Celies,
tiesājies ar kalniem, un pakalni lai dzird tavu
balsi." 2 Klausāties, kalni, Tā Kunga tiesāšanos un
jūs stiprie zemes pamati, jo Tam Kungam ir tiesas
lieta ar Saviem ļaudīm, un Viņš grib tiesāties ar
Israēli. 3 "Ak Mana tauta, ko Es tev esmu darījis?
Ar ko Es tevi esmu apgrūtinājis? Atbildi Man! 4
Gan Es tevi esmu izvedis no Ēģiptes zemes un
tevi izpestījis no vergu nama un tavā priekšā
sūtījis Mozu un Āronu un Mirjamu. 5 Mana tauta,
piemini jel, ko Balaks, Moaba ķēniņš, izdomāja, un
ko Bileāms, Peora dēls, viņam atbildēja, no Sitimas
līdz Gilgalai, lai tu atzīsti Tā Kunga taisnību." 6
Ar ko es iešu pretī Tam Kungam? Kā zemošos tā
augstā Dieva priekšā? Vai iešu Viņam pretī ar
dedzināmiem upuriem, ar gada veciem teļiem. 7
Vai Tam Kungam būtu labs prāts pie tūkstošiem
auniem? Vai pie desmit tūkstošām eļļas upēm?
Vai došu savu pirmdzimto par savu noziegumu,
savas miesas augli par savas dvēseles grēkiem?
8 Viņš tev, cilvēks, darījis zināmu, kas labs, un

ko Tas Kungs no tevis prasa: tikai taisnību darīt,
žēlastību mīlēt un pazemīgi staigāt sava Dieva
priekšā. 9 Tā Kunga balss sauc pilsētai un gudrība
ir Tavu Vārdu bīties: "Klausies to rīksti(zizli)
un Kas to draud. 10 Vai bezdievīga namā vēl
paliek netaisnas mantas un tā sasodītā mazā ēfa?
11 Vai nenoziedzīgs būšu pie bezdievīga svara
un pie maisa ar viltīgiem svara akmeņiem? 12
Viņas bagātie piepildās ar varas darbu, un viņas
iedzīvotāji runā melus, un viņu mēle ir viltīga
viņu mutē! 13 Tādēļ arī Es tevi ievainošu, un tevi
sitīšu un postīšu tavu grēku dēļ. 14 Tu ēdīsi, bet
nepieēdīsies, un tavs vēders būs tukšs; un ko tu
nesīsi, to tu neaiznesīsi, un ko tu aiznesīsi, to
es nodošu zobenam. 15 Tu sēsi, bet nepļausi, tu
mīsi eļļas ogas, bet ar eļļu nesvaidīsies, un jaunu
vīnu(darināsi), bet vīna nedzersi. 16 Jo tur cienī
Omrus ieradumu un visus Ahaba nama darbus, un
jūs staigājat viņu padomos. Tādēļ Es tevi nodošu
par postu un viņas iedzīvotājus par apsmieklu, un
jūs nesīsiet Manu ļaužu negodu."

7 Vai man, jo es esmu, kā kad koku augļi sakrāti,
kā kad vīna ogas otru reiz nolasītas; neviena
ķekara ko ēst, nevienas agrīnās vīģes, kas manai
dvēselei gribās. 2 Dievbijīgie iznīkuši no zemes,
un taisna nav cilvēku vidū; tie visnotaļ glūn uz
asinīm, cits citam tie met tīklus. 3 Abām rokām
tie dara ļaunu cik spēdami; valdnieks prasa un
soģis tiesā par maksu, un lielskungs izrunā savas
sirds kārību, un tā tie to sapin. 4 Tas labākais no
tiem ir kā ērkšķis, un tas taisnākais kā ērkšķu
krūms. Tavu sargu diena, tava piemeklēšana nāk
- tad tie būs izsamisuši. 5 Neticat tuvākam un
nepaļaujaties uz draugu; pasargi savas mutes
durvis priekš tās, kas guļ tavā klēpī. 6 Jo dēls
nicina tēvu, meita ceļas pret savu māti, vedekla
pret savu vīra māti, cilvēka ienaidnieki ir viņa
paša mājas ļaudis. 7 Bet es cerēšu uz To Kungu,
es gaidīšu uz Dievu, savu Pestītāju; mans Dievs
mani paklausīs. 8 Nepriecājies, mana ienaidniece!
Kad es esmu kritis, es atkal celšos; kad es sēžu
tumsībā, tad Tas Kungs ir mans gaišums. 9 Es
nesīšu Tā Kunga dusmību, jo es pret Viņu esmu
grēkojis, tiekams Viņš iztiesās manu tiesas lietu
un man nesīs tiesu. Viņš mani vedīs gaismā, es
redzēšu ar prieku Viņa taisnību. 10 Un mana
ienaidniece to redzēs un taps apsegta ar kaunu, -
kas uz mani saka: kur ir Tas Kungs, tavs Dievs?
Manas acis redzēs, ka viņu samīs kā dubļus ielā. 11
Nāks diena, tad tavi mūri taps uzcelti, tanī dienā
robeža tālu sniegsies. 12 Tanī dienā pie tevis nāks
no Asura un Ēģiptes pilsētām, un no Ēģiptes līdz
lielupei, un no vienas jūras līdz otrai un no viena
kalna līdz otram. 13 Bet zeme taps postā savu
iedzīvotāju dēļ, viņu darba augļu dēļ. 14 Tu tad
gani Savus ļaudis ar Savu zizli, Savas mantības
ganāmo pulku, kas savrup dzīvo Karmeļa mežā;
lai tie gana pa Basanu un Gileādu tā kā vecos
laikos. 15 Es tiem likšu brīnumus redzēt, kā tanīs
dienās, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. 16 Pagāni
to redzēs un taps kaunā ar visu savu varu, tie
roku liks uz muti, viņu ausis taps kurlas. 17 Tie
laizīs pīšļus kā čūska, kā zemes tārpi tie trīcēs
savās pilīs, tie bīsies To Kungu, mūsu Dievu, un
baiļosies no Tevis. 18 Kur ir tāds Dievs kā Tu?
Kas piedod noziegumu un pamet pārkāpumu
Savas mantības atlikušiem; Viņš nepatur Savu
dusmību mūžīgi, jo Viņam ir labs prāts žēlot.
19 Viņš atkal par mums apžēlosies, Viņš deldēs
mūsu noziegumus. Tiešām, Tu visus viņu grēkus
metīsi jūras dziļumos. 20 Jēkabam Tu parādīsi
uzticību, Ābrahāmam žēlastību, ko mūsu tēviem
esi zvērējis no vecām dienām.

Nachuma

1 Spriedums par Ninivi. Nakuma, tā Elkozieša,
parādīšanas grāmata. **2** Bargs Dievs un atriebējs
ir Tas Kungs, Tas Kungs ir atriebējs un ļoti bargs,
Tas Kungs ir atriebējs Saviem pretiniekiem, un
atmaksā Saviem ienaidniekiem. **3** Tas Kungs ir
lēnprātīgs un liels spēkā, bet nepamet nesodītu;
Tā Kunga ceļš ir viesulī un vētrā, un padebesī
ir Viņa kāju pīšļi, **4** Viņš rāj jūru, un tā izsīkst,
Viņš izžāvē visas upes; Basana un Karmels vīst,
arī Lībanus zaļums nokalst. **5** Kalni Viņa priekšā
dreb, un pakalni izkūst, zeme trīc Viņa priekšā
un pasaule un visi, kas tur dzīvo. **6** Kas pastāvēs
priekš Viņa dusmības, un kas pacelsies Viņa
bardzības karstumā? Viņa dusmība ir izgāzta kā
uguns, un akmens kalni no Viņa top sašķelti. **7** Tas
Kungs ir labs, patvērums bēdu dienā, Viņš pazīst
tos, kas uz Viņu paļaujas. **8** Bet ar lielu lieliem
plūdiem Viņš iznīcinās viņas(Ninives) vietu, un
tumsība vajās Savus(Viņa) ienaidniekus. **9** Ko jūs
domājat pret To Kungu? Viņš darīs galu; bēdas
divreiz necelsies. **10** Jo lai tie ir sapinušies kā
ērkšķi un pilni kā mucas, tie taps pavisam aprīti
kā sausi rugāji. **11** No tevis(Ninive) ir izgājis, kas
ļaunu domā pret To Kungu, nesās ar negantu
padomu. **12** Tā saka Tas Kungs: jebšu tiem labi
izdodas, un jebšu viņu ir daudz, taču tie taps
nocirsti un būs pagalam. Es tevi(Jūda) gan esmu
spaidījis, bet Es tevi vairs nespaidīšu. **13** Bet nu
Es viņa jūgu no tevis salauzīšu un saraušu tavas
saites, **14** Bet pret tevi Tas Kungs ir pavēlējis,
ka no tava vārda vairs nebūs dzimums; no tava
dieva nama Es izdeldēšu grieztas un lietas bildes;
Es tev rakšu tavu kapu, jo tu esi viegls atrasts.
15 Redzi, uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas
mieru sludina; svētī savus svētkus, ak Jūda, maksā
savus solījumus; jo tas negantais pie tevis vairs
nenāks, viņš ir pavisam izdeldēts.

2 Postītājs ceļas pret tevi, - sargi pili, lūko uz
ceļu, stiprini gurnus un centies spēcīgi! **2** Jo
Tas Kungs atkal uzceļ Jēkaba godību, tā kā Israēla
godību, jo laupītāji tos aplaupījuši un maitājuši
viņu vīna stīgas. **3** Viņa varoņu priekšturamās
bruņas ir sarkanas, viņa kara ļaudis purpurā
ģērbušies, rati spīd kā uguns liesmas tai dienā,
kad viņš apbruņojās, un šķēpi top cilāti. **4** Rati
rīb uz ielām, tie skraida gatvēs, viņu izskats ir kā
uguns lāpas, tie laistās kā zibeņi. **5** Viņš piemin
savus varenos, tie klūp savā ceļā, tie steidzās uz
mūriem un sataisa patvērumu. **6** Upju vārti ir
atdarīti, un pils iet bojā. **7** Un ķēniņiene krīt
kaunā un top aizvesta, un viņas kalpotājas vaid
kā baloži un sit pie savām krūtīm. **8** Jo Ninive
bija kā ūdeņu ezers no tā laika, kad tā cēlusies.
Bet tie bēg. Stāvat, stāvat! Bet neviens neskatās
atpakaļ. **9** Laupāt sudrabu, laupāt zeltu, jo tur
mantas bez gala un visādu dārgumu papilnam. **10**
Posts un postaža un tuksnesis, sirds izkūst, ceļi
dreb, un visi gurni gurst, un visi viņu vaigi nobāl.
11 Kur nu ir tas lauvu dzīvoklis un tā jauno lauvu
ganība, kur tas lauva, tā lauvu māte ar tiem lauvu
bērniem staigāja, un nebija, kas tos iztraucēja? **12**
Bet tas lauva laupīja gan priekš saviem bērniem
un žņaudza priekš tām lauvu mātēm, savas alas
viņš pildīja ar laupījumu un savus dzīvokļus ar
to, ko saplosīja. **13** Redzi, Es celšos pret tevi, saka
Tas Kungs Cebaot; un sadedzināšu dūmos viņas
ratus un zobens aprīs tavus lauvu bērnus, un
Es izdeldēšu tavu laupījumu no zemes, un tavu
vēstnešu balsi vairs nedzirdēs.

3 Ak vai, tai asins pilsētai, kas visa pilna melu
un varas darbu; laupīšana tur nemitās. **2** Klau,
pātagas plīkšķ, riteņi rīb, zirgi skraida un rati
rūc! **3** Jātnieki jāj, zobeni zib, šķēpi spīd! Bez
skaita nokauto, pulkiem mirušo, bez gala līķu, ka
krīt pār līķiem. **4** Viss tas notiks caur tās daiļās
maukas, tās gudrās burves, lielo maucību, kas ar
savu maukošanu tautas apmānījusi un ciltis ar
savu buršanu. **5** Redzi, Es esmu pret tevi, saka Tas
Kungs Cebaot, un Es atsegšu tavas (drēbju) vīles
tavā priekšā, un rādīšu pagāniem tavu plikumu un
valstīm tavu kaunu. **6** Es metīšu uz tevi gānekļus
un tevi sagānīšu un likšu tevi par biedēkli, **7**
Ka visi, kas tevi redz, no tevis bēgs un sacīs:
Ninive ir postīta! Kam tās būs žēl? Kur man tev
meklēt iepriecinātājus? **8** Vai tu esi labāka nekā
NoAmona, kas sēdēja pie upēm, kam visapkārt
bija ūdeņi, kam jūra bija par stiprumu un jūra
par mūri? **9** Moru(Etiopiešu) zeme bija viņas
stiprums un Ēģipte bez gala, Puts un Libija tev bija
par palīgu. **10** Viņa arīdzan ir aizvesta un gājusi
cietumā, arī viņas bērni ir nokauti visu ielu stūros,
un par viņas goda vīriem meta meslus, un visus
viņas lielkungus slēdza ķēdēs. **11** Tāpat tev būs
piedzerties un krist tumsā un meklēt patvērumu
no saviem ienaidniekiem. **12** Visas tavas stiprās
pilis ir kā vīģes koki ar pirmiem augļiem; kad
tos krata, tad tie krīt mutē ēdējam. **13** Redzi,
tavi ļaudis tavā vidū ir bābas, tavas zemes vārti
atveras taviem ienaidniekiem, uguns aprij tavus
aizšaujamos. **14** Smelies ūdeni, jo tu tapsi apsēsta,
stiprini savas pilis, ej uz ķieģeļu cepli un min
mālus, taisi stiprus ķieģeļus. **15** Uguns tevi aprīs,
zobens tevi izdeldēs, viņš tevi norīs kā vaboli;

vairojies kā vaboles, vairojies kā siseņi. **16** Tev ir
vairāk tirgotāju nekā debess zvaigznes; vaboles
izpleš spārnus un aizskrien. **17** Tavi cienīgie ir kā
siseņi, un tavi virsnieki kā vaboles, kas apmetās
pie sētām dzestrā laikā, bet kad saule uzlec, tad
tie aizskrien, tā ka viņu vietu nezin, kur tie ir. **18**
Tavi gani, ak Asīrijas ķēniņ, guļ, tavi cienīgie dus,
tavi ļaudis izklīduši pa kalniem, un neviens tos
nesapulcina. **19** Tavai vainai nav dziedināšanas,
tava kaite ir nāvīga; visi, kas par tevi dzird, sasit
rokas par tevi. Jo kam tavs niknums nav uzgājis
bez mitēšanās?

Habakuka

1 Spriedums, ko pravietis Habakuks redzējis. **2** Cik ilgi, ak Kungs, es kliegšu un Tu nepaklausi?
Cik ilgi es Tevi piesaukšu par varas darbu, un Tu
neizglābi? **3** Kāpēc Tu man lieci redzēt netaisnību
un skaties uz varas darbu? Jo posts un varas darbs
ir manā priekšā, un ķildas rodas un bāršanās ceļas.
4 Tāpēc bauslība paliek bez spēka un tiesa nekad
nenāk gaismā, jo bezdievīgie apstāj taisno, tādēļ
tiesa tiek pārgrozīta. **5** Skatāties uz tautām un
ņemat vērā un brīnīdamies brīnaties, jo Es daru
darbu jūsu dienās, ko jūs neticēsiet, kad to stāstīs.
6 Jo redzi, Es atvedīšu Kaldejus, rūgtu un čaklu
tautu, kas izplētīsies pār zemi un iemantos mājas
vietas, kas viņai nepieder. **7** Šī ir briesmīga un
bijājama(tauta), viņas tiesa un augstība iziet no
viņas pašas. **8** Jo viņas zirgi ir čaklāki nekā pardeļi
un žiglāki nekā vilki vakarā. Un viņas jātnieki
skraida, viņas jātnieki nāk no tālienes un atskrien
kā ērglis, kas steidzās uz barību. **9** Tie visi nāk
uz varas darbu; kurp tie savu vaigu griež, tur tie
laužās cauri kā rīta vējš un sagrābj cietumniekus
kā smiltis. **10** Un viņš apmēda ķēniņus, un
valdnieki tam par apsmieklu, viņš apsmej visas
stiprās pilis un saber pīšļus un tās uzņem. **11** Tad
viņš griežas kā vējš un aizskrien un noziedzās,
turēdams savu spēku par savu dievu. **12** Vai Tu
neesi no iesākuma Tas Kungs, mans Dievs, mans
Svētais? Mēs nemirsim. Tu, Kungs, viņu esi iecēlis
par sodību, un viņu apstiprinājis, Tu akmens
kalns, par pārmācību. **13** Tavas acis ir šķīstas, ka
nevar ieredzēt ļaunumu, un grūtumu Tu nevari
uzlūkot. Kāpēc Tu gribi skatīties uz atkāpējiem un
klusu ciest, kad bezdievīgais to aprij, kas taisnāks
nekā viņš? **14** Un kāpēc Tu cilvēkus gribi darīt kā
zivis jūrā, kā līdējus tārpus, kam valdnieka nav?
15 Viņš visus izvelk ar makšķeri, viņš tos sakrāj
savā tīklā, un tos sapulcina savos valgos, tāpēc
viņš priecājās un līksmojās. **16** Tādēļ viņš upurē
savam tīklam un kvēpina saviem valgiem, jo caur
tiem viņa tiesa ir palikusi tauka un viņa barība
garda. **17** Vai viņš tad tāpēc iztukšos savu tīklu?
Vai viņš arvien tautas apkaus bez žēlastības?

2 Es stāvu uz vakts un kāpju tornī un skatos,
lai redzu, ko Viņš man sacīs, un ko man
būs atbildēt uz manu sūdzību. **2** Un Tas Kungs
man atbildēja un sacīja: raksti to parādīšanu un
uzraksti to uz galdiem, ka to var viegli lasīt. **3** Tai
parādīšanai ir savs noliktais laiks un tā steidzās
uz galu un nevils; jebšu tā gan kavējās, tomēr
gaidi, jo tā nāktin nāks un nepaliks nepiepildīta.
4 Redzi, dvēsele viņam ir pārgalvīga un netaisna,
bet taisnais dzīvos caur savu ticību. **5** Un turklāt
kā viltīgs vīns ir lepns vīrs; tas nepastāv; tas
atpleš savu dvēseli platu kā elli, un kā nāve tas
nav pieēdināms; tas rauj pie sevis visas tautas un
sakrāj pie sevis visus ļaudis. **(Sheol h7585)** **6** Vai tad
šie visi par to neuzņems sakāmu vārdu un mīklu
un dziesmas par to? Un tie sacīs: vai tam, kas savu
padomu vairo ar svešu mantu, - cik ilgi tas būs?
Un uzkrauj sev smagus parādus. **7** Vai tad nejauši
necelsies tavi parādu dzinēji un neuzmodīsies tavi
spaidītāji? Un tu viņiem tapsi par laupījumu. **8**
Tāpēc ka tu daudz tautas esi aplaupījis, tad visas
atlikušās tautas tevi aplaupīs, cilvēku asiņu dēļ
un tā varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām
un pie visiem viņu iedzīvotājiem. **9** Vai tam,
kas netaisnu mantu krāj savam namam, ka savu
ligzdu taisa augstā vietā, lai no ļaunuma izglābjās.
10 Kauna lietu tu esi izdomājis savam namam,
izdeldēdams daudz ļaužu; tā tu esi grēkojis pret
savu dvēseli. **11** Jo akmens mūrī brēks un baļķis
griestos viņam atbildēs. **12** Vai tam, kas pilsētas
uzceļ ar asinīm un kas pilis uztaisa ar netaisnību!
13 Redzi, vai tas nav no Tā Kunga Cebaot, ka ļaudis
strādā priekš uguns un tautas darbojās velti?
14 Jo zeme taps piepildīta ar Tā Kunga godības
atzīšanu, kā ūdens apklāj jūras dibenu. **15** Vai
tam, kas savu tuvāku dzirdina, Tavas dusmas
piejaukdams, un viņu piedzirdina, ka var redzēt
viņa plikumu! **16** Tu esi pieēdināts ar kaunu, ne
ar godu. Dzer tu arīdzan un atklāji priekšādu! Tā
Kunga labās rokas biķeris griezīsies pie tevis un
negods nāks pār tavu godību. **17** Jo tas varas darbs
pie Lībanus tevi apklās, un tā zvēru izskaušana, ar
ko tu tos iztraucējis, to cilvēku asiņu dēļ un tā
varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām un pie
visiem viņu iedzīvotājiem. **18** Ko tad palīdzēs tēls,
ka griezējs to izgriezis, un lieta bilde un melu
mācītājs, un ka tēlotājs paļaujas uz savu tēlu un
taisa mēmus dievekļus? **19** Vai tam, kas uz koku
saka: uzmosties! - un uz mēmo akmeni: celies!
Vai tas varētu mācīt? Redzi, tas ir aplikts ar zeltu
un sudrabu, bet dvašas iekš viņa nav. **20** Bet Tas
Kungs ir savā svētā namā; ciet klusu viņa priekšā,
visa pasaule!

3 Pravieša Habakuka lūgšana, pēc augstas
dziesmas dziedama: Kungs, kad es dzirdēju
Tavu slavu, tad es izbijos. **2** Kungs, tas ir Tavs
darbs, izdari to gadiem ritot, gadiem ritot dari
to zināmu. Dusmībā piemini žēlastību. **3** Dievs
nāk no Tēmana un tas Svētais no Pārana kalniem.
(Sela) Viņa augstība apklāj debesis, un zeme ir
pilna Viņa slavas. **4** Un spožums atspīd kā (saules)

gaisma un stari Viņam abējās pusēs, un tur Viņa
spēcība slēpjās. 5 Viņa priekšā iet mēris, un sērga
uz viņa pēdām. 6 Viņš stāv un satrīcina zemi,
Viņš skatās un biedina tautas, mūžīgie kalni šķīst,
vecu vecie pakalni grimst; Viņš staigā mūžības
ceļus. 7 Es redzēju Moru ļaužu teltis postā un
Midijaniešu dzīvokļus drebam. 8 Vai Tu par upēm
esi apskaities, ak Kungs, vai Tev dusmas par
ūdeņiem, vai Tev bardzība par jūru, ka Tu brauci
ar Saviem zirgiem uz Saviem glābšanas ratiem?
9 Tavs stops izvilkts spīd, rīkste, vārdos zvērēta
(Sela) Zemi Tu skaldi upēs. 10 Kalni Tevi ierauga,
un tiem paliek bail, ūdens plūdi plūst, dziļums
kauc, un augsti paceļ savas rokas. 11 Saule un
mēness paliek stāvot savā mājoklī, Tavām bultām
šaujoties un spīdot, Taviem šķēpiem spīdot un
zibot. 12 Dusmībā Tu samini zemi, bardzībā Tu
sadragā tautas. 13 Tu izej, glābt Savus ļaudis,
glābt Savu svaidīto, Tu satrieci bezdievīgā nama
galvu, atsegdams pamatu līdz pat kaklam. (Sela)
14 Ar viņa paša šķēpiem Tu satrieci viņa karavīru
galvu, kas kā vētra nāk, mani izkaisīt, kam prieks,
nabagu aprīt slepenībā. 15 Tu jāji ar saviem
zirgiem pa jūru, pa varenu ūdeņu plūdiem. 16
Kad es to dzirdēju, tad manas iekšas trīcēja, no
tās balss drebēja manas lūpas; puveši nāk manos
kaulos, es trīcu savā vietā, ka man klusu jāgaida
tā bēdu diena, kad celsies pret tiem ļaudīm, kas
tos spaidīs. 17 Ja vīģes koks nezaļos, un augļu
nebūs vīna kokam; eļļas koka augums nepiepilda
cerības, un tīrumi nenes barību, avis izzudušas
no ganībām un lopa nav laidaros. 18 Bet tomēr
es priecāšos iekš Tā Kunga, es līksmošos iekš
Dieva, sava Pestītāja. 19 Tas Kungs Dievs ir mans
stiprums, viņš dara man kājas kā stirnām un mani
vedīs pa maniem kalniem. - Dziedātāju vadonim
uz manām koklēm.

Cefanjas

1 Tā Kunga vārds, kas notika Josijas, Amona dēla,
Jūda ķēniņa, dienās uz Cefaniju, Kuzus dēlu;
tas bija Ģedalijas, tas Amarijas, tas Hizkijas dēls. **2**
Rautin Es aizraušu visu no zemes virsas, saka Tas
Kungs. **3** Es aizraušu cilvēkus un lopus, Es aizraušu
putnus apakš debess un zivis jūrā un apgrēcības
līdz ar bezdievīgiem, un Es izdeldēšu cilvēkus no
zemes virsas, saka Tas Kungs. **4** Un Es izstiepšu
savu roku pret Jūdu un pret visiem Jeruzālemes
iedzīvotājiem, un izdeldēšu no šās vietas, kas
atlicies no Baāla, un elka kalpu vārdu līdz ar tiem
priesteriem, **5** Līdz ar tiem, kas pielūdz debess
spēku uz jumtiem, un kas pielūdz un zvērē pie
Tā Kunga un arī zvērē pie sava ķēniņa, **6** Un kas
atkāpjas no Tā Kunga, un kas nemeklē To Kungu
un pēc viņa nevaicā. **7** Ciet klusu priekš Tā Kunga
Dieva, jo Tā Kunga diena ir tuvu, jo Tas Kungs ir
sataisījis upuri, viņš ir svētījis savus viesus. **8** Un
Tā Kunga upura dienā Es piemeklēšu virsniekus
un ķēniņu bērnus un visus, kas ģērbjās ārzemes
drēbēs. **9** Un tai dienā Es piemeklēšu visus, kas
lec pār slieksni un kas sava kunga namu pilda
ar laupījumu un viltu. **10** Un tai dienā, saka Tas
Kungs, celsies brēkšanas balss no Zivju vārtiem
un kaukšana no otra gala un lielas vaimanas no
pakalniem. **11** Kauciet, ielejas iedzīvotāji; jo visi
tirgotāji izdeldēti, visi naudas krājēji nomaitāti.
12 Un tanī laikā Es Jeruzālemi izmeklēšu ar uguni
un piemeklēšu tos vīrus, kas sēž uz savām mielēm,
kas saka savās sirdīs: Tas Kungs nedara ne laba, ne
ļauna. **13** Tāpēc viņu manta paliks par laupījumu
un viņu nami par postažām. Tie gan uztaisa
namus, bet tur nedzīvos, tie dēsta vīna dārzus, bet
to vīnu nedzers. **14** Tā Kunga lielā diena ir tuvu un
ļoti steidzās. Klau, Tā Kunga diena! Briesmīgi brēc
paši varenie. **15** Šī diena būs bardzības diena, bēdu
un bailības diena, vētras un posta diena, melna un
tumša diena, apmākusies un miglaina diena, **16**
Bazūnes un kara trokšņa diena pret visām stiprām
pilsētām un augstām pilīm. **17** Un Es izbiedēšu
cilvēkus, ka tie iet kā akli; jo tie grēkojuši pret To
Kungu, un viņu asinis taps izgāztas kā pīšļi, un
viņu miesas kā mēsli. **18** Ne viņu sudrabs, ne viņu
zelts tos neizglābs Tā Kunga bardzības dienā, bet
Viņa karstuma ugunī visa zeme taps aprīta; jo
ātru galu Viņš darīs visiem zemes iedzīvotājiem.

2 Pārbaudaties paši un izmeklējaties, jūs
bezkaunīgie ļaudis. **2** Pirms spriedums
nenotiek, - kā pelavas skrien diena, - pirms Tā
Kunga bardzības karstums jums neuziet, pirms Tā
Kunga dusmības diena jums neuznāk. **3** Meklējiet
To Kungu, visi bēdu ļaudis virs zemes, kas dariet
viņa tiesu, meklējiet taisnību, meklējiet pazemību!
Vai jūs, kas zin, netapsiet izglābti Tā Kunga
bardzības dienā. **4** Jo Gaca taps atstāta un Askalona
par posta vietu, Ašdoda dienas vidū taps aizdzīta,
un Ekrone taps izsakņota. **5** Ak vai, tiem, kas
dzīvo gar jūru, Krietu tautai. Tā Kunga vārds
nāks pār jums, Kanaāna, Fīlistu zeme! Un Es
tevi izdeldēšu, ka tur vairs nebūs iedzīvotāju.
6 Un jūrmalas tiesa paliks par atmatām, ganu
alām un avju laidariem. **7** Un tā būs daļa Jūda
nama atlikušiem, kur ganīt. Vakaros tie apgulsies
Askalonas namos, kad Tas Kungs, viņu Dievs, tos
piemeklēs, un būs novērsis viņu cietumu. **8** Moaba
mēdīšanu Es esmu dzirdējis, un Amona bērnu
lamāšanu, ar ko tie mēdījuši Manus ļaudis un
lielījušies pret viņu robežām. **9** Tādēļ tik tiešām
ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: Moabs būs kā Sodoma un Amona bērni
kā Gomora, nātru krūms un sāls bedre un posta
vieta mūžīgi. Manu ļaužu atlikušie tos aplaupīs,
un Manas tautas atlikums tos iemantos. **10** Tas
viņiem notiks par viņu lepnību, jo tie ir mēdījuši
un lielījušies pret Tā Kunga Cebaot ļaudīm. **11**
Tas Kungs būs briesmīgs pret viņiem, jo Viņš
izdeldēs visus pasaules dievus, un ikviens no savas
vietas Viņu pielūgs, visas pagānu salas. **12** Arī
jūs, Moru(Etiopiešu) ļaudis, tapsiet nokauti caur
Manu zobenu. **13** Un Viņš izstieps Savu roku pret
ziemeli un izdeldēs Asuru, un darīs Ninivi par
postažu, tik sausu kā tuksnesi. **14** Un viņas vidū
ganāmi pulki apgulsies, visādi zvēri, dumpis un
ezis mājos viņu granātābolu dārzos, viņu balsis
dziedās logos, gruveši būs uz sliekšņiem, jo ciedra
galdi taps noplēsti. **15** Šī ir tā pilsēta, kas tā
priecājās, kas droši dzīvo, kas savā sirdī saka: es,
un cita neviena. Kā tā ir palikusi par postažu,
zvēriem par migu! Visi, kas tai iet garām, svilpo
un met ar roku.

3 Vai tai stūrgalvīgai un apgānītai un varmācīgai
pilsētai! **2** Tā neklausa, ko saka, tā nepieņem
mācību un nepaļaujas uz To Kungu, nenāk pie
sava Dieva. **3** Viņas lielkungi viņas vidū ir lauvas,
kas rūc, viņas soģi ir kā vilki vakarā, kas nekā
neatlicina līdz rītam. **4** Viņas pravieši ir lielmutes,
viltnieki, viņas priesteri sagāna svētumu un lauž
bauslību. **5** Tas Kungs ir taisns viņu vidū, Viņš
nedara netaisnību, ik rītu Viņš nes gaismā Savu
tiesu bez kavēšanās, tomēr nelieši neprot kauna.
6 Tautas Es esmu izdeldējis, viņu pilis ir postītas,
viņu ielas Es esmu darījis tukšas, ka neviens tur
nestaigā, viņu pilsētas ir postītas, palikušas bez

cilvēka un bez iedzīvotāja. **7** Es sacīju: kaut tu
Mani bītos un pieņemtu mācību, tad viņu mājas
vieta netaptu izdeldēta pēc visa, ko Es par tiem
esmu nospriedis. Bet tie ir ļaunu darījuši, ko vien
darīdami **8** Tādēļ jums būs Mani gaidīt, saka Tas
Kungs, tai dienā, kad Es celšos uz laupījumu, jo
Mana tiesa ir sapulcināt tautas, sakrāt valstis
un pār tām izgāzt Savu bardzību un visu Savu
dusmības karstumu, jo visa pasaule taps aprīta
Mana karstuma ugunī. **9** Tad Es tiem ļaudīm
došu šķīstas lūpas, ka visiem būs piesaukt Tā
Kunga vārdu un Viņam kalpot vienprātībā. **10** No
viņpus Moru upēm Mani pielūdzēji Man nesīs
upurus, Manu izkaisīto ļaužu draudze. **11** Tai
dienā tu netapsi kaunā visu savu darbu dēļ, ar
ko tu pret Mani noziegusies. Jo tad Es no tava
vidus atņemšu tavus lepnos lielītājus, un tu vairs
nebūsi lepna Manā svētā kalnā. **12** Un tavā vidū Es
atlicināšu bēdu ļaudis un pazemīgos, tie paļausies
uz Tā Kunga vārdu. **13** Israēla atlikušie nedarīs
netaisnību un nerunās melus, un viņu mutē
neatradīs viltus mēli, bet tie ganīsies un apgulsies,
un neviens tos netraucēs. **14** Dzied priecīgi, Ciānas
meita! Gavilē, Israēl! Priecājies un līksmojies no
visas sirds, Jeruzālemes meita! **15** Tas Kungs ir
atņēmis tavu sodību, Viņš tavu ienaidnieku ir
aizmēzis projām. Tas Kungs, Israēla ķēniņš, ir tavā
vidū, ļaunuma tu vairs neredzēsi. **16** Tai dienā
sacīs uz Jeruzālemi: nebīsties, Ciāna! Lai tavas
rokas nenogurst. **17** Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā
vidū, stiprs Pestītājs, Viņš priecāsies par tevi ar
līksmību, Viņš cietīs klusu savā mīlestībā, Viņš
priecāsies par tevi ar gavilēšanu. **18** Es sapulcināšu
tos, kas bija noskumuši svētku sapulces dēļ; tie
tev pieder; negods tiem uzkrauts. **19** Redzi, tanī
laikā Es tā darīšu visiem taviem spaidītājiem, un
Es pasargāšu klibo un sapulcināšu izdzīto, un tos
iecelšu par teikšanu un par slavu ikvienā zemē,
kur tie bija kaunā. **20** Tanī laikā Es jūs atvedīšu,
un to brīdi Es jūs sapulcināšu. Jo Es jūs iecelšu par
slavu un par teikšanu pie visām pasaules tautām,
kad Es jūsu cietumu novērsīšu priekš jūsu acīm,
saka Tas Kungs.

Hagaja

1 Ķēniņa Dārija otrā gadā, sestā mēnesi, pirmā
mēneša dienā, Tā Kunga vārds notika caur
pravieti Hagaju uz Zerubabeli Šealtiēļa dēlu, Jūda
valdnieku, un uz Jozua, Jocadaka dēlu, augsto
priesteri, un sacīja: **2** Tā runā Tas Kungs Cebaot
un saka: šie ļaudis runā: laiks vēl nav nācis, uzcelt
Tā Kunga namu. **3** Un Tā Kunga vārds notika caur
pravieti Hagaju sacīdams: **4** Vai tad jums ir laiks,
dzīvot glītos namos un šim namam būs stāvēt
postā? **5** Nu tad tā saka Tas Kungs Cebaot: ņemat
vērā savus ceļus. **6** Jūs sējat daudz un pļaujat maz,
jūs ēdat, bet nepaēdat, jūs dzerat bet nepadzerat,
jūs ģērbjaties, bet jums nepaliek silti, un algādzis
pelna algu cauram makam. **7** Tā saka Tas Kungs
Cebaot: liekat vērā savus ceļus. **8** Ejat augšā kalnos
un vediet kokus un uztaisiet šo namu; pie tā Man
būs labs prāts, un Es tapšu pagodināts, saka Tas
Kungs. **9** Jūs gan gaidāt uz daudz, bet redzi, jūs
dabūjat maz, un jebšu jūs to esat mājās pārnesuši,
taču Es to izputināju. Kāpēc tā? saka Tas Kungs
Cebaot. Mana nama labad, kas stāv postā, kamēr
ikviens skrien sava nama labad. **10** Tādēļ debess
jums aiztur rasu, un zeme aiztur savus augļus.
11 Un sausumu Es saucu(sūtu) pār zemi un pār
kalniem un pār labību un pār vīnu un pār eļļu un
pār visu, kas izaug no zemes, un pār cilvēkiem un
pār lopiem un pār ikvienu rokas darbu. **12** Tad
Zerubabels, Šealtiēļa dēls, un Jozuas, Jocadaka
dēls, augstais priesteris, un visi atlikušie ļaudis
klausīja Tā Kunga, sava Dieva, balsij un pravieša
Hagaja vārdiem it(tieši) kā Tas Kungs, viņu Dievs,
to bija sūtījis, un tie ļaudis bijās no Tā Kunga. **13**
Tad sacīja Hagaja, Tā Kunga vēstnesis, kam Tā
Kunga vēsts bija uz tiem ļaudīm: Es esmu ar jums,
saka Tas Kungs. **14** Un Tas Kungs pamodināja
Zerubabela, Šealtiēļa dēla, Jūdas ķēniņa garu un
Jozuas, Jocadaka dēla, augstā priestera garu un
visu atlikušo ļaužu garu, ka tie gāja un darīja
darbu pie Tā Kunga Cebaot, sava Dieva, nama,
15 Sestā mēneša divdesmit ceturtā dienā ķēniņa
Dārija otrā gadā.

2 Septītā mēneša divdesmit pirmā dienā notika
Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju sacīdams:
2 Runā jel uz Zerubabeli, Šealtiēļa dēlu, Jūda
valdnieku, un uz Jozua, Jocadaka dēlu, augsto
priesteri, un uz tiem atlikušiem ļaudīm un saki: **3**
Kurš ir jūsu starpā atlicis, kas šo namu redzējis
viņa pirmā godībā un to tagad redz? Vai šis(nams)
pret viņu nav tā kā nekas jūsu acīs? **4** Tomēr nu,
Zerubabel, esi drošs! saka Tas Kungs, un Jozua,
Jocadaka dēls, augstais priesteri, esi drošs, un
esiet droši, visi šīs zemes ļaudis! saka Tas Kungs,
un strādājiet, jo Es esmu ar jums, saka Tas Kungs
Cebaot. **5** Tas vārds, caur ko Es ar jums derību
cēlis, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un Mans
gars paliek jūsu vidū. Nebīstaties! **6** Jo tā saka Tas
Kungs Cebaot: vēl mazs brīdis, tad Es kustināšu
debesis un zemi, jūru un sausumu, **7** Un visus
pagānus Es kustināšu, un tad nāks visu tautu
prieks. Un Es piepildīšu šo namu ar godību, saka
Tas Kungs Cebaot. **8** Man pieder sudrabs un Man
pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaot. **9** Šā pēdīgā
nama godība būs lielāka nekā tā pirmā, saka
Tas Kungs Cebaot. Un šai vietai Es došu mieru,
saka Tas Kungs Cebaot. **10** Divdesmit ceturtā
dienā, devītā mēnesī, Dārija otrā gadā, Tā Kunga
vārds notika caur pravieti Hagaju sacīdams: **11**
Tā saka Tas Kungs Cebaot: vaicā jel priesteriem
par bauslību un saki: **12** Redzi, kad kas svētu
gaļu nestu savas drēbes stūrī, un ar savu stūri
aizskartu maizi vai pavalgu vai vīnu vai eļļu vai
kādu citu barību, vai tā būtu svētīta? Tad tie
priesteri atbildēja un sacīja: Nebūtu. **13** Tad Hagaja
sacīja: ja kāds, nešķīsts būdams no miroņa, visu
šo aizskar, vai tas paliktu nešķīsts? Un priesteri
atbildēja un sacīja: tas paliktu nešķīsts. **14** Tad
Hagaja atbildēja un sacīja: tādi ir šie ļaudis, un
tāda ir šī tauta Manā priekšā, saka Tas Kungs, un
tāds viss viņu roku darbs, un ko tie tur upurē,
tas ir nešķīsts. **15** Un nu ņemiet vērā savā sirdī,
kas bijis no šās dienas atpakaļ un vēl senāki,
pirms akmens tapa likts uz akmeni pie Tā Kunga
nama, **16** Pirms tas notika, kad kāds gāja pie
labības kopas no divdesmit pūriem, tad tur bija
tikai desmit, kad viņš gāja pie vīna spaida un
gribēja smelt piecdesmit mērus, tad bija tikai
divdesmit. **17** Es jūs situ ar bulu, rūsu un krusu,
visu jūsu roku darbu, un jūs neatgriežaties pie
manis, saka Tas Kungs. **18** Ņemiet jel vērā savā
sirdi, kas būs no šās dienas un uz priekšu, no
devītā mēneša divdesmit ceturtās dienas, no tās
dienas, kad pamats ir likts pie Tā Kunga nama,
ņemiet to vērā savā sirdī. **19** Vai vēl ir sēkla klētī?
Un vīna koks un vīģes koks un granātkoks un
eļļas koks, tie nav nesuši(augļus). No šās dienas es
svētīšu. **20** Un Tā Kunga vārds otrreiz notika uz
Hagaju divdesmit ceturtā mēneša dienā sacīdams:
21 Runā uz Zerubabeli, Jūda valdnieku, un saki:
Es kustināšu debesis un zemi. **22** Un Es apgāzīšu
ķēniņu goda krēslus un izdeldēšu stiprās pagānu
valstis un apgāzīšu ratus un braucējus, un kritīs
zirgi un jātnieki, cits caur cita zobenu. **23** Tai
dienā, saka Tas Kungs Cebaot, Es tevi ņemšu,

Zerubabel, Šealtiēļa dēls, Mans kalps, saka Tas Kungs, un tevi turēšu kā spiežamu gredzenu, jo tevi Es esmu izredzējis, saka Tas Kungs Cebaot.

Cakarijas

1 Astotā mēnesī, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds
notika uz pravieti Zahariju, Bereķijas, Idus
dēla, dēlu, sacīdams: **2** Tas Kungs dusmodamies
dusmojies par jūsu tēviem. **3** Tāpēc saki uz
tiem: tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties atkal
pie Manis, saka Tas Kungs Cebaot, tad Es atkal
griezīšos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot. **4**
Neesiet kā jūsu tēvi, uz ko tie pirmie pravieši sauca
un sacīja: tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties
jel no saviem ļauniem ceļiem un saviem ļauniem
darbiem! Bet tie neklausīja un Mani neņēma vērā,
saka Tas Kungs. **5** Jūsu tēvi, kur tie ir? Un tie
pravieši, vai tie var mūžīgi dzīvot? **6** Bet Mani
vārdi un Mani likumi, ko Es biju pavēlējis Saviem
kalpiem, tiem praviešiem, vai tie nav nākuši pār
jūsu tēviem? Tā ka tie atgriezdamies sacīja: tā kā
Tas Kungs Cebaot bija nodomājis mums darīt pēc
mūsu ceļiem un pēc mūsu darbiem, tā Viņš mums
ir darījis. **7** Divdesmit ceturtā dienā, vienpadsmitā
mēnesī, tas bija Zebat mēnesis, Dārija otrā gadā, Tā
Kunga vārds notika uz pravieti Zahariju, Bereķijas,
Idus dēla, dēlu, sacīdams: **8** Es redzēju naktī un
raugi, vīrs jāja uz sarkana zirga, un tas stāvēja
starp mirtēm ielejā, un aiz viņa bija sarkani, bēri
un balti zirgi. **9** Tad es sacīju: mans kungs, kas tie
tādi? Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, sacīja
uz mani: es tev rādīšu, kas šie tādi. **10** Tad tas
vīrs, kas stāvēja starp tām mirtēm, atbildēja un
sacīja: šie ir tie, ko Tas Kungs izsūtījis, pārstaigāt
zemi. **11** Un tie atbildēja Tā Kunga eņģelim, kas
stāvēja starp tām mirtēm, un sacīja: mēs zemi
esam pārstaigājuši, un redzi, visa zeme ir klusa
un mierā. **12** Tad Tā Kunga eņģelis atbildēja un
sacīja: Kungs Cebaot! Cik ilgi Tu neapžēlosies par
Jeruzālemi un par Jūda pilsētām, par kurām Tu
esi dusmojies šos septiņdesmit gadus? **13** Un Tas
Kungs tam eņģelim, kas ar mani runāja, atbildēja
labus vārdus, prieka vārdus. **14** Un tas eņģelis, kas
ar mani runāja, sacīja uz mani: sludini un saki:
tā saka Tas Kungs Cebaot: Es esmu iekarsis par
Jeruzālemi un par Ciānu ar lielu karstumu. **15** Un
ar lielām dusmām Es dusmojos par tiem drošiem
pagāniem, jo Es biju maķenīt dusmīgs, bet tie
palīdzēja uz ļaunumu. **16** Tāpēc tā saka Tas Kungs:
Es atgriezīšos uz Jeruzālemi ar apžēlošanu, Mans
nams tur taps uztaisīts, saka Tas Kungs Cebaot, un
mēra auklu vilks pār Jeruzālemi. **17** Sludini vēl un
saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: Manām pilsētām
atkal labi klāsies, jo Tas Kungs atkal iepriecinās
Ciānu un atkal izredzēs Jeruzālemi. - **18** Un es
pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur bija
četri ragi. **19** Un es sacīju uz to eņģeli, kas ar
mani runāja: kas tie tādi? Un viņš sacīja uz mani:
šie ir tie ragi, kas izkaisījuši Jūdu un Israēli un
Jeruzālemi. **20** Un Tas Kungs man rādīja četrus
kalējus. **21** Tad es sacīju: ko tie nāk darīt? Un viņš
runāja un sacīja: še ir tie ragi, kas Jūdu izkaisījuši,
tā ka neviens savu galvu nepaceļ, bet šie ir nākuši
tos biedināt un nosist zemē ragus tiem pagāniem,
kas bija ragu pacēluši pret Jūda zemi, to izkaisīt. -

2 Es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un redzi,
tur bija vīrs, un viņa rokā mēra aukla. **2** Un
es sacīju: kurp iedams? Un viņš sacīja uz mani:
Jeruzālemi mērot un lūkot, kāds viņas platums un
kāds viņas garums. **3** Un redzi, tas eņģelis, kas ar
mani runāja, izgāja ārā. Un viens cits eņģelis tam
nāca pretī. **4** Un viņš uz to sacīja: teci, runā uz šo
jaunekli un saki: Jeruzālemē dzīvos bez mūriem
aiz liela cilvēku un lopu pulka viņas vidu. **5** Un
Es, saka Tas Kungs, viņai būšu par degošu mūri
visapkārt, un Es būšu par godību viņas vidū. **6**
Vai, vai, bēdziet jel no ziemeļa zemes! saka Tas
Kungs; jo Es jūs izpletīšu uz tiem četriem debess
vējiem, saka Tas Kungs. **7** Vai, Ciāna, glābies, tu,
kas dzīvo pie Bābeles meitas. **8** Jo tā saka Tas
Kungs Cebaot: pēc godības Viņš mani sūtījis pie
tiem pagāniem, kas jūs aplaupījuši; jo kas jūs
aizskar, tas aizskar Viņa acs raugu. **9** Jo redzi, Es
cilāšu Savu roku pār tiem; tie būs par laupījumu
saviem kalpiem; tā jūs samanīsiet, ka Tas Kungs
Cebaot mani sūtījis. **10** Gavilē un priecājies, Ciānas
meita, jo redzi, Es nāku un dzīvošu tavā vidū,
saka Tas Kungs; **11** Un daudz pagāni tai dienā
piebiedrosies Tam Kungam, un tie Man būs par
ļaudīm, un Es dzīvošu tavā vidū, un tu samanīsi,
ka Tas Kungs Cebaot mani pie tevis sūtījis. **12** Tad
Tas Kungs iemantos Jūdu par Savu tiesu tai svētā
zemē un izredzēs atkal Jeruzālemi. **13** Ciet klusu,
visa miesa, Tā Kunga priekšā! Jo Viņš ir uzcēlies
no Savas svētās vietas.

3 Un viņš man rādīja augsto priesteri Jozua,
stāvam Tā Kunga eņģeļa priekšā. Un sātans
stāvēja viņam pa labo roku, viņu apsūdzēt. **2** Bet
Tas Kungs sacīja uz sātanu: lai Tas Kungs tevi
rāj, sātan: lai tevi rāj Tas Kungs, kas Jeruzālemi
izredzējis! Vai šī nav pagale, no uguns izrauta? **3**
Un Jozuas bija apģērbts netīrās drēbēs, kad viņš
stāvēja tā eņģeļa priekšā. **4** Tad viņš (tas eņģelis)
atbildēja un runāja uz tiem, kas viņa priekšā
stāvēja, un sacīja: atņemiet tam tās netīrās drēbes.
Un viņš uz to sacīja: redzi, tavu noziegumu es tev
esmu atņēmis, un tevi apģērbšu ar svētku drēbēm.
5 Un es sacīju: lai liek tīru cepuri viņam galvā.

Un tie tam lika tīru cepuri galvā un tam apvilka
drēbes, un Tā Kunga eņģelis stāvēja tur klāt. 6 Tad
Tā Kunga eņģelis Jozuam apliecināja un sacīja: 7
Tā saka Tas Kungs Cebaot: ja tu staigāsi Manos
ceļos un sargāsi Manu likumu, tad tev arī Manu
namu būs tiesāt un arī Manus pagalmus sargāt,
un Es tev došu pieiešanu to starpā, kas te stāv. 8
Klausies nu jel, Jozua, augstais priesteri, tu un
tavi draugi, kas tavā priekšā, jo tie ir par brīnuma
zīmi. Jo redzi, Es likšu nākt Savam kalpam Cemak
(Atvasei). 9 Jo redzi to akmeni, ko Es Jozuas
priekšā esmu nolicis! Uz to vienu akmeni (skatās)
septiņas acis. Redzi, Es ierakstīšu viņa rakstu,
saka Tas Kungs Cebaot, un atņemšu šās zemes
noziegumu vienā dienā. 10 Tai dienā, saka Tas
Kungs Cebaot, jūs aicināsiet cits citu apakš vīna
koka un apakš vīģes koka.

4 Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, atkal nāca
un mani modināja, kā vīru, kas no sava miega
top uzmodināts. 2 Un viņš uz mani sacīja: ko
tu redzi? Un es sacīju: es redzu, un raugi, tur ir
lukturis no tīra zelta ar eļļas kausu virsgalā, un
viņa septiņi eļļas lukturīši uz viņa, un tiem eļļas
lukturīšiem ir pa septiņiem zariem (caurulītēm
savienotas) viņa virsgalā; 3 Un tur klāt divi eļļas
koki, viens tam eļļas kausam pa labo un otrs
viņam pa kreiso roku. 4 Un es atbildēju un runāju
uz to eņģeli, kas ar mani runāja, un sacīju: mans
kungs, kas tie ir? 5 Un tas eņģelis, kas ar mani
runāja, atbildēja un sacīja uz mani: vai tu nezini,
kas tie ir? Un es sacīju: nē, mans kungs! 6 Tad
viņš atbildēja un runāja uz mani un sacīja: šis
ir Tā Kunga vārds uz Zerubabeli, sacīdams: ne
caur spēku, nedz caur varu, bet caur manu Garu
(tas notiks), saka Tas Kungs Cebaot. 7 Kas tu tāds
esi, tu lielais kalns? Priekš Zerubabela tu tapsi
par klajumu. Jo viņš uzliks to gala akmeni, ka tur
visā spēkā sauks: žēlastība, žēlastība viņam! 8
Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 9
Zerubabela rokas šo namu sākušas, viņa rokas
to arī pabeigs, ka jūs saprotat, ka Tas Kungs
Cebaot mani pie jums sūtījis. 10 Jo kas nicina
sīka iesākuma dienu? Jo priecīgi ierauga to loti
Zerubabela rokā šie septiņi, kas ir Tā Kunga acis,
kas iet pa visu pasauli. 11 Tad es atbildēju un uz
viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas koki pa labo roku
tam lukturim un pa kreiso roku? 12 Un es atkal
atbildēju un uz viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas
koka zari, kas sānis tiem diviem zelta kausiem,
kas zeltu izlej 13 Un viņš uz mani runāja un sacīja:
vai tu nezini, kas tie ir? Un es sacīju: nē, mans
kungs! 14 Un viņš sacīja: šie ir tie divi svaidītie,
kas stāv priekš visas pasaules valdītāja.

5 Un es savas acis atkal pacēlu un skatījos, un
redzi, satīta grāmata skrēja. 2 Un viņš uz mani
sacīja: Ko tu redzi? Un es sacīju: es redzu satītu
grāmatu skrienam, tai garums ir divdesmit olektis
un platums tai ir desmit olektis. 3 Un viņš uz
mani sacīja: šis ir tas lāsts, kas iziet pa visas zemes
virsu, jo ikkatrs, kas zog, pēc tā taps izdeldēts
no šejienes, un ikkatrs, kas nepareizi zvēr, pēc tā
taps izdeldēts no šejienes. 4 Es to izlaižu, saka
Tas Kungs Cebaot, un tam (lāstam) būs iet zagļa
namā, un tā namā, kas pie Mana Vārda nepatiesi
zvērē, un tas piemājos viņa namā un to nobeigs ar
viņa baļķiem un akmeņiem. 5 Un tas eņģelis, kas
ar mani runāja, iznāca un uz mani sacīja: pacel jel
savas acis un redzi, kas tas ir, kas tur iziet? 6 Un es
sacīju: kas tas ir? Tad viņš sacīja: tā ir ēfa(labības
mērs), kas iziet. Atkal viņš sacīja: tā viņi izskatās
visā zemē. 7 Un redzi, apaļš svina vāks pacēlās,
un tur bija sieva, tā sēdēja tai ēfā iekšā. 8 Un viņš
sacīja: šī ir tā bezdievība; un viņš to iemeta tai ēfā
iekšā, un meta to svina vāku uz to virsū. 9 Un
es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, divas
sievas iznāca, un vējš bija viņu spārnos, un viņu
spārni bija kā stārķu spārni, un tās nesa to ēfu
vidū starp zemi un debesi. 10 Tad es sacīju uz to
eņģeli, kas ar mani runāja: kurp tie nes šo ēfu? 11
Un viņš uz mani sacīja: tai uztaisīt namu Sineāra
zemē, un to tur nolaist un nolikt zemē savā vietā.

6 Un es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un
redzi, tur četri rati iznāca starp diviem kalniem,
un tie kalni bija vara kalni. 2 Priekš tiem pirmiem
ratiem bija sarkani zirgi, un priekš tiem otriem
ratiem melni zirgi, 3 Un priekš tiem trešiem
ratiem balti zirgi, un priekš tiem ceturtiem ratiem
bija raibi stipri zirgi. 4 Un es atbildēju un sacīju
uz to eņģeli, kas ar mani runāja: kas tie tādi,
mans kungs? 5 Tad tas eņģelis atbildēja un sacīja:
šie ir tie četri debess vēji, kas iznāk, kad tie
bija stāvējuši priekš visas pasaules valdnieka. 6
Priekš kuriem ratiem tie melnie zirgi ir, tie iziet
uz ziemeļa zemi, un tie baltie šiem iziet pakaļ.
Un tie raibie iziet uz dienvidu zemi. 7 Un tie
stiprie zirgi izgāja un meklēja pārstaigāt zemi.
Jo viņš bija sacījis: ejat, pārstaigājiet zemi, un
tie pārstaigāja zemi. 8 Un viņš mani aicināja
un uz mani runāja un sacīja: redzi, šie, kas ir
izgājuši uz ziemeļa zemi, Manu Garu ir klusinājuši
ziemeļa zemē. - 9 Un Tā Kunga vārds notika uz
mani sacīdams: 10 Ņem no tiem aizvestiem, no
Ķeldajus, no Tobias un no Jedajas, - un ej tai dienā

un ej Josijas, Cefanijas dēla, namā, kur tie no
Bābeles pārnākuši. 11 Un ņem sudrabu un zeltu
un taisi kroni un liec to galvā augstam priesterim
Jozuam, Jocadaka dēlam, 12 Un runā uz viņu un
saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, vīrs, kam
vārds ir Cemaks (Atvase), izplauks no savas vietas,
un tas uztaisīs Tā Kunga namu. 13 Tiešām, viņš
uztaisīs Tā Kunga namu, un viņš nesīs to godības
glītumu un sēdēs un valdīs uz sava goda krēsla
un būs priesteris uz sava goda krēsla, un miera
padoms būs starp abiem. 14 Un tas kronis būs Tā
Kunga namā par piemiņu Ķelemam un Tobijam
un Jedajam un Cefanijas dēla laipnībai. 15 Un tie,
kas ir tālu, atnāks un strādās pie Tā Kunga nama,
un jūs manīsiet, ka Tas Kungs Cebaot mani pie
jums sūtījis. Tas notiks, kad jūs klausīt klausīsiet
Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

7 Un notikās ķēniņa Dārija ceturtā gadā, tad Tā
Kunga vārds notika uz Zahariju devītā, tas ir
Ķislev mēneša, ceturtā dienā, 2 Tad Bētele sūtīja
Sareceru un ReģemMeleķu ar saviem vīriem, To
Kungu pielūgt 3 Un sacīt uz tiem priesteriem Tā
Kunga Cebaot namā un uz tiem praviešiem: Vai
man jāraud piektā mēnesī un jāgavē, kā es tik
daudz gadus esmu darījis? 4 Tad Tā Kunga Cebaot
vārds notika uz mani un sacīja: 5 Runā uz visiem
zemes ļaudīm un uz priesteriem un saki: kad jūs
gavējāt un žēlojaties piektā un septītā mēnesī
šos septiņdesmit gadus, vai jūs tādu(patiesu)
gavēšanu esiet Man gavējuši? 6 Bet kad jūs ēdat
un kad jūs dzerat, vai jūs tie neesat, kas ēd un
dzer? 7 Vai šie nav tie vārdi, ko Tas Kungs izsauca
caur tiem pirmiem praviešiem, kad Jeruzāleme
dzīvoja mierā, un viņas pilsētas visapkārt, un
dienvidu puse un ieleja bija apdzīvota? 8 Atkal Tā
Kunga vārds notika uz Zahariju sacīdams: 9 Tā
runā Tas Kungs Cebaot un saka: nesiet patiesīgu
tiesu un parādiet ikviens savam brālim žēlastību
un apžēlošanu. 10 Un neapbēdiniet ne atraitni,
nedz bāriņu, nedz svešinieku, nedz nabagu, un
nedomājiet ļauna cits pret citu savā sirdī. 11
Bet tie negribēja klausīt un palika stūrgalvīgi un
apcietināja savas ausis, nepaklausīdami. 12 Un
savu sirdi tie darīja par dimantu, ka neklausītu
bauslību un tos vārdus, ko Tas Kungs Cebaot sūtīja
ar Savu Garu caur tiem pirmiem praviešiem. 13
Tādēļ tāda liela dusmība nākusi no Tā Kunga
Cebaot. Tāpēc noticis, tā kā Viņš bija saucis, un
tie nebija klausījuši; tāpat tie arīdzan sauca, bet
Es neklausīju, saka Tas Kungs Cebaot. 14 Tā Es tos
esmu izputinājis starp visiem pagāniem, ko tie
nepazina, un tā zeme aiz tiem tapa postīta, tā ka
neviens tur nestaigāja, un tā viņi to jauko zemi
darīja par postažu.

8 Un Tā Kunga Cebaot vārds notika un sacīja:
2 Tā saka Tas Kungs Cebaot: Es biju iekarsis par
Ciānu ar lielu karstumu, pat ar lielu bardzību Es
par to biju iekarsis. 3 Tā saka Tas Kungs: Es griežos
atpakaļ uz Ciānu un dzīvošu Jeruzālemes vidū,
un Jeruzālemi sauks par patiesības pilsētu un Tā
Kunga Cebaot kalnu par svētu kalnu. 4 Tā saka Tas
Kungs Cebaot: tur sēdēs vēl sirmi vīri un sirmas
sievas Jeruzālemes ielās; ikvienam savs spieķis būs
savā rokā aiz liela vecuma. 5 Un pilsētas ielas būs
pilnas ar puisēniem un meitenēm, kas pa viņas
ielām spēlējās. 6 Tā saka Tas Kungs Cebaot: Kad
tas būs brīnums šo atlikušo ļaužu acīs tanīs dienās,
vai tas arī būs brīnums Manās acīs? saka Tas
Kungs Cebaot. 7 Tā saka Tas Kungs Cebaot: Redzi,
Es atpestīšu Savus ļaudis no austruma zemes un
no saules rieta zemes. 8 Un Es tos atvedīšu, ka
tiem būs dzīvot Jeruzālemes vidū. Un tie Man būs
par ļaudīm, un Es tiem būšu par Dievu patiesībā
un taisnībā. 9 Tā saka Tas Kungs Cebaot: Lai jūsu
rokas paliek stipras, kas šos vārdus esat dzirdējuši
šinīs dienās no praviešu mutes, kas bija tai dienā,
kad sāka celt Tā Kunga Cebaot dzīvokli, taisīt
Dieva namu. 10 Jo priekš šīm dienām cilvēkiem
alga netika un lopiem algas nebija, un tiem, kas
izgāja un iegāja, nebija miera no ienaidnieka, jo
Es palaidu visus cilvēkus citu pret citu. 11 Bet nu
Es pret šiem atlikušiem ļaudīm neturēšos kā viņā
laika, saka Tas Kungs Cebaot. 12 Bet sēkla labi
izdosies, vīna koks dos savas ogas, un zeme izdos
savus augļus, un debesis dos savu rasu, un šiem
atlikušiem ļaudīm Es došu visu šo iemantot. 13
Un notiks, tā kā jūs, Jūda nams un Israēla nams,
esiet bijuši lāsts tautu vidū, tāpat Es jūs izglābšu,
ka būsiet svētība; nebīstaties, un lai jūsu rokas
paliek stipras. 14 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot: tā
kā Es esmu domājis, jums ļaunu darīt, kad jūsu
tēvi Mani apkaitināja, saka Tas Kungs Cebaot, un
tas Man nebija žēl, 15 Tāpat Es atkal šinīs dienās
domāju labu darīt Jeruzālemei un Jūda namam, -
nebīstaties! 16 Šās ir tās lietas, ko jums būs darīt:
runājiet patiesi ikviens ar savu tuvāku, tiesājiet
taisni, un nesiet tiesu, lai miers valda jūsu vārtos.
17 Un nedomājiet ļaunu cits pret citu savā sirdī un
lai jums ir nemīlama nepatiesa zvērēšana, jo visu
šo es ienīstu, saka Tas Kungs. 18 Atkal Tā Kunga
Cebaot vārds uz mani notika sacīdams: 19 Tā saka
Tas Kungs Cebaot: tā gavēšana ceturtā un piektā
un septītā un desmitā mēnesī Jūda namam būs par
prieku un par līksmību un par jaukiem svētkiem;
bet mīļojiet patiesību un mieru. 20 Tā saka Tas

Kungs Cebaot: vēl nāks tautas un daudz pilsētu
iedzīvotāji. 21 Un vienas pilsētas iedzīvotāji ies
pie otras iedzīvotājiem un sacīs: ejam pielūgt
To Kungu un meklēt To Kungu Cebaot, - arī es
iešu. 22 Tā nāks daudz ļaužu, un varenas tautas
meklēs To Kungu Cebaot Jeruzālemē un pielūgs
To Kungu. 23 Tā saka Tas Kungs Cebaot: tanīs
dienās notiks, ka desmit vīri no visādām pagānu
valodām satvers viena Jūda vīra (drēbju) stūri un
sacīs: mēs iesim jums līdz, jo mēs esam dzirdējuši,
ka Dievs ir ar jums.

9 Tā Kunga vārda spriedums par Hadraha zemi,
un kas apmetās Damaskū; jo Tas Kungs skatās
uz cilvēkiem un uz visām Israēla ciltīm. 2 Un uz
Hamatu pie viņas robežām, uz Tiru un Sidonu,
jo tur ir liela gudrība. 3 Un Tirus sev ir uzcēlusi
stipru pili un sakrājusi sudrabu kā pīšļus, un
zeltu kā dubļus uz ielām. 4 Redzi, Tas Kungs viņu
uzvarēs un satrieks viņas spēku jūrā, un uguns
viņu aprīs. 5 Askalona to redzēs un bīsies, un
arī Gaca, un drebēs, līdz ar Ekroni, tāpēc ka viņu
cerība ir palikusi kaunā. Un Gacas ķēniņš ies bojā,
un Askalonā nedzīvos. 6 Un Ašdodā dzīvos sveši,
un Es izdeldēšu Fīlistu lepnību. 7 Un Es atņemšu
viņu asinis no viņu mutes un viņu negantību
no viņu zobiem. Tā tie arīdzan atliksies mūsu
Dievam, un tie būs kā valdnieki iekš Jūda, un
Ekronekā Jebusieši. 8 Un Es pats apmetīšos ap
Savu namu pret karaspēku un pret sirotājiem, ka
spaidītājs tur vairs nestaigās; jo nu Es to ar Savām
acīm esmu redzējis. 9 Priecājies ļoti, Ciānas meita,
un gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš
nāk pie tevis, taisns un Pestītājs Viņš ir, pazemīgs
un jādams uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa. 10
Un Es izdeldēšu ratus no Efraīma un zirgus no
Jeruzālemes, un kara stops taps izdeldēts. Un
tautām Viņš mācīs mieru, un Viņa valdīšana būs
no vienas jūras līdz otrai un no lielupes līdz
pasaules galam. 11 Un arī tu, - tavas derības asiņu
dēļ Es tavus cietumniekus izlaidīšu no bedres, kur
ūdens nav. 12 Atgriežaties atpakaļ uz to stipro
vietu, jūs cietumnieki, kam cerība. Šodien pat Es
saku, ka Es tev divkārtīgi atmaksāšu. 13 Jo Jūdu
Es Sev esmu uzvilcis kā stopu un Efraīmu licis
par bultu, un Es pamodināšu tavus bērnus, Ciāna,
pret taviem bērniem, Grieķu zeme, un tevi darīšu
kā varoņa zobenu! 14 Un Tas Kungs parādīsies
pār viņiem, un Viņa bultas izies kā zibens, un
Tas Kungs Dievs bazūnēs ar bazūni un nāks kā
aukas no dienvidiem. 15 Tas Kungs Cebaot tos
pasargās, un tie rīs un samīs lingas akmeņus,
un tie dzers un cels troksni tā kā no vīna, un
taps pilni kā upuru kausi, kā altāra stūri. 16 Un
Tas Kungs, viņu Dievs, tos izpestīs tanī dienā kā
Savu ļaužu ganāmo pulku, jo tie ir kroņa akmeņi,
mirdzēdami Viņa zemē. 17 Jo cik liels būs viņu
labums? Un cik liels būs viņu daiļums? Labība
jaunekļus izaudzinās un vīns jaunietes.

10 Lūdziet lietu no Tā Kunga vēlajā lietus laikā!
Tas Kungs rada zibeņus; Viņš tiem dos lietus
papilnam ikkatrai zālei laukā. 2 Jo dievekļi runā
nelietību, un zīlnieki rauga viltību un runā melu
sapņus un iepriecina ar niekiem. Tādēļ tie maldās
kā avis, tie ir nospaidīti, jo tur nav gana. 3 Pret
tiem ganiem Mana bardzība iedegusies, un tos
āžus Es piemeklēšu. Jo Tas Kungs Cebaot piemeklē
Savu ganāmo pulku, Jūda namu, un to ieceļ Sev
par goda zirgu karā. 4 No viņa iznāks stūra
akmens, nagla, kara stops un visi valdnieki līdz.
5 Un tie būs kā varoņi, kas kaušanā samin ielas
dubļus, un tie kausies, jo Tas Kungs būs ar viņiem,
un tie liks kaunā zirgu jājējus. 6 Un Es stiprināšu
Jūda namu un atpestīšu Jāzepa namu, un Es tos
atkal iestādīšu, jo Es par tiem esmu apžēlojies, un
tie būs, tā kā Es tos nebūtu atmetis, jo Es esmu
Tas Kungs, viņu Dievs, un tos paklausīšu. 7 Un
Efraīms būs kā varonis un viņa sirds priecāsies kā
no vīna. Un viņa bērni to redzēdami līksmosies,
viņu sirds priecāsies iekš Tā Kunga. 8 Un Es tos
ataicināšu un sapulcēšu, jo Es tos gribu izpestīt,
un tie vairosies, kā tie citkārt vairojās. 9 Un
Es tos sēšu starp tautām, un tie Mani pieminēs
tālās zemēs, un tie dzīvos ar saviem bērniem un
atgriezīsies. 10 Un Es tos atvedīšu no Ēģiptes
zemes un tos sapulcināšu no Asīrijas un tos vedīšu
uz Gileāda zemi un Tībanu, ka viņam nepietiks
vietas. 11 Un viņš iet caur bēdu jūru un sit viļņus
jūrā, un visi upes dziļumi izsīks; tad Asura lepnība
taps nogāzta, un Ēģiptes scepteris zudīs. 12 Un Es
tos stiprināšu iekš Tā Kunga, un tie staigās Viņa
vārdā, saka Tas Kungs.

11 Atdari savas durvis, Lībanus, lai uguns aprij
tavus ciedru kokus. 2 Kauciet, priedes, ka
ciedru koki krituši un varenie postīti. Kauciet,
Basanas ozoli, ka tas biezais mežs gāzies. 3 Tur
ir ganu kaukšanas balss, tāpēc ka viņu godība
postīta; jaunu lauvu rūkšanas balss, tāpēc ka
Jardānes greznība postīta. - 4 Tā saka Tas Kungs,
mans Dievs: gani šās kaujamās avis. 5 Jo tie, kam
tās pieder, tās nokauj un to netur par noziegumu,
un ikviens no viņu pārdevējiem saka: slavēts lai ir
Tas Kungs, ka esmu bagāts tapis, un viņu gani tās
netaupa. 6 Tiešām, šās zemes iedzīvotājus Es vairs
netaupīšu, saka Tas Kungs: bet redzi, Es cilvēkus
nodošu ikvienu viņa tuvākā rokā un viņa ķēniņa

rokā, ka tiem šo zemi būs sagrauzt, un Es tos
negribu izpestīt no viņu rokas. 7 Un es ganīju šās
kaujamās avis, un tā arī tās nabaga avis, un es sev
ņēmu divus zižļus, to vienu es nosaucu Laipnību,
un to otru Saites, un ganīju tās avis. 8 Un es
izdeldēju trīs ganus vienā mēnesī; jo mana dvēsele
tos bija apnikusi, un arī viņu dvēselei es biju
riebīgs. 9 Un es sacīju: es jūs vairs neganīšu; kas
mirst, lai mirst, kas zūd, lai zūd, un kas atliek, tas
lai aprij cits cita miesu. 10 Un es ņēmu savu zizli,
Laipnību, un to salauzu un iznīcināju savu derību,
ko biju derējis ar visām tautām. 11 Un tā tai dienā
tapa iznīcināta. Tad tās nabaga avis, kas mani lika
vērā, atzina, ka tas bija Tā Kunga vārds. 12 Un es
uz tiem sacīju: ja jums patīk, tad dodat man savu
algu, bet ja ne, tad lai paliek. Un tie nosvēra manu
algu, trīsdesmit sudraba gabalus. 13 Un Tas Kungs
uz mani sacīja: nomet to podniekam, to dārgo
algu, cik dārgu tie Mani turējuši. Un es ņēmu
tos trīsdesmit sudraba gabalus un tos nometu
Tā Kunga namā podniekam. 14 Tad es salauzu
savu otru zizli, Saites, un iznīcināju brālību starp
Jūdu un Israēli. 15 Un Tas Kungs uz mani sacīja:
ņem atkal ģeķīgā(neapdomīgā) gana rīkus. 16 Jo
redzi, Es celšu ganu zemē, kas neņem vērā bojā
ejošo, nemeklē noklīdušo un nedziedina satriekto
un neapkopj neveselo, bet kas ēd treknā gaļu un
salauž viņu nagus. 17 Vai tam nelieša ganam, kas
atstāj ganāmo pulku! Zobens pār viņa elkoni un
pār viņa labo aci! Viņa elkonis kaltin lai sakalst
un viņa labā acs lai pavisam izdziest!

12 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli. Tā
saka Tas Kungs, kas debesis izpletis un zemi
dibinājis un radījis cilvēka garu iekš viņa: 2
Redzi, Jeruzālemi Es darīšu par straipalējamo
biķeri visām tautām visapkārt, un tas nāks arī
pār Jūdu, kad Jeruzālemi apsēdīs. 3 Un notiks tai
dienā, Es Jeruzālemi darīšu par nastas akmeni
visām tautām; visi, kas viņu grib uzcelt, tie
ievainosies, un visas pasaules tautas pret viņu
sapulcēsies. 4 Tai dienā, saka Tas Kungs, Es
visus zirgus sitīšu ar bailību un viņu jātniekus
ar bezprātību, bet pār Jūda namu Es atvēršu
savas acis un tautām sitīšu visus zirgus ar aklību.
5 Tad Jūda virsnieki savā sirdī sacīs: stiprums
man ir Jeruzālemes iedzīvotāji iekš Tā Kunga
Cebaot, sava Dieva. 6 Tai dienā Es Jūda virsniekus
celšu kā degošu ugunskuru malkā un kā degošu
lāpu kūlīšos, un pa labo un kreiso pusi tie aprīs
visas tautas visapkārt, un Jeruzāleme vēl paliks
savā vietā Jeruzālemē. 7 Un Tas Kungs papriekš
izpestīs Jūda dzīvokļus, lai Dāvida nama augstība
un Jeruzālemes iedzīvotāju godība nelielās pret
Jūdu. 8 Tai dienā Tas Kungs pasargās Jeruzālemes
iedzīvotājus, un pats nespēcīgākais viņu starpā
tai dienā būs kā Dāvids, un Dāvida nams būs kā
Dievs, kā Tā Kunga eņģelis viņu priekšā. 9 Un
tai dienā Es meklēšu izdeldēt pagānus, kas ceļas
pret Jeruzālemi. 10 Bet pār Dāvida namu un pār
Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un
lūgšanas garu. Un tie uz Mani raudzīsies, ko tie ir
cauri dūruši. Un par Viņu tie žēlosies, kā žēlojās
par vienīgo, un tie gauži par Viņu vaimanās, ka
vaimanā par pirmdzimto. 11 Tai dienā Jeruzālemē
būs lielas raudas, kā raudāja pie HadadRimona
Meģidus lejā. 12 Un zeme žēlosies, ikviena cilts
par sevi, Dāvida nama cilts sevišķi un viņu sievas
sevišķi, un Nātana nama cilts sevišķi un viņu
sievas sevišķi, Levja nama cilts sevišķi un viņu
sievas sevišķi. 13 Šimejus cilts sevišķi un viņu
sievas sevišķi, - 14 Visas citas ciltis, ikviena par
sevi, un viņu sievas par sevi.

13 Tai dienā avots būs atvērts Dāvida namam
un Jeruzālemes iedzīvotājiem pret grēkiem
un pret nešķīstību. 2 Un tai dienā, saka Tas Kungs
Cebaot, Es no zemes izdeldēšu dievekļu vārdus,
ka tos vairs nepieminēs; arī (dievekļa) praviešus
un nešķīsto garu Es atņemšu no zemes. 3 Un
notiks, ja kas vēl sludinās kā pravietis, tad viņa
tēvs un viņa māte, kas viņu dzemdinājuši, uz to
sacīs: tev nebūs dzīvot, jo viltu tu esi runājis Tā
Kunga Vārdā, un viņa tēvs un viņa māte, kas to
dzemdinājuši, to nodurs, kad tas sludinās. 4 Un
notiks tai dienā, ka pravieši kaunēsies ikviens par
savu parādīšanu, to pasludināt, un vairs neapvilks
spalvas mēteli uz meliem. 5 Bet sacīs: es neesmu
pravietis, es esmu zemes kopējs, jo viens mani
saderējis no manas jaunības. 6 Un ja kas sacīs:
kas tās tādas rētas tavās rokās? Tad viņš sacīs:
tā es esmu sakults savu mīļo namā. 7 Zoben,
uzmosties pret Manu ganu un pret to vīru, kas
Mans biedrs, saka Tas Kungs Cebaot; sit ganu, tad
avis izklīdīs, bet es savu roku griezīšu pie tiem
maziņiem. 8 Un notiks visā zemē, saka Tas Kungs:
divas daļas tur taps izdeldētas un izmirs, un trešā
daļa tur atliks. 9 Un trešo daļu Es likšu ugunī un
tos šķīstīšu, kā sudrabu šķīstī, un tos pārbaudīšu,
kā zeltu pārbauda. Tie piesauks Manu vārdu, un
Es tos paklausīšu un sacīšu: tie ir Mani ļaudis; un
tie sacīs: Tas Kungs ir mans Dievs.

14 Redzi, diena nāk Tam Kungam, ka tavs
laupījums taps izdalīts tavā vidū. 2 Jo Es
sapulcināšu visus pagānus karā pret Jeruzālemi,
un pilsēta taps uzņemta un nami postīti un sievas
apsmietas. Un puse pilsētas aizies cietumā, bet

tie atlikušie ļaudis pilsētā netaps izdeldēti. 3 Un
Tas Kungs izies un karos pret šiem pagāniem, tā
kā tai dienā, kad viņš karo, kaujas dienā. 4 Un
Viņa kājas tai dienā stāvēs uz Eļļas kalna, kas
Jeruzālemes priekšā pret rītiem, un Eļļas kalns
šķelsies divējos gabalos pret rīta un vakara pusi,
tā ka tur būs ļoti liela ieleja, un viena kalna puse
atkāpsies pret ziemeli, un otra pret dienvidu. 5
Tad jūs bēgsiet Manu kalnu ielejā, (jo šī kalnu
ieleja sniegsies līdz Ācelei) un jūs bēgsiet, kā jūs
bēgāt no zemes trīcēšanas Uzijas, Jūda ķēniņa,
dienās. Tad nāks Tas Kungs, mans Dievs, un visi
svētie līdz ar Tevi. 6 Un tai dienā nebūs gaismas,
spīdekļi izzudīs. 7 Bet tā būs savāda diena, kas
Tam Kungam zināma; tur nebūs nedz dienas, nedz
nakts. Un notiks, ap vakara laiku būs gaisma.
8 Un notiks tai dienā, dzīvs ūdens iztecēs no
Jeruzālemes, viena puse pret rīta jūru un otra
puse pret vakara jūru, un tas būs vasarā un ziemā.
9 Un Tas Kungs būs ķēniņš pār visu zemi. Tai
dienā Tas Kungs būs viens vienīgs, un Viņa vārds
viens vienīgs. 10 Visa šī zeme taps darīta par
klajumu, no Ģibejas līdz Rimonai, pret dienasvidu
no Jeruzālemes. Un tā taps paaugstināta un dzīvos
savā vietā, no Benjamina vārtiem līdz veco vārtu
vietai, līdz Stūru vārtiem, no Kananeēļa torņa
līdz ķēniņa vīna spaidam. 11 Un tur dzīvos, un
lāsta vairs nebūs, un Jeruzāleme dzīvos drošībā.
12 Un šī būs tā mocība, ar ko Tas Kungs mocīs
visus ļaudis, kas pret Jeruzālemi karojuši: miesa
satrūdēs viņiem uz kājām stāvot un viņu acis
satrūdēs savos dobumos un viņu mēle satrūdēs
viņu mutē. 13 Un notiks tai dienā, ka viņu starpā
būs liela sajukšana no Tā Kunga, tā ka viens
satvers otra roku, un cits pret citu pacels savu
roku. 14 Un Jūda karos Jeruzālemē, tā kā visapkārt
savāks visu pagānu mantu, zeltu un sudrabu
un drēbes lielā pulkā. 15 Tāda pat mocība būs
zirgiem, zirgēzeļiem, kamieļiem un ēzeļiem un
visiem lopiem, kas būs lēģeros, tā kā šī mocība. 16
Un notiks, ka visi atlikušie no visām tautām, kas
cēlušās pret Jeruzālemi, nāks ik gadus, pielūgt
to ķēniņu, To Kungu Cebaot, un turēt lieveņu
svētkus. 17 Un notiks, ja kāda no zemes ciltīm
nenāks uz Jeruzālemi, pielūgt Ķēniņu, To Kungu
Cebaot, tad lietus pār tiem nelīs. 18 Un kad Ēģiptes
cilts nenāks, tad lietus arī nelīs pār viņiem, un
tā mocība būs pār tiem, ar ko Tas Kungs tautas
mocīs, kas nenāks svētīt lieveņu svētkus. 19 Šis
Ēģiptei būs par grēku un visām tautām par grēku,
kas nenāks svētīt lieveņu svētkus. 20 Tai dienā
stāvēs uz zirgu zvārguļiem: svēts Tam Kungam,
un tie podi Tā Kunga namā būs kā upuru kausi
altāra priekšā. 21 Jo visi podi Jeruzālemē un Jūdā
būs svēti Tam Kungam Cebaot, tā ka visi, kas grib
upurēt, nāks un no tiem ņems un tanīs vārīs, un
tai dienā Kanaānieša vairs nebūs Tā Kunga Cebaot
namā.

Maleachija

1 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli caur
Malahiju. **2** Es jūs esmu mīlējis, saka Tas Kungs;
bet jūs sakāt: kā Tu mūs esi mīlējis? Vai Ēsavs
nav Jēkabam brālis? Saka Tas Kungs; tomēr Es
Jēkabu mīlēju **3** Un Ēsavu Es ienīdēju un viņa
kalnus darīju par posta vietu un viņa mantas
tiesu priekš šakāļiem tuksnesī. **4** Un jebšu Edoms
sacītu: mēs esam salauzti, tomēr tās posta vietas
atkal gribam uztaisīt, - tad Tas Kungs Cebaot saka
tā: tie uztaisīs, bet Es noārdīšu, un tos nosauks
par bezdievības robežām un par ļaudīm, par
ko Tas Kungs mūžīgi dusmo. **5** Un jūsu acis to
redzēs, un jūs sacīsiet: Tas Kungs pagodināsies
pāri pār Israēla robežām. - **6** Dēlam būs godāt
savu tēvu, un kalpam savu kungu. Ja Es esmu
Tēvs, kur ir Mans gods? Un ja Es esmu Kungs,
kur ir Mana bijāšana? saka Tas Kungs Cebaot uz
jums priesteriem, Mana Vārda nicinātajiem; bet
jūs sakāt: kā tad mēs nicinājam Tavu Vārdu? **7**
Jūs nesat uz Manu altāri sagānītu maizi. Tad jūs
sakāt: ar ko mēs Tevi sagānījām? Ar to, ka jūs
sakāt: Tā Kunga galds nav cienījams. **8** Jo kad jūs
ko aklu atnesat upurēt, tad tas jums nav nelabs,
un ja jūs ko tizlu vai vāju atnesat, tad tas nav
nelabs. Atnesat to jel savam valdītājam, vai viņam
pie tevis būs labs prāts, jeb vai viņš tavu vaigu
žēlīgi uzlūkos? saka Tas Kungs Cebaot. **9** Nu tad
pielūdziet jel Dieva vaigu, lai Viņš mums ir žēlīgs.
No jūsu rokas tas noticis: vai tad Viņš jūsu vaigu
žēlīgi uzskatīs? saka Tas Kungs Cebaot. **10** Kaut jel
kāds būtu jūsu starpā, kas durvis aizslēdz, lai jūs
velti uguni neiededzinājāt uz Mana altāra; Man
nav labs prāts pie jums, saka Tas Kungs Cebaot,
un tas upuris no jūsu rokām Man nepatīk. **11** Jo
no saules uzlēkšanas līdz noiešanai Mans Vārds
ir paaugstināts starp tautām, un ikkatrā vietā
Manam Vārdam top kvēpināts un šķīsts upuris
atnests. Jo Mans Vārds ir liels starp tautām, saka
Tas Kungs Cebaot. **12** Bet jūs to sagānat, sacīdami:
Tā Kunga galds, tas ir sagānīts, un viņa ienākumu
riebj baudīt. **13** Un jūs sakāt: redzi, kāds grūtums!
Un nebēdājat par to, saka Tas Kungs Cebaot, jūs
atnesat, kas ir laupīts, un kas tizls un vājš, un tā
upurējat upuri. Vai tas Man var patikt no jūsu
rokas? saka Tas Kungs. **14** Nolādēts tas blēdis,
kam savā ganāma pulkā ir auniņš, un kas sola un
upurē Tam Kungam ko maitātu! Jo Es esmu liels
Ķēniņš, saka Tas Kungs Cebaot: un Mans Vārds ir
bijājams starp tautām.

2 Un nu, jūs priesteri, šis bauslis jums ir dots:
2 Ja jūs negribat klausīt, nedz ņemt pie sirds,
Manam Vārdam dot godu, saka Tas Kungs Cebaot,
tad Es sūtīšu lāstu pret jums un nolādēšu jūsu
svētību, tiešām, Es to nolādēšu, tāpēc ka jūs
neņemat pie sirds. **3** Redzi, Es jums maitāšu sēklu
un kaisīšu sūdus uz jūsu vaigiem, jūsu svētku
sūdus, tā ka jūs līdz ar tiem tapsiet izmēzti. **4**
Tad jūs samanīsiet, ka Es šo bausli pie jums esmu
sūtījis, ka tā būtu Mana derība ar Levi, saka Tas
Kungs Cebaot. **5** Mana derība ar viņu bija dzīvība
un miers, un to Es viņam devu, lai Mani bīstas,
un viņš Mani bijās, un viņš drebēja priekš Mana
Vārda. **6** Patiesības bauslība bija viņa mutē, un
nelietība nebija atrodama uz viņa lūpām. Viņš
ar Mani staigāja mierā un taisnībā un atgrieza
daudz ļaudis no nozieguma. **7** Jo priestera lūpām
būs sargāt atzīšanu, un no viņa mutes būs meklēt
mācību, jo viņš ir Tā Kunga Cebaot vēstnesis. **8**
Bet jūs esat nogriezušies no ceļa, jūs esat darījuši,
ka daudz pie bauslības piedauzījušies, jūs Levja
derību esiet samaitājuši, saka Tas Kungs Cebaot.
9 Tad Es arīdzan jūs esmu darījis nievājamus
un necienīgus priekš visiem ļaudīm, tāpēc ka
jūs neturat Manus ceļus, bet bauslībā uzlūkojiet
cilvēka vaigu. **10** Vai mums visiem nav viens tēvs?
Vai viens Dievs mūs nav radījis? Kāpēc tad mēs
cits citam neturam ticību, bet sagānam savu tēvu
derību? **11** Jūda netur ticību, un iekš Israēla un
Jeruzālemē notiek negantība. Jo Jūda sagānījis Tā
Kunga svētumu, ko viņš mīļo, un precējis sveša
dieva meitu. **12** Tas Kungs lai izdeldē tam vīram,
kas tā dara, no Jēkaba dzīvokļa tos, kas prasa
un kas atbild, un tos, kas upurē Tam Kungam
Cebaot. **13** Otrkārt jūs šo dariet: jūs Tā Kunga altāri
apklājat ar asarām, ar raudām un ar nopūtām,
tā ka Viņš to upuri vairs nevar ieredzēt nedz
labprāt saņemt no jūsu rokām. **14** Tad jūs sakāt:
Kāpēc tā? Tāpēc ka Tas Kungs ir liecinieks starp
tevi un tavas jaunības sievu, kurai tu ticību neesi
turējis, un viņa tomēr ir tava biedrene un tava
saderētā sieva. **15** Tā neviens nav darījis, kam vēl
gars atlicies. Bet ko tas viens darīja? Viņš meklēja
dzimumu no Dieva. Tāpēc sargājaties savā garā,
un neatstāji savas jaunības sievu. **16** Jo Es ienīstu
šķiršanu, saka Tas Kungs, Israēla Dievs, un to,
kas savas drēbes apgāna ar varas darbu, saka Tas
Kungs Cebaot; tāpēc sargājaties savā garā, ka turat
ticību. **17** Jūs apkaitināt To Kungu ar savu valodu;
bet jūs sakāt: ar ko mēs Viņu apkaitinājām? Ar to,
ka jūs sakāt: kas ļaunu dara, tas ir labs priekš Tā
Kunga acīm, un pie tādiem Viņam ir labs prāts,
jeb: kur ir tas Dievs, kas soda?

3 Redzi, Es sūtu Savu eņģeli, lai tas Manā priekšā
sataisa ceļu. Un drīz nāks uz Savu namu Tas
Kungs, ko jūs meklējat un tas derības eņģelis, pie
kā jums labs prāts. Redzi, Viņš nāk, saka Tas Kungs
Cebaot. **2** Bet kas panesīs Viņa atnākšanas dienu,
un kas pastāvēs, kad Viņš rādīsies? Jo Viņš būs kā
kausētāja uguns un kā mazgātāju sārms. **3** Un Viņš
sēdēs, sudrabu kausēt un šķīstīt, un šķīstīs Levja
bērnus un tos iztīrīs kā zeltu un sudrabu; tad tie
Tam Kungam upuri nesīs taisnībā. **4** Tad Jūda un
Jeruzālemes upuris Tam Kungam būs salds, kā
vecos laikos un senajos gados. **5** Es pie jums nākšu
uz tiesu un būšu ātrs liecinieks pret burvjiem un
laulības parkāpējiem un pret tiem, kas nepatiesi
zvēr, un pret tiem, kas nospiež algādža algu,
atraitni un bāriņu, un kas spaida svešinieku un
Mani nebīstas, saka Tas Kungs Cebaot. **6** Jo Es
Tas Kungs citāds nepalieku, tāpēc jums, Jēkaba
bērni, gals vēl nav darīts. **7** No savu tēvu laika
jūs esiet atkāpušies no Maniem likumiem un tos
neesat turējuši. Atgriežaties atkal pie Manis, tad
Es atgriezīšos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot. Bet
jūs sakāt: kā lai atgriežamies? **8** Vai gan cilvēks
Dievu var apkrāpt, kā jūs Mani apkrāpjat? Un jūs
sakāt: kā mēs Tevi apkrāpjam? Ar desmito(tiesu)
un ar cilājamo upuri. **9** Tāpēc jūs esat ar lāstu
nolādēti, ka jūs Mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā.
10 Nesiet pilnu desmito(tiesu) mantu namā, ka
barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani tā,
saka Tas Kungs Cebaot: vai Es jums neatvēršu
debess logus un jums nedošu svētības pārpārēm?
11 Un jūsu dēļ Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā
zemes augļus, un lai vīna koks tīrumā jums nav
neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaot. **12** Un visas
tautas jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme,
saka Tas Kungs Cebaot. - **13** Jūsu vārdi ir cieti
pret Mani, saka Tas Kungs. Un jūs sakāt: ko mēs
pret Tevi runājam? **14** Jūs sakāt: tas ir velti,
Dievam kalpot, jo kāds labums atlec, kad turam
Viņa bausli, un ka bēdās staigājam priekš Tā
Kunga Cebaot? **15** Bet nu mēs teicam laimīgus
tos pārgalvīgos, jo bezdievības darītāji pieaug, tie
Dievu kārdina un taču izsprūk. **16** Tad tie, kas To
Kungu bīstas, runāja cits ar citu, un Tas Kungs
nomanīja un ieklausījās, un piemiņas grāmata ir
rakstīta Viņa priekšā tiem, kas To Kungu bīstas,
un tiem, kas Viņa vārdu piemin. **17** Un tai dienā,
ko Es darīšu, saka Tas Kungs Cebaot, tie Man būs
par īpašumu, un Es tos žēlošu, kā vīrs savu dēlu
žēlo, kas viņam kalpo. **18** Tad jūs atkal redzēsiet
to starpību starp taisnu un bezdievīgu, starp to,
kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo.

4 Jo redzi, tā diena nāk degoša kā ceplis, tad visi
lepnie un visi bezdievības darītāji būs rugāji,
un tā nākamā diena tos iededzinās, saka Tas Kungs
Cebaot, kas tiem nepametīs nedz sakni, nedz zaru.
2 Bet jums, kas Manu vārdu bīstaties, taisnības
saule uzlēks, un dziedināšana būs apakš viņas
spārniem, un jūs iziesiet un lēksiet kā baroti teļi. **3**
Un jūs samīsiet bezdievīgos, jo tie būs pelni apakš
jūsu pēdām tai dienā, ko Es darīšu, saka Tas Kungs
Cebaot. **4** Pieminiet Mozus, Mana kalpa, bauslību,
ko Es viņam esmu pavēlējis Horeba kalnā priekš
visa Israēla, tos likumus un tās tiesas. **5** Redzi,
Es jums sūtu pravieti Eliju, pirms nāks Tā Kunga
lielā un bijājamā diena. **6** Un viņš atgriezīs tēvu
sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie tēviem, lai
Es nenāku, zemi izdeldēt.

JAUNĀ DERĪBA

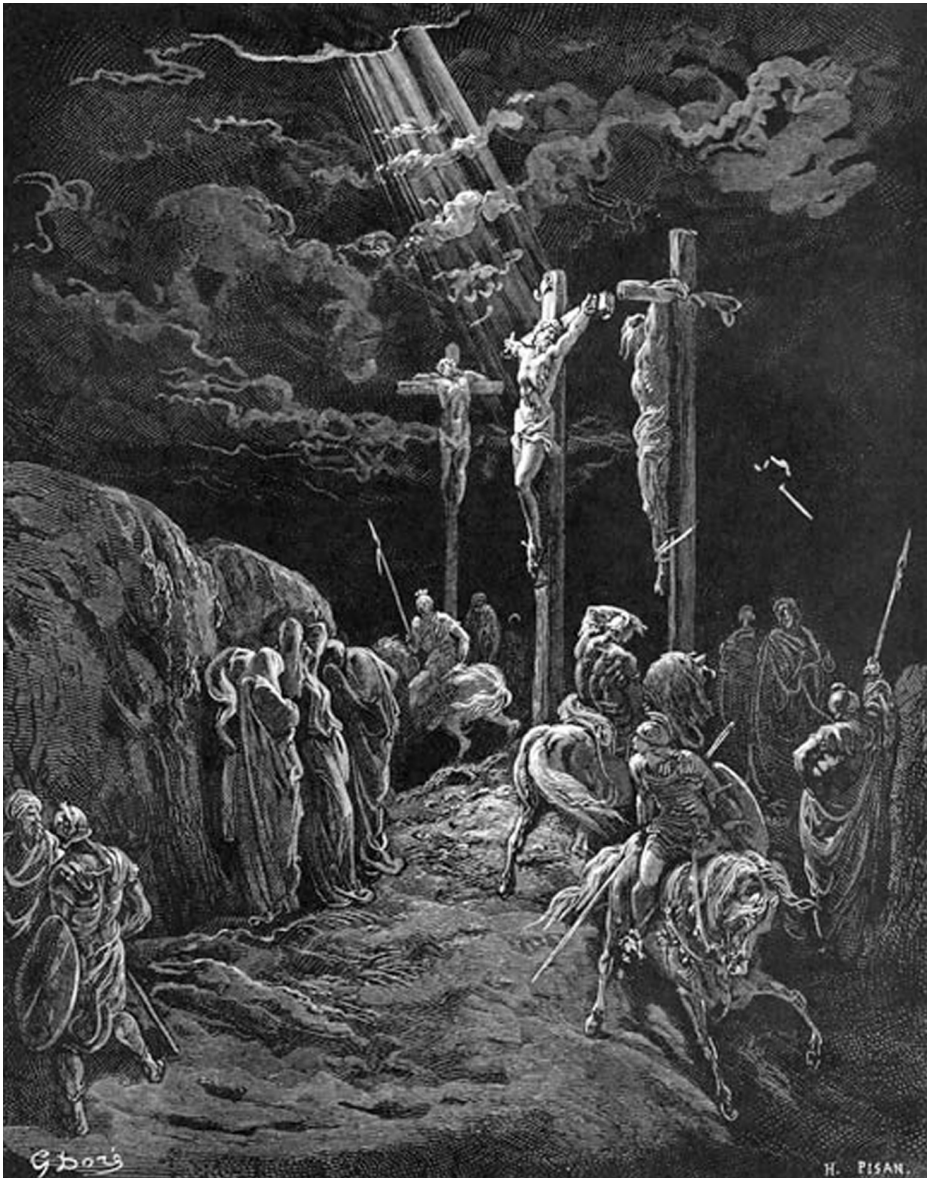

Bet Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."
Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.
Lūkas Evaņģelijs 23:34

Mateja Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus cilts grāmata. Jēzus bija Dāvida,
Dāvids Ābrahāma dēls. **2** Ābrahāms dzemdināja
Īzaku, un Īzaks dzemdināja Jēkabu, un Jēkabs
dzemdināja Jūdu un viņa brāļus. **3** Un Jūda
dzemdināja Vārecu un Cāru no Tamaras; un Vārecs
dzemdināja Hecronu, un Hecrons dzemdināja
Aramu. **4** Un Arams dzemdināja Aminadabu, un
Aminadabs dzemdināja Nahšonu, un Nahšons
dzemdināja Zalmanu. **5** Un Zalmans dzemdināja
Boasu no Rahabas, un Boas dzemdināja Obedu
no Rutes, un Obeds dzemdināja Isaju. **6** Un Isajus
dzemdināja ķēniņu Dāvidu, un ķēniņš Dāvids
dzemdināja Salamanu no Ūrijas sievas. **7** Un
Salamans dzemdināja Rekabeamu, un Rekabeams
dzemdināja Abiju, un Abija dzemdināja Asu. **8**
Un Asus dzemdināja Jehošafatu, un Jehošafats
dzemdināja Jehoramu, un Jehorams dzemdināja
Ociju. **9** Un Ocija dzemdināja Joatamu, un Joatams
dzemdināja Akacu, un Akacs dzemdināja Eceķiju.
10 Un Eceķija dzemdināja Manasu, un Manasus
dzemdināja Amonu, un Amons dzemdināja Josiju.
11 Un Josija dzemdināja Jekoniju un viņa brāļus
ap to aizvešanu uz Bābeli. **12** Un pēc aizvešanas
uz Bābeli Jekonija dzemdināja Zalatiēli, un
Zalatiēls dzemdināja Corobabeli. **13** Un Corobabels
dzemdināja Abiudu, un Abiuds dzemdināja
Eliaķimu, un Eliaķims dzemdināja Hacoru. **14** Un
Hacors dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja
Aķimu, un Aķims dzemdināja Eliudu. **15** Un Eliuds
dzemdināja Eleazaru, un Eleazars dzemdināja
Mattanu, un Mattans dzemdināja Jēkabu. **16** Un
Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kuras
ir piedzimis Jēzus, kas top saukts Kristus. **17**
Tad nu pavisam no Ābrahāma līdz Dāvidam ir
četrpadsmit augumi; un no Dāvida līdz aizvešanai
uz Bābeli ir četrpadsmit augumi; un no aizvešanas
uz Bābeli līdz Kristum četrpadsmit augumi. **18** Bet
Jēzus Kristus piedzimšana bija tāda: kad Marija,
viņa māte, Jāzepam bija saderēta, pirms tie nāca
kopā, tā atradās grūta no Svētā Gara. **19** Bet Jāzeps,
viņas vīrs, taisns būdams un negribēdams tai
kaunu darīt, gribēja to slepeni atstāt. **20** Bet viņam
tā savā prātā domājot, redzi, Tā Kunga eņģelis
sapnī parādījās sacīdams: Jāzep, tu Dāvida dēls,
nebīsties, Mariju, savu sievu, ņemt pie sevis; jo kas
iekš tās dzimis, tas ir no Svētā Gara. **21** Un viņa
dzemdēs dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt Jēzus; jo
Viņš izpestīs Savus ļaudis no viņu grēkiem. **22** Bet
viss tas ir noticis, lai piepildītos, kas runāts no
Tā Kunga caur to pravieti, kas saka: **23** "Redzi, tā
jumprava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa
vārdu sauks Immanuels," tas ir tulkots: "Dievs ar
mums." **24** Bet Jāzeps no miega uzmodies darīja,
kā viņam Tā Kunga eņģelis bija pavēlējis, un ņēma
savu sievu pie sevis; **25** Un viņu neatzina, līdz
kamēr viņa bija dzemdējusi savu pirmdzimto
Dēlu, un nosauca Viņa vārdu Jēzus.

2 Un kad Jēzus bija dzimis Bētlemē iekš Jūdu
zemes ķēniņa Hērodus laikā, redzi, tad gudri
(vīri) no austruma zemes nāca uz Jeruzālemi un
sacīja: **2** Kur ir Tas piedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo
mēs Viņa zvaigzni esam redzējuši austruma zemē
un nākuši, Viņu pielūgt. **3** Kad ķēniņš Hērodus
to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa Jeruzāleme
līdz ar viņu. **4** Un saaicinājis visus Jūdu augstos
priesterus un rakstu mācītājus, viņš izklausināja
no tiem, kur Kristum bija dzimt. **5** Un tie tam
sacīja: "Bētlemē iekš Jūdu zemes; jo tā ir rakstīts
caur to pravieti: **6** "Un tu, Bētleme Jūdu zemē, tu
nebūt neesi tā mazākā starp tiem lieliem kungiem
no Jūda; jo no tevis nāks Tas Valdnieks, kas valdīs
pār Maniem Israēla ļaudīm."" **7** Tad Hērodus
paslepen aicināja tos gudros un īsteni izklausināja
no tiem to laiku, kad tā zvaigzne atspīdējusi. **8**
Un viņš tos sūtīja uz Bētlemi un sacīja: ejat un
izklausinājiet it labi par To Bērnu un To atraduši
atsakāt man, ka arī es nāku, To pielūgt. **9** Tie nu
to ķēniņu dzirdējuši aizgāja. Un redzi, tā zvaigzne,
ko tie austruma zemē bija redzējuši, gāja tiem
priekšā, kamēr tā nāca un apstājās virsū, kur
Tas Bērns bija. **10** Un to zvaigzni ieraudzījuši,
tie priecājās ar varen lielu prieku. **11** Un namā
iegājuši, tie atrada To Bērnu līdz ar Mariju, Viņa
māti, un pie zemes mezdamies tie Viņu pielūdza;
pēc tam, savu mantu atdarījuši, tie To apdāvināja
ar zeltu un vīraku un mirrēm. **12** Un Dievs tiem
parādīja sapnī, lai negriežās atpakaļ pie Hērodus;
un tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi. **13** Bet kad
tie bija aizgājuši, redzi, tad Dieva eņģelis Jāzepam
parādījās sapnī un sacīja: celies un ņem To Bērnu
un Viņa māti un bēdz uz Ēģiptes zemi un paliec
tur, kamēr es tev sacīšu; jo Hērodus meklē To
Bērnu nomaitāt. **14** Un cēlies viņš ņēma To Bērnu
un Viņa māti nakts laikā un aizgāja uz Ēģiptes
zemi, **15** Un palika turpat, līdz kamēr Hērodus bija
miris; ka piepildītos, ko Tas Kungs caur to pravieti
bija runājis, kas saka: "No Ēģiptes zemes Es Savu
Dēlu esmu aicinājis." **16** Kad nu Hērodus redzēja,
ka bija piekrāpts no tiem gudriem, tad viņš ļoti
apskaitās un izsūtījis apkāva visus bērnus Bētlemē
un pa visu Bētlemes tiesu, divus gadus vecus un
vēl jaunākus, pēc tā laika, ko tas no tiem gudriem
īsteni bija izklausinājis. **17** Tad piepildījās, ko
pravietis Jeremija runājis sacīdams: **18** "Brēkšana

ir dzirdēta Rāmā, žēlošanās, raudāšana un daudz
kaukšanas. Rahēle apraud savus bērnus un
negribās iepriecinājuma, jo to vairs nav." 19 Bet
kad Hērodus bija nomiris, lūk, tad Tā Kunga
eņģelis sapnī parādījās Jāzepam Ēģiptes zemē
20 Un sacīja: celies un ņem To Bērnu un Viņa
māti, un ej uz Israēla zemi; jo tie ir nomiruši, kas
Tā Bērna dvēseli meklēja. 21 Un viņš cēlās un
ņēma To Bērnu un Viņa māti, un nonāca Israēla
zemē. 22 Bet kad viņš dzirdēja, Arhelaus Jūdu
zemē valdām sava tēva Hērodus vietā, tad viņš
bijās turp noiet; un sapnī no Dieva pamācīts,
viņš atkāpās Galilejas robežās. 23 Un tur nonācis
viņš apmetās tai pilsētā, ko sauc Nacareti, ka
piepildītos, kas sacīts caur tiem praviešiem: "Viņš
taps nosaukts Nacarietis."

3 Tanīs dienās nāca Jānis, tas Kristītājs, un
sludināja Jūdu zemes tuksnesī, 2 Sacīdams:
"Atgriežaties no grēkiem, jo Debesu valstība ir
tuvu klāt nākusi," 3 Jo šis ir tas, no kā pravietis
Jesaja runājis sacīdams: "Saucēja balss tuksnesī:
"Sataisiet Tā Kunga ceļu; dariet līdzenas Viņa
tekas."" 4 Bet viņš, Jānis, valkāja kamieļu spalvu
drēbes un ādas jostu ap saviem gurniem; un
viņa barība bija siseņi un kameņu medus. 5 Tad
izgāja pie viņa Jeruzāleme un visa Jūdu zeme
un viss Jardānes apgabals, 6 Un tapa no viņa
kristīti Jardānē, izsūdzēdami savus grēkus. 7 Un
daudz farizeju un saduceju ieraudzījis nākam pie
kristības, viņš uz tiem sacīja: "Jūs odžu dzimums,
kas jums ir rādījis, izbēgt no nākamās dusmības?
8 Tāpēc nesiet pienākamus atgriešanās augļus. 9
Un nedomājiet pie sevis sacīt: "Mums ir Ābrahāms
par tēvu." Jo Es jums saku, ka Dievs no šiem
akmeņiem spēj Ābrahāmam bērnus radīt. 10 Un
cirvis kokiem jau pie saknes ir pielikts; tāpēc
ikviens koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts
un ugunī iemests. 11 Es jūs gan kristīju ar ūdeni
uz atgriešanos no grēkiem, bet kas pēc manis nāk,
Tas ir jo spēcīgāks nekā es; Tam es neesmu cienīgs
kurpes nest; Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un ar
uguni; 12 Tam vēteklis rokā, un Tas Savu klonu
tīrīs caur caurim un sakrās Savus kviešus klētī,
bet tās pelavas Viņš sadedzinās ar neizdzēšamu
uguni." 13 Tanī laikā Jēzus nāca no Galilejas uz
Jardāni pie Jāņa, ka no tā taptu kristīts. 14 Bet
Jānis Tam neļāva un sacīja: "Man vajadzētu no
Tevis tapt kristītam, un Tu nāci pie manis?" 15
Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Lai nu tā ir; jo
tā mums pieklājās, piepildīt visu taisnību." Tad
viņš to Tam ļāva. 16 Un kad Jēzus bija kristīts,
tad Viņš tūdaļ no ūdens izkāpa. Un redzi, debesis
atvērās pār Viņu, un Jānis redzēja Dieva Garu
kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam. 17 Un
redzi, balss no debesīm sacīja: "Šis ir Mans mīļais
Dēls, pie kā Man ir labs prāts."

4 Tad Jēzus no Tā Gara tapa aizvests tuksnesī,
ka no velna taptu kārdināts. 2 Un kad Viņš
četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija
gavējis, tad Viņam gribējās ēst. 3 Un tas kārdinātājs
piestājās pie Viņa un sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls,
tad saki, lai šie akmeņi top par maizi." 4 Un Viņš
atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: "Cilvēks nedzīvo
no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet
no Dieva mutes."" 5 Tad velns Viņu noveda sev
līdz uz to svēto pilsētu un Viņu cēla pašā Dieva
nama jumta galā. 6 Un uz Viņu sacīja: "Ja Tu esi
Dieva Dēls, tad nolaidies zemē! Jo stāv rakstīts:
"Viņš Saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie
Tevi uz rokām nesīs, ka Tu Savu kāju pie akmens
nepiedauzīsi."" 7 Tad Jēzus uz to sacīja: "Atkal stāv
rakstīts: "Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.""
8 Atkal velns to veda sev līdz uz ļoti augstu kalnu
un Viņam rādīja visas pasaules valstis un viņu
godību, 9 Un uz To sacīja: "To visu es Tev gribu
dot, ja Tu zemē mezdamies mani pielūgsi." 10
Tad Jēzus uz to sacīja: "Atkāpies, sātan! Jo stāv
rakstīts: "Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un
Viņam vien kalpot."" 11 Tad velns Viņu atstāja.
Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam
kalpoja. 12 Bet Jēzus dzirdējis, Jāni esam nodotu,
atkal gāja uz Galileju. 13 Un Nacareti atstājis, Viņš
nāca un mājoja Kapernaūmā, jūrmalas pilsētā
Zebulona un Naftalus robežās, 14 Ka piepildītos,
kas ir runāts caur pravieti Jesaju, kas tā saka: 15
"Zebulona zeme un Naftalus zeme uz jūrmalas
pusi, AizJardāne, pagānu Galileja, 16 Tie ļaudis,
kas tumsībā sēž, redzējuši lielu gaišumu, un tiem,
kas sēž nāves zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi."
17 No tā laika Jēzus iesāka sludināt un sacīt:
"Atgriežaties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu
klāt nākusi." 18 Un staigādams pie Galilejas
jūras, Jēzus ieraudzīja divus brāļus, Sīmani, kas
nosaukts Pēteris, un Andreju, viņa brāli, tīklu
jūrā metam, jo tie bija zvejnieki. 19 Un Viņš uz
tiem sacīja: "Nāciet Man pakaļ, Es jūs darīšu par
cilvēku zvejniekiem." 20 Un tūdaļ savus tīklus
atstājuši, tie Viņam gāja pakaļ. 21 Un no turienes
tālāki gājis, Viņš ieraudzīja citus divus brāļus,
Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā
ar savu tēvu Cebedeju savus tīklus lāpam, un
Viņš tos sauca. 22 Tad tie tūdaļ to laivu un savu
tēvu atstājuši, Viņam gāja pakaļ. 23 Un Jēzus
izstaigāja visu Galileju, mācīdams viņu baznīcās un
sludinādams to priecas mācību no tās valstības un

dziedinādams tiem ļaudīm visas slimības un visas
vājības. 24 Un Viņa slava izpaudās pa visu Sīriju,
un pie Viņa atnesa visus neveselus, no dažādām
sērgām un sāpēm pārņemtus un velna apsēstus
un mēnessērdzīgus un melmeņu sērdzīgus, un
Viņš tos darīja veselus. 25 Un daudz ļaužu Viņam
gāja pakaļ no Galilejas un no tām desmit pilsētām
un no Jeruzālemes un no Jūdu zemes un no viņpus
Jardānes.

5 Bet kad Viņš tos ļaudis redzēja, tad Viņš uzkāpa
uz kalnu un apsēdās, un Viņa mācekļi pie
Viņa piestājās. 2 Un Savu muti atdarījis, Viņš tos
mācīja un sacīja: 3 "Svētīgi tie, kas garā nabagi,
jo Debesu valstība viņiem pieder. 4 Svētīgi tie,
kam ir bēdas, jo tie taps iepriecināti. 5 Svētīgi
tie lēnprātīgie, jo tie to zemi iemantos. 6 Svētīgi
tie, kas izsalkuši un kam slāpst pēc taisnības, jo
tie taps piepildīti. 7 Svētīgi tie sirdsžēlīgie, jo
tie žēlastību dabūs. 8 Svētīgi tie sirdsšķīstie, jo
tie Dievu redzēs. 9 Svētīgi tie, kas mieru tur, jo
tie taps saukti Dieva bērni. 10 Svētīgi tie, kas
taisnības dēļ vajāti, jo Debesu valstība viņiem
pieder. 11 Svētīgi jūs esat, ja Manis dēļ jūs lamā
un vajā un visu ļaunu par jums runā, melodami.
12 Esat priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela
debesis; jo tā tie vajājuši tos praviešus, kas priekš
jums bijuši. 13 Jūs esat tās zemes sāls; ja nu sāls
nelietīga, ar ko tad to sālīs? Tā neder vairs nekam,
bet tikai ārā metama un no ļaudīm saminama.
14 Jūs esat tās pasaules gaišums; pilsēta, kas
stāv kalnā, nevar būt apslēpta. 15 Tā arī sveci
iededzinājis, neviens to neliek apakš pūra, bet
uz lukturi; tad tā visiem spīd, kas ir namā. 16
Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie
ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu,
kas ir debesīs. 17 Nedomājiet, ka Es esmu nācis,
atmest bauslību un praviešus. Es neesmu nācis
atmest, bet piepildīt. 18 Jo patiesi, Es jums saku:
tiekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena,
ne vismazākā rakstu zīmīte jeb raksta galiņš no
bauslības, tiekams viss notiek. 19 Tāpēc, ja kas
vienu no šiem vismazākiem baušļiem atmetīs un
ļaudis tā mācīs, tas taps dēvēts tas vismazākais
Debesu valstībā: bet ja kas darīs un mācīs, tas taps
dēvēts liels Debesu valstībā. 20 Jo Es jums saku: ja
jūsu taisnība nav labāka nekā to rakstu mācītāju
un farizeju, tad jūs Debesu valstībā nenāksiet.
21 Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev
nebūs nokaut; un kas nokauj, tas būs sodāms
caur tiesu. 22 Bet Es jums saku: kas ar savu brāli
dusmo, tas būs sodāms caur tiesu; bet kas uz savu
brāli saka: raka(nevērtīgs)! Tas būs sodāms caur
augsto tiesu; bet kas saka: ģeķi(bezdievis)! Tas
būs sodāms elles ugunī. (Geenna g1067) 23 Tāpēc,
kad tu savu dāvanu uz altāra upurē un turpat
atminies, ka tavam brālim kas ir pret tevi, 24 Tad
atstāj tur altāra priekšā savu dāvanu un noej,
saderies(izlīgsti) papriekš ar savu brāli, un tad nāc
un upurē savu dāvanu. 25 Esi labprātīgs savam
pretiniekam drīz, kamēr ar viņu vēl esi uz ceļa,
ka pretinieks tevi nenodod soģim, un soģis tevi
nenodod sulainim, un tu netopi iemests cietumā.
26 Patiesi, Es tev saku, tu no turienes neiziesi,
kamēr nenomaksāsi pēdējo artavu. 27 Jūs esat
dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts, tev nebūs laulību
pārkāpt. 28 Bet Es jums saku, ka ikviens, kas sievu
uzskata, to iekārodamies, tas ar viņu laulību jau
pārkāpis savā sirdī. 29 Bet ja tava labā acs tevi
apgrēcina, izrauj to un met nost; jo tas tev labāki,
ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā kad
visa tava miesa top iemesta ellē. (Geenna g1067) 30
Un ja tava labā roka tevi apgrēcina, nocērt to un
met nost; jo tas tev labāki, ka viens no taviem
locekļiem pazūd, nekā kad visa tava miesa top
iemesta ellē. (Geenna g1067) 31 Ir arī sacīts: kas
no savas sievas šķirās, tas lai tai dod šķiršanās
grāmatu. 32 Bet Es jums saku: kas no savas sievas
šķirās bez vien maucības vainas dēļ, tas viņu
spiež laulību pārkāpt; un ja kas atšķirtu precē,
tas pārkāpj laulību. 33 Jūs vēl esat dzirdējuši, ka
vecajiem ir sacīts: tev nebūs nepatiesi zvērēt, bet
Tam Kungam turēt, ko tu zvērēdams esi solījis.
34 Bet Es jums saku, ka jums ne pavisam nebūs
zvērēt, nedz pie debess, jo tā ir Dieva goda krēsls,
35 Nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls, nedz
pie Jeruzālemes, jo tā ir tā lielā ķēniņa pilsēta. 36
Tev arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespēji
nevienu matu ne baltu pataisīt ne melnu. 37 Bet
jūsu vārds lai ir: jā, jā! nē, nē! kas pāri par to, tas
ir no ļauna. 38 Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci
pret aci un zobu pret zobu. 39 Bet Es jums saku, ka
jums nebūs pretī stāvēt tam ļaunam, bet kas tevi
vaigā sit labajā pusē, tam sniedz arī otru. 40 Un
kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus,
tam palaid arī to uzvalku. 41 Un kas tevi dzen
vienu jūdzi, ar to paej divus. 42 Dod tam, kas tevi
lūdz, un neatraujies no tā, kas ko no tevis grib
aizņemt. 43 Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs
savu tuvāko mīlēt un savu ienaidnieku ienīdēt.
44 Bet Es jums saku: mīļojiet savus ienaidniekus,
svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs
ienīst, un lūdziet par tiem, kas jūs kaitina un vajā,
45 Ka jūs topat sava debesu Tēva bērni; jo Viņš
liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un
liek lietum līt pār taisniem un netaisniem. 46 Jo ja
jūs tos vien mīļojiet, kas jūs mīļo, kāda alga jums

nākas? Vai muitnieki nedara tāpat? 47 Un kad
jūs sveicinājiet tikai savus brāļus, ko teicamu jūs
dariet? Vai muitnieki nedara tāpat? 48 Tāpēc esat
pilnīgi, tā kā jūsu Tēvs debesīs ir pilnīgs.

6 Ņemiet vērā, ka savas nabagu dāvanas nedodat
cilvēku priekšā, lai šie jūs redz; citādi jums
nav nekādas algas pie sava Tēva debesīs. 2 Kad
tu nu nabagus apdāvini, tad neliec savā priekšā
trumetes pūst, tā kā tie liekuļi dara baznīcās un
ielās, lai no ļaudīm top godināti. Patiesi, Es jums
saku, tiem jau ir sava alga. 3 Bet kad tu nabagus
apdāvini, tad lai tava kreisā roka nezina, ko labā
dara, 4 Tā ka tava dāvināšana paliek apslēpta; un
tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās
gaismā. 5 Un kad tu Dievu lūdzi, tad neturies
kā tie liekuļi, jo tiem patīk stāvēt un Dievu lūgt
baznīcās un ielu stūros, lai no ļaudīm top redzēti.
Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava alga. 6 Bet
kad tu Dievu lūdzi, tad ej savā kambarī un, savas
durvis aizslēdzis, pielūdzi savu Tēvu slepenībā, un
tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās
gaismā. 7 Bet Dievu lūdzot nepļāpājiet kā tie
pagāni; jo tie domā, ka tie savas pļāpāšanas dēļ
top paklausīti. 8 Tad nu nepaliekat tiem līdzīgi;
jo jūsu Tēvs gan zina, kā jums vajag, pirms jūs
Viņu lūdzat. 9 Tāpēc jums būs tā lūgt: "Mūsu Tēvs
debesīs. Svētīts lai top Tavs vārds. 10 Lai nāk Tava
valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs tā arī
virs zemes. 11 Mūsu dienišķu maizi dod mums
šodien. 12 Un piedod mums mūsu parādus, kā
arī mēs piedodam saviem parādniekiem. 13 Un
neievedi mūs kārdināšanā; bet atpestī mūs no
tā ļauna. Jo Tev pieder tā valstība un tas spēks
un gods mūžīgi. Āmen." 14 Jo kad jūs cilvēkiem
viņu noziegumus piedodat, tad jums jūsu Debesu
Tēvs arīdzan piedos. 15 Bet ja jūs cilvēkiem viņu
noziegumus nepiedodat, tad jums jūsu Debesu
Tēvs jūsu noziegumus arī nepiedos. 16 Un kad
jūs gavējat, tad neesat saīguši kā tie liekuļi, jo
tie dara savus vaigus nejaukus, lai ļaudīm kā
gavētāji izrādās. Patiesi, Es jums saku, tiem jau
ir sava alga. 17 Bet tu gavēdams svaidi savu
galvu un mazgā savu vaigu, 18 Ka tu nerādies
ļaudīm gavēdams, bet savam Tēvam, kas redz
slepenībā. Un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas
tev to atmaksās gaismā. 19 Nekrājiet sev mantas
virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā, un kur
zagļi rok un zog; 20 Bet krājiet sev mantas debesīs,
kur ne kodes ne rūsa tās nemaitā, un kur zagļi
nerok un nezog. 21 Jo kur jūsu manta, tur būs
arī jūsu sirds. 22 Acs ir miesas spīdeklis; ja nu
tava acs skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša. 23
Bet ja tava acs kaitīga, tad visa tava miesa būs
tumša. Ja nu tas gaišums iekš tevis ir tumsība,
cik liela būs tā tumsība pati? 24 Neviens diviem
kungiem nevar kalpot; jo tas vienu ienīdīs un
otru mīlēs, jeb tas vienam pieķersies un otru
atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.
25 Tāpēc Es jums saku: nezūdāties savas dzīvības
pēc, ko ēdīsiet un dzersiet; nedz arī par savām
miesām, ar ko ģērbsities. Vai dzīvība nav labāka
nekā barība? Un vai miesas nav labākas nekā
drēbes? 26 Skatāties uz putniem gaisā: ne tie sēj,
ne tie pļauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu
Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki
nekā viņi? 27 Kurš jūsu starpā savam mūžam var
pielikt vienu olekti, jebšu tas tādēļ bēdājās? 28
Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? Mācaties pie
puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās
vērpj; 29 Tomēr Es jums saku, ka pat Salamans
visā savā godībā tā nav bijis apģērbts kā viena
no tām. 30 Ja tad Dievs tā ģērbj zāli laukā, kas
šodien stāv un rītu krāsnī top iemesta, vai tad
ne daudz vairāk jūs? Ak jūs mazticīgie! 31 Tāpēc
jums nebūs zūdīties nedz sacīt: ko ēdīsim, jeb ko
dzersim, jeb ar ko ģērbsimies? 32 Jo pēc visa tā
pagāni dzenās; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums
visa tā vajag. 33 Bet dzenaties papriekš pēc Dieva
valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas
šās lietas taps piemestas. 34 Tāpēc nezūdāties
nākošā rīta pēc, jo rītdiena pati par sevi zūdīsies.
Ir diezgan, ka ikvienai dienai savas pašas bēdas.

7 Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. 2 Jo ar kādu
tiesu jūs tiesājiet, jūs tapsiet tiesāti, un ar kādu
mēru jūs mērojiet, jums taps atmērots. 3 Un ko
tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā
acī tu nenomani? 4 Jeb kā tu sacīsi uz savu brāli:
laid, es izvilkšu to skabargu no tavas acs, - un
redzi, baļķis ir tavā paša acī? 5 Tu liekuli, velc
papriekš to baļķi no savas acs un tad pielūko
izvilkt to skabargu no sava brāļa acs. 6 Nedodiet to
svētumu suņiem un nemetiet savas pērles cūkām
priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un
atgriezdamās jūs nesaplosa. 7 Lūdziet, tad jums
taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klaudziniet,
tad jums taps atvērts. 8 Jo ikviens, kas lūdzās,
dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzina,
top atvērts. 9 Jeb kurš cilvēks ir jūsu starpā, kas
savam dēlam, kad tas maizes lūdzās, dotu akmeni?
10 Jeb kad tas zivi lūdzās, tam dotu čūsku? 11
Ja tad jūs, ļauni būdami, zināt saviem bērniem
dot labas dāvanas, vai jo vairāk jūsu Tēvs debesīs
nedos laba tiem, kas Viņu lūdz? 12 Tad nu visu, ko
jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī
jūs viņiem. Jo šī ir tā bauslība un tie pravieši. 13

Ieejat caur tiem šauriem vārtiem, jo tie vārti ir
plati un tas ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu,
un to ir daudz, kas caur tiem ieiet. 14 Un tie vārti
ir šauri un šaurs tas ceļš, kas aizved uz dzīvību,
un to ir maz, kas to atrod. 15 Bet sargājieties
no tiem viltīgiem praviešiem, kas pie jums nāk
avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki.
16 Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt. Kas var
lasīt vīnogas no ērkšķiem, jeb vīģes no dadžiem?
17 Tāpat ikkatrs labs koks nes labus augļus, bet
nelāga koks nes nelabus augļus. 18 Labs koks
nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar
nest labus augļus. 19 Ikkatrs koks, kas nenes
labus augļus, top nocirsts un ugunī iemests. 20
Tāpēc pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt. 21
Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! ieies
Debesu valstībā; bet tas, kas Mana debes'Tēva
prātu dara. 22 Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā:
Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā neesam nākošas
lietas sludinājuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam
velnus izdzinuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam
daudz varenus darbus darījuši? 23 Un tad Es tiem
it skaidri sacīšu: Es nekad jūs neesmu pazinis;
ejat nost no Manis, jūs ļaundarītāji. 24 Tāpēc
ikvienu, kas šos Manus vārdus dzird un dara, to
Es līdzināšu kādam gudram vīram, kas savu namu
uztaisījis uz klints kalna. 25 Kad nu stiprs lietus
lija un straumes nāca un vēji pūta un piesitās
pie tā nama, tad tas tomēr neapgāzās; jo tas bija
uztaisīts uz klints. 26 Un ikviens, kas šos Manus
vārdus dzird un nedara, tas taps līdzināts ģeķim,
kas savu namu uztaisījis uz smiltīm. 27 Kad nu
stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta
un sitās pie tā nama, tad tas apgāzās un gāja viss
postā." 28 Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija
beidzis, tad tie ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību.
29 Jo Viņš tos mācīja tā kā pats varenais, un nekā
tie rakstu mācītāji.

8 Un kad Viņš no kalna nogāja, tad daudz ļaužu
Viņam staigāja pakaļ. 2 Un redzi, viens spitālīgs
vīrs nāca, un Viņa priekšā metās zemē un sacīja:
"Kungs, ja Tu gribi, Tu mani gan vari šķīstīt." 3 Un
Jēzus roku izstiepis viņu aizskāra un sacīja: "Es to
gribu, topi šķīsts!" Un tūdaļ tas tapa šķīsts no savas
spitālības. 4 Un Jēzus uz to sacīja: "Pielūko un
nesaki to nevienam, bet noej un rādies priesterim
un upurē to dāvanu, ko Mozus pavēlējis, tiem
par liecību." 5 Bet kad Jēzus Kapernaūmā iegāja,
tad viens virsnieks nāca pie Viņa, To lūdza 6 Un
sacīja: "Kungs, mans kalps guļ melmeņu sērdzīgs
mājās un cieš lielas mokas." 7 Un Jēzus uz to
sacīja: "Es gribu nākt un to veselu darīt." 8 Un tas
virsnieks atbildēja un sacīja: "Kungs, es neesmu
cienīgs, ka Tu nāci apakš mana jumta, bet saki
vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels. 9 Jo arī
es esmu cilvēks apakš valdīšanas, un apakš manis
ir karavīri; un kad es vienam saku: Ej! Tad viņš iet,
- un otram: Nāc šurp! Tad viņš nāk, - un savam
kalpam: Dari to! Tad viņš dara." 10 Kad Jēzus
to dzirdēja, tad Viņš brīnījās un sacīja uz tiem,
kas Viņam staigāja pakaļ: "Patiesi, Es jums saku,
ka iekš Israēla Es neesmu atradis tādu ticību. 11
Bet Es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un no
vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, Īzaku un
Jēkabu Debesu valstībā. 12 Bet tie valstības bērni
taps izstumti galējā tumsībā; tur būs kaukšana
un zobu trīcēšana." 13 Un Jēzus sacīja uz to
virsnieku: "Ej, lai tev notiek, kā tu ticējis." Un
viņa kalps palika vesels tanī pašā stundā. 14 Un
Pētera namā nācis, Jēzus redzēja viņa sievas māti
ar drudzi guļam. 15 Un Tas satvēra viņas roku,
tad drudzis no viņas atstājās, un viņa uzcēlusies
tiem kalpoja. 16 Un kad vakars metās, tad tie
atveda pie Viņa daudz velna apsēstus, un Viņš
izdzina tos garus caur vārdu un dziedināja visus
sērdzīgos; 17 Ka piepildītos, ko pravietis Jesaja
runājis sacīdams: "Viņš ņēma uz sevi mūsu vājības
un nesa mūsu sērgas." 18 Bet lielus ļaužu pulkus
pie Sevis redzēdams, Jēzus pavēlēja uz otru malu
pārcelties. 19 Un viens rakstu mācītājs atnāca
un uz Viņu sacīja: "Mācītāj, es Tev iešu pakaļ,
kurp Tu iesi." 20 Un Jēzus uz to sacīja: "Lapsām ir
alas un putniem apakš debess ir ligzdas, bet Tam
Cilvēka Dēlam nav, kur likt Savu galvu." 21 Un
cits no Viņa mācekļiem uz Viņu sacīja: "Kungs,
vēli man papriekš noiet un aprakt savu tēvu."
22 Bet Jēzus uz to sacīja: "Nāc Man pakaļ, un lai
miroņi savus miroņus paši aprok." 23 Un Viņš
iekāpa laivā un Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. 24
Un redzi, liela vētra pacēlās jūrā, ka laiva viļņiem
tapa pārņemta, un Viņš gulēja. 25 Un tie mācekļi
piegājuši Viņu modināja un sacīja: "Kungs, palīdzi
mums, mēs grimstam!" 26 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Jūs mazticīgie, kam esat tik bailīgi?" Un Viņš
cēlās, apsauca vēju un jūru, tad palika it klusu.
27 Bet tie cilvēki brīnīdamies sacīja: "Kas Tas
tāds, ka vēji un jūra Tam paklausa?" 28 Un otrā
jūrmalā nākot Ģerģesiešu tiesā Viņu sastapa divi
velna apsēsti, no kapiem nākdami, ļoti nikni, tā ka
neviens nedrīkstēja pa to ceļu staigāt. 29 Un redzi,
tie brēkdami sacīja: "Kas mums ar Tevi, Jēzu, Tu
Dieva Dēls? Vai Tu esi nācis priekšlaikus, mūs
mocīt?" 30 Bet tālu no viņiem bija liels cūku pulks
ganībā. 31 Un tie velni Viņam lūdza un sacīja:
"Ja Tu mūs izdzen, tad atvēli mums, ieskriet tai
cūku pulkā." 32 Un Viņš uz tiem sacīja: "Ejat!"

Un izbēguši tie ieskrēja tai cūku pulkā, un redzi,
viss cūku pulks iegāzās no kraujas jūrā un noslīka
ūdenī. 33 Un tie gani bēga un nākuši pilsētā
pasludināja visu to un, kas ar tiem apsēstiem
bija noticis. 34 Un redzi, visa pilsēta izgāja Jēzum
pretī. Un kad tie Viņu redzēja, tad tie lūdza, ka
Viņš aizietu no viņu robežām.

9 Un laivā kāpis Viņš cēlās pāri un nāca Savā
pilsētā. 2 Un lūk, pie Viņa atnesa melmeņu
sērdzīgu, tas gulēja gultā. Kad nu Jēzus redzēja
viņu ticību, tad Viņš sacīja uz to melmeņu
sērdzīgo: "Ņemies drošu sirdi, Mans dēls, tavi
grēki tev piedoti." 3 Un lūk, kādi no tiem rakstu
mācītājiem runāja paši pie sevis: "Šis zaimo
Dievu." 4 Un Jēzus redzēja viņu domas un sacīja:
"Kāpēc jūs domājiet ļaunu savās sirdīs? 5 Kas ir
vieglāki? Vai sacīt: "Tev tavi grēki top piedoti,"
Vai sacīt: "Celies un staigā?" 6 Bet lai jūs zināt,
Tam Cilvēka Dēlam varu esam virs zemes grēkus
piedot," (tad Viņš uz to melmeņu sērdzīgo sacīja:
) "Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām." 7
Un viņš cēlās un gāja mājās. 8 Kad tie ļaudis
to redzēja, tad tie brīnījās un teica Dievu, kas
tādu varu cilvēkiem devis. 9 Un kad Jēzus no
turienes aizgāja, tad Viņš redzēja vienu cilvēku
pie muitas būdas sēžam, vārdā Mateju (jeb: Levi),
un uz to sacīja: "Nāc Man pakaļ." Un tas cēlās
un gāja Viņam pakaļ. 10 Un notikās, Tam pie
galda sēžot viņa namā, redzi, daudz muitnieku un
grēcinieku nāca un sēdēja līdz ar Jēzu un Viņa
mācekļiem pie galda. 11 Kad tie farizeji to redzēja,
tad tie sacīja uz Viņa mācekļiem: "Kāpēc jūsu
mācītājs ēd ar muitniekiem un grēciniekiem?"
12 Bet to dzirdējis Jēzus uz tiem sacīja: 'Veseliem
ārsta nevajag, bet neveseliem. 13 Tad ejat nu un
mācaties, kas tas ir: "Man patīk žēlastība un ne
upuris!" Jo Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie
atgriešanās no grēkiem, bet grēciniekus." 14 Tad
Jāņa mācekļi pie Viņa nāca un sacīja: "Kāpēc mēs
un tie farizeji tik daudz gavējam, un Tavi mācekļi
negavē?" 15 Un Jēzus uz tiem sacīja: "Vai kāzu
ļaudis var bēdāties, kamēr brūtgāns pie viņiem?
Bet nāks dienas, kad tas brūtgāns viņiem būs
atņemts, un tad tie gavēs. 16 Un neviens nelāpa
vecas drēbes ar jaunas vadmalas ielāpu, jo tas
ielāps noplīst no tām drēbēm un plīsums paliek
lielāks. 17 Un jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos,
citādi tie trauki plīst, un vīns izgāžas, un tie trauki
iet bojā. Bet jaunu vīnu lej jaunos traukos, tad
abi kopā paliek veseli." 18 Un Viņam ar tiem
tā runājot, redzi, viens virsnieks nāca un Viņa
priekšā metās zemē un sacīja: "Mana meita nupat
nomirusi, bet nāc un liec Savu roku uz viņu, tad tā
taps dzīva." 19 Un Jēzus piecēlies gāja tam pakaļ
ar Saviem mācekļiem. 20 (Un redzi, viena sieva,
kas divpadsmit gadus bijusi asins sērdzīga, nāca
no aizmugures un aizskāra Viņa drēbju vīli. 21 Jo
tā sacīja pati pie sevis: "Kaut vien Viņa drēbes
varētu aizskart, tad es paliktu vesela." 22 Tad Jēzus
atgriezās un to ieraudzījis sacīja: "Ņemies drošu
sirdi, Mana meita! Tava ticība tev palīdzējusi." Un
tā sieva palika vesela tanī pašā stundā.) 23 Kad
nu Jēzus tā virsnieka namā nāca un redzēja tos
stabulniekus un to ļaužu troksni, 24 Tad Viņš uz
tiem sacīja: "Atkāpjaties! Jo tā meitene nav mirusi,
bet guļ." Bet tie par Viņu smējās. 25 Bet kad tas
ļaužu pulks bija izdzīts, tad Viņš gāja iekšā un to
satvēra pie rokas. Tad tā meitiņa cēlās augšām.
26 Un šī slava tapa daudzināta pa visu to zemi.
27 Un kad Jēzus no turienes aizgāja, tad divi akli
Viņam nāca pakaļ brēkdami un sacīdami: "Tu
Dāvida dēls, apžēlojies par mums!" 28 Un Viņam
namā ieejot tie aklie piestājās, un Jēzus uz tiem
sacīja: "Vai jūs ticat, ka Es spēju to darīt?" Tie
uz Viņu sacīja: "Ticam gan, Kungs." 29 Tad Tas
aizskāra viņu acis sacīdams: "Lai jums notiek pēc
jūsu ticības." 30 Un viņu acis tapa atvērtas. Un
Jēzus tiem stipri aizliedza un sacīja: "Pielūkojiet,
ka neviens to nedabū zināt." 31 Bet tie aizgājuši
Viņu izslavēja pa visu to zemi. 32 Kad nu tie
bija aizgājuši, redzi, tad pie Viņa atnesa cilvēku,
kas bija mēms un velna apsēsts. 33 Un kad velns
bija izdzīts, tad tas mēmais runāja. Un tie ļaudis
brīnījās un sacīja: "Tas vēl nekad iekš Israēla nav
redzēts." 34 Bet tie farizeji sacīja: "Viņš izdzen
velnus caur velnu virsnieku." 35 Un Jēzus gāja
apkārt pa visām pilsētām un miestiem, mācīdams
viņu baznīcās un sludinādams to priecas mācību
no Tās Valstības un dziedinādams tiem ļaudīm
visas sērgas un visas vājības. 36 Un kad Viņš tos
ļaužu pulkus redzēja, tad Viņam sirds par tiem
iežēlojās, jo tie bija izklīduši un pamesti, kā avis,
kam nav gana. 37 Tad Viņš uz Saviem mācekļiem
sacīja: "Pļaujama gan daudz, bet maz pļāvēju.
38 Tāpēc lūdziet tā pļaujamā Kungu, lai izdzen
strādniekus Savā pļaujamā."

10 Un Savus divpadsmit mācekļus pieaicinājis,
Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem,
tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un visas
vājības. 2 Bet to divpadsmit apustuļu vārdi ir
šie: tas pirmais Sīmanis, kas top saukts Pēteris,
un Andrejs, viņa brālis; Jēkabs, Cebedeja dēls,
un Jānis, viņa brālis; 3 Filips un Bērtulis, Toms
un Matejs, tas muitnieks, Jēkabs, Alfeja dēls, un
Lebejs ar pavārdu Taddejs; 4 Sīmanis no Kānas

un Jūdas Iskariots, kas Viņu arī nodeva. 5 Šos
divpadsmit Jēzus izsūtīja, tiem pavēlēdams un
sacīdams: "Nenoejat uz pagānu ceļu un neieejat
Samariešu pilsētā. 6 Bet ejat visvairāk pie tām
pazudušām avīm no Israēla cilts. 7 Bet izgājuši
pasludiniet un sakiet: "Debesu valstība ir tuvu
klāt nākusi." 8 Dziedinājiet sērdzīgus, šķīstiet
spitālīgus, uzmodinājiet mirušus, izdzeniet velnus.
Bez maksas to esat dabūjuši, bez maksas to dodiet.
9 Neiegādājieties zelta nedz sudraba nedz vara
savās jostās, 10 Ne kulīti uz ceļu, nedz divus
svārkus, nedz kurpes, nedz zizli, jo strādniekam
sava barība nākas. 11 Un kurā pilsētā jeb miestā jūs
nāksiet, izmeklējat, kas tur vērts, un tur paliekat,
tiekams jūs no turienes iziesiet. 12 Un namā
iegājuši sveicināt to. 13 Un ja tas nams ir vērts,
tad jūsu miers pār to nāks, bet ja tas nav vērts,
tad jūsu miers pie jums atkal atgriezīsies. 14 Un
ja kas laban jūs negrib uzņemt nedz klausīt jūsu
vārdus, tad izejat no tā nama vai no tās pilsētas,
un nokratiet pīšļus no savām kājām. 15 Patiesi, Es
jums saku: "Sodomas un Gomoras zemei vieglāki
nāksies soda dienā nekā tādai pilsētai." 16 Redzi,
Es jūs sūtu kā avis vilku starpā; tāpēc esat gudri kā
čūskas un bez viltus kā baloži. 17 Bet sargājaties
no cilvēkiem, jo tie jūs nodos savās tiesās un jūs
šaustīs savās baznīcās. 18 Un jūs tapsiet vesti
Manis dēļ valdnieku un ķēniņu priekšā, viņiem
un tiem pagāniem par liecību. 19 Kad tie nu jūs
nodos, tad nebēdājaties, kā un ko jūs runāsiet, jo
tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā.
20 Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars
ir tas runātājs iekš jums. 21 Bet tur brālis brāli
nodos pie nāves un tēvs dēlu; un bērni celsies
pret vecākiem un tos nonāvēs. 22 Un jūs būsiet
ienīdēti no visiem Mana Vārda dēļ. Bet kas pastāv
līdz galam, tas taps izglābts. 23 Bet kad tie jūs
vajā šinī pilsētā, tad bēgat uz citu. Patiesi, Es jums
saku: jūs nebūsiet vēl izstaigājuši Israēla pilsētas,
tiekams Tas Cilvēka Dēls nāks. 24 Māceklis nav
augstāks pār savu mācītāju, nedz kalps pār savu
kungu. 25 Tas ir māceklim gan, kad tas top kā
viņa mācītājs, un kalps kā viņa kungs; kad tie to
nama kungu saukuši (par) Belcebulu, tad jo vairāk
viņa saimi. 26 Tāpēc nebīstaties no tiem. Jo nekas
nav apslēpts, kas nenāks gaismā, nedz slepens,
kas netaps zināms. 27 Ko Es jums saku tumsībā, to
runājat gaismā; un kas jums klusiņām sacīts ausi,
to sludinājiet uz jumtiem. 28 Un nebīstaties no
tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut;
bet bīstaties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli
var nomaitāt ellē. (Geenna g1067) 29 Vai divi zvirbuļi
netop pirkti par vienu artavu? Un neviens no
tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva. 30 Bet arī jūsu
galvas mati visi ir skaitīti. 31 Tāpēc nebīstaties:
jūs esat labāki nekā daudz zvirbuļi. 32 Tad nu
ikkatru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī
Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesis.
33 Bet kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es
arīdzan aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.
34 Nedomājiet, ka Es esmu nācis, mieru atnest
virs zemes; Es neesmu nācis, mieru atnest, bet
zobenu. 35 Es esmu nācis, cilvēku savest ienaidā
ar viņa tēvu, un meitu ar viņas māti, un vedeklu
ar viņas vīra māti. 36 Un cilvēka ienaidnieki būs
viņa paša mājas ļaudis. 37 Kas tēvu un māti vairāk
mīļo nekā Mani, tas Manis nav vērts, un kas dēlu
vai meitu vairāk mīļo nekā Mani, tas Manis nav
vērts. 38 Un kas savu krustu uz sevi neņem un
Man neiet pakaļ, tas Manis nav vērts. 39 Kas savu
dzīvību atrod, tam tā zudīs, un kam Manis dēļ
dzīvība zūd, tas to atradīs. 40 Kas jūs uzņem, tas
Mani uzņem, un kas Mani uzņem, tas uzņem To,
kas Mani sūtījis. 41 Kas pravieti uzņem pravieša
vārdā, tas pravieša algu dabūs; un kas taisnu
uzņem taisnā vārdā, tas taisnā algu dabūs. 42 Un
kas vienu no šiem vismazākiem dzirdinās tikai
ar vienu biķeri auksta ūdens, tāpēc ka tam ir
mācekļa vārds, patiesi, Es jums saku, tam sava
alga nezudīs."

11 Un notikās pēc tam, kad Jēzus Saviem
divpadsmit mācekļiem tās pavēles bija devis,
tad Viņš no turienes aizgāja, mācīt un sludināt
viņu pilsētās. 2 Un kad Jānis cietumā par Kristus
darbiem dzirdēja, tad viņš sūtīja divus no saviem
mācekļiem, 3 Un tam lika sacīt: "Vai Tu esi Tas,
kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?"
4 Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Noejat
un atsakāt Jānim, ko jūs dzirdat un redzat: 5
Akli redz, tizli iet, spitālīgi top šķīsti, kurli dzird,
miroņi ceļas augšām, un nabagiem prieka vēsts
top sludināta. 6 Un svētīgs ir, kas pie Manis
neapgrēcinās." 7 Kad tie nu aizgāja, tad Jēzus
iesāka runāt uz tiem ļaudīm par Jāni: "Ko jūs
esat izgājuši tuksnesī skatīties? Vai kādu niedri,
ko vējš šurpu turpu šauba? 8 Jeb ko jūs esat
izgājuši redzēt? Vai kādu cilvēku mīkstās drēbēs?
Redziet, kas mīkstas drēbes valkā, tie ir ķēniņu
namos. 9 Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu
pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas arī augstāks
nekā pravietis. 10 Jo šis ir tas, par ko rakstīts:
"Redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kam
ceļu priekš Tevis būs sataisīt." 11 Patiesi, Es jums
saku: "No tiem, kas no sievām dzimuši, neviens
nav cēlies, kas lielāks nekā Jānis, tas Kristītājs;
bet tas mazākais Debesu valstībā ir lielāks pār

viņu. 12 Bet no Jāņa tā Kristītāja laika līdz tagad
Debesu valstībā ar varu laužas iekšā; un tie varas
darītāji to rauj. 13 Jo visi pravieši un bauslība
līdz Jānim sludinājuši par to, kas bija nākams.
14 Un ja jūs gribat pieņemt: viņš ir Elija, kam
bija jānāk. 15 Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird. 16
Bet kam Es šo cilti līdzināšu? Tā ir līdzinājama
bērniem, kas sēž uz tirgus un sauc uz saviem
biedriem 17 Un saka: "Mēs jums stabulējuši un
jūs neesat dejojuši, mēs jums raudu dziesmas
dziedājuši, un jūs neesat raudājuši." 18 Ja Jānis ir
nācis, ne ēdis, ne dzēris; un tie saka: "Viņam ir
velns." 19 Tas Cilvēka Dēls ir nācis, ēd un dzer;
un tie saka: "Redzi, kāds rijējs un vīna plītnieks,
muitnieku un grēcinieku draugs;" un gudrība top
taisnota no saviem bērniem." 20 Tad Viņš iesāka
tās pilsētas rāt, kur Viņa brīnumi visvairāk bija
notikuši, ka tās no grēkiem nebija atgriezušās.
21 "Vai tev, Horacin! Vai tev, Betsaida! Jo kad
Tirū vai Sidonā tie brīnumi būtu notikuši, kas pie
jums notikuši, tad tie jau sen no grēkiem būtu
atgriezušies maisos un pelnos. 22 Tomēr Es jums
saku, ka Tirum un Sidonai vieglāki būs soda dienā,
nekā jums. 23 Un tu Kapernaūma, kas līdz debesīm
esi paaugstināta, tu līdz ellei tapsi nogāzta; jo
kad Sodomā tie brīnumi būtu notikuši, kas iekš
tevis notikuši, tad viņa vēl šodien stāvētu. (Hadēs
g86) 24 Tomēr Es jums saku, ka Sodomas zemei
vieglāki būs soda dienā, nekā tev." 25 Tanī pašā
laikā Jēzus atbildēja un sacīja: "Es Tev pateicos,
Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas
esi slēpis gudriem un prātniekiem, un tās esi
zināmas darījis bērniem. 26 Patiesi, Tēvs, jo tā
Tavs labais prāts ir noticis Tavā priekšā. 27 Visas
lietas Man ir iedotas no Mana Tēva, un neviens
nepazīst To Dēlu, kā vien Tas Tēvs, un neviens
nepazīst To Tēvu kā vien Tas Dēls, un kam Tas
Dēls to grib darīt zināmu. 28 Nāciet šurp pie
Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs
gribu atvieglināt. 29 Ņemiet uz sevi Manu jūgu
un mācaties no Manis; jo Es esmu lēnprātīgs un
no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglošanu
savām dvēselēm. 30 Jo Mans jūgs ir laipnīgs, un
Mana nasta viegla."

12 Tanī laikā Jēzus staigāja svētdienā caur
labību; un Viņa mācekļi bija izsalkuši un
sāka vārpas plūkt un ēst. 2 Bet tie farizeji, to
redzēdami, uz Viņu sacīja: "Redzi, Tavi mācekļi
dara, ko svētdienā darīt nav brīvi." 3 Un Viņš
uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids
darījis, kad viņš bija izsalcis līdz ar tiem, kas pie
viņa bija? 4 Ka viņš ir Dieva namā gājis un tās
noliktās maizes ēdis, ko ēst nebija brīvi, ne viņam,
ne tiem, kas pie viņa bija, bet priesteriem vien? 5
Jeb vai jūs bauslībā neesat lasījuši, ka priesteri
svētdienās svētdienu Dieva namā pārkāpj un ir
nevainīgi? 6 Bet Es jums saku, ka Tas kas šeitan,
ir lielāks, nekā tas Dieva nams. 7 Bet kad jūs
zinātu, kas tas ir: "Man patīk sirds žēlastība un ne
upuris," tad jūs šos nevainīgos nebūtu notiesājuši.
8 Jo Tas Cilvēka Dēls ir arī svētdienas kungs." 9 Un
Viņš no turienes izgājis nāca viņu baznīcā. 10 Un
redzi, tur bija cilvēks, tam bija sakaltusi roka, un
tie Viņam vaicāja, sacīdami: "Vai brīvi svētdienā
dziedināt?" Ka tie Viņu apsūdzētu. 11 Bet Viņš uz
tiem sacīja: "Kurš cilvēks būs jūsu starpā, kam ir
viena avs, un kad tā svētdienā iekrīt bedrē, vai
tas to nesatvers un neizvilks ārā? 12 Vai tad nu
cilvēks nav daudz labāks, nekā avs? Tāpēc ir brīvi,
svētdienā labu darīt." 13 Tad Viņš uz to cilvēku
sacīja: "Izstiepi savu roku!" Un viņš to izstiepa.
Tad tā viņam palika atkal vesela kā tā otra. 14 Tad
tie farizeji izgāja un aprunājās pret Viņu, kā tie To
nomaitātu. 15 Bet Jēzus to nomanīdams aizgāja
no turienes. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ,
un Viņš tos visus dziedināja. 16 Un Viņš tiem
piekodināja, ka tie Viņu nedarītu zināmu. 17 Ka
piepildītos, ko pravietis Jesaja runājis, sacīdams:
18 "Redzi, Mans kalps, ko Es izredzējies, un Mans
mīļais, pie kā Manai dvēselei labs prāts; Es likšu
uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās tautām
tiesu. 19 Ne Viņš bārsies, ne brēks, un neviens
nedzirdēs uz ielām Viņa balsi. 20 Ielūzušu niedri
Viņš nesalauzīs, un kvēlošu dakti Viņš neizdzēsīs,
tiekams Viņš tiesai dos uzvarēšanu. 21 Un tautas
cerēs uz Viņa vārdu." 22 Tad viens velna apsēsts
pie Viņa tapa novests, akls un mēms būdams. Un
Viņš to darīja veselu, tā ka tas aklais un mēmais
runāja un redzēja. 23 Un visi ļaudis iztrūkās un
sacīja: "Vai Šis nav Dāvida dēls?" 24 Bet tie farizeji
to dzirdēdami, sacīja: "Šis velnus neizdzen, kā
tik vien caur Belcebulu, velnu virsnieku." 25
Bet Jēzus viņu domas nomanījis, uz tiem sacīja:
"Ikviena valsts, kas savā starpā ienaidā, tā aiziet
postā, un ikkatra pilsēta vai nams, kas savā starpā
ienaidā, nevar pastāvēt. 26 Ja nu sātans sātanu
izdzen, tad viņš ir ienaidā ar sevi pašu; kā tad viņa
valsts var pastāvēt? 27 Un ja Es caur Belcebulu
velnus izdzenu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen?
Tāpēc tie būs jūsu tiesātāji. 28 Bet ja Es caur Dieva
Garu velnus izdzenu, tad Deva valstība jau pie
jums atnākusi. 29 Jeb kā kas var ieiet tā stiprā
namā un paņemt viņa lietas, ja tas papriekš to
stipro nesaista? Un tad tas viņa namu aplaupīs.
30 Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un kas ar
Mani nesakrāj, tas izkaisa. 31 Tāpēc Es jums saku:

ikkatru grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem
piedos, bet Tā Gara zaimošana cilvēkiem netaps
piedota. 32 Un kas ko runā pret To Cilvēka Dēlu,
tam tas taps piedots; bet kas ko runā pret Svēto
Garu, tam netaps piedots nedz šinī, nedz nākošā
mūžā. (aiōn g165) 33 Ņemiet labu koku, tad arī
viņa augļi būs labi, vai ņemiet nelāga koku, tad
arī tie augļi būs nelabi; jo koks top pazīts pie
saviem augļiem. 34 Jūs odžu dzimums, kā jūs
varat ko laba runāt, ļauni būdami? Jo no sirds
pilnības mute runā. 35 Labs cilvēks no labas sirds
mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no ļaunas
mantas izdod ļaunu. 36 Bet Es jums saku, ka par
ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs
jāatbild soda dienā. 37 Jo pēc saviem vārdiem tu
tapsi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tapsi
pazudināts." 38 Tad kādi no rakstu mācītājiem
un farizejiem atbildēja un sacīja: "Mācītāj, mēs
no tevis kādu zīmi gribam redzēt." 39 Bet Viņš
atbildēja un uz tiem sacīja: "Nikna un laulību
pārkāpēja tauta meklē zīmi; un viņai nekāda zīme
netaps dota, kā vien pravieša Jonas zīme. 40 Jo
kā Jona trīs dienas un trīs naktis bija lielas jūras
zivs vēderā, tā arī Tas Cilvēka Dēls trīs dienas
un naktis būs zemes klēpī. 41 Ninivieši celsies
soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie no
grēkiem ir atgriezušies uz Jonas sludināšanu, un
redzi, šeit ir vairāk, nekā Jona. 42 Tā ķēniņiene
no dienvidu puses celsies soda dienā pret šo cilti
un to pazudinās; jo tā no pasaules gala ir nākusi,
Salamana gudrību dzirdēt; un redzi, šeit ir vairāk
nekā Salamans. 43 Bet kad tas nešķīstais gars no
cilvēka izgājis, tad tas pārstaigā sausas vietas un
meklē dusu, un to neatrod. 44 Tad tas saka: es
gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no kurienes
es izgājis; un kad viņš nāk, tad tas to atrod tukšu,
ar slotām mēztu un izpušķotu. 45 Tad tas noiet un
ņem pie sevis septiņus garus, kas jo niknāki nekā
viņš pats, un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un pēc
ar to cilvēku paliek niknāki nekā papriekš. Tāpat
arī notiks šai ļaunai tautai." 46 Un Viņam tā uz
tiem ļaudīm vēl runājot, redzi, Viņa māte un viņa
brāļi stāvēja ārā, meklēdami viņu bildināt. 47 Un
kāds uz Viņu sacīja: "Redzi, Tava māte un Tavi
brāļi stāv ārā, meklēdami Tevi bildināt." 48 Un
Viņš atbildēdams sacīja tam, kas Viņam to teica:
"Kas ir Mana māte, un kas ir Mani brāļi?" 49 Un
Savu roku izstiepis pār Saviem mācekļiem, Viņš
sacīja: "Redzi, Mana māte un Mani brāļi! 50 Jo kas
Mana debesu Tēva prātu darīs, tas ir Mans brālis
un Mana māsa un Mana māte."

13 Tanī dienā Jēzus no nama izgājis, apsēdās
jūrmalā. 2 Un daudz ļaužu pie viņa sapulcējās,
tā ka Viņš laivā iekāpis tur atsēdās, un visi tie
ļaudis stāvēja malā. 3 Un Viņš uz tiem daudz
runāja caur līdzībām un sacīja: "Redzi, sējējs izgāja
sēt. 4 Un viņam sējot cita sēkla krita ceļmalā;
un putni nāca un to apēda. 5 Un cita krita uz
akmenāju, kur tai nebija daudz zemes; un tā tūdaļ
uzdīga, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes. 6 Bet
kad saule bija uzlēkusi, tad tā savīta un nokalta,
tāpēc ka viņai nebija saknes. 7 Bet cita krita
starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un to apmāca.
8 Bet cita krita uz labu zemi un nesa augļus,
cita simtkārtīgus un cita sešdesmitkārtīgus un
cita trīsdesmitkārtīgus. 9 Kam ausis dzirdēt, tas
lai dzird." 10 Un tie mācekļi piegājuši uz Viņu
sacīja: "Kādēļ Tu uz tiem runā caur līdzībām?"
11 Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Jums
ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet
tiem tas nav dots. 12 Jo kam ir, tam taps dots,
un tam būs pārlieku; bet kam nav, no tā taps
atņemts arī tas, kas tam ir. 13 Tāpēc Es uz tiem
runāju caur līdzībām, lai tie redzēdami neredz, un
dzirdēdami nedzird, nedz saprot. 14 Un pie tiem
pravieša Jesajas vārdi piepildās, kas saka: "Ausīm
jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; un redzēdami
jūs redzēsiet, bet nenomanīsiet. 15 Jo šo ļaužu
sirds ir palikusi cieta, un ar ausīm tie ir pakurli
un savas acis tie aizdarījuši, ka tie acīm neredz un
ausīm nedzird un sirdī nesaprot, un neatgriežas,
ka Es tos dziedinātu." 16 Bet svētīgas ir jūsu
acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird. 17 Jo
patiesi, Es jums saku, ka daudz pravieši un taisni ir
vēlējušies redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši,
un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši. 18
Tad nu klausāties jūs to līdzību par to sējēju. 19
Kad kas to vārdu par to valstību dzird un neprot,
tad nāk tas ļaunais un rauj to nost, kas viņa sirdī
ir sēts. Šis ir tas, kas sēts ceļmalā. 20 Bet kas uz
akmenāju sēts, ir tas, kas to vārdu dzird, un tūdaļ
to ar prieku saņem. 21 Bet viņam nav saknes
iekš sevis, un viņš ir nepastāvīgs. Kad nu bēdas
uziet un vajāšana tā vārda dēļ, tad viņš tūdaļ ņem
apgrēcību. 22 Bet kas starp ērkšķiem sēts, ir tas,
kas to vārdu dzird, un šīs pasaules zūdīšanās un
bagātības viltība apslāpē to vārdu, un tas nenes
augļus. (aiōn g165) 23 Bet kas uz labu zemi sēts, ir
tas, kas to vārdu dzird un saprot un turklāt nes
augļus, cits simtkārtīgus un cits sešdesmitkārtīgus
un cits trīsdesmitkārtīgus." 24 Vēl citu līdzību
Viņš tiem stāstīja un sacīja: "Debesu valstība ir kā
kāds cilvēks, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. 25
Bet ļaudīm guļot viņa ienaidnieks nāca un iesēja
niknu zāli kviešu starpā un aizgāja. 26 Kad nu
labība auga un vārpās metās, tad tā niknā zāle

arīdzan rādījās. 27 Tad tie kalpi gāja pie tā nama
tēva un uz to sacīja: "Kungs, vai tu neesi sējis
labu sēklu savā tīrumā? No kurienes tad tā niknā
zāle rodas?" 28 Un viņš uz tiem sacīja: "To tas
ienaidnieks darījis." Tad tie kalpi uz to sacīja:
"Vai tad tu gribi, ka mēs ejam, to izravēt?" 29
Viņš sacīja: "Nē, ka jūs, to nikno zāli izravēdami,
neizplūcat ir tos kviešus. 30 Lai aug abi kopā līdz
pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā es sacīšu
tiem pļāvējiem: "Sakrājiet kopā papriekš to nikno
zāli un sieniet to kūlīšos, lai tā top sadedzināta;
bet tos kviešus sakrājiet manā šķūnī."""" 31 Vēl
citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: "Debesu
valstība līdzinājās sinepju graudiņam, ko cilvēks
ņēmis savā laukā iesēja. 32 Šī gan ir tā mazākā
starp visām sēklām, bet kad tā uzaug, tad tā ir
lielāka pār citiem dārza stādiem un paliek par
koku, tā ka tie putni apakš debess nāk un ligzdas
taisa viņa zaros." 33 Vēl citu līdzību Viņš tiem
sacīja: "Debesu valstība līdzinājās raugam, ko
sieva ņēmusi iejauca trīs mēros miltu, tiekams
viss sarūga." 34 Visu to Jēzus runāja caur līdzībām
uz tiem ļaudīm, un bez līdzībām Viņš uz tiem
nerunāja. 35 Lai piepildītos, ko tas pravietis
runājis sacīdams: "Es Savu muti atdarīšu līdzībās,
Es izrunāšu lietas, kas no pasaules iesākuma
apslēptas." 36 Tad Jēzus tos ļaudis atlaida un
pārgāja mājās, un Viņa mācekļi pie Tā piegāja un
sacīja: "Izstāsti mums to līdzību par to nikno zāli
tīrumā." 37 Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
"Tas, kas to labo sēklu sēj, ir Tas Cilvēka Dēls. 38
Bet tas lauks ir pasaule, un tā labā sēkla ir tie
valstības bērni, un tā niknā zāle ir tā ļaunā bērni.
39 Un tas ienaidnieks, kas to sējis, ir velns, un tas
pļaujamais laiks ir šīs pasaules pastara gals, un tie
pļāvēji ir tie eņģeļi. (aiōn g165) 40 Tad nu tā kā tā
niknā zāle top salasīta un ugunī sadedzināta, tā
arī notiks šīs pasaules pastara galā. (aiōn g165) 41
Tas Cilvēka Dēls sūtīs savus eņģeļus, un tie salasīs
no Viņa valstības visas apgrēcības un tos, kas
dara netaisnību, 42 Un tos metīs degošā ceplī;
tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. 43 Tad
tie taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā.
Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird! 44 Vēl Debesu
valstība ir kā tīrumā apslēpta manta, ko cilvēks
atradis apslēpa, un priecādamies par to, noiet
un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu.
45 Vēl Debesu valstība ir līdzinājama tirgotājam,
kas labas pērles meklēja. 46 Un atradis vienu it
dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija,
un to nopirka. 47 Vēl Debesu valstība līdzinājās
tīklam, jūrā izmestam, kas visādas zivis savilka. 48
Un kad tas bija pilns, tad tie to pie malas vilkuši
un apsēdušies, tās labās ir salasījuši traukos, bet
tās sapuvušās metuši ārā. 49 Tā tas būs pasaules
pastara galā; tie eņģeļi izies un atšķirs ļaunos no
taisniem, (aiōn g165) 50 Un tos metīs degošā ceplī;
tur būs raudāšana un zobu trīcēšana." 51 Jēzus uz
tiem saka: "Vai jūs to visu esat sapratuši?" Tie
uz Viņu sacīja: "Esam gan, Kungs." 52 Tad Viņš
uz tiem sacīja: "Tāpēc ikkatrs rakstu mācītājs, uz
Debesu valstību mācīts, ir līdzīgs nama kungam,
kas no savas mantas izdod jaunas un vecas lietas."
53 Un notikās, kad Jēzus šīs līdzības bija beidzis,
tad Viņš aizgāja no turienes. 54 Un savā tēva
pilsētā nācis, Viņš tos mācīja viņu baznīcā, tā
ka tie iztrūcinājās un sacīja: "Kur Šim nāk tāda
gudrība un tāds spēks? 55 Vai Šis nav tā amatnieka
dēls? Vai Viņa māte netop saukta Marija un Viņa
brāļi Jēkabs un Jāzeps un Sīmanis un Jūda? 56 Un
vai nav visas Viņa māsas pie mums? Kur tad Šis
visu to dabūjis?" 57 Un tie ņēma apgrēcību pie
Viņa. Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Pravietis nekur
netop mazāki cienīts nekā savā tēva zemē un
savās mājās." 58 Un Viņš tur nedarīja daudz
brīnumus viņu neticības dēļ.

14 Tanī laikā Hērodus, viens no tiem četriem
Jūdu zemes valdniekiem, dzirdēja to slavu
par Jēzu, 2 Un sacīja uz saviem kalpiem: "Šis ir
Jānis, tas Kristītājs; tas ir uzmodināts no miroņiem,
tāpēc tas spēj šos brīnumus darīt." 3 Jo Hērodus
Jāni bija saņēmis, viņu sējis un cietumā licis
Hērodeijas dēļ, kura bija Filipa, viņa brāļa, sieva.
4 Jo Jānis uz viņu bija sacījis: "Tas tev nepieklājās,
ka viņa tev ir." 5 Un viņš gribēja to nokaut, bet
bijās no tiem ļaudīm, jo tie to turēja par pravieti.
6 Bet, kad Hērodus dzimšanas diena tapa turēta,
tad Hērodeijas meita dejoja viņu priekšā un patika
Hērodum. 7 Tāpēc tas zvērēdams viņai solīja, ka
gribot dot, ko viņa lūgšot. 8 Un viņa, no savas
mātes papriekš pamācīta, sacīja: "Dod man šeit
bļodā Jāņa, tā Kristītāja, galvu." 9 Tad ķēniņš
noskuma; bet tās zvērēšanas dēļ un to dēļ, kas
līdz pie galda sēdēja, viņš pavēlēja, to dot. 10 Un
aizsūtījis cietumā, nocirta Jānim galvu. 11 Un viņa
galva tapa bļodā atnesta un tai meitenei dota; un
viņa to nonesa savai mātei. 12 Un viņa mācekļi
nāca, ņēma tās miesas un tās apraka; un nāca un
to pasludināja Jēzum. 13 Un to dzirdējis, Jēzus
no turienes aizbrauca ar laivu savrup uz kādu
tukšu vietu, un tie ļaudis to dzirdējuši, Viņam no
tām pilsētām kājām gāja pakaļ. 14 Un Jēzus izgājis
redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par
tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos. 15 Kad
nu vakars metās, Viņa mācekļi pie Viņa piegāja
un sacīja: "Šī vieta ir tuksnesis, un laiks jau ir

pagājis; atlaidi tos ļaužu pulkus, ka tie var iet
miestos un sev pirkt barību." 16 Un Jēzus uz tiem
sacīja:"Ttiem nevajag iet; dodiet jūs tiem ēst."
17 Bet tie uz Viņu sacīja: "Mums šeitan vairāk
nav kā piecas maizes un divas zivis." 18 Un Viņš
sacīja: "Nesiet Man tās šurp." 19 Un tiem ļaudīm
pavēlējis, zālē sēsties, Viņš ņēma tās piecas maizes
un divas zivis, skatījās uz debesīm, pateicās un
pārlauzis deva Saviem mācekļiem tās maizes, un
tie mācekļi tiem ļaužu pulkiem. 20 Un visi tie
ēda un paēda; un salasīja no atlikušām druskām
divpadsmit pilnus kurvjus. 21 Un to vīru bija
pie piectūkstoš, kas bija ēduši, bez sievām un
bērniem. 22 Un Jēzus tūdaļ Saviem mācekļiem lika
kāpt laivā un papriekš pārcelties, tiekams Viņš tos
ļaudis atlaistu. 23 Un tos ļaudis atlaidis, Viņš gāja
savrup uz vienu kalnu, Dievu lūgt. Un kad vakars
metās, Viņš tur bija viens pats. 24 Bet tā laiva
jau bija jūras vidū un tapa mētāta no viļņiem; jo
vējš bija pretī. 25 Bet gaiļos Jēzus pie tiem nāca,
pa jūru staigādams. 26 Un kad Viņa mācekļi To
redzēja pa jūru staigājam, tad tie izbijās un sacīja:
"Tas ir ķēms;" un brēca no bailēm. 27 Bet tūdaļ
Jēzus uz tiem runāja un sacīja: "Turat drošu prātu,
Es tas esmu! Nebīstaties." 28 Un Pēteris Viņam
atbildēja un sacīja: "Kungs, ja Tu tas esi, tad liec
man pie Tevis nākt pa ūdens virsu." 29 Un Viņš
sacīja: "Nāc!" Un Pēteris izkāpa no laivas un gāja
pa ūdens virsu, ka pie Jēzus nāktu. 30 Bet to lielo
vētru redzēdams, viņš izbijās un sāka grimt, brēca
un sacīja: "Kungs, palīdzi man!" 31 Un tūdaļ roku
izstiepis, Jēzus viņu satvēra un uz viņu sacīja: "Tu
mazticīgais, kāpēc tu esi šaubījies?" 32 Un kad tie
bija iekāpuši laivā, tad vējš nostājās. 33 Un tie,
kas bija laivā, nāca un metās ceļos priekš Viņa
un sacīja: "Patiesi, Tu esi Dieva Dēls." 34 Un tie
pārcēlušies nāca uz Ģenecaretes zemi. 35 Un kad
tie ļaudis Viņu tai vietā nomanīja, tad tie sūtīja
pa visu to apgabalu visapkārt, un atveda pie Viņa
visādus neveselus, 36 Un Viņu lūdza, ka Viņa
drēbju vīli varētu aizskart; un cik to aizskāra, tie
tapa dziedināti.

15 Tad rakstu mācītāji un farizeji no Jeruzālemes
nāca pie Jēzus sacīdami: 2 "Kāpēc Tavi
mācekļi pārkāpj vecaju likumus? Jo tie savas rokas
nemazgā, kad maizi ēd." 3 Bet Viņš atbildēja un
uz tiem sacīja: "Kāpēc jūs arīdzan pārkāpjat Dieva
bauslību caur saviem likumiem? 4 Jo Dievs ir
pavēlējis un sacījis: "Godā savu tēvu un māti!"
Un: "Kas savu tēvu vai māti lād, tam būs mirt."
5 Bet jūs māciet, ja kas sakot uz tēvu vai māti:
"Kas tev no manis varētu par labu nākt, tas lai ir
Dievam par upuri!" tas labi darot. Tāds tiešām
savu tēvu un savu māti negodās. 6 Tad jūs nu
Dieva bauslību nicināt caur saviem likumiem. 7 Jūs
liekuļi, pareizi Jesaja par jums sludinājis sacīdams:
8 "Šie ļaudis pie Manis turas ar savu muti un godā
Mani ar savām lūpām; bet viņu sirds ir tālu no
Manis nost. 9 Bet velti tie Mani cienī, mācīdami
mācības, kas ir cilvēku pavēles,"" 10 Un Viņš tos
ļaudis pieaicinājis uz tiem sacīja: "Klausāties un
saprotiet. 11 Kas mutē ieiet, tas cilvēku nesagāna;
bet kas no mutes iziet, tas cilvēku sagāna." 12 Tad
Viņa mācekļi piegājuši sacīja uz Viņu: "Vai Tu zini,
ka tie farizeji, Tavus vārdus dzirdēdami, apgrēcību
ņēmuši?" 13 Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Visi
dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, taps
izrauti ar saknēm. 14 Atstājiet no tiem; tie ir akli
aklu ceļa rādītāji; bet ja akls aklam ceļu rāda, tad
abi divi kritīs bedrē." 15 Tad Pēteris atbildēja un
uz Viņu sacīja: "Izstāsti mums šo līdzību." 16 Un
Jēzus sacīja: "Vai tad ir jūs vēl esat nesaprašas?
17 Vai jūs vēl nenomanāt, ka viss, kas mutē ieiet
tas noiet vēderā un top izmests caur vēderu. 18
Bet kas no mutes iziet, tas nāk no sirds, un tas
cilvēku sagāna. 19 Un no sirds nāk ļaunas domas,
slepkavības, laulības pārkāpšanas, maucības,
zādzības, nepatiesas liecības, zaimošanas. 20 Viss
tas cilvēku sagāna; bet nemazgātām rokām ēst
tas cilvēku nesagāna." 21 Un no turienes izgājis,
Jēzus atkāpās pret Tirus un Sidonas robežām.
22 Un redzi, viena Kanaāniešu sieva, no tām
pašām robežām izgājusi, uz Viņu sauca sacīdama:
"Ak Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani;
mana meita top no velna nežēlīgi vārdzināta." 23
Un Viņš tai neatbildēja neviena vārda. Un Viņa
mācekļi piegājuši Viņu lūdza un sacīja: "Atlaidi
to, jo tā brēc mums pakaļ." 24 Bet Viņš atbildēja
un sacīja: "Es neesmu sūtīts kā vien pie tām
pazudušām avīm no Israēla cilts." 25 Bet tā nāca,
metās zemē priekš Viņa un sacīja: "Kungs, palīdzi
man!" 26 Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Neklājās,
bērniem maizi atņemt un sunīšiem mest priekšā."
27 Viņa sacīja: "Tā ir gan, Kungs! Bet tomēr sunīši
ēd no tām drusciņām, kas no viņu kungu galda
nokrīt." 28 Tad Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ak
sieva, tava ticība ir liela; lai tev notiek, kā tu gribi;"
un viņas meita tapa vesela tai pašā stundā. 29 Un
Jēzus aizgāja no turienes un nāca pie Galilejas
jūras, un uzkāpa kalnā un tur apsēdās. 30 Un
daudz ļaužu atnāca pie Viņa un atveda līdz tizlus,
aklus, mēmus, kropļus un daudz citus, un nometa
tos Jēzum pie kājām, un Viņš tos dziedināja. 31 Tā
ka tie ļaudis brīnījās, kad redzēja mēmus runājam,
kropļus veselus, tizlus staigājam un aklus redzam,
un teica Israēla Dievu. 32 Un Jēzus, Savus mācekļus

pie Sevis aicinājis, sacīja: "Mana sirds par tiem
ļaudīm, iežēlojās, jo tie nu trīs dienas pie Manis
palikuši, un tiem nav ko ēst; un Es tos negribu
atlaist neēdušus, ka tie uz ceļa nenonīkst badā."
33 Un Viņa mācekļi uz To sacīja: "Kur lai ņemam
šeitan tuksnesī tik daudz maizes, ka pieēdinājām
tādu pulku ļaužu?" 34 Un Jēzus uz tiem sacīja:
"Cik jums maizes?" Tie sacīja: "Septiņas un maz
zivtiņu." 35 Un Viņš tiem ļaudīm lika pie zemes
apsēsties. 36 Un tās septiņas maizes un tās zivis
ņēmis, Viņš pateicās un pārlauza un deva Saviem
mācekļiem, un tie mācekļi tiem ļaudīm. 37 Un
tie visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām
druskām septiņus kurvjus pilnus. 38 Un to, kas
bija ēduši, bija četrtūkstoš vīri, bez sievām un
bērniem. 39 Un Viņš tos ļaudis atlaidis, kāpa laivā
un nāca uz Magdaļas robežām.

16 Tad farizeji un saduceji nāca pie Viņa
kārdinādami un prasīja Viņam, lai tiem
parāda kādu zīmi no debesīm. 2 Bet Viņš atbildēja
un uz tiem sacīja: "Kad vakars metās, tad jūs
sakāt: "Būs skaidrs gaiss, jo debess ir sarkana."
3 Un no rīta agrumā: "Šodien būs negaiss, jo
debess ir sarkana un apmākusies." Jūs liekuļi,
debess izskatu jūs zināt noprast, vai jūs nevarat
arī noprast laiku zīmes? 4 Nikna un laulību
pārkāpēja tauta meklē zīmi, un viņai nekāda zīme
netaps dota, kā vien pravieša Jonas zīme." Un
Viņš tos atstāja un aizgāja. 5 Un Viņa mācekļi
pārcēlušies bija aizmirsuši maizi ņemt līdz. 6 Un
Jēzus uz tiem sacīja: "Pielūkojiet un sargājaties
no farizeju un saduceju rauga." 7 Bet tie domāja
pie sevis un sacīja: "Tas ir, ka mēs maizes neesam
ņēmuši līdz." 8 Un Jēzus, to nomanīdams, uz tiem
sacīja: "Ko jūs domājat pie sevis, jūs mazticīgie,
ka jūs maizes neesat ņēmuši līdz? 9 Vai jūs vēl
neprotat, nedz atminat tās piecas maizes pie tiem
piectūkstošiem, un cik kurvju jūs esat salasījuši? 10
Nedz tās septiņas maizes pie tiem četrtūkstošiem,
un cik kurvju jūs esat salasījuši? 11 Kā tad nu jūs
neprotat, ka Es uz jums neesmu runājis par maizi,
sacīdams: "Sargājaties no farizeju un saduceju
rauga?"" 12 Tad tie saprata, ka Viņš nebija
sacījis, ka lai tie sargās no maizes rauga, bet no
farizeju un saduceju mācības. 13 Un Jēzus nāca
uz Filipa Cezarejas robežām un vaicāja Saviem
mācekļiem un sacīja: "Ko ļaudis saka, To Cilvēka
Dēlu esam." 14 Un viņi atbildēja: "Citi saka: Jānis
tas Kristītājs; citi: Elija; citi: Jeremija, vai kāds no
tiem praviešiem." 15 Viņš uz tiem sacīja: "Bet
ko tad jūs sakāt, kas Es esmu?" 16 Tad Sīmanis
Pēteris atbildēja un sacīja: "Tu esi Kristus, Tā
dzīvā Dieva Dēls." 17 Un Jēzus atbildēja un uz
to sacīja: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo
miesa un asinis tev to nav sacījušas, bet Mans
Tēvs debesīs. 18 Un Es arīdzan tev saku: "Tu esi
Pēteris, un uz šo akmeni Es Savu draudzi gribu
uztaisīt, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt." (Hadēs
g86) 19 Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas;
un ko tu virs zemes siesi, tam būs arī būt sietam
debesīs; un ko tu virs zemes atraisīsi, tam būs
arī būt atraisītam debesīs." 20 Tad Viņš Saviem
mācekļiem aizliedza, ka tie nevienam nesacītu, ka
Viņš Jēzus Tas Kristus. 21 No tā laika Jēzus Saviem
mācekļiem iesāka rādīt, ka Viņam vajagot noiet
uz Jeruzālemi un daudz ciest no tiem vecajiem
un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem,
un tapt nokautam un trešā dienā augšāmcelties.
22 Un Pēteris, Viņu savrup ņēmis, iesāka viņu
apsaukt sacīdams: "Dievs pasargā! Kungs, lai Tev
tā nenotiek!" 23 Bet Viņš atgriezdamies sacīja
uz Pēteri: "Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi
par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas
cilvēkiem tīk." 24 Tad Jēzus uz Saviem mācekļiem
sacīja: "Ja kas Man grib nākt pakaļ, tam būs sevi
pašu aizliegt, savu krustu uz sevi ņemt un Man
iet pakaļ. 25 Jo kas savu dzīvību grib izglābt, tam
tā zudīs, un kam dzīvība Manis dēļ zūd, tas to
atradīs. 26 Jo ko tas cilvēkam līdz, kad tas iemanto
visu pasauli, un tam tomēr dvēsele zūd? Jeb ko
cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu? 27
Jo Tas Cilvēka Dēls nāks iekš Sava Tēva godības ar
Saviem eņģeļiem, un tad Tas ikkatram atmaksās
pēc viņa darbiem. 28 Patiesi, Es jums saku: kādi
no tiem, kas šeitan stāv, nāvi nebaudīs, iekams
neredzēs To Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā."

17 Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri
un Jēkabu un šā brāli, Jāni, un tos veda
savrup uz augstu kalnu, 2 Un tapa apskaidrots
viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja kā saule, un
Viņa drēbes tapa baltas kā gaisma. 3 Un redzi,
Mozus un Elija tiem parādījās un runāja ar Viņu.
4 Un Pēteris vērsās pie Jēzus un sacīja: "Kungs,
šeit mums labi! Ja Tu gribi, tad mēs šeitan trīs
būdas taisīsim, vienu Tev, vienu Mozum, un vienu
Elijam." 5 Tam vēl runājot, redzi, spožs padebesis
tos apēnoja, un redzi, balss no tā padebeša sacīja:
"Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā Man ir labs prāts,
To jums būs klausīt." 6 Kad tie mācekļi to dzirdēja,
tad tie krita uz savu vaigu un izbijās ļoti. 7 Bet
Jēzus nāca, tos aizskāra un sacīja: "Ceļaties un
nebīstaties." 8 Bet kad tie savas acis pacēla, tad
tie neredzēja nevienu kā tik vien Jēzu. 9 Un
no kalna noejot, Jēzus tiem pavēlēja un sacīja:

“Nesakiet nevienam šo parādīšanos, tiekams Tas
Cilvēka Dēls nebūs uzcēlies no miroņiem.” 10 Un
Viņa mācekļi Viņam vaicāja sacīdami: “Ko tad tie
rakstu mācītāji saka, ka Elijam jānāk papriekš?”
11 Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Elija gan
nāk papriekš un visu atkal sataisīs. 12 Bet Es jums
saku, ka Elija jau ir nācis, tomēr tie viņu nav
atzinuši, bet ar viņu darījuši, ko gribēdami. Tā arī
Tam Cilvēka Dēlam būs jācieš no viņiem.” 13 Tad
tie mācekļi saprata, ka Viņš tiem sacījis no Jāņa,
tā Kristītāja. 14 Un kad tie nāca pie tiem ļaudīm,
tad viens cilvēks pie Viņa atnāca un metās ceļos
Viņa priekšā 15 Un sacīja: “Kungs, apžēlojies par
manu dēlu, jo viņš ir mēnessērdzīgs un viņam
briesmīgi jācieš; jo dažkārt viņš krīt ugunī un
dažkārt ūdenī. 16 Un es to pie Taviem mācekļiem
esmu atvedis, bet tie to nevarēja veselu darīt.”
17 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: “Ak tu neticīgā
un netiklā cilts, cik ilgi Es vēl būšu pie jums?
Cik ilgi Es jūs panesīšu? Vediet Man viņu šurp.”
18 Un Jēzus viņu apdraudēja, un velns no viņa
izbēga; un tas zēns palika vesels tanī pašā stundā.
19 Tad tie mācekļi piegāja pie Jēzus atsevišķi un
sacīja: “Kāpēc mēs viņu nevarējām izdzīt?” 20
Un Jēzus uz tiem sacīja: “Jūsu neticības dēļ; jo
patiesi, Es jums saku: kad jums ticība ir kā sinepju
graudiņš, tad jūs sacīsiet šim kalnam: nocelies no
šejienes uz turieni, un viņš nocelsies, un nekas
jums nebūs neiespējams. 21 Bet šī suga neizbēg kā
vien caur lūgšanu un gavēšanu.” 22 Kad nu tie
Galilejā apkārt staigāja, tad Jēzus uz tiem sacīja:
“Tas Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās. 23 Un
Viņu nokaus, un trešā dienā Viņš celsies augšām;”
un tie ļoti noskuma. 24 Un kad tie Kapernaūmā
nāca, tad tie nodokļu saņēmēji atnāca pie Pētera
un sacīja: “Vai jūsu Mācītājs nodokli nedod?”
25 Viņš sacīja: “Dod gan.” Un kad tas namā bija
iegājis, Jēzus viņam papriekš vaicāja sacīdams:
“Ko tu domā, Sīman? No kuriem laicīgie ķēniņi
ņem muitu un nodokli? Vai no saviem bērniem,
vai no svešiniekiem?” 26 Pēteris uz Viņu sacīja:
“No svešiniekiem.” Tad Jēzus uz to sacīja: “Tad
tie bērni ir svabadi. 27 Bet lai mēs tiem nedodam
apgrēcību, tad ej jūrmalā un izmet makšķeri, un
to pirmo zivi, kas piekodīsies, ņem, un viņas muti
atdarījis, tu atradīsi vienu stateri, to ņem un dod
viņiem priekš Manis un tevis.”

18 Tanī pašā stundā tie mācekļi gāja pie Jēzus un
sacīja: “Kas ir tas lielākais Debesu valstībā?”
2 Un Jēzus aicināja vienu bērnu pie Sevis, un to
veda pašā viņu vidū, 3 Un sacīja: “Patiesi, Es jums
saku, ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad
jūs nenāksiet Debesu valstībā. 4 Tāpēc, kas pats
zemojās, kā šis bērns, tas ir tas lielākais Debesu
valstībā. 5 Un kas tādu bērnu uzņem Manā Vārdā,
tas uzņem Mani. 6 Bet kas apgrēcina vienu no
šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu
labāki, ka tam pakārtu pie kakla dzirnu akmeni
un to noslīcinātu jūrā, visdziļākā vietā. 7 Vai
pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan vajag
nākt, bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!
8 Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi apgrēcina,
tad nocērt to un met to nost; jo tas tev labāki, ka
tu ieej dzīvošanā tizls vai kroplis, nekā tev ir divas
rokas vai kājas, un tu topi iemests mūžīgā ugunī.
(aiōnios g166) 9 Un ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj
to un met to nost; tas tev labāki, ar vienu aci
ieiet dzīvošanā, nekā tev ir divas acis, un tu topi
iemests elles ugunī. (Geenna g1067) 10 Pielūkojiet, ka
jūs nevienu no šiem mazajiem nenicinājiet; jo es
jums saku, ka viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz
Mana debes' Tēva vaigu. 11 Jo Tas Cilvēka Dēls ir
nācis, atpestīt to, kas pazudis. 12 Kā jums šķiet?
Ja kādam cilvēkam būtu simts avis, un viena no
tām būtu nomaldījusies, vai viņš neatstātu tās
deviņdesmit deviņas un neietu kalnos, to meklēt,
kas nomaldījusies? 13 Un ja tas notiek, ka to atrod,
patiesi, Es jums saku, ka tas vairāk par to priecājās,
nekā par tām deviņdesmit un deviņām, kas nav
nomaldījušās. 14 Tāpat tas nav jūsu debes' Tēva
prāts, ka vienam no šiem mazajiem būs pazust.
15 Bet ja tavs brālis pret tevi grēko, tad noej un
pārmāci viņu starp sevi un viņu vienu pašu; kad
viņš tevi klausa, tad tu savu brāli esi mantojis. 16
Un ja viņš negrib klausīt, tad ņem klāt vēl vienu
vai divus, lai no divēju vai treju liecinieku mutes
ikkatrs vārds top apstiprināts. 17 Bet ja viņš tos
neklausa, tad saki to draudzei; bet ja viņš arī
draudzi neklausa, tad turi viņu par pagānu un
muitnieku. 18 Patiesi, Es jums saku, ko vien jūs
virs zemes siesiet, tas arī būs siets debesis; un ko
vien jūs virs zemes atraisīsiet, tas arī būs atraisīts
debesīs. 19 Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs
zemes ir vienā prātā jebkuras lietas dēļ, ko tie grib
lūgt, tad tā tiem taps dota no Mana Tēva, kas ir
debesīs. 20 Jo kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā
Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” 21 Tad Pēteris
gāja pie Viņa un sacīja: “Kungs, cikkārt man būs
piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir
diezgan septiņ reiz?” 22 Jēzus uz to saka: “Es tev
nesaku septiņ reiz, bet septiņdesmit reiz septiņ.
23 Tāpēc Debesu valstība ir kā kāds ķēniņš, kas ar
saviem kalpiem gribēja parādu izlīdzināt. 24 Un
kad viņš iesāka līdzību turēt, viens viņam tapa
pievests, tas bija viņam parādā desmit tūkstošus
podus. 25 Un kad tas to nespēja maksāt, tad tas

kungs pavēlēja, viņu pārdot ar sievu un bērniem
un visu, kas tam bija, un maksāt. 26 Tad tas
kalps pie zemes krizdams viņu gauži lūdzās un
sacīja: "Kungs, cieties ar mani, es tev visnotaļ
gribu maksāt." 27 Tad tam kungam palika tā
kalpa žēl, un viņš to palaida un to parādu tam arī
atlaida. 28 Bet kad tas pats kalps bija ārā izgājis,
tad tas atrada vienu no saviem darba biedriem;
tas bija viņam parādā simts sudraba grašus, un
viņš sakampis to žņaudza un sacīja: "Maksā, ko tu
man esi parādā." 29 Tad viņa darba biedrs tam
krita pie kājām, lūdzās un sacīja: "Cieties ar mani,
es tev visnotaļ maksāšu." 30 Un viņš negribēja; un
nogājis to iemeta cietumā, tiekams tas maksātu,
ko bija parādā. 31 Kad nu viņa darba biedri to
redzēja, tad tas tiem gauži sāpēja, un nākuši tie
pasacīja savam kungam visu, kas bija noticis. 32
Tad viņa kungs to aicināja priekšā un uz to sacīja:
"Tu blēdīgais kalps, visu šo parādu es tev esmu
atlaidis, kad tu mani lūdzi. 33 Vai tad tev arīdzan
nebija apžēloties par savu darba biedru, kā es
tevi esmu žēlojis." 34 Un viņa kungs apskaities to
nodeva tiem mocītājiem, kamēr tas maksātu visu,
ko tam bija parādā. 35 Tā arī Mans Debesu Tēvs
jums darīs, ja jūs nepiedosiet no sirds ikviens
savam brālim viņa pārkāpšanas."

19 Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija
pabeidzis, tad Viņš aizgāja no Galilejas un
nāca gar Jardānes otru pusi uz Jūdu zemes
robežām. 2 Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ,
un Viņš tos tur darīja veselus. 3 Un tie farizeji
nāca pie Viņa, To kārdinādami, un uz Viņu sacīja:
"Vai cilvēkam jebkādas vainas dēļ brīv no sievas
šķirties?" 4 Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
"Vai jūs neesat lasījuši, ka Radītājs iesākumā viņus
radījis vīru un sievu, 5 Un sacījis: "Tādēļ cilvēks
atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas;
un tie divi būs viena miesa." 6 Tad nu tie nav
vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis,
to nevienam cilvēkam nebūs šķirt." 7 Tie uz
Viņu saka: "Kā tad Mozus ir pavēlējis, šķiršanās
grāmatu dot un šķirties." 8 Viņš uz tiem saka:
"Mozus jūsu sirds cietības dēļ jums vaļu devis,
no savām sievām šķirties, bet no iesākuma tas
tā nav bijis. 9 Bet Es jums saku, kas no savas
sievas šķirās, ja ne maucības dēļ, un precē citu, tas
pārkāpj laulību, un kas atšķirtu precē, tas pārkāpj
laulību." 10 Viņa mācekļi uz Viņu saka: "Ja tas tā
ir vīra un sievas starpā, tad nav labi precēties."
11 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Visi šo vārdu nespēj
saņemt, bet tie vien, kam tas ir dots. 12 Jo tur
ir rāmiti, kas no mātes miesām tādi dzimuši, un
tur ir rāmiti, kas no cilvēkiem rāmiti; un tur ir
rāmiti, kas paši rāmijušies Debesu valstības dēļ.
Kas to spēj saņemt, tas lai saņem." 13 Tad bērniņi
pie Viņa tapa pienesti, ka Viņš tiem rokas uzliktu
un Dievu lūgtu; bet tie mācekļi tos aprāja. 14 Bet
Jēzus sacīja: "Laidiet tos bērniņus un neliedziet
tiem, pie Manis nākt; jo tādiem pieder Debesu
valstība." 15 Un Viņš tiem rokas uzlicis, aizgāja
no turienes. 16 Un redzi, viens piegājis uz Viņu
sacīja: "Labais Mācītāj, ko laba man būs darīt,
lai es dabūju mūžīgu dzīvošanu?" (aiōnios g166) 17
Un Viņš uz to sacīja: "Ko tu Mani sauc par labu?
Neviens nav labs, kā vien Tas Vienīgais Dievs. Bet
ja tu gribi dzīvībā ieiet, tad turi tos baušļus." 18
Tas uz Viņu saka: Kādus?" Un Jēzus sacīja: "Šos:
tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt; tev
nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību dot; 19
Godā savu tēvu un māti; un tev būs savu tuvāko
mīlēt, kā sevi pašu." 20 Tas jauneklis uz Viņu
saka: "Visu to es esmu turējis no savas jaunības;
kā man vēl trūkst?" 21 Jēzus uz to sacīja: "Ja tu
gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod, kas tev ir, un
dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un
tad nāc, staigā Man pakaļ." 22 Bet tas jauneklis,
šo vārdu dzirdējis, aizgāja noskumis, jo tam bija
daudz mantas. 23 Bet Jēzus uz Saviem mācekļiem
sacīja: "Patiesi, Es jums saku: bagāts grūti ieies
Debesu valstībā. 24 Un atkal Es jums saku: vieglāki
ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam
kļūt Dieva valstībā." 25 Un to dzirdējuši, Viņa
mācekļi ļoti pārbijās un sacīja: "Kas tad var kļūt
Debesu valstībā?" 26 Un Jēzus tos uzlūkoja un uz
tiem sacīja: "Cilvēki to neiespēj, bet Dievam visas
lietas iespējamas." 27 Tad Pēteris atbildēdams uz
Viņu sacīja: "Redzi, mēs visu esam atstājuši un
Tev gājuši pakaļ; kas mums par to būs?" 28 Bet
Jēzus uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku, ka
jūs, kas Man pakaļ gājuši, tanī atdzimšanā, kad
Tas Cilvēka Dēls sēdēs uz Sava godības krēsla, arī
sēdēsiet uz divpadsmit krēsliem un tiesāsiet tās
divpadsmit Israēla ciltis. 29 Un kas atstāj mājas
vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu,
vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas to
ņems simtkārtīgi, un iemantos mūžīgu dzīvošanu.
(aiōnios g166) 30 Bet daudzi, kas tie pirmie, būs tie
pēdējie, un tie pēdējie būs tie pirmie.

20 Jo Debesu valstība ir kā kāds nama tēvs, kas
no rīta agrumā izgāja, strādniekus derēt savā
vīna kalnā. 2 Un saderējis ar tiem strādniekiem
par vienu sudraba grasi par dienas algu, viņš tos
nosūtīja savā vīna kalnā. 3 Un izgājis ap trešo
stundu, viņš redzēja vēl citus pie tirgus bez darba
stāvam, 4 Un uz tiem sacīja: "Noejat arī jūs vīna
kalnā, es jums došu, kas nākas." 5 Un tie nogāja.

Atkal viņš izgāja ap sesto un devīto stundu un
darīja tāpat. 6 Bet ap vienpadsmito stundu izgājis,
viņš atrada vēl citus bez darba stāvam, un uz tiem
saka: "Ko jūs visu dienu še stāviet bez darba?" 7
Tie uz viņu saka: "Neviens mūs nav derējis." Viņš
uz tiem saka: "Ejat jūs arīdzan vīna kalnā, un kas
nākas, to jūs dabūsiet." 8 Kad nu vakars metās, tad
tas vīna kalna kungs saka savam uzraugam: "Sauc
tos strādniekus un dod tiem to algu, no pēdējiem
sākdams, pie pirmajiem beigdams." 9 Tad tie nāca,
kas ap vienpadsmito stundu derēti, un dabūja
savu grasi. 10 Bet kad tie pirmie nāca, tad tie
cerēja vairāk dabūt; un tie arī dabūja ikviens savu
grasi. 11 To dabūjuši, tie kurnēja pret to nama
tēvu, 12 Un sacīja: "Šie pēdējie vienu stundu
vien strādājuši, un tu tos esi līdzinājis mums, kas
dienas nastu un karstumu esam cietuši." 13 Bet
viņš atbildēja un uz vienu no tiem sacīja: "Draugs,
es tev netaisnību nedaru. Vai tu ar mani neesi
saderējis par vienu grasi? 14 Ņem, kas tev pieder,
un ej; bet es šiem pēdējiem gribu tā dot kā tev.
15 Jeb vai man nav brīv, darīt ar savu mantu,
kā es gribu? Jeb vai tava acs tāpēc skauž, ka es
esmu labs?" 16 Tā tie pēdējie taps tie pirmie, un
tie pirmie tie pēdējie. Jo daudz ir aicināti, bet
maz izredzēti." 17 Un noiedams uz Jeruzālemi,
Jēzus ņēma tos divpadsmit mācekļus pie Sevis
un ceļā uz tiem sacīja: 18 "Redzi, mēs noejam uz
Jeruzālemi, un Tas Cilvēka Dēls taps nodots tiem
augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie
Viņu pazudinās pie nāves. 19 Un Viņu nodos tiem
pagāniem; tie Viņu apmēdīs, šaustīs un krustā
sitīs, un trešā dienā Viņš atkal celsies augšām." 20
Tad Cebedeja dēlu māte ar saviem dēliem nāca
pie Viņa, metās zemē un lūdza ko no Viņa. 21 Un
Viņš tai sacīja: "Ko tu gribi?" Tā uz Viņu sacīja:
"Saki, lai šie mani divi dēli sēž Tavā valstībā viens
Tev pa labo un otrs pa kreiso roku." 22 Bet Jēzus
atbildēja un sacīja: "Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai
jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu, un likties
kristīties ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?"
Tie uz viņu sacīja: "Varam gan." 23 Un Viņš uz
tiem saka: "Manu biķeri jums gan būs dzert, un
ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jums būs tapt
kristītiem; bet sēdēt pie Manas labās un kreisās
rokas, Man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam
Mans Tēvs to novēlējis." 24 Un kad tie desmit
to dzirdēja, tad tie apskaitās par tiem diviem
brāļiem. 25 Bet Jēzus tos aicināja pie Sevis un
sacīja: "Jūs zināt, ka tie pasaules valdnieki pār
ļaudīm valda, un tiem lieliem kungiem pār tiem ir
vara. 26 Bet pie jums tā nebūs būt; bet ja kas no
jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. 27 Un
ja kas grib būt jūsu starpā tas pirmais, tas lai ir
jūsu kalps; 28 Tā kā Tas Cilvēka Dēls nav nācis,
ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu, un
Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu priekš
daudziem." 29 Un kad tie no Jērikus izgāja, tad
Viņam daudz ļaužu nāca pakaļ. 30 Un redzi, divi
akli sēdēja ceļmalā; kad tie dzirdēja Jēzu secen
ejam, tad tie brēca un sacīja: "Apžēlojies par
mums, Kungs, Tu Dāvida dēls!" 31 Bet tie ļaudis
tos apsauca, ka tie klusu ciestu; bet tie brēca vēl
vairāk un sacīja: "Apžēlojies par mums, Kungs, Tu
Dāvida dēls!" 32 Un Jēzus apstājās, tos aicināja un
sacīja: "Ko jūs gribat, lai Es jums daru?" 33 Tie uz
Viņu saka: "Kungs, ka mūsu acis top atdarītas."
34 Un Jēzum palika žēl, un Viņš aizskāra viņu acis,
un tūdaļ viņu acis tapa gaišas, un tie Viņam gāja
pakaļ.

21 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie
Betfagas, pie Eļļas kalna, tad Jēzus sūtīja
divus no Saviem mācekļiem 2 Un tiem sacīja:
"Ejat uz to miestu, kas jūsu priekšā; un tūdaļ jūs
atradīsiet ēzeļa māti piesietu un pie tās kumeļu.
Atraisījuši atvediet tos pie Manis. 3 Un ja kas jums
ko sacīs, tad atsakāt: "Tam Kungam to vajag,"
tūdaļ viņš jums tos atlaidīs." 4 Bet viss tas notika,
lai piepildās, ko tas pravietis sacījis sludinādams:
5 "Sakait Ciānas meitai: redzi, tavs ķēniņš nāk pie
tevis, lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastu nesējas
ēzeļa mātes kumeļa." 6 Tie mācekļi nogāja un
darīja, kā Jēzus tiem bija pavēlējis. 7 Un atveda to
ēzeļa māti un to kumeļu, un uzlika savas drēbes
un sēdināja Viņu tur virsū. 8 Bet daudz ļaužu
izklāja savas drēbes uz ceļa; bet citi cirta zarus no
kokiem un izkaisīja tos uz ceļa. 9 Bet tie ļaudis, kas
priekšā gāja un no aizmugures staigāja, kliedza
un sauca: "Ozianna Tam Dāvida dēlam, slavēts,
kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās
debesīs!" 10 Bet kad Viņš Jeruzālemē iejāja, tad
visa pilsēta cēlās un sacīja: "Kas Tas tāds?" 11
Bet tie ļaudis sacīja: "Šis ir Jēzus, tas pravietis
no Nacaretes iekš Galilejas." 12 Un Jēzus iegāja
Dieva namā un izdzina visus, kas Dieva namā
pārdeva un pirka, un apgāza galdus tiem naudas
mijējiem un krēslus tiem baložu pārdevējiem, 13
Un uz tiem sacīja: "Stāv rakstīts: "Mans nams taps
nosaukts lūgšanas nams," bet jūs to esat darījuši
par slepkavu bedri." 14 Un tur akli un tizli nogāja
pie Viņa Dieva namā, un Viņš tos dziedināja. 15
Bet kad tie augstie priesteri un rakstu mācītāji
redzēja tos brīnuma darbus, ko Viņš darīja, un tos
bērnus Dieva namā brēcam un sakām: "Ozianna
tam Dāvida dēlam!" tad tie apskaitās, 16 Un uz

Viņu sacīja: “Vai Tu nedzirdi, ko šie saka?” Bet
Jēzus uz tiem sacīja: “Dzirdu gan. Vai jūs nekad
neesat lasījuši: no bērniņu un zīdāmu mutes Es
slavu sataisīšu?” 17 Un tos atstājis, Viņš izgāja
no pilsētas ārā uz Betaniju un tur pārgulēja. 18
Bet kad Viņš no rīta agrumā atkal uz pilsētu gāja,
Viņam gribējās ēst. 19 Un Viņš redzēja vienu vīģes
koku ceļmalā, piegāja pie tā un neatrada uz tā
nenieka, kā tik lapas vien, un uz to sacīja: “Uz
tevis lai nemūžam vairs auglis neaug.” Un tūdaļ
tas vīģes koks nokalta. (aiōn g165) 20 Un tie mācekļi
to redzējuši, brīnījās un sacīja: “Kā tas vīģes koks
tik drīz nokaltis?” 21 Bet Jēzus atbildēja un uz
tiem sacīja: “Patiesi, Es jums saku: ja jums ticība ir,
un jūs prātā nešaubaties, tad jūs nevien to darīsiet
ar to vīģes koku, bet arī, kad jūs šim kalnam
sacīsiet: celies no savas vietas un meties jūrā, tad
tas notiks. 22 Un visu, ko jūs savā lūgšanā lūgsiet
ticēdami, to jūs dabūsiet.” 23 Un kad Viņš nāca
Dieva namā, tad Viņam mācot tie augstie priesteri
un ļaužu vecaji piegāja un sacīja: “Kādā varā Tu
šīs lietas dari? Un kas Tev tādu varu devis?” 24 Bet
Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Es jums arīdzan
vienu vārdu gribu vaicāt? ja jūs Man to sacīsiet,
tad Es jums arī sacīšu, kādā varā Es šīs lietas daru.
25 No kurienes bija Jāņa kristība? Vai no debesīm,
vai no cilvēkiem?” Bet tie apdomāja savā starpā
sacīdami: “Ja mēs sakām: no debesīm, tad Viņš
mums sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neesat ticējuši?
26 Bet ja mēs sakām: no cilvēkiem, tad mums no
tiem ļaudīm jābīstas; jo visi Jāni tur par pravieti.”
27 Un tie atbildēja un sacīja: “Mēs nezinām.” Viņš
uz tiem sacīja: “Tad arī Es jums nesaku, kādā varā
Es šīs lietas daru. 28 Bet kā jums šķiet? Vienam
cilvēkam bija divi dēli, un tas gāja pie tā pirmā un
sacīja: dēls, ej, strādā šodien manā vīna kalnā. 29
Bet tas atbildēja un sacīja: es negribu. Bet pēc tas
viņam bija žēl un viņš nogāja. 30 Un tas tēvs gāja
pie tā otra un sacīja tāpat. Bet tas atbildēja un
sacīja: es iešu, kungs! un viņš nenogāja. 31 Kurš
no tiem diviem ir darījis sava tēva prātu?” Tie uz
Viņu saka: “Tas pirmais.” Jēzus uz viņiem saka:
“Patiesi, Es jums saku: muitnieki un maukas drīzāk
nāks Dieva valstībā, nekā jūs. 32 Jo Jānis pie jums
ir nācis pa taisnības ceļu, un jūs viņam neesat
ticējuši, bet muitnieki un maukas viņam ticējuši.
Bet jebšu jūs to redzējāt, tomēr jums nebija žēl,
tā ka viņam pēc būtu ticējuši. 33 Klausāties citu
līdzību. Bija nama tēvs, kas vīna kalnu dēstīja un
to aptaisīja ar sētu un tur iekšā izraka vīna spaidu
un uztaisīja torni un to izdeva strādniekiem un
aizgāja citur. 34 Kad nu augļu laiks atnāca, tad
viņš sūtīja savus kalpus pie tiem strādniekiem
savus augļus dabūt. 35 Bet tie strādnieki viņa
kalpus ņēmuši, vienu šauta un otru nokāva un
trešo akmeņiem nomētāja. 36 Atkal tas sūtīja citus
kalpus, vairāk nekā paprieksš, un tie viņiem tāpat
darīja. 37 Beidzot viņš pie tiem sūtīja savu dēlu un
sacīja: taču tie kaunēsies no mana dēla. 38 Bet kad
tie strādnieki to dēlu redzēja, tad tie sacīja savā
starpā: šis ir tas mantinieks; nāciet, nokausim
to un paturēsim viņa mantību. 39 Tad tie viņu
ņēmuši izmeta no vīna kalna ārā un nokāva. 40
Kad nu tas vīna kalna kungs nāks, ko viņš šiem
strādniekiem darīs?” 41 Viņi uz To sacīja: “Viņš
šos ļaundarītājus nežēlīgi nomaitās un to vīna
kalnu izdos citiem strādniekiem, kas viņam augļus
dos īstenā laikā.” 42 Jēzus uz tiem sacīja: vai jūs
nekad Dieva rakstos neesat lasījuši: tas akmens,
ko tie nama taisītāji atmetuši, tas ir palicis par
stūra akmeni; tas ir no Tā Kunga un ir brīnums
mūsu acīs? 43 Tāpēc Es jums saku: Dieva valstība
jums taps atņemta un pagāniem dota, kas nes
viņas augļus. 44 Un kas uz šo akmeni kritīs, tas
sadauzīsies, bet uz ko tas krīt, to tas satrieks.”
45 Un kad tie augstie priesteri un farizeji Viņa
līdzības dzirdēja, tad tie nomanīja, ka Tas par
viņiem runāja. 46 Un meklēdami Viņu tvert, tie
bijās no tiem ļaudīm, tāpēc ka tie Viņu cienīja par
pravieti.

22 Un Jēzus atbildēja un runāja atkal caur
līdzībām, uz tiem sacīdams: 2 “Debesu
valstība līdzinājās ķēniņam, kas savam dēlam
kāzas taisīja, 3 Un izsūtīja savus kalpus, tos viesus
aicināt kāzās, bet tie negribēja nākt. 4 Atkal viņš
citus kalpus izsūtīja un sacīja: sakāt tiem viesiem:
redzi, mans mielasts ir sataisīts, mani vērši un
baroti lopi nokauti, un visas lietas sataisītas;
nāciet kāzās. 5 Bet tie to nicināja un nogāja cits
uz savu tīrumu un cits pie savas tirgošanas. 6
Bet citi viņa kalpus sagrāba un tos lika smieklā
un tos nokāva. 7 Kad tas ķēniņš to dzirdēja, tad
viņš tapa dusmīgs un sūtīja savu karaspēku un
lika šos slepkavas nokaut un iededzināja viņu
pilsētu. 8 Tad viņš uz saviem kalpiem sacīja:
tās kāzas gan ir sataisītas, bet tie viesi nebija
cienīgi. 9 Tāpēc ejat uz lielceļiem un aicinājiet
kāzās, kādus jūs atrodat. 10 Un tie kalpi izgāja
uz tiem ceļiem un sameklēja kādus atrazdami,
ļaunus un labus, un visi galdi pildījās ar viesiem.
11 Tad tas ķēniņš iegāja, tos viesus aplūkot, un
tur ieraudzīja vienu cilvēku, kas nebija apģērbies
kāzu drēbēs. 12 Un viņš uz to sacīja: draugs, kā tu
šeit esi ienācis, neapģērbies kāzu drēbēs? Bet tas
palika kā mēms. 13 Tad tas ķēniņš sacīja uz saviem
kalpiem: sieniet tam kājas un rokas, ņemiet to

un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana
un zobu trīcēšana. 14 Jo daudz aicināti, bet maz
izredzēti." 15 Tad tie farizeji nogāja un sarunājās,
ka tie Jēzu Viņa valodā savaldzinātu. 16 Un tie
sūtīja pie Viņa savus mācekļus ar ķēniņa Hērodus
sulaiņiem, kas sacīja: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu
esi patiesīgs un māci Dieva ceļu patiesīgi, un Tu
nebēdā par nevienu: jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu.
17 Tāpēc saki mums: kā Tev šķiet? Vai ir brīv,
ķeizaram meslus dot, vai ne?" 18 Un Jēzus, viņu
blēdību nomanīdams, sacīja: "Jūs viltnieki, kam
jūs Mani kārdināt? 19 Rādiet Man šurp to nomas
naudu." Un tie Tam rādīja vienu sudraba grasi. 20
Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam ir šī zīme un tas
virsraksts?" 21 Tie uz Viņu sacīja: "Ķeizara." Tad
Viņš uz tiem sacīja: "Tad dodiet ķeizaram, kas
ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder."
22 Un to dzirdēdami, tie brīnījās, un To pameta
un aizgāja. 23 Tanī pašā dienā nāca pie Viņa
saduceji, kas saka, augšāmcelšanos neesam, un
Viņam vaicāja 24 Sacīdami: "Mācītāj, Mozus ir
sacījis: ja kas mirst, un tam bērnu nav, tad viņa
brālim būs viņa sievu precēt un savam brālim
celt dzimumu. 25 Tad nu pie mums bija septiņi
brāļi, un tas pirmais apņēma sievu un nomira,
un kad tam nebija bērnu, tad tas pameta savu
sievu savam brālim. 26 Tā arī otrais un trešais
līdz septītam. 27 Un beidzot pēc visiem arī tā
sieva nomira. 28 Tad nu augšāmcelšanās dienā
kuram no tiem septiņiem tā sieva piederēs? Jo tie
visi viņu bija apņēmuši." 29 Bet Jēzus atbildēja
un sacīja: "Jūs alojaties, neprazdami nedz tos
rakstus, nedz Dieva spēku. 30 Jo augšāmcelšanās
laikā tie nedz precēs nedz taps precēti, bet tie
būs itin kā Dieva eņģeļi debesīs. 31 Bet vai jūs par
miroņu augšāmcelšanos neesat lasījuši, ko Dievs
jums ir runājis sacīdams: 32 „Es esmu Ābrahāma
Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs?"Dievs nav
mirušu, bet dzīvu Dievs." 33 Un kad tie ļaudis to
dzirdēja, tad tie iztrūcinājās par Viņa mācību 34
Bet farizeji dzirdējuši, ka Viņš saducejiem muti
bija aizbāzis, sapulcējās kopā. 35 Un viens no
tiem, viens bauslības mācītājs, kārdinādams Tam
jautāja un sacīja: 36 "Mācītāj, kurš tas augstākais
bauslis bauslībā?" 37 Bet Jēzus uz to sacīja: "Tev
būs Dievu, savu Kungu, mīļot no visas savas sirds
un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta.
38 Šis ir tas pirmais un augstākais bauslis. 39 Bet
tas otrs tam līdz: tev būs savu tuvāku mīļot kā
sevi pašu. 40 Šinīs divējos baušļos karājās visa
bauslība un tie pravieši." 41 Kad nu tie farizeji
bija sagājuši, Jēzus tiem jautāja 42 Un sacīja: "Kas
jums šķiet no Kristus, kā dēls Viņš ir?" Tie uz
Viņu sacīja: "Dāvida." 43 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Kā tad Dāvids Viņu garā sauc par Kungu, 44 Tas
Kungs sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu
labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku
par pameslu Tavām kājām. 45 Ja nu Dāvids To sauc
par Kungu, kā tad Tas viņa Dēls?" 46 Un neviens
nezināja Viņam atbildēt neviena vārda un no tās
dienas arī neviens nedrīkstēja vairs Viņu jautāt.

23 Tad Jēzus runāja uz tiem ļaudīm un uz
Saviem mācekļiem, 2 Sacīdams: "Uz Mozus
krēsla rakstu mācītāji un farizeji ir apsēdušies. 3
Visu nu, ko tie saka, lai jūs turiet, to turiet un
dariet; bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan
māca, bet paši to nedara. 4 Jo tie sasien grūtas
un nepanesamas nastas un liek tās cilvēkiem
uz pleciem, bet paši tās ne ar pirkstu negrib
pakustināt. 5 Bet visus savus darbus tie dara,
lai tie no ļaudīm top redzēti. Tie izplata savus
piemiņas rakstus un dara savām drēbēm platas
bārkstis; 6 Un tiem tīk viesībās sēdēt augstajās
vietās un augstajos krēslos baznīcās, 7 Un ka top
sveicināti tirgos un no ļaudīm saukti: rabbi, rabbi!
8 Bet jums nebūs sauktiem tapt: rabbi! Jo viens
ir jūsu vadonis, Kristus, bet jūs visi esat brāļi.
9 Jums arī nevienu virs zemes nebūs saukt par
tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesīs. 10 Un
neliekaties saukties par mācītājiem, jo viens ir
jūsu mācītājs, Kristus. 11 Bet tas lielākais no jums
lai ir jūsu kalps. 12 Un kas pats paaugstināsies,
tam būs tapt pazemotam, un kas pats pazemosies,
tam būs tapt paaugstinātam. 13 Bet ak vai jums,
rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs
aizslēdzat Debesu valstību priekš tiem cilvēkiem,
un paši jūs neieejat, un neļaujat ieiet tiem, kas
grib tikt iekšā. 14 Ak vai jums, rakstu mācītājiem
un farizejiem! Jūs liekuļi, jo jūs aprijat atraitņu
namus un taisnojaties ar savām garām lūgšanām,
tāpēc jūs dabūsiet jo grūtu sodību. 15 Ak vai jums,
rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs
pārstaigājat jūru un zemi, ka jūs vienu par Jūdu
ticības biedri darāt, un kad tas tāds palicis, tad jūs
viņu darāt par elles bērnu divkārt vairāk, nekā
jūs paši esat. (Geenna g1067) 16 Ak vai jums, akliem
ceļa rādītājiem! kas sakāt: ja kas pie Dieva nama
zvērēšot, tas neesot nekas, bet ja kas pie Dieva
nama zelta zvērēšot, tam tas jāpilda. 17 Jūs ģeķi un
aklie! Jo kas ir vairāk? Vai tas zelts, vai tas Dieva
nams, kas to zeltu svētī? 18 Un ja kas pie altāra
zvērēšot, tas neesot nekas; bet ja kas zvērēšot pie
tās dāvanas, kas tur virsū, tam tas jāpilda. 19 Jūs
ģeķi un aklie! Jo kas ir augstāks, vai tā dāvana, vai
tas altāris, kas to dāvanu svētī? 20 Tad nu, kas

pie altāra zvēr, tas zvēr pie tā un pie visa, kas tur
virsū. 21 Un kas pie Dieva nama zvēr, tas zvēr pie
tā un arī pie Tā, kas tur mīt iekšā. 22 Un kas pie
debess zvēr, tas zvēr pie Dieva goda krēsla un
pie Tā, kas tur sēž virsū. 23 Ak vai jums, rakstu
mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs dodat
to desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm,
un pametat to, kas tas grūtākais bauslībā, tiesu
un sirds žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt
un to nepamest. 24 Jūs aklie ceļa rādītāji, kas
odus izkāšat un kamieļus aprijat. 25 Ak vai jums,
rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs
šķīstat biķera un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses
tie ir pilni ar laupījumu un negausību. 26 Tu
aklais farizejs, šķīsti papriekš biķera un bļodas
iekšpusi, lai arī viņu ārpuse top šķīsta. 27 Ak
vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs
liekuļi! Jo jūs esat līdzināmi tiem nobaltētiem
kapiem, kas no ārienes jauki uzskatāmi, bet no
iekšienes ir piepildīti ar miroņu kauliem un visādu
negantību. 28 Tā arī jūs no ārienes gan spīdat
priekš ļaudīm kā taisni esoši, bet no iekšienes
jūs esat liekulības un netaisnības pilni. 29 Ak vai
jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi!
Jo jūs uztaisiet praviešu kapus un izgreznojiet
taisno bedres, 30 Un sakāt: ja mēs būtu bijuši savu
tēvu laikos, tad mēs nebūtu bijuši viņu biedri uz
praviešu asins izliešanu. 31 Tad nu jūs liecību
dodat pret sev pašiem, ka jūs esat bērni tiem, kas
tos praviešus nokāvuši. 32 Jūs tad arī piepildāt
savu tēvu mēru. 33 Jūs čūskas un odžu dzimums,
kā jūs izbēgsiet no elles sodības? (Geenna g1067) 34
Tāpēc redzi, Es pie jums sūtu praviešus un gudrus
un rakstu mācītājus; no tiem jūs citus nokausiet
un krustā sitīsiet, un citus no tiem jūs šaustīsiet
savās baznīcās un vajāsiet tos no vienas pilsētas
uz otru: 35 Ka uz jums nāks visas tās taisnās
asinis, kas izlietas virs zemes no tā taisnā Ābela
asinīm līdz Zaharijas, Bereķijas dēla, asinīm, ko jūs
nokāvuši starp Dieva namu un altāri. 36 Patiesi,
Es jums saku, ka tas visnotaļ nāks uz šo tautu. 37
Jeruzāleme! Jeruzāleme! tu, kas nokauj praviešus
un ar akmeņiem nomētā, kas pie tevis sūtīti!
Cik reiz Es tavus bērnus esmu gribējis sakrāt, kā
vista sakrāj savus cālīšus apakš spārniem, bet jūs
negribējāt. 38 Redzi, jūsu nams jums taps atstāts
postā. 39 Jo Es jums saku: jūs Mani no šī laika
neredzēsiet, tiekams jūs sacīsiet: slavēts, kas nāk
Tā Kunga Vārdā.

24 Un no Dieva nama izgājis Jēzus aizgāja. Un
Viņa mācekļi piegāja pie Viņa un rādīja
Viņam, kā tas Dieva nams uztaisīts. 2 Bet Jēzus uz
tiem sacīja: "Vai jūs to visu neredzat? Patiesi, Es
jums saku, šeit akmens uz akmens netaps pamests,
kas netaps nolauzīts." 3 Un Viņam uz Eļļas kalna
sēžot, tie mācekļi piegāja sevišķi un sacīja: "Saki
mums, kad šīs lietas notiks, un kāda būs Tavas
atnākšanas un pastara laika zīme?" (aiōn g165) 4 Un
Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Pielūkojiet, ka
neviens jūs nepieviļ. 5 Jo tur daudz nāks Manā
Vārdā un sacīs: es esmu Kristus, un daudz pievils.
6 Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzināšanu.
Lūkojiet, nebēdājaties, jo visam tam tā būs notikt,
bet tad vēl nav tas gals. 7 Jo tad celsies tauta pret
tautu un valsts pret valsti, un tad būs bada laiki
un mēris un zemes trīcēšanas dažās vietās. 8 Bet
viss tas būs tikai to lielo bēdu iesākums. 9 Tad
tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs tapsiet
ienīdēti no visiem ļaudīm Mana Vārda dēļ. 10 Un
tad daudz apgrēcināsies, un viens otru nodos, un
viens otru nīdēs. 11 Jo tad daudz viltīgi pravieši
celsies un daudz pievils. 12 Un tāpēc, ka netaisnība
ies vairumā, mīlestība pie daudziem izdzisīs. 13
Bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. 14 Un
šis evaņģēlijs no (Dieva) valstības visā pasaulē
taps sludināts visām tautām, un tad nāks tas gals.
15 Kad jūs nu redzēsiet to izpostīšanas negantību,
par ko pravietis Daniēls sacījis, ka tā stāv tai svētā
vietā, (kas to lasa, tas lai to labi apdomā!) 16
Kas tad ir Jūdu zemē, tie lai bēg kalnos. 17 Un
kas ir uz jumta, tas lai nekāpj zemē, kādu lietu
no sava nama iznest; 18 Un kas ir laukā, tas lai
neatgriežas, savas drēbes paņemt. 19 Bet vai tām
grūtām un zīdītājām tanī laikā! 20 Bet lūdziet, ka
jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā nedz svētā
dienā. 21 Jo tad būs tādas lielas bēdas, kādas nav
bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam, un
kādas arī vairs nebūs. 22 Un ja šīs dienas netaptu
paīsinātas, tad neviens cilvēks netaptu izglābts;
bet to izredzēto labad tās dienas taps paīsinātas.
23 Ja tad kas uz jums sacīs: redzi, še ir Kristus,
vai tur; tad neticiet. 24 Jo viltīgi kristi un viltīgi
pravieši celsies un lielas zīmes un brīnumus darīs,
ka arī tie izredzētie, ja tas varētu būt, uz alošanu
taptu pievilti. 25 Redziet, Es jums to papriekš
esmu sacījis. 26 Tāpēc, kad tie uz jums sacīs: redzi,
Viņš ir tuksnesī, - tad neejat ārā; redzi, Viņš ir
kambaros, - tad neticat. 27 Jo kā zibens izšaujas no
rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī
Tā Cilvēka Dēla atnākšana. 28 Jo kur ir maita, tur
arī ērgļi sakrāsies. 29 Bet tūdaļ pēc šā laika bēdām
saule taps aptumšota, un mēnesis nedos savu
spīdumu, un zvaigznes kritīs no debess, un debess
stiprumi kustināsies. 30 Un tad Tā Cilvēka Dēla
zīme rādīsies debesī, un tad visas ciltis virs zemes
kauks un redzēs To Cilvēka Dēlu nākam debess

padebešos ar lielu spēku un godību. **31** Un Viņš
sūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie
Viņa izredzētos sakrās no tiem četriem vējiem,
no viena debess gala līdz otram. **32** Mācaties
līdzību no vīģes koka: kad jau viņa zaros pumpuri
metās, un lapas plaukst, tad jūs zināt, vasaru esam
klātu. **33** Tā arīdzan, kad jūs visu to redzēsiet, tad
ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm. **34** Patiesi, Es
jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs
noticis. **35** Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi
nezudīs. **36** Bet par to dienu un stundu neviens
nezina, ne tie debesu eņģeļi, kā vien Mans Tēvs.
37 Bet tā, kā bija Noas dienās, tāpat arī būs Tā
Cilvēka Dēla atnākšana. **38** Jo itin kā tie tais dienās
priekš tiem grēku plūdiem rija un plītēja, precējās
un laulībā devās līdz tai dienai, kad Noa iegāja
šķirstā, **39** Un tie neņēma vērā, tiekams tie plūdi
nāca un visus aizņēma; tāpat būs arī Tā Cilvēka
Dēla atnākšana. **40** Tad divi būs laukā; viens taps
pieņemts, otrs atmests. **41** Divas mals dzirnavās,
viena taps pieņemta, otra atmesta. **42** Tāpēc esiet
modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs
nāk. **43** Bet to protiet, kad nama kungs zinātu,
kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā
un neļautu savā namā ielauzties. **44** Tāpēc arī jūs
esiet gatavi, jo tanī stundā, kurā jūs nedomājiet,
Tas Cilvēka Dēls nāks. **45** Kurš nu ir tas uzticīgais
un gudrais kalps, ko tas kungs iecēlis pār savu
saimi, tiem maizi dot savā laikā? **46** Svētīgs tas
kalps, ko tas kungs pārnācis atradīs tā darām. **47**
Patiesi, Es jums saku, ka viņš to iecels pār visām
savām mantām. **48** Bet ja tas ļaunais kalps savā
sirdī sacīs: mans kungs kavējās nakt. **49** Un iesāks
savus darba biedrus sist un ar tiem plītniekiem rīt
un plītēt: **50** Tad tā kalpa kungs nāks tādā dienā,
kad šis negaida, un tādā stundā, ko šis nezina,
51 Un to šķels pušu un tam dos algu ar tiem
liekuļiem. Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

25 Tad Debesu valstība būs līdzīga desmit
jumpravām, kas savus eļļas lukturus ņēma
un izgāja brūtgānam pretim. **2** Bet piecas no tām
bija gudras, un piecas bija ģeķīgas. **3** Kas bija
ģeķīgas, tās paņēma savus eļļas lukturus, bet eļļu
tās neņēma līdz. **4** Bet tās gudrās paņēma eļļu
savos traukos līdz ar tiem eļļas lukturiem. **5** Kad
nu tas brūtgāns kavējās, tad visas aizmiga un
snauda. **6** Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi,
brūtgāns nāk, ejat ārā viņam pretī. **7** Tad visas tās
jumpravas cēlās un sataisīja savus eļļas lukturus.
8 Bet tās ģeķīgās sacīja uz tām gudrām: dodiet
mums no savas eļļas, jo mūsu eļļas sveces izdziest.
9 Bet tās gudrās atbildēja un sacīja: ne tā, ka
nepietrūkst mums un jums, bet noejat labāk pie
pārdevējiem un pērkat sev. **10** Un kad tās nogāja
pirkt, tad tas brūtgāns nāca, un kas bija gatavas,
iegāja ar viņu kāzās, un durvis tapa aizslēgtas.
11 Pēc arī tās citas jumpravas atnāca un sacīja:
Kungs, Kungs, atdari mums. **12** Bet tas atbildēja
un sacīja: patiesi, es jums saku, es jūs nepazīstu.
13 Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne to dienu,
nedz to stundu, kurā Tas Cilvēka Dēls nāk. **14** Jo
tā kā viens cilvēks citur aiziedams aicināja savus
kalpus un tiem iedeva savu mantu, **15** Un vienam
deva piecus podus un otram divus un trešam
vienu, ikkatram pēc viņa spēka, un tūdaļ aizgāja
projām. **16** Tad tas nogāja, kas piecus podus bija
dabūjis, un pelnījās ar tiem un sapelnīja citus
piecus podus. **17** Tā arī, kas divus dabūjis, ir tas
sapelnīja divus citus. **18** Bet tas, kas vienu bija
dabūjis, nogāja un to ieraka zemē un paslēpa sava
kunga naudu. **19** Bet pēc ilga laika šo kalpu kungs
nāca un ar tiem izlīdzinājās. **20** Un tas, kas bija
dabūjis tos piecus podus, nāca un atnesa vēl citus
piecus podus un sacīja: kungs, tu man piecus
podus esi iedevis; redzi, es pāri par tiem esmu
sapelnījis vēl citus piecus podus. **21** Un viņa kungs
uz to sacīja: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps;
pie mazuma tu esi bijis uzticīgs, es tevi iecelšu
pār daudzumu; ieej sava kunga priekā. **22** Un tas
arīdzan, kas bija dabūjis tos divus podus, atnācis
sacīja: kungs, tu man divus podus esi iedevis;
redzi, es pāri par tiem esmu sapelnījis vēl divus.
23 Viņa kungs uz to sacīja: labi, tu godīgais un
uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs,
es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava kunga
priekā. **24** Tad arī tas, kas bija dabūjis to vienu
podu, piegājis sacīja: kungs, es zināju tevi bargu
cilvēku esam, ka tu pļauj, kur tu neesi sējis, un
krāji, kur tu neesi kaisījis. **25** Un bīdamies es
nogāju un apslēpu tavu podu zemē; redzi še ir,
kas tev pieder. **26** Bet viņa kungs atbildēja un uz
viņu sacīja: tu blēdīgais un kūtrais kalps, ja tu
zināji, ka es pļauju, kur es neesmu sējis, un krāju,
kur es neesmu kaisījis: **27** Tad tev bija dot manu
naudu mijējiem; un pārnācis es būtu atdabūjis ar
augļiem, kas man pieder. **28** Tāpēc ņemiet no viņa
to podu un dodiet tam, kam ir desmit podi. **29**
Jo ikkatram, kam ir, tam taps dots, un tam būs
papilnam; bet no tā, kam nav, taps vēl atņemts,
kas tam ir. **30** Un to nelietīgo kalpu izmetiet galējā
tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. **31**
Bet kad Tas Cilvēka Dēls nāks Savā godībā, un visi
svētie eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava
godības krēsla. **32** Un visi ļaudis taps sapulcināti
Viņa priekšā, un Viņš tos šķirs tā, kā gans avis šķir
no ažiem. **33** Un stādīs tās avis pa Savu labo roku,

bet tos āžus pa kreiso roku. **34** Tad Tas Ķēniņš
sacīs uz tiem pie Savas labās rokas: nāciet šurp,
jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet to Valstību,
kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. **35**
Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es
biju izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es
biju viesis, un jūs Mani esat uzņēmuši; **36** Es biju
pliks, un jūs Mani esat ģērbuši; Es biju nevesels,
un jūs Mani esat apmeklējuši; Es biju cietumā,
un jūs pie Manis esat nākuši. **37** Tad tie taisnie
Viņam atbildēs sacīdami: Kungs, kad mēs Tevi
esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam ēdinājuši?
Vai izslāpušu un Tevi esam dzirdinājuši? **38** Kad
mēs Tevi esam redzējuši kā viesi un uzņēmuši?
Vai pliku un Tevi esam ģērbuši? **39** Kad mēs Tevi
esam redzējuši neveselu vai cietumā un pie Tevis
esam nākuši? **40** Tad Tas Ķēniņš tiem atbildēs un
sacīs: patiesi, Es jums saku, ko jūs darījuši vienam
no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs
Man esat darījuši. **41** Tad viņš arī uz tiem pa kreiso
roku sacīs: ejat nost no Manis, jūs nolādētie,
mūžīgā ugunī, kas ir sataisīts velnam un viņa
eņģeļiem. **(aiōnios g166)** **42** Jo Es biju izsalcis, un
jūs Mani neesat ēdinājuši: Es biju izslāpis, un jūs
Mani neesat dzirdinājuši: **43** Es biju viesis, un jūs
Mani neesat uzņēmuši; Es biju pliks, un jūs Mani
neesat ģērbuši; Es biju nevesels un cietumā, un
jūs Mani neesat apmeklējuši. **44** Tad tie arīdzan
Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs Tevi
esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai viesi,
vai pliku, vai neveselu, vai cietumā un Tev neesam
kalpojuši? **45** Tad Viņš atbildēs un sacīs: patiesi,
Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no
šiem vismazākajiem, to jūs Man arīdzan neesat
darījuši. **46** Un tie ieies mūžīgās mokās, bet tie
taisnie mūžīgā dzīvošanā." **(aiōnios g166)**

26 Un notikās, kad Jēzus visus šos vārdus bija
pabeidzis, tad Viņš uz Saviem mācekļiem
sacīja: **2** "Jūs zināt, ka pēc divām dienām būs
Lieldiena, un Tas Cilvēka Dēls kļūs nodots, ka Tas
taptu krustā sists." **3** Tad sapulcējās tie augstie
priesteri un rakstu mācītāji un ļaužu vecaji tā
augstā priestera namā, kam vārds bija Kajafas.
4 Un tie sarunājās, kā tie Jēzu ar viltu dabūtu
rokā un nokautu. **5** Bet tie sacīja: "Tikai ne uz
svētkiem, lai ļaudīs neceļas dumpis." **6** Un kad
Jēzus bija iekš Betanijas, Sīmaņa, tā spitālīgā,
namā, **7** Tad viena sieva pie Tā piegāja, tai bija
akmens trauciņš ar dārgām zālēm, un tā lēja tās uz
Viņa galvu, Tam pie galda sēžot. **8** Kad tie mācekļi
to redzēja, tad tie apskaitās un sacīja: "Kālabad
šī izšķērdēšana? **9** Tās zāles varēja dārgi pārdot
un izdalīt nabagiem." **10** Bet Jēzus to nomanījis
uz tiem sacīja: "Kam jūs šo sievu apgrūtinājiet?
Jo tā labu darbu pie Manis darījusi. **11** Jo nabagi
ir arvienu pie jums, bet Es neesmu arvienu pie
jums. **12** Jo tās zāles izliedama pār Manu miesu,
tā to darījusi tādēļ, ka Man būs tapt apraktam.
13 Patiesi, Es jums saku: kur vien visā pasaulē
šo prieka vārdu sludinās, tur arī sacīs, ko šī ir
darījusi, viņai par piemiņu." **14** Tad viens no tiem
divpadsmit, kas tapa saukts Jūdas Iskariots, pie
tiem augstiem priesteriem nogājis, **15** Sacīja: "Ko
jūs man gribat dot, tad es jums Viņu nodošu?"
Tie tam iedeva trīsdesmit sudraba gabalus. **16** Un
no tā brīža tas meklēja izdevīgu laiku, ka Viņu
nodotu. **17** Bet pirmā neraudzētās maizes dienā
tie mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja uz Viņu: "Kur
Tu gribi, lai mēs Tev sataisām Lieldienas jēru
ēst?" **18** Bet Viņš sacīja: "Ejat pilsētā pie kāda
un sakāt tam: Tas Mācītājs saka: Mans laiks ir
tuvu klātu, Es turēšu pie tevis Lieldienu ar Saviem
mācekļiem." **19** Un tie mācekļi darīja, kā Jēzus
tiem bija pavēlējis, un sataisīja Lieldienas jēru.
20 Un kad vakars metās, Viņš apsēdās ar tiem
divpadsmit, **21** Un sacīja tiem ēdot: "Patiesi, Es
jums saku, viens no jums Mani nodos." **22** Un
tie ļoti noskuma, un ikviens no tiem iesāka uz
Viņu sacīt: "Kungs, vai es tas esmu?" **23** Bet Viņš
atbildēja un sacīja: "Tas, kas ar Mani savu roku
mērc bļodā, tas Mani nodos. **24** Tas Cilvēka Dēls
gan tā aiziet, kā par Viņu rakstīts. Bet vai tam
cilvēkam, caur ko Tas Cilvēka Dēls top nodots;
tam būtu labāki, ka tas cilvēks nemaz nebūtu
dzimis." **25** Bet Jūdas, kas Viņu nodeva, atbildēja
un sacīja: "Vai es tas esmu, Rabbi?" Viņš uz to
sacīja: "Tu to saki." **26** Bet tiem vēl ēdot, Jēzus
ņēma to maizi, un svētījis pārlauza un deva to
Saviem mācekļiem un sacīja: "Ņemiet, ēdiet, tā ir
Mana miesa." **27** Un to biķeri ņēma un pateicās,
Viņš tiem to deva un sacīja: "Dzeriet visi no tā. **28**
Jo šīs ir Manas asinis, tās jaunās derības asinis, kas
par daudziem top izlietas par grēku piedošanu. **29**
Bet Es jums saku, ka Es no šā laika vairs nedzeršu
no šiem vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Es
to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva valstībā." **30**
Un to pateicības dziesmu nodziedājuši, tie gāja
ārā uz Eļļas kalnu. **31** Tad Jēzus uz tiem saka: "Jūs
visi šai naktī pie Manis apgrēcināsities, jo stāv
rakstīts: Es to ganu sitīšu un tā ganāmā pulka
avis izklīdīs. **32** Bet kad Es būšu augšāmcēlies,
tad Es jūsu priekšā noiešu uz Galileju." **33** Bet
Pēteris atbildēja un uz Viņu sacīja: "Kad tie arī visi
pie Tevis apgrēcinātos, tad tomēr es nemūžam
neapgrēcināšos." **34** Jēzus uz to sacīja: "Patiesi,

Es tev saku: šinī naktī, pirms gailis dziedās, tu
Mani trīsreiz aizliegsi." 35 Pēteris uz Viņu saka:
"Jebšu man ar Tevi būtu jāmirst, taču es Tevi
negribu aizliegt." Tāpat arī visi mācekļi sacīja. 36
Tad Jēzus nāk ar tiem uz vienu muižu ar vārdu
Getzemane un saka uz tiem mācekļiem: "Sēžaties
šeitan, kamēr Es tur noeju un Dievu lūdzu." 37 Un
Viņš ņēma līdz Pēteri un tos divus Cebedeja dēlus
un iesāka noskumties un baiļoties. 38 Tad Viņš uz
tiem saka: "Mana dvēsele ir visai noskumusi līdz
nāvei; paliekat šeitan un esat ar Mani nomodā."
39 Un maķenīt pagājis Viņš krita uz Savu vaigu pie
zemes, Dievu lūgdams un sacīdams: "Mans Tēvs,
ja tas var būt, tad lai šis biķeris Man iet garām,
tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi." 40 Un Viņš
nāk pie tiem mācekļiem un atrod tos guļam, un
saka uz Pēteri: "Tā tad jūs nespējāt nevienu pašu
stundu ar Mani būt nomodā! 41 Esiet modrīgi
un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā.
Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja." 42 Viņš
atkal otru lāgu nogājis, lūdza sacīdams: "Mans
Tēvs, ja šis biķeris Man nevar iet garām, ka Es to
nedzeru, tad lai notiek Tavs prāts." 43 Un Viņš
nāk un atrod tos atkal guļam, jo viņu acis bija
miega pilnas. 44 Un Viņš tos pameta, un atkal
nogāja un lūdza Dievu trešu lāgu, tos pašus vārdus
sacīdams. 45 Tad Viņš nāk pie Saviem mācekļiem,
un uz tiem saka: "Guliet nu vēl un dusiet! redzi,
tā stunda ir klāt, un Tas Cilvēka Dēls top nodots
grēcinieku rokās. 46 Ceļaties, ejam! Redzi, kas
Mani nodod, ir klāt." 47 Un Viņam vēl runājot,
redzi, tad nāca Jūdas, viens no tiem divpadsmit
un līdz ar to liels pulks ar zobeniem un nūjām
no tiem augstiem priesteriem un ļaužu vecajiem.
48 Bet kas Viņu nodeva, tas tiem bija devis tādu
zīmi un sacījis: "Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To
gūstat." 49 Un tūdaļ viņš pie Jēzus piegāja un
sacīja: "Esi sveicināts, Rabbi!" un Viņu skūpstīja.
50 Bet Jēzus uz to sacīja: "Draugs, kāpēc tu še esi?"
Tad tie piegāja un pielika rokas pie Jēzus un To
saņēma. 51 Un redzi, viens no tiem, kas pie Jēzus
bija, roku izstiepis, izvilka savu zobenu un cirta
tā augstā priestera kalpam un tam nocirta ausi.
52 Tad Jēzus uz to saka: "Bāz savu zobenu savā
vietā, jo visi, kas zobenu ņem, tie caur zobenu
tiks nomaitāti. 53 Jeb vai tev šķiet, ka Es nevarētu
tagad Savu Tēvu lūgt, un Viņš Man nevarētu dot
vairāk nekā divpadsmit leģionus eņģeļu? 54 Kā tad
tie raksti taptu piepildīti? Jo tam būs tā notikt."
55 Tanī pašā stundā Jēzus sacīja uz to pulku: "Kā
pie slepkavas jūs esat izgājuši ar zobeniem un
nūjām, Mani gūstīt. Ikdienas Es pie jums esmu
sēdējis un mācījis Dieva namā, un jūs Mani neesat
gūstījuši. 56 Bet viss tas noticis, ka praviešu raksti
piepildītos." Tad visi mācekļi Viņu atstāja un bēga.
57 Bet tie Jēzu saņēma un To noveda pie tā augstā
priestera Kajafasa, kur tie rakstu mācītāji un
vecaji bija sapulcējušies. 58 Bet Pēteris no tālienes
Viņam gāja pakaļ līdz tā augstā priestera namam,
un iegājis tas apsēdās pie tiem sulaiņiem, nolūkot
to galu. 59 Bet tie augstie priesteri un tie vecaji
un visa tā augstā tiesa meklēja viltīgu liecību pret
Jēzu, ka Viņu varētu nokaut; 60 Un neatrada, un
jebšu gan daudz viltīgu liecinieku nāca priekšā,
tomēr neatrada nenieka; bet visupēc divi viltīgi
liecinieki nāca priekšā 61 Un sacīja: "Šis ir sacījis:
Es Dieva namu varu noplēst un trijās dienās to
uztaisīt." 62 Un tas augstais priesteris pacēlās un
uz Viņu sacīja: "Vai Tu nekā neatbildi uz to, ko tie
pret Tevi liecina?" 63 Bet Jēzus cieta klusu; un tas
augstais priesteris atbildēja un uz To sacīja: "Pie
tā dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai
Tu esi Kristus, Dieva Dēls?" 64 Jēzus uz to saka:
"Tu to esi sacījis. Bet Es jums saku: no šī laika jūs
redzēsiet To Cilvēka Dēlu sēžam pie Tā Visspēcīgā
labās rokas un nākam uz debess padebešiem." 65
Tad tas augstais priesteris saplēsa savas drēbes
un sacīja: "Viņš Dievu zaimojis: kam mums vēl
liecinieku vajag? Redziet, tagad jūs Viņa Dieva
zaimošanu esat dzirdējuši. 66 Kā jums šķiet?" Bet
tie atbildēja un sacīja: "Viņš nāvi pelnījis." 67
Tad tie Viņam spļāva vaigā un Viņu pliķēja; bet
citi Viņu sita ar dūrēm, 68 Un sacīja: "Pravietis
būdams, saki mums, Kristu, - kurš ir tas, kas Tevi
sitis?" 69 Bet Pēteris sēdēja priekšnamā. Un viena
jauna meita nāca pie viņa un sacīja: "Tu arīdzan
biji ar To Jēzu no Galilejas." 70 Bet viņš liedzās
priekš visiem sacīdams: "Es nezinu, ko tu runā."
71 Un kad viņš priekš vārtiem bija izgājis, cita viņu
redzēja un saka uz tiem, kas tur bija: "Šis arīdzan
bija pie Tā Jēzus no Nacaretes." 72 Un viņš atkal
liedzās zvērēdams: "Es to Cilvēku nepazīstu." 73
Un par mazu brīdi tie, kas tur stāvēja, piegāja
un uz Pēteri sacīja: "Patiesi, tu esi viens no tiem;
jo no tavas valodas to var noprast." 74 Tad viņš
iesāka nolādēties un nodievoties: "Es to Cilvēku
nepazīstu." Un tūdaļ gailis dziedāja. 75 Un Pēteris
pieminēja Jēzus vārdus, ko Viņš tam bija sacījis:
"Pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi."
Un ārā izgājis viņš raudāja gauži.

27 Bet rīta agrumā visi augstie priesteri un
ļaužu vecaji sarunājās pret Jēzu, ka Viņu
nonāvētu. 2 Un Viņu saistīja, aizveda un nodeva
zemes valdītājam Poncium Pilatum. 3 Kad Jūdas,
kas Viņu nodeva, redzēja, ka Viņš bija pazudināts;
tad tas tam bija žēl, un tas atnesa atpakaļ

tos trīsdesmit sudraba gabalus tiem augstiem
priesteriem un vecajiem, 4 Un sacīja: "Es esmu
grēkojis, nenoziedzīgas asinis nododams." Bet tie
sacīja: "Kas mums par to, bēdas? Raugi tu pats." 5
Un tos sudraba gabalus Dieva namā nometis, tas
aizgāja un pakārās. 6 Bet tie augstie priesteri tos
sudraba gabalus ņēma un sacīja: "Tas nepieklājās,
ka mēs tos metam Dieva šķirstā, jo tā ir asins
nauda." 7 Bet tie sarunājās un par tiem pirka
to podnieka tīrumu svešiniekiem par kapsētu. 8
Tāpēc tas tīrums ir nosaukts asins tīrums līdz šai
dienai. 9 Tad ir piepildīts, ko pravietis Jeremija
runājis sacīdams: "Un tie ir ņēmuši trīsdesmit
sudraba gabalus, to maksu par To Visdārgāko, ko
tie pirkuši no Israēla bērniem; 10 Un tos devuši
par to podnieka tīrumu, kā Tas Kungs man ir
pavēlējis." 11 Bet Jēzus stāvēja zemes valdītāja
priekšā, un zemes valdītājs Viņam vaicāja un
sacīja: "Vai Tu esi tas Jūdu ķēniņš?" Bet Jēzus uz
viņu sacīja: "Tu to saki." 12 Un kad viņš no tiem
augstiem priesteriem un vecajiem tapa apsūdzēts,
viņš nekā neatbildēja. 13 Tad Pilatus uz Viņu
saka: "Vai Tu nedzirdi, cik briesmīgi tie pret Tevi
liecina?" 14 Un Viņš tam neatbildēja ne uz vienu
vārdu, tā ka tas zemes valdītājs it ļoti brīnījās.
15 Bet svētkos zemes valdītājs bija ieradis tiem
ļaudīm atlaist vienu cietumnieku, kādu tie gribēja.
16 Bet to brīdi tam bija viens zināms cietumnieks,
Baraba vārdā. 17 Un kad tie bija sapulcējušies,
Pilatus uz tiem sacīja: "Kuru jūs gribat, lai es
jums atlaižu? Barabu vai Jēzu, kas top saukts
Kristus?" 18 Jo viņš zināja, ka tie To no skaudības
bija nodevuši. 19 Bet viņam uz soģa krēsla sēžot,
viņa sieva pie tā sūtīja un sacīja: "Pielūko, ka
tev nekas nav ar šo taisno, jo es šo nakti sapnī
daudz esmu cietusi Viņa dēļ." 20 Bet tie augstie
priesteri un vecaji pārrunāja tos ļaudis, izlūgties
Barabu, bet Jēzu nokaut. 21 Un zemes valdītājs
atbildēja un uz tiem sacīja: "Kuru jūs gribat no
šiem diviem, lai es jums atlaižu?" Bet tie sacīja:
"Barabu." 22 Tad Pilatus uz tiem saka: "Ko tad
lai es daru ar Jēzu, kas top saukts Kristus?" Tie
visi saka: "Sit To krustā." 23 Bet zemes valdītājs
sacīja: "Ko tad Viņš ļauna darījis?" Bet tie vēl
vairāk brēca un sacīja: "Sit To krustā." 24 Bet kad
Pilatus redzēja, ka viņš nenieka nespēja izdarīt,
bet ka jo liels troksnis cēlās, tad viņš ņēma ūdeni
un mazgāja rokas ļaužu priekšā un sacīja: "Es
esmu nenoziedzīgs pie šī taisnā asinīm; raugāt
paši!" 25 Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: "Viņa
asinis lai nāk pār mums un pār mūsu bērniem."
26 Tad viņš tiem to Barabu atlaida, bet Jēzu šauta
un nodeva, ka taptu krustā sists. 27 Tad zemes
valdītāja karavīri ņēma Jēzu pie sevis tiesas namā,
un sasauca ap Viņu visu to pulku. 28 Un tie Viņu
noģērba un Viņam aplika purpura mēteli, 29
Un ērkšķu kroni nopinuši lika uz Viņa galvu un
deva Tam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa
priekšā, Viņu apsmēja un uz Viņu sacīja: "Sveiks,
Jūdu ķēniņ!" 30 Un tie Viņam spļāva acīs, ņēma to
niedri un sita Viņa galvu. 31 Un kad Viņu bija
apmēdījuši, tad tie Viņam novilka to mēteli un
Tam apvilka Viņa paša drēbes, un Viņu noveda,
ka taptu krustā sists. 32 Bet iziedami tie atrada
vienu cilvēku no Kirenes, vārdā Sīmani; to tie
spieda, Viņam to krustu nest. 33 Un nākuši uz to
vietu, ko sauc par Golgatu, tas ir pieres vieta, 34
Tie Viņam deva dzert etiķi ar žulti samaisītu, un
kad Viņš to baudīja, tad Viņš to negribēja dzert.
35 Un Viņu krustā situši, tie izdalīja Viņa drēbes,
kauliņus mezdami; ka piepildītos, ko tas pravietis
sacījis: "Tie Manas drēbes savā starpā izdalījuši
un par Maniem svārkiem kauliņus metuši." 36
Un tie sēdēja un sargāja Viņu turpat. 37 Un lika
pār Viņa galvu Viņa nāves vainu tā rakstītu: Šis
ir Jēzus, tas Jūdu Ķēniņš. 38 Tad divi slepkavas
ar Viņu tapa krustā sisti, viens pa labo, otrs pa
kreiso roku. 39 Bet tie, kas gāja garām, zaimoja
Viņu, kratīja savas galvas 40 Un sacīja: "Tu, kas
Dieva namu noplēsi un trijās dienās atkal uztaisi,
atpestī pats Sevi; ja Tu esi Dieva Dēls, tad kāp no
krusta zemē." 41 Tāpat arī tie augstie priesteri
Viņu apmēdīja līdz ar tiem rakstu mācītājiem
un vecajiem un sacīja: 42 "Citus Viņš pestījis
un Sevi pašu nevar pestīt. Ja Viņš tas Israēla
Ķēniņš, lai Viņš nu nokāpj no krusta; tad mēs
Viņam ticēsim. 43 Viņš Dievam ir uzticējies, lai
Tas Viņu atpestī, ja tas Tam tīk; to Viņš ir sacījis:
Es esmu Dieva Dēls." 44 To Viņam arī tie slepkavas
pārmeta, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti. 45 Bet
no sestās stundas metās tumšs pār visu to zemi
līdz devītajai stundai. 46 Bet ap devīto stundu
Jēzus brēca lielā brēkšanā un sacīja: "Eli, Eli, lama
zabaktani?" tas ir: Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc
Tu Mani esi atstājis? 47 Bet citi no tiem, kas
tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: "Šis sauc
Eliju." 48 Un tūlīt viens no tiem notecēja un sūkli
ņēmis to pildīja ar etiķi un lika uz niedri un Viņu
dzirdīja. 49 Bet tie citi sacīja: "Gaidi, lūkosim, vai
Elija nāks un Viņu pestīs." 50 Bet Jēzus atkal lielā
brēkšanā brēcis izlaida dvēseli. 51 Un redzi, tas
priekškaramais auts Dieva namā pārplīsa divējos
gabalos no augšas līdz zemei, un zeme trīcēja, un
akmens kalni plīsa, 52 Un kapi atdarījās, un daudz
miesu no svētiem, kas gulēja, cēlās augšām. 53
Un no kapiem izgājuši pēc Viņa augšām celšanās

tie nāca tai svētā pilsētā un parādījās daudziem.
54 Bet tas kapteinis un tie, kas pie Viņa bija un
Jēzu sargāja, redzēdami to zemes trīcēšanu un
kas tur notika, izbijās ļoti un sacīja: "Patiesi, Šis
bija Dieva Dēls." 55 Bet tur bija daudz sievas, kas
Jēzum bija pakaļ gājušas no Galilejas un Viņam
kalpojušas; tās skatījās no tālienes. 56 Starp tām
bija Marija Madaļa un Marija, Jēkaba un Jāzepa
māte, un tā Cebedeja dēlu māte. 57 Bet vakarā
nāca viens bagāts cilvēks no Arimatijas, Jāzeps
vārdā, kas arī bija Jēzus māceklis. 58 Šis nogājis pie
Pilatus izlūdzās Jēzus miesas. Tad Pilatus pavēlēja,
tās dot. 59 Un Jāzeps tās miesas ņēmis ietina
smalkā audeklī, 60 Un ielika savā jaunā kapā, ko
viņš klintī bija izcirtis, un lielu akmeni priekš
kapa durvīm pievēlis, viņš aizgāja. 61 Bet tur bija
Marija Madaļa un tā otra Marija, tās apsēdās tam
kapam pretī. 62 Bet otrā dienā, kas nāk pēc tās
sataisīšanas dienas, tie augstie priesteri un farizeji
pie Pilatus sapulcējās 63 Un sacīja: "Kungs, mēs
atminamies, ka Šis viltnieks vēl dzīvs būdams
sacīja: "Pēc trim dienām Es gribu augšāmcelties."
64 Tāpēc pavēli, ka tas kaps stipri top apsargāts
līdz trešai dienai, ka Viņa mācekļi naktī nenāk un
Viņu nenozog, un tiem ļaudīm nesaka: "Viņš no
miroņiem ir augšāmcēlies." Un tā pēdēja viltība
būs niknāka nekā tā pirmā." 65 Bet Pilatus uz
tiem sacīja: "Te jums ir sargi, ejat un sargājiet, kā
zinādami." 66 Tie nogāja un apsargāja to kapu ar
sargiem un aizzieģelēja to akmeni.

28 Bet pēc tās svētās dienas, pirmai nedēļas
dienai austot, Marija Madaļa un tā otra
Marija nāca, to kapu apraudzīt. 2 Un redzi, liela
zemes trīcēšana notika, jo Tā Kunga eņģelis, no
debesīm nonācis, piegāja un to akmeni novēla no
tām durvīm un uzsēdās virsū. 3 Un viņa ģīmis
bija kā zibens, un tā drēbe tik balta kā sniegs. 4
Bet tie sargi no lielām izbailēm drebēja un palika
tā kā miruši. 5 Bet tas eņģelis uzrunāja un uz
tām sievām sacīja: "Nebīstaties, jo es zinu, ka jūs
meklējat Jēzu, to krustā sisto. 6 Viņš nav šeitan, jo
Viņš ir augšāmcēlies, tā kā Viņš ir sacījis. Nāciet
šurp, raugāt to vietu, kur Tas Kungs gulējis. 7 Un
ejat steigšus un sakāt Viņa mācekļiem, ka Viņš no
miroņiem ir augšāmcēlies; un redzi, Viņš noies
jūsu priekšā uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet.
Redzi, es jums to esmu sacījis." 8 Un tās izgāja
ātri no kapa ārā ar bijāšanu un lielu prieku, un
tecēja, Viņa mācekļiem to stāstīt. 9 Bet kad tās
gāja, Viņa mācekļiem to vēsti nest, redzi, tad
Jēzus tās sastapa un sacīja: "Esiet sveicinātas!"
Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un
krita Viņa priekšā pie zemes. 10 Tad Jēzus uz
tām saka: "Nebīstaties! Ejat, stāstiet to Maniem
brāļiem, lai tie noiet uz Galileju, un tur tie Mani
redzēs." 11 Bet šīm noejot, redzi, kādi no tiem
sargiem pilsētā nākuši stāstīja tiem augstiem
priesteriem visu to, kas bija noticis. 12 Un ar
tiem vecajiem sapulcējušies, tie sarunājās un
deva tiem karavīriem papilnam naudas 13 Un
sacīja: "Sakāt, ka Viņa mācekļi naktī nākuši un
mums guļot To izzaguši. 14 Ja tas tam zemes
valdītājam taps zināms, mēs to gan pārrunāsim,
un jūs varēsiet palikt bez bēdām." 15 Un viņi
to naudu ņēmuši, darīja, kā bija izmācīti. Un šī
valoda ir izpaudusies pie tiem Jūdiem līdz šai
dienai. 16 Bet tie vienpadsmit mācekļi nogāja uz
Galileju, uz to kalnu, kur tiem Jēzus bija pavēlējis.
17 Un kad tie Viņu redzēja, tad tie Viņu pielūdza,
bet citi vēl šaubījās. 18 Un Jēzus piegājis, runāja ar
tiem un sacīja: "Man ir dota visa vara debesīs un
virs zemes. 19 Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem
visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā Dēla un
Tā Svētā Gara vārdā, 20 Tos mācīdami turēt visu,
ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu pie
jums ikdienas līdz pasaules galam. Āmen." (aiōn
g165)

Marka Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus, Dieva Dēla, evaņģēlija iesākums.
2 Itin kā ir rakstīts pie tiem praviešiem: "Redzi,
Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kam būs sataisīt
Tavu ceļu;" **3** "Saucēja balss tuksnesī: sataisiet
Tam Kungam ceļu, dariet līdzenas Viņa tekas."
4 Notikās, ka Jānis kristīja tuksnesī un sludināja
kristību uz atgriešanos no grēkiem par grēku
piedošanu. **5** Un pie viņa izgāja visa Jūdu zeme un
visi Jeruzālemes ļaudis; un tie no viņa tapa kristīti
Jardānes upē, izsūdzēdami savus grēkus. **6** Un
Jānis bija apģērbies ar kamieļu spalvas drēbēm un
ādas jostu ap saviem gurniem, un ēda siseņus un
kameņu medu; **7** Un sludināja sacīdams: "Viens jo
spēcīgāks nekā es nāk pēc manis, kam es neesmu
cienīgs locīdamies atraisīt Viņa kurpju siksnas.
8 Es gan jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš
jūs kristīs ar Svēto Garu." **9** Un notikās tanīs
dienās, ka Jēzus nāca no Nacaretes iekš Galilejas
un Jardānē no Jāņa tapa kristīts. **10** Un tūdaļ no
ūdens izkāpdams Viņš redzēja debesis atvērtas
un to Garu kā balodi uz Sevi nolaižamies. **11** Un
balss notika no debesīm: "Tu esi Mans mīļais Dēls,
pie kā Man ir labs prāts." **12** Un Tas Gars Viņu
tūdaļ aizveda tuksnesī. **13** Un Viņš bija tuksnesī
četrdesmit dienas un tapa kārdināts no sātana
un bija pie zvēriem. Un eņģeļi Viņam kalpoja.
14 Bet pēc tam, kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca
uz Galileju, sludinādams Dieva evaņģēliju **15**
Un sacīdams: "Tas laiks ir piepildīts, un Dieva
valstība ir tuvu atnākusi! Atgriežaties no grēkiem
un ticat uz to evaņģēliju." **16** Un pie Galilejas
jūras staigādams, Viņš redzēja Sīmani un Andreju,
viņa brāli, tīklu jūrā metam; jo tie bija zvejnieki.
17 Un Jēzus uz tiem sacīja: "Nāciet Man pakaļ,
un Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem." **18**
Un tūdaļ savus tīklus atstājuši, tie Viņam gāja
pakaļ. **19** Un no turienes maķenīt pagājis, Viņš
redzēja Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli,
un tos laivā tīklus lāpām. **20** Un tūdaļ Viņš tos
aicināja. Un savu tēvu Cebedeju ar tiem algādžiem
laivā atstājuši, tie nogāja Viņam pakaļ. **21** Un
tie nāca Kapernaūmā. Un tūdaļ svētdienā Viņš
iegāja baznīcā un mācīja. **22** Un tie izbrīnījās
par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja tā kā pats
varenais un nekā tie rakstu mācītāji. **23** Un viņu
baznīcā bija cilvēks ar nešķīstu garu, un tas brēca
24 Sacīdams: Vai! Kas mums ar Tevi, Jēzu no
Nacaretes? Vai Tu esi nācis, mūs nomaitāt? Mēs
Tevi pazīstam, kas Tu esi, Tas Dieva Svētais."
25 Un Jēzus viņu apdraudēja sacīdams: "Palieci
klusu un izej no tā." **26** Un to raustīdams un
ar stipru balsi brēkdams, tas nešķīstais gars no
tā izgāja. **27** Un tie visi iztrūcinājās, tā ka tie
savā starpā apjautājās sacīdami: "Kas tas ir? Kas
tā tāda jauna mācība? Jo Viņš ar varu pat tiem
nešķīstiem gariem pavēl, un tie Viņam paklausa."
28 Un tūdaļ Viņa slava izgāja visapkārt pa Galilejas
tiesu. **29** Un no baznīcas izgājuši, tie tūdaļ nāca
Sīmaņa un Andreja namā ar Jēkabu un Jāni. **30** Un
Sīmaņa sievas māte gulēja ar drudzi, un tie Viņam
tūdaļ par to sacīja. **31** Un piegājis Viņš to uzcēla
un to ņēma pie rokas, un drudzis tūlīt no tās
atstājās, un viņa tiem kalpoja. **32** Un kad vakars
metās, un saule bija nogājusi, tad tie pie Viņa
nesa visādus neveselus un velna apsēstus. **33** Un
visa pilsēta priekš durvīm bija sapulcējusies. **34**
Un Viņš dziedināja daudz neveselus no dažādām
slimībām un izdzina daudz velnus, un Viņš tiem
velniem neļāva runāt, jo tie Viņu pazina. **35** Un
no rīta gaiļos Viņš cēlās un izgāja; un nogāja
kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza. **36** Un
Sīmanis līdz ar tiem, kas pie Viņa bija, Viņam
steidzās pakaļ. **37** Un Viņu atraduši, tie uz Viņu
sacīja: "Visi Tevi meklē." **38** Un Viņš uz tiem
sacīja: "Noejam tuvējos miestos, ka Es tur arīdzan
sludināju; jo tāpēc Es esmu izgājis." **39** Un Viņš
sludināja viņu baznīcās pa visu Galileju un izdzina
velnus. **40** Un viens spitālīgs nāca pie Viņa, Viņu
lūgdams un Viņa priekšā ceļos mezdamies un
uz Viņu sacīdams: "Ja Tu gribi, tad Tu mani
vari šķīstīt." **41** Un Jēzus sirdī aizkustināts roku
izstiepa, to aizskāra un uz to sacīja: "Es gribu,
topi šķīsts." **42** Un Viņam runājot tūlīt spitālība
no tā nogāja, un tas palika šķīsts. **43** Un Viņš
to apdraudēja un to tūlīt aizdzina **44** Un uz to
sacīja: "Raugi, nesaki nevienam neko, bet ej,
rādies priesterim un nones par savu šķīstīšanu,
ko Mozus ir pavēlējis, viņiem par liecību." **45** Bet
tas izgājis iesāka daudz pasludināt un šo lietu
izpaust, tā ka Jēzus ļaudīm redzot vairs nevarēja
ieiet pilsētā. Bet Viņš bija laukā vientuļās vietās,
un no visām malām tie nāca pie Viņa.

2 Un pēc kādām dienām Viņš gāja atkal uz
Kapernaūmu, un ļaudis dzirdēja, Viņu esam
namā. **2** Un tūdaļ daudz sapulcējās, tā ka tiem pat
ārā priekš durvīm vairs nebija rūmes, un Viņš
tiem to vārdu sludināja. **3** Un pie Viņa nāca ar
vienu melmeņu sērdzīgu, ko četri nesa. **4** Un kad
tie nevarēja pie Viņa klāt tikt to ļaužu dēļ, tad
tie atklāja to jumtu, kur Viņš bija iekšā, un to
uzplēsuši, nolaida to gultu, uz kuras tas melmeņu
sērdzīgais gulēja. **5** Un redzēdams viņu ticību,
Jēzus sacīja uz to melmeņu sērdzīgo: "Mans bērns,

tavi grēki tev ir piedoti." 6 Bet tur bija kādi
no tiem rakstu mācītājiem, tie sēdēja turpat un
domāja savās sirdīs: 7 "Kā Šis tā runā? Viņš zaimo
Dievu. Kas var grēkus piedot, kā vien Tas Vienīgais
Dievs." 8 Un tūdaļ Jēzus Savā garā nomanīja,
tos pie sevis pašiem tā domājam, un uz tiem
sacīja: "Kam jūs tā domājiet savās sirdīs? 9 Kas ir
vieglāki: - vai sacīt uz to melmeņu sērdzīgo: grēki
tev ir piedoti; - vai sacīt: celies, ņem savu gultu un
staigā? 10 Bet lai jūs zināt, ka Tam Cilvēka Dēlam
vara ir virs zemes, grēkus piedot," (Viņš sacīja uz
to melmeņu sērdzīgo:) 11 "Es tev saku, celies,
ņem savu gultu un ej mājās." 12 Un tas tūdaļ cēlās
un to gultu paņēmis, aizgāja visiem redzot, tā ka
visi izbrīnījās un Dievu teica sacīdami: "To mēs
nemūžam vēl neesam redzējuši." 13 Un Viņš izgāja
atkal pie jūras, un visi ļaudis nāca pie Viņa, un
Viņš tos mācīja. 14 Un garām iedams Viņš redzēja
Levi, Alfeja dēlu, pie muitas sēžam un uz to sacīja:
"Staigā Man pakaļ!" Un tas cēlies staigāja Viņam
pakaļ. 15 Un notikās, tam viņa namā pie galda
sēžot, arī daudz muitnieku un grēcinieku piesēdās
līdz ar Jēzu un Viņa mācekļiem, jo to bija daudz,
un tie staigāja Viņam pakaļ. 16 Un kad tie rakstu
mācītāji un farizeji Viņu redzēja ēdam ar tiem
muitniekiem un grēciniekiem, tad tie sacīja uz
Viņa mācekļiem: "Viņš ēd un dzer ar muitniekiem
un grēciniekiem!" 17 Un to dzirdējis, Jēzus uz
tiem sacīja: "Spirgtiem ārsta nevajag, bet vājiem.
Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgriešanās
no grēkiem, bet grēciniekus." 18 Un Jāņa mācekļi
un tie farizeji gavēja, un tie nāca un uz Viņu
sacīja: "Kāpēc Jāņa un farizeju mācekļi gavē, bet
Tavi mācekļi negavē?" 19 Un Jēzus uz tiem sacīja:
"Kā kāzu ļaudis var gavēt, kamēr brūtgāns pie
tiem ir? Kamēr brūtgāns pie viņiem, tie nevar
gavēt. 20 Bet nāks dienas, ka tas brūtgāns no tiem
taps atņemts, un tad tie gavēs tanīs dienās. 21
Neviens jaunas vadmalas ielāpu nešuj uz vecām
drēbēm; citādi tas jaunais ielāps noplīst no tām
vecām drēbēm un tas plīsums paliek jo liels. 22
Un neviens jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos;
citādi tas vīns tos traukus pārplēš, un vīns un
trauki iet bojā, bet jauns vīns jālej jaunos traukos."
23 Un notikās, Viņam svētdienā caur labību ejot,
tad Viņa mācekļi pa ceļu iedami sāka vārpas
plūkt. 24 Un tie farizeji uz Viņu sacīja: "Raugi,
ko tie dara svētdienā, kas nav brīv?" 25 Un Viņš
uz tiem sacīja: "Vai jūs nekad neesat lasījuši, ko
Dāvids darījis, kad tam bija vajadzība un tas bija
izsalcis, pats un tie, kas pie viņa bija? 26 Kā tas
iegāja Dieva namā tā augstā priestera Abjatara
laikā un ēda tās Dieva priekšā noliktās maizes,
ko ēst nav brīv, kā tik vien priesteriem, un deva
arī tiem, kas pie viņa bija." 27 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Svētdiena ir celta cilvēka dēļ un ne cilvēks
svētdienas dēļ. 28 Tā nu Tas Cilvēka Dēls ir kungs
arī pār svētdienu."

3 Un Viņš atkal iegāja baznīcā. Un tur bija
cilvēks, kam bija nokaltusi roka. 2 Un tie uz
Viņu glūnēja, vai Viņš svētdienā to dziedinās,
ka Viņu varētu apsūdzēt. 3 Un Viņš sacīja tam
cilvēkam, kam tā nokaltusi roka bija: "Nāc te
šurp." 4 Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai ir brīv
svētdienā labu darīt vai ļaunu darīt? Dvēseli glābt
vai maitāt?" Bet tie stāvēja klusu. 5 Un Viņš tos
uzlūkoja visapkārt ar dusmību un turklāt viņu
sirds cietības dēļ noskumis Viņš tam cilvēkam
sacīja: "Izstiep savu roku!" Un tas to izstiepa, un
viņa roka palika atkal vesela tā kā tā otra. 6 Un
tie farizeji izgāja un sarunājās tūdaļ ar Hērodus
sulaiņiem pret Viņu, ka Viņu nomaitātu. 7 Bet
Jēzus aizgāja ar Saviem mācekļiem pie jūras, un
liels ļaužu pulks no Galilejas un Jūdu zemes Viņam
gāja pakaļ. 8 Arī no Jeruzālemes un Idumejas
un no viņpus Jardānes un tie, kas pie Tirus un
Sidonas, liels pulks, dzirdējuši, ko Viņš darīja,
nāca pie Viņa. 9 Un Viņš Saviem mācekļiem
sacīja, lai kāda laiviņa Viņam būtu gādāta to
ļaužu dēļ, ka tie Viņu nemāktu. 10 Jo Viņš darīja
daudzus veselus, tā ka tie, kam kādas kaites bija,
Viņam lauzās klāt, lai Viņu aizskartu. 11 Un tie
nešķīstie gari, kad tie Viņu redzēja, krita pie
zemes viņa priekšā un brēca sacīdami: "Tu esi
Dieva Dēls." 12 Un Viņš tos stipri aprāja, lai Viņu
nedarītu zināmu. 13 Un Viņš uzkāpa tai kalnā
un aicināja, kurus pats gribēja, un tie nāca pie
Viņa. 14 Un Viņš iecēla divpadsmit (ko nosauca
par apustuļiem), lai tie pie Viņa būtu, un Viņš tos
izsūtītu, Dieva vārdu sludināt, 15 Un lai tiem vara
būtu, neveselības dziedināt un velnus izdzīt. 16 Un
Viņš Sīmanim pielika to pavārdu Pēteris; 17 Un
Jēkabu, to Cebedeja dēlu, un Jāni, Jēkaba brāli, un
tiem pielika pavārdus: Boānerges, tas ir: pērkona
bērni; 18 Un Andreju un Filipu un Bērtuli un
Mateju un Tomu un Jēkabu, Alfeja dēlu, un Tadeju
un Sīmani no Kānas, 19 Un Jūdasu Iskariotu, kas
Viņu arī nodeva. 20 Un tie nāca mājās. Un tie
ļaudis atkal sapulcējās, tā ka tiem vaļas nebija,
ne maizi ēst. 21 Un kad tie(savējie), kas pie Viņa
bija, to dzirdēja, tad tie izgāja, Viņu savaldīt. Jo
tie sacīja: "Viņš ir bez prāta." 22 Un tie rakstu
mācītāji, kas no Jeruzālemes bija nākuši, sacīja:
"Viņam ir Belcebuls, un caur velnu virsnieku Viņš
velnus izdzen." 23 Un tos pieaicinājis, Viņš tiem
sacīja caur līdzībām: "Kā var sātans sātanu izdzīt?

24 Un ja kāda valsts savā starpā top ienaidā, tad
tāda valsts nevar pastāvēt. 25 Un ja kāds nams
pret sevi pašu nemierā, tad tāds nams nevar
pastāvēt. 26 Ja nu sātans ceļas pret sevi un pats
nīstās, tad viņš nevar pastāvēt, bet viņa gals ir
klātu. 27 Bet neviens nevar tā varenā namā ieiet
un viņa rīkus laupīt, ja tas papriekš to vareno
nesaista un tad viņa namu laupa. 28 Patiesi, Es
jums saku: visi grēki cilvēku bērniem top piedoti,
arī pat Dieva zaimošanas, ar ko tie Dievu zaimo;
29 Bet kas To Svēto Garu zaimo, tas nemūžam
nedabū piedošanu, bet ir sodāms caur mūžīgu
sodību." (aiōn g165, aiōnios g166) 30 Jo tie sacīja:
"Viņam ir nešķīsts gars." 31 Tad Viņa māte un
Viņa brāļi nāca un ārā stāvēdami pie Viņa sūtīja
un Viņu sauca. 32 Un tie ļaudis sēdēja ap Viņu un
uz Viņu sacīja: "Redzi, Tava māte un Tavi brāļi
ārā Tevi meklē." 33 Un Viņš tiem atbildēja un
sacīja: "Kas ir Mana māte un Mani brāļi?" 34 Un
Viņš visapkārt uzlūkoja tos, kas ap Viņu sēdēja,
un sacīja: "Redzi, Mana māte un Mani brāļi. 35
Jo, ja kas Dieva prātu dara, tas ir Mans brālis un
Mana māsa un Mana māte."

4 Un Viņš atkal iesāka mācīt pie jūras, un daudz
ļaužu pie Viņa sapulcējās, tā ka Viņš laivā kāpis
nosēdās uz jūras un visi ļaudis stāvēja jūrmalā.
2 Un Viņš tiem daudz mācīja caur līdzībām un
Savā mācībā uz tiem sacīja: 3 "Klausiet: redzi,
sējējs izgāja sēt. 4 Un notikās, sējot cits krita
ceļmalā, un tie putni apakš debess nāca un to
apēda. 5 Un cits krita uz akmenāju, kur tam nebija
daudz zemes, un uzdīga tūdaļ, tāpēc ka tam nebija
dziļas zemes. 6 Bet kad saule bija uzlēkusi, tad
tas savīta un nokalta, tāpēc ka nebija saknes. 7
Un cits krita starp ērkšķiem, un tie ērkšķi uzauga
un to nomāca, un tas nenesa augļus. 8 Un cits
krita uz labu zemi un nesa augļus, kas augtin
auga, un cits nesa trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmit
kārtīgi un cits simtkārtīgi." 9 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird." 10
Un kad Viņš viens pats bija, tad tie, kas līdz ar
tiem divpadsmit pie Viņa bija, Viņu vaicāja šās
līdzības dēļ 11 Un Viņš uz tiem sacīja: "Jums ir
dots, zināt Dieva valstības noslēpumu; bet tiem,
kas ārā, viss tas notiek caur līdzībām, 12 Ka tie
redzot redz un nenomana, un dzirdot dzird un
nesaprot; ka tie neatgriežas, un grēki tiem netop
piedoti." 13 Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs šo
līdzību nesaprotat? Kā tad jūs sapratīsiet visas
tās citas līdzības? 14 Tas sējējs sēj to vārdu. 15
Bet šie ir tie, kas ceļmalā, kur tas vārds top sēts,
un kad tie to ir dzirdējuši, tad tūdaļ sātans nāk
un to vārdu noņem, kas viņu sirdīs ir sēts. 16 Un
tāpat tie, kas uz to akmenāju sēti, ir tie, kas to
vārdu dzirdējuši, tūdaļ to uzņem ar prieku. 17
Bet tiem nav saknes iekš sevis, bet tik kādu laiku
tie ir ticīgi. Kad bēdas un vajāšana uziet tā vārda
dēļ, tad viņi tūdaļ ņem apgrēcību. 18 Un kas starp
ērkšķiem sēti, ir tie, kas to vārdu dzird, 19 Un
šīs pasaules rūpes un bagātības viltība un citas
kārības iemetās un noslāpē to vārdu un tas paliek
neauglīgs. (aiōn g165) 20 Un kas uz to labo zemi sēti,
ir tie, kas to vārdu dzird un pieņem un augļus
nes, cits trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmitkārtīgi,
cits simtkārtīgi." 21 Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai
svece top iededzināta, lai to liek apakš pūra, vai
apakš galda? Vai ne tāpēc, lai to liek uz lukturi?
22 Jo nekas nav apslēpts, kas nebūtu nācis gaismā;
un nekas nenotiek slepeni, kas netaptu zināms.
23 Jo kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird." 24 Un
Viņš uz tiem sacīja: "Pieraugāt, ko jūs dzirdat. Ar
kādu mēru jūs mērojat, mēros jums, un pieliks
jums vēl klāt. 25 Jo kam ir, tam taps dots; un
kam nav, no tā arī taps atņemts, kas tam ir." 26
Un Viņš sacīja: "Dieva valstība ir tāpat, kā kāds
cilvēks sēklu met zemē. 27 Un guļ un ceļas, nakti
un dienu; un tā sēkla uzdīgst un uzaug, tā ka viņš
pats to nenomana. 28 Jo zeme pati no sevis nes
augļus, papriekš stiebru, tad vārpu, tad pilnus
kviešus iekš vārpas. 29 Un kad tie augļi ienākušies,
tad viņš tūdaļ cirpi sūta, jo tas pļaujamais laiks
ir klātu." 30 Un Viņš sacīja: "Kam mēs Dieva
valstību līdzināsim? Jeb caur kādu līdzību mēs to
nozīmēsim? 31 Itin kā sinepju graudiņš, kas zemē
sēts, mazākais no visām sēklām virs zemes. 32 Un
kad tas ir sēts, tad tas augtin aug un top lielāks
pār visiem stādiem un dabū lielus zarus, tā ka
putni apakš debess viņa pavēnī var ligzdas taisīt."
33 Un caur daudz tādām līdzībām Viņš uz tiem
to vārdu runāja, tā ka tie to varēja saprast. 34
Un bez līdzībām Viņš uz tiem neko nerunāja; bet
Saviem mācekļiem Viņš visu īpaši izstāstīja. 35 Un
Viņš uz tiem sacīja tanī dienā, kad vakars metās:
"Pārcelsimies uz viņu malu." 36 Un tos ļaudis
atstājuši, tie Viņu ņēma līdz, tā kā Viņš laivā bija,
un tur vēl citas laivas bija pie Viņa. 37 Un liela
vētra cēlās, un viļņi gāzās laivā, tā ka tā laiva jau
pildījās. 38 Un Viņš laivas galā uz spilvena gulēja;
un tie Viņu modina un saka uz Viņu: "Mācītāj, vai
Tu nebēdā, ka ejam bojā?" 39 Un uzmodies Viņš
apdraudēja vēju un sacīja uz jūru: "Klusu, mierā!"
Un vējš nostājās, un jūra palika it klusu. 40 Un
Viņš uz tiem sacīja: "Kam jūs esat tik bailīgi? Kā
jums nav ticības?" 41 Un tie ļoti izbijās un sacīja
savā starpā: "Kas Tas tāds? Jo vējš un jūra Viņam
paklausa."

5 Un tie nonāca viņpus jūras, Gadariešu tiesā.
2 Un Viņam no laivas izejot tūdaļ sastapās
no kapiem cilvēks ar nešķīstu garu; **3** Tam bija
sava mītne kapos, un neviens viņu nevarēja
ne ar ķēdēm saistīt. **4** Jo tas ar pinekļiem un
ķēdēm daudzkārt bija saistīts; bet viņš salauza
tās ķēdes un sarāva tos pinekļus, un neviens to
nespēja valdīt. **5** Un tas bija vienmēr naktīm un
dienām kalnos un iekš kapiem, brēkdams un sevi
ar akmeņiem sizdams. **6** Bet Jēzu no tālienes
ieraudzījis, tas skrēja un metās priekš Viņa zemē
7 Un brēca ar stipru balsi un sacīja: "Kas man
ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Tā Visaugstākā, Dēls?
No Dieva puses Tevi lūdzu, nemoki mani!" **8** Jo
Viņš uz to sacīja: "Izej, tu nešķīstais gars, no tā
cilvēka." **9** Un Viņš tam jautāja: "Kāds tev vārds?"
Un tas atbildēja sacīdams: "Vārds man leģions, jo
mēs esam daudz." **10** Un tas Viņu ļoti lūdza, lai
Viņš tos no tā apgabala neizdzītu. **11** Bet tur pie
tā kalna bija liels cūku pulks ganos. **12** Un visi tie
velni Viņu lūdza sacīdami: "Sūti mūs tais cūkās,
ka tanīs ieskrienam." **13** Un tūlīt Jēzus tiem to
ļāva, un tie nešķīstie gari izgājuši ieskrēja tais
cūkās; un tas cūku pulks no kraujas iegāzās jūrā
(bet to bija pie divtūkstoš) un noslīka jūrā. **14**
Un tie cūku gani bēga un stāstīja pilsētā un uz
lauka; un tie izgāja raudzīt, kas bija noticis. **15** Un
tie nāca pie Jēzus un ieraudzīja to velna apsēsto
tur sēžam, apģērbtu un pie pilna prāta, to pašu,
kam tas leģions bijis; un tie izbijās. **16** Un tie, kas
to bija redzējuši, viņiem stāstīja, kā tam velna
apsēstam bija noticis, un par tām cūkām. **17** Un
tie sāka Viņu lūgt, lai no viņu robežām aizejot. **18**
Un kad Viņš kāpa laivā, tas velna apsēstais Viņu
lūdza, ka pie Viņa varētu palikt. **19** Bet Jēzus to
neļāva, bet uz to sacīja: "Ej savās mājās pie tiem
savējiem un stāsti tiem, kādas lietas Tas Kungs
tev darījis, un kā Viņš par tevi apžēlojies." **20**
Un tas nogāja un sāka sludināt pa tām desmit
pilsētām, ko Jēzus tam bija darījis, un visi brīnījās.
21 Un kad Jēzus atkal laivā bija pārcēlies uz otru
malu, tad daudz ļaužu pie Viņa sapulcējās, un
Viņš bija jūrmalā. **22** Un redzi, tad nāca viens no
tiem baznīcas priekšniekiem, Jaīrus ar vārdu; un
Viņu redzēdams, tas krita Viņam pie kājām, **23**
Un Viņu ļoti lūdza sacīdams: "Mana meitiņa guļ
uz nāvi, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa
top vesela un dzīvo." **24** Un Viņš ar to nogāja. Un
daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ un Viņu spieda. **25**
Un tur bija viena sieva, tai jau divpadsmit gadus
bija asinssērga. **26** Un tā daudz bija cietusi no
daudz ārstiem un visu savu nabadzību iztērējusi
un nekādu palīdzību nebija atradusi, bet tā sērga
bija vēl niknāka palikusi. **27** Šī par Jēzu dzirdējusi
nāca ļaužu pulkā no aizmugures un aizskāra
Viņa drēbes. **28** Jo tā sacīja: "Ja vien Viņa drēbes
aizskaršu, tad tapšu vesela." **29** Un tūdaļ viņas
asins avots izsīka; un viņa noprata pie savām
miesām, ka no tās kaites bija dziedināta. **30** Un
Jēzus tūdaļ pie Sevis nomanīdams, ka spēks no
Viņa izgājis, apgriezās uz tiem ļaudīm un sacīja:
"Kas Manas drēbes aizskāris?" **31** Un Viņa mācekļi
uz Viņu sacīja: "Tu redzi, ka tie ļaudis Tev virsū
mācās, un Tu saki: kas Mani aizskāris?" **32** Un Viņš
skatījās apkārt, to ieraudzīt, kas to bija darījusi.
33 Bet tā sieva bīdamies un drebēdama zināja, kas
pie viņas bija noticis, nāca un krita Viņa priekšā
pie zemes un Viņam visu to patiesību izteica. **34**
Bet Viņš uz to sacīja: "Mana meita, tava ticība
tev palīdzējusi. Ej ar mieru un paliec vesela no
tavas kaites." **35** Viņam to vēl runājot, kādi no tā
baznīcas priekšnieka nāca un sacīja: "Tava meita
jau nomirusi, ko tu To Mācītāju vēl apgrūtini." **36**
Bet Jēzus to vārdu, ko tie teica, dzirdējis, sacīja
uz to baznīcas priekšnieku: "Nebīsties, tici vien!"
37 Un Viņš neļāva nevienam Sev līdz iet kā vien
Pēterim un Jēkabam un Jānim, Jēkaba brālim.
38 Un Viņš nāca tā baznīcas priekšnieka namā
un redzēja troksni un ļaudis daudz raudam un
kaucam. **39** Un Viņš iegājis uz tiem sacīja: "Ko jūs
dariet troksni un raudiet? Tas bērns nav miris, bet
guļ." **40** Un tie Viņu izsmēja. Bet Viņš visus izdzina
un ņēma pie Sevis tā bērna tēvu un māti un tos,
kas līdz ar Viņu bija, un iegāja, kur tas bērns
gulēja. **41** Un Viņš satvēra tā bērna roku un sacīja
uz to: "Talita, kūmi!" Tas ir tulkots: "Meitiņa,
Es tev saku, celies augšām!" **42** Un tā meitiņa
tūlīt cēlās un staigāja; jo tā bija divpadsmit gadus
veca. Un tie iztrūcinājās ar lielu iztrūcināšanos.
43 Un Viņš tiem stipri piekodināja, ka neviens to
nedabūtu zināt, un lika tai dot ēst.

6 Un Viņš no turienes izgāja un nāca Savā tēva
pilsētā, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. **2** Un
kad svētdiena nāca, Viņš iesāka baznīcā mācīt; un
daudzi Viņu dzirdēdami izbrīnījās un sacīja: "Kur
Šim tas nāk? Un kas tā par gudrību, kas Viņam
dota, un kā tādi brīnumi notiek caur Viņa rokām?
3 Vai Viņš nav tas amatnieks, Marijas dēls, un
Jēkaba un Jāzepa un Jūdas un Sīmaņa brālis, un
vai Viņa māsas nav šeit pie mums?" Un tie ņēma
apgrēcību pie Viņa. **4** Bet Jēzus uz tiem sacīja:
"Pravietis nekur nav mazāk cienīts nekā savā
tēva zemē un pie saviem radiem un savās mājās."
5 Un Viņš tur nevienu brīnumu nevarēja darīt,
tik vien retiem vājiem Viņš rokas uzlika un tos
dziedināja. **6** Un Viņš brīnījās par viņu neticību

un pārstaigāja tos miestus, visapkārt mācīdams. 7
Un Viņš sasauca tos divpadsmit un iesāka tos sūtīt
pa diviem un tiem deva varu pār tiem nešķīstiem
gariem, 8 Un tiem pavēlēja, ka tie neko neņemtu
līdz uz ceļu kā vien spieķi, ne kulīti, ne maizes,
nedz naudas jostā; 9 Bet ka kurpes apautu un
neapvilktu divus svārkus. 10 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Kur jūs kādā namā ieiesiet, tur paliekat,
tiekams jūs no turienes aizejat. 11 Un ja kādā
vietā jūs nepieņems, nedz jūs klausīs, tad izejat no
turienes un nokratiet tos pīšļus no savām kājām
viņiem par liecību. Patiesi, Es jums saku: Vieglāki
būs Sodomas un Gomoras ļaudīm soda dienā
nekā tādai pilsētai." 12 Un izgājuši tie sludināja,
lai atgriežas no grēkiem. 13 Un izdzina daudz
velnus un svaidīja daudz vājus ar eļļu un darīja
tos veselus. 14 Un ķēniņš Hērodus to dzirdēja (jo
Viņa Vārds bija tapis zināms) un sacīja: "Jānis, tas
Kristītājs, no miroņiem ir uzmodināts, un tādēļ
Viņš dara tādus varenus brīnumus." 15 Citi sacīja:
"Viņš ir Elija," un citi sacīja: "Viņš ir pravietis, jeb
tā kā viens no tiem praviešiem." 16 Bet Hērodus
to dzirdējis sacīja: "Viņš ir Jānis, kam es galvu
nocirtis, tas no miroņiem ir uzmodināts." 17
Jo viņš, Hērodus, bija sūtījis un Jāni grābis un
to cietumā licis Hērodeijas, Filipa, viņa brāļa,
sievas dēļ; jo viņš to bija precējis. 18 Jo Jānis uz
Hērodu bija sacījis: "Tev nepieklājās, ka tev ir
sava brāļa sieva." 19 Bet Hērodeija viņu nīdēja un
viņu gribēja nokaut; un nevarēja. 20 Jo Hērodus
Jāni bijās zinādams, viņu esam taisnu un svētu
vīru, un viņu turēja cieņā, un viņu klausīdams
viņš daudz ko darīja un labprāt viņu dzirdēja. 21
Un tur prieka diena gadījās, kad Hērodus savā
dzimšanas dienā saviem lieliem kungiem un tiem
virsniekiem un tiem augstākajiem iekš Galilejas
dzīres taisīja. 22 Un Hērodeijas meita ienākusi
dejoja un labi patika Hērodum un tiem, kas līdz
pie galda sēdēja. Tad ķēniņš sacīja uz to meiteni:
"Lūdz no manis ko gribēdama, es tev došu." 23 Un
viņš tai zvērēja: "Ko tu no manis lūgsi, to es tev
došu, ar līdz pat pusei no manas valsts." 24 Bet
viņa izgājusi sacīja savai mātei: "Ko lai es lūdzu?"
Bet tā sacīja: "Jāņa, tā Kristītāja, galvu." 25 Un
tūdaļ viņa gāja steigšus iekšā pie ķēniņa, lūdza
un sacīja: "Es gribu, ka tu man tūlīt dod kādā
bļodā Jāņa, tā Kristītāja, galvu." 26 Un ķēniņš ļoti
noskuma; tomēr tās zvērēšanas un to dēļ, kas
pie galda sēdēja, viņai to negribēja liegt. 27 Un
ķēniņš tūdaļ sūtīja bendi, un pavēlēja, viņa galvu
atnest. 28 Un tas nogājis, viņam cietumā galvu
nocirta un atnesa viņa galvu bļodā un deva to tai
meitenei, un tā meitene to deva savai mātei. 29
Un kad viņa mācekļi to dzirdēja, tad tie nāca un
paņēma viņa miesas un tās ielika kapā. 30 Un tie
apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam stāstīja visu,
ko tie bija darījuši un ko tie bija mācījuši. 31 Un
Viņš uz tiem sacīja: "Nāciet savrup kādā vientuļa
vietā un atpūšaties maķenīt." Jo daudz bija, kas
nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst. 32 Un
tie laivā nogāja savrup uz kādu tukšu malu. 33 Un
tie ļaudis redzēja, ka tie nocēlās, un daudzi Viņu
pazina un satecēja kājām no visām pilsētām kopā
un atnāca tur papriekš un sapulcējās pie Viņa. 34
Un Jēzus iziedams redzēja daudz ļaužu, un sirds
Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam
gana nav. Un Viņš iesāka tos daudz mācīt. 35 Un
pašā pavakarē Viņa mācekļi pie Tā nāca un sacīja:
"Šī vieta ir tukša, un diena jau drīz pagalam. 36
Atlaidi tos, ka tie var noiet pa tām apkārtējām
sētām un miestiem un sev maizi pirkt, jo tiem nav
ko ēst." 37 Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja:
"Dodiet jūs viņiem ēst." Un tie uz Viņu sacīja:
"Vai tad mums būs noiet un par divsimt grašiem
maizi pirkt un tiem dot ēst?" 38 Bet Viņš uz tiem
sacīja: "Cik maizes jums ir? Ejat un raugāt." Un
tie raudzījuši sacīja: "Piecas un divas zivis." 39 Un
Viņš tiem visiem pavēlēja pa pulkiem zaļā zālē
apsēsties. 40 Un tie apsēdās rindās pa simtiem un
pa piecdesmitiem. 41 Un Viņš ņēma tās piecas
maizes un tās divas zivis, skatījās uz debesīm,
pateicās un pārlauza tās maizes un deva Saviem
mācekļiem, ka tie viņiem liktu priekšā, arī tās
divas zivis Viņš visiem izdalīja. 42 Un tie visi
ēda un paēda, 43 Un salasīja no tām druskām
divpadsmit pilnus kurvjus, un no tām zivīm. 44
Un to vīru, kas bija ēduši no tām maizēm, bija
pie piectūkstošiem. 45 Un Viņš tūdaļ Saviem
mācekļiem lika laivā kāpt un papriekš pārcelties
uz Betsaidu, kamēr Viņš tos ļaudis atlaistu. 46 Un
tos atlaidis, Viņš gāja uz kalnu, Dievu lūgt. 47 Un
kad vakars metās, tad tā laiva bija jūras vidū un
Viņš viens pats uz zemes. 48 Un redzēdams tos
braucot bēdās esam (jo vējš tiem bija pretī), Viņš
naktī gaiļos pie tiem nāca, pa jūru staigādams un
gribēja tiem iet garām. 49 Bet kad tie Viņu redzēja
pa jūru staigājam, tad tiem šķita ķēmu esam un
tie iebrēcās. 50 (Jo visi Viņu redzēja un izbijās.)
Un tūdaļ Viņš ar tiem runāja un uz tiem sacīja:
"Turat drošu prātu, Es tas esmu; nebīstaties!" 51
Un Viņš iekāpa pie tiem laivā, un vējš nostājās,
un tie pārlieku iztrūcinājās pie sevis un brīnījās.
52 Jo viņi pie tām maizēm neko nebija nopratuši,
jo viņu sirds bija cieta. 53 Un pārcēlušies tie nāca
uz Ģenecaretes zemi un laida tur pie malas. 54 Un
kad tie no laivas izkāpa, tad tie ļaudis Viņu tūdaļ

nomanīja 55 Un skrēja pa visu to tiesu un iesāka
tos vājos uz gultām šurp un turp vest, kur tie
dzirdēja Viņu esam. 56 Un kur Tas iegāja miestos
vai pilsētās vai ciemos, tur tie tos neveselos nolika
uz tiem tirgiem un Viņu lūdza, ka tikai Viņa
drēbju vīli varētu aizskart. Un cik Viņu aizskāra,
tie tapa glābti.

7 Un pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no tiem
rakstu mācītājiem, no Jeruzālemes nākuši. 2 Un
redzēdami kādus no Viņa mācekļiem netīrām, tas
ir, nemazgātām rokām maizi ēdam, tie tos rāja. 3 Jo
tie farizeji un visi Jūdi neēd, ja tie rokas daudzkārt
nav mazgājuši, to vecaju likumus turēdami. 4 Un
no tirgus nākot tie neēd, ja tie nav mazgājušies.
Un vēl ir daudz, ko tie uzņēmušies darīt, dzeramu
trauku un krūžu un vara rīku un gultu mazgāšanas.
5 Tad tie farizeji un rakstu mācītāji Viņam vaicāja:
"Kāpēc Tavi mācekļi nedzīvo pēc vecaju likumiem,
bet maizi ēd nemazgātām rokām?" 6 Bet Viņš
atbildēdams uz tiem sacīja: "Gan labi Jesaja par
jums liekuļiem ir sludinājis, kā ir rakstīts: "Šie
ļaudis ar lūpām mani godā, bet viņu sirds ir tālu
no Manis nost. 7 Bet tie Mani velti cienī, mācīdami
tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles." 8 Jo Dieva
bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus, krūžu
un biķeru mazgāšanas, un darāt vēl daudz citas
tādas lietas." 9 Un Viņš uz tiem sacīja: "It jauki jūs
Dieva bausli atmetat, lai savu likumu turētu. 10 Jo
Mozus ir sacījis: godā savu tēvu un savu māti; un
kas ļaunu runā pret tēvu vai māti, tam būs mirt.
11 Bet jūs sakāt: ja cilvēks uz tēvu vai māti saka:
korban, tas ir: lai tas ir Dievam par upuri, kas tev
no manis varētu par labu nākt; - 12 Tad jūs viņam
vairs neļaujat nenieka darīt priekš tēva vai mātes,
13 Iznīcinādami Dieva vārdu ar savu likumu, ko
jūs esat iecēluši. Un daudz tādas lietas jūs dariet."
14 Un tos ļaudis atkal pieaicinājis, Viņš uz tiem
sacīja: "Klausiet Mani visi un saprotiet. 15 Nekas
cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes iekš tā ieiet,
bet kas no tā iziet, tas cilvēku apgāna. 16 Kam
ausis ir dzirdēt, tas lai dzird." 17 Un kad Viņš no
tiem ļaudīm nogāja namā, Viņa mācekļi vaicāja
pēc šās līdzības. 18 Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai
ir jūs esat tādas nesaprašas? Vai jūs neprotat,
ka tas, kas no ārpuses cilvēkā ieiet, viņu nevar
apgānīt? 19 Jo tas neiet viņa sirdī, bet vēderā, un
iziet pa zināmu ceļu, pa ko visa barība izkārnās."
20 Bet Viņš sacīja: "Kas no cilvēka iziet, tas cilvēku
apgāna. 21 Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet
niknas domas, laulības pārkāpšanas, maucības,
slepkavības, 22 Zādzības, negausības, blēdības,
viltība, nešķīstība, skauģa acs, Dieva zaimošana,
lepnība, bezprātība. 23 Viss tāds ļaunums iziet no
iekšienes un cilvēku apgāna." 24 Un no turienes
cēlies, Viņš nogāja uz Tirus un Sidonas robežām.
Un kādā namā iegājis, Viņš gribēja, ka neviens
to nemanītu; bet nevarēja palikt paslēpts. 25 Jo
viena sieva, kuras meitiņai bija nešķīsts gars, par
Viņu dzirdējusi, nāca un nometās priekš Viņa
kājām. 26 Bet tā bija Grieķu sieva, no dzimuma
Siro-Feniķiete, un Viņu lūdza, lai to velnu izdzītu
no viņas meitas. 27 Bet Jēzus uz to sacīja: "Lai
papriekš bērni top paēdināti, jo neklājās bērniem
maizi atņemt un sunīšiem mest priekšā." 28
Un viņa atbildēja un uz To sacīja: "Tā gan ir,
Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu
druskām." 29 Un Viņš uz to sacīja: "Šī vārda dēļ ej!
velns ir izbēdzis no tavas meitas." 30 Un nogājusi
savās mājās, viņa atrada to meitiņu uz gultas
guļam, un ka velns bija izbēdzis. 31 Un atkal
izgājis no Tirus un Sidonas robežām, Viņš nāca
pie Galilejas jūras vidū starp to desmit pilsētu
robežām. 32 Un pie Viņa atveda vienu kurlmēmu,
un Viņu lūdza, ka tam uzliktu roku. 33 Un Viņš to
ņēma no tiem ļaudīm savrup pie malas un lika
Savus pirkstus viņa ausīs un izspļāvis aizskāra
viņa mēli; 34 Un skatījās uz debesi, nopūtās un
sacīja uz to: "Epata," tas ir: "Atveries!" 35 Un
tūdaļ viņa ausis atvērās, un viņa mēles saite tapa
svabada, un viņš runāja pareizi. 36 Un Viņš tiem
aizliedza, lai nevienam to nesaka; bet jo Viņš to
aizliedza, jo vairāk tie to sludināja, 37 Un brīnījās
ļoti par to un sacīja: "Viņš visas lietas ir labi
darījis; Viņš kurlus dara dzirdošus un mēmus
runājošus."

8 Tanīs dienās, kad tur daudz ļaužu bija un tiem
nebija ko ēst, Jēzus aicināja Savus mācekļus pie
Sevis un uz tiem sacīja: 2 "Mana sirds iežēlojās to
ļaužu dēļ, jo tie jau trīs dienas pie Manis palikuši
un tiem nav ko ēst. 3 Un kad es tos neēdušus uz
mājām atlaidīšu, tad tie uz ceļa badā nonīks; jo
citi bija no tālienes nākuši." 4 Un Viņa mācekļi
tam atbildēja: "Kur, kas šos ar maizi var pieēdināt
šeitan tuksnesī?" 5 Un Viņš tiem jautāja: "Cik
jums maizes?" Tie sacīja: "Septiņas." 6 Un Viņš
tiem ļaudīm pavēlēja, pie zemes apmesties. Un
Viņš ņēma tās septiņas maizes un pateikdams
tās pārlauza un deva Saviem mācekļiem, lai tās
liek priekšā; un tie lika tiem ļaudīm priekšā.
7 Tiem bija arī mazums zivtiņu; un pateicību
sacījis, Viņš pavēlēja, arī tās likt priekšā. 8 Bet tie
ēda un paēda un pielasīja ar atlikušām druskām
septiņus kurvjus. 9 Un to bija pie četrtūkstošiem,
kas bija ēduši. Un Viņš tos atlaida. 10 Un tūdaļ
Viņš iekāpa laivā ar Saviem mācekļiem un nāca
Dalmanutas tiesā. 11 Un farizeji izgāja un iesāka

ar Viņu apjautāties un meklēja no Viņa kādu zīmi
no debess, Viņu kārdinādami. 12 Un Viņš gauži
nopūtās Savā garā un sacīja: "Ko šī tauta meklē
zīmes? Patiesi, Es jums saku: šai tautai nekāda
zīme netaps dota." 13 Un Viņš tos atstājis, kāpa
atkal laivā un nocēlās uz viņu malu. 14 Un tie bija
aizmirsuši maizi ņemt līdz, un tiem vairāk nebija,
kā viena maize vien pašiem klāt laivā. 15 Un Viņš
tiem pavēlēja sacīdams: "Raugāt, sargājaties no
farizeju un no Hērodus rauga!" 16 Un tie domāja
savā starpā sacīdami: "Tas ir, ka mums maizes
nav." 17 Un to nomanīdams, Jēzus uz tiem sacīja:
"Ko jūs domājat, ka jums maizes nav? Vai jūs vēl
nesamanāt, nedz noprotat? Vai jums sirds vēl ir
apcietināta? 18 Jums ir acis, un jūs neredzat; jums
ir ausis, un jūs nedzirdat un neatminaties? 19 Kad
Es tās piecas maizes tiem piectūkstošiem lauzu,
cik kurvju ar druskām jūs esat pielasījuši?" Tie
uz Viņu sacīja: "Divpadsmit." 20 "Bet kad Es tās
septiņas maizes tiem četrtūkstošiem lauzu, cik
kurvju ar atlikušām druskām jūs esat pielasījuši?"
Un tie sacīja: "Septiņus." 21 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Kā tad jūs nesaprotat?" 22 Un Viņš nāca uz
Betsaidu; tad tie Viņam pieveda vienu neredzīgu
un Viņam lūdza, ka Viņš to aizskartu. 23 Un Viņš
to neredzīgo pie rokas ņēma un to izveda ārā
no tā miesta un spļāva viņa acīs un uzlika tam
rokas un tam jautāja, vai tas ko redzot? 24 Un acis
pacēlis, tas sacīja: "Es redzu cilvēkus kā kokus
staigājam." 25 Tad Viņš atkal uzlika rokas uz viņa
acīm un viņam lika acis pacelt, un viņš tapa atkal
vesels un redzēja visu it skaidri. 26 Un Viņš to
sūtīja mājās sacīdams: "Neej miestā un nesaki to
nevienam miestā." 27 Un Jēzus un Viņa mācekļi
izgāja uz Filipa Cezarejas miestiem, un vaicāja
Saviem mācekļiem uz ceļa, tiem sacīdams: "Ko
tie ļaudis saka, Mani esam?" 28 Bet tie atbildēja:
"Tu esot Jānis, tas Kristītājs; un citi: Tu esot Elija;
un citi: viens no tiem praviešiem." 29 Un Viņš uz
tiem sacīja: "Bet jūs, ko jūs sakāt, Mani esam?"
Bet Pēteris atbildēdams uz to sacīja: "Tu esi Tas
Kristus." 30 Un Viņš tiem stipri piekodināja, lai
nevienam par Viņu neko nesaka. 31 Un Viņš
iesāka tos mācīt, ka Tam Cilvēka Dēlam daudz
būs ciest un tapt atmestam no tiem vecajiem
un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem
un tapt nokautam un pēc trim dienām augšām
celties. 32 Un Viņš šo vārdu it skaidri runāja, un
Pēteris, Viņu savrup vedis, iesāka Viņu apsaukt.
33 Bet Viņš atgriezdamies un Savus mācekļus
uzlūkodams apdraudēja Pēteri sacīdams: "Atkāpies
no Manis, sātan! Jo tu nedomā pēc Dieva, bet pēc
cilvēku prāta." 34 Un tos ļaudis līdz ar Saviem
mācekļiem pieaicinājis, Viņš uz tiem sacīja: "Kas
Man grib nākt pakaļ, tas lai pats sevi aizliedz,
lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakaļ. 35
Jo kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un
kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ,
tas to izglābs. 36 Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka
viņš samanto visu pasauli un tam sava dvēsele
zūd? 37 Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles
atpirkšanu? 38 Jo kas Manis un Manu vārdu dēļ
kaunas iekš šīs laulību pārkāpējas un grēcīgas
tautas, tā paša dēļ arī Tas Cilvēka Dēls kaunēsies,
kad Viņš nāks ar tiem svētiem eņģeļiem iekš Sava
Tēva godības."

9 Un Viņš uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku:
citi no tiem, kas še stāv, nāvi nebaudīs, pirms tie
nebūs redzējuši Dieva valstību ar spēku nākam."
2 Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma līdz Pēteri un
Jēkabu un Jāni un tos veda savrup uz vienu augstu
kalnu. Un Viņš tapa apskaidrots viņu priekšā. 3
Un Viņa drēbes tapa spožas un ļoti baltas tā kā
sniegs, ka neviens balinātājs virs zemes tā nevar
balināt. 4 Un tiem Elija ar Mozu parādījās un
runāja ar Jēzu. 5 Un Pēteris atbildēja un uz Jēzu
sacīja: "Rabbi, šeit mums labi; taisīsim trīs būdas,
vienu Tev un vienu Mozum un vienu Elijam." 6 Jo
tas nezināja, ko tas runāja; jo tie bija pārbijušies.
7 Un viens padebesīs nāca, tos apēnodams; un
balss nāca no tā padebeša sacīdama: "Šis ir Mans
mīļais Dēls, klausiet Viņu." 8 Un tūdaļ tie skatījās
visapkārt un nevienu vairs pie sevis neredzēja,
bet Jēzu vien. 9 Un noejot no tā kalna, Viņš
tiem piekodināja, ka tie nevienam nesacītu, ko tie
redzējuši, pirms Tas Cilvēka Dēls no miroņiem
nebūs augšām cēlies. 10 Un tie to vārdu paturēja
savā prātā un apjautājās, kas tas esot: no miroņiem
augšām celties? 11 Un tie Viņam jautāja sacīdami:
"Kā tad tie rakstu mācītāji saka, ka Elijam jānāk
papriekš?" 12 Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja:
"Gan Elija papriekš nākdams atkal visu sataisīs; un
kā ir rakstīts par To Cilvēka Dēlu, ka Tam daudz
būs ciest un tapt nicinātam? 13 Bet Es jums saku:
ka Elija arī ir nācis, bet tie tam ir darījuši, ko
gribēdami, tā kā par to ir rakstīts." 14 Un Viņš pie
Saviem mācekļiem nācis, redzēja daudz ļaužu pie
tiem un rakstu mācītājus, kas ar tiem apjautājās.
15 Un tūdaļ visi ļaudis, kad tie To redzēja, izbijās un
pieskrējuši To sveicināja. 16 Un Viņš tiem rakstu
mācītājiem vaicāja: "Ko jūs ar tiem apjautājaties?"
17 Un viens no tiem ļaudīm atbildēdams sacīja:
"Mācītāj, es savu dēlu pie Tevis esmu atvedis, tam
ir mēms gars. 18 Un kad tas viņu sakampj, tad tas
to rausta; un tas puto un griež zobus un izdilst;
un es Taviem mācekļiem esmu sacījis, lai tie to

izdzen, bet tie nav varējuši." **19** Bet Viņš tam
atbildēja un sacīja: "Ak tu neticīgā cilts? Cik ilgi Es
pie jums būšu? Cik ilgi Es jūs panesīšu? Vediet
to pie Manis." **20** Un tie to atveda pie Viņa, un
kad tas gars Viņu redzēja, tad tas tūdaļ to plosīja,
un tas pie zemes krizdams vārtījās putodams. **21**
Un Viņš viņa tēvam jautāja: "Cik ilgi viņam tā
noticies?" Bet tas sacīja: "No bērnu dienām. **22**
Un dažkārt viņš to ir iemetis ugunī, ka viņš to
nomāktu; bet ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums,
apžēlojies par mums!" **23** Bet Jēzus uz to sacīja:
"Kaut tu varētu ticēt! tas visu spēj, kas tic." **24** Un
tūdaļ tā bērna tēvs brēca un sacīja ar asarām: "Es
ticu, Kungs, palīdzi manai neticībai!" **25** Bet Jēzus
redzēdams, ka tie ļaudis satecēja, apdraudēja to
nešķīsto garu, uz to sacīdams: "Tu mēmais un
kurlais gars, Es tev pavēlu, izej ārā no tā un neieej
vairs iekš tā." **26** Un tas izgāja, brēkdams un to
gauži plosīdams, un viņš tapa tā kā mironis, tā
ka daudzi sacīja: tas ir nomiris. **27** Bet Jēzus to
ņēma pie rokas, to uzcēla, un tas pacēlās. **28** Un
kad Viņš namā bija iegājis, Viņa mācekļi tam
savrup jautāja: "Kāpēc mēs nespējām to izdzīt?"
29 Un Viņš uz tiem sacīja: "Šī suga citādi nevar
iziet, kā vien caur lūgšanu un gavēšanu." **30** Un
no turienes izgājuši, tie pārstaigāja Galileju, un
Viņš negribēja, ka to kas zinātu. **31** Jo Viņš Savus
mācekļus mācīja un uz tiem sacīja: "Tas Cilvēka
Dēls taps nodots cilvēku rokās, un tie To nokaus,
un nokauts Viņš trešā dienā augšām celsies." **32**
Bet tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt. **33**
Un Viņš nāca Kapernaūmā, un mājās būdams Viņš
tiem jautāja: "Ko jūs savā starpā esat apjautājušies
uz ceļa?" **34** Bet tie cieta klusu; jo tie savā starpā
bija sarunājušies uz ceļa, kurš esot tas lielākais?
35 Un Viņš apsēdās, atsauca tos divpadsmit un
uz tiem sacīja: "Ja kas grib pirmais būt, tas lai
ir no visiem tas pēdīgais un visu kalps." **36** Un
Viņš ņēma vienu bērnu un to veda viņu vidū un
to skūpstīja un uz tiem sacīja: **37** "Ja kas vienu
no šiem bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani
uzņem; bet kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani,
bet To, kas Mani sūtījis." **38** Bet Jānis Tam atbildēja
un sacīja: "Mācītāj! Mēs vienu redzējām Tavā
Vārdā velnus izdzenam, tas neturas pie mums, un
mēs tam to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas pie
mums." **39** Bet Jēzus sacīja: "Neliedziet viņam, jo
neviens nedara brīnumu Manā Vārdā, kas tūdaļ
no Manis varētu ļaunu runāt. **40** Jo kas nav pret
mums, tas ir ar mums. **41** Jo, ja kas jūs dzirdinās
ar biķeri ūdens Manā Vārdā, tāpēc ka jūs Kristum
piederat, patiesi, Es jums saku: tam sava alga
nezudīs. **42** Un ja kas apgrēcina vienu no šiem
vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāki,
ka tam dzirnu akmeni pie kakla piekārtu un to
iemestu jūrā. **43** Jeb kad tev tava roka apgrēcina,
nocērt to; tas tev ir labāki, ka tu kroplis ieej
dzīvošanā, nekā tev ir divas rokas, un tu noej ellē,
tai neizdzēšamā ugunī, **(Geenna g1067)** **44** Kur viņu
tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **45** Un kad
tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to; tas tev
ir labāki, ka tu tizls ieej dzīvošanā, nekā tev ir
divas kājas, un topi mests ellē, tai neizdzēšamā
ugunī, **(Geenna g1067)** **46** Kur viņu tārps nemirst,
un tas uguns neizdziest. **47** Un kad tava acs tevi
apgrēcina, tad izrauj to; tas tev ir labāki, ka tu
vienacis ieej Dieva valstībā, nekā tev ir divas acis,
un tu topi iemests elles ugunī, **(Geenna g1067)** **48** Kur
viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **49**
Jo ikviens ugunī taps sālīts; un ikkatrs upuris ar
sāli taps sālīts. **50** Sāls gan ir laba lieta, bet ja sāls
tapusi nesālīga, ar ko tad to darīs derīgu? Turat
sāli iekš sevis un turat mieru savā starpā."

10 Un no turienes cēlies Viņš nāca uz Jūdu
zemes robežām, gar Jardānes otru pusi; un
ļaudis nāca atkal kopā pie Viņa, un Viņš tā, kā
ieradis, tos atkal mācīja. **2** Un farizeji piegāja un
Viņam jautāja, Viņu kārdinādami: "Vai vīram brīv
no savas sievas šķirties?' **3** Bet Viņš atbildēja un
uz tiem sacīja: "Ko Mozus jums ir pavēlējis?" **4** Bet
tie sacīja: "Mozus vaļu devis, šķiršanās grāmatu
rakstīt un šķirties." **5** Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: "Jūsu sirds cietības dēļ viņš jums šo bausli
rakstījis. **6** Bet no pasaules iesākuma Dievs viņus
radījis vīru un sievu. **7** Tādēļ cilvēks atstās savu
tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas, **8** Un
tie divi būs viena miesa. Tad nu tie nav vairs divi,
bet viena miesa. **9** Tāpēc, ko Dievs savienojis, to
cilvēkam nebūs šķirt." **10** Un mājās Viņa mācekļi
To atkal jautāja par to pašu lietu. **11** Un Viņš
uz tiem sacīja: "Ja kas no savas sievas šķirās un
citu precē, tas laulību pārkāpj pret viņu. **12** Un ja
sieva no sava vīra šķirās un ar citu apprecējās,
tā laulību pārkāpj." **13** Un tie bērniņus nesa pie
Jēzus, ka Viņš tos aizskartu. Bet tie mācekļi tos
aprāja, kas tos atnesa. **14** Bet kad Jēzus to redzēja,
tad Viņš apskaitās un uz tiem sacīja: "Laidiet tos
bērniņus pie Manis un neliedziet tiem, jo tādiem
pieder Dieva valstība. **15** Patiesi, Es jums saku, ja
kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks
tur iekšā." **16** Un viņš tos apkampa, rokas tiem
uzlika un tos svētīja. **17** Un kad Viņš bija izgājis
uz ceļu, tad viens pieskrēja un ceļos nometies
Viņu lūdza: "Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai
iemantoju mūžīgu dzīvošanu?" **(aiōnios g166)** **18** Bet
Jēzus uz to sacīja: "Kāpēc tu Mani sauci par labu?

Neviens nav labs kā vien Tas Vienīgais Dievs. 19
Tu tos baušļus zini: tev nebūs laulību pārkāpt; tev
nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu
liecību dot; tev nebūs nevienam neko atraut; godā
savu tēvu un māti." 20 Bet tas atbildēja un uz
Viņu sacīja: "Mācītāj, šo visu es esmu darījis no
savas jaunības." 21 Bet Jēzus, to uzlūkodams, to
iemīlēja un sacīja uz to: "Vienas lietas tev trūkst,
ej un pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad
tev būs manta debesīs; un nāc, staigā Man pakaļ,
to krustu uz sevi ņēmis." 22 Bet par to vārdu
noskumis, tas aizgāja bēdīgs, jo tam bija daudz
mantas. 23 Un Jēzus skatījās apkārt un sacīja
uz Saviem mācekļiem: "Cik grūti bagātie ieies
Dieva valstībā!" 24 Un tie mācekļi iztrūcinājās
par Viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal atbildēja un uz
tiem sacīja: "Bērni, cik grūti ir, Dieva valstībā ieiet
tiem, kas uz bagātību liek savu cerību. 25 Vieglāki
ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam
ieiet Dieva valstībā." 26 Bet tie vēl vairāk pārbijās
un sacīja savā starpā: "Kas tad var tapt svētīgs?"
27 Bet Jēzus tos uzlūkoja un sacīja: "Cilvēkiem tas
neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas
iespējamas." 28 Un Pēteris iesāka uz Viņu sacīt:
"Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev staigājuši
pakaļ." 29 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: "Patiesi,
Es jums saku: neviens nav, kas atstājis namu vai
brāļus vai māsas vai tēvu vai māti vai sievu vai
bērnus vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ, 30 Kas
nedabūs simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus
un māsas un mātes un bērnus un tīrumus pie tām
vajāšanām, un nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu.
(aiōn g165, aiōnios g166) 31 Bet daudz, kas tie pirmie,
būs tie pēdējie, un tie pēdējie būs tie pirmie."
32 Bet tie bija uz ceļa, iedami uz Jeruzālemi. Un
Jēzus gāja viņiem priekšā, un tie iztrūcinājās un
bijās līdz iedami, un Viņš ņēma atkal pie Sevis
tos divpadsmit un iesāka tiem sacīt, kas Viņam
notikšot: 33 "Jo redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi,
un Tas Cilvēka Dēls taps nodots tiem augstiem
priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie Viņu pie
nāves pazudinās un Viņu nodos pagāniem. 34 Un
tie To apmēdīs un To šaustīs un To apspļaudīs un
To nokaus; un Viņš trešā dienā augšām celsies."
35 Tad Jēkabs un Jānis, tie Cebedeja dēli, pie Viņa
piegāja un sacīja: "Mācītāj, mēs gribam, ka Tu
mums darītu, ko Tev lūgsim." 36 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Ko jūs gribat, lai Es jums daru?" 37 Bet tie
uz Viņu sacīja: "Dod mums, ka mēs varam sēdēt
Tavā godībā, viens pa Tavu labo un otrs pa kreiso
roku." 38 Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs nezināt,
ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es
dzeršu, un tapt kristīti ar to kristību, ar ko Es topu
kristīts?" 39 Bet tie uz Viņu sacīja: "Varam." Bet
Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs gan to biķeri dzersiet, ko
Es dzeru, un tapsiet kristīti ar to kristību, ar ko Es
topu kristīts. 40 Bet pie Manas labās un kreisās
rokas sēdēt, Man nepiederas dot, bet kuriem tas
ir sataisīts." 41 Un kad tie desmit to dzirdēja,
tad tie iesāka skaisties par Jēkabu un Jāni. 42 Bet
Jēzus tos sauca un uz tiem sacīja: "Jūs zināt, ka
tie, kas par ļaužu valdniekiem tiek turēti, tie pār
tiem valda un viņu lieliem kungiem ir vara pār
tiem. 43 Bet tā jūsu starpā nebūs būt; bet ja kas
no jums grib liels tapt, tas lai ir jūsu sulainis. 44
Un ja kas starp jums grib tas pirmais būt, tas lai ir
visu kalps. 45 Jo arī Tas Cilvēka Dēls nav nācis,
ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu un
Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu priekš
daudziem." 46 Un tie nāca uz Jēriku, un Viņam ar
Saviem mācekļiem un daudz ļaudīm no Jērikus
izejot, Timeja dēls Bartimejs, tas aklais, sēdēja
ceļmalā un nabagoja. 47 Un kad tas dzirdēja, ka
tas Jēzus no Nacaretes esot, tad tas iesāka saukt
un sacīt: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par
mani." 48 Un daudzi to apsauca, lai paliek klusu.
Bet tas jo vairāk brēca: "Tu Dāvida Dēls, apžēlojies
par mani." 49 Un Jēzus apstājās un lika to aicināt;
un tie aicināja to aklo, uz to sacīdami: "Turi drošu
prātu, celies, Viņš tevi aicina." 50 Un savu uzvalku
nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus. 51 Un Jēzus
atbildēja un uz to sacīja: "Ko tu gribi, lai Es Tev
daru?" Bet tas aklais uz Viņu sacīja: "Rabbuni,
ka es varētu redzēt." 52 Bet Jēzus uz to sacīja:
"Ej, tava ticība tev palīdzējusi," un tūdaļ tas tapa
redzīgs un gāja Jēzum uz ceļa pakaļ.

11 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie
Betfagas un Betanijas pie Eļļas kalna, tad
Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem, 2 Un uz
tiem sacīja: "Noejat tanī miestā, kas jūsu priekšā,
un iegājuši jūs tūdaļ atradīsiet piesietu kumeļu,
uz kā vēl neviens cilvēks nav sēdējis. Atraisījuši
to atvediet. 3 Un ja kas jums sacīs: Kāpēc jūs to
dariet? Tad atsakāt: Tam Kungam tā vajag; un
tūdaļ tas to atsūtīs šurp." 4 Un tie nogāja un
atrada to kumeļu ārā pie durvīm piesietu uz ielas,
un to atraisīja. 5 Un kādi no tiem, kas tur stāvēja,
uz viņiem sacīja: "Ko jūs darāt, ka atraisiet to
kumeļu?" 6 Un viņi uz tiem sacīja, kā Jēzus bija
pavēlējis. Un tie tos atlaida. 7 Un viņi to kumeļu
atveda pie Jēzus un savas drēbes uzlika un To
sēdināja virsū. 8 Un daudzi savas drēbes izklāja
uz ceļu; un citi zarus cirta no kokiem un tos
izkaisīja uz ceļu. 9 Un tie, kas gāja priekšā un
pakaļā, kliedza un sauca: "Ozianna, slavēts, kas
nāk Tā Kunga Vārdā! 10 Slavēta ir mūsu tēva

Dāvida valstība, kas nāk! Ozianna augstībā!” 11
Un Jēzus iegāja Jeruzālemē un Dieva namā. Un
kad Viņš visu visapkārt bija uzlūkojis, un jau
vakars bija, tad Viņš izgāja ar tiem divpadsmit uz
Betaniju. 12 Un otrā dienā, kad tie no Betanijas
izgāja, tad Viņam gribējās ēst. 13 Un no tālienes
redzēdams vienu vīģes koku, kam lapas bija, Viņš
nāca, lai Viņš tanī ko atrastu; un pie tā piegājis
Viņš neatrada nenieka kā vien lapas: jo nebija vīģu
laiks. 14 Un Jēzus uzrunāja un uz to sacīja: “Lai
neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevis.” Un
Viņa mācekļi klausījās. (aiōn g165) 15 Un tie nāca
uz Jeruzālemi, un Dieva namā iegājis Viņš iesāka
izdzīt visus, kas pārdeva un pirka Dieva namā, un
apgāza to mijēju galdus un to baložu pārdevēju
krēslus. 16 Un neļāva nevienu lietu nest caur
Dieva namu. 17 Un mācīja un uz tiem sacīja: “Vai
nav rakstīts: “Mans nams taps nosaukts lūgšanas
nams visām tautām?” Bet jūs to esat darījuši
par slepkavu bedri.” 18 Un tie rakstu mācītāji
un augstie priesteri to dzirdēja un meklēja, kā
Viņu nomaitātu; jo tie bijās no Viņa, tāpēc ka
visi ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. 19 Un kad
vakars metās, tad Viņš izgāja no pilsētas ārā.
20 Un no rīta agrumā garām iedami tie redzēja
to vīģes koku nokaltušu no pašām saknēm. 21
Pēteris atminējies uz Viņu sacīja: “Mācītāj, redzi,
tas vīģes koks, ko Tu esi nolādējis, tas ir nokaltis.”
22 Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Ticat
uz Dievu. 23 Jo patiesi, Es jums saku: ja kas šim
kalnam sacīs: celies un meties jūrā! un nešaubīsies
savā sirdī, bet ticēs, ka notiks, ko viņš saka: tad
viņam notiks, ko viņš saka. 24 Tāpēc Es jums saku:
visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticat, ka jūs dabūsiet,
tad tas jums notiks. 25 Un kad jūs stāvat, Dievu
lūgdami, tad piedodat, ja jums kas ir pret kādu,
lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu
noziegumus. 26 Bet ja jūs nepiedodat, tad arī
jūsu Tēvs debesīs jūsu noziegumus nepiedos.” 27
Un tie nāca atkal uz Jeruzālemi, un Viņam Dieva
namā staigājot, nāca pie Viņa tie augstie priesteri
un rakstu mācītāji un tie vecaji, 28 Un uz To
sacīja: “Kādā varā Tu šo visu dari? Un kas Tev šo
varu devis, ka Tu to dari?” 29 Bet Jēzus atbildēja
un uz tiem sacīja: “Es arīdzan jums vienu vārdu
vaicāšu, un atbildiet Man; tad Es jums arīdzan
sacīšu, kādā varā Es to daru. 30 Vai Jāņa kristība
bija no debesīm, vai no cilvēkiem? Atbildiet Man.”
31 Un tie domāja savā starpā un sacīja: ja mēs
sakām: “No debesīm,” tad Viņš sacīs: “Kāpēc tad
jūs viņam neesat ticējuši?” 32 Bet ja sacīsim: “No
cilvēkiem,” - viņi bijās no tiem ļaudīm. Jo visi to
Jāni turēja, ka tas patiesi pravietis bijis. 33 Un tie
atbildēja un uz Jēzu sacīja: “Mēs nezinām.” Un
Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Tad Es arīdzan
jums nesaku, kādā varā Es to daru.”

12 Un Viņš iesāka runāt uz tiem caur līdzībām:
“Viens cilvēks stādīja vīna kalnu un to aplika
ar sētu un raka vīna spaidu un uztaisīja torni un
to izdeva dārzniekiem un nogāja citur. 2 Un kad
tas laiks bija, tad viņš sūtīja pie tiem dārzniekiem
vienu kalpu, ka tas no tiem dārzniekiem saņemtu
no tiem vīna kalna augļiem. 3 Bet tie to ņēma
un šauta un sūtīja tukšā atpakaļ. 4 Un viņš sūtīja
atkal pie tiem citu kalpu; un šo tie nomētāja ar
akmeņiem un tam galvu sadauzīja un apsmietu
aizsūtīja projām. 5 Un viņš sūtīja atkal citu. Un šo
tie nokāva. Un vēl daudz citus; un no tiem tie citus
šauta un citus nokāva. 6 Un viņam bija vēl viens
vienīgs dēls, ko viņš mīlēja, arī to viņš beidzot
pie tiem sūtīja un sacīja: “Taču tie kaunēsies no
mana dēla.” 7 Bet tie dārznieki sacīja cits uz citu:
“Šis ir tas mantinieks! Nāciet, nokausim to, tad
mums būs tā mantība.” 8 Un tie to ņēma, nokāva
un izmeta no tā vīna kalna ārā. 9 Ko nu tā vīna
kalna kungs darīs? Viņš nāks un nomaitās tos
dārzniekus un izdos to vīna kalnu citiem. 10 Vai
jūs šo rakstu neesat lasījuši: “Tas akmens, ko tie
nama taisītāji atmetuši, tas ir palicis par stūra
akmeni; 11 No Tā Kunga tas noticis un ir brīnums
mūsu acīs?”” 12 Un tie meklēja Viņu rokā dabūt
un bijās no tiem ļaudīm, jo tie nomanīja, ka Viņš
uz tiem šo līdzību bija sacījis, un Viņu atstājuši
tie aizgāja. 13 Un tie sūtīja pie Viņa kādus no
tiem farizejiem un Hērodus sulaiņiem, ka tie
Viņu savaldzinātu Viņa valodā. 14 Un tie nāca
un uz Viņu sacīja: “Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi
patiesīgs un nebēdā par nevienu; jo Tu neuzlūko
cilvēka vaigu, bet māci Dieva ceļu patiesi: vai ir
brīv ķeizaram meslus dot vai ne? Vai dosim, vai
nedosim?” 15 Bet Viņu viltību zinādams, Viņš uz
tiem sacīja: “Kam jūs Mani kārdināt? Atnesiet
Man vienu sudraba grasi, lai Es to redzu.” 16 Un
tie atnesa. Tad Viņš uz tiem sacīja: “Kam ir šī
zīme un tas virsraksts?” Bet tie uz Viņu sacīja:
“Ķeizara.” 17 Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja:
“Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un
Dievam, kas Dievam pieder.” Un tie izbrīnījās par
Viņu. 18 Un tie saduceji, kas saka augšāmcelšanos
neesam, nāca pie Viņa un Viņu jautāja un sacīja:
19 “Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis: ja kam brālis
mirst, kas sievu pamet bez bērniem, tad viņa
brālim būs to sievu apņemt un savam brālim
celt dzimumu. 20 Tad nu bija septiņi brāļi. Un
pirmais apņēma sievu un mirdams nepameta

dzimumu. 21 Un otrais viņu apņēma un nomira un
tas arīdzan nepameta dzimumu. Un tāpat trešais.
22 Un visi septiņi to apņēma un bērnus nepameta.
Beidzot pēc visiem arī tā sieva nomira. 23 Tad
nu pie augšāmcelšanās, kad tie augšāmcelsies,
kuram tā sieva būs? Jo visiem septiņiem tā bijusi
par sievu." 24 Bet Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: "Vai jūs nealojaties, tādēļ ka jūs tos rakstus
neprotat, nedz Dieva spēku? 25 Jo kad tie no
miroņiem augšām celsies, tad tie nedz precēs,
nedz taps precēti, bet tie būs itin kā tie eņģeļi,
kas debesīs. 26 Bet par tiem mirušiem, ka tie taps
uzmodināti: vai jūs Mozus grāmatā neesat lasījuši,
kā Dievs pie tā krūma uz to runājis sacīdams: Es
esmu Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba
Dievs? 27 Dievs nav mirušu, bet dzīvu Dievs! Tad
nu jūs briesmīgi alojaties." 28 Un viens no tiem
rakstu mācītājiem, kas bija dzirdējis, ka tie bija
apjautājušies, zinādams, ka Viņš tiem bija labi
atbildējis, nāca un Viņam vaicāja: "Kurš ir tas
augstākais bauslis pār visiem?" 29 Bet Jēzus tam
atbildēja: "Tas augstākais bauslis pār visiem ir:
klausies Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens
vienīgs Kungs. 30 Un tev būs To Kungu, savu
Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles un no visa sava prāta un no visa sava
spēka, šis ir tas augstākais bauslis. 31 Tas otrais,
šim līdzīgs, ir tas: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi
pašu; cita lielāka baušļa pār šiem nav." 32 Un tas
rakstu mācītājs uz Viņu sacīja: "Gan labi, Mācītāj,
tas ir tiesa, ko Tu sacījis: viens vienīgs Dievs ir, un
cita nav, kā Viņš vien. 33 Un To mīlēt no visas
sirds un no visa prāta un no visas dvēseles un no
visa spēka, un tuvāku mīlēt kā sevi pašu, tas ir
vairāk nekā visi dedzināmie upuri un citi upuri."
34 Un Jēzus redzēdams, ka tas gudri bija atbildējis,
uz to sacīja: "Tu neesi tālu no Dieva valstības." Un
neviens nedrīkstēja vairs Viņu jautāt. 35 Un Jēzus
atbildēja un sacīja, mācīdams Dieva namā: "Kā tie
rakstu mācītāji saka, ka Kristus esot Dāvida dēls?
36 Jo tas pats Dāvids ir sacījis caur Svēto Garu: Tas
Kungs ir sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu
labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku
par pameslu Tavām kājām. 37 Kad nu Dāvids pats
Viņu sauc par Kungu, kā tad tas ir viņa dēls?" Un
daudz ļaužu Viņu labprāt dzirdēja. 38 Un Viņš
Savā mācībā uz tiem sacīja: "Sargājaties no tiem
rakstu mācītājiem, kam tīk garos svārkos staigāt
un uz tirgiem tapt sveicinātiem, 39 Un baznīcās jo
augstos krēslos sēdēt un jo augstā vietā viesībās;
40 Kas atraitņu namus aprij un taisnojās ar savām
garām lūgšanām. Šie dabūs jo grūtu sodību." 41 Un
Jēzus sēdās Dieva šķirstam pretī un lūkoja, kā tie
ļaudis naudu meta Dieva šķirstā; un daudz bagāti
iemeta daudz. 42 Un viena nabaga atraitne nāca
un iemeta divas artavas, tas ir viens kvadrants.
43 Un Viņš Savus mācekļus aicināja un uz tiem
sacīja: "Patiesi, Es jums saku, šī nabaga atraitne
vairāk ir iemetusi nekā visi, kas Dieva šķirstā ir
metuši. 44 Jo visi no savas bagātības ir metuši; bet
šī no savas nabadzības ir iemetusi visu, kas tai
bija, visu savu padomu."

13 Un Viņam no Dieva nama izejot, viens no
Viņa mācekļiem uz To sacīja: "Mācītāj, lūk,
kādi akmeņi tie ir, un kādas ēkas." 2 Un Jēzus
atbildēja un uz to sacīja: "Vai tu visas šās lielās
ēkas redzi? Tur akmens uz akmens netaps atstāts,
kas netaps noplēsts." 3 Un kad Viņš sēdēja uz Eļļas
kalna Dieva namam pretī, tad Pēteris un Jēkabs
un Jānis un Andrejs Viņu jautāja sevišķi: 4 "Saki
mums, kad tas būs, un kāda tā zīme, kad viss tas
piepildīsies?" 5 Bet Jēzus tiem atbildēja un iesāka
runāt: "Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ. 6 Jo
daudzi nāks Manā Vārdā sacīdami: es tas esmu;
un daudz pievils. 7 Bet kad jūs dzirdēsiet karus
un kara valodas, tad nebēdājaties, jo tam būs tā
notikt; bet tas gals vēl nav klāt. 8 Jo tauta celsies
pret tautu un valsts pret valsti un vietām būs
zemes trīcēšanas, bada laiki un dumpji. 9 Tas būs
to grūto bēdu iesākums; bet lūkojiet jūs uz sevi
pašiem; jo tie jūs nodos augstās tiesās un baznīcās;
un jūs tapsiet šausti un Manis dēļ valdnieku un
ķeniņu priekšā vesti, tiem par liecību. 10 Un
evaņģēlijam būs papriekš tapt sludinātam visām
tautām. 11 Kad nu tie jūs vedīs, jūs nododami,
tad nebēdājaties iepriekš, kas jums būs jārunā,
nedz apdomājaties; bet kas jums tanī pašā stundā
taps dots, to runājiet; jo jūs neesat tie, kas runā,
bet Tas Svētais Gars. 12 Bet tad brālis brāli nodos
pie nāves un tēvs dēlu; un bērni celsies pret
vecākiem un viņus nonāvēs. 13 Un jūs tapsiet
ienīdēti no visiem Mana Vārda dēļ; bet kas pastāv
līdz galam, tas taps izglābts. 14 Bet kad jūs to
izpostīšanas negantību redzēsiet, par ko pravietis
Daniēls ir runājis, ka tā stāv, kur neklājās (kas
to lasa, tas lai to labi apdomā), tad lai bēg uz
kalniem tie, kas ir Jūdu zemē. 15 Un kas uz jumta
ir, tas lai nenokāpj namā un tur lai neieiet, ko
no sava nama iznest. 16 Un kas ir laukā, tas lai
neatgriežas atpakaļ savas drēbes paņemt. 17 Bet
vai tām grūtām un tām zīdītājām tanīs dienās. 18
Bet lūdzat, ka jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā.
19 Jo tanī laikā būs tādas lielas bēdas, kādas nav
bijušas no paša iesākuma, kamēr Dievs pasauli
radījis līdz šim, un kādas arī nebūs. 20 Un ja Tas
Kungs šās dienas nepaīsinātu, tad neviens netaptu

izglābts; bet to izredzēto dēļ ko Viņš izredzējis,
Viņš tās dienas ir paīsinājis. 21 Un ja kas tanī
laikā uz jums sacīs: redzi, še ir Kristus, jeb redzi,
tur Viņš ir; tad neticiet. 22 Jo viltīgi Kristi un
viltīgi pravieši celsies un lielas zīmes un brīnumus
darīs, ka pieviltu, ja tas varētu notikt, arī tos
izredzētos. 23 Bet jūs pielūkojiet; redzi, Es jums to
visu papriekš esmu sacījis. 24 Bet tanīs dienās, pēc
tām bēdām, saule aptumšosies, un mēnesis nedos
savu spīdumu; 25 Un debess zvaigznes nokritīs,
un debess stiprumi kustināsies. 26 Un tad redzēs
To Cilvēka Dēlu nākam padebešos ar lielu spēku
un godību. 27 Un tad Viņš sūtīs Savus eņģeļus un
sakrās Savus izredzētos no tiem četriem vējiem,
no zemes gala līdz debess galam. 28 Bet mācaties
līdzību no vīģes koka: kad viņa zars jau iezeļ,
un lapas plaukst, tad jūs nomaniet, vasaru esam
klātu. 29 Tā arīdzan, kad jūs šo visu redzēsiet
notiekam, tad ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm.
30 Patiesi, Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams
viss tas būs noticis. 31 Debess un zeme zudīs, bet
Mani vārdi nezudīs. 32 Bet par to dienu jeb stundu
neviens nezina, ne tie eņģeļi, kas debesīs, ne Tas
Dēls, kā vien Tas Tēvs. 33 Pielūkojiet, esiet modrīgi
un lūdziet, jo jūs nezināt, kad tas laiks ir. 34 Tā kā
viens cilvēks, citur noiedams, atstāja savu namu
un deva saviem kalpiem varu un ikkatram savu
darbu, un pavēlēja durvju sargam būt nomodā. 35
Tad nu esat nomodā! Jo jūs nezināt, kad tas nama
kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos,
vai no rīta agri, 36 Ka tas nejauši nākdams, jūs
neatrod guļam. 37 Bet ko Es jums saku, to Es saku
visiem: esat nomodā."

14 Un pēc divām dienām bija Lieldiena un
neraudzētās maizes svētki. Un tie augstie
priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā tie Jēzu ar
viltu saņemtu un nokautu. 2 Bet tie sacīja: "Tik
ne svētkos, lai dumpis neceļas starp ļaudīm." 3
Un kad Viņš bija Betanijā, Sīmaņa, tā spitālīgā,
namā, un pie galda sēdēja, tad viena sieva nāca;
tai bija akmens trauciņš ar ļoti dārgu un it tīru
nardes eļļu, un, to trauciņu salauzusi, tā to lēja
uz Viņa galvu. 4 Un tur bija kādi, kas pie sevis
apskaitās un sacīja: "Ka labad šī eļļas izšķērdēšana
notikusi? 5 Jo šo eļļu varēja pārdot dārgāki nekā
par trīssimt grašiem un izdalīt nabagiem;" un tie
kurnēja par to. 6 Bet Jēzus sacīja: "Liekat to mierā.
Ko jūs tai raizes darāt? tā labu darbu pie Manis
darījusi. 7 Jo nabagi ir arvienu pie jums, un kad
gribat, jūs tiem varat labu darīt; bet Es neesmu
arvienu pie jums. 8 Šī ir darījusi, ko spējusi; tā
jau iepriekš Manu miesu ir svaidījusi uz bērēm.
9 Patiesi, Es jums saku: kur vien šis evaņģēlijs
kļūs sludināts pa visu pasauli, tur arī to teiks,
ko šī darījusi, viņai par piemiņu." 10 Un Jūdas
Iskariots, viens no tiem divpadsmit, nogāja pie
tiem augstiem priesteriem, ka Viņu tiem nodotu.
11 Un tie to dzirdējuši priecājās un solīja tam
dot naudu; un tas meklēja, kā tas Viņu izdevīgā
laikā nodotu. 12 Bet pirmā neraudzētās maizes
dienā, kad Lieldienas jēru nokāva, Viņa mācekļi
uz Viņu sacīja: "Kur Tu gribi, lai mēs noejam un
sataisām, ka Tu Lieldienas jēru vari ēst?" 13 Un
Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem un uz tiem
sacīja: "Noejat uz pilsētu. Un jūs sastaps viens
cilvēks, ūdens krūzi nesdams. Ejat tam pakaļ. 14
Un kur viņš ieiet, tur teiciet tam saimniekam:
Mācītājs saka: kur ir tā vieta priekš Manis, kur ar
Saviem mācekļiem varu ēst Lieldienas jēru? 15 Un
viņš jums rādīs lielu, ar deķiem izklātu gatavu
istabu. Turpat sataisiet priekš mums." 16 Un Viņa
mācekļi izgāja un nāca pilsētā un atrada tā, kā
Viņš tiem bija sacījis: un sataisīja to Lieldienas
jēru. 17 Un kad vakars metās, tad Viņš nāca ar
tiem divpadsmit. 18 Un tiem pie galda sēžot un
ēdot, Jēzus sacīja: "Patiesi, Es jums saku: viens
no jums, kas ar Mani ēd, Mani nodos." 19 Un tie
iesāka noskumt un cits pēc cita uz Viņu sacīt: "Vai
es tas esmu?" 20 Bet Viņš atbildēja un uz tiem
sacīja: "Viens no tiem divpadsmit, kas ar Mani
mērc bļodā. 21 Tas Cilvēka Dēls gan aiziet tā, kā
par Viņu ir rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, caur ko
Tas Cilvēka Dēls top nodots. Šim cilvēkam būtu
labāki, ka nemaz nebūtu dzimis." 22 Un tiem ēdot,
Jēzus ņēma maizi, svētīja to, pārlauza un tiem to
deva un sacīja: "Ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa."
23 Un Viņš ņēma to biķeri, pateicās un tiem to
deva. Un tie visi dzēra no tā. 24 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Šīs ir Manas asinis, tās jaunās derības
asinis, kas par daudziem top izlietas. 25 Patiesi,
Es jums saku, ka Es vairs nedzeršu no vīna koka
augļiem līdz tai dienai, kad Es to no jauna dzeršu
Dieva valstībā." 26 Un to pateicības dziesmu
dziedājuši, tie izgāja uz Eļļas kalnu. 27 Un Jēzus uz
tiem sacīja: "Jūs visi šinī naktī apgrēcināsities pie
Manis, jo stāv rakstīts: Es ganu sitīšu, un avis taps
izklīdinātas. 28 Bet kad Es augšām celšos, tad Es
jūsu priekšā gribu noiet uz Galileju." 29 Bet Pēteris
uz To sacīja: "Un ja visi pie Tevis apgrēcinātos,
tomēr es ne." 30 Un Jēzus uz to sacīja: "Patiesi, Es
tev saku: šodien, šinī naktī, pirms gailis otrreiz
dziedās, tu Mani trīskārt aizliegsi." 31 Bet tas
runāja vēl daudz vairāk: "Jebšu man būtu līdz
ar Tevi jāmirst, taču es Tevi negribu aizliegt!"
Un tāpat arī visi sacīja. 32 Un tie nāca uz vienu
muižu, kam vārds Ģetzemane, un Viņš uz Saviem

mācekļiem sacīja: "Apsēžaties šeit, kamēr Es Dievu
lūgšu." 33 Un Viņš ņēma pie sevis Pēteri un Jēkabu
un Jāni, un iesāka baiļoties un trīcēt, 34 Un uz
tiem sacīja: "Mana dvēsele ir visai noskumusi līdz
nāvei. Paliekat šeitan un esiet nomodā." 35 Un
maķenīt pagājis Viņš krita pie zemes un lūdza,
ja tas varētu būt, lai tā stunda Viņam aizietu
garām. 36 Un Viņš sacīja: "Abba, Tēvs, Tu spēji
visas lietas! Ņem šo biķeri no Manis! Tomēr ne
ko Es gribu, bet ko Tu gribi." 37 Un Viņš nāk
un atrod tos guļam un saka uz Pēteri: "Sīmani,
vai tu guli? Vai tu nevienu stundu nespēji būt
nomodā? 38 Esat nomodā un lūdzat Dievu, ka
neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet
miesa ir vāja." 39 Un Viņš atkal nogājis, Dievu
lūdza, sacīdams šos pašus vārdus. 40 Un Viņš
griezās atpakaļ, un atrada tos atkal guļam, jo
viņu acis bija miega pilnas, un tie nezināja, ko
Viņam atbildēt. 41 Un Viņš nāca trešu lāgu un
uz tiem sacīja: "Guliet nu vēl un dusiet! jau ir
gan; tā stunda ir nākusi! Redzi, Tas Cilvēka Dēls
top nodots grēcinieku rokās. 42 Ceļaties, ejam;
redzi, kas Mani nodod, tas ir tuvu klāt." 43 Un
tūdaļ, Viņam vēl runājot, atnāca Jūdas, viens no
tiem divpadsmit, un līdz ar viņu daudz ļaužu ar
zobeniem un nūjām no tiem augstiem priesteriem
un rakstu mācītājiem un vecajiem. 44 Bet tas,
kas Viņu nodeva, tiem bija devis zīmi sacīdams:
"Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstat, un To
novediet droši." 45 Un tas nāca un tūdaļ Viņam
piegājis sacīja: "Rabbi, Rabbi!" un Viņu skūpstīja.
46 Un tie rokas pielika pie Viņa un To saņēma. 47
Bet viens no tiem, kas pie Viņa stāvēja, zobenu
izvilcis, cirta tā augstā priestera kalpam un tam
nocirta ausi. 48 Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: "Tā kā uz kādu slepkavu jūs esat izgājuši
ar zobeniem un nūjām, Mani gūstīt. 49 Ikdienas
Es pie jums esmu sēdējis, Dieva namā mācīdams,
un jūs Mani neesat gūstījuši. Bet lai tie raksti
taptu piepildīti." 50 Un visi Viņa mācekļi Viņu
atstāja un bēga. 51 Un viens jauneklis Viņam
gāja pakaļ, tas bija ar audekli apsedzies uz kailām
miesām, un tie jaunekļi pēc tā tvarstīja. 52 Bet
to audekli pamezdams, tas no tiem izbēga pliks.
53 Un tie Jēzu noveda pie tā augstā priestera, un
tur sapulcējās visi augstie priesteri un vecaji un
rakstu mācītāji. 54 Un Pēteris no tālienes Viņam
gāja pakaļ tā augstā priestera pilī iekšā, un sēdēja
pie tiem sulaiņiem un sildījās pie uguns. 55 Bet tie
augstie priesteri un visa tā tiesa meklēja liecību
pret Jēzu, ka tie Viņu nonāvētu, un neatrada. 56
Jo daudzi deva viltīgu liecību pret Viņu, un viņu
liecības nebija vienādas. 57 Un citi cēlušies deva
viltīgu liecību pret Viņu, sacīdami: 58 "Mēs esam
dzirdējuši, ka Viņš sacījis: "Es gribu šo rokām
taisīto Dieva namu noplēst un trijās dienās citu,
ne rokām taisītu, uzcelt."" 59 Un arī šī viņu liecība
nebija vienāda. 60 Un tas augstais priesteris cēlās
viņu vidū, jautāja Jēzum un sacīja: "Vai Tu uz to
nekā neatbildi, ko šie pret Tevi liecina?" 61 Bet
Viņš cieta klusu un neatbildēja nenieka. Un atkal
tas augstais priesteris Viņam jautāja un uz Viņu
sacīja: "Vai Tu esi Kristus, tā Augsti teicamā Dēls?"
62 Bet Jēzus sacīja: "Es tas esmu. Un jūs redzēsiet
To Cilvēka Dēlu sēžam pie Tā Visuspēcīgā labās
rokas un nākam ar debess padebešiem." 63 Tad tas
augstais priesteris saplēsa savus svārkus un sacīja:
"Kam vēl vajag liecinieku? 64 Jūs Viņa zaimošanu
esat dzirdējuši! Kā jums šķiet?" Bet tie visi Viņu
notiesāja, ka Viņš nāvi esot pelnījis. 65 Un citi
iesāka Viņu apspļaudīt un apsegt Viņa vaigu un
Viņu sist dūrēm un uz Viņu sacīt: "Uzmini mūs,
pravietis būdams." Un tie sulaiņi Viņam sita vaigā.
66 Un kad Pēteris priekšnamā bija, tad viena no tā
augstā priestera kalponēm nāca, 67 Un redzēja,
ka Pēteris sildījās, un to uzlūkoja un sacīja: "Tu
arīdzan biji pie Tā Jēzus no Nacaretes." 68 Bet
viņš liedzās, sacīdams: "Es Viņu nepazīstu, nedz
zinu, ko tu runā." Un tas izgāja no tā priekšnama.
Un gailis dziedāja. 69 Un tā meita to atkal redzēja
un iesāka sacīt uz tiem, kas klāt stāvēja: "Šis
ir viens no tiem." 70 Bet tas atkal liedzās. Un
par mazu brīdi tie, kas apkārt stāvēja, atkal uz
Pēteri sacīja: "Patiesi, tu esi viens no tiem, jo
tu esi Galilejs, un tava valoda tiem ir līdzīga."
71 Un tas sāka nolādēties un nodievoties: "Es
nepazīstu To Cilvēku, par ko jūs runājiet." 72 Un
gailis dziedāja otru reizi; un Pēteris pieminēja
to vārdu, ko Jēzus uz to bija sacījis: "Pirms nekā
gailis divreiz dziedās, tu Mani trīs reiz aizliegsi;"
un viņš iesāka raudāt.

15 Un tūlit no rīta tie augstie priesteri ar tiem
vecajiem un rakstu mācītājiem un visa tā
augstā tiesa sarunājās, un tie sēja Jēzu, noveda un
nodeva Viņu Pilatum. 2 Un Pilatus Viņam jautāja:
"Vai Tu esi tas Jūdu ķēniņš?" Un Viņš atbildēja un
uz to sacīja: "Tu to saki." 3 Un tie augstie priesteri
Viņu gauži apsūdzēja. 4 Bet Pilatus Viņam atkal
vaicāja sacīdams: "Vai Tu nekā neatbildi? Redzi,
cik gauži tie Tevi apsūdz!" 5 Bet Jēzus neatbildēja
vairs nenieka, tā ka Pilatus brīnījās. 6 Bet uz
svētkiem tas viņiem atlaida vienu cietumnieku,
kuru tie prasīja. 7 Bet tur bija viens ar vārdu
Baraba, gūstīts ar tiem dumpiniekiem, kas dumpī
vienu bija nokāvuši. 8 Un tie ļaudis augšā sanākuši
iesāka prasīt, ka tiem tā darītu, kā allažiņ. 9 Bet

Pilatus tiem atbildēja un sacīja: "Vai jūs gribat,
ka es jums To Jūdu ķēniņu atlaižu?" 10 Jo viņš
zināja, ka tie augstie priesteri To no skaudības bija
nodevuši. 11 Bet tie augstie priesteri tiem ļaudīm
piekodināja, lai labāki tiem atlaistu to Barabu.
12 Bet Pilatus atbildēja un atkal uz tiem sacīja:
"Ko tad jūs gribat, lai daru Tam, ko jūs saucat
par Jūdu ķēniņu?" 13 Bet tie atkal brēca: "Sit
Viņu krustā." 14 Bet Pilatus uz tiem sacīja: "Ko
tad Viņš ļaunu darījis?" Bet tie vēl vairāk brēca:
"Sit Viņu krustā." 15 Bet Pilatus gribēdams tiem
ļaudīm izpatikt, tiem atlaida Barabu un nodeva
Jēzu, kad Viņu bija šaustījis, ka taptu krustā sists.
16 Bet tie karavīri Viņu noveda pilī, tas ir tiesas
namā, un sasauca visu to pulku. 17 Un tie Viņam
apvilka sarkanu mēteli, un kroni no ērkšķiem
nopinuši Viņam lika uz galvu. 18 Un tie iesāka
Viņu sveicināt: "Sveiks, Jūdu ķēniņ!" 19 Un sita
Viņa galvu ar niedri un Viņu apspļaudīja, un
ceļus locīja un Viņu pielūdza. 20 Un kad tie Viņu
bija apsmējuši, tad Viņam novilka to sarkano
mēteli un Viņam apvilka Viņa paša drēbes un
Viņu izveda, ka Viņu krustā sistu. 21 Un tie spieda
kādu, kas no lauka nākdams garām gāja, Sīmani
no Kirenes, Aleksandera un Rufa tēvu, ka Viņa
krustu nestu. 22 Un tie Viņu noveda pie tās vietas
Golgata, tas ir tulkots: pieres vieta. 23 Un Viņam
deva dzert vīnu, ar mirrēm sajauktu, bet Viņš to
neņēma. 24 Un kad To bija krustā situši, tad tie
izdalīja Viņa drēbes un meta kauliņus par tām, ko
kurš dabūtu. 25 Un tā bija tā trešā stunda, un Viņu
sita krustā. 26 Un tur virsraksts par Viņa vainu
bija virsū uzrakstīts: Tas Jūdu Ķēniņš. 27 Un līdz
ar Viņu sita krustā divas slepkavas, vienu pa labo,
otru pa kreiso roku. 28 Un tie raksti ir piepildīti,
kas saka: "Viņš ir līdzināts ļauna darītājiem." 29
Un tie, kas gāja garām, Viņu zaimoja, kratīja savas
galvas un sacīja: "Raugi, kā Tu Dieva namu noplēsi
un to uztaisi trejās dienās. 30 Palīdzies pats un
kāpi no krusta zemē." 31 Tāpat arīdzan tie augstie
priesteri ar tiem rakstu mācītājiem Viņu apmēdīja
un sacīja: "Citus Viņš pestījis, Sevi pašu Viņš
nevar pestīt. 32 Lai nu Kristus, tas Israēla ķēniņš,
no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam." Un
arī tie, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, Viņu
apsmēja. 33 Un ap sesto stundu palika tumšs pār
visu zemi līdz devītajai stundai. 34 Un ap devīto
stundu Jēzus stiprā balsī brēca saukdams: "Eli, Eli,
lama zabaktani!" Tas ir tulkots: Mans Dievs, Mans
Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis? 35 Un citi no
tiem, kas tur klāt stāvēja, kad to dzirdēja, sacīja:
"Redzi, Viņš sauc Eliju." 36 Bet viens tecēja un
pildīja sūkli ar etiķi un to lika uz niedri un Viņu
dzirdināja sacīdams: "Laidiet, redzēsim, vai Elija
nāks un Viņu noņems." 37 Bet Jēzus stiprā balsī
brēcis dvēseli izlaida. 38 Un priekškaramais auts
Dieva namā pārplīsa divējos gabalos no augšas
līdz zemei. 39 Bet tas virsnieks, kas tur klāt stāvēja
Viņam it pretī, redzēdams, ka Viņš tā brēkdams
garu bija izlaidis, sacīja: "Patiesi, šis cilvēks bija
Dieva Dēls." 40 Un tur bija arī sievas, kas no
tālienes skatījās; starp tām bija Marija Madaļa
un Marija, tā jaunākā, Jēkaba un Jāzepa māte, un
Salome, 41 Kas arīdzan, kad Viņš bija Galilejā,
Viņam bija gājušas pakaļ un Viņam kalpojušas,
un daudz citas, kas līdz ar Viņu bija nākušas uz
Jeruzālemi. 42 Un tās sataisāmās dienas vakarā,
tas ir tai svētā vakarā, 43 Jāzeps no Arimatijas,
viens godīgs runas kungs, kas pats arīdzan uz
Dieva valstību gaidīja, nāca un iegāja droši pie
Pilatus un izlūdzās Jēzus miesas. 44 Bet Pilatus
brīnījās, ka Tas jau bija nomiris, un to kapteini
aicinājis, tam jautāja, vai jau ilgi, kamēr Viņš
nomiris? 45 Un no tā kapteiņa izklausinājis, viņš
Jāzepam Jēzus miesas atvēlēja. 46 Un tas smalku
audekli pircis, Viņu noņēma un ietina tai smalkā
audeklī un Viņu ielika kapā, kas klintī bija izcirsts,
un pievēla akmeni priekš tā kapa durvīm. 47 Bet
Marija Madaļa un Marija, Jāzepa māte, skatījās,
kur Tas tapa nolikts.

16 Un kad tā svēta diena bija pagājusi, tad
Marija Madaļa un Marija, Jēkaba māte, un
Salome pirka dārgas svaidāmas zāles, ka tās nāktu
un Viņu svaidītu. 2 Un pirmajā nedēļas dienā ļoti
agri, saulei lecot, tās nāca pie kapa, 3 Un runāja
savā starpā: "Kas mums to akmeni novels no kapa
durvīm?" 4 Un paskatīdamās tās redzēja, ka tas
akmens bija novelts; jo tas bija ļoti liels. 5 Un
kapā iegājušas tās redzēja vienu jaunekli pa labo
roku sēžam, apģērbtu baltās garās drēbēs. Un tās
izbijās. 6 Bet viņš uz tām sacīja: "Neizbīstaties! Jūs
meklējat Jēzu no Nacaretes, kas bija krustā sists;
Tas ir augšām cēlies un nav šeitan. Redziet še to
vietu, kur Viņu nolika. 7 Bet noejat un sakāt to
Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jūsu priekšā
noies uz Galileju; tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš
jums ir sacījis." 8 Un tās steigšus izgāja ārā un
bēga no tā kapa, jo drebēšana un bailība tām bija
uzgājusi, un nesacīja nevienam nenieka, jo tās
bijās. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Bet kad Viņš bija uzcēlies
pirmajā nedēļas dienā it agri, tad Viņš parādījās
papriekš Marijai Madaļai, no kuras Viņš septiņus
velnus bija izdzinis. 10 Šī gāja un pasludināja tiem
mācekļiem, kas bija noskumuši un raudāja. 11
Un šie dzirdēdami, ka Viņš esot dzīvs un no tās

redzēts, neticēja. **12** Bet pēc tam, kad divi no tiem
staigāja, Jēzus tiem uz lauku ejot parādījās citā
ģīmī. **13** Un tie arīdzan nogājuši to tiem citiem
pasludināja, un tie arī viņiem neticēja. **14** Visupēc
Viņš parādījās tiem vienpadsmit pie galda sēžot
un norāja viņu neticību un sirds cietību, ka tie
nebija ticējuši tiem, kas pēc Viņa augšām celšanās
Viņu jau bija redzējuši. **15** Un Viņš uz tiem sacīja:
"Ejat pa visu pasauli un pasludinājiet evaņģēliju
visai radībai. **16** Kas tic un top kristīts, tas taps
svēts, bet kas netic, tas taps pazudināts. **17** Bet
šīs zīmes tiem ticīgiem ies līdz: Manā Vārdā tie
velnus izdzīs, jaunām mēlēm runās, **18** Čūskas
aizdzīs; un kad tie kādas nāvīgas zāles dzers, tad
tas tiem nekaitēs. Uz neveseliem tie rokas uzliks,
un tad viņi kļūs veseli." **19** Un Tas Kungs, kad Tas
ar tiem bija runājis, ir uzņemts debesīs un sēž pie
Dieva labās rokas. **20** Un tie izgāja un mācīja visās
malās, un Tas Kungs tiem palīdzēja strādāt un to
vārdu apstiprināja caur līdzejošām zīmēm.

Lūkas Evaņģelijs

1 Kad nu daudzi uzņēmušies sarakstīt stāstus
par tām lietām, kas mūsu starpā tik tiešām
notikušas, **2** Tā kā tie mums ziņu devuši, kas
no iesākuma paši tās redzējuši un Dieva vārda
kalpi bijuši: **3** Tad arī man likās labi esam, ka es
visas šīs lietas no pirmā gala it smalki izmeklējis,
pēc kārtas tev sarakstu, mans mīļais Teofil, **4**
Ka tu vari atzīt to īsteno mācības patiesību, kas
tev mācīta. **5** Hērodus, Jūdejas ķēniņa, laikā bija
viens priesteris, vārdā Zaharija, no Abijas kārtas,
un viņa sieva no Ārona meitām, un viņai vārds
bija Elizabete. **6** Un tie abi bija taisni Dieva
priekšā, nenoziedzīgi staigādami iekš visiem Tā
Kunga baušļiem un likumiem. **7** Un tiem nebija
neviena bērna; jo Elizabete bija neauglīga, un
tie abi jau bija piedzīvojuši labu vecumu. **8** Bet
notikās, viņam svēto priestera darbu Dieva priekšā
darot savā pienākamā kārtā, **9** Tad pēc priesteru
ieraduma viņam pienācās ieiet Tā Kunga namā un
kvēpināt. **10** Un viss ļaužu pulks ārā lūdza Dievu
tai kvēpināšanas stundā. **11** Bet viņam Tā Kunga
eņģelis parādījās, stāvēdams pie kvēpināšanas
altāra labās puses. **12** Un Zaharija to redzēdams
izbijās, un bailes tam uznāca. **13** Bet tas eņģelis uz
to sacīja: "Nebīsties, Zaharija, jo tava lūgšana ir
paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu,
un tu viņa vārdu sauksi: Jānis. **14** Un tev būs prieks
un līksmība, un daudzi par viņa piedzimšanu
priecāsies. **15** Jo viņš būs liels Tā Kunga priekšā,
vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers un vēl savas
mātes miesās viņš taps piepildīts ar Svētu Garu.
16 Un viņš daudz no Israēla bērniem atgriezīs pie
Tā Kunga, sava Dieva. **17** Un viņš ies Viņa priekšā
Elijas garā un spēkā, atgriezdams tēvu sirdis pie
bērniem un neklausīgos pie taisno gudrības, Tam
Kungam sataisīt gatavus ļaudis." **18** Un Zaharija
sacīja uz to eņģeli: "Kā es to zināšu? Jo es esmu
vecs, un mana sieva jau ir vecīga." **19** Un tas
eņģelis atbildēja un uz to sacīja: "Es esmu Gabriēls,
kas stāv Dieva priekšā, un esmu sūtīts ar tevi
runāt un tev pasludināt šo prieka vēsti. **20** Un
redzi, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai
dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi
ticējis maniem vārdiem, kas notiks savā laikā." **21**
Un tie ļaudis gaidīja uz Zahariju un brīnījās par
viņa kavēšanos Dieva namā. **22** Un ārā iznācis tas
nevarēja uz tiem runāt, un tie nomanīja, ka viņš
Dieva namā bija redzējis kādu parādīšanu, un viņš
tiem meta ar roku un palika mēms. **23** Un notikās,
kad viņa kalpošanas dienas bija pabeigtas, tad viņš
nogāja uz savām mājām. **24** Un pēc šīm dienām
Elizabete, viņa sieva, tapa grūta un paslēpās
piecus mēnešus sacīdama: **25** "Tā Tas Kungs man
ir darījis tanīs dienās, kad Viņš mani uzlūkojis, no
manis atņemt manu kaunu starp cilvēkiem." **26**
Un sestā mēnesī eņģelis Gabriēls no Dieva tapa
sūtīts uz Galilejas pilsētu ar vārdu Nacarete **27** Pie
jumpravas, kas bija saderēta vīram, kam vārds
Jāzeps, no Dāvida cilts, un tās jumpravas vārds
bija Marija. **28** Un pie tās ienācis tas eņģelis sacīja:
"Esi sveicināta, tu apžēlotā, Tas Kungs ar tevi,
tu augsti teicama starp sievām." **29** Bet viņa to
redzēdama iztrūkās par viņa valodu un domāja pie
sevis, kas tā par sveicināšanu? **30** Un tas eņģelis
uz to sacīja: "Nebīsties, Marija, jo tu žēlastību esi
atradusi pie Dieva. **31** Un redzi, tu tapsi grūta
savās miesās un dzemdēsi Dēlu un sauksi Viņa
vārdu: Jēzus. **32** Tas būs liels un taps nosaukts
Tā Visuaugstākā Dēls, un Dievs Tas Kungs Tam
dos Viņa tēva Dāvida krēslu. **33** Un Viņš valdīs
pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs
gals." **(aiōn g165)** **34** Bet Marija sacīja uz to eņģeli:
"Kā lai tas notiek? Jo es no vīra nezinos." **35** Un
tas eņģelis atbildēja un uz to sacīja: "Tas Svētais
Gars nāks pār tevi un Tā Visuaugstākā spēks tevi
apēnos, tāpēc arī Tas Svētais, kas no tevis dzims,
taps nosaukts Dieva Dēls. **36** Un redzi, Elizabete,
tava radiniece, savā vecumā arīdzan ir grūta ar
dēlu un iet tagad sestā mēnesī, kurai tāda slava,
ka esot neauglīga. **37** Jo Dievam nekāda lieta nav
neiespējama." **38** Bet Marija sacīja: "Redzi, es
esmu Tā Kunga kalpone, lai man notiek pēc tava
vārda." Un tas eņģelis no tās aizgāja. **39** Un Marija
cēlās tanīs dienās un steidzās iet pār tiem kalniem
uz vienu pilsētu iekš Jūda, **40** Un iegāja Zaharijas
namā un sveicināja Elizabeti. **41** Un notikās, kad
Elizabete Marijas sveicināšanu dzirdēja, tad tas
bērniņš uzlēca viņas miesās, un Elizabete tapa
Svēta Gara pilna. **42** Un viņa stiprā balsī sauca
un sacīja: "Tu esi augsti teicama starp sievām un
augsti teicams ir tavas miesas auglis. **43** Un kā tas
man notiek, ka mana Kunga māte nāk pie manis?
44 Jo redzi, tikko tavas sveicināšanas balss manās
ausīs atskanēja, tad tas bērniņš manās miesās ar
līksmību uzlēca. **45** Un svētīga tu, kas esi ticējusi,
jo tas taps piepildīts, kas tev no Tā Kunga sacīts."
46 Un Marija sacīja: "Mana dvēsele teic augsti To
Kungu, **47** Un mans gars priecājās par Dievu, manu
Pestītāju. **48** Jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones
zemību; redzi, no šī laika visi bērnu bērni mani
teiks svētīgu. **49** Jo Tas Spēcīgais lielas lietas pie
manis darījis; un svēts ir Viņa Vārds. **50** Un Viņa
žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu
bīstas. **51** Viņš darījis varenus darbus ar Savu

elkoni un izkaisījis, kas ir lieli savā sirds prātā.
52 Viņš varenos nogrūdis no augstiem krēsliem,
un pacēlis pazemīgos. 53 Izsalkušos Viņš pildījis
ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus. 54
Viņš uzņēmis Savu kalpu Israēli un pieminējis
Savu žēlastību, 55 Kā Viņš runājis mūsu tēviem,
Ābrahāmam un viņa bērniem mūžīgi." (aiōn g165)
56 Un Marija palika pie tās kādus trīs mēnešus,
pēc tam viņa atgriezās atpakaļ uz savām mājām.
57 Un Elizabetes laiks nāca, ka tai bija dzemdēt, un
viņa dzemdēja dēlu. 58 Un viņas kaimiņi un radi
dzirdēja, ka Tas Kungs lielu žēlastību pie tās bija
darījis, un tie priecājās līdz ar viņu. 59 Un notikās
astotā dienā, tad tie nāca, to bērniņu apgraizīt,
un pēc viņa tēva vārda to sauca Zahariju. 60 Un
viņa māte atbildēja un sacīja: "Nē, bet to būs
nosaukt Jānis." 61 Un tie viņai sacīja: "Neviena
nav tavos rados, kam tāds vārds." 62 Un tie prasīja
zīmes no viņa tēva, kā viņš gribētu, lai to sauc.
63 Un tas galdiņu prasījis rakstīja tā: viņa vārds
ir Jānis. Par to visi brīnījās. 64 Un tūdaļ viņa
mute atdarījās, un viņa mēle tapa atraisīta, un tas
runāja, Dievu slavēdams. 65 Un izbailes uznāca
visiem kaimiņiem, un visa šī lieta tapa zināma
pa visiem Jūdu zemes kalniem. 66 Un visi, kas to
dzirdēja, to ņēma pie sirds un sacīja: "Kas būs ar
šo bērniņu? Jo Tā Kunga roka bija ar viņu." 67 Un
viņa tēvs Zaharija tapa Svēta Gara pilns, sludināja
un sacīja: 68 "Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs,
jo tas Savus ļaudis piemeklējis un pestījis. 69 Un
mums uzcēlis pestīšanas ragu Sava kalpa Dāvida
namā. 70 Kā Tas pirmajos laikos runājis caur Savu
svēto praviešu muti; (aiōn g165) 71 Ka Viņš mūs
pestītu no mūsu ienaidniekiem un no visu to
rokas, kas mūs ienīst; 72 Un parādītu žēlastību
mūsu tēviem un pieminētu Savu svēto derību
73 Un to stipro solīšanu, ko Viņš mūsu tēvam
Ābrahāmam ir zvērējis, mums dot, 74 Ka mēs,
no savu ienaidnieku rokām pestīti, Viņam bez
bailības kalpojam 75 Iekš svētības un taisnības
Viņa priekšā visu savu mūžu. 76 Un tu, bērniņ,
tapsi nosaukts tā Visuaugstākā pravietis; un tu
Tam Kungam iesi priekšā, Viņa ceļus sataisīt, 77
Un Viņa ļaudīm dot pestīšanas atzīšanu uz grēku
piedošanu, 78 Mūsu Dieva sirsnīgas žēlastības dēļ
caur ko tas auseklis no augstības mūs apraudzījis;
79 Ka tas tiem atspīdētu, kas sēž tumsībā un nāves
ēnā, un mūsu kājas atgrieztu uz miera ceļu." 80
Un tas bērniņš auga un garā stiprinājās, un bija
tuksnesī līdz tai dienai, kad tas parādījās priekš
Israēla ļaudīm.

2 Un notika tanī laikā, ka grāmatas no ķeizara
Augusta tapa izsūtītas, ka visa pasaule taptu
uzrakstīta. 2 Un šī pirmā uzrakstīšana notika
to brīdi, kad Kirenijus Sīrijā valdīja. 3 Un visi
nogāja, ka liktos pierakstīties, ikviens savā cilts
pilsētā. 4 Tad arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretes
pilsētas, nogāja uz Jūdu zemi, uz Dāvida pilsētu,
vārdā Bētlemi, tāpēc ka tas bija no Dāvida rada
un cilts, 5 Ka liktos pierakstīties ar Mariju, savu
saderēto sievu, kas bija grūta. 6 Un notikās, tiem
turpat esot, tas laiks atnāca, ka tai bija dzemdēt.
7 Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un tā
To ietina autiņos un To lika silē, jo tiem citur
nebija rūmes tai mājas vietā. 8 Un gani bija ap
to pašu vietu laukā pie laidariem, tie nomodā
būdami naktī savus lopus sargāja. 9 Un redzi, Tā
Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga
spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. 10 Un tas
eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstaties, jo redzi, es
jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm
notiks; 11 Jo jums šodien Tas Pestītājs dzimis,
kas ir Kristus, Tas Kungs, Dāvida pilsētā. 12 Un
to ņematies par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos
ietītu un silē gulošu." 13 Un tūdaļ tur pie tā eņģeļa
bija tas debesu draudzības pulks; tie Dievu slavēja
un sacīja: 14 "Gods Dievam augstībā un miers virs
zemes un cilvēkiem labs prāts." 15 Un notikās, kad
tie eņģeļi no tiem uz debesīm bija aizgājuši, tad tie
gani runāja savā starpā: ejam tad nu uz Bētlemi,
raudzīt, kas tur noticis, kā Tas Kungs mums licis
ziņu dot. 16 Un tie steigdamies nāca un atrada
gan Mariju, gan Jāzepu un To bērniņu, silē gulošu.
17 Bet kad tie to bija redzējuši, tad tie izpauda to
vārdu, kas tiem par To bērnu bija sacīts. 18 Un
visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par to valodu, ko
tie gani tiem bija sacījuši. 19 Bet Marija visus tos
vārdus paturēja, tos savā sirdī apdomādama. 20
Un tie gani griezās uz mājām, godāja un teica
Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši,
kā uz tiem bija sacīts. 21 Un kad astoņas dienas
bija pagājušas, ka tas bērns taptu apgraizīts, tad
Viņa vārdu nosauca Jēzu, kā no tā eņģeļa bija
sacīts, pirms Viņš bija ieņemts mātes miesās. 22
Un kad viņu šķīstīšanas dienas nāca pēc Mozus
bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, ka
To stādītu Tā Kunga priekšā. 23 (Kā Tā Kunga
bauslībā stāv rakstīts: ikviena pirmdzimtība no
vīriešu kārtas lai top nosaukta Tam Kungam
svēta); 24 Ka tie arī to upuri dotu, kā Tā Kunga
bauslībā ir sacīts: vienu pāri ūbeļu baložu vai divus
jaunus baložus. 25 Un redzi, viens cilvēks bija
Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns
un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu,
un Tas Svētais Gars bija iekš viņa. 26 Tam no Svētā
Gara bija pasludināts, ka nāvi neredzēšot, iekams

Tā Kunga Svaidīto nebūšot redzējis. 27 Tas nāca
Dieva namā no Svētā Gara skubināts; un kad tie
vecāki To Jēzus bērnu ienesa, ka ar To darītu pēc
bauslības ieraduma, 28 Tad To uz savām rokām
ņēmis, viņš Dievu teica un sacīja: 29 "Kungs, lai
nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; 30
Jo manas acis Tavu pestīšanu redzējušas, 31 Ko
Tu esi sataisījis priekš visiem ļaudīm, 32 Gaismu,
apgaismot pagānus, un par slavu Taviem Israēla
ļaudīm." 33 Un Jāzeps un viņa māte brīnījās par
to, ko viņš runāja. 34 Un Sīmeans tos svētīja un
sacīja uz Mariju, Viņa māti: "Redzi, Šis ir likts par
krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm iekš
Israēla, un par zīmi, kam top pretī runāts, 35
Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, ka
daudz siržu domas taps zināmas." 36 Un tur bija
viena praviete, Anna, Fānuēļa meita, no Ašera
cilts, tā bija ļoti veca, un pēc savas jumpravības
bija dzīvojusi septiņus gadus ar savu vīru. 37 Un
tā bija atraitne pie astoņdesmit četriem gadiem;
tā neatstājās no Dieva nama, ar gavēšanu un
lūgšanu Dievam kalpodama dienās, naktīs. 38 Tā
arīdzan tai pašā stundā piegāja un teica To Kungu,
par To runādama uz visiem, kas uz pestīšanu
Jeruzālemē gaidīja. 39 Un visu pabeiguši pēc Tā
Kunga bauslības, tie atkal griezās uz Galileju,
uz savu pilsētu Nacareti. 40 Bet Tas Bērns auga
un palika stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva
žēlastība bija pie Viņa. 41 Un Viņa vecāki gāja ik
gadus uz Jeruzālemi Lieldienas svētkos. 42 Un kad
Viņš bija divpadsmit gadus vecs, tad tie pēc svētku
ieraduma gāja uz Jeruzālemi. 43 Un kad tās svētās
dienas bija pagalam, tad tiem atkal uz mājām
ejot Tas Bērns Jēzus palika Jeruzālemē, un Jāzeps
un Viņa māte to nezināja. 44 Bet tie domāja, ka
Tas esot pie tiem ceļa biedriem; un vienas dienas
gājumu nākuši, tie To meklēja pie radiem un
pazīstamiem. 45 Un kad tie To neatrada, tad tie
gāja atpakaļ uz Jeruzālemi, To meklēdami. 46 Un
notikās, pēc trim dienām tie Viņu atrada baznīcā
sēžam starp tiem mācītājiem, tos dzirdot un tos
jautājot. 47 Un visi, kas Viņu dzirdēja, iztrūkušies
brīnījās par Viņa saprašanu un Viņa atbildēšanu.
48 Un Viņu ieraudzījuši, tie pārbijās; un Viņa māte
uz To sacīja: mans dēls, kāpēc Tu mums tā esi
darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm
esam meklējuši. 49 Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam
jūs Mani esat meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man
iekš Mana Tēva lietām jādarbojas?" 50 Bet tie to
vārdu neizprata, ko Viņš uz tiem sacīja. 51 Un
Viņš nogāja tiem līdz un nāca uz Nacareti un bija
tiem paklausīgs. Bet Viņa māte visus šos vārdus
paturēja savā sirdī. 52 Un Jēzus pieņēmās gudrībā,
augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.

3 Piecpadsmitā ķeizara Tiberijus valdīšanas gadā,
kad Poncius Pilatus bija zemes valdītājs Jūdejā
un Hērodus valdnieks Galilejā un Filips, viņa
brālis, valdnieks Iturejā un Trakonites tiesā un
Lizanijus valdnieks Abilenē, 2 Apakš tiem augstiem
priesteriem Annasa un Kajafasa, Dieva vārds
notika uz Jāni, Zaharijas dēlu, tuksnesī. 3 Un
viņš gāja pa visu Jardānes apgabalu, sludinādams
kristību uz atgriešanos no grēkiem par grēku
piedošanu. 4 Itin kā rakstīts pravieša Jesajas
grāmatā, kas saka: "Saucēja balss tuksnesī:
"Sataisiet Tā Kunga ceļu, dariet līdzenas Viņa
tekas. 5 Visas ielejas lai top pildītas, un visi kalni
un pakalni lai top zemoti, un kas nelīdzens, lai
top līdzens, un kas celmains, par staigājamu ceļu;
6 Un visa miesa redzēs Tā Kunga pestīšanu."" 7
Tāpēc viņš sacīja uz tiem ļaudīm, kas izgāja, ka no
viņa tiktu kristīti: "Jūs odžu dzimums, kas jums
ir rādījis izbēgt no nākamās dusmības? 8 Tāpēc
nesiet pienākamus atgriešanās augļus; un nesākat
savā prātā sacīt: "Mums ir Ābrahāms par tēvu."
Jo Es jums saku, ka Dievs no šiem akmeņiem
Ābrahāmam spēj bērnus radīt. 9 Jau arī cirvis
kokiem pie saknes pielikts; tāpēc ikkatrs koks,
kas nenes labus augļus, top nocirsts un ugunī
iemests." 10 Un tie ļaudis tam jautāja un sacīja:
"Ko tad mums būs darīt?" 11 Viņš atbildēja un uz
tiem sacīja: "Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam
nav; un kam ir barība, lai dara tāpat." 12 Bet arī
muitnieki nāca, ka liktos kristīties, un uz to sacīja:
"Mācītāj, ko mums būs darīt?" 13 Un viņš uz tiem
sacīja: "Neņemiet vairāk, nekā jums ir nospriests."
14 Bet arī karavīri tam jautāja un sacīja: "Ko tad
mums būs darīt?" Un viņš uz tiem sacīja: "Nedariet
nevienam pāri, neapmelojiet nevienu un esat
mierā ar savu algu." 15 Bet tiem ļaudīm gaidot un
visiem savā prātā par Jāni domājot, vai tas neesot
Kristus, 16 Jānis visiem atbildēja sacīdams: "Es jūs
gan kristīju ar ūdeni, bet Viens nāks, spēcīgāks,
nekā es, Tam es neesmu cienīgs atraisīt Viņa
kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svētu Garu un
uguni; 17 Tam vēteklis rokā, un Viņš tīrīs Savu
klonu caur caurim un sakrās kviešus Savā klētī,
bet pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni." 18
Arī vēl daudz citu ko mācīdams, viņš pasludināja
tiem ļaudīm prieka vēsti. 19 Bet Hērodus, viens
no tiem četriem valdniekiem, no viņa pārmācīts
Hērodeijas, Filipa, sava brāļa, sievas dēļ, un visa
ļauna dēļ, ko Hērodus bija darījis, 20 Pie visa
tā arī šo vēl darīja, ka Jāni ieslēdza cietumā. 21
Un notikās, kad visi ļaudis tapa kristīti, un arī

Jēzus bija kristīts un Dievu pielūdza, tad debesis
atvērās, 22 Un Svētais Gars nolaidās uz Viņu
redzamā ģīmī kā balodis; un balss atskanēja no
debesīm sacīdama: "Tu esi Mans mīļais Dēls, pie
Tevis Man ir labs prāts." 23 Un Viņš pats, Jēzus,
bija trīsdesmitā gadā un bija pēc ļaužu domām
Jāzepa dēls, tas bija Elus dēls, 24 Tas Matata, tas
Levja, tas Melkus, tas Janna, tas Jāzepa dēls, 25
Tas Matatijas, tas Amosa, tas Naūma, tas Eslus,
tas Nagaja dēls, 26 Tas Maāta, tas Matatijas,
tas Zemeja, tas Jāzepa, tas Jūdas dēls, 27 Tas
Jāņa, tas Rezas, tas Corobabeļa, tas Zalatiēļa, tas
Nerus dēls, 28 Tas Melķus, tas Addas, tas Kozama,
tas Elmodama, tas Era dēls, 29 Tas Jāzepa, tas
Eliēcera, tas Jorema, tas Matata, tas Levja dēls,
30 Tas Sīmeana, tas Jūdas, tas Jāzepa, tas Jonana,
tas Eliaķima dēls, 31 Tas Meleas, tas Menas, tas
Matatas, tas Natana, tas Dāvida dēls, 32 Tas Isajus,
tas Obeda, tas Boasa, tas Zalmana, tas Nahšona
dēls, 33 Tas Aminadaba, tas Arama, tas Hecrona,
tas Vāreca, tas Jūdas dēls, 34 Tas Jēkaba, tas Īzaka,
tas Ābrahāma, tas Tārus, tas Nahora dēls, 35 Tas
Serugs, tas Regus, tas Pelegs, tas Ēbera, tas Šalus
dēls, 36 Tas Kainana, tas Arvaksada, tas Zema,
tas Noas, tas Lāmeha dēls, 37 Tas Matuzalas, tas
Enoha, tas Jareda, tas Mahalaleēla, tas Kainana
dēls, 38 Tas Enosa, tas Seta, tas Ādama dēls, tas
Dieva.

4 Bet Jēzus, Svēta Gara pilns, nāca atpakaļ no
Jardānes un no Tā Gara tapa vests tuksnesī.
2 Tur Viņš četrdesmit dienas no velna tapa
kārdināts; un tanīs dienās nebaudīja nenieka, un
kad tās bija pagājušas, tad pēc Viņam gribējās ēst.
3 Un velns uz Viņu sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls,
tad saki šim akmenim, lai tas top par maizi." 4
Bet Jēzus tam atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts:
cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena
Dieva vārda." 5 Un velns Viņu veda uz ļoti augstu
kalnu un Tam rādīja visas pasaules valstis vienā
acumirklī. 6 Un velns uz Viņu sacīja: "Es Tev
došu visu šo varu un šo godību, jo tā man ir
nodota, un kam es gribu, tam es to dodu. 7 Kad
Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs." 8
Un Jēzus tam atbildēja sacīdams: "Atkāpies no
Manis; jo stāv rakstīts: tev būs pielūgt To Kungu,
savu Dievu, un Viņam vien kalpot." 9 Un tas Viņu
veda uz Jeruzālemi, un Viņu cēla Dieva nama
jumta galā un sacīja uz Viņu: "Ja Tu esi Dieva
Dēls, tad nolaidies no šejienes zemē. 10 Jo stāv
rakstīts: Viņš Saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs,
Tevi pasargāt, 11 Un tie Tevi uz rokām nesīs, ka
Tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi." 12 Un
Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ir sacīts: tev To
Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt." 13 Un velns
visu savu kārdināšanu beidzis, no Viņa atstājās
līdz savam laikam. 14 Un Jēzus Gara spēkā griezās
atpakaļ uz Galileju, un Viņa slava izpaudās pa visu
apkārtēju zemi. 15 Un Viņš mācīja viņu baznīcās
un tapa slavēts no visiem. 16 Un Viņš nāca uz
Nacareti, kur bija audzināts, un pēc Sava ieraduma
svētdienā iegāja baznīcā, un Viņš pacēlās lasīt. 17
Un Viņam deva pravieša Jesajas grāmatu, un to
grāmatu atvēris, Viņš atrada to vietu, kur bija
rakstīts: 18 "Tā Kunga gars ir uz Manis, tāpēc Viņš
Mani svaidījis, nabagiem sludināt prieka vēsti,
tos, kam sagrauztas sirdis, dziedināt, cietuma
ļaudīm sludināt atsvabināšanu, un akliem gaismu,
salauztos palaist vaļā, 19 Pasludināt Tā Kunga
žēlastības gadu." 20 Un to grāmatu aiztaisījis,
Viņš to deva tam sulainim un apsēdās. Un visi,
kas tur bija baznīcā, savas acis meta uz Viņu. 21
Un Viņš iesāka uz tiem sacīt: "Šodien šis raksts
ir piepildīts jūsu ausīs." 22 Un visi Viņam deva
liecību un brīnījās par tādiem žēlastības vārdiem,
kas no Viņa mutes izgāja, un sacīja: "Vai šis nav
Jāzepa dēls?" 23 Un Viņš uz tiem sacīja: "Jūs
laikam gan uz Mani sacīsiet šo sakāmu vārdu:
ārsts, dziedini pats sevi! Visu, ko esam dzirdējuši,
kā noticis Kapernaūmā, to dari arī še Savā tēva
pilsētā." 24 Un Viņš sacīja: "Patiesi, Es jums saku:
neviens pravietis nav pieņēmīgs savā tēva pilsētā.
25 Bet tiešām, Es jums saku: Daudz atraitņu bija
Elijas laikā iekš Israēla, kad debess bija aizslēgta
trīs gadus un sešus mēnešus, ka liels bads uzgāja
visai tai zemei. 26 Un Elija nekļuva sūtīts pie
nevienas no tām, kā vien pie vienas atraitnes
uz Sareptu Sidonijā. 27 Un daudz spitālīgu bija
pravieša Elišas laikā iekš Israēla, un neviens no
tiem netapa šķīstīts, kā vien Naēmans no Sīrijas."
28 Un to dzirdēdami, visi baznīcā tapa dusmu
pilni. 29 Un cēlušies To izstūma no pilsētas ārā un
veda uz kalna malu, kur viņu pilsēta stāvēja, ka
To nogāztu zemē. 30 Un caur viņu vidu iedams
Viņš aizgāja. 31 Un Viņš nogāja uz Kapernaūmu,
Galilejas pilsētu, un tos mācīja svētdienās, 32 Un
tie ļoti brīnījās par Viņa mācību, jo Viņa vārdi
bija vareni. 33 Un tur baznīcā bija viens cilvēks,
tam bija nešķīsta velna gars, un tas brēca stiprā
balsī 34 Sacīdams: "Vai! kas mums ar Tevi, Jēzu no
Nacaretes? Vai Tu esi nācis, mūs nomaitāt? Es
Tevi pazīstu, kas Tu esi, Tas Dieva Svētais." 35
Un Jēzus to apdraudēja sacīdams: "Paliec klusu
un izej no tā." Un velns to raustīja viņu vidū un
izgāja no tā, tam neko ļauna nepadarījis. 36 Un
izbailes uznāca visiem un tie runāja savā starpā
sacīdami: "Kas tas par vārdu? Jo Viņš ar varu un

spēku pavēl nešķīstiem gariem, un tie atstājās.”
37 Un Viņa slava izgāja pa visu apkārtēju zemi. 38
Un cēlies no tās baznīcas, Viņš nonāca Sīmaņa
namā. Bet Sīmaņa sievas māte gulēja ar grūtu
drudzi, un tie viņas dēļ To lūdza. 39 Un Viņš
galvgalā pie tās piestājies apdraudēja to drudzi
un tas no tās atstājās; un tā tūdaļ cēlās un viņiem
kalpoja. 40 Un kad saule bija nogājusi, tad visi,
kam bija neveseli ar dažādām sērgām, tos noveda
pie Viņa; un Viņš ikkatram no tiem rokas uzlika
un tos dziedināja. 41 Un tur arī velni no daudziem
atstājās, brēkdami un sacīdami: “Tu esi Kristus,
Dieva Dēls!” Un Viņš tos apdraudēja un tiem
neļāva teikt, ka tie zināja, Viņu esam Kristu. 42
Un gaismai austot Viņš iziedams gāja uz tuksnesi.
Un tie ļaudis Viņu meklēja un pie Viņa nogāja un
Viņu turēja, lai no tiem neaizietu. 43 Un Viņš uz
tiem sacīja: “Arī tām citām pilsētām Man pienākas
sludināt Dieva valstības priecas mācību, jo tāpēc
Es esmu sūtīts.” 44 Un Viņš sludināja Galilejas
baznīcās.

5 Bet notikās, kad tie ļaudis pie Viņa spiedās,
Dieva vārdu dzirdēt, un Viņš stāvēja pie
Ģenecaretes ezera, 2 Tad Viņš redzēja divas laivas
pie ezera stāvam, bet tie zvejnieki bija izkāpuši un
mazgāja savus tīklus. 3 Bet Viņš kāpa vienā laivā,
kas Sīmanim piederēja, un tam lūdza, maķenīt no
malas nocelt, un Viņš nosēdās un mācīja tos ļaudis
no tās laivas. 4 Un beidzis runāt Viņš uz Sīmani
sacīja: “Dodies uz augšu, un izmetiet savus tīklus,
ka jūs lomu velkat.” 5 Un Sīmanis atbildēja un uz
Viņu sacīja: “Kungs, mēs cauru nakti strādājuši
un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu
es to tīklu gribu izmest.” 6 Un kad tie to darīja,
tad tie saņēma lielu pulku zivju, tā ka viņu tīkls
saplīsa. 7 Un tie meta ar roku saviem biedriem,
kas bija otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un tie
nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tik
negrima. 8 Kad Sīmanis Pēteris to redzēja, tad
viņš krita Jēzum pie kājām un sacīja: “Kungs, izej
no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” 9 Jo tam
izbailes bija uzgājušas un visiem, kas pie viņa bija,
par šo lomu, ko tie bija vilkuši; 10 Tā arī Jēkabam
un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa biedriem. Un
Jēzus sacīja uz Sīmani: “Nebīsties, jo no šī laika
tev būs cilvēkus zvejot.” 11 Un tie vilka savas
laivas pie malas un, visas lietas atstājuši, gāja
Viņam pakaļ. 12 Un notikās, kad Viņš tur bija
vienā pilsētā, redzi, tad viens cilvēks, spitālības
pilns, Jēzu redzēdams nometās uz savu vaigu,
Viņu pielūdza un sacīja: “Kungs, ja Tu gribi, tad
Tu mani vari šķīstīt.” 13 Un roku izstiepis, Viņš
to aizskāra sacīdams: “Es gribu, topi šķīstīts.”
Un tūdaļ spitālība no tā nozuda. 14 Un Viņš
tam pavēlēja, nevienam to nesacīt: “Bet noej un
rādies priesterim un upurē par savu šķīstīšanu,
ko Mozus ir pavēlējis tiem par liecību.” 15 Un
Viņa slava jo vairāk izpaudās, un daudz ļaudis
sapulcējās, Viņu dzirdēt un tapt dziedināti no
savām slimībām. 16 Bet Viņš nogāja tuksnesī
un pielūdza Dievu. 17 Un notikās kādā dienā
Viņam mācot, tad tur farizeji sēdēja un bauslības
mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un
Jūdejas un Jeruzālemes miestiem. Un Tā Kunga
spēks parādījās Viņam dziedinājot, 18 Un redzi,
vīri nesa uz gultas vienu cilvēku, tas bija melmeņu
sērdzīgs; un tie meklēja, to ienest un nolikt Viņa
priekšā. 19 Un neatrazdami, kur viņu ienest, to
ļaužu dēļ, tie uzkāpa jumtā un to nolaida caur
griestiem ar gultu pašā vidū Jēzum priekšā. 20 Un
Tas viņu ticību redzēdams uz to sacīja: “Cilvēks,
tavi grēki tev ir piedoti.” 21 Un tie rakstu mācītāji
un farizeji iesāka domāt pie sevis un sacīt: “Kas
Tas tāds, ka Tas runā Dieva zaimošanas? Kas var
grēkus piedot kā vien Tas Vienīgais Dievs?” 22
Bet nomanīdams viņu domas, Jēzus atbildēja un
uz tiem sacīja: “Ko jūs domājat savās sirdīs? 23
Kas ir vieglāki sacīt: tavi grēki tev ir piedoti, vai
sacīt: celies un staigā? 24 Bet lai jūs zināt, ka
Tam Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes, grēkus
piedot, (tad Viņš uz to melmeņu sērdzīgo sacīja:)
Es tev saku: celies un ņem savu gultu un ej uz
savām mājām!” 25 Un tas tūdaļ viņiem redzot
pacēlās, paņēma to, uz ko tas bija gulējis, un
aizgāja uz savām mājām Dievu slavēdams. 26 Un
brīnīšanās visiem uzgāja, un tie slavēja Dievu: un
tie bijāšanas pilni sacīja: “Mēs šodien brīnuma
lietas esam redzējuši.” 27 Un pēc tam Viņš izgāja
un ieraudzīja vienu muitnieku, vārdā Levi, pie
muitas sēžam un uz to sacīja: “Nāc Man pakaļ.” 28
Un visu atstājis tas cēlās un gāja Viņam pakaļ. 29
Un Levi Viņam taisīja lielu mielastu savā namā,
un tur bija liels pulks muitnieku un citu, kas līdz
ar tiem apsēdās. 30 Un tie rakstu mācītāji un
farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem un sacīja:
“Kāpēc jūs ēdat un dzerat ar muitniekiem un
grēciniekiem?” 31 Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: “Veseliem ārstus nevajag, bet vājiem. 32
Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgriešanās
no grēkiem, bet grēcinekus.” 33 Bet tie uz Viņu
sacīja: “Kāpēc Jāņa mācekļi tik daudz gavē un
Dievu lūdz, tā kā arī tie farizeju mācekļi, bet tavi
ēd un dzer?” 34 Bet Viņš uz tiem sacīja: “Kāzu
ļaudīm jūs nevarat likt gavēt, kamēr brūtgāns pie
viņiem. 35 Bet nāks dienas, kad brūtgāns tiem
būs atņemts, tanīs dienās tad tie gavēs.” 36 Un

Viņš sacīja uz tiem arī līdzību: "Neviens neliek
ielāpu no jaunām drēbēm uz vecām; citādi viņš tik
saplēsīs tās jaunās, un tas ielāps no tām jaunām
nederēs uz tām vecām. 37 Un neviens nelej jaunu
vīnu vecos ādas traukos; citādi tas jaunais vīns tos
traukus pārplēsīs un izgāzīsies, un tie trauki ies
bojā; 38 Bet jaunu vīnu būs liet jaunos traukos,
tad abi kopā paliek veseli. 39 Un nevienam, kas to
veco dzēris, tūdaļ neiegribās tā jaunā, jo tas saka:
tas vecais ir labāks."

6 Un notikās vienā svētdienā Viņam caur labību
ejot, ka Viņa mācekļi vārpas plūca un ēda, ar
rokām tās izberzdami. 2 Bet kādi no farizejiem
uz tiem sacīja: "Kam jūs dariet, ko svētdienās
darīt nav brīv?" 3 Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids ir darījis,
kad tas bija izsalcis līdz ar tiem, kas pie viņa
bija? 4 Ka tas ir iegājis Dieva namā un tās Dievam
noliktās maizes ņēmis un ēdis un devis arī tiem,
kas pie viņa bija, kādas ēst nevienam nav brīv
kā vien priesteriem." 5 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Tas Cilvēka Dēls ir kungs arī par svētdienu." 6
Bet atkal citā svētdienā Viņam baznīcā ejot un
mācot notikās, ka tur bija cilvēks, kam labā roka
bija nokaltusi. 7 Bet tie rakstu mācītāji un farizeji
uz Viņu glūnēja, vai Viņš svētdienā nedziedinās,
ka atrastu vainas pie Viņa. 8 Bet tas Viņu domas
nomanīja un sacīja uz to cilvēku, kam tā nokaltusi
roka bija: "Celies un stājies šeit vidū!" Un tas
cēlās un nostājās. 9 Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Es
jums ko vaicāšu: vai ir brīv svētdienā labu darīt,
vai ļaunu darīt, dzīvību glābt vai maitāt?" 10 Un
tos visapkārt uzlūkojis, Viņš uz to cilvēku sacīja:
"Izstiep savu roku!" Un tas tā darīja; un viņa
roka tam atkal tapa vesela, itin kā tā otra. 11 Un
tie tapa trakuma pilni un sarunājās savā starpā,
ko Jēzum darīt. 12 Bet notikās tanīs dienās, ka
Viņš izgāja uz to kalnu Dievu lūgt; un Viņš palika
cauru nakti Dieva lūgšanā. 13 Un kad gaisma ausa,
tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja
no tiem divpadsmit, kurus Viņš arī nosauca par
apustuļiem: 14 Sīmani, ko Viņš arī nosauca Pēteri,
un Andreju, viņa brāli, Jēkabu un Jāni, Filipu un
Bērtuli, 15 Mateju un Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu,
un Sīmani, kas ir nosaukts Zelotes, 16 Jūdu, Jēkaba
dēlu, un Jūdasu Iskariotu, kas palika par nodevēju.
17 Un ar tiem zemē nokāpis Viņš stāvēja klajā
vietā, un Viņa mācekļu draudze un liels pulks
ļaužu no visas Jūdu zemes un Jeruzālemes un
no Tirus un Sidonas jūrmalas bija nākuši, Viņu
dzirdēt un tapt dziedināti no savām sērgām, 18
Arī tie, kas tapa mocīti no nešķīstiem gariem,
- un tie tapa darīti veseli. 19 Un visi tie ļaudis
meklēja Viņu aizskart, jo spēks izgāja no Viņa un
Viņš visus dziedināja. 20 Un Savas acis uz Saviem
mācekļiem pacēlis, Viņš sacīja: "Svētīgi esat jūs
nabagi, jo jums pieder Dieva valstība. 21 Svētīgi
esat, kas tagad izsalkuši, jo jūs tapsiet paēdināti.
Svētīgi esat, kas tagad raudāt, jo jūs smiesities. 22
Svētīgi esat, kad cilvēki jūs ienīd, un kad tie jūs
izslēgs un lamās un jūsu vārdu kā ļaunu atmetīs
Tā Cilvēka Dēla dēļ. 23 Priecājaties tanī dienā un
dejiet, jo redzi jūsu alga ir liela debesīs; jo tāpat
viņu tēvi darījuši tiem praviešiem. 24 Bet ak vai
jums, bagātiem, jo jums jau sava alga! 25 Ak vai
jums, kas esat piebarojušies, jo jūs izsalksiet! Ak
vai jums, kas tagad smejaties, jo jūs noskumsities
un raudāsiet! 26 Ak vai jums, kad visi cilvēki labu
par jums runā, jo tāpat viņu tēvi darījuši tiem
viltīgiem praviešiem. 27 Bet Es saku jums, kas
to dzirdiet: mīlējiet savus ienaidniekus; dariet
labu tiem, kas jūs ienīd. 28 Svētījiet tos, kas jūs
nolād; lūdziet par tiem, kas jūs apkaitina. 29 Tam,
kas tev vaigā sit vienā pusē, tam sniedz arī otru;
un tam, kas tavu mēteli ņem, tam arī neliedz
svārkus. 30 Bet dod ikkatram, kas tevi lūdz; un
neatprasi no tā, kas ņem, kas tev pieder. 31 Un
itin kā gribat, lai citi ļaudis jums dara, tāpat dariet
arī jūs viņiem. 32 Un kad mīlējāt tos, kas jūs mīl,
kāda pateicība jums nākas? Jo grēcinieki arīdzan
mīl tos, kas viņus mīl. 33 Un kad labu dariet tiem,
kas jums labu dara, kāda pateicība jums nākas?
Jo grēcinieki to dara tāpat. 34 Un kad aizdodat
tiem, no kā cerējat atdabūt, kāda pateicība jums
nākas? Jo arī grēcinieki grēciniekiem aizdod, lai
to pašu atdabū. 35 Bet mīlējiet savus ienaidniekus
un dariet labu un aizdodiet, nekā atkal par to
negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela, un jūs
būsiet Tā Visuaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs
pret nepateicīgiem un ļauniem. 36 Tāpēc esiet
žēlīgi, kā arī jūsu Tēvs ir žēlīgs. 37 Netiesājiet,
tad jūs netapsiet tiesāti; nepazudinājiet, tad jūs
netapsiet pazudināti; piedodiet, tad jums taps
piedots. 38 Dodiet, tad jums taps dots: pilns,
saspaidīts, sakratīts un pār pārim ejams mērs
jums taps iedots jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko
jūs mērojiet, jums taps atmērots." 39 Viņš tiem
arī sacīja vienu līdzību: "Vai akls aklam ceļu var
rādīt? Vai tie abi nekritīs bedrē? 40 Māceklis nav
augstāks pār savu mācītāju: kad māceklis ir kā
viņa mācītājs, tad viņš ir pilnīgs. 41 Bet ko tu redzi
skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā paša acī tu
nenomani? 42 Jeb, kā tu vari sacīt uz savu brāli:
laid brāli, es to skabargu no tavas acs gribu izvilkt,
un to baļķi savā paša acī tu neredzi? Tu liekuli,

velc papriekš to baļķi no savas acs, un tad pielūko,
ka tu to skabargu no sava brāļa acs vari izvilkt. 43
Jo tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz
nelāga koks, kas nes labus augļus. 44 Ikkatrs koks
top pazīts pie saviem augļiem. Jo no ērkšķiem
nevar lasīt vīģes, nedz vīnogas no dadžiem. 45
Labs cilvēks no savas labas sirds mantas izdod
labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunas sirds mantas
izdod ļaunu. Jo no sirds pilnības mute runā. 46 Bet
ko jūs Mani saucat: Kungs, Dievs! un nedarāt, ko
Es saku? 47 Ikviens, kas pie Manis nāk un Manus
vārdus dzird un dara, - Es jums rādīšu, kam viņš
līdzināms. 48 Tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku
taisīdams dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad
nu plūdi gadījās, tad tā straume lauzās uz to ēku,
bet viņu nespēja kustināt, jo tā bija uzlikta uz
klints. 49 Bet kas dzird un nedara, tas ir līdzināms
cilvēkam, kas ēku uztaisīja uz zemes bez pamata;
un tā straume lauzās un tā ēka tūdaļ sagruva, un
šīs ēkas gāšanās bija liela."

7 Kad nu Viņš tiem ļaudīm dzirdot visus
Savus vārdus bija pabeidzis, tad Viņš iegāja
Kapernaūmā. 2 Bet viena virsnieka kalps, ko
tas turēja mīļu, gulēja slims uz miršanu. 3 Bet
kad tas par Jēzu dzirdēja, tad tas nosūtīja pie
Viņa Jūdu vecajus, un Viņu lūdza, lai nāktu, viņa
kalpam palīdzēt. 4 Un pie Jēzus nogājuši, tie Viņu
mīļi lūdza sacīdami: "Viņš ir vērts, ka Tu viņu
paklausi." 5 Jo viņš mīļo mūsu tautu un mums ir
uztaisījis šo baznīcu. 6 Un Jēzus gāja tiem līdz;
bet kad Viņš vairs nebija tālu no tā nama, tad tas
virsnieks draugus pie Viņa sūtīja, Tam sacīdams:
"Kungs, nepūlējies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu
nāci apakš mana jumta. 7 Tāpēc arī pats sevi
neesmu turējis cienīgu pie Tevis nākt; bet saki
tik vienu vārdu, tad mans kalps taps vesels. 8 Jo
arī es esmu cilvēks, apakš valdīšanas stāvēdams,
un apakš manis ir karavīri, un es saku šim: ej,
tad viņš iet; un otram: nāc, tad viņš nāk; un
savam kalpam: dari to, tad viņš dara." 9 Bet Jēzus
to dzirdējis, par viņu brīnījās un atgriezdamies
sacīja uz tiem ļaudīm, kas Viņam gāja pakaļ: "Es
jums saku: tādu ticību ne pat iekš Israēla neesmu
atradis." 10 Un tie, kas bija sūtīti, atgriezušies uz
māju atrada to vājo kalpu veselu. 11 Un pēc tam
notikās, ka Viņš gāja uz vienu pilsētu ar vārdu
Naīne, un daudz no Viņa mācekļiem gāja līdz un
daudz ļaužu. 12 Bet kad Viņš tuvu pie pilsētas
vārtiem bija nācis, lūk, tad iznesa vienu mironi,
kas bija savas mātes vienīgais dēls, un tā bija
atraitne, un liels pulks pilsētnieku tai gāja līdz. 13
Un to redzējis Tas Kungs par to iežēlojās un uz to
sacīja: "Neraudi!" 14 Un piegājis aizskāra zārku,
un tie nesēji apstājās, un Viņš sacīja: "Jaunekli,
Es tev saku, celies augšām." 15 Un tas mironis
cēlās sēdus un iesāka runāt, un Viņš to atdeva
viņa mātei. 16 Un bailība uzgāja visiem, un tie
teica Dievu sacīdami: "Liels pravietis mūsu starpā
ir cēlies, un Dievs Savus ļaudis uzlūkojis." 17 Un
šī slava no Viņa izpaudās pa visu Jūdu zemi un
visapkārt. 18 Un Jānim viņa mācekļi pasludināja
par visām šīm lietām. 19 Un Jānis ataicināja divus
no saviem mācekļiem un tos sūtīja pie Jēzus
sacīdams: "Vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai
mums būs citu gaidīt?" 20 Bet tie vīri pie Viņa
nogājuši sacīja: "Jānis, tas Kristītājs, mūs pie Tevis
sūtījis sacīdams: vai Tu esi Tas, kam būs nākt,
jeb vai mums būs citu gaidīt?" 21 Bet tanī pašā
stundā Viņš daudz darīja veselus no sērgām un
sāpēm un ļauniem gariem, un daudz akliem Viņš
dāvināja gaismu. 22 Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: "Ejat un atsakāt Jānim, ko esat redzējuši un
dzirdējuši, ka akli redz, tizli iet, spitālīgi top šķīsti,
kurli dzird, miroņi top uzmodināti, nabagiem
prieka vārds top sludināts; 23 Un svētīgs ir, kas
pie Manis neapgrēcinājās." 24 Un Jāņa vēstnešiem
aizejot, Viņš iesāka runāt uz tiem ļaudīm par Jāni:
"Ko esat izgājuši tuksnesī skatīties? Vai niedri,
ko vējš šauba? 25 Jeb ko esat izgājuši redzēt? Vai
cilvēku, mīkstās drēbēs apģērbtu? Redzi, tie, kas
dārgās drānās un kārībā dzīvo, ir ķēniņu namos.
26 Jeb ko esat izgājuši redzēt? Vai pravieti? Tiešām,
Es jums saku, tas arī augstāks nekā pravietis. 27 Šis
ir, par ko rakstīts: redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā
priekšā, kas Tavu ceļu sataisīs Tavā priekšā. 28 Jo
Es jums saku: no visiem, kas dzimuši no sievām,
neviens pravietis nav lielāks pār Jāni, to Kristītāju;
bet tas mazākais Dieva valstībā ir lielāks pār
viņu." 29 Un visi ļaudis, kas Viņu dzirdēja, un tie
muitnieki apliecināja, ka Dievs taisns, likdamies
kristīties ar Jāņa kristību. 30 Bet tie farizeji un
bauslības mācītāji Dieva padomu par sev pašiem ir
iznīcinājuši, nelikdamies no viņa kristīties. 31 Bet
Tas Kungs sacīja: "Kam šās cilts ļaudis līdzināšu,
un kam tie ir līdzinājami? 32 Tie ir līdzinājami
bērniem, kas sēž uz tirgus, un viens otram uzsauc
un saka: mēs jums esam stabulējuši, un jūs neesat
dejojuši; mēs jums dziedājuši raudu dziesmas, un
jūs neesat raudājuši. 33 Jo Jānis tas Kristītājs, ir
nācis, nedz maizi ēzdams nedz vīnu dzerdams, un
jūs sakāt: viņam ir velns. 34 Tas Cilvēka Dēls ir
nācis, ēd un dzer, un jūs sakāt: redzi, šis cilvēks ir
rijējs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku
draugs. 35 Un gudrība top taisnota no visiem
saviem bērniem." 36 Bet kāds no farizejiem Viņu
lūdza, ka Viņš pie tā ēstu, un Viņš tā farizeja

namā iegājis apsēdās. 37 Un redzi, tanī pilsētā
viena sieva, kas bija grēciniece, dzirdējusi, ka Viņš
tā farizeja namā pie galda sēžot, atnesa akmens
trauciņu ar dārgām zālēm, 38 Un stāvēja aiz
Viņa pie Viņa kājām, raudāja un iesāka slapināt
Viņa kājas ar savām asarām, un ar saviem galvas
matiem nožāvēja un skūpstīja Viņa kājas un tās
svaidīja ar tām zālēm. 39 Bet tas farizejs, kas Viņu
bija aicinājis, to redzēdams sacīja pats pie sevis:
"Kad Šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu, kas šī
tāda sieva, kas Viņu aizskar, jo tā ir grēciniece."
40 Un Jēzus atbildēdams uz to sacīja: "Sīmani, Man
tev kas jāsaka;" viņš atbildēja: "Mācītāj, saki."
41 Jēzus sacīja: "Vienam naudas aizdevējam bija
divi parādnieki; viens tam bija parādā piecsimt
grašus, un otrs piecdesmit. 42 Kad nu tie nespēja
atdot, tad viņš abiem diviem atlaida. Kurš tad no
tiem, saki jel, to vairāk mīlēs?" 43 Bet Sīmanis
atbildēdams sacīja: "Man šķiet tas, kam viņš vairāk
atlaidis." Bet Viņš uz to sacīja: "Tu pareizi esi
spriedis." 44 Un griezies pie tās sievas Viņš uz
Sīmani sacīja: "Vai tu šo sievu redzi? Es esmu
nācis tavā namā, tu Man ūdeni neesi devis priekš
Manām kājām, bet šī ar savām asarām Manas
kājas slapinājusi un ar saviem galvas matiem
nožāvējusi. 45 Tu Mani neesi skūpstījis, bet šī,
kamēr tā ir iekšā nākusi, nav mitējusies Manas
kājas skūpstīt. 46 Ar eļļu tu neesi svaidījis Manu
galvu, bet šī ar zālēm ir svaidījusi Manas kājas. 47
Tādēļ Es tev saku: viņas grēki, kuru bija daudz, ir
piedoti, jo tā daudz ir mīlējusi; bet kam maz top
piedots, tas mīl maz." 48 Un Viņš uz to sacīja: "Tev
tavi grēki piedoti." 49 Un tie, kas līdz pie galda
sēdēja, iesāka pie sev pašiem sacīt: "Kas Tas tāds,
kas arī grēkus piedod?" 50 Bet Viņš uz to sievu
sacīja: "Tava ticība tev palīdzējusi. Ej ar mieru."

8 Un pēc tam notikās, ka Viņš staigāja pa pilsētām
un miestiem, mācīdams un sludinādams par
Dieva valstību, un tie divpadsmit bija pie Viņa, 2
Un kādas sievas, kas bija dziedinātas no ļauniem
gariem un vājībām, Marija, saucama Madaļa, no
kuras septiņi velni bija izgājuši, 3 Un Joanna,
Hērodus nama uzrauga, Kūzas, sieva, un Zuzanna
un daudz citas sievas, kas no sava padoma Viņam
kalpoja. 4 Bet kad daudz ļaudis bija sanākuši un
no visām pilsētām pie Viņa gāja, tad Viņš sacīja
caur līdzību: 5 "Sējējs izgāja, savu sēklu sēt; un
sējot cita krita ceļmalā un tapa samīta, un tie
putni apakš debess to apēda. 6 Un cita krita uz
akmeni, un uzdīgusi tā sakalta, tāpēc ka tai nebija
slapjuma. 7 Un cita krita starp ērkšķiem, un tie
ērkšķi uzauga līdz un to apmāca. 8 Un cita krita
uz labu zemi, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus
augļus." To sacījis Viņš sauca: "Kam ausis dzirdēt,
tas lai dzird." 9 Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja,
kas šī līdzība esot? 10 Bet Viņš sacīja: "Jums ir
dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet tiem
citiem caur līdzību, ka tie redzēdami neredz un
dzirdēdami nesaprot. 11 Bet šī ir tā līdzība: tā
sēkla ir Dieva vārds. 12 Bet kas ceļmalā, ir tie,
kas to dzird; pēc velns nāk un ņem to vārdu no
viņu sirdīm, lai netic un netop svēti. 13 Bet kas uz
akmens, ir tie: kad tie to vārdu dzird, tad tie to
uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi
tie tic un kārdināšanas laikā tie atkāpjās. 14 Bet
kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird, bet
tomēr noiet un dodas uz zūdīšanos un bagātību
un pasaules kārību, un noslāpst un nenes nekādus
augļus. 15 Bet kas labā zemē, ir tie, kas to vārdu
dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus
nesdami iekš paciešanas. 16 Un sveci iededzinājis,
neviens to neapklāj ar trauku nedz to liek apakš
galda, bet to liek uz lukturi, lai tie, kas nāk iekšā,
to gaišumu redz. 17 Jo nekas nav paslēpts, kas
netaps redzams, nedz apslēpts, kas netaps zināms
un nenāks gaismā. 18 Tāpēc pielūkojiet, kā jūs
dzirdat! Jo kam ir, tam taps dots, un kam nav, no
tā arī tas taps atņemts, ko tura par savu." 19 Bet
Viņa māte un brāļi atnāca pie Viņa, un nevarēja
Viņam klāt tikt to ļaužu dēļ. 20 Un Viņam ziņu
deva un sacīja: "Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā
un grib Tevi redzēt." 21 Bet Viņš atbildēdams
uz tiem sacīja: "Mana māte un Mani brāļi ir šie,
kas Dieva vārdu dzird un dara." 22 Un notikās
kādā dienā, ka Viņš ar Saviem mācekļiem kāpa
laivā, un uz tiem sacīja: "Ejam pāri uz otru ezera
malu," un tie stūma no malas. 23 Un kad tie
gāja ar laivu, tad Viņš aizmiga; un viesulis cēlās
ezerā, un tie tapa apklāti ar viļņiem un bija lielās
bēdās. 24 Un pie Viņa piegājuši, tie Viņu modināja
sacīdami: "Kungs, Dievs, mēs grimstam!" Bet Viņš
pacēlās un apdraudēja vēju un ūdens viļņus. Un
tie nostājās un palika it rāmi. 25 Bet Viņš uz
tiem sacīja: "Kur ir jūsu ticība?" Bet tie bīdamies
brīnījās savā starpā sacīdami: "Kas Tas tāds, ka
Viņš arī vējiem un ūdeņiem pavēl, un tie Viņam
paklausa." 26 Un tie cēlās pāri uz to Gadariešu
tiesu, kas ir Galilejai pretī. 27 Un Viņam pie malas
izejot viens vīrs no tās pilsētas sastapa, kas jau
ilgi bija velnu apsēsts, un neapvilka drēbes, un
nestāvēja mājā, bet kapos. 28 Šis, Jēzu redzēdams,
brēca un krita zemē Viņa priekšā un sacīja ar
stipru balsi: "Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva Tā
Visuaugstākā Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani!"
29 Jo Viņš tam nešķīstam garam pavēlēja, atstāties

no tā cilvēka, jo tas viņu jau ilgu laiku bija plosījis,
un viņš ar ķēdēm un saitēm tapa saistīts un
tapa apsargāts, bet tās saites saraustījis, viņš no
velna tapa dzīts uz tuksnesi. 30 Un Jēzus tam
jautāja sacīdams: "Kā tev vārds?" Un viņš sacīja:
"Leģions," jo daudz velni iekš tā bija iegājuši 31
Un tie Viņam lūdza, lai tiem nepavēlētu bezdibenī
nokāpt. (Abyssos g12) 32 Bet tur bija liels cūku pulks
ganos uz kalna, un tie Viņu lūdza, ka Viņš tiem
atļautu ieiet tais cūkās. Un Viņš tiem atļāva. 33
Un tie velni no tā cilvēka atstājušies iegāja tais
cūkās, un tas pulks no kraujas nogāzās ezerā
un noslīka. 34 Bet tie gani redzējuši, kas notika,
aizbēga, un nogājuši to pasludināja pilsētā un
ciemos. 35 Bet tie izgāja, to notikumu redzēt, un
nāca pie Jēzus un atrada to cilvēku, no kā tie velni
bija atstājušies, apģērbtu un prātīgu pie Jēzus
kājām sēžam, un tie bijās. 36 Un arī tie, kas to
bija redzējuši, pasludināja viņiem, kā tas velna
apsēstais tapis pestīts. 37 Un viss tas ļaužu pulks
no tās Gadariešu tiesas Viņu lūdza, ka no tiem
aizietu, jo tie no lielām bailēm bija pārņemti, un
Viņš kāpa laivā un griezās atpakaļ. 38 Bet tas vīrs,
no kā tie velni bija atstājušies, Viņu ļoti lūdza,
ka pie Viņa varētu palikt, bet Jēzus to atlaida
sacīdams: 39 "Griezies atpakaļ uz savām mājām
un izteic, kādas lielas lietas Dievs tev ir darījis;"
un tas nogāja pa visu to pilsētu, pasludinādams,
kādas lielas lietas Jēzus tam bija darījis. 40 Un
notikās, kad Jēzus atpakaļ nāca, tad tie ļaudis Viņu
uzņēma, jo tur bija daudz, kas uz Viņu gaidīja. 41
Un redzi, tur nāca viens vīrs, Jaīrus vārdā, un tas
bija baznīcas priekšnieks, un tas Jēzum pie kājām
krizdams lūdza, ka nāktu viņa namā. 42 Jo tam
bija viena vienīga meita ap divpadsmit gadiem, un
tā bija nomirusi. Un Viņam ejot tie ļaudis spiedās
virsū. 43 Un viena sieva, pie divpadsmit gadiem
asins sērgā sirgusi, kas visu savu padomu bija
izdevusi ārstiem un nevarējusi tapt dziedināta
no neviena, 44 Piegājusi no aizmugures aizskāra
Viņa drēbes vīli, un tūdaļ viņas asins skriešana
nostājās. 45 Un Jēzus sacīja: "Kas Mani aizskāris?"
Un kad visi liedzās, tad Pēteris un tie, kas pie Viņa
bija, sacīja: "Kungs, tie ļaudis Tev laužas virsū un
Tevi spiež, un Tu saki: kas Mani aizskāris?" 46 Bet
Jēzus sacīja: "Mani kāds ir aizskāris; jo Es esmu
manījis, ka spēks no Manis izgājis." 47 Bet tā sieva,
redzēdama, ka to nevarēja slēpt, nāca drebēdama
un metās ceļos priekš Viņa un Viņam izteica
priekš visiem ļaudīm, kādas vainas dēļ tā Viņu
bija aizskārusi, un ka tā tūdaļ bija palikusi vesela.
48 Bet Viņš uz to sacīja: "Turi drošu prātu, Mana
meita, tava ticība tev palīdzējusi; ej ar mieru!"
49 Un Viņam vēl tā runājot, viens no tā baznīcas
priekšnieka saimes nāca, uz šo sacīdams: "Tava
meita ir nomirusi, neapgrūtini to Mācītāju." 50
Bet Jēzus to dzirdējis tam atbildēja sacīdams:
"Nebīsties, tici tikai, un viņa taps glābta." 51
Un namā iegājis, Viņš nevienu nelaida iekšā, kā
vien Pēteri un Jēkabu un Jāni un tās meitas tēvu
un māti. 52 Bet visi raudāja un to nožēloja; bet
Viņš sacīja: "Neraudiet, tā nav mirusi, bet tikai
guļ." 53 Un tie Viņu apsmēja, zinādami, ka tā bija
nomirusi. 54 Bet visus izdzinis, Viņš satvēra viņas
roku, sauca un sacīja: "Meitiņa, celies augšām."
55 Un viņas dvēsele atgriezās, un tā tūdaļ uzcēlās;
un Viņš pavēlēja, tai dot ēst. 56 Un viņas vecāki
iztrūcinājās. Bet Viņš tiem pavēlēja, nevienam to
nesacīt, kas bija noticis.

9 Un Savus divpadsmit mācekļus sasaucis, Viņš
tiem deva varu un spēku pār visiem velniem,
un sērgas dziedināt. 2 Un Viņš tos sūtīja, Dieva
valstību sludināt un vājus darīt veselus: 3 Un
Viņš uz tiem sacīja: "Neņemat neko līdz uz ceļu,
nedz zizli, nedz kulīti, nedz maizi, nedz naudu,
un lai nevienam no jums nav divi svārki. 4
Un kurā mājā jūs ieiesiet, tur paliekat, un no
turienes ejat tālāk. 5 Un kas jūs neuzņems, -
tad iziedami no tās pilsētas nokratāt arī pīšļus
no savām kājām par liecību pret tiem." 6 Bet
tie izgājuši pārstaigāja visus tos miestus visur to
priecas vārdu sludinādami un dziedinādami. 7
Bet Hērodus, kas to ceturto zemes tiesu valdīja,
dzirdēja visas lietas, kas caur Viņu notika, un
nezināja, ko domāt, tāpēc ka citi runāja, ka Jānis
no miroņiem esot augšām cēlies; 8 Bet citi, ka
Elija esot parādījies; bet citi, ka viens no tiem
pirmajiem praviešiem esot augšām cēlies. 9 Un
Hērodus sacīja: "Es Jānim galvu esmu nocirtis,
bet kas šis tāds, par ko es tādas lietas dzirdu?"
Un tas meklēja, Viņu redzēt. 10 Un tie apustuļi
atgriezušies Viņam teica, kādas lietas tie bija
darījuši; un Viņš tos ņēma līdz un aizgāja savrup
uz kādu tukšu vietu pie vienas pilsētas, vārdā
Betsaida. 11 Bet tie ļaudis, to nomanīdami, gāja
Viņam pakaļ, un Viņš tos pieņēmis runāja ar
tiem par Dieva valstību; un kam dziedināšanas
vajadzēja, tos Viņš darīja veselus. 12 Bet vakars
jau metās, un tie divpadsmit piegājuši uz Viņu
sacīja: "Atlaidi tos ļaudis, ka tie nogājuši tais
apkārtējos miestos un ciemos mājas vietu dabū
un maizi atrod; jo mēs šeit esam tukšā vietā." 13
Bet Viņš uz tiem sacīja: "Dodiet jūs viņiem ēst."
Bet tie sacīja: "Mums vairāk nav kā piecas maizes
un divas zivis vien, ja mēs citur nogājuši barību
nepirksim priekš visiem šiem ļaudīm." 14 Jo tur

bija kādi piectūkstoš vīri. Bet Viņš uz Saviem
mācekļiem sacīja: "Liekat viņiem apsēsties pa
kārtām, pa piecdesmitiem." 15 Un tie tā darīja un
lika visiem apsēsties. 16 Bet, tās piecas maizes
un tās divas zivis ņēmis, Viņš skatījās uz debesi,
tās svētīja un pārlauza, un deva tiem mācekļiem,
lai tiem ļaudīm ceļ priekšā. 17 Un tie visi ēda
un paēda; un salasīja tās druskas, kas tiem bija
atlikušas, divpadsmit kurvjus. 18 Un notikās, kad
Viņš viens pats Dievu lūdza, tad tie mācekļi pie
Viņa piegāja; un Viņš tiem vaicāja sacīdams: "Ko
tie ļaudis saka, Mani esam?" 19 Bet tie atbildēdami
sacīja: "Jānis, tas Kristītājs; un citi, ka viens no
tiem veciem praviešiem esot augšām cēlies." 20
Bet Viņš uz tiem sacīja: "Bet jūs, ko jūs sakāt,
Mani esam?" Bet Pēteris atbildēdams sacīja: "Tu
esi Tas Dieva Kristus." 21 Bet viņš tiem stipri
aizliedza, lai nevienam nesaka, 22 Sacīdams: "Tam
Cilvēka Dēlam būs daudz ciest un tapt atmestam
no tiem vecajiem un augstiem priesteriem un
rakstu mācītājiem, un tapt nokautam un trešā
dienā uzmodinātam." 23 Un Viņš uz visiem sacīja:
"Ja kas grib nākt Man pakaļ, tas lai aizliedz sevi
pašu un uzņem savu krustu ikdienas un staigā
Man pakaļ. 24 Jo kas savu dzīvību grib izglābt,
tam tā zudīs; un kam sava dzīvība Manis dēļ zūd,
tas to izglābs. 25 Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš
samanto visu pasauli, bet pats pazūd jeb iet bojā?
26 Jo kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas, tā
paša dēļ Tas Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks
Savā un Sava Tēva un to svēto eņģeļu godībā.
27 Bet Es jums tiešām saku: ir kādi no tiem, kas
še stāv, kas nāvi nebaudīs, kamēr Dieva valstību
redzēs." 28 Un notikās kādas astoņas dienas pēc
šiem vārdiem, tad Viņš ņēma līdz Pēteri un Jāni
un Jēkabu, un uzkāpa uz to kalnu, Dievu lūgt. 29
Un Viņam lūdzot, Viņa vaigs palika citāds un Viņa
drēbes spoži baltas kā zibens. 30 Un redzi, divi
vīri ar Viņu runāja, tie bija Mozus un Elija. 31 Tie
parādījās iekš godības un runāja par Viņa galu, ko
Viņam bija piepildīt Jeruzālemē. 32 Bet Pēteris un
viņa biedri bija miega pilni, bet uzmodušies tie
redzēja Viņa spožumu un tos divus vīrus pie Viņa
stāvam. 33 Un notikās, kad tie no Viņa šķīrās, tad
Pēteris sacīja uz Jēzu: "Kungs, šeit mums labi, lai
taisām trīs būdas, vienu Tev, vienu Mozum un
vienu Elijam;" - un viņš nezināja, ko viņš runāja.
34 Un tam šo runājot, padebesis nāca un viņus
apēnoja, bet tie bijās, kad tas padebesis viņus
apklāja. 35 Un balss nāca no tā padebeša sacīdama:
"Šis ir Mans mīļais Dēls, To jums būs klausīt." 36
Un kad tā balss atskanēja, tad Jēzus atradās viens
pats. Un tie cieta klusu un nesacīja nevienam
tanīs dienās nekā no tā, ko bija redzējuši. 37 Un
notikās otrā dienā, kad tie no kalna nāca zemē,
tad Viņu sastapa daudz ļaužu. 38 Un redzi, viens
vīrs no tiem ļaudīm brēca sacīdams: "Mācītāj, es
Tev lūdzu, skaties uz manu dēlu, jo tas ir mans
vienpiedzimušais, 39 Un redzi, viens gars to grābj,
un tas piepeši brēc, un viņš to plosa līdz putām
un tikai grūti no tā šķirās, to novārdzinādams. 40
Un es Taviem mācekļiem esmu lūdzis, ka tie to
izdzītu, bet tie nespēja." 41 Un Jēzus atbildēdams
sacīja: "Ak tu neticīgā un netiklā cilts, cik ilgi Es pie
jums būšu un jūs panesīšu? Atved savu dēlu šurp."
42 Un tam atnākot velns to plosīja un raustīja:
bet Jēzus to nešķīsto garu apdraudēja un darīja
to bērnu veselu un atdeva viņa tēvam. 43 Bet
visi iztrūcinājās par to augsto Dieva godību. Un
kad visi brīnījās par visu, ko Jēzus bija darījis, tad
Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem: 44 Liekat jūs šos
vārdus savās ausīs, jo Tas Cilvēka Dēls taps nodots
cilvēku rokās. 45 Bet tie šo vārdu nesaprata, un
tas tiem bija apslēpts, ka tie to nesamanīja, un
tie bijās Viņu vaicāt par šo vārdu. 46 Un viņu
starpā tādas domas cēlās, kurš no viņiem esot tas
lielākais. 47 Bet Jēzus viņu sirds domas redzēdams,
ņēma vienu bērnu un to nostādīja Savā priekšā,
48 Un uz tiem sacīja: "Ja kas šo bērnu uzņem
Manā Vārdā, tas Mani uzņem; un ja kas Mani
uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis. Jo kurš jūsu
starpā ir tas mazākais, tas būs liels." 49 Bet Jānis
atbildēdams sacīja: "Kungs, mēs vienu redzējām
Tavā Vārdā velnus izdzenam, un tam esam lieguši,
jo tas neiet ar mums Tev pakaļ. " 50 Un Jēzus uz to
sacīja: "Neliedziet, jo kas nav pret mums, tas ir ar
mums." 51 Un notikās, kad Viņa paaugstināšanas
laiks bija klāt, tad Viņš Savu vaigu grieza, iet uz
Jeruzālemi 52 Un Viņš nosūtīja vēstnešus Savā
priekšā un tie gāja un nāca uz vienu Samarijas
miestu, sataisīt mājas vietu priekš Viņa. 53 Un
tie Viņu neuzņēma, jo Viņš bija apņēmies, iet
uz Jeruzālemi. 54 Un Viņa mācekļi, Jēkabs un
Jānis, to redzēdami sacīja: "Kungs, vai Tu gribi,
tad mēs sacīsim, lai uguns krīt no debess un
tos sadedzina, itin kā arī Elija darījis?" 55 Bet
Viņš atgriezdamies tos aprāja un sacīja: "Vai jūs
nezināt, kādam garam jūs piederat? 56 Jo Tas
Cilvēka Dēls nav nācis, cilvēku dvēseles nomaitāt,
bet pestīt." Un tie gāja uz citu miestu. 57 Un
notikās tiem noejot, viens uz ceļa uz viņu sacīja:
"Kungs, es Tev iešu pakaļ, kurp Tu iesi. 58 Un
Jēzus uz to sacīja: "Lapsām ir alas un putniem
apakš debess ligzdas, bet Tam Cilvēka Dēlam nav,
kur Tas Savu galvu lai noliek." 59 Un Viņš uz citu
sacīja: "Nāc Man pakaļ!" Bet tas sacīja: "Kungs,

atļauj man papriekš noiet, savu tēvu aprakt.” 60
Bet Jēzus uz to sacīja: “Lai miroņi aprok savus
miroņus, bet tu ej un pasludini Dieva valstību.”
61 Un cits sacīja: “Kungs, es Tev iešu pakaļ, bet
atļauj man papriekš no tiem atvadīties, kas ir
manā namā.” 62 Bet Jēzus uz to sacīja: “Neviens
neder Dieva valstībā, kas savu roku pieliek pie
arkla un skatās atpakaļ.”

10 Un pēc tam Tas Kungs vēl septiņdesmit citus
iecēla un tos sūtīja pa diviem savā priekšā
uz ikkatru pilsētu un vietu, kur Viņš gribēja iet. 2
Un Viņš uz tiem sacīja: “Pļaujamā ir daudz, bet
strādnieku maz; tāpēc lūdziet tā pļaujamā Kungu,
lai Tas strādniekus sūta Savā pļaujamā. 3 Ejiet!
Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā. 4 Nenesiet
maku, nedz kulīti, nedz kurpes, un nesveicinājiet
nevienu uz ceļa. 5 Un kurā namā jūs ieiesiet,
sakāt papriekš: miers lai ir ar šo namu. 6 Un ja
tur būs kāds miera bērns, tad jūsu miers uz tā
dusēs; bet ja ne, tad tas pie jums atgriezīsies. 7
Tanī pašā namā paliekat, un ēdat un dzerat, kas
tiem pie rokas, jo strādniekam sava alga pienākas;
neejat no viena nama uz otru. 8 Un kurā pilsētā
jūs ieiesiet, un tie jūs uzņem, tur ēdat, ko jums
ceļ priekšā. 9 Un dariet tur veselus tos vājos un
sakāt uz tiem: Dieva valstība tuvu pie jums ir
nākusi. 10 Bet kurā pilsētā jūs ieejat, un tie jūs
neuzņem, tad izgājuši uz viņu ielām sakiet: 11
Arī tos pīšļus, kas mums no šīs pilsētas pielīp,
mēs nokratām uz jums; tomēr to ziniet, ka Dieva
valstība tuvu ir nākusi. 12 Bet Es jums saku, ka
Sodomas ļaudīm viņā dienā vieglāki būs, nekā
tādai pilsētai. 13 Vai tev, Horacin! vai tev, Betsaida!
jo kad iekš Tirus un Sidonas tie brīnumi būtu
notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau sen
no grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos.
14 Tomēr Tirum un Sidonai vieglāki būs tiesas
dienā nekā jums. 15 Un tu, Kapernaūma, kas
līdz debesīm esi paaugstināta, tu līdz ellei tapsi
nogrūsta. (Hadēs g86) 16 Kas jūs dzird, tas Mani
dzird, un kas jūs nicina, tas Mani nicina; bet kas
Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis.” 17
Un tie septiņdesmit pārnāca ar prieku sacīdami:
“Kungs, arī tie velni mums padodas Tavā Vārdā.”
18 Un Viņš uz tiem sacīja: “Es sātanu redzēju
itin kā zibeni no debess krītam. 19 Redzi, Es
jums esmu devis spēku, staigāt uz čūskām un
skorpioniem, un pār visu ienaidnieka varu, un
nekas jums nekaitēs. 20 Tomēr nepriecājaties par
to, ka tie gari jums padodas, bet priecājaties, kā
jūsu vārdi ir rakstīti debesīs.” 21 Un tanī stundā
Jēzus priecājās garā un sacīja: “Es Tev pateicos,
Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šās lietas esi
paslēpis gudriem un prātīgiem, un no tām ziņu
devis bērniņiem. Tiešām, Tēvs, jo tā tas ir bijis
Tavs labais prāts. 22 Visas lietas Man ir nodotas no
Mana Tēva. Un neviens neatzīst, kas ir Tas Dēls,
kā vien Tas Tēvs, un kas ir Tas Tēvs, kā vien Tas
Dēls, un kam Tas Dēls to grib darīt zināmu.” 23 Un
Viņš griezies pie tiem mācekļiem sacīja sevišķi:
“Svētīgas ir tās acis, kas redz, ko jūs redzat. 24 Jo
Es jums saku: daudz pravieši un ķēniņi gribēja
redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši, un dzirdēt,
ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši.” 25 Un redzi,
viens rakstu mācītājs cēlās, Viņu kārdinādams, un
sacīja: “Mācītāj, ko man būs darīt, ka es iemantoju
mūžīgu dzīvošanu?” (aiōnios g166) 26 Bet Viņš uz to
sacīja: “Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu lasi?” 27
Un tas atbildēja un sacīja: “Tev būs Dievu, savu
Kungu, mīlēt no visas savas sirds un no visas
savas dvēseles un no visa sava spēka un no visa
sava prāta, un savu tuvāku kā sevi pašu.” 28
Tad Viņš tam sacīja: “Tu pareizi esi atbildējis;
ej, dari to, tad tu dzīvosi.” 29 Bet tas gribēdams
pats taisnoties sacīja uz Jēzu: “Kas tad ir mans
tuvākais?” 30 Tad Jēzus atbildēja un sacīja: “Viens
cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita
slepkavu rokās, tie tam noplēsa drēbes, un to
sasituši, aizgāja un to pameta pusmirušu. 31 Bet
no nejauši viens priesteris staigāja pa to pašu
ceļu; kad tas to redzēja, tad viņš aizgāja garām. 32
Tāpat arī viens levits; tas pie tās vietas nācis to
redzēja un aizgāja garām. 33 Bet viens Samarietis,
savu ceļu iedams, nāca pie viņa, un viņu redzot
sirds tam iežēlojās, 34 Un piegājis sasēja viņa
vātis, tanīs eļļu un vīnu ieliedams; pēc viņš to
cēla uz savu lopu un to noveda mājas vietā un to
apkopa. 35 Un otrā dienā aiziedams viņš izvilka
divus sudraba grašus un deva tos tam saimniekam
un uz to sacīja: “Kopi šo, un ja tu vēl ko izdosi,
atpakaļ nākdams es tev to atdošu.” 36 Kurš no
šiem trim tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija
kritis slepkavu rokās?” 37 Bet tas sacīja: “Tas,
kas žēlastību pie viņa darījis.” Tad Jēzus uz to
sacīja: “Tad ej nu un dari tu tāpat arīdzan.” 38
Un notikās, Viņam Savu ceļu staigājot, Viņš nāca
vienā pilsētiņā; un viena sieva, Marta vārdā, Viņu
uzņēma savā namā. 39 Un tai bija māsa, vārdā
Marija; tā nosēdās pie Jēzus kājām un klausījās
Viņa vārdus. 40 Bet Marta daudz nodarbojās
kalpodama un piegāja sacīdama: “Kungs, vai Tev
nekas par to, ka mana māsa mani ir atstājusi
vienu pašu kalpojam? Saki jel viņai, lai tā man
palīdz”. 41 Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja:
“Marta, Marta, tu gan daudz rūpējies un pūlējies;

42 Bet vienas lietas vajag; Marija to labo daļu sev
ir izredzējusi, tā no tās netaps atņemta."

11 Un notikās, kad Viņš kādā vietā Dievu lūdza,
un kad bija pabeidzis, tad viens no Viņa
mācekļiem uz Viņu sacīja: "Kungs, māci mums
Dievu lūgt, itin kā arī Jānis savus mācekļus ir
mācījis." 2 Un Viņš uz tiem sacīja: "Kad jūs
lūdzat, sakāt: Mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top
Tavs Vārds; lai nāk Tava valstība; Tavs prāts lai
notiek, kā debesīs, tā arī virs zemes; 3 Mūsu
dienišķu maizi dod mums ikdienas; 4 Un piedod
mums mūsu grēkus, jo mēs paši arīdzan piedodam
ikvienam, kas mums parādā; un neieved mūs
kārdināšanā; bet atpestī mūs no tā ļauna." 5
Un Viņš uz tiem sacīja: "Kuram jūsu starpā ir
draugs, kad viņš pie tā noietu nakts vidū un uz to
sacītu: "Lūdzams, aizdod man trīs maizes; 6 Jo
draugs pie manis no ceļa ir atnācis, un man nav,
ko tam celt priekšā." 7 Un tas iekšā atbildēdams
sacītu: "Neapgrūtini mani, durvis jau aizslēgtas,
un mani bērni pie manis jau ir gultā. Es nevaru
celties un tev dot;" - 8 Es jums saku: "Jebšu viņš
arī neceltos un tam nedotu tāpēc, ka tas ir viņa
draugs, tad tomēr viņa nekaunīgās uzstāšanās
dēļ tas celsies un viņam dos, cik tam vajag." 9
Un Es jums saku: "Lūdziet, tad jums taps dots,
meklējiet, tad jūs atradīsiet, klaudzinājiet, tad
jums taps atvērts. 10 Jo ikviens lūgdams dabū
un meklēdams atrod, un kas klaudzina, tam top
atvērts." 11 Ja kādam tēvam jūsu starpā dēls lūdz
maizi, vai tas viņam dos akmeni? Jeb arī ja zivi,
vai tas viņam zivs vietā dos čūsku? 12 Jeb arī ja
lūdz olu, vai tas viņam dos skarpiju? 13 Ja tad jūs,
kas esat ļauni, mākat dot saviem bērniem labas
dāvanas, cik vairāk jūsu Debesu Tēvs dos To Svēto
Garu tiem, kas Viņu lūdzās." 14 Un Viņš izdzina
vienu velnu, un tas bija mēms. Bet notikās, kad
velns bija izbēdzis, tad tas mēmais runāja, un
tie ļaudis brīnījās. 15 Bet citi no tiem sacīja: "Šis
velnus izdzen caur Belcebulu, velnu virsnieku."
16 Bet citi kārdinādami meklēja no Viņa zīmi no
debess. 17 Bet Viņš, viņu domas nomanījis, uz
tiem sacīja: "Ikviena valsts, kas savā starpā top
ienaidā, tā aiziet postā, un nams grūst uz namu. 18
Ja tad arī sātans savā starpā ienaidā, kā viņa valsts
var pastāvēt? Jo jūs sakāt, ka Es velnus izdzenu
caur Belcebulu. 19 Bet ja Es velnus izdzenu caur
Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen?
Tāpēc tie būs jūsu tiesātāji. 20 Bet ja Es velnus
izdzenu caur Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība
pie jums atnākusi. 21 Kad tas stiprais apbruņojies
savu pili apsargā, tad viņa lietas paliek mierā.
22 Bet kad viens stiprāks viņam uziet, kas viņu
uzvar, tad tas paņem viņa bruņas, uz ko viņš
paļāvās, un izdala viņa laupījumu. 23 Kas nav ar
Mani, tas ir pret Mani; un kas ar Mani nesakrāj,
tas izkaisa. 24 Kad tas nešķīstais gars izgājis no
cilvēka, tad viņš pārstaigā sausas vietas un meklē
dusēt. Bet to neatradis viņš saka: es gribu atpakaļ
griezties uz savu namu, no kurienes esmu izgājis.
25 Un kad viņš nāk, tad viņš to atrod ar slotām
mēztu un izpušķotu. 26 Tad viņš noiet un ņem
pie sevis septiņus citus garus, kas niknāki nekā
viņš pats; un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un top
pēc ar to cilvēku niknāki, nekā bijis papriekš." 27
Un notikās, kad Viņš tā runāja, tad viena sieva
tanī pulkā savu balsi pacēla un uz Viņu sacīja:
"Svētīgas ir tās miesas, kas Tevi nesušas, un tās
krūtis, ko Tu esi zīdis." 28 Bet Viņš sacīja: "Tiešām,
svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā." 29
Un kad tie ļaudis sapulcinājās, tad Viņš iesāka
sacīt: "Šī cilts ir nikna, tā meklē zīmi, un zīme tai
netaps dota kā vien pravieša Jonas zīme. 30 Jo
itin kā Jona bija par zīmi Niniviešiem, tāpat arī
Tas Cilvēka Dēls būs šai ciltij. 31 Tā ķēniņiene no
dienvidu puses celsies soda dienā pret šīs cilts
ļaudīm un tos pazudinās; jo tā no pasaules gala
ir nākusi, Salamana gudrību dzirdēt, un redzi,
šeit ir vairāk nekā Salamans. 32 Ninivieši celsies
soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie ir
atgriezušies no grēkiem uz Jonas sludināšanu:
un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona. 33 Bet sveci
iededzinājis, neviens to neliek kaktā, nedz apakš
pūra, bet uz lukturi, lai tie, kas nāk iekšā, to
gaišumu redz. 34 Miesas svece ir acs; tāpēc ja
tava acs ir laba, tad arī visa tava miesa ir gaiša;
bet ja tā ir kaitīga, tad arī tava miesa ir tumša.
35 Tāpēc pieraugi, ka tas gaišums, kas ir iekš
tevis, nav tumsība. 36 Ja tad nu visa tava miesa ir
gaiša, tā ka tai nemaz nav tumsības, tad tā būs
visai gaiša, itin kā kad svece tevi apgaismo ar
savu spīdumu." 37 Bet kamēr Viņš vēl tā runāja,
viens farizejs Viņu lūdza, ka Viņš azaidu pie tā
ēstu. Un Viņš iegājis apsēdās. 38 Un tas farizejs
brīnījās redzēdams, ka Viņš nemazgājās priekš
azaida. 39 Bet Tas Kungs uz to sacīja: "Tagad jūs
farizeji šķīstat biķera un bļodas ārapusi, bet jūsu
iekšpuse ir piepildīta ar laupījumu un blēdību. 40
Jūs bezprātīgie, vai tas, kas āra pusi darījis, nav
arī darījis iekšpusi? 41 Bet dodiet to, kas tur iekšā,
nabagiem, un redzi, viss jums ir šķīsts. 42 Bet ak
vai, jums, farizejiem! jo jūs dodat desmito tiesu
no mētrām, dillēm un visādiem dārza augiem, un
pārkāpiet tiesu un Dieva mīlestību. Šo vajadzēja
darīt, un to nevajadzēja pamest. 43 Ak vai, jums,
farizejiem! jums tīk jo augstos krēslos baznīcās

sēdēt un tirgos tapt sveicinātiem. 44 Ak vai, jums,
rakstu mācītājiem un farizejiem! jūs liekuļi! jo jūs
esat tā kā paslēpti kapi, un tie cilvēki, kas virsū
staigā, to nezina." 45 Bet viens no tiem bauslības
mācītājiem atbildēdams uz Viņu sacīja: "Mācītāj,
Tu to runādams arī mūs nievā." 46 Bet Viņš sacīja:
"Ak vai, arī jums, rakstu mācītājiem! Jo jūs cilvēkus
apkraujat ar grūti nesamām nastām, un paši tās
nastas neaizskarat ne ar vienu pirkstu. 47 Ak
vai, jums, jo jūs uztaisiet praviešu kapus, un jūsu
tēvi tos ir nokāvuši. 48 Tad nu jūs dodat liecību,
ka jums jūsu tēvu darbi patīk; tie gan viņus ir
nokāvuši, bet jūs uztaisiet viņu kapus. 49 Tāpēc arī
Dieva gudrība saka: Es sūtīšu pie tiem praviešus
un apustuļus, un tie citus no tiem nokaus un citus
izdzīs, 50 Ka pie šās cilts visu praviešu asinis taptu
meklētas, kas ir izlietas no pasaules iesākuma,
51 No Abela asinīm līdz Zaharijas asinīm, kas ir
nokauts starp altāri un Dieva namu. Patiesi, Es
jums saku: tās taps meklētas pie šās tautas. 52 Ak
vai, jums, rakstu mācītājiem, jo jūs to atzīšanas
atslēgu esat noņēmuši. Jūs paši neieejat, un tos,
kas gribēja ieiet, jūs esat atturējuši." 53 Un kad
Viņš tā uz tiem sacīja, tad tie rakstu mācītāji un
farizeji iesāka gauži viņam lauzties virsū un par
daudz lietām Viņam tos vārdus izvilt no mutes. 54
Un tie uz Viņu glūnēja un meklēja kaut ko saķert
no Viņa mutes, ka Viņu varētu apsūdzēt.

12 Un kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā
ka tie viens otru gandrīz samina, tad Jēzus
iesāka sacīt uz Saviem mācekļiem: "Visvairāk
sargājaties no farizeju rauga, kas ir liekulība.
2 Bet nekas nav apslēpts, kas nenāks gaismā,
nedz slepens, kas nekļūs zināms. 3 Tāpēc, ko
jūs esat sacījuši tumsībā, to dzirdēs gaismā, un
ko esat ausī runājuši kambaros, to sludinās uz
jumtiem. 4 Bet Es jums, Saviem draugiem, saku:
nebīstaties no tiem, kas miesu nokauj un pēc
vairāk neko nespēj darīt. 5 Bet Es jums rādīšu,
no kā jums jābīstas: bīstaties no tā, kam ir vara
nokaut un tad iemest ellē: tiešām, Es jums saku,
no tā bīstaties. (Geenna g1067) 6 Vai piecus zvirbuļus
nepērk par divām artavām? Un neviens no tiem
nav aizmirsts pie Dieva. 7 Bet arī visi jūsu galvas
mati ir skaitīti, tāpēc nebīstaties; jūs esat labāki
nekā daudz zvirbuļi. 8 Bet Es jums saku: ikvienu,
kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Tas
Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā. 9 Un
kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts
Dieva eņģeļu priekšā. 10 Un ikvienam, kas ko
runās pret To Cilvēka Dēlu, taps piedots; bet kas
To Svēto Garu zaimojis, tam netaps piedots. 11
Bet kad jūs vedīs baznīcas tiesu un valdnieku
un vareno priekšā, tad nebēdājaties, kā un ar
ko aizbildināsities, jeb ko runāsiet. 12 Jo Tas
Svētais Gars jums mācīs tanī pašā stundā, ko būs
runāt." 13 Bet viens no tiem ļaudīm uz Viņu
sacīja: "Mācītāj, saki manam brālim, lai tas tēva
mantu ar mani dala." 14 Bet Viņš uz to sacīja:
"Cilvēks, kas Mani pār jums iecēlis par tiesnesi vai
izšķīrēju?" 15 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Pieraugāt
un sargājaties no mantas kārības! Jo neviens
nedzīvo no tā, ka viņam pārlieku daudz mantas."
16 Un Viņš tiem stāstīja līdzību sacīdams: "Kāda
bagāta cilvēka tīrums bija nesis papilnam augļus.
17 Un tas domāja savā prātā sacīdams: ko darīšu?
Jo man nav, kur savus augļus likt. 18 Un tas
sacīja: to darīšu: es savus šķūņus gribu noplēst un
lielākus uztaisīt un tur likšu visus savus augļus
un savu labību, 19 Un sacīšu uz savu dvēseli:
dvēsele, tev ir liels mantas krājums uz daudz
gadiem: dusi, ēd un dzer un līksmojies! 20 Bet
Dievs uz to sacīja: tu bezprātīgais! šinī naktī tavu
dvēseli no tevis atprasīs, un kam tas būs ko tu
esi sakrājis? 21 Tāds pat ir, kas sev mantas krāj
un nav bagāts iekš Dieva." 22 Un Viņš uz Saviem
mācekļiem sacīja: "Tāpēc Es jums saku: nezūdaties
savas dzīvības pēc, ko jūs ēdīsiet, nedz miesas
pēc, ar ko jūs ģērbsities. 23 Dzīvība ir labāka nekā
barība, un miesa labāka nekā drēbes. 24 Ņemiet
vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz pļauj, kam ne
klēts, nedz šķūņa; un jūsu Dievs tos uztur. Cik
daudz labāki jūs esat nekā putni! 25 Un kurš jūsu
starpā savam mūžam spēj pielikt vienu olekti, lai
gan tādēļ raizējās? 26 Ja nu jūs ne to vismazāko
neiespējat, ko tad raizējaties par tām citām lietām?
27 Ņemiet vērā puķes, kā tās aug: ne tās strādā,
ne tas vērpj; bet Es jums saku, ka pat Salamans
visa savā godībā tā nav bijis apģērbts, kā viena
no tām. 28 Ja tad Dievs zāli laukā tā apģērbj, kas
šodien stāv un rītu top iemesta krāsnī, cik vairāk
jūs? Ak jūs mazticīgie! 29 Tā arīdzan nebēdājaties,
ko ēdīsiet un ko dzersiet, nedz šaubāties šurpu
turpu. 30 Jo visas šīs lietas pagāni pasaulē meklē,
bet jūsu Tēvs zina, ka jums šo lietu vajag. 31
Bet meklējiet Dieva valstību, un tad jums visas
šīs lietas taps piemestas. 32 Nebīsties, tu mazais
ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēva žēlīgais prāts ir,
jums dot to valstību. 33 Pārdodiet, kas jums ir,
un dodiet nabagiem, gādājiet sev makus, kas
nenovecojas, neiznīcīgu mantu debesīs, kur zaģļi
netiek klāt, un kodes nesamaitā. 34 Jo kur jūsu
manta, tur arī būs jūsu sirds. 35 Lai jūsu gurni ir
apjozti un tās sveces spīdošas. 36 Un esiet līdzīgi
cilvēkiem, kas savu kungu gaida, kad tas celsies
no kāzām, ka tie viņam nākot un klaudzinājot

tūdaļ var atdarīt. 37 Svētīgi tie kalpi, ko Tas Kungs
pārnācis atradīs nomodā. Patiesi, Es jums saku, ka
viņš apjozīsies, un tiem liks apsēsties un apkārt
iedams tiem kalpos. 38 Un kad viņš nāks nakts
vidū, vai pirmajos gaiļos un tā atradīs, svētīgi tie
kalpi. 39 Bet to ziniet, kad tas nama kungs zinātu,
kurā stundā zaglis nāk, tad viņš būtu nomodā un
neļautu savā namā ielauzties. 40 Un jūs arīdzan
esat gatavi: jo tanī stundā, kurā nedomājat, Tas
Cilvēka Dēls nāks." 41 Un Pēteris uz To sacīja:
"Kungs, vai Tu šo līdzību saki uz mums, vai arī
uz visiem?" 42 Bet Tas Kungs sacīja: "Kas gan
ir tas uzticīgais un gudrais nama turētājs, ko
kungs ieceļ pār savu saimi, tiem piederīgo barību
dot īstenā laikā? 43 Svētīgs tas kalps, ko kungs,
pārnācis atradīs tā darām. 44 Es jums tiešām saku,
ka viņš to iecels pār visu savu mantu. 45 Bet ja
tas kalps sacīs savā prātā: mans kungs kavējās
nākt; un iesāks kalpus un kalpones sist, un ēst un
dzert un piedzerties: 46 Tad šī kalpa kungs nāks
tanī dienā, kurā tas viņu negaida, un tanī stundā,
ko tas nezina, un to šķels pušu un tam savu algu
dos ar tiem neticīgiem. 47 Bet tas kalps, kas sava
kunga prātu zinādams nav sataisījies, nedz darījis
pēc viņa prāta, tas dabūs daudz sitienu. 48 Bet kas
nezinādams darījis, ar ko viņš sitienus pelnījis,
dabūs maz sitienu; bet no ikviena, kam daudz ir
dots, daudz meklēs, un kam daudz ir uzticēts, no
tā vairāk prasīs. 49 Es esmu nācis, uguni mest
uz zemi, un kā Es gribētu, ka (tā) jau degtu. 50
Bet Man būs tapt kristītam ar vienu kristību, un
kā Man ir bail, kamēr tā būs pabeigta! 51 Vai
jums šķiet, ka esmu nācis mieru dot virs zemes?
Es jums saku: nebūt ne, bet ienaidu. 52 Jo no šī
laika vienā namā pieci savā starpā būs ienaidā,
trīs pret diviem un divi pret trim. 53 Tēvs cels
ienaidu pret dēlu, un dēls pret tēvu, māte pret
meitu, un meita pret māti, un vīra māte pret
savu vedeklu, un vedekla pret savu vīra māti." 54
Un viņš arī uz tiem ļaudīm sacīja: "Kad redzat
kādu padebesi uzkāpjam no vakara puses, tad jūs
tūdaļ sakāt: lietus nāk; un tā notiek. 55 Un kad
vējš pūš no dienvidiem, tad jūs sakāt: būs karsts
laiks; un tā notiek. 56 Jūs liekuļi, debess un zemes
ģīmi jūs varat noprast, bet kā šo laiku neizprotat?
57 Un kāpēc jūs arī no sevis pašiem nespriežat,
kas taisnība? 58 Jo kad tu ar savu pretinieku ej
pie valdnieka, tad lūko uz ceļa ar viņu salīgt, ka
tas tevi neved pie soģa, un soģis tevi nenodod
bendēm, un bende tevi nemet cietumā. 59 Es tev
saku, tu neiziesi no turienes, kamēr nenomaksāsi
pēdējo artavu."

13 Bet tanī pašā brīdī tur kādi gadījās, kas
viņam pasludināja par tiem Galilejiem, kuru
asinis Pilatus bija sajaucis ar viņu upuriem. 2
Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Vai jums
šķiet, ka šie Galileji ir bijuši grēcinieki pār visiem
Galilejiem, tāpēc ka tie to cietuši. 3 Es jums saku:
nebūt ne; bet ja jūs neatgriezīsities no grēkiem,
tad arī jūs visi tāpat tapsiet nomaitāti. 4 Jeb vai
jums šķiet, ka tie astoņpadsmit, uz kuriem tas
tornis iekš Siloāmas krita un ko tas nosita, vainīgi
ir bijuši pār visiem cilvēkiem, kas Jeruzālemē
dzīvo? 5 Es jums saku: nebūt ne; bet ja jūs no
grēkiem neatgriezīsities, tad jūs visi tāpat tapsiet
nomaitāti." 6 Un Viņš sacīja šo līdzību: "Vienam
cilvēkam vīģes koks bija stādīts savā vīna kalnā,
un tas nāca, augļus no tā meklēt un neatrada.
7 Tad viņš uz to vīna dārznieku sacīja: redzi, es
jau nāku trīs gadus, augļus meklēt uz šī vīģes
koka un neatrodu; nocērt to, kam tas velti stāv
tai zemē? 8 Bet tas atbildēja un uz viņu sacīja:
kungs, lai tas vēl stāv šo gadu, tiekams to aproku
un apmēsloju, 9 Vai jel tas augļus nenesīs; ja ne,
tad tu pēc to vari nocirst." 10 Un Viņš mācīja
vienā no tām baznīcām svētdienā. 11 Un redzi,
vienai sievai bija neveselības gars astoņpadsmit
gadus, un tā bija savilkta un nemaz nevarēja
taisni atliekties. 12 Bet Jēzus, viņu redzēdams, to
pieaicināja un uz to sacīja: "Sieva, topi vaļā no
savas neveselības!" 13 Un uzlika tai rokas, un tā
tūdaļ pacēlās taisna un slavēja Dievu. 14 Bet tas
baznīcas priekšnieks apskaities, tāpēc ka Jēzus
svētdienā bija dziedinājis, atbildēja un uz tiem
ļaudīm sacīja: "Sešas dienas ir, kur jāstrādā, tad
nu tanīs nāciet un liekaties dziedināties, un ne
svētdienā." 15 Tad Tas Kungs tam atbildēja un
sacīja: "Tu liekuli, vai ikviens jūsu starpā savu
vērsi vai ēzeli neatraisa no siles svētdienā un to
nenoved dzirdīt? 16 Bet šī Ābrahāma meita, ko
sātans, redzi, astoņpadsmit gadus ir saistījis, vai
tā nebija svētdienā atraisāma no šīs saites?" 17
Un Viņam to sakot visi Viņa pretinieki kaunējās
un visi ļaudis priecājās par visiem šiem brīnuma
darbiem, kas caur Viņu notika. 18 Un Viņš
sacīja: "Kam Dieva valstība līdzinājās, un kam to
līdzināšu? 19 Tā ir līdzinājama sinepju graudiņam,
ko cilvēks ņēmis iemeta savā dārzā; un tas uzauga
un palika par lielu koku, un tie putni apakš
debess taisīja ligzdas viņa zaros." 20 Un atkal Viņš
sacīja: "Kam Dieva valstību līdzināšu? 21 Tā ir
līdzinājama raugam, ko sieva ņēmusi iejauca iekš
trīs mēru miltu, tiekams viss sarūga." 22 Un Viņš
tās pilsētas un pilsētiņas pārstaigāja mācīdams
un iedams uz Jeruzālemi. 23 Bet viens uz Viņu

sacīja: “Kungs! Vai to ir maz, kas nāks Debesu
valstībā?” Bet Viņš uz tiem sacīja: 24 “Cīnieties
ieiet caur tiem šauriem vārtiem, jo, Es jums saku,
daudz meklēs ieiet un nevarēs. 25 Kad tas nama
Kungs celsies un durvis aizslēgs, un jūs iesāksiet
ārā stāvēt un pie durvīm klaudzināt sacīdami:
Kungs, Dievs, atdari mums; tad Viņš atbildēdams
jums sacīs: Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat.
26 Tad jūs iesāksiet sacīt: mēs Tavā priekšā esam
ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās.
27 Un Viņš sacīs: Es jums saku, Es jūs nepazīstu,
no kurienes jūs esat; atkāpjaties no Manis, visi
jūs ļauna darītāji. 28 Tur būs raudāšana un zobu
trīcēšana, kad jūs redzēsiet Ābrahāmu un Īzaku
un Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā, bet
sevi pašus izmestus ārā. 29 Un tad nāks no rīta un
vakara puses, no ziemeļa un dienvidu puses, un
sēdēs Dieva valstībā. 30 Un redzi, ir pēdējie, kas
būs pirmie, un ir pirmie, kas būs pēdējie.” 31 Tanī
dienā kādi farizeji atnāca un uz Viņu sacīja: “Izej
un ej projām no šejienes; jo Hērodus grib Tevi
nokaut.” 32 Un Viņš uz tiem sacīja: “Ejat un sakāt
šai lapsai: redzi, Es velnus izdzenu un slimus daru
veselus šodien un rīt, bet trešajā dienā Es būšu
galā. 33 Tomēr Man vēl šodien un rīt un parīt
jāstaigā; jo tas neklājās, ka pravietis citur galu
dabū, kā Jeruzālemē. 34 Jeruzāleme, Jeruzāleme,
tu, kas nokauj praviešus un ar akmeņiem nomētā
tos, kas pie tevis sūtīti. - cik reiz Es esmu gribējis
tavus bērnus sakrāt, itin kā vista savus cālišus
apakš spārniem; un jūs neesat gribējuši. 35 Redzi,
jūsu nams jums top atstāts postā. Bet patiesi, Es
jums saku, ka jūs Mani neredzēsiet, līdz kamēr
tas laiks nāk, kad jūs sacīsiet: slavēts, kas nāk Tā
Kunga Vārdā.”

14 Un gadījās, ka Jēzus viena farizeju virsnieka
namā nāca svētdienā uz mielastu, un tie
uz Viņu glūnēja. 2 Un lūk, viens ūdens sērdzīgs
cilvēks tur bija Viņa priekšā. 3 Un Jēzus iesāka
runāt uz tiem bauslības mācītājiem un farizejiem
un sacīja: “Vai brīv svētdienā dziedināt?” Bet tie
cieta klusu. 4 Un, to ņēmis, Viņš to dziedināja
un sūtīja projām. 5 Pēc Viņš atbildēja un uz
tiem sacīja: “Kurš ir jūsu starpā, kam savs ēzelis
vai vērsis iekrīt akā, un viņš to tūdaļ neizvilks
svētā dienā.” 6 Un tie tam nenieka uz to nevarēja
atbildēt. 7 Viņš arī tiem viesiem teica kādu līdzību,
nomanīdams, ka tie izraudzījās sēdēt jo augstā
vietā, un uz tiem sacīja: 8 “Kad tu no kāda topi
kāzās lūgts, tad nesēdies augstākajā vietā, ka
negadās jo cienīgs nekā tu, kas arī no viņa lūgts,
9 Un ka tas, kas tevi un viņu lūdzis, nenāk uz tevi
sacīt: dod šim vietas, un tad tev ar kaunu būs
jāsēž zemākajā vietā. 10 Bet kad tu esi lūgts, tad ej
un sēdies jo zemā vietā, ka tas, kas tevi lūdzis, nāk
uz tevi sacīt: draugs, virzies augšām: tad tev būs
gods priekš tiem, kas līdz ar tevi sēž pie galda.
11 Jo kas pats paaugstinājās, taps pazemots, un
kas pats pazemojās, taps paaugstināts.” 12 Un
Viņš sacīja arī uz to, kas Viņu bija aicinājis: “Kad
tu azaidu vai vakariņu taisi, tad nelūdzi savus
draugus, nedz savus brāļus, nedz savus radus,
nedz bagātus kaimiņus, ka tie tevi atkal nelūdz,
un tu savu atmaksu dabū. 13 Bet kad tu viesības
dari, aicini nabagus, kropļus, tizlus, aklus. 14 Tad
tu būsi svētīgs, jo tiem nav, ko tev atmaksāt; un
tev taps atdots, kad tie taisnie augšām celsies.”
15 Bet viens no tiem, kas pie galda sēdēja, to
dzirdējis, uz Viņu sacīja: “Svētīgs, kas maizi ēd
Dieva valstībā.” 16 Bet Viņš uz to sacīja: “Viens
cilvēks lielu vakariņu sataisīja un lūdza daudzus
pie tā. 17 Un viņš savu kalpu sūtīja ap to vakariņa
stundu, tiem aicinātiem sacīt: nāciet, jo visas
lietas sataisītas. 18 Bet tie visi cits pēc cita iesāka
aizbildināties. Pirmais uz to sacīja: es tīrumu
esmu pircis, un man jānoiet, to apraudzīt; lūdzos,
aizbildini mani. 19 Un otrs sacīja: es pieci jūgus
vēršu esmu pircis un noeju, tos apraudzīt; lūdzos,
aizbildini mani. 20 Un cits sacīja: es sievu esmu
apņēmis, tāpēc nevaru nākt. 21 Un tas kalps
nāca un savam kungam to atsacīja; tad tas nama
kungs tapa dusmīgs un sacīja uz savu kalpu: ej
steigšus uz gatvēm un pilsētas ielām, un ieved
tos nabagus un kropļus un tizlus un aklus šeit
iekšā. 22 Un tas kalps sacīja: kungs, tas ir padarīts,
ko tu esi pavēlējis, bet vēl ir rūmes. 23 Un Tas
Kungs sacīja uz to kalpu: Izej uz lielceļiem un
pie sētmalām un spiedi tos nākt iekšā, lai mans
nams top pilns. 24 Jo es jums saku, ka neviens
no tiem vīriem, kas bija aicināti, manu vakariņu
nebaudīs.” 25 Bet daudz ļaužu gāja Viņam līdz, un
Viņš atgriezdamies uz tiem sacīja: 26 “Ja kas nāk
pie Manis un neienīst savu tēvu un māti un sievu
un bērnus un brāļus un māsas un arī turklāt savu
paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis. 27 Un
kas savu krustu nenes un nestaigā Man pakaļ tas
nevar būt Mans māceklis. 28 Jo kurš ir jūsu starpā,
kas torni grib uztaisīt un papriekš neapsēžās un
nepārdomā, cik tas maksā, vai viņam būs padoma
līdz pat galam? 29 Lai, kad pamatu licis un nespēj
pabeigt, visi, kas to redz, nesāk viņu apsmiet, 30
Sacīdami: Šis cilvēks ir iesācis celt, bet nav spējis
pabeigt. 31 Jeb kurš ķēniņš, karā iedams kauties ar
citu ķēniņu, papriekš neapsēžās un neapdomājās,
vai būs spēcīgs, iet pretī ar desmit tūkstošiem
tam, kas viņam uziet ar divdesmit tūkstošiem?

32 Bet kad nav, tad viņš sūta vēsti, kamēr vēl ir
tālu, un lūdz mieru. 33 Tad nu tāpat ikkatrs no
jums, kas visai savai rocībai neatsaka, tas nevar
būt Mans māceklis. 34 Sāls ir laba, bet ja sāls
paliek nelietīga, ar ko tad to darīs derīgu? 35 Tā
neder ne zemei, ne sūdos. To izmet ārā. Kam ausis
dzirdēt, tas lai dzird."

15 Un visādi muitnieki un grēcinieki steidzās
pie Viņa, gribēdami Viņu dzirdēt. 2 Un tie
farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: "Šis
uzņem grēciniekus un ēd ar tiem." 3 Bet Viņš tiem
šo līdzību stāstīja un sacīja: 4 "Ja kādam cilvēkam
jūsu starpā ir simts avis, un tam viena no tām
pazūd, vai tas neatstāj tās deviņdesmit deviņas
tuksnesī un nenoiet pēc tās pazudušās, tiekams to
atrod? 5 Un to atradis, viņš līksmodamies to ceļ uz
saviem pleciem. 6 Un mājās pārnācis viņš sasauc
savus draugus un kaimiņus, uz tiem sacīdams:
priecājaties ar mani, es savu avi esmu atradis,
kas bija pazudusi. 7 Es jums saku: tā arī debesīs
būs vairāk līksmības par vienu pašu grēcinieku,
kas atgriežas no grēkiem, nekā par deviņdesmit
deviņiem taisniem, kam atgriešanās no grēkiem
nevajag. 8 Jeb ja kādai sievai ir desmit graši
un viens tai nozūd, vai tā neiededzina sveci un
nemēž namu, rūpīgi meklēdama, kamēr to atrod?
9 Un to atradusi, tā sasauc savas draudzenes un
kaimiņienes sacīdama: priecājaties ar mani, jo
es savu grasi atkal esmu atradusi, kas man bija
nozudis. 10 Tā, Es jums saku, būs arī līksmība pie
Dieva eņģeļiem par vienu pašu grēcinieku, kas
atgriežas no grēkiem." 11 Un Viņš sacīja: "Vienam
cilvēkam bija divi dēli. 12 Un tas jaunākais no
tiem sacīja uz tēvu: tēvs, dod man manu tiesu no
tās mantas, kas man nākas; un viņš tiem to mantu
dalīja. 13 Un pēc necik ilga laika tas jaunākais, visu
saņēmis kopā, aizgāja uz tālu zemi un tur savu
mantu izšķērdēja, negodīgi dzīvodams. 14 Kad nu
tas visu savu mantu bija iztērējis, tad liels bads
nāca tanī zemē, un tam iesāka pietrūkt. 15 Tad
viņš gāja un pieķērās turpat pie viena namnieka;
tas to sūtīja uz savu tīrumu, cūkas ganīt. 16 Un
viņš gribēja savu vēderu pildīt ar sēnalām, ko
cūkas ēda, bet neviens ne tās tam nedeva. 17 Tad
viņš pie atzišanas nācis sacīja: cik algādžu manam
tēvam, kam maizes papilnam, un es mirstu badu!
18 Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu uz
viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret
tevi, 19 Un vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc
par tavu dēlu; dari mani par vienu no taviem
algādžiem. 20 Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva.
Bet kad tas vēl bija tālu, tad viņa tēvs to redzēja,
un viņš iežēlojās par to un skrēja un krita tam
ap kaklu un to skūpstīja. 21 Un dēls sacīja uz
viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesi un pret
tevi un neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par
tavu dēlu. 22 Bet tēvs sacīja uz saviem kalpiem:
atnesiet tās viskrāšņākās drēbes un ģērbiet to
un dodiet tam gredzenu rokā un kurpes kājās.
23 Un atnesat treknu teļu un nokaujiet to, lai
ēdam un līksmojamies. 24 Jo šis mans dēls bija
nomiris un atkal tapis dzīvs; viņš bija pazudis un
ir atrasts. Un tie sāka līksmoties. 25 Bet vecākais
dēls bija uz lauka, un pārnākdams tuvu pie mājām
viņš dzirdēja to dziedāšanu un diešanu. 26 Un
vienu no tiem kalpiem pasaucis, viņš jautāja, kas
tas esot? 27 Un šis sacīja uz viņu: tavs brālis ir
pārnācis, un tavs tēvs ir nokāvis treknu teļu, tāpēc
ka viņš to veselu atdabūjis. 28 Tad viņš apskaitās
un negribēja ieiet. Bet viņa tēvs gāja ārā un to
lūdza iekšā. 29 Bet viņš atbildēja un sacīja uz tēvu:
redzi, tik daudz gadus es tev kalpoju un nekad
vēl neesmu pārkāpis tavu bausli, un tomēr man
tu vēl nekad ne kazlēnu neesi devis, ka es būtu
līksmojies ar saviem draugiem. 30 Bet kad nu
šis tavs dēls ir atnācis, kas tavu mantu aprijis ar
maukām, tad tu viņam esi nokāvis barotu teļu. 31
Un viņš sacīja uz to: dēls, tu pie manis esi vienmēr
un viss, kas mans, tas ir arī tavs. 32 Bet tev bija
būt līksmam un priecīgam, jo šis tavs brālis bija
nomiris un ir atkal tapis dzīvs, viņš bija pazudis
un ir atrasts."

16 Un Viņš sacīja arī uz Saviem mācekļiem:
"Kādam bagātam vīram bija nama turētājs,
un tas viņa priekšā tapa apsūdzēts, ka viņa mantu
esot izšķērdējis. 2 Un to aicinājis, viņš uz to
sacīja: kā es to dzirdu par tevi? Atbildi par savu
nama turēšanu; jo tu joprojām nevari būt nama
valdītājs. 3 Bet tas nama turētājs runāja pats pie
sevis: ko nu darīšu? Mans kungs man atņem nama
valdīšanu. Rakt nespēju, diedelēt kaunos. 4 Es
zinu, ko darīšu, kad no amata topu nocelts, lai tie
mani uzņem savos namos. 5 Un saaicinājis visus
sava kunga parādniekus, viņš sacīja uz to pirmo:
cik tu manam kungam esi parādā? 6 Un tas sacīja:
simts mucu eļļas. Un viņš uz to sacīja: ņem savu
grāmatu, sēdies un raksti tūdaļ piecdesmit. 7 Tad
viņš uz to otru sacīja: bet tu, cik tu esi parādā?
Un tas sacīja: simts mēru kviešu. Un viņš uz to
sacīja: ņem savu grāmatu un raksti astoņdesmit.
8 Un Tas Kungs uzteica to netaisno nama turētāju,
ka tas gudri bija darījis; jo šīs pasaules bērni ir
gudrāki savā kārtā nekā tie gaismas bērni. (aiōn
g165) 9 Un Es jums saku: dariet sev draugus no tās
netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst,

jūs uzņem tais mūžīgos dzīvokļos. (aiōnios g166) 10
Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arīdzan lielākā
ir uzticīgs; bet kas vismazākā ir netaisns, tas arī
lielākā ir netaisns. 11 Ja tad jūs pie netaisnās
mantas neesat uzticīgi, kas jums uzticēs patieso?
12 Un kad jūs iekš svešas lietas neesat uzticīgi, kas
jums dos jūsu pašu? 13 Neviens kalps nevar kalpot
diviem kungiem; jo tas vienu ienīdēs un otru
mīlēs, jeb vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs
nevarat kalpot Dievam un mantai." 14 Bet šo visu
arī tie farizeji dzirdēja, kas mantu mīlēja, un tie
Viņu apsmēja. 15 Un Viņš uz tiem sacīja: "Jūs esat
tie, kas paši taisnojās cilvēku priekšā, bet Dievs
pazīst jūsu sirdis; jo kas cilvēku starpā ir augsts,
tas ir negantība Dieva priekšā. 16 Bauslība un
pravieši ir līdz Jānim; no tā laika Dieva valstības
evaņģēlijs top sludināts, un ikkatrs ar varu laužās
tur iekšā. 17 Vieglāki ir, ka debess un zeme zūd,
nekā no bauslības viena rakstu zīmīte zustu. 18
Ikviens, kas no savas sievas šķirās un precē citu,
tas pārkāpj laulību, un ikviens, kas vienu no
vīra atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību. 19 Kāds
bagāts vīrs bija, tas ģērbās ar purpuru un dārgu
audekli, un dzīvoja ikdienas kārumā un līksmībā.
20 Bet arī kāds nabags bija, vārdā Lāzarus, tas
gulēja priekš viņa durvīm, pilns ar vātīm, 21 Un
gribēja paēst no tām druskām, kas krita no tā
bagātā galda. Bet tikai suņi nāca un laizīja viņa
vātis. 22 Bet gadījās, ka tas nabags nomira un no
eņģeļiem tapa aiznests Ābrahāma klēpī, un tas
bagātais arīdzan nomira un tapa aprakts. 23 Kad
tas nu bija ellē un mokās, tad tas pacēla savas
acis un redzēja Ābrahāmu no tālienes un Lāzaru
viņa klēpī, (Hadēs g86) 24 Un sauca un sacīja: tēvs
Ābrahām, apžēlojies par mani un sūti Lāzaru, lai
tas savu pirksta galu iemērc ūdenī un dzisina
manu mēli, jo es ciešu lielas mokas šinīs uguns
liesmās. 25 Bet Ābrahāms atbildēja: piemini, dēls,
ka tu savu labumu esi dabūjis savā dzīvības laikā,
un Lāzarus turpretī ļaunumu, bet tagad šis top
iepriecināts, bet tu topi mocīts. 26 Un turklāt
starp jums un mums ir liela starpa, ka tie, kas
no šejienes gribētu noiet pie jums, nevar; nedz
arī no turienes pārnākt pie mums. 27 Un viņš
sacīja: tad es tevi lūdzu, tēvs, sūti viņu uz mana
tēva namu. 28 Jo man vēl pieci brāļi; lai viņš tos
pamāca, ka tie arīdzan nenāk šinī moku vietā. 29
Ābrāms uz to sacīja: tiem ir Mozus un pravieši, lai
tie tos klausa. 30 Bet tas sacīja: Nē, tēvs Ābrahām,
bet kad viens no mirušiem pie tiem ietu, tad tie
atgrieztos no grēkiem. 31 Tad viņš uz to sacīja:
kad tie neklausa Mozu un praviešus, tad tie arī
neticēs, kaut ir kāds no miroņiem augšāmceltos."

17 Un Viņš uz tiem mācekļiem sacīja: "Bez tā
tas nebūs, ka apgrēcības nenāk, bet vai tam,
caur ko tās nāk. 2 Tam būtu labāki, ka tam dzirnu
akmeni piekārtu pie kakla, un to iemestu jūrā,
nekā tas vienu no šiem mazajiem apgrēcinātu. 3
Sargājaties paši! Bet ja tavs brālis grēko pret tevi,
tad pamāci to; un ja tas atgriežas, tad piedod tam.
4 Un ja tas ikdienas septiņ reiz grēko pret tevi un
ikdienas septiņ reiz griezīsies pie tevis sacīdams:
tas man ir žēl; tad tev būs viņam piedot." 5 Un
tie apustuļi uz To Kungu sacīja: "Vairo mums
ticību." 6 Bet Tas Kungs sacīja: "Ja jums ticība
būtu kā sinepju graudiņš, tad jūs varētu sacīt
uz šo vīģes koku: izraujies ar saknēm un dēsties
jūrā; un tas jums paklausītu. 7 Un ja kādam jūsu
starpā ir kalps, kas viņam ar un gana, vai viņš
tam, kad tas no lauka nāk, sacīs: nāc tūdaļ un
apsēdies? 8 Vai viņš tam nesacīs tā: sataisi man,
ko es šo vakaru ēdīšu, apjozies un kalpo man,
kamēr es ēdu un dzeru, un pēc tam arī tu ēdīsi
un dzersi? 9 Vai viņš tam kalpam pateiksies, ka
tas ir darījis, kas tam bija pavēlēts? Nedomāju.
10 Tā arī jūs, kad jūs visu esat darījuši, kas jums
pavēlēts, tad sakāt: mēs esam nelietīgi kalpi, jo
kas mums pienācās darīt, to esam darījuši." 11 Un
notikās, ka iedams uz Jeruzālemi Viņš staigāja
vidū caur Samariju un Galileju. 12 Un kad Viņš
kādā pilsētiņā nāca, tad Viņam desmit spitālīgi vīri
sastapās, tie stāvēja no tālienes, 13 Paceldami savu
balsi, un sacīja: "Jēzu, mīļais Kungs, apžēlojies par
mums!" 14 Un tos redzējis, Viņš uz tiem sacīja:
"Ejat un rādieties tiem priesteriem." Un notikās,
ka tie aizejot tapa šķīsti. 15 Bet viens no tiem,
redzēdams, ka viņš tapis šķīsts, griezās atpakaļ un
teica Dievu ar skaņu balsi, 16 Un krita uz savu
vaigu pie Viņa kājām un Viņam pateicās; un tas
bija viens Samarietis. 17 Un Jēzus atbildēja un
sacīja: "Vai desmit nav tapuši šķīsti? Bet kur tad
tie deviņi? 18 Vai tad cits neviens nav atradies,
kas atpakaļ būtu griezies un Dievam godu devis,
kā vien šis svešinieks?" 19 Un Viņš uz to sacīja:
"Celies un ej, tava ticība tev ir palīdzējusi." 20
Un vaicāts no tiem farizejiem, kad Dieva valstība
nāks, Viņš tiem atbildēja un sacīja: "Dieva valstība
nenāk ārīgi nomanama. 21 Un arī nesacīs: redzi,
še, vai: redzi, tur; jo redzi, Dieva valstība ir iekš
jums." 22 Un Viņš sacīja uz tiem mācekļiem: "Nāks
dienas, kad jūs vēlēsities vienu no Tā Cilvēka
Dēla dienām redzēt, un neredzēsiet. 23 Un tie uz
jums sacīs: redzi, še! Vai redzi, tur! Bet nenoejat,
nedz dzenaties tam pakaļ. 24 Jo itin kā zibens, kas
zibinādams spīd no viena debess gala līdz otram
debess galam, tā arīdzan būs Tas Cilvēka Dēls Savā

dienā. 25 Bet papriekš Viņam būs daudz ciest un
tapt atmestam no šīs cilts. 26 Un itin kā bija Noas
dienās, tā arīdzan būs Tā Cilvēka Dēla dienās. 27
Tie ēda, dzēra, precēja un tapa precēti līdz tai
dienai, kur Noā šķirstā iegāja, un grēku plūdi
nāca un visus noslīcināja. 28 Un tā kā notikās
Lata dienās: tie ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja,
uztaisīja ēkas; 29 Bet tai dienā, kad Lats izgāja
no Sodomas, tad uguns un sērs lija no debess un
visus nomaitāja. 30 It tāpat būs tai dienā, kur Tas
Cilvēka Dēls parādīsies. 31 Tanī dienā, kas būs uz
jumta un viņa rīki namā, tas lai nekāpj zemē, tos
paņemt; un tāpat, kas ir uz lauka, lai negriežās
atpakaļ. 32 Pieminiet Lata sievu. 33 Ja kas meklēs
savu dzīvību paturēt, tas to zaudēs, un ja kas to
zaudēs, tas to paturēs dzīvu. 34 Es jums saku: tanī
naktī divi būs vienā gultā, viens taps pieņemts
un otrs atstāts. 35 Divas kopā mals, - viena taps
pieņemta un otra atstāta. 36 Divi būs laukā, viens
taps pieņemts un otrs atstāts." 37 Un tie atbildēja
un uz Viņu sacīja: "Kurā vietā, Kungs?" Bet Viņš
uz tiem sacīja: "Kur ir maita, tur sakrāsies ērgļi."

18 Un Viņš tiem arī vienu līdzību sacīja, ka
pienākas allažiņ Dievu lūgt un nepiekust, 2
Un sacīja: "Bija soģis kādā pilsētā, tas no Dieva
nebijās un no neviena cilvēka nekaunējās. 3
Un viena atraitne bija tanī pilsētā; un tā nāca
pie viņa sacīdama: izdod man tiesu pret manu
pretinieku. 4 Un viņš ilgu laiku negribēja. Bet
pēc viņš sacīja pie sevis: jebšu es Dievu nebīstos
un no neviena cilvēka nekaunos; 5 Tomēr, kad
šī atraitne man gauži spiežas virsū, tad es tai
gribu tiesu izdot, ka tā bezgala nākdama mani
nenomāc." 6 Un Tas Kungs sacīja: "Klausāties, ko
tas netaisnais soģis saka. 7 Vai tad Dievs neizdos
tiesu Saviem izredzētiem, kas dienām naktīm uz
Viņu brēc, lai gan Viņš tiem liek gaidīt? 8 Es jums
saku: Viņš tiem tiesu izdos īsā laikā. Bet, kad Tas
Cilvēka Dēls atnāks, vai Tas gan ticību atradīs
virs zemes?" 9 Bet Viņš arī sacīja uz kādiem, kas
uz sev pašiem paļāvās, ka esot taisni, un citus
nicināja, šo līdzību: 10 "Divi cilvēki gāja Dieva
namā Dievu lūgt, viens farizejs, otrs muitnieks.
11 Tas farizejs nostājies lūdza, pats pie sevis šos
vārdus sacīdams: es tev pateicos Dievs, ka es
neesmu kā citi cilvēki, laupītāji, netaisni, laulības
pārkāpēji, vai arī kā šis muitnieks. 12 Es gavēju
divreiz nedēļā un dodu desmito tiesu no visa
sava padoma. 13 Bet tas muitnieks no tālienes
stāvēdams negribēja nedz savas acis pacelt uz
debesīm, bet sita pie savām krūtīm un sacīja:
Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! 14 Es jums
saku: šis nogāja savā namā taisnots pār to otru;
jo kas pats paaugstinājās, tas taps pazemots, un
kas pats pazemojās, tas taps paaugstināts." 15
Un tie arī bērniņus atnesa pie Viņa, ka Viņš tos
aizskartu, bet to redzēdami tie mācekļi tos aprāja.
16 Bet Jēzus tos pieaicināja un sacīja: "Laidiet tos
bērniņus pie Manis un neliedziet tiem; jo tādiem
Dieva valstība pieder. 17 Patiesi, Es jums saku: ja
kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks
tur iekšā." 18 Un viens virsnieks Tam jautāja un
sacīja: "Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai es
iemantoju mūžīgu dzīvošanu?" (aiōnios g166) 19 Un
Jēzus uz to sacīja: "Ko tu Mani sauci par labu?
neviens nav labs kā vien Tas Vienīgais Dievs. 20
Tu tos baušļus zini: tev nebūs laulību pārkāpt; tev
nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu
liecību dot; godā savu tēvu un savu māti." 21
Bet tas sacīja: "Visu to esmu turējis no pašas
jaunības." 22 Bet Jēzus to dzirdēdams uz to sacīja:
"Vienas lietas tev vēl trūkst; pārdod visu, kas tev
ir un izdali nabagiem; tad tev manta būs debesīs,
un nāc un staigā Man pakaļ." 23 Bet, šos vārdus
dzirdot, tas ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts.
24 Un Jēzus redzēdams, ka tas bija noskumis,
sacīja: "Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā? 25
Jo vieglāki ir, kamielim iet caur adatas aci, nekā
bagātam ieiet Dieva valstībā!" 26 Tad tie, kas to
dzirdēja, sacīja: "Kas tad var kļūt Dieva valstībā?"
27 Bet Viņš sacīja: "Kas cilvēkiem neiespējams, tas
Dievam iespējams." 28 Un Pēteris sacīja: "Redzi,
mēs visu esam atstājuši un Tev pakaļ gājuši." 29
Un Viņš uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku:
neviens nav, kas atstājis mājas vai vecākus vai
brāļus vai sievu vai bērnus Dieva valstības dēļ,
30 Kas to daudzkārtīgi neatdabūs šinī laikā, un
nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu." (aiōn g165, aiōnios
g166) 31 Un tos divpadsmit pie Sevis ņēmis, Viņš
uz tiem sacīja: "Redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi,
un viss taps piepildīts, ko pravieši rakstījuši par
To Cilvēka Dēlu. 32 Jo Viņš taps nodots pagāniem
un taps apmēdīts un lamāts un apspļaudīts; 33
Un tie To šaustīs un nokaus, un trešā dienā Viņš
atkal augšām celsies." 34 Bet viņi nesaprata no
tā nenieka, un šī valoda viņiem bija apslēpta, un
nesaprata to, kas bija sacīts. 35 Bet gadījās, Viņam
tuvu klāt nākot pie Jērikus, viens akls sēdēja
ceļmalā un nabagoja. 36 Bet kad tas tos ļaudis
dzirdēja garām ejam, tad tas jautāja, kas tur esot.
37 Un viņi tam atbildēja: "Jēzus no Nacaretes iet
garām." 38 Tad tas brēca un sacīja: "Jēzu, Dāvida
dēls, apžēlojies par mani!" 39 Bet tie, kas priekšā
gāja, to apsauca, lai būtu klusu. Bet viņš vēl vairāk
brēca: "Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" 40

Bet Jēzus apstājās un pavēlēja, to atvest pie Sevis;
bet kad tie to pie Viņa bija atveduši, tad Viņš
to jautāja, 41 Sacīdams: "Ko tu gribi, lai Es tev
daru?" Viņš atbildēja: "Kungs, ka varu redzēt." 42
Un Jēzus uz to sacīja: "Esi redzīgs, tava ticība tev
palīdzējusi." 43 Un tūdaļ viņš tapa redzīgs un Tam
staigāja pakaļ, Dievu teikdams. Un visi ļaudis, kas
to redzēja, slavēja Dievu.

19 Un Jēzus nonācis gāja caur Jēriku. 2 Un redzi,
tur bija viens cilvēks vārdā Zakhejs, un tas
bija muitnieku virsnieks, bagāts vīrs. 3 Tas labprāt
gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot, un nevarēja
to ļaužu dēļ, mazs būdams no auguma. 4 Un tas
tecēja papriekš un kāpa uz meža vīģes koku, ka
Viņu redzētu; jo šepat Viņam bija jāiet garām. 5
Un tai vietā nonācis Jēzus skatījās uz augšu un to
ieraudzījis, Viņš uz to sacīja: "Zakhej, kāp steigšus
zemē, jo Man šodien pie tevis mājas vieta jaņem."
6 Un viņš steigšus nokāpa un Jēzu uzņēma ar
prieku. 7 Un to redzēdami, visi kurnēja un sacīja:
"Viņš iegājis, mājot pie grēcinieka." 8 Bet Zakhejs
piegājis sacīja uz To Kungu: "Redzi, Kungs, pusi no
savas mantas es došu nabagiem; un ja es kam ko
novīlis, to es četrkārtīgi atdošu." 9 Bet Jēzus uz to
sacīja: "Šodien šim namam žēlastība notikusi; jo
šis arīdzan ir Ābrahāma dēls. 10 Jo Tas Cilvēka Dēls
ir nācis, meklēt un svētu darīt to, kas pazudis." 11
Un kad tie to klausījās, tad Viņš sacīja vēl vienu
līdzību, tāpēc ka Viņš tuvu bija pie Jeruzālemes,
un tiem šķita, ka Dieva valstība drīz parādīšoties.
12 Tāpēc Viņš sacīja: "Viens cilvēks no augstas
cilts gāja uz tālu zemi, valstību uzņemt un atkal
pārnākt. 13 Un aicinājis savus desmit kalpus,
viņš tiem deva desmit podus un uz tiem sacīja:
pelnaties ar tiem, līdz kamēr es pārnāku. 14 Un
viņa pilsētas ļaudis to ienīdēja un tam vēstnešus
sūtīja pakaļ, sacīdami: mēs negribam, ka šis pār
mums valda. 15 Un notikās viņam atpakaļ nākot,
kad viņš valstību bija uzņēmis, - tad viņš lika
aicināt savā priekšā tos kalpus, kam viņš to naudu
bija devis, ka zinātu, ko ikkatrs bija sapelnījis. 16
Un tas pirmais atnāca un sacīja: kungs, tavs pods
desmit podus ir piepelnījis. 17 Un viņš uz to sacīja:
labi, tu godīgais kalps, tāpēc ka tu tai mazākā
lietā esi bijis uzticīgs, esi valdnieks pār desmit
pilsētām. 18 Un tas otrais nāca un sacīja: kungs,
tavs pods piecus podus ir pelnījis. 19 Un viņš
arī uz šo sacīja: un tu būsi valdnieks pār piecām
pilsētām. 20 Un vēl cits nāca sacīdams: kungs,
redzi, še tavs pods, ko turēju noliktu sviedru autā.
21 Jo es tevi bijos, tāpēc ka tu esi bargs cilvēks; tu
ņēmi, ko neesi licis, un pļauj, ko neesi sējis. 22 Bet
viņš uz to sacīja: no tavas mutes es tevi tiesāšu, tu
blēdīgais kalps: tu esi zinājis, mani esam bargu
cilvēku un ņemam, ko neesmu licis, un pļaujam,
ko neesmu sējis; 23 Kādēļ tad tu manu sudrabu
neesi devis naudas mijējiem? Tad es pārnācis to
būtu atprasījis ar augļiem. 24 Un viņš sacīja uz
tiem, kas klāt stāvēja: ņemiet viņam to podu nost
un dodiet tam, kam ir desmit podi. 25 Un tie uz
viņu sacīja: kungs, tam jau ir desmit podi. 26 Es
jums saku: ikvienam, kam ir, tam taps dots: un no
tā, kam nav, taps arī atņemts, kas tam ir. 27 Tomēr
šos manus ienaidniekus, kas negribēja, ka es pār
tiem valdu, atvediet šurp un nokaujiet tos manā
priekšā." 28 Un to sacījis, Viņš aizgāja projām uz
Jeruzālemi. 29 Un notikās, kad Viņš tuvu nāca
pie Betfagas un Betanijas, pie tā kalna, kas top
saukts Eļļas kalns, tad Viņš sūtīja divus no Saviem
mācekļiem 30 Un sacīja: "Ejat uz to miestu, kas
jūsu priekšā, un tur nākuši jūs atradīsiet kumeļu
piesietu, uz kā vēl neviens nav sēdējis, to atraisiet
un atvediet. 31 Un ja kas jums vaicās, kādēļ jūs
to atraisiet, tad sakāt viņam: Tam Kungam tā
vajag." 32 Un tie izsūtītie nogāja un atrada, kā
Viņš tiem bija sacījis. 33 Un kad tie to kumeļu
atraisīja, tad tie, kam tas piederēja, uz tiem sacīja:
"Kam jūs to kumeļu atraisiet?" 34 Bet tie sacīja:
"Tam Kungam to vajag." 35 Un tie to atveda pie
Jēzus un, savas drēbes tam kumeļam uzlikuši, tie
sēdināja Jēzu virsū. 36 Un Viņam jājot tie savas
drēbes paklāja uz ceļu. 37 Un kad Viņš jau tuvu
bija nācis, kur sāk kāpt zemē no Eļļas kalna, tad
viss mācekļu pulks iesāka Dievu priecīgi teikt ar
skaņu balsi par visiem tiem brīnumiem, ko tie
bija redzējuši, 38 Sacīdami: "Slavēts ir Tas Ķēniņš,
kas nāk Tā Kunga Vārdā, miers debesīs un gods
augstībā." 39 Un kādi farizeji no tā pulka sacīja
uz Viņu: "Mācītāj, apsauc Savus mācekļus." 40
Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Es jums
saku, ja šie cietīs klusu, tad akmeņi brēks." 41
Un kad Viņš tuvu klāt nāca, tad Viņš uzlūkoja to
pilsētu un raudāja par to 42 Sacīdams: "Kaut jel
tu arī zinātu un šinī pašā un savā laikā, ko pie
tava miera vajag! Bet nu tas ir apslēpts priekš
tavām acīm. 43 Jo tas laiks nāks pār tevi, ka tavi
ienaidnieki apkārt ap tevi apmetīs ratu lēģeri,
tevi apsēdēs un visās malās spaidīs, 44 Un tevi
gluži izpostīs līdz ar taviem bērniem tavā vidū
un akmeni uz akmens neatstās, tāpēc ka tu savas
piemeklēšanas laiku neesi atzinusi." 45 Un Viņš
gāja Dieva namā un sāka izdzīt, kas tur iekšā pirka
un pārdeva, 46 Uz tiem sacīdams: tā ir rakstīts:
"Mans nams ir lūgšanas nams, bet jūs to esat
darījuši par slepkavu bedri." 47 Un Viņš mācīja

ikdienas Dieva namā. Bet tie augstie priesteri un
rakstu mācītāji ar tiem ļaužu virsniekiem meklēja
Viņu nokaut, 48 Un neatrada, kā to darīt, jo visi
ļaudis Viņam piekrita un To klausīja.

20 Un notikās tanīs dienās, kad Viņš Dieva namā
tos ļaudis mācīja un evaņģēliju sludināja,
tad tie augstie priesteri un rakstu mācītāji ar
tiem vecajiem piestājās 2 Un runāja uz Viņu
sacīdami: "Saki mums, kādā varā Tu to dari, un
kas tas ir, kas Tev šo varu devis? 3 Un Viņš
atbildēja un uz tiem sacīja: "Es arī jums vienu
vārdu vaicāšu, sakāt Man arīdzan: 4 Jāņa kristība,
vai tā bija no debesīm, vai no cilvēkiem?" 5 Bet tie
apdomājās savā starpā sacīdami: "Ja mēs sakām,
no debesīm, tad Viņš sacīs: kādēļ tad jūs viņam
neesat ticējuši? 6 Un ja mēs sakām: no cilvēkiem,
tad visi ļaudis mūs akmeņiem nomētās, jo tie tic,
ka Jānis esot pravietis." 7 Un tie atbildēja, ka
nezinot, no kurienes. 8 Un Jēzus uz tiem sacīja:
"Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā varā Es šās
lietas daru." 9 Bet Viņš iesāka šo līdzību sacīt uz
tiem ļaudīm: "Viens cilvēks dēstīja vīna kalnu
un to izdeva dārzniekiem un nebija labu laiku
mājās. 10 Un kad bija laiks, tad viņš sūtīja kalpu
pie tiem dārzniekiem, ka tie viņam dotu no vīna
kalna augļiem, bet tie dārznieki to sita un to
aizsūtīja tukšā. 11 Un viņš vēl otru kalpu sūtīja;
un tie arī šo sita un apsmēja un aizsūtīja tukšā.
12 Un viņš vēl trešo sūtīja; bet tie arī šo sakāva
un izmeta ārā. 13 Un tā vīna kalna kungs sacīja:
ko es darīšu? Es sūtīšu savu mīļo dēlu, varbūt
tie šo redzēdami bīsies. 14 Bet viņu redzēdami,
tie dārznieki sarunājās savā starpā un sacīja:
šis tas mantinieks; nāciet, nokausim to, ka tā
mantība mums tiek. 15 Un tie viņu izmeta ārā no
tā vīna kalna un nokāva. Ko tad nu tā vīna kalna
kungs tiem darīs? 16 Viņš nāks un nomaitās šos
dārzniekus un to vīna kalnu dos citiem." Tie to
dzirdējuši sacīja: "Lai tas nenotiek." 17 Bet Viņš
tos uzlūkoja un sacīja: "Kas tad tas, kas ir rakstīts:
tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, tas
ir tapis par stūra akmeni? 18 Ikkatrs, kas uz šo
akmeni kritīs, sadauzīsies; bet uz ko tas kritīs, to
tas satrieks." 19 Un tie augstie priesteri un rakstu
mācītāji meklēja rokas pielikt pie Viņa tanī pašā
stundā un bijās no tiem ļaudīm; jo tie noprata, ka
Tas šo līdzību par viņiem bija sacījis. 20 Un tie uz
Viņu glūnēja un izsūtīja, kurus bija izmācījuši, lai
izliktos taisni, ka Viņu varētu savaldzināt kādā
vārdā un nodot valdībai un zemes soģa varai.
21 Un tie Viņam vaicāja sacīdami: "Mācītāj, mēs
zinām, ka Tu pareizi runā un māci un neuzlūko
cilvēka vaigu, bet māci Dieva ceļu pēc patiesības.
22 Vai ir brīv, ķeizaram meslus dot, vai ne?" 23 Bet
Tas viņu viltību nomanīja un uz tiem sacīja: "Kam
jūs Mani kārdinājāt? 24 Rādiet Man šurp to nomas
naudu; kā ir šī zīme un tas virsraksts?" Un tie
atbildēdami sacīja: "Ķeizara." 25 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder,
un Dievam, kas Dievam pieder." 26 Un tie Viņu
nevienā vārdā nevarēja ķert ļaužu priekšā, un
brīnījās par Viņa atbildi un palika klusu. 27 Bet tad
kādi no tiem saducejiem (kas pretī runādami saka,
augšāmcelšanos neesam) nāca un Viņu vaicāja
28 Sacīdami: "Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis,
kad kādam brālis mirst, kam sieva ir, un tas bez
bērniem miris, ka viņa brālim to sievu būs apņemt
un savam brālim celt dzimumu. 29 Tad nu septiņi
brāļi bija, un tas pirmais sievu apņēmis nomira
bez bērniem. 30 Un tas otrais apņēma to sievu; šis
arīdzan nomira bez bērniem. 31 Un tas trešais viņu
apņēma. Un tāpat arī visi septiņi; un tiem nepalika
bērnu pakaļ un tie nomira. 32 Pēdīgi pēc visiem
arī tā sieva nomira. 33 Kuram no šiem tā sieva
būs augšāmcelšanās laikā? Jo visiem septiņiem
tā bijusi par sievu." 34 Un Jēzus atbildēdams
uz tiem sacīja: "Šīs pasaules bērni precē un top
precēti. (aiōn g165) 35 Bet tie, kas būs cienīgi tikt pie
mūžīgas dzīvošanas un pie tās augšāmcelšanās
no miroņiem, tie nedz precē, nedz top precēti.
(aiōn g165) 36 Jo tie vairs nevar mirt, un ir eņģeļiem
līdzīgi un Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās
bērni. 37 Bet, ka miroņi top uzmodināti, to arī
Mozus ir parādījis pie tā ērkšķu krūma, kad viņš
To Kungu sauc par Ābrahāma Dievu un Īzaka
Dievu un Jēkaba Dievu. 38 Bet Dievs nav mirušu,
bet dzīvu Dievs, jo visi Viņam dzīvo." 39 Bet kādi
no tiem rakstu mācītājiem atbildēja un sacīja:
"Mācītāj, Tu pareizi esi sacījis." 40 Un viņi vairs
neuzdrīkstējās Viņam nekā vaicāt. 41 Un Viņš uz
tiem sacīja: "Kā tad saka, Kristu esam Dāvida dēlu?
42 Un tas pats Dāvids saka dziesmu grāmatā: Tas
Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo
roku, 43 Tiekams es Tavus ienaidniekus lieku par
pameslu Tavām kājām. 44 Tad nu Dāvids Viņu sauc
par Kungu, - kā tad Tas ir viņa dēls?" 45 Un visiem
ļaudīm dzirdot Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem:
46 "Sargājaties no tiem rakstu mācītājiem, kam
tīk staigāt garos svārkos un mīl sveicinātiem tapt
tirgos un sēdēt jo augstos krēslos baznīcās un jo
augstās vietās viesībās, 47 Kas atraitņu namus
aprij un taisnojās ar savām garām lūgšanām; tie
dabūs jo grūtu sodību."

21 Un Savas acis pacēlis, Viņš redzēja bagātos
savas dāvanas metam Dieva šķirstā. 2 Un
Viņš arī redzēja, ka viena nabaga atraitne divas

artavas iemeta tur iekšā, 3 Un sacīja: "Es jums
tiešām saku, ka šī nabaga atraitne vairāk ir
iemetusi, nekā visi. 4 Jo šie visi no savas bagātības
ir iemetuši pie tām Dieva dāvanām, bet šī no savas
nabadzības ir iemetusi visu savu padomu, cik
viņai bija." 5 Un kādiem par Dieva namu runājot,
ka tas esot izgreznots ar dārgiem akmeņiem un
jaukām uzkārtām dāvanām, Viņš sacīja: 6 "Laiks
nāks, kad no tā, ko jūs redzat, ne akmens uz
akmens netaps pamests, ko nenolauzīs." 7 Un
tie Viņam vaicāja sacīdami: "Mācītāj, kad tad tas
būs? Un kāda tā zīme, kad šīs lietas notiks?" 8 Bet
Viņš sacīja: "Pielūkojiet, ka jūs netopat pievilti. Jo
daudzi nāks Manā Vārdā sacīdami: es tas esmu,
un tas laiks ir tuvu klāt nācis. Tad nu neejat
viņiem pakaļ, 9 Bet kad jūs dzirdēsiet karus un
dumpjus, tad neiztrūcinājaties, jo šim visam būs
papriekš notikt, bet tūdaļ vēl nav tas gals." 10 Tad
Viņš uz tiem sacīja: "Tauta celsies pret tautu un
valsts pret valsti. 11 Un lielas zemes trīcēšanas
būs dažās vietās un bada laiki un mēri arī bailīgas
lietas un lielas zīmes no debesīm notiks. 12 Bet
pirms viss tas notiks, tie savas rokas jums pieliks
un jūs vajās un nodos baznīcās un cietumos, un
jūs vedīs priekš ķēniņiem un valdniekiem Mana
Vārda dēļ. 13 Bet tas notiks jums par liecību.
14 Tad nu apņematies savās sirdīs, nerūpēties
iepriekš, kā jūs aizbildināsities. 15 Jo Es jums
došu muti un gudrību, kam nevarēs pretī runāt
nedz pretī stāvēt neviens no tiem, kas pret jums
ceļas. 16 Bet jūs tapsiet nodoti arī no vecākiem
un brāļiem un radiem un draugiem. Un tie citus
no jums nonāvēs. 17 Un jūs būsiet ienīdēti no
visiem Mana Vārda dēļ 18 Un tomēr ne matam no
jūsu galvas nebūs zust. 19 Caur savu pacietību
izglābsiet savas dvēseles. 20 Bet kad jūs redzēsiet
Jeruzālemi visapkārt apstātu no karaspēka, tad
zināt, ka viņas izpostīšana ir tuvu klāt. 21 Tad
lai bēg kalnos, kas ir Jūdu zemē, un lai steidzās
projām, kas ir viņas vidū; un tie, kas uz laukiem,
lai neiet tur iekšā. 22 Jo šīs ir tās atriebšanas
dienas, lai viss top piepildīts, kas ir rakstīts. 23
Bet, ak vai, tām grūtām un zīdītājām tanīs dienās,
jo tur būs lielas bēdas virs zemes un dusmas par
šo tautu. 24 Un tie kritīs caur zobena asmeni
un gūstīti taps novesti pie visām tautām, un
Jeruzāleme taps samīdīta no pagāniem, tiekams
pagānu laiki būs piepildīti. 25 Un zīmes notiks
pie saules, pie mēneša un pie zvaigznēm, un virs
zemes tiem ļaudīm būs bail, un tie būs pārbijušies,
un jūra un ūdens viļņi kauks. 26 Un cilvēki nīcin
iznīks no bailības, gaidīdami tās lietas, kas nāks
virs zemes, jo debess stiprumi kustināsies. 27 Un
tad tie redzēs To Cilvēka Dēlu padebesī nākam ar
lielu spēku un godu. 28 Bet kad tas iesāks notikt,
tad savas galvas paceldami skatāties uz augšu,
tāpēc ka jūsu pestīšana jo tuvu nāk." 29 Un Viņš
tiem sacīja vienu līdzību: "Uzlūkojiet vīģes koku
un visus kokus! 30 Tūdaļ kad tie izplaukst, tad jūs
to redzēdami paši nomaniet, ka vasara jau tuvu.
31 Tā tad arī, redzēdami šo visu notiekam, ziniet,
ka Dieva valstība tuvu. 32 Patiesi, Es jums saku:
šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs noticis. 33
Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs. 34
Bet sargājaties, ka jūsu sirdis nekļūst apgrūtinātas
ar lieku ēšanu un ar zūdīšanos pēc uztura, un ka
šī diena piepeši jums neuzbrūk. 35 Jo viņa nāks,
kā kāds slazda valgs pār visiem, kas dzīvo pa visu
zemes virsu. 36 Tāpēc esiet modrīgi allažiņ un
lūdziet, lai varat šim visam izbēgt, kas notiks, un
pastāvēt Tā Cilvēka Dēla priekšā." 37 Un Viņš pa
tām dienām bija Dieva namā mācīdams; un pa
tām naktīm Viņš izgāja un palika tai kalnā, kas
top saukts Eļļas kalns. 38 Un visi ļaudis nāca agri
no rīta pie Viņa Dieva namā, Viņu klausīties.

22 Un tās neraudzētās maizes svētki, ko sauc
Lieldienu, bija tuvu. 2 Un tie augstie priesteri
un rakstu mācītāji meklēja, kā Viņu nokaut; jo
tie bijās no tiem ļaudīm. 3 Bet sātans iegāja iekš
Jūdasa, kas tapa saukts Iskariots un bija viens no
tiem divpadsmit. 4 Un tas nogāja un runāja ar
tiem augstiem priesteriem un kara virsniekiem,
kā tas Viņu tiem nodotu. 5 Un tie tapa līksmi
un norunāja, viņam naudu dot. 6 Un tas apsolīja
un meklēja izdevīgu laiku, Viņu tiem nodot bez
dumpja. 7 Bet tās neraudzētās maizes diena nāca,
kur Lieldienas jērs bija jākauj. 8 Un Viņš Pēteri
un Jāni sūtīja sacīdams: "Ejat un sataisāt mums
Lieldienas jēru, ka ēdam." 9 Bet tie uz Viņu sacīja:
"Kur Tu gribi, lai mēs to sataisām?" 10 Un Viņš uz
tiem sacīja: "Lūk, pilsētā ieejot jūs viens cilvēks
sastaps, ūdens krūzi nesdams; ejat tam pakaļ tanī
namā, kur tas ieiet, 11 Un sakāt uz to nama kungu:
Mācītājs tev saka: kur ir tā vieta, kur lai Es ar
Saviem mācekļiem ēdu Lieldienas jēru? 12 Un viņš
jums rādīs vienu lielu, ar deķiem izklātu istabu,
turpat to sataisiet." 13 Tie nogājuši atrada, kā
Viņš tiem bija sacījis, un Lieldienas jēru sataisīja.
14 Un kad tā stunda nāca, tad Viņš apsēdās un tie
divpadsmit apustuļi līdz ar Viņu. 15 Un Viņš uz
tiem sacīja: "Es sirsnīgi esmu vēlējies šo Lieldienas
jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu. 16 Jo Es jums
saku, ka Es vairs no tā neēdīšu, tiekams tas taps
piepildīts Dieva valstībā." 17 Un to biķeri ņēmis,
Viņš pateicās un sacīja: "Ņemiet to un daliet

to savā starpā. 18 Jo Es jums saku, Es nedzeršu
no vīna koka augļiem, tiekams Dieva valstība
būs nākusi." 19 Un maizi ņēmis, Viņš pateicās
un pārlauza un tiem to deva sacīdams: "Tā ir
Mana miesa, kas par jums top dota. To dariet,
Mani pieminēdami." 20 Tāpat arī to biķeri pēc
tā vakarēdiena sacīdams: "Šis biķeris ir tā jaunā
iestādīšana iekš Manām asinīm, kas par jums top
izlietas. 21 Bet redzi, Mana nodevēja roka ir ar
Mani pie galda. 22 Un Tas Cilvēka Dēls gan tā
aiziet, kā tas ir nolikts, tomēr vai tam cilvēkam,
kas Viņu nodod." 23 Un tie iesāka apjautāties
savā starpā, kurš jel viņu starpā tas esot, kurš to
grasās darīt. 24 Un tur arī bāršanās cēlās viņu
starpā, kurš no viņiem esot tas lielākais? 25 Bet
Viņš uz tiem sacīja: "Pasaules ķēniņi valda, un
tie varenie top saukti cienīgi kungi; 26 Bet jūs
tā ne. Bet tam lielākajam jūsu starpā būs būt
kā tam mazākajam, un tam augstākajam kā tam
kalpotājam. 27 Jo kurš tas lielākais, vai tas, kas
sēž pie galda, vai tas, kas kalpo? Vai ne tas, kas
sēž pie galda? Bet Es esmu jūsu starpā kā tāds,
kas kalpo. 28 Bet jūs esat tie, kas pastāvējuši pie
Manis iekš Manām kārdināšanām, 29 Un tāpēc Es
jums esmu novēlējis to valstību, kā Mans Tēvs
Man to novēlējis, 30 Ka jums būs ēst un dzert pie
Mana galda Manā valstībā un sēdēt uz krēsliem,
tiesāt tās divpadsmit Israēla ciltis." 31 Un Tas
Kungs sacīja: "Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ir
ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. 32 Bet Es esmu
lūdzis par tevi, ka tava ticība nemitētos. Un kad tu
vienreiz atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus." 33
Bet tas uz Viņu sacīja: "Kungs, es esmu gatavs ar
Tevi iet cietumā un nāvē." 34 Bet Viņš sacīja: "Es
tev saku, Pēteri, gailis šodien nedziedās, pirms tu
trīs reiz nebūsi liedzies, ka tu Mani pazīsti." 35 Un
Viņš uz tiem sacīja: "Kad Es jūs esmu sūtījis bez
maka un kulītes un kurpēm, vai jums kas trūcis?"
Un tie sacīja: "Nekas!" 36 Tad Viņš uz tiem sacīja:
"Bet tagad, kam maks ir, tas lai to ņem, tāpat arī
kulīti. Un kam nav, tas lai savas drēbes pārdod un
pērk zobenu. 37 Jo Es jums saku, ka vēl pie Manis
būs piepildītam tapt, kas ir rakstīts: Viņš tiem
netaisniem ir līdzināts. Jo kas ir rakstīts par Mani,
tas piepildās." 38 Bet tie sacīja: "Kungs, redzi, še ir
divi zobeni." Un Viņš tiem sacīja: "Ir diezgan." 39
Un izgājis Viņš staigāja pēc sava ieraduma uz Eļļas
kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja pakaļ. 40 Un
tai vietā nācis Viņš uz tiem sacīja: "Lūdziet, ka jūs
neiekrītat kārdināšanā." 41 Un Viņš novērsās no
tiem akmens metiena tālumā un ceļos nometies
lūdzās, 42 Un sacīja: "Tēvs, ja Tu gribi, tad ņem
šo biķeri no Manis; tomēr ne Mans, bet Tavs
prāts lai notiek." 43 Bet Viņam viens eņģelis no
debesīm parādījās un Viņu stiprināja. 44 Un kad
Viņš nāves bailēs cīnījās, tad Viņš Dievu pielūdza
jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz
zemi. 45 Un no tās pielūgšanas cēlies Viņš nāca
pie Saviem mācekļiem, un tos atrada aizmigušus
aiz noskumšanas, 46 Un uz tiem sacīja: "Ko jūs
guļat? Ceļaties un lūdziet Dievu, ka neiekrītat
kārdināšanā." 47 Un Viņam vēl runājot, redzi,
pulks ļaužu un viens no tiem divpadsmit, Jūdas
vārdā, gāja tiem priekšā un nāca tuvu pie Jēzus,
Viņu skūpstīt. 48 Bet Jēzus uz to sacīja: "Jūdas, vai
tu skūpstīdams nodod To Cilvēka Dēlu?" 49 Un
tie, kas pie Viņa bija, redzēdami, kas tur gribēja
notikt, uz Viņu sacīja: "Kungs, vai mums būs cirst
ar zobenu?" 50 Un viens no tiem cirta augstā
priestera kalpam, un tam nocirta labo ausi. 51 Bet
Jēzus atbildēja un sacīja: "Ļaujat pat to." un Viņš
tam to ausi aizskāra un to dziedināja. 52 Un Jēzus
sacīja uz tiem augstiem priesteriem un tiem kara
virsniekiem pie Dieva nama un tiem vecajiem,
kas Viņam bija nākuši virsū: "Jūs esat izgājuši
tā kā pret slepkavu ar zobeniem un šķēpiem. 53
Es esmu bijis ikdienas pie jums Dieva namā, un
jūs savas rokas Man neesat pielikuši; bet šī ir
jūsu stunda un tas tumsības spēks." 54 Un tie
Viņu saņēma, veda un noveda augstā priestera
namā. Bet Pēteris gāja no tālienes pakaļ. 55 Un
kad tie uguni bija sakūruši nama vidū un kopā
nosēdušies, Pēteris apsēdās viņu starpā. 56 Un
viena kalpone, to redzēdama sēžam pie uguns,
uzlūkoja to un sacīja: "Šis arīdzan bija pie Viņa."
57 Bet tas Viņu aizliedza sacīdams: "Sieva, es
Viņu nepazīstu." 58 Un par mazu brīdi vēl cits
to redzēdams sacīja: "Tu arīdzan esi no tiem."
Bet Pēteris sacīja: "Cilvēks, es neesmu." 59 Un
par vienu stundu cits to apstiprināja sacīdams:
"Patiesi, šis arīdzan ir bijis pie Viņa, jo tas arīdzan
ir Galilejs." 60 Bet Pēteris sacīja: "Cilvēks, es
nezinu, ko tu runā." Un tūdaļ kad tas vēl runāja,
gailis dziedāja. 61 Un Tas Kungs atgriezās un
uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris pieminēja Tā Kunga
vārdu, ka Tas uz viņu bija sacījis: "Pirms nekā
gailis dziedās, tu Mani trīs reiz aizliegsi." 62 Un
ārā izgājis Pēteris raudāja gauži. 63 Bet tie vīri,
kas Jēzu turēja, Viņu apmēdīja un sita. 64 Un
tie Viņu aizklāja un sita Viņam vaigā un Viņam
vaicāja sacīdami: "Uzmini, pravietis būdams, kurš
Tevi sitis?" 65 Arī daudz citus vārdus tie uz Viņu
sacīja, zaimodami. 66 Un kad gaisma ausa, tad
sapulcējās tie ļaužu vecaji un augstie priesteri
un rakstu mācītāji, un tie To veda augšā priekš
savas tiesas 67 Un sacīja: "Ja Tu esi Kristus, tad

saki mums." Bet Viņš uz tiem sacīja: "Ja Es jums
saku, tad jūs neticat; 68 Bet ja Es vaicāšu, tad
jūs Man neatbildēsiet un Mani nelaidīsiet vaļā.
69 Bet no šī laika Tas Cilvēka Dēls sēdēs pie Tā
Visspēcīgā Dieva labās rokas." 70 Tad visi sacīja:
"Vai tad Tu esi Dieva Dēls?" Un Viņš uz tiem
sacīja: "Jūs to sakāt, un Es tas esmu." 71 Un tie
sacīja: "Kādas liecības mums vēl vajag? Mēs paši
to esam dzirdējuši no Viņa mutes."

23 Un viss viņu pulks cēlās un noveda Viņu pie
Pilatus, 2 Un iesāka Viņu apsūdzēt sacīdami:
"Šo mēs atrodam, ka Viņš mūsu tautu sajauc un
aizliedz ķeizaram metekli(nodokli) dot sacīdams:
Viņš esot Kristus, viens Ķēniņš." 3 Un Pilatus
Viņam vaicāja sacīdams: "Vai Tu esi Jūdu ķēniņš?"
Un Viņš atbildēdams uz to sacīja: "Tu to saki." 4
Bet Pilatus sacīja uz tiem augstiem priesteriem
un tiem ļaudīm: "Es nekādas vainas neatrodu pie
šā cilvēka." 5 Bet tie tam stāvēja virsū un sacīja:
"Viņš tos ļaudis skubina uz dumpi, mācīdams
pa visu Jūdu zemi, iesākdams no Galilejas līdz
šejienei." 6 Bet kad Pilatus Galileju dzirdēja, tad
tas vaicāja, vai Viņš esot no Galilejas? 7 Un dabūjis
zināt, ka Viņš piederot apakš Hērodus tiesas,
tas Viņu nosūtīja pie Hērodus, kas tanīs dienās
arīdzan bija Jeruzālemē. 8 Bet kad Hērodus Jēzu
redzēja, tad tas tapa ļoti līksms. Jo tas jau sen
labprāt Viņu gribēja redzēt, tādēļ ka tas daudz
par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zīmi no
Viņa redzēt. 9 Un tas dažādas lietas vaicāja no
Viņa. Bet Viņš tam neatbildēja nenieka. 10 Un
tie augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja
un Viņu apsūdzēja gauži. 11 Bet Hērodus ar
savu pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja, un
tam baltu drēbi apvilka un to sūtīja atpakaļ pie
Pilatus. 12 Tanī dienā Pilatus un Hērodus palika
par draugiem, jo papriekš tie savā starpā bija
ienaidā. 13 Un Pilatus, saaicinājis tos augstos
priesterus un virsniekus un tos ļaudis, 14 Uz tiem
sacīja: "Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši,
ka Viņš tos ļaudis novēršot, un redziet, es Viņu
esmu jūsu priekšā izklausinājis un pie tā cilvēka
neesmu atradis it nekādas vainas, par ko jūs Viņu
apsūdzat; 15 Un Hērodus arī ne; jo tas Viņu pie
mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš nekā nav
darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis. 16 Tāpēc es Viņu
gribu pārmācīt un atlaist." 17 Un uz svētkiem tam
vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist. 18
Bet viss tas pulks brēca un sacīja: "Nost ar šo un
atlaidi mums Barabu!" 19 Tas kāda dumpja dēļ, kas
pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ bija iemests
cietumā. 20 Tad Pilatus atkal viņus uzrunāja un
gribēja Jēzu atlaist. 21 Bet tie sauca un sacīja: "Sit
Viņu krustā, sit Viņu krustā!" 22 Bet viņš trešu
reiz uz tiem sacīja: "Ko tad Šis ļauna darījis? Es
pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es
Viņu gribu pārmācīt un atlaist." 23 Bet tie tam
mācās virsū ar lielu brēkšanu lūgdami, ka Viņš
taptu krustā sists, un viņu brēkšana pārspēja. 24
Tad Pilatus nosprieda, lai viņu lūgšanas notiek. 25
Un viņš tiem atlaida to, kas dumpja un slepkavības
dēļ cietumā bija iemests, ko tie bija izlūgušies,
bet Jēzu tas nodeva viņu prātam. 26 Un kad Viņu
aizveda, tad tie saņēma vienu no Kirenes, vārdā
Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam to krustu,
ka tas to Jēzum pakaļ nestu. 27 Bet liels ļaužu un
sievu pulks Viņam gāja pakaļ, tās Viņu žēloja un
apraudāja. 28 Bet Jēzus uz tām atgriezās un sacīja:
"Jūs Jeruzālemes meitas, neraudāt par Mani, bet
raudāt pašas par sevi un par saviem bērniem. 29
Jo redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir tās
neauglīgās un tās miesas, kas nav bērnus nesušas,
un tās krūtis, kas nav zīdījušas. 30 Tad tie iesāks
sacīt uz tiem kalniem: krītiet uz mums! un uz
tiem pakalniem: apklājiet mūs! 31 Jo kad to dara
pie zaļa koka, kas tad vēl notiks pie sakaltuša?" 32
Bet divi citi ļauna darītāji arīdzan tapa novesti, ka
taptu nomaitāti līdz ar Viņu. 33 Un kad tie nāca
uz to vietu, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur
sita krustā Viņu un tos ļauna darītājus, vienu pa
labo un otru pa kreiso roku. 34 Bet Jēzus sacīja:
"Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."
Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām
meta. 35 Un tie ļaudis stāvēja skatīdamies. Bet
tie virsnieki savā starpā Viņu apsmēja sacīdami:
"Viņš citiem palīdzējis, lai palīdzās pats Sev, ja
šis ir Kristus, tas Dieva izredzētais." 36 Un arī tie
karavīri Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiķi
atnesa 37 Un sacīja: "Ja Tu esi tas Jūdu ķēniņš, tad
palīdzies pats Sev." 38 Un virsraksts pār Viņu bija
rakstīts ar Grieķu, Romiešu un Ebreju rakstiem: šis
ir tas Jūdu ķēniņš. 39 Bet viens no tiem pakārtiem
ļauna darītājiem Viņu zaimoja, sacīdams: "Ja Tu
esi Kristus, tad palīdzi Sev pašam un mums." 40
Bet tas otrais to aprāja un sacīja: "Un tu arīdzan
nebīsties no Dieva, kas esi tanī pašā sodībā! 41 Un
tomēr mums gan pareizi notiek. Jo mēs dabūjam,
ko esam nopelnījuši ar saviem darbiem, bet šis
nekā ļauna nav darījis." 42 Un viņš uz Jēzu sacīja:
"Kungs, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā."
43 Un Jēzus uz to sacīja: "Patiesi, Es tev saku:
šodien tu būsi ar Mani paradīzē!" 44 Un tas bija ap
sesto stundu, tad tapa tumšs pār visu to zemi līdz
devītajai stundai. 45 Un saule tapa aptumšota, un
tas priekškaramais auts Dieva namā pārplīsa vidū
pušu. 46 Un Jēzus sauca ar skaņu balsi un sacīja:

“Tēvs, Es Savu garu nododu Tavās rokās.” Un to
sacījis Viņš dvēseli izlaida. 47 Un tas kapteinis
redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja:
“Patiesi, šis ir bijis taisns cilvēks.” 48 Un visi,
kas tur klātu bija un redzēja, kas tur notika, tie
sita pie krūtīm un griezās atpakaļ. 49 Bet visi
Viņa mīļie stāvēja no tālienes un tās sievas, kas
ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas
redzēja. 50 Un redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā,
kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs, 51 (Šis
nebija piemeties viņu padomam un darīšanai,)
no Arimatijas, Jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja
uz Dieva valstību, 52 Šis piegājis pie Pilatus lūdza
Jēzus miesas, 53 Un tās noņēma, ietina smalkā
audeklī un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī,
kur vēl neviens nebija glabāts. 54 Un tā bija tā
sataisāmā diena, un svētdiena jau iesākās. 55 Un
tās sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas,
arīdzan gāja pakaļ un skatījās uz to kapu, un kā
Viņa miesas tapa noliktas. 56 Un atpakaļ griezušās
tās sataisīja smaržīgas svaidāmas zāles, un to
svēto dienu tās bija klusu pēc bauslības.

24 Bet pirmajā nedēļas dienā it agri, gaismai
austot, tās sievas nāca pie kapa un nesa
tās svaidāmās zāles, ko tās bija sataisījušas. Un
vēl kādas citas bija līdz ar tām. 2 Un tās atrada
to akmeni no kapa noveltu, 3 Un gāja iekšā un
Tā Kunga Jēzus miesas neatrada. 4 Un notikās,
kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām divi
vīri piestājās, kam drēbes spīdēja tā kā zibens. 5
Un kad tās pārbijušās galvu nokāra, viņi uz tām
sacīja: “Ko jūs meklējat to dzīvo pie mirušiem?
6 Viņš nav šeitan, bet ir uzcēlies. Pieminiet, ko
Viņš jums runājis, vēl būdams iekš Galilejas, 7
Sacīdams: Tam Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam
grēcinieku rokās un tapt krustā sistam un trešā
dienā augšām celties.” 8 Un tās pieminēja Viņa
vārdus. 9 Un atpakaļ griezušās no kapa tās to
visu pasludināja tiem vienpadsmit un visiem
citiem. 10 Un tur bija Marija Madaļa un Joanna un
Marija, Jēkaba māte, un tās citas ar tām, tās tiem
apustuļiem to sacīja. 11 Un viņu vārdi tiem likās
kā pasakas, un tie viņām neticēja. 12 Un Pēteris
cēlās, tecēja pie tā kapa un locīdamies paskatījās
un redzēja tos autus pie malas liktus, un aizgāja,
pats pie sevis brīnīdamies par to, kas bija noticis.
13 Un redzi, divi no tiem gāja tanī pašā dienā
uz kādu pilsētiņu, kas bija no Jeruzālemes labu
jūdzi (zemes) tālu, ar vārdu Emmaūs. 14 Un tie
runāja savā starpā par visām tām lietām, kas bija
notikušas. 15 Un gadījās, kad tie tā runāja savā
starpā, arī pats Jēzus pie tiem piegāja un līdz ar
tiem staigāja. 16 Bet viņu acis tapa turētas, ka
tie Viņu nepazina. 17 Un Viņš uz tiem sacīja:
“Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz
ceļa un esat tik noskumuši?” 18 Tad viens ar
vārdu Kleopas atbildēja un uz Viņu sacīja: “Vai
tad tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas
nezina, kas šinīs dienās tur noticis?” 19 Un Viņš uz
tiem sacīja: “Kas tad?” Un tie uz Viņu sacīja: “Tas
ar Jēzu no Nacaretes, kas bija pravietis, varens
darbos un vārdos priekš Dieva un visiem ļaudīm,
20 Kā to mūsu augstie priesteri un virsnieki ir
nodevuši pie pazudināšanas uz nāvi un Viņu situši
krustā. 21 Bet mēs cerējām, ka Viņam bija Israēli
atpestīt; un pār visu to šodien ir tā trešā diena, ka
šīs lietas ir notikušas. 22 Tad arī kādas no mūsu
sievām mūs izbiedējušas; tās agri bijušas pie kapa,
23 Un Viņa miesas neatradušas, nāk un saka, ka
esot eņģeļu parādīšanu redzējušas, kas saka, Viņš
esot dzīvs. 24 Un kādi no mums nogāja pie kapa
un atrada tā, kā tās sievas sacīja, bet Viņu pašu
tie neredzēja.” 25 Tad Viņš uz tiem sacīja: “Ak jūs
nesaprašas un sirds kūtrie, ka jūs negribat ticēt
visu to, ko tie pravieši sludinājuši! 26 Vai Kristum
tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā.” 27 Pēc
iesākdams no Mozus un no visiem praviešiem
Viņš tiem izstāstīja visus rakstus, kas par Viņu
bija rakstīti. 28 Un tie nāca klāt pie tās pilsētiņas,
kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk. 29 Un tie
to gauži lūdza un sacīja: “Palieci pie mums, jo
vakars jau metās, un tā diena ir pagalam;” un
Viņš iegāja pie tiem palikt. 30 Un notikās, ka
Viņš ar tiem sēdēdams pie galda to maizi ņēma,
pateicās, pārlauza un tiem to deva. 31 Tad viņu
acis tapa atvērtas, un tie Viņu pazina; bet Viņš no
tiem nozuda. 32 Un tie sacīja savā starpā: “Vai
mūsu sirds iekš mums nedega, kad Viņš ar mums
runāja uz ceļa, mums tos rakstus izstāstīdams?”
33 Un tanī pašā stundā tie cēlās, griezās atpakaļ uz
Jeruzālemi un atrada tos vienpadsmit sapulcētus
un tos, kas pie tiem bija. 34 Tie sacīja: “Tas Kungs
patiesi ir augšām cēlies un Sīmanim parādījies.”
35 Un viņi šiem stāstīja, kas bija noticis uz ceļa, un
kā Tas no viņiem pazīts, to maizi lauzdams. 36 Un
kad tie runāja par šīm lietām, tad Jēzus stāvēja
pats vidū starp tiem un uz tiem sacīja: “Miers ar
jums!” 37 Bet tie ļoti izbijās un tiem šķita, ka garu
redzot. 38 Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam jūs esat tā
izbijušies? Un kāpēc tādas domas ceļas jūsu sirdīs?
39 Redziet Manas rokas un Manas kājas; Es pats
tas esmu. Aptaustiet Mani un apskatiet; jo garam
nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.”
40 Un to sacījis Viņš tiem rādīja Savas rokas un
kājas. 41 Bet kad tie to aiz prieka vēl neticēja

un brīnījās, tad Viņš uz tiem sacīja: “Vai jums še
kas ir, ko ēst?” **42** Un tie Tam cēla priekšā ceptas
zivs gabalu un tīru medu. **43** Un Viņš ņēma un
to ēda viņiem redzot. **44** Pēc Viņš uz tiem sacīja:
“Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, pie jums
vēl būdams, ka visam būs notikt, kas par Mani
rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.”
45 Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie tos
rakstus saprata, **46** Un uz tiem sacīja: “Tā tas stāv
rakstīts, ka Kristum bija jācieš un augšām jāceļas
no miroņiem trešā dienā, **47** Un ka Viņa Vārdā
jāsludina atgriešanās un grēku piedošana visām
tautām, iesākot no Jeruzālemes. **48** Un jūs esat
liecinieki par šo visu. **49** Un redzi, Es uz jums sūtu
Sava Tēva apsolīšanu. Bet paliekat jūs Jeruzālemes
pilsētā, līdz kamēr tiksiet apģērbti ar spēku no
augšienes.” **50** Un viņš tos izveda līdz Betānijai un
Savas rokas pacēlis tos svētīja. **51** Un notikās, kad
Viņš tos svētīja, tad Viņš no tiem šķīrās un tapa
uzcelts uz debesīm. **52** Bet tie Viņu pielūdza un
griezās atpakaļ uz Jeruzālemi ar lielu prieku, **53**
Un bija allažiņ Dieva namā, teica un slavēja Dievu.
Āmen.

Jāņa Evaņģelijs

1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva,
un Dievs bija Vārds. **2** Tas bija iesākumā pie
Dieva. **3** Visas lietas ir darītas caur Viņu, un bez
Viņa nekas nav darīts, kas ir darīts. **4** Iekš Viņa
bija dzīvība, un tā dzīvība bija cilvēku gaišums.
5 Un tas gaišums spīd tumsībā, un tumsība to
nesaņēma. **6** Viens cilvēks bija no Dieva sūtīts,
Jānis vārdā. **7** Tas nāca liecības dēļ, ka dotu liecību
par To Gaišumu, lai visi caur to ticētu. **8** Viņš
pats nebija tas gaišums, bet ka tas liecību dotu
par To Gaišumu. **9** Tam patiesam Gaišumam, kas
ikvienu cilvēku apgaismo, bija nākt pasaulē. **10**
Viņš bija pasaulē, un pasaule ir caur Viņu darīta;
bet pasaule Viņu nepazina. **11** Viņš nāca pie tiem
savējiem, un šie Viņu neuzņēma. **12** Bet cik Viņu
uzņēma, tiem Viņš deva vaļu, palikt par Dieva
bērniem, tiem, kas tic uz Viņa Vārdu, **13** Kas ne
no asinīm, nedz no miesas gribēšanas, nedz pēc
kāda vīra prāta, bet kas no Dieva dzimuši. **14** Un
tas Vārds tapa miesa un dzīvoja mūsu starpā,
pilns žēlastības un patiesības, un mēs redzējām
Viņa godību, tādu godību, kā Tā vienpiedzimušā
Dēla no Tā Tēva. **15** Jānis dod liecību par Viņu
un sauc sacīdams: "Šis bija Tas, par ko es sacīju:
kas nāk pēc manis, Tas ir bijis priekš manis. Viņš
bija pirmāk nekā es." **16** Un no Viņa pilnuma mēs
visi esam dabūjuši žēlastību uz žēlastību. **17** Jo
bauslība ir dota caur Mozu, žēlastība un patiesība
ir notikusi caur Jēzu Kristu. **18** Dievu neviens
nekad nav redzējis: tas vienpiedzimušais Dēls,
Tēva klēpī būdams, Tas mums to ir stāstījis. **19**
Un šī ir Jāņa liecība, kad tie Jūdi no Jeruzālemes
priesterus un levitus sūtīja, lai tam jautā: "Kas
tu esi?" **20** Un viņš apliecināja un neliedzās, un
apliecināja: "Es neesmu Kristus." **21** Un tie tam
jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Elija?" Un viņš saka:
"Neesmu." "Vai tu esi tas Pravietis?" Un viņš
atbildēja: "Nē". **22** Tad tie uz viņu sacīja: "Kas
tu esi? lai atbildam tiem, kas mūs sūtījuši; ko
tu saki par sevi pašu?" **23** Viņš sacīja: "Es esmu
saucēja balss tuksnesī: sataisiet Tā Kunga ceļu, kā
pravietis Jesaja sacījis." **24** Un tie izsūtītie bija no
tiem farizejiem. **25** Un tie viņam jautāja un uz
viņu sacīja: "Kāpēc tad tu kristi, kad tu neesi Tas
Kristus, nedz Elija, nedz tas Pravietis?" **26** Jānis
tiem atbildēja un sacīja: "Es kristīju ar ūdeni; bet
Tas jūsu vidū iestājies, ko jūs nepazīstat; **27** Tas
nāk pēc manis, un ir bijis priekš manis, Tam es
neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt." **28** Tas
notika Betanijā viņpus Jardānes upes, kur Jānis
kristīja. **29** Otrā dienā Jānis Jēzu ierauga nākam
un saka: "Redzi, Tas Dieva Jērs, kas nes pasaules
grēkus. **30** Šis ir Tas, par ko es esmu sacījis: pēc
manis nāk vīrs, kas bijis priekš manis: jo Viņš bija
pirmāk nekā es. **31** Un es Viņu nepazinu: bet lai
Viņš Israēlim taptu zināms, tāpēc es esmu nācis,
kristīdams ar ūdeni." **32** Un Jānis deva liecību
sacīdams: "Es redzēju to Garu nolaižamies no
debess kā balodi un paliekam uz Viņa. **33** Un
es Viņu nepazinu, bet kas mani sūtījis kristīt ar
ūdeni, Tas uz mani sacīja: uz ko tu redzēsi to Garu
nolaižamies un paliekam, šis ir Tas, kas kristī ar
Svēto Garu. **34** Un es esmu redzējis un liecību
devis, ka šis ir Tas Dieva Dēls." **35** Otrā dienā
Jānis atkal stāvēja un divi no viņa mācekļiem, **36**
Un ieraudzījis Jēzu staigājam, viņš saka: "Redzi,
Tas Dieva Jērs!" **37** Un tie divi mācekļi viņu
dzirdēja runājam un Jēzum gāja pakaļ. **38** Un
Jēzus atgriezdamies un tos redzējis pakaļ nākam,
uz tiem saka: "Ko jūs meklējat?" Un tie uz Viņu
sacīja: "Rabbi, (tas ir tulkots: mācītājs,) kur Tu
mājo?" **39** Viņš uz tiem saka: "Nāciet un redziet."
Tie nāca un redzēja, kur Viņš mājoja, un palika to
dienu pie Viņa, un tas bija ap desmito stundu. **40**
Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, bija viens no tiem
diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši un Viņam
gājuši pakaļ. **41** Šis pirmais atrod savu brāli Sīmani
un uz to saka: "Mēs to Mesiju esam atraduši (tas ir
tulkots: Kristus)." **42** Un viņš to veda pie Jēzus. Un
Jēzus to uzlūkoja un sacīja: "Tu esi Sīmanis, Jonas
dēls, tu tapsi saukts Kefas, tas ir tulkots: Pēteris
(akmens)." **43** Otrā dienā Jēzus gribēja iziet uz
Galileju un atrod Filipu un uz to saka: "Nāc Man
pakaļ." **44** Un Filips bija no Betsaidas, Andreja un
Pētera pilsētas. **45** Filips atrod Natanaēli un uz
to saka: "Par ko Mozus bauslībā rakstījis un tie
pravieši, To mēs esam atraduši, Jēzu no Nacaretes,
Jāzepa dēlu." **46** Un Natanaēls uz to sacīja: "Vai no
Nacaretes var būt kāds labums?" Filips uz to saka:
"Nāc un redzi!" **47** Jēzus redzēja Natanaēli nākam,
un par to saka: "Redzi, patiesi viens Israēlietis,
iekš kā viltības nav." **48** Natanaēls uz Viņu saka:
"Kā Tu mani pazīsti?" Jēzus atbildēja un uz to
sacīja: "Es tevi redzēju, pirms Filips tevi aicināja,
kad tu biji apakš tā vīģes koka." **49** Natanaēls
atbildēja un uz Viņu saka: "Rabbi, Tu esi Dieva
Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš." **50** Jēzus atbildēja
un uz to sacīja: "Tādēļ tu tici, ka Es tev esmu
sacījis: Es tevi redzēju apakš tā vīģes koka. Tu
redzēsi lielākas lietas nekā tās." **51** Un Viņš uz to
saka: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: no šī laika
jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus
uzkāpjam un nokāpjam uz To Cilvēka Dēlu."

2 Un trešajā dienā kāzas bija Kānā iekš Galilejas,
un Jēzus māte bija tur. **2** Bet arī Jēzus un Viņa
mācekļi tapa aicināti uz tām kāzām. **3** Un kad
vīna pietrūka, Jēzus māte saka uz Viņu: "Tiem
nav vīna." **4** Jēzus uz to saka: "Sieva, kas Man ar
tevi? Mana stunda vēl nav nākusi." **5** Viņa māte
uz tiem sulaiņiem saka: "Ko Viņš jums teiks, to
dariet." **6** Un tur seši akmeņu ūdens trauki bija
likti pēc Jūdu šķīstīšanas, un ikkatrā sagāja divi
līdz trīs mēri. **7** Jēzus uz tiem saka: "Pildiet šos
traukus ar ūdeni!" Un tie tos pildīja līdz malai
pilnus. **8** Un Viņš uz tiem saka: "Smeļat nu un
nesat barības sargam;" un tie to nesa. **9** Kad nu
barības sargs to ūdeni baudīja, kas bija palicis par
vīnu (un nezināja, no kurienes tas bija, bet tie
sulaiņi to zināja, kas to ūdeni bija smēluši), tad
barības sargs aicina brūtgānu **10** Un uz to saka:
"Ikkatrs cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu,
un kad tie iedzērušies, plānāko; tu labo vīnu līdz
šim esi pataupījis." **11** Šī tā pirmā brīnuma zīme,
ko Jēzus darīja Kānā iekš Galilejas, un parādīja
Savu godību, un Viņa mācekļi ticēja uz Viņu. **12**
Pēc tam Viņš nogāja uz Kapernaūmu, pats un
Viņa māte un Viņa brāļi un Viņa mācekļi, un viņi
tur palika kādas dienas. **13** Un Jūdu Lieldiena
bija tuvu klāt, un Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi.
14 Un Viņš atrada Dieva namā tos, kas pārdeva
vēršus un avis un baložus, un tos naudas mijējus
tur sēžam. **15** Un pātagu taisījis no auklām, Viņš
izdzina visus no Dieva nama ārā un arī tās avis un
tos vēršus un izkaisīja tiem mijējiem to naudu
un apgāza tos galdus, **16** Un sacīja tiem baložu
pārdevējiem: "Nesiet to projām! Nedariet Mana
Tēva namu par tirgus namu!" **17** Bet Viņa mācekļi
pieminēja, ka ir rakstīts: "Karstums Tava nama
dēļ Mani aprij." **18** Tad tie Jūdi atbildēja un uz
Viņu sacīja: "Kādu zīmi Tu mums rādi, ka Tu šās
lietas dari?" **19** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja:
"Noplēsiet šo Dieva namu, tad Es to atkal uzcelšu
trejās dienās?" **20** Tad tie Jūdi sacīja: "Šis Dieva
nams četrdesmit un sešos gados ir uztaisīts, un
Tu to uzcelsi trejās dienās?" **21** Bet Viņš runāja
par Savas miesas Dieva namu. **22** Kad Viņš nu
bija augšām cēlies no miroņiem, tad Viņa mācekļi
atminējās, ka Viņš to uz tiem bija sacījis, un ticēja
tam rakstam un tam vārdam, ko Jēzus bija sacījis.
23 Un kad Viņš pa tiem svētkiem bija Jeruzālemē,
tad daudzi ticēja uz Viņa Vārdu, redzēdami tās
brīnuma zīmes, ko Viņš darīja. **24** Bet Jēzus pats
viņiem neuzticējās, tāpēc ka Viņš visus pazina, **25**
Un ka Viņam nevajadzēja, lai kas Viņam liecību
dotu par cilvēku; jo Viņš pats zināja, kas bija iekš
cilvēka.

3 Un tur viens cilvēks bija no tiem farizejiem,
vārdā Nikademus, Jūdu virsnieks. **2** Tas nāca
pie Jēzus naktī un uz Viņu sacīja: "Rabbi, mēs
zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis; jo
neviens nevar darīt tās brīnuma zīmes, ko Tu
dari, ja Dievs nav ar to." **3** Jēzus atbildēja un
uz to sacīja: "Patiesi, Es tev saku, ja kas nav
piedzimis no augšienes, tad tas Debesu valstību
nevar redzēt." **4** Nikademus uz Viņu saka: "Kā
cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai viņš atkal
var ieiet savas mātes miesās un piedzimt?" **5**
Un Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi, Es tev saku:
ja kas nepiedzimst caur ūdeni un Garu, tad tas
nevar ieiet Dieva valstībā. **6** Kas piedzimis no
miesas, tas ir miesa, un kas piedzimis no Gara,
tas ir gars. **7** Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis:
Jums būs piedzimt no augšienes. **8** Vējš pūš, kur
gribēdams, un tu gan dzirdi viņa pūšanu, bet tu
nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tā ir
ar ikvienu, kas piedzimis no Gara." **9** Nikademus
atbildēja un uz Viņu sacīja: "Kā tas var notikt?" **10**
Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Tu esi mācītājs iekš
Israēla un to tu nezini? **11** Patiesi, patiesi, Es tev
saku. Mēs runājam, ko zinām, un liecinājām, ko
esam redzējuši, un jūs mūsu liecību nepieņemat.
12 Ja jūs neticat, kad Es jums saku par zemes
lietām; kā jūs tad ticēsiet, kad Es jums sacīšu
par debesu lietām? **13** Jo neviens nav braucis uz
debesīm kā vien Tas, kas ir nācis no debesīm,
Tas Cilvēka Dēls, kas ir debesīs. **14** Un kā Mozus
tuksnesī čūsku ir paaugstinājis, tāpat Tam Cilvēka
Dēlam būs tapt paaugstinātam, **15** Lai ikviens,
kas tic uz Viņu, dabū mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)**
16 Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš
Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, ka visiem tiem,
kas tic uz Viņu, nebūs pazust, bet dabūt mūžīgu
dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **17** Jo Dievs Savu Dēlu
nav sūtījis pasaulē, ka Tas pasauli sodītu, bet ka
pasaule caur Viņu taptu pestīta. **18** Kas tic uz Viņu,
tas netop sodīts, bet kas netic, tas jau ir sodīts,
tāpēc ka tas nav ticējis uz tā vienpiedzimušā Dieva
Dēla Vārdu. **19** Bet šī ir tā sodība, ka gaišums
nācis pasaulē un cilvēki vairāk mīlēja tumsību
nekā gaišumu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni. **20** Jo
ikviens, kas dara ļaunu, tas ienīst gaismu un nenāk
priekš gaismas, lai viņa darbi netop norāti. **21** Bet
kas dara patiesību, tas nāk priekš gaismas, lai viņa
darbus var redzēt, jo tie darīti iekš Dieva." **22** Pēc
tam Jēzus un Viņa mācekļi nāca uz Jūdu zemi, un
Viņš tur ar tiem palika un kristīja. **23** Un Jānis
arīdzan kristīja Enonā, tuvu pie Zalimes, jo tur
bija daudz ūdens. Un tie (ļaudis) nogāja un tapa
kristīti. **24** Jo Jānis vēl nebija likts cietumā. **25** Tad

viena apjautāšanās cēlās starp Jāņa mācekļiem
un tiem Jūdiem par šķīstīšanu. 26 Un tie nāca
pie Jāņa un uz to sacīja: "Rabbi, Tas, kas bija
pie tevis viņpus Jardānes, kam tu liecību devi,
redzi, Tas kristī, un visi nāk pie Viņa." 27 Jānis
atbildēja un sacīja: "Cilvēks nekā nevar ņemties,
ja tas viņam nav dots no debesīm. 28 Jūs paši esat
mani liecinieki, ka es esmu sacījis: Es neesmu Tas
Kristus, bet sūtīts Viņa priekšā. 29 Kam tā brūte,
tas ir brūtgāns, bet tā brūtgāna draugs, kas stāv
un viņu dzird, priecājās ļoti par tā brūtgāna balsi.
Tad nu šis mans prieks ir piepildīts. 30 Viņam
būs iet lielumā, bet man mazumā. 31 Kas nāk
no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes,
tas ir no zemes: kas nāk no debesīm, tas ir pār
visiem. 32 Un ko Tas ir redzējis un dzirdējis, to
Tas apliecina; un Viņa liecību neviens nepieņem.
33 Kas Viņa liecību pieņēmis, tas ir apzieģelējis,
Dievu esam patiesīgu. 34 Jo ko Dievs ir sūtījis,
tas runā Dieva vārdus, jo Dievs nedod To Garu ar
mēru. 35 Tas Tēvs mīļo To Dēlu un visas lietas
ir devis Viņa rokā. 36 Kas tic uz To Dēlu, tam ir
mūžīga dzīvība; bet kas Tam Dēlam neklausa, tas
dzīvību neredzēs, bet Dieva dusmība uz tā paliek."
(aiōnios g166)

4 Un kad Tas Kungs nomanīja, ka tie farizeji bija
dzirdējuši, ka Jēzus vairāk mācekļu dabūjot
un vairāk kristījot nekā Jānis, 2 (Jebšu Jēzus pats
nekristīja, bet Viņa mācekļi,) 3 Tad Viņš atstāja
Jūdeju un atkal nogāja uz Galileju. 4 Un Viņam
bija jāiet caur Samariju. 5 Tad Viņš nonāk vienā
Samarijas pilsētā, ko sauc Sīharu, tuvu pie tā
tīruma, ko Jēkabs deva savam dēlam Jāzepam.
6 Un tur bija Jēkaba aka. Kad nu Jēzus, no ceļa
piekusis, pie tās akas apsēdās, - un tas bija ap
sesto stundu, - 7 Tad viena sieva no Samarijas
nāk ārā, ūdeni smelt. Uz to Jēzus saka: "Dodi Man
dzert." 8 (Jo viņa mācekļi bija nogājuši pilsētā,
maizi pirkt.) 9 Tad tā Samariešu sieva uz Viņu
saka: "Kā Tu, Jūds būdams, prasi dzert no manis,
vienas Samariešu sievas?" Jo Jūdi netur nekādu
draudzību ar Samariešiem. 10 Jēzus atbildēja un
uz to sacīja: "Ja tu to Dieva dāvanu zinātu un kas
Tas tāds ir, kas uz tevi saka: dod Man dzert; tad tu
Viņu būtu lūgusi, un Viņš tev būtu devis dzīvu
ūdeni." 11 Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, Tev nav
smeļama trauka, un tā aka ir dziļa, - no kurienes
tad Tev ir tas dzīvais ūdens? 12 Vai Tu esi lielāks
nekā mūsu tēvs Jēkabs, kas mums šo aku devis un
pats no tās dzēris un viņa dēli un viņa lopi?" 13
Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ikvienam, kas dzer
no šī ūdens, atkal slāpst. 14 Bet ja kas dzers no tā
ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps ne mūžam;
bet tas ūdens, ko Es tam došu, iekš viņa taps par
ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu." (aiōn
g165, aiōnios g166) 15 Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs,
dod man to - tādu ūdeni, ka man neslāpst un
man vairs nav jānāk šurpu smelt." 16 Jēzus uz
to saka: "Ej, sauc savu vīru un nāc šurp." 17 Tā
sieva atbildēja un sacīja: "Man vīra nav." Jēzus
uz to saka: "Tu pareizi esi sacījusi: man vīra nav.
18 Jo pieci vīri tev bijuši, un kas tev tagad ir, tas
nav tavs vīrs; to tu pēc taisnības esi sacījusi."
19 Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, es redzu, ka
Tu esi pravietis. 20 Mūsu tēvi ir pielūguši šinī
kalnā, un jūs sakāt, Jeruzālemē to vietu esam, kur
pienākas pielūgt." 21 Jēzus uz to saka: "Sieva, tici
Man, tā stunda nāk, ka jūs nedz šai kalnā, nedz
Jeruzālemē To Tēvu pielūgsiet. 22 Jūs pielūdzat,
ko jūs nezināt, mēs pielūdzam, ko mēs zinām;
jo pestīšana ir no tiem Jūdiem. 23 Bet tā stunda
nāk un jau tagad ir, ka tie īstenie pielūdzēji To
Tēvu pielūgs garā un patiesībā; jo Tas Tēvs tādus
arī meklē, kas To tā pielūdz. 24 Dievs ir Gars,
un kas To pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un
patiesībā." 25 Tā sieva uz Viņu saka: "Es zinu, ka
tas Mesija nāk, kas saukts Kristus; kad Tas nāks,
Tas mums visu pasludinās." 26 Jēzus uz to saka:
"Es Tas esmu, kas ar tevi runā." 27 Un tai brīdī
Viņa mācekļi nāca un brīnījās, ka Viņš ar to sievu
runāja. Tomēr neviens nesacīja: Ko Tu vaicā? Jeb,
ko Tu runā ar viņu? 28 Tad tā sieva pameta savu
ūdens trauku un nogāja pilsētā un sacīja uz tiem
ļaudīm: 29 "Nāciet, redziet vienu cilvēku, kas man
visu ir sacījis, ko es esmu darījusi. Vai Šis nav Tas
Kristus?" 30 Tad tie izgāja no pilsētas un nāca
pie Viņa. 31 Un pa to starpu tie mācekļi Viņu
lūdza sacīdami: "Rabbi, ēd." 32 Bet Viņš uz tiem
sacīja: "Man barība jāēd, ko jūs nezināt." 33 Tad
tie mācekļi savā starpā sacīja: "Vai kas Viņam ko
atnesis ēst?" 34 Jēzus uz tiem saka: "Mana barība
ir, ka Es daru Tā prātu, kas Mani sūtījis, un padaru
Viņa darbu. 35 Vai jūs nesakāt: Vēl ir četri mēneši,
tad nāk pļaujamais laiks? Redzi, Es jums saku:
Paceliet savas acis un skatiet tās druvas, jo tās jau
ir baltas uz pļaušanu. 36 Un kas pļauj, tas dabū
algu un sakrāj augļus uz mūžīgu dzīvošanu, ka abi
var priecāties kopā, sējējs un pļāvējs. (aiōnios g166)
37 Jo še tas vārds ir tiesa: Cits ir tas sējējs un cits
tas pļāvējs. 38 Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs
neesat strādājuši; citi tur strādājuši, un jūs esat
nākuši viņu darbā." 39 Bet no tās pašas pilsētas
daudz Samariešu ticēja uz Viņu tās sievas vārdu
dēļ, kas liecību deva: "Viņš man visu ir sacījis,
ko es esmu darījusi." 40 Kad nu tie Samarieši
pie Viņa nāca, tad tie Viņu lūdza, ka Viņš pie

tiem paliktu; un Viņš tur palika divas dienas. **41** Un daudz vairāk no tiem ticēja Viņa paša vārdu dēļ, **42** Un sacīja uz to sievu: "Mēs neticam vairs tavas valodas dēļ, jo mēs paši esam dzirdējuši un zinām, ka Šis tiešām ir Tas pasaules Pestītājs, Tas Kristus." **43** Un pēc divām dienām Viņš izgāja no turienes un nogāja uz Galileju. **44** Jo pats Jēzus apliecināja, ka pravietis savā tēvijā netop turēts godā. **45** Kad Viņš nu nāca uz Galileju, tad tie Galileji Viņu uzņēma, jo tie visu bija redzējuši, ko Viņš svētkos Jeruzālemē bija darījis; jo tie arīdzan bija nākuši uz svētkiem. **46** Tad Jēzus atkal nāca uz Kānu iekš Galilejas, kur Viņš ūdeni bija darījis par vīnu. **47** Un tur viens ķēniņa sulainis bija, kam dēls gulēja nevesels Kapernaūmā. Šis dzirdējis, ka Jēzus bija nācis no Jūdejas uz Galileju, nogāja pie Viņa un To lūdza, lai noietu un viņa dēlam palīdzētu, jo tas guļot uz miršanu. **48** Tad Jēzus uz viņu sacīja: "Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, tad jūs neticat." **49** Tas ķēniņa sulainis uz Viņu saka: "Kungs, nāc, pirms nekā mans dēls mirst." **50** Jēzus uz viņu saka: "Ej, tavs dēls dzīvs." Un tas cilvēks ticēja tam vārdam, ko Jēzus uz viņu bija sacījis, un aizgāja. **51** Un noejot viņa kalpi to sastapa un tam pasludināja un sacīja: "Tavs dēls dzīvs." **52** Tad tas no viņiem izvaicāja to stundu, kur ar viņu bija palicis labāk. Un tie uz viņu sacīja: "Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstāja." **53** Tad tas tēvs nomanīja ap to stundu esam, kad Jēzus viņam bija sacījis: "Tavs dēls dzīvs." Un viņš ticēja ar visu savu saimi. **54** Šī tā otrā brīnuma zīme, ko Jēzus darīja, nākdams no Jūdejas uz Galileju.

5 Pēc tam bija Jūdu svētki, un Jēzus gāja uz Jeruzālemi. **2** Bet Jeruzālemē pie avju vārtiem ir dīķis, ar vārdu ebrejiski Betezda, tur bija piecas istabas. **3** Tanīs gulēja liels pulks neveselu, aklu, tizlu, nokaltušu, (kas gaidīja uz ūdens kustēšanu. **4** Jo savā laikā viens eņģelis nolaidās tai dīķī un to ūdeni pakustināja. Kurš tad iekāpa pirmais pēc ūdens kustināšanas, tas tapa vesels, lai gulēja kādā sērgā gulēdams.) **5** Un tur viens cilvēks trīsdesmit un astoņus gadus bija gulējis nevesels. **6** Šo Jēzus redzēja guļam, un zinādams, ka tas ilgu laiku tur bija gulējis, Viņš uz to saka: "Vai gribi tapt vesels?" **7** Tas neveselais Tam atbildēja: "Kungs, man nav cilvēka, kas mani iemet tai dīķī, kad tas ūdens top kustināts; un tiekams es nāku, cits jau nokāpj manā priekšā." **8** Jēzus uz to saka: "Celies, ņem savu gultu un ej." **9** Un tūdaļ tas cilvēks tapa vesels un ņēma savu gultu un aizgāja. Bet tā diena bija svētdiena. **10** Tad tie Jūdi sacīja uz to, kas bija dziedināts: "Svētdiena ir, tev nav brīv savu gultu nest." **11** Viņš tiem atbildēja: "Kas mani darīja veselu, Tas uz mani sacīja: ņem savu gultu un ej." **12** Tad tie viņam vaicāja: "Kas ir Tas tāds cilvēks, kas tev sacījis: ņem savu gultu un ej?" **13** Bet tas, kas bija vesels palicis, nezināja, kas Tas tāds esot; jo Jēzus bija atkāpies tai ļaužu pulkā, kas tai vietā bija. **14** Pēc tam Jēzus to atrod Dieva namā un uz to saka: "Raugi, tu esi tapis vesels, neapgrēkojies vairs, ka tev nenotiek jo grūti." **15** Tas cilvēks nogāja un tiem Jūdiem pasludināja, ka Jēzus Tas esot, kas viņu darījis veselu. **16** Un tāpēc tie Jūdi Jēzu ienīdēja un Viņu meklēja nokaut, ka Viņš to bija darījis svētdienā. **17** Bet Jēzus tiem atbildēja: "Mans Tēvs strādā līdz šim, un Es arīdzan strādāju." **18** Tādēļ tie Jūdi jo vairāk Viņu meklēja nokaut, ka Viņš ne vien svētdienu nesvētīja, bet arī sacīja, ka Dievs esot Viņa paša Tēvs, Sevi līdzinādams Dievam. **19** Tad Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: Tas Dēls neko nevar darīt no Sevis paša, ja Tas neredz To Tēvu tā darām, jo, ko Šis dara, to arī Tas Dēls dara tāpat. **20** Jo Tas Tēvs mīļo To Dēlu, un Tam rāda visu, ko pats dara un Tam rādīs lielākas lietas nekā šās, ka jums jābrīnās. **21** Jo itin kā Tas Tēvs miroņus uzmodina un dara dzīvus, tāpat arī Tas Dēls dara dzīvus, kurus gribēdams. **22** Jo Tas Tēvs nevienu netiesā, bet visu tiesu ir devis Tam Dēlam, **23** Ka visiem būs To Dēlu godāt, itin kā tie To Tēvu godā; kas To Dēlu negodā, tas negodā To Tēvu, kas Viņu sūtījis. **24** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas Manu vārdu dzird un Tam tic, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīga dzīvība, un tas nenāk sodībā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā. **(aiōnios g166)** **25** Patiesi, patiesi, Es jums saku: tā stunda nāk un jau tagad ir, ka tie mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un kas to dzird, tie dzīvos. **26** Jo itin kā Tam Tēvam ir dzīvība iekš Sevis paša, tāpat Viņš arī Tam Dēlam ir devis, ka Tam dzīvība ir iekš Sevis paša. **27** Un Viņš Tam varu devis, arī tiesu turēt, tādēļ ka Tas ir Tas Cilvēka Dēls. **28** Nebrīnāties par to, jo tā stunda nāk, kurā visi, kas ir kapos, Viņa balsi dzirdēs **29** Un izies ārā, tie, kas labu darījuši, pie augšāmcelšanās uz dzīvību, bet kas ļaunu darījuši, pie augšāmcelšanās uz sodību. **30** Es neko nevaru darīt no Sevis paša; tā kā Es dzirdu, tā Es tiesāju, un Mana tiesa ir taisna; jo Es nemeklēju Savu prātu, bet Tā Tēva prātu, kas Mani sūtījis. **31** Ja Es pats liecību dodu par Sevi, tad Mana liecība nav patiesīga. **32** Cits ir, kas liecību dod par Mani, un Es zinu, to liecību esam patiesīgu, ko Viņš apliecina par Mani. **33** Jūs esat sūtījuši pie Jāņa, un tas patiesībai liecību devis. **34** Tomēr Es liecību

neņemu no cilvēka, bet Es to saku, lai jūs topat
pestīti. 35 Viņš bija degoša un spīdoša svece, bet
jūs mazu brīdi gribējāt līksmoties viņa gaišumā.
36 Bet Man ir lielāka liecība nekā no Jāņa. Jo tie
darbi, ko Tas Tēvs Man devis darīt, šie darbi,
ko Es daru, liecību dod par Mani, ka Tas Tēvs
Mani sūtījis. 37 Un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis,
pats liecību devis par Mani; jūs Viņa balsi nekad
neesat dzirdējuši, nedz Viņa ģīmi redzējuši. 38 Un
Viņa vārds nav paliekams pie jums, jo jūs Tam
neticat, ko Viņš sūtījis. 39 Meklējat rakstos, jo
jums šķiet, ka tur iekšā jums ir mūžīga dzīvība,
un tie ir, kas liecību dod par Mani. (aiōnios g166)
40 Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai jums būtu
dzīvība. 41 Godu no cilvēkiem Es neņemu. 42
Bet Es jūs pazīstu, ka Dieva mīlestība nav iekš
jums. 43 Es esmu nācis Sava Tēva vārdā, un jūs
Mani neuzņemat; kad cits nāks sava paša vārdā,
to jūs uzņemsiet. 44 Kā jūs varat ticēt, cits no cita
godu ņemdami? Un to godu, kas ir no tā vienīgā
Dieva, to jūs nemeklējat? 45 Nedomājiet, ka Es
jūs apsūdzēšu pie Tā Tēva; tur ir viens, kas jūs
apsūdz, Mozus, uz ko jūs esat cerējuši. 46 Jo ja jūs
Mozum ticētu, tad jūs Man arīdzan ticētu; jo viņš
ir rakstījis par Mani. 47 Bet ja jūs viņa rakstiem
neticat, kā tad jūs Maniem vārdiem ticēsiet?"

6 Pēc tam Jēzus aizbrauca pār Galilejas jūru
pie Tiberijas. 2 Un liels pulks ļaužu Tam gāja
pakaļ, tāpēc ka tie redzēja tās brīnuma zīmes,
ko Viņš darīja pie neveseliem. 3 Bet Jēzus kāpa
uz to kalnu un apsēdās ar Saviem mācekļiem.
4 Bet Jūdu Lieldienas svētki bija tuvu klāt. 5
Tad Jēzus pacēla acis un redzēja, ka daudz ļaužu
pie Viņa nāca, un saka uz Filipu: "Kur pirksim
maizes, ka šiem ir ko ēst?" 6 (Bet to Tas sacīja,
viņu pārbaudīdams; jo pats gan zināja, ko gribēja
darīt.) 7 Filips tam atbildēja: "Par divsimt sudraba
grašiem maizes tiem nepietiek, ka ikviens no tiem
maķenīt ņemtos." 8 Tad viens no Viņa mācekļiem,
Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, uz Viņu saka: 9
"Še ir viens jauneklis, tam ir piecas miežu maizes
un divas zivis; bet kas tas ir priekš tik daudz
ļaudīm?" 10 Un Jēzus sacīja: "Dariet, ka tie ļaudis
apsēžas;" un tur daudz zāles bija tanī vietā. Tad
apsēdās kādi piectūkstoš vīri. 11 Un Jēzus ņēma
tās maizes, pateicās un deva tiem mācekļiem, un
tie mācekļi tiem, kas bija apsēdušies. Tāpat arī no
tām zivīm, cik gribēja. 12 Bet kad tie bija paēduši,
tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Sakrājiet
atlikušās druskas, ka nekas nepazūd." 13 Tad tie
salasīja un pildīja divpadsmit kurvjus ar druskām
no tām piecām miežu maizēm, kas tiem atlika, kas
bija ēduši. 14 Kad nu tie cilvēki to brīnuma zīmi
redzēja, ko Jēzus bija darījis, tad tie sacīja: "Šis ir
patiesi tas pravietis kam bija nākt pasaulē." 15 Kad
nu Jēzus manīja, ka tie gribēja nākt, Viņu tvert,
lai par ķēniņu celtu, tad Viņš devās viens pats
atkal uz to kalnu. 16 Un kad vakars metās, Viņa
mācekļi nogāja pie jūras, 17 Un laivā kāpuši tie
brauca pāri pār jūru uz Kapernaūmu: un jau bija
palicis tumšs, un Jēzus pie tiem nebija atnācis.
18 Un jūra cēlās, stipram vējam pūšot. 19 Un
vairāk nekā pusjūdzi aizirušies, tie redzēja Jēzu
pa jūru staigājam un tuvu pie laivas esam. Un
tie bijās. 20 Bet Viņš uz tiem saka: "Es tas esmu,
nebīstaties." 21 Tad tie gribēja Viņu ņemt laivā,
un tūdaļ tā laiva nāca tanī malā, uz ko tie dzinās.
22 Otrā dienā tie ļaudis viņpus jūras stāvēdami
redzēja, ka citas laivas tur nebija, kā vien tā, kurā
viņa mācekļi bija iekāpuši un ka Jēzus nebija
līdz gājis ar saviem mācekļiem laivā, bet ka viņa
mācekļi vieni paši bija nocēlušies. 23 Un kad
nu tur citas laiviņas no Tiberijas pienāca tuvu
pie tās vietas, kur tie to maizi bija ēduši, ko Tas
Kungs bija svētījis; 24 Un kad tie ļaudis redzēja, ka
Jēzus tur vairs nebija, nedz Viņa mācekļi, tad tie
arīdzan iekāpa laivās un nāca Kapernaūmā, Jēzu
meklēdami. 25 Un otrā jūras malā Viņu atraduši,
tie uz Viņu sacīja: "Rabbi, kad Tu esi atnācis?" 26
Jēzus tiem atbildēja un sacīja: "Patiesi, patiesi,
Es jums saku: jūs Mani nemeklējat tāpēc, ka jūs
brīnuma zīmes esat redzējuši, bet ka jūs esat ēduši
un paēduši no tām maizēm. 27 Dzenaties ne pēc
tās barības, kas zūd, bet pēc tās barības, kas paliek
līdz mūžīgai dzīvošanai, ko Tas Cilvēka Dēls jums
dos, jo šo Dievs Tas Tēvs ir apzieģelējis." (aiōnios
g166) 28 Tad tie uz Viņu sacīja: "Ko darīsim, lai
strādājam Dieva darbus?" 29 Jēzus atbildēja un
uz tiem sacīja: "Šis ir tas Dieva darbs, ka jums
būs ticēt uz To, ko Viņš sūtījis." 30 Tad tie uz
Viņu sacīja: "Kādu zīmi tad Tu dari, ka mēs to
redzam un Tev ticam? Ko Tu dari? 31 Mūsu tēvi to
manna ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem
ir devis ēst maizi no debesīm." 32 Tad Jēzus uz
tiem sacīja: patiesi, patiesi, Es jums saku: "Mozus
jums to maizi no debesīm nav devis, bet Mans
Tēvs jums dod to īsteno maizi no debesīm. 33
Jo tā ir Tā Dieva maize, kas nāk no debesīm un
dod pasaulei dzīvību." 34 Tad tie uz Viņu sacīja:
"Kungs, dod mums allažiņ tādu maizi." 35 Un
Jēzus uz tiem sacīja: "Es esmu tā dzīvības maize.
Kas pie Manis nāk, tas neizsalks: un kas tic uz
Mani, tam neslāps nemūžam. 36 Bet Es jums esmu
sacījis, ka jūs Mani gan esat redzējuši, tomēr jūs
neticat. 37 Ikviens, ko Tas Tēvs Man dod, tas nāk
pie Manis, un kas nāk pie Manis, to Es neizmetīšu

ārā. **38** Jo Es esmu no debesīm nācis, ne lai Es
daru Savu prātu, bet Tā prātu, kas Mani sūtījis.
39 Bet šis ir Tā Tēva prāts, kas Mani sūtījis, ka
no visa tā, ko Viņš Man devis, Man neko nebūs
pazaudēt, bet to uzmodināt pastara dienā. **40** Un
šis ir Tā prāts, kas Mani sūtījis, ka ikvienam, kas
To Dēlu redz un uz Viņu tic, ir mūžīga dzīvība,
un Es viņu uzmodināšu pastara dienā." **(aiōnios**
g166) **41** Tad tie Jūdi pret Viņu kurnēja, ka Viņš
bija sacījis: Es esmu tā maize, kas ir nākusi no
debesīm. **42** Un tie sacīja: "Vai Šis nav Jēzus,
Jāzepa dēls, kura tēvu un māti mēs pazīstam? Kā
tad Tas saka: Es esmu no debesīm nācis." **43** Tad
Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Nekurniet savā
starpā. **44** Neviens pie Manis nevar nākt, ja Tas
Tēvs, kas Mani sūtījis, viņu nevelk, un Es viņu
uzmodināšu pastara dienā. **45** Praviešu rakstos
ir sacīts: un tie visi būs mācīti no Dieva. Tad nu
ikkatrs, kas no Tā Tēva ir dzirdējis un mācījies,
tas nāk pie Manis. **46** Ne tā, ka jebkāds To Tēvu
būtu redzējis, kā vien Tas, kas ir no Dieva; Tas To
Tēvu ir redzējis. **47** Patiesi, patiesi, Es jums saku:
kas tic uz Mani, tam ir mūžīga dzīvība. **(aiōnios**
g166) **48** Es esmu tā dzīvības maize. **49** Jūsu tēvi to
manna ir ēduši tuksnesī un ir nomiruši. **50** Šī ir
tā maize, kas nāk no debesīm, lai, kas ēd no tās,
nemirst. **51** Es esmu tā dzīvā maize, kas nākusi
no debesīm; ja kas ēd no šīs maizes, tas dzīvos
mūžīgi. Un tā maize, ko Es došu, ir Mana miesa,
ko Es došu par pasaules dzīvību." **(aiōn g165)** **52**
Tad tie Jūdi savā starpā strīdējās sacīdami: "Kā
Šis mums Savu miesu var dot ēst?" **53** Tad Jēzus
uz tiem sacīja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja
jūs Tā Cilvēka Dēla miesu neēdat un Viņa asinis
nedzerat, tad dzīvības nav iekš jums. **54** Kas Manu
miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīga
dzīvība, un Es viņu uzmodināšu pastara dienā.
(aiōnios g166) **55** Jo Mana miesa ir patiess ēdiens
un Manas asinis ir patiess dzēriens. **56** Kas Manu
miesu ēd un Manas asinis dzer, tas paliek iekš
Manis un Es iekš tā. **57** Itin kā Mani tas dzīvais
Tēvs ir sūtījis, un Es dzīvoju caur To Tēvu: tāpat,
kas Mani ēd, tas arīdzan dzīvos caur Mani. **58**
Šī ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tā, kā
mūsu tēvi to manna ir ēduši un nomiruši; kas šo
maizi ēd, tas dzīvos mūžīgi." **(aiōn g165)** **59** To Viņš
sacīja baznīcā, mācīdams Kapernaūmā. **60** Tad
no Viņa mācekļiem daudzi, to dzirdēdami, sacīja:
"Šī valoda ir grūta, kas to var ieklausīties?" **61**
Tad Jēzus pie Sevis zinādams, ka Viņa mācekļi
par to kurnēja, uz tiem sacīja: "Vai tas jums ir
par piedauzīšanu? **62** Bet kad nu jūs redzētu To
Cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš papriekš bijis?
63 Tas Gars ir, kas dara dzīvu, tā miesa neder
nenieka. Tie vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un ir
dzīvība. **64** Bet citi ir jūsu starpā, kas netic." Jo
Jēzus no iesākuma zināja, kuri tie, kas neticēja,
un kurš tas, kas Viņu nodos, **65** Un Viņš sacīja:
"Tādēļ Es jums esmu sacījis, ka neviens pie Manis
nevar nākt, ja tas viņam nav dots no Mana Tēva."
66 No tā brīža daudzi no Viņa mācekļiem atkāpās
un vairs nestaigāja ar Viņu. **67** Tad Jēzus sacīja uz
tiem divpadsmit: "Vai jūs arīdzan gribat aiziet?"
68 Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: "Kungs, pie
ka mēs iesim? Tev ir mūžīgas dzīvības vārdi,
(aiōnios g166) **69** Un mēs esam ticējuši un atzinuši,
ka Tu esi Kristus, tā dzīvā Dieva Dēls." **70** Tad
Jēzus tiem atbildēja: "Vai Es jūs neesmu izredzējis
divpadsmit? Un viens no jums ir velns." **71** Bet
Viņš to sacīja par Jūdasu, Sīmaņa dēlu, Iskariotu.
Jo pēc tas Viņu nodeva, būdams viens no tiem
divpadsmit.

7 Un pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju; jo Viņš
negribēja staigāt pa Jūdeju, tāpēc ka tie Jūdi
Viņu meklēja nokaut. **2** Un Jūdu lieveņu svētki
bija tuvu. **3** Tad Viņa brāļi uz To sacīja: "Ej jel
projām no šejienes, un noej uz Jūdu zemi, lai
arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari.
4 Jo neviens neko nedara slepenībā, kas grib
kļūt zināms. Ja Tu tādas lietas dari, tad rādies
pasaulei." **5** Jo pat Viņa brāļi neticēja uz Viņu.
6 Tad Jēzus uz tiem saka: "Mans laiks vēl nav
klāt; bet jūsu laiks ir vienmēr klāt. **7** Pasaule jūs
nevar ienīdēt, bet Mani viņa ienīst, jo Es liecību
dodu par to, ka viņas darbi ļauni. **8** Ejat jūs uz
šiem svētkiem, Es vēl neeju uz šiem svētkiem;
jo Mans laiks vēl nav nācis." **9** Un to uz tiem
sacījis, Viņš palika Galilejā. **10** Bet kad Viņa brāļi
bija aizgājuši, tad Viņš arīdzan gāja uz svētkiem,
ne ļaudīm redzot, bet kā paslepeni. **11** Tad tie
Jūdi Viņu meklēja svētkos un sacīja: "Kur Viņš
ir?" **12** Un tur Viņa dēļ daudz valodas bija pie
tiem ļaudīm, jo citi sacīja: "Viņš ir labs;" un citi
sacīja: "Nē, bet Viņš tos ļaudis pieviļ." **13** Tomēr
neviens droši par Viņu nerunāja, jo tie bijās no
tiem Jūdiem. **14** Bet svētku vidū Jēzus gāja Dieva
namā un mācīja. **15** Un tie Jūdi brīnījās sacīdami:
"Kā šis tos rakstus zin un tomēr tos nav mācījies?"
16 Jēzus tiem atbildēja un sacīja: "Mana mācība
nav Mana, bet Tā, kas Mani sūtījis. **17** Ja kas grib
Viņa prātu darīt, tas atzīs, vai šī mācība ir no
Dieva, jeb vai Es pats no Sevis runāju. **18** Kas no
sevis runā, tas meklē savu paša godu; bet kas
meklē Tā godu, kas Viņu sūtījis, tas ir patiesīgs,
un iekš Tā nav netaisnības. **19** Vai Mozus jums
nav bauslību devis, un neviens no jums nedara

pēc bauslības? Kam jūs meklējat Mani nokaut?”
20 Tie ļaudis atbildēja un sacīja: “Tev ir velns.
Kas Tevi meklē nokaut?” 21 Jēzus atbildēja un
uz tiem sacīja: “Vienu darbu Es esmu darījis, un
jūs visi brīnāties. 22 Mozus jums apgraizīšanu ir
devis, (ne tā kā tā būtu no Mozus, bet no tiem
tēviem,) un jūs cilvēku apgraizāt svētdienā. 23 Ja
cilvēks apgraizīšanu dabū svētdienā, lai Mozus
bauslība netop pārkāpta, ko jūs tad par Mani
apskaistaties, ka Es svētdienā visu to cilvēku esmu
darījis veselu? 24 Nespriežat pēc tā, kas priekš
acīm, bet spriežat taisnu tiesu.” 25 Tad kādi no
Jeruzālemes ļaudīm sacīja: “Vai šis nav Tas, ko tie
meklē nokaut? 26 Un redzi, Viņš droši runā, un tie
uz Viņu nesaka nenieka. Vai mūsu virsnieki tagad
tiešām atzinuši, ka Šis patiesi ir Tas Kristus? 27
Bet mēs Viņu zinām, no kurienes Viņš ir; bet kad
Tas Kristus nāks, tad neviens nezinās, no kurienes
Tas ir.” 28 Tad Jēzus Dieva namā mācīdams sauca
un sacīja: “Jūs Mani pazīstat un zināt, no kurienes
Es esmu? Bet Es neesmu nācis pats no Sevis, bet
kas Mani sūtījis, Tas ir patiesīgs; To jūs nepazīstat.
29 Bet Es To pazīstu, jo Es esmu no Viņa, un Viņš
Mani sūtījis.” 30 Tad tie Viņu meklēja gūstīt;
tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika, jo Viņa
stunda vēl nebija nākusi. 31 Bet daudz no tiem
ļaudīm ticēja uz Viņu un sacīja: “Kad Kristus nāks,
vai tas vairāk brīnuma zīmes darīs, nekā tās, ko
Šis ir darījis?” 32 Tie farizeji dzirdēja, ka tiem
ļaudīm tādas valodas bija par Viņu. Un tie farizeji
un augstie priesteri sūtīja sulaiņus, lai tie Viņu
gūstītu. 33 Tad Jēzus uz tiem sacīja: “Vēl mazu
brīdi Es esmu pie jums un noeju pie Tā, kas Mani
sūtījis. 34 Jūs Mani meklēsiet un neatradīsiet, un
kur Es esmu, turp jūs nevarat nonākt.” 35 Tad
tie Jūdi sacīja savā starpā: “Kur Šis noies, ka mēs
Viņu neatradīsim? Vai Viņš noies pie tiem, kas ir
izklīduši starp Grieķiem, un Grieķus mācīs? 36 Kas
tie par vārdiem, ko Šis runā: jūs Mani meklēsiet
un neatradīsiet? Un: kur Es esmu, turp jūs nevarat
nonākt?” 37 Un beidzamā, tai lielā svētku dienā,
Jēzus stāvēja un sauca sacīdams: “Ja kam slāpst,
tas lai nāk pie Manis un dzer! 38 Kas tic uz Mani, kā
tie raksti saka, no tā miesas dzīvā ūdens straumes
tecēs.” 39 Un Viņš to sacīja par to Garu, ko tiem
bija dabūt, kas tic uz Viņu; jo Tas Svētais Gars vēl
nebija, tāpēc ka Jēzus vēl nebija apskaidrots. 40
Tad daudz no tiem ļaudīm šo vārdu dzirdēdami
sacīja: “Šis patiesi ir tas pravietis.” 41 Citi sacīja:
“Viņš ir Tas Kristus;” bet citi sacīja: “Vai Kristus
nāks no Galilejas? 42 Vai tas raksts nav sacījis,
ka no Dāvida cilts un no Bētlemes pilsētiņas, kur
Dāvids bija, Kristus nāks?” 43 Tad šķelšanās cēlās
starp tiem ļaudīm Viņa dēļ. 44 Bet kādi no tiem
gribēja Viņu gūstīt, tomēr neviens rokas pie Viņa
nepielika. 45 Tad tie sulaiņi nāca pie tiem augstiem
priesteriem un farizejiem, un šie uz viņiem sacīja:
“Kāpēc Viņu neesat atveduši?” 46 Tie sulaiņi
atbildēja: “Nemūžam cilvēks tā vēl nav runājis kā
šis Cilvēks.” 47 Tad tie farizeji tiem atbildēja: “Vai
jūs arīdzan esat pievilti? 48 Vai gan kāds no tiem
virsniekiem jeb no tiem farizejiem uz Viņu ticējis?
49 Bet šie ļaudis, kas bauslību neprot, ir nolādēti.”
50 Nikademus, kas naktī bija nācis pie Viņa, viens
no tiem būdams, uz tiem sacīja: 51 “Vai mūsu
bauslība notiesā kādu cilvēku, ja tā paprieksˇ par
viņu nav izklausinājusi un nav dabūjusi zināt, ko
viņš dara?” 52 Tie atbildēja un uz to sacīja: “Vai
tu arīdzan esi no Galilejas? Pārmeklē un raugi, ka
no Galilejas neviens pravietis nav cēlies.” 53 (Un
ikviens nogāja savā namā.

8 Un Jēzus gāja uz Eļļas kalnu. 2 Un no rīta agri
Viņš atkal nāca Dieva namā un visi ļaudis pie
Viņa nāca, un Viņš apsēdās un tos mācīja. 3 Un tie
rakstu mācītāji un farizeji pie Viņa atveda vienu
sievu, kas laulības pārkāpšanā bija pieķerta; un to
nostādīja tur vidū, 4 Un sacīja uz Viņu: “Mācītāj,
šī sieva ir pieķerta pašā laulības pārkāpšanā,
5 Un mums ir pavēlēts Mozus bauslībā, tādas
nomētāt ar akmeņiem. Ko tad Tu saki?” 6 Bet
to tie sacīja Viņu kārdinādami, ka dabūtu vainu,
Viņu apsūdzēt. Bet Jēzus pie zemes locīdamies
rakstīja ar pirkstu smiltīs. 7 Un kad tie jautādami
Viņam uzstāja, tad Viņš uzcēlās un uz tiem sacīja:
“Kurš no jums bez grēka, tas lai met to pirmo
akmeni uz viņu.” 8 Un Viņš atkal locīdamies
rakstīja smiltīs. 9 Bet tie, to dzirdējuši un no
savas sirds apziņas pārliecināti, izgāja cits pakaļ
citam, no tiem vecajiem līdz tiem pēdējiem. Un
Jēzus tur palika viens pats ar to sievu, kas vidū
stāvēja. 10 Un Jēzus atkal pacēlās un nevienu
neredzēdams kā vien to sievu uz to sacīja: “Sieva,
kur ir tavi apsūdzētāji? Vai neviens tevi nav
pazudinājis?” 11 Un tā sacīja: “Neviens, Kungs!”
Un Jēzus uz to sacīja: “Tad arī Es tevi nepazudinu:
ej un negrēko vairs.”) 12 Tad Jēzus atkal uz tiem
runāja sacīdams: “Es esmu tas pasaules gaišums.
Kas Man iet pakaļ, tas nestaigās tumsībā, bet
tam būs tas dzīvības gaišums.” 13 Tad tie farizeji
uz Viņu sacīja: “Tu liecību dod par Sevi pašu,
Tava liecība nav patiesīga.” 14 Jēzus atbildēja un
uz tiem sacīja: “Jebšu Es liecību dodu par Sevi,
tomēr Mana liecība ir patiesīga. Jo Es zinu, no
kurienes Es esmu nācis un uz kurieni Es eju. Bet
jūs nezināt, no kurienes nāku un uz kurieni eju.
15 Jūs tiesājiet pēc miesas; Es netiesāju neviena.

16 Un ja Es arī tiesāju, tad Mana tiesa ir taisna; jo
Es neesmu viens, bet Es un Tas Tēvs, kas Mani
sūtījis. 17 Un arī jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divēju
cilvēku liecība ir patiesīga. 18 Es dodu liecību par
Sevi, un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, dod liecību
par Mani." 19 Tad tie uz Viņu sacīja: "Kur ir
Tavs Tēvs?" Jēzus atbildēja: "Jūs nepazīstat nedz
Mani nedz Manu Tēvu. Ja jūs Mani būtu pazinuši,
tad jūs arī Manu Tēvu būtu pazinuši." 20 Šos
vārdus Jēzus runāja pie Dieva šķirsta, mācīdams
Dieva namā. Un neviens Viņu negūstīja, jo Viņa
stunda vēl nebija nākusi. 21 Tad Jēzus atkal uz
tiem sacīja: "Es noeju, un jūs Mani meklēsiet un
mirsiet savos grēkos. Uz kurieni Es eju, turp jūs
nevarat nākt." 22 Tad tie Jūdi sacīja: "Vai Tas
Sev pats galu darīs, ka Tas saka: uz kurieni Es
eju, turp jūs nevarat nākt?" 23 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Jūs esat no tā, kas ir zemē, Es no tā, kas
ir augšā; jūs esat no šīs pasaules, Es neesmu no
šīs pasaules. 24 Tādēļ Es jums esmu sacījis ka jūs
mirsiet savos grēkos. Jo ja jūs neticat, ka Es Tas
esmu, tad jūs mirsiet savos grēkos." 25 Tad tie uz
Viņu sacīja: "Kas Tu tāds esi?" Un Jēzus uz tiem
sacīja: "Visupirms Tas, ko arī uz jums runāju. 26
Man daudz par jums jārunā un jātiesā bet kas
Mani sūtījis, Tas ir patiesīgs, un ko Es no Viņa
esmu dzirdējis, to Es runāju uz pasauli." 27 Un tie
nesaprata, ka Viņš uz tiem runāja par To Tēvu.
28 Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Kad jūs To Cilvēka
Dēlu paaugstināsiet, tad jūs sapratīsiet, ka Es tas
esmu, un ka Es neko nedaru no Sevis, bet itin
to runāju, ko Mans Tēvs Man ir mācījis. 29 Un
kas Mani sūtījis, Tas ir ar Mani. Tas Tēvs Mani
nav atstājis vienu, jo kas Viņam patīk, to Es allaž
daru." 30 Kad Viņš to runāja, tad daudzi ticēja
uz Viņu. 31 Tad Jēzus sacīja uz tiem Jūdiem, kas
Viņam bija ticējuši: "Ja jūs paliekat Manā Vārdā,
tad jūs patiesi esat Mani mācekļi, 32 Un atzīsiet
patiesību, un patiesība jūs atsvabinās." 33 Tie
Viņam atbildēja: "Mēs esam Ābrahāma dzimums
un ne mūžam nevienam neesam kalpojuši; kā
tad Tu saki: jūs tapsiet svabadi?" 34 Jēzus tiem
atbildēja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: ikviens,
kas grēku dara, tas ir grēka kalps. 35 Bet kalps
mūžam namā nepaliek; dēls paliek mūžam. (aiōn
g165) 36 Ja nu Tas Dēls jūs atsvabinās, tad jūs tiešām
būsiet svabadi. 37 Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma
dzimums, bet jūs Mani meklējat nokaut, jo Manam
vārdam nav vietas pie jums. 38 Es runāju, ko Es
esmu redzējis pie Sava Tēva; un jūs arīdzan darāt,
ko jūs esat redzējuši pie sava tēva." 39 Tie atbildēja
un sacīja: "Mūsu tēvs ir Ābrahāms." Jēzus uz
tiem saka: "Ja jūs būtu Ābrahāma bērni, tad jūs
arī darītu Ābrahāma darbus. 40 Bet nu jūs Mani
meklējat nokaut, cilvēku, kas jums patiesību esmu
runājis, ko esmu dzirdējis no Dieva. To Ābrahāms
nav darījis. 41 Jūs darāt sava tēva darbus!" Tad tie
uz Viņu sacīja: "Mēs maucībā neesam dzimuši.
Mums ir viens vienīgs Tēvs, Dievs." 42 Tad Jēzus
uz tiem sacīja: "Ja Dievs būtu jūsu tēvs, tad jūs
Mani mīlētu; jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva;
jo Es neesmu nācis no Sevis, bet Viņš Mani sūtījis.
43 Kādēļ tad jūs Manu valodu nesaprotat? Tādēļ
ka jūs Manu mācību nevarat ieklausīties. 44 Jūs
esat no tā tēva, tā velna, un sava tēva prātu jūs
gribat darīt. Tas no iesākuma ir bijis slepkava
un nav pastāvējis iekš patiesības; jo iekš tā nav
patiesības. Kad viņš melus runā, tad viņš runā no
sevis paša; jo viņš ir melkulis un melu tēvs. 45 Bet
kad Es patiesību saku, tad jūs Man neticat. 46 Kas
jūsu starpā Man jebkādu grēku var pierādīt? Bet
kad Es jums patiesību saku, kam jūs Man neticat?
47 Kas ir no Dieva, tas Dieva vārdus klausa; tāpēc
jūs neklausiet, ka jūs neesat no Dieva." 48 Tad tie
Jūdi atbildēja un uz Viņu sacīja: "Vai mēs pareizi
nesakām, ka Tu esi Samarietis, un Tev ir velns?"
49 Jēzus atbildēja: "Man velna nav, bet Es Savu
Tēvu godāju, un jūs Mani turat negodā. 50 Es
Savu godu nemeklēju, bet Viens ir, kas to meklē
un tiesā. 51 Patiesi, patiesi, Es jums saku, kas
Manu vārdu turēs, tas nāvi neredzēs ne mūžam."
(aiōn g165) 52 Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tagad mēs
nomanām, ka Tev ir velns. Ābrahāms nomiris un
tie pravieši, un Tu saki: kas Manu vārdu turēs, tas
nāvi nebaudīs ne mūžam. (aiōn g165) 53 Vai Tu esi
lielāks nekā mūsu tēvs Ābrahāms, kas nomiris?
Un tie pravieši ir nomiruši. Par kādu Tu pats
Sevi dari?" 54 Jēzus atbildēja: "Ja Es pats Sevi
godāju, tad Mans gods nav nekas; bet Mans Tēvs
Mani godā, par ko jūs sakāt, ka Tas jūsu Tēvs. 55
Tomēr jūs Viņu nepazīstat, bet Es Viņu pazīstu.
Un kad Es sacītu, ka Es Viņu nepazīstu, tad Es
būtu tāds pat melkulis, kā jūs; bet Es Viņu pazīstu,
un Viņa vārdu turu. 56 Ābrahāms, jūsu tēvs, tapa
līksms, ka Manu dienu redzēšot, un viņš to redzēja
un priecājās." 57 Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tu
vēl neesi piecdesmit gadus vecs, un Ābrahāmu
esi redzējis?" 58 Jēzus uz tiem sacīja: "Patiesi,
patiesi, Es jums saku: pirms nekā Ābrahāms bija,
Es esmu." 59 Tad tie pacēla akmeņus, mest uz
Viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no Dieva nama
ārā, iedams caur viņu vidu. Un tā Viņš aizgāja.

9 Un aiziedams Viņš ieraudzīja cilvēku, kas bija
neredzīgs no dzimuma. 2 Un Viņa mācekļi
Viņam vaicāja sacīdami: "Rabbi, kurš ir grēkojis:
vai šis, vai viņa vecāki, ka tas ir neredzīgs

piedzimis?” 3 Jēzus atbildēja: “Nedz šis grēkojis,
nedz viņa vecāki; bet ka Dieva darbi pie viņa
parādītos. 4 Man nākas strādāt Tā darbus, kas
Mani sūtījis, kamēr vēl ir diena; nāk nakts, kad
neviens nevar strādāt. 5 Kamēr Es esmu pasaulē,
Es esmu pasaules gaišums.” 6 To sacījis Viņš
spļāva zemē un taisīja svaidāmo no tām siekalām
un svaidīja tā neredzīgā acis ar to svaidāmo, 7
Un sacīja uz to: “Ej, mazgājies Siloāmas dīķī”
(Siloāma, tas ir tulkots: sūtīts). Tad tas nogāja un
mazgājās un pārnāca redzīgs. 8 Tad tie kaimiņi
un kas viņu papriekš bija redzējuši, ka viņš bija
neredzīgs, sacīja: “Vai šis nav tas, kas tur sēdēja
un nabagoja?” 9 Citi sacīja: “Viņš tas pats;” un
citi: “Viņš tam līdzīgs!” Bet viņš sacīja: “Es tas
esmu.” 10 Tad tie uz viņu sacīja: “Kā tavas acis
tapa atdarītas?” 11 Viņš atbildēja un sacīja: “Viens
cilvēks, kas top saukts Jēzus, taisīja svaidāmo un
ar to svaidīja manas acis un sacīja uz mani: Ej
uz Siloāmas dīķi un mazgājies. Tad es nogājis
mazgājos un tapu redzīgs.” 12 Tad viņi uz to sacīja:
“Kur Tas ir?” Tas saka: “Es nezinu.” 13 Tad tie to
citkārt neredzīgo noveda pie tiem farizejiem. 14
Un tā bija svētdiena, kad Jēzus to svaidāmo bija
taisījis un tam acis atdarījis. 15 Un tad atkal tie
farizeji viņam vaicāja: “Kā tas tapis redzīgs?” Un
viņš uz tiem sacīja: “Viņš svaidāmas zāles uzlika
uz manām acīm, un es mazgājos un redzu.” 16
Tad citi no tiem farizejiem sacīja: “Šis cilvēks nav
no Dieva, jo Viņš svētdienu nesvētī;” citi sacīja:
“Kā gan grēcīgs cilvēks tādas brīnuma zīmes var
darīt?” Un šķelšanās bija viņu starpā. 17 Un tie
atkal uz to neredzīgo saka: “Ko tu par Viņu saki,
ka Viņš tavas acis ir atvēris?” Un tas sacīja: “Viņš
ir pravietis.” 18 Bet tie Jūdi neticēja no viņa, ka
viņš bijis neredzīgs un tapis redzīgs, tiekams tie
sauca tā vecākus, kas bija tapis redzīgs. 19 Un
viņi tiem vaicāja sacīdami: “Vai šis ir jūsu dēls,
par ko jūs sakāt, ka viņš neredzīgs piedzimis?
Kā tad tas tagad redz?” 20 Viņa vecāki tiem
atbildēja un sacīja: “Mēs zinām, ka šis ir mūsu
dēls, un ka tas neredzīgs piedzimis. 21 Bet kā tas
tagad redz, to nezinām, vai kas viņa acis atdarījis,
to mēs nezinām. Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet
viņam, viņš pats par sevi runās.” 22 To viņa
vecāki sacīja, jo tie bijās no tiem Jūdiem; jo tie
Jūdi jau bija sarunājušies, izslēgt no draudzes
to, kas apliecinātu, Viņu esam Kristu. 23 Tādēļ
viņa vecāki sacīja: “Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet
viņam.” 24 Kad tie otru reiz to cilvēku sauca, kas
bijis neredzīgs, un uz to sacīja: “Dod Dievam godu,
mēs zinām, ka Šis cilvēks ir grēcinieks.” 25 Tad
tas atbildēja un sacīja: “Vai Viņš ir grēcinieks, to
nezinu; to vien zinu, ka es biju neredzīgs un tagad
redzu.” 26 Un tie atkal uz viņu sacīja: “Ko Viņš tev
darījis? Kā Viņš tavas acis atvēris?” 27 Viņš tiem
atbildēja: “Es jums jau esmu sacījis, un jūs neesat
klausījuši. Kam jūs to atkal gribat dzirdēt? Vai arī
jūs gribat palikt par Viņa mācekļiem?” 28 Tad tie
viņu lamāja un sacīja: “Tu esi Viņa māceklis, bet
mēs esam Mozus mācekļi. 29 Mēs zinām, ka Dievs
uz Mozu ir runājis; bet par šo mēs nezinām, no
kurienes Viņš ir.” 30 Tas cilvēks atbildēja un uz
tiem sacīja: “Tā ir brīnišķa lieta, ka jūs nezināt, no
kurienes Tas ir, un tomēr Tas manas acis atdarījis.
31 Mēs jau zinām, ka Dievs grēciniekus neklausa,
bet kas ir dievbijīgs un Viņa prātu dara, to tādu
Viņš klausa. 32 Tas ne mūžam vēl nav dzirdēts, ka
kāds ir atdarījis tāda acis, kas neredzīgs piedzimis.
(aiōn g165) 33 Ja Tas nebūtu no Dieva, tad Tas neko
nespētu darīt.” 34 Tie atbildēja un uz viņu sacīja:
“Tu viscaur grēkos esi piedzimis un tu mūs gribi
mācīt?” Un tie viņu izdzina ārā. 35 Jēzus dzirdēja,
ka tie to bija izdzinuši, un to atradis Viņš uz to
sacīja: “Vai tu tici uz Dieva Dēlu?” 36 Tas atbildēja
un sacīja: “Kungs, kurš Tas ir, lai es ticu uz Viņu.”
37 Un Jēzus uz to sacīja: “Tu Viņu esi redzējis,
un kas ar tevi runā, ir Tas.” 38 Un viņš sacīja:
“Kungs, es ticu,” - un Viņu pielūdza. 39 Un Jēzus
sacīja: “Uz tiesu Es esmu nācis šinī pasaulē, lai
tie neredzīgie redz un tie redzīgie top akli.” 40
Un kādi no tiem farizejiem, kas pie Viņa bija, to
dzirdēja un uz Viņu sacīja: “Vai tad mēs arīdzan
esam akli?” 41 Jēzus uz tiem sacīja: “Kad jūs būtu
akli, tad jums nebūtu grēka. Bet tagad jūs sakāt:
mēs redzam; tāpēc jūsu grēks paliek.

10 Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas neieiet pa
durvīm avju kūtī, bet kāpj citur kur iekšā,
tas ir zaglis un slepkava. 2 Bet kas ieiet pa durvīm,
tas ir tas avju gans. 3 Tam tas durvju sargs atver,
un tās avis klausa viņa balsi, un viņš savas avis
sauc pie vārda un tās izved. 4 Un kad viņš savas
avis izlaidis, tad tas iet viņu priekšā; un tās avis
tam iet pakaļ, jo tās viņa balsi pazīst. 5 Bet svešam
tās neiet pakaļ, bet bēg no tā, jo tās tā svešā balsi
nepazīst.” 6 Šo līdzību Jēzus uz tiem sacīja; bet tie
nesaprata, kas tas bija, ko Viņš uz tiem runāja. 7
Tad Jēzus atkal uz tiem sacīja: “Patiesi, patiesi, Es
jums saku: Es esmu tās durvis pie tām avīm. 8
Visi, kas priekš Manis nākuši, tie bijuši zagļi un
slepkavas, bet tās avis tiem nav klausījušas. 9 Es
esmu tās durvis; ja kas caur Mani ieiet, tas taps
svēts, un tas ieies un izies un atradīs ganības. 10
Zaglis nenāk kā vien gribēdams zagt, žņaugt un
nokaut; Es esmu nācis, ka tiem būtu dzīvība un
viss papilnam. 11 Es esmu tas labais gans: labais

gans dod Savu dvēseli par tām avīm. 12 Bet derēts
gans, kas nav īstais gans, kam tās avis nepieder,
redz vilku nākam un tās avis atstāj un bēg, un
vilks tās sakampj un izklīdina. 13 Bet tas derētais
gans bēg, tāpēc ka viņš derēts, un nebēdā par
tām avīm. 14 Es esmu tas labais gans un pazīstu
Savas avis, un tās Mani pazīst. 15 Itin kā Mani Tas
Tēvs pazīst, tāpat arī Es To Tēvu pazīstu; un Es
dodu Savu dzīvību par tām avīm. 16 Man arī vēl
citas avis, tās nav no šīs kūts. Arī tās Man būs
atvest; un tās dzirdēs Manu balsi, un būs viens
pats ganāmpulks, viens pats gans. 17 Tāpēc Tas
Tēvs Mani mīl, kā Es Savu dzīvību dodu, lai Es to
atkal ņemu. 18 Neviens to neņem no Manis, bet
Es to dodu no Sevis. Man ir vara, to dot, un Man
ir vara, to atkal ņemt. Šo likumu Es esmu dabūjis
no Sava Tēva." 19 Tad atkal šķelšanās cēlās starp
tiem Jūdiem šo vārdu dēļ. 20 Jo daudz no tiem
sacīja: "Viņam ir velns un Viņš ir traks; ko jūs
Viņu klausāt?" 21 Citi sacīja: "Šie vārdi nav velna
apsēsta vārdi; vai velns akliem acis var atdarīt?"
22 Un Jeruzālemē bija Dieva nama iesvētīšanas
svētki, un bija ziema. 23 Un Jēzus staigāja Dieva
namā, Salamana priekšnamā. 24 Tad tie Jūdi
Viņu apstāja un uz Viņu sacīja: "Cik ilgi Tu mūsu
dvēseles kavē? Ja Tu esi Kristus, tad saki mums to
skaidri." 25 Jēzus tiem atbildēja: "Es jums to esmu
sacījis, un jūs neticat. Tie darbi, ko Es daru Sava
Tēva vārdā, šie dod liecību par Mani. 26 Bet jūs
neticat, jo jūs neesat no Manām avīm, kā Es jums
esmu sacījis. 27 Manas avis Manu balsi klausa,
un Es tās pazīstu, un tās Man iet pakaļ. 28 Un Es
tām dodu mūžīgu dzīvību, un tās ne mūžam neies
bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas. (aiōn
g165, aiōnios g166) 29 Mans Tēvs, kas Man tās devis,
ir lielāks pār visiem, un neviens tās nevar izraut
no Mana Tēva rokas. 30 Es un Tas Tēvs, mēs esam
viens." 31 Tad tie Jūdi atkal pacēla akmeņus, Viņu
nomētāt. 32 Jēzus tiem atbildēja: "Daudz labus
darbus Es jums esmu rādījis no Sava Tēva; kura
darba dēļ jūs Mani mētājiet ar akmeņiem?" 33
Tie Jūdi Viņam atbildēja un sacīja: "Laba darba
dēļ mēs Tevi nemētājam, bet zaimošanas dēļ un
ka Tu cilvēks būdams pats Sevi dari par Dievu."
34 Jēzus tiem atbildēja: "Vai jūsu bauslībā nav
rakstīts: Es esmu sacījis, jūs esat dievi; 35 Kad
tā nu tos sauca par dieviem, uz kuriem Dieva
vārds ir noticis, un to rakstu nevar atmest, 36
Ko tad jūs sakāt uz Mani, ko Tas Tēvs svētījis un
pasaulē sūtījis: Tu Dievu zaimo; tāpēc ka Es esmu
sacījis: Es esmu Dieva Dēls? 37 Ja Es Sava Tēva
darbus nedaru, tad neticiet Man. 38 Bet ja Es tos
daru, tad, ja nu neticat Man, tad ticat jel tiem
darbiem, lai jūs atzīstat un ticat, ka Tas Tēvs ir
iekš Manis, un Es iekš Viņa." 39 Tad tie atkal Viņu
meklēja gūstīt, bet Viņš izgāja no viņu rokām. 40
Un Viņš atkal cēlās pāri Jardānai uz to vietu, kur
Jānis iesākumā kristīja, un palika tur. 41 Un daudz
pie Viņa nāca un sacīja: "Jebšu Jānis nav darījis
nevienas brīnuma zīmes, tomēr viss, ko Jānis par
Šo sacījis, tas ir tiesa." 42 Un daudzi tur ticēja uz
Viņu.

11 Un tur viens gulēja nevesels, Lāzarus vārdā,
Betanijā, Marijas un viņas māsas Martas
miestā. 2 (Bet šī bija tā Marija, kas To Kungu
ar zālēm bija svaidījusi un Viņa kājas ar saviem
matiem nožāvējusi; tai brālis Lāzarus gulēja
nevesels.) 3 Tad tās māsas sūtīja pie Viņa un
sacīja: "Kungs, redzi, ko Tu mīļo, tas guļ nevesels."
4 Un Jēzus to dzirdējis sacīja: "Šī neveselība nav
uz miršanu, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls
caur to top pagodināts." 5 Bet Jēzus mīlēja to
Martu un viņas māsu un to Lāzaru. 6 Kad nu Viņš
bija dzirdējis, to esam neveselu, tad Viņš vēl divas
dienas palika tai vietā, kur Viņš bija. 7 Pēc tam
Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Ejam atkal uz
Jūdeju." 8 Tie mācekļi uz Viņu saka: "Rabbi, tie
Jūdi nesen Tevi meklēja ar akmeņiem nomētāt,
un Tu atkal noej uz turieni?" 9 Jēzus atbildēja:
"Vai dienai nav divpadsmit stundas? Ja kas staigā
dienā, tas nepiedauzās; jo tas redz šīs pasaules
gaismu. 10 Bet ja kas staigā naktī, tas piedauzās;
jo iekš tā gaismas nav." 11 To Viņš sacīja, un pēc
tam Viņš uz tiem saka: "Lāzarus, mūsu draugs,
ir aizmidzis, bet Es eju, viņu uzmodināt." 12 Tad
Viņa mācekļi sacīja: "Kungs, kad viņš aizmidzis,
tad viņš taps vesels." 13 Bet Jēzus bija runājis
par viņa nāvi; un tiem šķita, ka viņš runājot par
aizmigšanu miegā. 14 Tad Jēzus uz tiem skaidri
sacīja: "Lāzarus ir nomiris. 15 Un Es priecājos
jūsu dēļ, ka Es tur neesmu bijis (ka jūs varat
ticēt); bet ejam pie viņa." 16 Tad Toms, saucams
dvīnis, uz tiem citiem mācekļiem sacīja: "Ejam
mēs arīdzan, ka līdz ar Viņu mirstam." 17 Tad
Jēzus nogājis to atrada jau četras dienas kapā
gulošu. 18 (Bet Betanija bija tuvu pie Jeruzālemes,
kādu pusjūdzi.) 19 Un daudz Jūdu bija nākuši pie
Martas un Marijas, ka tās iepriecinātu par viņu
brāli. 20 Tad Marta dzirdējusi, ka Jēzus nākot,
gāja Viņam pretī, bet Marija palika mājās sēžot.
21 Tad Marta sacīja uz Jēzu: "Kungs, ja Tu šeitan
būtu bijis, tad mans brālis nebūtu miris. 22 Bet arī
tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs
Tev dos." 23 Jēzus uz to saka: "Tavs brālis celsies
augšām." 24 Marta uz Viņu saka: "Es zinu, ka viņš
augšāmcelsies tanī augšāmcelšanā pastara dienā."

25 Jēzus uz to sacīja: "Es esmu tā augšāmcelšanās
un tā dzīvība; kas tic uz Mani, jebšu tas būtu
miris, tas dzīvos, 26 Un ikviens, kas dzīvo un tic
uz Mani, tas nemirs ne mūžam. Vai tu to tici?"
(aiōn g165) 27 Tā uz Viņu saka: "Tiešām, Kungs, es
ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam bija nākt
pasaulē." 28 Un to sacījusi viņa nogāja un sauca
Mariju, savu māsu, slepeni, sacīdama: "Mācītājs ir
šeitan un tevi aicina." 29 Un to dzirdējusi, tā tūdaļ
cēlās un nāca pie Viņa. 30 (Bet Jēzus tai miestā
vēl nebija ienācis, bet bija tai vietā, kur Marta
Viņu sastapa.) 31 Tad tie Jūdi, kas namā pie viņas
bija un viņu iepriecināja, redzēdami, ka Marija
tūdaļ cēlās un izgāja, viņai gāja pakaļ sacīdami:
"Viņa iet uz kapu, tur raudāt." 32 Tad Marija, kad
tā nāca, kur Jēzus bija, un Viņu redzēja, metās
Viņam pie kājām un uz Viņu sacīja: "Kungs, ja Tu
šeitan būtu bijis, tad mans brālis nebūtu miris."
33 Tad Jēzus, kad tas viņu redzēja raudam, arī tos
Jūdus raudam, kas līdz ar viņu bija nākuši, garā
aizgrābts, noskuma pie Sevis, 34 Un sacīja: "Kur
jūs viņu esat nolikuši?" Tie uz Viņu saka: "Kungs,
nāc un redzi." 35 Jēzus raudāja. 36 Tad tie Jūdi
sacīja: "Redzi, kā tas Viņu ir mīlējis!" 37 Bet citi
no tiem sacīja: "Vai Tas, kas tā neredzīgā acis
atvēris, nevarēja darīt, ka arī šis nebūtu nomiris?"
38 Tad Jēzus atkal sirdī aizgrābts nāk pie kapa; bet
tas bija alā, un akmens gulēja priekšā. 39 Jēzus
saka: "Noceļat to akmeni." Marta, tā nomirušā
māsa, uz Viņu saka: "Kungs, viņam jau smaka;
viņš jau četras dienas ir gulējis." 40 Jēzus uz to
saka: "Vai Es tev neesmu sacījis: ja tu ticēsi, tad
tu redzēsi Dieva godību." 41 Tad tie to akmeni
cēla, kur tas mironis bija nolikts, un Jēzus pacēla
acis uz augšu un sacīja: "Tēvs, Es Tev pateicos,
ka Tu Mani esi paklausījis. 42 Bet Es zinu, ka Tu
allažiņ Mani klausi; bet to ļaužu dēļ, kas apkārt
stāv, Es to saku, lai tie tic, ka Tu Mani esi sūtījis."
43 Un to sacījis Viņš stiprā balsī sauca: "Lāzaru,
nāc ārā!" 44 Tad tas mirušais izgāja, pie kājām un
rokām saistīts ar autiem, un viņa vaigs bija aptīts
ar sviedru autu. Un Jēzus uz tiem saka: "Atraisiet
viņu, un lai viņš staigā." 45 Tad daudzi no tiem
Jūdiem, kas pie Marijas bija nākuši un redzējuši,
ko Jēzus darījis, ticēja uz Viņu. 46 Bet citi no tiem
nogāja pie tiem farizejiem un tiem sacīja, ko Jēzus
bija darījis. 47 Tad tie augstie priesteri un farizeji
sapulcināja to augsto tiesu un sacīja: ko darīsim?
Jo Šis cilvēks dara daudz brīnuma zīmes. 48 Ja
Viņu tā palaidīsim, tad visi uz Viņu ticēs, un tad
Romieši nāks un mums atņems gan zemi, gan
ļaudis. 49 Un viens no tiem, Kajafas, tanī gadā
augstais priesteris būdams, uz tiem sacīja: "Jūs
nezināt neko, 50 Un jūs neapdomājat, ka mums ir
labāki, ka viens cilvēks mirst par tiem ļaudīm,
nekā visa tauta pazūd." 51 Bet viņš to nesacīja
no sevis paša, bet tanī gadā augstais priesteris
būdams, viņš ka pravietis runāja, ka Jēzum bija
mirt par to tautu; 52 Un ne par to tautu vien,
bet lai Viņš tos izklīdušos Dieva bērnus kopā
sapulcinātu. 53 No tās dienas tie sarunājās, Viņu
nokaut. 54 Tad Jēzus droši vairs nestaigāja starp
tiem Jūdiem, bet no turienes aizgāja uz to vidu
tuvu pie tuksneša, uz to pilsētu vārdā Efraīm, un
tur Viņš palika ar Saviem mācekļiem. 55 Bet Jūdu
Lieldiena bija tuvu un daudzi no tā vidus nogāja
priekš Lieldienas uz Jeruzālemi, ka tie šķīstītos. 56
Tad tie Jēzu meklēja un Dieva namā stāvēdami
savā starpā runāja: "Kā jums šķiet? Vai Viņš gan
uz svētkiem nenāks?" 57 Bet tie augstie priesteri
un farizeji bija devuši pavēli, ja kas zinātu, kur
Viņš esot, lai tas dotu ziņu, ka tie Viņu tvertu.

12 Jēzus nu sešas dienas priekš Lieldienas nāca
uz Betaniju, kur Lāzarus bija, kas bija miris,
un ko Viņš uzmodinājis no miroņiem. 2 Tad tie
Viņam tur mielastu sataisīja, un Marta kalpoja; un
Lāzarus bija viens no tiem, kas ar Viņu pie galda
sēdēja. 3 Bet Marija, vienu mārciņu ļoti dārgas un
it tīras nardu eļļu ņēmusi, svaidīja Jēzus kājas un
žāvēja Viņa kājas ar saviem matiem. Un tas nams
tapa pilns no tās zāļu smaržas. 4 Tad viens no
Viņa mācekļiem, Jūdas Sīmaņa dēls Iskariots, kas
pēc tam Viņu nodeva, saka: 5 "Kādēļ šī nardu eļļa
nav pārdota par trīs simt grašiem, un tas nav dots
nabagiem?" 6 Bet to viņš nesacīja, tāpēc ka viņam
par nabagiem rūpēja, bet tāpēc ka viņš bija zaglis
un to maku turēja, un nesa, kas tapa dots. 7 Tad
Jēzus sacīja: "Laid viņu mierā, viņa to uz Manu
bēru dienu ir pataupījusi. 8 Jo nabagi ir vienmēr
pie jums, bet Es neesmu vienmēr pie jums." 9 Tad
liels pulks Jūdu ļaužu nomanīja Viņu tur esam,
un nāca ne vien Jēzus dēļ, bet ka tie arī redzētu
Lāzaru, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.
10 Un tie augstie priesteri sarunājās, arī Lāzaru
nokaut; 11 Jo viņa dēļ daudz Jūdu nogāja un ticēja
uz Jēzu. 12 Otrā dienā liels ļaužu pulks uz svētkiem
nācis, dzirdēdams, ka Jēzus nākot uz Jeruzālemi,
13 Ņēma zarus no palmu kokiem un izgāja Viņam
pretī un kliedza: "Ozianna, slavēts, kas nāk Tā
Kunga Vārdā, tas Israēla Ķēniņš." 14 Un jaunu
ēzeli atradis, Jēzus sēdās virsū, tā kā rakstīts: 15
"Nebīsties, tu Ciānas meita, redzi, tavs Ķēniņš
nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa." 16 Bet to Viņa
mācekļi no iesākuma nesaprata. Bet kad Jēzus bija
pagodināts, tad tie atgādinājās, ka tas par Viņu
bija rakstīts, un ka tie Viņam to bija darījuši. 17 Jo

tie ļaudis, kas pie Viņa bija, apliecināja, ka Viņš
Lāzaru bija izsaucis no kapa un to uzmodinājis no
miroņiem. 18 Tādēļ arīdzan tie ļaudis Viņam pretī
gāja, kad tie bija dzirdējuši, ka Viņš šo brīnuma
zīmi bija darījis. 19 Tad tie farizeji savā starpā
sacīja:"Jūs redzat, ka jūs neko nespējat! Redzi,
visa pasaule Viņam iet pakaļ." 20 Un tur bija
kādi Grieķi no tiem, kas uz svētkiem bija nākuši,
Dievu pielūgt. 21 Šie gāja pie Filipa, kas bija no
Betsaidas iekš Galilejas, un viņu lūdza sacīdami:
"Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt." 22 Filips nāk
un to saka Andrejam, un Andrejs un Filips to
saka Jēzum. 23 Bet Jēzus tiem atbildēja sacīdams:
"Tā stunda ir nākusi, ka Tas Cilvēka Dēls top
pagodināts. 24 Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja tas
kviešu grauds neiekrīt zemē un nenomirst, tad
tas paliek viens pats; bet ja viņš nomirst, tad tas
nes daudz augļus. 25 Kas savu dzīvību tur mīļu,
tas to pazaudēs; un kas savu dzīvību šinī pasaulē
ienīst, tas to paturēs uz mūžīgu dzīvošanu. (aiōnios
g166) 26 Ja kas Man grib kalpot, tas lai staigā Man
pakaļ; un kur Es būšu, tur arī Mans kalps būs;
un ja kas Man kalpos, to Mans Tēvs cienīs. 27
Tagad Mana dvēsele ir satriekta. Un ko lai es
saku? Tēvs, izpestī Mani no šās stundas! Bet tāpēc
Es uz šo stundu esmu nācis. 28 Tēvs, pagodini
Savu vārdu." Tad balss no debesīm nāca: "Es
To esmu pagodinājis un To atkal pagodināšu."
29 Tad tie ļaudis, kas tur stāvēja, to dzirdējuši,
sacīja: "Pērkons rūca!" Citi sacīja: "Eņģelis ar Viņu
runājis." 30 Jēzus atbildēja un sacīja: "Šī balss
ne Manis, bet jūsu dēļ ir notikusi. 31 Tagad ir
šīs pasaules tiesa; tagad šīs pasaules virsnieks
taps izmests ārā. 32 Un Es, kad Es no zemes būšu
paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis." 33 Bet
to Viņš sacīja zīmēdams, kādā nāvē Viņam bija
mirt. 34 Tad tie ļaudis Viņam atbildēja: "Mēs no
bauslības esam dzirdējuši, ka Kristum būs palikt
mūžīgi, un kā Tu saki, ka Tam Cilvēka Dēlam būs
tapt paaugstinātam? Kurš ir šis Cilvēka dēls?"
(aiōn g165) 35 Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Gaišums
vēl mazu brīdi pie jums ir. Staigājiet, kamēr jums
vēl ir gaišums, ka tumsība jūs neaizņem. Un kas
tumsībā staigā, tas nezina, uz kurieni tas iet.
36 Ticait uz to gaišumu, kamēr jums vēl ir tas
gaišums, ka jūs paliekat par gaismas bērniem." 37
To Jēzus runāja un aizgāja un no tiem paslēpās. Un
jebšu Viņš tik daudz brīnuma zīmes viņu priekšā
bija darījis, tomēr tie neticēja uz Viņu, 38 Ka
pravieša Jesajas vārds piepildītos, ko viņš ir sacījis:
"Kungs, kas mūsu sludināšanai ticējis, un kam Tā
Kunga elkonis parādīts?" 39 Tāpēc tie nevarēja
ticēt, ka Jesaja atkal ir sacījis: 40 "Viņš viņu acis
ir aptumšojis un viņu sirdis apcietinājis, ka tie
ar acīm neredz un sirdī nesaprot un neatgriežas,
ka Es tos dziedinātu." 41 To Jesaja sacīja, kad tas
Viņa godību redzēja un par Viņu runāja. 42 Tomēr
arī daudz no tiem virsniekiem ticēja uz Viņu, bet
to farizeju dēļ viņi to neizteica, ka netaptu izslēgti
no draudzes. 43 Jo tie godu pie cilvēkiem vairāk
mīlēja nekā godu pie Dieva. 44 Un Jēzus sauca un
sacīja: "Kas tic uz Mani, tas netic uz Mani, bet
uz To, kas Mani sūtījis. 45 Un kas Mani redz, tas
redz To, kas Mani sūtījis. 46 Es, tas gaišums, esmu
nācis pasaulē, lai ikkatrs, kas tic uz Mani, nepaliek
tumsībā. 47 Un ja kas Manus vārdus dzird un
netic, tad Es to netiesāju, jo Es neesmu nācis,
pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt. 48 Kas Mani
nicina un Manus vārdus nepieņem, tam ir, kas
viņu tiesā: tas vārds, ko Es esmu runājis, tas viņu
tiesās pastara dienā. 49 Jo Es no Sevis neesmu
runājis, bet Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, tas Man
pavēlējis, ko lai Es saku, un ko lai Es runāju. 50
Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvošana.
Tāpēc, ko Es runāju, to Es tā runāju, kā Man Tas
Tēvs ir sacījis." (aiōnios g166)

13 Un priekš Lieldienas svētkiem Jēzus
zinādams, ka Viņa laiks bija nācis, no šīs
pasaules iet pie Tā Tēva, tā kā Viņš mīlējis tos
savējos, kas bija pasaulē, tā Viņš tos mīlēja līdz
galam. 2 Un vakariņu ēdot, (kad jau velns Jūdasam
Iskariotam, Sīmaņa dēlam, sirdī bija iedevis, Viņu
nodot), 3 Jēzus, zinādams, ka Tas Tēvs Viņam
visas lietas bija devis rokās, un ka Viņš nācis no
Dieva un aizies pie Dieva, 4 Cēlās no vakariņa,
novilka savus svārkus un priekšautu ņēmis ar to
apsējās. 5 Pēc Viņš ūdeni lej traukā un iesāka
tiem mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar to
priekšautu, ar ko Viņš bija apsējies. 6 Tad Viņš
nāk pie Sīmaņa Pētera. Tas uz Viņu saka: "Kungs,
vai Tu man kājas mazgāsi?" 7 Jēzus atbildēja
un uz to sacīja: "Ko Es daru, to tu tagad nezini,
bet pēc tu to sapratīsi." 8 Tad Pēteris uz Viņu
saka: "Nemūžam Tev nebūs manas kājas mazgāt."
Jēzus tam atbildēja: "Ja Es tevi nemazgāšu, tad tev
nebūs daļas ar Mani." (aiōn g165) 9 Sīmanis Pēteris
uz Viņu saka: "Kungs, nevien manas kājas, bet
arī rokas un galvu!" 10 Jēzus uz to saka: "Kas
ir mazgāts, tam nevajag kā vien kājas mazgāt,
bet viņš ir viscaur šķīsts. Jūs arī esat šķīsti, bet
ne visi." 11 Jo Viņš Savu nodevēju gan zināja;
tāpēc Viņš sacīja: "Jūs neesat visi šķīsti." 12 Kad
Tas nu viņu kājas bija mazgājis, tad Viņš ņēma
savus svārkus un atkal nosēdās un uz tiem sacīja:
"Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis? 13 Jūs
Mani saucat par Mācītāju un par Kungu, un tas

pareizi runāts, jo Es tas esmu. 14 Ja tad Es, jūsu
Kungs un Mācītājs, jūsu kājas esmu mazgājis,
tad arī jums būs cits citam kājas mazgāt. 15 Jo
Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darāt, kā
Es jums esmu darījis. 16 Patiesi, patiesi, Es jums
saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz, kas
sūtīts, lielāks par to, kas viņu sūtījis. 17 Ja jūs
tā zināt, svētīgi jūs esat, kad jūs to darāt. 18 Es
nerunāju par jums visiem; Es zinu, kurus Es esmu
izredzējis; bet lai tas raksts piepildās: kas ar Mani
maizi ēd, tas Mani min ar kājām. 19 Tagad Es
jums to saku, pirms tas notiek, lai, kad tas notiek,
jūs ticat, ka Es Tas esmu. 20 Patiesi, patiesi, Es
jums saku: kas uzņem, ja Es kādu sūtīšu, tas Mani
uzņem; un kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas
Mani sūtījis." 21 To sacījis, Jēzus garā aizgrābts
liecināja un sacīja: "Patiesi, Es jums saku, viens no
jums Mani nodos." 22 Tad tie mācekļi cits uz citu
skatījās, nezinādami, par kuru Tas runā. 23 Un
viens no viņa mācekļiem sēdēja pie Jēzus krūtīm,
to Jēzus mīlēja. 24 Tad Sīmanis Pēteris šim met ar
acīm, lai vaicā, kurš tas esot, par ko Viņš runā? 25
Un tas pielocīdamies pie Jēzus krūtīm uz Viņu
saka: "Kungs, kurš tas ir?" 26 Jēzus atbild: "Tas ir
tas, kam Es to kumosu iemērktu došu;" tad Viņš
iemērca to kumosu un dod to Jūdasam, Sīmaņa
dēlam, Iskariotam. 27 Un pēc tā kumosa tad sātans
iegāja iekš tā. Tad Jēzus uz to saka: "Ko tu dari, to
dari drīz." 28 Bet neviens no tiem, kas tur klāt
sēdēja, nesaprata, kāpēc Viņš tam to sacīja. 29 Jo
kādiem šķita, tāpēc ka Jūdasam tas maks bija, ka
Jēzus uz viņu saka: pērc, ko mums uz svētkiem
vajag; vai lai viņš nabagiem ko dotu. 30 Tad nu,
to kumosu ņēmis, viņš izgāja tūdaļ ārā, un nakts
bija. 31 Kad viņš nu bija izgājis, tad Jēzus saka:
"Tagad Tas Cilvēka Dēls ir pagodināts, un Dievs ir
pagodināts iekš Viņa. 32 Ja Dievs ir pagodināts
iekš Viņa, tad arī Dievs Viņu pagodinās iekš Sevis
paša un Viņu drīz pagodinās. 33 Bērniņi, Es vēl
mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet,
un kā Es tiem Jūdiem esmu sacījis: uz kurieni
Es eju, tur jūs nevarat nākt; tā Es jums tagad
saku. 34 Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu
mīlējāt, itin kā Es jūs esmu mīlējis, ka arī jūs cits
citu mīlējiet. 35 Pie tam visi nomanīs, ka jūs esat
Mani mācekļi, ja jums ir mīlestība savā starpā."
36 Sīmanis Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, kurp Tu
ej?" Jēzus tam atbildēja: "Kur Es eju, tur tu tagad
Man nevari nākt pakaļ, bet pēcgalā tu Man nāksi
pakaļ." 37 Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, kāpēc
es tagad Tev nevaru iet pakaļ? Savu dzīvību es
par Tevi nodošu." 38 Jēzus tam atbildēja: "Vai tu
par Mani savu dzīvību nodosi? Patiesi, patiesi, Es
tev saku: gailis nedziedās, pirms tu trīskārt Mani
neaizliegsi.

14 Jūsu sirds lai neizbīstas! Ticat uz Dievu un
ticat uz Mani. 2 Mana Tēva namā ir daudz
dzīvokļu. Kad tas tā nebūtu, tad Es jums to būtu
sacījis. Es noeju, jums vietu sataisīt. 3 Un kad
Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es
gribu atkal atnākt un jūs ņemt pie Sevis, lai jūs
esat, kur Es esmu. 4 Un kurp Es noeju, to jūs
zināt, un to ceļu jūs arī zināt." 5 Toms uz to saka:
"Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā tad mēs to
ceļu varam zināt." 6 Jēzus uz to saka: "Es esmu tas
ceļš un tā patiesība un tā dzīvība; neviens nenāk
pie Tā Tēva, kā vien caur Mani. 7 Kad jūs Mani
būtu pazinuši, tad jūs arī būtu pazinuši Manu
Tēvu, un no šī laika jūs Viņu pazīstat un Viņu
esat redzējuši." 8 Filips uz Viņu saka: "Kungs, rādi
mums To Tēvu, tad mums pietiek." 9 Jēzus uz
to saka: "Tik ilgi Es pie jums esmu, un tu Mani
nepazīsti? Filip, kas Mani redz, tas redz To Tēvu.
Kā tad tu saki: rādi mums To Tēvu? 10 Vai tu
netici, ka Es esmu iekš Tā Tēva, un Tas Tēvs ir iekš
Manis? Tos vārdus, ko Es uz jums runāju, tos Es
nerunāju no Sevis; bet Tas Tēvs, kas ir iekš Manis,
Tas dara tos darbus. 11 Ticiet Man, ka Es esmu
iekš Tā Tēva un Tas Tēvs iekš Manis; ja ne, tad
jel ticiet Man to darbu dēļ. 12 Patiesi, patiesi, Es
jums saku: kas tic uz Mani, tas arīdzan tos darbus
darīs, ko Es daru, un darīs lielākus nekā šos; jo
Es eju pie Sava Tēva. 13 Un ko jūs lūgsiet Manā
Vārdā, to Es gribu darīt, lai Tas Tēvs top godāts
iekš Tā Dēla. 14 Kad jūs ko lūgsiet Manā Vārdā, to
Es darīšu. 15 Ja jūs Mani mīlat, tad turiet Manus
baušļus. 16 Un Es To Tēvu lūgšu, un Tas jums dos
citu iepriecinātāju, lai Tas pie jums paliek mūžīgi,
(aiōn g165) 17 To patiesības Garu, ko pasaule nevar
dabūt, jo tā Viņu neredz, nedz Viņu pazīst; bet
jūs Viņu pazīstat, jo Tas paliek pie jums un būs
iekš jums. 18 Es jūs nepametīšu bāriņus, Es atkal
nāku pie jums. 19 Vēl mazs brīdis, tad pasaule
Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo
Es dzīvoju un jums būs dzīvot. 20 Tajā dienā jūs
atzīsiet, ka Es esmu iekš Sava Tēva, un jūs iekš
Manis un Es iekš jums. 21 Kam Mani baušļi ir, un
kas tos tur, tas Mani mīl, un kas Mani mīl, tas
taps mīlēts no Mana Tēva; un Es to mīlēšu un
tam parādīšos." 22 Jūda (ne tas Iskariots) uz Viņu
saka: "Kungs, kas tas ir, ka Tu mums parādīsies un
ne pasaulei?" 23 Jēzus atbildēja un uz to sacīja:
"Ja kas Mani mīl, tas Manu vārdu turēs, un Mans
Tēvs to mīlēs, un Mēs pie tā nāksim un mājas
vietu pie tā darīsim. 24 Kas Mani nemīl, tas Manus
vārdus netur, un tas vārds, ko jūs dzirdat, nav

Mans, bet Tā Tēva, kas Mani sūtījis. **25** To Es
jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams. **26** Bet
tas iepriecinātājs, Tas Svētais Gars, ko Tas Tēvs
sūtīs Manā Vārdā, tas jums mācīs visas lietas un
jums atgādinās visu to, ko Es jums esmu sacījis. **27**
Mieru Es jums atstāju; Savu mieru Es jums dodu, -
ne tā, kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirds
lai neiztrūcinājās un lai neizbīstas. **28** Jūs esat
dzirdējuši, ka Es jums esmu sacījis: Es noeju un
atkal atnāku pie jums, kad jūs Mani mīlētu, tad
jūs priecātos, ka Es esmu sacījis: Es noeju pie Tā
Tēva. Jo Tas Tēvs ir lielāks nekā Es. **29** Un tagad
Es jums esmu sacījis, pirms tas notiek, lai jūs
ticat, kad tas notiek. **30** Es joprojām daudz vairs
nerunāšu ar jums, jo šīs pasaules virsnieks nāk un
nenieka nespēj pār Mani. **31** Bet lai pasaule atzīst,
ka Es To Tēvu mīlēju un daru tā, kā Man Tas Tēvs
pavēlējis: ceļamies un ejam no šejienes.

15 Es esmu tas īstenais vīna koks, un Mans
Tēvs ir tas vīna dārznieks. **2** Ikvienu zaru
pie Manis, kas augļus nenes, to Viņš noņem, un
ikvienu, kas augļus nes, to Viņš šķīsta, lai tas jo
vairāk augļus nes. **3** Jūs tagad esat šķīsti tā vārda
dēļ, ko Es uz jums esmu runājis. **4** Paliekat iekš
Manis, un Es iekš jums. Itin kā zars nevar augļus
nest no sevis, ja tas nepaliek iekš vīna koka; tā arī
jūs ne, ja jūs nepaliekat iekš Manis. **5** Es esmu tas
vīna koks, jūs tie zari; kas paliek iekš Manis un
Es iekš viņa, tas nes daudz augļus; jo bez Manis
jūs nenieka nespējat darīt. **6** Ja kas nepaliek iekš
Manis, tas ir izmests, tā kā kāds zars, un ir sakaltis;
un tie top sakrāti un ugunī iemesti un sadedzināti.
7 Ja jūs paliekat iekš Manis, un Mani vārdi paliek
iekš jums, tad jūs lūgsiet, ko gribēdami, un tas
jums notiks. **8** Iekš tā Mans Tēvs ir pagodināts, ka
jūs nesat daudz augļus un topat Mani mācekļi. **9**
Itin kā Tas Tēvs Mani mīlējis, tā Es arīdzan jūs
esmu mīlējis; paliekat iekš Manas mīlestības. **10** Ja
jūs Manus baušļus turēsiet, tad jūs paliksiet iekš
Manas mīlestības, itin kā Es Sava Tēva baušļus
esmu turējis un palieku iekš Viņa mīlestības. **11** To
Es jums esmu runājis, lai Mans prieks paliek iekš
jums, un jūsu prieks top pilnīgs. **12** Šis ir Mans
bauslis, ka jūs viens otru mīlējāt, itin kā Es jūs
esmu mīlējis. **13** Nevienam nav lielāka mīlestība
nekā šī, kad kāds savu dzīvību nodod par saviem
draugiem. **14** Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt,
ko Es jums pavēlu. **15** Es jūs vairs nesaucu par
kalpiem, jo kalps nezina, ko viņa kungs dara; bet
Es jūs esmu saucis par draugiem, jo visu, ko esmu
dzirdējis no Sava Tēva, to Es jums esmu darījis
zināmu. **16** Jūs Mani neesat izredzējuši, bet Es jūs
esmu izredzējis un jūs iecēlis, ka jums būs noiet
un augļus nest un ka jūsu augļiem būs palikt, ka
Es jums to dodu, ko jūs lūgsiet no Tā Tēva Manā
Vārdā. **17** To Es jums pavēlu, ka jūs mīlētu cits
citu. **18** Ja pasaule jūs ienīst, tad ziniet, ka tā Mani
papriekš ienīdējusi. **19** Ja jūs būtu no pasaules,
tad pasaule mīlētu, kas viņai pieder; bet kad jūs
neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no
pasaules, tāpēc pasaule jūs ienīst. **20** Pieminiet
Manu vārdu, ko Es jums esmu sacījis: kalps nav
lielāks nekā viņa kungs. Ja tie Mani vajājuši, tad
tie arī jūs vajās. Ja tie Manu vārdu turējuši, tad
tie arī jūsu vārdu turēs. **21** Bet tie jums to visu
darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka tie To nepazīst,
kas Mani sūtījis. **22** Kad Es nebūtu nācis, nedz
uz tiem runājis, tad tiem nebūtu grēka, bet nu
tiem nav aizbildināšanās par savu grēku. **23** Kas
Mani ienīst, tas ienīst arī Manu Tēvu. **24** Kad Es
tos darbus viņu priekšā nebūtu darījis, ko cits
neviens nav darījis, tad tiem nebūtu grēka. Bet
tagad tie tos ir redzējuši un ir ienīdējuši gan Mani,
gan Manu Tēvu. **25** Bet lai tas vārds piepildās, kas
rakstīts viņu bauslībā: tie Mani velti ienīdējuši. **26**
Bet kad tas Iepriecinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu
no Tā Tēva, (tas patiesības Gars, kas iziet no Tā
Tēva), Tas liecību dos par Mani. **27** Un jūs arī
liecību dosiet, jo jūs esat pie Manis no iesākuma.

16 To Es jums esmu sacījis, lai jūs neņemat
apgrēcību. **2** Tie jūs izslēgs no draudzes; un
nāk laiks, ka tas, kas jūs nokaus, domās, ar to
Dievam kalpojis. **3** Un to tie darīs, tāpēc ka tie
nav atzinuši nedz Manu Tēvu nedz Mani. **4** Bet to
Es jums esmu sacījis tāpēc, lai, kad tas laiks būs
nācis, jūs pieminat, ka Es jums to esmu sacījis. Bet
to Es no iesākuma jums neesmu sacījis, tāpēc ka
Es biju pie jums. **5** Bet nu Es noeju pie Tā, kas
Mani sūtījis, un neviens no jums Mani nejautā:
kurp Tu ej? **6** Bet kad Es to uz jums esmu runājis,
tad jūsu sirds ir palikusi pilna noskumšanas. **7** Bet
Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es
noeju; jo, kad Es nenoeju, tad tas Iepriecinātājs
nenāks pie jums; bet kad Es noiešu, tad Es To
pie jums sūtīšu. **8** Un kad Tas būs nācis, Tas
pārliecinās pasauli par grēku, par taisnību un
par sodu; **9** Par grēku, ka tie netic uz Mani; **10**
Par taisnību, ka Es eju pie Tā Tēva, un jūs Mani
vairs neredzēsiet; **11** Par sodu, ka šīs pasaules
kungs ir notiesāts. **12** Man vēl daudz jums jāsaka,
bet tagad jūs to nevarat panest. **13** Bet kad Viņš,
Tas Patiesības Gars, nāks, Tas jūs vadīs uz visu
patiesību; jo Viņš no Sevis paša nerunās, bet ko
Tas dzirdēs, to Tas runās un nākošas lietas jums
pasludinās. **14** Tas Mani pagodinās, jo no Manis
Viņš ņems un jums to pasludinās. **15** Viss, kas

Tam Tēvam ir, tas ir Mans, tāpēc Es esmu sacījis:
Viņš ņems no Manis un jums pasludinās. 16 Par
mazu brīdi, tad jūs Mani vairs neredzēsiet, un
atkal par mazu brīdi, tad jūs Mani redzēsiet," - jo
Es eju pie Tā Tēva. 17 Tad kādi no Viņa mācekļiem
sacīja savā starpā: "Kas tas ir, ko Viņš saka: par
mazu brīdi, tad jūs Mani neredzēsiet, un atkal
par mazu brīdi, tad jūs Mani redzēsiet;" un: "Es
eju pie Tā Tēva?" 18 Un tie sacīja: "Kas tas ir, ko
Viņš saka: par mazu brīdi? Mēs nezinām, ko Viņš
saka!" 19 Tad Jēzus nomanīja, ka tie Tam gribēja
jautāt, un uz tiem sacīja: "Par to jūs apjautājaties
savā starpā, ka Es esmu sacījis: par mazu brīdi
jūs Mani neredzēsiet, un atkal par mazu brīdi jūs
Mani redzēsiet? 20 Patiesi, patiesi, Es jums saku:
jūs raudāsiet un vaidēsiet, un pasaule priecāsies;
bet jūs noskumsiet; - tomēr jūsu noskumšana
paliks par prieku. 21 Kad sieva dzemdē, tad tā
noskumusi, jo viņas stunda nākusi; bet kad tai tas
bērns dzimis, tad viņa tās sāpes vairs nepiemin
tās līksmības dēļ, ka cilvēks dzimis pasaulē. 22
Tā arī jūs tagad esat noskumuši, bet Es jūs atkal
redzēšu, un jūsu sirds līksmosies, un jūsu prieku
neviens no jums neatņems. Un tanī dienā jūs Man
nenieka nejautāsiet. 23 Patiesi, patiesi, Es jums
saku: ko vien jūs Tam Tēvam lūgsiet Manā Vārdā,
to Viņš jums dos. 24 Līdz šim jūs neko neesat
lūguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs ņemsiet, lai
jūsu līksmība ir pilnīga. 25 To Es uz jums esmu
runājis caur līdzībām, bet laiks nāk, kad Es ar jums
vairs nerunāšu caur līdzībām, bet jums skaidri
pasludināšu par To Tēvu. 26 Tajā dienā jūs lūgsiet
Manā Vārdā; un Es jums nesaku, ka Es To Tēvu
lūgšu jūsu dēļ. 27 Jo pats Tas Tēvs jūs mīl, tāpēc
ka jūs Mani mīlējuši un ticējuši, ka Es esmu izgājis
no Tā Tēva. 28 Es esmu izgājis no Tā Tēva un nācis
šinī pasaulē; atkal Es atstāju šo pasauli un eju pie
Tā Tēva." 29 Tad Viņa mācekļi uz To sacīja: "Redzi,
tagad Tu runā skaidri un nesaki nekādu līdzību 30
Tagad mēs zinām, ka Tu visu zini, un nevienam
nevajag Tevi jautāt; tāpēc mēs ticam, ka Tu esi
izgājis no Dieva." 31 Tad Jēzus tiem atbildēja:
"Tagad jūs ticat? 32 Redzi, tas laiks nāk un jau ir
nācis, ka jūs izklīdīsiet, ikviens uz savu vietu, un
Mani pametīsiet vienu pašu. Un Es neesmu viens,
jo Tas Tēvs ir ar Mani. 33 To Es uz jums esmu
runājis, lai jums miers būtu iekš Manis. Pasaulē
jums būs bēdas; bet turat drošu prātu, Es pasauli
esmu uzvarējis."

17 To Jēzus runāja un pacēla Savas acis uz
debesīm un sacīja: "Tēvs, tā stunda ir nākusi;
pagodini Savu Dēlu, lai arī Tavs Dēls Tevi pagodina.
2 Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu,
lai Viņš visiem tiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu
mūžīgu dzīvību. (aiōnios g166) 3 Bet šī ir tā mūžīgā
dzīvība, ka viņi Tevi atzīst, to vienīgo patieso
Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu. (aiōnios
g166) 4 Es Tevi esmu pagodinājis virs zemes, Es
esmu padarījis to darbu, ko Tu Man esi devis,
lai Es to daru. 5 Un tagad pagodini Mani, Tu
Tēvs, pie Sevis paša ar to godību, kas Man bija pie
Tevis, pirms nekā pasaule bija. 6 Es Tavu Vārdu
esmu darījis zināmu tiem cilvēkiem, ko Tu Man
no pasaules esi devis. Tie bija Tavi, un Tu Man
tos esi devis, un tie Tavu vārdu ir turējuši. 7 Un
tagad tie ir atzinuši, ka viss, ko Tu Man esi devis,
ir no Tevis. 8 Jo tos vārdus, ko Tu Man esi devis,
Es tiem esmu devis; un tie tos ir pieņēmuši un
patiesi atzinuši, ka Es esmu izgājis no Tevis, un
ir ticējuši, ka Tu Mani esi sūtījis. 9 Es lūdzu par
tiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko
Tu Man esi devis, jo tie ir Tavi. 10 Viss, kas Man
pieder, tas Tev pieder; un kas Tev pieder, tas Man
pieder; un Es esmu pagodināts iekš tiem. 11 Un
Es vairs neesmu pasaulē, bet šie ir pasaulē; un
Es nāku pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi iekš Tava
Vārda tos, ko Tu Man esi devis, lai tie ir viens,
itin kā Mēs. 12 Kad Es biju pie tiem pasaulē, Es
tos uzturēju Tavā Vārdā. Es esmu pasargājis tos,
ko Tu Man esi devis, un neviens no tiem nav
pazudis, kā tik tas pazušanas dēls, ka tas raksts
taptu piepildīts. 13 Bet tagad Es nāku pie Tevis
un to runāju iekš pasaules, lai Mans prieks ir
pilnīgs iekš tiem. 14 Es tiem Tavu Vārdu esmu
devis, un pasaule tos ir ienīdējusi, tāpēc ka tie
nav no pasaules, itin kā Es neesmu no pasaules.
15 Es nelūdzu, ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet
ka Tu tos pasargātu no tā ļaunā. 16 Tie nav no
pasaules, tā kā Es neesmu no pasaules. 17 Svētī
tos iekš Tavas patiesības, Tavs Vārds ir patiesība.
18 Itin kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, tā Es arīdzan
tos esmu sūtījis pasaulē. 19 Un Es pats svētījos
par viņiem, ka arī viņi būtu svētīti iekš patiesības.
20 Bet Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem,
kas caur viņu vārdiem uz Mani ticēs. 21 Lai visi
ir viens, itin kā Tu Tēvs iekš Manis un Es iekš
Tevis, lai arī tie ir viens iekš Mums, lai pasaule
tic, ka Tu Mani esi sūtījis. 22 Un Es to godību, ko
Tu Man esi devis, tiem esmu devis, lai tie ir viens,
itin kā Mēs esam viens, 23 Es iekš tiem un Tu iekš
Manis, ka tie ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka
Tu Mani esi sūtījis un tos mīlējis, itin kā Tu Mani
esi mīlējis. 24 Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī
tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis, lai tie redz
Manu godību, ko Tu Man esi devis, jo Tu Mani
esi mīlējis priekš pasaules iesākuma. 25 Taisnais

Tēvs, pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu
atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis.
26 Un Es tiem Tavu Vārdu esmu darījis zināmu un
darīšu zināmu, lai tā mīlestība, ar ko Tu Mani esi
mīlējis, ir iekš tiem, un Es iekš tiem."

18 To sacījis Jēzus izgāja ar Saviem mācekļiem
pār Kidronas upi; tur bija dārzs, kurā Viņš
un Viņa mācekļi iegāja. 2 Bet arī Jūdas, kas Viņu
nodeva, zināja to vietu; jo Jēzus dažu reiz tur bija
sapulcējies ar Saviem mācekļiem. 3 Tad Jūdas,
karavīru pulku ņēmis pie sevis un sulaiņus no
tiem augstiem priesteriem un farizejiem, tur
nonāk ar lāpām, eļļas svecēm un kara ieročiem. 4
Jēzus nu visu zinādams, kas Viņam notikšot, gāja
tiem pretim un uz tiem saka: "Ko jūs meklējat?" 5
Tie Viņam atbildēja: "Jēzu no Nacaretes." Jēzus uz
tiem saka: "Es tas esmu." Un pie tiem stāvēja arī
Jūdas, kas Viņu nodeva. 6 Kad nu Jēzus uz tiem
sacīja: "Es tas esmu;" tad tie atkāpās atpakaļ un
krita pie zemes. 7 Tad viņš tiem atkal vaicāja: "Ko
jūs meklējat?" Un tie sacīja: "Jēzu no Nacaretes."
8 Jēzus atbildēja: "Es jums esmu sacījis, ka Es
tas esmu; ja tad jūs Mani meklējat, tad lieciet
šos mierā." 9 Ka tas vārds taptu piepildīts, ko
Viņš bija sacījis: "Es nevienu neesmu pazaudējis
no tiem, ko Tu Man esi devis." 10 Bet Sīmanis
Pēteris, kam zobens bija, to izvilcis cirta tam
augstā priestera kalpam un tam nocirta labo
ausi, un tā kalpa vārds bija Malkus. 11 Tad Jēzus
uz Pēteri sacīja: "Bāz savu zobenu makstīs; vai
Man nebūs to biķeri dzert, ko Mans Tēvs Man
ir devis?" 12 Tad tas pulks un tas virsnieks un
tie Jūdu sulaiņi Jēzu saņēma un sēja, 13 Un Viņu
veda papriekš pie Annasa, tas bija sievas tēvs
Kajafasam, kas bija tā gada augstais priesteris.
14 Bet Kajafas bija tas, kas tiem Jūdiem padomu
bija devis, labi esot, ka viens cilvēks mirtu par to
tautu. 15 Un Sīmanis Pēteris un vēl otrs māceklis
Jēzum gāja pakaļ, un šis māceklis tam augstam
priesterim bija pazīstams un iegāja līdz ar Jēzu tā
augstā priestera pilī. 16 Bet Pēteris stāvēja ārā pie
durvīm. Tad tas otrs māceklis, kas tam augstam
priesterim bija pazīstams, izgāja un runāja ar
to durvju sargātāju un ieveda Pēteri iekšā. 17
Tad tā kalpone, kas bija durvju sargātāja, saka uz
Pēteri: "Vai tu arīdzan neesi viens no šī cilvēka
mācekļiem?" Tas saka: "Es neesmu." 18 Un tie
kalpi un sulaiņi stāvēja un uguni bija sakūruši no
oglēm, jo bija auksts, un tie sildījās. Bet arī Pēteris
pie tiem stāvēja un sildījās. 19 Tad tas augstais
priesteris Jēzum vaicāja par Viņa mācekļiem un
par Viņa mācību. 20 Jēzus tam atbildēja: "Es droši
un skaidri esmu runājis uz pasauli, Es allaž esmu
mācījis baznīcā un Dieva namā, kur visi tie Jūdi
saiet, un neko neesmu runājis kaktā. 21 Ko tu Man
jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem
esmu runājis; redzi, tie zin, ko Es esmu sacījis." 22
Bet Jēzum to runājot viens no tiem sulaiņiem,
kas klāt stāvēja, Viņam sita vaigā un sacīja: "Vai
Tu tā atbildi augstam priesterim?" 23 Jēzus tam
atbildēja: "Kad Es esmu nepareizi runājis, tad
pierādi, ka tas ir nepareizi; bet kad esmu pareizi
runājis, kam tad tu Mani siti?" 24 Tad Annas Viņu
sūtīja saistītu pie Kajafasa, tā augstā priestera.
25 Bet Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tad
tie uz viņu sacīja: "Vai tu arīdzan neesi viens
no Viņa mācekļiem?" Tas liedzās un sacīja: "Es
neesmu." 26 Tad viens no tā augstā priestera
kalpiem, radinieks tam, kam Pēteris labo ausi bija
nocirtis, saka: "Vai es tevi neredzēju dārzā pie
Viņa?" 27 Tad Pēteris atkal liedzās; un tūdaļ gailis
dziedāja. 28 Tad tie Jēzu veda no Kajafasa uz tiesas
namu, un vēl bija agrs (rīts). Un paši neiegāja
tiesas namā, ka netaptu nešķīsti, bet ka varētu ēst
Lieldienas jēru. 29 Tad Pilatus pie tiem izgāja ārā
un sacīja: "Ko jūs sūdzat par šo cilvēku?" 30 Tie
atbildēja un uz viņu sacīja: "Ja Šis nebūtu ļauna
darītājs, tad mēs To tev nebūtu nodevuši." 31 Tad
Pilatus uz tiem sacīja: "Tad ņemiet jūs Viņu un
tiesājiet Viņu pēc savas bauslības." Tad tie Jūdi uz
viņu sacīja: "Mums nav brīv nevienu nonāvēt."
32 Ka Jēzus vārds taptu piepildīts, ko Viņš sacīja
norādīdams, ar kādu nāvi Viņam būs mirt. 33 Tad
Pilatus atkal iegāja tiesas namā un Jēzu aicināja
un uz To sacīja: "Vai Tu esi tas Jūdu Ķēniņš?"
34 Jēzus tam atbildēja: "Vai tu to runā pats no
sevis? Jeb vai citi tev to par Mani sacījuši?" 35
Pilatus atbildēja: "Vai es esmu Jūds? Tava tauta
un tie augstie priesteri Tevi man nodevuši; ko Tu
esi darījis?" 36 Jēzus atbildēja: "Mana valstība
nav no šīs pasaules; ja Mana valstība būtu no šīs
pasaules, tad Mani kalpi par to kautos, ka Es tiem
Jūdiem netaptu nodots. Bet nu Mana valstība nav
no tejienes." 37 Tad Pilatus uz Viņu sacīja: "Tad
Tu tomēr esi Ķēniņš?" Jēzus atbildēja: "Tu to saki,
Es esmu Ķēniņš. Es tāpēc esmu dzimis un tāpēc
pasaulē nācis, ka Man būs patiesību apliecināt.
Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi." 38
Pilatus uz Viņu saka: "Kas ir patiesība?" Un to
sacījis viņš atkal izgāja ārā pie tiem Jūdiem un uz
tiem saka: "Es pie Tā nekādas vainas neatrodu. 39
Bet jums ir ieradums, ka es jums vienu atlaižu uz
Lieldienu. Vai jūs nu gribat, lai es jums atlaižu to
Jūdu Ķēniņu?" 40 Tad visi atkal brēca sacīdami:
"Ne to, bet Barabu." Bet Baraba bija slepkava.

19 Tad Pilatus Jēzu ņēma un Viņu šauta. **2** Un
tie karavīri nopina ērkšķu kroni un to uzlika
uz Viņa galvu un Tam apvilka purpura mēteli,
3 Un sacīja: "Esi sveicināts, Tu Jūdu Ķēniņ!" un
Viņam sita vaigā. **4** Tad Pilatus atkal izgāja ārā un
uz tiem saka: "Redziet, es jums To vedu ārā, lai jūs
zināt, ka es nekādas vainas pie Tā neatrodu." **5**
Tad Jēzus izgāja ārā, to ērkšķu kroni un to purpura
drēbi nesdams, un Pilatus uz tiem saka: "Redziet,
kāds cilvēks!" **6** Kad nu tie augstie priesteri un
sulaiņi Viņu redzēja, tad tie brēca un sacīja: "Sit
Viņu krustā!" Pilatus uz tiem saka: "Ņemiet jūs
Viņu un sitiet Viņu krustā; jo es nekādas vainas
pie Viņa neatrodu." **7** Tad tie Jūdi viņam atbildēja:
"Mums ir bauslība, un pēc mūsu bauslības Viņam
būs mirt; jo Viņš pats Sevi par Dieva Dēlu darījis."
8 Kad nu Pilatus šo vārdu dzirdēja, tad viņš vēl
vairāk bijās, **9** Un atkal iegāja tiesas namā un saka
uz Jēzu: "No kurienes Tu esi?" Un Jēzus viņam
nekā neatbildēja. **10** Tad Pilatus uz Viņu saka: "Vai
Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka man ir vara,
Tevi krustā sist un vara, Tevi palaist?" **11** Jēzus
atbildēja: "Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja
tā tev nebūtu dota no augšienes. Tāpēc tam, kas
Mani tev nodevis, ir tas lielākais grēks." **12** No
tā brīža Pilatus meklēja viņu palaist. Bet tie Jūdi
brēca un sacīja: "Ja tu Šo laidīsi vaļā, tad tu neesi
ķeizara draugs. Jo kas pats ceļas par ķēniņu, tas
ķeizaram pretinieks." **13** Kad nu Pilatus šo vārdu
dzirdēja, tad viņš Jēzu izveda ārā un nosēdās uz
soģa krēslu tai vietā, ko sauc par akmeņu bruģi,
ebrejiski gabbatu. **14** Bet tā bija tā sataisāmā diena
uz Lieldienu, ap sesto stundu. Un viņš uz tiem
Jūdiem saka: "Redziet, jūsu Ķēniņš!" **15** Bet tie
brēca: "Nost! nost! sit To krustā." Pilatus uz tiem
saka: "Vai man jūsu Ķēniņu būs sist krustā?" Tie
augstie priesteri atbildēja: "Mums nav ķēniņa, tik
vien ķeizars." **16** Tad viņš tiem To nodeva, ka To
sistu krustā; un tie Jēzu ņēma un To aizveda. **17**
Un Viņš izgāja un nesa Savu krustu uz to vietu,
ko sauc pieres vietu, ebrejiski Golgatu. **18** Tur
tie Viņu sita krustā un līdz ar Viņu divus citus
vienā un otrā pusē un Jēzu vidū. **19** Un Pilatus
rakstīja virsrakstu un to lika krusta galā, un tur
bija rakstīts: Jēzus no Nacaretes, tas Jūdu Ķēniņš.
20 Šo virsrakstu daudz Jūdu lasīja, jo tā vieta, kur
Jēzus tapa krustā sists bija tuvu pie pilsētas. Un
tas bija rakstīts ebrejiski, grieķiski un latiniski.
21 Tad tie Jūdu augstie priesteri uz Pilatu sacīja:
"Neraksti: tas Jūdu Ķēniņš, bet ka Viņš sacījis:
Es esmu Jūdu Ķēniņš." **22** Pilatus atbildēja: "Ko
esmu rakstījis, to esmu rakstījis." **23** Kad nu tie
karavīri Jēzu bija krustā situši, tad tie ņēma Viņa
drēbes un lika četrās daļās, ikvienam karavīram
vienu daļu, un arī tos svārkus. Bet tie svārki
bija nešūti, no augšienes caur caurim austi. **24**
Tad tie savā starpā sacīja: "Tos nedalīsim, bet
metīsim kauliņus par tiem, kam tie piederēs;" -
ka tie raksti taptu piepildīti, kas saka: "Tie Manas
drēbes ir izdalījuši savā starpā un kauliņus metuši
par Maniem svārkiem." Un to tie karavīri darīja.
25 Bet tur pie tā krusta stāvēja Jēzus māte un
Viņa mātes māsa, Marija, Kleopas sieva, un Marija
Maddaļa. **26** Kad nu Jēzus Savu māti redzēja un
to mācekli, ko Viņš mīlēja, klāt stāvam, tad Viņš
saka uz Savu māti: "Sieva, redzi, tavs dēls!" **27**
Pēc tam Viņš saka uz to mācekli: "Redzi, tava
māte!" Un tai pašā stundā tas māceklis to ņēma
pie sevis! **28** Pēc tam Jēzus zinādams, ka jau viss
bija pabeigts, lai tie raksti taptu piepildīti, saka:
"Man slāpst." **29** Bet tur stāvēja trauks, pilns etiķa.
Un tie sūkli pildīja ar etiķi un to uzdūra īzapa
stiebram un Viņam sniedza pie mutes. **30** Kad nu
Jēzus to etiķi bija ņēmis, tad Viņš sacīja: "Tas ir
piepildīts." Un, galvu nokāris, Viņš izlaida garu.
31 Tad tie Jūdi, lai svētā dienā tās miesas nepaliktu
pie krusta, tāpēc ka tā bija sataisāma diena (jo tā
pati svētku diena bija īpaši liela) Pilatu lūdza, ka
viņu lieli taptu salauzīti un tie taptu noņemti. **32**
Tad tie karavīri nāca un tam pirmajam salauza
lielus un tam otram, kas līdz ar To bija krustā
sists. **33** Bet kad tie nāca pie Jēzus un redzēja,
ka Viņš jau bija nomiris, tad tie Viņam lielus
nelauza. **34** Bet viens no tiem karavīriem Viņam
sānos iedūra ar šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un
ūdens. **35** Un kas to redzējis, tas to apliecinājis, un
viņa liecība ir patiesīga, un viņš zin, ka viņš runā
taisnību, lai arī jūs ticat. **36** Jo tas noticis, ka tas
raksts taptu piepildīts: Nevienu no Viņa kauliem
nebūs salauzt. **37** Un atkal cits raksts saka: tie
redzēs To, iekš kā tie dūruši. **38** Pēc tam Jāzeps no
Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet slepeni,
no tiem Jūdiem bīdamies, lūdza Pilatu, ka viņš
Jēzus miesas varētu noņemt, un Pilatus to ļāva;
un tas nāca un noņēma Jēzus miesas. **39** Bet arī
Nikademus nāca, kas citu reiz naktī bija nācis pie
Jēzus, un atnesa dārgas svaidāmas zāles, mirres
un alvejas sajauktas kādas simts mārciņas. **40** Tad
tie Jēzus miesas ņēma, un tās ar tām zālēm ietina
linu autos, kā tie Jūdi mēdz glabāt. **41** Un tanī
vietā, kur Viņš bija krustā sists, bija dārzs un tanī
dārzā jauns kaps, kur vēl neviens nebija ielikts. **42**
Tur tie Jēzu ielika Jūdu sataisāmas dienas dēļ, jo
tas kaps bija tuvu klāt.

20 Pirmā nedēļas dienā rīta agrumā, kad vēl
bija tumšs, Marija Maddaļa nāk pie kapa un

redz to akmeni no kapa noveltu. 2 Tad tā tek un
nāk pie Sīmaņa Pētera un pie tā otra mācekļa,
ko Jēzus mīlēja, un uz tiem saka: "Tie To Kungu
ir izņēmuši no kapa, un mēs nezinām, kur tie
Viņu nolikuši." 3 Tad Pēteris un tas otrs māceklis
izgāja un nāca pie kapa. 4 Un tie divi tecēja kopā,
un tas otrs tecēja priekša, čaklāki nekā Pēteris,
un nāca papriekš pie kapa. 5 Un pieliekdamies
viņš redzēja tos linu autus tur noliktus, tomēr
negāja iekšā. 6 Tad arī Sīmanis Pēteris, tam pakaļ
iedams, nāk un ieiet kapā un redz tos linu autus
tur noliktus. 7 Un tas sviedru auts, kas ap Viņa
galvu bija, nebija likts pie tiem linu autiem, bet
savrup citā malā satīts. 8 Tad arī tas otrs māceklis
gāja iekšā, kas papriekš bija nācis pie kapa, un
redzēja un ticēja. 9 Jo tie vēl nezināja tos rakstus,
ka Viņam bija augšāmcelties no miroņiem. 10 Tad
tie mācekļi atkal aizgāja. 11 Un Marija stāvēja ārā
kapa priekšā raudādama. Kad nu viņa raudāja, tad
viņa paliecās pie kapa 12 Un redz divus eņģeļus
baltās drēbēs sēžam, vienu galvgalā, otru kājgalā,
kur Jēzus miesas bija gulējušas. 13 Un tie uz viņu
saka: "Sieva, ko tu raudi?" tā uz tiem saka: "Tie
manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur tie Viņu
likuši." 14 Un to sacījusi viņa apgriezās un redz
Jēzu stāvam, un nezināja, to esam Jēzu. 15 Jēzus
uz to saka: "Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?"
Viņa šķizdama, ka viņš tas dārznieks, uz To saka:
"Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad saki man,
kur tu Viņu noliki, ka es Viņu varu dabūt." 16
Jēzus uz to saka: "Marija!" tā apgriezusies uz Viņu
saka: "Rabbuni!" (Tas ir: Mācītājs.) 17 Jēzus uz to
saka: "Neaizskar Mani; jo Es vēl neesmu uzbraucis
pie Sava Tēva, bet noej pie Maniem brāļiem un
saki tiem: Es uzbraucu pie Sava Tēva un pie
jūsu Tēva, pie Sava Dieva un pie jūsu Dieva." 18
Marija Maddaļa nāk un pasludina tiem mācekļiem,
ka viņa To Kungu redzējusi, un ko Tas viņai
sacījis. 19 Šai pirmā nedēļas dienā, kad vakars bija
meties, kad tie mācekļi aiz aizslēgtām durvīm bija
sapulcējušies, bīdamies no tiem Jūdiem, tad Jēzus
nāca un iestājās viņu vidū un uz tiem saka: "Miers
ar jums!" 20 Un to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas
rokas un Savus sānus; tad tie mācekļi tapa līksmi,
To Kungu redzēdami. 21 Tad Jēzus atkal uz tiem
sacīja: "Miers ar jums! Kā Mani Tas Tēvs ir sūtījis,
tā arī Es jūs sūtu." 22 Un to teicis, Viņš pūta uz
tiem un saka: "Ņemiet To Svēto Garu! 23 Kam
jūs grēkus piedosiet, tiem tie piedoti, un kam jūs
grēkus paturēsiet, tiem tie paturēti." 24 Bet Toms,
viens no tiem divpadsmit, dvīnis saukts, nebija
pie tiem, kad Jēzus nāca. 25 Tad tie citi mācekļi uz
to sacīja: "Mēs To Kungu esam redzējuši." Un viņš
uz tiem sacīja: "Ja es neredzu tās naglu zīmes Viņa
rokās un nelieku savu pirkstu tanīs naglu zīmēs
un nelieku savu roku Viņa sānos, tad es neticēšu."
26 Un pēc astoņām dienām Viņa mācekļi atkal
tur bija iekšā un Toms pie viņiem. Jēzus nāk,
kad tās durvis bija aizslēgtas, un iestājās vidū
starp tiem un sacīja: "Miers ar jums." 27 Pēc tam
Viņš saka uz Tomu: "Stiep šurp savu pirkstu un
aplūko Manas rokas, un sniedz šurp savu roku
un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet
ticīgs." 28 Toms atbildēja un uz Viņu sacīja: "Mans
Kungs un mans Dievs." 29 Jēzus uz to saka: "Tāpēc
ka tu Mani esi redzējis, Tom, tu tici. Svētīgi tie,
kas neredz un tomēr tic." 30 Arī vēl daudz citas
zīmes Jēzus darījis Savu mācekļu priekšā, kas nav
rakstītas šinī grāmatā. 31 Bet šīs ir rakstītas, lai
jūs ticat, ka Jēzus ir Tas Kristus, Dieva Dēls, un lai
jums, kad jūs ticat, dzīvība ir iekš Viņa Vārda.

21 Pēc tam Jēzus tiem mācekļiem atkal parādījās
pie Tiberijas jūras, un Viņš tā parādījās. 2
Tur bija kopā Sīmanis Pēteris un Toms, dvīnis
saukts, un Natanaēls no Kānas iekš Galilejas un
tie Cebedeja dēli un divi citi no Viņa mācekļiem.
3 Sīmanis Pēteris uz tiem saka: "Es iešu zvejot."
Tad tie uz viņu saka: "Mēs arī iesim tev līdz!" Tad
tie izgāja un tūdaļ iekāpa laivā un nekā nedabūja
tajā naktī. 4 Bet kad gaisma jau bija aususi, Jēzus
stāvēja malā, un tie mācekļi nezināja, to esam
Jēzu. 5 Tad Jēzus uz tiem saka: "Bērni, vai jums
nav ko ēst?" Tie Viņam atbildēja: "Nav nekā!" 6
Bet Viņš uz tiem sacīja: "Metiet tīklu pa laivas
labo pusi, tad jūs atradīsiet." Tad tie izmeta tīklu
un vairs nespēja to vilkt tā pulka zivju dēļ. 7
Tad tas māceklis, ko Jēzus mīlēja, uz Pēteri saka:
"Tas ir Tas Kungs!" Tad Pēteris dzirdēdams, ka
Tas esot Tas Kungs, drēbi apvilka (jo viņš bija
noģērbies) un iemetās jūrā. 8 Bet tie citi mācekļi
nāca ar laivu, jo tie nebija tālu no malas, bet pie
divsimt olekšu nost, un vilka to tīklu ar tām zivīm.
9 Kad tie nu izkāpa pie malas, tad tie redzēja
ogles liktas un zivis uz tām un maizi. 10 Jēzus uz
tiem saka: "Atnesiet šurp no tām zivīm, ko jūs
tagad esat dabūjuši." 11 Sīmanis Pēteris iekāpa
un to tīklu izvilka malā pilnu ar lielām zivīm,
pusotru simts un trīs. Un jebšu to tik daudz bija,
tomēr tas tīkls nesaplīsa. 12 Jēzus uz tiem saka:
"Nāciet un turiet azaidu." Bet neviens no tiem
mācekļiem nedrīkstēja Viņam jautāt, kas Tu esi?
Jo tie gan zināja, ka Viņš bija Tas Kungs. 13 Tad
Jēzus nāk un to maizi ņem un tiem to dod, tā
arī no tām zivīm. 14 Šī nu trešā reize, ka Jēzus
Saviem mācekļiem parādījies pēc Savas augšām
celšanās no miroņiem. 15 Kad tie nu to azaidu

bija noturējuši, tad Jēzus uz Sīmani Pēteri saka:
"Sīmani, Jonas dēls, vai tu Mani vairāk mīli nekā
šie?" Tas uz Viņu saka: "Tiešām, Kungs, Tu zini,
ka es Tevi mīlēju." Viņš uz to saka: "Gani Manus
jērus!" **16** Atkal otru reiz Viņš uz to saka: "Sīmani,
Jonas dēls, vai tu Mani mīli?" Tas uz Viņu saka:
"Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlēju." Viņš
uz to saka: "Gani Manas avis!" **17** Trešo reiz Viņš
uz to saka: "Sīmani, Jonas dēls, vai tu Mani mīli?"
Pēteris noskuma, ka Viņš trešo lāgu uz to sacīja:
"Vai tu Mani mīli?" Un sacīja uz Viņu: "Kungs Tu
visas lietas zini; Tu zini, ka es Tevi mīlēju." Jēzus
uz to saka: "Gani Manas avis! **18** Patiesi, patiesi, Es
tev saku: tu, jaunāks būdams, pats esi jozies un
esi gājis, kur gribēdams; bet, vecs tapis, tu savas
rokas izstiepsi, un cits tevi jozīs un tevi vedīs, kur
tu negribi." **19** Bet to Viņš sacīja, gribēdams rādīt,
ar kādu nāvi tam bija Dievu godāt. Un to runājis
Viņš uz to saka: "Nāc Man pakaļ!" **20** Un Pēteris
apgriezies redz to mācekli, ko Jēzus mīlēja, pakaļ
nākam, kas arī pie tā vakariņa pie Viņa krūtīm
bija gulējis un sacījis: Kungs, kurš ir tas, kas Tevi
nodos? **21** Kad Pēteris to redzēja, tad viņš saka uz
Jēzu: "Kungs, kas tad būs ar šo?" **22** Jēzus uz to
saka: "Ja Es gribu, ka šis paliek, kamēr Es nāku, kas
tev par to? Nāc tu Man pakaļ!" **23** Tad šī valoda
cēlās starp tiem brāļiem: "Šis māceklis nemirs."
Bet Jēzus viņam nebija sacījis, ka viņš nemirs, bet:
"Ja Es gribu, ka viņš paliek, kamēr Es nāku, kas
tev par to?" **24** Šis ir tas māceklis, kas liecību dod
par šīm lietām un tās ir sarakstījis; un mēs zinām,
ka viņa liecība uzticama. **25** (Un vēl daudz citas
lietas Jēzus ir darījis, un ja visas tās pēc kārtas
uzrakstītu, tad man šķiet, ka arī visa pasaule tās
sarakstītas grāmatas nevarētu saņemt. Āmen.)

Apustuļu Darbi

1 Tos pirmos stāstus es gan esmu stāstījis par
visu, mans Teofil, ko Jēzus ir iesācis darīt un
mācīt, **2** Līdz tai dienai, kad Viņš tapa uzņemts un
tiem apustuļiem, ko Viņš izredzējis, pavēles bija
devis caur Svēto Garu. **3** Tiem Viņš arīdzan pēc
Savas ciešanas caur daudz skaidrām zīmēm Pats
dzīvs bija parādījies, no tiem četrdesmit dienas
redzēts un uz tiem runādams par Dieva valstības
lietām. **4** Un kad Viņš tos bija sapulcinājis, tad
Viņš tiem pavēlēja, neatstāties no Jeruzālemes,
bet gaidīt uz Tā Tēva apsolīšanu, ko jūs no manis
esat dzirdējuši (tā Viņš sacīja); **5** Jo Jānis gan ir
kristījis ar ūdeni, bet jūs tapsiet kristīti ar Svēto
Garu ne ilgi pēc šīm dienām. **6** Tad nu tie, kas
bija kopā nākuši, Viņam vaicāja sacīdami: "Kungs,
vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēla valstību?" **7**
Bet Viņš uz tiem sacīja: "Jums nepieklājās zināt
tos laikus jeb brīžus, ko Tas Tēvs Savā paša varā
nolicis. **8** Bet jūs dabūsiet spēku, kad Tas Svētais
Gars pār jums būs nācis, un būsiet Mani liecinieki
tā Jeruzālemē, kā arī visā Jūdu zemē un Samarijā
un līdz pat pasaules galam." **9** Un to sacījis, Viņš
tiem redzot tapa uzcelts, un viens padebesis To
uzņēma no viņu acīm. **10** Un kad tie skatījās
uz debesīm, Viņam uzkāpjot, redzi, tad divi vīri
pie tiem stāvēja baltās drēbēs, **11** Un sacīja: "Jūs
Galileju vīri, ko jūs stāvat skatīdamies uz debesīm!
Šis Jēzus, kas ir uzņemts no jums uz debesīm, tāpat
nāks, kā jūs viņu esat redzējuši debesīs uzkāpjam."
12 Tad tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi no tā
kalna, kas top saukts Eļļas kalns, kas ir tuvu pie
Jeruzālemes vienu svētdienas gājumu. **13** Un tur
nonākuši tie uzkāpa augšistabā; tur bija sapulcēti
Pēteris un Jēkabs, un Jānis un Andrejs, Filips un
Toms, Bērtulis un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un
Sīmanis Zelotes un Jūda, Jēkaba brālis. **14** Šie visi
vienprātīgi pastāvēja iekš lūgšanas un pielūgšanas
līdz ar tām sievām un ar Viņa brāļiem. **15** Un
tanīs dienās Pēteris cēlās starp tiem mācekļiem
un sacīja, (un tur bija kopā līdz simts divdesmit
dvēselēm): **16** "Vīri, brāļi, tiem rakstiem bija
tapt piepildītiem, ko Tas Svētais Gars ir paprieksš
sacījis caur Dāvida muti par Jūdasu, kas bija ceļa
vadonis tiem, kas Jēzu saņēma. **17** Jo tas bija
pieskaitīts pie mums un līdz ar mums dabūjis
šo pašu kalpošanas amatu. **18** Tad nu šis tīrumu
ir mantojis no tās netaisnās algas, un uz vaigu
nokritis, tas vidū uz pusēm sprādzis un visas
viņa iekšas ir izgāzušās. **19** Un tas visiem, kas
Jeruzālemē dzīvo, ir tapis zināms, kā arī tas tīrums
viņu valodā ir nosaukts: Aķeldama, tas ir asins
tīrums. **20** Jo Dāvida dziesmu grāmatā ir rakstīts:
viņu māja lai paliek par postažu, un lai neviens
tur nedzīvo, un lai cits dabū viņa uzrauga amatu.
21 Tāpēc nu pieklājās, ka no tiem vīriem, kas ar
mums kopā bijuši pa visu to laiku, kad Tas Kungs
Jēzus pie mums ir iegājis un izgājis, **22** Iesākot no
Jāņa kristības līdz tai dienai, kad Viņš no mums ir
uzņemts debesīs, ka viens no šiem top par Viņa
augšāmcelšanās liecinieku līdz ar mums." **23** Un
tie stādīja divus priekšā, Jāzepu, kas top saukts
Barsaba, ar pavārdu Justs, un Mattīsu. **24** Un Dievu
pielūguši tie sacīja: "Kungs, Tu visu siržu manītājs,
rādi no šiem diviem vienu, ko Tu izredzējis, **25**
Kas var dalību dabūt pie šās kalpošanas un pie šī
apustuļu amata, no kā Jūdas ir atstājies, noiedams
savā vietā." **26** Un tie meslojās, un mesli krita uz
Mattīsu, un tas tiem vienpadsmit tapa pieskaitīts.

2 Un kad vasaras svētku diena atnāca, tad visi
vienprātīgi bija kopā. **2** Un tur piepeši no
debess rūkšana notika, tā kā no varena vēja
pūšanas, un piepildīja visu to namu, kur tie sēdēja.
3 Un dalītas mēles tiem parādījās tā kā uguns
un nolaidās uz ikvienu no tiem. **4** Un visi tapa
piepildīti ar Svētu Garu un iesāka runāt ar citām
mēlēm, kā tiem Tas Gars deva izrunāt. **5** Bet tur
bija Jūdu ļaudis, kas Jeruzālemē dzīvoja, dievbijīgi
vīri no visādām tautām apakš debess. **6** Kad
nu šī balss notika, tad tas pulks nāca kopā un
iztrūcinājās; jo ikviens tos dzirdēja savā valodā
runājam. **7** Un tie visi sabijušies brīnījās, un cits
uz citu sacīja: "Redzi, vai šie visi, kas runā, nav
Galileji? **8** Kā tad mēs tos dzirdam ikviens savā
valodā, kurā mēs dzimuši? **9** Partieši un Mēdieši
un Elamieši, un kas dzīvojam iekš Mezopotamijas,
Jūdejas un Kapadoķijas, Pontus un Āzijas, **10**
Friģijas un Pamfilijas, Ēģiptes un Libijas robežās
pret Kireni, un piedzīvotāji no Romas, Jūdi un
Jūdu ticības biedri, **11** Krieti un Arābi, - mēs
dzirdam, tos ar mūsu pašu mēlēm Dieva lielos
darbus runājam." **12** Un visi sabijušies nezināja,
ko darīt, un cits uz citu sacīja: "Kas tas būs?" **13**
Bet citi mēdīdami sacīja: "Tie salda vīna pilni." **14**
Bet Pēteris nostājies ar tiem vienpadsmit, pacēla
savu balsi un uz tiem runāja: "Jūs Jūdu vīri,
un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat, lai tas jums ir
zināms, un saņemat manus vārdus savās ausīs.
15 Jo šie nav piedzēruši, kā jums šķiet; jo šī ir
dienas trešā stunda. **16** Bet tas ir, ko pravietis Joēls
sacījis: **17** Un Dievs saka: "Notiks pēdīgās dienās,
ka Es izliešu no Sava Gara uz visu miesu; un jūsu
dēli un jūsu meitas sludinās nākamas lietas, un
jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas, un jūsu vecaji

sapņos sapņus. 18 Un arī uz Saviem kalpiem un uz
Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava
Gara, un tie sludinās praviešu mācību. 19 Un Es
došu brīnumus augšā pie debess un zīmes apakšā
virs zemes, asinis un uguni un dūmu tvaiku. 20
Saule taps pārvērsta par tumsību, un mēnesis par
asinīm, pirms nekā nāks Tā Kunga lielā un spožā
diena. 21 Un notiks, ka ikviens, kas Tā Kunga
vārdu piesauks, taps izglābts." 22 Jūs Israēla vīri,
klausiet šos vārdus: Jēzu no Nacaretes, vīru no
Dieva skaidri ierādītu jūsu starpā caur spēcīgiem
darbiem un brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darījis
caur Viņu jūsu starpā, kā jūs paši to zināt, 23 Šo,
pēc Dieva nolemta padoma un papriekš zināšanas
nodotu, jūs esat ņēmuši, caur netaisnu rokām
pie krusta piekaluši un nokāvuši - 24 To Dievs ir
uzmodinājis, nāves sāpes atraisīdams, jo nevarēja
būt, ka Viņš no tās taptu turēts. 25 Jo Dāvids par
Viņu saka: es To Kungu vienmēr esmu turējis
priekš acīm; jo Viņš man ir pa labo roku, ka es
nešaubos. 26 Tāpēc mana sirds priecājās un mana
mēle līksmojās un arī mana miesa dusēs uz cerību.
27 Jo Tu manu dvēseli nepametīsi kapā, nedz
Savam Svētam liksi redzēt satrūdēšanu. (Hadēs g86)
28 Tu man esi zināmus darījis dzīvības ceļus; Tu
mani piepildīsi ar līksmību Tava vaiga priekšā.
29 Vīri, brāļi, lai ar drošību uz jums runājam par
vectēvu Dāvidu: tas ir nomiris un aprakts, un
viņa kaps pie mums ir līdz šai dienai. 30 Tad
nu viņš pravietis būdams un zinādams, ka Dievs
zvērēdams viņam bija solījis, ka tas Kristu gribot
celt no viņa gurnu augļiem pēc miesas un to
sēdināt uz viņa krēslu, 31 To tas paredzēdams
ir runājis par Kristus augšāmcelšanos, ka Viņa
dvēsele nav pamesta kapā nedz Viņa miesa
redzējusi satrūdēšanu. (Hadēs g86) 32 Šo Jēzu Dievs
ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki. 33
Tad nu caur Dieva labo roku paaugstināts un no
Tā Tēva dabūjis Tā Svētā Gara apsolīšanu, Viņš
ir izlējis to, ko jūs tagad redzat un dzirdat, 34
Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs; bet viņš saka: Tas
Kungs ir sacījis uz manu Kungu: "Sēdies pie Manas
labās rokas, 35 Tiekams Es Tavus ienaidniekus
lieku par pameslu Tavām kājām." 36 Tad nu visam
Israēla namam būs tiešām zināt, ka Dievs Viņu
ir darījis par Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko
jūs esat situši krustā." 37 Un kad tie to dzirdēja,
tad sirds tiem pārtrūka, un tie sacīja uz Pēteri un
tiem citiem apustuļiem: "Vīri, brāļi, ko mums būs
darīt?" 38 Bet Pēteris uz tiem sacīja: "Atgriežaties
no grēkiem un liekaties ikviens kristīties Jēzus
Kristus vārdā uz grēku piedošanu, tad jūs dabūsiet
Tā Svētā Gara dāvanu. 39 Jo jums šī apsolīšana
pieder un jūsu bērniem un visiem, kas ir tālu,
cik Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās." 40 Un
ar daudz citiem vārdiem tas liecību deva un tos
pamācīja sacīdams: "Izglābjaties no šās netiklas
cilts." 41 Kas nu viņa vārdu labprāt uzņēma, tie
tapa kristīti; un tanī dienā tapa pieliktas kādas
trīs tūkstošas dvēseles. 42 Un tie pastāvēja iekš
apustuļu mācības un iekš draudzības un iekš
maizes laušanas un iekš Dieva lūgšanām. 43 Un
visām dvēselēm bailība uzgāja, un daudz brīnumi
un zīmes notika caur tiem apustuļiem. 44 Bet visi,
kas bija ticīgi, palika kopā un visas lietas tiem
bija kopā; 45 Un tie pārdeva visu savu mantu un
sagādu, un to izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja.
46 Un tie ikdienas vienprātīgi turējās kopā Dieva
namā, un šurp un turp namos maizi lauza un
barību ņēma ar prieku un sirds vientiesību, 47
Dievu teikdami, un bija visiem ļaudīm piemīlīgi;
un Tas Kungs pielika ikdienas pie tās draudzes,
kas tapa svētīgi.

3 Bet Pēteris un Jānis gāja kopā uz Dieva namu
ap lūgšanas stundu, tā ir tā devītā. 2 Un viens
vīrs, no mātes miesām tizls būdams, tapa nests;
to tie ikdienas nolika priekš Dieva nama durvīm,
kas top sauktas tās krāšņās, ka tas dāvanas lūgtos
no tiem, kas gāja Dieva namā. 3 Šis, redzēdams
Pēteri un Jāni, ka tie gribēja ieiet Dieva namā,
lūdzās kādu dāvanu. 4 Bet Pēteris ar Jāni uz to
skatījās un sacīja: "Skaties uz mums." 5 Un tas
skatījās uz tiem gaidīdams, ko laba no viņiem
dabūt. 6 Bet Pēteris sacīja: "Sudraba un zelta man
nav, bet kas man ir, to es tev dodu: Jēzus Kristus
no Nacaretes vārdā: celies un staigā!" 7 Un viņš
to satvēra pie labās rokas un to pacēla, un tūdaļ
viņa lieli un krimšļi tapa stingri, 8 Un uzlēcis
viņš stāvēja un staigāja un gāja ar tiem Dieva
namā, staigādams un lēkdams un Dievu teikdams.
9 Un visi ļaudis to redzēja staigājam un Dievu
teicam; 10 Un to arī pazina, ka viņš tas bija, kas
dāvanu dēļ pie tām Dieva nama krāšņām durvīm
bija sēdējis; un tie brīnījās, iztrūcinādamies par
to, kas viņam bija noticis. 11 Kad nu šis tizlais,
kas bija vesels tapis, pie Pētera un Jāņa turējās,
tad visi ļaudis pārbijušies pie tiem satecēja tai
saucamā Salamana priekšnamā. 12 Bet Pēteris,
to redzēdams, tiem ļaudīm atbildēja: "Jūs Israēla
vīri, ko jūs brīnāties par to, jeb ko jūs lūkojieties
uz mums, tā kā mēs caur savu pašu spēku un savu
dievbijāšanu to būtu padarījuši, ka šis staigā?
13 Ābrahāma un Īzaka un Jēkaba Dievs, mūsu
tēvu Dievs, ir pagodinājis Savu Dēlu Jēzu, ko jūs
esat nodevuši un aizlieguši priekš Pilatus, kad
tas sprieda, Viņu laist vaļā. 14 Bet jūs To Svēto

un Taisno esat aizlieguši un lūguši, ka jums tas
slepkava taptu dots. 15 Bet To dzīvības lielkungu
jūs esat nokāvuši, ko Dievs ir uzmodinājis no
miroņiem; tam mēs esam liecinieki. 16 Un caur
to ticību uz Viņa Vārdu, Viņš pie šā, ko jūs
redzat un pazīstat, Savu Vārdu ir apstiprinājis,
un tā ticība, kas ir caur Viņu, šim devusi pilnīgu
veselību jūsu visu priekšā. 17 Un nu brāļi, es zinu,
ka nezinādami to esat darījuši, jūs kā arī jūsu
virsnieki. 18 Bet ko Dievs caur visu Savu praviešu
muti papriekš sludinājis, ka Kristum bija ciest, to
Viņš tā ir piepildījis. 19 Tāpēc atjaunojaties savā
prātā un atgriežaties, ka jūsu grēki top izdeldēti,
lai atspirgšanas laiki nāk no Tā Kunga vaiga, 20
Un lai Viņš Jēzu Kristu sūta, kas jums papriekš
ir sludināts, 21 Ko debesīm būs uzņemt līdz tam
laikam, kad viss būs atjaunots, par ko Dievs jau
sen ir runājis caur visu Savu svēto praviešu muti.
(aiōn g165) 22 Jo Mozus uz tiem tēviem ir sacījis:
Tas Kungs jūsu Dievs jums cels vienu pravieti no
jūsu brāļiem tā kā mani; To jums būs klausīt visās
lietās, ko Tas uz jums runās. 23 Un notiks, ka
ikkatra dvēsele, kas neklausīs šim Pravietim, taps
izdeldēta no tiem ļaudīm. 24 Un visi pravieši no
Samuēla sākot, un visi, kas pēc ir runājuši, tie arī
šās dienas ir pasludinājuši. 25 Jūs esat to praviešu
un tās derības bērni, (tās derības), ko Dievs darījis
ar mūsu tēviem sacīdams uz Ābrahāmu: caur
tavu sēklu visas ciltis virs zemes taps svētītas. 26
Dievs, Savu bērnu Jēzu uzmodinājis, To papriekš
pie jums ir sūtījis, lai Tas jūs svētītu, ka ikviens
atgrieztos no sava ļaunuma."

4 Bet šiem uz tiem ļaudīm runājot piegāja tie
priesteri un tas Dieva nama virsnieks un tie
saduceji, 2 Apskaitušies, ka viņi tos ļaudis mācīja
un ka pasludināja iekš Jēzus augšāmcelšanos
no miroņiem; 3 Un rokas tiem pielika un tos
iemeta cietumā līdz rītam; jo vakars jau bija. 4
Bet daudzi, kas to vārdu dzirdēja, ticēja; un tur
tapa skaitīti pie piectūkstošiem vīriem. 5 Bet
notikās otrā dienā, ka viņu virsnieki un vecaji
un rakstu mācītāji Jeruzālemē sapulcējās, 6 Un
Annas, tas augstais priesteris, un Kajafas un Jānis
un Aleksanders, un cik no augstā priestera cilts
bija; 7 Un viņus savā priekšā noveduši, tie jautāja:
"Kurā spēkā jeb kurā vārdā jūs to esat darījuši?"
8 Tad Pēteris, Svēta Gara pilns, uz tiem sacīja:
"Jūs ļaužu virsnieki un jūs Israēla vecaji, 9 Ja
mēs šodien topam tiesāti laba darba dēļ pie šā
neveselā cilvēka, caur ko šis ir dziedināts, 10 Tad
jums visiem un visiem Israēla ļaudīm būs zināt,
ka šis jūsu priekšā stāv vesels tik vien caur Jēzus
Kristus no Nacaretes vārdu, ko jūs esat krustā
situši, un ko Dievs no miroņiem uzmodinājis.
11 Šis ir tas akmens, no jums nama taisītājiem
atmests, kas palicis par stūra akmeni. 12 Un tā
pestīšana nav caur citu nevienu, jo arīdzan cits
vārds apakš debess cilvēkiem nav dots, caur ko
mums būs mūžīgi dzīvot." 13 Kad tie nu Pētera un
Jāņa sirds drošību redzēja un noprata, ka tie bija
nemācīti un zemas kārtas cilvēki, tad tie brīnījās,
un tos pazina, ka viņi bijuši ar Jēzu. 14 Un kad
tie to cilvēku, kas bija vesels tapis, redzēja pie
viņiem stāvam, tad tiem nebija ko pretim runāt.
15 Un tie lika viņiem iziet no tiesas nama un
sarunājās savā starpā, 16 Sacīdami: "Ko lai darām
ar šiem cilvēkiem? Jo ka skaidrs brīnums caur
tiem noticis, tas ir zināms visiem, kas Jeruzālemē
dzīvo, un mēs to nevaram noliegt. 17 Bet lai tas
starp tiem ļaudīm tālāki neizpaužas, mēs tiem
gribam stipri piekodināt, ka tiem vairs uz nevienu
cilvēku nebūs runāt iekš šī vārda." 18 Un viņus
aicinājuši, tie viņiem pavēlēja, it nemaz nerunāt,
nedz mācīt iekš Jēzus vārda. 19 Bet Pēteris un
Jānis atbildēdami uz tiem sacīja: "Spriežat paši,
vai Dieva priekšā ir taisni, jums vairāk klausīt nekā
Dievam? 20 Jo mēs nevaram palikt nerunājuši par
to, ko esam redzējuši un dzirdējuši." 21 Bet tie vēl
vairāk viņus apdraudēja un palaida un neatrada,
kā tos sodīt, to ļaužu dēļ, jo visi Dievu teica par to,
kas bija noticis. 22 Jo tas cilvēks bija vairāk nekā
četrdesmit gadus vecs, pie kā šī dziedināšanas
zīme bija notikusi. 23 Un vaļā atlaisti tie nāca
pie tiem savējiem un pasludināja, ko tie augstie
priesteri un vecaji uz tiem bija sacījuši. 24 Un
to dzirdējuši, tie vienprātīgi savu balsi pacēla uz
Dievu un sacīja: "Kungs, Tu esi Tas Dievs, kas ir
darījis debesi un zemi un jūru un visas lietas, kas
tur iekšā, 25 Kas caur Sava kalpa Dāvida muti esi
sacījis: Kāpēc pagāni trako, un ļaudis domā uz
nelietību? 26 Ķēniņi virs zemes ir sacēlušies, un
valdnieki sapulcējušies pret To Kungu un pret
Viņa Svaidīto. 27 Jo patiesi, tie ir sapulcējušies
pret Tavu svēto bērnu Jēzu, ko Tu esi svaidījis,
arī Hērodus un Poncius Pilatus līdz ar pagāniem
un Israēla ļaudīm, 28 To darīdami, ko Tava roka
un Tavs padoms papriekš ir nolēmis, ka tam bija
notikt. 29 Tad nu, Kungs, skaties Tu uz viņu
biedināšanu un dodi Saviem kalpiem Tavu Vārdu
runāt ar visu drošību, 30 Savu roku izstiepdams,
ka dziedināšanas notiek un zīmes un brīnumi caur
Tava svētā bērna Jēzus Vārdu." 31 Un pēc lūgšanas
tā vieta pakustinājās, kur tie bija sapulcējušies;
un tie visi tapa Svētā Gara pilni un runāja Dieva
vārdu ar drošību. 32 Un tā draudze, kas ticēja, bija
viena sirds un viena dvēsele, un neviens neko no

savas mantas nesauca par savu, bet tās mantas
bija visiem kopā. 33 Un ar lielu spēku tie apustuļi
deva liecību par Tā Kunga Jēzus augšāmcelšanos,
un liela žēlastība bija pār tiem visiem. 34 Un viņu
starpā arī nebija neviena, kam kas pietrūka, jo
kuriem tīrumi vai nami bija, tie tos pārdeva un
atnesa to maksu no tā, kas bija pārdots, 35 Un
nolika tiem apustuļiem pie kājām, un ikkatram
tapa izdalīts, kā kuram vajadzēja. 36 Un Jāzeps, no
tiem apustuļiem ar pavārdu saukts Barnaba (tas
ir tulkots: iepriecināšanas bērns), viens Levits,
dzimis Kipriets, 37 Kam bija tīrums, pārdeva to un
atnesa to naudu un nolika pie apustuļu kājām.

5 Un viens vīrs, ar vārdu Ananija, ar savu sievu
Sapfiru pārdeva savu mantību, 2 Un atrāva ko
no tās maksas ar sievas ziņu; un kādu daļu atnesis,
to nolika pie apustuļu kājām. 3 Bet Pēteris sacīja:
"Ananija, kāpēc sātans tavu sirdi ir piepildījis,
tam Svētam Garam melot un no tā tīruma maksas
ko atraut? 4 Vai tas tavs būdams nevarēja tavs
palikt? Arī pārdots tas bija tavā vaļā; kāpēc tad
tu tādu lietu savā sirdī esi iedomājies? Tu neesi
cilvēkiem melojis, bet Dievam." 5 Un šos vārdus
dzirdējis, Ananija krita pie zemes un nomira;
un lielas bailes uzgāja visiem, kas to dzirdēja. 6
Un tie jaunekļi cēlušies to apkopa un iznesa un
apraka. 7 Un notikās pēc kādām trim stundām,
tad viņa sieva arīdzan iegāja, nezinādama, kas
bija noticis. 8 Bet Pēteris tai atbildēja: "Saki man,
vai jūs to tīrumu tik dārgi esat pārdevuši?" Un
tā sacīja: "Tiešām, tik dārgi." 9 Un Pēteris uz to
sacīja: "Kāpēc tad jūs savā starpā esat norunājuši
Tā Kunga Garu kārdināt? Redzi, to kājas, kas tavu
vīru aprakuši, ir priekš durvīm un tevi iznesīs."
10 Un tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira.
Un tie jaunekļi iekšā nākuši to atrada mirušu un
to iznesa un apraka pie viņas vīra. 11 Un lielas
bailes uzgāja visai draudzei un visiem, kas to
dzirdēja. 12 Un caur apustuļu rokām daudz zīmes
un brīnumi notika starp tiem ļaudīm, un visi bija
vienprātīgi Salamana priekšnamā. 13 Bet no tiem
citiem neviens nedrīkstēja viņiem pieķerties, bet
tie ļaudis tos augsti cienīja. 14 Un vēl vairāk tapa
pielikti, kas Tam Kungam ticēja, pulks vīru un
sievu, 15 Tā ka arī tie neveselie tapa izvesti uz
ielām un gultās un nestuvēm likti, lai, Pēterim
nākot, jel viņa ēna kādus no tiem apēnotu. 16
Un arī no apkārtējām pilsētām pulks ļaužu nāca
uz Jeruzālemi, nesdami neveselus un nešķīstu
garu apsēstus, kas visi tapa dziedināti. 17 Bet tas
augstais priesteris cēlās un visi, kas pie tā bija (tā
saduceju biedrība), un tapa bardzības pilni, 18
Un pielika tiem apustuļiem rokas un tos iemeta
pilsētas cietumā. 19 Bet Tā Kunga eņģelis naktī
atvēra cietuma durvis un tos izveda un sacīja:
20 "Ejat, un Dieva namā stāvēdami, runājiet uz
tiem ļaudīm visus šās dzīvības vārdus." 21 Bet
to dzirdējuši, tie iegāja it agri Dieva namā un
mācīja. Bet tas augstais priesteris un tie, kas līdz
ar viņu, nāca un sasauca to augsto tiesu un visus
Israēla bērnu vecajus un sūtīja uz cietumu, tos
atvest. 22 Bet tie sulaiņi tur nogājuši tos neatrada
cietumā un atnākuši to pasludināja 23 Sacīdami:
"Mēs to cietumu gan atradām it cieti aizslēgtu
un tos sargus ārā stāvošus priekš durvīm, bet
atvēruši mēs iekšā neatradām neviena." 24 Kad
nu tas priesteris un tas Dieva nama virsnieks un
tie augstie priesteri šos vārdus dzirdēja, tad tie
par to iztrūcinājās, kas tas esot. 25 Un tur viens
nāca un tiem pasludināja sacīdams: "Redzi, tie
vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Dieva namā
un māca tos ļaudis." 26 Tad tas virsnieks ar tiem
sulaiņiem nogāja un tos atveda, bet ne ar varu, (jo
tie bijās no tiem ļaudīm, ka ar akmeņiem netaptu
nomētāti). 27 Un tos atveduši, tie tos stādīja
augstās tiesas priekšā, un tas augstais priesteris
tiem vaicāja 28 Sacīdams: "Vai mēs pavēlēdami
jums neesam pavēlējuši, nemācīt iekš šī Vārda?
Un redzi, jūs ar savu mācību esat piepildījuši
Jeruzālemi un gribat pār mums vest šī Cilvēka
asinis." 29 Bet Pēteris un tie apustuļi atbildēja un
sacīja: "Dievam būs vairāk klausīt nekā cilvēkiem.
30 Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat
nokāvuši, To piekārdami pie koka. 31 Šo Dievs
caur Savu labo roku ir paaugstinājis par Lielkungu
un Pestītāju, Israēlim dot atgriešanos un grēku
piedošanu. 32 Un mēs esam Viņa liecinieki šinīs
lietās, un arī Tas Svētais Gars, ko Dievs tiem
devis, kas Viņam paklausa." 33 Bet kad viņi to
dzirdēja, tad tas tiem iedūra sirdī, un tie viņus
meklēja nokaut. 34 Bet viens no tās augstās tiesas,
farizejs, ar vārdu Gamaliēls, bauslības mācītājs, no
visiem ļaudīm godā turēts, pacēlās un pavēlēja,
tos apustuļus maķenīt izvest, 35 Un sacīja uz
viņiem: "Jūs Israēla vīri, apdomājaties labi par
šiem cilvēkiem, ko jūs gribat darīt. 36 Jo priekš šīm
dienām Teudas cēlās sacīdams, ka viņš kas esot;
tam cilvēku pulks pie četrsimt pieķērās. Tas ir
nokauts, un visi, kas tam paklausīja, ir izklīdināti
un iznīcināti. 37 Pēc šā cēlās Jūda, tas Galilejs,
tai rakstīšanas laikā un novērsa daudz ļaužu sev
pakaļ; šis arīdzan ir nomaitāts, un visi, cik viņam
paklausīja, izklīdināti. 38 Tādēļ es jums tagad saku:
atstājaties no šiem cilvēkiem un liekat tos mierā.
Jo ja šis padoms jeb šis darbs ir no cilvēkiem, tad
tas iznīks; 39 Bet ja tas ir no Dieva, tad jūs to

nevarēsiet iznīcināt; un ka vēl jūs netopat atrasti
karotāji pret Dievu." 40 Un viņi tam paklausīja un
tos apustuļus iesauca, tos šauta un tiem pavēlēja,
nerunāt iekš Jēzus Vārda, un tos atlaida. 41 Tad
nu tie līksmodamies aizgāja no tās augstās tiesas,
ka tie bija cienīgi turēti, Viņa Vārda dēļ kaunu
ciest; 42 Un nemitējās ikdienas Dieva namā un
mājās mācīt un Jēzu Kristu priecīgi pasludināt.

6 Un tanīs dienās, kad tie mācekļi vairojās,
kurnēšana cēlās pie tiem Grieķiem pret
tiem Ebrejiem, ka viņu atraitnes iekš dienišķas
apkopšanas paliekot neievērotas. 2 Un tie
divpadsmit saaicināja to mācekļu draudzi un
sacīja: "Tas nepieklājās, ka mēs Dieva vārdu
atstājam un kalpojam pie galda. 3 Tāpēc, brāļi,
izredziet savā starpā septiņus vīrus, kam ir laba
slava, Svēta Gara un gudrības pilnus, ko mēs šīs
vajadzības pēc varētu iecelt. 4 Bet mēs gribam
pastāvīgi turēties pie Dieva lūgšanas un pie tā
vārda amata." 5 Un šie vārdi patika visai draudzei;
un tie izredzēja Stefanu, ticības un Svēta Gara
pilnu vīru, un Filipu un Prokoru un Nikanoru
un Timonu un Parmenu un Nikolaju, vienu Jūdu
ticības biedri no Antioķijas 6 Šos tie veda apustuļu
priekšā; un Dievu pielūguši tie viņiem rokas uzlika.
7 Un Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits
Jeruzālemē ļoti vairojās, un liels priesteru pulks
palika paklausīgs ticībai. 8 Un Stefans, ticības
un spēka pilns, darīja brīnumus un lielas zīmes
starp tiem ļaudīm. 9 Un kādi no tās saucamās
Libertiņu un Kireniešu un Aleksandriešu skolas
un no tiem, kas bija no Ķiliķijas un Āzijas, cēlās
un ar Stefanu stipri apjautājās. 10 Un tie nespēja
pretī stāvēt tai gudrībai un Tam Garam, ar ko viņš
runāja. 11 Tad tie izmācīja vīrus, lai saka: "Mēs
viņu esam dzirdējuši zaimošanas runājam pret
Mozu un pret Dievu." 12 Un tie saskubināja tos
ļaudis un tos vecajus un tos rakstu mācītājus. Un
viņam uzmākušies, tie viņu sagrāba un veda tiesas
priekšā. 13 Un atveda viltīgus lieciniekus, kas
sacīja: "Šis cilvēks nemitās zaimošanas runāt pret
šo svēto vietu un bauslību. 14 Jo mēs viņu esam
dzirdējuši sakām: šis Jēzus no Nacaretes nopostīs
šo vietu un pārvērtīs tās ierašas, ko mums Mozus
devis." 15 Un visi, kas augstā tiesā sēdēja, skatījās
uz viņu un redzēja viņa vaigu kā kāda eņģeļa
vaigu.

7 Un tas augstais priesteris sacīja: "Vai tas tā
ir?" 2 Bet viņš sacīja: "Vīri, brāļi un tēvi,
klausāties! Tas godības Dievs parādījās mūsu
tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija Mezopotamijā,
pirms Hāranā mājoja, 3 Un sacīja uz viņu: izej
no savas zemes un no saviem radiem un ej uz
to zemi, ko Es tev rādīšu. 4 Tad viņš no Kaldeju
zemes izgājis mājoja Hāranā; un pēc, kad viņa tēvs
bija nomiris, Dievs viņu no turienes pārveda uz šo
zemi, kur jūs tagad dzīvojiet, 5 Un viņam nedeva
nekādu iemantojamu tiesu iekš tās, ir ne pēdas
platumā; un tomēr viņam to solīja par mantu dot
un viņa dzimumam pēc viņa, kad viņam bērnu
vēl nebija. 6 Bet Dievs tā runāja: tavs dzimums
būs piedzīvotājs svešā zemē un piespiests pie
kalpošanas un grūti vārdzināts četrsimt gadus.
7 Un to tautu, kam tie kalpos, Es gribu sodīt,
Dievs sacīja; un pēc tam tie izies un Man kalpos
šinī vietā. 8 Un Viņš tam deva to apgraizīšanas
derību. Un tā viņš dzemdināja to Īzaku un to
apgraizīja astotā dienā, un Īzaks to Jēkabu, un
Jēkabs tos divpadsmit vectēvus. 9 Un tie vectēvi
apskauda un pārdeva Jāzepu uz Ēģiptes zemi; un
Dievs bija ar viņu, 10 Un to izglāba no visām viņa
bēdām un tam deva žēlastību un gudrību Faraona,
Ēģiptes ķēniņa, priekšā, un tas viņu iecēla par
valdītāju pār Ēģiptes zemi un visu savu namu. 11
Bet bads nāca un lielas bēdas pār visu Ēģiptes un
Kanaāna zemi; un mūsu tēvi neatrada barības. 12
Un Jēkabs dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē,
izsūtīja mūsu tēvus pirmo reiz. 13 Un otru reiz
Jāzeps no saviem brāļiem tapa pazīts, un Jāzepa
radi Faraonam kļuva zināmi. 14 Un Jāzeps sūtīja
un ataicināja savu tēvu Jēkabu un visus savus
radus, septiņdesmit un piecas dvēseles. 15 Un
Jēkabs nogāja uz Ēģiptes zemi un nomira, viņš
un mūsu tēvi, 16 Un tapa pārvesti uz Šehemi un
tai kapā ielikti, ko Ābrahāms ar sudraba maksu
bija pircis no Hamora bērniem Šehemē. 17 Bet
kad tas apsolīšanas laiks tuvu klāt nāca, ko Dievs
Ābrahāmam bija zvērējis, tad tie ļaudis auga un
vairojās Ēģiptes zemē, 18 Tiekams cits ķēniņš
cēlās, kas Jāzepu nepazina. 19 Šis mūsu tautai
ar viltu uzmācās un mūsu tēviem ļaunu darīja,
tā ka viņiem savi mazie bērniņi bija jāizmet
laukā, lai tie nepaliktu pie dzīvības. 20 Tai laikā
Mozus piedzima un bija Dievam patīkams un tapa
audzināts trīs mēnešus sava tēva namā. 21 Un kad
tas bija izlikts laukā, tad Faraona meita to uzņēma
un to uzaudzināja sev pašai par dēlu. 22 Un Mozus
tapa mācīts visā ēģiptiešu gudrībā un bija spēcīgs
vārdos un darbos. 23 Kad nu viņš bija četrdesmit
gadus vecs, tad tas savā sirdī apņēmās, apmeklēt
savus brāļus, Israēla bērnus. 24 Un redzēdams,
ka viens netaisnību cieta, viņš pārstāvēja un
atrieba to, kam pāri darīja, un nosita to Ēģiptieti.
25 Un viņš domāja, ka viņa brāļi nomanīšot, ka
Dievs caur viņa roku tiem dodot pestīšanu. Bet

tie to nesaprata. 26 Un otrā dienā viņš tiem
piestājās, kad tie bārās un tos skubināja uz mieru
sacīdams: vīri, jūs esat brāļi, kāpēc jūs viens
otram pāri darāt? 27 Bet tas, kas savam tuvākam
pāri darīja, viņu atgrūda sacīdams: kas tevi cēlis
par virsnieku un tiesas kungu pār mums? 28
Vai tu mani arīdzan gribi nokaut, kā tu vakar
to Ēģiptieti esi nokāvis? 29 Un Mozus šī vārda
dēļ bēga un piemita Midijana zemē, kur viņš
divus dēlus dzemdināja. 30 Un kad četrdesmit
gadi bija pagājuši, tad Tā Kunga eņģelis Sinaī
kalna tuksnesī viņam parādījās degošā ērkšķu
krūmā. 31 Un Mozus to redzēdams, brīnījās par to
parādīšanu, un kad tas piegāja to aplūkot, tad Tā
Kunga balss uz viņu notika: 32 "Es esmu tavu tēvu
Dievs, Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba
Dievs." Un Mozus sāka drebēt un nedrīkstēja tur
skatīties. 33 Bet Tas Kungs uz to sacīja: "Noauni
kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir
svēta zeme. 34 Es redzēdams esmu redzējis Savu
ļaužu grūtumu Ēģiptes zemē, un dzirdējis viņu
nopūšanos un nolaidies tos izglābt; un nu nāc, Es
tevi sūtīšu uz Ēģiptes zemi." 35 Šo Mozu, ko tie bija
aizlieguši sacīdami: kas tevi cēlis par virsnieku
un tiesas kungu? šo Dievs sūtījis par virsnieku
un pestītāju caur tā eņģeļa roku, kas tam bija
parādījies ērkšķu krūmā. 36 Šis viņus ir izvedis,
darīdams brīnumus un zīmes Ēģiptes zemē un
sarkanā jūrā un tuksnesī četrdesmit gadus. 37 Šis
ir tas Mozus, kas uz Israēla bērniem sacīja: "Tas
Kungs, jūsu Dievs, jums no jūsu brāļiem cels vienu
pravieti tā kā mani; To jums būs klausīt." 38 Šis
pie tās draudzes tuksnesī bija ar to eņģeli, kas uz
viņu runāja Sinaī kalnā, un bija ar mūsu tēviem;
un saņēma dzīvus vārdus, mums tos dot; 39 Tam
mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atmeta un
savās sirdis atgriezās uz Ēģiptes zemi, 40 Sacīdami
uz Āronu: taisi mums dievus, kas mūsu priekšā
ies; jo mēs nezinām, kas ir noticis šim Mozum,
kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes. 41 Un tie taisīja
tanīs dienās vienu teļu un pienesa tam elkadievam
upurus un priecājās par savu roku darbiem. 42 Bet
Dievs novērsās un tos nodeva kalpot tam debess
spēkam, itin kā ir rakstīts praviešu grāmatā: vai
tu Israēla nams šinīs četrdesmit gados tuksnesī
Man esi atnesis kaujamus un citus upurus? 43
Un jūs esat pieņēmuši to Moloka dzīvokli un
sava Dieva, Remvana, zvaigzni, tās bildes, ko esat
taisījuši, tās pielūgt; un Es jūs pārcelšu viņpus
Bābeles. 44 Tā liecības telts bija pie mūsu tēviem
tuksnesī, itin kā tas, kas ar Mozu runājis, bija
pavēlējis, to taisīt pēc tās priekšzīmes, ko viņš
bija redzējis; 45 To dabūjuši, mūsu tēvi ar Jozua
to arī ieveda tai zemē, kas tiem pagāniem bija,
kurus Dievs ir izdzinis mūsu tēvu priekšā līdz
Dāvida dienām. 46 Šis žēlastību atrada Dieva
priekšā un ilgojās tam Jēkaba Dievam dzīvokli
atrast. 47 Un Salamans Viņam namu uztaisīja. 48
Bet tas Visuaugstākais nedzīvo namos, kas rokām
taisīti, itin kā tas pravietis saka: 49 "Debess ir
Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls;
kādu namu jūs Man uztaisīsiet, tā saka Tas Kungs,
jeb kura ir Mana dusas vieta? 50 Vai Mana roka
nav šo visu taisījusi?" 51 Jūs stūrgalvīgie un
sirdīs un ausīs neapgraizītie, jūs allažiņ tam
Svētam Garam pretī stāvat, tā kā jūsu tēvi, tā arī
jūs! 52 Kuru no tiem praviešiem jūsu tēvi nav
vajājuši? Viņi nokāvuši tos, kas par Tā Taisnā
atnākšanu papriekš sludināja; Šim jūs tagad esat
palikuši par nodevējiem un slepkavām, 53 Jūs,
kas bauslību caur eņģeļu rokām esat dabūjuši un
neesat sargājuši." 54 Kad tie to dzirdēja, tad tas
tiem iedūra sirdī un tie sakoda zobus pret viņu.
55 Bet viņš, Svēta Gara pilns būdams, skatījās
uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu
stāvam pie Dieva labās rokas, 56 Un sacīja: redzi,
es debesis redzu atvērtas un To Cilvēka Dēlu
stāvam pie Dieva labās rokas. 57 Bet tie ar skaņu
balsi brēkdami aizturēja savas ausis un visi kopā
viņam uzmācās virsū, 58 Un to izmeta no pilsētas
ārā un nomētāja ar akmeņiem; un tie liecinieki
savas drēbes nolika pie viena jaunekļa kājām, kam
vārds bija Sauls. 59 Un tie ar akmeņiem nomētāja
Stefanu, kas sauca un sacīja: Kungs Jēzu, pieņem
manu garu! 60 Un ceļos mezdamies tas sauca ar
skaņu balsi: Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku! Un
to sacījis viņš aizmiga.

8 Bet Saulam viņa nāve bija ļoti pa prātam; un
tanī dienā liela vajāšana cēlās pret to draudzi,
kas bija Jeruzālemē. Un visi izklīda pa Jūdu zemes
un Samarijas tiesām, tik ne tie apustuļi. 2 Un
dievbijīgi vīri Stefanu paglabāja un viņu gauži
nožēloja. 3 Bet Sauls to draudzi postīja un gāja pa
namiem, satverdams gan vīrus, gan sievas, un tos
nodeva cietumā. 4 Tad nu tie izklīdinātie apkārt
staigāja, to vārdu pasludinādami. 5 Un Filips
uz vienu Samarijas pilsētu nogājis, tiem Kristu
pasludināja. 6 Un tie ļaudis vienprātīgi klausījās
uz to, ko Filips runāja, dzirdēdami un redzēdami
tās zīmes, ko viņš darīja; 7 Jo no daudziem,
kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, ar stipru balsi
brēkdami, un daudzi melmeņu sērdzīgi(paralizēti)
un tizli tapa dziedināti. 8 Un liela līksmība cēlās
tai pilsētā. 9 Un kāds vīrs, ar vārdu Sīmanis,
tai pilsētā līdz tam bija darbojies ar buršanu un

Samarijas ļaudis iztrūcinājis sacīdams, ka esot
liels vīrs; 10 Tam visi klausīja, tā mazi kā lieli
sacīdami: "Šis ir tas lielais Dieva spēks." 11 Bet tie
tāpēc tam klausīja, ka tas jau sen ar burvību tos
bija apstulbojis. 12 Kad tie nu Filipam ticēja, kas
tiem pasludināja to evaņģēliju par Dieva valstību
un Jēzus Kristus vārdu, tad tie tapa kristīti, tā vīri
kā sievas. 13 Un Sīmanis pats arīdzan ticēja, un
kristīts pastāvīgi turējās pie Filipa, un redzēdams
zīmes un lielus brīnumus notiekam, viņš iztrūkās.
14 Bet tie apustuļi Jeruzālemē dzirdēdami, ka
Samarija Dieva vārdu bija pieņēmusi, sūtīja pie
tiem Pēteri un Jāni. 15 Šie nonākuši par tiem
lūdza Dievu, ka tie dabūtu Svēto Garu. 16 Jo
tas vēl uz nevienu no tiem nebija nācis, bet tie
bija tikai kristīti uz Tā Kunga Jēzus vārdu. 17
Tad viņi rokas tiem uzlika, un tie dabūja Svēto
Garu. 18 Bet Sīmanis redzēdams, ka caur apustuļu
roku uzlikšanu Svētais Gars top dots, tiem dāvāja
naudu, 19 Sacīdams: "Dodiet man arīdzan to
spēku, ka tas, kam es rokas uzlieku, dabū Svēto
Garu." 20 Bet Pēteris uz to sacīja: "Ka tu pazustu ar
savu sudrabu, tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu par
naudu pirkt. 21 Tev nav daļas nedz mantošanas
pie šā vārda, jo tava sirds nav taisna Dieva priekšā.
22 Tāpēc atgriezies no šā sava ļaunuma un lūdz
Dievu, vai šis tavas sirds nodoms tev varētu tapt
piedots; 23 Jo es tevi redzu rūgtas žults pilnu un
netaisnībā saistītu." 24 Bet Sīmanis atbildēja un
sacīja: "Lūdziet jūs par mani To Kungu, lai uz mani
nenāk, ko jūs esat runājuši." 25 Tad nu Tā Kunga
vārdu apliecinājuši un runājuši, tie griezās atpakaļ
uz Jeruzālemi un pasludināja evaņģēliju daudz
Samarijas miestos. 26 Un Tā Kunga eņģelis uz
Filipu runāja sacīdams: "Celies un ej uz dienvidu
pusi uz to ceļu, kas no Jeruzālemes iet uz Gazu,
kur daudz nestaigā." 27 Un cēlies viņš nogāja. Un
redzi, viens Moru vīrs, Kandaces, Moru zemes
ķēniņienes, kambarjunkurs un lielskungs, kas
bija pār visām viņas mantām, tas bija nācis uz
Jeruzālemi, Dievu pielūgt. 28 Un atpakaļ uz ceļu
devies viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti
Jesaju. 29 Un Tas Gars uz Filipu sacīja: "Ej klāt un
turies pie šiem ratiem." 30 Un piesteidzies Filips
dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: "Vai
tu arī saproti, ko tu lasi?" 31 Bet tas sacīja: "Kā lai
to varu, kad neviens mani nemāca?" Un viņš lūdza
Filipu, lai tas uzkāptu un pie tā piesēstos. 32 Un tas
rakstu gabals, ko tas lasīja, bija šis: "Viņš ir tā kā
avs pie kaušanas vests un itin kā jērs apklusis sava
cirpēja priekšā, tāpat Viņš savu muti neatdara. 33
Iekš Viņa pazemošanās Viņa sodība ir atņemta;
kas izteiks Viņa dzimumu? Jo Viņa dzīvība top
aizrauta no zemes." 34 Un tas kambarjunkurs
atbildēja un uz Filipu sacīja: "Es tevi lūdzu, par ko
tas pravietis to saka? Vai par sevi pašu, jeb vai
par citu kādu?" 35 Un Filips savu muti atdarīja
un no šī raksta iesākdams viņam pasludināja to
evaņģēliju no Jēzus. 36 Un to ceļu braukdami
tie nāca pie kāda ūdens, un tas kambarjunkurs
sacīja: "Redz, še ūdens! Kas stāv pretī, ka topu
kristīts?" 37 Bet Filips sacīja: "Ja tu no visas sirds
tici, tad to var." Un viņš atbildēja un sacīja: "Es
ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls." 38 Un viņš
pavēlēja, tos ratus pieturēt, un abi divi nokāpa
ūdenī, tā Filips kā tas kambarjunkurs, un viņš
to kristīja. 39 Un kad tie no ūdens bija izkāpuši,
Dieva Gars Filipu aizrāva, un tas kambarjunkurs
viņu vairs neredzēja; bet viņš līksms brauca savu
ceļu. 40 Bet Filips atradās Ašdodā; un visas pilsētas
pārstaigādams, viņš evaņģēliju sludināja, kamēr
nāca uz Cezareju.

9 Bet Sauls vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā
Kunga mācekļiem, gāja pie tā augstā priestera
2 Un lūdza no tā grāmatas uz Damasku pie tām
Jūdu draudzēm, ja viņš kādus no šīs ticības atrastu,
vai vīrus vai sievas, ka viņš tos saistītus vestu uz
Jeruzālemi. 3 Un viņam ejot notikās, ka viņš tuvu
pie Damaskus nāca, un tur gaišums no debess
viņu piepeši apspīdēja; 4 Un viņš krita pie zemes
un dzirdēja balsi uz viņu tā sakām: "Saul, Saul,
ko tu Mani vajā?" 5 Un viņš sacīja: "Kungs, kas
Tu esi?" Tas Kungs sacīja: "Es esmu Jēzus, ko
tu vajā. Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt."
6 Un tas sacīja trīcēdams un iztrūcies: "Kungs,
ko Tu gribi, lai daru?" Tas Kungs uz to sacīja:
"Celies un ej pilsētā, un tev sacīs, ko tev būs
darīt." 7 Bet tie vīri, kas bija viņa ceļa biedri,
stāvēja iztrūkušies, to balsi gan dzirdēdami, bet
neviena neredzēdami 8 Bet Sauls cēlās no zemes
un savas acis paceldams neredzēja neviena. Un
tie to pie rokas vezdami ieveda Damaskū. 9 Un
trīs dienas tas nevarēja redzēt un ne ēda, ne
dzēra. 10 Bet viens māceklis bija iekš Damaskus,
ar vārdu Ananija, un Tas Kungs caur parādīšanu
uz to sacīja: "Ananija!" Un tas sacīja: "Redzi, še
es esmu, Kungs." 11 Un Tas Kungs uz to sacīja:
"Celies un ej uz to ielu, kas top saukta tā Taisnā,
un meklē Jūdas namā to Tarsieti, kam vārds Sauls;
jo, redzi, tas Dievu lūdz; 12 Un tas caur parādīšanu
ir redzējis vīru, ar vārdu Ananija, ieejam un tam
roku uzliekam, lai tas atkal top redzīgs." 13 Bet
Ananija atbildēja: "Kungs, es no daudziem esmu
dzirdējis par šo vīru, cik ļaunuma tas darījis
Taviem svētiem Jeruzālemē; 14 Un šeitan tam ir
vara no tiem augstiem priesteriem, visus saistīt,

kas Tavu Vārdu piesauc." 15 Bet Tas Kungs uz to
sacīja: "Ej, jo šis Man ir izredzēts ierocis, Manu
Vārdu nest pagānu un ķēniņu un Israēla bērnu
priekšā. 16 Jo Es tam rādīšu, cik daudz tam Mana
Vārda dēļ jācieš." 17 Un Ananija nogāja un nāca
tanī namā un tam rokas uzlika sacīdams: "Saul,
brāli, Tas Kungs mani sūtījis, (Jēzus, kas tev uz tā
ceļa, kur tu esi nācis, ir parādījies), lai tu atkal topi
redzīgs un piepildīts ar Svēto Garu." 18 Un tūdaļ
no viņa acīm nokrita kā zvīņas, un viņš tapa tūdaļ
redzīgs, un uzcēlies tapa kristīts, 19 Un barību
ņēmis viņš atspirga. Un Sauls bija kādas dienas
pie tiem mācekļiem iekš Damaskus. 20 Un tūdaļ
tas sludināja baznīcās par Jēzu, ka Viņš Tas Dieva
Dēls. 21 Bet visi, kas to dzirdēja, iztrūkās un sacīja:
"Vai šis nav tos postījis, kas Jeruzālemē šo Vārdu
piesauca? Vai tas nav tāpēc šurp nācis, ka viņus
vestu saistītus pie tiem augstiem priesteriem?" 22
Bet Sauls palika jo dienas jo spēcīgs un iztrūcināja
tos Jūdu ļaudis, kas Damaskū dzīvoja, un pierādīja,
ka Šis Tas Kristus. 23 Un kad jau kāds laiks bija
pagājis, tad tie Jūdu ļaudis sarunājās viņu nokaut.
24 Bet viņu nodoms Saulam tapa zināms; un tie
vārtus sargāja caurām dienām un naktīm, ka viņu
varētu nokaut. 25 Bet tie mācekļi viņu ņēma
naktī un kurvī pār mūri nolaida zemē. 26 Un uz
Jeruzālemi nācis Sauls raudzīja tiem mācekļiem
piebiedroties; bet visi no tā bijās, neticēdami, viņu
esam mācekli. 27 Bet Barnaba viņu ņēma un veda
pie tiem apustuļiem un tiem teica, kā viņš uz ceļa
To Kungu redzējis, un ka Tas ar viņu runājis, un
kā viņš Damaskū ar drošību runājis Jēzus vārdā.
28 Un viņš pie tiem bija Jeruzālemē, ieiedams un
iziedams un droši sludinādams Tā Kunga Jēzus
vārdā. 29 Un viņš arī runāja un apjautājās ar tiem
Grieķiem; bet tie glūnēja viņu nokaut. 30 Bet tie
brāļi, to nomanīdami, viņu pavadīja uz Cezareju
un viņu sūtīja uz Tarsu. 31 Tad nu tai draudzei pa
visu Jūdeju un Galileju un Samariju bija miers,
un tā auga un staigāja iekš Tā Kunga bijāšanas
un vairojās caur Tā Svētā Gara iepriecināšanu.
32 Un notikās, ka Pēteris visur pārstaigājot arī
nonāca pie tiem svētiem, kas Liddā dzīvoja. 33
Un tur tas atrada vienu cilvēku, ar vārdu Eneas,
astoņus gadus uz gultas gulošu, - šis bija melmeņu
sērdzīgs. 34 Un Pēteris uz to sacīja: "Enea, lai
Jēzus, Tas Kristus, tevi dara veselu; celies un taisi
pats sev gultu!" Un tas tūdaļ cēlās. 35 Un to
visi redzēja, kas Liddā un Šaronā dzīvoja, un tie
atgriezās pie Tā Kunga. 36 Un Joppē bija kāda
mācekle, ar vārdu Tabita, tas ir tulkots: stirna; šī
bija labu darbu darītāja un nabagu apdāvinātāja.
37 Un notikās tanīs dienās, ka viņa palika slima un
nomira, un tie to mazgājuši nolika augšistabā. 38
Bet kad nu Lidda tuvu pie Joppes ir, tad tie mācekļi
dzirdēdami, Pēteri tur esam, sūtīja divus vīrus pie
tā, lūgdami, ka tas nekavētos, pie tiem noiet. 39
Un Pēteris cēlās un gāja tiem līdz. Un kad viņš bija
atnācis, tad viņu uzveda tai augšistabā; un pie tās
stāvēja visas atraitnes, raudādamas un rādīdamas
tos svārkus un tās drēbes, ko tā Stirna, pie tiem
būdama, bija taisījusi. 40 Un Pēteris, visus izdzinis,
metās ceļos un Dievu lūdza, un pie tās mirušās
atgriezdamies sacīja: "Tabita, celies augšām." Un
tā savas acis atvēra un Pēteri redzējusi cēlās sēdu.
41 Un viņš tai roku deva un to pacēla, un, tos
svētos un tās atraitnes aicinājis, viņu dzīvu tiem
veda priekšā. 42 Un tas tapa zināms pa visu Joppi
un daudzi ticēja uz To Kungu. 43 Un notikās, ka
viņš daudz dienas Joppē palika pie viena ādmiņa,
ar vārdu Sīmanis.

10 Un viens vīrs bija Cezarejā, Karniels vārdā,
viens kapteinis, no tā saucamā Itālijas karoga,
2 Dieva cienītājs un dievbijīgs ar visu savu namu,
kas tos ļaudis daudz apdāvināja un allažiņ Dievu
lūdza. 3 Šis ap devīto dienas stundu parādīšanā
skaidri redzēja Dieva eņģeli ienākam pie viņa un
uz viņu sakām: "Karniel!" 4 Un to redzēdams
viņš pārbijās un sacīja: "Kas ir, Kungs?" Bet tas
uz viņu sacīja: "Tavas lūgšanas ir uzkāpušas un
pieminētas Dieva priekšā. 5 Un tagad nosūti vīrus
uz Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri. 6
Šis piemājo pie kāda ādmiņa Sīmaņa, kam nams ir
jūrmalā; šis tev sacīs, ko tev būs darīt." 7 Un kad
tas eņģelis, kas ar Karnieli runāja, bija aizgājis,
tad šis aicināja divus no saviem nama kalpiem un
vienu dievbijīgu karavīru no tiem, kas pastāvīgi
pie viņa bija. 8 Un visas lietas stāstījis viņš tos
sūtīja uz Joppi. 9 Un otrā dienā, kad tie uz ceļa
bija un tai pilsētai tuvu klāt nāca, Pēteris uzkāpa
uz jumtu, Dievu lūgt, ap sesto stundu. 10 Un viņš
izsalcis būdams gribēja ko baudīt, un kamēr tie
ēdienu sataisīja, viņš garā tapa aizgrābts. 11 Un
viņš redz debesi atvērtu un kādu trauku nonākam,
tā kā lielu palagu pie četriem stūriem nolaistu
zemē. 12 Tanī bija visādi četrkājīgi lopi un zvēri
un tārpi no zemes virsas un putni, kas apakš
debess. 13 Un balss notika uz to: "Celies, Pēteri,
kauj un ēd." 14 Bet Pēteris sacīja: "Ne mūžam,
Kungs! Jo es nekad neesmu ko ēdis, kas ir aizliegts,
vai nešķīsts." 15 Un atkal otru reiz balss uz viņu
notika: "Ko Dievs ir šķīstījis, to tev nebūs turēt
par aizliegtu." 16 Un tas notika trīs reizes un tas
trauks atkal tapa uzcelts debesīs. 17 Un kad Pēteris
savā prātā nezināja, ko šī parādīšana apzīmējot,
ko viņš bija redzējis, redzi, tad tie no Karnieļa

sūtītie vīri, Sīmaņa namu izvaicājuši, stāvēja pie
vārtiem. 18 Un tie sauca un vaicāja, vai Sīmanis, ar
pavārdu Pēteris, tur mājojot? 19 Un kad Pēteris to
parādīšanu pārdomāja, tad Tas Gars uz to sacīja:
"Redzi, trīs vīri tevi meklē; 20 Bet celies, nokāp
un ej tiem līdz nešaubīdamies, jo Es tos esmu
sūtījis." 21 Un Pēteris nokāpa pie tiem vīriem, kas
no Karnieļa pie tā bija sūtīti, un sacīja: "Redzi, es
esmu tas, ko jūs meklējiet, kādas lietas dēļ jūs še
esat?" 22 Un tie sacīja: "Karniels, viens kapteinis,
taisns un dievbijīgs vīrs, kam pie visas Jūdu cilts
laba slava, tas no viena svēta eņģeļa ir pamācīts,
tevi uz savu namu aicināt un vārdus dzirdēt no
tevis." 23 Tad nu viņš tos aicināja iekšā un uzņēma
savā namā. Un otrā dienā viņš cēlās un gāja
tiem līdz, un kādi brāļi, kas bija no Joppes, viņu
pavadīja. 24 Un otrā dienā tie nonāca Cezarejā,
un Karniels, savus radiniekus un labākos draugus
saaicinājis, viņus gaidīja. 25 Un notikās, Pēterim
ieejot, ka Karniels tam gāja pretī un paklanījās,
mezdamies pie viņa kājām. 26 Bet Pēteris to pacēla
un sacīja: "Celies, arī es esmu cilvēks." 27 Un ar
to sarunādamies viņš gāja iekšā un atrada daudz
kopā sanākušus, 28 Un uz tiem sacīja: "Jūs zināt,
ka Jūdu vīram nepieklājās piebiedroties jeb nākt
pie svešas tautas cilvēka; bet man Dievs ir rādījis,
ka nevienu cilvēku nebūs saukt par negantu jeb
nešķīstu. 29 Tāpēc es ataicināts arī esmu nācis bez
pretī runāšanas; tad nu vaicāju: kādēļ jūs mani
esat aicinājuši?" 30 Un Karniels sacīja: "Priekš
četrām dienām līdz šai stundai es biju gavējis, un
devītā stundā man savā namā Dievu lūdzot, redzi,
viens vīrs ar spožām drēbēm stāvēja manā priekšā
31 Un sacīja: Karniel, tavas lūgšanas ir paklausītas
un tavas nabagu dāvanas ir pieminētas Dieva
priekšā. 32 Tāpēc sūti uz Joppi un ataicini Sīmani,
ar pavārdu Pēteri; šis mājo Sīmaņa, tā ādmiņa,
namā pie jūras; šis nāks un ar tevi runās. 33
Tāpēc es tūdaļ pie tevis esmu sūtījis, un tu esi
labi darījis, ka esi nācis. Tad nu tagad mēs visi
stāvam Dieva priekšā, visu to dzirdēt, kas tev no
Dieva pavēlēts." 34 Bet Pēteris savu muti atdarījis
sacīja: "Nu es tiešām atzīstu, ka Dievs cilvēka
vaigu neuzlūko; 35 Bet no visām tautām, kas Viņu
bīstas un taisnību dara, tas Viņam pieņēmīgs.
36 Tas ir tas vārds, ko Viņš Israēla bērniem ir
sūtījis, pasludinādams prieku un mieru caur Jēzu
Kristu: Šis ir Kungs pār visiem. 37 Jūs zināt, kas
noticis pa visu Jūdu zemi, iesākot no Galilejas, pēc
tās kristības, ko Jānis pasludinājis; 38 Kā Dievs
ar Svētu Garu un spēku ir svaidījis to Jēzu no
Nacaretes, kas ir apkārt gājis, labu darīdams un
dziedinādams visus no velna uzvarētos; jo Dievs
bija ar Viņu. 39 Un mēs esam liecinieki par visu,
ko Viņš darījis Jūdu zemē un arī Jeruzālemē; Šo
tie nokāvuši piekārdami pie koka. 40 Šo Dievs ir
uzmodinājis trešā dienā un Viņam licis parādīties
41 Ne visiem ļaudīm, bet tiem papriekš no Dieva
ieceltiem lieciniekiem, mums, kas ar Viņu esam
ēduši un dzēruši pēc Viņa augšām celšanās no
miroņiem. 42 Un Viņš mums ir pavēlējis, tiem
ļaudīm pasludināt un apliecināt, Viņu esam to no
Dieva iestādīto soģi pār dzīviem un mirušiem. 43
Šim visi pravieši dod liecību, ka caur Viņa vārdu
ikviens, kas tic uz Viņu, dabū grēku piedošanu."
44 Un Pēterim šos vārdus vēl runājot, Svētais
Gars krita uz visiem, kas to vārdu dzirdēja. 45 Un
tie ticīgie no tās apgraizīšanas, cik Pēterim bija
līdz nākuši, iztrūkās, ka arī uz pagāniem Svētā
Gara dāvana bija izlieta; 46 Jo tie tos dzirdēja
valodām runājam un Dievu teicam. Tad Pēteris
atbildēja: 47 "Vai arī kas laban ūdeni var liegt, ka
šie netaptu kristīti, kas To Svēto Garu ir dabūjuši
itin kā mēs?" 48 Un viņš pavēlēja, tos kristīt iekš
Tā Kunga vārda. Tad tie viņu lūdza, lai viņš kādas
dienas pie tiem paliktu.

11 Un tie apustuļi un brāļi Jūdu zemē dzirdēja,
ka arī pagāni Dieva vārdu bija pieņēmuši.
2 Un kad Pēteris uz Jeruzālemi nāca, tad tie
apgraizītie ar to strīdējās, 3 Sacīdami: "Tu pie
vīriem, kam ir priekšāda, esi iegājis un ar tiem
ēdis." 4 Bet Pēteris iesāka tiem pēc kārtas stāstīt
sacīdams: 5 "Es Joppes pilsētā Dievu lūdzu, un garā
aizgrābts redzēju vienu parādīšanu: kādu trauku
nonākam tā kā lielu palagu pie četriem stūriem
nolaistu no debesīm, un tas nonāca pie manis. 6
To skatīdams es ņēmu vērā un redzēju četrkājīgus
lopus un zvērus un tārpus no zemes virsas un
putnus, kas apakš debess. 7 Un es dzirdēju balsi
uz mani sakām: "Celies, Pēteri, kauj un ēd." 8 Bet
es sacīju: "Ak Kungs, ne mūžam! Jo nekas, kas ir
negants un nešķīsts, nekad nav nācis manā mutē."
9 Un balss no debess man atbildēja otrā kārtā: "Ko
Dievs ir šķīstījis, to tev nebūs turēt par negantu."
10 Un tas notikās trim reizēm, un viss atkal tapa
uzvilkts debesīs. 11 Un redzi, tūdaļ trīs vīri, no
Cezarejas pie manis sūtīti, stāvēja priekš tā nama,
kur es biju. 12 Un Tas Gars uz mani sacīja, lai es
tiem ejot līdz bez šaubīšanās, un arī šie seši brāļi
man gāja līdz, un mēs iegājām tā vīra namā. 13 Un
tas mums stāstīja, kā tas vienu eņģeli bija redzējis
savā namā stāvam un uz viņu sakām: "Sūti vīrus
uz Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri.
14 Šis tev vārdus sacīs, caur ko tu ar visu savu
namu tapsi izglābts." 15 Un kad es sāku runāt, tad
Svētais gars uz tiem krita, tāpat kā arī iesākumā

uz mums. 16 Un es pieminēju Tā Kunga vārdu,
ka Viņš ir sacījis: "Jānis gan ar ūdeni kristījis,
bet jūs tapsiet kristīti ar Svēto Garu." 17 Ja nu
Dievs tiem tādu pat dāvanu devis kā arī mums,
kas esam ticējuši uz To Kungu Jēzu Kristu, kas tad
es biju, ka es būtu spējis Dievam to aizliegt?" 18
Un tie to dzirdējuši bija ar mieru un teica Dievu
sacīdami: "Tad nu Dievs arī pagāniem ir devis
atgriešanos no grēkiem uz dzīvību." 19 Bet nu tie,
kas bija izklīduši tai vajāšanā, kas Stefana dēļ bija
cēlusies, izgāja līdz Feniķijai, Kiprai un Antioķijai,
nevienam to vārdu nesludinādami kā vien Jūdiem.
20 Un viņu starpā bija kādi Kiprieši un Kirenieši,
kas nākuši uz Antioķiju arī uz Grieķiem runāja, to
evaņģēliju no Tā Kunga Jēzus mācīdami. 21 Un
Tā Kunga roka bija ar tiem, un liels pulks ticēja
un atgriezās pie Tā Kunga. 22 Bet slava par tiem
nāca ausīs tai Jeruzālemes draudzei; un tā sūtīja
Barnabu, lai noietu līdz Antioķijai. 23 Šis nonācis
un to Dieva žēlastību redzējis, priecājās un visus
pamācīja, lai tie no sirds dibena apņemtos pie Tā
Kunga palikt. 24 Jo viņš bija labs vīrs un Svētā
Gara un ticības pilns. Un labs ļaužu pulks Tam
Kungam tapa pievests, 25 Un Barnaba izgāja uz
Tarsu, Saulu meklēt, un to atradis, viņš to noveda
uz Antioķiju. 26 Un notikās, ka tie veselu gadu
kopā bija tai draudzē un mācīja labu pulku, un ka
Antioķijā tos mācekļus sāka saukt par kristīgiem.
27 Un tanīs dienās pravieši nāca no Jeruzālemes
uz Antioķiju. 28 Un viens no tiem, ar vārdu Agabs,
cēlās un pasludināja caur To Garu, ka liels bada
laiks nākšot pār visu pasauli: tas arī noticis apakš
Ķeizara Klaudius. 29 Un tie mācekļi apņēmās, kā
kurš spēja, ko labu par palīgu sūtīt tiem brāļiem,
kas dzīvoja Jūdu zemē. 30 To tie arī darīja, un tiem
vecajiem to sūtīja caur Barnabas un Saula roku.

12 Un ap to pašu laiku ķēniņš Hērodus kādiem
no tās draudzes pielika rokas, tiem ļaunu
darīdams, 2 Un nokāva ar zobenu Jēkabu, Jāņa
brāli. 3 Un redzēdams, ka tas tiem Jūdu ļaudīm
patika, viņš turklāt arī vēl Pēteri sagrāba, (bet bija
tās neraudzētās maizes dienas) 4 Un sagrābis to
lika cietumā, un to nodeva sešpadsmit karavīriem,
kas pa četriem to sargāja, gribēdams viņu pēc
Lieldienas tiem ļaudīm vest priekšā. 5 Tad nu
Pēteris cietumā tapa sargāts; bet tā draudze bez
mitēšanās lūdza Dievu par viņu. 6 Un kad Hērodus
viņu gribēja priekšā vest, tanī pašā naktī Pēteris
gulēja starp diviem karavīriem, ar divām ķēdēm
saistīts, un tie sargi priekš durvīm sargāja to
cietumu. 7 Un redzi, Tā Kunga eņģelis piestājās,
un gaišums spīdēja tanī ēkā; un viņš piesita
Pēterim pie sāniem un to uzmodināja sacīdams:
"Celies drīz!" Un ķēdes nokrita no viņa rokām. 8
Un tas eņģelis uz to sacīja: "Apjozies un apauni
kājas!" Un tas tā darīja. Un viņš uz to sacīja:
"Apmet savu mēteli un nāc man līdz." 9 Un tas
iznācis viņam gāja līdz un nezināja to tiešām
caur eņģeli notiekam; bet tam likās, ka redzot
kādu parādīšanu. 10 Un caur pirmo un otru vakti
gājuši, tie nāca pie tiem dzelzs vārtiem, kas iet
uz pilsētu; tie paši no sevis tiem atdarījās; un
izgājuši tie vienu ielu nostaigāja un tūdaļ tas
eņģelis no tā atstājās. 11 Un Pēteris atjēdzies
sacīja: "Tagad es tiešām zinu, ka Tas Kungs Savu
eņģeli ir sūtījis un mani izpestījis no Hērodus
rokas un no visas Jūdu ļaužu gaidīšanas." 12 Un
to nopratis viņš nāca pie Marijas nama, kas bija
māte Jānim, kam pavārds Marks; tur daudz bija
sapulcējušies Dievu lūgt. 13 Un Pēterim pie vārtu
durvīm klaudzinot, viena kalpone, ar vārdu Rode,
nāca klausīties. 14 Un Pētera balsi pazīdama, tā
aiz prieka tos vārtus neatdarīja, bet ietecēja un
pasludināja, ka Pēteris stāvot priekš vārtiem. 15
Bet tie uz viņu sacīja: "Vai tu traka?" Bet viņa uz
to pastāvēja, tā esot. Bet tie sacīja: "Tas ir viņa
eņģelis." 16 Bet Pēteris joprojām klaudzināja; un
atdarījuši tie viņu redzēja un iztrūkās. 17 Bet viņš
meta ar roku, lai būtu klusu, un tiem stāstīja, kā
Tas Kungs viņu bija izvedis no cietuma. Un viņš
sacīja: "Pasakiet to Jēkabam un tiem brāļiem;"
un viņš izgājis devās uz citu vietu. 18 Un kad
gaisma ausa, tad tie karavīri gauži iztrūkās, kas
gan ar Pēteri esot noticis. 19 Bet kad Hērodus
viņu bija meklējis un nebija atradis, tad viņš tos
sargus priekš tiesas izvaicājis pavēlēja, tos novest
(pie nāves); un viņš nogāja no Jūdu zemes uz
Cezareju un tur mita. 20 Un Hērodus apņēmās
karot pret Tirus un Sidonas ļaudīm; bet tie nāca
vienprātīgi pie viņa, un pārrunājuši Blastu, kas
bija uzraugs pār tā ķēniņa guļamo kambari, tie
lūdza mieru, tāpēc ka viņu zeme savu uzturu
ņēma no ķēniņa zemes. 21 Un kādā noliktā dienā
Hērodus aptērpās ar ķēniņa drēbēm un sēdēja uz
goda krēsla un uz tiem runāja ļaužu priekšā. 22
Un tie ļaudis uzkliedza: "Tā ir dieva un ne cilvēka
balss." 23 Un tūdaļ Tā Kunga eņģelis viņu sita,
tāpēc ka viņš Dievam to godu nedeva. Un viņš no
tārpiem tapa ēsts un nomira. 24 Bet Dieva vārds
auga un vairojās. 25 Bet Barnaba un Sauls, kad
tie to palīdzību bija nonesuši, griezās atpakaļ no
Jeruzālemes un ņēma līdz arī Jāni, ar pavārdu
Marks.

13 Un pie tās draudzes, kas bija Antioķijā, bija
pravieši un mācītāji: Barnaba un Sīmeans, kas

dēvēts Nigers, un Lucijus no Kirenes un Mannaēns,
kas ar Hērodu, to lielkungu, bija uzaudzināts,
un Sauls. 2 Un kad tie Tam Kungam kalpoja un
gavēja, tad Svētais Gars sacīja: "Nošķiriet man
Barnabu un Saulu uz to darbu, pie kā Es tos esmu
aicinājis." 3 Tad tie gavēja un Dievu lūdza un tiem
rokas uzlikuši tos atlaida. 4 Tad nu šie no Svētā
Gara izsūtītie nogāja uz Seleukiju, un no tejienes
pārcēlās uz Kipru. 5 Un nākuši Salaminā tie
pasludināja Dieva vārdu Jūdu baznīcās, un tiem arī
Jānis bija klāt par palīgu. 6 Un to salu pārstaigājuši
līdz Pafai, tie atrada kādu burvi, viltīgu pravieti,
Jūdu cilvēku, kam vārds bija Barjesus. 7 Tas
bija pie tā zemes soģa Sergijus Paula, kas bija
gudrs vīrs. Šis, Barnabu un Saulu ataicinājis, ļoti
vēlējās Dieva vārdu dzirdēt. 8 Bet tiem Elimas,
tas burvis, (jo tā viņa vārds top tulkots), stāvēja
pretī, meklēdams zemes soģi novērst no ticības.
9 Bet Sauls, (arī Pāvils saukts), Svēta Gara pilns
viņu uzskatīja 10 Un sacīja: "Ak tu velna bērns,
visas viltības un visas blēdības pilns, tu visas
taisnības ienaidnieks, vai tu nestāsies pārvērst Tā
Kunga taisnos ceļus? 11 Un nu redzi, Tā Kunga
roka ir pret tevi, un tu būsi akls un uz kādu
laiku sauli neredzēsi." Un tūdaļ krēsla un tumsa
krita uz viņu, un viņš gāja apkārt, meklēdams
vadoņus. 12 Tad tas zemes soģis redzēdams, kas
bija noticis, ticēja, izbrīnīdamies par Tā Kunga
mācību. 13 Un Pāvils līdz ar tiem biedriem, no
Pafas cēlušies, nāca uz Pergu Pamfilijā; bet Jānis
no tiem šķīrās un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.
14 Un tie pārstaigādami, no Pergas nāca uz
Antioķiju Pisidijā un vienā svētdienā iegājuši
baznīcā apsēdās. 15 Un pēc bauslības un praviešu
lasīšanas tie baznīcas virsnieki sūtīja pie tiem
sacīdami: "Vīri, brāļi, ja jums kādi pamācīšanas
vārdi uz tiem ļaudīm, tad runājiet." 16 Un Pāvils
cēlies un ar roku metis sacīja: "Jūs Israēla vīri un
jūs dievbijīgie, klausāties: 17 Šīs Israēla tautas
Dievs mūsu tēvus ir izredzējis un to tautu augsti
cēlis, kad tie piemita Ēģiptes zemē, un no turienes
ar paceltu roku Viņš tos ir izvedis; 18 Un tuksnesī
Viņš tos uzturējis pie četrdesmit gadiem, 19 Un
izdeldējis septiņas tautas Kanaāna zemē un tiem
izdalījis viņu zemi par mantību. 20 Un pēc tam
pie četrsimt un piecdesmit gadiem Viņš tiem
deva soģus līdz pravietim Samuēlim. 21 Un tad
tie lūdzās ķēniņu; un Dievs tiem deva Saulu, Ķisa
dēlu, vīru no Benjamina cilts, četrdesmit gadus. 22
Un to atmetis, Viņš tiem iecēla Dāvidu par ķēniņu;
tam Viņš arī deva liecību sacīdams: "Es esmu
atradis Dāvidu, Isajus dēlu, vīru pēc Manas sirds,
kas darīs visu Manu prātu." 23 No šā dzimuma
Dievs Israēlim pēc tās apsolīšanas ir iecēlis To
Pestītāju Jēzu. 24 Priekš Viņa atnākšanas Jānis
visiem Israēla ļaudīm bija pasludinājis to kristību
uz atgriešanos no grēkiem. 25 Un Jānis savu ceļu
pabeidzis sacīja: "Ko jūs domājat, kas es esmu? Es
tas neesmu; bet redzi, Viens nāk pēc manis, kam
es neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt." 26 Vīri,
brāļi, jūs bērni no Ābrahāma dzimuma, un cik
jūsu starpā ir dievbijīgi, jums šis pestīšanas vārds
ir sūtīts. 27 Jo tie, kas Jeruzālemē dzīvo, un viņu
virsnieki Šo neatzīdami nedz tos praviešu vārdus,
kas ik svētdienas top lasīti, tos ir piepildījuši, Viņu
tiesādami. 28 Un nekādu nāves vainu neatrazdami,
tie Pilatu ir lūguši, Viņu nokaut. 29 Un kad tie visu
bija padarījuši, kas rakstīts par Viņu, tad Viņu ir
noņēmuši no koka un ielikuši kapā. 30 Bet Dievs
Viņu ir uzmodinājis no miroņiem. 31 Un daudz
dienas Viņš ir parādījies tiem, kas līdz ar Viņu
bija nākuši uz Jeruzālemi un kas tagad ir Viņa
liecinieki pie tiem ļaudīm. 32 Un mēs arīdzan jums
pasludinājām to evaņģēliju par to apsolīšanu,
kas tiem tēviem notikusi, ka Dievs mums, viņu
bērniem, to ir piepildījis, Jēzu uzmodinādams, 33
Kā arī otrā Dāvida dziesmā ir rakstīts: "Tu esi Mans
Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis." 34 Bet ka
Viņš To no miroņiem ir uzmodinājis, ka Tam vairs
nebija satrūdēt, Viņš tā ir sacījis: "Es jums došu
to Dāvidam solīto pastāvīgo žēlastību." 35 Tāpēc
viņš arī citā vietā saka: "Tu Savam Svētam nedosi
redzēt satrūdēšanu." 36 Jo Dāvids, savā laikā Dieva
prātam kalpojis, ir aizmidzis un pie saviem tēviem
noguldīts un satrūdēšanu redzējis. 37 Bet Tas,
ko Dievs ir uzmodinājis, Tas satrūdēšanu nav
redzējis. 38 Tad nu lai jums ir zināms, vīri, brāļi, ka
caur Viņu jums grēku piedošana top pasludināta;
39 Un no visa tā, no kā jūs caur Mozus bauslību
nevarējāt taisnoti tapt, ikviens, kas tic, caur Šo top
taisnots. 40 Tāpēc pielūkojiet, ka pār jums nenāk,
kas ir sacīts iekš tiem praviešiem: 41 "Raugāt,
jūs pulgotāji, un brīnāties un iznīkstiet, jo Es
kādu darbu padaru jūsu dienās, tādu darbu, ko
jūs neticēsiet, ja kāds jums to stāsta."" 42 Un kad
tie Jūdi bija izgājuši no baznīcas, tad tie pagāni
lūdza, nākošā svētdienā viņiem šos vārdus runāt.
43 Un kad tā draudze tapa atlaista, tad daudz
Jūdi un dievbijīgi Jūdu ticības biedri Pāvilam
un Barnabam gāja pakaļ; šie tos pamācīja un
paskubināja palikt Dieva žēlastībā. 44 Un nākošā
svētdienā tik ne visa tā pilsēta sapulcējās, Dieva
vārdu dzirdēt. 45 Bet tie Jūdi, to ļaužu pulku
redzēdami, tapa naida pilni un runāja tam pretī,
ko Pāvils sacīja; pretī runādami un zaimodami. 46
Bet Pāvils un Barnaba ar drošību sacīja: tas Dieva

vārds papriekš uz jums bija jārunā, bet kad jūs to
atmetat un sev pašus necienīgus turat mantot
mūžīgu dzīvošanu, redzi, tad mēs griežamies pie
tiem pagāniem. (aiōnios g166) 47 Jo tā Tas Kungs
mums ir pavēlējis: "Es tevi esmu iecēlis pagāniem
par gaišumu, ka tu būtu tā pestīšana līdz pasaules
galam."" 48 Kad nu tie pagāni to dzirdēja, tad tie
priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu, un ticēja, cik
uz mūžīgu dzīvošanu bija izredzēti. (aiōnios g166)
49 Un Tā Kunga vārds izpaudās pa visu to tiesu.
50 Bet tie Jūdi skubināja dievbijīgas sievas no
augstas kārtas un tās pilsētas virsniekus un cēla
vajāšanu pret Pāvilu un Barnabu un tos izdzina
no savām robežām. 51 Bet tie tos pīšļus nokratīja
no savām kājām pret tiem un nāca uz Ikoniju.
52 Un tie mācekļi tapa piepildīti ar prieku un ar
Svēto Garu.

14 Un notikās Ikonijā, ka tie kopā iegāja Jūdu
baznīcā un tā runāja, ka no tiem Jūdiem un
Grieķiem liels pulks ticēja. 2 Bet tie neticīgie Jūdi
paskubināja un iekaitināja pagāniem sirdis pret
tiem brāļiem. 3 Tad nu tie labu laiku tur palika
un droši runāja, paļaudamies uz To Kungu, kas
Savam žēlastības vārdam liecību deva un lika
zīmēm un brīnumiem notikt caur viņu rokām.
4 Un tās pilsētas ļaudis šķīrās: citi bija ar tiem
Jūdiem un citi ar tiem apustuļiem. 5 Bet kad tur
dumpis cēlās no pagāniem un Jūdiem līdz ar viņu
virsniekiem, ka tie viņiem varu darītu un tos
akmeņiem nomētātu, 6 Tad viņi to nomanīdami
bēga uz Likaonijas pilsētām, Listru un Derbi,
un uz tām apkārtējām vietām. 7 Un tur viņi
evaņģēliju sludināja. 8 Un kāds vīrs Listrā sēdēja
ar nespēcīgām kājām, tizls no mātes miesām, kas
vēl nekad nebija staigājis. 9 Tas dzirdēja Pāvilu
runājam. Un šis viņu uzlūkodams nomanīja, ka
viņš ticēja un ka viņu var glābt, 10 Sacīja ar stipru
balsi: "Celies stāvu uz savām kājām!" Un viņš
uzlēca un staigāja. 11 Un kad tie ļaudis redzēja,
ko Pāvils bija darījis, tad tie pacēla savu balsi un
sacīja Likaoniski: "Dievi palikuši cilvēkiem līdzīgi
un pie mums zemē nonākuši." 12 Un tie sauca
Barnabu par Jupiteru un Pāvilu par Merkuriju:
tāpēc ka viņš bija tas runātājs. 13 Un Jupitera
priesteris, kas bija ārpus pilsētas, atveda vēršus
un vainagus pie vārtiem un gribēja ar tiem ļaudīm
upurēt. 14 Bet tie apustuļi Pāvils un Barnaba to
dzirdēdami, saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu
vidū saukdami 15 Un sacīdami: "Vīri, kāpēc jūs
tā darāt? Mēs arīdzan esam tādi pat mirstami
cilvēki kā jūs, kas jums to evaņģēliju sludinām,
ka jums no šiem nelietīgiem būs atgriezties pie
Tā dzīvā Dieva, kas ir radījis debesi un zemi un
jūru un visu, kas tur iekšā, 16 Kas pagājušos laikos
visiem pagāniem ļāvis staigāt pa saviem ceļiem,
17 Jebšu Viņš Sevi nav pametis neapliecinātu, labu
darīdams, no debesīm mums lietu un auglīgus
laikus dodams, mūsu sirdis ar barību un ar prieku
pildīdams." 18 Un to runādami, tie ar mokām
nomierināja tos ļaudis, ka tie viņiem neupurēja.
19 Bet no Antioķijas un Ikonijas Jūdi pienāca un
tos ļaudis pārrunāja un Pāvilu akmeņiem mētāja,
un to no pilsētas vilka ārā, domādami, viņu esam
nomirušu. 20 Bet kad tie mācekļi ap viņu bija
sanākuši, tad viņš uzcēlās un iegāja pilsētā; un
otrā dienā viņš izgāja ar Barnabu uz Derbi. 21
Un tai pilsētā evaņģēliju pasludinājuši un labu
pulku par mācekļiem darījuši, tie griezās atpakaļ
uz Listru un Ikoniju un Antioķiju, 22 Stiprinādami
mācekļu dvēseles un pamācīdami, lai paliek iekš
ticības, un ka caur daudz bēdām mums būs ieiet
Dieva valstībā. 23 Un tie viņiem ikvienā draudzē
iecēla vecajus un ar gavēšanu Dievu lūguši tos
pavēlēja Tam Kungam, uz ko tie bija ticējuši. 24
Un pārstaigājuši Pisidiju, tie nāca uz Pamfiliju. 25
Un Pergā to vārdu runājuši, tie nonāca uz Attaliju.
26 Un no turienes tie nocēlās uz Antioķiju, no
kurienes tie Dieva žēlastībai bija pavēlēti uz to
darbu, ko bija pabeiguši. 27 Un tur nonākuši un to
draudzi sapulcējuši, tie stāstīja, kādas lietas Dievs
pie tiem bija darījis, un ka Viņš pagāniem ticības
durvis bija atvēris. 28 Un tie tur palika labu laiku
pie tiem mācekļiem.

15 Un kādi no Jūdu zemes nākuši mācīja tos
brāļus: ja jūs netopat apgraizīti pēc Mozus
bauslības, tad jūs nevarat tapt pestīti. 2 Kad
nu Pāvilam un Barnabam liela šķelšanās un
apjautāšanās ar viņiem cēlās, tad nosprieda, lai
Pāvils un Barnaba un vēl citi kādi no tiem ietu pie
tiem apustuļiem un vecajiem uz Jeruzālemi šās
jautāšanas dēļ. 3 Tad nu no tās draudzes pavadīti
tie gāja caur Feniķiju un Samariju; un par pagānu
atgriešanos stāstīdami, tie visiem brāļiem darīja
lielu prieku. 4 Un uz Jeruzālemi nākuši, tie tapa
uzņemti no tās draudzes un tiem apustuļiem un
tiem vecajiem, un pasludināja, kādas lietas Dievs
ar tiem bija darījis. 5 Bet no tās farizeju šķiras
kādi cēlās, kas bija tapuši ticīgi, sacīdami: "Tos
būs apgraizīt un tiem būs pavēlēt, Mozus bauslību
turēt." 6 Un tie apustuļi un vecaji sapulcējās,
spriest par šo vārdu. 7 Bet kad daudz apjautāšanās
notika, tad Pēteris cēlās un uz tiem sacīja: "Vīri,
brāļi, jūs zināt, ka Dievs pagājušos laikos mūsu
starpā ir izvēlējis, ka caur manu muti pagāni
evaņģēliju dzirdētu un ticētu. 8 Un Dievs, tas

siržu manītājs, tiem liecību ir devis, tā Svēto Garu
tiem dodams, tā kā mums. 9 Un nekādu starpību
nav darījis starp mums un viņiem, viņu sirdis
šķīstīdams caur ticību. 10 Tad nu ko jūs Dievu
kārdināt, uz mācekļu kaklu likdami jūgu, ko nedz
mūsu tēvi, nedz mēs nespējam panest? 11 Bet caur
Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastību mēs ticam tapt
izglābti, tā kā arī viņi." 12 Un viss tas pulks cieta
klusu un klausījās, kā Barnaba un Pāvils stāstīja,
kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija
darījis pie pagāniem. 13 Un kad šie beidza runāt,
tad Jēkabs atbildēja sacīdams: "Vīri, brāļi, klausiet
mani. 14 Sīmanis ir stāstījis, kā Dievam pirmoreiz
paticis no pagāniem ļaudis pieņemt pie Sava
vārda; 15 Un ar to praviešu vārdi saskan, kā
ir rakstīts: 16 "Pēc tam Es atgriezīšos un atkal
uzcelšu Dāvida sagruvušo dzīvokli, un kas pie tā
izlauzts, to Es atkal uztaisīšu un uzcelšu; 17 Lai tie
atlikušie cilvēki To Kungu meklē, arī visi pagāni,
pār kuriem Mans vārds ir piesaukts, - tā saka
Tas Kungs, kas to visu dara." 18 Dievam visi Savi
darbi ir zināmi no mūžības. (aiōn g165) 19 Tāpēc es
spriežu, ka tos nebūs apgrūtināt, kas no pagāniem
pie Dieva atgriežas. 20 Bet ka tiem būs rakstīt, lai
sargās, ka neapgānās ar elka dieviem un maucību
un nožņaugto un asinīm. 21 Jo Mozum ir no
veciem laikiem pa visām pilsētām savi sludinātāji,
un viņš ik svētdienas top lasīts baznīcās." 22 Tad
tiem apustuļiem un vecajiem un visai draudzei
patika, no viņiem izvēlētus vīrus ar Pāvilu un
Barnabu uz Antioķiju sūtīt: Jūdu, ar pavārdu
Barsaba, un Sīlāsu, vīrus, kas bija augstā godā pie
tiem brāļiem, 23 Un caur viņu rokām tā rakstīt:
"Tie apustuļi un tie vecaji un tie brāļi prieku vēlē
tiem brāļiem, kas pagāni bijuši un ir Antioķijā un
Sīrijā un Ķiliķijā. 24 Kad mēs esam dzirdējuši, ka
kādi no mums izgājuši, jūs ar vārdiem sajaukt un
jūsu dvēseles darīt šaubīgas, sacīdami, ka jums
būs likties apgraizīties un bauslību turēt, kuriem
mēs to neesam pavēlējuši, 25 Tad mēs vienis prātis
palikuši nospriedām, izvēlētus vīrus pie jums sūtīt
ar Barnabu un Pāvilu, mūsu mīļiem, 26 Kas savas
dvēseles ir nodevuši par mūsu Kunga Jēzus Kristus
vārdu. 27 Tad mēs Jūdu un Sīlasu esam sūtījuši,
kas to pašu arī ar vārdiem pasacīs. 28 Jo tam
Svētam Garam un mums ir paticis, jums nekādu
nastu vairāk neuzlikt, kā vien šīs vajadzīgas lietas:
29 Ka jums būs sargāties no elkadievu upuriem un
no asinīm un no nožņaugtā un no maucības; kad
jūs no šīm lietām sargāsities, tad jūs labi darīsiet.
Dzīvojiet veseli." 30 Tad nu tie tapa atlaisti un
nāca uz Antioķiju, un to draudzi sapulcējuši,
iedeva to grāmatu. 31 Un to lasījuši šie priecājās
par to iepriecināšanu. 32 Bet Jūda un Sīlas, kas
paši arīdzan bija pravieši, tos brāļus pamācīja
ar daudz vārdiem un tos stiprināja. 33 Un kādu
laiku tur palikuši, tie no tiem brāļiem ar mieru
tapa atlaisti pie tiem apustuļiem. 34 (Un Sīlasam
patika tur palikt.) 35 Bet Pāvils un Barnaba palika
Antioķijā, ar daudz citiem mācīdami un Tā Kunga
vārdu sludinādami. 36 Un pēc kādām dienām
Pāvils sacīja uz Barnabu: "Iesim atkal un pa visām
pilsētām, kur Tā Kunga vārdu esam sludinājuši,
apraudzīsim savus brāļus, kā tiem klājas." 37 Un
Barnaba deva to padomu, Jāni, kas top saukts
Marks, ņemt līdz. 38 Bet Pāvils negribēja tādu līdz
ņemt, kas no viņiem bija atkāpies Pamfilijā un ar
viņiem nebija līdz gājis pie darba. 39 Par to notika
sariebšanās, tā ka tie viens no otra šķīrās, un ka
Barnaba ņēma līdz Marku un pārcēlās uz Kipru. 40
Bet Pāvils Sīlasu izvēlējies izgāja, Dieva žēlastībai
no tiem brāļiem pavēlēts. 41 Un viņš pārstaigāja
Sīriju un Ķiliķiju, tās draudzes stiprinādams.

16 Un viņš nāca uz Derbi un Listru. Un redzi,
tur bija viens māceklis, vārdā Timotejs,
ticīgas Jūdu sievas dēls, bet no Grieķu tēva. 2 Šim
laba liecība tika dota no tiem brāļiem Listrā un
Ikonijā. 3 Pāvils gribēja, ka šis viņam ietu līdz;
un viņš to ņēma un apgraizīja to Jūdu dēļ kas
tanīs vietās bija, jo visi zināja, ka viņa tēvs bijis
Grieķis. 4 Un kad tie pārstaigāja tās pilsētas, tad
tie viņiem pavēlēja, tos likumus sargāt, ko tie
apustuļi un vecaji Jeruzālemē bija nosprieduši. 5
Tad nu tās draudzes tapa stiprinātas iekš ticības,
un viņu pulks jo dienas vairojās. 6 Un tiem caur
Friģiju un Galatiju ejot tapa aizliegts no Tā Svētā
Gara, to vārdu iekš Āzijas runāt. 7 Mizijā nākuši
tie raudzīja uz Bitiniju iet, bet Tas Gars tiem
neļāva. 8 Un gar Miziju gājuši tie nonāca uz
Troādu. 9 Un Pāvils naktī redzēja parādīšanu:
viens Maķedoniets stāvēja, viņu lūgdams un
sacīdams: "Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums."
10 Un kad viņš to parādīšanu bija redzējis, tad mēs
meklējām tūdaļ iziet uz Maķedoniju, nomanīdami,
ka Tas Kungs mūs bija aicinājis, tiem evaņģēliju
sludināt. 11 Tad mēs nocēlušies no Troādas gājām
tiešām uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapoli;
12 Un no turienes uz Filipiem, kas ir tā lielākā
pilsēta kādā Maķedonijas tiesā, kur ienācēji bija
apmetušies. Un tanī pilsētā mēs palikām kādas
dienas. 13 Un tai svētā dienā mēs izgājām no
pilsētas ārā gar upes malu, kur tie bija ieraduši
Dievu lūgt. Un apsēdušies mēs runājām uz tām
sanākušām sievām. 14 Un viena sieva, ar vārdu
Lidija, purpura pārdevēja no Tiatiras pilsētas,
dievbijīga sieva, klausījās. Tai Tas Kungs sirdi

atdarīja, ņemt vērā, ko Pāvils runāja. 15 Un kad tā
ar savu namu bija kristīta, tad tā lūdza sacīdama:
"Ja jums šķiet, ka esmu ticīga uz To Kungu, tad
nāciet manā namā un paliekat tur." Un tā mūs
piespieda. 16 Bet notikās, mums ejot Dievu lūgt,
viena meita mūs sastapa; tai bija zīlētāja gars,
un ar zīlēšanu tā saviem kungiem daudz peļņas
pienesa. 17 Šī Pāvilam un mums gāja pakaļ un
brēca sacīdama: "Šie cilvēki ir Dieva, Tā Visu
Augstākā, kalpi, kas jums pestīšanas ceļu sludina."
18 Un to viņa darīja daudz dienas. Bet Pāvilam
tas bija pretī un atgriezdamies tas uz to garu
sacīja: "Jēzus Kristus vārdā es tev pavēlu iziet
no tās." Un viņš no tās izgāja tanī pašā stundā.
19 Bet viņas kungi redzēdami, ka viņu peļņas
cerība bija zudusi, ņēma Pāvilu un Sīlasu un
tos vilka uz tirgu pie tiem virsniekiem; 20 Un
tos pieveduši pie tiem valdītājiem, viņi sacīja:
"Šie cilvēki mūsu pilsētu sajauc, Jūdi būdami, 21
Un sludina ierašas, ko mums, kas esam Romieši,
neklājās nedz pieņemt, nedz darīt." 22 Un tas
ļaužu pulks cēlās pret tiem, un tie virsnieki tiem
noplēsa drēbes un pavēlēja, tos ar rīkstēm šaust.
23 Un daudz sitienus tiem devuši, viņi tos iemeta
cietumā, un cietuma sargam pavēlēja, tos cieti
sargāt. 24 Šis tādu pavēli dabūjis, tos iemeta tai
dziļākā cietumā un viņu kājas apcietināja siekstā.
25 Un ap nakts vidu Pāvils un Sīlas Dievu lūdza un
slavas dziesmas dziedāja, un tie, kas bija cietumā,
uz viņiem klausījās. 26 Tad piepeši liela zemes
trīcēšana notika, tā ka cietuma pamati kustēja,
un tūdaļ visas durvis atvērās, un visiem saites
tapa vaļā. 27 Un tas cietuma sargs uzmodies un
cietuma durvis redzējis atvērtas, izvilka zobenu
un gribēja sevi pašu nonāvēt, domādams, tos
cietumniekus esam izbēgušus. 28 Bet Pāvils ar
stipru balsi brēca sacīdams: "Nedari sev ļauna, jo
mēs visi esam šeitan." 29 Un viņš sveci prasījis,
ieskrēja un drebēdams metās zemē priekš Pāvila
un Sīlasa, 30 Un tos izveda ārā un sacīja: "Kungi,
ko man būs darīt, lai es mūžīgi dzīvoju?" 31 Un tie
sacīja: "Tici uz To Kungu Jēzu Kristu, tad tu un
viss tavs nams mūžīgi dzīvos." 32 Un tie runāja
Tā Kunga vārdu uz viņu un uz visiem, kas bija
tanī namā. 33 Un viņš tos uzņēma tanī pašā nakts
stundā un tiem brūces nomazgāja; un tūdaļ viņš
tapa kristīts, pats un visi viņa piederīgie. 34 Un
viņš tos veda savā namā, tos sēdināja pie galda un
priecājās, ka viņš ar visu savu namu bija nācis pie
ticības uz Dievu. 35 Kad nu gaisma bija aususi, tad
tie virsnieki sūtīja sulaiņus, un lika sacīt: "Palaid
šos cilvēkus." 36 Un tas cietuma sargs Pāvilam
pasludināja šos vārdus: "Tie virsnieki sūtījuši, lai
jūs atlaiž. Tad nu izejiet un staigājiet ar mieru."
37 Bet Pāvils uz tiem sacīja: "Tie mūs, Romiešu
cilvēkus, netiesātus visiem redzot ir šautuši un
cietumā iemetuši, un tagad tie mūs slepeni izmet?
Tā ne; bet lai viņi paši nāk un mūs izved." 38 Un
tie sulaiņi atsacīja šos vārdus tiem virsniekiem:
un tie bijās, dzirdēdami, tos esam Romiešus. 39 Un
nākuši viņi tos pārrunāja un tos izveda un lūdza,
iziet no tās pilsētas. 40 Un tie no cietuma izgājuši,
nogāja pie tās Lidijas; un tos brāļus redzējuši, tie
tos pamācīja un aizgāja.

17 Un caur Amfipoli un Apoloniju gājuši tie
nāca uz Tesaloniku: tur bija viena Jūdu
baznīca. 2 Un Pāvils pēc sava ieraduma pie tiem
iegāja un trijās svētās dienās ar tiem sarunājās
par tiem rakstiem, 3 Tos izstāstīdams un viņiem
priekšā likdams, ka Kristum bija ciest un augšām
celties no miroņiem, un sacija: "Šis ir Tas Kristus
Jēzus, ko es jums pasludināju." 4 Un kādi no
tiem tapa pārliecināti un piebiedrojās Pāvilam un
Sīlasam, un no tiem dievbijīgiem Grieķiem liels
pulks un laba tiesa sievu no augstas kārtas. 5 Bet
tie neticīgie Jūdi, skaudības pilni, ņēma pie sevis
kādus saskrējušus neliešus un sapulcinājās un
cēla troksni tai pilsētā; un Jazona namu apstājuši,
meklēja tos vest priekš tā ļaužu pulka. 6 Bet
tos neatraduši, tie Jazonu un citus brāļus vilka
pie pilsētas virsniekiem brēkdami: "Tie, kas visu
pasauli ar dumpi pilda, tie arī šurp ir nākuši. 7 Tos
Jazons ir uzņēmis; un šie visi dara pret ķeizara
pavēlēm sacīdami: citu esam ķēniņu - Jēzu." 8 Un
tie iztrūcināja tos ļaudis un tos pilsētas virsniekus,
kas to dzirdēja. 9 Bet šie, aizbildināšanu no Jazona
un tiem dabūjuši, tos palaida. 10 Bet tie brāļi
tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlasu izvadīja uz Bereju;
tie tur nonākuši iegāja Jūdu baznīcā. 11 Un šie
bija labvēlīgāki pār tiem Tesalonikas Jūdiem un
to vārdu uzņēma ar visu labu prātu, meklēdami
ikdienas rakstos, vai šās lietas tā esot? 12 Tad
nu daudzi no tiem ticēja, arī no Grieķu augstas
kārtas sievām un vīriem laba tiesa. 13 Un kad tie
Tesalonikas Jūdi dabūja zināt, ka arī Berejā Dieva
vārds no Pāvila tapa sludināts, tad tie nāca arī
uz turieni un tos ļaudis skubināja uz dumpi. 14
Bet tie brāļi tūdaļ Pāvilu izsūtīja, ka tas noietu
uz jūru, bet Sīlas un Timotejs tur palika. 15 Bet
tie, kas Pāvilu pavadīja, to veda līdz Atēnai, un
pavēli priekš Sīlasa un Timoteja dabūjuši, lai šie
arīdzan pie viņa nāktu, tie aizgāja. 16 Un kamēr
Pāvils viņus gaidīja Atēnā, viņa gars iekš viņa
iedegās, kad viņš redzēja to pilsētu tik elkadievīgu
esam. 17 Tad nu viņš baznīcā sarunājās ar tiem
Jūdiem un tiem dievbijīgiem, un tirgū ikdienas ar

tiem, kas piegadījās. 18 Un kādi no Epikureju un
Stoīku gudriem ar viņu sarunājās; un kādi sacīja:
"Ko šis pļāpa grib runāt?" Un citi: "Šis izliekās
kā svešu dievu sludinātājs;" tāpēc ka viņš tiem
Jēzu un to augšāmcelšanos sludināja. 19 Un tie
viņu ņēma un veda uz tās augstās tiesas vietu,
sacīdami: "Vai nevaram dabūt zināt, kāda tā jaunā
mācība, ko tu sludini? 20 Jo tu dažas svešas lietas
runā priekš mūsu ausīm, tāpēc mēs gribam zināt,
kas tas ir?" 21 Bet visi Atēnieši un tie svešinieki,
kas tur piemājoja, ar citu neko to laiku nekavēja,
kā vien ko jaunu runāt un dzirdēt. 22 Un Pāvils
stāvēja tās augstās tiesas plača vidū un sacīja: "Jūs
Atēniešu vīri, pēc visa es jūs redzu jo dievbijīgus.
23 Jo staigādams un jūsu svētekļus apraudzīdams,
es atradu arī vienu altāri, kam bija virsū rakstīts:
nepazīstamam Dievam. Tad nu, ko jūs nepāzīdami
godājiet, To es jums pasludināju. 24 Tas Dievs, kas
ir radījis pasauli un visu, kas tur iekšā, šis, debess
un zemes Kungs būdams, nemājo rokām taisītās
baznīcās, 25 Un Viņam arī nenotiek no cilvēku
rokām kalpošana, tā kā Viņam ko vajadzētu; bet
Viņš pats dod visiem dzīvību un dvašu un visas
lietas. 26 Un Viņš ir darījis, ka no vienām asinīm
visas cilvēku tautas dzīvo pa visu zemes virsu, un
ir nolicis papriekš nospriestus laikus un robežas,
kur tiem būs dzīvot, 27 Ka tie To Kungu meklētu,
lai tie Viņu varētu just un atrast, - jebšu Viņš nav
tālu no neviena no mums. 28 Jo iekš Viņa mēs
dzīvojam un kustam un esam; tā kā arī kādi no
jūsu dziesminiekiem sacījuši: mēs arī esam Viņa
rada. 29 Tad nu mums, kas Dieva rada esam, nebūs
domāt, dievību esam līdzīgu zeltam vai sudrabam
vai akmenim, kādam caur cilvēka gudrību un
izdomāšanu iztaisītam tēlam. 30 Tad nu Dievs tos
nezināšanas laikus panesis, tagad pavēl visiem
cilvēkiem visās malās no grēkiem atgriezties; 31
Tāpēc ka Viņš vienu dienu ir nolicis, kur Viņš
pasauli tiesās iekš taisnības caur vienu Vīru, ko
Viņš uz to izredzējis, visiem ticību pasniegdams,
kad Viņš to no miroņiem ir uzmodinājis." 32
Bet kad tie dzirdēja miroņu augšāmcelšanos, tad
citi to ņēma smieklā, bet citi sacīja: "Par to mēs
tevi vēl kādu citu reiz dzirdēsim." 33 (Tukšs) 34
Bet kādi vīri tam pieķērās un ticēja. Starp tiem
bija Dionisijs, tās augstās tiesas loceklis, un viena
sieva, ar vārdu Damare, un vēl citi līdz ar tiem.

18 Un pēc tam Pāvils aizgāja no Atēnas un nāca
uz Korintu, 2 Un atrada kādu Jūdu, ar vārdu
Aķilu, pēc dzimtenes no Pontus, kas nesen ar
Prisķilu, savu sievu, no Itālijas bija atnācis, (tāpēc
ka ķeizars Klaudijs bija pavēlējis, visiem Jūdiem
iziet no Romas), un iegāja pie tiem. 3 Un ar to
vienādā amatā būdams viņš pie tiem palika un
strādāja; jo tie savā amatā bija telšu taisītāji. 4 Un
viņš ik svētdienas mācīja baznīcā un pārliecināja
gan Jūdus, gan Ģrieķus. 5 Un kad Sīlas un Timotejs
no Maķedonijas bija atnākuši, tad Pāvils garā
tapa piespiests, tiem Jūdiem apliecināt, ka Jēzus
esot Tas Kristus. 6 Bet kad tie turējās pretī un
zaimoja, tad viņš drēbes izkratījis uz tiem sacīja:
jūsu asinis uz jūsu galvu! Es esmu skaidrs, no šā
laika es iešu pie tiem pagāniem. 7 Un no turienes
aizgājis tas nāca kāda cilvēka namā, kam bija
vārds Justs, un tas Dievu bijās, un viņa nams pie
baznīcas bija tuvu klāt. 8 Bet Krispus, tas baznīcas
virsnieks, ticēja uz To Kungu ar visu savu namu,
un daudz no Korintiešiem, viņu dzirdēdami, ticēja
un tapa kristīti. 9 Un Tas Kungs naktī caur vienu
parādīšanu uz Pāvilu sacīja: "Nebīsties, bet runā
un neciet klusu. 10 Jo Es esmu ar tevi, un neviens
necelsies pret tevi, ļaunu tev darīt; jo Man ir
daudz ļaužu šinī pilsētā." 11 Un viņš tur sabija
gadu un sešus mēnešus, Dieva vārdu pie viņiem
mācīdams. 12 Un kad Gallions Akajā bija zemes
soģis, tad tie Jūdi vienā prātā cēlās pret Pāvilu,
un to veda priekš soģa krēsla, 13 Sacīdami: 'Šis
tos ļaudis pārrunā Dievam kalpot pret bauslību."
14 Bet kad Pāvils muti gribēja atvērt, Gallions uz
tiem Jūdiem sacīja: "Ja tur būtu kāds netaisns
darbs jeb blēņu lieta, jūs Jūdi, tad es jūs labprāt
klausītu. 15 Bet kad nu jautāšana ir par mācību
un vārdiem un bauslību, kas jums ir, tad lūkojiet
jūs paši, jo es par to negribu būt tiesātājs." 16
Un viņš tos dzina nost no soģa krēsla. 17 Bet
visi Grieķi ņēma Sostenu, to baznīcas virsnieku,
un to kūla priekš soģa krēsla, un Gallions par to
neko nebēdāja. 18 Un Pāvils vēl daudz dienas
tur palicis, no tiem brāļiem atvadījās, un cēlās
pāri uz Sīriju, un līdz ar viņu Prisķila un Aķila,
kas Kenhrejā savu galvu bija apcirpis: jo to bija
solījies. 19 Un viņš nonāca uz Efesu un tos tur
atstāja, bet pats iegāja baznīcā un sarunājās ar
tiem Jūdiem. 20 Un kad tie viņu lūdza, ilgāki pie
tiem palikt, tad viņš negribēja, 21 Bet šķīrās no
tiem sacīdams: "Nākamie svētki man visādā vīzē
jāsvētī Jeruzālemē, bet es atkal atgriezīšos pie
jums, ja Dievs grib;" un viņš aizcēlās no Efesus. 22
Un uz Cezareju nācis viņš nogāja un apsveicināja
to draudzi un devās uz Antioķiju. 23 Un tur kādu
laiku palicis, viņš izgāja un pēc kārtas pārstaigāja
Galatijas un Friģijas tiesu un stiprināja visus
mācekļus. 24 Bet viens Jūdu vīrs, ar vārdu Apollus,
dzimis Aleksandriets, vīrs, varens vārdos, nonāca
uz Efesu; tas bija spēcīgs rakstos. 25 Šis bija mācīts
Tā Kunga ceļā, un karstā garā tas runāja un mācīja

skaidri visu no Tā Kunga, jebšu viņš Jāņa kristību
vien pazina. 26 Un tas iesāka droši runāt baznīcā.
Un viņu dzirdējuši, Aķila un Prisķila viņu ņēma
pie sevis un viņam vēl skaidrāki Tā Kunga ceļu
izstāstīja. 27 Un kad viņš gribēja noiet uz Akaju,
tad tie brāļi tos mācekļus lūdza caur rakstiem, lai
viņu uzņem; šis tur nonācis, daudz ir palīdzējis
tiem, kas caur žēlastību ticēja. 28 Jo viņš tos Jūdus
stipri pārliecināja, visu ļaužu priekšā no tiem
rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Tas Kristus.

19 Un kamēr Apollus Korintū bija, notikās, ka
Pāvils, tās augšzemes vietas pārstaigājis,
nāca uz Efesu, un kādus mācekļus atradis, 2 Viņš
uz tiem sacīja: "Vai jūs Svēto Garu esat dabūjuši,
kad jūs tapāt ticīgi?" Bet tie uz viņu sacīja: "Mēs
neesam ne dzirdējuši, ka Svēts Gars ir." 3 Un viņš
uz tiem sacīja: "Uz ko tad jūs esat kristīti?" Un
tie sacīja: "Uz Jāņa kristību." 4 Bet Pāvils sacīja:
"Jānis ir kristījis ar to kristību uz atgriešanos
no grēkiem, tiem ļaudīm sacīdams, lai tic uz To,
kas nākšot pēc viņa, tas ir, uz Kristu Jēzu." 5 Un
to dzirdējuši tie tapa kristīti uz Tā Kunga Jēzus
vārdu. 6 Un kad Pāvils tiem rokas uzlika, tad
Svētais Gars uz tiem nāca, un tie runāja valodām
un sludināja praviešu mācības. 7 Un visi tie vīri
bija kādi divpadsmit. 8 Bet viņš baznīcā iegājis,
droši mācīja kādus trīs mēnešus, sarunādamies
un tos pārliecinādams par Dieva valstības lietām.
9 Un kad citi bija apcietināti un nepaklausīgi un
par šo ceļu ļaužu priekšā nelabi runāja, tad viņš
no tiem atstājās un atšķīra tos mācekļus, ikdienas
sarunādamies kādā Tiranna skolā. 10 Un tā tas
gāja divus gadus, tā ka visi, kas Āzijā dzīvoja, Tā
Kunga Jēzus vārdu dzirdēja, gan Jūdi, gan Grieķi.
11 Un Dievs lielus darbus darīja caur Pāvila rokām,
12 Tā ka arī sviedru auti un citi auti no viņa
miesām tapa nesti pie neveseliem; un slimības
tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja. 13 Un
kādi no tiem Jūdiem, kas bija velnu izdzinēji un
apkārt vazājās, uzdrīkstējās Tā Kunga Jēzus vārdu
saukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami:
mēs jūs apdraudam no tā Jēzus puses, ko Pāvils
sludina. 14 Tie nu, kas šo darīja, bija Sķevasa, Jūdu
augstā priestera, septiņi dēli. 15 Un tas ļaunais
gars atbildēja un sacīja: "To Jēzu es pazīstu un to
Pāvilu es zinu; bet jūs, kas jūs tādi esat?" 16 Un
tas cilvēks, kam tas ļaunais gars bija, tiem uzlēca
un tos pievarēdams tā darīja, ka tiem bija kailiem
un ievainotiem jāizbēg no tā nama. 17 Un tas
tapa zināms visiem Jūdiem un Grieķiem, kas Efesū
dzīvoja; un visiem bailes uzgāja, un Tā Kunga Jēzus
vārds tapa augsti teikts. 18 Un daudzi no tiem, kas
bija palikuši ticīgi, nāca un izteica un izsūdzēja
savus nedarbus. 19 Un daudzi no tiem, kas māņu
darbus bija darījuši, tās grāmatas kopā sanesa
un sadedzināja visiem redzot; un viņu vērtību
aprēķināja un saskaitīja piecdesmit tūkstošus
sudraba grašus. 20 Tik varen auga un uzvarēja
Tā Kunga vārds. 21 Un pēc šiem notikumiem
Pāvils garā apņēmās pārstaigāt Maķedoniju un
Akaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: "Pēc tam,
kad tur būšu bijis, man arī Roma jāredz." 22 Un
uz Maķedoniju divus sūtījis, kas viņam kalpoja,
Timoteju un Erastu, viņš pats kādu brīdi palika
iekš Āzijas. 23 Bet ap to laiku liels troksnis cēlās
šīs mācības dēļ 24 Jo viens, ar vārdu Demeteris,
sudraba kalējs, no sudraba taisīja Dianas namiņus
un gādāja tiem amata meistariem lielu peļņu.
25 Šos, un šī amata strādniekus sapulcējis, viņš
sacīja: "Vīri, jūs zināt: ka no šā darba mums ir
sava pārtikšana; 26 Un jūs redzat un dzirdat, ka
šis Pāvils ne vien Efesū, bet tik ne pa visu Āziju
lielu pulku pārrunādams ir novērsis, sacīdams, ka
tie nav dievi, kas rokām taisīti. 27 Un tas ne vien
mums tā var padarīt, ka šī mūsu peļņa ies mazumā,
bet arī ka tās augstās dieves Dianas nams taps
nievāts, un arī viņas augstība iznīks, kam taču visa
Āzija un pasaule kalpo." 28 Bet to dzirdēdami, tie
tapa dusmības pilni un sauca, sacīdami: "Augsta
ir Efesiešu Diana." 29 Un visa tā pilsēta tapa
trokšņa pilna, un tie skrēja vienprātīgi uz teātri,
līdz raudami tos Maķedoniešus Gaju un Aristarku,
Pāvila ceļa biedrus. 30 Un kad Pāvils gribēja iet
pie tiem ļaudīm, tad tie mācekļi viņam to neļāva.
31 Bet arī kādi no Āzijas virsniekiem, viņa draugi
būdami, pie tā sūtīja lūgdami, ka tas nedotos uz
teātri. 32 Tad nu citi sauca šā, citi tā, jo tā draudze
bija sajukusi, un tas lielais pulks nezināja, kādēļ
kopā bija sanākuši, 33 Un Aleksandru no tā pulka
izvilka, kad tie Jūdi viņu uz priekšu stūma; un
Aleksandrs meta ar roku, gribēdams priekš tiem
ļaudīm aizbildināties. 34 Bet kad tie nomanīja,
viņu esam Jūdu, tad visi vienā balsī sauca ap
divām stundām: "Augsta ir Efesiešu Diana." 35
Un kad tās pilsētas rakstuvedējs to pulku bija
klusinājis, tad viņš sacīja: "Jūs Efesus vīri, kurš
cilvēks nezina, Efesus pilsētu esam tās augstās
dieves Dianas un tā no debess kritušā tēla kopēju?
36 Kad nu šīm lietām neviens nevar pretī runāt,
tad jums pienākas ar mieru būt un nenieka aplam
nedarīt. 37 Jo jūs šos vīrus esat atveduši, kas
nav nedz tās svētās vietas laupītāji nedz jūsu
dievietes zaimotāji. 38 Ja tad nu Demeterim un
tiem amata vīriem kāda lieta ir pret kādu, tad
tiesas dienas top turētas un zemes soģi ir, lai viņi

tur savā starpā sūdzās. 39 Bet ja jūs citu kādu
lietu meklējiet, tad lai sapulcējās pēc likuma un
lai iztiesā. 40 Jo mēs esam tai likstā, ka par to,
kas šodien noticis, varam tikt apsūdzēti dumpja
dēļ, un tomēr nekādas vainas nav, ar ko šo dumpi
varētu aizbildināt." 41 Un to sacījis, viņš tos ļaudis
atlaida.

20 Un pēc, kad troksnis bija klusināts, Pāvils
tos mācekļus saaicināja un tos sveicinājis
izgāja un devās uz Maķedoniju. 2 Un pārstaigājis
to vidu un ar daudz vārdiem tos pamācījis, viņš
nāca Grieķu zemē. 3 Un tur kādus trīs mēnešus
palicis viņš gribēja pārcelties uz Sīriju; bet kad tie
Jūdi uz viņu glūnēja, tad viņš apņēmās, atpakaļ
griezties caur Maķedoniju. 4 Un viņu pavadīja līdz
Āzijai Sopaters no Berejas, bet no Tesaloniķiešiem
Aristarks un Sekunds, un Gajus no Derbes, un
Timotejs, no Āzijas Tihiks un Trofims. 5 Šie
papriekš gājuši mūs gaidīja Troadā. 6 Bet mēs
nocēlāmies pēc tām neraudzētas maizes dienām
no Filipiem, un nonācām piecās dienās pie tiem
uz Troadu, kur mēs septiņas dienas palikām. 7 Bet
pirmā nedēļas dienā, kad tie mācekļi bija sanākuši
to maizi lauzt, Pāvils ar tiem sarunājās, gribēdams
otrā dienā aiziet; un viņš to vārdu mācīja līdz
pusnaktij. 8 Un tur daudz eļļas lukturi bija tanī
augšistabā, kur tie bija sapulcējušies. 9 Un viens
jauneklis, ar vārdu Eutiks, sēdēja uz loga un tika
no dziļa miega pārņemts, tāpēc ka Pāvils tik ilgi
runāja, un no miega pārvarēts tas nokrita no
trešā stāva un tapa uzcelts nedzīvs. 10 Bet Pāvils
nokāpis uzmetās uz viņu un to apkampa sacīdams:
"Nedariet troksni, jo tā dvēsele ir iekš viņa." 11
Un viņš uzkāpa un to maizi lauzis un baudījis vēl
labu laiku līdz gaismai sludināja Dieva vārdu un
viņš aizgāja. 12 Un tie to jaunekli atveda dzīvu
un tapa ļoti iepriecināti. 13 Bet mēs laivā gājuši
papriekš nocēlāmies uz Assonu, gribēdami tur
Pāvilu uzņemt; jo tā viņš bija pavēlējis, gribēdams
pats kājām iet. 14 Un kad viņš Assonā ar mums
satikās, tad mēs viņu uzņēmām un nācām uz
Mitileni. 15 Un no turienes nocēlušies mēs nācām
otrā dienā pret Hiju, un dienu vēlāk mēs piestājām
Samus malā, un tad palikām Troģillā un nācām
otrā dienā uz Mileti. 16 Jo Pāvils bija apņēmies
Efesum garām celties, ka viņš laiku nekavētu
iekš Āzijas, jo viņš steidzās, ja to paspētu, uz
vasaras svētkiem tikt Jeruzālemē. 17 Bet viņš sūtīja
no Miletes uz Efesu un ataicināja tās draudzes
vecajus. 18 Un kad tie pie viņa nāca, viņš uz tiem
sacīja: "Jūs zināt no tās pirmās dienas, kur es uz
Āziju nācis, kāds es pa visu to laiku pie jums esmu
bijis, 19 Tam Kungam kalpodams ar visu pazemību
un ar daudz asarām un kārdināšanām, kas man
notikušas caur Jūdu viltībām; 20 Ka es nenieka
neesmu paslēpis no visa tā, kas jums par labu, ka
jums to nebūtu pasludinājis un mācījis, tā draudzē,
kā pa mājām; 21 Apliecinādams tik pat Jūdiem kā
arī Grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību uz
mūsu Kungu Jēzu Kristu. 22 Un nu redzi, es garā
saistīts eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man
tur notiks. 23 Tomēr Svētais Gars ikvienā pilsētā
liecību dod sacīdams, ka saites un bēdas mani
gaida. 24 Bet es neko par to nebēdāju, un mana
dzīvība man pašam nav dārga, ka nepabeigtu ar
prieku savu amatu, ko es esmu dabūjis no Tā
Kunga Jēzus, apliecināt to evaņģēliju no Dieva
žēlastības. 25 Un nu redzi, es zinu, ka jūs manu
vaigu vairs neredzēsiet, jūs visi, pie kuriem es
esmu staigājis, Dieva valstību sludinādams. 26
Tāpēc es jūsu priekšā apliecināju šinī pašā dienā,
ka es skaidrs esmu no visu asinīm. 27 Jo es neesmu
atrāvies, ka jums nebūtu pasludinājis visu Dieva
padomu. 28 Tāpēc sargājat sevi pašus un visu
to ganāmo pulku, pār ko Svētais Gars jūs iecēlis
par bīskapiem, Dieva draudzi ganīt, ko Viņš ar
Savām paša asinīm atpircis. 29 Jo es to zinu, ka pēc
manas aiziešanas plēsīgi vilki pie jums ielauzīsies,
kas to ganāmo pulku nesaudzēs. 30 Un no jums
pašiem vīri celsies, negantas lietas runādami, ka
tie tos mācekļus novērstu sev pakaļ. 31 Tāpēc
esiet modrīgi, pieminēdami, ka es trīs gadus
naktīm dienām neesmu mitējies ar asarām ikvienu
pamācīt. 32 Un nu, brāļi, es jūs nododu Dievam
un Viņa žēlastības vārdam, kas ir spēcīgs, jūs
uztaisīt un jums mantību dot ar visiem svētītiem.
33 Sudrabu vai zeltu vai drēbes es no neviena
neesmu kārojis. 34 Bet jūs paši zināt, ka šās rokas
manai vajadzībai un tiem, kas pie manis bija, ir
kalpojušas. 35 Es jums visas lietas esmu rādījis, ka
tā strādājot piederas vājos uzņemt un pieminēt
Tā Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš ir sacījis: "Svētīgāk
ir dot, nekā ņemt."" 36 Un šo sacījis, viņš ceļos
metās un līdz ar visiem tiem Dievu pielūdza. 37
Bet tur visi gauži raudāja; un tie metās ap Pāvila
kaklu un viņu skūpstīja, 38 Visvairāk no sirds
sāpēm pārņemti tā vārda dēļ, ko viņš bija sacījis,
ka tiem vairs nebūšot viņa vaigu redzēt. Un tie
viņu pavadīja uz laivu.

21 Un kad notikās, ka mēs no tiem atšķīrušies,
tad mēs braucām taisnā ceļā un nācām uz
Kosu un otrā dienā uz Rodu un no turienes
uz Pataru. 2 Un laivu atraduši, kas uz Feniķiju
pārcēlās, mēs iekāpām un aizcēlāmies. 3 Un kad
mēs Kipru ieraudzījām un pa kreiso roku pametām,
tad cēlāmies uz Sīriju, un Tīrū mēs laidām pie

malas, jo tur tai laivai prece bija jāizkrauj. 4
Un mācekļus atraduši, mēs tur palikām septiņas
dienas; tie Pāvilam caur to Garu sacīja, lai tas
neietu uz Jeruzālemi. 5 Un notikās pēc šīm dienām,
tad mēs izgājām un devāmies projām, un tur visi
ar sievām un bērniem mūs izvadīja no pilsētas ārā;
un mēs pie jūrmalas ceļos metušies Dievu lūdzām.
6 Un kad savā starpā bijām atvadījušies, iekāpām
laivā. Bet viņi griezās atpakaļ uz savām mājām. 7
Bet mēs joprojām no Tīrus pārcēlušies laidām pie
Ptolemajidas malā; un tos brāļus apsveicinājuši,
mēs pie tiem palikām vienu dienu. 8 Bet otrā
dienā mēs, kas ap Pāvilu bijām, izgājuši nācām
uz Cezareju; un iegājuši evanģelista Filipa namā,
(kas bija viens no tiem septiņiem), mēs pie tā
palikām. 9 Bet šim bija četras meitas, jumpravas,
kas nākošas lietas sludināja. 10 Un kad mēs kādas
dienas tur bijām palikuši, viens pravietis atnāca
no Jūdu zemes, ar vārdu Agabs. 11 Un tas nāca pie
mums un ņēma Pāvila jostu un saistīja pats sev
rokas un kājas sacīdams: "Tā Svētais Gars saka:
to vīru, kam šī josta pieder, tāpat tie Jūdi saistīs
Jeruzālemē un viņu nodos pagānu rokās." 12 Un
kad mēs to dzirdējām, tad ne vien mēs lūdzām,
bet arī tie, kas tai vietā dzīvoja, lai viņš neietu uz
Jeruzālemi. 13 Bet Pāvils atbildēja: "Ko jūs darāt,
ka raudāt un laužat manu sirdi? Jo es esmu gatavs
par Tā Kunga Jēzus vārdu ne vien likties saistīties
Jeruzālemē, bet arī mirt." 14 Un kad viņš neļāvās
pārrunāties, tad mēs palikām klusu, sacīdami: "Tā
Kunga prāts lai notiek." 15 Pēc šīm dienām mēs
sataisījamies un gājām uz Jeruzālemi. 16 Un tur
arī kādi mācekļi no Cezarejas mums nāca līdz
un mūs veda pie viena veca mācekļa, Mnasona
no Kipras, lai pie tā mājotu. 17 Un kad nācām
uz Jeruzālemi, tad tie brāļi mūs ar mīļu prātu
uzņēma. 18 Un otrā dienā Pāvils ar mums nogāja
pie Jēkaba; un visi vecaji tur arīdzan sanāca. 19
Un viņš tos sveicinājis, pa kārtām stāstīja visu,
ko Dievs pie pagāniem caur viņa kalpošanu bija
darījis. 20 Un to dzirdējuši, tie To Kungu teica un
uz viņu sacīja: "Brāli, tu redzi, cik tūkstoši Jūdu
ir, kas palikuši ticīgi, un visi gauži dzenās pēc
bauslības. 21 Un tie par tevi dabūjuši zināt, ka tu
visus Jūdus, kas starp pagāniem, mācot atstāties
no Mozus, sacīdams, ka tiem nebūs savus bērnus
apgraizīt, nedz pēc tām ierašām dzīvot. 22 Tādēļ
ko tad nu? Tiešām, gan ļaužu pulks sanāks; jo tie
dzirdēs tevi esam atnākušu. 23 Tāpēc dari to, ko
mēs tev sakām: mums ir četri vīri, tie Dievam
ir solījušies. 24 Tos ņem pie sevis un šķīsties ar
tiem, un izdod par tiem to maksu, ka tie galvu
apcērp, un lai visi zin, ka tie nieki, ko tie par tevi
dzirdējuši, bet ka arī tu pats bauslību turēdams
staigā. 25 Bet par tiem pagāniem, kas palikuši
ticīgi, mēs esam rakstījuši un sprieduši, ka tiem
nebūs neko no tādām lietām turēt, kā vien, ka
tiem būs sargāties no elkadievu upuriem un no
asinīm un no nožņaugtā un no maucības." 26
Tad Pāvils tos vīrus pie sevis ņēmis otrā dienā
ar tiem šķīstījās un iegāja Dieva namā, un darīja
zināmu, ka šķīstīšanas laiku tur palikšot, tiekams
par ikvienu no tiem upura dāvana būšot pienesta.
27 Bet kad tās septiņas dienas jau drīz bija beigtas,
tad tie Jūdi no Āzijas, viņu ieraudzīdami Dieva
namā, paskubināja visu to pulku un rokas pie
viņa pielika, 28 Saukdami: "Jūs Israēla vīri, nāciet
palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visus visās malās
māca pret tautu un pret bauslību un pret šo vietu,
un turklāt viņš Grieķus ir ievedis Dieva namā
un šo svēto vietu apgānījis." 29 (Jo tie priekš
tam Trofimu no Efesus pie viņa bija redzējuši
pilsētā un domāja, ka Pāvils to esot ievedis Dieva
namā.) 30 Un visa tā pilsēta tapa trokšņa pilna,
un tie ļaudis satecēja kopā; un tie grāba un rāva
Pāvilu no Dieva nama ārā, un tūdaļ durvis tapa
aizslēgtas. 31 Un kad tie meklēja viņu nokaut, tad
tā ziņa nāca pie tā karapulka virsnieka, ka visa
Jeruzāleme esot sajaukta. 32 Šis tūdaļ karavīrus
un kapteiņus paņēmis, pie tiem noskrēja, un kad
tie to virsnieku un tos karavīrus redzēja, tad tie
mitējās Pāvilu sist. 33 Tad tas virsnieks piegājis
viņu saņēma un pavēlēja, viņu ar divām ķēdēm
saistīt, un vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis?
34 Bet tai pulkā citi sauca šā, citi tā. Kad tas nu tā
trokšņa dēļ to lietu skaidri nevarēja saprast, tad
tas pavēlēja, viņu vest lēģerī. 35 Un kad viņš pie
tām trepēm nāca, tad viņš no tiem karavīriem
nešus bija jānes to ļaužu uzmākšanās dēļ. 36 Jo
tas ļaužu pulks gāja pakaļ saukdams: "Nost ar
viņu!" 37 Un Pāvils, pirms lēģerī tapa ievests, uz to
virsnieku saka: "Vai man brīv tev ko sacīt?" Un tas
sacīja: "Vai tu proti grieķiski? 38 Vai tu neesi tas
Ēģiptiets, kas priekš šīm dienām dumpi cēlis un
tos četrtūkstošus slepkavas uz tuksnesi izvedis?"
39 Bet Pāvils sacīja: "Es esmu Jūdu cilvēks no
Tarsus, zināmas Ķiliķijas pilsētas loceklis, es tevi
lūdzu, vēli man uz tiem ļaudīm runāt." 40 Un
kad tas bija atvēlējis, tad Pāvils uz tām trepēm
stāvēdams meta tiem ļaudīm ar roku; un kad nu
pavisam palika klusu, tad viņš Ebreju valodā tos
uzrunāja un sacīja:

22 "Vīri, brāļi un tēvi, klausiet tagad manu
aizbildināšanos jūsu priekšā. 2 (Bet kad tie
dzirdēja, viņu Ebreju valodā tos uzrunājam, tad
tie palika vēl klusāki. Un viņš sacīja:) 3 Es esmu

Jūdu vīrs, Tarsū, Ķiliķijas zemē, piedzimis, bet
šinī pilsētā pie Gamaliēla kājām audzināts, tēvu
bauslībā krietni izmācīts, karsts Dieva bauslības
aizstāvētājs, tā kā jūs visi šodien esat. 4 Un šim
ceļam es esmu pretī turējies līdz nāvei, saistīdams
un cietumā nododams vīrus un sievas. 5 Tā kā
arī tas augstais priesteris un viss tas vecaju pulks
man liecību dod, no kuriem es arī grāmatas uz
tiem brāļiem ņēmis, esmu gājis uz Damasku, arī
tos, kas tur, saistītus vest uz Jeruzālemi, ka tie
taptu mocīti. 6 Un notikās, kad es biju uz ceļa un
tuvu nācu pie Damaskus ap pusdienas laiku, tad
piepeši liels gaišums no debess mani apspīdēja
visapkārt. 7 Un es kritu pie zemes un dzirdēju
balsi uz mani sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani vajā?"
8 Bet es atbildēju: "Kas Tu esi, Kungs?" Un Viņš
uz mani sacīja: "Es esmu Jēzus no Nacaretes, ko
tu vajā." 9 Bet tie, kas man bija līdz, gan redzēja
to gaišumu un pārbijās, bet to balsi, kas ar mani
runāja, to tie nedzirdēja. 10 Un es sacīju: "Ko
man būs darīt, Kungs?" Un Tas Kungs uz mani
sacīja: "Celies un ej uz Damasku, un tur tev sacīs
visu, kas tev jādara." 11 Un kad nevarēju redzēt tā
spožā gaišuma dēļ tad es no saviem ceļabiedriem
pie rokas vests nācu uz Damasku. 12 Bet Ananija,
dievbijīgs vīrs pēc bauslības, kam laba slava bija
no visiem apkārtējiem Jūdiem, 13 Tas pie manis
nācis un piestājies sacīja uz mani: "Saul, brāli,
skaties uz augšu." Un es tanī pašā stundā uz viņu
skatījos. 14 Un viņš sacīja: "Mūsu tēvu Dievs tevi
izvēlējis, Viņa prātu atzīt un To Taisno redzēt
un balsi no Viņa mutes dzirdēt. 15 Jo tu Viņam
būsi par liecinieku pie visiem cilvēkiem par to,
ko tu esi redzējis un dzirdējis. 16 Un nu, ko tu
gaidi? Celies un liecies kristīties un liec nomazgāt
savus grēkus, Tā Kunga vārdu piesaukdams." 17
Un notikās, kad es uz Jeruzālemi biju atpakaļ
griezies un Dieva namā Dievu pielūdzu, tad garā
tapu aizgrābts, 18 Un es Viņu redzēju, un Tas man
sacīja: "Steidzies un izej čakli no Jeruzālemes,
jo tie nepieņems tavu liecību par Mani." 19 Un
es sacīju: "Kungs, tie zina, ka es Tavus ticīgos
cietumā iemetu un pa baznīcām šaustu, 20 Un
kad Stefana, Tava liecinieka asinis tapa izlietas,
ka es tur arī stāvēju klāt, un tas man patika, un
es tās drēbes tiem glabāju, kas viņu nonāvēja."
21 Un Viņš uz mani sacīja: "Ej! Jo Es tevi izsūtīšu
tālu pie pagāniem."" 22 Un tie viņu klausījās līdz
šiem vārdiem un savas balsis pacēla, sacīdami:
"Nost no zemes virsas ar šo tādu, jo tam nebūs
dzīvot." 23 Un kad tie brēca un savas drēbes
nosvieda un pīšļus gaisā meta, 24 Tad tas virsnieks
pavēlēja, viņu novest uz lēģeri, un sacīja, lai viņu
ar sitieniem izvaicā, ka dabūtu zināt, kādēļ tie
tā par viņu brēca. 25 Un kad viņu ar siksnām
piesēja, tad Pāvils sacīja uz to kapteini, kas tur
stāvēja: "Vai jums brīv, vienu Romieti un vēl bez
tiesas šaust?" 26 Un tas kapteinis to dzirdējis
gāja un tam virsniekam to teica sacīdams: "Ko tu
gribi darīt? Jo šis cilvēks ir Romietis." 27 Tad tas
virsnieks piegāja un uz viņu sacīja: "Saki man,
vai tu esi Romietis?" Un tas sacīja: "Esmu gan."
28 Un tas virsnieks atbildēja: "Es par lielu maksu
šo pilsētnieka tiesu esmu iedabūjis." Bet Pāvils
sacīja: "Bet es tāds jau esmu piedzimis." 29 Un
tūdaļ tie no viņa atkāpās, kas viņu gribēja izvaicāt.
Un tas virsnieks bijās, ka dabūjis zināt, viņu esam
Romieti, un ka viņu bija sējis. 30 Bet kad otrā
dienā to gribēja skaidri zināt, kādēļ viņš no tiem
Jūdiem apsūdzēts, tad viņš to atraisīja un pavēlēja,
ka tie augstie priesteri un visa viņu augstā tiesa
nāktu kopā, un Pāvilu novedis, viņš tiem to stādīja
priekšā.

23 Un Pāvils, acis uz to tiesu metis, sacīja: "Vīri,
brāļi, es ar visai labu zināmu sirdi Dieva
priekšā esmu dzīvojis līdz šai pašai dienai." 2
Bet tas augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem,
kas pie viņa stāvēja, viņam par muti sist. 3 Tad
Pāvils uz to sacīja: "Dievs tevi sitīs, tu nobaltēta
siena! Tu še sēdi, mani tiesāt pēc bauslības, un
tu pavēli, mani sist pret bauslību!" 4 Un tie,
kas tur klāt stāvēja, sacīja: "Vai tu to augsto
Dieva priesteri lamā?" 5 Un Pāvils sacīja: "Es
nezināju, brāļi, viņu esam augsto priesteri, jo
ir rakstīts: pret savu ļaužu virsnieku tev nebūs
ļaunu runāt." 6 Bet Pāvils zinādams, ka citi bija
no saducejiem, citi no farizejiem, sauca augstās
tiesas priekšā: "Vīri, brāļi, es esmu farizeja dēls,
es topu tiesāts par to cerību, ka miroņi augšām
celsies." 7 Kad viņš to bija runājis, tad troksnis
cēlās starp tiem farizejiem un saducejiem, un tas
pulks šķīrās. 8 Jo tie saduceji saka: augšāmcelšanās
neesot, un neesot nedz eņģeļa, nedz gara; bet tie
farizeji visu to apliecina. 9 Un tur liela brēkšana
sākās, un tie rakstu mācītāji no tās farizeju puses
cēlās un tiepās sacīdami: "Mēs pie šā cilvēka
nekā ļauna neatrodam; un ja kāds gars ar viņu
ir runājis, vai kāds eņģelis, tad lai nekarojam
pret Dievu." 10 Bet kad tas troksnis vairojās,
tad tam virsniekam rūpēja, ka Pāvils no tiem
netaptu saplēsts, un viņš tiem karavīriem pavēlēja
noiet, to no viņu vidus izraut un novest uz lēģeri.
11 Un nākošā naktī Tas Kungs viņam piestājās
sacīdams: "Turi drošu prātu, Pāvil; jo itin tā, kā
tu par Mani liecību esi devis Jeruzālemē, tāpat
tev būs arī Romā liecināt." 12 Un kad gaisma bija

ususi, tad tie Jūdi sapulcējās un sazvērējās kopā
sacīdami: "Mēs negribam ne ēst ne dzert, tiekams
Pāvilu būsim nokāvuši." 13 Un to bija vairāk
nekā četrdesmit, kas tā bija sazvērējušies. 14 Šie
nāca pie tiem augstiem priesteriem un vecajiem
un sacīja: "Mēs svēti esam nodievojušies, nekā
nebaudīt, kamēr Pāvilu būsim nokāvuši. 15 Tad nu
dodiet ziņu tam virsniekam un tai augstai tiesai,
lai to rītā pie jums atved, tā kā jūs viņa lietu
gribētu labāki izklausināt; bet mēs esam gatavi
to nokaut, pirms tas atnāk." 16 Bet Pāvila māsas
dēls šo viltu dzirdējis, atnāca un iegāja lēģerī un
Pāvilam to pasludināja. 17 Un Pāvils vienu no tiem
kapteiņiem pasauca un sacīja: "Noved šo jaunekli
pie virsnieka, jo viņam ir priekš tā kāda ziņa." 18
Tad nu šis to ņēma un noveda pie tā virsnieka un
sacīja: "Tas saistītais Pāvils mani sauca un lūdza,
šo jaunekli pie tevis atvest, jo viņam ar tevi kas
jārunā." 19 Un tas virsnieks to pie rokas ņēma un
savrup aizgājis vaicāja: "Kas tev ir, ko man teikt?"
20 Un tas sacīja: "Tie Jūdi saderējušies tevi lūgt,
ka tu rītā Pāvilu liktu vest priekš augstās tiesas,
tā kā tie gribētu viņu jo skaidri izklausināt. 21
Tad nu tu neļaujies no tiem pārrunāties; jo vairāk
nekā četrdesmit vīri no tiem uz viņu glūn un paši
nodievojušies, nekā ne ēst ne dzert, kamēr viņu
būšot nokāvuši, un nu tie ir gatavi, gaidīdami
no tevis to solīšanu." 22 Tad tas virsnieks to
jaunekli atlaida pavēlēdams: "Nesaki to nevienam,
ka tu to man esi zināmu darījis." 23 Un tas, divus
no tiem kapteiņiem ataicinājis, sacīja: "Sataisiet
divsimt karavīrus, ka tie iet uz Cezareju, un
septiņdesmit jātniekus un divsimt strēlniekus ap
to trešo stundu naktī." 24 Viņš arī lika jājamus
lopus parīkot, ka Pāvilu virsū sēdinātu un veselu
novestu pie tā valdītāja Felika. 25 Un viņš grāmatu
rakstīja ar šiem vārdiem: 26 "Klaudijs Lizijs tam
viscienīgam valdītājam Felikam prieku! 27 Šo
vīru, kas no tiem Jūdiem sagrābts un no tiem
tik nenokauts, es, ar tiem karavīriem pienācis,
esmu izrāvis, dzirdēdams, ka viņš Romietis 28 Un
gribēdams to vainu zināt, kādēļ tie viņu apsūdzēja,
es viņu esmu vedis priekš viņu augstās tiesas. 29
Un es viņu atradu apsūdzētu par viņu bauslības
jautāšanām, bet viņš par neko netapa apsūdzēts,
ar ko nāvi vai saites būtu pelnījis. 30 Un kad man
tas padoms tapa zināms, kas tiem Jūdiem bija
pret šo vīru, tad es tūdaļ viņu pie tevis esmu
sūtījis un tiem sūdzētājiem pavēlējis, tavā priekšā
izteikt, kas tiem ir pret viņu. Dzīvo vesels!" 31 Tad
nu tie karavīri, tā kā tiem bija pavēlēts, Pāvilu
ņēma un pa nakti noveda uz Antipatridu. 32 Un
otrā dienā tie viņu atstāja tiem jātniekiem, ar
viņu tālāk iet, un paši griezās atpakaļ uz lēģeri.
33 Viņi nu uz Cezareju nākuši un to grāmatu
tam zemes valdītājam atdevuši, arī Pāvilu viņam
nodeva. 34 Un tas zemes valdītājs to grāmatu
lasījis vaicāja, no kuras zemes tiesas viņš esot? Un
dzirdējis, ka viņš no Ķiliķijas, 35 Tas sacīja: "Es
tevi izklausināšu, kad arī tavi sūdzētāji atnāks,"
un pavēlēja, viņu Hērodus pilī apsargāt.

24 Un pēc piecām dienām tas augstais priesteris
Ananija nonāca ar tiem vecajiem un ar kādu
runātāju Tertullu; šie pie tā zemes valdītāja savu
sūdzību pret Pāvilu pienesa. 2 Un kad viņš tapa
saukts, Tertullus iesāka viņu apsūdzēt sacīdams:
3 "Ka mēs caur tevi lielu mieru esam dabūjuši, un
ka caur tavu uzraudzību daudz teicamas lietas šai
tautai notiek, to mēs, viscienīgais Feliks, visādi un
visās malās ar visu pateikšanu saņemam. 4 Bet lai
es tevi pārāk ilgi nekavēju, lūdzos, ka tu pēc tavas
laipnības kādus īsus vārdus no mums klausītos.
5 Jo mēs esam atraduši, ka šis vīrs ir mēris un
trokšņa cēlējs starp visiem Jūdiem visā pasaulē
un ka viņš ir tās Nacareju draudzes priekšnieks, 6
Kas arī apņēmies, Dieva namu apgānīt; to mēs tad
arī esam grābuši un pēc savas bauslības gribējuši
tiesāt. 7 Bet Lizijs, tas virsnieks, pienācis klāt, viņu
ar lielu varu no mūsu rokām ir aizvedis. 8 Un viņa
sūdzētājiem pavēlējis, pie tevis nākt; no tā tu pats
visas lietas izklausinādams vari noprast, par ko
mēs viņu apsūdzam." 9 Bet tie Jūdi arīdzan runāja
līdz, sacīdami, ka tas tā esot. 10 Bet Pāvils, kad tas
zemes valdītājs viņam ar roku bija metis, lai runā,
atbildēja: "Tāpēc ka es zinu, tevi jau daudz gadus
esam ieceltu par soģi pār šo tautu, tad es jo droši
savu lietu aizbildināšu. 11 Tu vari dabūt zināt, ka
nav vairāk nekā divpadsmit dienas, kamēr es uz
Jeruzālemi esmu nācis, Dievu lūgt. 12 Un tie mani
nav atraduši nedz Dieva namā uz kādu runājam,
nedz baznīcās, nedz pilsētā troksni ceļam. 13 Tie
arī nevar pierādīt, par ko tie tagad mani apsūdz.
14 Bet to es tev droši saku, ka es savu tēvu Dievam
kalpoju pēc tā ceļa, ko tie sauc par atkāpēju ticību,
ticēdams visu, kas bauslībā un praviešos rakstīts;
15 Un man ir uz Dievu tā cerība, uz ko šie arīdzan
gaida, ka miroņi augšāmcelsies, gan taisniem, gan
netaisniem. 16 Un tāpēc es pats dzenos, vienmēr
paturēt bezvainīgu zināmu sirdi Dieva un cilvēku
priekšā. 17 Bet pēc kādiem gadiem es esmu nācis,
mīlestības dāvanas savai tautai dot un upurus. 18
Pie tam, kad es Dieva namā šķīstījos, kādi Jūdi no
Āzijas mani atrada, bez drūzmas un bez trokšņa.
19 Tiem būtu pienācies tavā priekšā būt un sūdzēt,
ja tiem kas būtu pret mani. 20 Jeb lai šie paši

saka, kādu netaisnību tie pie manis ir atraduši,
kad es stāvēju augstās tiesas priekšā? 21 Ja ne šā
vienīga vārda dēļ, ka es priekš tiem stāvēdams
saucu: miroņu augšāmcelšanās dēļ es šodien no
jums topu tiesāts." 22 Un kad Feliks to dzirdēja,
tad viņš to spriedumu pavilcināja, šo mācību jo
labi zinādams, un sacīja: "Kad Lizijs, tas virsnieks,
atnāks, tad es jūsu lietu izklausināšu." 23 Un
viņš tam kapteinim pavēlēja, Pāvilu sargāt un
viņam atvieglošanu vēlēt un nevienam no viņa
piederīgiem neliegt, viņam kalpot un pie viņa
nākt. 24 Un pēc kādām dienām Feliks atnāca
ar Druzillu, savu sievu, kas bija no Jūdu cilts,
un sūtīja pēc Pāvila un klausījās viņa mācību
par ticību uz Kristu. 25 Un kad viņš runāja par
taisnību un šķīstību un nākamo sodību, tad Feliks
pārbijās un atbildēja: "Šo reiz tu vari iet; kad man
atkal būs vaļas, tad es tevi aicināšu." 26 Bet tas
turklāt arī cerēja, ka tam nauda no Pāvila taps
dota, lai viņu atlaistu. Tādēļ tas arī dažreiz pēc
viņa sūtīja un ar viņu runāja. 27 Un kad divi gadi
bija pagājuši, tad Porcius Festus nāca Felika vietā,
un Feliks gribēdams tiem Jūdiem ko pa prātam
darīt, Pāvilu pameta cietumā.

25 Tad nu Festus, to zemes valdību uzņēmis, gāja
pēc trim dienām no Cezarejas uz Jeruzālemi.
2 Un tur viņam tas augstais priesteris un tie
augstākie no tiem Jūdiem sūdzēja pret Pāvilu
un viņu lūdza, 3 Želastības prasīdami pret viņu,
ka tas viņu uz Jeruzālemi sūtītu, glūnēdami, ka
viņu uz ceļa nokautu. 4 Tad Festus atbildēja, ka
Pāvils topot sargāts Cezarejā, un ka viņš pats
gribot drīz turp aiziet. 5 Kas nu jūsu starpā to
var (tā viņš sacīja), tie lai līdz noiet un to apsūdz,
ja kāda vaina ir pie šā vīra. 6 Un kad viņš pie
tiem vairāk kā desmit dienas bija palicis, tad viņš
nāca uz Cezareju un otrā dienā, uz soģa krēsla
sēdēdams, viņš pavēlēja, Pāvilu atvest. 7 Un kad
tas bija atnācis, tad tie no Jeruzālemes nākušie
Jūdi apkārt stāvēja, daudz un grūtas vainas pret
Pāvilu nesdami, ko tie nevarēja pierādīt. 8 Jo tas
tā aizbildinājās: "Es neko neesmu grēkojis, ne
pret Jūdu bauslību, ne pret Dieva namu, ne pret
ķeizaru." 9 Bet Festus gribēdams tiem Jūdiem
pa prātam darīt, atbildēja un uz Pāvilu sacīja:
"Vai tu gribi uz Jeruzālemi iet, lai es tevi tur
tiesāju par šīm lietām?" 10 Bet Pāvils sacīja:
"Es stāvu priekš ķeizara soģa krēsla, tur man
pienākas tapt tiesātam, tiem Jūdiem es nekādu
netaisnību neesmu darījis, kā arī tu jo labi zini.
11 Bet ja es netaisnību esmu darījis un nāvi kaut
kā pelnījis, tad es neliedzos mirt; bet ja tas nav
nekas, par ko tie mani apsūdz, tad neviens pēc
viņu patikšanas mani viņiem nevar nodot. Es
ķeizaru piesaucu." 12 Tad Festus ar tiem runas
kungiem sarunājies atbildēja: "Ķeizaru tu esi
piesaucis, pie ķeizara tev būs noiet." 13 Bet kad
kādas dienas bija pagājušās, tad ķēniņš Agrippa
un Berniķe nāca uz Cezareju, Festu apsveicināt.
14 Un kad tie kādas dienas tur bija pakavējušies,
Festus ķēniņam stāstīja Pāvila lietas sacīdams: "Še
ir viens vīrs no Felika atstāts cietumā; 15 Par to,
kad es biju Jeruzālemē, tie augstie priesteri un
Jūdu vecaji pienesa sūdzību un lūdza spriedumu
pret viņu; 16 Tiem es atbildēju: Romiešiem nav
ieradums, kādu cilvēku nodot uz nomaitāšanu,
pirms tas, kas apsūdzēts, tos sūdzētājus nav
redzējis savā priekšā un nav vaļu dabūjis par to
sūdzību aizbildināties. 17 Kad nu tie šeitan bija
sanākuši, tad es bez nekādas kavēšanās otrā dienā
uz soģa krēsla sēdēdams pavēlēju, to vīru atvest;
18 Pret to tie sūdzētāji stāvēdami nekādu lietu
nav pienesuši, ko es par ļaunu būtu uzskatījis. 19
Bet tiem bija kādas apjautāšanas pret viņu par
savu pašu māņu ticību un par kādu Jēzu, kas esot
nomiris, par ko Pāvils sacīja, Viņu esam dzīvu. 20
Un šo strīdus lietu labi nesaprazdams, es sacīju:
vai tas gribot uz Jeruzālemi iet un tur par šīm
lietām likties tiesāties. 21 Bet kad Pāvils prasīja,
lai uz paša ķeizara spriedumu taptu sargāts; tad
es pavēlēju to sargāt, tiekams es viņu pie ķeizara
sūtīšu." 22 Un Agrippa sacīja uz Festu: "Es pats
arīdzan šo cilvēku gribētu dzirdēt;" un viņš sacīja:
"Rīt tu to dzirdēsi." 23 Tad nu otrā dienā, kad
Agrippa un Berniķe ar lielu greznību nāca un ar
tiem virsniekiem un tās pilsētas augstiem vīriem
iegāja tiesas namā, Pāvils pēc Festus pavēles tapa
atvests. 24 Un Festus sacīja: "Agrippa ķēniņ un
visi jūs vīri, kas klāt esat, jūs šo redzat, par ko visa
Jūdu draudze tā Jeruzālemē kā arī šeitan mani ir
piesaukusi un brēc, ka tam nebūs vairs dzīvot. 25
Bet es esmu atradis, ka tas neko nav darījis, ar ko
nāvi būtu pelnījis; un tādēļ, ka tas pats ķeizaru
ir piesaucis, tad es esmu spriedis, viņu sūtīt. 26
Bet man par šo nav nekādas skaidrības, ko Tam
Kungam lai rakstu. Tādēļ es jums to esmu priekšā
vedis un visvairāk tev, ķēniņ Agrippa, lai es pēc
notikušas izklausīšanas zinu, kas jāraksta. 27 Jo
man šķiet, aplamu lietu esam, vienu saistītu sūtīt
un tās vainas pret to neuzrādīt."

26 Agrippa sacīja uz Pāvilu: "Tev ir vēlēts priekš
sevis paša runāt." Tad Pāvils roku izstiepis
aizbildinājās: 2 "Es to sev turu par lielu laimi,
ķēniņ Agrippa, ka man šodien ir vēlēts tavā

priekšā aizbildināties par visu to, par ko es no
tiem Jūdiem topu apsūdzēts, 3 Visvairāk, kad
es zinu, tevi esam mācītu visās Jūdu ierašās un
jautāšanās. Tāpēc es tevi lūdzu, lēnprātīgi mani
klausīties. 4 Manu dzīvošanu no mazām dienām,
kāda tā no iesākuma bijusi manas tautas starpā
iekš Jeruzālemes, to nu visi Jūdi zina. 5 Tie mani
sen jau pazina, (ja tie gribētu liecību dot), ka
es esmu dzīvojis pēc mūsu Dieva kalpošanas
viscietākiem likumiem, farizejs būdams. 6 Un nu
es stāvu un topu tiesāts par to cerību uz to no
Dieva mūsu tēviem doto apsolīšanu. 7 Pie tās cer
nākt mūsu divpadsmit ciltis, bez mitēšanās naktīm
un dienām Dievam kalpodamas. Par šo cerību,
ķēniņ Agrippa, es no tiem Jūdiem topu apsūdzēts.
8 Kā? Vai tā jums šķiet neticama lieta, ka Dievs
miroņus uzmodina? 9 Man pašam gan šķita, ka
man vajagot Jēzus, tā Nacarieša, vārdam daudz
pretī darīt. 10 To es arī esmu darījis Jeruzālemē,
un es daudz svētus esmu ieslēdzis cietumā, to
varu no tiem augstiem priesteriem dabūjis; un
kad viņi tapa nokauti, tad man tas bija pa prātam.
11 Un pa visām baznīcām es tos daudzkārt esmu
mocījis un tos spiedis zaimot, un pārlieku pret
tiem trakodams es tos esmu vajājis arī līdz svešām
pilsētām. 12 Kad es tādēļ arī uz Damasku gāju
ar spēku un varu no tiem augstiem priesteriem,
13 Tad, ak ķēniņ, es dienas vidū uz ceļa gaišumu
no debesīm, skaidrāku nekā sauli, redzēju, kas
mani un manus ceļa biedrus apspīdēja. 14 Un
kad mēs visi pie zemes pakritām, tad es dzirdēju
balsi uz mani runājam un Ebreju valodā sakām:
"Saul, Saul, ko tu Mani vajā? Tev grūti nāksies
pret dzenuli spārdīt!" 15 Bet es sacīju: "Kas Tu esi,
Kungs?" Bet Tas sacīja: "Es esmu Jēzus, ko tu vajā.
16 Bet celies un stāvi uz savām kājām. Jo tāpēc Es
tev esmu parādījies, ka Es tevi ieceltu par kalpu
un liecinieku tanīs lietās, ko tu esi redzējis un
kādās Es tev parādīšos, 17 Tevi izraudams no šiem
ļaudīm un no tiem pagāniem, pie kuriem Es tevi
tagad sūtu, 18 Viņu acis atdarīt, ka tie atgriežas
no tumsības pie gaismas un no velna varas pie
Dieva, ka tie dabū grēku piedošanu un daļu starp
tiem svētītiem caur ticību uz Mani." 19 Tāpēc,
ak ķēniņ Agrippa, es šai parādīšanai no debesīm
neesmu bijis nepaklausīgs; 20 Bet es papriekš
tiem, kas Damaskū un Jeruzālemē un visā Jūdu
zemē, un tiem pagāniem esmu pasludinājis, lai
no grēkiem atstājās un pie Dieva atgriežas un
dara atjaunota prāta pienākamus darbus. 21 Tādēļ
tie Jūdi, Dieva namā mani sagrābuši, apņēmās
mani nokaut. 22 Bet palīgu no Dieva dabūjis
es stāvu līdz šai dienai, un apliecināju tik pat
mazam kā lielam, cita nekā nesacīdams kā vien,
ko pravieši un Mozus runājuši, kas notiks; 23 Ka
Kristum bija jācieš, un ka Viņš, tas pirmais, kas
no miroņiem augšāmcēlies, gaismu pasludinās
Saviem ļaudīm un tiem pagāniem." 24 Un kad viņš
tā aizbildinājās, tad Festus sacīja ar skaņu balsi:
"Pāvil, tu esi traks, tā lielā rakstu zināšana tevi
padara traku." 25 Bet tas sacīja: "Es neesmu vis
traks, viscienīgais Festu, bet es runāju patiesīgus
un prātīgus vārdus. 26 Jo par šīm lietām ķēniņš
zina, uz ko es arī droši runāju. Jo es neticu, ka kāda
no šīm lietām viņam ir paslēpta; jo tas nav kaktā
noticis. 27 Vai tu, ķēniņ Agrippa, tiem praviešiem
tici? Es zinu, ka tu tici!" 28 Bet Agrippa sacīja uz
Pāvilu: "Daudz netrūkst, tu mani pārrunā, ka es
palieku par Kristus mācekli." 29 Bet Pāvils sacīja:
"Es no Dieva vēlētos, lai trūkst maz vai daudz,
ka ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird,
tādi top, kāds es esmu, bez šīm saitēm vien." 30
Un kad viņš to runāja, tad ķēniņš cēlās un zemes
valdītājs un Berniķe un kas pie tiem sēdēja. 31
Un aizgājuši tie runāja savā starpā sacīdami: "Šis
cilvēks neko nedara, ar ko viņš nāvi vai saites
pelna." 32 Un Agrippa sacīja uz Festu: "Šo cilvēku
varētu palaist, kad tas ķeizaru nebūtu piesaucis."

27 Un kad tas bija nospriests, ka mums bija
pārcelties uz Itāliju, tad tie Pāvilu un kādus
citus cietumniekus nodeva vienam karakapteinim,
ar vārdu Julijus, no ķeizara karoga. 2 Un vienā
Adramitijas laivā kāpuši, mēs gribējām Āzijas
pilsētām iet garām, un aizcēlāmies, un Aristarks,
tas Maķedonietis no Tesalonikas, bija mums līdz.
3 Un otrā dienā mēs laidām malā pie Sidonas.
Un Julijus laipnīgi pret Pāvilu turēdamies atļāva
pie tiem draugiem iet, ka tas no tiem dabūtu
apgādāšanu. 4 Un mēs no turienes aizcēlušies
braucām apakš Kipras, jo vēji mums bija pretī. 5
Un gar Ķiliķiju un Pamfiliju pār jūru pārcēlušies
mēs nācām uz Miru Liķijas zemē. 6 Un tur tas
kapteinis atrada vienu laivu no Aleksandrijas, kas
gāja uz Itāliju, un lika mums tanī iekāpt. 7 Un
mēs kādas dienas lēni braukdami un ar mokām
pret Knidu nākuši, tāpēc ka vējš mūs nelaida,
braucām gar Krietu pret Salmoni. 8 Un ar mokām
tur garām braukuši mēs nācām kādā vietā, ko
sauc par krāšņu ostu, kur Laseas pilsēta bija tuvu.
9 Kad nu labs laiks bija pagājis un braukšana jau
bija bailīga, tāpēc ka arī gavēņu laiks jau bija pāri,
tad Pāvils tos pamācīja, 10 Uz tiem sacīdams:
"Vīri, es redzu, ka tā braukšana notiks ar grūtumu
un lielu postu, ne vien pie preces un laivas, bet
arī pie mūsu dzīvības." 11 Bet tas kapteinis vairāk
ticēja stūrmanim un kuģiniekam, nekā tam, ko

Pāvils sacīja. 12 Un kad tā mala nederēja, tur par
ziemu mist, tad tā lielā puse padomu deva, no
turienes aizcelties, vai nevarētu pie Feniķes kļūt,
un tur par ziemu palikt; tā ir osta iekš Krietas un
stāv pret dienvidu vēju un vakara vēju. 13 Un
kad dienvidu vējš lēni pūta, tad viņiem šķita, ka
savu nodomu panākuši, un enkurus uzvilkuši, tie
laida jo tuvu gar Krietu. 14 Bet neilgi pēc tam
viesuļa vējš, kas top saukts idus, pacēlās pret to
salu. 15 Un kad laiva tapa līdz aizrauta un nespēja
pret vēju turēties, tad mēs to padevām un tapām
nesti. 16 Un kad mēs pie vienas salas nācām, kas
Klauda top saukta, tad mēs tikko varējām mazo
laiviņu saturēt. 17 To tie uzvilkuši, ar virvēm to
laivu nostiprināja, un bīdamies, ka uz seklumu
neuzklīstu, zēģeli nolaida zemē un mētājās. 18
Un kad vētrā ļoti tapām mētāti, tad otrā dienā
sāka lādiņu izmest. 19 Un trešā dienā mēs ar
savām pašu rokām laivas rīkus izmetām. 20 Un
kad kādas dienas ne saule, ne zvaigznes nespīdēja
un liela auka mūs spieda, tad visa glābšanas cerība
mums izzuda. 21 Un kad tie ilgi nebija ēduši,
Pāvils cēlās viņu vidū sacīdams: "Jums, ak vīri,
būtu pienācies man paklausīt un neaizbraukt
no Krietas un izsargāties no tāda grūtuma un
skādes. 22 Un tagad es jūs pamācu turēt drošu
prātu, jo nevienam no jums dzīvība nezudīs, bet
vien tā laiva. 23 Jo šinī naktī man piestājās viens
eņģelis no Tā Dieva, kam es piederu un kam es
arī kalpoju, 24 Sacīdams: "Nebīsties, Pāvil, tev
būs nākt ķeizara priekšā, un redzi Dievs tev visus
ir dāvinājis, kas līdz ar tevi ir laivā." 25 Tāpēc
turat drošu prātu, jūs vīri: jo es Dievam ticu, ka
tas tā notiks, kā man sacīts. 26 Bet mēs tapsim
izmesti pie kādas salas." 27 Kad nu tā četrpadsmitā
nakts bija nākusi, un mēs Adrijas jūrā tapām
mētāti ap nakts vidu, tad tie laivinieki bijās, ka
neuzdurtos uz kādu malu. 28 Un tie lodi izmeta un
atrada divdesmit asis, un maķenīt tālāk atkal lodi
izmetuši, atrada piecpadsmit asis. 29 Un bīdamies,
ka uz akmeņiem neuzklīstu, tie meta no laivas
pakaļgala četrus enkurus un vēlējās, ka gaisma
austu. 30 Bet kad tie laivinieki meklēja no laivas
bēgt un mazo laiviņu nolaida jūrā, melodami, ka
no priekšgala enkurus gribot nolaist, 31 Tad Pāvils
uz to kapteini un tiem karavīriem sacīja: "Ja šie
nepaliek laivā, tad jūs nevarat izglābties." 32 Tad
tie karavīri tās laiviņas virves nocirta un lika tai
nokrist. 33 Un kamēr gaisma ausa, Pāvils visus
lūdza, lai barības pabauda, sacīdams: "Šodien ir
tā četrpadsmitā diena, ka jūs gaidīdami paliekat
neēduši un nekā neesat baudījuši. 34 Tādēļ es
jūs pamācu, barību ņemt; jo tas jums pašiem
būs par labu; jo nevienam no jums ne mats no
galvas nekritīs." 35 Un to sacījis un maizi ņēmis,
viņš Dievam pateicās visu priekšā un to pārlauzis
iesāka ēst. 36 Un visi iedrošināti ņēma arī barību.
37 Un mēs tanī laivā pavisam bijām divsimt un
septiņdesmit un sešas dvēseles. 38 Un paēduši tie
laivu atviegloja, labību jūrā izmezdami. 39 Un kad
gaisma ausa, tie to zemi nepazina, bet ieraudzīja
vienu jūras līci, kura malā tie laivu gribēja pielaist,
ja tik varētu. 40 Un tie enkurus nocirtuši palaida
jūrā un turklāt stūra saites atraisījuši un zēģeli pa
vējam pacēluši dzinās pie malas. 41 Bet tie noklīda
tādā vietā, kur uz abējām pusēm bija jūra, un laiva
dauzījās, un priekšgals uzgāja uz sēkli un palika
nekustināms, un pakaļgals tapa sadauzīts no viļņu
varas. 42 Tad to karavīru padoms bija, tos saistītos
nokaut, lai neviens izpeldēdams neizbēgtu. 43
Bet tas kapteinis, gribēdams Pāvilu izglābt, viņu
padomam turējās pretī un pavēlēja tiem, kas
varēja peldēt, papriekš ūdenī ielaisties un malā
iet, 44 Un tiem citiem, vai uz galdiem, vai uz
kādiem laivas gabaliem; un tā notika, ka visi
izglābās un tika malā.

28 Un kad tie bija izglābti, tad tie dabūja zināt,
ka tā sala tapa saukta Melite. 2 Un tie salas
ļaudis mums parādīja lielu laipnību; jo tie uguni
uzkūruši mūs visus uzņēma, tā lietus dēļ kas bija
sācis līt, un tā aukstuma dēļ. 3 Un kad Pāvils kādu
žagaru nastiņu bija salasījis un pie uguns pielicis,
tad viena odze no tā karstuma izlīda un ap viņa
roku aptinās. 4 Un kad tie salas ļaudis to tārpu
redzēja pie viņa rokas karājamies, tad tie sacīja
savā starpā: šis cilvēks tiešām ir slepkava, kam
no jūras izglābtam atriebšana neļauj dzīvot. 5
Bet viņš to tārpu nokratīja ugunī un neko ļauna
necieta. 6 Un tie gaidīja, ka tas uztūktu, vai
piepeši nomiris pakristu; bet kad tie ilgi bija
gaidījuši un redzēja, ka nekāds ļaunums viņam
nenotika, tad tiem citas domas nāca, un tie sacīja,
viņu esam dievu. 7 Un ap to pašu vietu tam
salas virsniekam, ar vārdu Publijus, bija muiža;
tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni kopa. 8
Un notikās, ka Publijus tēvs ar drudzi un ar
asins sērgu sirga; pie tā Pāvils iegāja un Dievu
pielūdzis rokas tam uzlika un to darīja veselu.
9 Kad nu tas bija noticis, tad arī tie citi atnāca,
kam tanī salā bija sērgas, un tapa dziedināti. 10
Tie arīdzan mūs ar lielu godu pagodināja, un kad
mēs aizcēlāmies, tie deva, ko mums vajadzēja.
11 Un pēc trim mēnešiem aizcēlāmies ar laivu,
kas bija no Aleksandrijas un tanī salā pa ziemu
bija mitusi, un kam par zīmi bija dvīņi. 12 Un
uz Sirakuzu nākuši, mēs tur palikām trīs dienas.

13 No turienes atkal aizcēlušies, mēs nācām uz
Reģiu; un kad pēc vienas dienas dienasvidus vējš
cēlās, tad nācām otrā dienā uz Puteoliem. 14
Tur mēs atradām brāļus un no tiem tapām lūgti,
septiņas dienas pie tiem palikt, un tā mēs nācām
uz Romu. 15 Un no turienes tie brāļi, par mums
dzirdējuši, izgāja mums pretī līdz Appijus tirgum
un TriTabernām; tos redzēdams, Pāvils Dievam
pateicās un ņēmās drošu prātu. 16 Un kad mēs
nācām uz Romu, tad tas kapteinis tos saistītos
nodeva tam karavaldniekam, bet Pāvilam vaļa
tapa dota, savrup palikt ar kādu karavīru, kas viņu
sargāja. 17 Un notikās pēc trim dienām, ka Pāvils
Jūdu priekšniekus saaicināja. Un kad tie bija kopā
sanākuši, viņš uz tiem sacīja: 'Vīri, brāļi, es neko
neesmu darījis ne pret šiem ļaudīm, ne pret tēvu
ieradumiem un tomēr saistīts no Jeruzālemes
esmu nodots Romiešu rokās. 18 Tie izjautājuši
gribēja mani atlaist, tādēļ ka nekādas nāves vainas
pie manis nebija. 19 Bet kad tie Jūdi pretī runāja,
tad tapu spiests, ķeizaru piesaukt, tomēr ne tā, ka
man būtu ko sūdzēt pret savu tautu. 20 Tad nu šās
lietas dēļ es jūs esmu lūdzis, ka dabūtu jūs redzēt
un ar jums runāt. Jo Israēla cerības dēļ es ar šīm
ķēdēm esmu saistīts." 21 Bet tie uz viņu sacīja:
"Mēs neesam nedz grāmatas par tevi no Jūdu
zemes dabūjuši, nedz arī kāds no tiem atnākušiem
brāļiem par tevi ko ļauna ir sludinājis jeb runājis.
22 Tomēr mēs gribam no tevis dzirdēt, ko tu domā;
jo no šās draudzes mums ir zināms, ka tai visās
malās top pretī runāts." 23 Un kad tie viņam
vienu dienu bija nolikuši, tad daudzi nāca pie viņa
mājas vietā; tiem viņš Dieva valstību apliecināja
un izstāstīja, tos pārliecinādams par Jēzu no rīta
agri līdz vakaram. 24 Un citi gan tapa pārliecināti
caur to, ko viņš sacīja, bet citi neticēja. 25 Un
nebūdami savā starpā vienprātīgi, tie aizgāja, kad
Pāvils to vienu vārdu bija sacījis: "Tas Svētais
Gars gan labi caur pravieti Jesaju ir runājis uz
mūsu tēviem, 26 Sacīdams: "Noej pie šiem ļaudīm
un saki: ar ausīm jūs dzirdēsiet un nesapratīsiet,
un redzēdami jūs redzēsiet un nenomanīsiet. 27
Jo šo ļaužu sirds ir tapusi cieta, un ar ausīm tie
grūti dzird un snauž ar savām acīm, ka tie ar
acīm neredz un ar sirdi nesaprot un neatgriežas,
ka Es tos dziedinātu." 28 Tad nu jums būs zināt,
ka pagāniem Dieva pestīšana ir sūtīta, un tie to
dzirdēs." 29 Un kad viņš to bija sacījis, tad tie Jūdi
aizgāja, savā starpā daudz apjautādamies. 30 Un
Pāvils palika divus gadus savā īpaši īrētā mājas
vietā, un visus pieņēma, kas pie viņa nāca, 31
Dieva valstību sludinādams un par To Kungu Jēzu
Kristu mācīdams ar visu drošību bez aizliegšanas.

Pāvilavēstulē Romiešiem

1 Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli,
izvēlēts, sludināt Dieva evaņģēliju, **2** Ko Viņš
papriekš caur Saviem praviešiem svētos rakstos
apsolījis, **3** Par Savu Dēlu, (kas pēc miesas ir
cēlies no Dāvida sēklas. **4** Un pēc tā svētīšanas
Gara caur augšāmcelšanos no miroņiem spēkā
ir parādīts Dieva dēls), par Jēzu Kristu, mūsu
Kungu, **5** Caur ko mēs esam dabūjuši žēlastību un
apustuļa amatu, lai ticībai paklausa Viņa Vārda
labad visi pagāni, **6** Kuru starpā arī jūs esat
Jēzus Kristus aicinātie, - **7** Visiem Dieva mīļiem,
tiem aicinātiem svētiem Romā: žēlastība jums un
miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus
Kristus. **8** Papriekš es savam Dievam pateicos
caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība
top teikta visā pasaulē. **9** Jo Dievs, kam es savā
garā kalpoju, Viņa Dēla evaņģēliju sludinādams, ir
mans liecinieks, ka es bez mitēšanās jūs pieminu,
10 Allažiņ savās lūgšanās lūgdams, lai jel kādu reiz
ceļš man izdotos pēc Dieva prāta pie jums nākt.
11 Jo es ilgojos jūs redzēt, lai jums iedotu kādu
garīgu dāvanu, ka jūs topat stiprināti: **12** Tas ir,
ka es līdz ar jums taptu iepriecināts caur mūsu
abēju, tā jūsu kā manu ticību. **13** Bet es jums,
brāļi, negribu slēpt, ka daudzreiz esmu apņēmies
pie jums nākt (un līdz šim esmu aizkavēts), lai es
arī pie jums kādu augli dabūtu, kā pie tiem citiem
pagāniem. **14** Jo es esmu parādnieks Grieķiem
un barbariem, gudriem un negudriem. **15** Tādēļ
no savas puses esmu gatavs, arī jums, kas esat
Romā, evaņģēliju sludināt. **16** Jo es nekaunos
Kristus evaņģēlija dēļ; jo tas ir Dieva spēks par
pestīšanu ikvienam, kas tic, papriekš Jūdam un
arī Grieķim. **17** Jo Dieva taisnība iekš tā parādās
no ticības uz ticību. Itin kā ir rakstīts: taisnais
dzīvos no ticības. **18** Jo Dieva dusmība no debesīm
parādās pār ikvienu bezdievību un netaisnību pie
cilvēkiem, kas patiesību netaisnībā aiztur. **19** Jo Tā
Dieva atzīšana tiem ir zināma, jo Dievs tiem to ir
zināmu darījis. **20** Jo Viņa neredzamā būšana no
pasaules radīšanas pie tiem darbiem top nomanīta
un ieraudzīta, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa
dievība, tā ka tie nevar aizbildināties. **(aïdios g126)**
21 Tāpēc ka tie Dievu atzīdami, to kā Dievu nav
godājuši nedz Viņam pateikušies, bet savās domās
nelieši tapuši un viņu neprātīgā sirds ir aptumšota.
22 Teikdamies gudri esoši, tie palikuši par ģeķiem,
23 Un ir apmainījuši tā neiznīcīgā Dieva godību par
ģīmi, kas līdzīgs nīcīgam cilvēkam un putniem un
četrkājīgiem lopiem un tārpiem. **24** Tāpēc Dievs tos
arī nodevis viņu siržu kārībās uz nešķīstību, savas
miesas sagānīt savā starpā. **25** Dieva patiesību
tie ir pārvērtuši melos un radītas lietas lielākā
godā turējuši un tām vairāk kalpojuši nekā tam
Radītājam, kas ir augsti teicams mūžīgi! Āmen.
(aiōn g165) **26** Tāpēc Dievs tos ir nodevis negodīgās
kārībās; jo viņu sievieši to sadzīvi, kas pēc dabas,
ir pārvērtuši par tādu, kas ir pret dabu. **27**
Tāpat arīdzan tie vīrieši ir atstājuši to sadzīvi ar
sievieti, kas pēc dabas, un savā kārībā cits uz citu
iekarsušies, un vīrieši ar vīriešiem bezkaunību
dzinuši un savas nomaldīšanās pienākamo algu
pie sev pašiem dabūjuši. **28** Un kā tie nav
cienījuši Dievu turēt atzīšanā, tā Dievs tos
ir nodevis pārvērstam prātam, to darīt, kas
neklājās, **29** Piepildītus ar visādu netaisnību,
maucību, blēdību, mantas kārību, niknumu, pilnus
skaudības, slepkavības, ķildu, viltības, netiklības,
30 Mēlnešus, apmelotājus, Dievam negantus, varas
darītājus, lepnus, lielīgus, ļaunuma izgudrotājus,
vecākiem nepaklausīgus, **31** Neprātīgus, derības
pārkāpējus, cietsirdīgus, nesaderīgus, nežēlīgus;
32 Kas zinādami to Dieva likumu, ka tie, kas tādas
lietas dara, nāvi pelna, nevien tādas lietas dara,
bet arī labu prātu tur pie tiem, kas tā dara.

2 Tāpēc tu, ak cilvēks, esi neaizbildinājams,
ikviens, kas tiesā; jo kurā lietā tu otru tiesā, tu
pats sevi notiesā, jo tu tās pašas lietas dari, tu
tiesātājs. **2** Bet mēs zinām, ka Dieva sodība tiem
tiešām uzies, kas tādas lietas dara. **3** Bet vai tu,
ak cilvēks, gan domā, ka tu izbēgsi Dieva sodībai,
tos tiesādams, kas tādas lietas dara, un pats tās
darīdams? **4** Jeb vai tu nicini Viņa laipnības un
pacietības un lēnprātības bagātību, nezinādams,
ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos no
grēkiem? **5** Bet tu pēc savas cietas un neatgriezīgas
sirds sev pašam krājies par mantu dusmību
uz dusmības dienu, kad Dievs parādīs taisnu
spriedumu, **6** Kas ikvienam atmaksās pēc viņa
darbiem: **7** Tiem, kas pastāvīgi labā darbā godu
un slavu un neiznīcību meklē - mūžīgu dzīvošanu;
(aiōnios g166) **8** Bet tiem, kas ir rējēji un nepaklausa
patiesībai, bet paklausa netaisnībai - dusmību
un bardzību. **9** Bēdas un izbailes ikkatrai cilvēka
dvēselei, kas ļaunu dara, papriekš Jūdam un arī
Grieķim; **10** Bet gods un slava un miers ikkatram,
kas labu dara, papriekš Jūdam un arī Grieķim.
11 Jo Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. **12** Jo kas bez
bauslības grēkojuši, tie arī bez bauslības pazudīs;
un kas apakš bauslības grēkojuši, tie pēc bauslības
taps tiesāti - **13** (Jo ne bauslības klausītāji Dieva
priekšā taisni, bet bauslības darītāji taps taisnoti.

14 Jo ja tie pagāni, kam bauslības nav, no savas
dabas dara pēc bauslības, tad šie, kam bauslības
nav, paši sev ir par bauslību. 15 Tie tad parāda,
bauslības darbu esam ierakstītu viņu sirdīs caur
to, ka viņu zināma sirds tiem liecību dod, un tās
domas savā starpā vai apsūdzēs, vai arī aizbildinās,
) - 16 Tanī dienā, kad Dievs cilvēku noslēpumus
tiesās pēc mana evaņģēlija caur Jēzu Kristu. 17
Raugi, tu saucies Jūds un paļaujies uz bauslību
un lielies ar Dievu 18 Un zini Viņa prātu, un
bauslībā mācīts izšķīri, kas labs un kas ļauns; 19
Un tu ņemies akliem būt vadonis un gaišums tiem,
kas ir tumsībā, 20 Neprātīgiem pamācītājs un
nejēgām mācītājs, kam ir atzīšanas un patiesības
raksts bauslībā. 21 Tad nu citu mācīdams pats sevi
nemāci. Tu sludini, ka nebūs zagt, pats zodz. 22
Tu saki, ka nebūs laulību pārkāpt, pats laulību
pārkāpi. Tu elkadievus turi negantus, pats esi
svētuma laupītājs. 23 Tu lielies ar bauslību, pats
Dievu pulgo caur bauslības pārkāpšanu. 24 Jo
Dieva vārds jūsu dēļ top zaimots pagānu starpā,
itin kā ir rakstīts. 25 Jo apgraizīšana gan ir derīga,
ja tu bauslību dari; bet ja esi bauslības pārkāpējs,
tad tavs apgraizījums ir tapis par priekšādu. 26 Ja
nu priekšāda bauslības likumus tur, vai tad viņu
priekšāda netaps turēta par apgraizījumu? 27 Un
tad tā priekšāda, kas no dabas tāda ir un bauslību
tur, tiesās tevi, kas pie raksta un apgraizīšanas
esi bauslības pārkāpējs. 28 Jo tas nav Jūds, kas
no ārienes tāds ir; nedz tā ir apgraizīšana, kas
no ārienes pie miesas. 29 Bet tas ir Jūds, kas no
iekšienes tāds, un tā ir sirds apgraizīšana, kas garā
un ne rakstā; tam ir teikšana ne no cilvēkiem, bet
no Dieva.

3 Kas tad nu Jūdam ir pārāki, jeb kāds ir tas
apgraizīšanas labums? 2 Visādi liels! Jo pirmā
kārtā Dieva vārdi tiem ir uzticēti. 3 Jo kas par
to, ja kādi nav ticējuši? Vai viņu neticība Dieva
uzticību iznīcinās? 4 Nemaz ne! Bet lai tā paliek,
ka Dievs ir taisns un ikkatrs cilvēks melkulis,
itin kā ir rakstīts: "Ka Tu palieci taisns Savos
vārdos un uzvari, kad Tu topi tiesāts." 5 Kad nu
mūsu netaisnība Dieva taisnību apstiprina, ko lai
sakām? Vai tad Dievs nav netaisns, kad Viņš soda?
To runāju, kā cilvēki mēdz runāt. 6 Nemaz ne! Jo
kā tad Dievs pasauli tiesās? 7 Jo ja Dieva patiesība
caur maniem meliem ir vairojusies Viņam par
godu, ko tad es vēl kā grēcinieks topu tiesāts? 8
Un kam mēs nesakām, itin kā topam zaimoti, un
itin kā daži teic, mūs sakām: darīsim ļaunu, lai
nāk labums? Tādiem sods pēc taisnības notiks.
9 Ko tad nu? Vai mēs esam labāki? Nemaz ne.
Jo mēs jau pirmāk esam rādījuši, gan Jūdus, gan
Grieķus, visus esam apakš grēka. 10 Itin kā stāv
rakstīts: nav neviena taisna, it neviena, 11 Nav
neviena prātīga, nav neviena, kas Dievu meklē.
12 Visi ir atkāpušies un kopā tapuši nelieši, nav
neviena, kas labu dara, it neviena. 13 Viņu rīkle
ir atvērts kaps; ar savām mēlēm tie viltību dara:
odžu dzelonis ir apakš viņu lūpām; 14 Viņu mute
ir lāstu un rūgtuma pilna. 15 Viņu kājas ir čaklas
izliet asinis. 16 Posts un sirdēsti ir pa viņu ceļiem,
17 Un miera ceļu tie nezin. 18 Dieva bijāšanas nav
priekš viņu acīm. 19 Bet mēs zinām, ka bauslība
visu, ko tā saka, to tā runā uz tiem, kas ir apakš
bauslības, lai ikviena mute top aizbāzta, un visa
pasaule ir noziedzīga Dieva priekšā. 20 Tādēļ no
bauslības darbiem neviena miesa netaps taisnota
Viņa priekšā; jo caur bauslību nāk grēku atzīšana.
21 Bet Dieva taisnība, kas no bauslības un no
praviešiem ir apliecināta, tagad ir tapusi zināma
bez bauslības, 22 Tā Dieva taisnība caur ticību uz
Jēzu Kristu priekš visiem un pie visiem, kas tic; jo
tur nav nekādas starpības. 23 Jo visi ir grēkojuši,
un tiem trūkst teikšanas Dieva priekšā, 24 Un
top taisnoti bez nopelna no Viņa žēlastības caur
to atpirkšanu, kas notikusi caur Kristu Jēzu. 25
To Dievs ir nolicis par salīdzināšanu, caur ticību
iekš Viņa asinīm, ka tas Savu taisnību parādītu,
pamezdams tos priekšlaikā darītos grēkus 26
Iekš dievišķas paciešanas, ka Tas Savu taisnību
parādītu šinī laikā: Sevi esam taisnu, un taisnu
darām to, kas ir no Jēzus ticības. 27 Kur nu ir
tā lielīšanās? Tā ir zudusi. Caur kuru bauslību?
Vai caur darbu bauslību? Nē! Bet caur ticības
bauslību. 28 Tad nu mēs turam, ka cilvēks top
taisnots caur ticību bez bauslības darbiem. 29 Jeb
vai Dievs tikai Jūdu Dievs? Vai nav arī pagānu
Dievs? Tiešām arī pagānu. 30 Jo viens Dievs ir, kas
taisno apgraizījumu no ticības un priekšādu caur
ticību. 31 Vai tad nu mēs bauslību iznīcinām caur
ticību? Nemaz! Bet mēs bauslību apstiprinām.

4 Ko nu lai sakām, ka mūsu vectēvs Ābrahāms
ir dabūjis pēc miesas? 2 Jo ja Ābrahāms caur
darbiem ir taisnots, tad tam ir gan slava, bet ne pie
Dieva. 3 Jo ko tas raksts saka? Ābrahāms Dievam
ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību.
4 Bet tam darba darītājam alga netop pielīdzināta
pēc žēlastības, bet pēc parāda. 5 Bet tam, kas nav
darba darītājs, bet tic uz To, kas bezdievīgo taisno,
tam ticība top pielīdzināta par taisnību. 6 Tā kā arī
Dāvids saka, to cilvēku esam svētīgu, kam Dievs
taisnību pielīdzina bez darbiem: 7 Svētīgi tie, kam
pārkāpumi piedoti un grēki apklāti; 8 Svētīgs
tas vīrs, kam Tas Kungs grēku nepielīdzina. 9

Vai nu šis labums atlec apgraizījumam vien, vai
arī priekšādai? Jo mēs sakām, ka Ābrahāmam
ticība ir pielīdzināta par taisnību. 10 Kā tad tā
viņam ir pielīdzināta? Vai iekš apgraizījuma, vai
iekš priekšādas? Ne iekš apgraizījuma, bet iekš
priekšādas. 11 Bet to apgraizīšanas zīmi viņš
dabūja par taisnības zieģeli tai ticībai, ko viņš vēl
priekšādā būdams turēja; ka tas būtu par tēvu
visiem, kas priekšādā būdami tic, lai ticība tiem
arīdzan taptu pielīdzināta par taisnību, 12 Un par
apgraizīšanas tēvu tiem, kas ne vien apgraizīti,
bet arī staigā tās ticības pēdās, kas mūsu tēvam
Ābrahāmam bija priekšādā. 13 Jo tā apsolīšana,
ka viņš būšot pasaules mantinieks, Ābrahāmam
jeb viņa sēklai nav notikusi caur bauslību, bet
caur ticības taisnību. 14 Jo ja tie bauslības ļaudis -
mantinieki, tad ticība ir veltīga un tā apsolīšana
iznīkusi. 15 Jo bauslība padara dusmību; jo kur
bauslības nav, tur arī nav pārkāpšanas. 16 Tāpēc
no ticības, lai ir pēc žēlastības; lai tā apsolīšana ir
pastāvīga visam dzimumam, ne vien tam, kas no
bauslības, bet arī tam, kas no Ābrahāma ticības.
Tas mums visiem ir tēvs, 17 (Kā ir rakstīts: daudz
tautām Es tevi esmu cēlis par tēvu,) Tā Dieva
priekšā, kam viņš ir ticējis, kas miroņus dara
dzīvus un sauc to, kas vēl nav, tā kā tas jau būtu.
18 Pret cerību viņš ir ticējis uz cerību, lai paliktu
par tēvu daudz tautām, pēc tā vārda: Tādam būs
būt tavam dzimumam. 19 Un viņš nepalika vājš
iekš ticības, nedz lūkoja uz savām izdēdējušām
miesām, tik ne simts gadus vecs būdams, nedz uz
Sāras izdēdējušām miesām. 20 Bet pie tās Dieva
apsolīšanas viņa prāts neticībā nešaubījās, bet
kļuva spēcīgs iekš ticības un Dievam deva godu,
21 Pilnā ticībā zinādams, ka Dievs to, ko Viņš
apsolījis, arī spēj darīt. 22 Tāpēc tas viņam arī
pielīdzināts par taisnību. 23 Bet tas ne vien viņa
dēļ ir rakstīts, ka tas viņam ir pielīdzināts, 24
Bet arī mūsu dēļ, kam tas tiks pielīdzināts, kad
ticam uz to, kas no miroņiem ir uzmodinājis mūsu
Kungu Jēzu, 25 Kas ir nodots mūsu grēku dēļ un
uzmodināts mūsu taisnošanas labad.

5 Tad nu mums no ticības taisnotiem miers ir
pie Dieva caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, 2 Caur
ko mēs ticībā esam dabūjuši arī pieiešanu pie tās
pašas žēlastības, kurā mēs stāvam, un lielāmies
ar to cerību uz Dieva godību. 3 Bet ne vien ar
to, bet mēs lielāmies arī ar bēdām, zinādami, ka
bēdas dara pacietību, 4 Un pacietība pastāvību,
un pastāvība cerību, 5 Un cerība nepamet kaunā;
jo Dieva mīlestība ir izlieta mūsu sirdīs caur To
Svēto Garu, kas mums ir dots. 6 Jo Kristus, kad
mēs vēl bijām vāji, par bezdievīgiem savā laikā ir
nomiris. 7 Jo neviens lēti nemirst par kādu taisnu;
par to, kas labs, gandrīz kāds varētu apņemties
mirt. 8 Bet Dievs Savu mīlestību uz mums parāda,
ka Kristus par mums ir nomiris, kad mēs vēl
bijām grēcinieki. 9 Tad nu mēs tagad caur Viņa
asinīm taisnoti jo vairāk caur Viņu tapsim glābti
no tās dusmības. 10 Jo ja mēs ienaidnieki būdami,
ar Dievu esam salīdzināti caur Viņa Dēla nāvi,
tad nu salīdzināti, mēs jo vairāk tapsim glābti
caur Viņa dzīvību. 11 Un ne vien tā, bet mēs
arī lielāmies ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu
Kristu, caur ko mēs tagad salīdzināšanu esam
dabūjuši. 12 Tādēļ itin kā caur vienu cilvēku grēks
ir ienācis pasaulē un caur grēku nāve, un tā nāve
pie visiem cilvēkiem ir caurspiedusies, tāpēc ka
visi ir grēkojuši; 13 Jo līdz bauslībai grēks gan
bija pasaulē; bet grēks netop pielīdzināts, kad
bauslības nav. 14 Tomēr nāve ir valdījusi no Ādama
līdz Mozum arī pār tiem, kas nebija grēkojuši tādā
pārkāpšanā kā Ādams, kas ir tā nākamā (Ādama)
priekšzīme. 15 Bet ne tāda, kāda tā apgrēkošanās,
arī tā žēlastība. Jo ja caur tā viena apgrēkošanos
daudzi ir miruši, tad daudz vairāk Dieva žēlastība
un dāvana caur Tā viena Cilvēka, Jēzus Kristus,
žēlastību pārpilnam ir nākusi pār daudziem. 16
Un ar to žēlastības dāvanu tas nav tā, kā ar tā
viena (cilvēka) grēku. Jo tas spriedums ir gan no
viena uz pazudināšanu; bet tā apžēlošana ir uz
taisnošanu no daudz grēkiem. 17 Jo ja caur tā
viena apgrēkošanos nāve ir valdījusi caur to vienu,
tad daudz vairāk tie, kas to žēlastības pilnību un
to taisnības dāvanu dabū, valdīs iekš dzīvības caur
To vienu Jēzu Kristu. 18 Tad nu itin kā caur viena
apgrēkošanos pazudināšana ir nākusi pār visiem
cilvēkiem, tāpat arī caur viena taisnību dzīvības
taisnošana nāk pār visiem cilvēkiem. 19 Jo itin
kā caur tā viena cilvēka nepaklausību daudzi ir
darīti par grēciniekiem, tāpat arīdzan caur tā
viena paklausību daudzi taps darīti par taisniem.
20 Bet bauslība pienākusi klāt, lai apgrēkošanās
vairotos; bet kur grēks ir vairojies, tur žēlastība
vēl vairāk ir vairojusies, 21 Lai, kā grēks ir valdījis
ar nāvi, tāpat arī žēlastība valda caur taisnību uz
mūžīgu dzīvošanu caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
(aiōnios g166)

6 Ko nu lai sakām? Vai mums grēkā būs palikt,
lai žēlastība vairojās? 2 Nemaz ne! Kā mēs, kas
grēkam esam miruši, iekš tā vēl gribētu dzīvot?
3 Jeb vai jūs nezināt, ka, cik no mums ir kristīti
uz Kristu Jēzu, tie uz Viņa nāvi ir kristīti? 4 Tad
nu mēs līdz ar Viņu caur kristību esam aprakti
nāvē, lai, kā Kristus ir uzmodināts no miroņiem
caur Tā Tēva godību, tāpat arī mēs staigājam

atjaunotā dzīvībā. 5 Jo ja mēs esam dēstīti līdzīgā
nāvē ar Viņu, tad arī augšāmcelšanā Viņam būsim
līdzīgi, 6 To zinādami, ka mūsu vecais cilvēks
līdz ir krustā sists, lai grēcīgā miesa iznīkst, ka
mēs grēkam vairs nekalpojam. 7 Jo, kas nomiris,
tas ir taisnots no grēka. 8 Bet ja mēs ar Kristu
esam miruši, tad ticam, ka ar Viņu arī dzīvosim, 9
Zinādami, ka Kristus no miroņiem uzmodināts
vairs nemirst; nāve pār Viņu vairs nevalda. 10 Jo
ko Viņš miris, to Viņš grēkam nomiris vienreiz;
bet ko Viņš dzīvo, to Viņš dzīvo Dievam. 11 Tāpat
turaties arī jūs, ka grēkam esat nomiruši, bet
dzīvojiet Dievam iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga.
12 Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamā miesā,
paklausīt viņas kārībām; 13 Nedz padodiet savus
locekļus grēkam par netaisnības ieročiem; bet
padodiet sevi pašus Dievam, tā kā no miroņiem
dzīvus, un savus locekļus Dievam par taisnības
ieročiem. 14 Jo grēks pār jums nevaldīs; jo jūs
neesat apakš bauslības, bet apakš žēlastības. 15 Ko
nu? Vai mums būs grēkot, tāpēc ka neesam apakš
bauslības, bet apakš žēlastības? Ne mūžam! 16 Vai
nezināt, ka jūs tam esat kalpi, kam padodaties
par kalpiem uz paklausību, paklausīdami, vai
grēkam uz nāvi, vai paklausībai uz taisnību? 17
Bet gods Dievam, ka jūs, kas bijuši grēka kalpi, no
sirds dziļuma esat palikuši paklausīgi tai mācības
priekšzīmei, uz ko esat nodoti, 18 Un atsvabināti
no grēka esat palikuši par kalpiem taisnībai. 19 Es
runāju cilvēcīgi jūsu miesas vājības dēļ; jo tā kā jūs
savus locekļus bijāt padevuši kalpot nešķīstībai un
netaisnībai uz netaisniem darbiem, tāpat padodiet
tagad savus locekļus, kalpot taisnībai uz svētiem
darbiem. 20 Jo kad jūs bijāt grēka kalpi, tad jūs
bijāt svabadi no taisnības. 21 Kāds auglis tad jums
to brīdi bija? Tāds, par ko jūs tagad kaunaties; jo
viņa gals ir nāve. 22 Bet tagad, kad jūs no grēka
esat atsvabināti un Dievam kalpojat, tad jums
ir savs auglis, ka paliekat svēti; bet tas gals ir
mūžīga dzīvošana. (aiōnios g166) 23 Jo grēka nopelns
ir nāve; bet Dieva dāvana ir mūžīga dzīvība iekš
Kristus Jēzus, mūsu Kunga. (aiōnios g166)

7 Jeb vai jūs nezināt, brāļi (jo es runāju ar tiem,
kas bauslību zin), ka bauslība valda pār cilvēku,
kamēr tas dzīvo? 2 Jo laulāta sieva caur bauslību
ir piesieta pie vīra, kamēr tas dzīvs; bet kad vīrs
miris, tad viņa ir atsvabināta no tā vīra bauslības.
3 Tad nu viņa taps saukta laulības pārkāpēja, kad
viņa, kamēr vīrs dzīvs, pie cita vīra turas; bet ja
vīrs miris, tad viņa ir svabada no tās bauslības, tā
ka viņa nav vis laulības pārkāpēja, kad viņa iet pie
cita vīra. 4 Tā, mani brāļi, arī jūs bauslībai esat
nonāvēti caur Kristus miesu, ka jums būs turēties
pie cita, pie Tā, kas no miroņiem ir uzmodināts,
lai Dievam augļus nesam. 5 Jo kad mēs miesā
bijām, tad grēku kārības caur bauslību mūsu
locekļos bija spēcīgas, nāvei augļus nest. 6 Bet
tagad mēs no tās bauslības, kur tapām turēti, esam
atsvabināti un tai nomiruši, tā ka mēs kalpojam
atjaunotā garā un ne vecā raksta būšanā. 7 Ko
nu lai sakām? Vai bauslība ir grēks? Nemaz ne!
Bet grēku es nepazinu kā vien caur bauslību.
Jo iekārošanu es nezinātu, ja bauslība nesacītu:
tev nebūs iekāroties. 8 Bet grēks, caur bausli
pamodināts, cēla iekš manis visādu iekārošanu.
Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs. 9 Un es citkārt
dzīvoju bez bauslības, bet kad bauslis nāca, tad
grēks palika dzīvs. 10 Bet es nomiru, un atradās, ka
tas bauslis man uz nāvi izdevās, kas man bija dots
uz dzīvību. 11 Jo grēks caur bausli pamodināts
mani ir pievīlis un caur to pašu nokāvis. 12 Tad
jau bauslība gan ir svēta, un bauslis gan ir svēts
un taisns un labs. 13 Vai tad tas, kas ir labs, man
palicis par nāvi? Nemaz ne! Bet grēks, - lai tas
parādītos kā grēks, kas caur to, kas labs, man
padara nāvi, lai grēks paliktu pārlieku grēcīgs
caur bausli. 14 Jo mēs zinām, ka bauslība ir garīga;
bet es esmu miesīgs, pārdots apakš grēka. 15 Jo
es nezinu, ko es daru; jo to es nedaru, ko gribu;
bet ko es ienīstu, to es daru. 16 Bet ja es daru, ko
negribu, tad es apliecināju, bauslību esam labu.
17 Bet tagad es vairs to nedaru, bet tas grēks,
kas iekš manis mīt. 18 Jo es zinu, ka iekš manis
(tas ir manā miesā) labums nemīt; jo gribēt gan
gribu labu darīt, bet spēt nespēju. 19 Jo to labu,
ko gribu, es nedaru; bet to ļaunu, ko negribu,
to es daru. 20 Bet ja es to daru, ko negribu, tad
es to vairs nedaru, bet tas grēks, kas iekš manis
mīt. 21 Tad nu šo likumu atrodu, ka man gribot
to labu darīt ļaunums pielīp. 22 Jo man ir labs
prāts pie Dieva bauslības pēc tā iekšējā cilvēka.
23 Bet es redzu citu bauslību savos locekļos pret
mana prāta bauslību karojam un mani gūstītu
novedam apakš grēka bauslības, kas ir manos
locekļos. 24 Es nabaga cilvēks, kas mani izraus no
šīs nāves miesas. 25 Es Dievam pateicos caur Jēzu
Kristu, mūsu Kungu. Tad nu es pats ar savu prātu
kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka
bauslībai.

8 Tad nu nav nekādas pazudināšanas tiem, kas
ir iekš Kristus Jēzus, kas nestaigā pēc miesas,
bet pēc Gara. 2 Jo tā dzīvības Gara bauslība iekš
Kristus Jēzus mani ir atsvabinājusi no grēka un
nāves bauslības. 3 Jo kad tas bauslībai nebija
iespējams, tāpēc ka tā caur miesu bija nespēcīga,
tad Dievs ir sūtījis Savu paša Dēlu grēcīgas miesas

līdzībā un grēka dēļ un grēku pazudinājis iekš
miesas, 4 Ka bauslības taisnība taptu piepildīta
iekš mums, kas nestaigājam pēc miesas, bet pēc
Gara. 5 Jo tie, kas ir pēc miesas, tie domā uz
to, kas patīk miesai; bet tie, kas pēc Gara, uz
to, kas patīk Garam. 6 Jo miesas prāts ir nāve;
un Gara prāts ir dzīvība un miers. 7 Tāpēc ka
miesas prāts ir naids pret Dievu; jo tas Dieva
bauslībai nepaklausa un arī nespēj. 8 Bet tie, kas
pēc miesas dzīvo, nevar Dievam patikt. 9 Bet jūs
nedzīvojiet pēc miesas, bet pēc Gara, ja tikai Dieva
Gars iekš jums mīt; bet ja kam Kristus Gara nav,
tas Viņam nepieder. 10 Bet ja Kristus ir iekš jums,
tad miesa gan ir nedzīva grēka dēļ, bet Tas Gars ir
dzīvība taisnības dēļ. 11 Bet ja Tā Gars, kas Jēzu ir
uzmodinājis no miroņiem, iekš jums mīt, tad Tas,
kas Kristu ir uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu
mirstamas miesas darīs dzīvas caur Savu Garu,
kas iekš jums mīt. 12 Tad nu mēs, brāļi, esam
parādnieki ne miesai, ka pēc miesas būtu jādzīvo.
13 Ja jūs pēc miesas dzīvojiet, tad jūs mirsiet, bet
ja jūs caur To Garu miesas darbošanās nonāvējat,
tad jūs dzīvosiet. 14 Jo cik no Dieva Gara top
vadīti, tie ir Dieva bērni. 15 Jo jūs neesat dabūjuši
kalpošanas garu, ka jums atkal jābīstas, bet jūs
esat dabūjuši dievbērnības Garu, caur ko mēs
saucam: Abba, Tēvs. 16 Tas Gars pats apliecina
līdz ar mūsu garu, ka esam Dieva bērni; 17 Bet ja
bērni, tad arī mantinieki, proti Dieva mantinieki
un Kristus līdzmantinieki, ja tikai līdz ciešam,
ka arī līdz topam pagodināti. 18 Jo es turu, ka
šī laika ciešanas neatsver to godību, kas mums
taps parādīta. 19 Jo tie radījumi ilgodamies gaida
uz Dieva bērnu parādīšanu. 20 Jo tie radījumi
ir padoti nīcībai, ne pēc savas gribēšanas, bet
Tā dēļ, kas tos tai ir padevis uz cerību, 21 Jo arī
tie radījumi paši taps atsvabināti no iznīcības
kalpošanas uz Dieva bērnu godības svabadību.
22 Jo mēs zinām, ka visi radījumi kopā nopūšās
un kopā mokās līdz šim. 23 Un ne vien tie, bet
arī mēs paši, kam Tā Gara pirmība ir, mēs paši
arīdzan nopūšamies pie sevis, gaidīdami uz to
bērnību, uz mūsu miesas atpestīšanu. 24 Jo cerībā
mēs esam pestīti. Bet cerība, kas ir redzama, nav
cerība; jo ko kas redz, kā tas to var cerēt? 25
Bet ja mēs ceram, ko neredzam, tad mēs uz to
gaidām ar paciešanu. 26 Tāpat arī Tas Gars mūsu
vājībai nāk palīgā; jo mēs nezinām, ko mums būs
lūgt, kā piederas, bet Tas Gars pats mūs aizstāv ar
neizrunājamām nopūtām. 27 Un Tas, kas sirdis
pārmeklē, zin, kas ir Tā Gara prāts, jo Tas pēc
Dieva prāta tos svētos aizstāv. 28 Un mēs zinām,
ka tiem, kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu,
tiem, kas pēc Viņa nodoma ir aicināti. 29 Jo kurus
Viņš paprieksš paredzējis, tos Viņš arī paprieksš ir
nolicis, lai Viņa Dēla ģīmim būtu līdzīgi, ka Tas
būtu tas pirmdzimtais starp daudz brāļiem. 30 Bet
kurus Viņš paprieksš nolicis, tos Viņš arī aicinājis;
un kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; un
kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis. 31
Ko lai nu par to sakām? Ja Dievs par mums, kas
būs pret mums? 32 Jo Viņš arī Savu paša Dēlu
nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā
Viņš mums ar To nedāvinās visas lietas? 33 Kas
apsūdzēs Dieva izredzētos? Dievs ir, kas taisno. 34
Kas pazudinās? Kristus ir nomiris, bet vēl vairāk,
Viņš arī uzmodināts; Viņš ir pie Dieva labās rokas,
Viņš mūs arī aizstāv. 35 Kas mūs šķirs no Kristus
mīlestības? Vai bēdas, vai bailība, vai vajāšana, vai
bads, vai plikums, vai liksta, vai zobens? 36 Tā
kā ir rakstīts: "Tevis dēļ mēs topam nāvēti augu
dienu; mēs esam turēti līdzi kaujamām avīm."
37 Bet visās šinīs lietās mēs pārpārim uzvaram
caur to, kas mūs ir mīlējis. 38 Jo es zinu tiešām,
ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne valdības, ne
spēki, ne klātbūdamas, ne nākamas lietas, 39 Ne
augstums, ne dziļums, nedz cita kāda radīta lieta
mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir iekš
Kristus Jēzus, mūsu Kunga.

9 Es patiesību saku iekš Kristus, es nemeloju, jo
mana sirdsapziņa man liecību dod iekš Svēta
Gara, 2 Ka man ir lielas skumjas un nemitīgas
sāpes manā sirdī. 3 Jo es būtu vēlējies pats būt
nolādēts no Kristus par maniem brāļiem, kas ir
mani radi pēc miesas; 4 Tie ir Israēlieši, tiem
pieder tā bērnība un tā godība un tās derības
un tā bauslība un Tā Dieva kalpošana un tās
apsolīšanas, 5 Tiem tie tēvi, no kuriem arī Kristus
pēc miesas; tas ir Dievs pār visiem, augsti teicams
mūžīgi. Āmen. (aiōn g165) 6 Tomēr ne tā, tā kā Dieva
vārds būtu pakritis; jo ne visi, kas no Israēla,
ir Israēls, 7 Nedz tie visi tādēļ bērni, ka tie ir
Ābrahāma dzimums, bet: "Iekš Īzaka tev dzimums
taps dēvēts." 8 Tas ir: ne tie miesas bērni ir Dieva
bērni, bet tie apsolīšanas bērni top turēti par
dzimumu. 9 Jo tas apsolīšanas vārds ir šis: ap
šo pašu laiku Es nākšu, tad Sārai būs dēls. 10
Un ne vien šī, bet arī Rebeka, kad bija grūta no
viena, no Īzaka, mūsu tēva - 11 Jo kad tie bērni vēl
nebija dzimuši, nedz darījuši ne laba ne ļauna, lai
Dieva nodoms, kā Viņš izredzējis, pastāvētu, ne
pēc darbiem, bet pēc Tā aicinātāja; 12 Tad viņai
kļuva sacīts: lielākais kalpos mazākajam; 13 Tā
kā ir rakstīts: Es Jēkabu esmu mīlējis un Ēsavu
ienīdējis. 14 Ko nu lai sakām? Vai netaisnība ir
pie Dieva? Nebūt ne! 15 Jo uz Mozu Viņš saka: Es

žēlošu, ko žēloju, un apžēlošos, par ko apžēlojos.
16 Tad nu tas nav ne no cilvēka gribēšanas, ne no
cilvēka skriešanas, bet no Dieva apžēlošanās. 17 Jo
tas raksts saka uz Faraonu: itin tāpēc Es tevi esmu
cēlis, ka Es pie tevis parādītu Savu spēku, un ka
Mans Vārds taptu pasludināts visā pasaulē. 18 Tad
nu Viņš apžēlojās, par ko Tas grib, un apcietina, ko
Tas grib. 19 Tu nu gan uz mani sacīsi: ko tad Viņš
vēl rāj? Jo kas Viņa prātam var pretī turēties?
20 Bet, ak cilvēciņ! Kas tu tāds esi, ka tu gribi ar
Dievu tiesāties? Vai kāds darbs uz savu meistaru
saka: kam tu mani tādu esi taisījis? 21 Vai tad
podniekam nav vara pār mālu, no tās pašas pītes
taisīt citu trauku godam un citu negodam? 22 Bet
nu Dievs, gribēdams dusmību parādīt un Savu
spēku zināmu darīt, ar lielu lēnprātību ir panesis
tos dusmības traukus, sataisītus uz pazušanu,
23 Un ka Tas Savas godības bagātību parādītu
pie tiem žēlastības traukiem, ko Viņš iepriekš
ir sataisījis uz godību. 24 Tādus Viņš arī mūs ir
aicinājis, ne vien no Jūdiem, bet arī no pagāniem.
25 Tā kā Viņš arī pie Hozejas saka: Es tos saukšu
par Saviem ļaudīm, kas Mani ļaudis nebija, un
par Savu mīļo, kas Man mīļa nebija; 26 Un notiks
tanī vietā, kur uz tiem tika sacīts: Jūs neesat Mani
ļaudis! Tur tie taps saukti Tā dzīvā Dieva bērni. 27
Un Jesaja izsauc pār Israēli: ja Israēla bērnu skaits
būtu kā jūras smiltis, tomēr tikai atlikums taps
izglābts. 28 Jo Viņš to vārdu piepilda un pasteidz
iekš taisnības; jo drīz Tas Kungs to vārdu izdarīs
virs zemes. 29 Un itin kā Jesaja ir papriekš sacījis:
ja Tas Kungs Cebaot mums nebūtu atlicinājis kādu
sēklu, tad mēs būtu palikuši tā kā Sodoma un
līdzīgi Gomorai. 30 Ko nu lai sakām? Ka pagāni, kas
pēc taisnības nedzinās, taisnību dabūjuši, proti to
taisnību no ticības; 31 Bet Israēls, pēc taisnības
bauslības dzīdamies, to taisnības bauslību nav
panācis. 32 Kādēļ? Tādēļ ka ne no ticības bet tā
kā no bauslības darbiem (to meklēja); jo tie ir
piedauzījušies pie tā piedauzīšanas akmens, 33 Itin
kā ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzīšanas
akmeni un apgrēcības klinti, un kas uz Viņu tic
nepaliks kaunā.

10 Brāļi, mana sirds vēlēšanās un Dieva lūgšana
par Israēla bērniem ir, ka tie tiek pestīti.
2 Jo es tiem liecību dodu, ka tie karsti dzenās
pēc Dieva, bet bez saprašanas. 3 Jo nepazīdami
Dieva taisnību un meklēdami uzcelt savu pašu
taisnību, tie Dieva taisnībai nav paklausījuši. 4 Jo
bauslības gals ir Kristus, par taisnību ikvienam,
kas tic. 5 Jo Mozus raksta par to taisnību, kas
nāk no bauslības: kurš cilvēks to dara, tas caur
to dzīvos. 6 Bet tā taisnība, kas no ticības, saka
tā: nesaki savā sirdī, kas uzkāps debesīs? Proti
Kristu novest zemē. 7 Jeb: kas nokāps bezdibenī?
Proti Kristu no miroņiem atvest. **(Abyssos g12)** 8
Bet ko tā saka? Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā
mutē un tavā sirdī: proti tas ticības vārds, ko
mēs pasludinājām. 9 Jo ja tu ar savu muti Jēzu
apliecināsi par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs
Viņu no miroņiem ir uzmodinājis, tad tu mūžīgi
dzīvosi. 10 Jo ar sirdi tic uz taisnību un ar muti
apliecina uz mūžīgu dzīvošanu. 11 Jo tas raksts
saka: neviens, kas uz Viņu tic, nepaliks kaunā.
12 Jo še nav starpības starp Jūdiem un Grieķiem,
jo Tas pats ir Kungs pār visiem, bagāts priekš
visiem, kas Viņu piesauc. 13 Jo ikviens, kas Tā
Kunga vārdu piesauks, taps izglābts. 14 Kā lai nu
To piesauc, uz ko nav ticējuši? Bet kā lai tic, par
ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird bez sludinātāja?
15 Bet kā lai sludina, ja netop sūtīti? Itin kā ir
rakstīts: cik jaukas ir to prieka vēstnešu kājas,
kas sludina mieru, kas sludina labumu. 16 Bet ne
visi tam evaņģēlijam bijuši paklausīgi; jo Jesaja
saka: Kungs, kas tic mūsu sludināšanai? 17 Tad
nu ticība ir no sludināšanas, un sludināšana caur
Dieva vārdu. 18 Bet es saku: vai tie nav dzirdējuši?
Tiešām, viņu skaņa ir izgājusi pa visu zemi, un
viņu vārdi līdz pasaules galam. 19 Bet es saku:
vai Israēls to nav sapratis? Jau Mozus saka: "Es
jūs kaitināt kaitināšu caur tautu, kas nav Mana,
caur ģeķīgu tautu Es jūs tirināt tirināšu." 20 Bet
Jesaja drīkst sacīt: "Es esmu atrasts no tiem, kas
Mani nav meklējuši, un esmu tiem parādījies, kas
pēc Manis nav vaicājuši." 21 Bet uz Israēli viņš
saka: "Augu dienu Savas rokas esmu izstiepis pār
ļaudīm, kas neklausa, bet runā pretī."

11 Tad nu es saku: vai Dievs Savus ļaudis ir
atmetis? Nemaz ne! Jo es arīdzan esmu
Israēlietis, no Ābrahāma dzimuma, no Benjamina
cilts. 2 Dievs nav vis atmetis Savu tautu, ko Viņš
papriekš ir izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, ko tas
raksts saka par Eliju, kā tas pie Dieva sūdz pret
Israēli sacīdams: 3 "Kungs, tie Tavus praviešus ir
nokāvuši un Tavus altārus apgāzuši, un es viens
esmu atlicis, un tie meklē manu dzīvību." 4 Bet
ko Dievs tam atbildēdams saka? "Es Sev esmu
atlicinājis septiņtūkstošus vīrus, kas ceļus nav
locījuši Baāla priekšā." 5 Tad nu arīdzan tāpat
šinī laikā viens atlikums pēc žēlīgas izredzēšanas
ir atlicis. 6 Bet ja tas ir caur žēlastību, tad tas
vairs nav darbu nopelns; citādi žēlastība nav vairs
žēlastība. Bet ja tas ir no darbiem, tad tā nav
žēlastība; citādi nopelns nav vairs nopelns. 7 Ko
tad nu? Ko Israēls meklē, to viņš nav dabūjis;

tie izredzētie gan to ir dabūjuši, bet tie citi ir
apcietinājušies, 8 Itin kā ir rakstīts: Dievs tiem ir
devis grūta miega garu, acis, ka tie neredz, un
ausis, ka tie nedzird, līdz šai dienai. 9 Un Dāvids
saka: lai viņu galds viņiem paliek par valgu, par
slazdu un par piedauzīšanu un par atmaksu! 10
Viņu acis lai top aptumšotas, ka neredz, un loki
viņu muguru vienmēr! 11 Tad nu es saku: vai viņi
tāpēc piedauzījušies, lai kristu? Nebūt ne! Bet
caur viņu kritumu pagāniem pestīšana notikusi,
viņiem par paskubināšanu, šiem dzīties pakaļ.
12 Bet, ja viņu kritums pasaulei ir bagātība un
viņu trūkums pagāniem bagātība, cik vairāk viņu
pilnums? 13 Jo es uz jums pagāniem runāju:
pagānu apustulis būdams, es savu amatu gribu
godāt, 14 Vai es jel tos, kas ir mana miesa, varētu
paskubināt un kādus no tiem izglābt. 15 Jo ja viņu
atmešana ir pasaules salīdzināšana, kas tad būs
viņu pieņemšana, ja ne dzīvība no miroņiem? 16
Un ja tie (mīklas) pirmaji ir svēti, tad arī (visa) tā
mīkla, un ja tā sakne svēta, tad arī tie zari. 17 Ja
nu kādi no tiem zariem ir nolauzti, un tu, meža
eļļas koks būdams, tiem esi uzpotēts un pie tā
eļļas koka saknes un taukuma daļu esi dabūjis,
18 Tad nelielies pret tiem zariem; bet ja tu pret
tiem lielīsies, tad zini: tu nenesi to sakni, bet tā
sakne nes tevi. 19 Tu nu sacīsi: tie zari ir nolauzti
ka es taptu iepotēts. 20 Gan labi; tie ir nolauzti
neticības dēļ, un tu stāvi caur ticību: nelielies,
bet bīsties! 21 Jo ja Dievs tos īstos zarus nav
saudzējis, tad Viņš tevi gan arī nesaudzēs! 22 Tad
redzi nu Dieva laipnību un bardzību! To bardzību
pie tiem, kas ir krituši, bet to laipnību pie tevis,
ja tu iekš tās laipnības paliksi; citādi tu arīdzan
tapsi izcirsts. 23 Un viņi, ja tie neticībā nepaliks,
arī taps iepotēti. Jo Dievs ir spēcīgs, viņus atkal
iepotēt. 24 Jo ja tu no tā eļļas koka, kas pēc savas
dabas mežā audzis, esi izcirsts un pret savu dabu
esi iepotēts labā eļļas kokā, cik vairāk tie, kas jau
pēc savas dabas tādi, savā paša eļļas kokā taps
iepotēti! 25 Jo es negribu, brāļi, jums slēpt šo
noslēpumu, (lai jūs neliekaties paši gudri esoši),
ka Israēlim pa daļai apcietināšana ir notikusi,
tiekams tas pagānu pilnums būs iegājis, 26 Un
tā viss Israēls taps izglābts, itin kā ir rakstīts:
Pestītājs nāks no Ciānas un nogriezīs bezdievīgo
būšanu no Jēkaba. 27 Un šī ir Mana derība ar
tiem, kad Es viņu grēkus atņemšu. 28 Tad pēc
evaņģēlija tie gan ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet
pēc tās izredzēšanas tie ir mīļi to tēvu dēļ. 29
Jo Dievam nav žēl Savu žēlastības dāvanu un
Savas aicināšanas. 30 Jo itin kā jūs arīdzan citkārt
Dievam bijāt neklausīgi, bet tagad caur viņu
neklausīšanu esat apžēloti, 31 Tāpat arī šie tagad
bijuši neklausīgi, lai caur to apžēlošanu, kas jums
ir notikusi, arī viņi top apžēloti. 32 Jo Dievs visus
ir saslēdzis nepaklausībā, ka lai Viņš par visiem
apžēlotos. (eleēsē g1653) 33 Ak Dieva bagātības un
gudrības un atzīšanas dziļums! Cik neizmanāmas
ir Viņa tiesas un neizdibinājami Viņa ceļi! 34
Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu? Jeb kas ir bijis
Viņam padoma devējs? 35 Jeb kas Viņam papriekš
devis, ka tam taptu atmaksāts? 36 Jo no Viņa un
caur Viņu un uz Viņu ir visas lietas. Viņam lai ir
gods mūžīgi! Āmen. (aiōn g165)

12 Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva
apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu
par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai
ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana. 2 Un nepaliekat
šai pasaulei līdzīgi, bet pārvēršaties, savā prātā
atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir tas
labais un patīkamais un pilnīgais Dieva prāts.
(aiōn g165) 3 Jo caur to žēlastību, kas man ir
dota, es ikvienam jūsu starpā saku, ka nevienam
nebūs pārgudram būt vairāk, nekā tam pieklājās
gudram būt; bet ka tam būs prātīgi gudram būt,
kā kuram Dievs ir izdalījis ticības mēru. 4 Jo itin
kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet visiem
tiem locekļiem nav vienāds darbs; 5 Tāpat mēs
daudzi esam viena miesa iekš Kristus, bet savā
starpā mēs esam cits cita locekļi. 6 Un mums ir
dažādas dāvanas pēc tās žēlastības, kas mums
dota. 7 Ja kam ir praviešu mācība, lai tā saietās
ar ticību; ja kam kāds amats, tas lai paliek tai
amatā; ja kas māca, tas lai paliek tai mācīšanā;
8 Ja kas pamāca, tas lai paliek tai pamācīšanā;
kas ko dod, lai to dara iekš vientiesības; kas
valda, lai to dara rūpīgi; kas apžēlojās, lai to dara
ar prieku. 9 Mīlestība lai ir bezviltīga; ienīstat
ļaunu, pieķeraties labam. 10 Lai brāļu mīlestība
jūsu starpā ir sirsnīga, un godu dodot nākat
viens otram pretī. 11 Neesiet kūtri iekš tā, kas
jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Tam
Kungam. 12 Esiet priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās,
pastāvīgi lūgšanās. 13 Nāciet palīgā tiem svētiem
viņu vajadzībās; dodiet labprāt mājas vietu. 14
Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nelādiet. 15
Līksmojaties ar līksmiem un raudiet ar tiem, kas
raud. 16 Esiet savā starpā vienprātīgi, nedzīdamies
pēc augstām lietām, bet turēdamies pazemīgi.
17 Neliekaties paši gudri esoši; neatmaksājiet
nevienam ļaunu ar ļaunu, turaties pa godam visu
cilvēku priekšā. 18 Ja tas var būt, no savas puses
turat mieru ar visiem cilvēkiem. 19 Neatriebjaties
paši, mīļie, bet dodiet vietu Dieva dusmībai. Jo ir
rakstīts: “Man pieder atriebšana! Es atmaksāšu,”

saka Tas Kungs. 20 Tad nu, ja tavs ienaidnieks ir
izsalcis, tad ēdini to; ja tas izslāpis, tad dzirdini to.
Jo to darīdams tu kvēlainas ogles sakrāsi uz viņa
galvu. 21 Ļaunums lai tevi neuzvar, bet uzvari tu
ļaunumu ar labumu.

13 Ikviens lai ir paklausīgs tām valdīšanām,
kam tā vara; jo nekādas valdīšanas nav kā
vien no Dieva, un kur valdīšanas ir, tur tās no
Dieva ir ieceltas. 2 Tad nu, kas valdīšanai turas
pretī, tas turas pretī Dieva likumam. Bet kas
pretī turas, tie dabūs savu sodu. 3 Jo valdnieki
nav bijājami labiem darbiem, bet ļauniem; ja
tu negribi no valdīšanas bīties, tad dari labu,
tad tev būs teikšana no viņas. 4 Jo tā ir Dieva
kalpone tev par labu; bet ja tu ļaunu dari, tad
bīsties, jo tā zobenu nenes velti, jo tā ir Dieva
kalpone, atriebēja ļaundarītājam par sodību. 5
Tāpēc vajag paklausīt ne vien sodības dēļ bet arī
zināmas sirds dēļ. 6 Tāpēc dodat arī meslus. Jo tie
ir Dieva sulaiņi, šo savu amatu kopdami. 7 Tad
nu dodiet ikvienam, kas tam nākas: meslus, kam
mesli nākas; muitu, kam muita nākas; bijāšanu,
kam bijāšana nākas; godu, kam gods nākas. 8
Neesiet nevienam neko parādā, kā vien, ka jūs
cits citu mīlat; jo kas otru mīl, tas bauslību ir
piepildījis. 9 Jo tas bauslis: tev nebūs laulību
pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev
nebūs nepatiesu liecību dot, tev nebūs iekārot, un
ja vēl ir cits bauslis, tas šinī vārdā top saņemts,
proti tanī: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi
pašu. 10 Mīlestība tuvākam ļauna nedara; tad
nu mīlestība ir bauslības piepildīšana. 11 Un to
dariet, zinādami to laiku, ka tagad mums ir tā
stunda celties no miega; jo tagad mūsu pestīšana
ir tuvāka, nekā kad mēs palikām ticīgi. 12 Nakts ir
pagājusi un diena tuvu nākusi, tad lai noliekam
tumsības darbus un lai apvelkam gaismas ieročus.
13 Lai tā kā dienā godīgi staigājam, ne rīšanā un
plītēšanā, ne izvirtībā un nešķīstībā, ne bāršanā
un ienaidībā. 14 Bet apvelciet To Kungu Jēzu
Kristu un nekopiet miesu uz kārībām.

14 Pieņemiet to, kas ir vājš ticībā, viņa prātu
nesajaukdami. 2 Jo cits tic, ka visu var ēst,
bet kas ir vājš, tas ēd dārza augļus. 3 Kas ēd, tas
lai nenicina to, kas neēd; un kas neēd, tas lai
netiesā to, kas ēd; jo Dievs viņu ir pieņēmis. 4 Kas
tu tāds esi, ka tu cita kalpu tiesā? Viņš stāv, vai
krīt savam paša Kungam; bet viņš taps pacelts, jo
Dievs ir spēcīgs, viņu pacelt. 5 Dažs cienī vienu
dienu vairāk nekā otru, bet dažs visas dienas
cienī vienādi; ikviens par to lai pats savā prātā
zinās. 6 Kas kādu dienu cienī, tas to cienī Tam
Kungam; un kas to dienu necienī, tas to necienī
Tam Kungam. Kas ēd, tas ēd Tam Kungam, jo
viņš pateicās Dievam; un kas neēd, tas neēd Tam
Kungam, un pateicās Dievam. 7 Jo neviens mūsu
starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst
sev pašam. 8 Jo kad dzīvojam, tad dzīvojam Tam
Kungam; kad mirstam, tad mirstam Tam Kungam.
Tāpēc vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam
Tam Kungam. 9 Jo tādēļ Kristus arī miris un
augšāmcēlies un atkal dzīvs tapis, ka tas būtu
Kungs pār mirušiem un dzīviem. 10 Bet tu, ko
tu tiesā savu brāli? Jeb arī tu, ko tu nicini savu
brāli? Jo mums visiem būs jāstājas priekš Kristus
11 Jo ir rakstīts: “Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Manā
priekšā visi ceļi locīsies, un ikviena mēle teiks
Dievu.” 12 Tad nu ikviens no mums pats par sevi
dos atbildēšanu Dievam. 13 Tāpēc lai mēs cits
citu vairs netiesājam, bet to tiesājiet jo vairāk, ka
neviens savam brālim neliek piedauzīties, nedz
tam dod apgrēcību. 14 Es zinu un atzīstu tiešām
iekš Tā Kunga Jēzus, ka neviena lieta no sevis nav
nešķīsta; bet tam vien, kas to par nešķīstu tura,
tam tā ir nešķīsta. 15 Bet ja tavs brālis ēdiena dēļ
noskumst, tad tu vairs nestaigā pēc mīlestības.
Nesamaitā ar savu ēdienu to, par ko Kristus ir
miris. 16 Tad nu lai jūsu labums netop zaimots,
17 Jo Dieva valstība nav ēdiens un dzēriens, bet
taisnība un miers un prieks iekš Svētā Gara. 18
Jo kas šinīs lietās Kristum kalpo, tas ir Dievam
patīkams un cilvēkiem pieņēmīgs. 19 Tādēļ lai
pēc tā dzenamies, kas der mieram un uztaisīšanai
jūsu starpā. 20 Neposti Dieva darbu ēdiena dēļ.
Visas lietas gan ir šķīstas, bet tās ir nelabas tam
cilvēkam, kas ēd un piedauzās. 21 Labāki ir, gaļas
neēst un vīna nedzert, nekā to darīt, pie kā tavs
brālis piedauzās, jeb apgrēcinājās, jeb (ticībā) top
vājš. 22 Ja tev ir ticība, tad lai tā ir tev pašam
Dieva priekšā. Svētīgs ir tas, kas sevi pašu netiesā
iekš tā, ko viņš tura par labu. 23 Bet kam ēdot
prāts šaubās, tas ir pazudināts, jo tas nenāk no
ticības; bet viss, kas nav no ticības, tas ir grēks.

15 Bet mums, kas esam stipri, pienākas panest
nestipro vājības un nevis sev pašiem būt
pa prātam. 2 Jo ikviens no mums lai savam
tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaisīšanu.
3 Jo arī Kristus nav Sev pašam bijis pa prātam,
bet kā stāv rakstīts: “Tavu nievātāju nievāšanas
Man ir uzkritušas.” 4 Jo viss, kas ir papriekš
rakstīts, tas mums papriekš rakstīts par mācību,
lai mums cerība būtu caur paciešanu un Dieva
rakstu iepriecināšanu. 5 Bet lai tas paciešanas un
iepriecināšanas Dievs jums dod vienādu prātu

jūsu starpā pēc Kristus Jēzus, 6 Ka jūs vienprātīgi
vienā mutē varat pagodināt Dievu un mūsu Kunga
Jēzus Kristus Tēvu. 7 Tāpēc uzņematies cits citu,
itin kā arī Kristus jūs ir uzņēmis Dievam par
godu. 8 Un es saku, ka Jēzus Kristus ir palicis
par apgraizīšanas kalpu Dieva patiesības labad,
ka Viņš apstiprinātu to tēvu apsolīšanas; 9 Un
ka pagāni Dievu slavētu par to žēlastību, tā kā ir
rakstīts: "Tāpēc es Tevi gribu teikt starp pagāniem
un Tavam vārdam dziedāt." 10 Un atkal tas saka:
"Priecājaties, jūs pagāni, līdz ar Viņa ļaudīm." 11
Un atkal: "Slavējat To Kungu, visi pagāni, un teiciet
Viņu, visas tautas." 12 Un atkal Jesaja saka: "Tur
būs Isajus sakne, un (Viņš) kas celsies valdīt pār
pagāniem; uz To pagāni cerēs." 13 Bet Tas cerības
Dievs lai jūs piepilda ar visu prieku un mieru
iekš ticības, ka varat būt bagāti iekš cerības caur
Svētā Gara spēku. 14 Tomēr, mani brāļi, es pats
arīdzan no jums gan zinu, ka arī jūs paši esat pilni
labprātības, piepildīti ar visu atzīšanu, ka jūs varat
cits citu paskubināt. 15 Bet vietām jums, mani
brāļi, drošāki esmu rakstījis, jums atgādinādams
caur to žēlastību, kas man ir dota no Dieva, 16
Lai es esmu Jēzus Kristus kalps pie pagāniem,
strādādams to svēto Dieva evaņģēlija darbu, lai
pagāni paliek par patīkamu upuri, kas svētīts caur
Svēto Garu 17 Tad nu man Dievam kalpojot ir ko
teikties iekš Kristus Jēzus. 18 Jo es neiedrošināšos
ko runāt, ko Kristus pagānu paklausības labad
caur mani nav strādājis ar vārdiem un darbiem,
19 Caur zīmju un brīnumu spēku, caur Dieva
Gara spēku, tā ka es Kristus evaņģēliju esmu
izpaudis no Jeruzālemes visapkārt līdz Illirijai, 20
Un tā no sirds darbojies, evaņģēliju pasludināt,
kur Kristus vārds vēl netapa piesaukts, ka es to
namu neuzceltu uz cita pamatu; 21 Bet itin kā ir
rakstīts: kam no tā nav sludināts, tie redzēs; un
kas nav dzirdējuši, tie dabūs zināt. 22 Tāpēc es arī
daudzreiz esmu aizkavēts pie jums nākt. 23 Bet
kad tagad šinīs zemēs man vairs nav vietas, un
man jau no daudz gadiem gribās pie jums nākt, 24
Tad es uz Spāniju iedams pie jums nākšu; jo es
ceru, ka pārstaigādams jūs redzēšu, un no jums uz
turieni tapšu pavadīts, kad es papriekš maķenīt
ar jums būšu papriecājies. 25 Bet tagad es eju uz
Jeruzālemi, tiem svētiem palīdzību nesdams. 26 Jo
Maķedonijai un Akajai ir paticis, kādas dāvanas
samest priekš tiem nabagiem, kas ir starp tiem
svētiem Jeruzālemē, 27 Jo tiem tā ir paticis; tie
ir arīdzan viņu parādnieki. Jo ja pagāni pie viņu
garīgām dāvanām daļu ir dabūjuši, tad arī šiem
pienākas ar tām laicīgām viņiem kalpot. 28 Tad to
pabeidzis un šo augli tiem apzieģelējis es noiešu
caur jums uz Spāniju. 29 Un es zinu, ka es pie
jums nākdams ar pilnu Kristus evaņģēlija svētību
nākšu. 30 Bet es jūs lūdzu, brāļi, caur mūsu Kungu
Jēzu Kristu un caur Tā Gara mīlestību, ka jūs līdz
ar mani cīnāties, par mani Dievu lūgdami, 31 Lai
es topu izglābts no tiem neticīgiem Jūdejā, un lai
šī mana kalpošana, kas Jeruzālemes labad notiek,
tiem svētiem būtu patīkama, 32 Ka es pēc Dieva
prāta ar prieku varu nākt pie jums un līdz ar jums
atspirdzinājos. 33 Un tas miera Dievs lai ir ar jums
visiem. Āmen.

16 Vēl es jums pavēlu Foibu, mūsu māsu, kas
ir draudzes kalpone Kenhrejā, 2 Ka jūs to
uzņemat iekš Tā Kunga, kā tiem svētiem pieklājās,
un tai palīdzat, kurā lietā tai ko no jums vajadzēs:
jo tā arīdzan palīdzīga bijusi daudziem, arī man
pašam. 3 Sveicinājiet Prisķilu un Aķilu, manus
darba biedrus iekš Kristus Jēzus; 4 Tie par manu
dzīvību ir nolikuši savu pašu kaklu, - tiem ne
vien es pateicos, bet arīdzan visas draudzes no
pagāniem; Nehem. 5 Arī to draudzi viņu namā.
Sveicinājiet Epenetu, manu mīļo, kas no Āzijas
tas pirmais pie Kristus ir griezies. 6 Sveicinājiet
Mariju, kas par mums daudz ir pūlējusies. 7
Sveicinājiet Androniku un Jūniju, manus radus
un cietuma biedrus, kas pie tiem apustuļiem ir
cienīti, un jau priekš manis ir bijuši iekš Kristus.
8 Sveicinājiet Ampliju, manu mīļo iekš Tā Kunga.
9 Sveicinājiet Urbanu, mūsu darba biedru iekš
Kristus un Staķiju, manu mīļo. 10 Sveicinājiet
Apellu, kas uzticīgs iekš Kristus; sveicinājiet
tos, kas ir no Aristobula saimes; 11 Sveicinājiet
Herodionu, manu radinieku. Sveicinājiet tos,
kas no Narkisa saimes ir iekš Tā Kunga. 12
Sveicinājiet Trivenu un Trivozu, kas strādā iekš
Tā Kunga. Sveicinājiet Perzidu, to mīļo, kas daudz
ir strādājusi iekš Tā Kunga. 13 Sveicinājiet Rufu,
to izredzēto iekš Tā Kunga, un viņa un manu māti.
14 Sveicinājiet Azinkritu un Flegontu, Ermani,
Patrobu, Ermeni un tos brāļus, kas pie tiem ir.
15 Sveicinājiet Filologu un Jūliju, Nereu un viņa
māsu un Olimpu un visus svētos, kas pie tiem
ir. 16 Sveicinājiet cits citu ar svētu skūpstīšanu.
Visas Kristus draudzes jūs sveicina. 17 Bet es jūs
pamācu, brāļi, sargājaties no tiem, kas šķelšanos
un apgrēcības ceļ pret to mācību, ko jūs esat
mācījušies, un atkāpjaties no tiem. 18 Jo tie tādi
nekalpo mūsu Kungam Jēzum Kristum, bet savam
pašu vēderam, un caur laipnīgām runām un
saldiem vārdiem tie pievīļ vientiesīgas sirdis. 19
Jo jūsu paklausība ir izpaudusies pie visiem, tāpēc
es par jums priecājos; bet es gribu, ka jūs esat
gudri uz labu, bet nejēgas uz ļaunu. 20 Bet tas

miera Dievs samīs sātanu apakš jūsu kājām īsā
laikā. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir
ar jums. Āmen. **21** Timotejs, mans darba biedrs,
un Lucijus un Jazons un Zozipaters, mani radi,
jūs sveicina. **22** Es, Tercijus, kas šo grāmatu esmu
rakstījis, jūs sveicinu iekš Tā Kunga. **23** Gajus,
mans un visas draudzes nama tēvs, jūs sveicina;
Erasts, pilsētas mantas valdnieks, un Kvartus, tas
brālis, jūs sveicina. **24** Mūsu Kunga Jēzus Kristus
žēlastība lai ir ar jums visiem. Āmen. **25** Bet
Tam, kas jūs spēj stiprināt pēc mana evaņģēlija
un Jēzus Kristus sludināšanas, pēc tā noslēpuma
parādīšanas, kas no mūžīgiem laikiem nav bijis
dzirdēts, **(aiōnios g166)** **26** Bet tagad zināms darīts
un caur praviešu rakstiem pēc tā mūžīgā Dieva
pavēlēšanas ir sludināts visiem pagāniem, lai
šie ticībai paklausa, **(aiōnios g166)** **27** Tam vienam
gudram Dievam lai ir gods mūžīgi caur Jēzu Kristu.
Āmen. **(aiōn g165)**

Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu aicināts par Jēzus
Kristus apustuli, un Sostens, tas brālis, **2**
Tai Dieva draudzei, kas ir Korintū, tiem iekš
Kristus Jēzus svētītiem, tiem aicinātiem svētiem,
un visiem, kas mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu
piesauc kaut kurā vietā, tā pie viņiem, kā pie
mums: **3** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva,
mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **4** Es
savam Dievam arvien pateicos par jums Dieva
žēlastības dēļ kas jums ir dota iekš Kristus Jēzus,
5 Ka jūs iekš Viņa bagāti esat darīti visās lietās,
ikvienā mācībā un ikvienā atzīšanā, **6** Tā kā
Kristus liecība ir apstiprināta jūsu starpā, **7** Un
ka nekādas dāvanas jums netrūkst, kas gaidāt uz
mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. **8** Tas jūs
arī apstiprinās līdz galam, ka esat bezvainīgi mūsu
Kunga Jēzus Kristus dienā. **9** Dievs ir uzticīgs, caur
ko jūs esat aicināti pie Viņa Dēla Jēzus Kristus,
mūsu Kunga, biedrības. **10** Bet es jūs pamācu,
brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu, lai
jums visiem ir vienāda valoda, un lai nav jūsu
starpā nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi
vienādā prātā un vienādā padomā. **11** Jo caur
tiem, kas ir Kloēs namā, man ir stāstīts par jums,
mani brāļi, ka jūsu starpā esot strīdi. **12** Bet
es runāju par to, ka ikviens no jums saka: es
esmu Pāvila, bet es Apollus, bet es Kefasa, bet
es Kristus māceklis. **13** Vai tad Kristus ir dalīts?
Vai Pāvils par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat
kristīti uz Pāvila vārdu? **14** Es Dievam pateicos,
ka es nevienu no jums neesmu kristījis, kā tikai
Krispu un Gaju, **15** Lai jel neviens nesaka, ka
esmu kristījis uz savu vārdu. **16** Bet arī Stefana
namu es esmu kristījis. Bez tiem nezinu, vai citu
kādu esmu kristījis. **17** Jo Kristus mani nav sūtījis
kristīt, bet evaņģēliju sludināt, ne ar gudriem
vārdiem, lai Kristus krusts netop iznīcināts. **18** Jo
tas vārds no tā krusta ir ģeķība tiem, kas pazūd,
bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.
19 Jo ir rakstīts: "Es samaitāšu gudrību gudriem
un iznīcināšu prātu prātīgiem." **20** Kur tie gudrie?
Kur tie rakstu mācītāji? Kur tie šī laika zinātnieki?
Vai šīs pasaules gudrību Dievs nav darījis par
ģeķību? **(aiōn g165)** **21** Jo kad pasaule caur savu
gudrību Dievu neatzina Dieva gudrībā, tad Dievam
ir paticis, caur ģeķīgu sludināšanu ticīgos darīt
svētus. **22** Jo Jūdi prasa zīmes un Grieķi meklē
gudrību. **23** Bet mēs sludinājam Kristu, To krustā
sisto, kas Jūdiem apgrēcība un Grieķiem ģeķība;
24 Bet tiem aicinātiem, tā Jūdiem kā Grieķiem,
mēs sludinājam Kristu kā Dieva spēku un Dieva
gudrību. **25** Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā
cilvēki, un Dieva nespēcība spēcīgāka nekā cilvēki.
26 Jo raugāt, brāļi, savu aicināšanu, ka nav daudz
gudru pēc miesas, ne daudz spēcīgu, ne daudz no
augstas dzimtas; **27** Bet kas ģeķīgs pasaulei, to
Dievs ir izredzējis, ka Viņš tos gudros liktu kaunā,
un kas nespēcīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, ka
Viņš tos spēcīgos liktu kaunā, **28** Un kas necienīgs
pasaulei un pulgots, un kas nav nekas, to Dievs
ir izredzējis, ka Viņš iznīcinātu to, kas ir kas, **29**
Lai neviena miesa Viņa priekšā nelielās. **30** Bet
no Viņa jūs esat iekš Kristus Jēzus, kas mums no
Dieva ir dots par gudrību un taisnību un svētu
darīšanu un pestīšanu. **31** Tā kā ir rakstīts: kas
lielās, lai lielās iekš Tā Kunga.

2 Un pie jums nākdams, brāļi, es nenācu ar
augstu valodu vai gudrību, jums Dieva liecību
pasludinādams. **2** Jo nedomāju, ka es jūsu starpā
ko zinot, kā vien Jēzu Kristu un To pašu krustā
sistu. **3** Un es biju pie jums vājībā un bijāšanā
un lielā drebēšanā. **4** Un mana valoda un mana
sludināšana nebija iekš mīkstiem cilvēku gudrības
vārdiem, bet iekš Gara un spēka parādīšanas, **5**
Lai jūsu ticība nebūtu iekš cilvēku gudrības, bet
iekš Dieva spēka. **6** Bet mēs sludinājam, kas gan
gudrība pie tiem pilnīgiem, bet kas nav gudrība
pie šīs pasaules, nedz pie šīs pasaules valdniekiem,
kas iznīkst; **(aiōn g165)** **7** Bet mēs sludinājam Dieva
gudrību noslēpumā, to apslēpto, ko Dievs priekš
pasaules laikiem ir nolēmis mums par godību.
(aiōn g165) **8** To neviens no šīs pasaules virsniekiem
nav atzinis; jo, ja tie To būtu atzinuši, tad tie To
godības Kungu nebūtu krustā situši. **(aiōn g165)** **9**
Bet itin kā ir rakstīts: Ko acs nav redzējusi, un auss
nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav
nācis, to Dievs ir sataisījis tiem, kas Viņu mīļo. **10**
Bet mums Dievs to ir parādījis caur Savu Garu; jo
Tas Gars izmana visas lietas, arī Dieva dziļumus.
11 Jo kurš cilvēks zin, kas ir iekš cilvēka, kā vien
cilvēka gars, kas iekš tā ir? Tāpat arīdzan neviens
nezin, kas ir iekš Dieva, kā vien Dieva Gars. **12**
Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to
Garu, kas ir no Dieva, lai zinām, ko Dievs mums ir
dāvinājis. **13** To mēs arī nerunājam ar vārdiem, ko
cilvēku gudrība māca, bet ar vārdiem, ko Svētais
Gars māca, garīgas lietas garīgi apspriezdami. **14**
Bet miesīgs cilvēks nesaņem, kas ir no Dieva Gara,
jo tas viņam ir ģeķība, un viņš to nevar saprast,
jo tas ir garīgi apspriežams. **15** Bet tas garīgais
cilvēks visas lietas prot apspriest, bet par viņu

neviens neprot spriest. 16 Jo kas ir atzinis Tā
Kunga prātu, ka tas Viņu pamācītu? Bet mums ir
Kristus prāts.

3 Un, brāļi, es nevarēju ar jums runāt kā ar
garīgiem, bet kā ar miesīgiem, kā ar nejēgām
iekš Kristus. 2 Es jūs esmu dzirdinājis ar pienu un
ne ar barību, jo jūs vēl nespējāt; bet arī tagad jūs
vēl nespējiet. 3 Jo jūs vēl esat miesīgi: jo kamēr
jūsu starpā ir ienaids un strīdus un šķelšanās, vai
jūs neesat miesīgi un vai nestaigājat pēc cilvēku
kārtas? 4 Jo kad cits saka: es turos pie Pāvila,
un cits: es pie Apollus, vai jūs neesat miesīgi? 5
Kas tad ir Pāvils, un kas ir Apollus? Tie ir kalpi
vien, caur kuriem jūs esat palikuši ticīgi, un tā, kā
Tas Kungs ikvienam ir devis. 6 Es esmu dēstījis,
Apollus ir slacinājis; bet Dievs ir audzinājis. 7 Tad
nu nedz tas dēstītājs ir kas, nedz tas slacinātājs,
bet Dievs, kas audzina. 8 Un tas dēstītājs un tas
slacinātājs ir vis viens; bet ikkatrs dabūs savu
īpašu algu, pēc sava īpaša darba. 9 Jo mēs esam
Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums,
Dieva ēka. 10 Pēc tās Dieva žēlastības, kas man ir
dota, es kā gudrs nama taisītājs esmu licis pamatu,
un cits uz tā uztaisa ēku; - bet ikvienam būs
pielūkot, kā viņš to ēku uztaisa. 11 Jo citu pamatu
neviens nevar likt pār to, kas ir likts, proti Jēzus,
Tas Kristus. 12 Bet, ja kas uz šo pamatu uzceļ
zeltu, sudrabu, dārgus akmeņus, kokus, sienu,
salmus, 13 Tad ikviena darbs taps redzams, jo tā
diena to atklās, - tāpēc, ka šī ugunī parādīsies;
un kāds ikkatra darbs ir, to uguns pārbaudīs. 14
Ja kāda darbs paliek, ko tas tur virsū uzcēlis, tas
dabūs algu. 15 Ja kāda darbs sadegs, tam būs
jācieš, bet viņš pats taps izglābts, tomēr kā caur
uguni. 16 Vai nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un
ka Dieva Gars iekš jums mājo? 17 Ja kas Dieva
namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir
svēts, un jūs tas esat. 18 Lai neviens nepievīļas. Ja
kam jūsu starpā šķiet, ka viņš gudrs šinī pasaulē,
tas lai top ģeķis, lai kļūst gudrs. (aiōn g165) 19 Jo šīs
pasaules gudrība ir ģeķība pie Dieva, jo ir rakstīts:
"Viņš satver gudros viņu viltībā." 20 Un atkal: Tas
Kungs pazīst gudro domas, ka tās nelietīgas. 21
Tad nu neviens lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss
jums pieder, 22 Lai Pāvils, lai Apollus, lai Kefas, lai
pasaule, lai dzīvība, lai nāve, lai klātesošas lietas,
lai nākamas - viss jums pieder; 23 Bet jūs Kristum,
bet Kristus Dievam.

4 Par tādiem lai ikviens cilvēks mūs tura: par
Kristus kalpiem un par Dieva noslēpumu nama
turētājiem. 2 Visnotaļ nu pie nama turētājiem
meklē, ka tie top atrasti uzticīgi. 3 Bet tā man
maza lieta, ka es no jums, jeb no cilvēku tiesas
kļūstu tiesāts, un es arī pats sevi netiesāju. 4
Es gan nenieka neapzinos, bet tādēļ vēl neesmu
taisnots; bet kas mani tiesā, ir Tas Kungs. 5 Tad
nu netiesājiet neko priekšlaikus, kamēr Tas Kungs
nāks, Tas arī vedīs gaismā, kas apslēpts tumsībā,
un darīs zināmus siržu padomus; un tad ikvienam
sava teikšana būs no Dieva. 6 Bet to es esmu
zīmējis, brāļi, uz sevi un uz Apollu jūsu labad, lai
jūs mācaties pie mums, nebūt gudrāki pār to, kas
ir rakstīts, lai jūs neviena dēļ neuzpūšaties cits
pret citu. 7 Jo kas tevi cēlis pār citiem? Un kas
tev ir, ko neesi dabūjis? Bet ja tu arī esi dabūjis,
ko tu lielies, tā kā nebūtu dabūjis? 8 Jūs jau esat
pieēduši, jau esat palikuši bagāti, bez mums jūs
esat sākuši valdīt, un ak! Kaut jūs valdītu, ka arī
mēs varētu valdīt līdz ar jums. 9 Jo man šķiet,
ka Dievs mūs apustuļus ir nolicis par pēdīgiem
tā kā nāvei nodotus; jo mēs esam palikuši kā par
ērmiem pasaulei, tā eņģeļiem, kā cilvēkiem. 10
Mēs esam ģeķi Kristus dēļ bet jūs prātīgi iekš
Kristus; mēs vāji, bet jūs spēcīgi; jūs cienīgi, bet
mēs nicināti. 11 Mēs līdz šai pašai stundai esam
izsalkuši un noslāpuši un esam pliki un topam
sisti un dzenāti 12 Un darbojamies strādādami
ar savām rokām; mēs topam lamāti, un svētījam;
mēs topam vajāti, un paciešamies; 13 Mēs topam
zaimoti un lūdzam; mēs esam tapuši tā kā mēsli
pasaulē un visiem par noslauku līdz šim. 14 To
nerakstu, jūs apkaunodams, bet es jūs pamācu
kā savus mīļos bērnus. 15 Jo jebšu jums būtu
desmit tūkstoš pamācītāju iekš Kristus, tad tomēr
jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu dzemdinājis
iekš Kristus Jēzus caur evaņģēliju. 16 Tāpēc jūs
pamācu: dzenaties man pakaļ. 17 Tādēļ jums esmu
sūtījis Timoteju, kas ir mans mīļais un uzticīgais
bērns iekš Tā Kunga; tas jums atgādinās manus
ceļus iekš Kristus, kā es visur visās draudzēs
mācu. 18 Bet citi uzpūzdamies saka, ka es pie
jums nenākšot. 19 Bet es drīz pie jums nākšu, ja
Tas Kungs gribēs, un redzēšu - ne to vārdus, kas
uzpūtušies, bet viņu spēku. 20 Jo Dieva valstība
nestāv vārdos, bet spēkā. 21 Ko jūs gribat? Vai
man pie jums būs nākt ar rīksti, vai ar mīlestību
un ar lēnu garu?

5 Visnotaļ dzird, ka maucība pie jums, un vēl tāda
maucība, kādas nav ne pie pagāniem, ka kāds
dzīvo ar sava tēva sievu. 2 Un jūs esat uzpūtušies
un ne jo vairāk noskumuši, tā ka no jūsu vidus
tas taptu izmests, kas tādu nedarbu darījis? 3
Jo pēc miesas gan klāt nebūdams, bet garā klāt
būdams, es jau tā kā klāt būdams esmu spriedis
par to, kas šo nedarbu tā darījis, 4 Ka mūsu Kunga

Jēzus Kristus vārdā sanākam, jūs un mans gars ar
mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku, 5 Un to tādu
nododam sātanam uz miesas samaitāšanu, lai gars
top izglābts Tā Kunga Jēzus dienā. 6 Jūsu slava
nav laba. Vai nezināt, ka maz rauga saraudzē visu
mīklu? 7 Tāpēc izmetat ārā to veco raugu, ka
esat jauna mīkla, itin kā jūs esat neraudzēti; jo
arī par mums mūsu Lieldienas jērs ir upurēts,
tas ir Kristus. 8 Tad lai svētkus turam ne ar veco
raugu, nevis ar blēdības un ļaundarības raugu,
bet ar skaidrības un patiesības neraudzētām
maizēm. 9 Es jums esmu rakstījis savā grāmatā,
lai nebiedrojaties ar mauciniekiem. 10 Tomēr
es to nesaku pavisam no tiem mauciniekiem
šinī pasaulē, vai no plēsējiem vai laupītājiem
vai elka dievīgiem; citādi jums no pasaules būtu
jāiziet. 11 Bet nu es jums esmu rakstījis, lai jūs ar
tiem nepinaties, ja kāds, kas saucās par brāli, ir
maucinieks vai plēsējs(alkatīgs) vai elkadievīgs
vai zaimotājs vai dzērājs vai laupītājs, ka jums ar
tādu nebūs ne ēst. 12 Jo ko man būs sodīt tos, kas
ir ārā, un jūs nesodat tos, kas ir iekšā? 13 Bet tos,
kas ir ārā, Dievs sodīs. Izmetiet ārā to ļauno no
sava pašu vidus.

6 Ja kam no jums kāda sūdzība ir pret citu
kādu, kā tas gan drīkst tiesāties priekš tiem
netaisniem un ne priekš tiem svētiem? 2 Vai jūs
nezināt, ka tie svētie pasauli tiesās; un ja caur jums
pasaule kļūst tiesāta, vai tad jūs esat necienīgi,
tās mazākās lietas tiesāt? 3 Vai nezināt, ka mēs
tiesāsim eņģeļus? Kā ne jo vairāk laicīgas lietas?
4 Kad nu jums par laicīgām lietām jātiesājas;
kas draudzē necienīti, tādus jūs ieceļat. 5 Es to
saku jums par kaunu. Vai tad jūsu starpā nav
neviena gudra, neviena, kas varētu tiesu spriest
starp saviem brāļiem? 6 Bet brālis iet ar brāli
tiesāties, un tad vēl pie neticīgiem! 7 Jo tā jau ir
vaina pie jums, ka jūs pavisam(vispār) savā starpā
tiesājaties; kādēļ jūs labāk neciešat netaisnību?
Kādēļ jūs labāk neciešat pārestību? 8 Bet jūs dariet
netaisnību un dariet pāri, un to vēl brāļiem. 9 Vai
nezināt, ka netaisnie Dieva valstību neiemantos?
Nepieviļaties! Ne maucinieki, ne elkadievīgie, ne
laulības pārkāpēji, ne malaki, ne tie, kas pie vīriem
guļ, 10 Ne zagļi, ne plēsēji, ne dzērāji, ne zaimotāji,
ne laupītāji Dieva valstību neiemantos. 11 Un kādi
no jums bija tādi; bet jūs esat nomazgāti, bet
jūs esat svēti darīti, bet jūs esat taisnoti iekš Tā
Kunga Jēzus vārda un iekš mūsu Dieva Gara. 12
Viss man ir brīv, bet ne viss der. Viss man ir brīv,
bet nekam es nepadošos. 13 Barība vēderam, un
vēders barībai, bet Dievs iznīcinās gan šo, gan
to; bet miesa nav maucībai, bet Tam Kungam,
un Tas Kungs miesai. 14 Bet Dievs ir To Kungu
uzmodinājis un arī mūs uzmodinās caur Savu
spēku. 15 Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus
locekļi? Vai tad es ņemtu Kristus locekļus un
darītu par maukas locekļiem? Nemūžam. 16 Jeb
vai nezināt, ka tas, kas maukai pieķeras, ir viena
miesa ar to? Jo viņš saka: tie divi būs viena miesa.
17 Bet kas Tam Kungam pieķeras, tas ir viens
gars ar To. 18 Bēgat no maucības! Visi grēki, ko
cilvēks dara, ir ārpus miesas; bet kas maucību
dara, tas grēko pie savas paša miesas. 19 Jeb vai
nezināt, ka jūsu miesa ir Tā Svētā Gara dzīvoklis,
kas ir iekš jums, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un
jūs nepiederat sev pašiem? 20 Jo jūs esat dārgi
atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un
savā garā, kas pieder Dievam.

7 Bet par to, ko jūs man esat rakstījuši, saku:
cilvēkam ir labi, sievas neaizskart; 2 Bet lai
maucība nenotiek, tad lai ikkatram ir sava sieva,
un lai ikkatrai ir savs vīrs, 3 Vīrs sievai lai parāda
pienākamu mīlestību; tā arīdzan sieva vīram. 4
Sievai nav vaļas par savu miesu, bet vīram; tā
arī vīram nav vaļas par savu miesu, bet sievai. 5
Neatraujaties viens otram, kā tikai vienā prātā uz
kādu laiku, lai jums vaļa ir Dievu lūgt; un nāciet
atkal kopā, lai sātans jūs nekārdina, kad nevarat
valdīties. 6 To saku, atvēlēdams un ne pavēlēdams.
7 Jo es gribētu, ka visi cilvēki tādi būtu, kā es;
bet ikkatram ir sava dāvana no Dieva, vienam
šāda, otram tāda. 8 Bet es saku nelaulātiem un
atraitnēm: labi tiem, ja tie paliek itin kā es. 9 Bet
ja tie nevar valdīties, tad lai iedodas laulībā: jo
labāki ir iedoties laulībā, nekā degt kārībā. 10 Bet
laulātiem pavēlu ne es, bet Tas Kungs, lai sieva
neatšķiras no vīra. 11 Un ja tā arī būtu atšķīrusies,
tad tai būs palikt bez laulības, vai salīgt ar vīru;
un lai vīrs neatstumj sievu. 12 Bet tiem citiem
saku es, ne Tas Kungs: ja kādam brālim ir neticīga
sieva un tai ir pa prātam, dzīvot ar viņu, lai viņš
to neatstumj. 13 Un ja sievai ir neticīgs vīrs,
un tam ir pa prātam, dzīvot ar viņu, tā lai viņu
neatstumj. 14 Jo neticīgais vīrs ir svētīts caur
sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru, jo
citādi jūsu bērni būtu nešķīsti, bet tagad tie ir
svēti. 15 Bet ja tas neticīgais atšķiras, tad lai tas
atšķiras; tas brālis vai tā māsa šinīs lietās nav
saistīti. Dievs mūs ir aicinājis uz mieru. 16 Jo ko
tu, sieva, zini, vai tu vīru izglābsi? Jeb ko tu, vīrs,
zini, vai tu sievu izglābsi? 17 Tomēr kā kuram
Dievs ir piešķīris, kā kuru Tas Kungs ir aicinājis,
tā lai tas staigā, un tāpat es pavēlu visās draudzēs.

18 Jo kas ir aicināts apgraizīts, tas lai neuzvelk
priekšādu; ja kas ir aicināts iekš priekšādas, tas lai
netop apgraizīts. 19 Apgraizīšana nav nekas, un
priekšāda nav nekas, bet Dieva baušļu turēšana.
20 Kā kurš ir aicināts, tā lai viņš paliek. 21 Ja tu
kalps būdams esi aicināts, nebēdā par to; bet ja
tu vari tapt svabads, tad to jo labāki pieņem. 22
Ja kas iekš Tā Kunga ir aicināts, kalps būdams,
tas ir Tā Kunga svabadnieks; tāpat arīdzan, kas
svabadnieks būdams, ir aicināts, tas ir Kristus
kalps. 23 Jūs esat dārgi atpirkti; netopiet cilvēku
kalpi. 24 Ikkatram, brāļi, kā tas ir aicināts, tā tam
būs palikt pie Dieva. 25 Bet par tām meitām man
nav Tā Kunga pavēles; bet padomu dodu, kā no Tā
Kunga žēlastību dabūjis, ka esmu uzticīgs. 26 Tad
nu man šķiet, tā esam labi tagadēja bēdu laika dēļ,
ka cilvēkam labi, tāpat palikt. 27 Ja esi saderēts
ar sievu, tad nemeklē atlaišanu; ja esi vaļā no
sievas, tad nemeklē sievu. 28 Bet ja arī būsi laulībā
iedevies, tad neesi grēkojis, un ja meita būs laulībā
iedevusies, tad tā nav grēkojusi; bet tādiem pie
miesas būs bēdas, bet es jūs gribētu saudzēt. 29
Bet to es saku, brāļi, tas laiks ir īss; tāpēc nu tie,
kam sievas, lai ir, tā kā kad tiem nebūtu; 30 Un tie,
kas raud, lai ir kā kas neraud; un kas priecājās, kā
kas nepriecājās, un kas pērk, kā kas to nepatur: 31
Un kas šo pasauli lieto, kā kas to nelieto; jo šīs
pasaules būšana paiet. 32 Bet es gribu, ka jūs esat
bez zūdīšanās. Kas nelaulāts, tas rūpējās par Tā
Kunga lietām, kā tas Tam Kungam var patikt; 33
Bet kas laulāts, tas rūpējās par pasaules lietām,
kā tas sievai var patikt. 34 Tāda pat starpība ir
starp sievu un meitu: tā nelaulātā rūpējās par Tā
Kunga lietām, ka tā svēta būtu miesā un garā;
bet tā laulātā rūpējās par pasaules lietām, kā tā
vīram var patikt. 35 Un to es saku jums pašiem
par labu: ne, ka gribētu jums apmest valgu, bet ka
jūs godīgi dzīvojiet un pie Tā Kunga turaties bez
mitēšanās. 36 Bet ja kam šķiet, ka viņa meitai,
kas pāri par gadiem, tas nepieklājoties, un ja
tam tā vajag notikt, tad lai dara, ko gribēdams;
viņš negrēko: lai tā laulībā iedodas. 37 Bet kas ir
pastāvīgs savā sirdī, un kam vajadzības nav, bet ir
vaļa, pēc sava paša prāta darīt, un to savā sirdī ir
apņēmies, savu meitu paturēt nelaulātu, - tas dara
labi. 38 Tad nu, kas laulībā izdod, tas dara labi,
un kas laulībā neizdod, tas dara labāki. 39 Sieva
caur bauslību ir sieta, kamēr viņas vīrs dzīvs; bet
kad viņas vīrs ir miris, tad tai ir vaļa precēt kuru
grib, tikai iekš Tā Kunga. 40 Bet viņa ir jo svētīga,
ja viņa tāpat paliek, pēc mana padoma; bet man
šķiet, ka man arīdzan ir Dieva Gars.

8 Bet par elkadievu upuriem zinām, ka mums
visiem ir atzīšana. Atzīšana uzpūš, bet mīlestība
uztaisa. 2 Bet ja kam šķiet, ka ko zinot, tas vēl
nezin nenieka tā, kā piederās zināt. 3 Bet ja kas
Dievu mīl, tas no Viņa ir atzīts. 4 Tad nu par elku
upuru ēšanu zinām, ka neviena elka nav pasaulē
un ka cita Dieva nav kā vien Tas Vienīgais, 5
Un jebšu ir tā saucami dievi, tā debesīs, kā virs
zemes - tā kā ir daudz dievu un daudz kungu;
6 Tomēr mums ir viens Dievs, Tas Tēvs, no kā
visas lietas, un mēs uz Viņu, un viens Kungs Jēzus
Kristus, caur ko visas lietas, un mēs caur Viņu. 7
Tomēr tā atzīšana nav iekš visiem; bet kādi, kas
līdz šim apzinās, elkus esam, ēd tā kā no elku
upuriem, un viņu zināma sirds, vāja būdama,
top apgānīta. 8 Bet barība nedara mūs Dievam
pieņēmīgus; jo ēzdami mēs neesam labāki, un
neēzdami mēs neesam sliktāki. 9 Bet pielūkojiet,
ka šī jūsu vaļa vājiem nekļūst par piedauzīšanu.
10 Jo, ja kas redzētu tevi, kam tā atzīšana, elka
namā pie galda sēžam, vai tā vājā brāļa zināma
sirds netaps skubināta, elku upurus ēst? 11 Un
caur tavu atzīšanu pazudīs tavs vājais brālis, kā
labad Kristus ir miris. 12 Bet pret brāļiem tā
grēkodami un viņu vājo zināmu sirdi ievainodami,
jūs grēkojat pret Kristu. 13 Tādēļ, ja manam brālim
barība par piedauzīšanu, tad es nemūžam gaļu
neēdīšu, lai savu brāli neapgrēcināju. (aiōn g165)

9 Vai es neesmu svabads? Vai es neesmu
apustulis? Vai es Kristu, mūsu Kungu, neesmu
redzējis? Vai jūs neesat mans darbs iekš Tā Kunga?
2 Ja es citiem neesmu apustulis, tomēr jums es
esmu; jo mana apustuļa amata zieģelis jūs esat
iekš Tā Kunga. 3 Mana atbildēšana tiem, kas mani
tiesā, ir šī: 4 Vai mums nav brīv, ēst un dzert? 5
Vai mums nav brīv kādu māsu vest līdz par sievu,
tā kā arī tie citi apustuļi un Tā Kunga brāļi un
Kefas? 6 Jeb vai man un Barnabam vien nav brīv,
nestrādāt? 7 Kas jel iet karā ar savu maizi? Kas
vīna kalnu dēsta un neēd no viņa augļiem? Jeb
kas lopus gana un neēd no tā piena? 8 Vai es to
runāju pēc cilvēku prāta? Jeb vai to nesaka arī
pati bauslība? 9 Jo Mozus bauslībā ir rakstīts: Tev
nebūs vērsim, kas labību min, purnu apsiet: vai
tad Dievam rūp par vēršiem? 10 Jeb vai viņš to
visu nesaka mūsu labad? Jo mūsu labad ir rakstīts,
ka arājam vajag art uz cerību un kūlējam kult uz
cerību, ka viņam būs sava daļa. 11 Ja mēs jums to
garīgo mantu esam sējuši, vai tad tā liela lieta, ja
jūsu miesīgo pļaujam? 12 Ja tad citiem tāda vaļa
ir par jums, kāpēc ne jo vairāk mums? Bet mēs
šo vaļu neesam lietojuši, bet visu panesam, lai
Kristus evaņģēliju neaizkavējam. 13 Vai nezināt,

ka tie, kas pie svētuma kalpo, no tā svētuma ēd?
Un ka tiem, kam darbs ir pie altāra, daļa ir no tā
altāra? 14 Tāpat arī Tas Kungs ir iestādījis, ka tie,
kas evaņģēliju sludina, no evaņģēlija pārtiek. 15
Bet no tā es nekā neesmu lietojis. Un es to neesmu
rakstījis, lai pie manis tā notiek; jo man būtu
labāki mirt, nekā ja kāds manu slavu nīcinātu.
16 Jo kad es evaņģēliju sludināju, tad man nav
ko lielīties; jo tas man jādara; un vai man, ja es
evaņģēliju nesludināju! 17 Jo ja es to labprāt daru,
tad man ir alga; ja ne labprāt, tad tomēr nama
turēšana man ir uzticēta. 18 Kāda alga tad nu man
ir? Ka evaņģēliju sludinādams Kristus evaņģēliju
mācu bez maksas, lai neizlietoju savu vaļu pie
evaņģēlija. 19 Jo no visiem svabads būdams es
sevi pašu esmu darījis visiem par kalpu, ka jo
vairāk dvēseļu mantotu. 20 Un Jūdiem es esmu
tapis par Jūdu, ka Jūdus mantotu; tiem, kas apakš
bauslības es esmu tapis kā apakš bauslības, (pats
nebūdams apakš bauslības,) ka mantotu tos,
kas apakš bauslības. 21 Tiem, kas bez bauslības,
esmu tapis tā kā bez bauslības, (pats nebūdams
bez bauslības Dieva priekšā, bet stāvēdams iekš
bauslības caur Kristu), ka es tos mantotu, kas bez
bauslības. 22 Vājiem es esmu tapis tā kā vājš,
ka mantotu vājos; visiem esmu palicis viss, ka
visādi kādus glābtu. 23 Un to es daru evaņģēlija
dēļ, ka man arī kāda daļa pie tā būtu. 24 Vai
nezināt, ka tie, kas iet skrieties, gan visi skrien,
bet viens dabū to goda maksu? Skrieniet tā, ka jūs
to dabūjiet. 25 Bet ikviens, kas cīkstas, savaldās
visās lietās, - viņi tāpēc, ka dabūtu iznīcīgu kroni,
bet mēs neiznīcīgu. 26 Es tad skrienu, ne tā kā uz
ko nezināmu, - es cīnos, ne tā kā gaisu sizdams;
27 Bet es savu miesu mērdēju un viņu kalpināju,
lai citiem sludinādams pats nekļūstu atmetams.

10 Bet es gribu, brāļi, lai jūs liekat vērā, ka
mūsu tēvi visi bijuši apakš tā padebeša, un
visi gājuši caur to jūru, 2 Un visi uz Mozu ir
kristīti padebesī un jūrā, 3 Un visi baudījuši to
pašu garīgo barību, 4 Un visi dzēruši to pašu
garīgo dzērienu; jo tie dzēra no tā garīgā akmens,
kas gāja līdz; bet tas akmens bija Kristus. 5 Bet pie
tā lielā pulka no tiem Dievam nebija labs prāts; jo
tie ir nobeigti tuksnesī. 6 Un tas noticis mums
par priekšzīmi, ka mēs nebūtu ļauna iekārotāji
tā kā tie iekārojušies. 7 Un arī netopat elku
kalpi, kā citi no tiem, - kā ir rakstīts: tie ļaudis
apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties. 8 Lai
arī maucībai nedodamies, tā kā citi no tiem ir
maukojuši un krituši vienā dienā divdesmit un
trīs tūkstoši. 9 Lai arī Kristu nekārdinājiet, tā kā
arī citi no tiem viņu kārdinājuši un ir nomaitāti
caur čūskām. 10 Un arī nekurniet, tā kā citi no
tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur to maitātāju.
11 Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme, un ir
uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules
gals ir nācis. (aiōn g165) 12 Tāpēc, kas šķietās stāvot,
tas lai pielūko, ka nekrīt. 13 Jums vēl nekāda
kārdināšana nav uzgājusi kā tikai cilvēcīga; bet
Dievs ir uzticīgs; tas neļaus jūs vairāk kārdināt
nekā spējat, bet kārdināšanai arī tādu galu darīs,
ka varat panest. 14 Tādēļ, mani mīļie, bēgat no elku
kalpošanas. 15 Kā uz prātīgiem es saku; apspriežat
paši, ko es saku: 16 Tas pateicības biķeris, ko
ar pateikšanu svētījam, vai tas nav savienošana
ar Kristus asinīm? Tā maize, ko laužam, vai tā
nav savienošana ar Kristus miesu? 17 Jo kā viena
maize, tā mēs daudzi esam viena miesa; jo mums
visiem ir daļa pie vienas maizes. 18 Uzskatat to
Israēli pēc miesas: Vai tiem, kas upurus ēd, nav
biedrība ar altāri? 19 Ko tad nu es saku? Vai, ka
elkadievs kas esot? Jeb ka elka upuris kas esot?
20 Bet ko pagāni upurē, to tie upurē velniem
un ne Dievam; bet es negribu, ka jums biedrība
būtu ar velniem. 21 Jūs nevarat dzert Tā Kunga
biķeri un velnu biķeri. Jums nevar daļa būt pie Tā
Kunga galda un pie velnu galda. 22 Jeb vai gribam
To Kungu kaitināt? Vai mēs esam jo spēcīgāki
nekā Viņš? 23 Viss man ir brīv, bet ne viss der.
Viss man ir brīv, bet ne viss der uztaisīšanai. 24
Nevienam nebūs to meklēt, kas pašam, bet kas
citam par labu. 25 Visu, ko skārņos pārdod, ēdiet,
neko neizmeklēdami zināmas sirds dēļ. 26 Jo Tam
Kungam pieder zeme un viņas pilnums. 27 Un ja
kāds no tiem neticīgiem jūs aicina, un jūs gribat
iet, tad ēdiet visu, ko jums ceļ priekšā, ne ko
neizmeklēdami zināmas sirds dēļ. 28 Bet ja kas uz
jums saka: šis ir elka upuris, tad neēdat, viņa dēļ,
kas jums to ir teicis, un zināmas sirds dēļ; (jo Tam
Kungam pieder zeme un viņas pilnums.) 29 Bet es
saku: ne tavas, bet tā tuvāka zināmas sirds dēļ.
Jo kāpēc mana svabadība lai top tiesāta no cita
zināmas sirds? 30 Ja es ar pateicību to saņemu, ko
tad topu zaimots, par ko es pateicos? 31 Tāpēc,
vai ēdat vai dzerat un ko vien darāt, visu to darāt
Dievam par godu. 32 Nepaliekat par piedauzīšanu
ne Jūdiem ne Grieķiem ne Dieva draudzei, 33
Itin kā arī es visiem visās lietās esmu pa prātam,
nemeklēdams, kas man, bet kas daudziem par
labu, lai tie top izglābti.

11 Dzenaties man pakaļ, tā kā es Kristum. 2
Un es jūs slavēju, brāļi, ka jūs visās lietās
mani pieminat un turat tās mācības, kā jums tās
esmu mācījis. 3 Bet es gribu, ka jūs zināt, ka

ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir
vīrs, bet Kristus galva ir Dievs. 4 Ikviens vīrs,
kas Dievu lūgdams vai mācīdams apsegu tur uz
galvas, apkauno savu galvu. 5 Bet ikviena sieva ar
neapsegtu galvu Dievu lūgdama vai mācīdama,
apkauno savu galvu. Jo tas tikpat, tā kā tā būtu
apcirpta. 6 Jo ja sieva neapsedzās, tad lai tā arī
top apcirpta. Bet kad nu tas sievai par kaunu, ka
tā ir apcirpta jeb plikgalve, tad lai tā apsedzās.
7 Bet vīram nebūs galvu apsegt, jo viņš ir Dieva
ģīmis un gods; bet sieva ir vīra gods. 8 Jo vīrs
nav no sievas, bet sieva no vīra. 9 Un vīrs arī
nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ. 10 Tāpēc
sievai būs valdnieka zīmi galvā turēt eņģeļu dēļ.
11 Tomēr nedz vīrs ir bez sievas, nedz sieva bez
vīra iekš Tā Kunga. 12 Jo tā kā sieva ir no vīra,
tāpat arī vīrs ir caur sievu; bet viss tas ir no Dieva.
13 Spriežat paši, vai pieklājās, ka sieva Dievu lūdz
neapsegta? 14 Jeb vai pati daba jums nemāca, ka
tas vīram par negodu, kad tam gari mati, 15 Bet ja
sievai gari mati: tad tas viņai par godu; jo mati
viņai doti par apsegu. 16 Bet ja kāds grib par to
tiepties: mums tāda ieraduma nav, nedz Dieva
draudzēm. 17 Es jūs pamācu un to nevaru uzteikt,
ka jūs sanākat ne par svētību, bet par nesvētību.
18 Jo pirmā kārtā, kad jūs sanākat draudzē, es
dzirdu, ka šķelšanās ir jūsu starpā, un pa daļai
to gan ticu. 19 Jo šķelšanām gan vajag būt jūsu
starpā, lai tie pastāvīgie jūsu starpā top zināmi.
20 Kad nu jūs sanākat kopā, tad tā nenotiek, kā
pieklājās baudīt Tā Kunga mielastu. 21 Jo pie
mielasta ikviens steidzās paņemt savu paša ēdienu
un cits paliek neēdis un cits ir pilns. 22 Jo vai tad
jums nav māju, kur varat ēst un dzert? Jeb vai
jūs Dieva draudzi nicinājiet un tos apkaunojiet,
kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs teicu?
Šinī lietā es jūs neteicu. 23 Jo no Tā Kunga es to
esmu dabūjis, ko atkal jums esmu mācījis, ka Tas
Kungs Jēzus tanī naktī, kad Tas kļuva nodots, to
maizi ņēma, 24 Un pateicies pārlauza un sacīja:
ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa, kas par jums top
lauzta; to dariet Mani pieminēdami. 25 Tāpat arī
to biķeri, pēc tā vakarēdiena, sacīdams: Šis biķeris
ir tā jaunā derība iekš Manām asinīm. To dariet,
cikkārt jūs to dzeriet, Mani pieminēdami. 26 Jo
cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera
dzerat, tad pasludinājiet Tā Kunga nāvi, tiekams
Tas nāk. 27 Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi,
vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzīgs pie
Tā Kunga miesas un asinīm. 28 Bet lai cilvēks
pats izmeklējās, un tā lai viņš ēd no šīs maizes
un dzer no šī biķera. 29 Jo kas necienīgi ēd un
dzer, tas ēd un dzer sev pašam sodu, neizšķirdams
Tā Kunga miesu. 30 Tādēļ jūsu starpā daudz ir
vāji un neveseli, un daudz ir aizmiguši (garīgi,
iekš draudzes). 31 Jo ja mēs paši sevi tiesātu, tad
netaptu tiesāti. 32 Bet kad mēs topam tiesāti,
tad no Tā Kunga topam pārmācīti, lai ar pasauli
netopam pazudināti. 33 Tad nu, mani brāļi, kad
jūs sanākat pie mielasta, tad gaidiet cits uz citu.
34 Bet ja kas ir izsalcis, tas lai ēd mājās, lai jūs
nesanākat par sodu. To citu es mācīšu, kad es
nākšu.

12 Bet par tām garīgām dāvanām, brāļi, es
negribu jums slēpt. 2 Jūs zināt, ka bijāt
pagāni, noklīduši pie mēmiem elkadieviem, ka
tapāt vadīti. 3 Tāpēc jums daru zināmu, ka
neviens, kas caur Dieva Garu runā, Jēzu nenolād
un neviens nevar Jēzu saukt par Kungu kā vien
caur Svēto Garu. 4 Bet ir dažādas dāvanas, tomēr
viens pats Gars; 5 Un ir dažādas kalpošanas,
tomēr viens pats Kungs; 6 Un ir dažādi spēki,
bet tomēr viens pats Dievs, kas ir spēcīgs visās
lietu lietās. 7 Bet ikvienam tiek dots, lai to Garu
parāda, tuvākam par labu. 8 Jo caur to Garu
citam top dots runāt no gudrības, citam runāt no
atzīšanas - pēc tā paša Gara; 9 Un citam ticība
iekš tā paša Gara, un citam dāvanas dziedināt
iekš tā paša Gara; 10 Un citam spēki, brīnumus
darīt, un citam Dieva vārda mācīšana, un citam
garu pārbaudīšana, un citam dažādas valodas, un
citam valodu iztulkošana. 11 Bet visu to padara
tas pats viens Gars un izdala ikvienam sevišķi tā,
kā Tas grib. 12 Jo tā kā miesa ir viena un tai daudz
locekļu, bet visi locekļi pie tās vienas miesas,
daudzi būdami, ir viena miesa; tāpat arī Kristus.
13 Jo mēs arīdzan visi esam kristīti caur vienu
Garu par vienu miesu, lai esam Jūdi vai Grieķi, lai
kalpi vai svabadnieki; un visi mēs esam dzirdināti
ar vienu Garu. 14 Jo arī miesa nav viens loceklis,
bet daudzi. 15 Ja kāja sacītu: ka es neesmu roka,
tāpēc neesmu no miesas; vai tāpēc viņa nav no
miesas? 16 Un ja auss sacītu: ka es neesmu acs,
tāpēc neesmu no miesas; vai tāpēc viņa nav no
miesas? 17 Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu
dzirdēšana? Ja visa miesa būtu dzirdēšana, kur
paliktu ošana? 18 Bet tagad Dievs tos locekļus
ir licis, ikvienu no tiem pie miesas, tā kā Viņš
gribējis. 19 Bet ja tie visi būtu viens loceklis,
kur paliktu miesa? 20 Bet tagad gan ir daudz
locekļu, bet viena miesa. 21 Un acs nevar sacīt
uz roku: man tevis nevajag; jeb atkal galva uz
kājām: man jūsu nevajag. 22 Bet daudz vairāk tie
miesas locekļi, kas liekās būtu tie vājākie, ir tie jo
vajadzīgie. 23 Un kas mums liekās pie miesas būt

jo negodīgi, tos jo vairāk godājam, un mūsu jo
neglītie locekļi dabū jo lielu glītumu. 24 Bet mūsu
glītiem locekļiem to nevajag; bet Dievs miesu ir
salicis, tam maz godātam loceklim augstāku godu
dodams, 25 Lai šķelšanās nebūtu iekš miesas, bet
lai tie locekļi cits par citu vienlīdzīgi gādātu. 26
Un kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz,
jeb kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi
priecājās līdz. 27 Bet jūs esat Kristus miesa un
locekļi, ikviens pēc savas kārtas. 28 Un citus Dievs
ir iecēlis draudzē pirmā kārtā par apustuļiem, otrā
kārtā par praviešiem, trešā kārtā par mācītājiem,
tad brīnumu darītājus, pēc tam, kam dāvanas
dziedināt, palīgus, valdītājus, dažādas valodas.
29 Vai visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai
visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? 30
Vai visiem ir dāvanas dziedināt? Vai visi runā
valodām? Vai visi var tulkot? 31 Bet dzenaties pēc
tām vislabākām dāvanām, un es jums rādīšu vēl
jo labāku ceļu.

13 Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm, un
man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanīgs
varš jeb šķindošs zvārgulis. 2 Un ja man būtu
praviešu mācība, un ja es zinātu visus noslēpumus
un visu atzīšanu, un ja man būtu visa ticība,
tā ka es varētu kalnus pārcelt, un man nebūtu
mīlestības, tad es neesmu nekas. 3 Un ja es visu
savu mantu dotu nabagiem, un ja es savu miesu
nodotu, ka taptu sadedzināts, un man nebūtu
mīlestības, tad tas man nepalīdzētu nenieka. 4
Mīlestība ir lēnprātīga, tā ir laipnīga, mīlestība
neskauž, mīlestība nelielās, tā neuzpūšās, 5 Tā
neturas netikli, tā nemeklē savu labumu, tā
neapskaistās, tā nedomā uz ļaunu. 6 Tā nepriecājās
par netaisnību, bet tā priecājās par patiesību. 7 Tā
apklāj visu, tā tic visu, tā cerē visu, tā panes visu.
8 Mīlestība nekad nebeidzās, jebšu gan praviešu
mācības mitēsies, un jebšu valodas beigsies, un
jebšu atzīšana mitēsies. 9 Jo tas ir mazums, ko
zinām, un tas ir mazums, ko mācam. 10 Bet kad
pilnība nāks, tad tas, kas ir mazums, zudīs. 11 Kad
biju bērns, tad runāju kā bērns, man bija bērna
prāts un bērna domas; bet kad paliku par vīru, tad
atmetu bērna dabu. 12 Jo tagad redzam kā caur
spieģeli iekš mīklas, bet tad vaigu vaigā; tagad es
atzīstu pa daļai, bet tad es atzīšu, itin kā es esmu
atzīts. 13 Bet nu paliek ticība, cerība, mīlestība,
šās trīs: bet tā lielākā no tām ir mīlestība.

14 Dzenaties pēc mīlestības, rūpējaties par tām
garīgām dāvanām, bet visvairāk, ka varat
mācīt (praviešu garā). 2 Jo kas valodām runā,
tas nerunā cilvēkiem, bet Dievam; jo neviens
nedzird, bet garā viņš runā noslēpumus. 3 Bet
kas māca, tas runā cilvēkiem par uztaisīšanu un
paskubināšanu un iepriecināšanu. 4 Kas valodām
runā, tas uztaisa sevi pašu; bet kas māca, tas
uztaisa draudzi. 5 Es gribētu, ka jūs visi valodām
runātu, bet jo vairāk, ka jūs mācītu; jo kas māca,
tas ir pārāks par to, kas valodām runā, proti ja
šis netulko, kā lai draudze top uztaisīta. 6 Un nu,
brāļi, kad es pie jums nāktu, valodām runādams,
ko es jums līdzētu, ja es uz jums nerunātu, vai
parādīšanu, vai atzīšanu, vai praviešu mācību, vai
rakstu izstāstīšanu pasniegdams. 7 Tāpat ir ar
tām nedzīvām lietām, kas skan, lai ir stabule, lai
kokle; ja viņu skaņas nevar izšķirt, kā var noprast,
kas ir stabulēts vai koklēts? 8 Un atkal, ja bazūne
neskan skaidri, kas taisīsies uz karu? 9 Tāpat arī
jūs, ja valodām runājiet nesaprotamus vārdus,
kā zinās, kas top runāts? Jo jūs runāsiet vējā. 10
Daudz un dažādas balsis ir pasaulē, un neviena
no tām nav nesaprotama. 11 Tad nu, ja es balsi
nesaprotu, būšu svešs tam, kas runā, un tas kas
runā, būs man svešs. 12 Tāpat arī jūs, kad pēc
tām garīgām dāvanām dzenaties, tad meklējat, ka
jo pilnīgi paliekat draudzei par uztaisīšanu. 13
Tāpēc, kas valodām runā, tas lai Dievu lūdz, ka
varētu tulkot. 14 Jo kad es Dievu lūdzu valodām,
tad mans gars gan lūdz, bet mans prāts augļus
nenes. 15 Kas tad nu ir? Es pielūgšu garā, bet es
pielūgšu arī, ka var saprast; es dziedāšu garā, bet
es dziedāšu arī, ka var saprast. 16 Citādi, ja tu
Dievu slavēsi garā, kā gan tas, kas nesaprot, uz
tavu pateikšanu var sacīt: Āmen? Jo viņš nezin,
ko tu runā. 17 Jo tu gan labi pateici Dievam, bet
otrs netop uztaisīts. 18 Es pateicos savam Dievam,
ka es vairāk nekā jūs visi valodām runāju. 19 Bet
iekš draudzes es labāki gribu runāt piecus vārdus
saprotamus, lai pamācu arī citus, nekā desmit
tūkstošus valodām. 20 Brāļi, netopat bērni iekš
saprašanas, bet topat nejēgas iekš ļaunuma, bet
saprašanā topat pilnīgi. 21 Bauslībā ir rakstīts:
Caur ļaudīm, kam sveša valoda un ar svešām
lūpām Es runāšu uz šiem ļaudīm un arī tā tie
Man neklausīs, saka Tas Kungs. 22 Tad nu tās
valodas ir par zīmi ne ticīgiem, bet neticīgiem, un
praviešu mācība ne neticīgiem, bet ticīgiem. 23
Tad nu, kad visa draudze sanāktu kopā, un visi
runātu valodām, un ienāktu, kas to nesaprot, vai
neticīgi: vai tie nesacītu, ka jūs esat traki? 24 Bet
ja visi mācītu, un kāds neticīgs vai, kas nesaprot,
nāktu iekšā, tas taptu no visiem pārliecināts un
no visiem tiesāts. 25 Un viņa apslēptās sirds
domas tā taptu zināmas, un tā viņš uz savu vaigu
mezdamies Dievu pielūgtu un pasludinātu, Dievu

tiešām esam mūsu starpā. 26 Kā tad nu ir, brāļi?
Kad jūs sanākat, kā kuram ir vai dziesma, vai
mācība, vai valoda, vai parādīšana, vai tulkošana,
lai viss notiek par uztaisīšanu. 27 Un ja valodām
runā, tad, vai pa diviem, vai ja daudz trīs, un cits
pēc cita, - un viens lai iztulko. 28 Bet ja tulka
nav, tad lai tas klusu cieš draudzē un lai runā
sev pašam un Dievam. 29 Bet pravieši lai runā
divi vai trīs, un tie citi lai pārsprież. 30 Bet ja
citam, kas tur sēž, kāda parādīšana notiek, tad lai
tas pirmais paliek klusu. 31 Jo jūs pa vienam visi
varat mācīt, lai visi mācās un visi top iepriecināti.
32 Un praviešu gari praviešiem ir paklausīgi. 33
Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. 34 Tā
kā visās svēto draudzēs, lai jūsu sievas draudzes
sapulcēs nerunā; jo tām nepieklājās runāt, bet būt
paklausīgām, tā kā arī bauslība saka. 35 Un ja tās
grib ko mācīties, lai tās mājās vaicā saviem vīriem;
jo sievām ir par kaunu, draudzes sapulcē runāt.
36 Vai tad no jums Dieva vārds ir izgājis? Jeb vai
pie jums vien tas ir nācis? 37 Ja kam šķiet, ka esot
pravietis jeb garīgs, tam būs atzīt, ka tas, ko jums
rakstu, ir Tā Kunga bauslis. 38 Bet ja kas neprot,
tas lai neprot. 39 Tad nu, brāļi, dzenaties, ka mācat
praviešu garā un neliedzat valodām runāt. 40 Lai
viss notiek, kā piederas un pa kārtām.

15 Bet es jums daru zināmu, brāļi, to evaņģēliju,
ko jums esmu pasludinājis, ko jūs arī esat
pieņēmuši, kurā jūs arī stāvat, 2 Caur ko jūs arī
mūžīgi dzīvosiet, ja to paturat tādā prātā, kādā
es jums to esmu pasludinājis; - ja tikai neesat
velti ticējuši. 3 Jo mācīdams visu papriekš esmu
devis, ko es arī esmu dabūjis, ka Kristus par mūsu
grēkiem ir nomiris pēc tiem rakstiem, 4 Un ka Tas
ir aprakts, un ka Tas trešā dienā uzmodināts pēc
tiem rakstiem, 5 Un ka Tas ir redzēts no Kefasa,
pēc no tiem divpadsmit. 6 Un pēc Tas ir redzēts
no vairāk nekā piecsimt brāļiem vienā reizē,
no kuriem vēl daudz dzīvi un citi arī aizmiguši.
7 Pēc Tas ir redzēts no Jēkaba, pēc no visiem
apustuļiem. 8 Pēc visiem šiem Tas arī redzēts
no manis, kā no kāda nelaikā dzimuša bērna. 9
Jo es esmu tas vismazākais no tiem apustuļiem
un neesmu cienīgs, ka mani sauc par apustuli,
tāpēc ka es Dieva draudzi esmu vajājis. 10 Bet
no Dieva žēlastības esmu, kas es esmu, un Viņa
žēlastība pie manis nav bijusi veltīga, bet es esmu
vairāk strādājis nekā tie visi, tomēr ne es, bet
Dieva žēlastība, kas ir ar mani. 11 Tad nu lai būtu
vai es, vai viņi, tā mēs sludinājam, un tā jūs esat
ticējuši. 12 Ja nu Kristus top sludināts, ka Tas no
miroņiem ir uzmodināts, kā tad citi jūsu starpā
saka, ka miroņu augšāmcelšanās neesot? 13 Bet ja
miroņu augšāmcelšanās nav, tad arī Kristus nav
augšāmcēlies. 14 Un ja Kristus nav augšāmcēlies,
tad mūsu sludināšana ir veltīga, un jūsu ticība
arīdzan veltīga; 15 Un mēs arī topam atrasti
nepatiesīgi Dieva liecinieki; jo mēs esam liecinājuši
pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, ko Viņš
nav uzmodinājis, ja miroņi netop uzmodināti. 16
Jo ja miroņi netop uzmodināti, tad arī Kristus nav
uzmodināts. 17 Un ja Kristus nav uzmodināts, tad
jūsu ticība ir veltīga; tad jūs vēl esat iekš saviem
grēkiem; 18 Tad arīdzan tie ir pazuduši, kas iekš
Kristus aizmiguši. 19 Ja vien šinī dzīvībā cerējam
uz Kristu, tad esam jo nožēlojami pār visiem
cilvēkiem. 20 Bet nu Kristus ir uzmodināts no
miroņiem, Viņš tas pirmais ir tapis no tiem, kas ir
aizmiguši. 21 Jo kad caur vienu cilvēku nāve, tad
arī caur vienu cilvēku miroņu augšāmcelšanās.
22 Jo tā kā iekš Ādama visi mirst, tāpat arī iekš
Kristus visi taps dzīvi darīti. 23 Bet ikviens savā
kārtā: tas pirmais ir Kristus, pēc tie, kas Kristum
pieder pie Viņa atnākšanas. 24 Pēc tam tas gals,
kad Viņš nodos to valstību Dievam Tam Tēvam,
kad Viņš iznīcinās visu valdību un visu varu un
spēku. 25 Jo Viņam pienākas valdīt, tiekams Viņš
visus ienaidniekus būs licis Sev apakš kājām.
26 Tas pēdīgais ienaidnieks, kas taps izdeldēts,
ir nāve. 27 Jo Tas Viņam visu ir licis apakš
kājām, tomēr kad saka, ka viss Viņam padots, tad
protams, ka bez Tā, kas Viņam visu padevis. 28
Bet kad Viņam viss būs padots, tad arī pats Tas
Dēls taps padots Tam, kas Viņam visu ir padevis,
lai Dievs ir viss iekš visiem. 29 Jo ko tie darīs,
kas par miroņiem top kristīti, ja miroņi nemaz
netop uzmodināti? Kādēļ tad tie par miroņiem
top kristīti? 30 Kādēļ arī mēs ikstundas esam
briesmās? 31 Es mirstu ikdienas, - tik tiešām, ka
jūs, brāļi, esat mans gods iekš Kristus Jēzus, mūsu
Kunga. 32 Ja es pēc cilvēku prāta Efesū esmu
kāvies ar zvēriem, kas man no tā atlec, ja miroņi
netop uzmodināti? Ēdīsim un dzersim, jo rītu
mēs mirsim. 33 Nepieviļaties! Ļaunas sabiedrības
samaitā labus tikumus. 34 Uzmostaties it no tiesas
un negrēkojiet; jo citiem nav Dieva atzīšanas, to
es saku jums par kaunu. 35 Bet ja kāds saka: kā
tad miroņi top uzmodināti? Un kādā miesā tie
nāk? 36 Tu nesapraša, ko tu sēji, tas nepaliek atkal
dzīvs, ja tas nemirst. 37 Un ko tu sēji, nav tā miesa,
kas celsies, bet tikai grauds, vai nu kviešu, vai
cits kāds. 38 Bet Dievs tam dod tādu miesu, kādu
Viņš grib, un ikkatrai sēklai savu īpašu miesu. 39
Ne ikkatra miesa ir vienāda miesa; bet savāda
ir cilvēku miesa un savāda lopu un savāda zivju
un savāda putnu miesa. 40 Un ir gan debesu

lietas un ir gan zemes lietas; bet savāda godība ir
debesu lietām un savāda zemes lietām, **41** Cits
spožums ir saulei, un cits spožums mēnesim,
un cits spožums zvaigznēm; jo viena zvaigzne
ir spožāka pār otru. **42** Tāpat arī būs miroņu
augšāmcelšanās. Sēts top iekš satrūdēšanas un top
uzmodināts iekš nesatrūdēšanas; **43** Sēts top iekš
negodības un top uzmodināts iekš godības; sēts
top iekš vājības un top uzmodināts iekš spēka. **44**
Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa.
Jo kā ir dabīga miesa, ir arī garīga miesa. **45** Tāpat
arīdzan ir rakstīts: tas pirmais cilvēks, Ādams,
ir palicis par dzīvu dvēseli, tas pēdīgais Ādams
par garu, kas dzīvu dara. **46** Bet tā garīgā miesa
nav tā pirmā, bet tā dabīgā, pēc tam tā garīgā.
47 Tas pirmais cilvēks ir no zemes, no pišļiem,
tas otrais cilvēks ir Tas Kungs no debesīm. **48**
Kāds tas, kas no pīšļiem, tādi pat arīdzan tie no
pišļiem, un kāds Tas debešķīgais, tādi pat arī tie
debešķīgie. **49** Un tā kā esam nesuši tā ģīmi, kas
no pišļiem, tā arī nesīsim Tā ģīmi, kas no debesīm.
50 Bet to es saku, brāļi, ka miesa un asinis Dieva
valstību nevar iemantot, nedz iznīcība iemantos
neiznīcību. **51** Redzi, es jums saku noslēpumu: mēs
gan visi neaizmigsim, bet visi tapsim pārvērsti, **52**
It piepeši, acumirklī, pie pēdīgās bazūnes skaņas.
Jo tā bazūne skanēs un miroņi taps uzmodināti
nesatrūdami un mēs tapsim pārvērsti. **53** Jo šim,
kas ir satrūdams, būs apvilkt nesatrūdēšanu, un
šim mirstamam būs apvilkt nemirstību. **54** Un
kad tas, kas iznīcīgs, apvilks neiznīcību, un tas,
kas mirstams, apvilks nemirstību, tad tas vārds
notiks, kas ir rakstīts: nāve ir aprīta uzvarēšanā!
55 Nāve, kur ir tavs dzelonis? Elle, kur ir tava
uzvarēšana? **(Hadēs g86)** **56** Bet nāves dzelonis ir
grēks, un grēka spēks ir bauslība. **57** Bet pateicība
Dievam, kas mums to uzvarēšanu devis caur mūsu
Kungu Jēzu Kristu. **58** Tad nu, mani mīļie brāļi,
esiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgi iekš Tā Kunga
darba vienmēr, zinādami, ka jūsu darbs nav veltīgs
iekš Tā Kunga.

16 Bet par tām sametamām dāvanām priekš
tiem svētiem, kā es to esmu iecēlis Galatijas
draudzēs, tāpat dariet jūs arīdzan. **2** Ikkatrā pirmā
nedēļas dienā lai ikviens no jums pie sevis paša
ko laba noliek un sakrāj, cik viņš paspēj, lai tās
dāvanas nav jāsalasa tad tik, kad es nākšu. **3**
Un kad es nonākšu, tad tos, ko būsiet ieskatījuši
par derīgiem, ar grāmatām sūtīšu, jūsu dāvanas
nonest uz Jeruzālemi. **4** Bet ja arīdzan būtu vērts,
ka arī es tur noeju, tad tie man var nākt līdz.
5 Bet pie jums es nākšu, kad Maķedoniju būšu
izstaigājis, jo es gribu iet caur Maķedoniju. **6** Un
var būt, ka es pie jums kādu brīdi palikšu, vai
arī mitišu par ziemu, ka jūs mani pavadiet, kurp
es noiešu. **7** Jo tagad es jūs negribu redzēt tikai
garām iedams, bet ceru kādu laiku pie jums palikt,
ja Tas Kungs to vēlēs. **8** Bet Efesū es palikšu līdz
vasaras svētkiem. **9** Jo man lielas un plašas durvis
ir atvērtas, un pretinieku ir daudz. **10** Un kad
Timotejs nāk, tad pielūkojiet, ka tas pie jums ir
bez bailēm; jo viņš strādā Tā Kunga darbu, tāpat
kā es. **11** Tāpēc lai neviens viņu nenicina; bet
pavadiet viņu ar mieru, lai tas nāk pie manis, jo
es viņu gaidu ar tiem brāļiem. **12** Bet brāli Apollu
es dažkārt esmu skubinājis, lai ar tiem brāļiem
pie jums noiet, bet viņam prāts pavisam nebija
tagad iet, bet tomēr tas ies, kad tam būs izdevīgs
laiks. **13** Esiet modrīgi, stāviet ticībā, turaties kā
vīri, esiet stipri. **14** Viss pie jums lai notiek iekš
mīlestības. **15** Un es jūs lūdzu, brāļi: jūs zināt
Stefana namu, ka tie ir tie pirmie no Akajas, un ka
tie ir nodevušies tiem svētiem uz kalpošanu: **16**
Ka arī jūs tiem tādiem paklausiet un ikkatram,
kas līdzi strādā un pūlējās. **17** Bet es priecājos par
Stefana un Fortunata un Akaīka atnākšanu, jo kad
jūs pie manis neesat, tad šie ir pie manis jūsu
vietā. **18** Jo tie atspirdzinājuši manu un jūsu garu;
tāpēc atzīstiet tos par tādiem. **19** Āzijas draudzes
jūs sveicina: Aķila un Prisķila ar to draudzi, kas
viņu namā, jūs daudz sveicina iekš Tā Kunga. **20**
Visi brāļi jūs sveicina. Sveicināties savā starpā ar
svētu skūpstīšanu. **21** Es Pāvils, jūs sveicināju, es
ar savu pašu roku. **22** Ja kas nemīl To Kungu Jēzu
Kristu, tas lai ir nolādēts; Maran ata (Tas Kungs
nāk)! **23** Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar
jums. **24** Mana mīlestība ir ar jums visiem iekš
Jēzus Kristus. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis,
un Timotejs tas brālis, Dieva draudzei, kas
ir Korintū, un visiem svētiem pa visu Akaju: **2**
Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu
Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Slavēts
lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs,
Tas apžēlošanas Tēvs un visas iepriecināšanas
Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, **4** Ka
mēs tos, kas ir visādās bēdās, varam iepriecināt
ar to iepriecināšanu, ar ko mēs paši no Dieva
topam iepriecināti. **5** Jo, ka Kristus ciešanas pie
mums vairojās, tāpat arī mūsu iepriecināšana caur
Kristu vairojās. **6** Bet kad mēs topam apbēdināti,
taču tas jums ir par iepriecināšanu un pestīšanu,
kas spēcīga rādās to pašu bēdu paciešanā, ko arī
mēs ciešam. Vai, kad mēs topam iepriecināti,
tad tas jums ir par iepriecināšanu un pestīšanu.
Un mūsu cerība par jums ir stipra. **7** To zinām,
ka itin kā jums ir daļa pie ciešanas, tāpat arī
pie iepriecināšanas. **8** Jo negribam jums slēpt,
brāļi, savas bēdas, kas mums notikušas Āzijā,
ka mēs pārlieku bijām apgrūtināti, vairāk nekā
mēs spējām, tā ka jau vairs necerējām dzīvot.
9 Bet mēs paši pie sevis nopratām, ka mums
bija jāmirst, lai nepaļaujamies uz sevi pašiem,
bet uz Dievu, kas miroņus uzmodina; **10** Tas
mūs no tādas nāves ir izrāvis un izrauj; uz Viņu
ceram, ka Tas mūs arī vēl izraus. **11** Arī caur jūsu
piepalīdzību ar lūgšanām par mums, lai par to
mums notikušo žēlastību arī notiek no daudz
ļaudīm daudz pateikšanas par mums. **12** Jo šī
ir mūsu slava, mūsu zināmas sirds liecība, ka
mēs iekš vientiesības un Dieva skaidrības, ne
iekš miesīgas gudrības, bet iekš Dieva žēlastības
esam turējušies pasaulē un visvairāk pret jums.
13 Jo mēs cita nekā jums nerakstām, kā vien, ko
jūs lasāt, jeb arī saprotat; un es ceru, ka jūs arī
pavisam sapratīsiet: **14** Tā kā jūs kaut cik mūs
jau esat sapratuši, ka mēs esam jūsu gods, itin
kā arī jūs esat mūsu gods Tā Kunga Jēzus dienā.
15 Un tādā uzticībā es jau papriekš gribēju pie
jums nākt, ka jūs atkal dabūtu kādu žēlastību,
16 Un caur jums iet uz Maķedoniju un atkal no
Maķedonijas nākt pie jums, un no jums pavadīts
tapt uz Jūdu zemi. **17** Vai tad nu to apņemdamies
neapdomīgi esmu darījis? Jeb vai pēc miesas prāta
to apņemos, ko apņemos, ka pie manis būtu „jā
jā“arī „nē nē“? **18** Bet Dievs ir uzticīgs, ka mūsu
vārdi uz jums nav bijuši jā un nē. **19** Jo Dieva
Dēls, Jēzus Kristus, kas jūsu starpā caur mums
ir sludināts, caur mani un Silvanu un Timoteju,
nebija jā un nē, bet jā ir bijis iekš Viņa; **20** Jo
cik ir Dieva apsolīšanu, tās ir iekš Viņa jā un
iekš Viņa Āmen, Dievam par godu caur mums.
21 Bet Tas, kas mūs un jūs stiprina iekš Kristus,
un kas mūs ir svaidījis, Tas ir Dievs; **22** Tas mūs
arī ir apzieģelējis un devis Tā Gara ķīlu mūsu
sirdīs. **23** Bet es Dievu piesaucu par liecinieku
savai dvēselei, ka es tādēļ vien vēl neesmu nācis
uz Korintu, ka es jūs saudzētu. **24** Ne tā kā mēs
valdām par jūsu ticību, bet mēs esam jūsu prieka
palīgi; jo jūs stāvat ticībā.

2 Bet es pie sevis esmu apņēmies nenākt atkal
pie jums ar skumdināšanu. **2** Jo ja es jūs
noskumdināju, kas tad ir, kas mani iepriecina, ja ne
tas, kas no manis bija noskumdināts? **3** Un to jums
esmu rakstījis, lai man nākot nebūtu jānoskumst
par tiem, par kuriem man bija priecāties, un es
stipri ceru no jums visiem, ka mans prieks arī
jums visiem prieks. **4** Jo iekš daudz bēdām un
sirds bailēm ar daudz asarām jums esmu rakstījis;
ne, lai jūs noskumstat, bet lai nomaniet to ļoti
lielo mīlestību, ko es uz jums turu. **5** Bet ja kas
skumdinājis, tad tas nav mani skumdinājis, bet lai
pāri nedaru, kaut cik jūs visus. **6** Šim tādam jau
pietiek šī pārmācīšana, kas tam no daudziem ir
notikusi. **7** Tā, ka jums turpretī jo vairāk pienākas
piedot un iepriecināt, ka tas nenonīkst no pārlieku
lielas noskumšanas. **8** Tāpēc jums lūdzu, ka jūs
gribētu viņam parādīt mīlestību. **9** Jo tāpēc arī
esmu rakstījis, lai es nomanītu jūsu prātu, vai jūs
visās lietās esat paklausīgi. **10** Kam jūs piedodat,
tam es arīdzan piedodu; jo ja es arī kādam ko esmu
piedevis, tad tam jūsu dēļ esmu piedevis priekš
Kristus vaiga, lai no sātana netopam pievilti. **11** Jo
viņa domas mums nav nezināmas. **12** Bet kad es
nācu Troadā Kristus evaņģēliju sludināt, un durvis
man bija atvērtas iekš Tā Kunga, tad savā garā
nevarēju apmierināties, tāpēc ka neatradu Titu,
savu brāli, **13** Bet no tiem atvadījies aizgāju uz
Maķedoniju. **14** Un pateicība Dievam, kas mums
allaž dod uzvarēt iekš Kristus un Savas atzīšanas
labo smaržu caur mums izlaiž visās malās! **15** Jo
mēs esam Kristus saldā smarža Dievam pie tiem,
kas top izglābti, un pie tiem, kas pazūd. **16** Šiem
gan nāves smarža uz nāvi, bet viņiem dzīvības
smarža uz dzīvību. Un kas ir derīgs uz to? **17**
Jo mēs neesam kā daudzi, kas ar Dieva vārdu
kā ar preci pieviļ, bet mēs runājam itin kā no
skaidrības, kā no Dieva puses Dieva priekšā iekš
Kristus.

3 Vai tad mēs atkal iesākam paši sevi ieteikt? Jeb
vai mums arīdzan tā kā citiem vajag ieteikšanas
grāmatas uz jums, vai teikšanas grāmatas no
jums? **2** Jūs esat mūsu grāmata, rakstīta mūsu
sirdīs, zināma un lasāma visiem cilvēkiem. **3** Jo
jūs esat zināmi, ka esat Kristus grāmata, sataisīta
caur mūsu amatu, rakstīta ne ar tinti, bet ar tā
dzīvā Dieva Garu, ne uz akmeņu galdiem, bet uz
sirds miesīgiem galdiem. **4** Un tāda uzticība mums
ir caur Kristu uz Dievu: **5** Ne ka mēs no sevis
pašiem esam derīgi, ko laba domāt tā kā no sevis
pašiem; bet ka esam derīgi, tas ir no Dieva; **6** Tas
mūs arī ir darījis derīgus, kalpot jaunai derībai, ne
raksta zīmei, bet Garam; jo raksta zīme nokauj, bet
Gars dara dzīvu. **7** Un ja tam nāves amatam, kas
iezīmēts raksta zīmēs un akmeņos, bijis spožums,
tā ka Israēla bērni nevarēja uzskatīt Mozus vaigu
viņa vaiga spožuma dēļ kam bija jāzūd: **8** Kā lai
nebūtu jo vairāk spožuma tam Gara amatam? **9**
Jo ja tam pazudināšanas amatam bijis spožums,
tad jo vairāk spožuma ir tam taisnošanas amatam
pārpārim. **10** Šo uzlūkojot ir tā kā bez spožuma tas,
kam spožums bijis, tā jo pārlieku lielā spožuma
dēļ. **11** Jo ja tam, kam bija zust, bijis spožums, tad
jo vairāk spožuma ir tam, kas pastāv. **12** Tāpēc ka
mums ir tāda cerība, tad runājam ar lielu drošību.
13 Un ne tā, kā Mozus, kas apsegu lika uz savu
vaigu, lai Israēla bērni nemanītu, uz ko zīmējās
tas (spožums,) kam bija zust. **14** Bet viņu sirdis ir
apcietinātas; jo līdz šai dienai viņiem veco derību
lasot tas pats apsegs paliek un netop atsegts, jo tas
zūd caur Kristu. **15** Bet līdz šai dienai, kad Mozus
top lasīts, apsegs karājās priekš viņu sirdīm. **16**
Tomēr kad viņi atgriežas pie Tā Kunga, tad tas
apsegs top noņemts. **17** Bet Tas Kungs ir Tas Gars.
Kur nu Tā Kunga Gars, tur ir svabadība. **18** Bet
nu mēs visi atsegtā vaigā skatīdami Tā Kunga
spožumu kā spieģelī, topam pārvērsti tai pašā
ģīmī no spožuma uz spožumu, tā kā no Tā Kunga
Gara.

4 Tādēļ, ka mums šis amats ir pēc tās mums
dotās žēlastības, mēs nepiekūstam. **2** Bet
mēs atsakām slepenai bezkaunībai, nestaigādami
iekš viltības, nedz Dieva vārdu pārgrozīdami,
bet ar patiesības parādīšanu darīdami sev pašus
pieņēmīgus ikkatra cilvēka zināmai sirdij Dieva
priekšā. **3** Bet ja mūsu evaņģēlijs ir apsegts, tad
tas ir apsegts iekš tiem, kas pazūd; **4** Iekš tiem šās
pasaules dievs ir apstulbojis neticīgās sirdis, lai
tiem nespīd tā godības pilna evaņģēlija spožums
no Kristus, kas ir Dieva ģīmis. **(aiōn g165)** **5** Jo
mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, To
Kungu; bet sevi, ka esam jūsu kalpi Jēzus dēļ. **6** Jo
Dievs, kas sacījis, lai gaisma aust no tumsības, tas
ir atspīdējis mūsu sirdīs, apgaismošanu dot, ka
atzīstam Dieva godību iekš Jēzus Kristus vaiga. **7**
Bet mēs šo mantu turam mālu traukos, lai tas lielu
lielais spēks būtu no Dieva, un ne no mums. **8** Mēs
visur topam spaidīti, bet tomēr nenospaidīti; mēs
esam neziņā, bet tomēr neesam izmisuši; **9** Mēs
topam vajāti, tomēr neesam atstāti; mēs topam
pie zemes mesti, tomēr neejam bojā. **10** Mēs
arvien Tā Kunga Jēzus miršanu visur līdz nesam
savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība mūsu miesās
parādās. **11** Jo kamēr dzīvojam, allažiņ topam
nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādās
mūsu mirstamās miesās. **12** Tad nu nāve ir spēcīga
iekš mums, bet dzīvība iekš jums. **13** Bet kad
mums ir tas pats ticības gars, tā kā stāv rakstīts:
es esmu ticējis, tāpēc es esmu runājis; tad mēs
ticam, tāpēc arī runājam, **14** Zinādami, ka Tas, kas
To Kungu Jēzu ir uzmodinājis, arī mūs caur Jēzu
uzmodinās un līdz ar jums stādīs priekšā. **15** Jo viss
tas notiek jūsu dēļ, ka žēlastība vairodamies pie
daudziem vairotu pateikšanu Dievam par godu.
16 Tāpēc nepiekūstam, bet jebšu mūsu ārīgais
cilvēks nīcin nīkst, tomēr tas iekšķīgais jo dienas
jo vairāk atjaunojās. **17** Jo mūsu bēdas, kas ir īsas
un vieglas, mums padara neizsakot lielu, mūžīgu
un pastāvīgu godību, **(aiōnios g166)** **18** Mums, kas
neņemam vērā to, kas redzams, bet to, kas nav
redzams. Jo kas redzams, tas ir laicīgs; bet kas nav
redzams, tas ir mūžīgs. **(aiōnios g166)**

5 Jo mēs zinām, kad mūsu laicīgais mājoklis, šī
būda būs salauzta, tad mums ir ēka no Dieva,
mājoklis ne rokām taisīts, kas ir mūžīgs debesīs.
(aiōnios g166) **2** Jo šinī būdā mēs nopūšamies un
ilgojamies, ka taptu pārģērbti ar savu dzīvokli,
kas ir no debesīm; **3** Proti, ja pavisam tiksim
atrasti apģērbti, ne pliki. **4** Jo šinī būdā būdami
mēs arī nopūšamies un esam apgrūtināti; tādēļ
ka negribam tapt noģērbti, bet pārģērbti, lai tas,
kas mirstams, top aprīts no dzīvības. **5** Bet kas
mūs uz šo pašu sataisa, ir Dievs, kas mums arī
devis Tā Gara ķīlu. **6** Tāpēc mēs arvienu turam
drošu prātu un zinām: kamēr mājojam miesās,
tikmēr esam svešumā un vēl ne pie Tā Kunga. **7**
Jo mēs staigājam ticība, ne skatīšanā. **8** Bet mēs
turam drošu prātu un gribam labāki būt ārā no
miesām un būt pie Tā Kunga. **9** Tāpēc arī, vai
pie Tā Kunga mājās būdami, vai te vēl svešumā,
dzenamies uz to, ka Viņam labi patīkam. **10** Jo
mums visiem būs parādīties priekš Kristus soģa
krēsla, lai ikviens dabū, ko miesās būdams darījis,
vai labu, vai ļaunu. **11** Tad nu zinādami, ka To
Kungu būs bīties, mēs pārliecinājām cilvēkus, bet

Dievam esam zināmi; bet es ceru, ka mēs arī esam
zināmi jūsu zināmās sirdīs. 12 Jo mēs jums atkal
neuzteicamies paši, bet jums ko dodam par mums
lielīties; lai jums kas ir pret tiem, kas lielās ar to,
kas priekš acīm, un ne ar to, kas sirdī. 13 Jo ja mēs
par daudz teikuši, tad tas ir Dievam par godu;
jeb ja mēreni, tad jums par labu. 14 Jo Kristus
mīlestība mūs spiež (atzīt), 15 Kad spriežam tā:
ka, ja viens par visiem ir miris, tad visi miruši. Un
Viņš tādēļ par visiem ir miris, lai tie, kas dzīvo,
vairs nedzīvo sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem
miris un uzmodināts. 16 Tad nu uz priekšu mēs
nepazīstam nevienu pēc miesas; un jebšu mēs
Kristu arī esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad
Viņu vairs nepazīstam. 17 Tad nu, ja kas ir iekš
Kristus, tas ir jauns radījums. Kas bijis, ir pagājis,
redzi, viss ir palicis jauns. 18 Bet viss tas ir no
Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi pašu caur Jēzu
Kristu un mums devis to salīdzināšanas amatu. 19
Jo Dievs bija iekš Kristus, salīdzinādams pasauli ar
Sevi pašu, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un
mūsu starpā ir iecēlis to salīdzināšanas vārdu. 20
Tad nu no Kristus puses mēs esam sūtīti, tā kā
Dievs caur mums lūgtu, mēs lūdzam no Kristus
puses: ļaujaties salīdzināties ar Dievu. 21 Jo To,
kas nekāda grēka nav zinājis, Viņš priekš mums
ir darījis par grēku, ka mēs iekš Tā kļūtu Dieva
taisnība.

6 Bet mēs arīdzan kā palīgi lūdzam, ka jūs
Dieva žēlastību velti nedabūjat. 2 Jo Viņš saka:
"Pieņēmīgā laikā Es tevi esmu paklausījis un
pestīšanas dienā tev par palīgu nācis." Redzi,
tagad ir tas labais pieņēmīgais laiks; redzi, tagad ir
tā pestīšanas diena. 3 Mēs nevienā lietā nedodam
nekādu apgrēcību, lai amats netop lamāts. 4 Bet
ikkatrā lietā mēs sevi pašus darām pieņēmīgus, tā
kā Dieva kalpi: iekš daudz paciešanām, iekš bēdām,
iekš spaidīšanām, iekš bailībām. 5 Iekš sitieniem,
iekš cietumiem, iekš trokšņiem, iekš darbiem,
iekš nomodām, iekš gavēšanām, 6 Iekš šķīstības,
iekš atzīšanas, iekš lēnprātības, iekš laipnības,
iekš Svētā Gara, iekš neviltotas mīlestības, 7 Iekš
patiesības vārda, iekš Dieva spēka, caur taisnības
bruņām pa labo un kreiso pusi, 8 Caur godu
un negodu, caur slavu un neslavu, kā viltnieki,
un tomēr patiesīgi, 9 Tā kā nepazīstami un
tomēr pazīstami, tā kā mirdami, un redzi, mēs
dzīvojam, tā kā pārmācīti un ne nonāvēti, 10
Tā kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi, tā kā
nabagi, bet darīdami daudz bagātus, tā kā tādi,
kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas. 11
Mūsu mute ir atvērusies uz jums, ak Korintieši,
mūsu sirds ir atdarījusies! 12 Neslēpjat mums
savas bēdas! Bet jūs tās gan slēpjat savā sirds
dziļumā. 13 Bet par atmaksu prasu no jums kā no
saviem bērniem, lai jūsu sirds arīdzan atdarās. 14
Nevelciet svešu jūgu ar neticīgiem, jo kāda daļa ir
taisnībai ar netaisnību? Kāda biedrība ir gaismai
ar tumsību? 15 Kā saskan Kristus ar Belialu? Jeb
kāda daļa ir ticīgam ar neticīgu? 16 Un kāda
līdzība ir Dieva namam ar elkadieviem? Jo jūs
esat Tā dzīvā Dieva nams; tā kā Dievs sacījis: "Es
iekš tiem gribu mājot un viņu starpā staigāt, un
gribu būt viņu Dievs, un viņi būs Mani ļaudis." 17
Tas Kungs saka: "Tāpēc izejiet no viņu vidus un
atšķiraties un neaiztiekat neko, kas ir nešķīsts; tad
Es jūs gribu pieņemt." 18 "Un Es būšu jums par
Tēvu, un jūs būsiet Man par dēliem un meitām, to
Tas Kungs saka, Tas Visuvaldītājs."

7 Kad nu mums ir tādas apsolīšanas, tad, mīļie,
lai paši šķīstamies no visas apgānīšanas pie
miesas un pie gara un lai topam pilnīgi svēti iekš
Dieva bijāšanas. 2 Klausiet mūs: mēs nevienam
neesam pāri darījuši, nevienu postījuši, nevienu
piekrāpuši. 3 Es to nesaku, jūs notiesādams. Jo
es jau esmu sacījis: jūs esat mūsu sirdīs, ka kopā
mirstam un kopā dzīvojam. 4 Man ir liela drošība
uz jums, man ir daudz ko slavēt par jums; es
esmu ļoti iepriecināts, es esmu pārpārim prieka
pilns visās mūsu bēdās. 5 Jo kad mēs nonācām
Maķedonijā, tad mūsu miesai nebija nekādas
atvieglošanas, bet mēs bijām visai apbēdināti: no
ārienes ķildas, no iekšienes bailes. 6 Bet Dievs, kas
pazemīgos iepriecina, mūs ir iepriecinājis caur
Titus atnākšanu; 7 Un nevien caur viņa atnākšanu,
bet arī caur to iepriecināšanu, ar ko viņš par jums
bija iepriecināts, ka tas mums teica jūsu ilgošanos,
jūsu raudāšanu, jūsu sirds karstumu par mani, tā
ka es jo vairāk priecājos. 8 Jo jebšu es jūs esmu
noskumdinājis caur to grāmatu, taču tas man
nav žēl; kad man arī bija žēl, (jo es redzu, ka šī
pati grāmata jūs ir noskumdinājusi, lai arī tikai
uz mazu brīdi,) 9 Tad es tagad priecājos, ne par
to, ka jūs tapāt noskumdināti, bet par to, ka jūs
noskumdināti uz atgriešanos; jo jūs dievišķi tapāt
skumdināti, lai jums nekas no mums nenāktu
par ļaunu. 10 Jo dievišķā noskumšana padara
atgriešanos uz svētību, kas nevienam nav žēl, bet
pasaules noskumšana padara nāvi. 11 Jo redzi,
šī pati lieta, ka jūs dievišķi tapāt noskumdināti,
kādu lielu čaklību tā pie jums ir padarījusi, kādu
aizbildināšanos, kādu apskaišanos, kādu bijāšanos,
kādu ilgošanos, kādu karstumu, kādu sodīšanu!
Visnotaļ jūs esat parādījušies šķīsti šinī lietā. 12
Jebšu es jums esmu rakstījis, taču tas nav tā dēļ,
kas netaisnību darījis, nedz tā dēļ, kam netaisnība

darīta, bet tādēļ, lai jūsu čaklība par mums
parādītos pie jums Dieva priekšā. 13 Tāpēc mēs
esam iepriecināti; bet pie šīs mūsu iepriecināšanas
vēl ļoti daudz vairāk esam priecājušies par Titus
prieku, tāpēc ka viņa gars no jums visiem ir
atspirdzināts. 14 Jo kad es kaut kā jūs esmu viņam
slavējis, tad es neesmu palicis kaunā; bet tā kā
es visas lietas jums esmu runājis ar patiesību,
tāpat arīdzan mūsu slavēšana Titus priekšā bija
patiesība. 15 Un viņa sirds prāts gauži uz jums
stāv, kad tas piemin visu jūsu paklausību, kā jūs
viņu esat uzņēmuši ar bijāšanu un drebēšanu.
16 Tad nu es priecājos, ka visās lietās jums varu
uzticēties.

8 Bet jums, brāļi, darām zināmu to Dieva
žēlastību, kas parādījusies Maķedonijas
draudzēs. 2 Jo lai gan bēdās daudz pārbaudīti,
tomēr viņiem ļoti liels prieks bijis, un jebšu tie
bija ļoti nabagi, taču tie bagāti devuši pēc savas
sirds labprātības. 3 Jo tie pēc sava spēka, to es
apliecināju, un vēl pāri par savu spēku bijuši
labprātīgi, 4 Mūs lūgtin lūgdami, lai saņemam to
dāvanu un piepalīdzību tiem svētiem par labu. 5
Un tie ne vien deva, kā cerējām, bet viņi arī paši
nodevās papriekš Tam Kungam un arī mums caur
Dieva prātu, 6 Tā ka Titu paskubinājām, lai viņš,
kā bija iesācis, tāpat jūsu starpā arī pabeigtu šīs
dāvanas saņemt. 7 Bet tā, kā jūs visās lietās esat
pieņēmušies, ticībā, mācībā un atzīšanā un visā
čaklībā un savā mīlestībā uz mums, tā pieņematies
arī šinī labdarīšanā. 8 Es to nesaku pavēlēdams,
bet caur to labprātību, ko citi parādījuši, pārbaudu
arī jūsu mīlestību, vai tā ir īstena. 9 Jo jūs zināt
mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Tas, bagāts
būdams, jūsu dēļ ir tapis nabags, lai jūs caur Viņa
nabadzību kļūtu bagāti. 10 Un šinī lietā dodu
padomu, jo tas par labu jums, kas jau pērn esat
iesākuši nevien to darīt, bet arī labu prātu rādīt. 11
Bet tagad pabeidziet to darbu, lai tas labais prāts,
kas jums ir bijis, to gribēt, tāpat arī jums būtu, to
pabeigt, cik spējiet. 12 Jo ja kam ir labs prāts, tas
ir pieņēmīgs pēc tā, kas viņam ir, ne pēc tā, kas
viņam nav. 13 Jo ne tā, lai citiem būtu atvieglošana
un jums grūtums, bet izlīdzināšanas pēc, lai šinī
laikā jūsu pilnība atvieglo viņu trūkumu; 14
Tā lai arī viņu pilnība atvieglo jūsu trūkumu,
ka izlīdzināšana rodas. 15 Tā kā ir rakstīts: kas
daudz bija sakrājis, tam neatlika; un kas maz
bija sakrājis, tam nepietrūka. 16 Bet pateicība
Dievam, kas to pašu uzcītību par jums devis Titus
sirdī, 17 Ka viņš to paskubināšanu ir pieņēmis,
un jo uzcītīgs būdams pats no sevis pie jums ir
nogājis. 18 Un mēs viņam esam līdz sūtījuši to
brāli, kam pa visām draudzēm laba slava ir pie
evaņģēlija; 19 (Un ne vien tāpēc, bet arī ka tas
no tām draudzēm mums ir iecelts par ceļabiedri
pie šīs apdāvināšanas, ko mēs sagādājam, pašam
Tam Kungam par godu un pēc sava labā prāta;
) 20 No tā sargādamies, ka neviens mums neceļ
neslavu šī bagātā krājuma dēļ, ko esam sagādājuši;
21 Jo mēs dzenamies pēc tā, kas ir labs, ne vien
Tā Kunga, bet arī cilvēku priekšā. 22 Un tiem
līdz esam sūtījuši savu brāli, ko mēs daudz lietās
dažkārt esam pārbaudījuši, ka viņš ir uzcītīgs un
tagad jo uzcītīgs, tās lielās uzticības dēļ, kas tam
ir uz jums. 23 Kad jūs vaicājiet par Titu, viņš ir
mans biedrs un palīgs pie jums; kad vaicājiet par
tiem brāļiem, tie ir draudžu sūtītie un Kristus
gods. 24 Tad parādiet tiem savu mīlestību, un ko
no jums esam slavējuši, lai tās draudzes to redz.

9 Jo par to palīdzību priekš tiem svētiem man
jums vairs nav jāraksta. 2 Jo es zinu jūsu
labprātību, par ko jūs slavēju pie Maķedoniešiem,
ka Akaja jau pērn bijusi gatava un jūsu karstums
ir paskubinājis daudzus citus. 3 Bet tos brāļus
es esmu sūtījis, lai šinī lietā mūsu slavēšana par
jums nepaliktu tukša, lai jūs būtu gatavi, kā esmu
sacījis; 4 Lai, ja Maķedonieši man nāktu līdz,
un jūs neatrastu gatavus, mēs (lai nesakām: jūs)
netiktu kaunā ar šo savu drošo slavēšanu. 5 Tad
nu man šķita, ka vajagot paskubināt tos brāļus,
lai tie papriekš ietu pie jums un sataisītu jūsu
apsolīto svētību, ka tā būtu gatava, tā kā svētība
un nekā sīkstība. 6 Bet to es saku: kas sīksti sēj, tas
arī sīksti pļaus; un kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi
pļaus. 7 Ikviens, kā tas savā sirdī apņemas, ne
noskumis nedz piespiests; jo priecīgu devēju Dievs
mīļo. 8 Un Dievs ir spēcīgs, jums dot papilnam
visādu žēlastību, ka no visām lietām jums būtu
arvien itin diezgan un papilnam priekš visādiem
labiem darbiem; 9 Tā kā ir rakstīts: "Viņš ir kaisījis
un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi."
(aiōn g165) 10 Bet, kas sējējam sniedz sēklu, Tas arī
maizi sniegs ēšanai un vairos jūsu sēju un liks
pieaugt jūsu taisnības augļiem. 11 Un tā visās
lietās jūs tapsiet bagāti uz visādu sirds labprātību,
un tā caur mums notiks, ka Dievam dod pateicību.
12 Jo šīs palīdzības sagādāšana ne vien atvieglina
trūkumu tiem svētiem, bet ir arīdzan bagāta
caur to, ka daudzi pateicās Dievam, 13 Šīs jūsu
īstenās palīdzības dēļ Dievu pagodinādami par
jūsu paklausīgo Kristus evaņģēlija apliecināšanu
un par to vientiesīgo labdarīšanu priekš viņiem
un priekš visiem; 14 Un caur to, ka viņi par jums
lūdz, no sirds pēc jums ilgodamies dēļ tās bagātās

Dieva žēlastības pie jums. 15 Bet pateicība Dievam
par Viņa neizteicamo dāvanu.

10 Bet es, Pāvils, pats jūs lūdzu caur Kristus
lēnprātību un laipnību, es, kas klāt būdams
jūsu starpā gan esmu pazemīgs, bet no tālienes
drošs pret jums, 2 Es lūdzos, ka man pie jums
nākot nevajadzētu būt bargam ar to drošību, ar
ko es domāju pret citiem turēties, kam šķiet, ka
mēs tā kā pēc miesas dzīvojam. 3 Jo mēs miesā
staigādami, tomēr pēc miesas necīnāmies; 4 Jo
mūsu karošanas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi
Dieva priekšā, nopostīt tos stiprumus. 5 Mēs
izpostām tos padomus un visu, kas augsti ceļas
pret Dieva atzīšanu, un savaldām visas domas,
lai Kristum paklausa, 6 Un esam gatavi, atriebt
ikvienu neklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi
pilnīga. 7 Vai jūs raugiet uz to, kas priekš acīm? Ja
kāds no sevis paša tic, ka Kristum piederot, lai
tas atkal pie sevis paša tā domā, ka, tā kā viņš
pieder Kristum, tāpat arī mēs piederam Kristum.
8 Jo lai es arī vēl vairāk lielītos ar mūsu varu, ko
Tas Kungs mums devis jums par uztaisīšanu un
ne par postīšanu, taču es nepalikšu kaunā; 9 Lai
mani netur par tādu, kas jūs gribētu baidīt caur
grāmatām. 10 Jo tie saka, ka tās grāmatas gan
ir svarīgas un stipras, bet tas cilvēks pats klāt
būdams nespēcīgs un viņa valoda nievājama. 11
Tas tāds lai zin, kādi mēs no tālienes esam ar
vārdiem grāmatās, tādi pat mēs arī klāt būdami
ar darbu. 12 Jo nedrīkstam pieskaitīties jeb sevi
līdzināt tādiem, kas paši sevi uzteic; bet viņi
paši pie sevis mērodamies un paši sevi ar sevi
līdzinādami ir neprātīgi. 13 Bet mēs nelielīsimies
pārlieku, bet pēc tā robežu mēra, ko Dievs mums
ir nolicis, ka arī līdz pat jums esam nonākuši.
14 Jo mēs neizstiepjamies pārlieku, tā kā līdz
jums nebūtu nonākuši, jo mēs arī līdz pat jums
esam tikuši ar Kristus evaņģēliju; 15 Ne pārlieku
lielīdamies ar cita darbiem, bet cerēdami, ka
jūsu ticībai augot mēs pie jums savās robežās jo
vairāk augsim lielumā, 16 Tā ka mēs evaņģēliju
varam pasludināt tiem, kas aiz jūsu robežām, un
nelielīsimies ar to, kas svešā daļā jau pastrādāts.
17 Bet kas lielās, lai lielās iekš Tā Kunga. 18 Jo
ne tas, kas pats sevi uzteic, ir derīgs, bet ko Tas
Kungs uzteic.

11 Ak, kad jūs mani kaut cik panestu manā
nesaprašanā! Bet jūs mani gan panesat. 2 Jo
es esmu iekarsis par jums ar dievišķu karstumu,
jo es jūs esmu saderējis, kā šķīstu jumpravu,
pievedamu vienam vīram, tas ir Kristum. 3 Bet
es bīstos, ka tāpat, kā tā čūska ar savu viltību
Ievu pievīlusi, arī jūsu domas netop samaitātas un
nenoklīst no tās vientiesības, kas ir iekš Kristus.
4 Jo, ja kas nāk un citu Jēzu sludina, ko mēs
neesam sludinājuši, jeb ja jūs dabūjat citu garu,
ko jūs neesat dabūjuši, jeb citu evaņģēliju, ko
neesat pieņēmuši, tad jūs to gan labi panesat.
5 Jo ceru, ka nebūt neesmu mazāks par tiem
tādiem jo augstiem apustuļiem. 6 Un ja arī runā
man trūkst, tad tomēr ne atzīšanā; bet mēs jau
vienmēr un visādi jums esam pazīstami. 7 Vai
grēku esmu darījis, ka pats pazemojos, lai jūs
taptu paaugstināti, ka es jums Dieva evaņģēliju
bez maksas esmu sludinājis? 8 Citas draudzes
esmu aplaupījis, no tām ņemdams algu par to
kalpošanu pie jums; un kad es biju pie jums
un man kas trūka, tad tomēr nevienu neesmu
apgrūtinājis. 9 Jo manu trūkumu ir atvieglinājuši
tie brāļi, kas no Maķedonijas nākuši; un visās
lietās es esmu tā turējies, ka es jūs neapgrūtinātu,
un tā vēl turēšos. 10 Kristus patiesība ir iekš
manis, ka šī slava Akajas zemē man neapklusīs. 11
Kādēļ? Ka es jūs nebūtu mīlējis? To Dievs zina. 12
Bet ko es daru, to es arī vēl darīšu, lai es iemeslu
atņemu tiem, kas iemeslu meklē, lai tie, ar ko
lielās, tiek atrasti tādi, kā arī mēs. 13 Jo tie tādi
viltus apustuļi un viltīgi strādnieki izliekās kā
Kristus apustuļi. 14 Un tas nav brīnums: jo pats
sātans izliekas kā gaišības eņģelis. 15 Tad nav liela
lieta, ja arī viņa kalpi izliekas kā taisnības kalpi -
tiem būs gals pēc viņu darbiem. 16 Es saku atkal,
lai neviens nedomā, ka es esmu nesapraša; bet ja
ne, tad pieņemiet mani kā nesaprašu, lai es arī
kaut cik varu lielīties. 17 Ko es runāju, to nerunāju
pēc Tā Kunga, bet tā kā iekš nesaprašanas, kad nu
tā ņemos lielīties. 18 Kad daudzi lielās pēc miesas,
tad es arīdzan gribu lielīties. 19 Jo jūs labprāt
panesat tos nesaprašas, prātīgi būdami. 20 Jo jūs
panesat, ja kāds jūs dara par kalpiem, ja kāds jūs
plēš, ja kāds no jums ņem, ja kāds paaugstinājās,
ja kāds jums cērt vaigā. 21 Par negodu saku: - to
mēs nespējām; tomēr kurā lietā kāds drošs, (es
runāju neprātīgi), tanī es arīdzan esmu drošs. 22
Vai tie ir Ebreji? Es arīdzan. Vai tie ir Israēlieši?
Es arīdzan. Vai tie ir Ābrahāma dzimums? Arī es.
23 Vai tie ir Kristus kalpi? (es neprātīgi runāju)
es jo vairāk: iekš darbiem vairāk, iekš sitieniem
pārlieku vairāk, iekš cietumiem vairāk, iekš nāves
bailēm daudzreiz. 24 No Jūdiem piecreiz esmu
dabūjis četrdesmit sitienus bez viena. 25 Trīs
reiz esmu šaustīts, vienreiz akmeņiem mētāts,
trīs reiz ar laivu esmu cietis ūdens briesmas,
nakti un dienu jūras dziļumā esmu sabijis. 26
Daudzreiz esmu ceļā bijis: briesmās ūdeņos,

briesmās starp slepkavām, briesmās starp savas
cilts ļaudīm, briesmās starp pagāniem, briesmās
pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās jūrā, briesmās
starp viltīgiem brāļiem; 27 Iekš darba un pūliņa,
daudz nomodā, iekš izsalkšanas un iztvīkšanas,
daudz reiz iekš gavēšanām, iekš salšanas un
plikuma. 28 Bez tam, kas vēl citādi notiek: tās
rūpes par visām draudzēm ikdienas laužas man
virsū. 29 Kas nogurst, un es nenogurstu? Kas tiek
kaitināts(apgrēcināts), un es neiedegos? 30 Ja
tad būs lielīties, tad lielīšos ar savu nespēcību.
31 Mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas
ir augsti teicams mūžīgi mūžam, Tas zin, ka es
nemeloju. (aiōn g165) 32 Damaskū ķēniņa Areta ļaužu
valdnieks apsargāja Damaskus pilsētu, gribēdams
mani gūstīt, 33 Un kurvī pa logu es tapu nolaists
pār mūri un izbēgu no viņa rokām.

12 Lielīties man gan nekā nepalīdz, - tomēr es
nu gribu runāt par to, ko Tas Kungs man
devis redzēt un parādījis. 2 Es pazīstu vienu
cilvēku iekš Kristus; priekš četrpadsmit gadiem
(vai tas miesā bijis, nezinu, jeb vai tas ārā no
miesas bijis, nezinu, Dievs to zina) tas ir tapis
aizrauts trešā debesī. 3 Un es pazīstu to tādu
cilvēku (vai tas miesā bijis, jeb vai tas ārā no
miesas bijis, es nezinu, Dievs to zina), 4 Ka tas
ir aizrauts paradīzē un ir dzirdējis neizsakāmus
vārdus, ko runāt cilvēkam nav brīv. 5 Par to tādu es
gribu lielīties, bet par sevi pašu nelielīšos kā vien
ar savu nespēcību. 6 Jo ja es gribētu lielīties, tad
tomēr es nebūtu neprātīgs, jo es sacītu patiesību;
bet es atturos no tā, lai neviens no manis nedomā
vairāk pār to, ko tas pie manis redz, jeb ko tas no
manis dzird. 7 Un lai es to augsto parādīšanu dēļ
nepaaugstinājos, tad man miets ir dots miesās,
proti sātana eņģelis, kam mani būs sist ar dūrēm,
lai es augsti neturos. 8 Tādēļ es To Kungu trīs reiz
esmu lūdzis, lai tas no manis atstātos. 9 Un Viņš
uz mani ir sacījis: "Tev pietiek Mana žēlastība; jo
Mans spēks iekš nespēcīgiem varens parādās."
Tad nu jo labāki lielīšos ar savu nespēcību, lai
Kristus spēks pie manis mājo. 10 Tāpēc man ir
labs prāts iekš vājībām, iekš nievāšanām, iekš
bēdām, iekš vajāšanām, iekš bailēm - Kristus dēļ.
Jo kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs. 11
Lielīdamies esmu palicis par nesaprašu: jūs mani
esat spieduši. Jo man nācās, no jums tapt teiktam,
jo es nebūt neesmu bijis mazāks nekā tie jo augstie
apustuļi, lai gan es neesmu nekas. 12 Apustuļa
zīmes jūsu starpā ir padarītas visā pacietība, ar
zīmēm un brīnumiem un spēkiem. 13 Jo kādā lietā
jūs esat bijuši mazāki par citām draudzēm, bez
vien, ka es priekš sevis jūs neesmu apgrūtinājis?
Piedodiet man, ka es jums tā esmu pāri darījis! 14
Redzi, es esmu gatavs trešo reizi nākt pie jums,
un jūs neapgrūtināšu; jo es nemeklēju to, kas
jums pieder, bet jūs pašus. Jo bērniem nebūs
mantas krāt priekš vecākiem, bet vecākiem priekš
bērniem. 15 Un es labprāt pats maksāšu un par
maksu pats gribu doties par jūsu dvēselēm; jebšu
es jūs pārlieku mīlēdams gan maz topu mīlēts. 16
Lai nu ir, ka es jums neesmu bijis par grūtību; bet
gan gudrinieks būdams jūs ar viltu esmu ķēris. 17
Vai caur kādu no tiem, ko pie jums esmu sūtījis,
es jums mantu esmu izkrāpis? 18 Es Titu esmu
lūdzis un to brāli līdz sūtījis; vai Titus jums ko
izkrāpis? Vai neesam staigājuši tanī pašā garā? Vai
ne tanīs pašās pēdās? 19 Vai jūs atkal domājiet,
ka mēs pie jums aizbildinājāmies? Mēs runājam
Dieva priekšā iekš Kristus; bet, mani mīļie, viss tas
notiek jums par uztaisīšanu. 20 Jo es bīstos, ka es
nākdams jūs neatradīšu tādus, kā es gribu, un ka es
netapšu atrasts tāds, kā jūs gribat: ka tik nav jūsu
starpā bāršanās, nīdēšanās, dusmības, ienaids,
aprunāšanas, apmelošanas, uzpūšanās, trokšņi;
21 Ka mans Dievs mani nepazemo, kad atkal pie
jums nākšu, un man nav jāraud par daudziem,
kas papriekš ir grēkojuši un nav atgriezušies
no nešķīstības un maucības un visas nešķīstas
būšanas, ko tie darījuši.

13 Nu trešoreiz nāku pie jums. Ikkatru lietu
apstiprinās divu vai trīs liecinieku mute. 2
Jau esmu papriekš sacījis un saku vēl, kā otrreiz
pie jums būdams, tāpat arī tagad klāt nebūdams,
tiem, kas ir apgrēkojušies, un visiem tiem citiem,
ka es, kad atkal nākšu, netaupīšu. 3 Jo jūs meklējat
liecību, vai iekš manis runā Kristus, kas pie jums
nav nespēcīgs, bet kas ir varens jūsu starpā. 4 Jo
jebšu Viņš ir krustā sists iekš nespēcības, tomēr
Viņš ir dzīvs caur Dieva spēku; jo mēs arīdzan
esam nespēcīgi iekš Viņa, bet mēs dzīvosim līdz
ar Viņu caur Dieva spēku pie jums. 5 Pārbaudaties
paši, vai esat ticībā, pārmeklējaties paši! Jeb vai
neatzīstaties, ka Jēzus Kristus iekš jums ir? -
Ja tikai neesat nederīgi. 6 Bet es ceru, ka jūs
samanīsiet, ka mēs neesam nederīgi. 7 Bet es
Dievu lūdzu, ka jūs nekā ļauna nedariet, ne tādēļ,
lai mēs parādītos derīgi, bet lai jūs to labu darītu,
un mēs būtu kā nederīgi. 8 Jo mēs neko nespējam
pret patiesību, bet tik par patiesību. 9 Jo mēs
priecājamies, kad mēs esam nespēcīgi un jūs
spēcīgi, un to mēs arī vēlam, ka jūs topat pilnīgi.
10 Tāpēc pie jums nebūdams es to rakstu, lai
man klāt esot nevajag bargam būt pēc tās varas,
ko Tas Kungs man ir devis uz uztaisīšanu un

ne uz postīšanu. **11** Beidzot, brāļi, esiet līksmi,
topiet pilnīgi, iepriecinājaties savā starpā, esat
vienprātīgi, turat mieru; tad Tas mīlestības un
miera Dievs būs ar jums. **12** Sveiciniet cits citu ar
svētu skūpstīšanu. **13** Visi svētie jūs sveicina. **14** Tā
Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība
un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem.
Āmen.

Pāvila Vēstule Galatiešiem

1 Pāvils, apustulis ne no cilvēkiem, nedz caur
kādu cilvēku, bet caur Jēzu Kristu un Dievu
To Tēvu, kas To uzmodinājis no miroņiem, **2** Un
visi brāļi, kas pie manis ir, Galatijas draudzēm.
3 Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, Tā
Tēva, un mūsu Kunga Jēzus Kristus, **4** Kas pats ir
nodevies par mūsu grēkiem, ka mūs izrautu no
šās tagadējas niknās pasaules pēc mūsu Dieva un
Tēva prāta. **(aiōn g165)** **5** Viņam lai ir gods mūžīgi
mūžam! Āmen. **(aiōn g165)** **6** Es brīnos, ka jūs tik drīz
no tā, kas jūs ir aicinājis caur Kristus žēlastību,
topat nogriezti uz citu evaņģēliju; **7** Un tomēr
cita nav, bet tikai kādi rodas, kas jūs sajauc un
Kristus evaņģēliju grib pārgrozīt. **8** Bet ja arī
mēs, vai eņģelis no debesīm jums pasludinātu
citu evaņģēliju pār to, ko esam pasludinājuši,
tas lai ir nolādēts. **9** Itin kā jau esam sacījuši, tā
es nu vēl reiz saku: ja kas jums pasludina citu
evaņģēliju pār to, ko jūs esat dabūjuši, tas lai ir
nolādēts. **10** Jo vai es tagad cilvēkiem runāju pa
prātam vai Dievam? Jeb vai es meklēju cilvēkiem
patikt? Jo ja es cilvēkiem patiktu, tad es nebūtu
Kristus kalps. **11** Bet es jums daru zināmu, brāļi,
ka tas evaņģēlijs, ko esmu pasludinājis, nav pēc
cilvēku prāta. **12** Jo es to arī neesmu dabūjis
nedz mācījies no cilvēka, bet caur Jēzus Kristus
parādīšanu. **13** Jo jūs jau sen esat dzirdējuši par
manu dzīvošanu Jūdu ticībā, ka Dieva draudzi
pārlieku esmu vajājis un postījis, **14** Un biju pārāks
Jūdu ticībā pār daudz citiem, kas manā ciltī bija
manos gados, un biju tēvišķu iestādījumu pārlieku
dedzīgs pārstāvētājs. **15** Bet kad Dievam, kas
mani no mātes miesām izredzējis un caur Savu
žēlastību aicinājis, patika, **16** Savu Dēlu parādīt
iekš manis, ka es Viņa evaņģēliju sludinātu starp
pagāniem, tad es padoma neņēmos no miesām
un asinīm, **17** Nedz gāju atpakaļ uz Jeruzālemi
pie tiem, kas priekš manis bija apustuļi, bet tūdaļ
nogāju uz Arābiju un atkal atgriezos atpakaļ uz
Damasku. **18** Pēc tam, pēc trīs gadiem es nogāju
uz Jeruzālemi, iepazīties ar Pēteri, un paliku pie
tā piecpadsmit dienas. **19** Bet citu nevienu no
apustuļiem neredzēju, kā vien Jēkabu, Tā Kunga
brāli. **20** Bet ko jums rakstu, redzi, to apliecināju
Dieva priekša, ka es nemeloju. **21** Pēc tam nācu
uz Sīrijas un uz Ķiliķijas zemēm. **22** Bet no vaiga
nebiju pazīstams Jūdu zemes draudzēm, kas ir
iekš Kristus. **23** Bet tie to vien bija dzirdējuši,
ka tas, kas citkārt mūs vajāja, tagad sludina to
ticību, ko tas citkārt postīja. **24** Un tie par mani
pagodināja Dievu.

2 Pēc tam, pēc četrpadsmit gadiem, es atkal
nogāju uz Jeruzālemi ar Barnabu, arī Titu
paņemdams līdz. **2** Bet es turp nogāju caur kādu
parādīšanu un tiem to evaņģēliju, ko es sludināju
starp pagāniem, liku priekšā un sevišķi tiem jo
cienīgiem, lai es velti neteku vai nebūtu skrējis. **3**
Bet arī Titus, kas bija ar mani, Grieķis būdams,
netapa spiests apgraizīties; **4** Bet to ielīdušo viltīgo
brāļu dēļ, kas bija iezagušies, izlūkot mūsu brīvību,
kas mums ir iekš Kristus Jēzus, ka tie mūs darītu
par kalpiem, - **5** Tiem mēs ne acumirkli neesam
ceļu griezuši nedz paklausījuši, lai evaņģēlija
patiesība pie jums paliktu. **6** Bet no tiem, kas
bija jo cienīgi (kādi tie jebkad bijuši, tas man
vienalga, Dievs neuzlūko cilvēka vaigu), šie jo
cienīgie man neko nav uzlikuši klāt. **7** Bet turpretī,
kad tie redzēja, ka evaņģēlijs man ir uzticēts pie
tiem, kam ir priekšāda, tā kā Pēterim pie tiem,
kas ir apgraizīti, **8** (Jo Tas, kas ar Pēteri bijis
spēcīgs apustuļu amatā pie apgraizītiem, Tas arī
bijis spēcīgs ar mani pie pagāniem) - **9** Un kad
Jēkabs, Kefas un Jānis, ko turēja par pīlāriem,
atzina to žēlastību, kas man bija dota; tad tie
man un Barnabam roku deva uz biedrību, lai
mēs mācītu pagānus un viņi (mācītu) apgraizītos;
10 Tikai lai mēs nabagus pieminētu, - un es arī
esmu rūpējies to izdarīt. **11** Un kad Pēteris bija
nācis uz Antioķiju, tad es tam acīs stājos pretī, jo
viņš bija apsūdzams. **12** Jo, pirms nekā no Jēkaba
kādi bija atnākuši, viņš ēda kopā ar pagāniem;
bet kad tie bija atnākuši, tad viņš atrāvās un
nošķīrās, bīdamies tos no apgraizīšanas. **13** Un
līdz ar viņu arī tie citi Jūdi apgrēkojās ar liekulību,
tā ka arī Barnaba līdz tapa nogriezts caur viņu
liekulību. **14** Bet kad es redzēju, ka tie nestaigā
pareizi pēc evaņģēlija patiesības, tad es Pēterim
sacīju visiem dzirdot: Ja tu Jūds būdams dzīvo ka
pagāns un nekā Jūds, ko tu spiedi pagānus, lai tie
dzīvo kā Jūdi? **15** Mēs no dzimuma esam Jūdi un
ne grēcinieki no pagāniem; **16** Bet zinādami, ka
cilvēks netop taisnots caur bauslības darbiem, bet
caur Jēzus Kristus ticību, arī mēs esam ticējuši
uz Kristu Jēzu, lai topam taisnoti caur Kristus
ticību un ne caur bauslības darbiem: tāpēc ka caur
bauslības darbiem neviena miesa netaps taisnota.
17 Bet ja mēs, kas meklējam tapt taisnoti iekš
Kristus, arī paši topam atrasti grēcinieki, - vai tad
Kristus ir grēka kalps? Nemaz ne! **18** Jo ja es to,
ko esmu nolauzis, atkal uztaisu, tad pats kļūstu
par pārkāpēju. **19** Jo es caur bauslību bauslībai
esmu miris, lai dzīvotu Dievam. **20** Es ar Kristu

esmu krustā sists, bet es dzīvoju, tomēr vairs ne
es, bet iekš manis dzīvo Kristus, un ko es tagad
dzīvoju miesā, to dzīvoju ticībā uz To Dieva Dēlu,
kas mani mīlējis un Pats par mani nodevies. 21 Es
nenicināju Dieva žēlastību; jo ja taisnība ir caur
bauslību, tad Kristus velti miris.

3 Ak jūs neprātīgie Galatieši, kas jūs ir apmānījis,
patiesībai nepaklausīt, jūs, kam priekš acīm
rakstīts Jēzus Kristus, Tas krustā sistais? 2 To vien
gribu no jums zināt, vai jūs to Garu esat dabūjuši
no bauslības darbiem, vai no ticības mācības? 3
Vai jūs esat tik neprātīgi, ka garā iesākuši, tagad
miesā pabeidziet? 4 Vai jūs tik daudz velti esat
cietuši? Ja tikai velti vien! 5 Tad nu (Viņš), kas
jums to Garu sniedz un iekš jums modina brīnuma
spēkus, vai Viņš to dara no bauslības darbiem vai
no ticības mācības? 6 Tā kā Ābrahāms Dievam
ticējis, un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību. 7
Tad saprotat, ka, kuri ir no ticības, tie ir Ābrahāma
bērni. 8 Un tas raksts paredzēdams, ka Dievs
caur ticību pagānus taisno, Ābrahāmam papriekš
sludinājis to prieka vārdu: "Iekš tevis visas tautas
taps svētītas." 9 Tad nu kas ir no ticības, tie līdz
ar to ticīgo Ābrahāmu top svētīti. 10 Jo cik ir no
bauslības darbiem, tie ir apakš lāsta, jo ir rakstīts:
"Ikviens ir nolādēts, kas nepaliek iekš visa, kas
ir rakstīts bauslības grāmatā, ka viņš to dara."
11 Un ka neviens caur bauslību netop taisnots
pie Dieva, tas ir zināms: jo taisnais dzīvos no
ticības. 12 Bet bauslība nav no ticības; bet kurš
cilvēks to darīs, tas caur to dzīvos. 13 Kristus mūs
ir atpircis no bauslības lāsta, priekš mums par
lāstu palicis, (jo ir rakstīts: "Nolādēts ikviens, kas
kārts pie koka"), 14 Ka Ābrahāma svētība nāktu uz
pagāniem iekš Kristus Jēzus, un ka mēs Tā Gara
apsolīšanu dabūtu caur ticību. 15 Brāļi, es runāju
cilvēcīgi: neviens jau nenicina apstiprinātu cilvēka
iestādījumu (testamentu) nedz pieliek ko klāt. 16
Tad nu Ābrahāmam un viņa sēklai tās apsolīšanas
notikušas. Viņš nesaka: "Un tavām sēklām", tā kā
no daudziem, bet tā kā no vienas: "Un tavai Sēklai",
Tas ir Kristus. 17 Un to es saku: tas iestādījums,
kas papriekš no Dieva ir apstiprināts uz Kristu,
netop nocelts caur bauslību, kas pēc četrsimt un
trīsdesmit gadiem notikusi, ka tā to apsolīšanu
būtu iznīcinājusi. 18 Jo ja tā iemantošana ir no
bauslības, tad tā vairs nav no apsolīšanas: bet
Dievs to Ābrahāmam ir dāvinājis caur apsolīšanu.
19 Par ko tad nu bauslība? Tā to pārkāpumu dēļ
ir pielikta klāt, tiekams tā Sēkla nāktu, kam tā
apsolīšana notikusi, un bauslība ir iestādīta caur
eņģeļiem, caur vidutāja roku. 20 Bet vidutājs nav
viena paša vidutājs; bet Dievs ir vienīgs. 21 Vai tad
nu bauslība ir pretī Dieva apsolīšanām? Nemaz.
Jo ja kāda bauslība būtu dota, kas spētu dot
dzīvību, tad patiesi taisnība nāktu no bauslības.
22 Bet tas raksts visu ir saslēdzis apakš grēka,
ka tā apsolīšana tiem ticīgiem taptu dota no
ticības uz Jēzu Kristu. 23 Bet pirms ticība nāca,
mēs tapām turēti saslēgti apakš bauslības uz tās
nākamās ticības atspīdēšanu. 24 Tad nu bauslība
ir bijusi mūsu pamācītājs uz Kristu, ka mēs taptu
taisnoti caur ticību. 25 Bet kad ticība ir nākusi,
tad mēs vairs neesam apakš tā pamācītāja. 26 Jo
jūs visnotaļ esat Dieva bērni caur to ticību iekš
Kristus Jēzus. 27 Jo jūs visi, kas esat kristīti uz
Kristu, jūs Kristu esat apvilkuši. 28 Tur nav ne
Jūds, ne Grieķis, tur nav ne kalps, ne svabadnieks,
tur nav ne vīrs, ne sieva, - jo jūs visi esat viens iekš
Kristus Jēzus. 29 Un ja jūs Kristum piederat, tad
jūs esat Ābrahāma dzimums un pēc apsolīšanas
mantinieki.

4 Bet Es jums saku: kamēr mantinieks vēl ir
bērns, tad starp viņu un kalpu nav nekādas
starpības, jebšu viņš kungs ir pār visu mantu. 2
Bet viņš ir apakš pārstāvētājiem un sargiem līdz
tam no tēva nospriestam laikam. 3 Tāpat arī mēs,
kad bijām bērni, bijām kalpu kārtā apakš pasaules
likumu sākumiem. 4 Bet kad tā laika piepildīšana
nāca, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no
sievas un noliktu apakš bauslības, 5 Ka Viņš tos,
kas bija apakš bauslības, atpirktu, ka mēs to bērnu
tiesu dabūtu. 6 Un kad nu jūs esat bērni, tad Dievs
Sava Dēla Garu ir sūtījis jūsu sirdīs, tas sauc: Abba,
Tēvs! 7 Tad nu vairs neesi kalps, bet bērns; bet ja
bērns, tad arī Dieva mantinieks caur Kristu. 8 Bet
to brīdi, kad jūs Dievu neatzināt, jūs esat kalpojuši
tiem, kas pēc būšanas nav dievi. 9 Un tagad, kad
jūs Dievu atzīstat, bet jo vairāk, kad no Dieva esat
atzīti, - kā jūs atkal griežaties pie tiem vājiem
un tukšiem sākumiem un tiem atkal no jauna
gribat kalpot? 10 Jūs cienījat dienas un mēnešus
un laikus un gadus. 11 Man bail jūsu dēļ, ka tik
nebūšu velti pie jums strādājis. 12 Topiet tādi, kā
es; jo arī es esmu tapis tāds, kā jūs, brāļi, es jūs
lūdzu. - Jūs man neko neesat pāri darījuši. 13 Bet
jūs zināt, ka es pirmoreiz miesas vājības dēļ jums
evaņģēliju esmu sludinājis; 14 Un tā pārbaudīšana,
kas jums caur manu miesu notikusi, jums nav
bijusi nicināma nedz nepanesama, bet jūs mani
esat uzņēmuši tā kā Dieva eņģeli, tā kā Kristu
Jēzu. 15 Tad nu, kāda līksmība jums to brīdi bija?
Jo es jums dodu liecību, ka jūs, ja tas būtu varējis
būt, savas acis būtu izrāvuši un man devuši. 16
Vai tad es nu jūsu ienaidnieks esmu tapis, jums
patiesību sacīdams? 17 Tie iekarst jūsu dēļ, kā nav

labi, bet tie jūs grib novērst, lai jūs atkal iekarstu
viņu dēļ. 18 Bet labi ir vienmēr iekarst laba dēļ
un ne tad vien, kad es esmu klāt pie jums. 19
Mani bērniņi, ko es atkal dzemdēju ar sāpēm,
tiekams Kristus iekš jums nāk redzams, 20 Es
gan vēlētos, tagad pie jums būt un citādā balsī
runāt; jo man jūsu dēļ padoma pietrūkst. 21 Sakiet
man, jūs, kas apakš bauslības gribat būt, vai jūs
bauslību neesat dzirdējuši? 22 Jo ir rakstīts, ka
Ābrahāmam bijuši divi dēli, viens no tās kalpones
un otrs no tās svabadās. 23 Bet kas no tās kalpones
bija, tas ir piedzimis pēc miesas; un kas no tās
svabadās, tas caur to apsolīšanu. 24 Šie vārdi pēc
līdzības saprotami. Šīs ir tās divas derības; viena
no Sina kalna, kas uz kalpošanu dzemdē, tā ir tā
Hāgare. 25 Jo Hāgare ir tas Sina kalns Arābijā -
un līdzinājās tai tagadējai Jeruzālemei, kas kalpo
ar saviem bērniem. 26 Bet tā Jeruzāleme, kas ir
augšā, ir tā svabadā, tā ir mūsu visu māte. 27
Jo ir rakstīts: priecājies, neauglīgā, tu, kas neesi
dzemdējusi, izsaucies un gavilē tu, kas bērnu
sāpes necieti; jo tai tukšai ir daudz bērnu, vairāk
nekā tai, kas ir apprecēta. 28 Bet mēs, brāļi, esam
apsolīšanas bērni, tā kā Īzaks. 29 Bet itin kā to
brīdi tas, kas bija piedzimis pēc miesas, vajāja to,
kas bija piedzimis pēc Gara, tāpat arī tagad. 30
Bet ko tas raksts saka? Izmet to kalponi un viņas
dēlu; jo tam kalpones dēlam nebūs mantot ar tās
svabadās dēlu. 31 Tāpēc, brāļi, mēs neesam tās
kalpones bērni, bet tās svabadās.

5 Tad nu pastāviet tai svabadībā, uz ko Kristus
mūs ir atsvabinājis, un neliekaties atkal
gūstīties kalpošanas jūgā. 2 Redzi, es Pāvils
jums saku: ja jūs topat apgraizīti, tad Kristus
jums nederēs nenieka. 3 Un atkal es apliecināju
ikvienam cilvēkam, kas top apgraizīts, ka tam visa
bauslība jātur. 4 Jūs esat atkāpušies no Kristus,
jūs, kas caur bauslību gribat tapt taisnoti; jūs
žēlastību esat pazaudējuši: 5 Jo no ticības mēs
garā gaidām taisnības cerību. 6 Jo iekš Kristus
Jēzus nedz apgraizīšana ko spēj, nedz priekšāda,
bet ticība, kas caur mīlestību spēcīga parādās. 7
Jūs gan labi tecējāt; kas jūs ir aizkavējis, ka jūs
patiesībai nepaklausāt? 8 Tā pierunāšana nav
no Tā, kas jūs aicina. 9 Maz rauga saraudzē visu
mīklu. 10 Es droši uz jums paļaujos iekš Tā Kunga,
ka jūs citu prātu neturēsiet; bet kas jūs sajauc, tas
nesīs to sodu, lai būtu, kas būdams. 11 Bet, brāļi,
ja es vēl apgraizīšanu sludināju, kam tad vēl topu
vajāts? Tad tā piedauzīšanās pie krusta jau būtu
mitējusies. 12 Kaut jel arī tie taptu graizīti, kas jūs
musina! 13 Jo, brāļi, jūs uz svabadību esat aicināti;
tikai ne uz tādu svabadību, ka miesai ir vaļa; bet
kalpojiet cits citam mīlestībā. 14 Jo visa bauslība
vienā vārdā top piepildīta, proti šinī; Tev būs savu
tuvāko mīlēt kā sevi pašu. 15 Bet ja jūs savā starpā
kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits no
cita netiekat aprīti. 16 Bet es saku: staigājiet garā,
tad jūs miesas kārību nepadarīsiet. 17 Jo miesai
gribās pret garu un garam pret miesu, un tie stāv
viens otram pretī, ka jūs nedarāt, ko gribat. 18 Bet
ja jūs no Gara topat vadīti, tad jūs neesat apakš
bauslības. 19 Bet miesas darbi ir zināmi, ka laulības
pārkāpšana, maucība, neškīstība, bezkaunība, 20
Elkadievība, burvība, ienaids, bāršanās, nīdēšanās,
dusmības, ķildas, šķelšanās, viltīgas mācības, 21
Skaudības, slepkavības, plītēšanas, rīšanas, un
kas šiem līdzīgi; no tiem es jums papriekš saku,
tā kā jau esmu sacījis, ka tie, kas tādas lietas
dara, Dieva valstību neiemantos. 22 Bet Tā Gara
auglis ir: mīlestība, līksmība, miers, pacietība,
laipnība, labprātība, ticība, lēnprātība, sātība. 23
Pret tādiem nav bauslība. 24 Bet tie, kas Kristum
pieder, savu miesu ir krustā situši ar tām kārībām
un iekārošanām. 25 Ja mēs garā dzīvojam, tad lai
arī garā staigājam. 26 Lai nedzenamies pēc nīcīga
goda, cits citu kaitinādami, cits citu skauzdami.

6 Brāļi, ja kāds cilvēks taptu pieķerts kāda
noziegumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgriežat
tādu ar lēnprātīgu garu, lūkojot uz sevi pašu, ka
arī tu netopi kārdināts. 2 Nesiet cits cita nastas,
un tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību. 3 Jo kam
šķiet, ka viņš kas esot, un nav nekas, tas pieviļās
savā prātā. 4 Bet ikviens lai pārbauda savu paša
darbu, tad tam būs teikšana pie sevis paša vien
un ne pie cita. 5 Jo ikkatrs nesīs savu paša nastu.
6 Lai tas, kas top mācīts tai vārdā, visādu labumu
izdala tam, kas viņu māca. 7 Nepieviļaties! Dievs
neļaujas apsmieties. Jo ko cilvēks sēj, to tas arī
pļaus. 8 Ja kas sēj uz savu miesu, tas no tās miesas
pļaus samaitāšanu; bet kas sēj uz To Garu, tas
pļaus no Tā Gara mūžīgu dzīvošanu. (aiōnios g166) 9
Tad nu labu darīdami lai nepiekūstam; jo savā
laikā arī pļausim, ja nepiekūstam. 10 Tāpēc nu,
kamēr mums laiks, lai labu darām visiem, bet
visvairāk ticības biedriem. 11 Raugāt, kādu garu
grāmatu es jums esmu rakstījis ar savu paša roku.
12 Visi tie, kas grib spīdēt pēc miesas, tie jūs spiež
apgraizīties, tāpēc vien, ka tie Kristus krusta dēļ
netaptu vajāti. 13 Jo tie, kas ir apgraizīti, paši
netur bauslību, bet grib, lai jūs topat apgraizīti, ka
tie ar jūsu miesu varētu lielīties. 14 Bet tas lai man
nenotiek, ka lielos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus
Kristus krustu, caur ko man pasaule ir krustā
sista un es pasaulei. 15 Jo iekš Kristus Jēzus nedz

apgraizīšana kas ir, nedz priekšāda, bet jauns
radījums. **16** Un cik pēc šā priekšraksta staigās,
pār tiem lai ir miers un žēlastība un pār to Dieva
Israēli. **17** Uz priekšu lai neviens man vairs nedara
rūpes, jo es savā miesā nesu Tā Kunga Jēzus rētas.
18 Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu
garu, brāļi. Āmen.

Pāvila Vēstule Efeziešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis,
tiem svētiem, kas ir Efesū un ir ticīgi iekš
Kristus Jēzus: **2** Žēlastība lai ir jums un miers no
Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus.
3 Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs
un Tēvs, kas mūs ir svētījis ar visādu garīgu
svētību iekš debešķīgām dāvanām caur Kristu; **4**
Tā kā Viņš mūs iekš Tā izredzējis priekš pasaules
radīšanas, ka mēs būtu svēti un bezvainīgi Viņa
priekšā iekš mīlestības; **5** Tas mums papriekš ir
nodomājis to bērnu tiesu caur Jēzu Kristu pie
Sevis paša pēc Sava prāta labpatikšanas, **6** Par
slavu Savai godājamai žēlastībai, caur ko Viņš
mūs ir darījis patīkamus iekš Tā Mīļotā. **7** Iekš
Tā mums ir atpestīšana caur Viņa asinīm, grēku
piedošana, pēc Viņa bagātās žēlastības **8** Ko Viņš
mums papilnam parādījis iekš visas gudrības un
saprašanas. **9** Un pēc Savas labpatikšanas Viņš
mums ir darījis zināmu Sava prāta noslēpumu,
ko Viņš apņēmies Pats pie Sevis, **10** Visu valdīt
uz laiku piepildīšanu, ka visas lietas iekš Kristus
kā apakš vienas galvas taptu savienotas, gan tās
debesīs, gan tās virs zemes, **11** Iekš Viņa, caur
ko mēs arīdzan tapuši mantinieki, izredzēti pēc
Viņa apņemšanās, kas visas lietas spēcīgi padara
pēc Sava prāta padoma; **12** Ka Viņa godībai būtu
par slavu mēs, kas papriekš uz Kristu cerējuši. **13**
Caur To arī jūs esat dzirdējuši to patiesības vārdu,
savas pestīšanas evaņģēliju, iekš Viņa arī jūs pie
ticības nākuši, esat apzieģelēti ar to apsolīšanas
Svēto Garu, **14** Kas ir mūsu mantošanas ķīla,
ka Viņš pestīs Savus ļaudis Savai godībai par
slavu. **15** Tādēļ arīdzan, kad dzirdēju par jūsu
ticību iekš Tā Kunga Jēzus un par to mīlestību
uz visiem svētiem, **16** Tad es nemitējos par jums
pateikties, jūs pieminēdams savās lūgšanās, **17** Ka
mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs, Tas godības Tēvs,
jums dotu gudrības un parādīšanas Garu iekš
Viņa atzīšanas, **18** Apgaismotas prāta acis, ka jūs
varat atzīt, kāda ir Viņa aicināšanas cerība, un cik
bagāta Viņa mantojama godība pie tiem svētiem,
19 Un kāds Viņa spēka pārlieku augstais lielums
pie mums, kas ticam, pēc Viņa varenā un spēcīgā
darba, **20** Ko tas padarījis iekš Kristus, Viņu
uzmodinādams no miroņiem, un Viņu sēdinādams
pie Savas labās rokas debesīs, **21** Pāri par ikkatru
virsniecību un valdību un spēku un kundzību un
ikkatru vārdu, kas top dēvēts ne vien šinī laikā
bet arī nākamā. **(aiōn g165)** **22** Un Tas ir padevis
visas lietas apakš Viņa kājām, un Viņu visās lietās
devis par galvu tai draudzei, **23** Kas ir Viņa miesa
un Tā pilnums, kas visur visu piepilda.

2 Un arī jūs, kas bijāt nomiruši iekš pārkāpšanām
un grēkiem, **2** Iekš kuriem jūs citkārt staigājuši
pēc šās pasaules ieraduma un pēc tā virsnieka,
kas valda gaisā, gara, kas tagad spēcīgi darbojās
iekš neticības bērniem; **(aiōn g165)** **3** Starp tiem arī
mēs visi citkārt dzīvojām savas miesas kārībās,
darīdami miesas un sirds prātu, un no dabas
bijām dusmības bērni, tā kā arī tie citi; **4** Bet
Dievs, bagāts būdams apžēlošanā, mūs ir mīlējis
Savas lielās mīlestības pēc, **5** Un mūs, kas bijām
nomiruši grēkos, ar Kristu ir darījis dzīvus (caur
žēlastību jūs esat izglābti), **6** Un līdz uzmodinājis
un līdz sēdinājis debesīs iekš Kristus Jēzus, **7**
Ka Tas nākamos laikos parādītu Savas žēlastības
pārliekam lielo bagātību caur to laipnību pār
mums iekš Kristus Jēzus. **(aiōn g165)** **8** Jo no žēlastības
jūs esat pestīti caur ticību, un tas ne no jums: tā
ir Dieva dāvana; **9** Ne no darbiem, lai neviens
nelielās. **10** Jo mēs esam Viņa darbs, radīti iekš
Kristus Jēzus uz labiem darbiem, uz kuriem Dievs
mūs papriekš ir sataisījis, ka mums iekš tiem būs
staigāt. **11** Tāpēc pieminiet, ka jūs, kas citkārt
bijāt pagāni pēc miesas un tapāt par priekšādu
saukti no tiem, kas top saukti tā apgraizīšana, kas
pie miesas ar rokām darīta, **12** Ka jūs tanī laikā
bijāt bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un
svešinieki tām apsolīšanas derībām, bez cerības
un bez Dieva pasaulē. **13** Bet tagad iekš Kristus
Jēzus jūs, kas citkārt bijuši tālu, esat tuvu nākuši
caur Kristus asinīm. **14** Jo Viņš ir mūsu miers,
kas no abiem ir darījis vienu un to sienu, kas bija
starpā, ir noārdījis, **15** To ienaidību noceldams
caur Savu miesu, to baušļu bauslību, kas stāv
likumos, ka Viņš tos divus iekš Sevis paša radītu
par vienu jaunu cilvēku, mieru darīdams, **16** Un
ka Viņš abus vienā miesā Dievam salīdzinātu
caur to krustu, to ienaidību pie tā nokāvis. **17** Un
nākdams Viņš mieru pasludinājis caur evaņģēliju
jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas ir tuvu. **18** Jo
caur Viņu mums abiem ir pieiešana iekš viena
Gara pie Tā Tēva. **19** Tad nu jūs vairs neesat
svešinieki un piedzīvotāji, bet līdzpavalstnieki
ar tiem svētiem un Dieva saime, **20** Uztaisīti
uz apustuļu un praviešu pamata, kur Pats Jēzus
Kristus ir tas stūra akmens, **21** Uz kā viss tas nams
taisīts aug par svētu Dieva namu iekš Tā Kunga;
22 Uz kā arī jūs topat līdz uztaisīti par Dieva mājas
vietu iekš Gara.

3 Tādēļ es, Pāvils, esmu Tā Kunga Jēzus Kristus
saistīts par jums pagāniem, - **2** Ja jūs tikai
esat dzirdējuši, kādā vīzē Dieva žēlastība man
priekš jums ir dota, **3** (Proti) ka Viņš man caur
parādīšanu ir zināmu darījis to noslēpumu, - tā
kā es īsiem vārdiem to jau esmu rakstījis, **4** Pie
tam jūs, to lasīdami, varat nomanīt, kā es saprotu
Kristus noslēpumu, - **5** Par ko citos laikos cilvēku
bērniem ziņa nebija dota, tā kā tā tagad caur
To Garu ir parādīta Viņa svētiem apustuļiem un
praviešiem: **6** Ka pagāni ir līdzmantinieki un vienā
miesā savienoti, un ka tiem arīdzan ir dalība pie
Viņa apsolīšanas iekš Kristus caur evaņģēliju; **7**
Tam es esmu palicis par kalpu pēc tās žēlastības
dāvanas, ko Dievs man devis pēc Sava spēka varas.
8 Man, tam vismazākajam no visiem svētiem, šī
žēlastība ir dota, Kristus neizdibinājamo bagātību
caur evaņģēliju pasludināt starp pagāniem, **9**
Un visus apgaismot, lai saprot, kā ir gājis ar to
noslēpumu, kas no iesākuma bija apslēpts iekš
Dieva, tā visu radītāja; **(aiōn g165)** **10** Ka Dieva
daudzkārtīgā gudrība tagad caur to draudzi taptu
zināma tām varām un spēkiem debesīs, **11** Pēc tā
mūžīgā nodoma, ko Viņš ir izdarījis iekš Kristus
Jēzus, mūsu Kunga, **(aiōn g165)** **12** Iekš kā mums ir
drošība un pieiešana ar uzticību caur to ticību uz
Viņu. **13** Tādēļ es jūs lūdzu, ka jūs nepiekūstat iekš
manām bēdām par jums, kas ir jūsu gods. **14** Šās
lietas labad es loku savus ceļus mūsu Kunga Jēzus
Kristus Tēva priekšā, **15** No kā viss top dēvēts, kam
ir bērna vārds debesīs un virs zemes, **16** Lai Viņš
jums dod pēc Savas bagātās godības, ar spēku tapt
stiprinātiem caur Viņa Garu pie tā iekšējā cilvēka,
17 Ka Kristus caur ticību mājo jūsu sirdīs, un jūs
mīlestībā iesakņojaties un nostiprinājaties, **18** Ka
spējat saņemt līdz ar visiem svētiem, kāds tas
platums un garums un dziļums un augstums, **19**
Un atzīt Kristus mīlestību, kas ir daudz augstāka
nekā visa saprašana, ka topat piepildīti ar visu
Dieva pilnību. **20** Bet Tam, kas ir spēcīgs pārlieku
vairāk darīt pār visu, ko mēs lūdzam vai domājam,
pēc tā spēka, kas iekš mums spēcīgs, **21** Tam lai ir
gods iekš tās draudzes un iekš Kristus Jēzus uz
radu radiem mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)**

4 Tad nu jūs lūdzu, es, saistīts iekš Tā Kunga, ka
jūs cienīgi staigājiet pēc tās aicināšanas, ar ko
esat aicināti, **2** Ar visu pazemību un laipnību un
lēnprātību, cits citu panesdami iekš mīlestības, **3**
Un čakli būdami, sargāt gara vienprātību caur
miera saiti, **4** Viena miesa un viens gars, tā kā jūs
arī esat aicināti savā aicināšanā uz vienu cerību; **5**
Viens Kungs, viena ticība, viena kristība; **6** Viens
visu Dievs un Tēvs, kas ir pār visiem un caur
visiem un iekš visiem. **7** Bet ikvienam no jums
žēlastība ir dota pēc Kristus dāvanas mēra. **8**
Tāpēc Tas saka: "Viņš ir uzkāpis augstībā, cietumu
pārvarējis un cilvēkiem dāvanas devis." **9** (Bet
tas vārds: Viņš ir uzkāpis, ko citu tas saka nekā:
Viņš arī papriekš ir nokāpis tais jo zemās zemes
vietās? **10** Kas ir nokāpis, tas ir Tas Pats, kas arī
uz augšu kāpis, tālu pār visām debesīm, ka Tas
visu piepildītu.) **11** Un Viņš citus ir devis par
apustuļiem un citus par praviešiem un citus par
evaņģēlistiem un citus par ganiem un mācītājiem,
12 Ka tie svētie top sataisīti uz kalpošanas darbu,
Kristus miesai par uztaisīšanu, **13** Kamēr mēs
visi tiekam pie Dieva Dēla vienādas ticības un
atzīšanas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi
Kristum līdzīgi; **14** Lai vairs neesam bērni, kas top
šaubīti un mētāti no ikkatra mācības vēja caur
cilvēku blēdību un viltību, ar ko tie meklē mūs
pievilt, **15** Bet patiesīgi būdami iekš mīlestības
lai augam visās lietās iekš Tā, kas ir tā galva,
proti Kristus, **16** No kā visa miesa top salaista un
sastiprināta caur visādām palīdzības saitēm pēc tā
spēka, kas ikkatram loceklim ir, ka tā miesa uzaug
pati uztaisīdamies iekš mīlestības. **17** To nu es
saku un apliecināju iekš Tā Kunga, ka jums nebūs
vairs staigāt, kā tie citi pagāni staigā iekš prāta
nelietības, **18** Saprašanā aptumšoti, sveši būdami
tai Dieva dzīvībai caur nezināšanu, kas iekš tiem ir,
caur viņu sirds cietību, **19** Kas par nebēdniekiem
palikuši, ir nodevušies bezkaunībai uz visādas
nešķīstības darbiem iekš mantas kārības. **20** Bet
tā jūs Kristu neesat mācījušies, **21** Ja tikai par
Viņu esat dzirdējuši un iekš Viņa esat mācīti, tā
kā iekš Jēzus ir patiesība. **22** Tad nu jums pēc
tās iepriekšējās dzīvošanas būs nolikt to veco
cilvēku, kas samaitāts caur viltīgām kārībām;
23 Un jums būs atjaunoties savā sirds prātā un
garā, **24** Un apvilkt to jauno cilvēku, kas pēc Dieva
radīts iekš patiesas taisnības un svētības. **25** Tādēļ
noliekat melus un runājiet patiesību, ikviens ar
savu tuvāko, jo mēs esam locekļi savā starpā. **26**
Dusmojiet un negrēkojiet; lai saule nenoiet pār
jūsu dusmību. **27** Nedodiet vietu velnam. **28** Kas
zadzis, tam vairs nebūs zagt, bet jo vairāk strādāt
un ar rokām ko labu sagādāt, lai būtu ko dot tam,
kam trūkst. **29** Nekādai nelietīgai valodai nebūs
iziet no jūsu mutes; bet tādai, kas ir laba un derīga
priekš uztaisīšanas, lai dod svētību tiem, kas to
dzird. **30** Un neapbēdinājiet to Svēto Dieva Garu,
caur ko jūs esat apzieģelēti uz to atpestīšanas
dienu. **31** Ikviens rūgtums un dusmība un bardzība
un brēkšana un zaimošana līdz ar visu ļaunumu
lai ir tālu nost no jums. **32** Bet esiet cits pret citu

laipnīgi, sirds žēlīgi, cits par citu apžēlodamies, tā
kā arī Dievs iekš Kristus ir apžēlojies par jums.

5 Tad nu Dievam dzenaties pakaļ kā mīļi bērni.
2 Un staigājiet iekš mīlestības, kā arī Kristus
mūs ir mīlējis un Pats par mums nodevies par
dāvanu un upuri Dievam par saldu smaržu. **3** Bet
maucība un visa nešķīstība vai mantas kārība lai
jūsu starpā netop ne minēta, kā tiem svētiem
pieklājās; **4** Arī bezkaunīga būšana un ģeķīga
tērzēšana vai smiekli, kas neklājās, bet jo vairāk
pateicība. **5** Jo to jūs zināt, ka neviens maucinieks
nedz nešķīsts, nedz negausis, kas ir elkadieva
kalps, nedabū mantību Kristus un Dieva valstībā.
6 Lai neviens jūs nepieviļ ar tukšiem vārdiem,
jo caur to Dieva dusmība nāk pār tiem neticības
bērniem. **7** Tāpēc neesiet viņu biedri. **8** Jo jūs
citkārt bijāt tumsība, bet tagad jūs esat gaisma
iekš Tā Kunga. Staigājiet kā gaismas bērni, **9** (Jo
gaismas auglis ir visāda labprātība un taisnība un
patiesība), **10** Un pārbaudiet, kas Tam Kungam labi
patīk, **11** Un neņemiet daļas pie tiem neauglīgiem
tumsības darbiem, bet jo vairāk tos arī norājiet.
12 Jo ko tie slepeni dara, to izsacīt jau ir kauns. **13**
Bet visas lietas, kad tās no gaismas top norātas
nāk gaismā: jo kas nāk gaismā, ir gaisma. **14** Tāpēc
Viņš saka: "Uzmosties tu, kas guli, un celies augšā
no miroņiem, tad Kristus tevi apgaismos." **15**
Tad nu pielūkojiet, ka jūs apdomīgi staigājiet,
nekā neprātnieki, bet kā prāta ļaudis. **16** Ņemiet
vērā to laiku, jo tās dienas ir ļaunas. **17** Tādēļ
neesat neprātīgi, bet saprotiet, kas ir Tā Kunga
prāts. **18** Un nepiedzeraties ar vīnu, tas ir posts;
bet topiet piepildīti ar Garu, **19** Runādami savā
starpā slavas dziesmās un pateicības dziesmās un
garīgās dziesmās, dziedādami un slavu dodami
Tam Kungam savās sirdīs, **20** Pateicieties vienmēr
par visu Dievam un Tam Tēvam iekš mūsu Kunga
Jēzus Kristus vārda, **21** Cits citam padodamies iekš
Dieva bijāšanas. **22** Jūs sievas, esat paklausīgas
saviem vīriem kā Tam Kungam. **23** Jo vīrs ir sievas
galva, kā arī Kristus draudzes galva; Viņš ir Savas
miesas Pestītājs. **24** Bet kā draudze Kristum ir
paklausīga, tāpat arī sievas saviem vīriem visās
lietās. **25** Jūs vīri, mīlējiet savas sievas, tā kā
arī Kristus to draudzi mīlējis un Pats par to ir
nodevies, **26** Ka Viņš to svētītu, ko ir šķīstījis
caur ūdens mazgāšanu iekš vārda, **27** Ka Viņš to
draudzi stādītu Savā priekšā pagodinātu, kurai
nebūtu nekāds traips, nedz grumba, nedz cita
kāda vaina, bet ka tā būtu svēta un bezvainīga.
28 Tāpat pienākas vīriem savas sievas mīlēt kā
savu miesu; jo kas savu sievu mīl, tas mīl sevi
pašu. **29** Jo neviens vēl nav ienīdējis savu paša
miesu, bet tas to kopj un glabā, tā kā arī Kristus
to draudzi. **30** Jo mēs esam Viņa miesas locekļi,
no Viņa miesām un no Viņa kauliem. **31** Tāpēc
cilvēks atstās savu tēvu un māti un pieķersies pie
savas sievas, un tie divi būs viena miesa. **32** Šis
noslēpums ir liels; bet es runāju par Kristu un par
to draudzi. **33** Tāpat arī jums ikvienam būs savu
sievu mīlēt kā sevi pašu; bet sieva lai bīstas vīru.

6 Jūs bērni, paklausiet saviem vecākiem iekš Tā
Kunga, jo tas pieklājās. **2** Godā savu tēvu un
māti - (šis ir tas pirmais bauslis, kam ir apsolīšana)
- **3** Lai tev labi klājās un tu ilgi dzīvo virs
zemes. **4** Un jūs tēvi, nekaitinājiet savus bērnus;
bet uzaudzinājiet tos Tā Kunga pārmācīšanā un
pamācīšanā. **5** Jūs kalpi, paklausiet tiem, kas pēc
miesas jūsu kungi, ar bijāšanu un drebēšanu, iekš
sirds vientiesības, tā kā Kristum, **6** Nekalpodami
tik priekš acīm, tā kā gribēdami patikt cilvēkiem,
bet kā Kristus kalpi, darīdami Dieva prātu no
visas dvēseles, **7** Ar labu prātu, kā Tam Kungam
kalpodami un nekā cilvēkiem, **8** Zinādami, ja kas
ko labu darīs, ka tas to atdabūs no Tā Kunga, lai ir
kalps, lai svabadnieks. **9** Un jūs kungi, dariet to
pašu viņiem; atmetiet draudus, zinādami, ka arī
jums Kungs ir debesīs, un Tas neuzlūko cilvēka
vaigu. **10** Beidzot, mani brāļi, topiet spēcīgi iekš
Tā Kunga un iekš Viņa spēka varas. **11** Apvelkat
visas Dieva bruņas, lai varat pretī stāvēt velna
viltīgām uzmākšanām. **12** Jo mums nav cīnīšanās
pret miesu un asinīm, bet pret tām valdībām un
varām, pret tiem pasaules valdītājiem šīs pasaules
tumsībā, pret tiem ļauniem gariem gaisā. **(aiōn g165)**
13 Tādēļ sagrābiet visus tos Dieva ieročus, ka jūs
varat pretī stāvēt ļaunā dienā un visu uzvarējuši,
pastāvēt. **14** Tad nu stāviet, savus gurnus apjozuši
ar patiesību un apvilkuši taisnības bruņas, **15**
Un kājas apāvuši ar gatavu prātu pakaļ dzīties
tam miera evaņģēlijam, **16** Pār visām lietām
sagrābuši ticības priekšturamās bruņas, ar ko
jūs tā blēdnieka ugunīgās bultas visas varēsiet
izdzēst; **17** Un ņemiet pestīšanas bruņucepuri
un Tā Gara zobenu, tas ir Dieva vārdu; **18** Ar
ikvienu lūgšanu un pielūgšanu lūgdami allažiņ
iekš Gara, un uz to nomodā būdami iekš visādas
pastāvēšanas un aizlūgšanas par visiem svētiem,
19 Un par mani, ka man tas vārds taptu dots,
kad es savu muti atdaru, ar drošību zināmu darīt
evaņģēlija noslēpumu, **20** Par ko es vēstnesis esmu
ķēdēs, lai to droši sludināju, kā man pienākas. **21**
Bet lai arī jūs zināt, kā man klājās, un ko es daru,
tad visu jums stāstīs Tihikus, tas mīļais brālis
un uzticīgais kalps iekš Tā Kunga. **22** To es īpaši

tādēļ pie jums esmu sūtījis, lai jūs varat zināt, kā
mums klājās, un lai viņš jūsu sirdis iepriecina. **23**
Miers lai ir tiem brāļiem un mīlestība ar ticību no
Dieva, Tā Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **24**
Žēlastība lai ir ar visiem, kas bez mitēšanās mīļo
mūsu Kungu Jēzu Kristu. Āmen.

Pāvila Vēstule Filipiešiem

1 Pāvils un Timotejs, Jēzus Kristus kalpi, visiem
tiem svētiem iekš Kristus Jēzus, kas ir Filipos,
un arī tiem bīskapiem un palīgiem: **2** Žēlastība lai
ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā
Kunga Jēzus Kristus. **3** Es pateicos savam Dievam,
cikkārt jūs pieminu, **4** Arvienu ikkatrā lūgšanā
par jums visiem ar līksmību lūgdamies, **5** Jūsu
biedrības dēļ pie evaņģēlija no pirmās dienas līdz
šim laikam; **6** To īpaši cerēdams, ka Tas, kas to
labo darbu iekš jums iesācis, to pabeigs līdz Jēzus
Kristus dienai. **7** Tā man piederas par jums visiem
domāt, tādēļ ka es jūs turu savā sirdī, gan iekš
savām saitēm, gan iekš savas aizbildināšanās un
evaņģēlija apstiprināšanas, jūs visus, kam līdz
ar mani ir daļa pie tās žēlastības. **8** Jo Dievs
ir mans liecinieks, cik ļoti es pēc jums visiem
ilgojos ar Jēzus Kristus sirds mīlestību. **9** Un par
to es Dievu lūdzu, ka jūsu mīlestība jo dienas
vairotos iekš atzīšanas un visas samanīšanas, **10**
Ka jūs varat pārbaudīt to, kas labs un kas ļauns,
lai jūs esat skaidri un nepiedauzīgi uz Kristus
dienu, **11** Piepildīti ar taisnības augļiem, kas ir
caur Jēzu Kristu, Dievam par godu un slavu. **12**
Bet es gribu, ka jūs zināt, brāļi, ka tas, kas man
ir noticis, jo vairāk ir izdevies evaņģēlijam par
pieaugšanu; **13** Tā, ka manas saites ir tapušas
zināmas iekš Kristus visā tiesas namā un visiem
tiem citiem, **14** Un ka daudz no tiem brāļiem
iekš Tā Kunga, caur manām saitēm iedrošināti, jo
vairāk uzdrīkstas to vārdu runāt bez bailības. **15**
Citi gan sludina Kristu arī ar skaudību un strīdu,
bet citi arī ar labu prātu. **16** Kas to dara ar strīdu,
tie Kristu sludina ne no skaidras sirds, un domā
manām saitēm bēdas pielikt; **17** Bet kas to dara
no mīlestības, tie to dara zinādami, ka es esmu
likts par evaņģēlija aizstāvētāju. **18** Kas par to?
Taču Kristus top sludināts visādā vīzē, lai nu ar
neskaidru, lai ar patiesīgu sirdi; par to es priecājos
un priecāšos. **19** Jo es zinu, ka tas man par svētību
izdosies caur jūsu lūgšanu un caur Jēzus Kristus
Gara palīdzību, **20** Pēc manas sirsnīgas gaidīšanas
un cerības, ka es nekādā lietā nepalikšu kaunā,
bet ka ar visu drošību, tā kā arvien, tā arī tagad,
Kristus taps paaugstināts pie manām miesām, vai
caur dzīvību vai caur nāvi. **21** Jo mana dzīvība
ir Kristus, un miršana man nes augļus. **22** Bet
ja miesā dzīvot manam darbam ir par labu, tad,
ko man būs vēlēties, to nezinu. **23** Jo es topu
spiests abējādi, man gribās tapt atraisītam un būt
pie Kristus, - jo tas ir ļoti daudz labāki; **24** Bet
miesā palikt ir vēl jo vajadzīgi jūsu dēļ. **25** Un to
ticēdams es zinu, ka es palikšu un pie jums visiem
palikšu jums par pieaugšanu un ticības līksmību,
26 Ka jūsu slavēšana iekš Kristus Jēzus par mani
vairojās caur to, ka es atkal pie jums nākšu. **27**
Tikai turaties cienīgi pēc Kristus evaņģēlija, ka
es, vai nākdams un jūs redzēdams, vai pie jums
nebūdams, varu dzirdēt, ka jūs stāvat vienā garā,
vienā prātā kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību,
28 Un ka jūs nekādā lietā netopat iztrūcināti no
tiem pretiniekiem; jo tas tiem ir par zīmi, ka
pazudīs, bet jums, ka tapsiet izglābti, un tas ir no
Dieva. **29** Jo jums tā žēlastība ir dota Kristus dēļ,
ne vien uz Viņu ticēt, bet arīdzan par Viņu ciest, -
30 To pašu cīnīšanos cīnīdamies, ko pie manis esat
redzējuši un tagad no manis dzirdat.

2 Ja tad nu ir kāda pamācīšana iekš Kristus, ja tad
ir mīlestības iepriecināšana, ja tad ir Tā Gara
biedrība, ja tad ir sirds žēlastība un apžēlošana, **2**
Tad darāt manu prieku pilnīgu, ka jums ir viens
prāts, viena mīlestība, viena sirds un dvēsele;
3 Un nedariet nenieka strīdēdamies vai lieku
godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cits citu
augstāku par sevi pašu. **4** Nevienam nebūs raudzīt
uz to, kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz
to, kas der citiem. **5** Tāds prāts lai jums ir, kāds
arī Kristum Jēzum bijis, **6** Kas Dieva ģīmī būdams
neturēja par laupījumu, Dievam līdzi būt, **7** Bet
Pats Sevi ir iztukšojis un kalpa ģīmi pieņēmis un
tā kā cits cilvēks tapis, **8** Un cilvēka kārtā atrasts
Pats Sevi pazemoja, paklausīgs palicis līdz nāvei,
līdz pat krusta nāvei. **9** Tāpēc arī Dievs Viņu varen
ir paaugstinājis un Viņam dāvinājis vārdu, kas iet
pār visiem vārdiem; **10** Ka Jēzus vārdā būs ceļus
locīt visiem tiem, kas ir debesīs un virs zemes un
apakš zemes, **11** Un ikkatrai mēlei būs apliecināt,
ka Jēzus Kristus ir Tas Kungs par godu Dievam,
Tam Tēvam. **12** Tad nu, mani mīļie, tā kā jūs allažiņ
esat paklausīgi bijuši, ne tikai man klāt esot, bet
nu daudz vairāk man klāt neesot, dzenaties ar
bijāšanu un drebēšanu uz to, ka topat svēti. **13**
Jo Dievs ir, kas iekš jums padara gan gribēšanu,
gan padarīšanu pēc Sava labā prāta. **14** Dariet
visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, **15** Ka esat
bezvainīgi un skaidri, nenoziedzīgi Dieva bērni
niknas un netiklas tautas vidū, kur jūs spīdat tā kā
spīdekļi pasaulē, **16** Pasargādami to dzīvības vārdu
man par slavu uz Kristus dienu, ka es neesmu
velti tecējis, nedz velti darbojies. **17** Bet jebšu
es topu upurēts klāt pie jūsu ticības upura un
Dieva kalpošanas, taču es priecājos un līdz ar jums

visiem priecājos. 18 Un par to pašu priecājaties
jūs arīdzan un priecājaties līdz ar mani. 19 Bet es
ceru iekš Tā Kunga Jēzus, Timoteju drīz pie jums
sūtīt, lai es arīdzan topu atspirdzināts, kad dabūšu
zināt, kā jums klājās. 20 Jo man nav neviena, kam
būtu tik vienāds prāts ar mani, kas tik sirsnīgi par
jums gādātu. 21 Jo tie visi meklē, kas pašiem, ne,
kas Jēzum Kristum der. 22 Bet viņa pārbaudītu
uzticību jūs zināt, ka viņš, tā kā tēvam dēls, līdz
ar mani ir kalpojis pie evaņģēlija. 23 Tad nu es
ceru tūdaļ šo sūtīt, tiklīdz redzēšu, kā ar mani
būs. 24 Bet to es tiešām ceru iekš Tā Kunga, ka
es pats arīdzan drīz nākšu. 25 Bet es turēju par
vajadzīgu pie jums sūtīt Epafroditu, to brāli un
mana darba un cīnīšanās biedri, jūsu apustuli,
kas manai vajadzībai kalpojis, 26 Tādēļ ka viņš
pēc jums visiem ilgojās un viņam rūpēja, ka jūs
dzirdējuši, viņš esot nevesels. 27 Un viņš arī gulēja
uz miršanu, bet Dievs par viņu ir apžēlojies, tomēr
nevien par viņu, bet arī par mani, ka man nenāktu
noskumšana uz noskumšanu. 28 Tad nu es viņu jo
drīz esmu sūtījis, lai jūs to atkal redzēdami varat
priecāties, un mana noskumšana top mazāka. 29
Tad nu uzņemat viņu iekš Tā Kunga ar visu prieku,
un tos tādus turat godā. 30 Jo Kristus darba dēļ
viņš ir nācis tuvu pie nāves, nebēdādams par savu
dzīvību, lai viņš man kalpotu jūsu vietā.

3 Un vēl, mani brāļi, priecājaties iekš Tā Kunga.
To pašu jums vienmēr rakstīt, man nav par
apnikšanu, bet jums par stiprināšanu. 2 Redziet
tos suņus, redziet tos ļaunos strādniekus, redziet
to sagraizīšanu! 3 Jo mēs esam tā apgraizīšana,
mēs, kas Dievam kalpojam garā un iekš Kristus
Jēzus lielāmies un nepaļaujamies uz miesu. 4
Jebšu man varētu būt arī paļaušanās uz miesu; ja
citam kam šķiet, ka tas var paļauties uz miesu,
es vairāk: 5 Es esmu apgraizīts astotā dienā,
no Israēla tautas, no Benjamina cilts, Ebrejs no
Ebrejiem, pēc bauslības farizejs, 6 Pēc karstuma
draudzes vajātājs, pēc tās taisnības, kas ir iekš
bauslības, bezvainīgs. 7 Bet kas man bija par
mantu, to es Kristus dēļ esmu turējis par skādi. 8
Jo patiesi es arī visu turu par skādi pret Kristus
Jēzus, mana Kunga, atzīšanas augsto mantu; tādēļ
es visu esmu pametis, un to turu par sūdu, lai es
Kristu mantoju, 9 Un iekš Viņa topu atrasts, ka
man nav sava taisnība, tā, kas ir no bauslības, bet
tā, kas ir caur Kristus ticību, proti tā taisnība, kas
ir no Dieva caur ticību; 10 Lai es atzīstu Viņu un
Viņa augšāmcelšanās spēku un to līdz ciešanu
ar Viņu un Viņam līdzīgs topu nāvē, 11 Vai jel
varētu nākt pie tās augšāmcelšanās no miroņiem.
12 Ne tā kā es to jau būtu dabūjis, vai jau būtu
pilnīgs; bet es tam dzenos pakaļ, vai es to arī
gan varētu satvert, tā kā arī es esmu satverts no
Kristus Jēzus. 13 Brāļi, man nešķiet, ka to jau
esmu satvēris; 14 Bet to vien saku: aizmirsdams
to, kas aiz manis, es stiepjos uz to, kas priekšā,
es dzenos uz to mērķi, pēc tās goda maksas, uz
ko Dievs debesīs aicina iekš Kristus Jēzus. 15 Visi
nu, kas esam pilnīgi, lai šādu prātu turam; un
ja jūs vēl par kaut ko citādi domājiet, tad Dievs
arī to jums parādīs. 16 Bet tikai, pie kā esam
tikuši, tai pašā ceļā lai staigājam! 17 Dzenaties
man pakaļ, brāļi, un lūkojiet uz tiem, kas tā staigā,
ka mēs jums esam par priekšzīmi. 18 Jo daudzi
staigā, par kuriem jums daudzkārt esmu sacījis,
bet tagad saku arī raudādams, ka tie ir Kristus
krusta ienaidnieki; 19 Viņu gals ir pazušana, viņu
Dievs ir vēders, un viņu gods stāv viņu kaunā,
viņu prāts nesās uz pasaules lietām. 20 Bet mūsu
dzīvošana ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām
To Pestītāju, To Kungu Jēzu Kristu, 21 Kas mūsu
niecīgo miesu pārvērtīs, ka tā top līdzīga Viņa
godības miesai, pēc tās spēcības, ar ko Viņš arī
visas lietas var nolikt apakš Savām kājām.

4 Tad nu, mani mīļie brāļi, manas sirds ilgošanās,
mans prieks un mans kronis, - tā stāviet iekš
Tā Kunga, jūs mīļie. 2 Es lūdzu Evodiju un lūdzu
Sintihu, lai ir vienis prātis iekš Tā Kunga; 3 Un
tevi arīdzan lūdzu, tu mans īstais darba biedri:
gādā par šīm sievām, kas līdz ar mani ir cīnījušās
iekš evaņģēlija, tā kā arī Klements, un mani citi
darba biedri, kuru vārdi ir dzīvības grāmatā. 4
Priecājaties iekš Tā Kunga vienmēr; es saku atkal:
priecājaties! 5 Lai jūsu lēnība top zināma visiem
cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu. 6 Nebēdājaties par
neko; bet jūsu lūgšanas visās lietās lai pie Dieva
top zināmas caur piesaukšanu un pielūgšanu ar
pateikšanu. 7 Un tas Dieva miers, kas augstāks
nekā visa saprašana, tas pasargās jūsu sirdis un
jūsu domas iekš Kristus Jēzus. 8 Un vēl, brāļi, visu,
kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas taisns,
visu, kas šķīsts, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba
slava, ja ir kāds labs tikums, un ja ko var teikt,
- to liekat vērā. 9 Ko jūs arī esat mācījušies un
dabūjuši un dzirdējuši un redzējuši pie manis,
to dariet; tad tas miera Dievs būs ar jums. 10
Bet es ļoti esmu priecājies iekš Tā Kunga, ka jūs
nu atkal reiz esat uzsākuši gādāt par mani: par
ko jūs arī esat gādājuši, bet tas laiks jums nav
izdevies. 11 Es to nesaku nekāda trūkuma dēļ; jo
es esmu mācījies iztikt ar to, kas man ir. 12 Un es
zinu zems būt, un es zinu augsts būt; visādi un
visās lietās esmu mācījies, gan paēdis būt, gan
izsalcis, pilnībā dzīvot un trūkumu ciest. 13 Es

spēju visas lietas iekš Tā, kas mani dara spēcīgu,
proti iekš Kristus. **14** Tomēr jūs esat labi darījuši,
ka jūs manas bēdas līdz ar mani esat nesuši. **15** Un
arī jūs, Filipieši, zināt, ka no evaņģēlija sākuma
laikiem, kad es no Maķedonijas esmu izgājis,
neviena draudze nav ar mani biedrībā stāvējusi
iekš došanas un ņemšanas, kā tikai jūs vien. **16**
Jo arī, kad es biju Tesalonikā, jūs vienu un otru
reizi man esat sūtījuši priekš manas vajadzības. **17**
Ne tā kā es to dāvanu meklēju, bet es meklēju to
augli, kas no tās bagātīgi atlec priekš jums. **18** Bet
es visu esmu dabūjis un man ir pār pārim; es esmu
papilnam apgādāts ar to, ko jūs caur Epafroditu
man sūtījuši, kā saldu smaržu, kā pieņēmīgu
un Dievam patīkamu upuri. **19** Bet mans Dievs
piepildīs visu jūsu vajadzību pēc Savas bagātības
iekš godības caur Kristu Jēzu. **20** Bet mūsu Dievam
un Tēvam lai ir gods mūžīgi mūžam. Āmen. **(aiōn
g165)** **21** Sveicinājiet ikvienu svētu iekš Kristus
Jēzus; tie brāļi, kas pie manis, jūs sveicina. **22** Visi
tie svētie jūs sveicina un visvairāk tie no ķeizara
nama. **23** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir
ar jums visiem. Āmen.

Pāvila Vēstule Kolosiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis,
un Timotejs, tas brālis, **2** Tiem svētiem un
ticīgiem brāļiem iekš Kristus Kolosās: žēlastība
lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no
Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Mēs pateicamies mūsu
Kunga Jēzus Kristus Dievam un Tēvam vienmēr
par jums lūgdami, **4** Kad esam dzirdējuši par jūsu
ticību iekš Kristus Jēzus un par to mīlestību uz
visiem svētiem, **5** Tās cerības dēļ, kas jums ir
nolikta debesīs, par ko jūs paprieksˇ esat dzirdējuši
caur to patiesības, proti evaņģēlija, vārdu. **6** Tas
pie jums ir nācis, tā kā arī visā pasaulē, un nes
augļus un aug, tā kā arī jūsu starpā no tās dienas,
kad esat dzirdējuši un atzinuši Dieva žēlastību
iekš patiesības; **7** Tā jūs arī esat mācījušies no
Epafras, mūsu mīļā darba biedra, kas ir uzticīgs
Kristus kalps priekš jums, **8** Kas mums arī stāstījis
jūsu mīlestību Garā. **9** Tāpēc arī mēs no tās dienas,
kad to esam dzirdējuši, nemitējamies par jums
Dievu lūgt un piesaukt, lai jūs topat piepildīti ar
Viņa prāta atzīšanu iekš visas gudrības un garīgas
saprašanas, **10** Lai jūs cienīgi staigājiet, Tam
Kungam par patikšanu, iekš visa laba darba augļus
nesdami un pieaugdami iekš Dieva atzīšanas, **11**
Ar visādu spēku spēcīgi būdami pēc Viņa godības
varas iekš visas pacietības un lēnprātības ar
līksmību, **12** Pateikdamies Tam Tēvam, kas mūs ir
darījis derīgus, līdz ar tiem svētiem mantību dabūt
iekš gaismas. **13** Tas mūs ir izrāvis no tumsības
varas un pārstādījis Sava mīļā Dēla valstībā, **14**
Iekš kā mums ir tā pestīšana caur Viņa asinīm, tā
grēku piedošana; **15** Tas ir Tā neredzamā Dieva
ģīmis, visu radījumu pirmdzimtais. **16** Jo iekš
Viņa visas lietas ir radītas, kas debesīs un virs
zemes, redzamās un neredzamās, lai gan troņi,
lai gan kundzības, lai gan virsniecības, lai gan
valdības, visas lietas ir radītas caur Viņu un uz
Viņu. **17** Un Viņš ir priekš visām lietām, un visas
lietas pastāv iekš Viņa; **18** Un Viņš ir tai miesai tā
galva, proti tai draudzei; Viņš ir tas iesākums, tas
pirmdzimtais no tiem mirušiem, ka Viņš starp
visiem būtu tas pirmais. **19** Jo Tam Tēvam ir
paticis, ka iekš Viņa mājotu visa pilnība, **20** Un ka
caur Viņu un uz Viņu visu salīdzinātu, gan to, kas
virs zemes, gan to, kas debesīs, mieru darīdams
caur Viņu, caur Viņa krusta asinīm. **21** Un jūs,
kas citkārt bijāt sveši un savā prātā ienaidnieki
iekš ļauniem darbiem, Tas tagad ir salīdzinājis **22**
Iekš Viņa cilvēcīgas miesas caur nāvi, ka Tas jūs
nostādītu svētus un bezvainīgus un nenoziedzīgus
Savā priekšā; **23** Ja tik jūs paliekat ticībā stipri un
pastāvīgi un nenovēršami no tā evaņģēlija cerības,
ko jūs esat dzirdējuši, kas ir pasludināts visai
radībai apakš debess. Šim es, Pāvils, esmu palicis
par kalpu. **24** Es nu priecājos savās ciešanās par
jums, un piepildu atkal, kas vēl trūkst no Kristus
bēdām, iekš savas miesas par Viņa miesu, kas ir tā
draudze; **25** Tai es esmu palicis par kalpu, kā Dievs
man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva vārdu
pilnīgi pasludināju, **26** To noslēpumu, kas ir bijis
paslēpts no mūžīgiem laikiem un no dzimumu
dzimumiem, bet tagad skaidri ir parādīts Viņa
svētiem; **(aiōn g165)** **27** Tiem Dievs ir gribējis darīt
zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība
starp tautām; tas ir Kristus iekš jums, tā godības
cerība, **28** To mēs pasludinājam, paskubinādami
ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku iekš
visas gudrības, lai mēs ikvienu cilvēku varam
nostādīt pilnīgu iekš Kristus Jēzus; **29** Par to es arī
darbojos, cīnīdamies pēc Viņa spēcības, kas iekš
manis stipri strādā ar spēku.

2 Jo es gribu, ka jūs ziniet, cik liela cīnīšanās man
ir par jums un par tiem, kas ir Laodiķeā, un par
visiem, kas manu miesīgu vaigu nav redzējuši; **2**
Lai viņu sirdis taptu iepriecinātas, un viņi taptu
savienoti iekš mīlestības un bagātīgi piepildīti
ar saprašanu, atzīt Dieva, Tā Tēva, un Kristus
noslēpumu. **3** Iekš Tā ir apslēpta visa gudrības un
atzīšanas bagātība. **4** Bet to es saku, lai neviens
jūs nepievilļ ar gudriem vārdiem. **5** Jo jebšu es
neesmu klāt ar miesu, tomēr es jums esmu klāt ar
garu, priecādamies un redzēdams jūsu kārtīgu
dzīvošanu un jūsu stipru ticību uz Kristu. **6** Tad nu
tā, kā jūs Kristu Jēzu, To Kungu, esat pieņēmuši,
tā staigājiet iekš Viņa, **7** Iesakņoti un uztaisīti iekš
Viņa un apstiprināti iekš ticības, tā kā jūs esat
mācīti, augdami iekš tās ar pateicību. **8** Pielūkojiet,
ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību
un tukšu viltību pēc cilvēku stāstīšanām, pēc
pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus. **9**
Jo iekš Viņa mājo visa dievības pilnība cilvēka
miesās. **10** Un jūs esat pilnīgi iekš Viņa, kas ir
visas varas un valdības galva; **11** Iekš Viņa jūs arī
esat apgraizīti ar apgraizīšanu ne rokām darītu,
caur grēcīgā miesas prāta nolikšanu, caur Kristus
apgraizīšanu; **12** Līdz ar Viņu aprakti kristībā,
iekš kā jūs arī esat uzmodināti caur to ticību, ko
Dievs rada, kas Viņu no miroņiem ir uzmodinājis;
13 Tas arī jūs, kad bijāt miruši noziegumos un
savas miesas priekšādā, ir darījis līdz ar Viņu
dzīvus, žēlīgi jums piedodams visus noziegumus;

14 Un ir izdeldējis to parādu grāmatu, to likumu
rakstu, kas mums bija pretī, un to ņēmis nost
un piesitis pie krusta; 15 Un ir nopostījis tās
valdības un varas un tās klaji smieklā licis un
Savas uzvarēšanas godu pār tām parādījis caur
Viņu. 16 Tad nu lai neviens jūs netiesā par ēdienu,
vai par dzērienu, vai par svētkiem vai jauniem
mēnešiem, vai svētdienām; 17 Tā bija to nākošo
lietu ēna; bet tā īstā būšana ir Kristus. 18 Lai no
tās goda maksas neviens jūs nenogriež, kas liekā
pazemībā un eņģeļu kalpošanā pats sev patīk
un uz to dzenās, ko viņš nav redzējis, un ir velti
uzpūsts savā miesas prātā, 19 Un neturās pie
tās galvas, no kā visa miesa caur locekļiem un
dzīslām palīdzību dabū un ir salaista un uzaug
dievišķā augumā. 20 Ja nu jūs līdz ar Kristu tiem
pasaules likumiem esat nomiruši, ko tad jūs, tā kā
vēl pasaulē dzīvotu, topat apgrūtināti ar pavēlēm:
21 Neaizskar! Nebaudi! Neaiztiec! 22 (Tam visam
jāzūd, kad to lieto) - pēc cilvēku pavēlēm un
mācībām, 23 Tas gan liekās gudri dēļ tās pašu
uzņemtās Dieva kalpošanas un pazemošanās un
miesas netaupīšanas, tomēr nevienam nav par
godu, bet tik par miesas prāta piepildīšanu.

3 Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies,
tad meklējiet to, kas ir augšā, kur Kristus ir,
sēdēdams pie Dieva labās rokas. 2 Domājiet uz
to, kas ir augšā, ne uz to, kas virs zemes. 3 Jo
jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta ar
Kristu iekš Dieva. 4 Kad nu Kristus, jūsu dzīvība,
atspīdēs, tad arī jūs ar Viņu atspīdēsiet iekš
godības. 5 Tāpēc nonāvējiet savus locekļus, kas
pasaulei pieder, maucību, nešķīstību, bezkaunību,
ļaunu iekārošanu un mantas kārību, kas ir elku
kalpošana. 6 To dēļ Dieva dusmība nāk pār tiem
neticības bērniem. 7 Šajos grēkos arī jūs citkārt
esat staigājuši, kad iekš tiem dzīvojāt. 8 Bet
tagad arī jūs visu to noliekat: dusmību, bardzību,
ļaunumu, Dieva zaimošanu, bezkaunīgus vārdus
no savas mutes. 9 Nemelojiet cits pret citu un
novelkat to veco cilvēku ar viņa darbiem, 10 Un
apvelkat to jauno, kas top atjaunots uz atzīšanu
pēc sava radītāja ģīmja. 11 Tur nav nedz Grieķis,
nedz Jūds, nedz apgraizīšana, nedz priekšāda,
nedz barbars, nedz Skitietis, nedz kalps, nedz
svabadnieks: bet Kristus ir viss un iekš visiem.
12 Tad nu apvelciet kā Dieva izredzētie, svētie
un mīļotie, sirds žēlastību, laipnību, pazemību,
lēnību, lēnprātību, 13 Cits citu panesdami un cits
citam piedodami, ja vienam ir ko sūdzēt pret otru,
tā kā arī Kristus jums ir piedevis, tāpat arī jūs. 14
Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības
saite. 15 Un Dieva miers lai valda jūsu sirdīs,
uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā, un esat
pateicīgi. 16 Kristus vārds lai mīt bagātīgi jūsu
starpā iekš visas gudrības, ka jūs paši mācaties un
paskubinājaties ar svētām dziesmām un pateicības
dziesmām un garīgām dziesmām, Tam Kungam
mīlīgi dziedādami savās sirdīs. 17 Un visu, ko jūs
dariet ar vārdiem vai ar darbiem, to visu dariet
Tā Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam Tam
Tēvam caur Viņu. 18 Jūs sievas, esiet paklausīgas
saviem vīriem, tā kā pieklājās iekš Tā Kunga. 19 Jūs
vīri, mīļojiet savas sievas un neesat bargi pret tām.
20 Jūs bērni, esiet paklausīgi tiem vecākiem visās
lietās, jo tas Tam Kungam labi patīk. 21 Jūs tēvi,
nekaitinājiet savus bērnus, ka tie nepaliek bailīgi.
22 Jūs kalpi, paklausiet visās lietās tiem, kas pēc
miesas jūsu kungi, ne priekš acīm kalpodami, tā kā
gribēdami cilvēkiem patikt, bet sirds vientiesībā
Dievu bīdamies. 23 Un visu, ko jūs dariet, to dariet
no sirds, tā kā Tam Kungam un ne cilvēkiem,
24 Zinādami, ka jūs no Tā Kunga dabūsiet par
atmaksu to iemantošanu, jo jūs kalpojat Tam
Kungam Kristum. 25 Bet kas nepareizi dara, tas
dabūs, ko tas nepareizi ir darījis, un (tur) cilvēka
vaigs netiek uzlūkots.

4 Jūs kungi, kas ir pareizi un pēc tiesas, to dariet
tiem kalpiem, zinādami, ka jums arīdzan Kungs
ir debesīs. 2 Esiet pastāvīgi iekš lūgšanas un esiet
nomodā iekš tās ar pateicību, 3 Lūgdami turklāt
arī par mums, ka Dievs mums gribētu atvērt tā
vārda durvis, runāt Kristus noslēpumu, kā dēļ es
arī esmu saistīts, 4 Lai es to varu darīt zināmu, tā
kā man pienākas runāt. 5 Staigājiet iekš gudrības
priekš tiem, kas ir ārā, laiku vērā ņemdami. 6 Jūsu
valoda lai ir arvien mīlīga un ar sāli sālīta, ka jūs
zināt ikvienam atbildēt, kā pienākas. 7 Kā man
klājās, par to Tihikus jums ziņu dos, tas mīļais
brālis un uzticīgais palīgs un amata biedrs iekš Tā
Kunga, 8 Ko es tāpēc esmu sūtījis pie jums, lai es
ziņu dabūtu, kā jums klājās, un lai tas jūsu sirdis
iepriecinātu, 9 Ar Onezimu, to uzticīgo un mīļo
brāli, kas no jūsu draudzes; tie jums visu stāstīs,
kā te iet. 10 Aristarks, mans cietuma biedrs, jūs
sveicina, un Marks, Barnabas brāļa dēls, par ko jūs
pavēles esat dabūjuši (kad tas pie jums nāks, tad
to uzņemiet), 11 Un Jēzus, ar pavārdu Justs, kas ir
no apgraizīšanas. Šie vien ir mani darba biedri pie
Dieva valstības, kas man bijuši par iepriecināšanu.
12 Epafra, kas ir no jūsu draudzes, Kristus kalps,
jūs sveicina, vienmēr par jums cīnīdamies iekš
lūgšanām, ka jūs pilnīgi un stipri pastāviet visā
Dieva prātā. 13 Jo es tam dodu liecību, ka viņš
karsti darbojās par jums un par tiem Laodiķeā un

par tiem Hierapolē. **14** Lūkas, tas ārsts, tas mīļais,
un Demas jūs sveicina. **15** Sveicinājiet tos brāļus
Laodiķeā, un Nimfu un to Dieva draudzi viņa
namā. **16** Un kad tā grāmata no jums ir lasīta, tad
gādājiet, ka tā arī Laodiķeas draudzē top lasīta,
un ka jūs arīdzan to grāmatu no Laodiķeas lasāt.
17 Un sakāt Arhipam: kopi to amatu, ko tu esi
dabūjis iekš Tā Kunga, ka tu to pilnīgi izdari. **18**
Tā sveicināšana ar manu, Pāvila, roku. Pieminiet
manas saites! Žēlastība lai ir ar jums! Āmen!

Pāvila 1. Vēstule Tesalonikiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesaloniķiešu
draudzei iekš Dieva Tā Tēva un Tā Kunga Jēzus
Kristus: žēlastība lai ir jums un miers no Dieva,
mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **2** Mēs
Dievam pateicamies vienmēr par jums visiem,
jūs pieminēdami savās lūgšanās, **3** Bez mitēšanās
pieminēdami jūsu ticības darbu un jūsu mīlestības
pūliņu un jūsu pastāvību iekš cerības uz mūsu
Kungu Jēzu Kristu, mūsu Dieva un Tēva priekšā,
4 Zinādami, ka jūs, no Dieva mīļotie brāļi, esat
izredzēti. **5** Jo mūsu evaņģēlijs ir bijis pie jums ne
vien vārdos, bet arī spēkā un Svētā Garā un pilnā
patiesībā: tā kā jūs zināt, kādi mēs esam bijuši
pie jums jūsu labad. **6** Un jūs esat pakaļdzinušies
mums un Tam Kungam un to vārdu uzņēmuši
iekš daudz bēdām ar Svētā Gara prieku; **7** Tā ka
jūs esat palikuši par priekšzīmi visiem ticīgiem
Maķedonijā un Akajā. **8** Jo no jums Tā Kunga
vārds ir izpaudies ne vien Maķedonijā un Akajā,
bet arī visās malās jūsu ticība uz Dievu ir izgājusi,
tā ka mums par to nevajag neko runāt. **9** Jo tie
paši sludina par mums, kādu ieiešanu mēs pie
jums esam atraduši un kā jūs esat atgriezušies pie
Dieva no tiem elkudieviem, kalpot Tam dzīvam un
patiesam Dievam, **10** Un gaidīt no debesīm Viņa
Dēlu, ko Viņš uzmodinājis no miroņiem, Jēzu, kas
mūs izpestījis no tās nākamās dusmības.

2 Jo jūs paši zināt, brāļi, mūsu ieiešanu pie
jums, ka tā nav bijusi veltīga. **2** Bet jebšu
papriekš bijām cietuši un bijām nievāti Filipos,
tā kā jūs zināt, tomēr esam bijuši droši iekš sava
Dieva, runāt uz jums Dieva evaņģēliju iekš lielas
cīnīšanās. **3** Jo mūsu pamācīšana nav no alošanās,
nedz no neskaidrības, nedz no viltības. **4** Bet tā, kā
Dievs mūs ir cienīgus turējis, mums to evaņģēliju
uzticēt, tā runājam, nekā lai cilvēkiem patīkam,
bet Dievam, kas mūsu sirdis pārbauda. **5** Jo mīksta
mēle mums nekad nav bijusi, tā kā jūs zināt, nedz
kaut ko esam darījuši mantas dēļ, - Dievs par to
liecinieks; **6** Nedz godu meklēdami no cilvēkiem,
nedz no jums, nedz no citiem, jebšu varējām savu
svarīgo spēku rādīt kā Kristus apustuļi. **7** Bet
esam bijuši lēnīgi jūsu vidū, tā kā zīdītāja savus
bērnus glabā. **8** Tāpat mēs pēc jums ilgodamies
gribējām jums pasniegt ne vien Dieva evaņģēliju,
bet arī savas dvēseles, tādēļ ka jūs mums esat
palikuši mīļi. **9** Jo pieminiet, brāļi, mūsu darbu
un pūliņu; jo dienām naktīm strādādami, lai
nevienam no jums nebūtu par grūtumu, mēs jums
esam sludinājuši Dieva evaņģēliju. **10** Jūs esat
liecinieki un Dievs, kā mēs pie jums, kas ticat,
esam bijuši svēti un taisni un nenoziedzīgi. **11**
Tāpat jūs zināt, ka mēs ikvienu no jums tā kā tēvs
savus bērnus, paskubinājām **12** Un apliecinājām,
ka jums cienīgi būs staigāt Dievam, kas jūs aicina
pie Savas valstības un godības. **13** Tāpēc arī
Dievam bez mitēšanās pateicamies, ka jūs Dieva
vārda mācību no mums dzirdēdami, to neesat
pieņēmuši kā cilvēku vārdu, bet (tā kā tas patiesīgi
ir) kā Dieva vārdu, kas arī spēcīgi strādā iekš jums,
kas ticat. **14** Jo jūs, brāļi, esat pakaļdzinušies tām
Dieva draudzēm, kas ir Jūdu zemē iekš Kristus
Jēzus, tāpēc ka jūs arīdzan to pašu esat cietuši
no saviem cilts biedriem, kā arī viņi no tiem
Jūdiem; **15** Tie arī To Kungu Jēzu ir nokāvuši un
savus praviešus un mūs ir vajājuši un tie Dievam
nepatīk un ir visiem cilvēkiem pretī; **16** Un tie
mūs kavē uz pagāniem runāt, ka šie top izglābti,
un tā viņi arvien savus grēkus piepilda. Bet tā
dusmība jau pār viņiem nākusi viņus nobeigt.
17 Bet mēs, brāļi, kādu brīdi no jums šķirti pēc
vaiga, ne pēc sirds, jo vairāk esam steigušies ar
gaužu ilgošanos redzēt, jūsu vaigu. **18** Tādēļ mēs
pie jums esam gribējuši nākt (es Pāvils) vienu un
otru reizi; bet sātans mūs aizkavējis. **19** Jo kas ir
mūsu cerība vai prieks vai goda kronis? Vai arī ne
jūs mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā pie Viņa
atnākšanas? **20** Jo jūs esat mūsu gods un prieks.

3 Tādēļ to ilgāk nepanesdami, esam apņēmušies,
vieni paši palikt Atēnā, **2** Un esam sūtījuši
Timoteju, savu brāli un Dieva kalpu, savu darba
biedru iekš Kristus evaņģēlija, jūs apstiprināt
un paskubināt iekš jūsu ticības, **3** Ka neviens
nešaubās šinīs bēdās; jo jūs paši zināt, ka tās
mums ir noliktas. **4** Jo kad pie jums bijām, mēs
jums papriekš sacījām, ka bēdas mums būs jācieš,
tā kā tas arī noticis un kā jūs to zināt. **5** Tādēļ
arīdzan es to ilgāk nepanesdams, viņu esmu
sūtījis, lai es no jūsu ticības dabūtu zināt, vai gan
tas kārdinātājs jūs nav kārdinājis un mūsu darbs
nav palicis veltīgs? **6** Bet tagad, kad Timotejs no
jums ir nācis pie mums un mums labas vēstis
nesis par jūsu ticību un mīlestību, un ka jūs
arvienu mūs labā piemiņā turat, kārodami mūs
redzēt, itin kā arī mēs jūs, **7** Tādēļ, brāļi, mēs
esam iepriecināti par jums iekš visām savām
bēdām un raizēm caur jūsu ticību. **8** Jo tagad mēs
atdzīvojamies, kad jūs pastāvat iekš Tā Kunga. **9**
Jo kādu pateicību mēs Dievam par jums varam
atdot par visu šo prieku, ar ko priecājamies jūsu
dēļ mūsu Dieva priekšā? **10** Naktīm dienām ļoti

gauži lūgdamies, lai varētu jūsu vaigu redzēt un
jūsu ticības trūkumu piepildīt. 11 Bet pats mūsu
Dievs un Tēvs un mūsu Kungs Jēzus Kristus lai
pašķir mūsu ceļu pie jums. 12 Bet jums lai Tas
Kungs dod augt un lai jūs dara pār pārim pilnīgus
iekš mīlestības savā starpā un uz visiem, tā kā
arī mēs esam uz jums, 13 Ka Viņš jūsu sirdis
stiprinātu, būt nenoziedzīgiem un svētiem mūsu
Dieva un Tēva priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus
Kristus atnāks ar visiem Saviem svētiem.

4 Tad nu vēl, brāļi, jūs lūdzam un paskubinājam
iekš Tā Kunga Jēzus, kā jūs no mums jau
esat dzirdējuši, kā jums būs staigāt Dievam par
patikšanu, lai jūs jo dienas jo vairāk pieņematies.
2 Jo jūs zināt, kādas pavēles mēs jums esam devuši
caur To Kungu Jēzu. 3 Jo šis ir Dieva prāts, ka jūs
topat svēti, ka jums būs atrauties no maucības, 4
Ka ikvienam būs zināt, sev draugu mantot iekš
svētīšanas un goda, 5 Ne kārības sērgā, kā arī
tie pagāni, kas Dievu nepazīst; 6 Ka neviens
savam brālim pāri nedara, nedz mantas dēļ to
piekrāpj kādā darīšanā, jo Tas Kungs ir atriebējs
par visu to, tā kā mēs jums arī jau esam sacījuši
un apliecinājuši. 7 Jo Dievs mūs nav aicinājis uz
nešķīstību, bet ka topam svēti. 8 Tad nu, kas ir
nicinātājs, tas nenicina kādu cilvēku, bet Dievu,
kas arī Savu Svēto Garu jums ir devis. 9 Bet jums
nevajag, ka es par to brāļu mīlestību rakstu; jo
jūs paši esat Dieva mācīti, cits citu mīlēt, 10 Un
jūs to arī darāt visiem brāļiem, kas ir pa visu
Maķedoniju; bet mēs jūs paskubinājam, brāļi, jo
dienas jo vairāk pieņemties 11 Un turēt par godu,
klusi dzīvot un savus darbus darīt un savām rokām
strādāt, tā kā mēs jums esam pavēlējuši; 12 Ka jūs
godīgi staigājat priekš tiem, kas ir ārā, un ka jums
cita nevajag. 13 Bet, brāļi, es jums negribu slēpt
par tiem, kas ir aizmiguši, ka jūs nenoskumstat tā
kā tie citi, kam nav cerības. 14 Jo ja mēs ticam, ka
Jēzus ir miris un augšāmcēlies, tāpat arī Dievs
tos aizmigušos caur Jēzu atvedīs līdz ar Viņu.
15 Jo to mēs jums sakām caur Tā Kunga vārdu,
ka mēs, kas dzīvojam un atliekam uz Tā Kunga
atnākšanu, tiem aizmigušiem nenāksim priekšā.
16 Jo pats Tas Kungs nāks zemē no debesīm ar
kliegšanu, ar liela eņģeļa balsi un ar Dieva bazūni,
un tie iekš Kristus mirušie uzcelsies papriekš,
17 Pēc tam mēs, kas dzīvojam un esam atlikuši,
tapsim aizrauti līdz ar tiem iekš padebešiem Tam
Kungam pretī gaisā; un tā mēs būsim arvien pie
Tā Kunga. 18 Tad nu iepriecinājaties savā starpā
ar šiem vārdiem.

5 Bet par tiem laikiem un brīžiem, brāļi, nevajag
jums rakstīt. 2 Jo jūs paši it labi zināt, ka Tā
Kunga diena nāks tāpat kā zaglis naktī. 3 Jo kad
tie sacīs: miers ir un drošība, tad tā samaitāšana
piepeši nāks pār tiem, kā bērnu sāpes pār grūtu
sievu, un tie neizbēgs. 4 Bet jūs, brāļi, neesiet
iekš tumsības, ka šī diena kā zaglis jūs sagrābj.
5 Jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni;
mēs neesam ne nakts ne tumsības bērni. 6 Tad
nu lai mēs neguļam, tā kā tie citi, bet lai esam
nomodā un skaidrā prātā. 7 Jo tie, kas guļ, guļ
naktī; un kas piedzeras, tie piedzeras naktī. 8 Bet
mums, kas esam dienas bērni, būs skaidrā prātā
būt un apvilkt ticības un mīlestības bruņas un par
bruņu cepuri pestīšanas cerību. 9 Jo Dievs mūs
nav nolicis uz dusmību, bet uz mūžīgas dzīvības
panākšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, 10 Kas
par mums ir miris, ka mums, vai esam nomodā,
vai aizmiguši, līdz ar Viņu būs dzīvot. 11 Tāpēc
pamācāties savā starpā un uztaisiet cits citu, tā
kā arī jau darāt. 12 Bet mēs jūs lūdzam, brāļi, ka
jūs tos atzīstat, kas jūsu starpā strādā, un savus
priekšniekus iekš Tā Kunga, un kas jūs pamāca. 13
Un turat tos jo vairāk mīļus viņu darba dēļ; turat
mieru savā starpā. 14 Bet mēs jūs lūdzam, brāļi,
pamāciet netiklos, iepriecināiet bailīgos, panesiet
vājos, esiet lēnprātīgi pret visiem. 15 Pielūkojiet,
ka neviens nevienam neatmaksā ļaunu ar ļaunu,
bet arvien dzenaties uz labu, tā savā starpā, kā
pret visiem. 16 Priecājaties vienmēr. 17 Lūdziet
Dievu bez mitēšanās. 18 Pateicieties Dievam visās
lietās: jo tas ir Dieva prāts iekš Kristus Jēzus pie
jums. 19 Nenoslāpējiet to Garu. 20 Nenicinājiet
praviešu mācības. 21 Pārbaudiet visu; to, kas
labs, paturiet. 22 Atraujaties no visa, kas liekās
ļauns. 23 Bet pats tas miera Dievs lai jūs svētī caur
caurim, un viss jūsu gars un dvēsele un miesa lai
bezvainīgi top pasargāti uz mūsu Kunga Jēzus
Kristus atnākšanu. 24 Uzticīgs ir Tas, kas jūs aicina,
- Tas to arī darīs. 25 Brāļi, lūdziet par mums. 26
Sveicinājiet visus brāļus ar svētu skūpstīšanu. 27
Es jums piekodināju no Dieva puses, lai šī grāmata
top lasīta priekš visiem svētiem brāļiem. 28 Mūsu
Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesaloniķiešu
draudzei iekš Dieva, mūsu Tēva, un iekš Tā
Kunga Jēzus Kristus: **2** Žēlastība lai ir jums un
miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga
Jēzus Kristus. **3** Mums pienākas Dievam vienmēr
pateikties par jums, brāļi, tā kā tas ir pareizi,
tādēļ ka jūsu ticība augumā aug un ka mīlestība
jūsu starpā vairojās pie ikviena no jums; **4** Tā
ka mēs paši jūsu dēļ teicamies Dieva draudzēs
par jūsu pastāvību un ticību iekš visām jūsu
vajāšanām un iekš tām bēdām, ko jūs panesat, - **5**
Kas zīmējās uz Dieva taisno tiesu, ka jūs paliekat
cienīgi, Dieva valstību mantot, par ko jūs arī
ciešat. **6** Tā ka tas ir pēc Dieva taisnības, jūsu
bēdinātājiem atmaksāt ar bēdām, **7** Un jums, kas
topat apbēdināti, dot atvieglošanu līdz ar mums,
kad Tas Kungs Jēzus parādīsies no debesīm ar
Sava spēka eņģeļiem, **8** Ar uguns liesmām sodīt
tos, kas Dievu nepazīst un kas ir nepaklausīgi
mūsu Kunga Jēzus Kristus evaņģēlijam. **9** Tie par
sodību cietīs mūžīgu samaitāšanu no Tā Kunga
vaiga un no Viņa spēka godības, **(aiōnios g166)** **10**
Kad Viņš nāks viņā dienā, lai taptu pagodināts
iekš Saviem svētiem un apbrīnots iekš visiem
tiem, kas ticējuši, (jo mūsu liecībai pie jums tapa
ticēts.) **11** Tādēļ mēs arī vienmēr lūdzam par jums,
lai mūsu Dievs jūs dara cienīgus, ka dabūjat, uz
ko esat aicināti, un lai Viņš jūs dara pilnīgus visā
labā prātā un ticības darbā ar spēku; **12** Lai mūsu
Kunga Jēzus Kristus vārds top pagodināts iekš
jums, un jūs iekš Viņa, pēc mūsu Dieva un Tā
Kunga Jēzus Kristus žēlastības.

2 Bet dēļ mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanas
un dēļ mūsu sapulcināšanas pie Viņa mēs,
brāļi, jūs lūdzam, **2** Ka jūs netopat drīz prātā
šaubīti nedz iztrūcināti, ne caur garu, ne caur
vārdu, ne caur grāmatu, tā kā no mums būtu
rakstīts, ka Tā Kunga diena esot klāt. **3** Lai neviens
jūs nekādā vīzē nepievilļ; jo tā nenāks, pirms tā
atkāpšanās nebūs nākusi un tas grēka cilvēks, tas
pazušanas dēls, nebūs parādījies, **4** Kas turas pretī
un paaugstinājās pār visu to, kas Dievs saucams,
un kas ir Dieva kalpošana, tā ka viņš Dieva namā
sēž kā Dievs, izrādīdamies, ka viņš esot Dievs. **5** Vai
jūs vairs nepieminiet, ka es vēl pie jums būdams
to jums esmu sacījis? **6** Un nu jūs zināt, kas
aizkavē, tiekams viņš parādās savā laikā. **7** Jo tas
netaisnības noslēpums jau ir spēkā, tikai ka tam,
kas viņu līdz šim aizkavē, vēl būs tapt atņemtam
nost. **8** Un tad parādīsies tas netaisnais, ko Tas
Kungs nomaitās ar savas mutes garu un izdeldēs,
kad atspīdēs viņa atnākšana. **9** Šā (tā netaisnā)
atnākšana notiek pēc sātana spēka ar visādu
viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem **10**
Un ar visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem,
kas pazūd; tādēļ ka tie patiesības mīlestību nav
pieņēmuši, ka taptu svēti. **11** Un tādēļ Dievs tiem
sūtīs spēcīgu maldīšanās garu, ka tie tic meliem;
12 Lai top sodīti visi, kas patiesībai nav ticējuši, bet
kam bijusi patikšana pie netaisnības. **13** Bet mums
pienākas vienmēr Dievam pateikties par jums, no
Tā Kunga mīļotie brāļi, ka Dievs no iesākuma jūs
izredzējis uz pestīšanu, lai caur to Garu tiekat svēti
un ticat patiesībai. **14** Uz to Viņš jūs ir aicinājis
caur mūsu evaņģēliju, lai panākat mūsu Kunga
Jēzus Kristus godību. **15** Tad nu, brāļi, pastāviet
un turiet tās mācības, ko esat mācījušies tā caur
mūsu vārdu, kā caur mūsu grāmatu. **16** Bet pats
mūsu Kungs Jēzus Kristus un mūsu Dievs un Tēvs,
kas mūs ir mīlējis un devis mūžīgu iepriecināšanu
un labu cerību iekš žēlastības, **(aiōnios g166)** **17** Tas
lai jūsu sirdis iepriecina un lai jūs stiprina iekš
visāda laba vārda un darba.

3 Beidzot, brāļi, lūdziet par mums, lai Tā Kunga
vārds turpina savu gaitu un top godāts, tā kā
arī pie jums, **2** Un lai mēs topam atpestīti no
tiem netikliem un ļauniem cilvēkiem; jo ticība
netīk visiem. **3** Bet uzticīgs ir Tas Kungs, kas
jūs stiprinās un pasargās no tā ļauna. **4** Un mēs
ceram no jums iekš Tā Kunga, ka jūs, ko mēs jums
pavēlam, gan dariet, gan darīsiet. **5** Bet Tas Kungs
lai sataisa jūsu sirdis uz Dieva mīlestību un uz
Kristus pacietību. **6** Mēs jums pavēlam, brāļi, mūsu
Kunga Jēzus Kristus vārdā, atstāties no ikviena
brāļa, kas staigā netikli un ne pēc tās mācības,
ko tas no mums ir dabūjis. **7** Jo jūs paši zināt, kā
piederās mums pakaļ dzīties; jo mēs jūsu starpā
neesam netikli turējušies, **8** Nedz esam maizi
ēduši pie kāda bez maksas, bet iekš darbošanās un
pūlēšanās naktīm dienām strādādami, ka nevienu
no jums neapgrūtinātu; **9** Ne ka mums nebūtu brīv,
bet lai paši sevi jums dotu par priekšzīmi mums
pakaļdzīties. **10** Jo kad bijām pie jums, to jums
esam pavēlējuši, ka, ja kas negrib strādāt, tam arī
nebūs ēst. **11** Jo mēs dzirdam, ka citi jūsu starpā
netikli staigā neko nestrādādami, bet nedarbus
darīdami. **12** Bet tiem tādiem mēs pavēlam un tos
paskubinājam caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai tie
klusā garā strādā un ēd savu pašu maizi. **13** Bet jūs,
brāļi, nepiekūstiet labu darīt. **14** Bet ja kas mūsu
vārdiem šinī grāmatā nepaklausa, to iezīmējat,

un nejaucaties ar to, lai tas top apkaunots. **15** Un
neturiet to kā ienaidnieku, bet pamāciet to kā
brāli. **16** Bet pats tas miera Kungs lai jums dod
mieru vienmēr un visādi. Tas Kungs lai ir ar jums
visiem. **17** Tā sveicināšana ar manu paša, Pāvila,
roku; šī ir tā zīme iekš ikkatras grāmatas. Tā es
rakstu. **18** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai
ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila 1. Vēstule Timotejam

1 Pāvils, Jēzus Kristus apustulis, pēc Dieva, mūsu
Pestītāja un Tā Kunga Kristus Jēzus, mūsu
cerības, pavēles **2** Timotejam, savam īstam dēlam
iekš ticības: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva,
mūsu Tēva, un no Jēzus Kristus, mūsu Kunga. **3**
Itin kā es tevi esmu lūdzis Efesū palikt, kad es gāju
uz Maķedoniju, lai tu kādus paskubinātu, nemācīt
nekādu citu mācību, **4** Nedz cienīt pasakas un
bezgalīgus cilts rakstus, kas vairāk ceļ jautāšanas
nekā Dieva draudzi kopj ticībā, - **5** Bet tās mācības
gala mērķis ir mīlestība no šķīstas sirds un labas
apziņas un bezviltīgas ticības; **6** No tā kādi ir
noklīduši un griezušies uz tukšām valodām, **7**
Gribēdami būt bauslības mācītāji, tie neprot, nedz
ko saka, nedz ko droši liecina. **8** Bet mēs zinām,
ka bauslība ir laba, ja kas pēc tās pareizi turas,
9 To zinādams, ka bauslība nav iecelta taisnam,
bet netaisniem un pārgalvīgiem, bezdievīgiem
un grēciniekiem, nesvētiem un negantiem, tēva
un mātes kāvējiem, slepkavām, **10** Mauciniekiem,
tiem, kas pie vīriešiem guļ, cilvēku zagļiem,
melkuļiem, tiem, kas nepatiesi zvēr, un ja vēl kas
tai veselīgai Dieva mācībai ir pretim, **11** Pēc tā
svētā Dieva godības pilnā evaņģēlija, kas man
ir uzticēts. **12** Un es pateicos Tam, kas mani
darījis spēcīgu, mūsu Kungam Kristum Jēzum,
ka Tas mani turējis par uzticīgu un iecēlis šinī
amatā, **13** Kaut gan iepriekš biju zaimotājs un
vajātājs un varas darītājs, bet man žēlastība ir
notikusi, jo es nezinādams to esmu darījis iekš
neticības. **14** Tomēr mūsu Kunga žēlastība jo
pilnīga ir bijusi pie manis ar ticību un mīlestību,
kas ir iekš Kristus Jēzus. **15** Tas ir patiesīgs
un augsti pieņemams vārds, ka Kristus Jēzus ir
nācis pasaulē grēciniekus izglābt, starp kuriem
es esmu tas lielākais. **16** Bet tādēļ man žēlastība
ir notikusi, lai it īpaši pie manis Jēzus Kristus
parādītu visu lēnprātību tiem par priekšzīmi, kas
iekš Viņa ticēs uz mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)**
17 Bet Tam mūžīgam, neiznīcīgam Ķēniņam, Tam
neredzamam vienīgam gudram Dievam lai ir gods
un slava mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)** **18** Šo
pavēli es tev lieku pie sirds, mans dēls Timotej,
pēc tiem praviešu vārdiem, kas par tevi iepriekš
ir sacīti, lai tu pēc tiem karo to labo karošanu.
19 Turēdams ticību un labu zināmu sirdi, ko citi
atmetuši un ticības lietās kā sadragāta laiva postā
gājuši; **20** Starp tiem ir Imenejs un Aleksandrs, ko
esmu nodevis sātanam, lai tie kļūst pārmācīti, ka
Dievu vairs nezaimo.

2 Tad nu es pamācu pār visām lietām, lai
notiek lūgšanas, piesaukšanas, aizlūgšanas,
pateikšanas par visiem cilvēkiem, **2** Par ķēniņiem
un visiem, kas ir augstā kārtā, lai mēs mierīgi
un klusi dzīvojam visā dievbijāšanā un godā. **3**
Jo tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja,
priekšā, **4** Kas grib, ka visi cilvēki top izglābti
un nāk pie patiesības atzīšanas. **5** Jo viens Dievs
ir un viens vidutājs starp Dievu un cilvēkiem,
tas cilvēks Kristus Jēzus, **6** Kas Sevi pašu ir
nodevis par atpirkšanas maksu priekš visiem par
liecību savā laikā, **7** Uz ko es esmu iecelts par
pasludinātāju un apustuli, (es saku patiesību iekš
Kristus un nemeloju), par mācītāju pagāniem
ticībā un patiesībā. **8** Tad nu es gribu, lai vīri
Dievu pielūdz visās vietās, paceldami svētas rokas
bez dusmības un šaubīšanās. **9** Tāpat lai arī sievas
pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas, ne ar
sapītām bizēm nedz ar zeltu nedz ar pērlēm nedz
ar dārgām drēbēm, **10** Bet ar labiem darbiem, (kā
tas sievām klājās, kas pie Dieva kalpošanas turas).
11 Sieva klusībā lai mācās ar visu paklausīšanu. **12**
Bet sievai es nepieļauju mācīt nedz pār vīru valdīt,
bet viņai būs turēties klusu. **13** Jo Ādams papriekš
ir radīts, pēc tam Ieva; **14** Un Ādams nav pievilts,
bet sieva ir pievilta un kritusi pārkāpšanā. **15** Bet
tā taps izglābta caur bērnu dzemdēšanu, ja viņa
paliek ticībā un mīlestībā un dzenās pēc svētas
dzīvošanas ar godu.

3 Tas ir patiesīgs vārds: ja kas iekāro bīskapa
amatu, tas iekāro teicamu darbu. **2** Tad nu
bīskapam pienākas būt nenoziedzīgam, vienas
sievas vīram, sātīgam, prātīgam, godīgam, kas
labprāt dod mājas vietu, un kas māk mācīt; **3**
Kas nav dzērājs, ne rējējs, nedz negodīgas peļņas
dzinējs, bet lēnīgs, ne strīdīgs, ne naudas kārīgs; **4**
Kas savu namu labi valda, kam bērni, kas paklausa
ar visu godu; **5** (Bet ja kas savu paša namu nezin
valdīt, kā tas gādās par Dieva draudzēm?) **6**
Ne tāds, kas kristīgu ticību tikko uzņēmis, lai
neuzpūšas un neiekrīt zaimotāja tiesā. **7** Bet
viņam vajag arī labas liecības no tiem, kas ārā,
ka neiekrīt nievāšanā un zaimotāja valgos. **8**
Tāpat arī draudzes kopējiem būs būt godīgiem,
kam nav divējādas mēles, ne vīna plītniekiem,
nedz negodīgas peļņas dzinējiem, **9** Kas ticības
noslēpumu tur iekš šķīstas zināmas sirds. **10** Un
šiem arīdzan būs papriekš tapt pārbaudītiem, pēc
lai tie kalpo, ja tie ir bezvainīgi. **11** Tāpat arī sievām
būs būt godīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām,

uzticīgām visās lietās. 12 Draudzes kopējiem būs
būt vienas sievas vīriem, kas savus bērnus un
savu namu labi valda. 13 Jo kas labi kalpojuši,
tie pelnās labu pakāpi un daudz drošības iekš
ticības, kas ir iekš Kristus Jēzus. 14 To es tev
rakstu, cerēdams it drīz nākt pie tevis; 15 Bet
ja es aizkavētos, lai tu zini, kā pienākas turēties
Dieva namā, kas ir tā dzīvā Dieva draudze, tās
patiesības pīlārs un pamats. 16 Un teicami liels
ir tas dievbijāšanas noslēpums: Dievs ir parādīts
miesā, taisnots garā, skatīts no eņģeļiem, sludināts
tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā.

4 Bet Tas Gars skaidri saka, ka nākamos laikos
citi atkāpsies no ticības, klausīdami viltīgus
garus un velnu mācības, 2 Kas viltīgi melus runā,
kam pašu zināma sirds kā ar dedzekli iezīmēta, 3
Kas aizliedz laulībā iedoties, pavēl noturēties no
barībām, ko Dievs radījis, lai tie ticīgie un tie kas
patiesību atzinuši, tās saņem ar pateicību. 4 Jo
ikkatra Dieva radīta lieta ir laba, un nekas nav
atmetams, kas ar pateicību top ņemts; 5 Jo tas
top svētīts caur Dieva vārdu un lūgšanu. 6 Kad tu
šās lietas tiem brāļiem liksi priekšā, tad tu būsi
labs Jēzus Kristus kalps, uzaudzināts iekš ticības
un labas mācības vārdiem, uz ko tu esi dzinies. 7
Bet tās nesvētās un nelietīgās pasakas atmeti un
darbojies pats iekš dievbijāšanas. 8 Jo tā miesīgā
darbošanās maz ko der; bet dievbijāšana der pie
visām lietām; un tai ir šās tagadējās un tās nākošās
dzīvošanas apsolīšana. 9 Tas ir patiesīgs un augsti
pieņemams vārds. 10 Jo par to mēs arī strādājam
un topam nievāti, ka esam cerējuši uz to dzīvo
Dievu, kas ir visu cilvēku, visvairāk ticīgo Pestītājs.
11 Šās lietas pavēli un māci. 12 Lai neviens nenicina
tavu jaunību, bet topi tiem ticīgiem par priekšzīmi
iekš mācības, iekš dzīvošanas, iekš mīlestības, iekš
ticības, iekš šķīstības. 13 Pastāvi iekš lasīšanas,
paskubināšanas, mācīšanas, tiekams es nāku. 14
Kopi to dāvanu, kas ir iekš tevis, kas tev caur
praviešu vārdiem ir dota, kad tie vecaji tev rokas
uzlika. 15 Par to gādā, pie tā palieci, ka tava
pieaugšana top redzama visās lietās. 16 Ņem vērā
sevi pašu un to mācību, pastāvi šinīs lietās; jo to
darīdams gan sevi pašu izglābsi, gan tos, kas tevi
klausa.

5 Vecu nerāj, bet pamāci kā tēvu, jaunākus kā
brāļus, 2 Vecākas sievas kā mātes, jaunākas kā
māsas, iekš visas šķīstības. 3 Godā tās atraitnes,
kas ir īsteni atraitnes. 4 Bet ja kādai atraitnei ir
bērni jeb bērnu bērni, tādas lai papriekš mācās
savā pašu namā dievbijīgi dzīvot un atlīdzināt,
ko no tiem vecākiem dabūjušas; jo tas ir labi un
patīkami Dieva priekšā. 5 Bet kura ir īsta atraitne
un itin viena palikusi, tā savu cerību likusi uz
Dievu un paliek lūgšanās un Dieva piesaukšanās
naktīm dienām. 6 Bet kura uz kārību dzenās, tā
dzīva būdama ir nomirusi. 7 Un to pavēli, lai tās
turas bezvainīgi. 8 Bet ja kas savus piederīgos
un visvairāk savu saimi neapgādā, tas ticību ir
aizliedzis un ir sliktāks par neticīgu. 9 Atraitne
lai top izvēlēta ne jaunāka kā sešdesmit gadus,
kas bijusi viena vīra sieva. 10 Kurai labu darbu
liecība top dota, ja tā bērnus uzaudzinājusi, ja tā
labprāt svešiniekus uzņēmusi, ja tā svētiem kājas
mazgājusi, ja tā apbēdinātiem palīgā nākusi, ja tā
pēc ikviena laba darba dzinusies. 11 Bet jaunākas
atraitnes atmet; jo kad tās vēlīgas(pārgalvīgas)
tapušas - Kristum pretī, tad tās grib iet pie vīra, 12
Un tām ir vaina, ka tās to pirmo ticību pārlauzušas.
13 Turklāt arīdzan tās ir slinkas, mācās apkārt
iet pa mājām; un ne vien slinkas, bet arīdzan
plukšķes, nedarbus darīdamas, runādamas, kas
neklājās. 14 Tad nu es gribu, ka tās jaunās iet pie
vīra, bērnus dzemdē, namu valda un pretiniekam
nedod nekāda iemesla uz nievāšanu. 15 Jo citas
jau ir griezušās sātanam pakaļ. 16 Ja kādam
ticīgam jeb kādai ticīgai ir atraitnes, tad lai tie
tām nāk palīgā, un lai draudze netop apgrūtināta,
ka tā tām īstenām atraitnēm var nākt palīgā. 17
Tos vecajus, kas labi valda, turi divkārtīgā godā,
visvairāk tos, kas strādā iekš vārda un mācīšanas.
18 Jo tas raksts saka: vērsim, kas labību izmin,
tev nebūs aizsiet purnu, un: strādniekam sava
alga pienākas. 19 Pret vecaju neuzņem sūdzības
bez diviem vai trim lieciniekiem. 20 Tos, kas
apgrēkojās, pārmāci visu priekšā, lai arī tie citi
bīstas. 21 Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus
Kristus un to izredzēto eņģeļu priekšā, lai tu šās
lietas turi, neko nedarīdams ne pēc ienaida, ne
pēc draudzības. 22 Rokas nevienam neuzliec ātri,
un nepinies ar svešiem grēkiem; sevi pašu glabā
šķīstu. 23 Un nedzer vairs ūdeni vien, bet ņem
maķenīt vīna, tavas pasirds(kuņģa) labad un tavas
dažādas vājības dēļ. 24 Citu cilvēku grēki jau
zināmi, pirms tie vēl priekš tiesas nāk; bet citu
ļaužu grēki pēc top zināmi. 25 Tāpat arī tie labie
darbi jau ir zināmi; un kas vēl nav, tie nevar palikt
apslēpti.

6 Visiem, kas ir kalpi apakš jūga, tiem būs savus
kungus visā godā turēt, lai Dieva vārdu un
mācību nezaimo. 2 Bet tiem, kam ir ticīgi kungi,
nebūs viņus nicināt, tāpēc ka šie ir brāļi, bet jo
vairāk kalpot, tāpēc ka šie, kas šo labumu dabū, ir
ticīgi un mīlēti; to māci un pavēli. 3 Ja kas citu
mācību māca un nenāk pie mūsu Kunga Jēzus

Kristus veselīgiem vārdiem un pie dievbijāšanas
mācības, 4 Tas ir uzpūsts un nezin nenieka,
bet vārgst iekš jautāšanām un vārdu ķildām, no
kā ceļas skaudība, bāršanās, zaimošanas, ļaunas
domas, 5 Nelietīgas apjautāšanas tādiem, kam
prāti sajaukti, kam patiesība zudusi, kam šķiet,
dievbijāšanu esam mantas pelnīšanu: - atkāpies
no tādiem! 6 Bet tā ir liela mantošana, ja kas ir
dievbijīgs un pieticīgs. 7 Jo mēs nenieka neesam
ienesuši pasaulē, tad ir zināms, ka mēs arī nenieka
nevaram iznest. 8 Bet kad mums sava barība un
apģērbs, tad lai mums pietiek. 9 Bet kas grib
bagāts tapt, tie krīt kārdināšanā un valgā un daudz
bezprātīgās un nelabās kārībās, kas cilvēkus gāž
samaitāšanā un pazušanā. 10 Jo naudas kārība
ir visa ļaunuma sakne; pēc tās dzīdamies daži ir
nomaldījušies no ticības un paši ar daudz sāpēm
sadūrušies. 11 Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no
šīm lietām; dzenies pēc taisnības, dievbijāšanas,
ticības, mīlestības, pacietības, laipnības; 12 Cīnies
to labo ticības cīnīšanos, sagrāb to mūžīgo dzīvību,
uz ko tu arīdzan esi aicināts un esi apliecinājis
labu liecību daudz liecinieku priekšā. (aiōnios g166)
13 Es tev pavēlu Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu,
un Jēzus Kristus priekšā, kas apakš Poncius Pilatus
apliecinājis to labo liecību, 14 Šo bausli turēt
neaptraipītu, nenicinātu līdz mūsu Kunga Jēzus
Kristus atspīdēšanai, 15 Ko savā laikā parādīs tas
svētais un vienīgi varenais, tas visu ķēniņu Ķēniņš
un visu kungu Kungs, 16 Kam vien ir nemirstība,
kas dzīvo nepieejamā gaišumā, ko neviens cilvēks
nav redzējis, nedz var redzēt. Tam lai ir gods un
mūžīga vara! Āmen. (aiōnios g166) 17 Tiem bagātiem
šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz
cerē uz to nepastāvīgo bagātību, bet uz To dzīvo
Dievu, kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz
par atspirgšanu; (aiōn g165) 18 Lai tie labu dara,
bagāti top iekš labiem darbiem, labprāt izdala, ir
devīgi, 19 Lai sev mantas krāj par labu pamatu uz
nākamo laiku, ka tie dabū mūžīgo dzīvošanu. 20 Ak
Timotej, glabā to uzticēto mantu, atraudamies no
tām nesvētām valodām un tukšām strīdu runām,
kas ceļas no tās gudrības, ko par nepatiesu tā
sauc; 21 Pie kuras turēdamies daži nomaldījušies
no ticības. Žēlastība lai ir ar tevi! Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Timotejam

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis,
aicināts sludināt to dzīvību iekš Kristus
Jēzus, **2** Timotejam, tam mīļam dēlam: žēlastība,
apžēlošana, miers no Dieva, Tā Tēva, un no
Kristus Jēzus, mūsu Kunga. **3** Es pateicos Dievam,
kam kalpoju no tēvu tēviem ar skaidru zināmu
sirdi, tā kā es bez mitēšanās tevi savās lūgšanās
pieminu naktīm dienām, **4** Ilgodamies tevi redzēt,
pieminēdams tavas asaras, lai es topu piepildīts
ar prieku, **5** Kad pieminu tavu bezviltīgo ticību,
kas jau paprieksˇ ir mājojusi iekš tavas mātes
mātes Loidas un iekš tavas mātes Eunikas, un
es stipri ceru, ka arī iekš tevis. **6** Tāpēc es tev
atgādināju, atkal pamodināt to Dieva žēlastības
dāvanu, kas ir iekš tevis caur manu roku uzlikšanu.
7 Jo Dievs mums nav devis bailības garu, bet
spēka un mīlestības un savaldības garu. **8** Tad
nu nekaunies par mūsu Kunga liecību, nedz par
mani, Viņa saistīto; bet ciet līdz to grūtumu par
evaņģēliju pēc Dieva spēka, **9** Kas mūs izglābis un
aicinājis ar svētu aicināšanu ne pēc mūsu darbiem,
bet pēc Savas īpašas apņemšanās un žēlastības,
kas mums dota iekš Kristus Jēzus no mūžīgiem
laikiem, (aiōnios g166) **10** Un tagad ir parādīta caur
mūsu Pestītāja Jēzus Kristus atspīdēšanu, kas nāvi
izdeldējis un dzīvību un neiznīcību gaismā vedis
caur evaņģēliju, **11** Uz ko es esmu iecelts par
sludinātāju un apustuli un mācītāju pagāniem. **12**
Tādēļ es arī to ciešu, bet es nekaunos; jo es zinu,
kam esmu ticējis, un stipri ceru, ka Viņš ir spēcīgs,
to man novēlēto mantu pasargāt līdz viņai dienai.
13 Paturi tās veselīgās mācības priekšzīmi, ko tu
esi dzirdējis no manis, iekš ticības un mīlestības,
kas ir iekš Kristus Jēzus. **14** Šo labo mantu glabā
caur To Svēto Garu, kas iekš mums mājo. **15** To
tu zini, ka visi, kas ir iekš Āzijas, no manis ir
nogriezušies; starp tiem ir Fiģels un Hermoģens.
16 Lai Tas Kungs dod žēlastību Onesifora namam;
jo tas mani daudzkārtīgi atspirdzinājis un nav
kaunējies par manām ķēdēm; **17** Bet Romā nācis
tas mani rūpīgi ir meklējis un atradis. **18** Lai Tas
Kungs tam dod, žēlastību atrast pie Tā Kunga viņā
dienā; un cik tas man Efesū kalpojis, to tu jo labi
zini.

2 Tad nu, mans dēls, topi spēcīgs iekš tās
žēlastības, kas ir iekš Kristus Jēzus. **2** Un ko tu
no manis esi dzirdējis caur daudz lieciniekiem,
to māci uzticīgiem cilvēkiem, kas būs derīgi arī
citus mācīt. **3** Tad tu nu ciet līdz to ļaunumu kā
labs Jēzus Kristus karavīrs. **4** Neviens karavīrs
netinās ar citiem dzīves darbiem, lai var patikt
tam, kas viņu uz karu derējis. **5** Un jebšu kas cīnās
tas nedabūs kroni, ja nebūs pareizi cīnījies. **6**
Zemniekam, kas zemi strādā, būs pirmajam dabūt
no tiem augļiem. **7** Ņem vērā, ko es saku, lai
Tas Kungs tev dod saprašanu visās lietās. **8** Turi
piemiņā Jēzu Kristu, kas no miroņiem uzmodināts,
no Dāvida dzimuma pēc mana evaņģēlija. **9**
Viņa dēļ es ļaunumu ciešu līdz pat saitēm kā
ļaundarītājs; bet Dieva vārds nav saistīts. **10** Tāpēc
es visu panesu to izredzēto dēļ, lai arī tie debess
prieku dabū iekš Kristus Jēzus ar mūžīgu godību.
(aiōnios g166) **11** Tas ir patiesīgs vārds; jo ja mēs līdz
mirstam, tad arī līdz dzīvosim; **12** Ja panesam,
tad arī līdz valdīsim; ja mēs aizliedzam, tad Viņš
arīdzan mūs aizliegs; **13** Ja mēs esam neuzticami,
Viņš paliek uzticams, Viņš Sevi pašu nevar aizliegt.
14 To piemini, apliecinādams Tā Kunga priekšā,
lai tie nestrīdas vārdu dēļ; jo tas neder nekam,
kā vien klausītājus sajaukt. **15** Centies, sevi pašu
Dievam derīgu priekšā stādīt, kā strādnieku, kam
nav jākaunas, un kas tos patiesības vārdus pareizi
izdala. **16** Bet no tām nesvētām tukšām valodām
atraujies; jo tie bezdievību vairot vairos, **17** Un
viņu vārdi izplešas plašumā tā kā sērga; starp
tiem ir Imenejs un Filēts, **18** Kas no patiesības ir
nomaldījušies, sacīdami, augšāmcelšanos jau esam
notikušu, un pārgroza dažiem ticību. **19** Bet tas
stiprais Dieva pamats pastāv; tam ir šis zieģelis:
Tas Kungs tos savējos pazīst, - un: lai atstājās no
netaisnības ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauc.
20 Bet lielā namā ne vien ir zelta un sudraba
trauki, bet arī koka un māla trauki, un citi godam,
bet citi negodam. **21** Ja tad nu kāds ir šķīstījies no
šiem, tad tas būs trauks par godu, svētīts un Tam
Kungam derīgs, uz ikvienu labu darbu sataisīts.
22 Bēdz no tām jaunības kārībām, dzenies pēc
taisnības, ticības, mīlestības, pēc miera ar tiem,
kas To Kungu piesauc no šķīstas sirds. **23** Bet tās
jautāšanas, kas ir ģeķīgas un bez pamācīšanas, tās
atmet, zinādams, ka tās tikai strīdu dzemdina. **24**
Bet Tā Kunga kalpam nepienākas strīdēties, bet
lēnīgam būt pret visiem, un tādam, kas māk mācīt
un ļaunu panest; **25** Kas ar laipnību tos pretiniekus
māca, vai Dievs jel kad tiem nedotu atgriezties pie
patiesības atzīšanas; **26** Un vai jel tie neuzmostos
no velna valga, no kā tie savaldzināti uz viņa
prātu.

3 Bet to tev būs zināt, ka pēdīgās dienās
briesmīgi laiki nāks. **2** Jo cilvēki būs pašu
mīļotāji, naudas kārīgi, lielīgi, lepni, zaimotāji,

vecākiem nepaklausīgi, nepateicīgi, nesvēti, 3 Bez
mīlestības, nesaderīgi, apmelotāji, kas nesavaldās,
kas briesmīgi, kas labu nemīl, 4 Nodevēji,
nebēdnieki, uzpūsti, kas vairāk mīļo kārības nekā
Dievu; 5 Kas liekās dievbijāšanu cienījuši, bet
viņas spēku aizliedz, - un no tādiem atkāpies. 6
No tādiem ir tie, kas namos ielavās un gūsta tās
sieviņas, kas ar grēkiem apkrautas un no dažādām
iekārošanām top valdītas, 7 Kas arvienu mācās
un nekad nevar nākt pie patiesības atzīšanas. 8
Bet kā Jannes un Jambres Mozum stāvēja pretī,
tāpat arī šie stāv pretī patiesībai, cilvēki, kas savā
prātā samaitāti, nederīgi pie ticības lietām. 9
Bet šie tālu netiks; jo šo trakums taps visiem
zināms, tā kā arī pie viņiem notika. 10 Bet tu esi
dzinies pakaļ manai mācībai, vadīšanai, nodomam,
ticībai, lēnprātībai, mīlestībai, pacietībai, 11
Tām vajāšanām, ciešanām, kas man ir notikušas
Antioķijā, Ikonijā, Listrā; tādas vajāšanas es esmu
panesis, un Tas Kungs mani no visām ir izrāvis.
12 Un visi, kas dievbijīgi grib dzīvot iekš Kristus
Jēzus, tie taps vajāti. 13 Bet tie ļaunie cilvēki un
viltnieki pieaugs ļaunumā, pievildami un pievilti.
14 Bet tu paliec iekš tā, ko tu esi mācījies, un kas
tev ir uzticēts, zinādams, no kā tu to esi mācījies,
15 Un ka tu no mazām dienām svētos rakstus zini,
kas tevi var darīt gudru uz debes' prieku caur
to ticību, kas ir iekš Kristus Jēzus. 16 Viss raksts
no Dieva iedots ir arī derīgs pie mācīšanas, pie
pārliecināšanas, pie norāšanas, pie pamācīšanas
iekš taisnības, 17 Lai tas Dieva cilvēks ir pilnīgs,
uz ikvienu labu darbu pilnīgi sataisīts.

4 Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus
priekšā, kas nāks tiesāt dzīvus un mirušus,
Viņa atspīdēšanu un Viņa valstību minēdams: 2
Pasludini to vārdu, dari to laikā, nelaikā, pārliecini,
apdraudi, paskubini iekš visas lēnprātības un
mācības. 3 Jo nāks laiki, ka tie to veselīgo mācību
nepanesīs, bet pēc savām pašu iekārošanām sev
mācītājus uzkraus, kā tiem ausis niez, 4 Un
novērsīs ausis no patiesības un griezīsies pie
pasakām. 5 Bet tu esi nomodā iekš visām lietām,
panes ļaunumu, dari evaņģelista darbu, izdari
savu amatu pilnīgi. 6 Jo es jau topu upurēts,
un manas atraisīšanas laiks ir tuvu klāt. 7 To
labo cīnīšanos esmu cīnījies, to tecēšanu esmu
pabeidzis, ticību esmu turējis. 8 Joprojām man ir
nolikts tas taisnības kronis, ko man Tas Kungs,
Tas taisnais Soģis, dos viņā dienā, un nevien
man, bet arī visiem, kas Viņa atspīdēšanu ir
mīlējuši. 9 Steidzies ātri nākt pie manis; 10 Jo
Demas mani atstājis, mīlēdams šo pasauli, un ir
nogājis uz Tesaloniku, Krescents uz Galatiju, Titus
uz Dalmatiju. (aiōn g165) 11 Lūkas vien ir pie manis;
ņem Marku un atved to līdz, jo tas man ļoti derīgs
pie kalpošanas. 12 Tihiku es esmu sūtījis uz Efesu.
13 To mēteli, ko es Troadā pie Karpa esmu atstājis,
atnes nākdams līdz un tās grāmatas, visvairāk tās
rakstāmās ādas. 14 Aleksandrs, tas kalējs, man
daudz ļauna ir darījis; Tas Kungs tam atmaksās
pēc viņa darbiem. 15 No tā tu arīdzan sargies, jo
tas mūsu vārdiem pārlieku pretī stāvējis. 16 Pie
manas pirmās aizbildināšanās neviens pie manis
nav bijis, bet visi ir atstājušies no manis, (lai tas
tiem netop pielīdzināts). 17 Bet Tas Kungs man
ir klāt bijis un mani stiprinājis, ka caur mani tā
mācība pilnīgi taptu zināma un visi pagāni to
dzirdētu; un es esmu izrauts no lauvas rīkles. 18
Un Tas Kungs mani izraus no ikviena ļauna darba
un izglābs uz Savu Debesu valstību; Tam ir gods
mūžīgi mūžam! Āmen. (aiōn g165) 19 Sveicini Prisku
un Aķilu un Onesifora namu. 20 Erasts ir palicis
Korintū, un Trofimu es esmu atstājis neveselu
Miletū. 21 Steidzies nākt priekš ziemas. Tevi
sveicina Eubuls un Pudents un Linus un Klaudija
un visi brāļi. 22 Lai Tas Kungs Jēzus Kristus ir ar
tavu garu. Žēlastība lai ir ar jums! Āmen.

Pāvila Vēstule Tītam

1 Pāvils, Dieva kalps un Jēzus Kristus apustulis,
pēc Dieva izredzēto ticības un pēc patiesības
atzīšanas uz dievbijāšanu, **2** Mūžīgas dzīvošanas
cerībā, ko Dievs, kas nevar melot, no mūžīgiem
laikiem ir apsolījis, **(aiōnios g166)** **3** Bet savā laikā
Savu vārdu ir darījis zināmu caur to sludināšanu,
kas man ir uzticēta pēc Dieva, mūsu Pestītāja,
pavēles: **4** Titum, savam īstam dēlam pēc tās
ticības, kas mums abiem kopā: žēlastība un miers
no Dieva, Tā Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus,
mūsu Pestītāja. **5** Tādēļ tevi esmu atstājis Krietā,
ka tu izdarītu, kas vēl trūka, un pa pilsētām
vecajus ieceltu, kā es tev esmu pavēlējis, **6** Ja
kam ir laba slava, kas ir vienas sievas vīrs, kam ir
ticīgi bērni, nedz palaidņi, nedz neklausīgi. **7** Jo
bīskapam kā Dieva nama turētājam jābūt vīram,
kam laba slava, ne iedomīgam, ne dusmīgam,
ne dzērājam, ne rējējam, ne negodīgas peļņas
dzinējam; **8** Kas labprāt mājas vietu dod, labu mīl,
kas prātīgs, taisns, svēts, šķīsts, **9** Kas pastāvīgi
turas pēc tā uzticamā vārda mācības, ka viņš
ir spēcīgs, arī pamācīt caur to veselīgo mācību,
un pārmācīt tos, kas pretī runā, **10** Jo ir daudz
nebēdnieki, kas niekus runā un viltnieki, visvairāk
tie no apgraizīšanas; **11** Tiem vajag muti aizbāzt,
jo tie veselus namus pārgroza negodīgas peļņas
dēļ mācīdami, kas neklājās. **12** Kāds no tiem, viņu
pašu pravietis, ir sacījis: Krieti vienmēr melkuļi,
nikni zvēri, slinki vēderi. **13** Šī liecība ir patiesīga;
tāpēc pārmāci tos stingri, lai tie paliek veseli
ticībā **14** Un nedodas uz Jūdu pasakām un uz tādu
cilvēku baušļiem, kas nogriežas no patiesības. **15**
Visas lietas ir šķīstas šķīstiem; bet apgānītiem un
neticīgiem nekas nav šķīsts; bet gan viņu prāts ir
apgānīts, gan viņu zināma sirds. **16** Tie saka, ka
Dievu pazīstot, bet ar darbiem tie Viņu aizliedz,
neganti būdami un neklausīgi un pie ikviena laba
darba nederīgi.

2 Bet tu runā, kā pēc tās veselīgās mācības
pienākas: **2** Ka tiem veciem vīriem būs būt
modrīgiem, godīgiem, prātīgiem, veseliem ticībā,
mīlestībā, pacietībā. **3** Tāpat tām vecām sievām,
ka tām būs turēties, kā svētām pieklājās, ka
nebūs citus apmelot nedz padoties dzeršanai,
bet dot labu mācību, **4** Ka tās pamāca tās jaunās
sievas, vīru mīlēt, bērnus mīlēt. **5** Prātīgām būt,
šķīstām, nama kopējām, krietnām, saviem vīriem
paklausīgām, lai Dieva vārds netop zaimots. **6**
Tos jaunos vīrus pamāci tāpat, ka tiem būs
būt prātīgiem. **7** Parādies pats visās lietās kā
priekšzīme iekš labiem darbiem, savā mācībā
skaidrs un cienīgs, **8** Ar veselīgiem nevainojamiem
vārdiem, lai tas pretinieks top kaunā, un lai tas
nevar, ko ļaunu uz mums runāt. **9** Tos kalpus
pamāci, saviem kungiem paklausīt un visās lietās
pa prātam būt un nerunāt pretī, **10** Neko slepeni
nepaņemt, bet visur labu uzticību parādīt, ka
tie Dieva, mūsu Pestītāja, mācībai visās lietās
par godu turas. **11** Jo Dieva žēlastība, kas visiem
cilvēkiem pestīšanu atnes, ir atspīdējusi **12** Un
mūs pamāca, lai mēs bezdievību un pasaulīgas
kārības aizliegdami, šķīsti un taisni un dievbijīgi
dzīvojam šinī pasaulē, **(aiōn g165)** **13** Gaidīdami to
mūžīgo cerības labumu un tā lielā Dieva un mūsu
Pestītāja Jēzus Kristus godības atspīdēšanu; **14**
Tas Pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu
no visas netaisnības un šķīstītu Sev pašam īpašus
ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem. **15** To
runā un pamāci un pārmāci, stipri pavēlēdams;
neviens lai tevi nenicina.

3 Atgādini tiem, lai tie tām valdībām un varām
padodas, ir paklausīgi un uz ikvienu labu darbu
gatavi, **2** Lai nevienu nezaimo un nestrīdas, bet lai
ir lēnīgi, lai visu laipnību parāda visiem cilvēkiem.
3 Jo arī mēs citkārt bijām neprātīgi, nepaklausīgi,
alodami, iekārošanām un dažādām kārībām
kalpodami, blēdībā un skaudībā dzīvodami,
naidīgi, cits citu ienīdēdami. **4** Bet kad Dieva,
mūsu Pestītāja, laipnība un cilvēku mīlestība ir
atspīdējusi, **5** Tad Viņš, ne no tiem taisnības
darbiem, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas
apžēlošanas mūs ir izglābis caur to mazgāšanu,
kas atdzemdina un atjauno iekš Tā Svētā Gara, **6**
Ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu,
mūsu Pestītāju, **7** Lai, caur Viņa žēlastību taisnoti,
paliekam par mūžīgas dzīvības mantiniekiem
pēc tās cerības. **(aiōnios g166)** **8** Tas ir patiesīgs
vārds. Un to es gribu, ka tu to stipri māci, lai tie,
kas Dievam tic, pastāvīgi darbojās iekš labiem
darbiem. Tas cilvēkiem ir labi un derīgi. **9** Bet
no ģeķīgām jautāšanām un cilts rakstiem un
riešanām un strīdiem par bauslību atraujies, jo
tie ir nederīgi un nelietīgi. **10** No cilvēka, kas
turas pie viltīgas mācības, atkāpies pēc vienas
un otras pamācīšanas, **11** Zinādams, ka tāds ir
nelietis un grēko un tīšā prātā pats pazudinājās.
12 Kad es Artemu pie tevis sūtīšu vai Tihiku, tad
steidzies nākt pie manis uz Nikopoli, jo es jau
esmu apņēmies, tur palikt par ziemu. **13** Zenasu,
to bauslības mācītāju, un Apollu izvadi krietni, tā
ka tiem nekā netrūkst. **14** Un lai arī tie mūsējie
mācās labos darbos pastāvīgi darboties priekš
visa tā, kas vajadzīgs, lai tie nav neauglīgi. **15** Tevi

sveicina visi, kas pie manis; sveicini tos, kas mūs mīl iekš ticības. Žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

Pāvila Vēstule Filemonam

1 Pāvils, Tā Kunga Kristus Jēzus saistīts, un
Timotejs, tas brālis, Filemonam, tam mīļotam
un mūsu darba biedram, **2** Un Apijai, tai mīļotai,
un Arhipam, mūsu cīnīšanās biedram, un tai Dieva
draudzei tavā namā: **3** Žēlastība lai ir jums un
miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus
Kristus. **4** Es savam Dievam pateicos allažiņ, tevi
pieminēdams savās lūgšanās, **5** Dzirdēdams par
tavu mīlestību un ticību, kas tev ir uz To Kungu
Jēzu un uz visiem svētiem, **6** Ka tā ticība, kas tev
ir līdz ar mums, top spēcīga un tu atzīsti visu
to labumu, kas mums ir iekš Kristus Jēzus. **7** Jo
mums ir liels prieks un iepriecināšana caur tavu
mīlestību; jo caur tevi, brāli, tiem svētiem sirdis
ir atspirdzinātas. **8** Tāpēc, jebšu man liela drošība
ir iekš Kristus tev pavēlēt to, kas pieklājās, **9** Tad
es tomēr labāki lūdzu no mīlestības, es tas vecais
Pāvils, un tagad arī Jēzus Kristus saistīts, - **10**
Es tevi lūdzu par savu dēlu Onezimu, ko esmu
dzemdinājis iekš savām saitēm, **11** To, kas tev
citkārt nebija derīgs, bet tagad tev un man ir
labi derīgs, to es sūtu atpakaļ; **12** Bet tu viņu, tas
ir manu sirdi, pieņem. **13** Es viņu pats pie sevis
gribēju paturēt, lai tas tavā vietā man kalpotu
iekš evaņģēlija saitēm; **14** Bet bez tavas ziņas es
neko negribēju darīt, lai tava labdarīšana nebūtu
kā piespiesta, bet no laba prāta. **15** Jo varbūt, ka
viņš tāpēc mazu brīdi bijis atšķirts no tevis, lai
tu viņu atdabūtu uz mūžību, **(aiōnios g166)** **16** Ne
vairs kā kalpu, bet vairāk nekā kalpu, kā mīļu
brāli, īpaši man, bet cik vairāk tev gan pēc miesas,
gan iekš Tā Kunga. **17** Tad nu, ja tu mani turi par
(ticības)biedru, tad pieņem viņu tā kā mani. **18**
Bet ja viņš tev netaisnību darījis, vai ir parādā,
tad man to pielīdzini. **19** Es, Pāvils, to rakstu ar
savu roku: es maksāšu; lai tev neteiktu, ka tu arī
pats sevi man esi parādā. **20** Tiešām, brāli, lai es
no tevis ko mantoju iekš Tā Kunga, atspirdzini
manu sirdi iekš Tā Kunga. **21** Cerēdams, ka tu
paklausīsi, es tev rakstu, un zinu, ka tu arī darīsi
vairāk nekā es saku. **22** Turklāt sataisi man arī
mājas vietu, jo es ceru, ka caur jūsu lūgšanām
es jums tapšu atdots. **23** Tevi sveicina, Epafra,
mans cietuma biedrs iekš Kristus Jēzus, **24** Marks,
Aristarks, Demas, Lūkas, mani darba biedri. **25**
Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu
garu! Āmen.

Vēstule Ebrējiem

1 Dievs dažu reizi un dažādi vecos laikos uz
tiem tēviem runājis caur tiem praviešiem, **2**
šinīs pēdīgās dienās uz mums ir runājis caur To
Dēlu; To Viņš ir iecēlis par mantinieku pār visu;
caur To Viņš arī pasauli radījis; **(aiōn g165)** **3** Tas
ir tas godības atspīdums un Viņa būšanas ģīmis
un nes visas lietas caur Savu spēcīgo vārdu, un,
šķīstīšanu no grēkiem darījis caur Sevi pašu, un
sēdies pie labās rokas tai godībai augstībā; **4** Un
Viņš ir tapis tik daudz augstāks pār eņģeļiem, cik
Viņš augstāku vārdu pār tiem ir mantojis. **5** Jo
kuram eņģelim Viņš jebkad ir sacījis: Tu esi Mans
Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis? Un atkal:
Es Viņam būšu par Tēvu, un Viņš Man būs par
Dēlu? **6** Un kad Viņš atkal to pirmdzimušo ieved
pasaulē, Viņš saka: un visiem Dieva eņģeļiem būs
Viņu pielūgt. **7** Un par tiem eņģeļiem Viņš gan
saka: kas Savus eņģeļus dara par vējiem, un Savus
sulaiņus par uguns liesmām; **8** Bet par To Dēlu:
Tavs goda krēsls, ak Dievs, paliek mūžīgi mūžam;
Tavas valdīšanas scepteris ir taisns scepteris.
(aiōn g165) **9** Tu esi mīlējis taisnību un ienīdējis
netaisnību; tāpēc Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis
ar prieka eļļu, pāri par Taviem biedriem. **10** Un:
Tu, Kungs, iesākumā zemi esi dibinājis, un debesis
ir Tavu roku darbs; **11** Tās zudīs, bet Tu palieci
vienmēr, tās sadils visas kā drēbes. **12** Un tā kā
uzvalku Tu tās satīsi, un tās taps pārvērstas: bet
Tu esi tas pats, un Tavi gadi nebeigsies. **13** Un
uz kuru eņģeli Viņš jebkad ir sacījis: sēdies pie
Manas labās rokas, tiekams Es Tavus ienaidniekus
lieku par pameslu Tavām kājām? **14** Vai visi tie
nav gari, kas kalpo un top izsūtīti uz kalpošanu to
dēļ, kas to debesprieku iemantos?

2 Tāpēc mums būs jo vairāk vērā ņemt to vārdu,
ko esam dzirdējuši, ka jel netopam aizrauti
pazušanā. **2** Jo ja tas vārds, kas caur eņģeļiem
runāts, ir bijis stiprs, un ikkatra pārkāpšana un
neklausīšana ir dabūjusi savu taisno atmaksu; **3** Kā
tad mēs izbēgsim par tādu pestīšanu nebēdādami?
Tā papriekš ir sludināta caur To Kungu un mums
apstiprināta no tiem, kas to dzirdējuši; **4** Tai
Dievs ir liecību devis ar zīmēm un brīnumiem un
dažādiem spēkiem un ar Tā Svētā Gara izdalīšanām
pēc Sava prāta. **5** Jo ne eņģeļiem Viņš ir padevis
to nākamo pasauli, par ko mēs runājam. **6** Bet
viens kādā vietā ir apliecinājis sacīdams: kas ir
cilvēks, ka Tu viņu piemini? Jeb cilvēka dēls, ka
Tu viņu piemeklē? **7** Īsu laiku Tu viņu esi darījis
mazāku nekā eņģeļus, ar godu un slavu Tu viņu
esi kronējis un viņu iecēlis pār Savu roku darbiem;
8 Visas lietas Tu esi licis apakš viņa kājām. Jo kad
Tas viņam visas lietas padevis, tad Tas neko nav
atstājis, kas viņam nebūtu padots; bet tagad mēs
vēl neredzam, ka viņam visas lietas padotas. **9** Bet
mēs redzam Jēzu nāves ciešanas dēļ ar godu un
slavu kronētu, kas īsu laiku mazāks tapis nekā
eņģeļi, lai Viņš caur Dieva žēlastību par visiem
nāvi baudītu. **10** Jo Tam, kā dēļ visas lietas ir un
caur ko visas lietas ir, kas daudz bērnus uz godību
vada, Tam pienācās Viņu, pestīšanas vadoni, caur
ciešanām pilnīgu darīt. **11** Jo tāpat tas, kas svētī,
kā tie, kas top svētīti, visi ir no viena; tādēļ Viņš
nekaunas, tos saukt par brāļiem, **12** Sacīdams: Es
Tavu vārdu sludināšu Saviem brāļiem, draudzes
vidū Es Tev pateicības dziesmas dziedāšu. **13** Un
atkal: Es Savu cerību likšu uz Viņu. Un atkal:
redzi, Es un tie bērni, ko Dievs Man ir devis. **14**
Kad nu tie bērni miesas un asinis dabūjuši, tad arī
Viņš to pašu it līdzīgi ir dabūjis, ka Viņš caur nāvi
iznīcinātu to, kam bija nāves vara, tas ir velnu, **15**
Un atsvabinātu visus tos, kas caur nāves bailēm
cauru mūžu bija padoti kalpošanai. **16** Jo Viņš
taču nepieņem eņģeļus, bet Ābrahāma dzimumu
Viņš pieņem. **17** Tāpēc Viņam vajadzēja visās
lietās tiem brāļiem palikt līdzīgam, lai sirds žēlīgs
taptu un uzticīgs augsts priesteris Dieva priekšā,
to ļaužu grēkus salīdzināt. **18** Jo caur to, ka Pats ir
cietis un kārdināts, Viņš tiem, kas top kārdināti,
var palīdzēt.

3 Tādēļ, svētie brāļi, kam ir daļa pie tās
debešķīgas aicināšanas, ņemiet vērā to apustuli
un augsto priesteri, ko mēs apliecinājam, Kristu
Jēzu, **2** Kas ir uzticīgs Tam, kas Viņu iecēlis, tā kā
arī Mozus visā Viņa namā. **3** Jo Šis ir lielāka goda
cienīgs nekā Mozus, tā kā tam, kas namu uztaisījis,
ir lielāks gods nekā tam namam. **4** Jo ikkatrs nams
no kāda top uztaisīts, bet kas šo visu ir uztaisījis,
tas ir Dievs. **5** Un Mozus gan ir bijis uzticīgs visā
Viņa namā kā kalps, par liecību tam vārdam, kas
bija runājams; **6** Bet Kristus kā Dēls pār Viņa
namu; tā nams mēs esam, ja tikai to drošību un
to cerību, ar ko lielāmies, līdz galam paturam
stipru. **7** Tādēļ, tā kā Svētais Gars saka: šodien, kad
jūs Viņa balsi dzirdēsiet, **8** Neapcietinājiet savas
sirdis, tā kā pie tās sariebšanas tai kārdināšanas
dienā tuksnesī, **9** Kur jūsu tēvi Mani kārdinājuši,
Mani pārbaudījuši un redzējuši Manus darbus
četrdesmit gadus. **10** Tāpēc Es apskaitos par šo
tautu un sacīju: vienmēr tie alojās savā sirdī, bet
Manus ceļus tie nezināja. **11** Tad Es arī esmu
zvērējis Savā dusmībā: tiem nebūs ieiet Manā
dusēšanā. **12** Pielūkojat, brāļi, ka jel nevienam no

jums nav ļauna neticīga sirds, ka jūs atkāpjaties
no tā dzīvā Dieva. 13 Bet pamācāties paši ikdienas
kamēr vēl top sacīts: šodien; ka neviens no jums
netop apcietināts caur grēka pievilšanu. 14 Jo
mēs daļu esam dabūjuši pie Kristus, ja tikai to
iesākto būšanu līdz galam paturam stipru. 15 Kad
top sacīts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet,
neapcietinājiet savas sirdis, kā tai sariebšanas
laikā! 16 Kas tad, to dzirdējuši, Viņu ir nicinājuši?
Vai ne visi, kas caur Mozu ir izgājuši no Ēģiptes?
17 Par kuriem Viņš tad ir apskaities četrdesmit
gadus? Vai ne par tiem, kas ir apgrēkojušies, kuru
miesas pakrita tuksnesī? 18 Kuriem tad Viņš ir
zvērējis, ka tiem nebūs ieiet Viņa dusēšanā, ja ne
tiem, kas bijuši nepaklausīgi? 19 Un mēs redzam,
ka tie nav varējuši ieiet neticības dēļ.

4 Tad nu lai bīstamies, ka jel tā apsolīšana, Viņa
dusēšanā ieiet, netop aizkavēta un neviens
no jums netop ieraudzīts tāds, kas būtu palicis
to nesasniedzis. 2 Jo arī mums tas evaņģēlijs ir
pasludināts, tā kā viņiem; bet tas sludināšanas
vārds tiem nekā nepalīdzēja, tāpēc ka tas nebija
savienots ar ticību iekš tiem, kas to bija dzirdējuši.
3 Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam tai dusēšanā,
tā kā Viņš ir sacījis: Es zvērēju Savā dusmībā,
tiem nebūs ieiet Manā dusēšanā; lai gan tie darbi
no pasaules radīšanas bija padarīti. 4 Jo Viņš
kādā vietā par to septīto dienu tā ir runājis: un
Dievs septītā dienā ir dusējis no visiem Saviem
darbiem. 5 Un šinī vietā atkal: tiem nebūs ieiet
Manā dusēšanā. 6 Kad nu tā paliek, ka citiem
būs ieiet tai dusēšanā, un ka tie, kam papriekš
tas evaņģēlijs ir sludināts, nav iegājuši neticības
dēļ; 7 Tad Viņš atkal kādu dienu noliek: šodien,
caur Dāvidu sacīdams pēc tāda ilga laika, tā kā
ir sacīts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet,
neapcietinājiet savas sirdis. 8 Ja jau Jozua tos
ir ievedis dusēšanā, tad Viņš pēc tam nebūtu
runājis par citu dienu. 9 Tad nu vēl atliek svēta
dusēšana Dieva ļaudīm. 10 Jo kas Viņa dusēšanā ir
iegājis, tas dus arī no saviem darbiem, tā kā Dievs
no Saviem. 11 Tad nu lai dzenamies ieiet tanī
dusēšanā, ka neviens neiekrīt tai pašā neticības
priekšzīmē. 12 Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs
un asāks, nekā kāds abējās pusēs griezīgs zobens,
un spiežās cauri, līdz kamēr pāršķir dvēseli un
garu, locekļus un smadzenes, un ir soģis pār sirds
domām un sirds prātu. 13 Un Viņa priekšā neviena
radīta lieta nav neredzama, bet visas lietas ir
atsegtas un redzamas priekš Tā acīm, par ko mēs
runājam(dosim norēķinu). 14 Kad nu mums ir
liels augsts priesteris, kas caur debesīm gājis,
Jēzus, Dieva Dēls, tad lai mēs pie šīs apliecināšanas
stipri turamies. 15 Jo mums nav augsts priesteris,
kas nevarētu iežēloties par mūsu vājībām, bet
kas visās lietās ir kārdināts tā kā mēs, tomēr
bez grēka. 16 Tad nu lai ar drošību pieejam pie
tā žēlastības krēsla, lai apžēlošanu dabūjam un
žēlastību atrodam par palīdzību savā laikā.

5 Jo ikviens augsts priesteris, kas no cilvēkiem
ņemts, top iecelts pār cilvēkiem tanīs lietās,
kas priekš Dieva jādara, lai tas upurē dāvanas un
upurus par grēkiem, 2 Un var iežēloties par tiem,
kas nezin un alojās, tāpēc ka viņš pats arīdzan
ar vājību apņemts. 3 Un šās vājības dēļ viņam
jāupurē par grēkiem, tā kā priekš tiem ļaudīm,
tāpat arī priekš sevis paša. 4 Un neviens neņem
pats sev to godu, bet kā kurš no Dieva top aicināts,
tā kā arī Ārons. 5 Tāpat arī Kristus nav pats Sevi
pagodinājis, ka taptu par augstu priesteri, bet
Tas, kas uz Viņu ir runājis: Tu esi Mans Dēls,
šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. 6 Tā kā Viņš
arī citā vietā saka: Tu esi priesteris mūžīgi pēc
Melhizedeka kārtas. (aiōn g165) 7 Šis (Kristus) Savās
miesas dienās, lūgšanas un aizlūgšanas ar stipru
brēkšanu un asarām ir upurējis Tam, kas Viņu no
nāves varēja izglābt, un ir paklausīts, tāpēc ka
Viņš Dievu turēja godā. 8 Un jebšu Dēls būdams,
tomēr Viņš paklausību ir mācījies caur to, ko ir
cietis. 9 Un pilnīgs tapis, Viņš ir palicis visiem, kas
Viņam paklausa, par mūžīgas dzīvošanas gādātāju;
(aiōnios g166) 10 Un no Dieva ir nosaukts par augstu
priesteri pēc Melhizedeka kārtas. 11 Par to mums
būtu daudz ko runāt, to izstāstīt ir grūti, tāpēc
ka jūs kūtri palikuši pie uzklausīšanās. 12 Jo
jums, kam sen laikiem pienākas būt mācītājiem,
atkal vajag, ka topat mācīti, kādas ir tās pirmās
Dieva vārdu sākuma mācības; un esat palikuši
par tādiem, kam piena vajag un ne cietas barības.
13 Jo ikviens, kas tikai pienu bauda, tas vēl ir
nesapraša iekš tā taisnības vārda, jo tas ir bērns.
14 Bet pieaugušiem vajag stipra ēdiena, tiem, kam
prāts radināts un izmācīts, izšķirt labu un ļaunu.

6 Tāpēc nerunāsim par tām kristīgām sākuma
mācībām, bet dosimies uz to pilnību, ne atkal
pamatu likdami ar atgriešanos no nedzīviem
darbiem un ar ticību uz Dievu, 2 Ar mācību
par kristību, par roku uzlikšanu, par miroņu
augšāmcelšanos, par mūžīgu sodību. (aiōnios g166) 3
Arī to mēs darīsim, ja tikai Dievs to ļauj. 4 Jo tas
nevar būt, ka tie, kas vienreiz bijuši apgaismoti
un baudījuši tās debesu dāvanas un daļu dabūjuši
pie Tā Svētā Gara, 5 Un baudījuši to labo Dieva
vārdu un tās nākamās pasaules spēkus, (aiōn g165)
6 Un atkāpjas, ka tie atkal varētu tapt atjaunoti uz

atgriešanos no grēkiem, jo tie Dieva Dēlu sev atkal
krustā sit un liek smieklā. 7 Jo tā zeme, kas iedzer
to daudzkārt līstošo lietu un nes derīgu zāli tiem,
kuru dēļ tā arī tiek apstrādāta, tā dabū svētību
no Dieva. 8 Bet kas ērkšķus un dadžus nes, tā ir
nederīga, un tai lāsts ir tuvu, un gals degšanā. 9
Bet no jums, mīļie, mēs ceram ko labāku, un ka
dzīsities pēc pestīšanas, jebšu tā runājam. 10 Jo
Dievs nav netaisns, ka Viņš aizmirstu jūsu darbu
un to mīlestību, ko esat parādījuši pie Viņa vārda,
kad jūs tiem svētiem kalpojāt un vēl kalpojiet.
11 Bet mēs gribam, ka ikviens no jums parāda to
pašu uzcītību uz cerības pilnību līdz galam; 12
Lai jūs netopat kūtri, bet tiem dzenaties pakaļ,
kas caur ticību un pacietīgu gaidīšanu iemanto
tās apsolīšanas. 13 Jo kad Dievs Ābrahāmam to
apsolīšanu deva, un kad Viņš nevarēja pie nekāda
lielāka zvērēt, tad Viņš zvērēja pie Sevis paša,
14 Sacīdams: patiesi, Es svētīdams tevi svētīšu
un vairodams tevi vairošu. 15 Un tā Ābrahāms
pacietīgi gaidīdams to dabūja, kas bija apsolīts. 16
Jo cilvēki zvēr pie kāda lielāka nekā viņi paši, un
zvērēšana viņiem nobeidz visu strīdu un ir par
apstiprināšanu. 17 Tad nu Dievs, gribēdams tiem
apsolīšanas mantiniekiem Savu nepārvēršamo
padomu jo skaidri parādīt, zvērēdams vidū nācis;
18 Ka mēs caur divām nepārvēršamām lietām -
jo nevar būt, ka Dievs melotu - dabūtu stipru
iepriecināšanu, mēs, kas steidzamies to solīto
cerību saņemt; 19 Tā mums ir tā kā uzticīgs un
stiprs dvēseles enkurs, kas ieķerās priekškaramā
auta iekšpusē. 20 Kur Jēzus kā priekštecētājs
par mums ir iegājis, pēc Melhizedeka kārtas par
augstu priesteri palicis uz mūžību. (aiōn g165)

7 Jo šis Melhizedeks bija Salemes ķēniņš, Dieva
tā visu augstākā priesteris, kas Ābrahāmam,
kad tas pārnāca no tās ķēniņu kaušanas, gāja
pretī un viņu svētīja; 2 Tam Ābrahāms arī deva to
desmito tiesu no visa. Tas pirmā kārtā top tulkots:
taisnības ķēniņš, - bet tad arīdzan: Salemes ķēniņš,
tas ir, miera ķēniņš; 3 Bez tēva, bez mātes, bez
radu raksta; kam nav nedz dienu iesākuma, nedz
dzīvības gala, bet Dieva Dēlam līdzināts viņš paliek
priesteris mūžam. 4 Bet lūkojiet, cik liels šis ir, ka
pats Ābrahāms, tas vectēvs, viņam desmito tiesu
no tā laupījuma devis. 5 Un tiem Levja bērniem,
kas to svēto amatu dabū, ir gan viens likums,
desmito tiesu ņemt no tiem ļaudīm pēc bauslības,
tas ir, no saviem brāļiem, jebšu tie cēlušies no
Ābrahāma gurniem; 6 Bet viņš, kas nebija cēlies no
viņu cilts, to desmito tiesu ir ņēmis no Ābrahāma
un svētījis to, kam tās apsolīšanas bija. 7 Bet nu
bez nekādas pretī runāšanas tas mazākais top
svētīts no tā lielākā. 8 Un še mirstīgi cilvēki ņem
to desmito tiesu, bet tur tas, par ko liecība top
dota, ka tas dzīvo. 9 Un (tā sakot): arī Levi, kas
to desmito tiesu ņem, to desmito tiesu ir devis
caur Ābrahāmu. 10 Jo viņš vēl bija tēva gurnos,
kad Melhizedeks šim gāja pretī. 11 Ja tad nu tā
pilnība būtu caur to priestera amatu no Levja
cilts, (jo līdz ar to tie ļaudis bauslību ir dabūjuši),
kam tad vēl vajadzēja citam priesterim celties pēc
Melhizedeka kārtas, un netikt sauktam pēc Ārona
kārtas? 12 Jo kad priesteru amats tiek pārcelts,
tad arīdzan bauslībai jātiek pārceltai. 13 Jo Tas,
par ko tas sacīts, piederēja pie citas cilts, no kuras
neviens nebija kalpojis pie altāra. 14 Jo tas ir
zināms, ka mūsu Kungs cēlies no Jūda cilts un
uz šo cilti Mozus neko nav runājis par priesteru
amatu. 15 Un tas vēl jo skaidri ir zināms, ja pēc
Melhizedeka līdzības cits priesteris ceļas, 16 Kas
tāds tapis ne pēc miesīga likuma bauslības, bet pēc
neiznīcīgas dzīvības spēka. 17 Jo Viņš apliecina:
Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas.
(aiōn g165) 18 Jo iepriekšēja baušļa atcelšana notiek
tāpēc, ka tas nespēcīgs un nederīgs. 19 Jo bauslība
neko nav darījusi pilnīgu, bet tā labākas cerības
ievešana, caur ko mēs tuvu nākam pie Dieva. 20
Un kad tas nav noticis bez zvērēšanas, - 21 (Jo
viņi bez zvērēšanas palikuši par priesteriem, bet
Šis ar zvērēšanu, caur To, kas uz Viņu saka: Tas
Kungs ir zvērējis - un tas Tam nebūs žēl - Tu esi
priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas) - (aiōn
g165) 22 Tad Jēzus par vienas daudz labākas derības
galvinieku ir palicis. 23 Un viņi gan daudzi ir
tapuši par priesteriem, tāpēc ka nāve tiem neļāva
palikt. 24 Bet Šim caur to, ka Viņš mūžīgi paliek, ir
neiznīcīgs priestera amats. (aiōn g165) 25 Tādēļ Viņš
arī pilnīgi var izglābt tos, kas caur Viņu pie Dieva
nāk, vienmēr dzīvodams, ka Viņš tos aizstāvētu.
26 Jo tāds augsts priesteris mums arī pienācās,
kas ir svēts, nenoziedzīgs, neapgānīts, atšķirts no
grēciniekiem un augstāks pār debesīm; 27 Kam
nevajag, tā kā tiem augstiem priesteriem, ikdienas
upurus nest papriekš par saviem pašu grēkiem
un pēc par tiem ļaužu grēkiem; jo to Viņš ir
darījis vien' reiz, kad Viņš pats Sevi upurējis. 28 Jo
bauslība ieceļ par augstiem priesteriem cilvēkus,
kam ir vājība, bet tas zvērēšanas vārds, kas nāca
pēc bauslības, tas To Dēlu ieceļ mūžīgi pilnīgu.
(aiōn g165)

8 Bet visu, kas sacīts, saņemot vienā vārdā:
mums ir tāds augsts priesteris, kas sēž pa labo
roku tam augstības goda krēslam debesīs, 2 To
svētumu kopējs un tās patiesās Dieva telts, ko

Tas Kungs ir uzcēlis un ne cilvēks. 3 Jo ikviens
augsts priesteris top iecelts, nest dāvanas un
upurus; tādēļ vajadzēja, ka arī Šim kas būtu, ko
Tas upurētu. 4 Jo ja Viņš virs zemes būtu, tad
Viņš nebūtu priesteris, tāpēc, ka (te) priesteri ir,
kas pēc bauslības dāvanas upurē, 5 Un kas tai
debesu lietu līdzībai un ēnai kalpo, tā kā Mozus
caur Dievu bija pamācīts, kā tam Dieva telti bija
uzcelt; jo Viņš sacīja: raugi, ka tu visu to dari pēc
tās priekšzīmes, kas tev kalnā ir rādīta. 6 Bet nu
Kristus jo labu amatu dabūjis, jo labākas derības
vidutājs Viņš ir, kas ar labākām apsolīšanām ir
apstiprināta. 7 Jo ja viņa, tā pirmā, būtu bijusi
bez trūkuma, tad otra vieta nebūtu meklēta. 8
Jo tos rādams, Viņš saka: redzi, dienas nāk, saka
Tas Kungs, un Es celšu jaunu derību ar Israēla
namu un ar Jūda namu; 9 Ne tādu derību, kādu
Es ar viņu tēviem esmu cēlis tanī dienā, kad Es
tos pie rokas satvēru, tos no Ēģiptes izvest: jo tie
Manā derībā nav palikuši; - tad Es arīdzan par
tiem neesmu bēdājis, saka Tas Kungs. 10 Jo šī ir
tā derība, ko Es celšu ar Israēla namu pēc šīm
dienām, saka Tas Kungs: Es došu Savus baušļus
viņu prātā, un Es tos rakstīšu viņu sirdīs, un Es
tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par ļaudīm.
11 Un tie nemācīs neviens savu tuvāko un neviens
savu brāli, sacīdams: atzīsti To Kungu: Jo tie visi
Mani pazīs, no tā mazākā viņu starpā līdz tam
lielākajam viņu starpā. 12 Jo Es apžēlošos par viņu
netaisnībām, un nepieminēšu vairs viņu grēkus
un viņu noziegumus. 13 Kad Viņš saka: jaunu
(derību), tad Viņš to pirmo ir darījis par vecu. Kas
nu ir darīts par vecu un vecs paliek, tas iznīkšanai
ir tuvu.

9 Tad nu gan arī tai pirmai derībai bija Dieva
kalpošanas likumi un laicīgs svētums. 2 Jo Dieva
telts bija uzcelta: tai priekšējā bija tas lukturis un
tas galds un tās Dieva priekšā noliktas maizes;
tā top saukta tā svētā vieta. 3 Bet aiz tā otra
priekškaramā auta tas dzīvoklis, kas top saukts tā
vissvētākā vieta; 4 Tam bija tas kvēpināmais zelta
altāris un tas derības šķirsts, vispāri pārvilkts ar
zeltu, kurā tas zelta trauciņš ar to debess maizi
un Ārona zizlis, kas bija zaļojis, un tie derības
galdiņi. 5 Un virsū pār to tie godības ķerubi, kas
to derības šķirsta vāku apēnoja: par to tagad nav
jārunā īpaši. 6 Kad nu šās lietas tā sataisītas, tad
tie priesteri gan allažiņ ieiet tai dzīvokļa priekšējā
daļā, Dieva kalpošanas darbus darīdami, 7 Bet
tai otrā tas augstais priesteris vien vienreiz par
gadu, ne bez asinīm, ko viņš upurē par sava paša
un to ļaužu noziegumiem; 8 Caur to Svētais Gars
rāda, ka ceļš uz to svēto vietu vēl nav parādīts,
kamēr tā dzīvokļa priekšēja daļa pastāv; 9 Tā ir to
tagadēju laiku līdzība, pēc kuras upurē dāvanas
un upurus, kas to, kas kalpo, nevar pilnīgu darīt
pēc zināmas sirds, 10 Bet tie tikai līdz ar ēdieniem
un dzērieniem un daudzkārtīgām mazgāšanām
kā ārīgi miesas likumi uzlikti līdz tam laikam,
kad viss labāki tiks pārtaisīts. 11 Bet Kristus, to
nākamo labumu augstais priesteris, ir nācis un
caur jo lielu un jo pilnīgu dzīvokli, ne rokām
taisītu - tas ir, ne no šīs radības, - 12 Nedz ar
āžu un teļu asinīm, bet ar Savām paša asinīm
Viņš vienreiz ir iegājis tai svētā vietā un sagādājis
mūžīgu pestīšanu. (aiōnios g166) 13 Jo ja vēršu un
āžu asinis un pelni no jaunas govs nešķīstos
apslacinājot šķīsta uz miesas šķīstību; 14 Cik vairāk
Kristus asinis, kas caur to mūžīgo Garu Sevi pašu
bezvainīgu Dievam ir upurējis, šķīstīs jūsu zināmu
sirdi no nedzīviem darbiem, kalpot Tam dzīvam
Dievam? (aiōnios g166) 15 Un tādēļ Viņš ir tās jaunās
derības (testamenta) vidutājs, lai, kad nāve bija
notikusi par atpestīšanu no tām pārkāpšanām,
kas bija apakš tās pirmās derības, tie, kas ir
aicināti, dabū to apsolīto mūžīgo mantību. (aiōnios
g166) 16 Jo kur ir iestādījums(testaments), tur tam
iestādītajam vajag būt mirušam. 17 Jo iestādījums
(testaments) ir stiprs, kad tas iestādītājs miris; jo
tas nekad nav spēkā, kamēr viņš vēl dzīvs, kas
to cēlis. 18 Tāpēc arī tā pirmā derība nav iecelta
bez asinīm. 19 Jo kad Mozus visus likumus pēc
bauslības bija runājis uz visiem ļaudīm, tad tas
ņēma teļu un āžu asinis ar ūdeni un purpura
vilnu un īzapu un apslacināja pašu to grāmatu
kā arī visus ļaudis, 20 Sacīdams: šīs ir tās derības
asinis, ko Dievs jums ir pavēlējis. 21 Tā līdzīgi
viņš arī Dieva telti un visus Dieva kalpošanas
rīkus apslacināja ar asinīm. 22 Un gandrīz viss
ar asinīm top šķīstīts pēc bauslības, un bez asins
izliešanas nenotiek piedošana. 23 Tad nu tām
debes' lietu līdzībām tā vajag tapt šķīstītām, bet
tām debes' lietām pašām caur labākiem upuriem,
nekā šie ir. 24 Jo Kristus nav iegājis tai rokām
taisītā svētā vietā, caur ko tā patiesā top zīmēta,
bet pašās debesīs, ka tas tagad parādītos priekš
Dieva vaiga par mums; 25 Nedz ka Viņš Sevi pašu
daudzreiz upurētu, tā kā tas augstais priesteris ik
gadus svētā vietā ieiet ar svešām asinīm. 26 Citādi
Viņam būtu pienācies daudzreiz ciest no pasaules
iesākuma; bet tagad Viņš vienreiz laiku galā ir
parādījies, grēku iznīcināt caur Savu paša upuri.
(aiōn g165) 27 Un tā, kā cilvēkiem ir nolikts vienreiz
mirt un pēc tam tā tiesa: 28 Tāpat arī Kristus,
vienreiz upurēts, daudz ļaužu grēkus atņemt, taps

redzēts otru reizi bez grēka no tiem, kas Viņu
gaida, uz mūžīgu dzīvošanu.

10 Jo bauslībai ir nākamo labumu ēna, ne to
lietu ģīmis pats, un ar tiem upuriem, kas
ik gadus tie paši, un ko bez mitēšanās upurē,
upurētājus nekad nevar darīt pilnīgus. **2** Citādi
tie būtu mitējušies upurēt, ja tiem ar upuriem
kalpojot vairs nebūtu bijusi nekāda apzināšanās
par grēkiem, kad tie vienreiz šķīstīti. **3** Bet
nu ik gadus caur tiem (upuriem) notiek grēku
pieminēšana. **4** Jo tas nevar būt, ka vēršu vai āžu
asinis grēkus atņem. **5** Tāpēc pasaulē nākdams
Viņš saka: upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet
to miesu Tu Man esi sataisījis. **6** Dedzināmi upuri
un grēku upuri Tev nav patikuši. **7** Tad Es sacīju:
redzi, Es nāku, (grāmatā par Mani ir rakstīts) Tavu
prātu darīt, ak Dievs! **8** Kad Viņš papriekš bija
sacījis: upurus un dāvanas un dedzināmos upurus
un grēku upurus Tu neesi gribējis, nedz tie Tev
bija pa prātam, (kas pēc bauslības top upurēti);
9 Tad Viņš sacīja: redzi, Es nāku, ak Dievs, Tavu
prātu darīt. Viņš tad noceļ to pirmo, ka Viņš to
otru ieceltu. **10** Pēc šī prāta mēs esam svētīti caur
Jēzus Kristus miesas upuri vienreiz. **11** Un ikkatrs
priesteris gan ikdienas stāv kalpodams un tos
pašus upurus daudzkārt upurēdams, kas grēkus
mūžam nevar atņemt; **12** Bet Šis, vienu upuri par
grēkiem upurējis, uz mūžību nosēdies pie Dieva
labās rokas. **13** Joprojām gaidīdams, tiekams Viņa
ienaidnieki top likti par pameslu Viņa kājām. **14**
Jo ar vienu upuri Viņš ir mūžīgi pilnīgus darījis
tos, kas top svētīti. **15** Un Svētais Gars mums
to arīdzan apliecina; jo kad Viņš papriekš bija
sacījis: **16** Šī ir tā derība, ko Es ar viņiem celšu
pēc šīm dienām, saka Tas Kungs: Savus baušļus
Es došu viņu sirdīs un tos rakstīšu viņu prātā;
17 Un Es vairs nepieminēšu viņu grēkus un viņu
netaisnības. **18** Kur nu ir grēku piedošana, tur
vairs nav upura par grēku. **19** Kad nu, brāļi, mums
ir drošība, ieiet tai svētā vietā caur Jēzus asinīm,
20 Ko Viņš mums ir sataisījis par jaunu un dzīvu
ceļu caur to priekškaramo autu, tas ir, caur Savu
miesu; **21** Un kad nu mums ir augsts priesteris pār
Dieva namu: **22** Lai pieejam ar patiesīgu sirdi iekš
pilnīgas ticības, apslacināti savās sirdīs, vaļā no
ļaunas apzināšanās; **23** Un pie miesas nomazgāti
ar šķīstu ūdeni, lai mēs to cerības apliecināšanu
paturam nešaubīgu, (jo Tas ir uzticīgs, kas to
apsolījis). **24** Un lai mēs cits citu vērā ņemamies
ar skubināšanu pie mīlestības un labiem darbiem,
25 Un lai neatstājam savu sapulcināšanos, kā daži
mēdz, bet cits citu lai pamācam; un to jo vairāk, jo
jūs redzat, ka tā diena nāk tuvu. **26** Jo ja mēs tīši
grēkojam pēc tam, kad esam dabūjuši patiesības
atzīšanu, tad vairs neatliekās nekāds upuris par
grēkiem, **27** Bet briesmīga sodības gaidīšana un
uguns karstums, kas pretiniekus aprīs. **28** Ja kāds
Mozus bauslību nicinājis, tam bez apžēlošanas
caur diviem vai trim lieciniekiem jāmirst. **29** Cik
gan, domājiet, grūtāku sodību būs pelnījis tas, kas
Dieva Dēlu min ar kājām un tās derības asinis,
caur ko viņš svētīts, tur par nesvētām, un kas to
žēlastības Garu ir nievājis? **30** Jo mēs pazīstam To,
kas ir sacījis: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu,
saka Tas Kungs. Un atkal: Tas Kungs tiesās Savus
ļaudis. **31** Briesmīga lieta ir, iekrist Tā dzīvā Dieva
rokās. **32** Bet pieminiet tās iepriekšējās dienas,
kurās, apgaismoti, jūs pastāvīgi esat cīnījušies
lielās bēdu cīnīšanās, **33** Gan caur mēdīšanām
un bēdām tapuši par ērmiem, gan palikuši par
biedriem tiem, kam tā klājās. **34** Jo jūs esat cietuši
līdz ar manām saitēm un ar prieku panesuši savas
mantas laupīšanu, zinādami, ka jums iekš sev
pašiem ir labāka un paliekama manta debesīs. **35**
Tāpēc neatmetiet savu sirds drošību, jo tai ir liela
alga. **36** Bet paciešanās jums vajag, lai jūs Dieva
prātu darījuši iemantojiet to apsolīto svētību. **37**
Jo vēl ir mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un
nekavēsies. **38** Bet taisnais no ticības dzīvos; un
ja kas atkāpjas, pie tā manai dvēselei nav labs
prāts. **39** Bet mēs neesam no tiem, kas atkāpjas uz
pazušanu, bet kas tic uz dvēseles izglābšanu.

11 Bet ticība ir paļaušanās uz lietām, kas
cerējamas, un pārliecināšanās par lietām,
kas neredzamas. **2** Jo caur to tie vecaji liecību ir
dabūjuši. **3** Caur ticību mēs noprotam, ka pasaule
ir radīta caur Dieva vārdu, tā ka tās redzamās
lietas nav cēlušās no redzamām. **(aiōn g165)** **4** Caur
ticību Ābels Dievam lielāku upuri ir pienesis nekā
Kains: caur to viņš liecību ir dabūjis, ka viņš
taisns, kad Dievs par viņa dāvanām liecināja;
un caur to viņš vēl runā, jebšu miris. **5** Caur
ticību Enohs ir aizņemts, tā ka nāvi neredzēja;
un viņš netapa atrasts, tāpēc ka Dievs viņu bija
aizņēmis; jo pirms viņš tapa aizņemts, viņš liecību
ir dabūjis, ka viņš Dievam paticis. **6** Bet bez ticības
nevar Dievam patikt; jo kas pie Dieva nāk, tam būs
ticēt, ka Viņš ir un ka būs atmaksātājs tiem, kas
Viņu meklē. **7** Caur ticību Noa, no Dieva par to
pamācīts, kas nebija redzams, Dievu bīdamies to
šķirstu ir uzcirtis savam namam par izglābšanu;
caur to viņš pasauli ir notiesājis un iemantojis
to taisnību, kas nāk caur ticību. **8** Caur ticību
Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz
to vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis,

nezināmdams, kur nonākšot. 9 Caur ticību viņš
mājojis tai apsolītā zemē tā kā svešā, un teltīs
dzīvojis ar Īzaku un Jēkabu, kas bija tās pašas
apsolīšanas līdzmantinieki. 10 Jo viņš gaidīja
to pilsētu, kam stipri pamati un kam cēlējs un
uztaisītājs pats Dievs. 11 Caur ticību arī tā pati
Sāra spēku dabūjusi, grūta tapt, un dzemdējusi
pāri par laiku savā vecumā, jo viņa To turēja par
uzticīgu, kas to bija apsolījis. 12 Tādēļ arī no viena,
un no tā paša izdēdējušā, ir dzimuši tik daudz
kā debess zvaigznes un kā smiltis jūrmalā, kas
neskaitāmas. 13 Šie visi ir miruši iekš ticības un
to, kas bija apsolīts, nav panākuši, bet no tālienes
redzējuši un ar mieru bijuši un apliecinājuši,
ka viņi esot virs zemes viesi un svešinieki. 14
Jo tie, kas tādas lietas runā, rāda, ka tie tēva
zemi meklē. 15 Un ja tie būtu prātā turējuši to,
no kuras bija izgājuši, tad tiem būtu bijis laiks,
atpakaļ griezties. 16 Bet nu tie ilgojās pēc vienas
labākas, proti debešķīgas; tāpēc Dievs viņu dēļ
nekaunas saukties viņu Dievs, jo Viņš tiem pilsētu
ir sataisījis. 17 Caur ticību Ābrahāms, kad tapa
pārbaudīts, ir upurējis to Īzaku un atnesis to
vienpiedzimušo, lai gan tas tās apsolīšanas bija
dabūjis, 18 Un uz to bija sacīts: iekš Īzaka tev
dzimums taps dēvēts; 19 Jo viņš domāja, ka Dievs
spēcīgs arī no miroņiem uzmodināt; tādēļ viņš to
arī kā priekšzīmi atdabūja. 20 Caur ticību Īzaks
Jēkabu un Ēsavu ir svētījis par nākamām lietām.
21 Caur ticību Jēkabs mirdams katru no Jāzepa
dēliem ir svētījis, un ir Dievu pielūdzis, noliecies
pār sava zižļa galu. 22 Caur ticību Jāzeps mirdams
ir sludinājis par Israēla bērnu iziešanu un ir devis
pavēli par saviem kauliem. 23 Caur ticību Mozus,
kad bija piedzimis, tapa apslēpts trīs mēnešus
no saviem vecākiem, tādēļ ka tie redzēja, viņu
esam krāšņu bērniņu. Un tie nebijās par ķēniņa
pavēli. 24 Caur ticību Mozus, kad bija liels palicis,
liedzās saukties par Faraona meitas dēlu, 25 Un
labāki gribēja ļaunu ciest ar Dieva ļaudīm, nekā
uz īsu laiku baudīt grēka laimi, 26 Un turēja
Kristus negodu par lielāku bagātību nekā visas
Ēģiptes mantas; jo viņš skatījās uz to algu. 27
Caur ticību viņš atstāja Ēģipti, nebīdamies no
ķēniņa dusmības; jo viņš pastāvīgi turējās pie
tā, kas nebija redzams, tā kā viņš to redzētu. 28
Caur ticību viņš turēja to Pasa un to aplaistīšanu
ar asinīm, ka tas pirmdzimušo maitātājs tos
neaiztiktu. 29 Caur ticību tie gāja caur sarkano
jūru tā kā pa sausumu, ko ēģiptieši arī raudzījuši
un noslīkuši. 30 Caur ticību Jērikus mūri ir
sagruvuši, kad tie septiņas dienas bija apstāti. 31
Caur ticību tā mauka Rahaba nav pazudusi līdz ar
tiem neticīgiem, kad viņa tos izlūkus ar mieru
bija uzņēmusi. 32 Un ko lai vēl vairāk saku? Man
pietrūktu laika, kad es stāstītu par Gideonu un
Baraku un Simsonu un Jeftu un Dāvidu un Samuēli
un tiem praviešiem, 33 Kas caur ticību ķēniņu
valstis ir uzvarējuši, taisnību darījuši, apsolīšanas
panākuši, lauvu rīkles aizbāzuši, 34 Uguns spēku
izdzēsuši, zobena asmenim izbēguši, atspirgušies
no vājības, karā vareni tapuši, svešu kara spēku
uz bēgšanu spieduši; 35 Sievas savus mirušos caur
augšāmcelšanos ir atdabūjušas, un citi grūti ir
mocīti un to izglābšanu nav pieņēmuši, lai labāku
augšāmcelšanos dabūtu. 36 Un citi mēdīšanas un
pātagas ir cietuši un arī saites un cietumu, 37
Ar akmeņiem ir nomētāti, ar zāģiem sagriezti,
sadedzināti, caur zobenu nomaitāti, avju un kazu
ādās viņi apkārt gājuši, atstāti, mocīti, bēdināti; 38
(Kuru pasaule nebija vērta) tuksnešos maldījušies
un kalnos un alās un zemes bedrēs. 39 Un šiem
visiem caur ticību liecība ir bijusi, un tie nav
panākuši, kas tiem bija solīts, 40 Tādēļ ka Dievs
priekš mums ko labāku papriekš bija izredzējis, ka
tie netaptu pilnīgi bez mums.

12 Tad nu arī mēs, kad tāds liels pulks liecinieku
ir visapkārt ap mums, lai noliekam ikvienu
nastu un to grēku, kas mūs visai apstāj, un
ar pacietību lai tekam iekš tās mums noliktās
cīnīšanās. 2 Un lai skatāmies uz Jēzu, ticības
iesācēju un pabeidzēju, kas, jebšu varējis priekā
būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis
un ir sēdies pa labo roku Dieva goda krēslam. 3
Ņemiet vērā Šo, kas tādu pretī runāšanu panesis no
grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs
pagurdami. 4 Jūs vēl neesat pretī stāvējuši līdz
asinīm, cīnīdamies pret grēku, 5 Un esat aizmirsuši
to pamācīšanu, kas uz jums kā uz bērniem saka:
mans dēls, neturi Tā Kunga pārmācīšanu par
mazu lietu un nepagursti, kad tu no Viņa kļūsti
pārmācīts. 6 Jo ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca,
un šausta ikvienu dēlu, ko Viņš uzņem. 7 Ja jūs to
pārmācīšanu paciešat, tad Dievs turas pret jums
kā pret bērniem; jo kur ir dēls, ko tēvs nepārmāca?
8 Bet ja esat bez pārmācīšanas, pie kuras visiem ir
daļa bijusi, tad jūs esat maukas bērni un ne dēli.
9 Un ja mums mūsu miesīgie tēvi ir bijuši par
pārmācītājiem un mēs tos esam bijušies, - vai ne
daudz vairāk Tam garu Tēvam būsim paklausīgi
un dzīvosim? 10 Jo viņi gan mazu brīdi, kā paši
zinādami, mūs ir pārmācījuši, bet Šis mūs pārmāca
par labu, ka mums būtu daļa pie Viņa svētās
būšanas. 11 Bet ikviena pārmācīšana, klāt būdama,
mums nešķiet līksmība esot, bet noskumšana; bet
visu pēc tā dod taisnības un miera augļus tiem, kas

caur to izmācīti. 12 Tādēļ paceļat atkal gurdenās
rokas un slābanos ceļus, 13 Un staigājat taisnus
ceļus ar savām kājām, ka tas, kas tizls, nepaklūp,
bet turpretī top dziedināts. 14 Dzenaties pēc
miera ar visiem un pēc tās svētās dzīvošanas, bez
kā neviens To Kungu neredzēs; 15 Pielūkodami,
ka neviens nezaudē Dieva žēlastību, ka nekāda
rūgta sakne, augsti uzaugusi, jūs nesajauc, un
ka daudzi caur to netop apgānīti; 16 Ka neviens
nav maucinieks, nedz nesvēts, kā Ēsavs, kas savu
pirmdzimtības tiesu ir pārdevis par vienu ēdienu.
17 Jo jūs zināt, ka tas arī pēc tam, lai gan gribēdams
to svētību iemantot, tapa atmests; jo viņš neatrada
žēlošanas vietu, jebšu to ar asarām meklēja. 18 Jo
jūs neesat nākuši pie kalna, kas bija aiztiekams,
un pie degoša uguns un krēslības un tumsības un
vētras, 19 Un pie bazūnes skaņas un vārdu balss,
par ko tie, kas to dzirdēja, ir lūgušies, ka uz tiem
vairs netaptu runāts. 20 Jo tie nevarēja panest šo
pavēli: ja arī kāds lops to kalnu aiztiktu, tad to būs
ar akmeņiem nomētāt vai ar bultu nošaut. 21 Un
tā parādīšana bija tik briesmīga, ka Mozus sacīja:
es esmu pārbijies un drebu. 22 Bet jūs esat nākuši
pie Ciānas kalna, un pie Tā dzīvā Dieva pilsētas,
pie debess Jeruzālemes un pie daudz tūkstošiem
eņģeļu, 23 Un pie pirmdzimušo sapulces un
draudzes, kas debesīs pierakstīti, un pie Dieva,
tā soģa pār visiem, un pie pilnīgi taisno gariem,
24 Un pie Jēzus, jaunas derības vidutāja, un pie
apslacināšanas asinīm, kas labāki runā nekā Ābels.
25 Pielūkojiet, ka jūs to, kas tur runā, neatmetiet. Jo
kad tie nav izbēguši, kas to atmeta, kas virs zemes
Dieva mācību runāja, tad mēs ne tik neizbēgsim,
ja no tā novēršamies, kas ir no debesīm, 26 Viņa
balss tai laikā zemi pakustināja; bet tagad Viņš ir
pasludinājis sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu
ne vien zemi, bet arī debesi. 27 Un tas vārds
„vēl vienreiz“parāda, ka tam, kas ir kustinājams,
būs tapt pārceltam, jo tas ir darīts, lai paliek tas,
kas nav kustinājams. 28 Tādēļ nu, ka dabūjam
nekustinājamu valstību, lai esam pateicīgi un
tā lai Dievam kalpojam, kā Viņam labi patīk, ar
baiļošanos un bijāšanos. 29 Jo mūsu Dievs ir rijoša
uguns.

13 Brāļu mīlestība lai pastāv. 2 Neaizmirstiet
labprāt dot mājas vietu; jo caur to daži
nezinot eņģeļus ir uzņēmuši savās mājās. 3
Pieminiet tos saistītos, tā kā līdzsaistīti; un tos,
kas ļaunumu cieš, kā tādi, kas paši arī vēl esiet
miesā. 4 Laulība lai ir godīga pie visiem un laulības
gulta neapgānīta; bet mauciniekus un laulības
pārkāpējus Dievs sodīs. 5 Jūsu dzīvošana lai ir
bez mantas kārības; esiet mierā ar to, kas pie
rokas, jo Viņš ir sacījis: Es tevi neatstāšu, nedz tevi
pametīšu; 6 Tā ka droši varam sacīt: Tas Kungs ir
mans palīgs, un es nebīšos, ko man darīs cilvēks?
7 Pieminiet savus vadītājus, kas jums to Dieva
vārdu runājuši. Uzlūkojiet viņu dzīvošanas galu
un dzenaties viņu ticībai pakaļ. 8 Jēzus Kristus
tas pats vakar un šodien un mūžīgi. (aiōn g165) 9
Neļaujaties šaubīties caur dažādām un svešām
mācībām; jo tas ir labi, ka sirds top stiprināta caur
žēlastību un ne caur ēdieniem, caur ko nekāds
labums nav ticis tiem, kas tā staigā. 10 Mums ir
altāris, no kā ēst nevienam nav brīv, kas tai teltī
Dievam kalpo. 11 Jo kuru lopu asinis caur augsto
priesteri par grēku top ienestas tai svētā vietā, to
pašu miesas top sadedzinātas ārā, lēģera priekšā.
12 Tāpēc arī Jēzus, lai caur Savām paša asinīm
ļaudis svētītu, ir cietis ārā priekš vārtiem. 13 Tad
nu lai izejam pie Viņa ārā, lēģera priekšā, nest
Viņa negodu. 14 Jo šeitan mums nav paliekama
pilsēta, bet to nākamo meklējam. 15 Tad nu lai
caur Viņu Dievam allažiņ pienesam slavas upuri,
tas ir, savu lūpu augļus, kas Viņa vārdu apliecina.
16 Neaizmirstiet labu darīt un izdalīt, jo tādi upuri
Dievam labi patīk. 17 Paklausāt saviem vadītājiem
un esat viņiem padevīgi; jo tie ir nomodā par
jūsu dvēselēm, kā tādi, kam būs atbildēšanu dot,
lai tie to dara ar prieku un ne nopūzdamies, jo
tas jums nebūtu labi. 18 Lūdziet par mums, jo
mēs apzināmies, ka mums, kas visās lietās gribam
godīgi staigāt, ir laba zināma sirds. 19 Un jo vairāk
lūdzu to darīt, lai jo ātri jums topu atdots. 20 Bet
Tas miera Dievs, kas no miroņiem atkal atvedis
To lielo avju ganu caur mūžīgas derības asinīm,
mūsu Kungu Jēzu, (aiōnios g166) 21 Tas lai jūs dara
pilnīgus iekš ikviena laba darba, ka jūs Viņa prātu
dariet, un lai rada iekš jums, kas Viņam labi patīk,
caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods mūžīgi mūžam!
Āmen. (aiōn g165) 22 Bet es jūs lūdzu, brāļi, panesiet
šo pamācīšanu, jo es jums īsiem vārdiem esmu
rakstījis. 23 Zināt, ka brālis Timotejs ir atlaists; ar
to, (ja tas drīz nāk) es jūs redzēšu. 24 Sveicinājiet
visus savus vadītājus un visus svētos. Tie brāļi
no Itālijas jūs sveicina. 25 Žēlastība lai ir ar jums
visiem! Āmen.

Jēkaba Vēstule

1 Jēkabs, Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus
kalps, sveicina tās divpadsmit ciltis, kas dzīvo
svešumā. **2** Mani brāļi, turat to par tīru prieku,
kad jūs iekrītat dažādās kārdināšanās, **3** Zinādami,
ka jūsu ticības pārbaudīšana rada pastāvību. **4**
Bet pastāvībai lai ir pilnīgs darbs, ka jūs esat
pilnīgi un veseli, un ka jums nekā netrūkst. **5** Un
ja kādam no jums gudrības trūkst, tas lai lūdzās
no Dieva, kas visiem labprāt dod un nevienam
nepārmet, - tad tā viņam taps dota. **6** Bet lai
lūdz ticībā, ne šaubīdamies; jo kas šaubās, tas ir
līdzīgs jūras vilnim, ko vējš kustina un mētā. **7** Jo
tāds cilvēks lai nedomā, ka tas no Tā Kunga ko
dabūs. **8** Divprātīgs cilvēks ir nepastāvīgs visos
savos ceļos. **9** Bet zemas kārtas brālis lai lielās
ar savu augstumu; **10** Un kas ir bagāts, ar savu
zemumu; jo viņš paiet kā zāles puķe. **11** Jo saule
ir uzlēkusi ar karstumu un zāli izkaltējusi, un
viņas puķe ir nokritusi un viņas vaiga jaukums
nozudis; - tāpat arīdzan bagātais savītīs uz saviem
ceļiem. **12** Svētīgs ir tas vīrs, kas kārdināšanā
pastāv, jo pārbaudīts viņš dabūs to dzīvības kroni,
ko Tas Kungs ir solījis tiem, kas Viņu mīļo. **13**
Neviens, kas top kārdināts, lai nesaka, ka tas no
Dieva top kārdināts; jo Dievs nevar tapt kārdināts
uz ļaunu, un arī Pats nekārdina neviena. **14**
Bet ikviens top kārdināts, kad tas no savas paša
kārības top skubināts un labināts. **15** Pēc tam, kad
iekārošana ir ieņēmusies, tad tā dzemdē grēku,
un kad grēks ir padarīts, tad tas dzemdē nāvi. **16**
Nepieviļaties, mani mīļie brāļi! **17** Ikviena laba
dāvana un ikviens pilnīgs dāvinājums nāk zemē
no augšienes, no tā gaismas Tēva, pie kā nekādas
pārmīšanās nedz pārvēršanās ēnas. **18** Pēc Sava
prāta Viņš mūs ir dzemdinājis caur to patiesības
vārdu, ka mēs būtu Viņa radījumu pirmaji. **19**
Tad nu, mani mīļie brāļi, lai ikviens cilvēks ir
čakls dzirdēt, bet lēns runāt un lēns dusmot. **20**
Jo cilvēka dusmība nedara, kas ir taisni Dieva
priekšā. **21** Tāpēc noliekat visu nešķīstību un
blēdību un pieņemat ar lēnprātību to iekš jums
iedēstīto vārdu, kas jūsu dvēseles var darīt svētas.
22 Bet esiet tā vārda darītāji un ne tikai klausītāji,
paši sevi pievildami; **23** Jo, ja kas ir tā vārda
klausītājs, bet ne darītājs, tas ir līdzināms vīram,
kas savu miesīgo vaigu aplūko spieģelī; **24** Jo viņš
sevi aplūkojis un nogājis un tūdaļ aizmirsis, kādā
vaigā viņš bijis. **25** Bet kas locīdamies ieskatās
pilnīgā svabadības bauslībā un paliek pie tās, un
nav aizmirsīgs klausītājs, bet tā darba darītājs,
tas būs svētīgs savā darīšanā. **26** Ja kam šķiet, ka
tas Dievam kalpojot, un nesavalda savu mēli, bet
savu sirdi pieviļ, Tā Dieva kalpošana ir nelietīga.
27 Šķīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tā
Tēva priekšā ir šī, bāriņus un atraitnes viņu bēdās
apmeklēt un sevi pašu pasargāt neapgānītu no
pasaules.

2 Mani brāļi, ticību uz Jēzu Kristu, mūsu
godājamo Kungu, turēdami neuzlūkojiet cilvēka
vaigu. **2** Jo ja kāds vīrs nāktu jūsu baznīcā ar zelta
gredzenu pirkstā un ar krāšņām drēbēm, un tur
arīdzan nāktu kāds nabags ar rupjām drēbēm, **3**
Un jūs uzlūkotu to, kam krāšņas drēbes, un uz
to sacītu: sēdies tu še labā vietā; un sacītu uz to
nabagu: stāvi tu tur, vai sēdies apakš manu kāju
pamesla, - **4** Vai tad jūs pie sev pašiem neesat
starpību darījuši un neesat tapuši tiesneši pēc
ļaunām domām spriezdami? **5** Klausiet, mani mīļie
brāļi: vai Dievs nav izredzējis tos šās pasaules
nabagus, kas ticībā ir bagāti un tās valstības
mantinieki, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu
mīļo? **6** Bet jūs tiem nabagiem negodu esat
darījuši. Vai tie bagātie nav tie, kas jūs apspiež
un jūs velk pie tiesām? **7** Vai tie nezaimo to labo
vārdu, kas pār jums ir saukts? **8** Ja tad jūs to ķēniņa
bauslību piepildāt pēc tā raksta: tev būs savu
tuvāko mīlēt kā sevi pašu, - tad jūs darāt labi. **9** Bet
ja jūs cilvēka vaigu uzlūkojiet, tad jūs grēku darāt
un topat no bauslības pārliecināti kā pārkāpēji.
10 Jo kas visus baušļus tur un vienā klūp, tas ir
noziedzies pie visiem. **11** Jo kas ir sacījis: tev nebūs
laulību pārkāpt, - Tas arī sacījis: tev nebūs nokaut.
Ja tu nu laulību nepārkāpi, bet nokauji, tad tu
esi palicis par bauslības pārkāpēju. **12** Runājiet
tā un dariet tā, kā tādi, kas caur svabadības
bauslību taps tiesāti. **13** Jo tam, kas apžēlošanu
nav parādījis, uzies sodība bez apžēlošanas, bet
apžēlošana lielās pret sodību. **14** Ko tas palīdz,
mani brāļi, ja kas saka, ka viņam ir ticība, bet
darbu nav? Vai tā ticība viņu var izglābt? **15** Ja
kāds brālis vai māsa pliki būtu un tiem trūktu
dienišķas pārtikšanas, **16** Un ja kāds no jums uz
tiem sacītu: ejiet ar mieru, sildieties un paēdiet;
bet jūs tiem nedotu kas miesai vajadzīgs, - ko
tas palīdz? **17** Tāpat arīdzan ticība, ja tai darbu
nav, pati par sevi tā nedzīva. **18** Bet kāds varētu
sacīt: tev ir ticība, un man ir darbi! Rādi man tavu
ticību bez darbiem un es tev rādīšu no maniem
darbiem ticību. **19** Tu tici, ka ir viens vienīgs
Dievs, un dari labi. Velni arīdzan tic un dreb. **20**
Bet vai tu gribi zināt, tu nelietīgais cilvēks, ka
ticība bez darbiem ir nedzīva? **21** Vai mūsu tēvs
Ābrahāms nav taisnots no darbiem, savu dēlu
Īzaku par upuri atnesdams uz altāri? **22** Tad tu

redzi, ka ticība ar savu spēku ir bijusi pie viņa
darbiem, un ticība ir tapusi pilnīga caur darbiem.
23 Un tas raksts ir piepildīts, kas saka: Ābrahāms
Dievam ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts par
taisnību, un viņš nosaukts Dieva draugs. 24 Tad
nu jūs redzat, ka cilvēks top taisnots no darbiem
un ne no ticības vien. 25 Vai arī tā mauka Rahaba
nav tāpat taisnota no darbiem, kad tā tos sūtītos
ir uzņēmusi un pa citu ceļu izlaidusi? 26 Jo tā kā
miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arīdzan ticība bez
darbiem ir nedzīva.

3 Netopiet daudzi par mācītājiem, mani brāļi,
zinādami, ka mēs grūtāku spriedumu dabūsim.
2 Jo mēs visi klūpam daudz; ja kas ne vārdā neklūp,
tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs, arī savaldīt visu miesu.
3 Redzi, zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tie
mums paklausa, un valdām visu viņu miesu. 4
Redzi, arī tādas lielas un no stipriem vējiem
mētātas laivas top valdītas no mazas stūres, uz
kurieni stūrmaņa prāts nesās. 5 Tāpat arī mēle ir
mazs loceklis un daudz ko padara; redzi, maza
uguns, kādu lielu mežu tā iededzina! 6 Mēle
arīdzan ir uguns, pasaule pilna netaisnības; tāpat
mēle starp mūsu locekļiem ir tas, kas visu miesu
apgāna un iededzina visapkārt mūsu dzīvības
ceļu, pati iededzināta no elles. (Geenna g1067) 7 Jo
ikkatra daba, tā zvēru, kā putnu, tā tārpu, kā jūras
zvēru, top valdīta un ir tapusi valdīta no cilvēcīgas
dabas; 8 Bet mēli neviens cilvēks nespēj savaldīt,
to nepārvaramo ļaunumu ar nāves dzeloni. 9 Ar
to mēs slavējam To Kungu un Tēvu, un ar to mēs
nolādam cilvēkus, kas pēc Dieva ģīmja radīti. 10
No tās pašas mutes iziet svētīšana un lādēšana.
Tam nebūs tā notikt, mani brāļi. 11 Vai arī no tā
paša akas avota izverd salds un rūgts? 12 Mani
brāļi, vai vīģes koks var nest eļļas koka augļus, vai
vīna koks vīģes? Tāpat aka nevar dot sāļu un saldu
ūdeni. 13 Kurš ir gudrs un prātīgs starp jums? Tas
lai rāda caur savu labo dzīvošanu savus darbus
iekš lēnīgas gudrības. 14 Bet ja jūs rūgtu bardzību
un ienaidību turat savā sirdī, tad nelielāties un
nemelojiet pret patiesību. 15 Šī nav tā gudrība, kas
nāk no augšienes zemē, bet tā ir pasaules, dabas
un velna gudrība. 16 Jo kur bardzība un ienaids,
tur ir sajukšana un visāds ļaunums. 17 Bet tā
gudrība, kas ir no augšienes, papriekš ir šķīsta, pēc
tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna apžēlošanas
un labu augļu, taisna un bez liekulības. 18 Bet
taisnības auglis top sēts iekš miera tiem, kas
mieru dara.

4 No kurienes kari un kaušanās jūsu starpā? Vai
ne no turienes, no jūsu kārībām, kas karo jūsu
locekļos? 2 Jūs iekārojiet, un jums nav nenieka; jūs
ienīstiet un skaužat un nevarat iedabūt; jūs kaujat
un karojat, tomēr jums nav nenieka, tādēļ ka jūs
nelūdziet, 3 Jūs lūdziet un nedabūjiet, tāpēc ka
nepareizi lūdziet, lai to savās kārībās varētu aprīt.
4 Jūs laulības pārkāpēji un laulības pārkāpējas,
vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva
nīšana? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas paliek
Dievam par ienaidnieku. 5 Jeb vai jums šķiet, ka
tas Raksts velti saka: Tam Garam, kas iekš mums
mājo, gribās(ilgojās) pret To (ar) skaudību? 6 Bet
Viņš dod lielāku žēlastību; tādēļ (tas raksts) saka:
Dievs lepniem turas pretī, bet pazemīgiem Viņš
dod žēlastību. 7 Tad nu padodaties Dievam, stāviet
velnam pretī, tad viņš bēgs no jums. 8 Nāciet tuvu
pie Dieva, tad Viņš nāks tuvu pie jums. Šķīstiet
rokas, jūs grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas,
jūs divprātīgie! 9 Esiet bēdīgi un noskumuši un
raudāt; jūsu smiekli lai pārvēršas par vaidiem,
un jūsu līksmība par skumību. 10 Pazemojaties
Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās. 11
Neaprunājiet cits citu, brāļi; kas brāli aprunā
un savu brāli tiesā, tas aprunā bauslību un tiesā
bauslību; bet ja tu bauslību tiesā, tad tu neesi
bauslības darītājs, bet tiesātājs. 12 Viens vienīgs
ir Tas bauslības devējs un tiesātājs; Tas var pestīt
un nomaitāt. Kas tu tāds esi, ka tu citu tiesā? 13
Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs iesim uz
šo vai to pilsētu un tur padzīvosim vienu gadu
un pirksim un pārdosim un pelnīsimies; 14 Un
nezināt, kas rītu notiks, - jo kāda ir jūsu dzīvība?
Tā ir tvaiks, kas mazu brīdi rādās un pēc iznīkst.
15 Tai vietā jums būtu jāsaka: Ja Tas Kungs gribēs
un mēs dzīvosim, tad mēs šo vai to darīsim. 16 Bet
nu jūs lielāties savā lepnībā; visa tāda lielīšanās ir
ļauna. 17 Tad nu, kas zina labu darīt un nedara,
tam tas ir par grēku.

5 Tad nu jūs bagātie, raudāt un kaucat par tām
bēdām, kas pār jums nāk. 2 Jūsu bagātība ir
sapuvusi, un jūsu drēbes no kodēm saēstas. 3
Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa
jums būs par liecību un aprīs jūsu miesas tā kā
uguns, jūs esat mantas krājušies pēdīgās dienās. 4
Redzi, strādnieku, jūsu tīrumu pļāvēju alga, ko jūs
atrāvuši, brēc, un to pļāvēju brēkšana ir nākusi
priekš Tā Kunga Cebaot ausīm. 5 Jūs esat kāri
dzīvojuši virs zemes un kārību dzinuši, jūs savas
sirdis esat barojuši, tā kā uz kaujamu dienu; 6
Jūs esat nosodījuši, jūs esat nokāvuši taisno, viņš
jums pretī neturas. 7 Tad nu esiet pacietīgi, brāļi,
līdz Tā Kunga atnākšanai. Redzi, arājs gaida tos
dārgos zemes augļus, pacietīgi uz tiem cerēdams,
tiekams dabū to agro un to vēlo lietu. 8 Esiet arī

jūs pacietīgi, stiprinājiet savas sirdis, jo Tā Kunga
atnākšana ir tuvu. 9 Nenopūšaties cits pret citu,
brāļi, lai netopat tiesāti. Redzi soģis stāv priekš
durvīm. 10 Mani brāļi, ņematies par ciešanas
un pacietības priekšzīmi tos praviešus, kas ir
runājuši Tā Kunga Vārdā. 11 Redzi, mēs tos teicam
svētīgus, kas bijuši pacietīgi; jūs Ījaba paciešanu
esat dzirdējuši un Tā Kunga galu redzējuši, ka
Tas Kungs ir sirdsžēlīgs un apžēlotājs. 12 Bet pār
visām lietām, mani brāļi, nezvērējiet, nedz pie
debess, nedz pie zemes, nedz kādu citu zvērestu;
bet jūsu jā! lai ir jā! un jūsu nē! lai ir nē! lai jūs
neiekrītat sodībā. 13 Ja kas jūsu starpā cieš, tas lai
Dievu lūdz; ja kas ir līksmā prātā, tas lai dzied
slavas dziesmas. 14 Ja kas jūsu starpā nevesels,
tas lai aicina draudzes vecajus: lai tie par viņu
lūdz, viņu svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā.
15 Un tā ticības lūgšana izglābs neveselo, un Tas
Kungs viņu pacels, un ja viņš grēkus būtu darījis,
tad tie viņam taps piedoti. 16 Izsūdziet cits citam
noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topat
veseli. Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko
iespēj. 17 Elija bija cilvēks, mums līdzīgs, un
lūgdams lūdza Dievu, ka lietus nelītu; un lietus
nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus. 18
Un viņš atkal lūdza, un debess deva lietu, un zeme
nesa savus augļus. 19 Brāļi, ja kas jūsu starpā ir
nomaldījies no patiesības, un ja kāds to atgriež,
20 Tam būs zināt: kas grēcinieku atgriež no viņa
maldīšanās ceļa, tas viņa dvēseli izglābs no nāves
un apklās grēku pulku.

Pēteŗa 1. Vēstule

1 Pēteris, Tā Kunga Jēzus Kristus apustulis, tiem
izredzētiem svešiniekiem, kas mīt pa Pontu,
Galatiju, Kapadoķiju, Āziju un Bitiniju, **2** Kas
izredzēti pēc Dieva, Tā Tēva, paredzēšanas, iekš
Tā Gara svētu darīšanas, uz paklausīšanu un uz
apslacīšanu ar Jēzus Kristus asinīm: žēlastība
un miers lai pie jums vairojās. **3** Slavēts lai ir
mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas pēc
Savas lielās apžēlošanas mūs atdzemdinājis uz
dzīvu cerību caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos
no miroņiem, **4** Uz neiznīcīgu un neapgānītu un
nesavīstamu mantību, kas top paturēta debesīs
priekš jums, **5** Kas iekš Dieva spēka topat glabāti
caur ticību uz pestīšanu, kas ir gatava parādīties
pēdīgā laikā: **6** Par to jūs priecājaties, mazu
brīdi tagad, ja vajag, noskumdināti dažādās
kārdināšanās, **7** Lai jūsu pārbaudītā ticība top
atrasta dārgāka nekā zelts, kas iznīkst un ugunī
kļūst pārbaudīts, - par slavu un godu un teikšanu,
kad Jēzus Kristus taps redzams. **8** To neredzējuši
jūs mīlat un, jebšu tagad Viņu neredzat, tomēr
ticēdami uz Viņu, priecājaties ar neizsakāmu un
godības pilnu prieku, **9** Panākdami savas ticības
gala mērķi, dvēseļu pestīšanu. **10** Pēc šīs pestīšanas
rūpīgi vaicājuši un meklējuši tie pravieši, kas par
to jums novēlēto žēlastību papriekš sludinājuši,
11 Izmeklēdami, kuru un kādu laiku Kristus Gars,
kas iekš tiem bija, zīmēja, papriekš apliecinādams
Kristus ciešanas un to godību pēc tām. **12** Tiem
ir parādīts, ka tie nav kalpojuši sev pašiem, bet
jums ar to, ko jums tagad pasludinājuši tie prieka
sludinātāji iekš Svētā Gara, kas no debesīm sūtīts;
tādas lietas skatīties arī eņģeļiem ļoti gribās.
13 Tāpēc apjoziet savas sirds gurnus un skaidrā
prātā ceriet pilnīgi uz to žēlastību, kas jums
taps atnesta, kad Jēzus Kristus parādīsies. **14** Kā
paklausīgi bērni neturaties pēc tām iekārošanām,
kurām jūs līdz šim savā nezināšanā klausījāt; **15**
Bet, kā jūsu Aicinātājs ir svēts, tāpat arī jūs topat
svēti visā dzīvošanā. **16** Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo
Es esmu svēts. **17** Un ja jūs to kā Tēvu piesauciet,
kas cilvēka vaigu neuzlūkodams tiesā pēc ikviena
darba, tad dzīvojiet iekš bijāšanas šinī laikā, kamēr
šeitan mītat; **18** Zinādami, ka jūs neesat atpirkti
ar iznīcīgu mantu, ar sudrabu vai zeltu no savas
nelietīgās dzīvošanas pēc tēvu ieraduma, **19** Bet
ar Kristus, tā nenoziedzīga un neapgānīta jēra,
dārgām asinīm; **20** Tas papriekš paredzēts priekš
pasaules radīšanas, un redzams tapis šinīs pēdīgos
laikos jūsu labad, **21** Kas caur Viņu ticat uz Dievu,
kas To ir uzmodinājis no miroņiem un Tam godību
devis, tā ka jūsu ticība arī ir cerība uz Dievu. **22** Un
savas dvēseles šķīstījuši, tai patiesībai paklausot
caur To Garu uz neviltīgu brāļu mīlestību, mīliet
savā starpā no šķīstas sirds un bez mitēšanās, **23**
Jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet
no neiznīcīgas caur to dzīvo un mūžīgi paliekamo
Dieva vārdu. **(aiōn g165)** **24** Jo visa miesa ir kā zāle un
visa cilvēka godība kā zāles puķe; zāle ir savītusi
un viņas puķe nokritusi; **25** Bet Tā Kunga vārds
paliek mūžīgi. Bet šis ir tas vārds, kas jūsu starpā
ir pasludināts. **(aiōn g165)**

2 Bet nu atstājiet visu ļaunumu un visu viltību
un liekulību un skaudību un visas aprunāšanas;
2 Tā kā jaunpiedzimuši bērniņi iekārojaties to
garīgo bezviltīgo pienu, ka jūs caur to uzaugat, **3**
Ja jūs esat baudījuši, ka Tas Kungs ir laipnīgs; **4**
Pie Tā jūs esat nākuši kā pie dzīva akmens, gan
atmests no cilvēkiem, bet izredzēts un dārgs pie
Dieva. **5** Un jūs paši arīdzan kā dzīvi akmeņi topat
uztaisīti par garīgu namu un svētu priesterību,
garīgus upurus upurēt, kas Dievam ir pieņēmīgi
caur Jēzu Kristu. **6** Jo rakstos stāv(rakstīts): redzi,
Es lieku Ciānā izredzētu, it dārgu stūra akmeni; un
kas tic uz Viņu, tas nepaliks kaunā. **7** Tad nu jums,
kas ticat, Viņš ir dārgs; bet tiem neklausīgiem
tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, kas
ir palicis par stūra akmeni, ir arī klupšanas
akmens un piedauzīšanās klints, **8** Tiem, kas
neklausīgi būdami pie tā vārda piedauzās, uz ko
tie arīdzan ir nolikti. **9** Bet jūs esat izredzēta
tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši
ļaudis; ka jums būs pasludināt Tā tikumus, kas
jūs aicinājis no tumsības pie Savas brīnišķās
gaismas, **10** Jūs, kas citkārt nebijāt Dieva ļaudis,
bet tagad esat Dieva ļaudis, kas citkārt nebijāt
apžēloti, bet tagad esat apžēloti. **11** Mīļie, es jūs
pamācu kā piemājotājus un svešiniekus, ka jums
būs noturēties no miesīgām kārībām, kas pret
dvēseli karo, **12** Un ka jūs dzīvojiet godīgi starp
tiem pagāniem, lai kurās lietās tie jūs aprunā kā
ļaundarītājus, tie to labo darbu dēļ, ko tie pie jums
redz, Dievu pagodina tai piemeklēšanas dienā. **13**
Tad esiet ikvienai cilvēku kārtībai paklausīgi Tā
Kunga dēļ: gan ķēniņam, kā tādam, kas pār visiem
ir iecelts, **14** Gan valdniekiem, kā tādiem, kas
no viņa ir sūtīti par atriebšanu ļaundarītājiem,
bet par slavu laba darītājiem. **15** Jo tāds ir
Dieva prāts, ka jūs labu darīdami, muti aizbāžat
neprātīgu cilvēku nezināšanai, **16** Kā svabadnieki,
un ne tā kā jums svabadība būtu par ļaunuma
apsegu, bet tā kā Dieva kalpi. **17** Turiet visus
godā; mīlējiet brāļu draudzību; bīstaties Dievu,
godājiet ķēniņu. **18** Jūs kalpi, esiet paklausīgi

tiem kungiem iekš visas bijāšanas, ne vien tiem
labiem un lēniem, bet arī tiem bargiem. 19 Jo tā ir
žēlastība, ja, kas Dievu apzināmies, grūtumu
panes netaisnību ciezdams. 20 Jo kāda slava ir šī,
ja jūs apgrēkodamies topat pliķēti un panesat?
Bet ja jūs labu darīdami ciešat un panesat, tā ir
žēlastība pie Dieva. 21 Jo uz to jūs esat aicināti, kā
arī Kristus priekš jums ir cietis un jums priekšzīmi
pametis, ka jums būs pakaļ iet Viņa pēdām: 22
Tas grēkus nav darījis, nedz viltība ir atrasta
Viņa mutē, 23 Tas lamāts neatlamāja un ciezdams
neļaunojās, bet nodeva to Tam, kas taisni tiesā; 24
Tas mūsu grēkus Pats ir nesis Savā miesā pie tā
koka, ka mēs, no grēkiem vaļā tikuši, taisnībai
dzīvotu; caur Viņa brūcēm jūs esat dziedināti. 25
Jo jūs bijāt tā kā avis, kas maldās, bet tagad jūs
esat atgriezti pie savu dvēseļu gana un bīskapa.

3 Tāpat jūs sievas, esiet paklausīgas saviem
vīriem, lai arī, ja kādi tam vārdam neklausa, tie
caur to sievu dzīvošanu top pielabināti bez vārda,
2 Ievērodami jūsu šķīsto dzīvošanu iekš bijāšanas;
3 Jūsu jaukums lai nav no ārienes matu pīšanā un
zelta aplikšanā, vai drēbju apvilkšanā, 4 Bet tas
apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums
lēnā, klusā garā, - tas ir dārgs priekš Dieva. 5 Jo
tāpat arī citkārt tās svētās sievas izgreznojās, kas
cerēja uz Dievu un bija paklausīgas saviem vīriem;
6 Tā kā Sāra Ābrahāmam bijusi paklausīga, viņu
par kungu saukdama; tai jūs esat tapušas meitas,
kad jūs labu dariet un par nekādu biedināšanu
neizbīstaties. 7 Tāpat jūs vīri, dzīvojat prātīgi ar
to sievišķi, kā ar to vājāko rīku un dodat tām
godu, kā žēlastības un dzīvības līdzmantiniecēm,
lai jūsu lūgšanas netop aizkavētas. 8 Un beidzot
esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, sirds
žēlīgi, laipnīgi, 9 Neatmaksādami ļaunu ar ļaunu,
nedz lamāšanu ar lamāšanu; bet turpretī svētījiet,
zinādami, ka jūs uz to esat aicināti, ka jums
svētību būs iemantot. 10 Jo kas grib dzīvību mīlēt
un labas dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina
no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību nerunā;
11 Lai tas novēršas no ļauna un dara labu; lai
tas meklē mieru, un tam dzenās pakaļ. 12 Jo Tā
Kunga acis ir pār taisniem un viņa ausis uz viņu
lūgšanām, bet Tā Kunga vaigs ir pretī tiem, kas
ļaunu dara. 13 Un kas jums ļaunu darīs, ja jūs tam
labam dzenaties pakaļ? 14 Bet ja jums arī jācieš
taisnības dēļ, tad jūs esat svētīgi; un nebīstaties
par viņu biedināšanu, nedz iztrūcinājaties. 15
Bet svētījiet Dievu To Kungu savās sirdīs. Un
esat arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt
ikkatram, kas atbildēšanu prasa par to cerību, kas
ir iekš jums. 16 Un lai jums ir laba zināma sirds,
ka, kurās lietās jūs aprunā kā ļaundarītājus, tie top
kaunā, kas jūsu labo dzīvošanu iekš Kristus zaimo.
17 Jo tas ir labāki, ka jūs labu darīdami, ja Dieva
prātam patīk, ciešat, nekā ļaunu darīdami 18 Jo
arī Kristus vienreiz par grēkiem ir cietis, taisnais
par netaisniem, ka Viņš mūs Dievam pievestu,
miesā gan nonāvēts, bet dzīvs darīts garā, 19 Kurā
Viņš ir nogājis un arī tiem gariem, kas cietumā,
sludinājis, 20 Kas citkārt bija neklausīgi, kad Dieva
lēnība vienreiz gaidīja Noas dienās, kad tas šķirsts
tapa taisīts, kurā maz (tas ir astoņas) dvēseles
tapa izglābtas caur ūdeni; 21 Un tā tur zīmēta
kristība arī mūs tagad izglābj, - ne miesas sārņu
nolikšana, bet labas zināmas sirds derība ar Dievu
- caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos; 22 Tas ir
pie Dieva labās rokas uzkāpis debesīs, un Tam ir
paklausīgi eņģeļi un valdības un vara.

4 Kad nu Kristus par mums ir cietis miesā,
tad apbruņojaties ar to pašu prātu, - jo kas
cieš miesā, tas mitās no grēkiem, - 2 Ka miesā
būdami to vēl atliekamo laiku vairs nedzīvojat
cilvēku kārībām, bet Dieva prātam. 3 Jo tas ir gan,
ka to pagājušo dzīvības laiku pēc pagānu prāta
esam pavadījuši un staigājuši iekš bezkaunīgām
kārībām, vīna plītešanām, rīšanām, dzeršanām un
negantām elkadievībām. 4 Tā tiem ir sveša lieta,
ka jūs ar tiem līdz nestaigājiet tai pašā palaidnības
postā, un tādēļ tie zaimo. 5 Šie atbildēšanu dos
Tam, kas ir gatavs tiesāt dzīvus un mirušus; 6
Jo tāpēc arī mirušiem evaņģēlijs ir sludināts, ka
tie kā cilvēki gan top sodīti miesā, bet Dievam
dzīvo garā, 7 Visu lietu gals ir tuvu. 8 Tad nu
esiet prātīgi un modrīgi uz Dieva lūgšanām. Pār
visām lietām turiet sirsnīgu mīlestību savā starpā,
jo mīlestība apsedz grēku pulku. 9 Dodiet mājas
vietu cits citam labprāt bez kurnēšanas. 10 Lai
viens otram kalpo, ikviens ar to dāvanu, kā tas ir
dabūjis, kā labi nama turētāji par tām dažādām
Dieva dāvanām. 11 Ja kas runā, tas lai runā tā kā
Dieva vārdus; ja kam kāds amats, lai tas to izdara
itin pēc tā spēka, ko Dievs pasniedz, ka visās
lietās Dievs top godināts caur Jēzu Kristu, kam
pieder gods un vara mūžīgi mūžam. Āmen. (aiōn
g165) 12 Mīļie, nebrīnaties par to bēdu karstumu
jūsu starpā, kas jums notiek par pārbaudīšanu,
tā kā jums uzietu sveša lieta; 13 Bet itin kā jums
ir daļa pie Kristus ciešanām, tā priecājaties, ka
jūs arī Viņa godības parādīšanā varētu priecāties
un gavilēt. 14 Ja topat nievāti Kristus vārda dēļ,
svētīgi esiet! Jo tas godības un Dieva Gars dus
uz jums; caur viņiem Tas top zaimots, bet caur
jums Tas top pagodināts. 15 Jo neviens no jums

lai necieš kā slepkava vai zaglis vai ļaundarītājs
vai kā tāds, kas jaucās svešā amatā. 16 Bet ja kas
cieš kā kristīgs cilvēks, tad lai tas nekaunas, bet
Dievu pagodina šinī lietā. 17 Jo laiks ir klāt, ka
sodība iesākās pie Dieva nama; bet ja tā papriekš
pie mums iesākās, kāds būs gals tiem, kas Dieva
evaņģēlijam nav paklausījuši; 18 Un ja taisnais tik
ar mokām top izglābts, kur paliks bezdievīgais
un grēcinieks? 19 Tad nu arī tiem, kas pēc Dieva
prāta cieš, iekš laba darīšanas, būs pavēlēt savas
dvēseles Viņam, kā Tam uzticīgam Radītājam.

5 Tos vecajus jūsu starpā pamācu, es tas
līdzvecākais un liecinieks par Kristus ciešanām
un tās godības biedrs, kas taps redzams: 2 Ganiet
Dieva ganāmo pulku, kas pie jums, un uzraugiet,
ne piespiesti, bet ar labu prātu, ne negodīgas
peļņas dēļ bet no sirds, 3 Nedz kā valdīdami par
Tā Kunga daļu, bet (par) priekšzīmi būdami tam
ganāmam pulkam. 4 Un kad Tas Augstais Gans
atspīdēs, tad jūs dabūsiet to nesavīstamo godības
kroni. 5 Tāpat, jūs jaunākie, esiet tiem vecajiem
paklausīgi; bet visi, cits citam padodamies, esiet
izpušķoti ar pazemību, jo Dievs lepniem turas
pretī, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību. 6 Tad nu
pazemojaties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš
jūs paaugstina savā laikā. 7 Visu savu zūdīšanos
metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums. 8 Esiet
skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks,
velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva, un meklē,
kuru tas aprītu. 9 Tam stāviet pretim, stipri ticībā,
zinādami, ka tās pašas ciešanas papilnam uziet
jūsu brāļiem pasaulē. 10 Bet Tas visu žēlīgais
Dievs, kas mūs aicinājis uz Savu mūžīgo godību
iekš Kristus Jēzus, Tas jūs, kas mazu brīdi ciešat,
Pats sataisīs, spēcinās, stiprinās, pastāvīgus darīs.
(aiōnios g166) 11 Tam lai ir gods un vara mūžīgi
mūžam. Āmen. (aiōn g165) 12 Caur Silvanu, to
uzticīgo brāli, es jums, kā man šķiet īsiem vārdiem
esmu rakstījis, pamācīdams un apliecinādams, ka
tā ir tā patiesā Dieva žēlastība, kurā jūs stāvat. 13
Jūs sveicina tā līdz izvēlētā Bābeles draudze un
mans dēls Marks. 14 Sveicinājaties savā starpā ar
mīlestības skūpstu. Miers jums visiem, kas iekš
Kristus Jēzus. Āmen.

Pēteņa 2. Vēstule

1 Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un
apustulis, tiem, kas to pašu dārgo ticību līdz
ar mums ir dabūjuši, iekš mūsu Dieva un mūsu
Pestītāja Jēzus Kristus taisnības: **2** Žēlastība lai ir
jums un miers daudzkārtīgi caur Dieva un mūsu
Kunga Jēzus atzīšanu. **3** Tā kā Viņa dievišķais
spēks mums visu, kas der pie dzīvošanas un
dievbijības, ir dāvinājis caur Tā atzīšanu, kas
mūs aicinājis caur Savu godību un spēku; **4** Caur
ko mums tās visu lielās un dārgās apsolīšanas
ir dāvinātas, lai jūs caur tām dalību dabūjiet
pie dievišķas dabas, bēgdami no tā posta, kas ir
pasaulē caur iekārošanu: **5** Tad nu visā spēkā uz
to (apsolījumu) dzīdamies pasniedziet iekš savas
ticības tikumu, un iekš tikuma atzīšanu, **6** Un iekš
atzīšanās sātību, un iekš sātības pacietību, un iekš
pacietības dievbijību, **7** Un iekš dievbijības brāļu
mīlestību, un iekš brāļu mīlestības mīlestību (uz
visiem). **8** Jo ja viss tas pie jums ir un bagātīgi
rodas, tad jūs nepaliksiet kūtri nedz neauglīgi iekš
mūsu Kunga Jēzus Kristus atzīšanas. **9** Un ja kam
tā nav, tas ir akls un stulbs, un tas ir aizmirsis,
ka viņš šķīstīts no saviem veciem grēkiem. **10**
Tādēļ, brāļi, darbojaties, lai jūsu aicināšana un
izredzēšana jo stipra paliek, jo to darīdami jūs
nekad nepaklupsiet. **11** Jo tā jums bagātīgi taps
atvēlēta tā ieiešana mūsu Kunga un Pestītāja
Jēzus Kristus mūžīgā valstībā. **(aiōnios g166)** **12**
Tādēļ es nemitēšos jums to allažiņ atgādināt,
jebšu jūs to zināt un esat stiprināti tai patiesībā,
kas jums tagad ir. **13** Jo man šķiet, ka ir pareizi,
jūs modināt caur pamācīšanu, kamēr esmu šinī
dzīvoklī, **14** Zinādams, ka mans dzīvoklis drīz būs
jānoliek, tā kā arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man
darījis zināmu. **15** Bet es gādāšu, ka arī pēc manas
aiziešanas jūs arvien to varētu pieminēt. **16** Jo
mēs neesam dzinušies pakaļ izgudrotām pasakām,
kad mēs jums esam sludinājuši mūsu Kunga Jēzus
Kristus spēku un atnākšanu, bet mēs paši Viņa
augsto godību ar acīm esam redzējuši. **17** Jo no
Dieva, Tā Tēva, Viņš dabūjis slavu un godību, kad
tāda balss uz Viņu notika no tās augsti teicamās
godības: Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā Man ir
labs prāts. **18** Un šo balsi mēs esam dzirdējuši no
debess nākam, kad mēs ar Viņu bijām uz tā svētā
kalna. **19** Un mums ir jo stiprs praviešu vārds,
un jūs darāt labi, to vērā ņemdami tā kā sveci,
kas spīd tumšā vietā, tiekams diena aust un rīta
zvaigzne uzlec jūsu sirdīs. **20** To pār visām lietām
atzīdami, ka neviena praviešu mācība rakstos nav
izstāstāma pēc cilvēku domām. **21** Jo praviešu
mācība nekad nav notikusi caur cilvēka gribēšanu,
bet tie svētie Dieva cilvēki ir runājuši, dzīti no
Svētā Gara.

2 Bet arī viltīgi pravieši bijuši starp tiem ļaudīm,
kā arī jūsu starpā būs viltīgi mācītāji, kas
paslepen ievedīs svešas posta mācības un To
Kungu, kas tos atpircis, aizliegdami pelnīsies
ātru pazušanu. **2** Un daudzi dzīsies pakaļ viņu
palaidnībām; un caur viņiem tas patiesības ceļš
taps zaimots. **3** Un mantas kārības pēc viņi ar
viltīgi izdomātiem vārdiem pie jums ielabināsies;
par tiem tā sodība jau sen nekavējās un viņu
posts nesnauž. **4** Jo ja Dievs nav saudzējis tos
eņģeļus, kas apgrēkojušies, bet tos nogāzis ellē un
nodevis tumsības saitēm, ka tie taptu paturēti uz
sodību; **(Tartaroō g5020)** **5** Un ja nav saudzējis to veco
pasauli, bet Nou, to taisnības sludinātāju, līdz ar
septiņiem citiem ir pasargājis, kad plūdus uzveda
tai bezdievīgai pasaulei, **6** Un tās pilsētas Sodomu
un Gomoru pelnos likdams caur izdeldēšanu
nosodījis un iecēlis par priekšzīmi tiem, kas
bezdievīgi dzīvos; **7** Un ir izrāvis to taisno Latu, kas
caur šo neganto cilvēku nešķīsto dzīvošanu bija
grūtumu cietis, **8** (Jo šis taisnais cilvēks viņu starpā
mājodams savā taisnā dvēselē ir mocījies dienu no
dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu negantos
darbus): **9** Tā Tas Kungs dievbijīgos zin izraut no
kārdināšanas, bet netaisnos mocīšanai paturēt uz
soda dienu; **10** Bet visvairāk tos, kas staigā pēc
miesas iekš nešķīstām kārībām un valdību nicina,
kas ir droši, patgalvīgi, un kam nav bail, zaimot
tos godā celtos; **11** Lai gan eņģeļi, spēkā un varā
lielāki būdami, nenes Tā Kunga priekšā tiesu pret
tiem, zaimodami. **12** Bet šie, tā kā neprātīgi zvēri,
kas pēc savas dabas dzimuši, ka top gūstīti un
nokauti, zaimodami, ko tie neprot, savā pazušanā
arī pazudīs, **13** Dabūdami netaisnības algu. Tiem
šķiet, saldumu esam, ikdienas kārībā dzīvot; tie ir
traipekļu pilni un gānekļi un kārīgi savās viltībās,
kad tie ir līdz ar jums mielastos; **14** Tiem ir acis
pilnas ar laulības pārkāpšanu, un tie neatstājās no
grēkiem, krāpdami nestiprinātas dvēseles, tiem
sirds radināta uz negausību, lāstu bērni; **15** Tie no
tā īstenā ceļa atstādamies ir maldījušies un dzenās
pakaļ Bileāma, Beora dēla, ceļam, kas netaisnības
algu mīlēja. **16** Bet viņš tapa pārmācīts par savu
pārkāpšanu, kad tas mēmais nastu nesējs lops
ar cilvēka balsi runādams aizkavēja tā pravieša
bezprātību. **17** Tie ir akas bez ūdens, padebeši
no viesuļa mētāti, kam visdziļākā tumsība top
paturēta mūžīgi. **(questioned)** **18** Jo lepnus un tukšus
vārdus runādami, tie krāpj caur miesas kārībām

un bezkaunībām tos, kas patiesi jau bija izbēguši
no tiem, kas dzīvo iekš alošanās; 19 Apsola tiem
svabadību, un paši ir pazušanas kalpi: jo no kura
kāds ir pārvarēts, tā kalps viņš ir. 20 Jo ja tie caur
Tā Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atzīšanu gan
izbēguši no pasaules apgānīšanām, bet iekš tām
atkal iepinušies top uzvarēti, tad pēc ar viņiem
paliek niknāki nekā papriekš. 21 Jo tiem būtu
bijis labāki, kad tie taisnības ceļu nebūtu atzinuši,
nekā, kad to bija atzinuši, nogriezties no tā svētā
baušļa, kas tiem bija iedots. 22 Bet tiem ir noticis
pēc tā patiesīgā sakāmā vārda: suns atkal ierij savu
vēmekli, un peldināta cūka atkal vārtās dubļos.

3 Mīļie, jau šo otru grāmatu es jums rakstu, kur
caur atgādināšanu jūs pamodināju uz sirds
skaidrību. 2 Ka jums būs pieminēt tos no tiem
svētiem praviešiem papriekš sludinātos vārdus
un Tā Kunga un Pestītāja pavēlēšanu no mums,
tiem apustuļiem. 3 Papriekš to ziniet, ka pēdīgās
dienās nāks smējēji, staigādami pēc savām pašu
kārībām, 4 Un sacīdami: kur ir Viņa atnākšanas
apsolīšana? Jo no tā laika, kad tie tēvi ir aizmiguši,
visas lietas paliek kā no radīšanas iesākuma. 5 Jo
tīši tie negrib zināt, ka vecos laikos debesis bijušas
un zeme, no ūdens un iekš ūdens pastāvēdama
caur Dieva vārdu; 6 Caur ko tā laika pasaule tapa
maitāta ūdens plūdos. 7 Bet tās debesis, kas tagad
ir un tā zeme caur Viņa vārdu ir glabātas un
top ugunij paturētas uz to bezdievīgo cilvēku
sodības un nomaitāšanas dienu. 8 Bet to jums
būs zināt, mīļie, ka viena diena pie Tā Kunga ir
kā tūkstoši gadi un tūkstoši gadi kā viena diena.
9 Tas Kungs nevilcina to apsolīšanu, kā kādiem
šķiet, to esam vilcināšanu, bet Viņš ir lēnprātīgs
pret mums, negribēdams, ka kāds pazūd, bet ka
visi dodās uz atgriešanos no grēkiem. 10 Bet Tā
Kunga diena nāks kā zaglis naktī; tad debesis
ar rūkšanu zudīs un tie pirmie pasaules sākumi
no karstuma izkusīs, un zeme un tie darbi iekš
tās sadegs. 11 Tad nu, ja viss tas izkūst, cik ļoti
tad jums pienākas staigāt svētā dzīvošanā un
dievbijāšanā, 12 Gaidot un steidzoties uz tās Dieva
dienas atnākšanu, kur debesis degdamas zudīs un
tie pirmie pasaules sākumi no karstuma izkusīs.
13 Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolīšanas jaunas
debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo. 14
Tādēļ, mīļie, kad jūs šās lietas gaidāt, darbojaties,
ka neapgānīti un bezvainīgi no Viņa topat atrasti
iekš miera; 15 Un turiet mūsu Kunga lēnprātību
par glābšanu, tā kā arī mūsu mīļais brālis Pāvils
jums ir rakstījis pēc tās gudrības, kas tam dota,
16 Kā arī visās grāmatās, kur viņš par šīm lietām
runā, no kurām citas grūti saprotamas, ko tie
neizmācītie un nestiprinātie pārgroza, tā kā arī
tos citus rakstus, sev pašiem par pazušanu. 17 Tad
nu jūs, mīļie, to papriekš zinādami, sargājaties, ka
jūs caur to neganto cilvēku pievilšanu līdz novesti
neizkrītat no sava stipruma. 18 Bet pieaugat mūsu
Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un
atzīšanā. Tam lai ir gods gan tagad gan mūžīgos
laikos! Āmen. (aiōn g165)

Jāņa 1. Vēstule

1 Kas bija no iesākuma, ko esam dzirdējuši, ko ar
savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši,
un ko mūsu rokas aptaustījušas, no tā dzīvības
vārda, **2** (Ja dzīvība ir parādīta, un mēs to esam
redzējuši, un apliecinām un pasludinām jums to
mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tā Tēva un mums ir
parādīta,) - **(aiōnios g166)** **3** Ko esam redzējuši un
dzirdējuši, - to mēs jums pasludinām, lai arī jums
ir sadraudzība ar mums, un šī mūsu sadraudzība
ir ar To Tēvu un ar Viņa Dēlu Jēzu Kristu. **4** Un to
mēs jums rakstam, lai jūsu prieks ir pilnīgs. **5** Un
šī ir tā sludināšana, ko no Viņa esam dzirdējuši
un jums sludinājām: ka Dievs ir gaišums un iekš
Viņa nav nekādas tumsības. **6** Ja mēs sakām,
ka mums ir sadraudzība ar Viņu, un ja tumsībā
staigājam, tad melojam un nedarām patiesību. **7**
Bet ja staigājam gaišumā, tā kā Viņš ir gaišumā,
tad mums ir sadraudzība savā starpā, un Jēzus
Kristus, Viņa Dēla, asinis mūs šķīsta no visiem
grēkiem. **8** Ja mēs sakām, ka mums grēka nav,
tad mēs paši pieviļamies, un patiesības nav iekš
mums. **9** Ja mēs savus grēkus izsūdzam, tad Viņš
ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums grēkus piedod
un mūs šķīsta no visas netaisnības. **10** Ja mēs
sakām, ka neesam grēkojuši, tad mēs Viņu darām
par melkuli, un Viņa vārds nav iekš mums.

2 Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs
negrēkojiet; un ja kas grēko, tad mums ir
aizbildinātājs pie Tā Tēva, Jēzus Kristus, tas
taisnais. **2** Un Viņš ir tā salīdzināšana par mūsu
grēkiem, un ne vien par mūsu, bet arī par visas
pasaules grēkiem. **3** Un pie tam mēs nomanam,
ka Viņu esam atzinuši, ja Viņa baušļus turam. **4**
Kas saka: es Viņu pazīstu, un netur Viņa baušļus,
tas ir melkulis, un patiesības nav iekš tā. **5** Bet ja
kas Viņa vārdu tur, iekš tā patiesi Dieva mīlestība
ir pilnīga; pie tam mēs atzīstam, ka esam iekš
Viņa. **6** Kas teicās iekš Viņa paliekot, tam pienākas
pašam arīdzan tāpat staigāt, kā Viņš ir staigājis.
7 Brāļi, es jums nerakstu jaunu bausli, bet vecu
bausli, kas jums ir bijis no iesākuma. Šis vecais
bauslis ir tas vārds, ko jūs no iesākuma esat
dzirdējuši. **8** Atkal jaunu bausli es jums rakstu,
kas ir patiesība iekš Viņa un iekš jums: jo tumsība
paiet un patiesā gaisma tagad spīd. **9** Kas teicās
esot gaismā un ienīst savu brāli, tas vēl ir tumsībā.
10 Kas savu brāli mīl, tas paliek gaismā, un iekš
tā nav piedauzīšanās. **11** Kas savu brāli ienīst,
tas ir tumsībā un staigā tumsībā un nezina, kurp
tas iet, jo tumsība viņa acis ir aptumšojusi. **12** Es
jums rakstu, bērniņi, jo grēki jums top piedoti
Viņa Vārda dēļ. **13** Es jums rakstu, tēvi, jo jūs
To esat atzinuši, kas ir no iesākuma. Es jums
rakstu, jaunekļi, jo jūs to ļauno esat uzvarējuši.
Es jums esmu rakstījis, bērni, jo jūs To Tēvu esat
atzinuši. **14** Es jums esmu rakstījis, tēvi, jo jūs
To esat atzinuši, kas ir no iesākuma. Es jums
esmu rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat spēcīgi, un
Dieva vārds paliek iekš jums, un jūs to ļauno esat
uzvarējuši. **15** Nemīlējiet pasauli nedz to, kas ir
pasaulē; jo kas pasauli mīl, iekš tā nav Tā Tēva
mīlestība. **16** Jo viss, kas ir pasaulē: miesas kārība,
acu kārība un dzīves lepnība - tas nav no Tā Tēva,
bet no pasaules. **17** Un pasaule paiet un viņas
kārība; bet kas Dieva prātu dara, tas paliek mūžīgi.
(aiōn g165) **18** Bērniņi, nu ir tā pēdīgā stunda; un tā,
kā jūs esat dzirdējuši, ka tas pretī-kristus nāk, tā
arī tagad daudz pretī-kristi cēlušies, no tā mēs
zinām pēdējo stundu esam. **19** Tie no mums ir
izgājuši, bet tie nebija no mums; jo ja tie būtu
bijuši no mums, tad tie būtu palikuši pie mums,
bet tiem bija parādīties, ka tie nav visi no mums.
20 Tomēr jums ir tā svaidīšana no Tā Svētā, un
jūs visu zināt. **21** Es jums neesmu rakstījis, tā kā
jūs nezinātu patiesību, bet ka jūs to jau zināt,
un ka no patiesības nenāk nekādi meli. **22** Kas
ir tas melkulis, ja ne tas, kas liedz, ka Jēzus ir
Tas Kristus? Tas ir tas pretī-kristus, kas liedz
To Tēvu un To Dēlu. **23** Ikvienam, kas To Dēlu
liedz, tam arī nav Tā Tēva. **24** Tad nu, ko jūs
esat dzirdējuši no iesākuma, tas lai paliek iekš
jums; ja iekš jums paliek, ko no iesākuma esat
dzirdējuši, tad arī jūs paliksiet iekš Tā Dēla un
Tā Tēva. **25** Un šī ir tā apsolīšana, ko Viņš mums
ir apsolījis, (proti) to mūžīgo dzīvošanu. **(aiōnios
g166)** **26** To es jums esmu rakstījis par tiem, kas
jūs pieviļ. **27** Un tā svaidīšana, ko jūs no Viņa
esat dabūjuši, paliek iekš jums, un jums nevajag,
ka kāds jūs māca; bet tā kā šī pati svaidīšana jūs
māca visās lietās, tā viņa arīdzan ir patiesīga un
nav meli. Un, kā tā jūs ir mācījusi, tā paliekat iekš
Viņa. **28** Un nu, bērniņi, paliekat iekš Viņa; lai,
kad Viņš parādīsies, mums ir drošība un mēs no
Viņa netopam kaunā likti Viņa atnākšanā. **29** Ja
jūs zināt, ka Viņš ir taisns, tad zināt, ka ikviens,
kas taisnību dara, no Viņa ir piedzimis.

3 Redziet, kādu lielu mīlestību Tas Tēvs mums
ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni.
Tāpēc pasaule mūs nepazīst, ka tā Viņu nepazīst.
2 Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav
atspīdējis, kas mēs būsim; bet mēs zinām, ka,
kad Tas atspīdēs, mēs Viņam būsim līdzīgi, jo
mēs Viņu redzēsim, kāds Viņš ir. **3** Un ikviens,

kam šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, tā kā
Viņš ir šķīsts. 4 Ikviens, kas grēku dara, tas dara
arī netaisnību, un grēks ir netaisnība. 5 Un jūs
zināt, ka Viņš ir parādījies, lai Viņš mūsu grēkus
atņemtu, un iekš Viņa nav grēka. 6 Ikviens, kas
iekš Viņa paliek, tas negrēko; ikviens, kas grēko,
Viņu nav redzējis, nedz Viņu atzinis. 7 Bērniņi,
lai neviens jūs nepieviļ: kas taisnību dara, tas ir
taisns, tā kā Viņš ir taisns. 8 Kas grēku dara, tas ir
no velna, jo velns grēko no iesākuma. Tādēļ Dieva
Dēls ir atspīdējis, ka Viņš velna darbus izārdītu. 9
Ikviens, kas no Dieva piedzimis, tas nedara grēku,
jo Viņa sēkla paliek iekš tā un tas nevar grēkot, jo
tas no Dieva ir piedzimis. 10 Pie tam top zināmi
Dieva bērni un velna bērni. Ikkatrs, kas taisnību
nedara, tas nav no Dieva, un kas nemīl savu brāli.
11 Jo šī ir tā sludināšana, ko jūs no iesākuma esat
dzirdējuši, lai mēs cits citu mīlējam; 12 Ne tā kā
Kains, kas bija no tā ļaunā un savu brāli nokāva.
Un kādēļ viņš to nokāva? Tāpēc ka viņa darbi bija
ļauni, bet viņa brāļa darbi taisni. 13 Nebrīnāties,
mani brāļi, ja pasaule jūs ienīst. 14 Mēs zinām, ka
esam pārcelti no nāves uz dzīvību, tāpēc ka mēs
tos brāļus mīlējam; kas nemīl, tas paliek nāvē.
15 Ikviens, kas savu brāli ienīst, tas ir slepkava,
un jūs zināt, ka nevienam slepkavam mūžīga
dzīvība nav paliekama iekš viņa. (aiōnios g166) 16 Pie
tam mēs esam atzinuši mīlestību, ka Viņš Savu
dzīvību par mums ir nodevis, un mums arīdzan
pienākas dzīvību nodot par tiem brāļiem. 17 Bet
ja kādam ir šās pasaules manta, un tas redz savu
brāli trūkumu ciešam un aizslēdz savu sirdi priekš
viņa, kā Dieva mīlestība paliek iekš tāda? 18 Mani
bērniņi, lai mēs nemīlējam ar vārdiem, nedz ar
mēli, bet ar darbiem un ar patiesību. 19 Un pie
tam mēs atzīstam, ka esam no patiesības, un savas
sirdis Viņa priekšā varam klusināt, 20 Ka, ja mūsu
sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu
sirds un zin visas lietas. 21 Mīļie, ja mūsu sirds
mūs nepazudina, tad mums ir drošība pie Dieva.
22 Un ko vien mēs lūdzam, to no Viņa dabūjam,
jo mēs turam Viņa baušļus un darām, kas Viņa
priekšā ir patīkams. 23 Un šis ir Viņa bauslis, lai
mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus Vārdam un lai
cits citu mīlējam, tā kā Viņš mums bausli ir devis.
24 Un kas Viņa baušļus tur, tas paliek iekš Viņa un
Viņš iekš tā. Un pie tam atzīstam, ka Viņš iekš
mums paliek, no Tā Gara, ko Viņš mums devis.

4 Mīļie, neticat ikkatram garam, bet pārbaudiet
tos garus, vai tie no Dieva? Jo daudz viltīgi
pravieši ir izgājuši pasaulē. 2 Pie tam jūs atzīstat
Dieva Garu: ikkatrs gars, kas apliecina, ka Jēzus
Kristus nācis miesā, tas ir no Dieva: 3 Un ikkatrs
gars, kas neapliecina, ka Jēzus Kristus nācis miesā,
tas nav no Dieva. Un tas ir tā pretī-kristus gars,
par ko jūs esat dzirdējuši, ka tas nāk, un tagad jau
ir pasaulē. 4 Bērniņi, jūs esat no Dieva un viņus
esat uzvarējuši; jo kas iekš jums, Tas ir lielāks pār
to, kas iekš pasaules. 5 Tie ir no pasaules, tāpēc
tie runā no pasaules, un pasaule tos klausa. 6 Mēs
esam no Dieva: kas Dievu atzīst, tas mūs klausa;
kas nav no Dieva, tas mūs neklausa. Pie tam mēs
atzīstam to patiesības Garu un to alošanas garu.
7 Mīļie, lai mēs cits citu mīlējam, jo mīlestība
ir no Dieva, un ikviens, kas mīl, tas no Dieva ir
dzimis un atzīst Dievu. 8 Kas nemīl, tas Dievu
neatzīst; jo Dievs ir mīlestība. 9 Iekš Tā Dieva
mīlestība pie mums ir parādījusies, ka Dievs Savu
vienpiedzimušo Dēlu sūtījis pasaulē, ka mums
caur Viņu būs dzīvot. 10 Iekš tā stāv mīlestība,
ne ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs
ir mīlējis un Savu Dēlu sūtījis par salīdzināšanu
par mūsu grēkiem. 11 Mīļie, ja Dievs mūs tā ir
mīlējis, tad arī pienākas, ka mēs cits citu mīlējam.
12 Dievu nemūžam neviens nav redzējis. Ja mēs
cits citu mīlējam, tad Dievs paliek iekš mums, un
Viņa mīlestība ir pilnīga iekš mums. 13 Pie tam
mēs zinām, ka paliekam iekš Viņa, un Viņš iekš
mums, ka Viņš no Sava Gara mums ir devis. 14 Un
mēs esam redzējuši un apliecinājam, ka Tas Tēvs
To Dēlu ir sūtījis par pasaules Pestītāju. 15 Ja kas
apliecinās, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tad Dievs paliek
iekš viņa, un viņš paliek iekš Dieva. 16 Un mēs
esam atzinuši un ticējuši (uz) to mīlestību, kas
Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība; un kas iekš
mīlestības paliek, tas paliek iekš Dieva un Dievs
iekš viņa. 17 Iekš to mīlestība pie mums ir pilnīga,
ka mums ir drošība tai tiesas dienā; jo kā Viņš ir,
tāpat arī mēs esam šinī pasaulē. 18 Bailības nav
iekš mīlestības, bet pilnīga mīlestība bailību izmet
ārā; jo bailībai ir mocība, un kas baiļojās, tas nav
pilnīgs iekš mīlestības. 19 Lai mēs Viņu mīlam, jo
Viņš mūs papriekš ir mīlējis. 20 Ja kas saka: es
mīlu Dievu un ienīst savu brāli, tas ir melkulis: jo
kas savu brāli nemīl, ko tas redz, kā tas Dievu var
mīlēt, ko tas nav redzējis? 21 Un šis bauslis mums
ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, arī savu brāli
būs mīlēt.

5 Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Tas Kristus, tas no
Dieva ir dzimis, un ikviens, kas To mīl, kas
Viņu dzemdinājis, tas mīl arī to, kas no Viņa ir
dzimis. 2 Pie tam mēs atzīstam, ka Dieva bērnus
mīlam, kad Dievu mīlam un Viņa baušļus turam;
3 Jo šī ir Tā Dieva mīlestība, ka mēs Viņa baušļus
turam, un Viņa baušļi nav grūti. 4 Jo ikviens, kas

no Dieva dzimis, uzvar pasauli; un šī pati ir tā
uzvarēšana, kas pasauli uzvar, (proti) mūsu ticība.
5 Kas ir, kas pasauli uzvar, kā vien kas tic, ka Jēzus
ir Dieva Dēls? 6 Šis ir tas, kas nācis caur ūdeni
un asinīm, Jēzus Kristus, ne ar ūdeni vien, bet
ar ūdeni un asinīm; un Tas Gars ir tas liecības
devējs, jo Tas Gars ir tā patiesība. 7 Jo trīs ir, kas
liecību dod, (debesīs, Tas Tēvs, Tas Vārds un Tas
Svētais Gars: un šie trīs ir viens. 8 Un trīs ir, kas
liecību dod virs zemes,) Tas Gars un tas ūdens
un tās asinis: un šie trīs ir kopā. 9 Ja mēs cilvēku
liecību pieņemam, tad Dieva liecība ir jo liela; šī ir
Tā Dieva liecība, ko Viņš par Savu Dēlu liecinājis.
10 Kas tic uz to Dieva Dēlu, tam ir tā liecība iekš
sevis paša. Kas Dievam netic, tas Viņu ir darījis
par melkuli, jo tas tai liecībai nav ticējis, ko Dievs
par Savu Dēlu ir liecinājis. 11 Un šī ir tā liecība, ka
Dievs mums mūžīgu dzīvību ir devis, un šī dzīvība
ir iekš Viņa Dēla. (aiōnios g166) 12 Kam Tas Dēls ir,
tam ir tā dzīvība. Kam Tas Dieva Dēls nav, tam
nav tā dzīvība. 13 To es esmu rakstījis jums, kas
ticiet uz Dieva Dēla vārdu, lai jūs zināt, ka jums
ir mūžīga dzīvība, un ka jūs ticat uz Dieva Dēla
vārdu. (aiōnios g166) 14 Un šī ir tā drošība, kas mums
ir uz Viņu, ka, ja mēs ko lūdzam pēc Viņa prāta,
tad Viņš mūs klausa. 15 Un ja mēs zinām, ka Viņš
mūs klausa, kad ko lūdzam, tad zinām, ka tajās
lūgšanās dabūjam (to), ko no Viņa esam lūguši. 16
Ja kas savu brāli redz, ka tas apgrēkojās ar kādu
grēku ne uz nāvi, tam būs Dievu lūgt, un Tas
viņam dos dzīvību, (proti) tiem, kas apgrēkojās
ne uz nāvi. Ir grēks uz nāvi; par to nesaku, ka
būs lūgt. 17 Ikviena netaisnība ir grēks; un ir
grēks, kas nav uz nāvi. 18 Mēs zinām, ka ikviens,
kas no Dieva dzimis, negrēko; bet kas no Dieva
dzimis, tas sargā sevi pašu, un tas ļaunais viņu
neaizskar. 19 Mēs zinām, ka esam no Dieva, un
visa pasaule ir nogrimusi ļaunumā. 20 Bet mēs
zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un mums tādu prātu
devis, ka atzīstam To patiesīgo un esam iekš Tā
Patiesīgā, iekš Viņa Dēla Jēzus Kristus; šis ir Tas
patiesīgais Dievs un tā mūžīgā dzīvība. (aiōnios g166)
21 Bērniņi, sargājaties no elkadieviem! Āmen.

Jāņa 2. Vēstule

1 Tas vecākais tai izredzētai mātei un viņas
bērniem, ko es patiesi mīlēju, un ne vien es, bet
arī visi, kas patiesību atzinuši, **2** Tās patiesības dēļ,
kas iekš mums paliek un ar mums būs mūžīgi: **(aiōn**
g165) **3** Žēlastība, apžēlošana, miers lai ir ar jums
no Dieva Tā Tēva un no Tā Kunga Jēzus Kristus,
Tā Tēva Dēla, iekš patiesības un mīlestības. **4** Es
ļoti esmu priecājies, ka tavu bērnu starpā esmu
atradis, kas staigā iekš patiesības, tā kā mēs bausli
esam dabūjuši no Tā Tēva. **5** Un nu es tevi lūdzu,
māte, ne tā kā jaunu bausli tev rakstīdams, bet
kas mums no iesākuma bijis: lai mēs cits citu
mīlējam. **6** Un šī ir tā mīlestība, ka staigājam
pēc Viņa baušļiem; šis ir tas bauslis, ka iekš tā
staigājiet, kā no iesākuma esat dzirdējuši. **7** Jo
daudz viltnieki ir nākuši pasaulē, kas neapliecina
Jēzu Kristu esam nākušu miesā. Šis ir tas viltnieks
un tas pretī-kristus. **8** Lūkojiet uz sevi pašiem, ka
nezaudējam, ko esam strādājuši, bet ka dabūjam
pilnu algu. **9** Nevienam, kas ir pārkāpējs un
nepaliek iekš Kristus mācības, nav Dieva: kas
iekš Kristus mācības paliek, tam ir Tas Tēvs un
Tas Dēls. **10** Ja kas nāk pie jums un šo mācību
nenes, to neuzņemiet mājās un nesveicinājiet. **11**
Jo kas viņu sveicina, tam ir daļa pie viņa ļauniem
darbiem. **12** Man vēl ir daudz ko jums rakstīt; bet
es negribēju uz papīra un ar tinti; bet es ceru
pie jums nākt un muti pret muti runāt, lai mūsu
prieks ir pilnīgs. **13** Tavas māsas, tās izredzētās,
bērni tevi sveicina. Āmen.

Jāņa 3. Vēstule

1 Tas vecākais Gajum, tam mīļotam, ko es
patiesībā mīlēju. **2** Mīļais, pār visām lietām
es vēlēju, lai tev labi klājās, un tu esi vesels, tā
kā tavai dvēselei labi klājās. **3** Jo es ļoti esmu
priecājies, kad tie brāļi nāca un apliecināja tavu
patiesību, tā kā tu iekš patiesības staigā. **4** Man
lielāka prieka nav, nekā kad dzirdu savus bērnus
staigājam iekš patiesības. **5** Mīļais, tu dari pēc
ticības, ko tu dari pie tiem brāļiem, un vēl tiem
no svešuma atnākušiem, **6** Kas ir devuši liecību
par tavu mīlestību draudzes priekšā; un tu labi
darīsi, kad tu tos izvadīsi, tā kā pieklājās Dieva
priekšā. **7** Jo tie Viņa vārda dēļ ir izgājuši, neko no
pagāniem neņemdami. **8** Tad nu mums pienākas
tos tādus uzņemt, ka mēs paliekam par darba
biedriem pie patiesības. **9** Es tai draudzei esmu
rakstījis; bet Diotrefs, kas grib būt starp tiem tas
augstākais, mūs nepieņem. **10** Tādēļ, kad es nākšu,
tad es viņa darbus pieminēšu, ko viņš dara, ar
ļauniem vārdiem pret mums aprunādams; un ar
to nebūdams mierā viņš pats tos brāļus neuzņem
un aizliedz arī tiem, kas to grib darīt, un tos izmet
no draudzes. **11** Mīļais, nedzenies tam ļaunam
pakaļ, bet tam labam; kas labu dara, tas ir no
Dieva, bet kas ļaunu dara, tas Dievu nav redzējis.
12 Demeterim liecība top dota no visiem un no
pašas patiesības, un mēs arīdzan liecību dodam,
un jūs zināt, ka mūsu liecība ir patiesīga. **13** Man
daudz būtu ko rakstīt, bet es negribu tev rakstīt
ar tinti un spalvu; **14** Bet es ceru drīz tevi redzēt,
tad mēs muti pret muti runāsim. Miers lai ir ar
tevi. Tie draugi tevi sveicina. Sveicini tos draugus
pa vārdam.

Jūdas Vēstule

1 Jūda, Jēzus Kristus kalps un Jēkaba brālis, tiem
aicinātiem, kas iekš Dieva Tā Tēva svētīti un
iekš Jēzus Kristus pasargāti. **2** Žēlastība lai ir jums
un miers un mīlestība papilnam. **3** Mīļie, no visas
sirds rūpējoties jums rakstīt par to pestīšanu, kas
mums visiem ir kopā, man vajadzēja jums rakstīt
un lūgt, lai jūs cīnāties par to ticību, kas vienreiz
tiem svētiem ir dota. **4** Jo kādi cilvēki ielavījušies,
kas rakstos sen papriekš nozīmēti uz šo sodību,
bezdievīgi, kas mūsu Dieva žēlastību pārvērš
bezkaunībā un aizliedz to vienīgo valdītāju Dievu
un mūsu Kungu Jēzu Kristu. **5** Bet es jums, kas
visu jau zināt, gribu atgādināt, ka Tas Kungs tos
ļaudis no Ēģiptes zemes vienreiz pestījis, pēc
tos neticīgos ir nomaitājis; **6** Un tos eņģeļus,
kas savu augsto kārtu nav sargājuši, bet savu
dzīvokli atstājuši, Viņš ar mūžīgām saitēm ir
paturējis apakš tumsības uz tās lielās dienas
sodu. **(aïdios g126)** **7** Tā kā Sodoma un Gomora
un tās apkārtējās pilsētas, kas tāpat kā viņas
maucībai bija padevušās un citai miesai gājušas
pakaļ, ir noliktas par mūžīgu uguns priekšzīmi,
sodību ciezdamas. **(aiōnios g166)** **8** Tāpat arī šie
sapņotāji apgāna miesu un nicina virsības un
zaimo augstības. **9** Bet Miķelis, tas lielais eņģelis,
kad tas cīnījās ar velnu, un tam pretī runāja
par Mozus miesām, neuzdrīkstējās zaimošanas
tiesu pret to spriest, bet sacīja: lai Tas Kungs
tevi soda. **10** Bet šie zaimo, ko tie neprot; bet
ko tie pēc dabas prot, tā kā bezprātīgie zvēri,
iekš tā tie iet postā. **11** Ak vai, tiem, jo tie ir
gājuši uz Kaina ceļu, un peļņas dēļ iegāzušies
Bileāma alošanā un ir nomaitāti Koraha pretī
runāšanā. **12** Šie ir tie gānekļi pie jūsu mīlestības
mielastiem, kopā plītēdami un bez bijāšanas
barodamies, padebeši bez ūdens, vēju mētāti, kaili,
neauglīgi, divkārt nomiruši, izsakņoti koki, **13**
Bargi jūras viļņi, kas savu pašu kaunu putās izgāž;
nomaldījušās zvaigznes, kam tā visdziļākā tumsība
top uzglabāta mūžīgi. **(aiōn g165)** **14** Bet par šiem
arīdzan Enohs, tas septītais no Ādama, sludinājis
sacīdams: redzi, Tas Kungs nāks ar Saviem daudz
tūkstošiem svētiem, **15** Tiesu turēt par visiem,
visus bezdievīgos starp tiem pārmācīt par visiem
viņu bezdievīgiem darbiem, ko tie bezdievīgie
darījuši, un par visiem negantiem vārdiem, ko
tie bezdievīgie grēcinieki pret Viņu runājuši.
16 Šie ir kurnētāji un skundētāji, staigādami
pēc savām kārībām un viņu mute runā lepnus
vārdus, un tie apbrīno cilvēku augstību pelņas
dēļ. **17** Bet jūs, mīļie, pieminiet tos vārdus, kas
jums ir papriekš sacīti no mūsu Kunga Jēzus
Kristus apustuļiem. **18** Ka tie jums ir sacījuši, ka
pēdējos laikos būs smējēji, pēc savām bezdievīgām
kārībām staigādami. **19** Šie ir tie, kas ceļ šķiras,
miesīgi cilvēki, kam gara nav. **20** Bet jūs, mīļie,
uztaisāties savā vissvētākā ticībā, iekš Tā Svētā
Gara lūgdamies. **21** Turaties iekš Dieva mīlestības,
gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus apžēlošanu
uz mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **22** Un citus
pārmāciet, kas ir šaubīgi, **23** Un citus izglābiet, tos
no uguns izraudami, un par citiem apžēlojaties
ar bijāšanu, ienīdēdami arīdzan tās no miesas
apgānītās drēbes. **24** Bet Tam, kas ir spēcīgs jūs
pasargāt, ka neklūpat, un Savas godības priekšā
bezvainīgus stādīt ar līksmību, **25** Tam vienam
gudram Dievam, mūsu Pestītājam, lai ir gods
un augsta slava, spēks un vara, tagad un mūžīgi
mūžam! Āmen. **(aiōn g165)**

Jaņa Atklāsmes Grāmata

1 Jēzus Kristus parādīšana, ko Dievs Viņam ir
devis, rādīt Saviem kalpiem to, kam būs notikt
drīzumā, un ko Viņš ir zināmu darījis caur Savu
eņģeli sūtīdams Savam kalpam Jānim. **2** Tas ir
apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību
un visu, ko viņš redzējis. **3** Svētīgs ir tas, kas to
lasa, un tie, kas dzird šās praviešu mācības vārdus
un patur, kas te ir rakstīts; - jo tas laiks ir tuvu. **4**
Jānis tām septiņām Dieva draudzēm, kas ir Āzijā:
žēlastība lai ir jums un miers no Tā, kas ir un kas
bijis un kas nāk; un no tiem septiņiem gariem, kas
ir Viņa goda krēsla priekšā; **5** Un no Jēzus Kristus,
kas ir Tas uzticīgais liecinieks, Tas pirmdzimtais
no tiem mirušiem un Tas valdītājs pār tiem
ķēniņiem virs zemes; kas mūs ir mīlējis un mūs
mazgājis no mūsu grēkiem ar Savām asinīm, **6** Un
mūs darījis par ķēniņiem un priesteriem Savam
Dievam un Tēvam: Viņam lai ir gods un vara
mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)** **7** Redzi, Viņš nāk
ar padebešiem, un visas acis Viņu redzēs un tie,
kas Viņu ir dūruši, un visas pasaules ciltis kauks
Viņa priekšā. Tiešām, Āmen. **8** Es esmu Tas A(Alfa)
un Tas O(Omega), Tas Iesākums un Tas Gals, saka
Tas Kungs Dievs, kas ir un kas bijis un kas nāk,
Tas Visuvaldītājs. **9** Es Jānis, jūsu brālis un biedrs
iekš Jēzus Kristus bēdām, valstības un pacietības,
es biju tai salā, ko sauc Patmos, Dieva vārda dēļ
un Jēzus Kristus liecības dēļ. **10** Es biju garā Tā
Kunga dienā un dzirdēju aiz manis stipru balsi kā
bazūni; **11** Tā sacīja: Es esmu Tas A(Alfa) un Tas
O(Omega), Tas Pirmais un Tas Pēdīgais; un ko tu
redzi, to raksti grāmatā un sūti tām draudzēm,
kas ir Āzijā, uz Efesu un uz Smirnu un uz Pergamu
un uz Tiatiru un uz Sardu un uz Filadelfiju un uz
Laodiķeu. **12** Un es apgriezos, to balsi skatīties, kas
ar mani runāja, un apgriezies es redzēju septiņus
zelta lukturus, **13** Un vidū starp tiem septiņiem
lukturiem vienu, līdzīgu Cilvēka Dēlam, apģērbtu
ar gariem svārkiem un apjoztu ap krūtīm ar zelta
jostu, **14** Un Viņa galva un mati bija balti, tā kā
balta vilna, tā kā sniegs, un Viņa acis bija tā kā
uguns liesma; **15** Un Viņa kājas bija varam līdzīgas,
itin kā ceplī degošas, un Viņa balss tā kā lielu
ūdeņu balss. **16** Un Viņam bija labā rokā septiņas
zvaigznes, un no Viņa mutes izgāja ass, abējās
pusēs griezīgs zobens, un Viņa vaigs spīdēja, kā
saule spīd savā spēkā. **17** Un kad es Viņu redzēju,
tad es nokritu pie Viņa kājām tā kā miris; un Viņš
man uzlika Savu labo roku sacīdams: nebīsties!
Es esmu Tas Pirmais un Tas Pēdējais **18** Un Tas
Dzīvais. Es biju nomiris un redzi, Es esmu dzīvs
mūžīgi mūžam. Un Man ir elles un nāves atslēgas.
(aiōn g165, Hadēs g86) **19** Raksti, ko tu esi redzējis,
to, kas nu ir, un to, kas pēc šim notiks, **20** To
noslēpumu par tām septiņām zvaigznēm, ko tu
esi redzējis Manā labā rokā, un tos septiņus zelta
lukturus. Tās septiņas zvaigznes ir to septiņu
draudžu eņģeļi, un tie septiņi lukturi, ko tu esi
redzējis, ir septiņas draudzes.

2 Efesus draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas
tās septiņas zvaigznes tur Savā labā rokā, kas
staigā vidū starp tiem septiņiem zelta lukturiem.
2 Es zinu tavus darbus un tavu pūliņu un tavu
pacietību un ka tu ļaunus nevari ieredzēt; un tu
esi pārbaudījis tos, kas teicās apustuļi esoši un
nav, un tos esi atradis melkuļus; **3** Un esi panesis,
un tev ir pacietība un esi pūlējies Mana Vārda
dēļ un neesi piekusis. **4** Bet tas Man ir pret tevi,
ka tu no savas pirmās mīlestības esi atstājies. **5**
Tad nu piemini, no kurienes tu esi atkritis, un
atgriezies un dari tos pirmos darbus; bet ja ne,
tad Es pie tevis nākšu drīz un nostumšu tavu
lukturi no viņa vietas, ja tu neatgriezīsies. **6** Bet
tas tev ir, ka tu tos Nikolaītu darbus ienīsti, ko Es
arīdzan ienīstu. **7** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko
Tas Gars tām draudzēm saka: tam, kas uzvar, Es
došu ēst no tā dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.
8 Un Smirnas draudzes eņģelim raksti: tā saka
Tas Pirmais un Tas Pēdīgais, kas bija miris un
ir dzīvs tapis: **9** Es zinu tavus darbus un tavas
bēdas un tavu nabadzību (tomēr tu esi bagāts),
un to zaimošanu no tiem, kas teicās Jūdi esoši
un nav, bet ir sātana draudze. **10** Nebīsties nekā
par to, ka tev jācieš; redzi, sātans kādus no jums
metīs cietumā, lai jūs topat kārdināti, un jums būs
bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es
tev došu to dzīvības kroni. **11** Kam ir auss, tas lai
dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka: tam, kas
uzvar, nekāda vaina nenotiks no tās otrās nāves.
12 Un Pergamus draudzes eņģelim raksti: tā saka
Tas, kam tas asais, abējās pusēs griezīgais zobens.
13 Es zinu tavus darbus, un ka tu piemājo, kur
sātana krēsls, un ka tu Manu Vārdu turi un Manu
ticību neesi aizliedzis, arī ne tanīs dienās, kad
Antipas, Mans uzticīgais liecinieks, ir nokauts pie
jums, kur sātans mājo. **14** Bet tas vien Man ir pret
tevi, ka tavā vidū ir, kas Bileāma mācību cienī,
kas Balaku mācīja, apgrēcību celt Israēla bērnu
priekšā, elku upurus ēst un maukot. **15** Tāpat tev
arīdzan ir, kas to Nikolaītu mācību cienī, ko Es
ienīstu. **16** Atgriezies no grēkiem! Bet ja ne, tad Es

pie tevis nākšu drīz un karošu pret tiem ar Savas
mutes zobenu. 17 Kam ir ausis, tas lai dzird, ko
Tas Gars tām draudzēm saka; tam, kas uzvar, Es
došu ēst no tā apslēptā manna, un Es viņam došu
labas liecības zīmi un uz tās liecības zīmes vienu
jaunu vārdu rakstītu, ko neviens nezin, kā vien
tas, kas to dabū. 18 Un Tiatiras draudzes eņģelim
raksti: tā saka Tas Dieva Dēls, kam acis ir tā kā
uguns liesma, un kam kājas ir varam līdzīgas. 19
Es zinu tavus darbus un tavu mīlestību un tavu
kalpošanu un tavu ticību un tavu pacietību un
tavus darbus, un ka to pēdējo darbu ir vairāk nekā
to pirmo. 20 Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tu
tai sievai, tai Jezebelei, kas praviete teicās, vaļu
dod, mācīt un pievilt Manus kalpus, ka mauko
un ēd elku upurus. 21 Un Es viņai laiku esmu
devis, lai viņa atgrieztos no savas maucības, un
tā nav atgriezusies. 22 Redzi, Es viņu metīšu uz
gultu, un tos, kas ar viņu maukojuši, lielās bēdās,
ja tie neatgriezīsies no saviem darbiem. 23 Un
viņas bērnus Es nonāvēdams nonāvēšu, un visām
draudzēm būs atzīt, ka Es tas esmu, kas īkstis un
sirdis pārbauda. Un Es došu ikvienam no jums pēc
viņa darbiem. 24 Bet jums Es saku, tiem citiem,
kas ir Tiatirā, kam šīs mācības nav, un kas (kā tie
saka) sātana dziļumus nav atzinuši: Es nekādu
citu nastu uz jums nemetīšu. 25 Tomēr, kas jums
ir, to turat, kamēr Es nākšu. 26 Un tam, kas uzvar
un Manus darbus tur līdz galam, Es došu varu pār
tiem pagāniem. 27 Un viņš tos ganīs ar dzelzs
rīksti, tā kā māla trauki top sadauzīti, kā arī Es to
esmu dabūjis no Sava Tēva. 28 Un Es viņam došu
to rīta zvaigzni. 29 Kam ir ausis, tas lai dzird, ko
Tas Gars tām draudzēm saka.

3 Un Sardus draudzes eņģelim raksti: tā saka
Tas, kam tie septiņi Dieva gari un tās septiņas
zvaigznes. Es zinu tavus darbus, ka tev tas vārds
ir, ka tu dzīvo, un tu esi miris. 2 Uzmosties un
stiprini to citu, kas grib mirt; jo Es tavus darbus
neesmu atradis pilnīgus Dieva priekšā. 3 Tad nu
piemini, kā tu esi dabūjis un dzirdējis, un turi
to un atgriezies: ja tu nu nebūsi nomodā, tad
Es nākšu pār tevi tā kā zaglis, un tu nezināsi,
kurā stundā Es pār tevi nākšu. 4 Bet tev vēl
ir maz vārdu iekš Sardus, kas savas drēbes nav
apgānījuši, un tie staigās baltās drēbēs ar Mani, jo
tie to ir vērts. 5 Kas uzvar, tas ar baltām drēbēm
taps apģērbts; un Es viņa vārdu neizdeldēšu no
tās dzīvības grāmatas un viņa vārdu apliecināšu
priekš Sava Tēva un Viņa eņģeļiem. 6 Kam ir
ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm
saka. 7 Un Filadelfias draudzes eņģelim raksti:
tā saka Tas Svētais, Tas Patiesīgais, kam ir tā
Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz,
un aizslēdz, un neviens neatver. 8 Es zinu tavus
darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas
durvis, un neviens tās nevar aizslēgt; jo tev ir maz
spēka, un tu Manu mācību esi turējis un neesi
aizliedzis Manu Vārdu. 9 Redzi, Es dodu no sātana
draudzes, kas teicās Jūdi esoši un nav, bet melo, -
redzi, Es darīšu, ka tie nāks un pie tavām kājām
pielūgs un atzīs, ka Es tevi esmu mīlējis. 10 Tāpēc
ka tu Manas paciešanas mācību esi turējis, tad Es
arī tevi pasargāšu no tās kārdināšanas stundas,
kas nāks pār visu pasauli, tos kārdināt, kas dzīvo
virs zemes. 11 Redzi, Es nāku drīz. Turi, kas tev ir,
ka neviens tavu kroni neatņem. 12 Kas uzvar, to
Es darīšu par pīlāru Sava Dieva namā, un tas vairs
neizies ārā; un Es uz viņu rakstīšu Sava Dieva
Vārdu, un Sava Dieva pilsētas vārdu, tās jaunās
Jeruzālemes, kas nonāk no debesīm no Mana
Dieva, un Manu Vārdu, to jauno. 13 Kam ir ausis,
tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka. 14
Un Laodiķeas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas
Āmen, Tas uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Tas
Dieva radījumu iesākums. 15 Es zinu tavus darbus,
ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu
vai auksts, vai karsts! 16 Kad tu nu esi remdens un
ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas
mutes. 17 Jo tu saki: es esmu bagāts un pār pāri
bagāts, un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu
esi nelaimīgs un nožēlojams un nabags un akls un
kails. 18 Es tev dodu padomu, ka tev no Manis būs
pirkt zeltu, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi
bagāts, - un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts,
un tavas kailības kauns nenāk redzams; un svaidi
savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt. 19 Ko
Es mīlēju, tos Es pārmācu un pamācu: tad nu
iekarsies un atgriezies. 20 Redzi, Es stāvu priekš
durvīm un klaudzināju: ja kas Manu balsi klausīs
un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu
turēšu ar viņu un viņš ar Mani. 21 Kas uzvar, tam
Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā
Es esmu uzvarējis un sēdies ar Savu Tēvu uz Viņa
goda krēsla. 22 Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas
Gars tām draudzēm saka.

4 Pēc tam es redzēju, un raugi, durvis bija
atvērtas debesīs, un tā pirmā balss, ko es
dzirdēju tā kā bazūni ar mani runājam, sacīja:
uzkāp šurp, Es tev rādīšu, kam pēc būs notikt. 2
Un tūdaļ es biju garā, un redzi, tur goda krēsls bija
celts debesīs, un tur Viens sēdēja uz tā goda krēsla.
3 Un ģīmis Tam, kas tur sēdēja, bija līdzīgs jaspis un
sardis akmenim; un visapkārt tam goda krēslam
bija varavīksne, kas izskatījās tā kā smaragds. 4 Un

visapkārt ap to goda krēslu bija divdesmit četri
krēsli, un uz tiem krēsliem es redzēju divdesmit
četrus vecajus sēžam, apģērbtus baltām drēbēm,
un tiem bija zelta kroņi uz galvām. 5 Un no tā
goda krēsla iziet zibeņi, pērkoni un balsis; un tur
bija septiņi degoši eļļas lukturi, kas tā goda krēsla
priekšā deg; tie ir tie septiņi Dieva gari. 6 Un tā
goda krēsla priekšā bija tā kā glāzes jūra, kristālam
līdzīga, un tā goda krēsla vidū un visapkārt ap
to goda krēslu četri dzīvi radījumi, pilni ar acīm
priekšā un aizmugurē. 7 Un tas pirmais no tiem
dzīviem bija lauvam līdzīgs, un tas otrais vērsim
līdzīgs, un tam trešam bija tā kā cilvēka vaigs, un
tas ceturtais bija skrejošam ērglim līdzīgs. 8 Un
tiem četriem dzīviem bija ikvienam seši spārni,
un tie bija visapkārt un iekšpusē pilni ar acīm,
un tie bez atpūšanās dienām naktīm sauc: svēts,
svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs, Tas Visuvaldītājs,
kas bijis un kas ir un kas nāk. 9 Un kad tie dzīvie
godu un slavu un pateikšanu dod Tam, kas sēž uz
tā goda krēsla, kas dzīvo mūžīgi mūžam, (aiōn g165)
10 Tad tie divdesmit četri vecaji nometās zemē
priekš Tā, kas sēž uz tā goda krēsla, un pielūdz To,
kas dzīvo mūžīgi mūžam, un met savus kroņus tā
goda krēsla priekšā sacīdami: (aiōn g165) 11 Kungs,
Tu esi cienīgs ņemt godu un slavu un spēku, jo Tu
visas lietas esi radījis un caur Tavu prātu tās ir un
ir radītas.

5 Un es redzēju labā rokā Tam, kas sēdēja uz
tā goda krēsla, grāmatu no iekšas un ārpuses
aprakstītu un ar septiņiem zieģeļiem aizzieģelētu.
2 Un es redzēju spēcīgu eņģeli saucam ar stipru
balsi: kas ir cienīgs to grāmatu attaisīt un viņas
zieģeļus atdarīt? 3 Un neviens nedz debesīs, nedz
virs zemes, nedz apakš zemes to grāmatu nevarēja
atdarīt, nedz tur ieskatīties iekšā. 4 Un es gauži
raudāju, ka neviens netapa atrasts cienīgs, atdarīt
un lasīt to grāmatu, nedz tur ieskatīties iekšā. 5
Un viens no tiem vecajiem uz mani saka: neraudi!
Redzi, tas lauva no Jūda cilts, tā Dāvida sakne,
ir uzvarējis, attaisīt to grāmatu un atdarīt viņas
septiņus zieģeļus. 6 Un es redzēju, un raugi, tā
goda krēsla un to četru dzīvo vidū un to vecaju
vidū stāvēja Jērs kā nokauts, tam bija septiņi
ragi un septiņas acis, tie ir tie septiņi Dieva gari,
izsūtīti pa visu pasauli. 7 Un Tas nāca un ņēma to
grāmatu no labās rokas Tam, kas sēdēja uz tā goda
krēsla. 8 Un kad Tas to grāmatu bija ņēmis, tad
tie četri dzīvie un tie divdesmit četri vecaji metās
zemē priekš Tā Jēra, turēdami ikviens kokles un
zelta kausus, pilnus ar kvēpināmām zālēm; tās
ir to svēto lūgšanas. 9 Un tie dziedāja jaunu
dziesmu sacīdami: Tu esi cienīgs, ņemt to grāmatu
un atdarīt viņas zieģeļus; jo Tu biji nokauts un
Dievam Tu mūs esi atpircis ar Savām asinīm no
visām ciltīm un valodām un ļaudīm un tautām, 10
Un mūs esi darījis par ķēniņiem un priesteriem
mūsu Dievam, un mēs valdīsim virs zemes. 11
Un es redzēju un dzirdēju daudz eņģeļu balsis
visapkārt ap to goda krēslu un ap tiem dzīviem un
vecajiem; un viņu pulks bija desmit tūkstoš reiz
desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši. 12 Tie
sacīja ar stipru balsi: Tas Jērs, kas tapa nokauts,
ir cienīgs, ņemt spēku un bagātību un gudrību
un stiprumu un slavu un godu un pateicību. 13
Un visus radījumus, kas ir debesīs un virs zemes
un zemes apakšā, un kas ir jūrā, un visus, kas
tur ir iekšā, es dzirdēju sakām: Tam, kas sēž uz
tā goda krēsla, un Tam Jēram lai ir pateicība un
slava un gods un vara mūžīgi mūžam! (aiōn g165) 14
Un tie četri dzīvie sacīja: Āmen! Un tie divdesmit
četri vecaji metās zemē un pielūdza To, kas dzīvo
mūžīgi mūžam.

6 Un es redzēju, ka Tas Jērs vienu no tiem
zieģeļiem atdarīja, un dzirdēju vienu no tiem
četriem dzīviem sakām kā ar pērkona balsi: nāc
un lūko! 2 Un es redzēju, un raugi, tur bija balts
zirgs, un kas uz tā sēdēja, tam bija stops; un tam
kronis tapa dots, un viņš izgāja uzvarēdams, un lai
uzvarētu. 3 Un kad Viņš to otru zieģeli atdarīja,
tad es dzirdēju to otru dzīvo sakām: nāc un lūko!
4 Un tur izgāja otrs, sarkans zirgs, un tam, kas uz
tā sēdēja, tapa dots, mieru atņemt no zemes, un
ka tie cits citu nokautu savā starpā, un tam tapa
dots liels zobens. 5 Un kad Viņš to trešo zieģeli
atdarīja, tad es dzirdēju to trešo dzīvo sakām: nāc
un lūko! Un es redzēju, un raugi, melns zirgs, un
tam, kas uz tā sēdēja, bija svari rokā. 6 Un es
dzirdēju balsi to četru dzīvo vidū sakām: viens
mērs kviešu par sudraba gabalu un trīs mēri miežu
par sudraba gabalu un eļļu un vīnu nesamaitā.
7 Un kad Viņš to ceturto zieģeli atdarīja, tad es
dzirdēju tā ceturtā dzīvā balsi sakām: nāc un lūko!
8 Un es redzēju un raugi, pelēks zirgs, un kas uz tā
sēdēja, tam bija vārds: nāve; un elle tai gāja pakaļ;
un tiem vara tapa dota, ceturto pasaules tiesu
nokaut ar zobenu un ar badu un ar mēri un caur
zemes zvēriem. (Hadēs g86) 9 Un kad Tas to piekto
zieģeli atdarīja, tad es redzēju apakš tā kvēpināmā
altāra to dvēseles, kas bija nokauti Dieva vārda
dēļ un tās liecības dēļ, kas tiem bija. 10 Un tie
sauca ar stipru balsi sacīdami: cik ilgi, ak svētais
un patiesīgais Valdītājs, Tu nesodi un neatriebi
mūsu asinis pie tiem, kas virs zemes dzīvo? 11 Un
garas baltas drēbes ikvienam tapa dotas, un tiem
tapa sacīts, lai tie vēl mazu laiku dus, tiekams

viņu darba biedru un viņu brāļu skaits būs pilns,
kas taps nokauti, tā kā viņi. 12 Un es redzēju, kad
Viņš to sesto zieģeli atdarīja, tad cēlās liela zemes
trīcēšana, un saule tapa tumša kā rupjš maiss, un
mēnesis tapa kā asinis. 13 Un debess zvaigznes
krita uz zemi, kā vīģes koks savas neienākušās
vīģes nomet, kratīts no liela vēja. 14 Un debess
aizgāja kā satīta grāmata, un visi kalni un salas
tapa kustinātas no savām vietām, 15 Un tie ķēniņi
virs zemes un tie lielie kungi un tie bagātie un
tie virsnieki un tie varenie un visi kalpi un visi
svabadie paslēpās alās un kalnu dobumos, 16 Un
sacīja uz tiem kalniem un tām klintīm: krītiet
pār mums un apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēž
uz tā goda krēsla, un no Tā Jēra dusmibas. 17 Jo
Viņa dusmības lielā diena ir atnākusi, - un kas var
pastāvēt?

7 Un pēc tam es redzēju četrus eņģeļus stāvam
uz tiem četriem zemes stūriem, kas tos četrus
zemes vējus turēja, lai vējš nepūstu ne pa zemi,
ne pa jūru, ne pa kādu koku. 2 Un es redzēju citu
eņģeli uzkāpjam no rīta puses, tam bija tā dzīvā
Dieva zieģelis, un tas sauca ar stipru balsi uz tiem
četriem eņģeļiem, kam vara bija dota, samaitāt
zemi un jūru, 3 Sacīdams: nesamaitājiet ne zemi,
ne jūru, ne kokus, tiekams mēs apzieģelēsim sava
Dieva kalpus pie viņu pierēm. 4 Un es dzirdēju, cik
to apzieģelēto: simts četrdesmit un četri tūkstoši
bija apzieģelēti no visām Israēla bērnu ciltīm. 5
No Jūda cilts: divpadsmit tūkstoši apzieģelēti. No
Rūbena cilts: divpadsmit tūkstoši. No Gada cilts:
divpadsmit tūkstoši. 6 No Ašera cilts: divpadsmit
tūkstoši. No Naftalus cilts: divpadsmit tūkstoši.
No Manasus cilts: divpadsmit tūkstoši. 7 No
Sīmeana cilts: divpadsmit tūkstoši. No Levja cilts:
divpadsmit tūkstoši. No Īsašara cilts: divpadsmit
tūkstoši. 8 No Zebulona cilts: divpadsmit tūkstoši.
No Jāzepa cilts: divpadsmit tūkstoši. No Benjamina
cilts: divpadsmit tūkstoši apzieģelēti. 9 Pēc tam es
redzēju, un raugi, liels pulks, ko neviens nevarēja
izskaitīt, no visādām tautām un ciltīm un ļaudīm
un valodām stāvēja priekš tā goda krēsla un priekš
Tā Jēra, apģērbti baltām garām drēbēm un palmu
zari viņu rokās, 10 Un sauca ar stipru balsi un
sacīja: pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēž uz
tā goda krēsla, un Tam Jēram. 11 Un visi eņģeļi
stāvēja visapkārt ap to goda krēslu un ap tiem
vecajiem un tiem četriem dzīviem un metās priekš
tā goda krēsla zemē uz savu vaigu un pielūdza
Dievu, 12 Sacīdami: Āmen! Teikšana un gods un
gudrība un pateicība un slava un vara un spēks
pieder mūsu Dievam mūžīgi mūžam! Āmen. (aiōn
g165) 13 Un viens no tiem vecajiem atbildēja, uz
mani sacīdams: šie, kas apģērbti baltām garām
drēbēm, kas tie tādi, un no kurienes tie nākuši?
14 Un es uz viņu sacīju: Kungs, tu to zini! Un viņš
uz mani sacīja: šie ir tie, kas ir nākuši no tām
lielām bēdām un ir mazgājuši savas drēbes un tās
balinājuši iekš Tā Jēra asinīm; 15 Tādēļ tie ir Dieva
goda krēsla priekšā un Viņam kalpo dienām un
naktīm Viņa namā, un kas sēž uz tā goda krēsla,
Tas tos apēnos. 16 Ne tie vairs izsalks, ne tiem
vairs slāps; nedz saule, nedz kāds karstums tos
vairs nespiedīs; 17 Jo Tas Jērs, kas ir vidū priekš tā
goda krēsla, tos ganīs un tos vadīs pie dzīviem
ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no
viņu acīm.

8 Un kad Viņš to septīto zieģeli atdarīja, palika
kluss debesīs kādu pusstundu. 2 Un es redzēju
tos septiņus eņģeļus, kas stāvēja Dieva priekšā,
un tiem tapa dotas septiņas bazūnes. 3 Un cits
eņģelis nāca un stāvēja pie tā altāra, turēdams
zelta kvēpināmu trauku; un tam tapa dotas
daudz kvēpināmas zāles, ka viņš tās ar visu svēto
lūgšanām liktu uz to zelta altāri, kas ir tā goda
krēsla priekšā. 4 Un šo kvēpināmo zāļu dūmi
uzkāpa ar svēto lūgšanām no tā eņģeļa rokas Dieva
priekšā. 5 Un tas eņģelis ņēma to kvēpināmo
trauku un to pildīja ar uguni no tā altāra un
to meta uz zemi. Tad notika balsis un pērkoni
un zibeņi un zemes trīcēšana. 6 Un tie septiņi
eņģeļi, kam tās septiņas bazūnes bija, taisījās
bazūnēt. 7 Un tas pirmais bazūnēja. Un krusa
cēlās un uguns ar asinīm sajaukts un krita uz
zemi, un koku trešā tiesa izdega un visa zaļā zāle
izdega. 8 Un tas otrais eņģelis bazūnēja. Un tā
kā liels kalns, ugunī degošs, tapa mests jūrā, un
jūras trešā tiesa tapa par asinīm. 9 Un radījumu
trešā tiesa, kas jūrā, kam ir dzīvība, nomira, un
laivu trešā tiesa tapa sadragāta. 10 Un tas trešais
eņģelis bazūnēja. Un liela zvaigzne tā kā degoša
lāpa nokrita no debesīm un krita uz upju trešo
tiesu un uz ūdeņu avotiem. 11 Un tās zvaigznes
vārds top saukts: Vērmeles, un ūdeņu trešā tiesa
tapa par vērmelēm, un daudz ļaužu nomira no
tiem ūdeņiem, jo tie bija rūgti palikuši. 12 Un tas
ceturtais eņģelis bazūnēja. Un saules trešā tiesa
tapa samaitāta un mēneša trešā tiesa un zvaigžņu
trešā tiesa, ka viņu trešā tiesa taptu aptumšota un
dienas trešā tiesa nespīdētu, un nakts tāpat. 13
Un es redzēju un dzirdēju ērgli pa debess vidu
skrejam un ar stipru balsi sakām: vai, vai, Ak vai,
tiem, kas virs zemes dzīvo, to citu bazūņu balsu
dēļ no tiem trim eņģeļiem, kas vēl bazūnēs.

9 Un tas piektais eņģelis bazūnēja. Un es redzēju
zvaigzni, kritušu no debess uz zemi, un tam
tapa dota bezdibeņa akas atslēga. **(Abyssos g12)** **2**
Un tas atvēra bezdibeņa aku. Un dūmi uzkāpa
no tās akas, kā liela cepļa dūmi. Un saule tapa
aptumšota un gaiss no tās akas dūmiem. **(Abyssos**
g12) **3** Un no tiem dūmiem siseņi nāca uz zemi, un
tiem vara tapa dota, tā kā skorpioniem vara ir virs
zemes. **4** Un tiem tapa sacīts, lai tie nemaitātu
zemes zāli nedz zaļumu, nedz kādu koku, bet
vien tos cilvēkus, kam tas Dieva zieģelis nav pie
viņu pierēm. **5** Un viņiem tapa dots, ka tie tos
nenokautu, bet mocītu piecus mēnešus; un viņu
mocīšana bija tā kā skarpija mocīšana, kad tas
cilvēkam ir iedzēlis. **6** Un tanīs dienās cilvēki
nāvi meklēs un to neatradīs, un tie kāros mirt,
bet nāve no viņiem bēgs. **7** Un tie siseņi bija
līdzīgi zirgiem, kas ir sataisīti uz karu, un uz viņu
galvām bija kā kroņi, zeltam līdzīgi, un viņu vaigi
kā cilvēku vaigi. **8** Un tiem bija mati kā sievu mati,
un viņu zobi bija kā lauvu zobi. **9** Un tiem bija
bruņas kā dzelzs bruņas, un viņu spārnu troksnis
tā kā ratu troksnis, kad daudz zirgi skrien karā. **10**
Un tiem bija astes skorpioniem līdzīgas, un viņu
astēs bija dzeloņi, un viņiem bija vara, cilvēkus
maitāt piecus mēnešus. **11** Un pār tiem bija ķēniņš,
tas bezdibeņa eņģelis, viņa vārds bija ebrejiski:
Abadon, un Grieķu valodā: Apolion. **(Abyssos g12)** **12**
Tas viens "vai" ir pagājis; redzi, vēl nāk divi "vai"
pēc tam. **13** Un tas sestais eņģelis bazūnēja, un
es dzirdēju vienu balsi no tā zelta altāra četriem
stūriem, kas bija Dieva priekšā, **14** Sakām uz to
sesto eņģeli, kam tā bazūne bija: atraisi tos četrus
eņģeļus, kas ir saistīti pie tās lielās Eifrates upes.
15 Un tie četri eņģeļi tapa atraisīti, kas bija gatavi
uz to stundu un dienu un mēnesi un gadu, ka
tie cilvēku trešo tiesu nokautu. **16** Un tas kara
jātnieku skaits bija divdesmit tūkstoši reiz desmit
tūkstoši. Un es dzirdēju viņu skaitu. **17** Un tā es
redzēju tos zirgus tanī parādīšanā un tos, kas uz
tiem sēdēja: tiem bija ugunīgas un tumši zilas un
sēram līdzīgas bruņas; un to zirgu galvas bija kā
lauvu galvas, un no viņu mutēm izgāja uguns un
dūmi un sērs. **18** Caur šiem trim cilvēku trešā
tiesa tapa nokauta, caur to uguni un caur tiem
dūmiem un caur to sēru, kas no viņu mutēm
izgāja. **19** Jo viņu vara stāvēja viņu mutē un viņu
astēs; jo viņu astes bija čūskām līdzīgas; tām bija
galvas, un ar tām tie maitāja. **20** Un tie atlikušie
cilvēki, kas nav nokauti caur šīm mocībām, tomēr
nav atgriezušies no savu roku darbiem, ka tie
nebūtu (vairs) pielūguši tos velnus un tos zelta un
sudraba un vara un akmens un koka elkus, kas
nevar redzēt, nedz dzirdēt, nedz staigāt; **21** Un
tie nav atgriezušies no savām slepkavībām, nedz
no savām burvestībām, nedz no savas maucības,
nedz no savām zādzībām.

10 Un es redzēju citu spēcīgu eņģeli no debesīm
nokāpjam, tas bija apģērbts ar mākoni, un
varavīksne bija uz viņa galvas, un viņa vaigs bija
tā kā saule un viņa kājas tā kā uguns stabi. **2** Un
tam atvērta grāmatiņa bija rokā, un tas lika savu
labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi. **3** Un tas
sauca ar stipru balsi, kā lauva rūc; un kad tas bija
saucis, tad tie septiņi pērkoni runāja savās balsīs.
4 Un kad tie septiņi pērkoni savās balsīs bija
runājuši, tad es tās gribēju rakstīt, un es dzirdēju
balsi no debesīm uz mani sakām: apzieģelē, ko
tie septiņi pērkoni ir runājuši, un neraksti to.
5 Un tas eņģelis, ko es redzēju stāvām uz jūras
un uz zemes, pacēla savu roku uz debesīm **6** Un
zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas ir
radījis debesis un, kas tur iekšā, un zemi un, kas
tur iekšā, un jūru un, kas tur iekšā, ka laiks vairs
nebūs. **(aiōn g165)** **7** Bet iekš tā septītā eņģeļa balss
dienām, kad tas bazūnēs, tad Dieva noslēpums
taps piepildīts, kā Viņš Saviem kalpiem, tiem
praviešiem, ir pasludinājis. **8** Un tā balss, ko es
biju dzirdējis no debesīm, atkal ar mani runāja
un sacīja: ej, ņem to grāmatiņu, kas ir atvērta tā
eņģeļa rokā, kas uz jūras un uz zemes stāv. **9** Un
es nogāju pie tā eņģeļa un uz to sacīju: dod man
to grāmatiņu; un tas uz mani sacīja: ņem un apēd
to, un tā būs rūgta tavā vēderā, bet tavā mutē tā
būs salda kā medus. **10** Un es to grāmatiņu ņēmu
no tā eņģeļa rokas un to apēdu, un tā bija manā
mutē salda kā medus, un kad es to biju apēdis, tā
bija rūgta manā vēderā. **11** Un viņš uz mani sacīja:
tev būs atkal pasludināt nākošas lietas par daudz
ļaudīm un tautām un valodām un ķēniņiem.

11 Un niedre man tapa dota mēra kokam līdzīga,
un tas eņģelis stāvēja sacīdams: celies un
mēro to Dieva namu un to altāri un tos, kas tur
iekšā pielūdz. **2** Bet to pagalmu, kas ir Dieva
nama ārpusē, pamet ārā, un nemēro to, jo tas
ir dots pagāniem; un tie to svēto pilsētu samīs
četrdesmit divus mēnešus. **3** Un Es vaļu došu
Saviem diviem lieciniekiem, un tie kā pravieši
mācīs tūkstoš divsimt un sešdesmit dienas, ar
maisiem apģērbti. **4** Šie ir tie divi eļļas koki un tie
divi lukturi, kas pasaules valdītāja priekšā stāv. **5**
Un ja kas tiem grib vainu darīt, tad uguns iziet no
viņu mutes un aprij viņu ienaidniekus; un ja kas
tos grib apvainot, tam tāpat būs nokautam tapt.
6 Šiem ir vara, debesi aizslēgt, ka lietus nelīst

viņu sludināšanas dienās, un tiem ir vara pār
tiem ūdeņiem, tos pārvērst par asinīm un zemi
sist ar visādām mokām, cikkārt viņiem gribās.
7 Un kad tie savu liecību būs pabeiguši, tad tas
zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, ar tiem karos
un tos uzvarēs un tos nokaus. (Abyssos g12) 8
Un viņu miesas gulēs uz tās lielās pilsētas ielas,
kas garīgi top saukta Sodoma un Ēģipte, kur arī
mūsu Kungs ir krustā sists. 9 Un no tiem ļaudīm
un tām ciltīm un valodām un tautām būs, kas
redzēs viņu miesas pusceturtas dienas un neļaus
viņu miesas ielikt kapos. 10 Un tie, kas dzīvo
virs zemes, priecāsies par tiem un būs līksmi,
un cits citam dāvanas sūtīs, jo šie divi pravieši
bija mocījuši tos, kas virs zemes dzīvo. 11 Un
pēc pusceturtas dienas iegāja iekš tiem dzīvības
gars no Dieva, un tie stājās uz savām kājām, un
lielas izbailes uzkrita tiem, kas tos ieraudzīja. 12
Un tie dzirdēja stipru balsi no debess uz tiem
sakām: nāciet šurp augšām. Un tie uzkāpa iekš
mākoņa uz debesīm, un viņu ienaidnieki uz tiem
skatījās. 13 Un tanī stundā liela zemes trīcēšana
notika, un tās pilsētas desmitā tiesa sagruva, un
tai zemes trīcēšanā septiņtūkstoš cilvēku vārdi
tika nokauti, un tie atlikušie pārbijās un deva
godu Tam Dievam debesīs. 14 Tas otrais "vai"
ir pagājis, un redzi, tas trešais "vai" nāk drīz.
15 Un tas septītais eņģelis bazūnēja, un stipras
balsis cēlās debesīs sacīdamas: pasaules valstis
ir kļuvušas mūsu Kungam un Viņa Kristum, un
Tas valdīs mūžīgi mūžam. (aiōn g165) 16 Un tie
divdesmit četri vecaji, kas sēž Dieva priekšā uz
saviem goda krēsliem, krita uz savu vaigu un
pielūdza Dievu, 17 Sacīdami: mēs Tev pateicamies,
Kungs Dievs, Visuvaldītājs, kas ir un kas bijis un
kas nāk, ka Tu Savu lielo spēku esi ņēmis un Savu
valdību uzcēlis. 18 Un tās tautas ir iedusmojušās,
un Tava dusmība ir nākusi un tas mirušo laiks,
ka tie top sodīti, un ka tā alga top dota Taviem
kalpiem, tiem praviešiem, un tiem svētiem un
tiem, kas Tavu Vārdu bīstas, tiem maziem un
lieliem; un ka tie top samaitāti, kas zemi maitāja.
19 Un tas Dieva nams debesīs tapa atvērts, un
Viņa derības šķirsts tapa redzams Viņa namā,
un zibeņi notika un balsis un pērkoni un zemes
trīcēšana un liela krusa.

12 Un liela zīme parādījās debesīs: sieva ar sauli
apģērbta, un mēnesis apakš viņas kājām,
un viņas galvā kronis no divpadsmit zvaigznēm,
2 Un grūta būdama tā brēca bērnu sāpēs un
dzemdēšanas mokās. 3 Un cita zīme parādījās
debesīs, un redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns,
ar septiņām galvām un desmit ragiem, un uz
viņa galvām septiņi ķēniņa kroņi. 4 Un viņa aste
vilka debess zvaigžņu trešo tiesu un tās nometa
uz zemi. Un tas pūķis stājās tās sievas priekšā,
kurai bija jādzemdē, ka viņš, kad tā dzemdētu,
viņas bērnu aprītu. 5 Un viņa dzemdēja bērnu,
dēlu, kam visus pagānus būs ganīt ar dzelzs rīksti,
un viņas bērns tapa aizrauts pie Dieva un pie
Viņa goda krēsla. 6 Un tā sieva bēga uz tuksnesi,
kur viņai bija no Dieva sataisīta vieta, lai viņa
tur taptu uzturēta tūkstoš divsimt un sešdesmit
dienas. 7 Un karš cēlās debesīs. Miķelis un viņa
eņģeļi karoja pret to pūķi; un tas pūķis karoja
un viņa eņģeļi, 8 Un nespēja nenieka, un viņu
vieta vairs netika atrasta debesīs. 9 Un tas lielais
pūķis tika izmests, tā vecā čūska, ko dēvē par
velnu un sātanu, kas visu pasauli pieviļ; tas tika
nomests uz zemi, un viņa eņģeļi līdz ar viņu tur
tika nomesti. 10 Un es dzirdēju stipru balsi debesīs
sakām: tagad pestīšana un spēks un valstība mūsu
Dievam, un vara Viņa Kristum ir kļuvusi; jo mūsu
brāļu apsūdzētājs ir nomests, kas tos apsūdzēja
priekš mūsu Dieva dienām naktīm. 11 Un tie viņu
ir uzvarējuši caur Tā Jēra asinīm un caur savas
liecības vārdu, un tie savu dzīvību nav mīlējuši
līdz nāvei. 12 Tāpēc priecājaties, jūs debesis, un
kas tur dzīvo! Ak vai, tiem, kas zemes un jūras
virsū dzīvo; jo velns pie jums ir nonācis ar lielām
dusmām, zinādams, ka tam ir maz laika. 13 Un
kad tas pūķis redzēja, ka viņš bija nomests uz
zemi, tad viņš vajāja to sievu, kas to dēlu bija
dzemdējusi. 14 Un tai sievai divi liela ērgļa spārni
tapa doti, ka tā uz tuksnesi skrietu savā vietā, kur
viņa top uzturēta laiku un laikus un puslaiku, nost
no tās čūskas vaiga. 15 Un tā čūska no savas mutes
izlaida ūdeni tā kā upi tai sievai pakaļ, lai viņu
caur to upi aizrautu. 16 Un zeme nāca tai sievai
palīgā, un zeme atvēra savu muti un aprija to upi,
ko tas pūķis no savas mutes izlaida. 17 Un tas
pūķis iedusmojās pret to sievu un nogāja karot ar
tiem, kas atlikušies no viņas dzimuma, kas Dieva
baušļus tur, un kam ir Jēzus Kristus liecība.

13 Un es stāvēju uz jūras smiltīm. Un es redzēju
zvēru izkāpjam no jūras, tam bija septiņas
galvas un desmit ragi, un uz viņa ragiem desmit
ķēniņa kroņi, un uz viņa galvām bija zaimošanas
vārdi. 2 Un tas zvērs, ko es redzēju, bija pardelim
līdzīgs, un viņa kājas kā lāča kājas, un viņa mute
kā lauvas mute; un tas pūķis tam deva savu spēku
un savu goda krēslu un lielu varu. 3 Un es redzēju
vienu no viņa galvām kā līdz nāvei ievainotu, un
viņa nāves vaina tapa dziedināta, un visa zeme
tam zvēram pakaļ brīnījās. 4 Un viņi pielūdza to

pūķi, kas tam zvēram varu bija devis, un pielūdza
to zvēru sacīdami: kas ir tam zvēram līdzīgs? Kas
var ar to karot? 5 Un tam tapa dota mute, runāt
lielas lietas un Dieva zaimošanas, un vara tam
tapa dota, karot četrdesmit divus mēnešus. 6 Un
tas atdarīja savu muti un runāja zaimošanu pret
Dievu, zaimodams Viņa vārdu un Viņa dzīvokli
un tos, kas dzīvo debesīs. 7 Un tam tapa dots,
karot ar tiem svētiem un tos uzvarēt, un tam
vara tapa dota pār visām ciltīm un valodām un
tautām. 8 Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes,
kam vārdi nav rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā,
kas ir nokauts no pasaules radīšanas. 9 Ja kam ir
ausis, tas lai dzird. 10 Ja kas ved cietumā, tas ies
cietumā; ja kas ar zobenu nokauj, tam ar zobenu
būs tapt nokautam. Še to svēto pacietība un ticība!
11 Un es redzēju citu zvēru izkāpjam no zemes,
un tam bija divi ragi, jēra ragiem līdzīgi, un tas
runāja kā pūķis. 12 Un visu tā pirmā zvēra varu
tas dara viņa priekšā, un dara, ka zeme un tie,
kas uz tās dzīvo, pielūdz to pirmo zvēru, kam tā
nāves vaina bija dziedināta. 13 Un tas dara lielas
zīmes, ka tas arī ugunij liek nokrist no debess
uz zemi cilvēku priekšā. 14 Un tas pieviļ tos, kas
dzīvo virs zemes caur tām zīmēm, ko darīt tā
zvēra priekšā viņam ir dots, un saka uz tiem, kas
virs zemes dzīvo, lai tie bildi taisa tam zvēram,
kam tā vaina no zobena bija, un kas bija palicis
dzīvs. 15 Un tam tapa dots, tai zvēra bildei garu
dot, ka tā zvēra bilde ir runātu, ir darītu, ka tie
taptu nokauti, kas tā zvēra bildi nepielūgtu. 16 Un
tas dara, ka visiem, maziem un lieliem, bagātiem
un nabagiem, svabadiem un kalpiem, zīme top
dota pie viņu labās rokas vai pie viņu pieres; 17
Un ka neviens nevar ne pirkt, ne pārdot, kā vien
tas, kam tā zīme ir, tas zvēra vārds jeb viņa vārda
skaitlis. 18 Še tā gudrība! Kam ir saprašana, tas lai
pārskaita tā zvēra skaitli; jo tas ir cilvēka skaitlis,
un viņa skaitlis ir sešsimt sešdesmit un seši.

14 Un es redzēju, un raugi, Tas Jērs stāvēja uz
Ciānas kalna un līdz ar Viņu simt četrdesmit
četri tūkstoši, kam Viņa Tēva vārds bija rakstīts
pie viņu pierēm. 2 Un es dzirdēju balsi no debesīm
kā daudz ūdeņu balsi un kā liela pērkona balsi,
un tā balss, ko es dzirdēju, bija tā kā koklētāji
koklē uz savām koklēm. 3 Un tie dziedāja kā
jaunu dziesmu tā goda krēsla priekšā un to četru
dzīvo un to vecaju priekšā, un neviens nevarēja to
dziesmu mācīties, kā vien tie simt četrdesmit četri
tūkstoši, kas bija atpirkti no pasaules. 4 Šie ir, kas
ar sievām nav apgānījušies; jo tie ir šķīsti; šie ir,
kas Tam Jēram staigā pakaļ, uz kurieni Tas iet. Šie
ir atpirkti no cilvēkiem par pirmajiem Dievam un
Tam Jēram. 5 Un viņu mutē viltība nav atrasta, jo
tie ir bezvainīgi Dieva goda krēsla priekšā. 6 Un es
redzēju citu eņģeli debes' vidū skrienam; tam bija
mūžīgs evaņģēlijs, tiem sludināt, kas virs zemes
dzīvo, un visām tautām un ciltīm un valodām un
ļaudīm. (aiōnios g166) 7 Šis ar stipru balsi sacīja:
bīstaties Dievu un dodiet Viņam godu, jo Viņa
sodības stunda ir nākusi, un pielūdziet To, kas ir
radījis debesi un zemi un jūru un ūdeņu avotus. 8
Un cits eņģelis, otrs, nāca pakaļ sacīdams: kritusi,
kritusi Bābele, tā lielā pilsēta, tāpēc ka tā visas
tautas dzirdinājusi ar savas maucības dusmu vīnu.
9 Un cits eņģelis, tas trešais, tiem nāca pakaļ
sacīdams ar stipru balsi: ja kas to zvēru pielūdz
un viņa bildi un pieņem to zīmi pie savas pieres
un pie savas rokas, 10 Tas arīdzan dzers no Dieva
dusmības vīna, kas stiprs Viņa bardzības biķerī
ir ieliets, un tas taps mocīts ar uguni un sēru to
svēto eņģeļu un Tā Jēra priekšā. 11 Un tie dūmi no
viņu mocības uzkāpj mūžīgi mūžam, un dusēšanas
nav nedz dienu nedz nakti tiem, kas to zvēru
un viņa bildi pielūdz, un ja kas viņa vārda zīmi
pieņem. (aiōn g165) 12 Še ir to svēto pacietība. Še ir
tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību. 13 Un es
dzirdēju balsi no debesīm uz mani sakām: raksti!
Svētīgi ir tie mirušie, kas iekš Tā Kunga mirst
no šī brīža. Tiešām, Tas Gars saka, ka tie dus no
savām darbošanām un viņu darbi tos pavada. 14
Un es redzēju un raugi, spožs padebesis un uz tā
padebeša viens sēdēja, kas Cilvēka Dēlam līdzīgs,
ar zelta kroni galvā un ar asu cirpi rokā. 15 Un
cits eņģelis nāca no Dieva nama, saukdams ar
stipru balsi uz To, kas uz tā padebeša sēdēja: cērt
ar Savu cirpi un pļauj; jo tā pļaušanas stunda Tev
ir nākusi, tāpēc ka tas pļaujamais virs zemes ir
ienācies. 16 Un Tas, kas uz tā padebeša sēdēja,
ar Savu cirpi cirta uz zemi, un zeme tapa pļauta.
17 Un cits eņģelis nāca no Tā Dieva nama, kas
ir debesīs, un tam bija arīdzan asa cirpe. 18 Un
cits eņģelis nāca no tā altāra, tam bija vara pār
uguni, un tas sauca ar lielu saukšanu uz to, kam
tā asā cirpe bija, sacīdams: cērt ar savu aso cirpi
un nogriez vīna ķekarus no zemes vīna koka, jo
viņa ogas ir ienākušās. 19 Un tas eņģelis cirta ar
savu cirpi uz zemi un nogrieza ogas no zemes
vīna koka un meta tās tai lielā Dieva dusmības
vīna spaidā. 20 Un tas vīna spaids tapa mīts ārpus
pilsētas, un no tā vīna spaida nāca asinis līdz zirgu
iemauktiem pie tūkstoš un sešsimt birzumiem.

15 Un es redzēju citu lielu un brīnišķu zīmi
debesīs: septiņus eņģeļus, kas turēja tās
septiņas pēdīgās mocības, jo iekš tām Dieva
dusmība piepildījās. 2 Un es redzēju kā glāzes

jūru ar uguni jauktu; un tos, kas uzvarēja to zvēru
un viņa bildi un viņa zīmi un viņa vārda skaitli,
ka tie stāvēja pie tās glāzes jūras, turēdami Dieva
kokles. 3 Un tie dziedāja Mozus, Tā Dieva kalpa,
dziesmu un Tā Jēra dziesmu sacīdami: lieli un
brīnišķi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, visu Valdītājs;
taisni un patiesīgi ir Tavi ceļi, Tu Ķēniņ pār tām
tautām! 4 Kas Tevi nebītos, Kungs, un nedotu
Tavam vārdam godu? Jo Tu vien esi svēts; jo visas
tautas nāks un pielūgs Tavā priekšā, jo Tavas
tiesas ir atspīdējušas. 5 Un pēc tam es redzēju,
un raugi, Dieva nams, tas liecības dzīvoklis, tapa
atvērts debesīs. 6 Un tie septiņi eņģeļi, kam tās
septiņas mocības bija, nāca ārā no Dieva nama,
apģērbti ar šķīstu un spožu audekli un apjozti ap
krūtīm ar zelta jostām. 7 Un viens no tiem četriem
dzīviem deva tiem septiņiem eņģeļiem septiņus
zelta kausus, pildītus ar Tā Dieva dusmību, kas
mūžīgi mūžam dzīvo. (aiōn g165) 8 Un Dieva nams
tapa pilns dūmu no Dieva godības un no Viņa
spēka, un neviens nevarēja Dieva namā ieiet,
kamēr to septiņu eņģeļu septiņas mocības nebija
pabeigtas.

16 Un es dzirdēju stipru balsi no Dieva nama
sakām uz tiem septiņiem eņģeļiem: ejat un
izlejat Dieva dusmības kausus uz zemi. 2 Un tas
pirmais nogāja un izlēja savu kausu uz zemi,
un tur ļauns un nikns augonis piemetās tiem
cilvēkiem, kam tā zvēra zīme bija, un kas viņa
bildi pielūdza. 3 Un tas otrais eņģelis savu kausu
izlēja jūrā, un tā palika par asinīm, kā no miruša,
un ikviena dzīva dvaša jūrā nomira. 4 Un tas
trešais eņģelis izlēja savu kausu upēs un ūdeņu
avotos, un tie palika par asinīm. 5 Un es dzirdēju
to ūdeņu eņģeli sakām: Kungs, kas ir un kas bijis,
Tu esi taisns un svēts, ka Tu tā esi tiesājis. 6 Jo
tie to svēto un to praviešu asinis ir izlējuši; tāpēc
Tu tiem arīdzan asinis esi devis dzert, jo tie to
pelnījuši. 7 Un es dzirdēju citu no tā altāra sakām:
tiešām, Kungs Dievs, visu Valdītājs, patiesīgas un
taisnas ir Tavas tiesas. 8 Un tas ceturtais eņģelis
izlēja savu kausu uz sauli, un viņam tapa dots,
cilvēkus dedzināt ar uguni. 9 Un cilvēki tapa
dedzināti ar lielu karstumu un zaimoja Tā Dieva
vārdu, kam vara ir pār šīm mocībām. Bet tie
neatgriezās no grēkiem, Viņam dot godu. 10 Un
tas piektais eņģelis savu kausu izlēja uz tā zvēra
goda krēslu, un viņa valsts tapa aptumšota, un
tie no sāpēm sakoda savas mēles, 11 Un zaimoja
To Dievu debesīs savu sāpju dēļ un savu augoņu
dēļ, un neatgriezās no saviem darbiem. 12 Un tas
sestais eņģelis savu kausu izlēja uz to lielo Eifrates
upi, un viņas ūdens izsīka, ka taptu sataisīts ceļš
tiem ķēniņiem no saules lēkšanas puses. 13 Un es
redzēju no tā pūķa mutes un no tā zvēra mutes un
no tā viltīgā pravieša mutes nākam trīs nešķīstus
garus, vardēm līdzīgus. 14 Jo tie ir velnu gari, kas
dara zīmes un iziet pie visas pasaules ķēniņiem,
tos sapulcināt uz karu, Dieva, tā Visuvarenā, lielā
dienā. 15 "Redzi, Es nāku kā zaglis: svētīgs, kas
nomodā un savas drēbes sarga, ka tas nestaigā
pliks un viņa kauns netop redzēts." 16 Un viņš tos
sapulcināja uz to vietu, kas ebrejiski top saukta
Armaģedon. 17 Un tas septītais eņģelis savu kausu
izlēja gaisā, un stipra balss nāca no tā debes'
nama, no tā goda krēsla, sacīdama: ir noticis.
18 Un balsis un pērkoni un zibeņi cēlās. Un tad
notika liela zemes trīcēšana, kāda vēl nav notikusi,
kamēr cilvēki virs zemes bijuši, tāda un tik liela
zemes trīcēšana. 19 Un tā lielā pilsēta dalījās trijās
daļās, un pagānu pilsētas sagruva, un Bābele, tā
lielā, tapa pieminēta Dieva priekšā, ka tai taptu
dots viņa dusmības un bardzības vīna biķeris. 20
Un visas salas bēga, un kalni netapa atrasti. 21 Un
liela krusa, triju podu smaga, krita no debesīm uz
cilvēkiem, un cilvēki zaimoja Dievu tās mocības
dēļ caur to krusu; jo viņas mocība ir varen liela.

17 Un viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kam
tie septiņi kausi bija, nāca un ar mani runāja,
uz mani sacīdams: nāc šurp, es tev rādīšu tās lielās
maukas sodību, kas sēž pie tiem lieliem ūdeņiem;
2 Ar to ir maukojuši tie ķēniņi virs zemes un tie,
kas virs zemes dzīvo, ir piedzērušies no viņas
maucības vīna. 3 Un viņš mani garā aizveda uz
tuksnesi. Un es redzēju sievu sēžam uz sarkana
zvēra, kas bija pilns ar zaimošanas vārdiem, kam
bija septiņas galvas un desmit ragi. 4 Un tā sieva
bija apģērbta ar purpuru un dārgu sarkanumu
un izpušķota ar zeltu un dārgiem akmeņiem un
pērlēm, savā rokā turēdama zelta biķeri, pilnu ar
savas maucības negantību un nešķīstību. 5 Un
pie viņas pieres bija rakstīts vārds: "Noslēpums,
Bābele, tā lielā, tā mauka un negantības māte virs
zemes." 6 Un es redzēju to sievu piedzērušu no
to svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm; to
redzēdams es brīnījos ar lielu brīnīšanos. 7 Un
tas eņģelis uz mani sacīja: kādēļ tu brīnies? Es
tev sacīšu to noslēpumu par to sievu un to zvēru,
kas viņu nes, un kam ir tās septiņas galvas un tie
desmit ragi. 8 Tas zvērs, ko tu esi redzējis, bija
un nav un izkāps no bezdibeņa un ies bojā; un
tie, kas virs zemes dzīvo, (kam vārdi nav rakstīti
tai dzīvības grāmatā no pasaules radīšanas,) tie
brīnīsies, redzēdami to zvēru, ka tas bija un nav
un būs. (Abyssos g12) 9 Še prāts ar gudrību! Tās

septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem tā sieva
sēž, 10 Un ir septiņi ķēniņi. Pieci ir krituši, un
viens ir, un tas otrais vēl nav nācis, un kad tas
nāks, tad tam būs palikt mazu brīdi. 11 Un tas
zvērs, kas bija un nav, pats ir tas astotais, un ir no
tiem septiņiem un iet bojā. 12 Un tie desmit ragi,
ko tu esi redzējis, ir desmit ķēniņi, kas valstību
vēl nav dabūjuši; bet tā kā ķēniņi tie varu dabū uz
vienu stundu ar to zvēru. 13 Šiem ir vienāds prāts,
un tie savu spēku un varu nodos tam zvēram. 14
Šie karos ar To Jēru, un Tas Jērs tos uzvarēs, jo
Tas ir to kungu Kungs un to ķēniņu Ķēniņš, - un
tie, kas līdz ar Viņu, tie aicinātie un izredzētie
un ticīgie. 15 Un viņš uz mani saka: tie ūdeņi,
ko tu esi redzējis, kur tā mauka sēž, ir ļaudis un
ļaužu pulki un tautas un valodas. 16 Un tie desmit
ragi, ko tu esi redzējis uz tā zvēra, šie to mauku
nīdēs un viņu darīs tukšu un kailu un viņas miesu
ēdīs un viņu sadedzinās ar uguni. 17 Jo Dievs
tiem sirdī devis, darīt Viņa prātu un darīt vienādā
prātā un savu valstību dot tam zvēram, tiekams
Dieva vārdi taps piepildīti. 18 Un tā sieva, ko tu
esi redzējis, ir tā lielā pilsēta, kam ir tā valdība
pār tiem ķēniņiem virs zemes.

18 Un pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam
no debesīm, tam bija liela vara, un zeme
tapa apgaismota no viņa spožuma. 2 Un tas sauca
spēcīgi ar stipru balsi sacīdams: kritusi, kritusi
Bābele, tā lielā, un palikusi velniem par mājas
vietu un visiem nešķīstiem gariem par cietumu
un visiem nešķīstiem un negantiem putniem par
cietumu. 3 Jo no viņas maucības dusmu vīna visas
tautas ir dzērušas, un tie ķēniņi virs zemes ar
viņu ir maukojuši, un tie tirgotāji virs zemes ir
bagāti tapuši no viņas varenā kāruma. 4 Un es
dzirdēju citu balsi no debesīm sakām: izejat no
viņas, Mani ļaudis, ka jūs viņai nepaliekat par
biedriem pie viņas grēkiem un ka jūs nedabūjiet
no viņas mocībām. 5 Jo viņas grēki ir līdz debesīm
kāpuši, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.
6 Atmaksājiet viņai, kā viņa jums ir atmaksājusi,
un dariet viņai divkārtīgi pēc viņas darbiem,
ielejat viņai divkārtīgi tai biķerī, kur viņa ielējusi.
7 Cik viņa pati sevi ir pagodinājusi un kārumā
dzīvojusi, tik lielu mocību un bēdas padariet viņai,
jo viņa saka savā sirdī: es sēžu tā kā ķēniņiene,
un neesmu atraitne, un bēdas es neredzēšu. 8
Tādēļ viņas mocības nāks vienā dienā, nāve un
bēdas un bads, un viņa taps sadedzināta ugunī, jo
spēcīgs ir Tas Kungs Dievs, kas viņu soda. 9 Un
viņu apraudās un nožēlos tie ķēniņi virs zemes,
kas ar viņu maucībā un kārumā dzīvojuši, kad
tie redzēs tos dūmus no viņas degšanas. 10 Tie
stāvēs no tālienes aiz bailēm no viņas mokām un
sacīs: vai, vai! Tā lielā pilsēta Bābele! Tā stiprā
pilsēta! Jo tava sodība ir nākusi vienā stundā. 11
Un tie tirgotāji virs zemes raud un žēlojās par
viņu, tāpēc ka viņu preci neviens vairs nepērk,
12 Zelta un sudraba preci un dārgus akmeņus
un pērles un dārgu audekli un purpuru un zīdu
un dārgu sarkanumu un visādus saldi smaržīgus
kokus un visādus traukus no ziloņkauliem un
visādus traukus no dārga koka un vara un dzelzs
un marmora akmens, 13 Un kanēli un kvēpināmās
zāles un saldas smaržzāles un vīraku un vīnu un
eļļu un kviešu miltus un kviešus un lopus un
avis un zirgus un karietes un cilvēku miesas un
dvēseles. 14 Un tie dārza augļi, ko tava dvēsele
kāroja, ir nost no tevis, un viss, kas bija gards un
spožs, tas ir nost no tevis, un to tu vairs neatradīsi.
15 Šo lietu tirgotāji, kas no viņas bija bagāti tapuši,
stāvēs no tālienes, aiz bailēm no viņas mokām,
raudādami un žēlodamies 16 Un sacīs: Vai! vai! tā
lielā pilsēta, kas bija apģērbta ar dārgu audekli
un purpuru un sarkanu dārgu vadmalu, un kas
bija izgreznota ar zeltu un dārgiem akmeņiem un
pērlēm! Jo tāda bagātība ir postīta vienā stundā.
17 Un visi stūrmaņi un visi, kas brauc uz laivām,
un laivinieki un, cik uz jūras darbojās, stāvēja
no tālienes 18 Un brēca, skatīdami tos dūmus no
viņas degšanas, un sacīja: kura šai lielai pilsētai
līdzīga? 19 Un tie meta pīšļus uz savām galvām
un brēca raudādami un žēlodamies un sacīja: Vai!
Vai! tā lielā pilsēta, kur visi, kam laivas bija jūrā,
bagāti tapuši no viņas greznuma, tā ir postīta
vienā stundā. 20 Līksmojaties par viņu, debesis,
un jūs svētie apustuļi un jūs pravieši, jo Dievs
jūsu tiesu ir iztiesājis pie viņas. 21 Un viens
spēcīgs eņģelis pacēla akmeni, tā kā lielu dzirnu
akmeni, un to iemeta jūrā sacīdams: tāpat tā lielā
pilsēta Bābele ar mešanu taps mesta un vairs
netaps atrasta. 22 Un koklētāju un dziedātāju
un stabulnieku un bazūnētāju balss vairs netaps
dzirdēta iekš tevis un nekāda amata amatnieks
vairs netaps atrasts iekš tevis. Un dzirnavu balss
vairs netaps dzirdēta iekš tevis. 23 Un sveces
gaišums vairs nespīdēs iekš tevis, un brūtgāna un
brūtes balss vairs netaps dzirdēta iekš tevis. Jo
tavi tirgotāji bija lieli kungi virs zemes, jo caur
tavu apmānīšanu visas tautas tika pieviltas, 24 Un
iekš tās ir atrastas to praviešu asinis un to svēto
un visu to, kas virs zemes ir nokauti.

19 Un pēc tam es dzirdēju, kā lielu ļaužu pulku,
stipru balsi debesīs sakām: Alleluja! Pestīšana
un gods un slava un spēks Tam Kungam, mūsu

Dievam! 2 Jo Viņa tiesas ir patiesīgas un taisnas,
tāpēc ka Viņš to lielo mauku ir notiesājis, kas zemi
ir samaitājusi ar savu maucību, un Viņš savu kalpu
asinis pie tās ir atriebis. 3 Un tie sacīja otrā kārtā:
Alleluja! Un viņas dūmi uzkāpj mūžīgi mūžam.
(aiōn g165) 4 Un tie divdesmit četri vecaji un tie
četri dzīvie nometās un pielūdza Dievu, kas uz tā
goda krēsla sēdēja, sacīdami: Āmen, Alleluja! 5 Un
balss izgāja no tā goda krēsla sacīdama: teiciet
mūsu Dievu, visi Viņa kalpi, un kas Viņu bīstas,
mazie un lielie. 6 Un es dzirdēju kā balsi no daudz
ļaudīm un kā balsi no daudz ūdeņiem un kā balsi
no stipriem pērkoniem sakām: Alleluja! Jo Tas
Kungs, tas visu Valdītājs Dievs, ir valdību uzņēmis.
7 Lai priecājamies un gavilējam un Viņam godu
dodam, jo Tā Jēra kāzas ir nākušas, un Viņa sieva
ir sataisījusies. 8 Un viņai ir dots, ka top apģērbta
ar šķīstu un spožu dārgu audeklu; jo tas dārgais
audekls ir to svēto taisnība. 9 Un viņš uz mani
saka: raksti! Svētīgi ir tie, kas ir aicināti uz Tā
Jēra kāzu mielastu! Un viņš uz mani saka: šie ir
tie patiesīgie Dieva vārdi. 10 Un es kritu pie viņa
kājām, viņu pielūgt, un viņš uz mani saka: "Raugi,
nedari tā! Es esmu darba biedrs tev un taviem
brāļiem, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu! Jo
Jēzus liecība ir tas praviešu mācības gars." 11
Un es redzēju debesis atvērtas, un raugi, balts
zirgs, un kas uz tā sēdēja, tapa saukts Uzticīgs un
Patiesīgs, un Tas tiesā un karo iekš taisnības. 12 Un
Viņa acis ir kā uguns liesma, un uz Viņa galvas ir
daudz ķēniņu kroņi, un vārds Viņam bija rakstīts,
ko neviens nezināja, kā vien Viņš pats. 13 Un Viņš
bija apģērbts ar drēbēm, kas bija asinīs mērktas,
un Viņa vārds tapa saukts Dieva vārds. 14 Un
Tam gāja pakaļ tie debes' karaspēki uz baltiem
zirgiem, apģērbti ar baltu un šķīstu dārgu audekli.
15 Un no Viņa mutes iziet ass zobens, ar to sist
pagānus; un Viņš tos ganīs ar dzelzs rīksti, un Viņš
min Dieva, Tā Visuvarenā, bargās dusmības vīna
spaidu. 16 Un uz drēbēm un uz sāniem viņam ir
tas vārds rakstīts: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs!
17 Un es redzēju vienu eņģeli saulē stāvam, un tas
sauca ar stipru balsi sacīdams uz visiem putniem,
kas debess vidū skrien: nāciet un sapulcinājaties
uz to lielo Dieva mielastu, 18 Ka jūs ēdat ķēniņu
miesas, virsnieku miesas un vareno miesas un
zirgu miesas un jājēju, kas uz tiem sēž, un visu
svabadu un kalpu un mazu un lielu miesas. 19 Un
es redzēju to zvēru un tos ķēniņus virs zemes, un
viņu sapulcinātos karaspēkus karojam pret To, kas
uz tā zirga sēdēja, un pret Viņa kara spēku. 20 Un
tas zvērs tapa sagrābts, un līdz ar to tas viltīgais
pravietis, kas viņa priekšā tās zīmes bija darījis,
caur ko viņš bija pievīlis tos, kas bija pieņēmuši
tā zvēra zīmi, un tos, kas pielūdza viņa bildi: tie
divi tapa dzīvi iemesti uguns zaņķī, kas deg ar
sēru. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Un tie atlikušie tapa
nokauti caur to zobenu, kas izgāja no mutes Tam,
kas sēdēja uz tā zirga, un visi putni pieēdās no
viņu miesām.

20 Un es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm,
tam bija bezdibeņa atslēgas un lielas ķēdes
savā rokā. (Abyssos g12) 2 Un viņš sagrāba to pūķi,
to veco čūsku, tas ir velns un sātans, un to saistīja
tūkstoš gadus. 3 Un viņš to iemeta bezdibenī
un aizslēdza un uzlika zieģeli virsū, ka tas tos
ļaudis vairs nepieviltu, tiekams tūkstoš gadi būtu
pabeigti, un pēc tiem viņam būs vaļā tapt mazu
brīdi. (Abyssos g12) 4 Un es redzēju goda krēslus, un
uz tiem apsēdās, un šiem tapa dots tiesu spriest,
un es redzēju to dvēseles, kam Jēzus liecības un
Dieva vārda dēļ galva bija nocirsta un kas nebija
pielūguši nedz to zvēru nedz viņa bildi un nebija
pieņēmuši to zīmi pie savas pieres un pie savas
rokas; un tie dzīvoja un valdīja līdz ar Kristu
tūkstoš gadus. 5 Bet tie citi mirušie netapa atkal
dzīvi, tiekams tūkstoš gadi bija pabeigti; šī ir tā
pirmā augšāmcelšanās. 6 Svētīgs un svēts, kam
ir daļa pie tās pirmās augšāmcelšanās! Par šiem
tai otrai nāvei varas nav, bet tie būs Dieva un
Kristus priesteri un valdīs līdz ar Viņu tūkstoš
gadus. 7 Un kad tie tūkstoš gadi būs pabeigti, tad
sātans no sava cietuma taps atraisīts, 8 Un izies
vilt tās tautas, kas tanīs četros zemes stūros, to
Gogu un Magogu, tos sapulcināt karā; šo pulks ir
kā jūras smiltis. 9 Un tie nāca uz zemes klajumu
un visapkārt apstāja to svēto lēģeri un to mīļo
pilsētu, un uguns krita no Dieva no debess un tos
aprija. 10 Un velns, kas tos pievīla, tapa iemests
tai uguns un sēra zaņķī, kur tas zvērs ir un tas
viltīgais pravietis, un tie taps mocīti dienām
naktīm mūžīgi mūžam. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041
g4442) 11 Un es redzēju lielu baltu godības krēslu
un To, kas uz tā sēdēja, no Viņa vaiga zeme un
debess bēga, un vieta tiem netapa atrasta. 12 Un
es redzēju tos mirušos, mazos un lielos stāvam
Dieva priekšā, un tās grāmatas tapa atvērtas;
un cita grāmata tapa atvērta, kas ir tā dzīvības
grāmata. Un tie mirušie tapa tiesāti pēc tiem
rakstiem tais grāmatās, pēc viņu darbiem. 13 Un
jūra deva tos mirušos, kas iekš tās bija, un nāve
un elle deva tos mirušos, kas iekš tām bija, un
ikviens tapa tiesāts pēc saviem darbiem. (Hadēs g86)
14 Un nāve un elle tapa iemestas uguns zaņķī: šī ir
tā otrā nāve. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Un

ja kas netapa atrasts tai dzīvības grāmatā rakstīts,
tas tapa iemests uguns zaņķī. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Un es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi;
jo tā pirmā debess un tā pirmā zeme bija
zudušas, un jūra vairs nav. 2 Un es, Jānis, redzēju
to svēto pilsētu, to jauno Jeruzālemi, no Dieva
nokāpjam no debesīm, sataisītu kā savam vīram
izgreznotu brūti. 3 Un es dzirdēju lielu balsi no
debesīm sakām: redzi, tas Dieva dzīvoklis pie
cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs
Viņa ļaudis, un Dievs pats būs pie tiem, viņiem
par Dievu. 4 Un Dievs nožāvēs visas asaras no
viņu acīm un nāve vairs nebūs, nedz bēdas, nedz
brēkšana, nedz raizes vairs nebūs; jo tās pirmās
lietas ir pagājušas. 5 Un kas uz tā godības krēsla
sēdēja, sacīja: redzi, visu es daru jaunu. Un Viņš
uz mani saka: raksti! Jo šie vārdi ir uzticami
un patiesīgi. 6 Un Viņš uz mani sacīja: tas ir
noticis. Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas
Iesākums un Tas Gals. Es tam iztvīkušam došu no
dzīvības ūdens avota bez maksas. 7 Kas uzvar,
tam būs iemantot visas lietas, un Es būšu viņa
Dievs, un viņš būs Mans dēls. 8 Bet tiem bailīgiem
un neticīgiem un negantiem un slepkavām un
mauciniekiem un burvjiem un elku kalpiem un
visiem melkuļiem būs sava daļa tai zaņķī, kas deg
ar uguni un sēru; tā ir tā otrā nāve. (Limnē Pyr g3041
g4442) 9 Un pie manis nāca viens no tiem septiņiem
eņģeļiem, kam tie septiņi kausi bija, pildīti ar tām
septiņām pēdīgām mocībām, un runāja ar mani
sacīdams: nāc šurp! Es tev rādīšu to sievu, Tā
Jēra brūti. 10 Un viņš mani garā noveda uz lielu
un augstu kalnu un man rādīja to lielo pilsētu,
to svēto Jeruzālemi, kas no debesīm nokāpa no
Dieva. 11 Un tai bija Dieva godība. Un viņas
spožums bija tam visdārgākam akmenim līdzīgs,
tā kā jaspisa akmens, kas spīd kā kristāls. 12 Un tai
bija liels un augsts mūris ar divpadsmit vārtiem,
un uz tiem vārtiem bija divpadsmit eņģeļi, un
vārdi bija virsū rakstīti, kas ir tie divpadsmit
Israēla bērnu cilšu vārdi. 13 No austruma trīs
vārti, no ziemeļa puses trīs vārti, no dienasvidus
puses trīs vārti, no vakara puses trīs vārti. 14
Un pilsētas mūrim bija divpadsmit pamati un uz
tiem Tā Jēra divpadsmit apustuļu vārdi. 15 Un
kas ar mani runāja, tam bija zelta kārts, ka tas to
pilsētu mērotu un viņas vārtus un viņas mūrus.
16 Un tā pilsēta bija četrstūrīga un bija tik gara,
cik plata. Un viņš to pilsētu mēroja ar to kārti pie
divpadsmit tūkstošiem birzumiem; viņas garums
un platums un augstums bija it vienāds. 17 Un viņš
mēroja viņas mūri pie simts četrdesmit un četrām
olektīm pēc cilvēka mēra, kas tam eņģelim bija.
18 Un viņas mūris bija uztaisīts no jaspisa; un tā
pilsēta bija no skaidra zelta, kas skaidrai glāzei bija
līdzīgs. 19 Un pilsētas mūra pamati bija izrotāti ar
visādiem dārgiem akmeņiem; pirmais pamats bija
jaspis, otrais safīrs, trešais kalķedons, ceturtais
smaragds. 20 Piektais sardoniks, sestais sardis,
septītais krizolits, astotais berils, devītais topāzis,
desmitais krizoprazs, vienpadsmitais hiacints,
divpadsmitais ametists. 21 Un tie divpadsmit vārti
bija divpadsmit pērles, un ikvieni vārti bija no
vienas pērles, un pilsētas ielas bija skaidrs zelts tā
kā skaidra glāze. 22 Un es neredzēju nevienu Dieva
namu iekš tās, jo Tas Kungs, tas visu valdītājs
Dievs, ir viņas nams un Tas Jērs. 23 Un tai pilsētai
saules nevajag nedz mēneša, ka tie tur spīdētu, jo
Dieva godība to apgaismo, un viņas gaišums ir
Tas Jērs. 24 Un tautas staigās viņas gaišumā, un
ķeniņi virs zemes savu godu un slavu nesīs tur
iekšā. 25 Un viņas vārti netaps aizslēgti dienā, jo
nakts tur nav. 26 Un tautu godu un slavu tur nesīs
iekšā. 27 Un tur neieies neviens, kas ir apgānīts
un negantību dara un melus, bet tie vien, kas ir
rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā.

22 Un viņš man rādīja dzīvības ūdens upi,
skaidru kā kristālu, iztekam no Dieva un
Tā Jēra godības krēsla. 2 Viņas ielas vidū un pa
abējām upes pusēm bija tas dzīvības koks, kas
nesa divpadsmit reiz augļus, ikvienā mēnesī savu
augli, un tā koka lapas ir tautām par dziedināšanu.
3 Un nekāda nolādēta vairs nebūs, un Dieva un
Tā Jēra godības krēsls būs tur iekšā, un Viņa
kalpi Viņam kalpos 4 Un redzēs Viņa vaigu, un
Viņa Vārds būs pie viņu pieres. 5 Un tur nakts
nebūs, un tiem nevajadzēs nedz uguns nedz saules
gaišuma; jo Tas Kungs Dievs tos apgaismo. Un
tie valdīs mūžīgi mūžam. (aiōn g165) 6 Un viņš uz
mani sacīja: šie vārdi ir uzticami un patiesīgi. Un
Tas Kungs, to svēto praviešu Dievs, Savu eņģeli ir
sūtījis Saviem kalpiem to rādīt, kam būs notikt
īsā laikā. 7 “Redzi, Es nāku drīz. Svētīgs ir tas,
kas tur tos praviešu vārdus, kas šinī grāmatā.” 8
Un es, Jānis, tas esmu, kas šīs lietas redzējis un
dzirdējis. Un kad es biju redzējis un dzirdējis, tad
es metos zemē pielūgt priekš tā eņģeļa kājām,
kas man šīs lietas rādīja. 9 Un viņš uz mani saka:
raugi, nedari to! Jo es esmu tavs un tavu brāļu, to
praviešu, darba biedrs, un to, kas šīs grāmatas
vārdus tur. Pielūdz Dievu! 10 Un viņš uz mani saka:
neaizzieģelē tos praviešu vārdus, kas šinī grāmatā,
jo tas laiks ir tuvu. 11 Kas netaisnību dara, tas lai
joprojām netaisnību dara, un kas ir apgānīts, tas
lai joprojām ir apgānīts, un kas ir taisns, tas lai
joprojām ir taisns, un kas ir svēts, tas lai joprojām

ir svēts. **12** "Un redzi, Es nāku drīz, un Mana alga
līdz ar Mani, ikvienam atmaksāt, kā viņa darbs
būs. **13** Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega),
Tas Pirmais un Tas Pēdīgais, Tas Iesākums un Tas
Gals." **14** Svētīgi ir tie, kas Viņa baušļus dara, lai
viņiem vara(tiesības) ir pie tā dzīvības koka, un
lai viņi ieiet pa tiem pilsētas vārtiem. **15** Bet ārā
ir tie suņi un tie burvji un tie maucinieki un tie
slepkavas un tie elku kalpi un ikviens, kas mīl un
dara melus. **16** "Es, Jēzus, Savu eņģeli esmu sūtījis,
jums šo apliecināt priekš tām Dieva draudzēm. Es
esmu Dāvida sakne un dzimums, tā spožā Rīta
Zvaigzne." **17** Un Tas Gars un tā brūte saka: nāc!
Un kas to dzird, tas lai saka: nāc! Un kam slāpst,
tas lai nāk, un kam gribās, tas lai ņem to dzīvības
ūdeni bez maksas. **18** Jo es apliecināju visiem, kas
dzird tos praviešu vārdus, kas šinī grāmatā: ja
kas pie šiem ko pieliek, tad Dievs pieliks viņam
tās mocības, kas ir rakstītas šinī grāmatā. **19** Un
ja kas ko atņem no tiem praviešu vārdiem, kas
šinī grāmatā, tad Dievs atņems viņa daļu no tās
dzīvības grāmatas un no tās svētās pilsētas un no
tā, kas ir rakstīts šinī grāmatā. **20** Kas to apliecina,
Tas saka: Tiešām, Es nāku drīz! Āmen. Tiešām,
nāc, Kungs Jēzu! **21** Mūsu Kunga Jēzus Kristus
žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

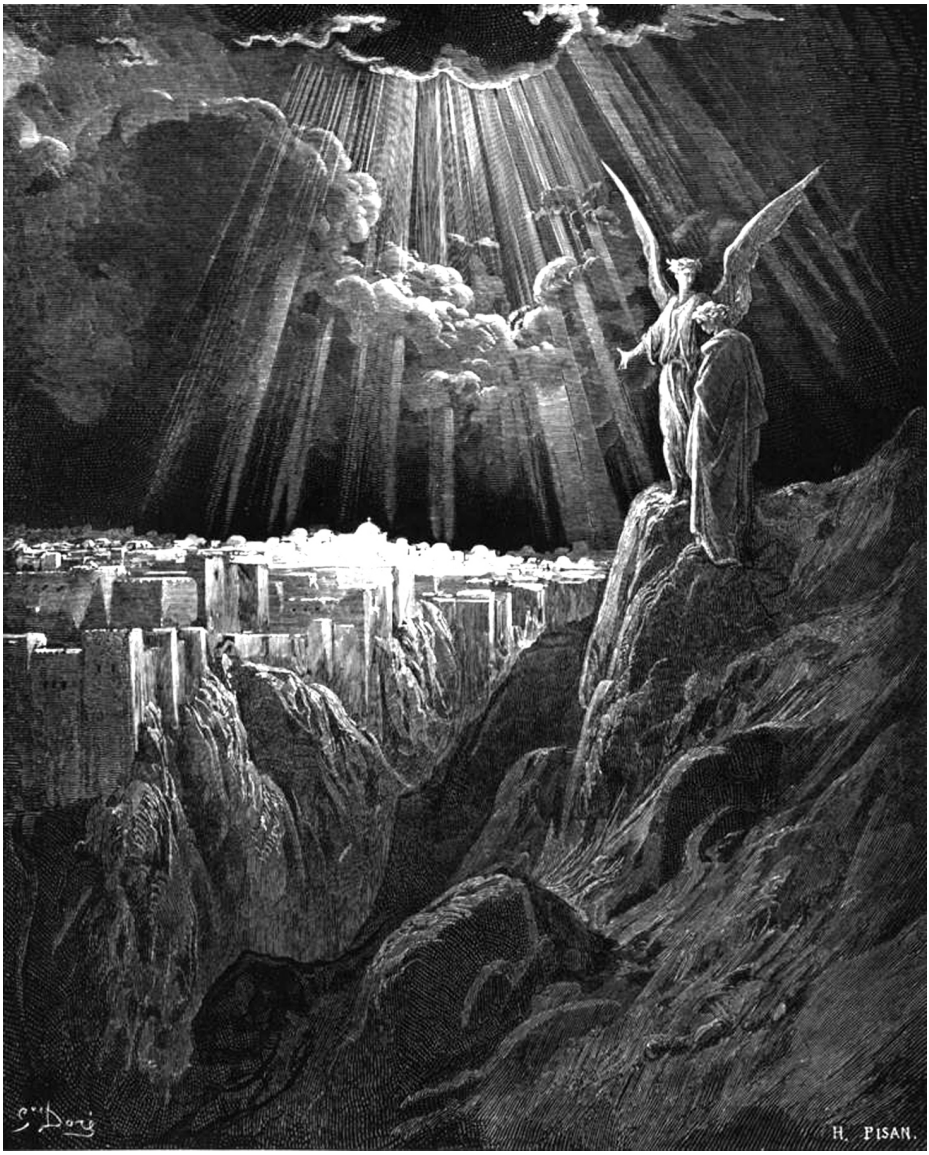

Un es, Jānis, redzēju to svēto pilsētu, to jauno Jeruzālemi, no Dieva nokāpjam no debesīm, sataisītu kā savam vīram izgreznotu brūti. Un es dzirdēju lielu balsi no debesīm sakām: redzi, tas Dieva dzīvoklis pie cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs pie tiem, viņiem par Dievu.

Jaņa Atklāsmes Grāmata 21:2-3

Lasītāja ceļvedis

Latviešu at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Terminu Vārdnīca

Latviešu at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Terminu Vārdnīca +

AionianBible.org/Bibles/Latvian---Latvian-Gluck-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lūkas Evaņģelijs 8:31
Pāvilavēstulē Romiešiem 10:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:2
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 17:8
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:3

aïdios

Pāvilavēstulē Romiešiem 1:20
Jūdas Vēstule 1:6

aiōn

Mateja Evaņģelijs 12:32
Mateja Evaņģelijs 13:22
Mateja Evaņģelijs 13:39
Mateja Evaņģelijs 13:40
Mateja Evaņģelijs 13:49
Mateja Evaņģelijs 21:19
Mateja Evaņģelijs 24:3
Mateja Evaņģelijs 28:20
Marka Evaņģelijs 3:29
Marka Evaņģelijs 4:19
Marka Evaņģelijs 10:30
Marka Evaņģelijs 11:14
Lūkas Evaņģelijs 1:33
Lūkas Evaņģelijs 1:55
Lūkas Evaņģelijs 1:70
Lūkas Evaņģelijs 16:8
Lūkas Evaņģelijs 18:30
Lūkas Evaņģelijs 20:34
Lūkas Evaņģelijs 20:35
Jāņa Evaņģelijs 4:14
Jāņa Evaņģelijs 6:51
Jāņa Evaņģelijs 6:58
Jāņa Evaņģelijs 8:35
Jāņa Evaņģelijs 8:51
Jāņa Evaņģelijs 8:52
Jāņa Evaņģelijs 9:32
Jāņa Evaņģelijs 10:28
Jāņa Evaņģelijs 11:26
Jāņa Evaņģelijs 12:34
Jāņa Evaņģelijs 13:8
Jāņa Evaņģelijs 14:16
Apustuļu Darbi 3:21
Apustuļu Darbi 15:18
Pāvilavēstulē Romiešiem 1:25
Pāvilavēstulē Romiešiem 9:5
Pāvilavēstulē Romiešiem 11:36
Pāvilavēstulē Romiešiem 12:2
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:27
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 1:20
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:6
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:7
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:8
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 3:18
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 8:13
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 10:11
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:4
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 9:9
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 11:31
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:4
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:5
Pāvila Vēstule Efeziešiem 1:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:2
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:7
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:9
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:11
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 6:12
Pāvila Vēstule Filipiešiem 4:20
Pāvila Vēstule Kolosiešiem 1:26
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:17
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:17
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:10
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:18
Pāvila Vēstule Tītam 2:12
Vēstule Ebrējiem 1:2
Vēstule Ebrējiem 1:8
Vēstule Ebrējiem 5:6
Vēstule Ebrējiem 6:5
Vēstule Ebrējiem 6:20
Vēstule Ebrējiem 7:17
Vēstule Ebrējiem 7:21
Vēstule Ebrējiem 7:24
Vēstule Ebrējiem 7:28
Vēstule Ebrējiem 9:26
Vēstule Ebrējiem 11:3
Vēstule Ebrējiem 13:8
Vēstule Ebrējiem 13:21
Pēteņa 1. Vēstule 1:23
Pēteņa 1. Vēstule 1:25
Pēteņa 1. Vēstule 4:11
Pēteņa 1. Vēstule 5:11
Pēteņa 2. Vēstule 3:18
Jāņa 1. Vēstule 2:17
Jāņa 2. Vēstule 1:2
Jūdas Vēstule 1:13
Jūdas Vēstule 1:25
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:18
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:9
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 5:13
Jaņa Atklāsmes Grāmata 7:12
Jaņa Atklāsmes Grāmata 10:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:15
Jaņa Atklāsmes Grāmata 14:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 15:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 19:3
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 22:5

aiōnios

Mateja Evaņģelijs 18:8
Mateja Evaņģelijs 19:16
Mateja Evaņģelijs 19:29
Mateja Evaņģelijs 25:41
Mateja Evaņģelijs 25:46
Marka Evaņģelijs 3:29
Marka Evaņģelijs 10:17
Marka Evaņģelijs 10:30
Lūkas Evaņģelijs 10:25
Lūkas Evaņģelijs 16:9
Lūkas Evaņģelijs 18:18
Lūkas Evaņģelijs 18:30
Jāņa Evaņģelijs 3:15
Jāņa Evaņģelijs 3:16
Jāņa Evaņģelijs 3:36
Jāņa Evaņģelijs 4:14
Jāņa Evaņģelijs 4:36
Jāņa Evaņģelijs 5:24
Jāņa Evaņģelijs 5:39
Jāņa Evaņģelijs 6:27
Jāņa Evaņģelijs 6:40
Jāņa Evaņģelijs 6:47
Jāņa Evaņģelijs 6:54
Jāņa Evaņģelijs 6:68

Jāņa Evaņģelijs 10:28
Jāņa Evaņģelijs 12:25
Jāņa Evaņģelijs 12:50
Jāņa Evaņģelijs 17:2
Jāņa Evaņģelijs 17:3
Apustuļu Darbi 13:46
Apustuļu Darbi 13:48
Pāvilavēstulē Romiešiem 2:7
Pāvilavēstulē Romiešiem 5:21
Pāvilavēstulē Romiešiem 6:22
Pāvilavēstulē Romiešiem 6:23
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:25
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:26
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:17
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:18
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 5:1
Pāvila Vēstule Galatiešiem 6:8
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 1:9
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 2:16
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:16
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:12
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:16
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 1:9
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 2:10
Pāvila Vēstule Tītam 1:2
Pāvila Vēstule Tītam 3:7
Pāvila Vēstule Filemonam 1:15
Vēstule Ebrējiem 5:9
Vēstule Ebrējiem 6:2
Vēstule Ebrējiem 9:12
Vēstule Ebrējiem 9:14
Vēstule Ebrējiem 9:15
Vēstule Ebrējiem 13:20
Pēteņa 1. Vēstule 5:10
Pēteņa 2. Vēstule 1:11
Jāņa 1. Vēstule 1:2
Jāņa 1. Vēstule 2:25
Jāņa 1. Vēstule 3:15
Jāņa 1. Vēstule 5:11
Jāņa 1. Vēstule 5:13
Jāņa 1. Vēstule 5:20
Jūdas Vēstule 1:7
Jūdas Vēstule 1:21
Jaņa Atklāsmes Grāmata 14:6

eleēsē

Pāvilavēstulē Romiešiem 11:32

Geenna

Mateja Evaņģelijs 5:22
Mateja Evaņģelijs 5:29
Mateja Evaņģelijs 5:30
Mateja Evaņģelijs 10:28
Mateja Evaņģelijs 18:9
Mateja Evaņģelijs 23:15
Mateja Evaņģelijs 23:33
Marka Evaņģelijs 9:43
Marka Evaņģelijs 9:45
Marka Evaņģelijs 9:47
Lūkas Evaņģelijs 12:5
Jēkaba Vēstule 3:6

Hadēs

Mateja Evaņģelijs 11:23
Mateja Evaņģelijs 16:18
Lūkas Evaņģelijs 10:15
Lūkas Evaņģelijs 16:23
Apustuļu Darbi 2:27
Apustuļu Darbi 2:31
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 15:55
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:18
Jaņa Atklāsmes Grāmata 6:8
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:13
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:14

Limnē Pyr

Jaņa Atklāsmes Grāmata 19:20
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:14
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:15
Jaņa Atklāsmes Grāmata 21:8

Sheol

Pirmā Mozus 37:35
Pirmā Mozus 42:38
Pirmā Mozus 44:29
Pirmā Mozus 44:31
Ceturtā Mozus 16:30
Ceturtā Mozus 16:33
Piektā Mozus 32:22
Pirmā Samuela 2:6
Otra Samuela 22:6
Pirmā Ķēniņu 2:6
Pirmā Ķēniņu 2:9
Ījaba 7:9
Ījaba 11:8
Ījaba 14:13
Ījaba 17:13
Ījaba 17:16
Ījaba 21:13
Ījaba 24:19
Ījaba 26:6
Psalmi 6:5
Psalmi 9:17
Psalmi 16:10
Psalmi 18:5
Psalmi 30:3
Psalmi 31:17
Psalmi 49:14
Psalmi 49:15
Psalmi 55:15
Psalmi 86:13
Psalmi 88:3
Psalmi 89:48
Psalmi 116:3
Psalmi 139:8
Psalmi 141:7
Salamana Pamācības 1:12
Salamana Pamācības 5:5
Salamana Pamācības 7:27
Salamana Pamācības 9:18
Salamana Pamācības 15:11
Salamana Pamācības 15:24
Salamana Pamācības 23:14
Salamana Pamācības 27:20
Salamana Pamācības 30:16
Salamans Mācītājs 9:10
Augstā Dziesma 8:6
Jesajas 5:14
Jesajas 7:11
Jesajas 14:9
Jesajas 14:11
Jesajas 14:15
Jesajas 28:15
Jesajas 28:18
Jesajas 38:10
Jesajas 38:18
Jesajas 57:9
Ecechiela 31:15
Ecechiela 31:16
Ecechiela 31:17
Ecechiela 32:21
Ecechiela 32:27
Hozejas 13:14
Amosa 9:2
Jonas 2:2
Habakuka 2:5

Tartaroō

Pēteņa 2. Vēstule 2:4

Questioned

Ījaba 31:12
Pēteņa 2. Vēstule 2:17

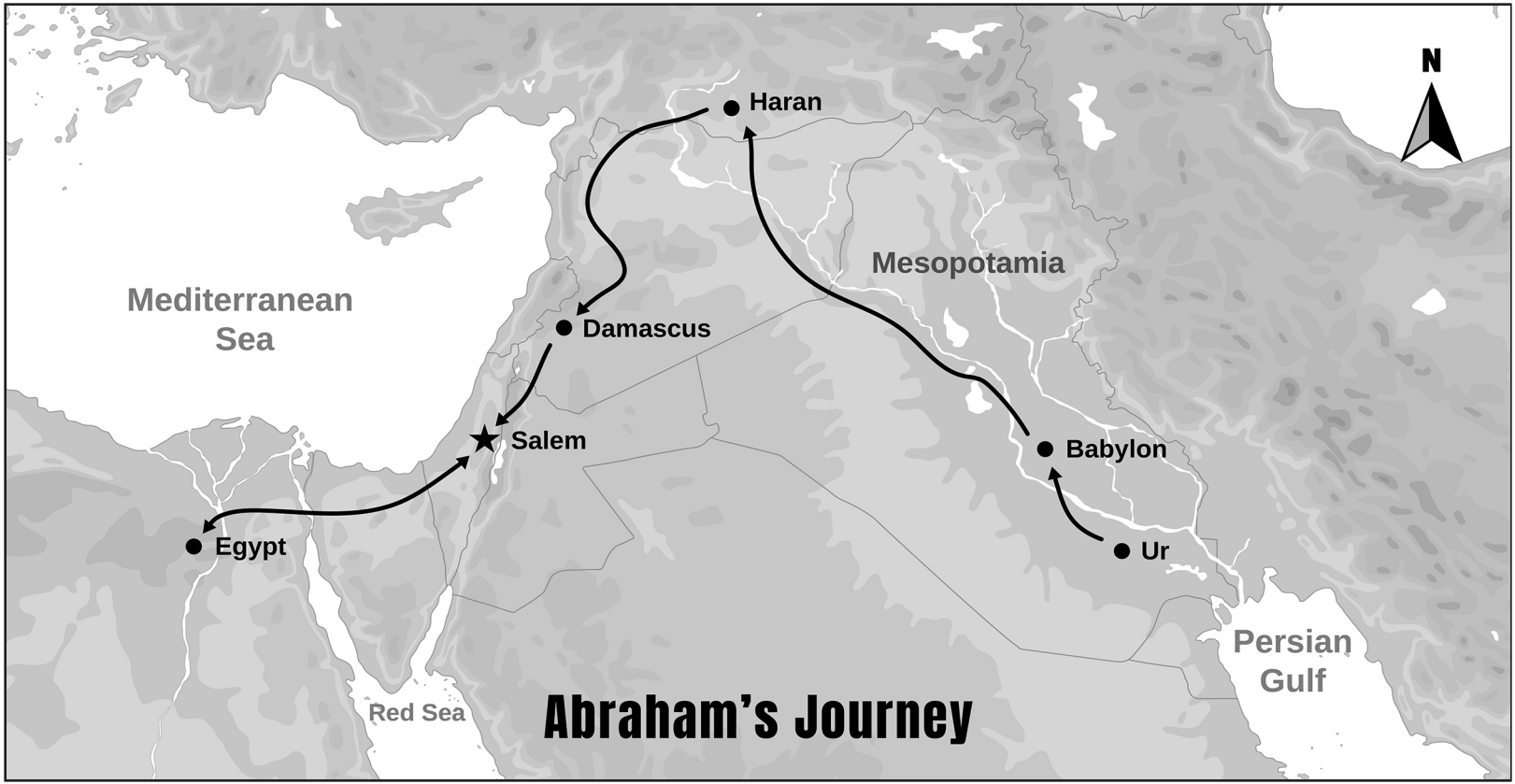

Caur ticību Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz to vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis, nezinādams, kur nonākšot. - Vēstule Ebrējiem 11:8

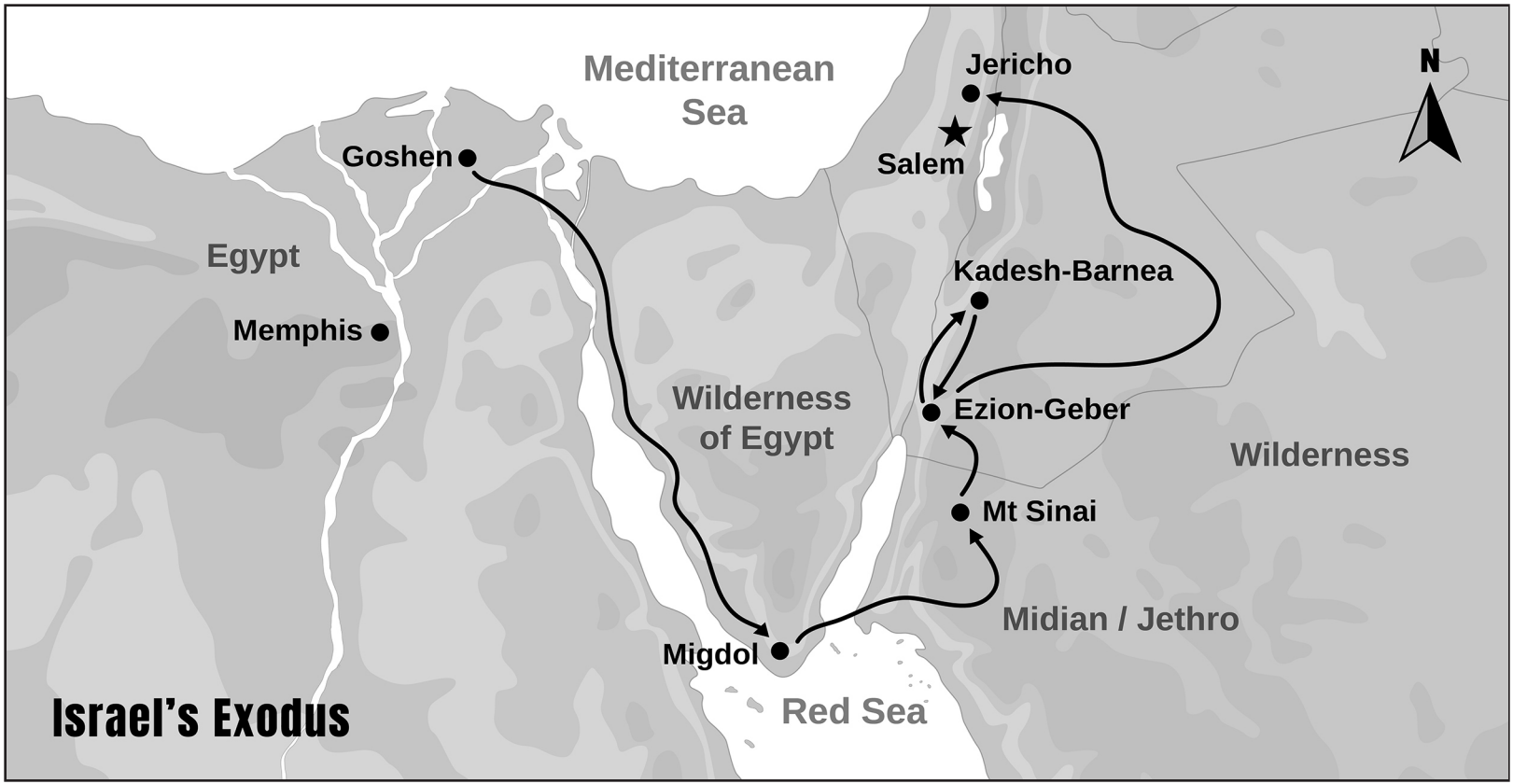

Un kad Faraons tos ļaudis bija atlaidis, tad Dievs tos nevadīja pa Fīlistu zemes ceļu, jebšu tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: lai tiem ļaudīm nepaliek žēl, kad tie redz karu, un lai tie atkal negriežās atpakaļ uz Ēģiptes zemi. - Otra Mozus 13:17

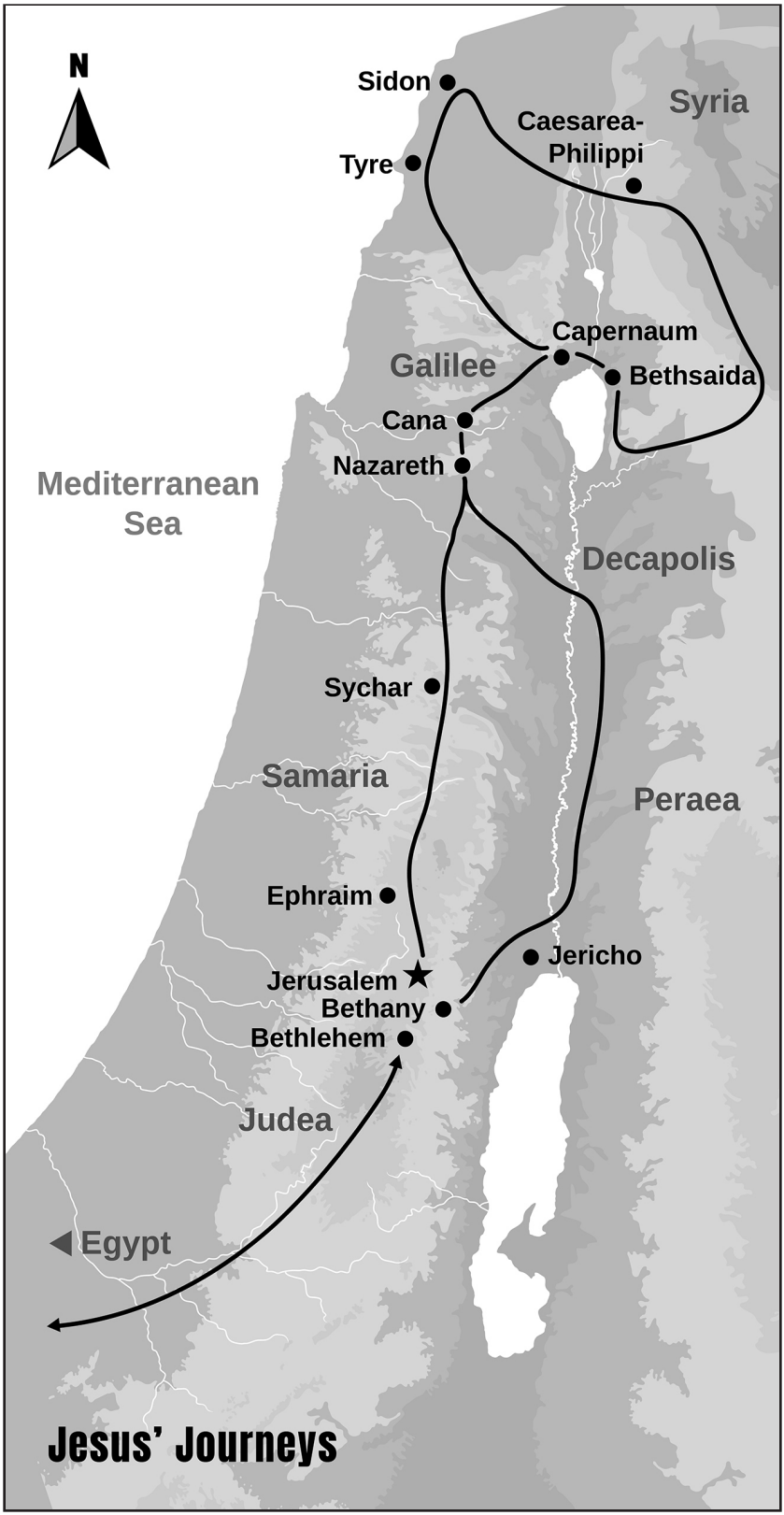

Jo arī Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu un Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu priekš daudziem. - Marka Evanģelijs 10:45

Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli, izvēlēts, sludināt Dieva evaņģēliju, - Pāvilavēstulē Romiešiem 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Liktenis

Latviešu at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

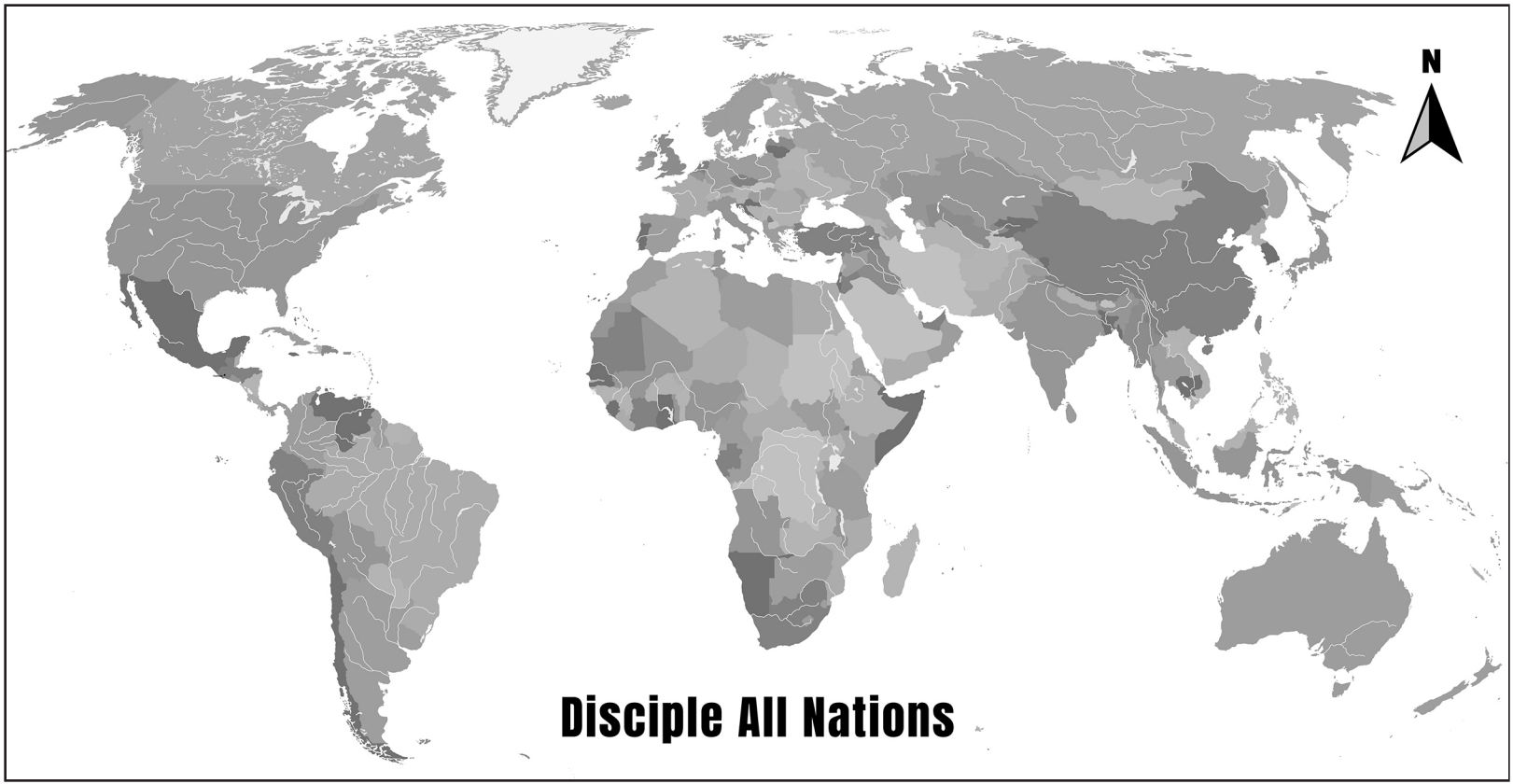

Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā Dēla un Tā Svētā Gara vārdā, - Mateja Evaņģelijs 28:19